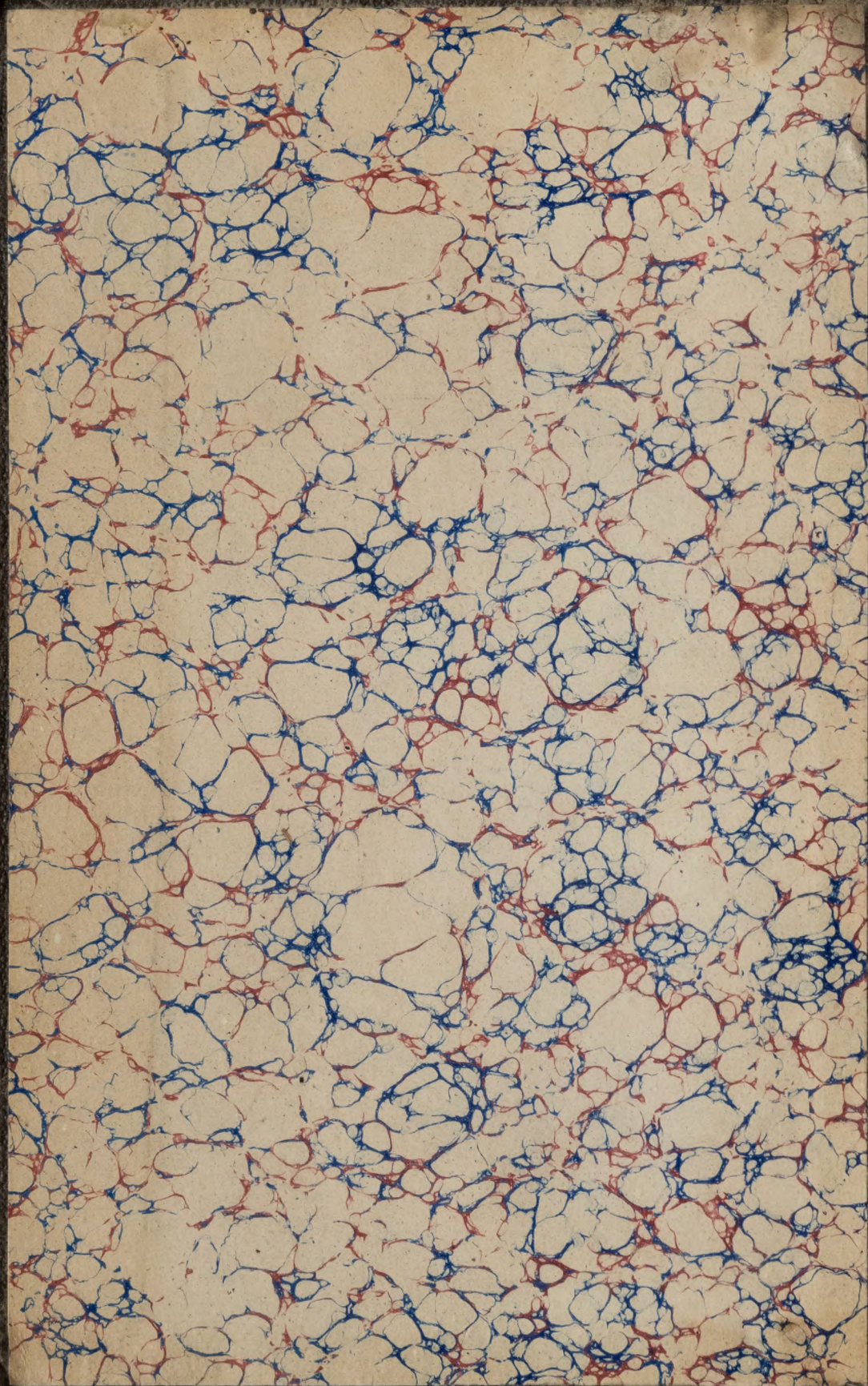
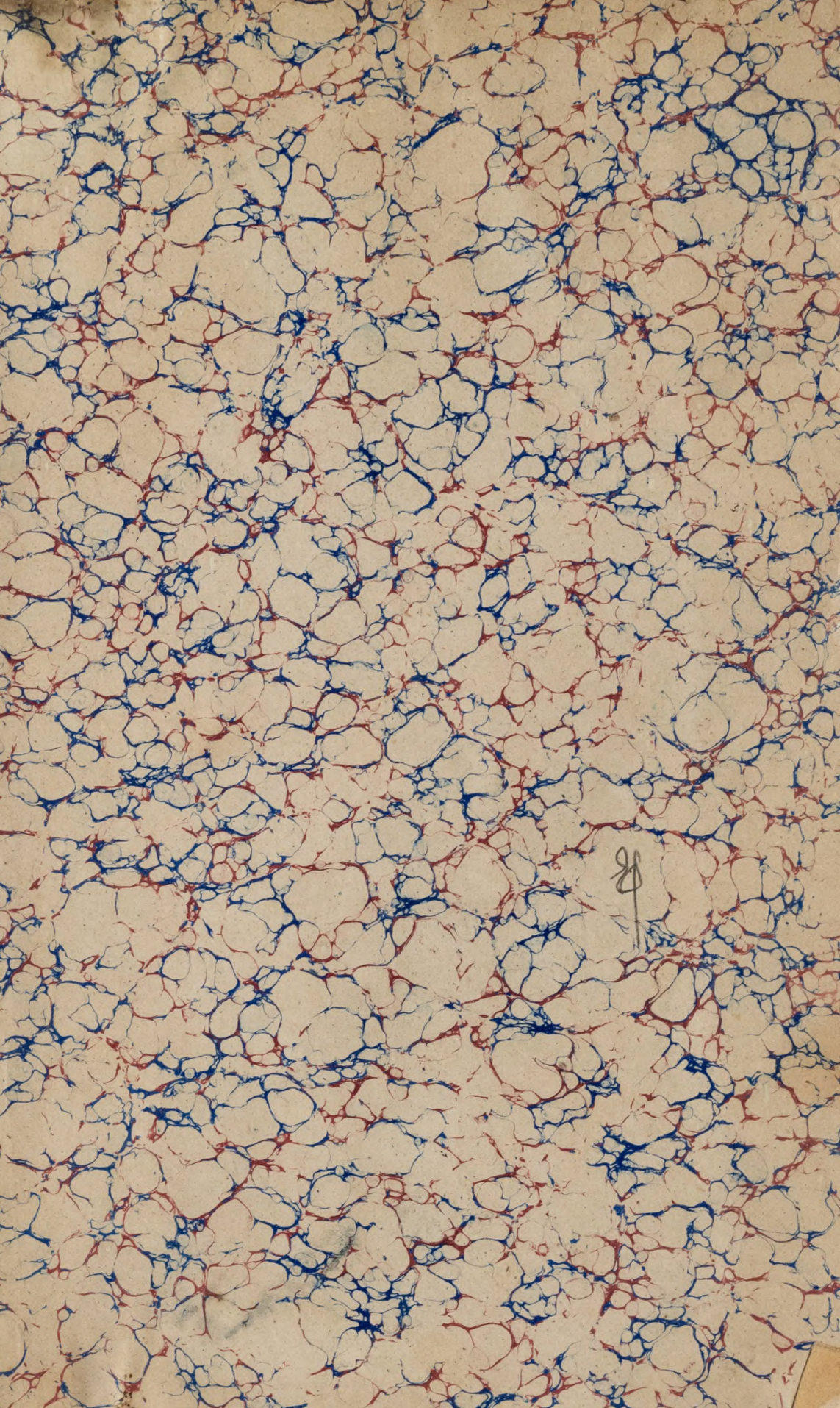

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ε Π Ι Τ Ο Μ Ο Ν,

της δευτέρας ἐν Βιέννῃ ἐκδόσεως τοῦ Α. Γαζή, καὶ προσεπαυξήθη μετὰ δέκα περίπου χιλιάδων λέξεων, καὶ μετὰ τὴν ὑποσημείωσιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων, τὰ δὲ εἰς τὸ παράρτημα τοῦ προτέρου λεξικοῦ κύρια ὀνόματα Μυθολογικά, Ἱστορικά καὶ Γεωγραφικά, παρεντίθενται εἰς τοῦτο ἀλφαβητικῶς καὶ κατὰ στοιχεῖον.

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

Ἐκδοθὲν ὑπὸ

26

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ—Ω

Ε Ν Α Θ Η Ν Α Ι Σ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ.

1839.

» Ἦδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος· καὶ ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγεται, μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναδάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἐν πράγματι καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται. «

Ἐπικτ. Ἐγχειρ.

Πρὸς τοὺς φιλαναγνώστας.

Καταχωρῶ ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολὴν, ἥ μᾶλλον διατριβὴν τοῦ φίλου τούτου τῆς παιδείας, συντείνουσιν πρὸς ἀπόκρισιν τῶν ὅσα ὁ Κύριος Κορομηλᾶς ἐξέβησεν εἰς τὸ φανέν ἦδη πρῶτον μέρος τοῦ ἐκδιδόμενου λεξικοῦ του, κτλ. κτλ. ἥτις εἶναι·

Φίλε Γκαρπολά!

Ἀνέγνωσα τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Κυρίου Βενθύλου, καὶ τὴν ἐπίκρισίν σου ἐν καιρῷ. Ἀνέγνωσα καὶ τὴν ἀφιερωτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Κορομηλᾶ πρὸς τὸν Κύριον Ν. Δοῦκαν καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ διδασκάλου πρὸς τὸν Κύριον Βενθύλον, εἰς τὴν κεφαλίδαν τοῦ λεξικοῦ του. Ἐκ τούτων ἀπάντων δὲν ἐκατάλαβα, παρὰ ραδιουργίαν, καὶ ἀπάτην. Τὸν διδάσκαλον τοῦτον κάνεις ἄλλος παρ' ἐμὲ δὲν τὸν ἐγνώρισε τόσον εἰς Βουκουρέστιον, εἰς Βιέννην, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐστάθη ὁ τύπος τῆς εὐσχημοσύνης, τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ἐπειδὴ γνωρίζω καὶ πόσον Σε ἀγαποῦσε, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι, με σκοπὸν νὰ βλάψῃ κανένα, διότι εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, ἐστάθη ἄμεμπτος, μάλιστα κατὰ τοῦτο. Ὁ Κύριος Νεόφ. Δούκας ἐγκωμιάσει πολλὰς τὸ πρῶτον λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, ἐγγράφως, καὶ προφορικῶς πάντοτε καὶ ἐνώπιόν μου καὶ πολλῶν ἄλλων. Ὑπερεγκωμιάσει τὴν δευτέραν ἐν Βιέννῃ ἐκδόσιν Σας. Καὶ μάλιστα διὰ τὸ μυθολογικόν, ἱστορικόν καὶ γεωγραφικόν λεξικόν, διὰ τοῦ ὁποίου νῦν τύχησες νὰ ὠφελήσῃς πολλοὺς καὶ αὐτὸν μάλιστα εἰς πολλὰ, τὸ ὁποῖον μοι εἶπε πολλὰκις. Ἐχαιρεν ἔτι μᾶλλον, καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν παρόντα καὶ εἰς ἄλλους, ὅταν ἔμαθεν ὅτι μέλλεις νὰ ἐκδόσῃς τὸ ἐπίτομον αὐτὸ λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, πρόχειρον διὰ τοὺς μαθητάς, καὶ εὐωνον. Σε εὐλογοῦσεν πολλάκις ἀπὸ καρδίας ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, καὶ μάλιστα διὰ τὴν Ἑγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ Κομμυτᾶ. Πῶς αἴφνης ὁ ἄνθρωπος νὰ λησμονήσῃ τόσα παρελθόντα, καὶ νὰ πράξῃ ἔργον ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρος του; εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον. Ἡ ἐπιστολή του λοιπὸν αὕτη, εἶναι πλαστὴ, ἥ ἐὰν εἶναι τῷ ὄντι ἡ ὑπογραφή του, ἰδοὺ τί συνέβη. Κατεχράσθησαν τὴν ἀδυναμίαν τῶν γηρατειῶν του, τὸν ἠπάτησαν ἐπιτηδείως, καὶ ὑπέγραψεν ἄλλον ἐγγράφον ἑτοιμον ἀντὶ ἄλλου. Ἀλλῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρᾶγμα. Καὶ σοὶ λέγω ὅτι ἐὰν ἤξευρα ὅτι δὲν ἤθελα λυπήσει τὸν γέροντα καὶ διδασκάλόν μου, ἥ ἐὰν εἶμην βέβαιος ὅτι τῷ ὄντι λησμονήσας τὰ παρελθόντα, ἔγραψεν ἄνευ ἀπάτης τινός, ἤθελα σὲ στείλῃ τὰς πρὸς ἐμὲ κατακαιροὺς ἐπιστολάς του, διὰ νὰ ἰδῇς πόσα καλὰ καὶ πόσα ἐγκώμια ἔγραψε περὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Γαζῆ, καὶ περὶ σου· καὶ νὰ τὰς καταχωρήσῃς εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὅταν ἔλθω αὐτοῦ, ὡς ἐλπίζω, τότε θέλω ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ πληροφορηθῶ τὰ πάντα ἰδίως, εἶεν.

Φίλε! Μὴ Σε ταραττοῦν διόλου τὰ τοῦ Κυρίου Κορομηλᾶ, καὶ τὰ τοῦ Βενθύλου· εἶναι πολλὰ γνωστὰ τὰ ὑποκείμενα ταῦτα εἰς ὅλους. Τὸ λεξικὸν σου μετὰ τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας εἶναι ἓνας θησαυρὸς τῶν διδασκάλων, καὶ μαθητῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις. Καὶ μάλιστα διὰ τοὺς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας διδασκάλους, καὶ πολὺ περισσότερον διὰ τοὺς ἔξω τοῦ κράτους. Ἐγὼ, ὡς τοιοῦτος, αἰσθάνομαι τὸ πρᾶγμα πολλὰ καλὰ.

Τὸ λεξικὸν σου εἶναι ἐπίτομον, εἶναι καὶ πληρὲς. Διότι ἐμπεριέχει ὅλας τὰς λέξεις ἀκριβῶς ἐκεῖνου τοῦ Γαζῆ, καὶ πολλὰς ἀκόμη προστεθειμένας ἀπὸ διάφορα ἄλλα λεξικά, ἐμπεριέχει ὅλα τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, τὰ κύρια ὀνόματα ὅλα ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' εἰς τοῦτο εἶναι κατὰ στοιχεῖον ἀλφαβητικῶς καὶ ὅλα τὰ παραδείγματα τῶν συγγραφέων, ὡς ἐκεῖνο, ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα πρὸς κατὰληψιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἀφηρέθησαν μόνον αἱ περιττολογίαι καὶ τίποτε περισσότερον· ἐνὶ λόγῳ, μετὰ τὴν Ἑγκυκλοπαιδεῖαν αὐτὴν, ὡς φαίνεται εἰς τὸ προοίμιόν της, καὶ μετὰ τὸ λεξικὸν τελειοποιεῖται ὁ μαθητὴς καθόλην τὴν ἔκτασιν τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρεῖαν ἄλλου τινὸς βιβλίου.

Δὲν ἐμβαίνειν εἰς τὰς περιαιτολογίας καὶ πομπώδεις ἐκφράσεις ὑπὲρ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Κορομηλᾶ, τοῦ ὁποίου μόλις ἐφάνη τὸ ἐν μέρος, ὕστερον ἀπὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος· (Κύριος εἶδε πότε θέλει τελειώσει, διὰ νὰ καθυποβληθῇ εἰς τὸ φιλοδίκαιον καὶ σύνεσιν τοῦ δημοσίου.) ἐνόμισεν ὁ ἐκδότης οὗτος ὅτι μετὰ τὰς φωνασκίας του εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ μετὰ τὰς ραδιουργίας ἐκέρδισε τοῦ κοινῶς τὴν γνώμην, ἥ τὸ ἀργυρίον του ἐνόμισεν ὅτι κατηγορῶν τὸ λεξικὸν

τοῦ Γαζῆ ἐσύστησε τὸ ἰδικόν του, καὶ ἔκαμε τὸν σκοπὸν του. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἔχασε μᾶλλον παρὰ ἐκέρησε μὲ τοὺς τοιοῦτους δολίους τρόπους. Ἀπόρησα ἔτι ἰδὼν εἰς τὸν πρόλογόν του, ὅτι ὁ συντάκτης ἐρανίσθη καὶ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ λεξικοῦ τοῦ Πασσοβίου, ἐνῷ ἤξεύρω ὅτι-
κῶς ὅτι δὲν γνωρίζει ποσῶς τὴν Γερμανικὴν διάλεκτον.

Τὸ λεξικὸν τοῦ Γαζῆ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ἐντελές εἶναι ἡ ἀτελής. Τὸ τέλειον λεξικὸν περὶ τοῦ ὁποῦ ὁμιλεῖ ὁ Κ. Βενθύλος ἀκόμη δὲν ἦλθε καὶρός νὰ γίνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Λεξικὸν τοιοῦτον, εἶναι μεγάλου κόπου καὶ μεγάλης κρίσεως ἔργον. Ἀπαιτεῖται συνδρομὴ πολλῶν σοφῶν ἀνδρῶν, χρόνου πολλοῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς. Μετὰ τινα καιρὸν, ἐλπίς εἶναι ὅτι οἱ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος ἄνδρες, θέλουσιν ἀρκετὰ ἀρχίσει νὰ συσκέπτονται περὶ τοιοῦτου λεξικοῦ, καὶ νὰ συνεργάζωνται κατ' ὀλίγον ὀλίγον. Ὅτι καὶ ἂν εἴπῃ ὁ τόσον ἐγκωμιαστής, καὶ ὁ φιλοκατήγορος ὁπαδὸς τοῦ Κορομηλᾶ, δὲν ἀπατᾷ τοὺς χρήζοντας λεξικοῦ. Οἱ Ἕλληνες θέλουσιν πράγματα καὶ ὄχι λόγια. Τὸ λεξικὸν του εἰς ἓνα τόμον, εἶναι ἐλλειπέστατον διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπομένως, καὶ κατὰ τὴν ὕλην του καὶ κατὰ τὴν τιμὴν του πολὺ δυσανάλογον μὲ τὸ ἰδικόν σου τὸ τρίτομον.

Τὸ κοινὸν ἤδη ἐπληροφορήθη, καὶ ἐκτίμησε τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ χρήσιμον.

Μετεχειρίσθη ὁ ἐκδότης ὅλους τοὺς ραδιουργικοὺς τοῦ τρόπους πρὸς σύστασιν τοῦ λεξικοῦ του, πρὶν φανῇ ἀκόμη τίποτε, ὡς καὶ διὰ τῆς γραμματικῆς κατόρθωσεν νὰ σταλθῶσιν ἐγκύκλια πρὸς σύστασιν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ὅλα ἤξεύρεις, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἠγανάκτησαν ἔτι μᾶλλον, Σὲ βεβαιῶ, διὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὸν ὑποχρεωτικόν. Δὲν ὑφαρπάζονται μὲ ὅλα ταῦτα οἱ Ἕλληνες, μήτε δίδουν ἀδοκιμάστως τὰ χρήματά των εἰς τὰ βιβλία. Φρόνιμα ἔκαμες διότι ἐσιώπησες, καὶ δὲν ἐξηκουλούησες νὰ ἀπαντᾷς εἰς τὰς ματαιολογίας τοῦ ἐκδότου ὅλας.

Ἀρκετὰ ἐγράψα εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπικρίσεως τοῦ Βενθύλου. Ὁ Κύριος Ματακίδης μοὶ ἐξιστόρησε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καὶ πῶς ἐφέρθη εἰς τὰς συμφωνίας του διὰ τὸ λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, καὶ πόσα χρήματα τοῦ ἐπῆρε μὲ ἀπάτην, ὅτι δηλ. εἶχεν ἔτοιμα τετράδια διὰ τὸν τύπον, χωρὶς νὰ ἔχῃ μήτε ἐν τετράδιον ἔτοιμον, διὰ νὰ δοθῇ εἰς τύπον. Ὡ τῆς τιμιότητος! ὦ τῆς φιλογενείας τοῦ ἀνθρώπου! Ὅταν ἐκδοθῶσιν εἰς τὸ κοινόν, ὅσα ἴδα συμφωνητικὰ καὶ ἤκουσα περὶ τῆς τιμιότητος καὶ φιλογενείας τοῦ Κυρίου Βενθύλου, καὶ τοῦ Κορομηλᾶ, εἶναι φρίκης ἄξια. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἐνώθησαν νὰ πραξῶσιν ἔργα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος!

Ταλαίπορη Ἑλλάς! πόσον κατὰ δυστυχίαν, εἶναι ἀληθές τὸ: Κολοῖός Κολοῖον ἰζάνει! τοιοῦτοι ἄνθρωποι τολμοῦν νὰ κάμουν καὶ ἐπικρίσεις! Δὲν σοὶ φαίνεται λοιπόν, φίλε Γκαρπολά, πολλὰ πιθανόν, ὅτι ἡ τοῦ ἐναρέτου Γέροντος ἐπιστολὴ εἶναι ραδιουργία; Καὶ διὰ τί νὰ μὴ ὑποπτευθῇ τις τοιοῦτον τι, ὅταν βλέπῃ τοιοῦτα πάθη, καὶ ταιαύτας ἀηδεῖς φωνασκίας κατ' ἀνθρώπων ἐξακουλουθούτων ἔργα κοινοφελῆ, χωρὶς νὰ θέλουσιν τινὸς τὸ κακόν.

Πίστευε τὰ λεγόμενά μου ἔχω μυρίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν μὲ ἐκφράζουν παρὰ ἀγανάκτησεις κατὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων. Ἀπὸ διδασκάλους διαφόρους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους, καὶ ἀπὸ ἄλλους φίλους, ὁμοθυμαδὸν ὅλοι ἐδεδιήχθησαν τὸν Κύριον Κορομηλᾶν καὶ Βενθύλον. Τὰ ταιαύτα ἔτι μᾶλλον ἐσύστησαν τὰ ἔργα σου, ἀντὶ νὰ Σὲ τὰ βιάψουν, ὡς ἐνόμισαν οἱ χαιρέκακοι. Ὡς πρὸς τοῦτο ἀπῆλθασαν ἤδη τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των, ἔδωκαν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ ἠθικῶς, καὶ ὕλικῶς. Ὅσον διὰ τὸν Κύριον Κορομηλᾶν, λέγω μόνον ἰδίως τὴν κοινοτάτην παροιμίαν:

Ἴδου ἡ Ῥόδος, ἰδου καὶ τὸ πῆδημα.

Βλέπω Φίλε, ὅτι κατεφρόνησες τὰ χαμερπῆ μέσα τοῦ ἐκδότου τούτου, καὶ παρουσιάζεις ἔργα εἰς τὸ κοινόν, καὶ ὄχι κακολογίας κ. λ. π. Τρέχεις τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, καὶ ὄχι τὴν σκολιάν. Τὸ κοινὸν θέλει Σὲ ἐγκαρδιώσει, νὰ εἶσαι βέβαιος, μὲ τὴν πρὸς Σὲ αὐθόρμητόν του προθυμίαν εἰς τὰ καλὰ, ὥστε νὰ δυνηθῇς νὰ ἐκδόσῃς καὶ ἄλλα κοινοφελῆ βιβλία, καὶ ὅσον εἶναι δυνατόν εὖωνα, διὰ τὴν πτωχὴν μας Ἑλλάδα. Ἰδα τὸ κατὰστημά σου, εἶναι κατὰστημα τῆς πεφωτισμένης Εὐρώπης ἐντελέστατον. Ἐχεις τόσα εἰς αὐτὸ πιεστήρια, βιβλιοδέτας καὶ λοιπὰς μηχανάς, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω, ὅτι θέλουσιν Σὲ ἀποκαταστήσει ἱκανόν διὰ νὰ ἐκδίδῃς εὐωτότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γνωρίζω καλὰ τὸν ζῆλον σου πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κοινοφελῆ σκοπὸν σου. Εὐχομαί Σε νὰ δυνηθῇς νὰ πράξῃς ὅσα εἶναι ὠφελίμα καὶ πρὸς Σὲ, καὶ πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς μας. Μένω

Κωνσταντινούπολις 3. Σεπτεμβρίου 1839.

Ὁ φίλος σου

Ἰωάννης Π. Γ. Βυζάντιος.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

P.

P, ρω, τὸ, ἄκλιτ. Τὸ 17. στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ρ' γραφόμενον, δηλοῖ ἑκατὸν, 100, ὑπογραφόμενον δὲ ρ δηλοῖ ἑκατὸν χιλιάδας, 100,000. 2) οἱ Ἄττ. ἐχρῶντο ῥῥ ἀντὶ τοῦ ἰων. ρσ, θάρρος, ἄρρην, ἀντί, θάρσος, ἄρσην. καὶ πολλάκις τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ. σιγηρὸς, κρίθανος, ἀντὶ, σιγηλὸς, κλίθανος διπλασιάζεται ἀεὶ τὸ ρ εἰς τὰς δι' αὐτοῦ ἀρχομένας λέξεις, ῥίπτω, ῥῥίπτω, ἐνεκεν τῆς χρείας τοῦ μέτρου δὲ γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐξαίρεσις τούτου.

P'α, ἔγκλιτ. μόριον, ἐπκ. = ἄρα. Ὅμ.

P'α, ποιητ. ἀντὶ, ῥάδιον. Εὐστάθ.

P'α, τό. P'α φυτοῦ τινος, τὸ ῥαβάρβαρον, ἡ ῥεοθάρβαρον, καὶ ἄλλως ῥαβέντιον. Δισκορ.

P'α θ ἄ σ ω. Ἄττ. ῥαβάττω. Κροτῶ, θορυβῶ, ἔ-ξαιρ. κτυπῶν, χορεύων, ἡ ποδοκτυπῶν. Φώτ.

P'α θ β ἄ θ μ ο ν α, τά· κατ' Εὐστάθ. Ῥαβδόθ Μοάθ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μοαβιτῶν, ἡ καὶ Ἀρεόπολις. Πτολ.

P'α θ δ ε ἰ α, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ καλαμιδίου ἀλιεύσις· ἐκ τοῦ

P'α θ δ ε ὕ ω, καὶ μέτ. ομαι (ῥάβδος). Πάνω ὀφά-ρια μὲ τὸ καλαμιδίον. Ἀριστοτ.

P'α θ δ η φ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ῥαβδοφόρος.

P'α θ δ ἰ ζ ῶ (ῥάβδος). Κτυπῶ μὲ τὴν ῥάβδον, ξυ-λιζῶ, «πυροὺς ῥαβδίξεινα», ἀλωνίζεω, κτυπῶ τὸν σῖτον μὲ τὰ ξύλα ἵνα ἀποτιναχθῇ ἐκ τῶν ἀστα-χῶν· παρὰ τοῖς Ο'.

P'αβδίνος, ἰνη, ἰων. Ὁ ἐκ ῥάβδου κατασκευασμένος.

P'αβδῖον, τό· ἡ ῥάβδιον, τὸ, ὑποκριστ. τοῦ ῥάβ-δος· καὶ μικρά τις σιδηρᾷ βέργῃ, ἥνπερ οἱ ζω-γράφοι πυροῦντες, ἐπιβάλλουσι δι' αὐτῆς τὸν κη-ρὸν ἐπὶ τὴν ζωγραφίαν. 2) τὸ καλαμιδίον τῶν ἀλιέων.

P'αβδῖα τ ο ς, ὁ, ἡ, ον (δῖαιτα). Ὁ ἐκ ζωγραφικῆς βέργας ζῶν. Ἀθήν. περὶ τοῦ ζωγράφου Παβρά-σιου, κατ' ἀστεῖσμον, ἀντὶ, ἀβροδῖαιτος.

P'αβδ ο ε ἰ δ ἡ ς, ἔος, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὅμοιος ῥάβ-δω, ῥαβδωτός.

P'αβδ ο μ α ν τ ε ἰ α, ἡ (μαντεία). Ἡ διὰ τῆς βα-κτηρίας γινόμενη προφητεία.

P'αβδ ο μ α χ ἰ α, ἡ (μάχη). Ἡ μετὰ ῥάβδων μάχη. Πλούταρχ.

P'αβδ ο ν ο μ έ ω, ὦ. Ῥαβδονόμος εἰμί. Σοφοκλ.

P'αβδ ο ν ὁ μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (νέμω). Ὁ κρατῶν ῥάβ-δον. 2) ἐξουσιαστής, ὅς τις πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἄ-

Τόμ. Γ'.

ξίας του, φέρει ἀνὰ χεῖρας ῥάβδον, ἔξαιρ. δὲ ὁ δικαστής, καὶ ὁ κρίνων καὶ διευθύνων τοὺς ἀγῶνας. 3) δημόσιος ὑπηρετῆς παρὰ τοῖς ἐν Ῥώμῃ Κονσούλοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἀρχουσιν ὑπηρετῶν. Πλούταρχ.

P'α β ὀ ς, ἡ. Βέργα, κλῶνος δένδρου χρησιμεύων εἰς βακτηρίαν, ἡ εἰς θαρμὸν, κτύπημα. Ὅμ. 2) μαγικὴ καὶ θαυματουργὸς ῥάβδος. Ὅδ. 3) ἀλιευ-τικὴ ῥάβδος, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον. Ὅδ. 4) ὡς σημεῖον ὑπεροχῆς, ἡ ἐξου-σίας = σκῆπτρον, ἔξαιρ. ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ κοι-τῶν καὶ ὡς παράσημον τῶν ῥαψωδῶν. Πίνδ. «κατὰ ῥάβδον», κατὰ στίχον, κατὰ σειρὰς εὐ-ρύθμους λέξεων. 5) τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ἐφ' ὃ κατὰ κορυφὴν ἡ λόγχη. Ξενοφ. καὶ ὁ φάκελος πολ-λῶν συνδεδεμένων τοιούτων ξύλων, ὃν ἔφερεν ἐπὶ τοὺς ὅμους ὁ ῥαβδονόμος, προπορευόμενος τῶ ἀρχοντι αὐτοῦ, εἰς μαστίγωσιν κακούργου τινός. 6) ἀράδες παικταίαι ἐν τοῖς ὑφάσμασιν, καὶ τὸ ἐν τοῖς δέρμασι τῶν ζώων συνερράμμενα ἐλάσματα χρυσοῦ, ἡ αἱ χρυσαὶ ῥαφαί. Ὅμ. τὰ ἐπὶ τῶν στη-δῶν κοῖλα διαξύματα, ἐπὶ δὲ λίθων καὶ μετάλλων, αἱ φλέδες, γραμμαί. Θεόφρ. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρα-νοῦ φαινομένη εἰς σχῆμα σκοτεινῶν ἀκτίνων πί-πτουσα μακρόθεν βροχή. 7) ἀράδες, στίχοι Γραμ. 8) παρ' Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, ῥαβδοφόρος. 9) παρὰ Γραμ. ὡς διακριτικὸν σημεῖον = ὀδελός (πιθα-νῶς ἐκ τοῦ ῥάσσω).

P'α β δ ο υ χ έ ω, ὦ, ἤτω (ῥαβδοῦχος). Ῥάβδον ἔχω, κρατῶ, ἔξαιρ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων· δθεν κριτής, δικαστής εἰμί· καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, κρα-τῶ τὸ δέμα τῶν ῥάβδων, ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀρχῶν· καὶ μέτ. Πλούταρχ. «ῥαβδουχοῦνται προοῖ-σαι ἐστιάδες», ῥαβδούχον προπορευόμενον ἔχου-σιν· δθεν

P'α β δ ο υ χ ἰ α, ἡ. Τὸ ῥάβδον ἔχειν, κρατεῖν καὶ τὸ ἀξίωμα ἀρχόντων καὶ κριτῶν· παρὰ δὲ Ῥω-μαίοις τὸ ἔχειν ῥαβδοῦχον προπορευόμενον, καὶ τὸ ἀφῆκίον τοῦ ῥαβδούχου· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ῥαβδοῦχοι. Πλούταρχ. δθεν

P'α β δ ο υ χ ἰ ο ς, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς ῥαβδουχίαν ἀνήκων.

P'α β δ ο ὕ ρ ο ς, ὁ, ἡ, καὶ ῥαβδούχη, ον, = ῥαβδο-νόμος· καὶ ὁ τὸ δικαίωμα ἔχων ἀρχων τοῦ προπο-ρευόμενον τοιοῦτον ὑπρέτην ἔχειν. Πλούταρχ.

P'α β δ ο φ ο ρ έ ω, ὦ, = ῥαβδουχέω.

Ρ'αβδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (ρέρω). = ῥαβδονόμος.
 Ρ'αβδωδης, εος, και ους, ὁ, ἡ, = ῥαβδοειδής.
 Ρ'αβωδία, ἡ, ἀντί ῥαφωδία.
 Ρ'αβωδός, ὁ (ῥάβδος) ἀντί, ῥαφιδός. Εὐστ.
 Ρ'αβδωσις, ἡ (ῥάβδος). Ἡ κτὰ μήκος χάραξις, χαρκαγματιὰ τοῦ κίνου Ἀριστοτ.
 Ρ'αβδωτός, ἡ, ὄν (ῥάβδος). Ὁ διὰ ῥάβδων ἐξιοργασμένος, πεπλεγμένος. Διόδ. Σικελ. 2) ὁ γραμμῆς, ἀράδας ἔχων. Ξενοφ. «ἱμάτια ῥαβδωτά», καὶ ἐπὶ κίνων, διάξυστος.
 Ρ'αβεννα, ἡ καὶ Ραούεννα. Πόλις τῆς Ἀρκατίας Ἰταλίας, Baenna καὶ Ραβηνός, ἡ. Διον. Ἄλκ. θθεν Ραβεννάτης, ὁ κάτοικ.
 Ρ'αγα, ἡ. Δωρ. Ἄλκῃ, βία, σφοδρότης. Πούχ. ἀμφ. 2) = Ράγια. Στράβ.
 Ρ'αγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγ. Μηδίας. Ἀρρ.
 Ρ'αγας, ἄδος, ἡ (ῥήγγυμι). Χαραγματιὰ, σχισματιὰ, ραγισματιὰ, τρύπα, χάσμα.
 Ρ'αγαδός, αἶα, αἶον (ῥάγδην). Ὁρμητικὸς, σφοδρός. Πλούταρχ. παρὰ Πλάτωνα ἐπὶ ἀνθρώπων, ὄξύς, ἐμπειρὴς, ἀκράβητος, συγκρ. ῥαγδαίστερος, καὶ ῥαγδαίστερος ἐπὶ ῥ. μετὰ πλείονος, ἡ μεγαλητότης ὀρμῆς. Εὐτυμ. Μέγ. ἐξ οὗ
 Ρ'αγαδιδός, ὁ τῆς, ἡτος, ἡ. Ὁρμητικότης, σφοδρότης.
 Ρ'αγδην, ἐπὶ ῥ. (ῥάσσω). Ραγισμένα, ῥαγισμένα. καὶ, μετὰ σφοδρότητας, βίας, δυνάμεως. Πλούτ.
 Ρ'αγεία, ἡ. Πόλις τῆς Μηδείας, ἡ καὶ Ἀρσασία. Στράβ.
 Ρ'αγῆ, ἡ, = ῥαγῆς, καὶ, ῥήγμα. Ἰπποκ.
 Ρ'αγίαν, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ μὲ μητρόπολιν τὰς Ράγας. Στράβ.
 Ρ'αγίζω, ἴσω (ῥάξ). Ράγας σταφυλῶν, ἡ σταφυλὰς μαζώνω, καὶ τρυγῶ. Θεόκρ.
 Ρ'αγικός, ἡ, ὄν (ῥάξ). Ὁ ἀπὸ ῥόγαν, ἐκ σταφυλῆς «μίσχος ῥαμικός», ὁ κρατῶν τὴν ῥόγαν στύλος (τὸ τσαμπιὸν τῆς ῥάγας). Θεόφρ. καὶ ὁ εἰς ῥόγας ἡ σταφυλὴν ἀνήκων.
 Ρ'αγιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ῥάξ. 2) εἶδος φαλαγγίου.
 Ρ'αγιειδής, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥαγός, εἶδος). Ὁ ὁμοίος μὲ ῥόγαν, σταφυλιδής.
 Ρ'αγόεις, εἶτα, ἐν (ῥαγῆς, ῥάγη). Ὁ σχισμῶδας ἔχων, διακεχωρισμένος, σκατμένος. Νικάνδρ.
 Ρ'αγολογέω, ὦ. Ρόγας σταφυλῶν κόπτω, μαζώνω. ἐκ τοῦ
 Ρ'αγολόγος, ὁ, ἡ, ον (ῥάξ, λέγω). Ὁ μαζώνων ῥόγας, ἡ σταφυλὰς.
 Ρ'αγος, τό (ῥήγγυμι). = ῥάκος. θθεν
 Ρ'αγώω, ὦ, = ῥακώω. 2) = ῥήγγυμι.
 Ρ'αγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, = ῥαγοειδής.
 Ρ'αγώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαγή). = ῥαγίος. ἀμφ.
 Ρ'αδαλδς, ἡ, ὄν. Ὁ εὐδιάσειστος, ὑπὸ ἀνέμων κινούμενος. Ἰλ.
 Ρ'αδαμανθυσ, υος, ὁ κύρ. ὄνομ. Τῆς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφῆς τοῦ Μίνως, βασιλεὺς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅς τις μετὰ θάνατον διωρίσθη κριτὴς τοῦ Ἄδου μετὰ τοῦ Μίνως καὶ Δίακου. Ὁμ.
 Ρ'αδαμνος, ὁ. Κλάδος τρυφερὸς, κλῶνος, βλαστᾶριον, φύτρον. Ὀλυμπιόδ. θθεν
 Ρ'αδαμνώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ὁμοίος κλάδῳ. Σχολ. Νικάνδρ.
 Ρ'αδαμος, ὁ, = ῥάδαμος. Πούχ. ἀμφ.
 Ρ'αδαυίζω, ἴσω. Τινάσσω, κινῶ ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἐξαιρ. λέγεσθαι ἐπὶ τῆς ῥοδάνης, ὅτε διὰ τῆς ἄλλεπαλλήλου περιστροφῆς αὐτῆς γνέθεται τὸ νῆμα ἐκ τοῦ
 Ρ'αδαυός, ἡ, ὄν, = ῥαδινός.
 Ρ'αδινάκη, ἡ παρὰ Πέρταις ὀνομασία μέλανος

τινὸς ὀρνυτοῦ ἐλαίου δυσότμου, τὸ ὅποτον ἤντλουε εἰς τὴν πόλιν Ἀρδερικαν οὐ μακρὰν τῶν Σούτων. Ἡρόδοτ.
 Ρ'αδινῆ, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος. Στήσιχ.
 Ρ'αδινός, ἡ, ὄν. Λεπτὸς καὶ μακρὺς, εὐκίνητος, εὐλγιστος, ἀπαλός. Ἰλ. ἰδίως ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης καὶ, ἀδύνατος, νωθρός, ἀηλυπτεπής παρ' Ἀεταίῳ, σκληρὸς, ἀκαμπτος.
 Ρ'αδις, ἡ, = ῥάδαμος, ἡ ῥάβδος. Νικάνδρ. 2) = ῥαφανίς (πιθαν. ἐκ τοῦ, ῥάσσω).
 Ρ'αδιος, ἰα, ἰον, καὶ ὁ, ἡ. Εὐκός, ἀνευ κόπου καὶ δυσκολίας κτῶμενος ἡ γινόμενος. 2) ἐπὶ προσώπων, εὐμεταχείριστος, πρόθυμος, συγκαταβατικός. Δημοσθ. καὶ, ἀνόητος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, νωθρός, ἀδιάφορος. ἐπὶ ῥ. ῥαδίως, καὶ ῥάως. εὐκόλως, ἐλαφρῶ, ἐν ἀνέσει, ἀνευ τινὸς συστολῆς, ἡ προτοχῆς, παραλόγως, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀνοήτως, ἀπεριτκίπτως, αὐθαδῶς, τολμηρῶς, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀδιαφόρως. ἀνώμλ. συγκρ. ῥάων, οὐδέτ. ῥῶον. παρὰ δὲ Ὑπερίδῃ εὐρεται καὶ ῥαδίστερος. υπερθετ. ῥάττος, ἡ οὐ ἐπὶ ῥ. ῥῶον, καὶ ῥαδίως, καὶ ῥάδιον. Θεογν. καὶ υπερθ. ῥῆστα. 3) κύρ. ὄνομ. Τῆς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φρονεθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ.
 Ρ'αδιουργέω, ὦ, ἴσω (ῥαδιουργός). Πράττω τι μετ' εὐκολίας. ἔτι δὲ καὶ μετὰ πανουργίας, κακοποιῶ. Ξενοφ. 2) ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως ποιῶ, ἀμελῶς φέρομαι. Φιλόστ. 3) εὐκόλως καὶ ἐν ἀνέσει ῥῶ, ἡ ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως. μέσ. ῥαδιουργέομαι, οὐμαι ἀμελῶς φέρομαι. Ξεν. θθεν
 Ρ'αδιούργημα, τό. Ἡ ἀμελής πράξις, ἀνόητος κάμωμα. Λουκιαν.
 Ρ'αδιουργία, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πράττειν εὐκολία, εὐκόλος καὶ ἐλαφρὰ ἐργασία, ἡ ἐπιχειρήσις, εὐκολία, ἀνεσις, ἐλευθερία. Ξενοφ. 2) ἀμελία, νωθρότης τοῦ νοός, τρυφελότης, ἀδιαφορία. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
 Ρ'αδιουργός, ὁ, ἡ, ὄν (ῥάδιος, ἔργον). Ὁ εὐκόλως, ἐτοιμῶς, ἡ ἐπιτηδείως ποιῶν τι. ἔτι δὲ πανούργος, πονηρὸς, κακοποιὸς, αὐθάδης. 2) ἀπρόσεκτος, ἀμελής, ἀφροντίστος. 3) ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, ἀνόητος. 4) = πλαστογράφος. παρὰ Ξενοφ. ἀσελγῆς, μιανρός.
 Ρ'αζω, ἴδῃ ἐν τῷ ῥαίνω, θθεν ῥάσατε, ῥάσατε, ἀντί ῥάνατε.
 Ρ'αζω. Γαυρίζω. ἐπὶ κυνῶν. 2) τροπ. φωνάζω, μορμουρίζω κατὰ τινος, καὶ ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων.
 Ρ'αθαγέω, ὦ. Θόρυβον, κρότον ποιῶ ἐκ τοῦ
 Ρ'αθαγός, ὁ. Ἦχος, θόρυβος, φόφος. Πούχ.
 Ρ'αθαίνο, ἀνῶ, = ῥαίνο. Γραμμ.
 Ρ'αθάμη, ἡ, = ῥαθάμγῃς. ἀμφ.
 Ρ'αθαμίζω, ἡγος, καὶ Δωρ. -αμίξ, ἡγος, καὶ -αμῖς, ἰδος, ἡ. Σταλαγμὸς, σταλαγματιὰ. Ὁμ. 2) ἐπὶ ξηρῶν καὶ στερεῶν πραγμάτων, μόρον, σπειρί, κόκκος. Ἰλ. παρὰ δὲ μεταγενστ. σημαίνει καὶ τὸν σπινθήρα τοῦ πυρός. ἐκ τοῦ
 Ρ'αθαμίζω, = ῥαθαίνω. Ὁππικαν.
 Ρ'αθαπυγίζω, ἴσω (ῥάσσω, πυγή). Κτυπῶ τινα μὲ ἀνοικτὴν χεῖρα εἰς τὰ ὀπίσθια, ἡ μετὰ τὸν πόδα κτυπῶ εἰς τὸν κῶλον. Ἀριστοφ.
 Ρ'αθασσω, = ῥαθαίνω. Γραμμ.
 Ρ'αθίνης, οὐ, ὁ κύρ. ὄνομ. Πέρσης τις στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου. Ξενοφ.
 Ρ'αθυμείω, ὦ, ἴσω (ῥάθυμος). Ἀμελής εἰμι, ἡ ἀφροντίστος, ἀδιαφορῶ, παραδεδομένος εἰμι ταῖς ἡδοναῖς. Ξενοφ. καὶ ἐπὶ καλῆς ἐννοίας, μένω ἀφροντίς, ἀναπαύομαι. θθεν

Ρ'αθυμία, ἡ. Ἀμέλεια, ἀργία, νωθρότης, ἀφρον-
τισία. Ξενοφ. 2) τρυφή, ἀνάπαυσις, εὐφροσύνη,
(ζεῦξι, Τουρκ.)· ἐνασχόλησις εἰς τοὺς ἐρωτας καὶ
τὰ ἀφροδίστια. Εὐριπ.

Ρ'αθυμίζω, ἴσω. Ὀκνηρὸν ποῖω τινα· ἄμφ.
Ρ'αθυμοποιῶ, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ ποῖων τινα
ὀκνηρὸν, νωθρὸν, ἀμέριμον, ἡ εὐφροσύνην ἐκ τοῦ

Ρ'αθυμός, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιβ. ραθύμως (ῥῶον, θυμός).
Ὁ ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, ἀργός, νωθρός, ἀδιάφορος.
ἀμελής, παραλελυμένος, τρυφήλος. Ισοκρ. Πλάτ.
»ραθύμως υποφέρειν», ὑπομονητικῶς, ἀπαθῶς. 2)
λίαν θυμώδης. Ἡσύχ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Ρ'αθυμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν, ἡ προ-
ξενῶν ὀκνηριαν.

Ρ'αί, ἡ ραί, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ῥά.
Ρ'αία, ἡ. Ὑγία, ἐνδυνάμωσις ἐκ τινος νότου. Ἡσύχ.

Ρ'αίβηθ'ον, ἐπιβ. (ῥαιβός). Κατὰ διεστραμμένον,
καμπύλον τρόπον. Λυκόφρ.

Ρ'αίβοειδής, εὖος, ὁ, ἡ, ἐς (ῥαιβός, εἶδος). Καμ-
πυλοειδής, στρεβλός, καμπύλος. Γαλην.

Ρ'αίβοκρ'ανος, ὁ, ἡ, ὄν (κράν'ον). Ὁ καμπύλῳ
κεφαλῇ, ἡ κορυφῇ ἔχων. Ἀνάκτ. ἐκ τοῦ

Ρ'αίβος, ἡ, ὄν. Καμπύλος, στρεβλός· ἐξαιρ. στρα-
βοπόδης. Πολυδ. »ῥαίβους δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα
εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη».

Ρ'αίβοσκελής, εὖος, ὁ, ἡ, ἐς (σκέλος). = ραιβός.
Στραβεπόδης. Ἀνθολογ.

Ρ'αίβω, ὦ (ῥαιβός). Καμπύλον ποῖω, λυγίζω πρὸς
τὰ ἔνδον. Λυκόφρ.

Ρ'αίγδην, ἐπιβ. (ῥήσσω, ῥάσσω). Εἰς κομμάτια,
μελεθδόν· ἄμφ.

Ρ'αίδεστόν, τό. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προ-
ποντιδος, ἡ καὶ Βισάνθη. Πτολ.

Ρ'αίζω, ἴσω (ῥῶον). Εὐκολώτερα ἢ καλλήτερα γί-
νομαι· τροπ. ἐκ τῆς νόσου ἀναλαμβάνω, ἀναπαύο-
μαι μετὰ τινα κόπον. Ξενοφ.

Ρ'αίνω, ῥανῶ· ἄρ. ἔρβαν· παθ. παρακ. ἔρβασμαι.
Βρέχω, ῥαντίζω· ἔτι δὲ, ἐπιτάσσω, διασπείρω.
Ἰλ. παρ' Ὀππῖαν. »πυροὺς ραίνειν», ἀντὶ σπείρω·
καί τροπικ. »ῥαίνω (αὐτὸν) ὑμῶν». Πίνδ.

Ρ'αῖος, ἱγ, ἴον, = ῥάδιος.

Ρ'αιστήρ, ἥρος, ὁ, ἡ (ῥαίω). Σφύρα σιδηρὰ μο-
νοκέφαλος. Ἰλ. 2) = ραιστής. Ὀππῖαν. ὅθεν

Ρ'αιστήριος, ἱα, ἴον. Ἀφανιστικός, φθοροποιός.
Ἀπολλών. 2) ὁ σφυρηλατῶν, »ῥαιστήριος ἰδρώς».
Ὀππῖαν. ὁ ῥέων ἰδρώς τοῦ χαλκῆος ἐν τῷ σφυρη-
λατεῖν, καὶ »ῥαιστήρια τὰ», = ραιστήρες. Ὀππ.

Ρ'αιστηροκοπία, ἡ (ῥαιστήρ, κόπτω). Τὸ κτυ-
πᾶν καὶ ἐργάζεσθαι διὰ τῶν σφυρῶν, σφυροκο-
πία. Φίλλων.

Ρ'αιστής, οὗ, ὁ (ῥαίω). Φθορεὺς, ἐξολοθρευτής.
Ρ'αιστός, ἡ, ὄν (ῥαίω). Ὁ ἡφανισμένος, ἐξουθε-
νωμένος.

Ρ'αῖστος, ἔστη, ἴστον. Δωρικ. ἀντὶ ῥήστος. Θεόφρ.

Ρ'αιστότυπος, ὁ, ἡ, ὄν (ῥαιστής, τύπτω). Ὁ
σφυροκοπημένος, σφυρηλατημένος.

Ρ'αιστοτύπος, ὁ. Χαλκεύς, σιδηρᾶς. Μανέθ.

Ρ'αιτία, ἡ. Χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἔκτει-
νομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβειος ἕως τοῦ
Ῥήνου ποταμοῦ. Στράβ.

Ρ'αιτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ῥαιτίας δυν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ.

Ρ'αιτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας, ἡ Ῥαιτικῆς
χώρας, ἐν Εὐρώπῃ. Δίων Κάτω.

Ρ'αιφάσσω, ποιητ. ἀντὶ ῥαίνω. Ἡσύχ.

Ρ'αίω, ραίτω· ἄρ. ἔρβασμα. Συντρίβω, τσακίζω,
φθείρω, πνίγω εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁμ. καθόλου ἀ-

φανίζω, φονεύω. Ἀπολλών. κακομεταχειρίζομαι,
βλάπτω. Σοφοκ. παθ. σκάζω, ἀφανίζομαι.

Ρ'αῖων, ὁ, ἡ, ὄν γεν. οὖος, ἴον. ἀντὶ ῥῶον. Ἰππκρ.

Ρ'αεΐα, ἡ. Θόρυβος, κρότος. Ἀθῆν.

Ρ'αελος, ὁ, ἡ (ῥάσσω). Τραχὺς, σκληρός, βρα-
χύδης, κρημνώδης. Ἡσύχ. καὶ, ῥακαλός.

Ρ'ακενδυτέω, ὦ, ἴτω. Παλαιὰ, κατασχισμένα
φορέματα φορῶ· ἐκ τοῦ

Ρ'ακενδυτής, οὗ, ὁ (ῥάκος, ἐνδύω). Ὁ ῥάκη, πα-
λαιοφορέματα φορῶν.

Ρ'ακετρίζω, = ῥαχετρίζω.

Ρ'άκετρον, τό, καὶ βράκετρον. Μαγειρικὸν ἐργαλεῖον.

Ρ'ακίδαί, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν
Ἀθήναις· ἴσως οἱ αὐτοὶ εἰσὶ καὶ οἱ Ῥηκίδαί.

Ρ'ακίζω, ῥακκίζω, καὶ, ῥακκίζω, = ῥακίζω.

Ρ'ακινός, ὁ (ῥάκος). Ἐκ ῥακῶν ὢν.

Ρ'ακιον, τό, υποκορ. τοῦ, ῥάκος. Ἀριστοφ. ὅθεν

Ρ'ακιοσυβράπτ'αθης, οὗ, ὁ (συβράπτω). Ὁ τὰ
ῥάκη συβράπτων, ἐπεινός τις ποιητής, τῶν ἄλλων
τὰ ἀποσπάσματα συλλέγων καὶ συγκολλῶν αὐτὰ,
ὥστε νὰ φαίνωνται ἴδια. Ἀριστοφ.

Ρ'ακίς, ἡ, = ῥαδίς· ἄμφ.

Ρ'ακοδυτέω, ὦ. Ῥάκη φορῶ. Χρυσόστμ. ἐκ τοῦ

Ρ'ακοδυτής, οὗ, ὁ, = ῥακόδουτος.

Ρ'ακόδυτος, ὁ, ἡ, ὄν, = ῥακενδυτής. Εὐριπ. ἐν
γένει, μὲ ῥάκη γεμάτος.

Ρ'ακέεις, εσσα, εν, = ῥακώδης. Ἀνθολ. ἔτι δὲ
= ῥαγόνεις, ἥτοι ῥυτιδωμένους· ἐκ τοῦ

Ρ'ακος, εὖος, τό. Παλαιὸν καὶ σχισμένον φόρεμα. Ὁδ.
καὶ αὐτὰ τὰ σχισμένα κομμάτια τῶν ἱματίων,
κοινότ. κουρέλια. Ἡρόδοτ. 2) ἡ ξαρωματικὴ τοῦ
προσώπου ἡ τοῦ ὅδεστος. Ἀρστροφ. 3) πᾶν θλιβε-
ρὸν ἀπομεινάριον, ἡ ἐρείπιον. Ἀθῆν. (ἐκ τοῦ ῥάσ-
σω, ῥήσσω, ῥήγνυμι)· ὅθεν

Ρ'ακοφορέω, ὦ (φέρω). Παλαιὰ καὶ σχισμένα ἐν-
δύματα φορῶ.

Ρ'ακώω, ὦ (ῥάκος). Καταξερσχίζω, ῥακῶδες ἡ ῥυτι-
δῶδες ποῖω, ξαρώνω. Πλούταρχ.

Ρ'ακτ'ήριος, ἱα, ἴον (ῥάσσω). Πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει
ἡ ἐπιτήδειον ἔστι εἰς τὸ τύπτειν, ἡ ῥίπτειν, καὶ τὸ
ῥιπτόμενον, κρούμενον. 2) ὁ ἔχων καὶ κρότον ποῖων,
= ῥακιδώδης. Σοφοκλ.

Ρ'ακτός, ἡ, ὄν (ῥάσσω, ῥήσσω). Κρημνώδης, δύ-
σβατος· ὅθεν

Ρ'ακτος, ὁ. Ἀπότομος καὶ κρημνώδης βράχος, τό-
πος, ἡ ὁρος. Ἡσύχ.

Ρ'ακτρία, ἡ (ρακτός). Ῥάβδος, δι' ἧς τινάσσουσι
τὰς ἐλαίας, τὰ κάρυα, καὶ ἄλλους καρπούς.

Ρ'ακώδης, ὁ, ἡ, ἐς (ῥάκος-εἶδος). Ῥάκει ὁμοίος, ἡ
πλήρης ῥάκων.

Ρ'ακώμας, ατος, τό (ρακώω). = ῥάκος. Ἀρστροφ.

Ρ'ακώσις, εὖος ἡ (ρακώω). Ἡ κατάστασις φορέμα-
τός τινος, τὸ ὅποιον καταντᾷ νὰ παλαιωθῇ καὶ νὰ
γίνῃ ὅλον ῥάκη καὶ, τὸ ξάρωμα τοῦ προσώπου.

Ρ'ακώμα, τό (ῥαίνω) Τὸ ῥαντισμένον καὶ βρεγμένον.
Μαθήματ. Παλ.

Ρ'αμβάκας, ὁ. Μηδὸς τις. Ξεν.

Ρ'αμβάκια, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὀριτῶν ἐν
Ἰνδῇ. Ἀρβρίαν.

Ρ'αμμα, τό (ῥάπτω). Τὸ ῥαμμένον, ἐμβλωμένον,
καὶ τὸ ῥάψιμον, ῥαφή καὶ, νήμα, κλωστή· ὅθεν

Ρ'αμμετώδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ φαινόμενος ὡς
ῥαμμένος, ἡ ἐμβλωμένος, καὶ ὁ ὁμοίος τῇ κλωστῇ,
τῷ νήματι.

Ρ'άμνος, ἡ, = παλῖουρος. Θεόφρ.

Ρ'α μ ν ο υ ς, οὐντος ὁ. Κώμη, καὶ Δήμος ἐν τῇ Ἀττικῇ, νῦν Ταυρόκαστρον. Δημοσθ.
 Ρ'α μ ν ο υ σ ι α, ἡ ἐπιθ. τῆς Νεμέσεως, τιμωμένης ἐν ναφὶ πλησίον τοῦ Ῥαμνοῦντος. Πασταν.
 Ρ'α μ ν ο υ σ ι α ς, ἄδος, ἡ· καὶ -ουσίς, ἴδος· ἐπιθ. τῆς Οὐπίδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. 2) ἐπιθ. τῆς Ἑλένης, ἧτις κατὰ τινὰς ἦν θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλίμ.
 Ρ'α μ ν ο υ σ ι ο ς, ἰα, ἰον. Ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ῥαμνοῦντος ὢν, ἡ κάτοικος.
 Ρ'α μ φ ἄ ζ ω, ἄσω (ράμφος). Ῥάμφος ἔχω, ἡ φέρω.
 Ρ'α μ φ ἡ, ἡ. Εἶδος τι κυρτῆς ὡς ῥάμφος μαχαίρας ἡ ξίφους. Πολύδ.
 Ρ'α μ φ η τ ῆ ς, οὐ, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, πιθανῶς ἡ παρ' ἡμῶν Ζαργάνα. Ἡσύχ.
 Ρ'α μ φ ι α ς, ου, ὁ. Λακεδαιμονίος τις. Θουκυδ.
 Ρ'α μ φ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, ῥάμφος.
 Ρ'α μ φ ι ς, ἴδος, ἡ. Εἶδος τι κυρτοῦ πλοίου. Ἡσύχ. 2) παρ' Ἡρακλ. εἶδος κοπίδος ἡ ἀξίνης εἰς σχῆμα ῥάμφους.
 Ρ'α μ φ ο ς, εος, τό. Ἡ καμπύλη μύτη τῶν ὀρνίθων· ἐξαίρ. τῶν σαρκοθόρων ὀρνέων. Λυκόφρ.
 Ρ'α μ φ ῶ δης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥάμφει ὅμοιος. Φιλόστρ.
 Ρ'α μ ψ ι ν ι τ ο ς, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πλουσιώτατος. Ἡρόδ.
 Ρ'α ν ι ς, ἴδος, ἡ (ράινω). Σταλαγματιὰ, σταλαγμός.
 Ρ'α ν τ ῆ ρ, ἥρος, ὁ (ράινω). Ὁ ῥαντίζων, βρέχων. Νίκανδρ. ὁθεν
 Ρ'α ν τ ῆ ρ ι ο ς, ἰα, ἰον. Ὁ εἰς τὸ ῥαίνειν ἐπιτήδειος· «παῖδων ῥαντήριον». Αἰσχύλ. παθητκ. ῥαντισμένον δι' αἵματος παῖδιον.
 Ρ'αντίζω, ἰσω (ραντός)· = ῥαίνω, παρὰ τοῖς Ὁ. ὁθεν
 Ρ'α ν τ ι σ μ α, τό. Τὸ ῥαντισμένον, βεβρεγμένον ἔτι δέ, = ῥαντισμός.
 Ρ'αν τ ι σ μ ὅ ς, ὁ (ῥαντίζω). Ῥάντισις, βρέξιμον διὰ τοῦ ὕδατος, παρὰ τοῖς Ὁ.
 Ρ'αν τ ι σ τ ρ ο ν, τό (ῥαντίζω). Ἀγγεῖον, ἡ ἄλλο τι μέσον δι' οὗ ῥαντίζομεν.
 Ρ'α ν τ ὅ ς, ἡ, ὢν (ράινω). Ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, ἡ ὡς ῥανδία λευκὰ ποικιλότητα ἔχων. Ὁ.
 Ρ'α ξ, αχός, ἡ. Ἡ ῥόγα τῆς σταφυλῆς. Πλάτ. 2) εἶδος φαλαγγίου, ἔχον μορφήν ῥόγας σταφυλῆς. 3) «ῥάγεα» λέγονται καὶ τὰ ἔσθθεν κρεατώδη πέρατα τῶν δακτύλων. Πολυδ.
 Ρ'α ξ ι ς, εως, ἡ (ῥάστω)· = ῥήξις. 2) συμπλοκὴ δύο στρατευμάτων. Πλουταρχος.
 Ρ'α ο ν, οὐδέτερο. τοῦ, ῥάων, συχνάκις ὡς συγχετ. ἐπὶ ῥ. ἀντὶ ῥάωνος.
 Ρ'α ὀ ν ω ς, ἐπὶ ῥ. ἐκ τοῦ ῥάων, = ῥάων.
 Ρ'α ο ς, παρὰ Γραμματ. = ῥάδιος, μόνον ἐν χρήσει τὸ οὐδ'. ῥάων· ἐπὶ ῥ. ῥάως, καὶ συγχετ. ῥάότερος.
 Ρ'α ο ὗ ε ν ν α, ἡ, = Ῥάεσσα.
 Ρ'α π α τ α ὕ λ η ς, ου, ὁ· καὶ
 Ρ'α π ᾶ τ α ὕ λ ο ς, ὁ (ῥαπάτη αὐλός). Ὁ φυσῶν, παίξων τὴν ῥαπάτην. Ἀθῆν. ἐκ τοῦ
 Ρ'α π ᾶ τ η, ἡ. Ἀλλος ποιμνικός, φλοέρα.
 Ρ'α π ῆ ἰ ο ν, τό, = ῥάπυς.
 Ρ'α π ῆ ἰ ζ ω, ἰσω. Κτυπῶ, δέρω μὲ τὴν ῥάβδον ἡ μάστιγα. Ἡρόδοτ. 2) κτυπῶ εἰς τὰ μάγουλα, δίδω μπάτζον. Ν. Δ.
 Ρ'α π ῆ ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥάπης.
 Ρ'α π ῆ ς, ἴδος, ἡ. Βέργα πρὸς μαστίγωσιν, μάστιξ. 2) Δωρ. ἀντὶ ῥάφης· εὐρηται καὶ ῥάπης γεγραμμένον.
 Ρ'α π ῆ σ μ α, ατος, τό (ῥαπίζω). Δαρμὸς διὰ ῥάβδου ἡ μάστιγος. 2) κτύπημα διὰ τῆς παλάμης εἰς τὸ πρόσωπον, μπάτζος.

Ρ'α π ῆ σ μ ὅ ς, ὁ (ῥαπίζω). Ἡ μαστίγωσις.
 Ρ'α π ῆ σ τ ὅ ς, ἡ, ὢν (ῥαπίζω). Ὁ κτυπηθεὶς μὲ τὴν ῥάβδον, μαστιγωθείς, ἡ ἄξιος τοῦ μαστιγωθῆναι, θαρῆναι.
 Ρ'α π τ α ὕ λ η ς, ὁ· κατὰ συγχοπ. ἀντὶ ῥαπαταύλης.
 Ρ'α π τ η ς, ου, ὁ (ῥάπτω). Ὅστις ῥάπτει, ἡ ἐμβαλό- νει· ὁθεν
 Ρ'α π τ ι κ ὅ ς, ἡ, ὢν. Ἡν ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν ῥάπτην, ἡ εἰς τὸν ἐμβαλωτὴν, πᾶν ὅτι εἶναι διὰ ῥάψιμον, καὶ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἡ ἀρμόδιος· καὶ «τέχνη ῥαπτική»· ἡ τέχνη τοῦ ῥάπτου.
 Ρ'α π τ ι ς, ἴδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ῥάπτης.
 Ρ'α π τ ὦ ν ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιεύας ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπταν. Πτολ.
 Ρ'α π τ ὅ ς, ἡ, ὢν (ῥάπτω). Ῥαμμένος, ἐμβαλωμένος. Ὁδ. «χιτὼν ῥαπτὸς», παλαιός, ἡ ἐμβαλωμένος· παρὰ Πινδ. «ῥαπτὰ ἔπη», τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα, ὡς κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε ἡδύναντο οἱ ψάλλοντες αὐτὰ νὰ τὰ συῖν ῥάπτωσι καὶ νὰ τὰ συναρμώζωσι πρὸς ἀλλήλα ὅπως ἤθελον. 2) πᾶν δι- ἐρῥαμμένον, ἡ κεντημένον. Ξενοφ. ῥαπτὸν, τὸ προσκεφάλαιον.
 Ρ'α π τ ρ ι α, ἡ, θηλ. τοῦ ῥάπτης· ἐκ τοῦ
 Ρ'α π τ ω, ψω· ἄορ. β'. παθ. ἐρῥάφην· καὶ κοινῶς Ῥά- πτω, ῥάφτω. 2) μεταφορ. ὁλόους καὶ μηχανὰς πλέκω, ἐφευρίσκω, ἐτοιμάζω. Ὁδ. 3) ἐν γένει συνθετο, συνδέω. Ἡσ. 4) τῇ βελόνῃ ποικίλω, κεντῶ.
 Ρ'ά π υ ς, υος, ἡ. Γογγύλιον, ἡ γουλίον. Ἀθῆν.
 Ρ'ά ρ ἰ α ς, ἄδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Δήμητρος· ἴδε Ῥάριος.
 Ρ'ά ρ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, Ῥάρος.
 Ρ'ά ρ ρ ο ς, ἰα, ἰον. Ὁ τοῦ Ῥάρου, ἡ ἐκ τοῦ Ῥάρου, ὢν, Ῥάριον, τό. Τὸ ἀφιερωμένον τῇ Δήμητρὶ Ῥάριον πεδῖον ἐν τῇ Ἑλευσίνι. Ὁμ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ά ρ ο ς, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κραναοῦ, ἡ κατὰ τινὰς τοῦ Κελεοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, κατὰ δὲ Φώτ. καὶ Ῥάρ.
 Ρ'ά ρ ὅ ς, ὁ. Βρέφος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται παρὰ κείρα· κατ' ἄλλους ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἡ μήτρα. Σουίδ.
 Ρ'α σ θ α π υ γ ῖ ζ ω, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ, ῥαθαπυγίζω.
 Ρ'α σ μ α, τό (ράινω). Τὸ ῥαντιζόμενον. Ἀθῆν. καὶ ῥάντισις.
 Ρ'ά σ σ α τ ε, ἐπικ. προστακτ. ἄορ. τοῦ ῥαίνω. Ὁδ.
 Ρ'ά σ σ ω, ῥάξω. Κτυπῶ πρὸς τι, καρφῶναι, διατρυνῶ, διαπερᾶν, συντρίβω, κατασχίζω, διαμερίζω, διαχω- ρίζω. 2) ἀμεταβ. σκάζω, συντρίβωμαι μετὰ κρότου.
 Ρ'ά σ σ ω ν, ὁ, ἡ, ὢν· ἀνώμλ. συγχετ. τοῦ ῥάδιος, ἀντὶ ῥάων. Ε. Μ.
 Ρ'ά σ τ α, οὐδέτερο. πληθ. ἐκ τοῦ, ῥάστος· συνήθ. ὡς ἐπὶ ῥ. Εὐκολώτατα. Ξενοφ.
 Ρ'ά σ τ ο ς, κατὰ συναίρεσιν. ἐκ τοῦ ῥάιστος, ἔστη, ἔστων, ἀνώμλ. υπερθ. τοῦ, ῥάδιος. Εὐκολώτατος. Ξενοφ.
 Ρ'ά σ τ ὶ ν ε υ σ ι ς, ἡ, = ῥαστόνη. Σουίδ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ά σ τ ω ν ε ὤ ω, καὶ
 Ρ'ά σ τ ω ν ε ὤ ω, ἡ, ἡστω, = ῥαθυμείω. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ά σ τ ὶ ν η ς, ἡ (ῥάστος). Εὐκολία, ἐπιτηδεύτης, ταχύτης εἰς τὸ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν. Ξενοφ. 2) εὐτυχὴς πρόοδος, εὐδοκίμησις. 3) ἐλάφρωσις ἀπὸ κόπων καὶ πόνων, καλλιτέρευσις ἀπὸ ἀσθενείας, ἀνέσις, ἀνάπαυσις. Ξενοφ. ἔτι ἀργία, χαυνότης, τρυφή, ἡδονή. Ξενοφ. 4) εὐαρέσκεια, προθυμία. Ἡρόδ.
 Ρ'ά σ τ ω ρ, ορος, ὁ (ράίζω). καὶ ῥαίστωρ, = κρα- τήρ. Ἡσύχ. ἄμφ.
 Ρ'ά τερος, ἔρα, ἐρον· ἀνώμ. συγχετ. τοῦ, ῥάδιος. Πινδ.
 Ρ'α τ ῖ α τ ο ν, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, νῦν Machecou. Πτολ.

Ρ'α τώ τ η ς, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. παρὰ τοῖς Παφλα-
γόσι. Στράβ.
Ρ'α φ α ν ἑ λ α ι ο ν, τό (ράφανος, ἔλαιον). Ἐλαιον
ῥεπανίου, ῥεπανόλαδον. Διοσκορ.
Ρ'α φ ἄ ν η, ης, ἡ. = ῥάφανος. Βατραχομ. ὄθεν
Ρ'α φ α ν η δ ὸ ν, ἐπὶ ρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ῥεπανίου.
Ρ'α φ α ν ἱ δ ὸ ν, τό. ὑποκορ. τοῦ, ῥάφανος.
Ρ'α φ α ν ἱ δ ὸ ω, ὡ (ράφανις). Ῥεπανίζω, εἰς ῥεπά-
νιον μεταβάλλω. συνήθ. ῥεπάνιον βάλλω εἰς τὸν
πρωκτὸν τοῦ μοιχοῦ. ἦν δὲ τοῦτο ἡ κατὰ τῶν
μοιχῶν παιδεία ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφάν.
Ρ'α φ α ν ἱ δ ὸ δ η ς, ὁ, ἡ, ες (ράφανις, εἶδος). Ὁ-
μοῖος ῥάφανω.
Ρ'α φ α ν ἱ δ ὸ σ ι ς, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος
παιδεία τῶν μοιχῶν.
Ρ'α φ ἄ ν ι ο ς, ινη, ινον. Ὁ ἐκ ῥαφανίδος κατεσκευ-
σμένος, ῥεπανίσιος· ἐκ τοῦ
Ρ'α φ ἄ ν ι ς, ἴδος, ἡ. Τὸ ῥεπάνιον (ῥαδίως, φαίνε-
σθαι). Ἀθῆν. ὄθεν
Ρ'α φ α ν ἱ τ η ς, ου, ὁ. καὶ Σηλ. ῥαφανίτις, ἴδος, ἡ
= ῥαφανιδώδης.
Ρ'α φ α ν ο ς, ἡ, παρ' Ἀττικοῖς, τὸ λάχανον, παρὰ
δὲ τοῖς λοιποῖς Ἑλλήσι· τὸ ῥεπάνιον· ὄθεν
Ρ'α φ α ν ὶ δ η ς, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥαφανιδώδης, ἡ
λάχανώδης.
Ρ'α φ ε ἴ ο ν, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου. Γλωσσ.
Ρ'α φ ε ὺ ς, εως, ὁ (ῥάπτω). = ῥάπτης. 2) Αἰσχὺλ.
ῥφόνου ῥαφῆως, ὁ φονεύς.
Ρ'α φ ῆ, ἡ (ῥάπτω). Ῥάψιμον, συνάρμοσις. Ὁδ. καὶ
ῥαφή τοῦ κρανίου· ὁ τόπος ἐνθα συνάπτονται
καὶ συνεοῦνται τὰ τμήματα τοῦ κρανίου. Ἡρόδτ.
Ρ'α φ ῖ α, ἡ. = ῥαφή. ἄμφ.
Ρ'α φ ι δ ε ὺ ς, εως, ὁ (ῥαφιδεύω). Κεντητής, ῥα-
φῆς. Ἀνάλεκ.
Ρ'α φ ι δ ε υ τ ὸ ς, οὔ, ὁ (ῥαφιδεύω). = ῥαφιδεὺς, πα-
ρὰ τοῖς Ὁ.
Ρ'α φ ι δ ε υ τ ὸ ς, ἡ, ὄν. Ῥαμμένος, κεντητός. =
ῥαπτός· ἐκ τοῦ
Ρ'α φ ι δ ε ὺ ω, εὔσω, = ῥάπτω.
Ρ'α φ ι δ ο θ ἡ κ η, ἡ (ῥαφίς, Σήκη). Βελονοθήκη.
Ρ'α φ ῖ ο ν, τό. ὑποκορ. τοῦ, ῥαφίς.
Ρ'α φ ῖ ς, ἴδος, ἡ (ῥάπτω). Βελόνιον, βελόνη. Γαλην.
2) ἰχθύς τις θαλάσσιος οὕτω καλούμενος διὰ τὴν
ὁμοιότητα τῆς βελόνης.
Ρ'α ρ υ ς, υος, ἡ. = ῥάπυς.
Ρ'α ρ ῥ ὶ ο ν, ἐπὶ ρ. (ῥάχης). Μετὰ τὴν ῥάχην. Ἡτύχ. ἄμφ.
Ρ'α ρ ῥ ἄ ς, ἄδος, ἡ (ῥάχης). Τόπος ὑψηλός, ἀπὸτο-
μος, ῥαχία· ἡ (ῥάχος). τόπος θαλάσσης.
Ρ'α ρ η τ ῖ ζ ω (ῥάχης). Διὰ τῆς ῥάχης διακόπτω. Πολυδ.
Ρ'α ρ η τ ρ ο ν, τό (ῥάχης). Ἡ ἀρχὴ ἡ τὸ μέσον τῆς
ῥάχης. Πολυδ. διδύμος δὲ τὸ πλευρὸν, καθόλου
= ῥάχης.
Ρ'α ρ χ ῖ α, ἡ. Ἰων. ῥηχίη, παρ' Ἀττ. καὶ ῥηχίη,
(ῥήσσω). Τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλός, ἐφ' ᾧ
προσβάλλοντα τὰ κύματα ῥήγνυται καὶ σκεδάζον-
ται μετὰ τινος ἀγρίου ἥχου. Αἰσχὺλ. παροιμία
ῥάχιας λαλίστερος· ὁ φλύαρος ὡς ἡ ῥαχία.
ἀπλῶς δὲ αἰγιαλός, παραθαλάσσιον. Ἡλίοδωρ. 2)
τὰ κύματα τῆς ἀνυψουμένης θαλάσσης, ὄθεν παρ'
Ἡρόδτ. ῥηχίη καὶ ἀμπωτίς ἐκ παραλλήλου, καὶ
δηλοῦν τὴν παλίστροφον τῆς θαλάσσης. 3) ὁ κρό-
τος τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι κατὰ τῆς
παραλίας, καὶ ἐντεῖθεν πᾶς θόρυβος, ταραχή. Ἀ-
θῆν. 4) φραγμός, περιφραγμένος τόπος.
Ρ'α ρ χ ι α ἱ τ ὸ ς, αἶα, αἶον (ῥάχης). Ὁ ἀνήκων ἡ κολλη-
μένος εἰς τὴν ῥάχιν.

Ρ'α ρ χ ῖ ω, ἰσω (ῥάχης). Διακόπτω τὰ μέρη τῆς ῥά-
χης, σφάζω, ἐξαίρ. ἐπὶ συσταζομένων ζώων· κα-
θόλου, κόπτω, σφάζω, φονεύω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ
ζώων. Σοφ. 2) τροπ. ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.
Ρ'ά ρ χ ι ς, ιος. Ἀττ. εως, ἡ. Αἱ πλάται, ἡ ῥάχη. Ἰλ.
2) τὰ ἐξέχοντα μέρη τῶν πλευρῶν κατὰ τὸ μέ-
σον τῆς ὠμοπλάτης. 3) ῥάχης ῥινός, τὸ κόκκαλον
τῆς μύτης. 4) τροπ. ῥάχης ὄρους. Ἡρόδτ. ἐ-
ξαίρ. τὰ ἄκρα, αἱ κρημνώδεις κορυφαὶ τῶν βου-
νῶν, καὶ ῥύλλον ῥάχης. Στράβ. τὰ τῶν φύλ-
λων πλευρὰ, ἥτοι αἱ τραχεῖαι αὐτῶν ῥαμματώ-
δεις ἐξοχαί.
Ρ'α ρ χ ι σ τ ἡ ρ, ἦρος, ὁ. καὶ
Ρ'α ρ χ ι σ τ ἡ ς, οὔ, ὁ (ῥαχίζω). Ὁ τὸ ἐρεῖον κατὰ
τὴν ῥάχιν διακόπτων. 2) Ἀλαζών, κομπαστής,
ψεύστης.
Ρ'α ρ χ ι σ τ ὸ ς, ἡ, ὄν (ῥαχίζω). Διαχωρισμένος, κομ-
ματιασμένος. Ἀθῆν.
Ρ'α ρ χ ῖ τ η ς, ου, ὁ. Σηλ. ῥαχίτις, ἴδος (ῥάχης). Ὁ ἐκ
τῆς ῥάχης, ἡ ἐν τῇ ῥάχει ὄν, ἡ εἰς τὴν ῥάχιν
ἀνήκων, καὶ ἡ ῥαχίτις, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ, νό-
σος· ἡ κατὰ τὴν ῥάχιν νόσος, ῥαχίσιμος.
Ρ'α ρ χ ῖ ὶ δ η ς, εως, ὁ, ἡ, ες (ῥαχία, εἶδος). Τραχὺς,
πετρώδης, βραχydής. Στράβ.
Ρ'ά ρ ο ς, τό, = ῥάκος. 2) (ῥάχης). τὸ ἀποτετμημέ-
νον μέρος ἀπὸ τῆς ῥάχης. Ἡτύχ.
Ρ'ά ρ ο ς, ἡ. Ἰων. ῥηχός, ἡ ῥήχος. Θάμνος ἀκανθώδης,
βάτος. Ξενοφ. 2) περιφραγμά ἐξ ἀκανθωδῶν θά-
μνων, ἡ τραχέων ῥάβδων. Ἡρόδ. 3) πᾶσα ἀκαν-
θώδης, ἡ κεντρώδης καὶ τραχεῖα βέργα. Σοφοκλ.
ἐν γένει, ῥάβδος, φρύγανον, ἡ κλάδος, καὶ τὸ νέον
κλήμα τῆς ἀμπέλου. Θεόφρ. 4) κατὰ Πausan. πα-
ρὰ Τροϊκηνίους, καὶ ἡ ἀγρία ἐλαία (ῥάσσω, ῥήσσω).
Ρ'α ρ χ ὸ ς (ῥάχος, ἡ. 3. σμς.). Τὰ νέα κλήματα τῆς
ἀμπέλου κλαδεύω ἡ ἀποξύνω.
Ρ'ά ψ ι ς, εως, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάψιμον, συρροή.
Ρ'α ψ ι ὶ δ ὸ ω, ὡ, ἡτω (ῥαψιδός). Δηγοῦμαι ἱστο-
ρίαν, ἡ συμβάντα κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψιδῶν,
καὶ ἐκφωνῶ ποιήματα. Διογ. Λαέρτ. ἡ περιφερό-
μενος ἐνθεν κἀκεῖθεν λέγω ῥαψιδῶς. 2) ἐκστη-
θίζω, λέγω ἀπ' ἑξω, καὶ φλυαρῶ, διηγοῦμαι μαυρο-
λογίας. Δημοσθ. ῥαψιδῶδισουσιν οἱ πρέσβεις, διέ-
λουσιν εἰπεῖ εἰς ὅλους τὰς παραγγελίας ἡ τὰ ἐπὶ
τάγματα αὐτῶν ὡς οἱ ῥαψιδῶδοι· ὄθεν
Ρ'α ψ ὶ δ ἡ μ α, τό. Πᾶν ὅτι διηγείται, ἱστορεῖ τις.
ἐξαίρ. μαρολογία, ψεῦμα, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν
ῥαψιδῶν λεγόμενον. Φώτ.
Ρ'α ψ ι ὶ δ ῖ α, ἡ (ῥαψιδός). Ὡδὴ ἡ ποιήματα ἐκφω-
νούμενον ἡ ψαλλόμενον ὑπὸ τινος ῥαψιδῶδου· ἐξαίρ.
τμήμα ἐκ τῶν τοῦ Ὀμήρου ποιημάτων, ἔπερ οἱ
ῥαψιδῶδοι περιεργόμενοι ἦδον. Πλάτ. ἐτι δὲ, φλυα-
ρία, ἀδολοεχία.
Ρ'α ψ ι ὶ δ ῖ κ ὸ ς, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ ρ. - κῶς. Ὁ εἰς ῥαψι-
δίαν, ἡ ῥαψιδῶδον ἀνήκων· ἐκ τοῦ
Ρ'α ψ ι ὶ δ ὸ ς, ὁ (ῥάπτω, ὠδή). Συντάκτης, συνθέτης
ποιημάτων ἡ ὕμνων· ἰδίως δὲ ῥαψιδῶδοι ἐλέγοντο,
ὅσοι κατεγίνοντο, καὶ συνήρμοζον ἐκ τῶν ποιημά-
των τοῦ Ὀμήρου, Ἡσιόδου, καὶ ἄλλων ἀρχαιοτά-
των Ἑποποιῶν, καὶ περιφερόμενοι ἀπὸ ἡγεμόνων αὐ-
τῶν, ἡ ἑψαλλον. Ἡρόδ. 2) ὁ Σοφοκλ. καλεῖ τὴν Σφίγ-
γα, κύνα ῥαψιδῶδον, διότι εἰς ὅποιον ἤθελε πλη-
σίαση ἀπὸ ἡγεμόνων τὸ αἶνιγμα αὐτῆς.
Ρ'ά ω ν, ον, ἀνών. συγκο. τοῦ ῥάδιος.
Ρ'ά ω ς, ἐπὶ ρ. ἐκ τοῦ ῥάος, = ῥαδίως. Σουίδ.
Ρ'έ α, ἐπὶ ρ. ἔπει. = ῥεῖα.

Ρ'έζ, ἰων. Ρ'έη, Ρ'είη, καὶ Ρ'εία, ἡ. Ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, καὶ μήτηρ τοῦ Διός, Πλούτωνος, καὶ Ποσειδῶνος. Ὁμ.

Ρ'έας, κόλπος, ὁ. Ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Αἰσχ. κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἀμβρακικός κόλπος.

Ρ'έατο, τό. Πόλις ἐν τῇ Μεσαιᾷ Ἰταλίᾳ, νῦν Rieti. Στράβ.

Ρ'έθοσειδ'ης, ἄμφ. ἀντί ραιθοσειδ'ης. Γαλην.

Ρ'εγεύς, εἰς, ὁ, = ρεγιστής.

Ρ'εγιστήρ, ἥρος, ὁ καὶ

Ρ'εγιστής, οὗ, ὁ (ρέγος). Ὁ βαρεὺς.

Ρ'έγκος, εὖς, τό. Τὸ ροχάλισμα ἐκ τοῦ

Ρ'έγκω, ἐξω. Ροχαλίζω ἐν κρημῶ ἡνίου. Ἀριστ. παρ' Εὐριπ. καὶ ἐπὶ ἵππων ἀντί, φρυάττομαι καὶ μέν. ρέγκομαι.

Ρ'έγκωδ'ης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Μὲ ροχαλιστὸν τρόπον, ἡ ὁ μιμούμενος καὶ κάμνῃν ὡς ὁ ροχαλίζων ἐν τῷ ὑπνώττειν.

Ρ'έγμα, τό (ρέζω). Πᾶν βεβαμμένον ἢ χρωματισμένον.

Ρ'έξις, εὖς, ἡ (ρέγκω). Τὸ ροχάλισμα.

Ρ'έγος, τό, = ῥήγος. Ἀνακρ.

Ρ'έγος, εὖς, τό, = ῥέγκος· ἐκ τοῦ

Ρ'έγκω, = ῥέγκω· ὅθεν

Ρ'έγκωδ'ης, εὖς, ὁ, ἡ, ες, = ρεγκώδης.

Ρ'έδη, ἡ. Ἀμαξία ἄμφ. ὅθεν

Ρ'έδιον, τό ὑποκορ. ταῦ, ρέδη. Ἡσυχ.

Ρ'έθρον, τό. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί ρεῖθρον. Ὁμ.

Ρ'έζω, ξω, ἄορ. ἔρεξα, καὶ ἔρρεξα, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἄορ. ρεχθῆναι εὐρηται ἐν χρήσει ποιητ. Ποιῶ, πράττω, ἐνεργῶ. Ὁμ. προσενῶ εἰς τινά τι. Ὁμ. 2) Σῶν, προσφέρει ὡς Συσίαν, ἱερουργῶ. Ἰλ. Συσιάζω, σράζω· μεταφορικῶς = ἐνεργεῖν, ἥτοι μιγῆναι γυναικί. Ἀλκίφρ. 3) παρὰ Δωρ. χρωματίζω, βάφω. Ἐπίχαρμος παρὰ Σουίδα.

Ρ'έη, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί Ρ'έα.

Ρ'εθομαλίδ'ης, ου, ὁ (ρέθος, μῆλον). Ὁ ἔχων στρογγύλας καὶ κοκκίνας παρειὰς ὡς μῆλα, ὁ τρυφερός τὴν σάρκα. Σουίδ.

Ρ'έθος, εὖς, τό. Τὸ σῶμα, καὶ γενικ. διὰ τὰ μέλη αὐτοῦ. Ὁμ. ἰδίως δὲ τὸ πρόσωπον. Σοφοκλ.

Ρ'εῖα, ἐπὶρ. ποιητ. Εὐκόλως, ἐν ἀνέσει. Ὁμ. = ῥαδίως καὶ ἐπιτεταμ. «ρεῖα μάλα» εὐκολώτατα. Ἡσιόδ.

Ρ'εῖα, ἡ, ἐπκ. καὶ ἰων. ἀντί, Ρ'έα. Ὁμ.

Ρ'εῖθρον, τό. Ἀττ. κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ ἰων. ρεῖθρον (ρέω). Ρεῦμα, ρευσίμον, ποταμὸς, πληθ. τὰ κύματα τῶν ποταμῶν, καὶ αἱ ῥοαὶ αὐτῶν. Ὁμ. 2) αὐλαξ, κοίλωμα τῆς γῆς, δι' οὗ τρέχει ὁ ποταμός. Ἡρόδ.

Ρ'εῖθρον, τό. Λιμῆντις ἐν Ἰθάκῃ. Ὅδ.

Ρ'εῖτοι, οἱ. Μικραὶ ἀλατῶδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσίνος καὶ Ἀθηνῶν. Θουκυδ.

Ρ'εῖτος, ὁ. Ρυαξ τὴν πλησίον τῆς κόμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ. Θουκυδ.

Ρ'εῖων, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τῆς Ρ'έας, ἡ Ἥρα. Εὐφορ.

Ρ'εκτεῖρα, ἡ, θηλ. τοῦ, ρεκτήρ.

Ρ'εκτέος, ἐα, ἐόν (ρέζω). Ὅς τις πρέπει νὰ πραχθῇ, νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ρ'εκτήρ, ἥρος, ὁ, = ρεκτής.

Ρ'εκτήριος, ἰα, ἰων (ρέζω). Δραστήριος, ἐμεργητικός.

Ρ'εκτής, ου, ὁ (ρέζω). Ὁ πράττων, κάμνων. Ἡσιόδ. 2) = ρεκτήριος.

Ρ'εκτός, ἡ, ὄν (ρέζω). Πραχθεῖς, τελεσθεῖς.

Ρ'εμβάζω, = ῥέμβω· ὅθεν

Ρ'εμβασμός, ὁ. Περιφορὰ, περιπλάνησις, παρὰ τοῖς Ὁ. 2) ἀνησυχία, ἀμυχανία, στενοχωρία.

Ρ'εμβη, ἡ, καὶ

Ρ'εμβήη, ἡ (ρέμβω)· τὸ αὐτό. Ἱπποκρ.

Ρ'εμβοσειδ'ης, ὁ, ἡ, ἐς (ρέμβος, εἶδος). Πλάτος· ἡ ὁμοίος περιπλανώμενῳ τινί. 2) ἀμελής, χαῦνος.

Ρ'εμβονάω, = ῥυμβονάω. Ἡσυχ.

Ρ'εμβός, ἡ, ὄν (ρέμβω). Ὁ ἐνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος, ἄστατος. Γλωσσάρ.

Ρ'έμβος, ὁ, = ῥέμβη. Ἱππκ. ἐκ τοῦ

Ρ'έμβω. Κινῶ, γυρίζω τι ὀλόγυρα. Ἡσυχ. μέσ. ῥέμβομαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ὡς ζητῶν τι. Πλούταρχ. τροπ. ἀνησυχον καὶ τεταραγμένον ἔχω τὸν νοῦν μου· ἔτι δὲ καὶ ἀνευ σκοποῦ τινος ἢ προσοχῆς κάμνω τι, ἢ τρέχω εἰς τὰ χαμένα. Χρυσόστ.

Ρ'εμβώδ'ης, εὖς, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). = ῥεμβοσειδ'ης. Πλούταρχ.

Ρ'εμβών, ὄνος, ἡ, = ῥυμβών. Ἡσυχ.

Ρ'έμφος, εὖς, τό. Ἰων, ἀντί, ῥάμφος. Ἡσυχ.

Ρ'έος, τό (ρέω). = ῥεῦμα. Αἰσχύλ.

Ρ'έπω, ψω. Ἐλαφρὰ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, βαρύνω, ὡς ἡ ζυγαρία· ὅθεν ἀποφασίζομαι, ὀρίζομαι, ὡς ὅτε διὰ τῆς στάθμης ὀρίζεται τὸ ἀληθὲς μέτρον τοῦ πράγματος. Ὁμ. «ῥέπε δ' αἰσίμον ἡμῶν Ἀχαιῶν» ἐδά- ρυνεν, ἀπεφάσιεν ἡ μοῖρα τῶν Ἀχαιῶν λαμβάνω καλὴν ἔκδοσιν, ἐκπληροῦμαι. Σοφ. 2) κλίνω πρὸς τι μετὰ Σελήσεως ἢ ἀποφάσεως, ἢ πόθου καὶ πάθους. Ξενοφ. 3) ἀναπεισθήτως, κινεῖσθαι πρὸς τι, καταβαίνειν, καταντῶ. 4) μεταβατ. κάμνω τι νὰ κλίνη πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καθέλκω. Σοφοκλ.

Ρ'εῦμα, ατος, τό (ρέω). Ρεῦσις, τρέξιμον τῶν ὑδάτων, καὶ τὸ ρεῖθρον τοῦ ὑδάτος ποταμοῦ τινος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποταμός, ἢ χεῖμαρρος, καὶ αὐτὸ τὸ τρέχον, ἢ χυνόμενον ὑγρὸν. Ἡρόδ. καὶ τὸ στρώμα τοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. 2) τροπ. πᾶν ὃ, τι κατὰ πλήθη καὶ σωροὺς φέρεται, ὡς, μέγας στρατός, πλήθος πολὺ ἀνθρώπων, κτλ. Αἰσχύλ. καὶ, ἡ ἀστασία, τὸ εὐμετάβλητον, ὡς, «ρεῦμα τύχης», αἱ συχναὶ μεταβολαὶ καὶ μεταλλαγαὶ τῆς τύχης. Μένανδ. 3) παρὰ τοῖς ἱατρ. τὸ ἐν τῷ σώματι περιφερόμενον ὑγρὸν, ἢ ἡ περιρρέουμένη ὕλη ἀσθι- νείας τινός (ρευματικόν)· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀποπληξία, καὶ ὁ κατάρρους· ὅθεν

Ρ'ευματίζομαι. Πάσχω ἀπὸ ρευματισμόν. Γαλ.

Ρ'ευματικός, ἡ, ὄν (ρέω), 3). Ὁ εἰς ρευματισμὸς ὑποκείμενος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ ρευματισμόν, καὶ ὁ ἀνῆκων εἰς ρεῦμα ἢ ρευματισμόν.

Ρ'ευματίον, τό ὑποκρ. τοῦ, ρεῦμα.

Ρ'ευματισμός, ὁ (ρευματίζομαι). Εἰσχώρησις τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑγροῦ ἀέρος εἰς τι μέρος τοῦ σώματος, μετὰ πόνον κινουμένου. Γαλην.

Ρ'ευματώδ'ης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) Ὁμοίος ρευματισμῷ.

Ρ'εῦσις, εὖς, ἡ (ρέω). Ρεῦμα, γῆσις.

Ρ'ευσταλέος, ἐα, ἐόν (ρέω). = ρευστός. Εὐσέβ.

Ρ'ευστικός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶρ. κῶς, = ρευστός. Ὁ ρέων, ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ρεῖν.

Ρ'ευστός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶρ. στώς (ρέω). Ὁς τις χύνεται, ἐν γένει μὴ σκληρός, μὴ στερεός· καὶ τροπ. ἀκατάστατος, μεταβλητός, πάντοτε εἰς κέναν ὄν, καὶ, φθαρτός, πρόσκαιρος.

Ρ'εφανίς, ἰδος. Ἰων. ἀντί, ῥαφανίς.

Ρ'έφ α ν ο ς, ὁ. Ἰων. ἀντί, ῥάφανος.
Ρ'έ ω, ῥεύτομαι, ἄορ. ἔρρευσα, παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστοτέροις ὁ μέλ. ῥυήσομαι, ἄορ. ἔρρην, παρακ. ἔρρῶνκα· ἔτι δὲ ὁ ἐνεστώς ῥέομαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Κινούμαι, τρέχω, χύνομαι. Ὅμ. »ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρα· ῥαῖεν αἵματι γαῖα«. Ἰλ. ἐπλημύρησεν, ἐξεχέλευσεν ἀπὸ τοῦ αἵμα· τροπ. »πολλὰ ἐπαίνου ῥέειν«, ἀπολαμβάνειν, χαίρειν μέγα ἐπαινον. Ἀριστοφ. 2) μεταφορ. χύνομαι πλουσιοπαρόχως. Ὅμ. σωρηδόν, ἡ κατὰ πληθὺς πίπτω, καταφέρωμαι. Ὅδ. 3) ἀναλύομαι, διαλύομαι, χάνομαι, πρόσκαιρος εἰμι, περνώ, περιφέρομαι ἔνθεν κακίθην. 4) ἀμηχανῶ, εὐρίσκομαι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν· ὅθεν οἱ ῥέοντες, οἱ φιλόσοφοι, ὅσοι ἐδόξαζον ὅτι ὅλα τὰ ὄντα εὐρίσκονται εἰς ἀκατάπαυστον ροὴν καὶ κίνησιν. Πλάτ. 5) μεταβ. χύνω, κάμνω τὴν νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ. Εὐριπ.
Ρ'Ε Ω, ἄχρηστ. Λέγω· ἀφ' οὗ ὁ παρακ. εἴρηκα, παθ. παρακ. εἴρημαι, μέλ. εἰρήσσομαι, ἄορ. ἔρρήθη, ἔρρήθη, καὶ μὴ Ἀττ. εἰρήθην, εἰρήθην· ἴδε ἔρω.
Ρ'η θ α ῖ ο ς, ου, ὁ, καὶ ἡ Ποταμός τῆς μικρᾶς Ἀσίας
Ρ'η θ α ῖ ς, ου, ὁ. Ἰῥέων παραβαλασσίως τῆς Βιθυνίας, νῦν Ῥήβα. Ἀπολλ. Ῥόδ.
Ρ'η γ ε ὗ ς, ἑως, ὁ (ῥήγος). Βαρύς, χρωματιστής.
Ρ'η γ ῆ, ἡ (ῥήγνυμι). — ῥήγμα. Γαλην.
Ρ'η γ ῖ α, ἡ· ἐκ τοῦ Λατ. Regia. Βασιλικὸν οἶκημα, παλάτιον. Πλούταρχ. 2) πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρωνος (Ἰρλανδίας) ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ. Πτολ. 3) πόλις ἐτέρα ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς προτέρας. Πτολ.
Ρ'η γ ῖ λ λ ο ς, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Regely. Στράβ.
Ρ'η γ ῖ ο ν, τό. Πόλις τῆς Οὐνδεκικίας χώρας ἐν τῇ Γερμανίᾳ, νῦν Ῥατισβόνη. Regensburg.
Ρ'η γ ῖ ο ν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβριονῆς Ἰταλίας, ἀπέναντι τῆς Σικελίας, νῦν Capo Gellara. Θουκυδ. 2) πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπέναντι τῆς Σικελίας, νῦν Reggio· ὅθεν Ῥηγίνος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.
Ρ'η γ λ α, ἡ. Σιδήρον, ῥάβδος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Λατιν. regula, πέταυρον ἢ σανίδιον, δι' οὗ ἀποκόπτεται τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον μέρος τοῦ σίτου κ.τ.τ. ἐν τῷ μετρεῖσθαι διὰ τῶν μεδιμνῶν.
Ρ'η γ μ α, τό (ῥήγνυμι). Ῥήγμα, ῥάχισμα, διαχωρίσμα, ἢ σύντριμμα. Ἀριστοφ. ὅθεν
Ρ'η γ μ α τ ῖ α ς, ου, ὁ. Ὁ ῥάχισμα ἢ σπάσιμον ἔχων.
Ρ'η γ μ α τ ὠ δ η ς, ὁ, ἡ, ες (ῥήγμα, εἶδος). Κατεσχιμένος, ἢ = ῥηγματίας.
Ρ'η γ μ ῖ ν, ἴνος, ἡ ὀρθότ. ῥημίς, ἴνος, ἡ (ῥήγνυμι). Ὑψηλόν, καὶ βραχυῶδες παράλιον, τραχύς καὶ πετρώδης αἰγιαλός. Ὅμ. καὶ αὐτὰ τὰ προσρηγνύμενα τῇ κρηρᾷ κύματα. Ὅμ. 2) μεταφορ. »ῥηγμὶν βίοιο«, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. 3) — ῥήγμα. Ἡσύχ.
Ρ'η γ μ δ ε ς, ὁ, — ῥηγμίν. Ἡσύχ.
Ρ'η γ νυ μ ι, καὶ ἡ ῥήξω. μέτ. ῥήξομαι, ἄορ. ἔρρῆξα, Ῥη γ νύ ω, μέτ. ἔρρῆξάμην, παθητ. ἄορ. ἔρρῆγην ἀμεταβ. β'. παρακ. ἔρρῶγα. ἐπικ. παρατ. ῥήγην, σκε, ἀντί ἔρρῆγην. Ἰων. γ'. πληθ. πρόσ. παθητ. ῥηγνύατο. Σχίζω, συντρίβω, διαχωρίζω, κτυπῶ κατὰ γῆς καὶ συντρίβω, κατακομματιαζώ, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἀνοίγω. Ἡσ. καὶ ἐπὶ μάχης, διασκορπίζω, τρέπω εἰς φυγὴν. Ἡρόδοτ. καὶ κατὰ μέσσην διὰθ. »ῥήξασθαι φάλαγγας«, διασχίζω τὰς ἐχθρῆς φάλαγγας διὰ τὴν διέλωσιν διὰ μέσου αὐτῶν Ἰλ. καὶ ἐκ τῶν δεσμῶν λύω, ἐλευθερώνω· ἔν

δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν. Ἰλ. διήγειρον, ἀναψαν φιλονεικίαν· ῥήξαι φωνήν· Ἀριστοφ. ἐκβάλω διὰ μιᾶς φωνῆς, ἀρχίζω ἐλευθερὰ νὰ ὁμιλῶ. Ἡρόδοτ. καὶ ποιητ. ῥήξαι, καὶ ῥήξασθαι αὐδὴν, ἔρρον, φθόγον. Ἀνθολ. »χῶρος ῥήγνυσσι πηγᾶς«. Πλουτ. ἐκβάλλει πηγᾶς, ἐκχεῖ ἐκ τῶν πηγῶν. — ἀπολύτ. χορεύω, ἡ κρούω μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν. Ἰλ. καὶ ἐπὶ πολέμῳ, καταβάλλω τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξαπλόνω κατὰ γῆς. Δημ. παθητ. ῥήγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, συντρίβομαι, προσβάλλω μὲ ὄρμην. Ἰλ. 2) μέτ. ἀμετβ. σπάζω, σκάζω· τροπ. χύνομαι διὰ μιᾶς, μὲ ὄρμην ἀρχίζω.
Ρ'η γ ο ς, τό (ῥήξω, ῥέξω). Ποικιλόχρουν, ἡ κεντητὸν ὑφασμα, σέπασμα. Ὅμρ. καὶ ἐνδυμα, κατὰ τὸν ἔτυμολ. πορφυροῦν περιβάλοιον ἢ μάλινον ὑφασμα. Εὐστάθ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν καρπέτα, βελένζα, ἡ κιλίμνιον.
Ρ'η γ ο ὕ λ ο ς, ὁ. Ἀττίλιος. Regulus. Ὑπατος Ῥώμης, καὶ ἡγεμὸν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ ἄ. Καρχηδονικῷ πολέμῳ, ὅστις πολιορκῶν τέλος τὴν Καρχηδόνα, ἐνίκηθη, καὶ λεηλοῦν αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, ἀπέθανεν εἰς βασάνους. Διόδ. Σ.
Ρ'η δ ι ο ν. Ἰωνκ. ἀντί ῥάδιον. Θέλογ.
Ρ'η δ ι ο ς, ἰη, ἰων. Ἰωνκ. κατὰ συναλοῖφ. ἐκ τοῦ ῥηθιδιος. Θέλογ.
Ρ'η ζ ω, ἴδε ῥέξω.
Ρ'η θ ε ῖ ς, εἴσα, ἐν, μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ ἔρω. Ὅδσ.
Ρ'η θ ι ο ς, ἰη, ἰων. Ἰωνκ. ἀντί ῥάδιος. Ὅμρ.
Ρ'η θ ῖ ω ς, ἰων. ἐπὶ ῥ. ἐκ τοῦ, ῥαῖδιος. — ῥαῖδιος. Ὅμ.
Ρ'η ῖ ζ ω. Ἰωνκ. ἀντί ῥαῖω.
Ρ'η ῖ ο ς, ἰη, ἰων. Ἰων. — ῥάδιος.
Ρ'η ῖ σ τ ο ς, ἰστη. Ἰων. ὑπερβ. τοῦ ῥάδιος, ἀντί ῥάστος. Ὅδ.
Ρ'η ῖ τ α τ ο ς, ἄτη, ατον, ἐπικ. τὸ αὐτό.
Ρ'η ῖ τ ε ρ ο ς, ἐρη, ερον, ἐπικ. συγκριτ. τοῦ ῥάδιος. Ἰλ.
Ρ'η ῖ ω ν, ονος, ὁ, ἡ. Ἰων. τὸ αὐτό.
Ρ'η κ τ η ς, ου, ὁ (ῥήγνυμι). Ὁ σχίζων, διαχωρίζων. Ἀριστοφ. 2) ἀμετβ. ὁ ῥηγνύμενος, σκάζων· ὅθεν
Ρ'η κ τ ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασχίζειν.
Ρ'η κ τ ὅ ς, ἡ, ὄν (ῥήγνυμι). Ἐσχισμένος, καὶ ὁ δυνάμενος σχισθῆναι. »χαλκῶ ῥηκτός«. Ἰλ. ὅστις δύναται νὰ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ, τρωτός.
Ρ'η μ α, ατος, τό (ΡΕΩ). Λέξις, λόγος, — ῥήσις. Πίνδ. 2) παρὰ Γραμματ. μέρος λόγου, τὸ συνήθ. λεγόμενον ῥήμα. Διογ. Λαέρ.
Ρ'η μ α τ ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς ῥήμα, ἐκφρατικὸν ἀντικων, ἀρμόζων, καὶ ὁ κατὰ λέξιν λέγων· καὶ, βιβλίον ῥήματα γραμματικὰ περιέχον· παρὰ Γραμματ. τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον ὄνομα.
Ρ'η μ ᾶ τ ι ο ν, τό, καὶ
Ρ'η μ α τ ῖ σ κ ι ο ν, τὸ ὑποκρ. τοῦ, ῥήμα. Ἀριστοφ.
Ρ'η μ ο ι, οἱ. Remi. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Στράβ.
Ρ'η μ ο ς, ὁ· πιθανῶς ἐκ τοῦ Λατ. remus. Πτυάριον, δι' οὗ βάλλουσι τὸν ἄρτον εἰς τὸν φούρνον. Ἀθήν.
Ρ'η μ ω ν, ονος, ὁ, ἡ, — ῥήτωρ. Πλούταρχ.
Ρ'η ν, ῥήνως, ῥήνα, ἡ. Τὸ πρόβατον, τὸ ἀρνίον. Νίκανδρ.
Ρ'η ν α ῖ α, Ῥήναια, Ῥήνεια, Ῥηνέη, καὶ Ῥηνία, ἡ. Νῆτος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ἀντικρὺ τῆς Ἀθήλου. Ὅμ.
Ρ'η ν η, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Οὐλέως. Ὅμ. 2) — Ῥηναίς. Στέφ. Βυζ.

Ρ'η ν ι κ ο ς, ἡ, ὄν. Ἐκ προβάτου, προβάτιος. ἔκ τοῦ Ρ'ήνιξ, ικος, ἡ, καὶ ῥήνις, ιδος, ἡ. Ἀρνακίς, καὶ ἄρνος. Ρ'ῆ ν ο ς, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, καὶ νῦν Ρ'ήνος. Στράβ.

Ρ'η ν ο φ ο ρ ε ῦ ς, ὁ (ῥήν, φέρω). Ὁ γούναν ἐκ προβάτου φερών. Ἀνάλεκτ.

Ρ'ῆ ξ ἡ ν ο ρ ι α, ἡ. Ἀνδρεία τοῦ ῥηγνύνει καὶ διασκεδάξιν τοὺς ἄνδρας, ἥτοι τοὺς ἐχθρούς. Ὁδ. ἐκ τοῦ Ρ'ῆ ξ ἡ ν ὠ ρ, ορος, ὁ (ῥήγνυμι, ἀνῆρ). Ὁ διαχωρίζων τὰς πολεμικὰς παρατάξεις τῶν ἀνδρῶν.

Ὁμ. ἐπιθ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἀντί τοῦ, ἀνδρείος, πολεμιστῆς. Ἰλ. 2) κύρ. ὄνομ. εὐγενὴς τις Φαίαξ. Ὁμ. 3) πατήρ τῆς Χαλκιδίπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολλόδ.

Ρ'ῆ ξ ι κ ἔ λ ε υ θ ο ς, ὁ, ἡ, ον (κέλευθος). Ὁ διακόπτων τὴν ὁδόν. Ἀνάλεκτ.

Ρ'ῆ ξ ἱ ν ο ς, ὁ, καὶ συναλ. ῥηξίνους (νόος). Ὁ διακόπτων, διασχίζων τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν. ἐπιθετ. τοῦ Βάκχου. Ἀνάλεκτ.

Ρ'ῆ ξ ι ς, εως, ἡ (ῥήγνυμι). Σχίσιμον, σχίσμα, σπάσμα, θραύσις, σκάσμα, γραχματιά. Ἀριστοτ.

Ρ'ῆ ξ ι φ λ ο ι ο ς, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ ἐσχισμένην φλούαν ἔχων.

Ρ'ῆ ξ ι φ ρ ω ν, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). = ῥηξίνους. Ἠσύχ.

Ρ'ῆ ξ ι χ θ ω ν, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ σχίζων, διαχωρίζων τὴν γῆν.

Ρ'ῆ ο ν, τὸ, = ῥά, ὅπερ ἴδε.

Ρ'ῆ σ ε (δ ι ο ν, τὸ, καὶ

Ρ'ῆ σ ε (δ ι ο ν, τὸ ὑποκορ. τοῦ ῥῆσις.

Ρ'ῆ σ ι α ρ χ ο ς, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ λέγων χρησμούς, ἡ ὁ προσδρεύων ἐν τοῖς χρηστηρίοις. Σουίδ.

Ρ'ῆ σ ι κ ο π έ ω, ὦ (ῥῆσις, κόπτω). Μεγαλοῤῥημονῶ, κόπτω λάρια. Σουίδ.

Ρ'ῆ σ μ ε τ ρ έ ω, ὦ (μετρῶ). Τοὺς λόγους ἢ τὴν ὁμιλίαν τινὸς μετρῶ. Λουκιαν.

Ρ'ῆ σ ι ο ν, τὸ. = Ἐλελίφασκον.

Ρ'ῆ σ ι ς, εως. Ἰωνικ. ιος, ἡ (ΡΕΩ). Λόγος, ὁμιλία, λέξις. Ἡρόδοτ. 2) ῥητόν, ἀπόφθεγμα, καὶ δόγμα, νόμος, ἀπόφασις, συμβουλὴ. 3) ὁ τοῦ ῥήτορος λόγος, δέησις. Πλάτ.

Ρ'ῆ σ ο ς, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν. 2) ποταμὸς τις ἐν Τροίᾳ. Ἡρόδ.

Ρ'ῆ σ ω, ξω. = ῥήγνυμι. Ὁμ.

Ρ'ῆ σ τ ὶ ν η, ἡ. Ἰων. ἀντί ῥαστῶνη. Ἡρόδ.

Ρ'ῆ τ έ ο ς, έα, έον (ΡΕΩ). Πρέπει ἡ μέλλει νὰ λεχθῇ.

Ρ'ῆ τ ε ρ ο ς, έρη, έρον. Ἰων. κατὰ συναλ. ἀντί ῥῆτερος.

Ρ'ῆ τ ῆ ρ, ῆρος, ὁ (ΡΕΩ). = ῥήτωρ. Ἰλ.

Ρ'ῆ τ ι ν η, ἡ (ῥέω). Ἰλη καυστική καὶ παχεῖα, ῥέουσα ἀπό τινων δένδρων, κοινῶς ῥετίνη. Ἀριστοτ. ὅθεν

Ρ'ῆ τ ι ν έ ξ ω, έτω. Ὑσμὴν ῥητίνης ἔχω, ἡ ῥητινώδης εἰμί, ἡ ἔχω γέυσιν ῥητίνης.

Ρ'ῆ τ ι ν έ τ η ς, ου, ὁ «οἶνος». Κρασίον κατεσκευασμένον με ῥητίνην. Δισκορ.

Ρ'ῆ τ ι ν ο λ ό γ ο ς, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥητίνην συναΐζων. Ἰλως.

Ρ'ῆ τ ι ν ό ω (ῥετίνη). Ἀλείφω, ἡ μιγνύω μετὰ ῥητίνης ἢ βάλλω ῥητίνην.

Ρ'ῆ τ ι ν ὠ δ η ς, ὁ, ἡ, ον (ῥητίνη, εἶδος). Ὁ ῥητίνην ἐν αὐτῇ ἔχων, ἡ ὁμοίος ῥητίνῃ.

Ρ'ῆ τ ὠ ν, τὸ, = ῥῆσις. οὐδέτ.ρ. τοῦ, ῥητός.

Ρ'ῆ τ ο ρ ε ί α, ἡ. Ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, διδασκαλία, δημηγορία. Ἰσοκρ. 2) λόγος καλλωπισμένος, διὰ ῥητορικῶν σχημάτων καὶ λέξεων, εὐγλωττία, καὶ ἡ μετ' εὐγλωτίας, καὶ χάριτος ἔκφρασις. Διογ. Λαέρ. 3) ἡ ῥητορικὴ τέχνη ἐκ τοῦ

Ρ'ῆ τ ο ρ ε ῦ α, εὔσω (ῥήτωρ). Ὁμιλῶ ὡς ῥήτωρ,

δημηγορῶ. 2) ἐπιδείκνυμι ἑμαυτὸν ὡς ῥήτορα ἢ ὡς διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωτίας, διὰ τινος τεχνικοῦ καὶ κεκαλλωπισμένου ἢ δεινοῦ λόγου, μετὰ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως ὁμιλῶ παθητ. ἐπὶ λόγου δημοσίως λεγομένου. Ἰσοκρ.

Ρ'ῆ τ ο ρ ι κ ο ς, ἡ, ὄν, καὶ ἐπὶ ῥ. κῶς (ῥήτωρ). Ὁ ἀνῆκων, ἀρμόζων εἰς ῥήτορα, ἢ εἰς τὴν ῥητορικὴν. »ῥητορικὴ, ἡ», »τέχνη». Ἡ τέχνη τοῦ ῥητορεῦναι, ἡ τοῦ συνθέτειν καὶ ἐκφωνεῖν ῥητορικὸς λόγους. »ῥητορικὴ φιλοσοφία», ἡ τῶν λόγων φιλοσοφία, ἡ κατὰ Πλάτ. εἶδος λόγου ῥητορικοῦ, ὃν οἱ ῥήτορες εἰς ἐπίδειξιν ἐκφωνοῦσι. Περίοδος ῥητορικῆς εἶδος κυκλικὸν καὶ δεόμενον στολγύλου στόματος »Γραφὴ ῥητορικῆς» ἡ κατὰ ῥητορὸς τινος κατηγορία ὡς γράψαντος ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος τι παρὰ νομον. 2) γλαφυρότης τῶν λόγων, πειθώ.

Ρ'ῆ τ ο ρ ο μ α σ τ ι ς, εγος, ὁ (μάστιξ). Ἡ μάστιξ, ῥάβδος τῶν ῥητόρων, ἡ ῥητοροδιδασκάλων ἐπιθετ. τοῦ Δισχίνου ἐκ Μιτυλήνης. Διογ. Λαέρ.

Ρ'ῆ τ ο ρ ο μ ῦ κ τ η ς, ὁ (μύζω). Χλευαστῆς τῶν ῥητόρων καὶ πορνομάτων. Τίμων παρὰ Διογ. Λ. ἡ ῥητορομυκτός.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ῆ τ ο ς, ἡ, ὄν (ΡΕΩ). Ὁ εἰρημένος, ἀπορατισμένος, φανερός, ὁμολογημένος. Ἰλ. »ἐπὶ ῥητοῖς», ἐπὶ συμφωνίᾳ, μετ' ἐκκλησίᾳ τοιαύτην, »ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ». Ὁσκ. κατὰ τὴς συνθήκας. 2) ὀνομαστός, γνωστός, περίφημος. Ἡσίοδ. 3) ὁ δυνάμενος ἐκφωνηθῆναι, ὑπερὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Ἰσοκρ. 4) παρὰ τοῖς Φίλοις. καὶ Μαθημ.

Ρ'ιανδρς, ὁ. Ποιητὴς Ἑλλήνων Κρής. Ἀνθολ.
 Ρ'ιγ α λ έ ο ς, έα, έον ποιητ. = ῥιγηλός.
 Ρ'ιγ ε δ α ν δ ς, ἡ, ὄν (ῥιγέα). Ὁ ὑπὸ τοῦ φύχους νεναρκαμένος, παγωμένος τροπικ. φοβερός, ἀξιολήπτος, χαλεπός. Ἰλ. ὁ Πλούταρχ. ἐρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, κακοθάνατος· δάνον γὰρ οἱ Μακεδόνες τὸν θάτατον καλοῦσι.
 Ρ'ιγ ε σ ί β ι ο ς, ὁ, ἡ (ῥίγος - βίος). Ὅς τις ζῇ τρέμων, ὅς τις ζῇ ἀθλίαν ζωὴν ποιητ.
 Ρ'ιγ έω, ὦ, ἡσων παρακ. κατ' ἐνεστ. σημασίαν ἔρριγα, ἔξ οὗ ἀνώνμ. δοτ. μετοχ. ἔρρίγοντι ποιητ. λέξις (ῥίγος). Κρύνω, τρέμω ὑπὸ τοῦ φύχους, παγώνω μεταφορ. φρίττω, τρομάζω, ὑπὸ τοῦ φόβου μένω ἀναίσθητος καὶ ἀκίνητος, «ῥίγησεν δ' ὁ γέρον» Ἰλ. καὶ ὑποχωρῶ, χανούμαι, χάνω τὸν ζήλον μου. Πίνδ. ἐξέπάζομαι, ἀποστρέφομαι, οὐτι ἐγὼ ἔρριγα μάχηνα, Ἰλ. ὅθεν
 Ρ'ιγ η λ ό ς, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ῥίγος προξενών, φοβερός. Ἡσιόδ.
 Ρ'ιγ ι ο ν, τό, ἐπὶρ. συγκρ. ἀνευ θετικοῦ ἐκ τοῦ, ῥίγος. Κρυότερον, ψυχρότερον, Ὅδσ. 2) τροπ. τρομακτικώτερον, φοβερώτερον, σφοδρότερον, χειρότερον. Ἰλ.
 Ρ'ιγ ι ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (ῥίγος). Ψυχρός, φύχους πρόξενος, ἄμφ.
 Ρ'ιγ ι σ τ ο ς, ίστη, ιστον, ὑπερβτ. τοῦ ῥίγιον. Ψυχρότατος, κρυότατος, καὶ, φοβερότατος, τρομακτικώτατος. Ἰλ.
 Ρ'ιγ μ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύρρου, ἡγεμῶν τῶν Θρακῶν, καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ.
 Ρ'ιγ ν δ ς, ἡ, ὄν = ῥικνός.
 Ρ'ιγ ο μ έ χ η ς, ὁ (μάχημαι). Ὁ μετὰ τοῦ φύχους μαχόμενος, ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ψυχῇ. Ἀνάλεκτ.
 Ρ'ιγ ο πύ ρ ε τ ο ς, ὁ (ῥίγος, πυρετός). Πυρετός μετὰ ῥίγους συνωδευμένος, σφοδρὸς παροξυσμός.
 Ρ'ιγ ο ς, τό. Κρύος, σφοδρὰ ψυχρότης, τρεμουῖλα, ἀνατριχιασμός, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἀνατριχίασις τοῦ σώματος. Ξενοφ. 2) τροπ. ἐκπληξίς, τρόμος, ἀποστροφή· γράφεται καὶ, ῥίγος, πλην οὐ χιτίσσαν ὁρθῶς.
 Ρ'ιγ ο σ ί β ι ο ς, ὁ, ἡ, ὄν. ἡμαρτ. γράφ. ἀντὶ ῥιγιστίσος.
 Ρ'ιγ όω, ὦ, ὡσω (ῥίγος). = ῥιγέω. Ξενοφ.
 Ρ'ιγ ω σ ί β ι ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (βίος). Ὁ εἰς τὸ κρύος ζῶν, ἄστεγος, κατακρυωμένος, ψυχρός.
 Ρ'ί ζ α ς, ἡ. Ἡ βάσις τοῦ φυτοῦ. Ὅμ. καὶ αὐτὸς ὁ βλαστὸς, ἡ κορυμὸς, ὅς τις ἀναφύει ἐκ τῆς ῥίζης· τροπικ. δὲ, ἡ ἀρχή, ἡ καταγωγὴ μιᾶς γενεᾶς. Πίνδ.
 Ρ'ί ζ ά γ ρ α, ἡ (ρίζα ἄγρα). Χειρουργικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὰς ῥίζας τῶν ὀδόντων, τὰ βέλη, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κέλσ.
 Ρ'ί ζ ά ν α, ἡ. Πόλις παράλιος τῆς Γεωρυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ητολ.
 Ρ'ί ζ ά ς, ἄδος, ἡ = ῥίζα· ποιητ. ἄμφ.
 Ρ'ί ζ ε τ ο ν, τό = ῥίζιον.
 Ρ'ί ζ η δ ο ν, ἐπὶρ. (ρίζα). Εἰς τρόπον ῥίζης.
 Ρ'ί ζ η θ ε ν, ἐπὶρ. (ρίζα). Ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης.
 Ρ'ί ζ ί α ς, οὐ, ὁ. Ὁ ἐκ ῥίζης κατεσκευασμένος.
 Ρ'ί ζ ι κ ό ς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν ῥίζαν ἀνήκων, ἀναγόμενος.
 Ρ'ί ζ ι ο ν, τό ὑποκορ. τοῦ ῥίζα καὶ ῥίζιον. Ἀριστοφ.
 Ρ'ί ζ ι ς, ὁ. Ζῶντι τῆς Αἰθιοπίας τῷ ταύρῳ ὅμοιον, κατὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ζῆν, τῷ ἐλέφαντι. Στράβ.
 Ρ'ί ζ ι ς, ἰδος, ἡ· ποιητ. = ῥίζα.
 Ρ'ί ζ ο θ ο λ έω, ὦ. Ῥίζας ἀποκτῶ, ἀναδίδω ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο θ έ δ ο λ ε ς, ὁ, ἡ, ὄν (βάλλω). Ὁ ῥίζας ἐκβάλλων, ἐκδίδων.

Ρ'ί ζ θ ε ν, ἐπὶρ. = ῥίζηθεν.
 Ρ'ί ζ ο κ έ φ α λ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (κεφαλῇ). Ἐπὶ τῶν φυτῶν ὅσα ἔχουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἀμείσως μὲ τὰς ῥίζας τῶν συνεχομένων. Θεόφρ.
 Ρ'ί ζ ο λ ο γ έω, ὦ, ἡσων. Μαζόνω ῥίζας. 2) ἐκριζόνω. Διόδωρ. Σικελ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο λ ό γ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (λέγω). Ὁ ῥίζας συνάζων. 2) ὁ ἐκριζόνων.
 Ρ'ί ζ ο π α γ ή ς, ὁ, ἡ, ἐς (πήγνυμι). Καλῶς ἡ στερεῶς ἐρρίζωμενος, στεμελιωμένος.
 Ρ'ί ζ ο π ω λ η ς, οὐ, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλὼν ῥίζας.
 Ρ'ί ζ ο τ ο μ έω, ὦ, ἡσων (ρίζοτόμος). Ῥίζας κόπτω, συνάζω. Ἱπποκράτ. καὶ, κόπτω τὰς ῥίζας, τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ καθαίρω. Θεόφραστ. καὶ, ἐκριζόνω, παντελῶς ἀφανίζω· ὅθεν
 Ρ'ί ζ ο τ ο μ ι έα, ἡ. Ἡ τῶν ῥιζῶν τομὴ, καὶ σύναιξις. Θεόφραστ. 2) τὸ κόψιμον τῆς ῥίζης, ἐκριζώσις, καὶ παντελὴς διαφθορά.
 Ρ'ί ζ ο τ ο μ ι κ ό ς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς ῥιζοτόμον ἢ εἰς ῥιζοτομίαν ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδεσις, «βιβλίον, ἡ σύλγραμμα ῥιζοτομικόν»· περὶ ῥιζοτομίας καὶ χρήσεως τῶν ῥιζῶν εἰς τὴν ἱατρικὴν πραγματευόμενον καὶ «τέχνην ῥιζοτομικὴν», ἡ περὶ ῥιζοτομίας καταγινόμενη· ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο τ ό μ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (τέμνω). Ὁ κόπτων, ἡ ἐκβάλλων τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καὶ συλλέγων αὐτάς εἰς τὴν ἀποθήκην πρὸς χρῆσιν τῆς ἱατρικῆς. Ἀποθηκάριος, Σπετζιέρης, Βοτανικός· παρὰ Νικάνδρου. «ἄρα ῥιζοτόμος» ὁ καιρὸς καθ' ὃν τέμνονται καὶ συνάγονται αἱ ῥίζαι. 2) ὁ ἐκριζῶν, ἐκ ῥίζης ἐκβάλλων, ἀφανίζων.
 Ρ'ί ζ ο τ ρ ο φ έω, ὦ (τροφῇ). Τρέφω τὰς ῥίζας, κάμνω αὐτάς ὡς αὐξήσωσιν· ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο τ ρ ό φ ο ς, οὐ, ὁ, ἡ, ὄν (τρέφω). Ὁ τρέφων τὰς ῥίζας καὶ κάμνων αὐτάς ὡς αὐξάνουσι.
 Ρ'ί ζ ό τ ρ ο φ ο ς, οὐ, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν τρεφόμενος, ζῶν.
 Ρ'ί ζ ο υ ς, οὐντος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνητίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. 2) πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, νῦν Ῥίζεχ.
 Ρ'ί ζ ο υ χ ι έα, ἡ. Τὸ ῥίζας ἔχειν, ἡ συμπύκνωσις τῶν ῥιζῶν· ἄμφ.
 Ρ'ί ζ ο υ χ ι έω, ἰσω. Μεταφυτεύω μὲ αὐτάς τὰς ῥίζας· ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο υ χ ρ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (ἔχω). Ὁ τὴν ῥίζαν ἤτοι τὴν βάσιν ἔχων, κρατῶν, στηρίζων.
 Ρ'ί ζ ο φ α γ έω, ὦ, ἡσων. Ῥίζας τρώγων· ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο φ ά γ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (φαγεῖν). Ὁ ῥίζας τρώγων, ἡ ἐκ ῥιζῶν τρεφόμενος.
 Ρ'ί ζ ό φ λ ο ι ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (φλοιός). Οὐτινος ὁ φλοιὸς ὁμοίος ἐστὶ ταῖς ῥίζαις.
 Ρ'ί ζ ο φ ο ι τ η τ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (φοιτάω). Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν βλαστάνων, προερχόμενος. Πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ ῥιζόφυτος.
 Ρ'ί ζ ο φ υ έω, ὦ, ἡσων = ῥιζοβολέω· ἐκ τοῦ
 Ρ'ί ζ ο φ υ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ἐς (φύω). Ὁ ῥίζας βλαστάνων, ἀναδίδων· παθητ. ὁ ἐκ ῥιζῶν βλαστάνων ἄμφ.
 Ρ'ί ζ ό φ υ λ λ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (φύλλον). Ὁ ἐκδίδων φύλλα ἀπὸ τῆς ῥίζας.
 Ρ'ί ζ ό φ υ τ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (φυτόν). Ὁ ἐκ τῆς ῥίζης ἡ μετὰ τῆς ῥίζης βλαστάνων. Ὅκελ.
 Ρ'ί ζ ό ω, ὦ, ὡσω (ρίζα). Ῥιζόνω, ἡ ἀφίνω νὰ πιάτῃ ῥίζας. Ὅδσ. 2) μεταφορ. στεμελιώνω, στερεδώνω. Ὅδσ. 3) ἀμετάβ. ῥιζόνομαι, πιάνω ῥίζας· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. καὶ παθ. διάθ.
 Ρ'ί ζ ώ δ η ς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὅμοιος ῥίζῃ.

Ρ'ίζωμα, τό (ρίζω). Τὸ ἐρρίζωμένον, τὸ ἐν τῇ γῇ στερεὸν τῆς ρίζης· καί, = ρίζα. Δισχύλ.
 Ρ'ίζων, ωνος, καὶ ονος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ ὁμωνύμου ποταμοῦ, νῦν Risano. Πολύθ. ὅθεν Ῥιζωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. καί
 Ρ'ίζωνικὸς, ἡ, ὄν. Τῆς πόλεως Ῥίζωνος ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ. Στράβ.
 Ρ'ίζωνυξ, υχρός, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυθ. ἀντὶ
 Ρ'ίζωνυχία, ἡ (δυνῆ). Ἡ ρίζα καὶ ἀρχὴ τῶν δυνάμεων.
 Ρ'ίζωρυκτης, αὐ, ὁ, = ρίζωρύχος.
 Ρ'ίζωρυχέω, ὦ, ἴστω. Σκάπτων τὴν γῆν ἐκβάλλων τὰς ρίζας. Πλούτ. μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γραμμ. τῶν ζητούντων τὰς ρίζας καὶ ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἐπιγράμ.
 Ρ'ίζωρύχος, ὁ, ἡ, ὄν (ὀρύσσω). Ὅς τις σκάπτων ἐκβάλλει τὰς ρίζας, ἡ ὅστις ἀναζητεῖ τὰς ρίζας, τὰς ἀρχάς.
 Ρ'ίζωσις, ἡ (ρίζω). Τὸ ριζόνειν, στηρίζειν. οὐδὲ τὸ ρίζας ἐκβάλλειν, ἀναδίδειν.
 Ρ'ίζωτήρ, ἦρος, ὁ (ρίζω). Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ κάμῃ νὰ ἀναφύσῃ αἱ ρίζαι· ἐπίθ. τοῦ ἡλίου.
 Ρ'ικνέις, ἐσσα, εν· καί
 Ρ'ικνέεις, ὅσσα, ὅεν (ρίκνός)· = ρικνός.
 Ρ'ικνοεργής, ὁ, ἡ, ἐς· ἐπιθετὸν τῶν σανδαλίων. Πολυθ. ἄμφ.
 Ρ'ικνόμοι, αἰ, οὔμαι, ωθήσομαι (ρίκνός). Παγόνω, ξηραίνομαι ἀπὸ τὸ κρύος· τροπ. ξαρόνω, συστέλλομαι, κάμπτομαι καὶ μαζώνομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, υπερβολικῆς θέρμης, ἢ γηρατειῶν, καὶ ἐντεῦθεν «ρίκνωσθαι», ἐπὶ τινος ἀσυστόλου εἶδους ὀρχήσεως, ὅποτε ὁ χορεύων λυγρῇ ἀδιάντροπα τὴν μέτην του· Φώτ. εὐρηται καὶ ρικνόμαι γραφόμε.
 Ρ'ικνός, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, ξηρανθεὶς, καὶ ὁ τὸ δέρμα αὐτοῦ ξαρωμένον καὶ τραχὺ ἔχων, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς θέρμης, ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου ἀποξηρανθεὶς, μαρνανθεὶς, ἔξαιρ. ὁ ὑπὸ γήρατος ἢ ἰσχυρότητος καμπύλος γεγονώς, καὶ ἐντεῦθεν, λεπτός, ξηρὸς, λυγρός. Φίλων. 2) φρικώδης, φοβερός. Ἠσύχ. (ἐκ τοῦ ῥήγος)· ὅθεν
 Ρ'ικνότης, ἦτος, ἡ. Ἡ κατὰστασις τοῦ ρικνοῦ, ξάρωσις.
 Ρ'ικνοφυής, ἔος, ὁ, ἡ, ἐς (φυή). Κυρτός, ξαρωμένος ἐκ φύσεως.
 Ρ'ικνώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). = ρικνός. Ἀνθλ.
 Ρ'ικνωσις, εὐς, ἡ (ρίκνός). = ρικνότης.
 Ρ'ίμματα, ατος, τό (ρίπτω). Τὰ ρίψιμον ἢ πᾶν ὅ, τι ἐρρίφθη. Πολυθ.
 Ρ'ίμδος, ὁ· = ῥίψις. Νικητ. Χρον.
 Ρ'ίμφα, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἐλαφρῶς, ὀγλήγορα, βιαίως. Ὅμ. (ἐκ τοῦ ῥίπτω, ἢ ἐκ τοῦ ῥεία)· ὅθεν
 Ρ'ίμφαλέος, ἔα, ἔον. Ὀγλήγορος.
 Ρ'ίμφαρματός, ὁ, ἡ, ὄν (ἄρμα). Ὁ μετὰ ταχυκινήτου ἄρματος πορευόμενος, ὁ ταχεῖαν ἄμαξαν ἔχων. Πίνδαρ.
 Ρ'ίν, ἰνός, ἡ· νεώτ. καὶ ἡττον ὀρθότ. τύπος, ἀντὶ, ρίς.
 Ρ'ινάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ρίν.
 Ρ'ίναυλέω, ὦ (ρίς, αὐλέω). Φυσῶ ἢ κάμνω ἡχον τινὰ διὰ τῆς μύτης ὑπὸ θυμοῦ, ὀργῆς, ἢ ἀσελγούς ἀκρασίας, κ. τ. τ. Τατιανός.
 Ρ'ινάω, ὦ (ρίς). Φέρω, κρατῶ τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην, ἐξαπατῶ, περιπαίζω, ταραττώ τὴν μύτην περιπαίζων τινὰ Μένανδ.
 Ρ'ινάω, ὦ, ἴστω (ρίνη), = ρινέω.
 Ρ'ινερχετὰς πηξίγ' ἐνείος, ὁ, ἡ, ὄν (ρίς, ἐγκαταπήγνυμι, γένειον). Ὁ ἔχων τὴν μύτην ἐκτενόμενην ἕως τοῦ γενείου.
 Ρ'ινερχυσία, ἡ (ρίνερχύτης). Τὸ ἔχχειν διὰ τῆς

ρίνης, ὑγρόν τι εἰς τοὺς ῥάθωνας καὶ εἰς τὸν σπλήνα αὐτῶν.
 Ρ'ινερχύτω, ὦ. Χύνω μέτα εἰς τοὺς ῥάθωνας ὑγρόν τι διὰ τῆς μύτης. Διοσκ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ινερχύτης, οὐ, ὁ (ρίς, ἐρχέω). Ὁργανον χειρουργικὸν δι' οὗ ἐγγέουσιν εἰς τὴν ρίνα ἱατρικόν.
 Ρ'ινέρχυτος, ὁ, ἡ, ὄν (ρίς, ἐρχέω). Ὁ διὰ τῆς μύτης ἐγκεχυμένος, πτὰ ρινέγχυστα», ὑγρὰ τὰ ὅποια διὰ τῆς ρίνος ἐγγέονται ἢ ραντίζονται εἰς τοὺς ῥάθωνας.
 Ρ'ινέω, ὦ, ἴστω. Διὰ τῆς λίμνης ἰσάζω· ξύω τι· ὅθεν παθητ. «ρίνουμένος σιδήρους»· ἐκ τοῦ
 Ρ'ίνη, ἡ. Τὸ ρίνι, λίμα. Ξενρ. 2) εἶδος ἰχθύος τραχὺ δέρμα ἔχοντος· κατὰ τὸν Ἀρκάδιον τὸ μὲν ἐργαλεῖον γράφτ. ρίνη, ὁ δὲ ἰχθύς, ρίνη.
 Ρ'ινηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ρίνος ἀνίχνευσις, ἀναζήτησις· ἔξαιρ. ὅταν οὐ σκύλοι ζητῶσι τὰ ἔχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς μύτης· παρὰ Σουίδα ἡ ὀσφρησις· ἐκ τοῦ
 Ρ'ινηλατέω, ὦ, ἴστω. Ζητῶ τὰ ἔχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς ρίνος, καθὼς ὁ σκύλος ζητεῖ διὰ τῶν ἰχνῶν τὸν λαγόν. Πολυθ. 2) μεταφ. ἐρευνῶ, ζητῶ, παραμυθεύω. Συνέσ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ινηλάτης, οὐ, ὁ (ρίς, ἐλάυνω). Ὅς τις ζητεῖ μὲ τὴν μύτην ὀσφραίνόμενος νὰ εὕρῃ τι· ἔξαιρ. ἐπὶ κυνῶν.
 Ρ'ινηλάτος, ὁ, ἡ (ρίς, ἐλάυνω). Ὁν διὰ τῆς ὀσμῆς ἦτοι διὰ τῆς ρίνος ἰχνεύοντες εὐρίσκουσιν. Ὅππ.
 Ρ'ίνημα, τό (ρίνέω). = ρίνισμα. Ἡρόδτ.
 Ρ'ινητήριον, τό· = ρίνη. Γλωσσ.
 Ρ'ινητής, οὐ, ὁ (ρίνέω). Ὅς τις ρινίζει, ξύει διὰ τῆς ρίνος.
 Ρ'ίνων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνομα. Ποιητῆς τραγικὸς· Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν. Στέφ. Βυζ.
 Ρ'ινίξω, = ρινέω.
 Ρ'ινίον, τό· ὑποκρ. τοῦ, ρίς. οἱ Ῥάθωνες.
 Ρ'ίνισμα, τό (ρίνιξω). Ξύσμα, τὸ διὰ τῆς ρίνος ἐκριπτόμενον λεπτὸν, ρινιδιον. Διοσκωρ.
 Ρ'ινόβατος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος μεταξὺ ρίνης καὶ βάτου, ἄλλον εἶδων ἰχθύων. Ἀριστ.
 Ρ'ινόβολος, ὁ, ἡ, ὄν (ρίς, βάλλω). Ὁ τὴν μύτην κτυπῶν, ἢ ἐπιτυγχάνων. 2) ρινόβολος· παθ. ὁ διὰ τῆς ρίνος ἐκβαλλόμενος, ριπτόμενος. Ἀνάλεκτ.
 Ρ'ινὸδέψης, οὐ, ὁ (δεψέω, ρίνος). = βυρσοδέψης. Ἠσύχ.
 Ρ'ινόκερος, ωτος, ὁ (ρίς, κέρας). Θηρίον τετραπόδον καὶ ἄγριον, ἔχον ἐπὶ τῆς ρίνος κέρατον.
 Ρ'ινόκλουρα, ἡ, ρούρα. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας. Πτολ.
 Ρ'ινόκλουστῆς, οὐ, ὁ (ρίς, κολούω). Ὁ τὴν μύτην κόπτων, ἀκρωτηριάζων.
 Ρ'ινόκοπέω, ὦ, ἴστω (ρίς, κόπτω). Τὴν μύτην κόπτω.
 Ρ'ινόκτυπέω, ὦ (ρίς, κτυπέω). = ριναλῶ.
 Ρ'ινόλαβής, ἰδός, ἡ (ρίς, λαμβάνω). Ὁργανον δι' οὗ πιάνομεν τὴν μύτην καὶ τὴν περιστρέφωμεν. Συνέσ.
 Ρ'ινόμακτρον, τό (ρίς, μάκτρον). Μανδύλιον τῆς μύτης.
 Ρ'ινόμύλη, ἡ (ρίνη, μύλη). = βλεφαροξύστον.
 Ρ'ινόν, τό· = ρινός. 3. σημσ. Ἀνάλεκτ.
 Ρ'ινόπύλη, ἡ (πύλη). Μικρὰ, ἡ ὀπισθεν καὶ πλαγίᾳ πύλη, ἡ πύλη ἀφανῆς, παραπόρτιον. Πολύθ.
 Ρ'ινός, ὁ· καὶ ἰων. ἡ. Τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἀνθρώπου, καὶ ζώων. Ὅμρ. δεδουλευμένον δέρμα τῶν ζώων· ἔξαιρ. τοῦ βοός. ἰλ. 3) ἔτι ἡ ἐκ δέρματος βοός κατεσκευασμένη ἀστὴς. ἰλ.

Ἐν δ' σιμοῖς, ὅ, ἡ, ον (ρίσι, σιμός). Ὁ ἔχων τὴν μύτην πλακωτὴν πρὸς τὰ ἄνω. Λουκιαν.
Ἐν δ' τμητοῖς, ὅ, ἡ, ον (ρίσι, τέμνω). Ὅς τις ἔχει τὴν μύτην κομμένην.
Ἐν οτομέω, ὦ. Κόπτω τὴν μύτην. ἐκ τοῦ
Ἐν οτομός, ὅ, ἡ, ον (ρίσι, τέμνω). Ὁ κόπτων τὴν μύτην.
Ἐν οτόροισι, ὁ (ρίσι, τρέω). Ὅστις διατρύχει τὸ δέρμα ἢ τὴν ἐκ δερματος ἀσπίδα· ἐπιθετοῦ τοῦ Ἀρεῖος παρ' Ὁμήρου· τοῦτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων.
Ἐν οὐχοῖς, ὁ· παρὰ Στράβ. = ἀμάρα.
Ἐν οχοῖς, ὁ (ρίσι, χέω). = ῥινοεγχύτης, ἡ χώνη. Ἡσύχ.
Ἐν ὠλεθροῖς, ὁ (ρίσι, ὀλεθρος). Ὀλεθρος τῶν ῥινῶν, ἀθθενεία τῆς μύτης. Φρύνη.
Ἐν ὠτηρία, ἡ. Μέρους τι τῆς νεῶς ὅπισθεν ὅπερ καὶ ἐροκίλις, λέγεται. Πολυδ.
Ἐν ὦν, τό. Ἄκρα, κορυφὴ ὄρους, ὕψωμα τὸ ὁποῖον ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Ἰλ. καὶ, ἀκρωτήριον. Ὅσα παρ' Αἰλιαν. Κόλπος θαλάσσης, τὸν ὅποιον σχηματίζει ἐν ἀκρωτήριον. 2) ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαιῆς ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, νῦν Καστρον τοῦ Μωρέου. Εὐρπ. »Ῥίον τὸ Ἀχαιῶν«. Θουκ. 3) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν· ἀκρωτήριον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαικοῦ Ῥίου, ὁ καὶ Ἀντιόριον, Θουκυδ. 4) πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Σράβ.
Ἐν παῖα ὄρη, τά. Ὅρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀρκτικῶς τῆς οἰκουμένης κείμενα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλέγετο, ὅτι ἔπνευν ὁ σφοδρὸς ἢ ψυχρὸς βορρῆας ἀνεμος, ἡ κατ' ἄλλους τὰ Ἀλπεα ὄρη. Διον. Περηγ.
Ἐν παῖς, ἄδος, ἡ, = ῥιπή· ἄμρ.
Ἐν πάλῃς, οὐ, ὁ· ἴδε ῥαπατάλης.
Ἐν πῇ, ἡ (ρίπτω). Τὸ ῥίψιμον ἡ δύναμις διὰ τῆς ὁποίας ῥίπτεται τι, καὶ αὕτη ἡ δύναμις τοῦ ῥιπτομένου σώματος, ἡ κίνησις, βία, ἡ ἢ ὁρμή αὐτοῦ. Ὁμηρ. καὶ τέλος τὸ κτύπημα πρὸς τι. Ἰλ. »ῥιπή ἀνέμων«. Σοφοκ. ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων καὶ μόνον »ῥιπή«, ἀντὶ τοῦ, ἀνεμος, πνοή ἀνέμου, ἡ βία τῶν πνευμάτων· »ῥιπή πυρός«. Ἰλ. ἡ βία, ἡ ἀκράτητος φορὰ τοῦ πυρός. 2) προσβολή φωτός, ἀκτίνων λάμψις. Ἀπολλών. »ῥιπή ὀφθαλμοῦ«, ὁμακτὰ, κύταγμα. 3) πᾶν ὄργανον δι' οὗ γίνεται κίνησις, ἡ πτέρυξ, καὶ τὸ ἀνεμιστήριον.
Ἐν πῇ, ἡ κύρ. ὄνομ. Πόλις τις ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἰλ. ὅθεν Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικος.
Ἐν πῇ δ' ἰον, τό· ὑποκρ. τοῦ ῥιπίς.
Ἐν πῇ ζῶ, ἰω (ρίπις). Κινῶ, διεγείρω. Ὅμ. 2) διὰ τῆς ῥιπίδος ἀερίζω, δροσίζω.
Ἐν πῇς, ἰδος, ἡ (ρίπη). Ἀνεμιστήριον, φυσούνιον. Ἀρστρ. »οὐρία ῥιπίδα, τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. 2) ψάθα.
Ἐν πῇς, εως, ἡ (ρίπιζω). Ἀνέμισμα, δροσίσμα.
Ἐν πῇς, τό (ρίπιζω), = ῥιπίσις. 2) τὸ διὰ τῆς ῥιπίδος ἀνεμισμένον, δροσισμένον.
Ἐν πῇς, ὁ, = ῥιπίσις.
Ἐν πῇς, ἰα, ἰον (ρίπιζω). Ὁ ἀνῆκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥιπίζειν· ῥιπιστήριον, τό· = ῥιπίς. Γλῶσσ.
Ἐν πῇς, ἡ, ὄν (ρίπιζω). Δροσισμένος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνεμιστήριου.
Ἐν πῇς, ὁ καὶ, ῥίπος, τό· γεν. ῥίπεος. Ἡ ψάθα. Διοσκ.
Ἐν πῇς, ἰω, ἰω = ῥίπτω. Περιστρέφων ῥίπτω κατὰ γῆς. Ὅμ. »ὄφρ' ῥιπα ῥιπτάσκεκεν«· συνεχῶς ἐκίνει τὰ ὄφρ' ὀδία, ἐκκαρδαμύττει· μέσως »ῥιπτάζομαι· ῥίπτομαι ἔνθεν κἀκεῖσε, ἀνήσυχος εἰμι, στρεφόμενος ἑαυτὸν ὑπ' ἀνησυχίας· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κλίνης κλωθογυρίζομαι, καὶ, συγχίζομαι.

Ῥίπτω, ἐπικ. παραττ. ἐκ τοῦ, ῥίπτω.
Ῥίπτω, ὁ (ρίπτω). Ῥίψιμον, ἀνησυχία ἐν τῷ κοιτεσθαι, ταραχὴ τῆς ψυχῆς. Πλούταρχ. ὅθεν Ῥίπτω, ἡ, ὄν. Ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε ἀνησυχῶς ἑαυτὸν ῥίπτων.
Ῥίπτω, ὦ· μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ. = ῥίπτω. Ξενοφ.
Ῥίπτω, ὁ (ρίπτω). Ἐρῶμι, ῥιπτομαι, ῥίπτομαι. Σοφ.
Ῥίπτω, ὦ· ἄρ. ἐρῶμι καὶ ἐρῶμι. Ἐπικ. παραττ. ῥίπτω, ἐς, ἐ· παρὰ Πινδ. παρακ. ἀναδιπλασ. ἐρῶμι ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. Ῥίπτω, ῥίχων, πετώ. Ὅμ. 2) ἀποκρούω, ἀποβάλλω. 3) σκορπίζω, σπείρω. Ξενοφ. τροπ. καταφρονῶ. Ἡρόδ. 4) ἀμετῶ. ῥίπτομαι, πῖπτομαι, κρημνίζομαι ὡσαύτως καὶ παθητ. Εὐστ.
Ῥίς, ῥινός, ἡ κοιν. Μύτη. Ὅμ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· πληθ. ῥίνες, τὰ ῥωθοῦντα. Ἰλ. 2) τροπ. = ῥινηλασία (ἐκ τοῦ ῥέω).
Ῥίς, ὁ. Καδίσκος, ἀρτοθήκη. Πολυδ. Κόφινος, τὸ ἐκ ῥάβδων ἡ καλάρων ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων πεπλεγμένον, καὶ μετὰ δερματος κεκαλυμμένον κιβώτιον ὡς τὸ παρὰ Τοῦρκους Σεπέτ.
Ῥίς, ὁ φύλαξις, τό (φύλαξ). Τόπος ἐνθα φυλάττονται τὰ σκεύη καὶ ἐπιπλά.
Ῥίς, ὁ φύλαξ, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τῶν κιβωτίων.
Ῥίς, ἡ (ρίπτω). = ῥίμμα, καὶ ῥίσις.
Ῥίς, ὁ ὄμα, οὔμαι, = ῥινόμα.
Ῥίς, ἡ. Ψάθα. Ὅμ. παρ' Ἡροδότου, κάλαμος. παροιμία »θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥίπτος πλέσις«· ὁ δὲ Ἀριστρ. »κέρδους ἔκαστι κἂν ἐπὶ ῥίπτος πλεσις«, ἐκ τῆς χρήσεως τῶν βύρλων, οἷς ποτε ἐχρῶντο οἱ παῖδες πρὸς τὸ κολυμβᾶν γυμναζόμενοι. 2) τρυφερὸς κλάδος, κάλαμος, σχοῖνος, κ.τ.λ. ὅσα χρησιμεύουσιν εἰς πλέγματα.
Ῥίς, ὁ ἰδος, ὁ, ἡ (ρίπτω-ἀσπίς). Ὁ τὴν ἀσπίδα ῥίπτων καὶ φεύγων ἐκ τῆς μάχης, δειλός. Λυσίας.
Ῥίς, ὁ ὑχενέω, ὦ, ἐπὶ ἵππων. Ῥίπτω, ἡ σηκῶν τὸν αὐχένα πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ
Ῥίς, ὁ ὑχενέω, ἐνος, ὁ, ἡ (ρίπτω-αὐχὴν) = ὑψαύχην· ἐπὶ ἵππων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τολμηρῶν, καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων.
Ῥίς, εως, ἡ (ρίπτω). Τὸ ῥίψιμον. Πλάτ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ. Βάλλω, ἡ ῥίπτω ἑμαυτὸν εἰς κίνδυνον.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ. Ἀφροῖα, ῥίψιμον εἰς τὸν κίνδυνον.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, ἡ καὶ ἐπὶ β. -δυνως (ρίπτω, κίνδυνος). Ὁ βάλλων, ῥίπτων ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον· τολμηρὸς, καὶ ἐπικίνδυνος. Ξενοφ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ (λόγος). Λόγους ῥίπτω, διασκορπίζω, φλυαῶ. Πολυδ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, ὄν (ρίπτω, ὅπλον). = ῥίψασις. Διοσκ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, ἡ (ρίπτω, ὀφθαλμός). Τὸ συχνᾶκις ῥίπτειν βλέμματα εἰς ὅλως ἐπιθυμίας, περιεργείας, ἢ πάθος τινὸς πρὸς τι. Ἀνδρόνικος.
Ῥίς, ὁ, = ῥοιά.
Ῥίς, ὁ, ὦρ. ἀντὶ ῥοῆ. Πινδ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ (ῥέω). Νόσος τις ἢ πάθος τῶν σταφυλῶν. Πλίνιος.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, = ῥοιδέω. Ἡσύχ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, ἴδε ῥαιβοειδής. Γαλην. ἄμρ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, ἴδε ῥαιβός. Γαλ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, = ῥέγω. Ἐπὶ χαρμ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ, καὶ, ῥογμός, ὁ, = ῥόγμος.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ. Ὁ σαρὸς τοῦ σίτου ἐπὶ τοῦ πεδίου φυλαττόμενος, καὶ ἡ τῶν γεννημάτων ἀποθήκη. Πολυδ.
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, = ῥέγω. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Ῥίς, ὁ ἰδωνεύς, ὦ (ῥέγω). Τὸ ῥογχάλισμα ἢ ῥογχασμα.

Ρ'ο δ α κ ι ν έ α, ή, = Περσέα. Σχολ. Νικάνδρ.
 Ρ'ο δ ά κ ι ν ο ν, τό. 'Ο καρπός τής ροδάκινιας.
 Ρ'ο δ ά κ ι σ σ ο ς, ό, ή, = ροδισμ. γραφ. άντι ροδόκιστος,
 Ρ'ο δ ε λ ό ς, ή, όν, = ρόδιος. 'Οππιαν.
 Ρ'ο δ α μ ν ο ς, ό, = ράδαμνος. 'Ησύχ.
 Ρ'ο δ ά ν η, ή (ρόδανος). Τράδιον, νήμα γεμμένον δι'
 ού ύφαινούσι. 2) συνήθως λέγεται και αυτό τὸ ερ-
 γανον, δι' ού γνέθουσι τὸ νήμα. Βατραχομ. όθεν
 Ρ'ο δ α ν ί ζ ω. Γνέθω τὸ νήμα.
 Ρ'ο δ ά ν θ ε ι ο ς, ό, ή. 'Ο άνθη ρόδου έχων, ή όμοιος
 τοῖς τοῦ ρόδου άνθεσιν. 'Ανάλεκτ.
 Ρ'ο δ α ν ό ς, ή, όν. Εὐμήκης, ισχυρός και εύκόλως σα-
 λευόμενος, εύκίνητος. Ίλ. (ἐκ τοῦ ροή, άντι ροανός).
 Ρ'ο δ α ν ό ς, ή, όν, = ρόδιος, άμφ.
 Ρ'ο δ α ν ο ς, ό. Μέγας ποταμός τής Γαλλίας νῦν
 Rhone. 'Απολλ. 'Ρόδ.
 Ρ'ο δ α ξ, ακος, ή, ύποκορ. τοῦ ρόδου.
 Ρ'ο δ α ρ ό ς, ά, όν. 'Ανθηρός, άκμαίος, ροδοκόκκινος. Ίώσ.
 Ρ'ο δ έ α, ή, = ροδῆ.
 Ρ'ο δ έ ε σ ι. 'Απολλών. 'Αργ. άντι, ρόδοις.
 Ρ'ο δ έ ι α, ή. Θυγάτηρ τοῦ 'Ωκεανοῦ και τής Τη-
 θύος. 'Ήσιόδ.
 Ρ'ο δ έ ι α, ή (ρόδου). Στέφανος ἐκ ρόδων. άμφ.
 Ρ'ο δ έ ο ς, και, ρόδιος, έα, εον (ρόδον). 'Εκ ρόδων
 κατασκευασμένος, όμοιος ρόδῳ, έρυθρός, ή εύώδης,
 «ρόδεον λίπος». τριανταφυλλόλαδον. Νικάνδρ.
 Ρ'ο δ έ ω ν, ώνος, ό. Τόπος, κήπος γεμάτος ἀπὸ τρι-
 ανταφυλλιαῖς. Γλωσσ.
 Ρ'ο δ ή, ή, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ, ροδέη. Τριανταφυλλιά.
 Ρ'ο δ ή, ή. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδώνος και τής 'Αμφι-
 τρίτης, γυνή τοῦ 'Ήλιου, και μήτηρ τοῦ Φαιθόντος,
 τής Δαμπετίας, Αἰγλης, και Φαιθούσης. 'Απολλόδ.
 2) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. ό αὐτ.
 Ρ'ο δ ή, ή, = ρόδιος. 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. 'Απολλόδ.
 Ρ'ο δ ι α κ ό ς, ή, όν, = ρόδιος. Στράβ.
 Ρ'ο δ ι α ς, άδος, ή. Βῆδος ποτηρίου κατασκευασμέ-
 νου ἐν τῇ 'Ρόδῳ. 'Αθήν. και ροδιακόν. Φώτ.
 Ρ'ο δ ι ζ ω, ίσω (ρόδον). 'Ομοιος εἰμι τῷ ρόδῳ κατὰ
 τὸ χρώμα ή κατὰ τὴν όσμὴν. Διοσκορ. 2) μετβ.
 Βάπτω κόκκινον ὡς ρόδον. 'Αλέξανδρ. 'Αφροδ.
 Ρ'ο δ ι ν ο ς, ίνη, ινον (ρόδον). 'Ο ἐκ ρόδων κατασκευα-
 σμένος, «ρόδιον έλαιον». Διοσκορ. τὸ τριανταφυλ-
 λόλαδον, και, ρόδιον μύρον.
 Ρ'ο δ ι ο ς, ία, ιον, = ρόδεος, και ρόδιος. παρὰ
 Διοσκορ. «ρόδια ρίζα», είδος χόρτου, ἐν Μακεδονίᾳ
 φυόμενον, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ όσμὴν ρόδου έχειν.
 'Ησύχ. έρμην. τὸ ρόδια, είδος άμπέλου. ἰδε ροδωνιά.
 Ρ'ο δ ι ο ς, ία, ιον (ρόδος). 'Ο ἀπὸ τὴν νῆσον 'Ρόδον
 άν, και ό κάτοικος αὐτῆς. Ίλ. 2) «ρόδια τέχνη», άν-
 τι ή ζωγραφική. 'Ανακρ.
 Ρ'ο δ ι ο ς, ό (ρόδος) κύρ. όνομ. ποταμοῦ τής Τρωϊ-
 κῆς χώρας. 'Ομ.
 Ρ'ο δ ι π η, ή κύρ. όνομ. Γυναικός. 'Αριστορ.
 Ρ'ο δ ι ς, ίδος, ή. Διοσκορ. Κόνις τις ἐκ ρόδων δι' ής
 καταλιζουσι και ραίνουσι τι ή είδος αἰέιμματος
 (μύρου) ἐκ ρόδων κατασκευασμένου.
 Ρ'ο δ ί τ η ς, ου, ό «οἶνος». Οἶνος διὰ ρόδων κατε-
 σκευασμένος. Διοσκ.
 Ρ'ο δ ό δ ά κ τ υ λ ο ς, ό, ή, ον (δάκτυλος). Κόκκινα
 ὡς ρόδον τὰ δάκτυλα έχων. 'Ομ. επίθετον τής 'Ηούς.
 Ρ'ο δ ό δ ά φ ν η, ή (δάφνη). Εἶδος δάφνης άγρίας,
 έρυθρά άνθη έχούσης, πικροδάφνη. Δουκ.
 Ρ'ο δ ό δ ε ν δ ρ ο ν, τό (δένδρον) = ροδοδάφνη.
 Ρ'ο δ ό ε ι δ ή ς, έος, ό, ή, ές (είδος). 'Ομοιος ρόδῳ
 κατὰ τὸ χρώμα ή κατὰ τὴν όσμὴν.
 Ρ'ο δ ό ε ι ς, έισσα, όεν (ρόδον). 'Ο ἐκ ρόδων κατε-

σκευασμένος. Ίλ. «ρόδον έλαιον», τὸ τριανταφυλ-
 λόλαδον.

Ρ'ο δ ό κ ι σ σ ο ς, ό (κισσός). Κισσός ἐκ ρόδων. Θεόκρ.
 Ρ'ο δ ό κ ο λ π ο ς, ό, ή, ον (κόλπος). 'Ο ροδοειδῆ κόλπον
 ή στῆθος έχων. Στοβ. Φυσ.
 Ρ'ο δ ο κ ρ ι ν ο ρ ό ρ ο σ ω π ο ς, ό, ή, ον (κρίνον πρό-
 σωπον). 'Ο πρόσωπον λευκὸν ὡς τὸ κρίνον, και έρυ-
 θροῦνκατὰ τὰς παρεῖς ὡς τὸ ρόδον έχων. 'Επυγράμ.
 Ρ'ο δ ό μ α λ ο ν, τό (μάλον, = μήλον). Τὸ κόκκινον
 μήλον, όθεν τὸ κόκκινον μάγουλον. Θεόκριτ. Δωρ.
 άντι ροδόμηλον.
 Ρ'ο δ ό μ ε λ ι, ιτος, τό (μέλι). Μέλι διὰ ρόδων κα-
 τεσκευασμένον. 'Αέτιος.
 Ρ'ο δ ό μ η λ ο ν, τό (μήλον). Εἶδος γλυκίσματος ἐκ
 ρόδων και μήλων, ή κυδωνινον κατασκευασμένον.
 Ρ'ο δ ο μ ι γ η ς, έος, ό, ή (μίγνυμι). 'Ο μετὰ ρόδων
 μειγνυμένος. Κλήμ. 'Αλεξ.
 Ρ'ο δ ο ν, τό. Ανθος εύώδης, Τριαντάφυλλον, ἐν τῇ
 συνηθείᾳ. 'Ηρόδοτος. και, κήπος ρόδων. 2) τὸ γυ-
 νακείον αἰδοῖον. 'Αθήν. (δζω, κατὰ προσθήκ. τοῦ
 προς επίτασιν τῆς ἐξ αὐτοῦ αναδιδομένης όσμῆς).
 Ρ'ο δ ό π ε π λ ο ς, ό, ή, ον (πέπλος). 'Ο έχων ή φορῶν
 έπανωφόριον ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ρόδων.
 Ρ'ο δ ό π η, ή. 'Ορος τῆς Θράκης, νῦν βουνὸν τοῦ
 Δεσποτίου. 'Ηρόδ. 2) Θυγάτηρ τοῦ 'Ωκεανοῦ και τής
 Τηθύος. 'Ομ. 3) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου και τής Θα-
 λάσσης, και γυνή τοῦ Αἰμου βασιλέως τής Θράκης,
 μεταμορφωθείσα εἰς τὸ όμόνυμον έρος ὑπὸ τῆς
 'Ηρας. Δουκιαν. 4) = ροδώπις.
 Ρ'ο δ ό π η χ υ ς, εος, ό, ή, υ (πῆχυς). 'Ο ροδίνους ήτοι
 καλούς και εύειδέις βραχιόνιας έχων. 'Ομ.
 Ρ'ο δ ό π ν ο ς, και συναίρ. -νους, ό, ή, ον (πνέω).
 'Ο ρόδου ευωδία ἐπέκτα, ή έχων.
 Ρ'ο δ ό π υ γ ο ς, ό, ή, ον (πυγή). 'Ο έχων τὸν κῶλον κόκ-
 κινον ὡς τὸ ρόδον. ποιητ.
 Ρ'ο δ ο π ώ λ η ς, ου, ό (πωλέω). 'Ο ρόδα πωλῶν. Γλωσσ.
 Ρ'ο δ ο ς, ή. Νῆσος ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει, και νῦν
 'Ρόδος. 'Ομ. 2) Νύμφη τῆς θυγάτηρ τῆς 'Αφροδίτης,
 ή 'Αμφιτρίτης, τὴν όποιαν έμνηστεύθη ό 'Απόλλων,
 και έγέννησε μετ' αὐτῆς επτά παῖδας ἐπὶ τῆς νῆσου
 'Ρόδου, ήτις και τὴν όνομασίαν έλαβεν ἐκ ταύ-
 τῆς. Πίνδ.
 Ρ'ο δ ό σ τ α γ μ α, τό (στάζω). Τὸ ἐκ τῶν ρόδων ἐκ
 θαλλόμενον εύώδες ὕδωρ, ἱππιατρικ.
 Ρ'ο δ ό σ τ α κ ο ν, τό (στάξ) = ροδόμελι. Παῦλ. Αἰγιν.
 Ρ'ο δ ό σ φ ρ υ ρ ο ς, ό, ή, ον (σφύριον). 'Ο εύειδῆ σφυρὰ,
 ήτοι ροδοειδέις πόδας έχων. 'Ανθολογ.
 Ρ'ο δ ο υ ν τ ι α, ή. Φρούριον ἐπὶ τοῦ 'Όρους Οἰτης ἐν
 Θεσσαλίᾳ. Στράβ.
 Ρ'ο δ ο φ ό ρ ο ς, ό, ή, ον (φέρω). 'Ο ρόδα παράγων,
 ή κρατῶν.
 Ρ'ο δ ό χ ρ ο ς, ους, ό, ή, ον (ρόα). 'Ο ρόδου χρώ-
 μα έχων.
 Ρ'ο δ ό ω, ω (ρόδον). Μετὰ ρόδων έτοιμάζω τι.
 Ρ'ο δ ώ ν, ώνος, ό, = ροδέων.
 Ρ'ο δ ω ν ε ς, οί παρ' 'Αλεξάνδρῳ εἰσιν, 'Ανεμοι ἐκ τῆς
 νῆσου ρόδου πνέοντος.
 Ρ'ο δ ω ν ι α, ή (ρόδον). 'Η τῶν ρόδων φυτεία: ό τῶν
 ρόδων κήπος. Δημοσθ. 2) παρ' 'Αθηναίῳ, «ρόδω-
 νία λοπάς» πινάκιον φαγητοῦ μετὰ ρόδων ήτοι-
 μασμένον, ὡς τὸ ροδόμηλον. 3) κατὰ Φώτ. ή ρο-
 δοδάφνη, και είδος άμπέλου φερούσης σταφυλῆν
 παραπλησίαν τῷ ρόδῳ κατὰ τὸ χρώμα. 4) ροδω-
 νιαί άλύκες, τὰ μπουποκία τῶν τριανταφυλλῶν.
 5) τὸ τοῦ άνδρὸς αἰδοῖον. 'Ηούχ.
 Ρ'ο δ ώ π ι ς, ίδος, ή. 'Η ρόδου δφιν έχουσα, εύμορφος,

κοκκινόπρῳσσωπος, ποιητ. 2) κύρ. ὄνομ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὠραία πόρνη ἐκ Θράκης. Ἡρόδ. 3) ἄλλη πόρνη τὴν ὅποιαν ἐνυμφεῦθι ὁ Ψαμμήτιχος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Αἰλιαν. εὐρήνα γραφόμεναι Ῥόδωπις, παρὰ δὲ Λουκιανῷ Ῥοδόπη.

Ῥόδω πὸ δ ε, οὐ, ὁ, ἡ, ὅν (ὡψ). Κοκκινόπρῳσσωπος, εὐειδής.

Ῥόδω τὸς, ἡ, ὅν (ῥοδῶ). Μετὰ ῥόδων ἡτοιμασμένους. ῥοδωτὼν, τόα· τὸ ἐκ ῥόδων ἡτοιμασμένον ὕδωρ, οἶνος, κ.τ.λ. καὶ τὸ μετὰ ῥόδων καὶ σακχάρου ἡτοιμασμένον γλύκισμα, κοινότερον, Ῥοδωζάχαρι, τό.

Ῥοείδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ῥόος. Μικρὸν ῥέυμα.

Ῥόζω, παρὰ Σουδῶ. = ῥάζω, καὶ ῥύζω· κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Φώτιος.

Ῥοή, ἡ (ῥέω). Χύσιμον, ῥέυμα, ποταμός. Ὁμ.

Ῥοητόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν φέρων ἢ προσενῶν χειμάρρους βροχῶν. Ἰων. Γαζ.

Ῥοῦέω, ὡ, ἡσω (ῥόθος). Κρότον προσενῶ, ἐρέσσω εὐτόνως, καὶ ἐκ συνθήματος ἀναφρονῶ ἐπὶ τῇ εἰρεσίᾳ. 2) τροπ. γογγύζω κατὰ τινος, μουρμουρίζω, μετ' ἀγανακτικῆς φωνᾶς πρὸς τινα. Σοφ.

Ῥοθίζω, ἄσω, = ῥοθίω. 2) μεταφορικ. παρ' Ἀριστοφάν. μετὰ φόρου ἐσθίω.

Ῥοθιάς, ἄδος, ἡ· «κώπη ῥοθιάς», ἡ φοροῦσα ἐν τῷ ἐρέσσειν. Αἰσχύλ.

Ῥόθιον, τό· ἵδεν ἐν τῷ, ῥόθιος. σημ. 2.

Ῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ἰκ, ἰον (ῥόθος). Ὁ κρότον ἀποτελῶν, ἐπὶ τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσιν ἢ φέρονται κατὰ τοῦ παραλίου. Ὁδ. καὶ «νηὶ ῥοθίᾳ», ἡ χούστῃ ἐν τῷ πλέειν. «ροθίᾳ εἰρεσία». Πολύαιν. τῇ μετὰ φόρου γινομένη κωπηλασίᾳ. 2) τὸ ῥόθιον, ὡς οὐσιαστ. ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων προσενοούμενος κρότος, καὶ ὁ γινόμενος κτύπος τοῦ ὕδατος ὅταν οἱ ἐρέται εὐτόνως κωπηλατῶσιν. Ὑπερείδ. καὶ ἡ ταχέως γινομένη εἰρεσία. Φώτ. παρ' Ἰωσήφ. «οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον», τὴν ὁρμὴν, ἢ τὴν μετὰ φόρου ὁρμὴν· ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, χρεματισμός· ὅθεν

Ῥοθιότης, ητος, ἡ. Ὁρμή, βία, καὶ ἡ μετὰ φόρου εἰρεσία. Πολυδ.

Ῥοθοπυγίζω, ἵδεν ῥοθαπυγίζω.

Ῥόθος, ὁ (ῥόζω). Κρότος, θορυβώδης ἤχος, ἡ ἢ μετὰ φόρου ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ, καὶ βοή τῶν προσβάλλοντων τῇ γῇ κυμάτων, καὶ τῆς εἰρεσίας. Αἰσχύλ. ὁ Ὀππικαν. καὶ ἐπὶ τοῦ φόρου τῶν πτερῶν. 2) πᾶσα ὁρμητικὴ κίνησις, ταχὺ καὶ βίαιον βᾶδισμα, ἢ τρέξιμον. 3) παρὰ Νικάνδρ. τραχεῖα, ὀρεινὴ ὁδός.

Ῥοίκ, ἡ. Τὸ δένδρον ῥοιδία. Ὁδ. 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ ῥοίδιον, ἢ ῥοίδον. Ἡρόδ.

Ῥοία, ἡ (ῥέω). Ἡ κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τοῖς ποταμοῖς. Ἡσύχ.

Ῥοίαξ, ακος. Διογ. Λαέρτ. = ῥοία· ἄμφ.

Ῥοιάς, ἄδος, ἡ, = ῥοάς· ἄμφ.

Ῥοιδέω, ὡ, ἡσω (ῥοιδός). = ῥοφέω. Ὁδ. καθόλου δὲ = ῥοιζέω.

Ῥοιδηδόν, ἐπὶ, = ῥοιζηδόν.

Ῥοιδησις, εως, ἡ, = ῥοιζησις. Εὐριπ. «βουκόλων ῥοιδησίσι», συριγμός.

Ῥοιδήδης, ὁ· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ, ῥοιδός.

Ῥοιδόξ, ὁ, = ῥοίξος.

Ῥοιδώδης, εως, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). = ῥοιζώδης.

Ῥοιδάριον, τό· καὶ, ῥοιδάριον, τὸ = ῥοίδιον.

Ῥοιδίον, τό, ἡ ῥοίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ῥοίαξ.

Ῥοίζασκε, ἔπικ. παρατατ. ἐκ τοῦ ῥοιζέω.

Ῥοιζέω, ὡ, μέλ. ἡσω (ῥοίξος). Μεθ' ὁρμῆς καὶ ταχύτητος κινῶ ἢ περιστρέφω τι, ὥστε τὸ κινούμενον σῶμα φόρον πᾶν ἀποτελεῖ. Νικόμαχ. καὶ ἐντεῦθεν, φόρον, ἢ ἤχον ποιῶ, ἢ συριγμὸν τινα διὰ τοῦ στόματος, ἵνα δώσω εἰς τινα σημεῖόν τι. Ἰλ. λέγεται καὶ ἐπὶ κυνῶν, αὐτὶ γαυγίζειν, καὶ ἐπὶ ὀρνίθων, κελαιεῖν. Λουκιαν. 2) μετὰ σφοδρᾶς καὶ βιαίας ταχύτητος κινῶμαι, φέρομαι. Ἡσύχ. ὅθεν

Ῥοιζηδός, καὶ ῥοιζηδόν, ἐπὶ. Μετὰ συριγμοῦ, σφοδρῶς καὶ ταχέως, μετὰ ἤχου καὶ κτύπου. Νίκ.

Ῥοιζήεις, εσσα, ἐν (ῥοιζέω). Ὁ ἤχον, κρότον, ἢ συριγμὸν ἀποτελῶν.

Ῥοιζημα, τό (ῥοιζέω). Ὁρμή, ταχύτης μετὰ φόρου, ἤχου, ἢ συριγμοῦ. Λουκιαν.

Ῥοιζησις, εως, ἡ, τὸ αὐτό.

Ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὁ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κινούμενος, καὶ ἤχον σφοδρὸν ἀποτελῶν, ἢ ἀπλῶς, ὁ ἤχον καὶ συριγμὸν ποιῶν. Ὁρφ.

Ῥοιζόθεις, εδος (ἔμεις). Κριτολογία μετὰ ἤχου, φωνῶν καὶ βοῆς γινομένη. Κικέρ.

Ῥοιζός, ὁ· καὶ Ἰωνικ. ἡ· ἤχος, κρότος, βοή, μεθ' οὗ κινεῖται καὶ φέρεται σῶμα τι, καθόλου δὲ ὁρμή, συριγμός. Ἰλ. καὶ τὸ σφύριγμα τῶν ποιμένων. Ὁδ.

Ῥοίζω (ῥοή). «ἵππον ῥοίζειν», Ἐπιππος ὑπάγειν τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν, ἕνεκα τοῦ πλύνειν αὐτόν· καὶ μέσ. ῥοιζομαι.

Ῥοιζώδης, εως, ὁ, ἡ, ες (ῥοίξος, εἶδος). Ὁ ὁμοίος ἢ πλήρης κρότου, ἢ συριγμοῦ. Πλούτ.

Ῥοιζωτήρ, ἦρος, ὁ, = ῥοιζήτωρ. Ὁρφ. ἄμφ.

Ῥοίη, ἡ Ἰων. ἀντὶ ῥοία. Ἡρόδ.

Ῥοικοειδής, ὁ, ἡ, ες (ῥοικός, εἶδος). = ῥαιθειδής. Καμπυλοειδής.

Ῥοικός, ἡ, ὅν (ῥέω). Ῥευστὸς, καὶ, μαλακὸς, τρυφερὸς, σπογγώδης. 2) ὁ βεσματισμὸν πάσχων, ἢ ῥεῦσιν, καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας, ἢ τῆς μήτρας ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ὑποκείμενος.

Ῥοικὸς, ἡ, ὅν, = ῥαιθός. Θεοκρ.

Ῥοίκος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομ. Γίγαντες τινος, καὶ Κενταύρου. Πινδ. 2) περίφημος τῆς ἀγαλατοποῖδος καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου. Ἡρόδ.

Ῥοικώδης, ὁ, ἡ, ες, = ῥοικοειδής.

Ῥοιμητάλης, ου, ὁ· κύρ. ὄνομ. Βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου.

Ῥοίς, ἴδος, ἡ, = ῥοή.

Ῥοίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ ῥοά. Μικρὸν ῥοίδι, ἔτι δὲ ῥοίσκοι, παρὰ τοῖς Ὁ· καλλωπιστοὶ τινες ἐν ταῖς ἱερατικαῖς στολαῖς κρεμάμενοι καὶ ῥοιδίου σχῆμα ἔχοντες.

Ῥοίσκος, ὁ· ὑποκοριστικ. τοῦ ῥοή. Μικρὸν ῥέυμα, αὐλάκιον.

Ῥοίσμους, ὁ (ῥοίζω). Τὸ λούσιμον τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ.

Ῥοιτείαξ, ἄδος, ἡ· Σηλ. τοῦ Ῥοιτείου. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ῥοιτεῖς, εως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Ῥοιτείου.

Ῥοιτεῖον, τό. Πόλις καὶ ἀρχαιότερον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἡρόδ.

Ῥοιτῆς, ἴδος, ἡ, = Ῥοιτείας. Ἀνθολ.

Ῥοιτησις, ου, ὁ (ῥοά). «οἶνος ῥοίτης». Ἐκ ῥοιδίων κατεσκευασμένος.

Ῥομβαία, ἡ· σπάν. τύπος· ἀντὶ ῥομφαία.

Ῥομβέω, ὡ, ἡσω (ῥόμβος). Στρεφονγυρίζω τι ὡς κύκλον, καὶ, σφενδονίζω, ῥίπτω· ὅθεν

Ῥομβηδόν, ἐπὶ. Εἰς σχῆμα ῥόμβου, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ῥόμβου.

Ρομβητής, οὔ, ὁ (ρόμβευς). Ὁ εἰς ῥόμβος, ἡ εἰς σχῆμα ῥόμβου γυρίζων. Ὀρφ.

Ρομβητός, ἡ, ὄν (ρόμβευς). Ὁς τις περιστρέφεται, ἡ εἶναι δυνατὸν νὰ γυρισθῇ εἰς σχῆμα κύκλου, καὶ ὁ μετὰ περιστροφῆς ῥιφθεῖς. Ἀνάλεκ.

Ρομβοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ ῥόμβου εἶδος, ἡ σχῆμα ἔχων.

Ρόμβος, ὁ. Ἀττικ. ῥύμβος (ῥέμβω). Πᾶν κυκλοειδὲς σώμα 2) τροχίσκος τις, δι' οὗ παίζουσι τὰ παιδιά, ὃν τύπτοντες ἑμαῖσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι φόρον ἀποτελεῖν. Εὐστάθ. 3) ὁ μαγικὸς τροχίσκος, ὃ χρῶνται ἐν ταῖς μαγείαις οἱ μάγοι, καὶ μάγισσαι. Ἀρχύτας. 4) μαθηματικὸν τι στοιχεῖον σχηματίζον δύο κώνους συννηγμένους ἐν ταύτῳ τὰς βάσεις ἔχοντας, ἡ σχῆμα εὐθύγραμμον, δύο ὀξείας γωνίας ἔχον, καὶ δύο ἀμβλείας καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ εἰσὶ παραλλήλοι, καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον. 5) ἰχθύς τις ῥόμβου εἶδος ἔχων. 6) δέμα τι χειρουργικόν. 7) ἡ ταχῆα καὶ κυκλοειδὴς κίνησις τοῦ τροχοῦ, ἡ τροχίσκου, καὶ ἡ φορὰ, ἡ ὁρμὴ πετουμένου πτηνοῦ. Πίνδ. καὶ, σφενδύνης, ῥίψιμον. Πίνδ. ὅθεν

Ρόμβώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς, = ῥομβοειδής.

Ρόμβωτός, ἡ, ὄν, = ῥομβώδης. Ἀθήν. 2) = ῥομβωτός· ἐν Ἀναλέκ. »ῥομβωτῶ οὐριάχῃ δούρατος», ἐρρίμμενον ἄμφω.

Ρόμμα, τό (ῥοφέω). = ῥόρημα. Γαλην.

Ρόμοξ, οκος, ὁ, καὶ ῥόμος, ὁ. Σκώληξ ἐν ἔυλοις.

Ρόμφαία, ἡ. Εἶδος μεγάλου καὶ πλατέος ξίφους. Πλούταρχ.

Ρόμφανω, = ῥοφᾶν.

Ρόμφεὺς, ὁ. Ῥάμμα ἡ κλωστή τῶν ὑποδηματοποιῶν. Ἡούχ.

Ρόος, ὁ (ῥέω). Ῥεῦσις, τρέξιμον ὕγρου τινος, ῥεῦμα, ποταμός. Ὀμ. »ρεῦς γυναικεῖος», τὰ κατὰ μήνιν, ἡ ἀπὸ τῆς μήτρας ῥεῦσις τοῦ αἵματος· »κατὰ ῥόονα», κατὰ τὸν δρόμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ ποταμοῦ. Ὀμ. »ἀνὰ ῥόονα», ἥτοι ἐναντίον τῆς ῥοῆς τοῦ ποταμοῦ, ἡ τῆς φορᾶς τῶν κυμάτων. Ὀμηρ. ὥσπερ αὐτῶς καὶ παρὰ ῥόον, ἡ ῥεῦν· ὅθεν »κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα», παροίοντα, ὅταν τὰ πράγματα ὑπάγουσιν, ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς. Ξενοφ. παρὰ μεταγεν. ἐτερόκλ. ὁστ. ῥοῖ, καί γεν. ῥοδς, καὶ αἰτιατ. ῥόα. Φρύν.

Ρόπαλη, ἡ, = ῥόπαλον.

Ρόπαληφορέω, ὦ (ῥόπαλον, φέρω). Ῥόπαλον φέρω, βαστάζω.

Ρόπαληφόρος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ῥόπαλον φέρων, κρατῶν.

Ρόπαλίξω, μέλ. ἰσω (ῥόπαλον). Διὰ τοῦ ῥόπαλου κτυπῶ ἢ στρέφω, ἡ κινῶ τὸ ῥόπαλον. Ἡούχ.

Ρόπαλικός, ἡ, ὄν (ῥόπαλον). Ὁ ὡς ῥόπαλον ὦν· ἔξαιρ. »πίστις ῥοπαλικός», ὅταν κάθῃ ἀλόλουθος λέξις ἔχει περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν, ὡς Ὀμηρικὸς, ὡὐ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον». Εὐστάθ.

Ρόπαλισμός, ὁ (ῥοπαλίξω). Τὸ κτυπᾶν μετὰ τοῦ ῥόπαλου. 2) τέντωσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου. Ἀριστοφάν.

Ρόπαλοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥόπαλου ἔχων.

Ρόπαλον, τό (ῥέμβω, ῥέπω). Ξύλον, βακτηρία, κόμβον, ἡ ῥόζον κατὰ κορυφὴν ἔχον, ἡ πρὸς τὰ ἄνω χονδρότερον ὃν καὶ βαρύτερον. Ὀμ. 2) = ῥόπτρον. σημ. 3. 3) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Ἐπιγρμ.

Ρόπλισις, εὖς, ἡ (ῥοπαλίξω) »τριχῶν ῥοπαλί-

σις». Ἡ κατὰ κορυφὴν ῥοπαλοειδὴς κατάστασις τῶν τριχῶν. Γαλην.

Ρόπαλωτός, ἡ, ὄν (ῥοπαλῶ). Ὁ ῥοπαλῶν σχῆμα ἔχων. Δίων Κάσ.

Ρόπη, ἡ (ῥέπω). Κλίσις κατ' ὀλίγον, πρὸς τὰ κάτω κινήσις, φορὰ, πτώσις. Ἀριστοτ. καὶ ἡ καταφορά τῆς πλάστιγγος, καὶ αὐτὸ τὸ βάρος προσδιδόν· ῥίζον τὸ ἀνάλογον μέτρον, ἡ ἄξιαν πράγματός τινος· Ἐπιγρμ. μεταφορ. τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὃ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τὴν κρίσιν, ἡ στιγμὴ ἐκεῖνη, καθ' ἣν ἁμέσως ἐπιταί ἡ κρίσις πράγματός τινος, ἡ δίδεται ὠρισμένον τι τέλος. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν, ἡ στιγμὴ τοῦ χρόνου, τὸ μικρότατον μέρος αὐτοῦ· ὅθεν, ἐν ῥοπῇ, ἡ ἐπὶ ῥοπῆς ἐστὶ, εὐρίσκεται εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς τὴν τελευταίαν ἀκμὴν, ἡ εἰς τὸν μέγιστον καὶ κατεπείγοντα κίνδυνον. Σοφοκλ. καὶ, »πρὸς τὸν βίον ἡ γνώσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπήν». Ἀριστοτέλ. ἔχει μεγάλην δύναμιν, ἐνέργειαν, ἐπὶ ῥοπῇ. 2) τὸ βάρος τὸ ὅποσον ἔλκει πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὑπερβάλλον, πλεονάζον· ὅθεν

Ρόπικός, ἡ, ὄν. Ὁ κλίσιν ἔχων πρὸς τι. Ἀντίγ. 2) ὁ δίδων τὴν πρὸς τὰ κάτω κίνησιν, φορὰν εἰς τι.

Ρόπτδς, ἡ, ὄν (ῥοπάω). Ὁ πρὸς ῥόρησιν ἐπιτήδειος, ἡ ἡτοιμασμένος. Γαλην.

Ρόπτρον, τό (ῥέμβω). = ῥόπαλον· ματζούκα, (τοπούξ, Τουρκ.). 2) τὸ σίδηρον δι' οὗ κρούομεν τὴν θύραν. Πλούταρχ. καὶ αὐτὸς ὁ κρούος τῆς θύρας. Ἀθήν. καὶ τὸ τοῦ τυμπάνου ξύλον. 3) τὸ ξύλον, δι' οὗ στηρίζεται ἡ παγίς. 4) μουσικὸν τι ὄργανον τῶν Κορυθάντων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ῥέας, ὅπερ ἦν φουστωμένος τις ἄσχος μετὰ τινος χαλκίνου κρίνου, ὃς τις περιδονούμενος μετὰ ἱμάντος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἄερα. Ἀπολλών. Ἀργ.

Ρομβίκων, ὄν. Ποταμὸς τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, νῦν Rugo, ἡ Pisciatello. Στράβ.

Ρούβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, πηλ. ἡ νῦν Δυία. Πτολ.

Ροῦδιον, τό· νεώτερ. τύπος ἀντὶ ῥοίδιον. Φρύν.

Ροῦς, ὁ Ἀττικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ῥόος. 2) κύρ. ὄνομα. Κάμη τῆς Μεγαρίδος, ἡ καὶ Παλαιοχωρία. Παυσαν.

Ροῦς, ὁ, καὶ ἡ, γεν. ροῦ, καὶ ῥοός. Εἶδος δένδρου μικροῦ, ὃς τινος ὁ φλοιὸς καὶ ὁ καρπὸς εὐχρηστός ἐστὶ πρὸς ἐργασίαν τῶν δερμάτων καὶ πρὸς ἄρτυσιν καὶ καρύκευσιν τῶν φαγητῶν· κοινῶς ροῦδιον. Διοσκρ.

Ροῦσίξω, ἰσω. Φαινόμεαι ροῦσιώδης· ἐκ τοῦ

Ροῦσιος, ὁ, ἡ, ὄν. Χαλκόχρους, ἡ ξανθός, κυρίως δὲ, μελανοκόκκινος. Διοσκρ.

Ροῦσιώδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ φαινόμενος κόκκινος, ἡ μελανοκόκκινος. Σχολ. Ὀμ.

Ροῦσκίλων, ὄν. ὄν. 2) Ποταμὸς τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας, νῦν Τέτ. 2) πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας· νῦν Tour de Rousillon. Στράβ.

Ροῦσσαιος, αἶα, αἰον, = ρούσιος. Παλαίφατ.

Ροῦτιλλία, ἡ. Routiliagens. Εὐγενὴς τις γενεὰ ἐν Ῥώμῃ.

Ροῦτιλλίανος, ὁ. Rutilianus. κύρ. ὄνομα. ἀνδρῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Ροῦτουλοί, οἱ Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Ἀπυλίου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ροῦφινος, ὁ. Rufinus. κύριον ὄνομα. ἀνδρῶν Ῥωμαίων. Δουκιαν.

Ροῦφος, ὁ. Περίφημος ἱατρὸς Ἐφέσιος, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον, τὰ

περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν, καὶ περὶ ονομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μοριῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Ρ'οφ'α'ίνω, καὶ

Ρ'οφ'άω, ἴσω, = ῥοφέω.

Ρ'οφ'έω, ὠ, ἴσω, καὶ ἴσμαι. Ρ'οφῶ, καταπίνω· ὅθεν

Ρ'όφ'η'μα, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, ἢ καταπίνεται ἐξαιρ. δὲ ποτὶν διὰ μίξεως ἀλευρου, καὶ ἄλλων τοιούτων ἡτοιμασμένον. Γαλην. ὅθεν

Ρ'όφ'η'μά'τιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥόφημα.

Ρ'όφ'η'σις, ἡ (ῥοφέω). Τὸ ῥοφῶν, καταπίνειν.

Ρ'οφ'η'τικὸς, ἡ, ὄν (ῥοφέω). Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ῥοφῶν ἢ ῥοφᾶσθαι.

Ρ'οφ'η'τὸς, ἡ, ὄν (ῥοφέω). Ὃς τις ῥοφᾶται ἢ δύναται νὰ ῥοφηθῇ.

Ρ'όφ'ος, ὁ, = ῥόφημα. Εὐπολις.

Ρ'όφ'ω, ἀχρῖστ. ἀντὶ ῥοφέω.

Ρ'όφ'ω'ον, τό. Ξύλον δι' οὗ ἰσάζουσι τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, = ῥίγλα.

Ρ'οφ'θ'έω, ὠ, ἴτω (ῥόχθος). Ἦχον καὶ φόρον ἀποτελῶ, ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων. Ὅδ. καθόλ. ταραχὴν ποῶν, βροντῶ.

Ρ'οφ'θ'ί'ζω, = ῥόχθεω. Ὀρφ.

Ρ'όφ'θος, ὁ. Ἦχος, ταραχὴ καὶ βοή τῶν κυμάτων, ἐπομένως πᾶς κτύπος, θόρυβος. Λυκάφρ.

Ρ'οφ'θ'ης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (ῥόος, εἶδος). Ρ'ευστὸς, ἔτι, κυματώδης, ὀρηκτικός. Θουκυδ. 2) ὁ ὑποκείμενος ἢ πάτχων ἀπὸ ρευματισμοῦ, ἔξαιρ. ἀπὸ ρέουσιν τῆς κοιλίας, καὶ ὁ προξενῶν ρευματισμόν.

Ρ'οφ'ών, ὦνος, ὁ (ῥόα). Τόπος γεμάτος ἀπὸ ροιδιάς, παρὰ τοῖς Ο.

Ρ'ύ'α, ἡ, = ῥοή, ἄμφ. Αἰλιαν.

Ρ'ύ'α'ει'ος, ἡ, ὄν (ρύας). = ῥωδῆς. Παῦλ. Αἰγν.

Ρ'ύ'α'ς, ἄχος, ὁ (ῥέω). Ρ'εῦμα, ποταμάκι. Θουκυδ. ὁ Θέοφρστ. «ὁ ῥύας ὁ ἐν Σικελίᾳ», ἢ Αἰτνη καὶ «οἱ ῥύακες ἀναφυῶσιν», τὰ ἐκβάλλοντα πῦρ ὄρη. Πλτ.

Ρ'ύ'α'κ'ιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥύαξ. Μικρὸς ῥύας.

Ρ'ύ'ας, ἄδος, ὁ, ἡ, τό (ῥέω). Ρ'ευστὸς, ῥέων, χεόμενος, «πῶμα ῥύας καὶ μόνον». Ἀρστ. «θροῖς ῥύας», πίπτουσα· ὅθεν ἀδύνατος, μαλθακός. 2) πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅποτε θακρῶσιν. 3) ὡς οὖς. οἱ ῥυάδες, ἐπὶ ἰχθύων, οἵ τινες ἀγγελιδὸν φέρονται κατὰ τὸ ῥεῦμα τῆς θαλάσσης.

Ρ'ύ'α'τος, γ', πληθ. πρόστ. ἄορ. τοῦ ῥύομαι. Ὅμ.

Ρ'ύ'α'χ'τος, ὁ, ἡ. Θόρυβος, ὄχλος θορυβώδης. Ἀρστρ.

Ρ'ύ'β'δ'η'ν, = ῥύδην. Ἀριστοτλ.

Ρ'ύ'γ'α'ιν'α, ἡ (ῥύγχος). Ἡ μέγα ῥύγχος, ἢ ῥάμφος ἔχουσα. Γλωσσ.

Ρ'ύ'γ'ε'λ'έ'φ'ας, αντος, ὁ (ῥύγχος-ἐλέφας). Ὁ ἐλέφαντος προβοσκιδὼν ἔχων, μακρομύτης. Ἀνθολ.

Ρ'ύ'γ'η'ον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥύγχος. Ἀριστρ.

Ρ'ύ'γ'ο'μα'χ'έ'ω, ὠ (μάχομαι). Διὰ τοῦ, ἢ μετὰ τοῦ ῥύγχου μάχομαι. ἄμφ.

Ρ'ύ'γ'ος, εὐς, τό (ῥύζω). κατ' Αἰθῆν. ἐπὶ χοίρων, τὸ πρόσωπον, μούτσουον τῶν γουρουνίων, καὶ λοιπῶν τετραπόδων ζώων, καὶ ἡ προβοσκίς τοῦ ἐλέφαντος. ἔτι δὲ ἡ τραχεῖα μυτητῶν πτηνῶν-ἔξαιρ. τὸ ὑπ' ὀργῆς καὶ λύσσης ἐξαχριούμενον πρόσωπον, π.χ. τῶν κυνῶν.

Ρ'ύ'δ'ην, ἐπὶβ. (ῥέω). Κεχυμένως, εἰς πληθος, ποταμηδὸν, σωρηδὸν, ποδῶς. Ὅδ. 2) μετὰ βοῆς, κρότου. ἄμ.

Ρ'ύ'δ'ον, ἐπὶβ. = ῥύδην. Ὅδ.

Ρ'ύ'ε'χ'ε'τος, ὁ, ἀντὶ ῥυάχτος.

Ρ'ύ'έ'ω, ἴσμαι, παρακμ. ἐρρύημα, = ῥέω.

Ρ'ύ'ζ'έ'ω, ὠ, ἴσω, καὶ

Ρ'ύ'ζ'ω, ὠς τὸ ῥάζω. Πολυδ. ἐπὶ κυνῶν. Μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ὑλάτω.

Ρ'ύ'η, γ'. ἐνικ. πρόστ. παθτ. ἄορ. τοῦ ῥέω, ἐπικ. ἀντὶ ἐρρύη. Ὅδ.

Ρ'ύ'ημα, τό (ῥεύω). = ῥεῦμα, καὶ, εἶδος μελιτότητας.

Ρ'ύ'η'μι, = ῥεύω, ῥέω, ἄχρηστον.

Ρ'ύ'η'φ'έ'ν'ε'ια, ἡ. Ἀφθονία, εὐτυχία. ἐκ τοῦ

Ρ'ύ'η'φ'ε'ν'ῆ'ς, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (ῥέω-ἄφρενος). Ὁ εἰς ἄφρον πλούσιος· ὅθεν

Ρ'ύ'η'φ'ε'ν'ία, ἡ, ποιητ. = ῥυηφένεια.

Ρ'ύ'θ'μ'ί'ζ'ω, ἴσω (ῥυθμός). Εἰς ῥυθμὸν φέρω, ἢ ὑποβάλλω, δίδω τὴν ἀνηκούσαν κατὰ μέτρον καὶ τάξιν ἀναλογίαν, συναρμόζω. «ῥυθμίζω στίχονα, ἐκφονῶ αὐτὸν κατὰ τὴν εἰς χρονικὰ διαστήματα διαίρεσιν αὐτοῦ. Διον. Ἄλ. 2) σχηματίζω, κανονίζω, καλλωπίζω, εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν φέρω, διατάττω, συμφωνῶ. Ξενοφ. παθ. Αἰσχύλ. «ὡδ' ἐρρύθμισμαι»· οὕτω διατεθεῖμαι.

Ρ'ύ'θ'μ'ικ'ος, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶβ. -κῶς (ῥυθμός). Μέτρον ἢ τάξιν καὶ ἀναλογίαν ἔχων, ὁ εἰς ῥυθμὸν ἀνήκων, ἢ ἀρμόδιος.

Ρ'ύ'θ'μ'ισ'τ'ης, οὗ, ὁ (ῥυθμίζω). Ὁ σχηματίζων, διευθετῶν.

Ρ'ύ'θ'μ'ο'γ'ρ'α'φ'ία, ἡ (γράφω). Ἡ ἐγγραφὸς σημειώσις ῥυθμοῦ, μέλους.

Ρ'ύ'θ'μ'ο'ε'ι'δ'ης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁμοίος ῥυθμῷ ἢ ῥυθμικός.

Ρ'ύ'θ'μ'ο'π'ο'ί'α, ἡ. Τὸ ποιεῖν ῥυθμούς, μέλη. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ρ'ύ'θ'μ'ο'π'ο'ί'ε'ω, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ ῥυθμούς ἢ μέλη ποιῶν. Ἡούχ.

Ρ'ύ'θ'μ'ος, ὁ. Κίνησις, ἔξαιρ. κυκλικὴ κατὰ κανόνα τινὰ ἢ μέτρον. 2) ἰδίως μέτρον χρονικὸν κατὰ τὸ ὅποιον γίνεται μία τις ὑποία δὴποτε τακτικὴ κίνησις, ὅθεν καὶ ἡ κατὰ τινὰ χρόνον μεμετρημένη κίνησις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι, καὶ τὸ μετὰ τούτου συνοδευόμενον σύμμετρον τῆς Μουσικῆς μέλος· ἐπομ. κανὼν, ἀκολουθία, τάξις. Ἀριστοτλ. «ἐν ῥυθμῷ, κατὰ ῥυθμὸν», κατὰ τὸ ἀρμονικὸν, καὶ ἀνάλογον διάστημα τοῦ χρόνου, κατὰ ἔμμετρον μέλος, καὶ «πᾶν τὸν ῥυθμὸν ἐπάγειν ἢ ὑπάγειν»· βεβαδίζω ἢ παίζω κατὰ ἐν ταχύτερον μέλος. 3) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων, σύμμετρον σχηματισμὸς, ἀναλογία. Ἡρόδτ. 4) καθόλ. ἀρμονία, διάθεσις, εὐταξία. Θέογν. Ἡ ἀνθρωπίνη κατάστασις ἐν γένει. Ἀρχιλ. 5) ἐπὶ ἐκφράσεως σημαίνει τὴν εὐηχίαν, ἥτις συνίσταται ἐκ τῆς ἰσομετρίας καὶ ἀρμονικῆς πρὸς ἀλλήλας θέσεως καὶ τάξεως τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ τῶν κώλων τῆς περιόδου. Διον. Ἀλικ. (πίθαν. ἐκ τοῦ ῥέω).

Ρ'ύ'θ'μός'ω, ὠ, ὡς. = ῥυθμίζω, ἄμφ.

Ρ'ύ'ε'σκο'μαι, = ῥέω. Ἡλίοδωρ. «ἐκ τοῦ γάλακτος ῥύσκομαι»· διάβροϊαν, εὐκοιλίστατα πάσχω.

Ρ'ύ'κ'α'νά'ω, ὠ, ἴσω. Ρ'οκανίζω ἐκ τοῦ

Ρ'ύ'κ'α'ν'η, ἡ. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, τὸ ροκάνιον.

Ρ'ύ'κ'ά'ν'η'σις, ἡ (ῥυκανάω). Τὸ τῆς ροκάνης ἔξειν. Μαθημ. Παλ.

Ρ'ύ'κ'α'ν'ί'ζ'ω, = ῥυκανάω. Γλωσσ.

Ρ'ύ'μα, τό (ῥέω). = ῥεῦμα. Ὀρφ.

Ρ'ύ'μα, τό (Ρ'ΥΩ, ἐρύω). Ἐκυσμα, τράβηγμα, καὶ τὸ δι' οὗ ἔλκει τίς τι, σφινγίνον. Πολύβ. καὶ ἡ χορδή τοῦ τόξου. Αἰσχύλ. καὶ ἀντὶ τοῦ, βολή, «ἐκ τόξου ῥύματος». Ξενοφ. καὶ «ἐς τόξου ῥύματα», ὅσον φθάνει τὸ τόξον· ἔτι τὸ ἐξέχον ξύλον τῆς ἀμάξης, = ῥυμός. 2) (ῥύομαι). Ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ, καὶ, ὀχύρωμα, προπύργιον. Αἰσχύλ.

Ρ'ύ'μ'ά'ρ'χ'η'ς, οὗ, ὁ (ῥύμη. 2.σημ. ἄρχω). Ὁ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἄρχων, φροντιστής. Δινέας. Τακτ.

Ρ'υμβέω (ρύμβος). Ἀττ. ἀντί ρόμβεω.

Ρ'υμβιον, τό· υποκορ. τοῦ ρύμβος, Ἀττ. ἀντί ρόμβιον, τροχίσκος τις, ἔξαιρ. τροχίσκος μακρός. Σχόλ. Ἀπλ.

Ρ'υμβονάω, ὡς (ρύμβων). Στρεφοναγίζω, ῥίπτω, σφενδονίζω, καὶ διασκορπίζω. Ἀλλαν.

Ρ'υμβος, ὁ. Ἀττ. ἀντί ρόμβος.

Ρ'υμβών, ὄνος, ἡ, = ρόμβος.

Ρ'υμνη, ἡ (Ρ'ΥΜ, ἐρύω). Ὀρμητικῶς, βιαίως, κίνησις ταχεῖα καὶ ἀκράτητος. Θουκυδ. τροπ. »ἡ ῥύμη τῆς τύχης«. Πλούτ. ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης. 2) πλατεῖα, δρόμος τῆς πόλεως, καὶ, συνοικία, ἐνορία.

Ρ'υμνη, ἡ, ἐπὶ ῥ. Ὀρμητικῶς, βιαίως. Πολύαιν.

Ρ'υμμη, τό (ρύπτω). Απόπλυμα, λέρω. 2) καθαρτήριον, σαπουνιον, στακτόνιον ἢ δολοστάκτη. κ. λ.

Ρ'υμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, πηδ. ὁ νῦν Κιατοῦρι. Πτολεμ.

Ρ'υμνός, ἡ, ὄν. ἀντί ἐρυμνός, παρὰ τοῖς Ὁ'.

Ρ'υμὸς, ὁ (Ρ'ΥΜ, ἐρύω). Τῆς ἀμαξῆς τὸ ἐκτεταμένον ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ξύλον ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἕως τοῦ ζυγού, ἐπὶ τοῦ ὁποῦοι ζευγνύμενοι οἱ ἵπποι ἐλκουσι τὴν ἄμαξαν. Ἰλ. »πρῶτος ῥυμός· τὸ ἄκρον τοῦ ξύλου τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ. 2) = ῥυτήρ. 3) αὐλάς τοῦ ἀρότρου, ῥύραγμα, γραμμὴ. 4) = ῥύμη 2. σημ. Ἄρατ.

Ρ'υμοτομέω, ὡς (ρύμη, τέμνω). »τὴν πόλιν ῥυμοτομεῖν«. Διαιρεῖν τὴν πόλιν εἰς ὁδοὺς καὶ πλατείας. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Ρ'υμοτομία, ἡ. Ἡ εἰς πλατείας καὶ δρόμους διαιρέσις τῆς πόλεως. Διόδ. Σικελ.

Ρ'υμουλκέω, ὡς (ρύμα, ἔλκω). Σύρω, τραβάω μετὰ τοῦ σχοινίου. Στράβ.

Ρ'υμνάω, καὶ ῥυμφέω. Ἰπποκράτ. = ῥοφάω.

Ρ'υνδαχῆ, ἡ, ῥυνδάκης, ου, καὶ, ῥυνδακος, ὁ. Πτηνὸν τῆς Ἰνδικῆς, μέγεθος περισσεύς ἔχον. Πλούταρχ.

Ρ'υνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁ καὶ Λύκος. Στράβ. ὅθεν Ρ'υνδακίς, ἰδος, ἡ· τοῦ Ρ'υνδακος οὔσα, ἡ ἀνήκουσα αὐτῷ. Ἀπολλ. Ρόδ. 2) = ῥυνδάκη.

Ρ'υομαι, ῥύσομαι, ἄορ. ἐρρύσασθαι, μέσ. καὶ ἄορ. παθ. ἐρρύσθην, ἀπαρέμφ. ῥυσθῆναι. Ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, σώζω, ἐλευθερόω. Ὀμ. καὶ, σώζω τινὰ ἀπὸ τίνος νόσου, τὸν θεραπεύω. Πρόδτ. 2) ἀπολύω, ἐλευθεροῦν ἀφ' ἑμῆ. Ἰλ. »Πρόδτ. ἐξαγοράζω, λυτρώνω τινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. 3) διαφυλάττω, ὑπερασπίζομαι. Ἰλ. ἐπὶ Θάρρακος καὶ ἀσπίδος, καλύπτω, σκέπω, ἄμυνω. Ἰλ. 4) ἔλκω πρὸς τὰ ὅπισθον, ἀποκωλύω, ἀναχαίττω. Ὀδ. παρὰ Θουκ. »ἔργω ἀγαθῷ τὰς αἰτίας ῥύσαι· ἀντὶ τοῦ διαλύσαι τὴν ἐνοχλήν, θεραπεύσαι τὸ κακόν. 5) ἀπολύτ. κατὰ μέτ. ἔννοια· διασώζομαι, διαφυλάττομαι, διανυθευόμαι. Πρόδτ.

Ρ'ύπα, ἑταροκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος. Ὀδύς. »ρύπα πάντα· ἀντὶ, ῥύπον.

Ρ'ύπα, καὶ ῥύπες, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν ῥυπικὸς, ἡ, ὄν. τῶν ῥυπῶν ὄν, ἡ ἀνήκων αὐταῖς· καὶ ῥυπικὴ, ἡ περὶ τὰς ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ γῆ. Θουκυδ.

Ρ'ύπαίνω, ἄορ. ἐρρύπανα (ρύπος). Λερόνω· μεταφορ. ὑβρίζω, ἀτιμάζω, δυσφημῶ. Διον. Ἀλικ. καὶ παθ. λερόνομαι. Ξενοφ.

Ρ'ύπαξ, ακος, ὁ (ρύπος). ῤυπαρὸς, καὶ φιλάργυρος ἄνθρωπος.

Ρ'ύπαπα, ἡ, καὶ ῥυπαπαί. Ἐπίφθεγμα τῶν Ἀθηναίων παρακλεισματικὸν κωπηλασίας, ὡς τὸ, ὡπ. Ἄριστορ. ὅθεν, τὸ ῥυπαπαί, κωμ. λέγονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ κωπηλάται. Ἀριστορ.

Ρ'ύπαρεῦομαι (ῥυπαρὸς). ῤυπαρὸς γίνομαι, ἡ πράττω ὡς ῥυπαρὸς· ἄμφ.

Ρ'ύπαρία, ἡ (ῥυπαρὸς) = ῥύπος. Δίων Κασ.

Ρ'ύπαρογράφος, ὁ, ἡ, ὄν (γράφω). Ὁ ζωγραφίζων ῥυπαρὰ ἀντικείμενα· καὶ ῥυπογράφος εὔρηται γεγραμ.

Ρ'ύπαροκέρω, ὁ, ἡ, ὄν (κέρω). Παρ' Ἀθην. Ὁ τὸ χρώμα ἔχων ῥυπαροῦ ὡπητημένου πηλίνου ἀλγείου, καὶ, ῥυποκέρωτος.

Ρ'ύπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα, αν (μέλας). Ὁ ῥυπαρὸν μέλαν χρῶμα ἔχων.

Ρ'ύπαρως, ἂ, ὄν καὶ ἐπὶ ῥ. ῥυπαρὸς (ρύπος). Λερωμένος, πλήρης λέρας καὶ ἀκαθαρσίας. »ἄρτος ῥυπαρὸς· μέλας, πιτυρίας. 2) τροπ. αἰσχροκερδῆς, μικροπρεπής, φειδωλός· ὅθεν

Ρ'ύπαρότης, ητος, ἡ, = ῥυπαρία.

Ρ'ύπαροφάγος, ὁ, ἡ, ὄν (φαγεῖν). Ὁ ῥυπαρῶς, ἡ ῥυπαρὰ φαγῆτά τρώγων.

Ρ'ύπασμα, τό, = ῥύπος· ἐκ τοῦ

Ρ'ύπάω, ὡς (ρύπος). Εἰμί πλήρης ἀκαθαρσίας. Ὀδ.

2) τροπ. αἰσχροκερδῆς, ἡ φειδωλός εἰμι.

Ρ'ύπέλαιον, τό (ρύπος, ἔλαιον). Βρώμικον ἔλαιον.

Ρ'ύπογράφος, ὁ, ἡ, ὄν· ἴδε ῥυπαρογράφος.

Ρ'ύπος, ἡ, εσσα, εν (ρύπος) = ῥυπαρὸς. Ὀδ.

Ρ'ύποκέρω, ὁ, ἡ, ὄν· ἴδε ῥυπαροκέρωτος.

Ρ'ύποκόνδυλος, ὁ, ἡ, ὄν (κόνδυλος). Ὁ ῥυπαρὰς χεῖρας, δακτύλους καὶ ὀνυχας ἔχων· τροπ. ῥυπαρὸς, αἰσχροκερδῆς. Σουίδ.

Ρ'ύπον, τό, = ῥύπος, ὁ.

Ρ'ύπον, ἡ ῥυπὸν, τό, = ῥύπος.

Ρ'ύποπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥυπαρὰ πωλῶν· ἄμφ.

Ρ'ύπος, εως, τό. Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος νερόν. Ἰππ.

Ρ'ύπος, ὁ. Ἀκαθαρσία, λέρα. Ὀμ. 2) τροπ. ἀνελευθερία, ἀντιβολία, αἰσχροκερδέεια, κακοήθεια. Σουίδ.

3) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ὁ σφραγιστικὸς κηρὸς, τὸ βουλοκέρι· ὅθεν

Ρ'ύπόω, ὡ. ῤυπαρὸν ποιῶ, λερόνω, »ῥυπόομαι, οὔμαι, ῥυπαρὰς καὶ ἀκάθαρτος εἰμί, ἡ γίνομαι, λερόνομαι, ἐπικ. μετχκ. παρακ. ῥερωπομένος· Ὀδύς. ἐρ-ῥυπωμένος· Ἄττ.

Ρ'ύπόω, ὡ, ποιητ. ἀντὶ ῥυπάω. Ὀδ.

Ρ'ύπαπα, ἡ, ἐπὶ ῥ. = ῥυπαπαί.

Ρ'ύπτειρα, ἡ· ἔθλυκ τοῦ

Ρ'ύπτῆρ, ἥρος, ὁ (ρύπτω). Ὁ τὸν ῥύπον πλύνων, ἐκβάλλων.

Ρ'ύπτῆς, ἡ, ὄν. ῤύπου καθαρτικὸς, ἀποπλυντικὸς. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ρ'ύπτω, ψω (ρύπος). Καθαρίζω, παστρέβω τὸν ῥύπον παθ. »ῥύπτομαι· πλύνομαι, καθαρίζομαι· ἐξ ὅτου ἐγὼ ῥύπτομαι. Ἄριστορ. παροιμ. ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ρ'ύπώδης, εως, ὁ, ἡ, ες (ρύπος-εἶδος) = ῥυπαρὸς.

Ρ'ύπαίνω (ρύσος). ῤυτιδῶναι, ξαρόναι.

Ρ'ύσάλεος, ἑα, ἐον. Ὁ ἔχων ξαρώματα· ἐκ τοῦ

Ρ'ύσάω (ρύσος) = ῥυπαίνω· ὅθεν

Ρ'ύσημι, τό, = ῥυτίς.

Ρ'ύσθαι, ἀπαρέμφ. ἄορ. κατὰ συνηγορ. τοῦ, ῥύομαι. Ἰλ.

Ρ'ύσιάζω, ἄσω (ρύσιον). Μετὰ βίας σύρω, ἀρπάζω, βιάζω. Εὐριπίδ. ὡς ἐνεχυρον λαμβάνω.

Ρ'ύσιβωμος, ὁ, ἡ, ὄν (ῥύομαι-βωμός). Ὁ φυλάττων, σώζων τοὺς βωμούς. Δισχυλ.

Ρ'ύσιδιφρος, ὁ, ἡ, ὄν (ῥύομαι-δίφρος). Ὁ τὴν ἄμαξαν διασώζων, ἡ κυθερῶν. Πίνδαρ.

Ρ'ύσιμον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἐρύσιμον. Νίκανδρ.

Ρ'ύσιον, τό (ῥύομαι). Τὸ εἰς ἐξαγόρασιν καὶ ἐλευθερίαν διδόμενον ἀργύριον, θυσία εὐχαριστήριος

δῶρον προσφερόμενον τοῖς θεοῖς, ὑπὲρ διαφυλάξεως τῆς ζωῆς, ὑγείας, εὐτυχίας, κτλ. Διονύσιος. Περιηγ. ἔτι δὲ, ἰκέτης, ὅστις προσπίπτει καὶ παρακαλεῖ ὑπὲρ σωτηρίας καὶ βοήθειας. Αἰσχύλ. 2) (ΡΥΩ, ἐρύω). λάφυρον, λεηλασία· ἐξαιρτ. δὲ ἐνέχυρον, ἢ τὸ ἐνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, δι' οὗ βιάζω τινα ἵνα πληρωθῶ, καὶ ἐπὶ προσώπου τὸ ὁποῖον κρατῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν, καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ παραρπασθέντος ἀρπαζόμενον· ἐντεῦθεν »καταγέλλειν ῥύσια τινα«· ἄδειαν παρέχειν τοῖς στρατιώταις εἰς τὸ ἀρπάζειν, καὶ λεηλατεῖν τὰς πόλεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν καὶ ποινὴν προγεγονύσας τινὸς ζημίας. Πολύδ.

Ρ'ῥωσ, ἰα, ἰον (ῥύομαι). Ἐλευθερωτής, σωτήρ. Αἰσχύλ. καὶ ἰκέτης. 2) (ΡΥΩ, ἐρύω) συρμένος, τευ-
τωμένος. Γραμμ.

Ρ'ῥσίπολις, εως, ὁ, ἡ· ἔδε ῥυσίπολις. Αἰσχ.

Ρ'ῥσίπονός, ὁ, ἡ, ὢν (ῥύομαι-πόνος). = λυσίπονός. Ἀνθολογ.

Ρ'ῥσίπολις, εως, ὁ, ἡ (ῥύομαι-πόλις). Ἐλευθερωτής καὶ σωτήρ τῆς πόλεως.

Ρ'ῥσις, εως, ἡ (ῥύομαι). Σωτηρία, ἐλευθέρωσις.

Ρ'ῥσις, εως, ἡ (ῥέω). = ῥεῦσις, καὶ εἶδος φι-
άλης. Ἀθην.

Ρ'ῥσις, ἰδος, ἡ (ῥέω). = ῥυτὸν, τό· ἄμφ.

Ρ'ῥσίομαι, εως, ῥύομαι· ἐξ οὗ ἐχηματίζεται ἐπικ. β'.
πρὸς. ἐνικ. παρατ. ῥύσκεν. ἰλ.

Ρ'ῥσμός, ὁ (ῥύω). Ἐκτασις, διάστημα.

Ρ'ῥσμός, ὁ. ἰων. ἀντὶ ῥυθμός· παροιμ. οὐκ ἀπὸ ῥυ-
σμοῦ. Καλλίμ. οὐκ ἀλόγως, εὐλόγως.

Ρ'ῥσμός, ὁ. ἰων. ἀντὶ ῥυθμός. Δημόκριτος.

Ρ'ῥσμάκρπος, ὁ, ἡ, ὢν (ῥυτὸς-καρπός). Ὁ ἔχων
ζαρωμένον καρπὸν.

Ρ'ῥσμάκρπος, ὁ, ἡ, ὢν (ῥυτὸς-κάρφος). Ὁ ἔχων
ζαρωμένα κλωνάρια.

Ρ'ῥσός, ἡ, ὢν (ΡΥΩ, ἐρύω). Συμμαζωμένος, ζαρωμέ-
νος. ἰλ. τροπ. ὁ ὑπὸ γήρατος, ἡ σοβαρότητος, κατη-
φείας, καὶ λύπης κεκυρτωμένος, περίλυπος, μεγα-
χολικός· ὅθεν

Ρ'ῥσότης, ητος, ἡ. Ἡ ῥυτιδωσις.

Ρ'ῥσός, ὦ (ῥυσός). Συστέλλω, ῥυτιδωμένον ποιῶ.
παθ. ῥυτόμενος· ἐμὶ ῥυτιδωμένους. 2) τροπ. γηράσκω.

Ρ'ῥσσαίνω, = ῥύσινω.

Ρ'ῥσσαλέος, ἑα, ἑόν· = ῥυσαλέος.

Ρ'ῥσσημα, τό, = ῥύσημα. Σουίδ.

Ρ'ῥσσάκρπος, ὁ, ἡ, ὢν, = ῥυσσάκρπος.

Ρ'ῥσσάκρπος, ὁ, ἡ, ὢν, = ῥυσσάκρπος.

Ρ'ῥσσός, ἡ, ὢν, = ῥυσός.

Ρ'ῥσσότης, ητος, ἡ, = ῥυσότης.

Ρ'ῥσσός, ὦ, = ῥυσός.

Ρ'ῥσσώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ῥυσώδης, ῥυτιδώδης.

Ρ'ῥσσωσις, ἡ, = ῥύττωσις.

Ρ'ῥσταγμα, τό. Βία, ἡ μετὰ δυναστείας ὕβρις,
κάκωσις. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ

Ρ'ῥσταζώ, ξω (ΡΥΩ, ἐρύω). Σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, περι-
φέρω, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἐξέλκω, σύρω κα-
τὰ γῆς. Ὁμ. καὶ »δμοῦς ἀεικeliώς ῥυστάζειν«. Ὁδ.
βιάζεσθαι, δυναστεῖν ἢ ὑβριστικῶς μεταχει-
ρίζεσθαι, ἢ κατὰ τὸν Ἑτυμολόγ. μετὰ βίας καὶ
ἀνάγκης ἔλκειν, καὶ μέγνυσθαι γυναῖκα.

Ρ'ῥστακτής, υός, ἡ (ῥυστάζω). Τράβηγμα δυνα-
στικὸν καὶ βίαιον, δυναστεία καὶ ὑβριστικὴ πράξις
ἢ μεταχειρίσις. Ὁδύς.

Ρ'ῥσθηρ, ἥρος, ὁ, = ῥυτήρ.

Ρ'ῥσθης, ου, ὁ (ῥύομαι). Σωτήρ, ἐλευθερωτής. Λουκιαν.

Ρ'ῥσώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥυτὸς, εἶδος). = ῥυτιδώδης.

Τόμ. Γ'.

Ρ'ῥσσις, ἡ (ῥύσινω). ῥυτιδωσις, ζαρωσις.

Ρ'ῥσώδης, ἡ, ὢν (ῥυσός). Ὁ ῥυτιδὸς ἔχων.

Ρ'ῥτῶγος, εως, ὁ (ῥυτὸς-ἀγωγέας). Τὸ λωρίον
δι' οὗ σύρεται ὁ ἵππος, Καπίστριον. Ξενοφ.

Ρ'ῥτῆ, ἡ· ἐν Πελοποννήσῳ ἐκαλεῖτο τὸ πῆγανον, ἐσθότα
δὲ καὶ ῥύτη γράφεται.

Ρ'ῥτῆρ, ἥρος, ὁ (ΡΥΩ, ἐρύω). Ὁ σύρων, ταυτάνων·
ὅθεν ῥβρίον, δίστῳ ῥυστήρα· ὁ ἔλκων, ἐκτείνων τὸ
τόξον, τοξότης. Ὁδύς. 2) τὸ λωρίον τοῦ χαλινοῦ τῶν
ἵππων, ὅπερ κρατεῖ εἰς χεῖρας ὁ ἀναβάτης· ἡ ἀπὸ
ῥυτῆρος ἐλαύνειν. Διόδωρ. Σικ. τραβῆν τὸ λωρίον
τοῦ χαλινοῦ, καὶ βιάζειν τὸν ἵππον τρέχειν καί,
»σπεῦδειν ἀπὸ ῥυτῆρος«. Σοφ. καὶ ἡ λωρίνη μάστιξ,
τὸ καμυτίζε. Σοφ. 3) (ῥύομαι) ἐλευθερωτής, φύ-
λαξ. Ὁδύς.

Ρ'ῥτιδὸφλοῖος, ὁ, ἡ, ὢν (ῥυτίς, φλοῖος). Ὁ
ἐῤῥυτιδωμένον φλοῖον ἔχων. Ἀνθολογ.

Ρ'ῥτιδός, ὦ (ῥυτίς). Ζαρωτός, = ῥυσός. Ἀριστο-
τέλ. μέσ. ῥυτιδομαι, οὔμαι. ῥυτιδὸς ἀποκτῶ· ὅθεν
μετοχ. ἐῤῥυτιδόμενος, ζαρωμένος.

Ρ'ῥτιδός, ὁ, ἡ, ες (ῥυτίς, εἶδος). Ὁ ῥυ-
τιδὸς ἔχων.

Ρ'ῥτιδός, τό (ῥυτιδός). Τὸ ζαρωμένον σῶμα,
καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτιδωσις.

Ρ'ῥτιδωσις, εως, ἡ (ῥυτιδός). = ῥυτίς.

Ρ'ῥτιζός, = ῥυτιδός. Γλωσσ.

Ρ'ῥτιζόν, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πειθον. = Ρε-
θυμνία, νῦν Ρέθυμνος. Ὁμ.

Ρ'ῥτις, ἰδος, ἡ (ΡΥΩ, ἐρύω). Ζαρωματιά, σου-
φροματιά τῆς σαρκὸς ἢ τοῦ δέρματος ὑπὸ τοῦ
γῆρατος προξενουμένη. Πλάτ.

Ρ'ῥτισμα, τό, = ῥυτίς καὶ, ἐμβάλλωμα. Φώτ.

Ρ'ῥτὸν, τό (ῥέω). Εἶδος ποτηρίου κάτω μὲν στε-
νοῦ καὶ ἐπάνω πλατέος, ἢ κερατοειδὲς ποτήριον,
ἐκ τοῦ ὁποῖου ἄφηναν ἐκ τῆς ὑποκάτωθεν ὀπῆς νά
ῤῆν ὁ οἶνος εἰς τὸ στόμα. Ἀθην. παρὰ Διοδώρ.
Σικελ. ἐρηται καὶ ὑποκορ. ῥυτίον.

Ρ'ῥτὸς, ἡ, ὢν, καὶ δικατλκτ. (ῥέω). ῥευστός, ῥεῦ-
μα ἔχων. Αἰσχύλ.

Ρ'ῥτὸς, ὁ, ἡ, ὢν (ΡΥΩ, ἐρύω). Συρτός, τραβηγ-
μένος. Ὁδύς. 2) τὰ ῥυτὰ, ποιητ. τοὺς χαλινούς,
ἢ τοὺς λώρους τῶν χαλινῶν. Ἡσιόδ.

Ρ'ῥτρον, τό (ῥύομαι). = ῥύτιον.

Ρ'ῥτρος, εως, τό. Ἀδιόριστόν τι οὗτον ἐκ τοῦ γέ-
νους τῶν ἐχινποδῶν, ἔχον ἀκάνθας κατὰ τὴν
κορυφήν.

Ρ'ῥτωρ, ορος, ὁ (ΡΥΩ, ἐρύω). Ἐλκυστής· πτόξου ῥύ-
τῳ· τοξότης. Ἀρσεν. 2) (ῥύομαι) σωτήρ, λυ-
τρωτής. Ἀνάλεκτ.

Ρ'ῥφαίνω, καὶ

Ρ'ῥφείω, ἰων. ἀντὶ ῥοφαίνω, ῥοφείω. ἵππ. ὅθεν

Ρ'ῥφημα, τό. Ἰων. ἀντὶ ῥόφημα. ἵππ.

Ρ'ῥψις, εως, ἡ (ῥύπτω). Καθαρισμός.

Ρ'ῥω, ἐξ οὗ τὸ ἐρύω. Ἐκτείνω, σύρω, ἄχρηστον.

Ρ'ῥω, ἄχρηστ. ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χῆνοι
τοῦ ῥέω.

Ρ'ῥώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥέω, εἶδος). Ὁ τρέχων ποτα-
μῆδον, πλούσιος ῥευμάτων, ἄφθονος. Πλάτ.

Ρ'ῥω, ὅρα ῥ· ἐν ἄρχῃ.

Ρ'ῥω, ἡ, = τῷ ῥοιά· ἄμφ.

Ρ'ῥωιδός, οὕτως ἐκάλεον τοὺς παῖδας εἰς τὸν πρῶ-
τον χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι. Γλωσσάρ.

Ρ'ῥωγλέος, ἑα, ἑόν (ῥώξ). Καταξεσχιμένος, ῥα-
κώδης. ἰλ.

Ρ'ῥωγός, ἁδός, ὁ, ἡ (ῥώξ). Ἐσχισμένος. 2) οὐσιασ-
τ. ἡ (γῆ) σχίσμα, σπῆλαιον, τρώγλη. 3) (πέτρα).

ἀποκεκομμένη πέτρα Ἀπολλών. ἔτι δὲ, (πέπλος) ἡπικνωφόριον ἀνεσχημένον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδένετο περὶ τὸ στήθος διὰ τῆς πόρπης. ὡταύτ. (θύρα) ἡ ἔχουσα δύο χωρίσματα θύρα.

Ρ'ω γ ἡ, ἡ (ῥώξ). = ῥώγας.

Ρ'ω γ μ α τ ι α ς, ὁ, = ῥηγματίας.

Ρ'ω γ μ α ἡ, ἡ, = ῥωγή. Ἀριστοτέλ. καὶ ῥωχμή.

Ρ'ω γ μ δ ς, ὁ, = ῥωγή γράφ. καὶ ῥωχμός.

Ρ'ω γ ο λ ο γ έ ω, = ῥαρολογέω.

Ρ'ω θ ω ν, ὁ, ἡ ῥωθία τῆς μύτης· πληθυντικ. «ῥωθώνες» τὰ ῥωθύνια. Νικάνδρ.

Ρ'ω μ α, τό ποιητ. = Ῥώμη. Πλούτ.

Ρ'ω μ α ρ ι ζ ω (Ῥώμη). Τὰ τῶν Ῥωμαίων φρονῶ, κλί- νω πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἢ φέρομαι ὡς Ῥωμαῖος.

Ρ'ω μ α ρ ι κ ὁ ς, ἡ, ὄν. καὶ

Ρ'ω μ α τ ο ς, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ῥώμης ὄν, καὶ ὁ ἀνήκων

εἰς τὴν Ῥώμην. Σηλικ. Ῥωμαίς, ἡ. Ῥωμαία.

Ρ'ω μ α ρ ι σ τ ι ζ, ἐπιρ. Κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Ῥωμαίων.

Ρ'ω μ α λ έ ο ς, ἐκ, ἐόν (ῥώμη). Δυνατὸς, ἀνδρεῖος, ὑγιής, εὐρωστος. Ἡρόδ. 288.

Ρ'ω μ α λ έ ὁ τ η ς, ητος, ἡ, = ῥώμη. Ὑμνῶδ.

Ρ'ω μ α λ έ ο ς, ὁ (ῥωμάλιος). Ῥωμάλιον ποιῶ. Ἀριστ.

Ρ'ω μ η, ἡ (ῥώννημι). Δύναμις τοῦ σώματος, ἀνδρεία. Ἡρόδ. καθόλ. σωματικὴ εὐρωστία. 2) θάρρος, τόλμη. Ξενοφ. πτῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην, τὴν γεν- ναιότητα. 3) δύναμις βασιλική. ὁ Δούτ.

Ρ'ω μ η, ἡ. Ἡ θεὰ Ῥώμη. 2) καὶ νῦν Ῥώμη. Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαικοῦ βασιλείου, καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων αυτοκρατό- ρων, ἐπὶ τοῦ Τιβερίου βασιλική, πρωτεύουσα ἤθη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ κα- θέδρα τοῦ Πάπα.

Ρ'ω μ ο ς, ὁ. Romus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου ὑπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐρονεύθη, τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἦρωας μὲ θείας τιμὰς, καὶ ναὸν ἐπ' οὐράμνι αὐ- τοῦ ἐν Ῥώμῃ. Στερ. Βυζ.

Ρ'ω μ υ λ ι α, ἡ. Romulea. Πόλις τῆς Μεταίης Ἰταλίας κατεδαρισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ρ'ω μ υ λ ο ς, ὁ. Romulus. Τὸς τῆς Ῥέας Σιθίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τῆν Ἀλφείας, καὶ ἀδελφὸς διδυμὸς τοῦ Ῥώμου, οἵτινες δύο οὐ- τοί ἐκτίσαν τὴν πόλιν Ῥώμην ἀναγορευθεῖς δὲ ὁ Ῥωμύλος α. βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ 37 ἐ- τῶν βασιλείαν ἀπέθανε φονευθεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Γερουσιαστῶν διὰ τὸ τυραννικόν του πολί- τευμα. ἐτιμήθη ὁμοῦς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ῥω- μαίων ὡς ἐγγόριος θεότης, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρίνος.

Γ'ω ν ν υ μ ι, καὶ, ῥωννύω, ῥώω, παθ. παρακ. ἔρ- ῥωμαι. παθ. ἄορ. ἐῤῥώσθην. Εὐρωστον, ἀνδρεῖον, δυνατὸν ποιῶ, υγιάν παρῆχον, ἐνδυναμώνον. παθ. ῥωννυμαι. ὑγιής ἡ δυνατὸς εἶμι, πῶς τε μετὰ δυνάμει, μετ' ἀγῶνος καὶ ῥώμης ἐνασχολοῦμαι περὶ τι. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνεστ. σηματ. λαμβάνε- ται ὁ παρακ. ἐῤῥωμαι, ὁ δὲ ὑπερσυν. ἐῤῥώμην ἀντὶ παρακ. Θουκ. ὄθεν προσεκτ. «ῤῥώωτο» ἐνδυ- ναμοῦ, ἀνδρείου, ἔτο δὲ πάντα ὑγιής ὡς τὸ τῆς συνήθειας «ἔχε υγιάν» ὄθεν «ῤῥώωμένος», = ῥω- μαλέος· καὶ ἐπὶ δ. «ῤῥώωμένος» ὑγιής, δυνατός. Ξενοφ. ἐπὶ δὲ καὶ ἀμάρξω, ἐν ἀμάρξῃ τῇ δυνάμει εἰμί. Ξενοφ. καὶ, ἀνθω. μεταφορ. ὁ ἐστίν, ἐν καλῇ καταστάσει εἰμί. Ξενοφ. ἐπὶ σπύδω, πράττω. Θου- κιδ. τὸ συγκρ. ἐῤῥωμινέντερος ἐκ τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἐῤῥωμένος. Ἡρόδ.

Ρ'ω ξ, ῥωγός, ὁ, καὶ, ἡ (ῥήννημι). = ῥωγμή. Ὀδύτ. καὶ, θυρίδες, ἡ χωρίσματα τῆς οἰκίας. Ὀμ. 2)

= ῥάξ, ῥόγα σταφυλῆς, καὶ εἶδος φαρμακεροῦ το- νος φαλαγγίου Νικάνδρ.

Ρ'ω ξ α ν η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγ. Ἀλέξανδρος, καὶ ἦτις ἐφρονεύθη μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Κα- σάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν τῆς Ἀλέξανδρον. Ἀρβάν.

Ρ'ω ξ ὁ λ ε ν ο ι, οἱ ὀρθοί. Ρωξόλ. Ἐθνὸς τῆς Εὐρω- παϊκῆς Σαρματίας. Στράβ.

Ρ'ω ο μ α ι, ῥώτομαι, μέτ. Μετ' ἀνδρείας κινῶμαι, ὀρηκτικῶς ἢ ταχέως φέρομαι, τρίχω, ἀγωνίζομαι. Ὀμ. καὶ ἐπὶ γορευόντων «ἄμφ' ἀγελώτων ἐῤῥώ- σκοντο». Ἰλ. χροῦς ἐποήσαντο καὶ, «χορὸν ἐῤῥώ- ρωσαντο» εἰκνουν, ὠδῶνουν τὸν χορὸν.

Ρ'ω π α κ ι ο ν, τό ὑποκορ. τοῦ, ῥωπαξ. = ῥωπήτιον.

Ρ'ω π α ξ, ὁ, = ῥάψ.

Ρ'ω π α ς, ἡ, = ῥάψ.

Ρ'ω π ε ι ο ν, τό (ῥάψ). = ῥωπήτιον.

Ρ'ω π ε υ ὶ ο (ῥάψ). Μικρὰ ἔξυλα κόπτω. Σουίδ. 2) (ῥώ- πος) = ῥωποποιεύω.

Ρ'ω π ῆ ἱ ο ν, τό (ῥάψ). Ἴων. ἀντὶ ῥωπειῶν. Θαμνώ- δης, σύμφυτος τόπος· καὶ αὐτὸς ὁ θάμνος, τὸ χα- μνίλλαν. Ὀμ.

Ρ'ω π ι ζ ω (ῥάπος). παρὰ τῷ ποιητῇ Ἴωνι ἡομή- νουσαν τινὲς τὸ «ῤῥωπίζομενα» διὰ τοῦ, ἀνοή- τως, καὶ ἀμαθῶς ἐπράττομεν, ἢ κατ' Εὐστάθ. σύμ- μιντα καὶ συμπεφυρόμενα ἐποιούμεν. ἄμφ. λέξις.

Ρ'ω π ι κ ὁ ς, ἡ, ὄν (ῥάπος). Ὁ εἰς μικρὰ καὶ εὐ- τελεῖς πραγματείας ἀνήκων ὄθεν «τὰ ῥωπικά» μικρὰ πραγματεῖαι. 2) ὁ πρὸς ποταπὸν στολισμὸν χρησιμῶν, καὶ ἀχρεῖος, ψεύτικος· ῥωπικὸν ὠρόνα, ὠρόν τὸ ὅποιον προσβάλλει εἰς τὰ ὀμ- ματα, φαίνεται μόνον ἐπὶ ἔχει ἄξιαν τινὰ, χωρὶς ὅμως νὰ ᾔηται ἀληθῶς τοιοῦτον. Δίων Ταρ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ψευδὲς γράφας καὶ ῥωπικός. Παλῦδ.

Ρ'ω π ι ο ν, τό (ῥάψ). = ῥωπήτιον. Δίων Κάσ.

Ρ'ω π ο γ ρ α φ ι α, ἡ. Κυρίων. Εἶδος κατεσκευασμέ- νη διὰ ποταπῶν καὶ ὀλίγης τιμῆς χρομάτων, πα- ριστάνουσα εὐτελὴ καὶ οὐτιδανὰ ἀντικείμενα. 2) (ῥάψ) ζωγραφία παριστάνουσα θάμνους καὶ ἄλλα τῶν ἁγρῶν ἀντικείμενα.

Ρ'ω π ο γ ρ α φ ο ς, ὁ, ἡ, ὄν (ῥάπος, γράφω). Ὅς τις ζωγραφίζει ποταπὰ ἀντικείμενα μετ' ἀχρείων καὶ οὐτιδανῶν χρομάτων, παρὰ τῷ μεν. Ἑτυμολογ. «ῥωπογράφος» οἱ ὕλας (θρυμῶς) καὶ ὕλῳδῃ φυτὰ ζωγραφούντες.

Ρ'ω π ο π ε ρ π ε ρ θ ρ α ς, ὁ (ῥάπος, ῥέρπερος). Ὁ μάταια καὶ κούφα ὁμιλῶν, οὕτως ἐκάλεσέ ποτέ τις τῶν Κομικῶν τὸν Δημοσθένην. Πλούταρχ. ὁ Εὐστ. «ῥωποπερῆθρας», σῶμμα ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φιλικῇ· ἐπὶ δὲ καὶ ῥωποσωμυλῆθρα.

Ρ'ω π ο π ε ρ ρ ο ς, ὁ. Μάταιος, παράλογος· «ῥά- σης ῥωποπερῆθρα». Ἐρνεστίος. ἄμφ.

Ρ'ω π ο π ω λ έ ω, ὦ. Μικρὰς πραγματείας πωλῶ, λιανοπωλῶ. ἐκ τοῦ

Ρ'ω π ο π ὶ λ η ς, συ, ὁ (ῥάπος, πωλέω). Ὁ μικρὰς καὶ ὀλίγης τιμῆς πραγματείας πωλῶν, λιανοπωλη- τῆς, μικρὸς πραγματευτῆς παρὰ Γαλήν. δὲ ἀντὶ μυροπώλης.

Ρ'ώπος, ὁ. Μικρὰ καὶ εὐτελὴς πραγματεία, λιανοπραγ- ματεία, παρὰ Δημοσθένει, τὸ φορτωμένον εἰς τι πλοῖον πρᾶγμα, φόρτωμα. 2) φάκελλος, δέμα, ἡ σάνκος διάφορα τινα περιέχων καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ γράφος, ὁ.

Ρ'ω π ο σ τ ω μ υ λ ῆ θ ρ α, ἡ (στωμυλῆθρας). ἴδε ῥω- ποπερῆθρας.

Ρωποστωμυλήθρας, ου, δ. Καιμική ὀνομασία τοῦ Εὐδουλίδου, = ρωποπερπερήθρας. Διογ. Λαέρτ.
 Ρωρὸς, ἄ, ὄν (ρόννυμι). Σροδρὸς, δυνατός. Ἡσύχ.
 Ρώσις, ἡ (ρόννυμι). Δύναμις, εὐρωστία, ὑγεία. 2) ἐνδυνάμωσις, ἐνθαρρύνσις. Ἡσύχ.
 Ρώσχομαι, = ρόννυμι ἐπὶ ῥ. ρωσκομένως, παρ' Ἰππ. εὐρώστως, ὑγιῶς.
 Ρώσσω, = ῥήσσω, ἐξ οὗ εὐρηται μόνον γ'. πρὸς πληθ. β'. παρακ. »ἐρρόνγατι τὰ ὕδατα«. Ἰπποκρ.
 Ρώσταξ, ἄκος, ὁ (ρόννυμι). Ἰκτοστήριγμα, ὑπόθεθρον. Π. αλ. Μαθημ.
 Ρωστήρ, ἦρος, ὁ (ρόννυμι). Ὁ ἐνδυνάμυνον, ἐνθαρρύνων ὄθεν
 Ρωστήριος, ἰα, ἰον. Δυναμωτικός, θάρρους παρεκτικός.
 Ρωστικός, ἡ, ὄν (ρόννυμι). = ῥωστήριος.
 Ρωστρον, τό. Ἐμβολον, μοχλός. Ἡσύχ. ἄμρ.
 Ρωτακίξω, ἰτω (ῥω). Χρῶμαι τῷ ῥῶ στοιχείῳ συνεχῶς ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ ἐν τῷ γράφειν ἔξαιρ. καταχρῶμαι αὐτὸ πολὺ ὄθεν
 Ρωτακισμός, ὁ. Ἡ συνεχὴς τοῦ ῥῶ χρήσις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ κατάχρησις αὐτοῦ.
 Ρωχη, ἡ, καὶ
 Ρωχμός, οὗ, ὁ (ῥώξ). = ῥωγμή, καὶ ῥωγμός. Ὁμ. τροπ. = ῥυτίς 2) (ῥέγγω) = ῥόγχος, παρ' Ἰατρ.
 Ρώχω, καὶ ῥωκάω ὄθεν »ῥωκάωτα« παρ' Ἡσύχ. Πόνοτα, βρύχοντα τοὺς ὀδόντας.
 Ρώψ, ῥωπός, ἡ. Μικρὸν χαμόδευδρον, χαμόκλαδον. καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κοπτόμενον βύρλον, λύγος, σπάρτον. Ὁμηρ.
 Ρώω, ἄχρηστ. ἐξ οὗ τὸ μέτ. ῥώομαι ἐν χρήσει.

Σ.

Σ, σ, σίγμα, ἡ σῖγμα, τό. ἄλλιτον. Τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἀλφάβητῳ, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον σ'. σημαῖνον 200, μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα, σ 200, 000, ἥτοι διακοσίας χιλιάδας. τὸ ἀρχαιοτάτον σχῆμα τούτου τοῦ γράμματος ἦν ὁμοιον τῷ κεφαλικῷ Λατινικῷ C. δι' ὃ ἀεὶ ὁ Διοσχρίων ὠνόμαζε τὴν πρωτοφανή σελήνην, »τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα«, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὠνομάζετο καὶ ἡ Ὀρχήστρα, καθὼς μνησιόδης, »τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα« ὁ δὲ Ξενοφ. ὠνομάζει καὶ τὰ C. τὰ ὅποια οἱ Σικυνῶνιοι εἶχον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὡς ἐθνικὸν σημεῖον καὶ παράσημον, σίγματα. κατὰ τὸ νέον εἶδος τοῦ γράφειν καὶ τυπῶνιν, τὸ λεγόμενον Ἰταλικὸν ἢ πλάγιον, μετῃλλάχθη πως ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως τὸ σχῆμα τοῦ σίγμα καὶ γράφεται σ, ἐκ τοῦ ὁποίου παρήχθη τὸ σημεῖον σ, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σ'. ἐξ ὕστερον δὲ ἐν χειρογράφοις καὶ ἀρχαῖαις ἐκδόσεσι καὶ κατ' ἐπιτομήν ἀντὶ τοῦ στ. ἐτίθετο δὲ μετὰ τὸ, ε, εἰς ἀρχαιότερον Ἀλφάβητον. οἱ Δωριεῖς ὠνόμαζον τὸ σίγμα, σάν. Ἡρόδ. ἡ καὶ σαμπὶ ἢ σάμπι, τὸ ὅποιον ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον. 900. ἂν ὁμοῦς ἔλεγον καὶ σάμ ἢ σάμα, εἶνα ἀμφίβολον. Τὸ σ κατὰ διαλέκτους μεταβάλλεται εἰς δ παρὰ τοῖς Διολεῦσι. Δωρ. καὶ Ἰοσι, ὡς ὁδμή, ἴδμεν, ἀντὶ ὁσμή, ἴσμεν, τάσσεται παρὰ τοῖς Δωρ. ἀντὶ θ, ἀ-

γασός, παρτένος, ἀντί, ἀγαθός, παρτένος, ἔξαιρ. δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς Λάκωσι. Κρησὶ καὶ Ἠλείοις. τρέπεται εἰς τ, παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. ὡς, τῷ, φατὶ, ἀντὶ σῷ, φησὶ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ναυτία, τήμερον, ἀντί, ναυσία, σήμερον, τάσσω, τάττω, θάλασσα, θάλαττα· μετεβάλλετο τὸ σ εἰς πτ, ἢ ἀνάπλιν, πέσσω, πέπτω. ΟΠΤΩ, ὄψομαι καὶ ὄπσομαι, ἐνίσσω καὶ ἐνίπτω. τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ξ. ὑπὸ τῶν Δωριέων κατὰ τὸν μέλλ. καὶ ἄορ. τῶν ῥημάτων, οἵτινες ἐτι λέγουσι διξὸς καὶ τριξὸς, ἀντὶ δισός καὶ τρισός· καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀττικῶν ἐν τῇ προθέσει σὺν, ἀνθ' ἧς χρώνται ξύν, καὶ οὕτω καθέξῃς ἐν ὅλοις συνθετοῖς ἐκ ταύτης τῆς προθέσεως. Θουκυδ. τὸ σ προτίθεται πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Αἰολ. π. χ. ὤς, σὺς εἶρω, σειρὰ, ἐτι δὲ πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ μ καὶ τ, μάραγδος, σμάραγδος, τέγος, στέγω, σπανιῶν. πρὸ τοῦ κ καὶ φ. παρεντίθεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ἔξαιρ. παρὰ Ποιηταῖς, τυπτόμεθα, ἀντὶ τυπτόμεθα, ὅπιθεν, ὅπισθεν, τοῦναντίον οἱ Λάκωνες συνειθίζον ν' ἀποθῶλυσιν τὸ σ, ὅτε ἐνίσκετο μεταξύ δύο φωνηέντων, προφέροντες, Μῶνα ἐντὶ Μοῦσα, παιῖα ἀντὶ ποιῆσαι· τὸ σ ἐναλλάσσεται εἰς ρ εἰς μερικὰς Δωρικὰς διαλέκτους, ἐν αἷς αἱ λήγουσαι, ας, ης, ως, μεταβάλλονται εἰς αρ, ηρ, ορ, ωρ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἄρρην, ἄρσην, θάρρος, θάρσος, οἱ Δωριεῖς ἔγραφον σὸ ἀντὶ ξ, μασσός, τράπεσσα, ἀντὶ, μαξός, τράπεζα.

Σ', μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ σὲ, πολλῶ δὲ σπανιώτερον ἀντὶ, σοί. 2) ἀντὶ σά, ὅτε προηγείται τὸ ἄρθρον, π. χ. τὰ σ'. Εὐριπ.

Σα, κατὰ συνκ. ἀντὶ σάα ἢ σῶα, πληθ. οὐδέτ. τοῦ σός καὶ σῶος, ὁμοῖς σα, ὡς θηλ. σῶα, ἀναφέρουσι μόνον οἱ Γραμματικ. ἐκ μὴ σωζομένων συλ-γραφέων.

Σά μάν, Δωρ. ἢ Κυπριστὶ ἀντὶ, τί μὴν; Ἀριστοφ. ἔνθα ἔστι Μεγαριστὶ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ νῦν πόλις Σαάδα. ὄθεν Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας. Στράβ.

Σαβάσιος, ὁ (Σαβός). Θεὸς Φρυγίας, τοῦ ὁποῖου ἡ μυτυριώδης ἑορτὴ ἐτελεῖτο, ὡς αἱ τελεταὶ τοῦ Διονύσου, ἀπὸ ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας· δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπίθετον τοῦ Διονύσου αὐτοῦ. 2) ὡς ἐπίθ. ἀφιστομῆνος εἰς τὸν Σαβάξιον, »Σαβάξια εὐσθλα νυκτερά«, αἱ νυκτεριναὶ ἑορταὶ τοῦ Διονύσου. Ὁπίαν. ὄθεν

Σαβάξω. Τὸν Σαβάξιον, ἢ Διόνυσον ἑορτάζω, ἔξαιρ. ἐνθουσιῶ, πράττω, φωνάζω ὡς αἱ Βάκχαι, σαβοῖ, σαβοῖ. 2) (σαβακός). Ἀνατρέπω, συντρέφω. Ἡσύχ.

Σαβαχός, ἡ, ὄν. Μισοσατημένος· κατασυντριμμένος, παρὰ Χίους. Ἡσύχ. 2) παρ' Ἰπποκρ. = ῥηγματίας. 3) »σαβακή Σαλμακίς«, ἀβροδίατος καὶ μαλακὴ πόρνη. Φιλοδ. ἐπικ. ἄρα, = τεθρυμμένος, τρυφερός, ὁ Ἡσύχ. ἐτι »σαβακός«, αὐστηρῶς, ἐξηρός, τραχέως.

Σάβαι, αἱ. ἴδε Σάβα. Διον. Περιηγ.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάξω). ποιητ. Ὁ κατασυντρίβων ἔξαιρ. κακὸς τροπὸς τις δαίμων, ὅς τις ἀνέτρεπε καὶ ἐπύνηρε τὰς χύτρας εἰς τοὺς οἴκους. Ὁμ.

Σαβακῶς, ὡς, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Αἰθίοπων. Ἡρόδ. Σαβανόν, τό. Ὀθόνη ἢ χειρόμακτρον, ᾧ χρῶν-

ται ἐν τοῖς λουτροῖς πρὸς ἀποσπόγισιν τοῦ σώματος. Κλήμης Ἀλεξ.
 Σαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς πέρας τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.
 Σαβαῖραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας. Πτολ.
 Σαβασιμός, ὁ (σαβάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, καὶ ἡ κατὰ ταύτην ἐπιφάνησις σαβοῦ ἐστὶν τιμὴν τοῦ Σαβαζίου.
 Σάβαζατος, ατος, τὰ, — σάβαζατον. ὅθεν
 Σαβαζατεῖον, τό. Οἶκος, ἐν ᾧ κατὰ τὸ σάβαζατον συναθροίζονται οἱ Ἑβραῖοι, ἐτέλουν τὴν ἑορτήν. Ἰωσῆπ.
 Σαβαζατίζω. Τὸ σάβαζατον, ἦτοι τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἑορτάζω.
 Σαβαζατικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ σάβαζατον.
 Σαβαζατισμός, ὁ (σαβαζατίζω). Ἡ τοῦ σαβαζατου ἑορτασίς. Πλούταρχ.
 Σάβαζατον, τό. Ἡμέρα ἀναπαύσεως· λέξ. Ἑβρ. παρ' Ἑβραίοις ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν ἑορτάζουσιν ὅθεν «σάβατα, τὰ», ἡ ἐβδόμης· καὶ «σαβατικός πόθος», ὁ ἔρως πρὸς τινα Ἑβραίαν, ἢ Ἑβραῖον. Μελέαρχ. «Σαβαδάτου ὁδός», τὸ χιλίων βημάτων διάστημα, τοσούτου γὰρ ἦν συγκεχωρημένον τοῖς Ἑβραίοις ὁδοπορεῖν, χωρὶς νὰ παραβῶσι τὸ Σάβατον.
 Σαβῖνα, ἡ. Sabina. κύρ. ὄνομ. γυναικῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.
 Σαβοῖνοι, οἱ. Sabini. Ἀρχαῖον νομαδικὸν ἔθνος τῆς μεσασίας Ἰταλίας. Πολύβ.
 Σαβῖνος, ἡ, ὄν. Τῶν Σαβίνων ὄν, ἡ ἀνῆκων εἰς αὐτούς· καὶ Σαβῖνη, ἡ χώρα Σαβίνων ἐν τῇ μεσασίᾳ Ἰταλίᾳ Πολύβ.
 Σάβιρα, ἡ Σάβειρα, τὰ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.
 Σάβρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥήνον ποταμὸν νῦν Sambri.
 Σαβθῆ, ἐπιφώνημα τῶν Βάχων ἢ τῶν Σαβῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου. Δημοσθ. ὅθεν
 Σαβθός, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Βάχου ὅθεν ἐνθουσιῶν, μανιόμενος, θηλ. Σαβή· καὶ Σαβός. «Σαβή». Βάχχος, ἢ Βάχχιος. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Σαβρίας, ἡ σαμβρίας, ὁ. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθῆν.
 Σαβύλινθος, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Μολοσσῶν. Θουκυδ.
 Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον. Ἡρόδ.
 Σαγᾶδη, ἡ. Ὀδοπορικὸς φύλακος. Ἡσύχ. πῆρα.
 Σαγαλασσός, ἡ ἢ Σαλαγαστός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. ὅθεν Σαγαλασσεύς, ἔως, ὁ κάτοικος. Δουκιαν.
 Σαγάλινα ξύλα, τὰ παρ' Ἀρρίαν. πιθ. ἀντισανδάλινα ξύλα.
 Σαγαπηνίζω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ σγαπήνιον κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ γεῦσιν· ἐκ τοῦ
 Σαγᾶπηνον, τό. Ὁ κομμιώδης χυλὸς σκιαδιφύρου τινὸς φυτοῦ. Διοσκορ.
 Σαγάπολα, τὰ. Ὅρη τῆς Γαιτουλλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ.
 Σάγαρις, ιος, ἡ. Εἶδος ὅπλου Σκυθικοῦ. Ἡρόδ. πέλεκυς δίστομος, ἡ, κατ' Ἡσύχ. μονόστομος, ἡ, ἀξίνη. Ἡρόδοτ. ἐτι δὲ, κοπίς, μάχαιρα. Ἀνθολγ. νομίζουσι τινὲς τὴν λέξιν Περσικὴν καὶ σημαίνουσαν ξίφος.
 Σαγάρτοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίας. Ἡρόδ.
 ΣάΓγαλα, καὶ Σάγαλα, τὰ. Πόλις τῆς Ἀρκτῆς Ἰνδίας. Ἀρρίαν.
 Σάγδας, ὁ ἴδε Υἰάδας.

Σαγή, ἡ (σάττω). Σκέπασμα τοῦ ἵππου, ὄνιον καὶ ἡμῖονον ἐφίππων, καὶ σαγμάριον, σέλλα. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ πανοπλία. Αἰσχ. ὅλη ἡ ἐνδυμασία, γράφεται καὶ παροξυστὸς σαγή. Ἀρκάδ.
 Σαγηνάτος, αἶα, αἶον. Ὁ ἀνῆκων εἰς σαγήνην.
 Σαγηνεία, ἡ (σαγήνευσι). Ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἀγροα.
 Σαγηνεῖς, εσσα, ἐν. ὁ. Τῇ σαγήνῃ, ἡ ὡς σαγήνην πιασμένους, δεδεμένους. Σαπφώ.
 Σαγηνεὺς, ἔως, ὁ Πλούταρχ. καὶ
 Σαγηνευτήρ, ἦρος, καὶ ὁ. Ἀλλιεὺς, ψαρῆς.
 Σαγηνευτής, οὗ, ὁ. Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ
 Σαγηνεῦ, εὔσω. Ψαρεύς διὰ τῆς σαγήνης. Φίλ. καὶ ἐπὶ τῶν ἀγριμῶν, πᾶσινα αὐτὰ μὲ δίκτυα τῶν κυνηγῶν. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, διώκω ὁμοῦ εἰς ἐν μέρος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὰ θηρία, διὰ νὰ τοὺς πιάσω, αἰχμαλωτίσω, καὶ ἐπὶ τόπων. Πλάτ. ἐκ τοῦ
 Σαγήνη, ἡ. Μέγα ἀλιευτικὸν δίκτυον «γρίππος». Πλούταρχος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σαγήνη» πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θῆραν ἰχθύων. Ἀλέκωνες. ὅθεν Σαγηνόβλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ἀλιεὺς, ψαρῆς. Ἀνάλ.
 Σαγηνόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ἐν τῇ σαγήνῃ δεδεμένος, καὶ ἐνεργ. ὁ εἰς τὴν σαγήνην δέων. Ἀβολγ.
 Σαγηρορέω, ὦ (νέω, φέρω). Φέρω μανθῶνα (μαντέλλον). Στράβ.
 Σάγιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σάγος. Γλωσσ.
 Σαγίς, ἰδος, ἡ (σάγος). Πῆρα μεγάλη διὰ τὸ ταξείδιον. Ἡσύχ. — σαγάδη.
 Σάγμα, τό (σάττω). Σκέπασμα τῶν ἵππων, καὶ ὑποζυγίων, σαγμάριον, σέλλα, ἐφ' ἣ ἐπιτίθενται τὰ φορτία, ἡ ἐπιβάθνηται οἱ ἄνθρωποι. Αἰσχύλ. καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅτι φορεῖ τις, ἔξαιρ. πᾶν ἐπαναφόρεμα· χονδρόν (μαντέλλον). 3) ἡ θήκη τῆς ἀπίδος. Ἀριστοφ. 4) σωρὸς, πλήθος. Πλούταρχ. ὅθεν
 Σαγμάριον, τό. Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σαγμάρι, — σάγμα· καὶ παρὰ Σουῖδα, «σαγμάριον ὑποζύγια», τὰ φορτηγὰ ζῶα, τὰ σαγμάρια φέροντα.
 Σαγματογῆνη, ἡ ἢ ἰνδικὸν τι ὕψωμα. Ἀρρίαν.
 Σαγματογῆνη, ἡ.
 Σαγοεῖδης, ἔως, ὁ, ἡ (εἶδος). Περιβολαῖα ὅμοιος.
 Σαγός, ὁ. Εἶδος τι πεπικνωμένον καὶ χοντροῦ, ὁ ἐστὶν ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένον, περιβολαῖον, ἦτοι ἐπαναφορέματος στρατιωτικοῦ. Λατίν. Sagum, καὶ τοῦτο ἐφορούσαν διὰ τὴν βροχὴν, ἐπομ. εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὸν πόλεμον κ. τ. λ. Πολύβ. κατὰ τινὰς, ἡ λέξις ὑπάρχει Γαλιτικὴ ἢ Κελτικὴ· πλην φαίνεται συγγεν. τῇ, σάκος, σάκκος, σαγή, σάγμα, σάττω (συ).
 Σαγουντον, τό. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας. Saguntum. Στράβ.
 Σάγρας, οὗ, ὁ. Sagha. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.
 Σάγρος, ὁ. Sagho. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμιτιῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
 Σαγύλιον, τό. Πόλις, ἡ φρούριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, καταστραφέν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου.
 Σαγώνιαθων, ὄνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, ὃς τις συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων. Ἀθῆν.
 Σάδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Πτολ.
 Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάκου, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν. Θουκυδ.

σάκαις ἐβρῆται· τὴν ἰωνικὴν γενικὴν σάκευς ἔχει δ' Ἡσίοδ. παρὰ τοῖς μεταγεν. τὸ πληθ. ἐσημαίνειν ἐν γένει, ὅπλα (παρὰ τὸ σάττω).

Σάκος, ὁ, = σάκκος.

Σακοφόρος, ὁ, ἡ παρὰ Γραμματικ. ἀντί-τοῦ ἐπικ. σακευφόρος.

Σάκτας, οὐ, ὁ (σάττω). = σάκκος. Ἀριστοφ.

Σάκτας, ὁ, ὁ ἱατρὸς παρὰ Βοιωτοῖς: Ἀθήν. (ἐκ-τοῦ σάττω)· μεταφορ.

Σακτῆρ, ἥρος, ὁ (σάττω). Σακχίον.

Σακτός, ἡ, ὅν (σάττω). Ὁ σακκωμένος, ἡ κατὰ χρόνον γεμάτος.

Σάκτρα, ἡ (σάττω). = φορμός. Πολυδ.

Σάκτωρ, ὁρος, ὁ (σάττω)· ποιητ. Ὁ καταγεμίζων, κατασφραῖν.

Σάκχαρος, ὁρος, τὸ, καὶ ὅι παλαιοὶ ἔλεγον οὗτος

Σάκχαρις, καὶ οὐχὶ τὴν παρ' ἡμῶν ζάχα-

Σάκχαρον, τὸ. ρην, ἀλλ' ἄλλον τινα γλυκύν

ὀπὸν ἀποστάζοντα ἐκ τῶν κόμβων τοῦ καλάμου

βράμπος καλούμενον, ὃν οἱ Ἀραβες ταβασσίρ καλοῦ-

σιν καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἕλληνας «σάκχαρον καλῶμενον»

τοῦτο ἐκάλουν. Διοσκ. οἱ Μαλαεῖς ἐκάλουν ἔτι

καὶ τὸν ἐκ τῶν φοινίκων ἐψημένον οἶνον, σάκχαρ,

καὶ τὸν ἐκ τοῦ Λοντὰρ ὀπὸν ἰάγαρα κυρίως δὲ

γίνεται τὸ σάκχαρ ἐκ τοῦ ὀποῦ τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου,

ὃν καὶ ἡ συνήθεια ζαχαροκάλαμον, λέγει.

Σακχυράντης, οὐ, ὁ (σάκκος ὑφαίνω). Ὁ ὑφαίνων

σακκία, στραγιστήρια κ. τ. λ. Δημοσθ. κατὰ Πολυδ.

ὁ τοὺς κεκρυφάλους ὑφαίνων.

Σάκων, ὄνος, ὁ. Κάτακός τις τῆς πόλεως Σάγκλης

ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰμέραν. Θουκυδ.

Σάλα, ἡ. Ταραχὴ, φροντίς, ἀνησυχία. 2) κύρ. ὄνομ.

Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας. Πτολ. 3) ποταμὸς τῆς

Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· ὁ αὐτ.

Σαλαβακχί, ἡ. Πόρις ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ

τάς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀρροδίτια, οὕτως ἔλεγον οἱ

Ἀττικοὶ καὶ Σαλαβάκι. Ἀριστοφ.

Σαλαβή, ἡ, = σαλάμη.

Σαλαγασσός, ὅς, ἴδε Σαγαλασσός.

Σαλαγέω, ὅς, = σαλάσσα· ἐκ τοῦ

Σαλαγῆ, ἡ (σαλάσσα). Θόρυβος, κραυγὴ, ἀλαλαγμός.

Σαλαγκών, ὄνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας. Ἀπολλ.

Ῥόδ. πιθ. ὁ νῦν Σάλος, Salo.

Σαλαγών, = σαλαγέω.

Σαλαγίζω. Ἐτ' ἄγωνίζα καὶ ἀθλημονίᾳ θρηνῶ, βοῦδ,

κόπτομαι. Ἀνακρ.

Σαλαίθος, ὁ. Λακεδαιμονίος τις. Θουκυδ. 2) αὐ-

στηρὸς τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω

Ἰταλίᾳ. Λουκιαν.

Σαλαῖς, ἴδος, ἡ· ἡ κάλλιον

Σαλαῖς, ὁ (σάλος). Θρήνος μετ' ἀθλημονίας.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας, ἐν Ἰσπανίᾳ, νῦν

Alacerdo - Sal. Στράβ.

Σαλακίων, ὄνος, ὁ (σάλος, σαλάσσα). Ὅστις καυ-

χῆται καὶ προσποιεῖται τὸν πλούσιον, τὸν μεγάλον,

κάμνει ἄσκοπον δαπάνην, ματαϊόρρων, καυχησιά-

ρης· καθ' Ἡσύχ. «πτοχὴς ἀλάζων» καὶ σοβαρός.

Σχολ. Ἀριστοφ.

Σαλακωνία, ἡ, καὶ Σαλακωνία ἡ (σαλακωνεύω).

Ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεῖα, τὸ προσποιεῖσθαι καὶ κάμνειν

τὸν μεγάλον· τὸ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὅπου μὴ δεῖ δα-

πανῶν, βλακεία, τρυφηλότης.

Σαλακωνεύω (σαλάκων). Κομπᾶω, κάμνω τὸν

μεγάλον, ἦτοι τὸν πλούσιον καὶ εὐγενῆ, κάμνω πε-

ριττὰς καὶ ματαίως δαπάνας, περιπατῶ υπερηρά-

ως σαλεύων τὸν κῶλον. Ἀριστοφ.

Σαλακωνίξω, = σαλακωνεύω· ὁθεν

Σαλακωνίσμα, τό. Ὑπερήφανον ἀλαζονικὸν

σχῆμα, πρόσωπον ἢ ἔργον, πράξις. Κικέρ.

Σαλακῶν δ' ὁρα, ἡ. Ὡδων μικρὸν ἀμφίβιον, ἀλε-

πίδωτον καὶ φαρμακερὸν, μελαίνας καὶ ξανθὰς

κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχον. Νικάνδρ. ὁθεν

Σαλακῶν δ' ὁρα, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς σαλαμάν-

δραν, ἐκ σαλαμάνδρας ὦν. Νικάνδρ.

Σαλαμβή, ἡ. Τρύπα, δι' ἧς τὸ σέλας εἰσβαίνει,

ἡ καπνοδόχῃ λέγεται καὶ σαλάβη. Λυκούργ.

Σαλαμβώ, οὐς, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀρροδίτης λατρευο-

μένης παρὰ Βαθυλόκτοις. Ἡσύχ.

Σαλαμῶν ἐστίν, οὐ, ὁ (Σαλαμῆς-ἀφίμει). Ὁ

προδιδὼν ἢ ἀφίρων τὴν Σαλαμῆνα. Σόλων.

Σαλαμῆνις, ἡ, ὅν καὶ τῆς Σαλαμῆνος ὦν,

Σαλαμῆνις, ἡ, ἡ ἀνήκων αὐτῇ καὶ

ὁ κῆτος. Ἡρόδτ. καὶ «Σαλαμῆνία», ἡ. ταχεῖα τις

ναὺς τῶν Ἀθηναίων καταδιώκουσα τοὺς φεύγον-

τας κακούργους. Θουκυδ.

Σαλαμῆς, ἴνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ μετ' ἧς

ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κυχρεά. Ἀπολλοδ. κατὰ

Πausan. μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ· ἐκ ταύτης ὀνομά-

σθη καὶ ἡ νῆσος Σαλαμῆς. 2) -ίς, καὶ -ιν, ἴνος, ἡ.

Νῆσος ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, καὶ νῦν Σαλαμῆς,

κοινόν. δὲ Κόλορις, ἡ Κούλουρη. Ὀμ. 3) πόλις τῆς

νῆσου Κύπρου, ἀνακτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγ. Κων-

σταντίνου, καὶ ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία,

νῦν Πόρτο Κωνσταντίνα. Ὀμ. 4) ἐπέθετ. = Σαλα-

μῆνιος. Αἰσχλ.

Σαλαμῶς, ὁ, ἡ. Ἀλαζών. Φώτ. ἐκ τοῦ Σαλῶ.

Σάλαξ, ὁρος, ὁ (σαλάσσα). Κόσκινον τῶν μετα-

λουργῶν. Πολυδ.

Σάλας, ὁ. Sala. Ποταμὸς τῆς ἀνω Γερμανίας. Δίων Κρίσ.

Σάλασσα, ἡ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Σάλασσα.

Σαλασσοί, οἱ. Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν

ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἀλπεις. Στράβ.

Σαλάσσα, Ἀττ. σαλάττω, ξω (σάλος). Σείω, τα-

ράττω, τινάσσω. 2) γεμίζω τόσον ὥστε νὰ βαλῇ

εἰς ἐν μέρος. 3) ἐπιφορτίζω, παραγεμίζω. Ἀνθλ.

Σαλαγανεύς, ὅς, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας. 2) κύρ.

ὄνομ. Βοιωτῶ τινος ὀδηγήσαντος τὸν στόλον τοῦ

Ξέρξεω ἐκ τῆς κώμης Σαλγανεύς, ἥτις καὶ ἀπ' αὐ-

τοῦ ἐπωνομάσθη. Στράβ.

Σαλεῖα, ἡ (σαλεύω). Κίνησις, ἀνησυχία.

Σαλεντινιοί, οἱ. Λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ.

Salentium. Στράβ.

Σαλερνον, τό. Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων

ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πτολ.

Σαλευμάς, τό (σαλεύω). = σάλος. Δίων Χρυσ.

Σαλευμός, ὁ. = σάλος. Φώτ.

Σαλευτός, ἡ, ὅν. Ὁ δυναμένος σαλευθῆναι, καὶ ὁ

σεσαλευμένος. Μελέαγρ. ἐκ τοῦ

Σαλεύω (σάλος). Κινῶ, τινάσσω, ταράττω.

Ἀππια. πλῆθ. κοινούμαι. Ἐπιγραμμ. 2) οὐδέτ.

κλονεῖσθαι, εἶμαι εἰς παντοεινῇ, ἀνήσυχον κί-

νησιν, ἢ ναὺς σαλεύεται, κλονεῖται ὑπὸ τῶν κυμά-

των ἀραγμένη οὕτα. Συνέπ. καὶ Βασίλ. «Ὡς περ οἱ

Σαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν»,

ὅταν εἰσὶν ἀραγμένοι ἐπάνω εἰς δύο ἀγκύρας, τροπ.

σαλεύειν ἐπὶ τινι, ἐπὶ φίλοις, ἔχων Σεμελιωμένην

δὴν τὴν ἐλπιδάμον ἐπάνω εἰς τοὺς φίλους. 3) περι-

πατῶ σοβαρῶς, μετ' σχῆμα μάταιον, υπερήφανον, ἡ

στολισμένον υπερήφανα. Ξεν. 4) τροπ. εἶμαι ἀνή-

συχος, τεταραγμένος, φοβόμαι. Ἡρόδτ. «πολλὰ δὲ

καθ' ἑαυτὸν σαλεύεσθαι», βουλευσάμενος, κατὰ νοῦν

βαλὼν. Ξενφ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρδου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡρότ.

Σαιόήννη, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ.

Σαυέριον, τό. Ζῶν τι ἐν ὕδασι διατρίβον παρόμοιον τῷ κάστωρι ἢ τῇ βίδρα. Ἀριστοτ.

Σάθη, ἡ. Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον. Ἀριστοφ.

Σαθρός, ἁ, ὁν καὶ ἐπὶ. - ρῶς. Μισοστάσιος, χαλασμένος, ἐν γένει, ἀδύνατος, τσακισμένος, φαρτὸς, »τεῖχος σαθρόν«. Λουκιαν. διεφθαρμένον ὑπὸ τῆς πολυκαϊρίας, »ἤχος σαθρός«. Ἀριστοτ. ὁ ἤχος ῥαγισμένου ἀγγείου. »φωνὴ σαθρά«, βραγχιασμένη »σαθρὸν κύδος«, δόξα φθαρτὴ, πρόκαιρος. Πίνδ. (ἐκ τοῦ σήπου). ὁθεν

Σαθρόπη, (σας, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ.

Σαθρόω, ὡ (σαθρός). Κάμνω τι σαθρόν παθῆ. σαθρόομαι, σαθρὸς γίνομαι. Χρυσόστομ. ὁθεν

Σάθρωμα, τό = σαθρότης.

Σάθων, ὠνος, ὁ. Ἐπώνυμον μειρακίου, ἡ ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα τὸ γεννητικὸν μόριον. Ἀριστοφ. ἡ καὶ Πτόχ. ὑποκόσμημα ἐπὶ παιδιῶν ἄρρέων.

Σακνῆται, ἴδε σακκυνεύω, ἡ κινηθῆναι. Ἀριστοφ.

Σαινίδωρος, ὁ, ἡ (σαίνω ὄωρον). Ὁ κολακεὺν μὲ ὄωρα, ἡ ζητῶν μὲ τὰ ὄωρα γὰ ἀποκτήτη τὴν εὐνοίαν τῶν ἄλλων. Διογεν. Λαέρτ.

Σαινουρί, ἴδε, ἡ ἰδαίη. Σηλ. τοῦ σαίνουρος.

Σαίνουρος, ὁ, ἡ (σαίνω οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν κινῶν, ἡ κολακεὺν κυρίως ἐπὶ κυνῶν.

Σαίνω, σαίνω. ἄρ. ἔσηνα, καὶ ἔσανα (σίω, σείω). Κινῶ, σακεύω, ἐπὶ κυνῶν. Ὅδ. »σαίνοντάς τε κυνάς« καὶ Ἡσίοδ. »πύρρ' τε καὶ οὐσαι σαίνεινα« παρὰ τοῖς νεωτέροις μεταβατ. »οὐρὰν σαίνεινα«. 2) μεταφρ. κολακεύω, χαϊδεύω, τινά. Πίνδ. »σαίνειν ἀγγελίαν«, δέχομαι φιλικῶς μίαν εἰδησιν, εἰμὶ φιλόφρων, εὐπροσῆγορος, ἡ εὐάρετος, πρὸς τινα. Πίνδ. »σαίνων πρὸς πάντας«. 3) κλονίζω, ταράττω, θορυβῶ, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, τρομάζω, φοβίζω. Σοφ. ὁθεν, σαίνεσθαι, εἶμαι, ἡ καταντῶ εἰς ταραχὴν, ἀνυσυχίαν. Παῦλ. ἁ. πρὸς Θεσσαλον. »σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις«. τὸ σαίνω λέγεται καὶ ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ χαίρειν. Πίνδ.

Σαῖοι, οἱ. Λαὸς ἄρχαίος τῆς Θόρκης. Ἀριστοφ.

Σαίρω, σαῖω. ἄρ. ἔστρα. ἔστρα. παρακμ. μετ' ἡμετέρας. ἔστρα. μετοχ. ἔστρω, ὡς, καὶ ἐπικ. Σηλ. ἔστρωται. Χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ οὖρον τὰ χεῖλη μου ἐπάνω τόσον, ὥστε φαίνονται οἱ ὀδόντες μου, καθὼς γίνεται ἐν τῷ γελᾶν καὶ περιπαίζειν. ὁθεν »ἔστρωός«, ὁ χλευαστικὸς γελῶν. Ἀριστοφ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φιλικῷ χαμογελίῳ. Θεόφρ. παρ' Ὀππιδαν. »σαίρειν ὀδόντας«, δεῖχναι τοὺς ὀδόντας μου χαίνων. 2) κοτμῶ, καθαίρω, σκουπίζω. Σοφοκλ.

Σαῖς, ἴς, καὶ εἰς, ἡ. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, νῦν Σά. Ἡρόδ. ὁθεν Σαῖτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ ἐπίβητ. τῆς Σαῖος ἡν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ, »Σαῖτης νομός«. Ἡρόδ. καὶ Σαῖτικός, ἡ, ὁν. τὸ αὐτό. Ἡρόδ. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Σαῖν. Ἡρόδ.

Σανιάδας, ου, ὁ. Ποιητὴς λυρικός καὶ καθαριστὴς ἐξ Ἀργούς. ὁθεν

Σανιάδιον, τό. Εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου, παραιομασῆντας ἀπὸ τοῦ καθαρόδου Σαλιάδου. Πλούταρχ.

Σάκαι, οἱ. Ὀνομα δι' οὗ ἐκάλεον οἱ Πέρσαι τοὺς λαοὺς τῆς Σουθίας. Ἡρόδ. παρὰ τοῖς ὑστερον Ἑλλήσι. Ἀλλοὶ τινες νομάδες, κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάσσης. Διον. Περιηγ. ἐνικ. Σάκας.

Σάκαϊος, αἶα, αἰον. Ὁ τῶν Σακῶν ὧν ἡ ἀνήκων εἰς αὐτοὺς. Στράβ.

Σάκανδροος, ὁ (σάκος, σάκκος ἀνὴρ). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀριστοφ.

Σάκας, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. 2) ὄνομα οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου. Ξενφ. 3) περιφρονητικὸν ὄνομα τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκίστορος ἐν Ἀθήναις, ὡς ἐξ ἀλλοτριᾶς πατρίδος ὄντος. Ἀριστοφ. 4) = Σάκκι.

Σακασήνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, ὅπου πρότερον κατῴκουν οἱ Σάκκι. Στράβ.

Σακατία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδοάμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Σακέα. Ἑορτὴ Σκυθική. Πτόχ. ἡ κατ' Ἀθῆν. ἑορτὴ ἐν Βαβυλῶνι, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη, καθ' ἣς οἱ δοῦλοι ἤρχον τῶν ἰδίων ἑκαστοὶ δεσποτῶν.

Σακείναι, οἱ. Ἐθνος τῆς Ἀσίας, πιθανῶς κάτοικοι τῆς Σακασηνῆς. Ἀβρίαν.

Σακέσπαλος, ὁ, ἡ (σάκος πάλιν). Ὁ σείων τὴν ἄσπιν, ἀνδρείος, πολεμιστής. Ἰ. ὀρθότερον παροξυτόνως σακισπάλος.

Σακισφόρος, ὁ, ἡ (σάκος φέρω). Ὁ ἄσπιν φέρων, ὀπλοφόρος, πολεμιστής. 2) κωμ. = πωγωνίας. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Σακίον, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ σακκίον. Ξενφ.

Σάκιον, τό. Ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκίς, ἡ. Ὁνομα, Διφρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σάλη, ἡ. Πόλις παράλιος τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡρόδ.

Σαλία, ἡ, = σαλεία, ἄμφ.

Σαλίνα, αἰ. Τόπος με ἀλατεία ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, νῦν Τόρδα. Πτολ.

Σαλμακίς, ἰδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἀλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Στράβ. 2) Ἀκρόπολις ἡ φρούριον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῷ ὄρους. Ἀρρίαν.

Σαλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Αυστανίας, νῦν Salamanca.

Σαλμυδησίος, = Σαλμυδησίος.

Σαλμυδησὸς, καὶ — μυδησὸς, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, νῦν Μιδιέχ. Στράβ. κατὰ Πτολ. Ἀλμυδησός. 2) κόλπος τῆς Θράκης, καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενοφ. ὄθεν

Σαλμυδησσίος, ἰα, ἰον. Ὁ ἐκ τῆς Σαλμυδησσοῦ ἐν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ. »Σαλμυδησσία γνάθος«, ὁ τῆς Σαλμυδησσοῦ Κόλπος. Λίχχ.

Σαλμωνεύς, ἑως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εὐαρέτης, καὶ πατὴρ τῆς Τυροῦς, κατ' ἀρχὰς βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἡλίδα τῆς Πελοποννήσου, ἔπεισε τὴν πόλιν Σαλμωνῆν ἀλλ' ἐπαρθεὶς ἄκρως, καὶ θέλων νὰ δομαζήται Ζεὺς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ ἐρρίφη εἰς τὸν ἄρταρον. Ἀπολλόδ.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἡλίδος κτισθεῖσα καὶ δομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Σαλμωνέως. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαμών. — τό, καὶ

Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἀνατολικὸν τῆς νήσου Κρήτης, νῦν Καβοσιδηρον. Στράβ.

Σαλμωνίς, ἡ. Τῆς Σαλμωνῆς οὗτα, ἡ ἀνήκουσα εἰς αὐτήν. 2) ἡ, ἄκρα. = σαλμώνιον. Διον. Περικ.

Σάλο, ὁ. Ἀνήσυχος κίνησις, κλονισμός, »πόντος σάλο«, ἡ διηνεκὴς τῶν κυμάτων αὐτῆς ταραχή. Εὐριπίδ. 2) ἡ διὰ κλονισμοῦ τοῦ πλοίου καὶ τῆς κινήσεως τῆς θαλάσσης προξενουμένη ζάλη, κεφαλαγία, ναυτία. Δουκιαν. 3) αὐτὴ ἡ ἰδία μετέωρος θάλασσα, τὸ ἀνίσυχον πέλαγος. 4) τόπος πλησίον τοῦ αἰγαίου, λιμένα μὲν μὴ ἔχων, μ' ὅλον τοῦτο δύναται τις ἐκεῖ νὰ ρίψῃ τὴν ἄγκυραν καὶ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον. Πολύβ. 5) ταραχή, ἀνησυχία, φροντίς, φόβος. Ἀλκαῖν παρ' Ἀπολλων. Δυσκολ.

Σαλούστιος, ὁ. Salustius. κύρ. ὄνομα ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Σαλόω, ὦ, = σαλεύω. μέσ. σαλούμαι, = σαλεύω. 2. σημασι.

Σαλπῆ, ἡ. Θαλάσσιος ἰχθύς, ξανθὸς ῥάβδους ἐπὶ τοῦ ὅσμου ἔχων. Ἀριστοτ. παρ' Ἀθηναίω σάλπης.

Σαλπυγολογῆν ἡ δαί, οἱ (σάλπιγξ-λόγη ὑπήνη). Προμηθευμένοι με λόγῃ, σάλπιγγας καὶ ὑπῆλκας, κομικὴ λέξις παρ' Ἀριστ.

Σαλπύγω, ξω, = σαλπίζω.

Σαλπυκτῆς, οὗ, ὁ (σαλπίζω). Ὁ φωνάζων μετὰ τῆς σάλπιγγος. Ξενοφ.

Σάλπιγξ, ἡ. Ὅργανον σωληνοειδὲς ἐκ κέρατος, ἡ ἐκ μεταλλοῦ δι' οὗ φωνάζοντες ἐν τῷ πολέμῳ οἰδοῦσι τὸ σημεῖον τῆς μάχης ἢ τῆς προσβολῆς. Ἰλ. ἐχρῶντο ταῦτα καὶ εἰς τοὺς κόμους. Ἀριστ. καὶ, »σάλπ. ἱερὰ«, τὰν ὁποῖαν μετεχειρίζοντο εἰς ἱερὰ ἔθιμα. 2) σάλπιγξ. Ἀριστ. 3) ὁ ἥτοχ. »σάλπιγξ θαλασσία«, = στρόμβος. 4) εἶδος πτηνοῦ, φωνὴν σάλπιγγος ἔχοντος. 5) = σάλπι. 6) ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς λατρευομένης εἰς Ἄργος ὡς ἐφευρετοῦ τῆς σάλπιγγος. Πανσαν.

Σαλπίζω, πῆξω, ἴσω. Διὰ τῆς σάλπιγγος φωνάζω, δίδω διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον. Ξενοφ. καὶ, φυσῶ, παίζω τὴν σάλπιγγα, μεγαλοφῶνως κραυγάζω. Ἰλ. »σάλπιγξεν οὐρανὸς«, περιήχησεν, ἐβρόντησεν. Δουκιαν. »ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν«, ἐκήρυξεν, ἐμήνυσεν. ὄθεν

Σαλπικτῆς, οὗ, ὁ, = σαλπικτῆς.

Σάλπιξ, ἡ, = σάλπιγξ.

Σάλπισμα, τό (σαλπίζω). Ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος, καὶ διὰ τῆς σάλπιγγος σημείον, ἡ κέλευσμα.

Σαλπιστῆς, οὗ, ὁ (σαλπίζω). = σαλπικτῆς. ὄθεν

Σαλπιστικὸς, ἡ, ὁν. Εἰς τὸν σαλπικτῆν, ἢ εἰς τὴν σάλπιγγα ἀνήκων, ἐπιτήδεις εἰς τὸ σαλπίζειν.

Σαλπίττω, = σαλπίζω, ἄμφ.

Σαλύγη, Δωρκ. Σαλύγα, ἡ (σάλος). Ἡ διηνεκὴς κίνησις, π. γ. τῆς ἀδράκτου ἐν τῷ κλώθειν. Ἡτύχ.

Σάλυες, οἱ. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας. Στράβ.

Σαλύθιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκυδ.

Σάλων, ἡ. καὶ Πόλις τῆς Δαλματίας.

Σαλώνα, αἰ. Στέρ. Βυζ.

Σάμ, = σάν. Οὕτω καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὸ στοιχεῖον Σίγμα, ὄθεν Σαμύρας, ὁ φέρων τὸ στοιχεῖον Σ. ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι καὶ, σάμα. ἄμφ.

Σάμα, τό, ἀντὶ Σήμα. Δωρικ.

Σάμαινος, ἡ. Εἶδος Σαμρίου πλοίου. Ἡρόδ.

Σαμαῖνος, Δωρκ. ἀντὶ σημαῖνος.

Σαμαῖος, αἰα, αἰον. Ὁ κάτοικος τῆς Σάμης. Θουκ.

Σαμάκιον, τό. Μέρος στολισμοῦ γυναικείου, κυρίως, ὑποκρ. τοῦ, σάμαξ.

Σάμαξ, ἡ, ὁ. Ἡ ψάθα. Πολύδ.

Σαμάροδκος, ὁ. παρὰ Χρυσόστομ. Ἀπατεῶν, ψεύστης.

Σαμάρεα, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου. Στράβ. 2) ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης. Στέρ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑγκανίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαμάτης, οὗ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Σαρμάτης. Διον. Περ.

Σαμβάλισκον, τό, ὑποκρ. τοῦ, σάμβαλον.

Σάμβηλον, Αἰολικ. ἀντὶ, σάνδαλον, Ἀνάκρ. 2) ἵχθυος ποδὸς, ποῦς. Ἀνθολογ.

Σάμβηνα, τά. Πόλις μεσημβρινῇ τῆς Ἀσσυρίας, πύθων. ἡ παρὰ Διοδ. Σικ. Σάβατα.

Σαμβύκη, ἡ. Τρίτονόντι μουσικὸν μετὰ χορδῶν ὄργανον. Ἀθην. 2) πολιορκητικὸν τι ὄργανον, παρόμοιον κατὰ τὸ σχῆμα τῷ μουσικῷ ὄργανῳ. Πολύδ.

Σαμβύκη, ὁ, = σαμβυκτῆς. ὄθεν

Σαμβυκίζω. Παίζω τὴν σαμβύκην. ὄθεν

Σαμβυκιστῆς, οὗ, ὁ. Ὁ τὴν σαμβύκην παίζων. ὄθεν

Σαμβυκίστρια, ἡ. Ἡ τὴν σαμβύκην παίζουσα γυνή.

Σάμβυκος, ἡ, = σαμβύκη.

Σάμεα, τά. Τὰ ἐν ταῖς αἰαῖς τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες. Ἡτύχ.

Σάμερα, Σάμερος, Σάμερον. Δωρ. ἀντὶ σήμερα, σήμερον, Ταραντίον. Ἡτύχ.

Σάμη, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης, καὶ Σάμος. Ὁρ. 2) μητρόπολις τῆς νήσου Καφαλληνίας, ἡ καὶ αὐτὴ ἡ Κεφαλληνία. Στράβ.

Σαμήον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σημείον, Πυθαγ.

Σαμία, ἡ. ἐπὶ τῆς Ἠρας τιμωμένης ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ, ὅπου καὶ ἐγεννήθη εὐς λέγουσι. Πανσ. 2) θυγάτηρ τοῦ Μαϊάνδρου, μετὰ τῆς οἰκίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίανδρον, Σάμον, καὶ Ἀλιθέστην. Πανσαν. 3) πόλις τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ καὶ

- Σάμος. Στράβ. 4) «πόλις». Πόλις τῆς νήτου Σάμου, καὶ Σάμος. Ἡρόδ.
- Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἰλίδος, ὑπερὸν δὲ κόμη, νῦν Νεόκαστρον. Στράβ. ὅθεν Σάμιος, καὶ Σάμιος, ὁ ἐπίτετον τοῦ Ποσειδῶνος.
- Σάμινθος, ἡ. Πόλις ἄγνωστος ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκδ. ἡ, = Σαμικόν.
- Σάμιος, ἱα, ιον. Ὁ ἐκ τῆς νήτου Σάμου ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ, ἡ κάτοικος. 2) κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τι νύξ. Ξενοφ.
- Σάμιππος, ὁ. Ἀρκάς τις. Λουκ.
- Σαμνῖται, Σαννῖται, καὶ Σαυνῖται οἱ. Ἔθνος τῆς μεσσηνίας Ἰταλίας, ὅθεν Σαμνῖτες, ἡ Σαυνῖτες, ἰδός, τῆ. Ἡ χώρα αὐτῶν. Πολύβ.
- Σαμόθραξ, ἄκος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήτου Σαμοθράκης.
- Σαμοθράκη, ἡ. Ἴων. Σαμοθρητική. ποιητ. Σάμος θρητική. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ νῦν Σαμοθράκη. Ὅμ. ὅθεν Σαμοθράκιος, ἱων. Σαμοθρητικός, ἱα, ιον, τῆς Σαμοθράκης ὄν, ἡ ἀνήκων εἰς αὐτήν. Ἡρόδ.
- Σαμόθρηξ, ἱκός, ὁ. Ἴων. ἀντὶ Σαμόθραξ.
- Σαμόλας, α, δ. Ἀθηναῖος τις. Ξενοφ.
- Σάμος, ἡ. Ὑψος, κορυφή, λόφος, καὶ μάλιστα παρὰ Θαλάσσην. Στράβ.
- Σάμος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀρκάς τις. Πίνδ.
- Σάμος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τινος ἥρωος Σάμου καὶ νῦν Σάμος. Στράβ. 2) ἐτι δὲ καὶ Σαμία. = Σάμη. 1. σῆμας. Ὅμ. 3) Σάμος Θρητική, καὶ μόνον Σάμος, ἡ. = Σαμοθράκη. Ὅμ.
- Σαμόσγτα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομ. Σαγγῆς ἐν Συρίᾳ, νῦν Σαμαϊστάθ. Στράβ. ὅθεν
- Σαμοσατεῦς, ἑός, ὁκάτοικος. Λουκιαν.
- Σαμπή, ἡ. ὅμοιο ἰδός.
- Σαμφόρας, ου, ὁ (φέροι). Ὁ τὸ σάμ, ἡ τὸ σάν, ὅ ἐστι τὰ σίγμα φέρων, ἵππος, ὃς τις ἔφερεν ἐν τοῖς ἱστίοις διὰ πυρὸς ἐγκεκαυμένον ὡς σημειῖον τὸ, Σ, ἡ C. στοιχείον. Εὐστάθ.
- Σαμφύχλις, ἰσώ (σάμφυχον). Ὁσμὴν σαμφύχου ἔχει, ἡ ἐκδιδώμι.
- Σαμφύχλις, ἰνη, ινον. Ὁ ἀνήκων εἰς σάμφυχον, ἡ ἐκ σαμφύχου κατασκευασμένος.
- Σαμφύχων, τὸ. = ἀμάρακος Διοσκορ.
- Σαμώνιον, ἰδός Σαλμώνιον.
- Σαν, ἡ, σάμ, Δωρικ. ἀντὶ σίγμα. Πίνδαρ.
- Σαναχάριθ, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων, καὶ Ἀσσυρίων. Ἡρόδ.
- Σανδακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου ἐκ Συρίας, κτίσας εἰς Κικινίαν τὴν πόλιν Καλένδερον. Ἀπολλόδ.
- Σανδαλίον, τό. Φρούριον τῆς Πισιδίης. Στράβ.
- Σανδάλιον, τὸ καὶ
- Σανδαλίσκος, ὁ. ὑποκοριστικ. τοῦ, Σάνδαλον. Ἡρόδ.
- Σανδαλοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, ἐν ἣ βάλλονται τὰ σανδάλια
- Σανδαλον, τό. Ξύλινον πέλμα (παπούνα), τὸ ὅποιον ἐδένετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδὸς μὲ λωρίδα. Ὅμ. καὶ, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων. Αἰλιαν. (ἐκ τοῦ σανί, ἀντὶ σανίδαλιος), καὶ = πῶδιον, παπούτσιον. 2) ἵχνος ποδὸς, πατματιά.
- Σανδαλάρφος, ὁ, ἡ (ράπτω). Ὁ ράπτων τὰ σανδάλια (παπούτσας).
- Σανδαλώ (σάνδαλον). Προμηθεύς ἡ ράπτων παπούνας, παπούτσιον.
- Σανδαλώδης, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος ἔχων σανδαλίου. Σχολ. Εὐρ.
- Σανδαράκη, καὶ Σανδαράχη, ἡ. Ὁρυκτοῦ ἡμιμετάλλου ἐρυθροῦ εἶδους, ὃ ἐστὶ τὸ ἐρυθρὸν ἄρσενινόν, τὸ καὶ θανατηφόρον, οὗ τινος τὸ χρώμα ὁμοῖον ἐστὶ τῇ κιννάβαρι. Ἀλλίφρ. ὁ Θεόφραστος ἐννοεῖ τὸ κυρίως ἄρσενικόν, ἡ ἄρσενικόν. 2) τροφή τις, εἶδος κόμης τῶν μελισσῶν. Ἀριστοτ. 3) ἱατρικὸν χρήσιμον μὲν εἰς τοὺς ἵππους καὶ τὰ κτήνη. Ἀριστοτ. ἀλλὰ θανατηφόρον. 4) καθαρὸν ἐρυθρὸν χρώμα. ὅθεν
- Σανδαράχις, ἡ. Ἐρυθρὸς εἰμί ὡς ἡ σανδαράχη, καὶ ἐν γένει κόκκινος εἰμί.
- Σανδαράχιος, ἰνη, ινον. Ἐκ σανδαράκης ὄν. ἔξαιρ. κόκκινος ὡς ἡ κιννάβαρις. Ἡρόδ.
- Σανδαράχιον, ὁ (ἐργον). Μεταλλεῖον, ἔνθεν ἐργάζουσι τὴν σανδαράχην.
- Σανδαράχη, ἡ. σανδαράχιζω, καὶ σανδαράχινος, = σανδαράκη, σανδαράχιζω, σανδαράκινος.
- Σανδριός, ὁ. ἄλλος, ὁ. Ἀδρός τις πλησίον τῆς πόλεως Μουσῶν ἐν Ἰωνίᾳ. Θουκδ.
- Σανδύς, υκος, ἡ. καὶ σάνδιξ. Μιῖτος, ἡ εἶδος κοκκίνου χρώματος, ὅμοιον τῇ μίλτῳ. Διοσκορ. 2) φυτὸν τι, μὲ τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν ἐθάφτετο πανὶ πολλὰ κόκκινον.
- Σανδύκης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θωματίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ.
- Σανδων, υκος, ὁ. Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδῶρου. Λουκιαν.
- Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσοννήσου Παλλήνης. Ἡρόδ. 2) πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χερσοννήσου τοῦ ὀρους Ἀθωνος. Θουκδ. ὅθεν Σαναῖτι, οἱ κάτοικοι.
- Σανίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σανίς.
- Σανιδότορος, ὦ (σανίς, τορέω). Διατριπὴ μίαν σανίδα. Ἀριστοτ.
- Σανιδώ, ὦ (σανίς). Στρώω ἡ σκεπάω μὲ σανίδας, σανιδόω, «πλοῖα σεσανιδωμένα», ἔχοντα κατὰστρωμα, κουβέρταν.
- Σανιδώδης, εος, ὁ, ἡ (σανίς, εἶδος). Ὁμοῖος σανίδι.
- Σανιδώμας, τό (σανιδῶν). Σκέπη ἐκ σανιδῶν, πάτωμα εἰς τὸ θαλάσιον καὶ ἔξαιρ. κατὰστρωμα εἰς τὸ πλοῖον. Πολύβ.
- Σανιδωτός, ὁ, ὄν. Σανιδωμένος μετὰ σανιδῶν, ἡ καταστρώματος, στρωμένος.
- Σανίς, ἰδός, ἡ. Σανίδα, σανίδιον καὶ πᾶν τὸ ἐκ σανίδων γινόμενον. 2) θύρα. Ὅμ. κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς θύρας. «πύλῃσιν ἐπικεκλιμέναις σανίδας». 3) πράγμα ὕψωμα ἡ σκηνὴ ἐκ σανιδῶν. Ὀδύς. νύμφῃ σανίς, σανιδῶμα, ἡ κατὰστρωμα. 4) σκέπη ἐκ σανιδῶν, ἑδάφος, κατὰστρωμα πλοίου. 5) ἐν Ἀθήναις σανίδες μετὰ κηροῦ, ἡ γύψου ἐπιπλασμένοι, ἐρ' αἷς ἔγραφον τοὺς νόμους, ἡ ἀλλήν τινά διαταγὴν πρὸς δηρμοσίευσιν, καὶ μάλιστα ἐν δημοσίῳ τὰς ὅσας ἐγγράφον ἐνώπιον κριτηρίου ἐγκαλέσεις. παρομοίως ἐλέγοντο ἐκεῖναι, ἐρ' ἂς ὁ ἄρχων ἡ ὁ δικαστὴς ἔγραφεν ἡ μετὰ τῆς ἐγκυβερτῆδος ἡ μετὰ τοῦ ὄνυχος μακρὰν τινὰ ἢ θραχεῖαν γραμμὴν, δι' ἧς ἐδήλου τὴν καταδίκην ἢ τὴν συγχώρησιν τοῦ καταδίκου. Εὐρπ. 6) ξύλου ἐπίμκηες ἐρ' ὦ τοὺς κακούργους ἔδεον, ἡ προσήλουν αὐτοὺς ὡς ἐπὶ σταυρὸν, τιμωρητικὸν ξύλον. Ἀριστοτ.
- Σάννας, ου, ὁ (σάνω). = μαρὸς. Γραμματικ. Ὁ Κρατῖνος ὠνόμαζεν οὕτω Θεοδοσίῳ τινά, καὶ ἐντεῦθεν ἐπεκαλεῖτο μετὰ ταῦτα πᾶς μαρὸς, Σάννας. Εὐστάθ.
- Σαννόν, τό (σάνω). Τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ οὐρά. Πηχ. ὅθεν
- Σαννιόπληκτος, ὁ, ἡ. = αἰδοῖοπληκτης. Ἡσύχ.

Σαννίται· ἴδε Σαμνίται.

Σαννίων, ὁ (σαίνω). Γελωτοποιός, μῆμος. 2) Θεατρικός ὑποκριτής τις ποιητής ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ. 3) κύρ. ὄνομ. Ἀθηναίου τινός. Πλάτ.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. παρὰ δὲ Ξεν. οἱ Μάκρωνες.

Σαντάλιος, ἡν, ἰων. Ὁ ἐκ σαντάλου ξύλου κατεσκευασμένος· ἐκ τοῦ

Σάνταλον, τό. Δένδρου οὕτω καλούμενον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ξύλον.

Σαντόνιον, τό. Εἶδος ἀφνιθίου. Διοσκ.

Σάντονοι, Σάντωνες, καὶ Σάντωνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας. Στράβ.

Σανυρίζω. Ἀστειζομαι, περιγελῶ.

Σανυρίων, ὠνος, καὶ Σανν. ὁ = σανυρός. Αἴλιαν.

2) κύρ. ὄνομ. Κωμικοῦ ποιητοῦ Ἀθηναίου. Σουίδ. Σανυρός, ὁ (σαίνω). Γελωτοποιὸς περιγελαστός, ἡ μαῶς, καὶ ὑπὸ τῶν θεατῶν περιγελόμενος.

Σάξις, εως, ἡ (σάττω). Τὸ μέχρι κορυφῆς γέμισμα. Αἰρισταί.

Σαοκόρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Σαόπολις, ιος, ὁ, ἡ (σαῶω, πόλις). Ὁ πόλις υπερασπιστής. Κολοῦθ.

Σάος· θετικὸν τοῦ κατὰ συναίρεσ. σῶς· ὅπερ ὄρα συγκριτκ. σῶωτερος. Ἰλ. Γερότερος, ἀβλαβέστερος.

Σάος, ὁ. Ποταμὸς τοῦ Νωρικιοῦ καὶ τῆς Πανονίας ἐν Εὐρώπῃ, νῦν Save. Στράβ.

Σασίμβροτος, ὁ, ἡ (σάωω, βροτός). Ὁ σώσιος καὶ ὕγιεις φυλάττων τοὺς ἀνθρώπους.

Σαοφρονέω, σαοφροσύνη, σαόφρων· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σωφρονέω, σωφροσύνη, σώφρων. Ἰλ.

Σαόω, = σῶω. Καλλιμ. μέλλ. σῶωτω ἄορ. ἐτάωσα ἡ ἀναυξήτως, σῶωτω ὁ ἀπαρεμφ. παθ. ἄορ. σῶωθηναι, ἐσῶωθεν, ἀντὶ, ἐσῶωθησαν καὶ, σῶωθων· μέτ. μέλλ. σῶωτομαι, σῶω· προστκ. ἐνστ. ἐνργ. ἀντὶσάωζε· καὶ ἐσῶω, σῶω· γ'. πρόσπ. παρττ. ἐνργηγ. Ἰλ.

Σάπαι, καὶ Σαπαῖοι οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης. Ἡρόδ. ὅθεν Σαπαική, ἡ γῆ αὐτῶν.

Σάπειν· γ'. εὐκτκ. παθητ. ἄορ. ἐκ τοῦ σήπω· ἡμαρτ. ἀνάγν. Ἰλ.

Σάπειρες· ποιητ. ἀντὶ Σάσπειρες· ἴδε ἐκεῖ.

Σαπεῖριον, τό. ζήτ. σατύριον.

Σαπέροδης, ου, ὁ. Saperda. Ἰχθύς ἀλατισμένος, μεγαλύτερος τῆς σαρόδλης, ἡ Θρίτσα. Ἀθηναίος, παρ' Ἀριστοτ. «σαπερόδης», ἡ ἄθερίνα, μικρότερον εἶδος τῆς Θρίτσας.

Σαπέροδιον, τό. ὑποκ. τοῦ, σαπέροδης. 2) ὕβριστικὸν ὄνομα μῆδς ἐταίριδος ἐν Ἀθήναις. Ἀθήν.

Σαπερόδης, ἡ· ἴδε σαπέροδης.

Σαπήρ· ἐπκ. γ'. πρόσ. ὑποτακτ. παθητ. ἄορ. τοῦ, σήπω, ἀντὶ σαπή. Ἰλ.

Σαπήριον, τό. ζήτ. σατύριον.

Σάπρα, ἡ. Τόπος βαλτιώδης τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπρία, ἡ (σαπρός) = σαπρότης. Διοσκ.

Σαπρίας, ου, ὁ (σαπρός)· «οἶνος». Ἀθήν. Ὁ παλαιὸς καὶ εὐώδης οἶνος.

Σαπρίζω (σαπρός). Σάπιος, βρωμερὸς εἰμί. 2) σαπρὸν, ἡ βρωμερὸν ποιῶ.

Σαπριόω, ὦ (σαπρός). Σάπιον, ἡ βρωμερὸν ποιῶ. Ἑκκληθ.

Σαπρόγυρος, ὁ, ἡ (γῆρας). Λίαν γέρων, ὅστις ὑπὸ τοῦ γήρατος βρωμᾷ ὡς σπηγῆς.

Σαπρόκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ σαπρὸς κνήμας ἔχων. Διοσκ.

Σαπρολογία, ἡ. Αἰσχρολογία, ὕβρις. Νικ. Χρον.

Σαπρόλουτος, ὁ, ἡ (πλούτος). Βρωμόπλουτος, πλούσιος μὲν, ἀλλὰ λίαν φειδωλός. Ἀντιφ.

Σαπρὸς, ἂ, ὅν (σήπω). Σάπιος, βρωμερὸς, ταῖς γαστρίαις, μουχλιασμένος. Ἀθήν. 2) ἀκάθαρτος, συγχαμερὸς, ἀχρεῖος. Παῦλος πρὸς Ἑβρ. «λόγος σαπρὸς», αἰσχρολογία. 3) διεφθαρμένος, χυλίσταμένος, διὰ τὴν πολυκαιρίαν ἀχρηστός. 4)

παλαιός, «σαπρὸς, καὶ σαπρίας οἶνος», παλαιὸν κρατὶ τὸ ὅποιον ἐτάθη πολὺν καιρὸν καὶ μυρίζετο καλῶς. Ἀθήν. ἐξ Ἑρμῆπ. ὅθεν

Σαπρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Οὐ τις τὸ στόμα ἡ ἡ ἐκπνοή βρωμᾷ. Σοθβ.

Σαπρότης, ητος, ἡ (σαπρός). Σάπισμα καὶ ἡ ἐκ τοῦ σαπίσματος βρωμᾷ. Διοσκ.

Σαπρόφιλος, ὁ, ἡ (σαπρός, φίλος). Φίλος ἀσχημῶν ἀντικειμένων. Αὐγουστίνος περὶ μουσικῆς.

Σαπρόω, ὦ (σαπρός) = σαπρύνω.

Σαπρύνω (σαπρός). Κάμνω σάπιον, ἡ βρωμερὸν· παθητ. γίνωμαι σάπιος, ἡ βρωμερὸς.

Σαπφείριος, ἡν, ἰων. Ἀπὸ σάφπειρον. Φιλίστ.

Σαφείρος, ἡ· καὶ, σάμφειρος. Λίθος εὐγενής, ζαφείριον. Διονύστ. Περιγῆ.

Σαπφικός, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποιητρίαν Σαπφῶ, ἡ ὁ ἐκ τῆς Σαπφούς, ἡ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σαπφούς ὢν.

Σαπφῶς, ὡα, ὅων, = Σαπφικός.

Σαπφῶ, οὗς, ἡ. Περιφνημος ἰυρική ποιήτρια ἐκ Μιτυλήνης, συγγρῆς τοῦ Σαμανδρανύμου, καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις ὑπανόρευεῖσα κατ' ἄρχας μετὰ τινος Κερκύλα καλουμένου, ἐγέννησε τὴν Κληίδα· μετὰ θάνατον δὲ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀφωσιώθη εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν ποίησιν, ὥστε συνηριθμεῖτο μετὰ τῶν ἐννέα Μουσῶν· ἐρατοθεῖσα δὲ τοῦ νέου Φάωνος, καὶ περιτρονουμένη ὑπ' αὐτοῦ, ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου· ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς ἐσώθησαν δύο ὀδοὶ, καὶ τινὰ ἐπιγράμματα. Ἡρόδτ.

2) πόρνη τις ἐξ Ἑρέσου πύλας τῆς Λέσβου. Ἀθήν.

Σάπων, ὠνος, ὁ. Σαπώνιον, ἡ σκαπώνιον. Κελτικὴ ἡ Γερμανικὴ λέξις.

Σάπωνιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σάπων.

Σαράβαλλα, καὶ, Σαράβαλα, τά. Ἀσιανὸν ὄνομ. Φῶτ. «ἐσθλῆς Περσικῆ, ἐνιοὶ δὲ λέγουσι βραχίλια τὸ παρὰ Τούρκ. σαλῶρ.

Σάραβος, ὁ. Ὁ χάσκων, παρὰ τὸ σάρειν. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ Κωμικαῖς. Φῶτ. ὅς τις ἔτι καὶ, σαρθαβρίχην, ἔχει.

Σαράγγαι, αἱ. Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας. Ἡρόδτ. οἱ παρ' Ἀρρίαν. Δράγγαι.

Σάρακα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας. Στράβ.

Σαρακηναί, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἀραβίας. Ἀνθλ.

Σάραμβος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις. Πλάτ.

Σαραπανᾶ, τά. Φροῖριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας. Στράβ.

Σαραπειτόν, ἡ, Σαραπεινόν, τό (Σάραπις). Ὁ ναὸς τοῦ Σαράπιδος θεοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ἰδος, ἡ. Χιτὼν Περσικὸς μεσόλευκός, μετὰ πορφυρᾶς ἀράδας. Ἀθήν. 2) ὁ Αἰγύπτιος θεός. Καλλιμ.

Σαράπιος, Δωρ. καὶ σαράπους, οδος· ὁ, ἡ (σαίρω, ποῦς). Ὁ μακρὰν διῆσταμένους ἀπ' ἀλλήλων ἔχων τοὺς πόδας, καὶ ἐν τῷ βαδίζειν σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆν, ὡτάν γὰρ σκουπίζειν, καὶ ὁ πλατεῖς ἔχων πόδας.

Σαργεν, ἡ. Δεσμός, δέμα. Αἰσχύλ. 2) πλέγμα ἐκ σχοινίων ὡς δίκτυον, καλᾶθιον, ἢ ἄλλο τι πλεκτόν. Ἀθήν.

Σαργεύς, ἑως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων. Θουκυδίδης.

Σαργίνος, παρ' Ἀθην. σελ. 321. ἡμαρτ. ἀντί, Σαρδίνος.

Σάργος, ἡ σαργός, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν.

Σάρδα, ἡ. Εἶδος ἰχθύος παρὰ τὴν Σαρδὸν (Σαρδινίαν) νήστον ἀλευρόμενον παρ' ἡμῖν σαρδέλλα.

Σαράζω. Μετὰ πικρίας γελῶ. Γραμματ.

Σαρδανάπαλος, καὶ, ἴλος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, εἰς ἅκρον ἡδοναθῆς καὶ χαύνος, ὃς τις πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Βελέτιος μετὰ τοῦ Ἀρβάνου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν, ἐκάη ἐν αὐτῇ ὁμοῦ μετὰ τοὺς θηταυροὺς του, γυναῖκας, καὶ δούλους τοῦ παλατίου του. Ἡρόδ. τὸ ὄνομα τοῦτο λέγεται παροιμιώδως, καὶ ἐπὶ παντὸς τρυφηλοῦ καὶ ἀσώτου ἡγεμόνος. Ἀριστοφ.

Σαρδάνιος, ἱα, ἰον. «σαρδάνιος γέλωας», Δόλιον ἢ καταφρονητικὸν γέλιον ἐνὸς θυμωμένου καὶ, «σαρδάνιον γελᾶν, γελῶ ἀγρίως ἢ με θυμόν. Ὁδ. ἄλλοι γράφουσι σαρδόνιος.

Σάρδεις, αἱ. ἰων. Σάρδεις, καὶ Σάρδης. Μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, καὶ ἔπειτα καθέορα τῶν ἐν Λυδίᾳ σατραπῶν τῆς Περσίας, νῦν δὲ χωρίον Σάρτ. Ἡρόδ.

Σαρδηνικός, ἡ, ὄν. Τὸν Σάρδεων ὄν, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτάς. «Σαρδ. θάμνα» = πορφυρά μετρ. «βάπτω τινὰ βάμμα Σαρδ.» αἱματώδη, πληγόν. Ἀριστοφ.

Σαρδινός, ἀνή, ἀνόν. Ἰων. νηός. τὸ αὐτό καὶ ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων.

Σαρδίνη, ἡ = σάρδα.

Σαρδίνος, ὁ, = σαρδίνη. Ἀθήν.

Σάρδιος, ἰνῆ, ἰον. ἐπιθ. τοῦ, Σάρδεις. 2) = Σάρδιος, Σαρδῶ. 3. σημ. καὶ, Σάρδιον.

Σάρδιον, τό. Διαφανὴς, καὶ ἐρυθρὸς εὐγενὴς λίθος, χρήσιμος εἰς σφραγίδας καὶ δακτύλια. Θεόφ.

Σάρδιος, ὁ, ἡ ἐπιθ. τοῦ, Σάρδεις, καὶ = Σαρδιανικός. Στέρ. Βυζ.

Σάρδεις, ἑως, ἡ = Σάρδεις. Πτολ.

Σαρδόνιος, ἱα, ἰον. «σαρδόνιος γέλωας». Ὁ χλευαστικὸς γέλως ὀργιζομένου τινὸς, ὁ καθ' ὑπόκριτον γινόμενος γέλως. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ διέθρῳ γελώντων (ἀπὸ τοῦ σαίρω, ὡς τὸ σαρκᾶζω). ἀδύλου κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ κεχρηγῶτων χελεύων γινόμενον γέλωτα.

Σαρδόνιος, ἱα, ἰον. (Σαρδῶ). = Σαρδῶος. 2) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαρδούς. Πολύβ.

Σαρδονικός, ἡ, ὄν. τὸ αὐτό. Ἡρόδ.

Σαρδόνυξ, υχός, ὁ. Πολύτιμος λίθος, ἐκ τοῦ, Σαρδίνος, καὶ ὄνυξ συγκείμενος. Πλίνιος.

Σαρδῶ, οὐς, ἡ καὶ Σαρδῶν, ὄνος, ἡ καὶ Σαρδῶνη, ἡ. Ἡ νῆσος Σαρδινία κατὰ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος κειμένη. 2) τιμὰ λίθος, = Σάρδιον, καὶ, Σαρδόνυξ.

Σαρδῶν, ὄνος, ἡ, = Σαρδῶ. 2) Ἡ ἀνωτέρα ὡς (τὸ γραντί) τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου. Ξενοφ.

Σαρδωνίξω, = σαρδάξω.

Σαρδωνικός, ἡ, ὄν. ἡ, Σαρδώνιος, ἱα, ἰον. = Σαρδόνιος, Σαρδῶος. Στράβ.

Σαρδῶος, ὡς, ὡον (Σαρδῶ). Τῆς Σαρδούς νήσου ὄν, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν. «τὸ Σαρδῶον πέλαγος» ἢ θάλασσα τῆς Σαρδινίας. 2) = Σαρδόνιος. 2. σημ.

Σάρει, τό. Φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ἐν ὕδροις τόποις φυόμενον. Θεόφρ. ὅθεν «σάρια τὰς, τὰ ἐκ τῶν βλαστημάτων τοῦ σάρι γινόμενα σάρωθρα» σάριν, καὶ σάρων ἔχει.

Σαρίν. Ὀρνέον εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ. Ἰπύχ.

Σάρισα, ἡ. Λόγχη Μακεδονικὴ, ἡ σπάθη. Ἰπύχ.

Σαρισσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Μακεδονικὸς λογχοφόρος.

Σαρκᾶζω (σάρξ). Κατακόπτω διὰ τῶν ὀδόντων τὰ κρέατα, ὡς οἱ κύνες. Ἀριστοφ. παρ' Ἱπποκράτ. ἐπὶ τῶν πορφύρων ζώων, ἃ τινα ἀρπάξουσιν, ἤτοι ὑποσπῶσι τὸν χόρτον διὰ τῆς συσφίξεως τῶν χειλέων αὐτῶν. ὅθεν διὰ τῶν χειλέων ἢ ὀδόντων ξεφρίζον, μαδῶ. 2) σαρκᾶναι τὰ χεῖλη ἀπὸ θυμόν, ἢ μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶ, εἰρωνεύομαι, καταγελῶ με ἀνοικτὸν στόμα.

Σαρκασμοπιτυοκάμπη, ου, ὁ (σαρκασμός, πτύς κάμπτω). Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ.

Σαρκασμός, ὁ (σαρκᾶζω). Ἡ μετ' ὀργῆς καὶ γέλωτος χλεύη. Εὐστάθ. ὅθεν

Σαρκαστικός, ἡ, ὄν. (καὶ ἐπὶ. κῶς). Ὁ εἰς σαρκασμὸν ἀνέκων, πικρὸς καὶ μετ' ὀργῆς χλευάζων.

Σαρκίδιον, τό. ὑποκρ. τοῦ, σάρξ.

Σαρκίζω (σάρξ). = σαρκάζω καὶ, ἐκδέρω. Ἡρόδ.

Σαρκικός, ἡ, ὄν. = σάρκινος. ἐπὶ. σαρκικῶς, κατὰ σάρκα.

Σαρκινός, ἰνῆ, ἰον. (σάρξ). Ὁ σῶμα ἔχων, ἐκ σαρκὸς συνιστάμενος. Πολύβ. 2) κρεατώδης, σωματώδης. 3) δεδομένος εἰς τὰ σωματικά καὶ ὕλικα πράγματα. Ἐκκλ. Συλγρ.

Σαρκίον, τό. = σαρκίδιον.

Σαρκοβόρος, ὁ. Σάρκα τρώγων ἐκ τοῦ

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ (βόρα). Ὁ κρέατα τρώγων. Γρηγόριος.

Σαρκοβόρος, ὡτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). = σαρκόβρος. Εὐριπ.

Σαρκογενής, ἑός, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ σαρκὸς γεννημένος. Ἐκκλ. Συλγρ.

Σαρκοδράκας, ἑός, ὁ, ἡ (δράκων). = σαρκόβρος. Σέξτος Ἐμπ.

Σαρκοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σαρκὸς ἔχων.

Σαρκοθλασίς, ἑως, ἡ, καὶ

Σαρκοθλασμα, τό (θλάω). Κτύπημα, ζούλισμα τῆς σαρκὸς. Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκοκήλη, ἡ (κήλη). Τὸ περὶ τοὺς ὄρχεις σάρκομα, πρήγμα. Πολύδ.

Σαρκοκόλλας, ἡ (κόλλα). Κόμμιτι, ἡ ῥητίνη τῆς Περσίας. Διοσκορ.

Σαρκολαβίς, ἱδός, ἡ καὶ

Σαρκολάθος, ὁ (λαμβάνω). Ὀργανον χειρουργικόν, δι' οὗ πνέεται τὸ κρέας. Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκόλατρες, ἱδός, ὁ, ἡ (λάτρις). Ὁ τὴν σάρκα λατρεύων, σεβόμενος. Ἐκκλ. Συλγρ.

Σαρκολήπις, ἱδός, ὁ, ἡ (λείπω). Λεπτὸς, λιγνός, ξηρός. Ἀνάλεκτ.

Σαρκομυελόν, τό (ὀμφαλός). Οἰδήμα, σάρκομα κατὰ τὸν ὀμφαλόν, πάθος τι.

Σαρκοπαγής, ἑός, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ἐκ σαρκὸς συνθετιμένης, ἡ πολυσταρκὸς, σαρκώδης. Μελέαγρ.

Σαρκοποιέω, ὦ. Μεταβάλλω εἰς σάρκα, τρέφω, σαρκῶν, ἢ κάμνω ἐκ κρέατος. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Σαρκοποιός, ὁ, ἡ. Σάρκα γεννῶν, ἢ προξενῶν, μεταβάλλων εἰς κρέας, ὁ κάμνων σαρκῶδη, καὶ ἐπὶ ζώων, ὁ παχύνων αὐτά.

Σαρκόπος, ὁ, ἡ (σάρξ, πῶν). Οὐ τιнос ἢ σάρξ πλήρης ἐμπνύει ἐστὶ ὅθεν

Σαρκοπώδης, ὁ, ἡ (αἶδος). Ὅμοιος ἐμπυασμένην κρέατι.

Σαρκόρριζος, ὁ, ἡ (ρίζα). Ὁ σαρκώδης ῥίζαν ἔχων.

Σαρκοσχίζω (σχίζω). Τὴν σάρκα σχίζω.

Σαρκοτικέω, ὦ. Σουῖδ. καὶ

Σαρκοτοκέω, ὦ (τόκος). Σάρκα τίκτω· παθ. Σέξτ.

Ἑμπ. ἢ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται, γεννᾷται ὡς ἐν

τμήμα κρέατος, ἄρκτος δηλαδὴ.

Σαρκοτροφέω, ὦ, ἡ (τρέφω). Τὸ σῶμα μου

τρέφω, περιποιούμαι. Γρηγόρ. Ναζ.

Σαρκοφάγεω, ὦ, ἡ (σαρκοφάγος). Σάρκα τρώ-
γω, ἔσθω, πληγόνω. Μελέαγρ. ὅθεν

Σαρκοφάγία, ἡ. Κρεοφαγία, φαγητὸν ἐκ κρέα-
τος. Πλούτ.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ κρέατα τρώγων,

τροφὴν ἐκ κρεάτων ἔχων. Πλούταρχ. μεταφορικῶς·

— δημόσιος. 2) πῶλος σαρκοφάγος, ἐξ οὗ κατε-
σκευασθὲν τάφος, καὶ ἐτίθεσαν τὰ σώματα τῶν

νεκρῶν, ὅς τις κατὰφθεῖρων αὐτὰ, μετέβαλλεν εἰς

κόνιν· καὶ «σαρκοφάγος, «σορός», ὁ ἐκ τούτου τοῦ

λίθου κατεσκευασμένος τάφος· καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης

σοροῦ, ἥτοι τάφου.

Σαρκοφάνης, ἑός, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ φαινόμενος

ὡς κρέας, ἔχων σαρκὸς ἐπιδερμίδα, ἡ ἐπιφάνειαν.

Σέξτ. Ἑμπ.

Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων, ἡ κα-
τατρώγων τὴν σάρκα. Ὀρφ.

Σαρκοφορέω, ὦ, ἡ (ἔσω). Σῶμα ἔχω· ἐκ τοῦ

Σαρκοφορέος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σῶμα ἔχων.

Σαρκοφύεω, ὦ (φύω). Κρέας ἡ σῶμα γεννᾷ, κά-
μνω· αὐξάνω. Ἰππ. ὅθεν

Σαρκοφυία, ἡ. Τῆς σαρκὸς γέννησις, αὐξησις.

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ σάρκινον φύλ-
λα ἔχων.

Σαρκόω, ὦ (σάρξ). Σάρκινον, ἡ σαρκώδης ποιῶ,

σαρκύνω. 2) πληγὴν τινα μετὰ κρέατος ἀποπληρῶ

ἐν τῇ ἰσθμῷ, σαρκύνω· παθ. σαρκύμαι, λαμβάνω

σῶμα, ἄνθρωπος γίνομαι. Ἑλληστ.

Σαρκώδης, ἑός, ὁ, ἡ. Κρεατώδης, ἡ πλήρης κρεά-
των. Ἡρόδ.

Σάρκωμα, ατος, τό (σαρκώ). Οὐδὲμα ἡ αὐξημα

κρέατος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, πρίσμα,

καὶ ἡ τῆς σαρκὸς αὐξησις.

Σάρκωσις, εως, ἡ (σαρκύνω). — σάρκωμα· ἔτι δὲ

καὶ τὸ σάρκα, σῶμα λαμβάνειν, ἀποκτᾶν· ὅθεν

Σαρκωτικὸς, ἡ, ὦν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ αὐξάνειν

τὴν σάρκα, σαρκύνειν.

Σάρμα, τό (σαίρω). Τρύπα τῆς γῆς. 2) — σαρμός.

Σαρμάται, οἱ· κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται,

οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας. Στράβ.

Σαρματία, ἡ. Εὐρωπαϊκὴ. Χώρα τῆς Ἀρκτίας

Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Οὐίστοῦλα ποτα-
μοῦ ἕως τοῦ Τανάϊδος. Πτολ. 2) ἡ Ἀσιατικὴ. Χώ-
ρα ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἕως

τοῦ Ρᾶ, ἡ Βόλγα. Στράβ. ὅθεν Σαρματικὸς, ἡ,

ὦν· τῆς Σαρματίας ὦν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ. Στράβ.

Σαρμεύω, ἐν Ἡρακλείτ. πίνω. ἀμφ. σαρμ.

Σαρμός, ὁ (σαίρω). Σωρὸς ἐκ σκουπιδίου, κό-
προς. Ἡσύχ.

Σάρνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ

κάτω Ἰταλίᾳ νῦν Sarno. Στράβ.

Σάρξ, σαρκὸς, ἡ. Τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων

κρέας. Ὀμ. σῶμα, κορμί. 2) παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἐ-
πιθυμία, ἡ διεφθαρμένη φύσις, ὁ κῆτος· καὶ παρὰ

Ματθ. ἀνθρωπότης.

Σάρων, τό, — σάρως. Ἡσύχ.

Σάρως, ὁ (σαίρω). Σάρωθρον, σκούπα. 2) σκουπῆ-
διον, ἀποκάθαγμα. 3) πᾶν τὸ τῆδε κᾶκεῖς ὡ-

θεύμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Καλλιμ. ἀπόβλημα, θι

ρίπτει ἔξω ἡ θάλασσα ἡ τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων

ἴδε κᾶκεῖς περιφερόμενον. Λυκούρριον. 3) κῶμι-

κῶς ἡ γρατῆ. 5) κύρ. ὄνομ. ποταμὸς τῆς Κατα-

νίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, νῦν Σεϊχάν. Ξενοφ.

Σάρω, ὦ, ὡσω (σαίρω). Σκουπίζω, παστρεύω· ὅθεν

«σατρωμένος οἶκος», σκουπισμένος. Ματθ. 2) ἐπὶ

κλιδωνος· τροπ. ἀντὶ τοῦ, ἴδε κᾶκεῖς περιφέρω,

διώκω. Λυκούρριον.

Σάρπη, ἡ, — σάλλη.

Σάρπηδονία, ἡ· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμέ-

νης ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ.

Σάρπηδονιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Σαρπηδόνης ὦν, ἡ

ἀνήκων αὐτῇ. «Σαρπηδονίη ἄρκη», ἀκρωτήριον

τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, νῦν Κάπο Γρέκο. Ἡρόδ.

καὶ «Σαρπηδ. — πέτρα». Ἀπολλ. Ῥόδ. «τὸ Σαρπη-

δόνιον χῶμα», — Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τρα-

χείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ποτε πό-

λις Σαρπηδών καλούμενη, ἡ ὁ ἐπὶ τοῦ ρηθέντος ἀ-

κρωτηρίου τάφος τοῦ Σαρπηδόνης.

Σάρπηδων, ἄνος, ὁ· ποιητ. Σαρπηδών, οντος. Υἱὸς

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ,

ὅς τις μεταθῶς εἰς Κιλικίαν τῆς Ἀσίας, ἔλαβε μέ-

ρος αὐτῆς, καὶ ἐβασίλευεν αὐτόθι. Ἡρόδ. 2) υἱὸς

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, ἡ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου

καὶ τῆς Δηιδάμειας, ἔκγονος τοῦ πρώτου, καὶ βασι-

λεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅς τις ἐλθὼν εἰς Τροίαν

πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ

Πατρόκλου. Ὀμ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἀδελ-

φῶς τοῦ Πόλυντος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡ-

ρακλέους. Ἀπολλόδ. 4) ἡ Σαρπηδόνης ἄρκη, Ἀκρω-

τήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Σάρπιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σάρπη.

Σάρπος, ὁ. Ξύλινον κιβώτιον, κιβωτός. 2) ξύλινος

οἶκος, παρὰ Βιθυνοῖς. Ἡσύχ. (παράγκα).

Σάρσινα, ἡ. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰ-
ταλίᾳ, νῦν Sarsina. Στράβ. ὅθεν Σαρσινᾶται, οἱ

κάτοικοι. Πολύδ.

Σάρτις, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας. Ἡρόδ.

Σαρύννη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικής Καππαδο-

κίας. Πτολ.

Σάρωθρον, τό (σαρώ). Ἐργαλεῖον δι' οὗ σαρό-

νομεν, σκούπα.

Σάρωμα, ατος, τό (σαρώ). — σάρως, καὶ,

σάρωσις.

Σάρων, ὦνος, ὁ. Ἀάγνος· καὶ, τὸ γυναικεῖον αἰ-

δοῖον. Ἡσύχ. (ὑπὸ τοῦ σαίρω, τὸ χαίνω). 2) κύρ.

ὄνομ. ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τροιζήνης ἐν Πελο-

ποννήστῃ. Πausan.

Σαρωνία, ἡ· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τῇ ὁποίᾳ ἡ-

γειρεναδὸν βασιλεὺς τῆς Τροιζήνης Σάρων. Paus.

Σαρωνικός, ἡ, ὦν. Τοῦ Σάρωνος ὦν, ἡ ἀνήκων

αὐτῇ. «Σαρ. κόλπος, ἡ πορθμός», ἡ θάλασσα τῆς

Ἀργολίδος, νῦν κόλπος τῆν Αἰγίνης, ὀνομασθεὶς

ἀπὸ τοῦ Σάρωνος βασιλεὺς τῆς Τροιζήνης ὅς τις

πεσὼν ἐπνίγη ἐν αὐτῇ. Σχολ. Εὐριπ. ἡ ἀπότινος

χωρίου Σάρωνος κειμένου πλησίον τῆς Τροιζήνης.

Στέρ. Βυζ.

Σαρωνίς, ἰδος, ἡ (σαίρω). Ἡ παλαιὰ καὶ κοῦρια,

ἡ σαρπισμένη δρῦς. Ἡσύχ. 2) Σηλ. τοῦ, Σαρωνικός·

ἢ Σαρ. θάλασσα — Σαρωνικὸς κόλπος. Διον.

Περιγῇ. 3) — Σαρωνία.

Σάρωσις, εως, ἡ (σαρώ). Τὸ σκοπίζειν, καὶ —
σάρως.

Σαρωτής, οὗ, δ (σαρώ). Ὅς τις σκουπίζει, πα-
στρεύει. Γλωσ.
Σάρωτρον, τὸ, = σάρωθρον.
Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτόας Ἀρμενίας,
οἱ καὶ Σάκπειρες. Ἀπολλ. Ῥόδ.
Σάσσω, ζήτ. σάττω.
Σάσων, υνος, ἡ. Νῆτος μικρὰ ἐπὶ τῆς εἰσόδου
τοῦ Ἰονίου πελάγους, νῦν Sassone. Στράβ.
Σάταλα, τὰ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. Δίων
Κάτω.
Σατάσπης, εος, ὁ. Γίδς τοῦ Τεάσπιος, Πέρσης,
ὁ βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, καὶ ἀνασκο-
λοπισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.
Σατάφαρα, τὰ. Πόλις τῆς μερ. Ἀρμενίας. Πτολ.
Σατέες, ἡ, σάτες. Δωρ. καὶ Λιολ. ἀντί, σήτες, σῆ-
τες, τήτες. Ἐρέτος, τοῦτον τὸν χρόνον.
Σατίων, ἡ (ἐκ τοῦ, σάσαι, ὃ ἐστὶ καθίσαι, παρὰ
Παρίσι). Ἀμάξι διὰ μάχην. Ὅμ. ἐν γένει, φορ-
τηγὸς ἀμάξια. Ἀνακρέων.
Σατινίοις, εντος, ὁ. Μέγας τις χεῖμαρρος τῆς
Μυτίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. ὁ καὶ Σαυνίοις. Στράβ.
Σάτον, τὸ. Σιτικὸν μέτρον Ἑβραϊκόν. Ἀγ. Γρ.
ὁ Ηὐχ. ἔχει καὶ σάτον, μόδιος γέμωνα, ἦγουν
ἐν ἡμῖν μόδιον Ἰταλικόν.
Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης. Ἡρόδ.
Σατραπεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἡ ἐπαρχία τοῦ σα-
τράπου. Ἰων. σατραπία. Ἡρόδ. ἐκ τοῦ
Σατραπεύω. Σατράπης εἰμι, ἐξουσιάζω καὶ διοι-
κῶ ἐπαρχίαν τινὰ ὡς σατράπης· ἐν γένει, διοικῶ,
ἐξουσιάζω. Ξενοφ.
Σατράπης, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς
τοῦ βασιλεῦς τῆς Περσίας· λέξις Περσική. 2) ἐν
γένει, ἔγκριτος, μέγας, αὐθέντης· ὅθεν
Σατραπικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς σατράπην ἀνήκων,
κατὰ τὸ ἦθος τοῦ σατράπου παρὰ Παντανία, καὶ
εἰς τὸν Κορυβάντων.
Σάτρης, ου, ὁ. Ὁ Φώτιος ἔχει, «σάτραι, σατρά-
παι» καὶ, Αἰθιόπων γένος.
Σατταγώδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μερ. Ἀσίας κατοι-
κῶν πλησίον τῆς Συγδιανῆς. Ἡρόδ.
Σάτω, ἡ, σάσσω, ξω. Στοιβάξω, βάλλω πολλὰ
πράγματα μαζὶ καὶ σφικτά. 2) ἐπὶ πολεμιστῶν
καὶ στρατιωτῶν, ἐνδύνω, καθοπλιζῶ, προμηθεύω
μέ ὅλα τὰ ὅπλα. Ἡρόδ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐ-
τοιμάζω, ἡ προμηθεύω τινὰ μὲ ὅλα τὰ χρειώδη
ἱματίων, τροφῆς κτλ. Ἡρόδ. 3) ἐπὶ ζώων, φορ-
τώνω, σελλόνω, σαμαρόνω. 4) παραγεμίζω, πατῶ,
ἵνα παραγεμισθῇ ἡ συμμαχική τι. Αἰσχύλ. καὶ
γεμίζω μὲ φαγητὸν καὶ ποτὸν, χορτάζω· παθ.
σάττεται, πατεῖται, πίπτει εἰς τὸ βάθος, κατα-
κάθηται, κατασταλάζει.
Σατύρα, ἡ. Λακων. Ἰεροφίς τις πλήρης σταφίδων
καὶ ἄλλων τοιούτων. Ἡσυχ. ὅθεν μικτόν τι ποῖμα.
2) Σηλ. τοῦ σάτυρος, = πόρνη. Εὐστάθ. ὅθεν ἐπὶ
πολλῶν ἐκτιρόν.
Σατύρις, ἡ. Ἐίδος ἐδέσματος ἀπό τινας φυτοῦ.
Σατύρις, ου, ὁ. Ἀριστοτέλ. Νόσημά τι περὶ τὸ
σῆμα, ὅποτε μάλιστα τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος
γίνεται ἀπὸ πρίσματος καὶ ἀχρεΐα σαρκώματα.
Σατυρίστις, ἡ (Σάτυρος). Πάθος τι κατὰ τὸ ἀνδρικὸν
μόριον, ὅποτε ὁ πάσχων ἔχει κλίεν μεγάλην πρὸς
τὰ ἀφροδίτια, καὶ τὸ μόριον μετὰ φλογώσεως ὀγ-
κώδης καὶ ἐντεταμένον ἔχει. Παῦλος. Αἰγιν. 2) πρί-
ξιμον τῶν παρωτίδων ἀδένων. Γαλην. 3) πάθος τι,
καθ' ὃ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ σάτυρου. 4)
= σατυρίας.

Σατυρίασμας, ὁ, = σατυρίαισι.
Σατυρία. Πάσχω σατυρίασιν.
Σατυρίδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σάτυρος.
Σατυρίζω. Παίζω ἢ παρασταίνω ἕνα σάτυρον. 2)
οὐδέτ. ἀσελγῆς εἰμι ἀμφ. Κλήμ. Ἀλεξ.
Σατυρικὸς, ἡ, ὄν. καὶ ἐπὶ -κῶς (σάτυρος). Ὁ ἀνή-
κων εἰς τὸν σάτυρον, ἀσελγῆς. 2) ἀνήκων εἰς σατυ-
ρικὸν παιγνίδιον, ὑποκριτής. Πλούταρχ.
Σατύριον, τό. Τετράποδον τι ζῶον, ἐν ᾧ δασι δια-
τρίδον. Ἀριστοτέλ. 2) εἶδος φυτοῦ πρὸς ἀφροδισια-
σμούς παραορμητικόν. Πλούταρχ.
Σατυρίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ σάτυρος. Θεόκριτ.
Σατυρίσμος, ὁ, = σατυρίαισι.
Σατυριστής, οὗ, ὁ (σατυρίζω). Ὑποκριτὴς ἐν τῷ σατυρι-
κῷ δράματι· ἐν γένει, ὁ παριστῶν ἕνα σάτυρον.
Σατυρίων, υνος· ὁ κύρ. ὄνομ. μίμου τινὸς καὶ γε-
λωτοποιοῦ. Λουκιαν.
Σατυρογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ σατύρους, ἡ
σατυρικῶν γράφων. Διογ. Λαέρτ.
Σάτυρος, ὁ, καὶ Σάτυροι, πληθ. Θεοὶ τινες κατοι-
κῶς τάδεως, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης
Ἰρθίμης, ἡ τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας,
σύντροφοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, μετὰ ὧτων
μακρῶν καὶ σουθερῶν, μετὰ οὐρᾶς καὶ αἰγίων πο-
δῶν, καὶ μικρῶν κερατοειδῶν ἐξοχῶν ὅπισθεν τῶν
ὧτῶν, πρὸς οὓς καὶ ἀποδίδουσι τὴν ζωϊκὴν ἀσελ-
γειαν καὶ λαγνείαν. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα, εἶδος πι-
θήκων, οὐρὰν ἔχοντων. Πανταν. 3) εἶδος δράματος
ἢ κομμάτιον Σατρικόν, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς οἱ Σάτυροι
ἐποίησαν τὰ κύρια πρόσωπα, ὡς τὸ τοῦ Εὐριπίδου,
Κύκλωψ ἐπιγραφόμενον. 4) κατὰ τὸν χαρακτῆρα
τῶν Σατύρων, ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγῆς
ἄνθρωπος. 5) χορευτής. Ἡσυχ. 6) Εἰς τῶν 30 τυ-
ράνων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. 7) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος
ἐκ Μαραθῶν, ὑποκριτὴς τραγικῶν δράματων ἐν
Ἀθήναις. Δημοσθ. 8) κωμικὸς ποιητὴς Ἑλλήν.
Πλούτ. 9) φιλόσοφος περιπατητικὸς. Ἀθήν.
Σατυρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν
σατύρων ὄν ἡ ὁμοιὸς αὐτοῖς.
Σατύρων νῆσοι, αἱ. Τρεῖς νῆσοι ἀπέναντι τῶν πα-
ραλιῶν τῆς πέρας τοῦ Γάργου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων
εὐρίσκειτο πλῆθος πιθήκων μὲ μικρὰς οὐράς.
Σαυκὸς, ἡ, ὄν. Εὐκολότριπτος· ὅθεν ξηρὸς, στεγνός.
Συρακούσιος λέξις.
Σαυκρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τρυφεροῦς
πόδας ἔχων.
Σαυκρός, ἡ, ὄν. = σαῦλος.
Σαῦλος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν φονεύ-
σας διὰ τοῦ τόξου τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν. Ἡρόδ.
Σαυλόμαϊ, οὔμαι (σαῦλος). Τρυφερῶς κινεῖμαι,
βαδίζω, χορεύω, γυναικῶδες φέρομαι, καμαρόνω.
2) εἶμαι τρυφερός, μαλακὸς, γυναικῶδης. Εὐριπ.
Σαυλόπρωκτιάω, ὦ (σαῦλος-πρωκτός). Σαλεύω
τὸν κῶλον ἐν τῷ περιπατεῖν, καμαρόνων. Ἀριστοφ.
Σαῦλος, ἡ, ὄν. καὶ ἐπὶ. σαυλός. Ὅστις περι-
πατεῖ καμαρόνως, καὶ σαλεύει τὸ σῆμα, ἡ τὸν κῶλον
τοῦ ὅθεν «σαῦλα ποτὶ βαίνεινα». Ὅμ. 2) ἐν γένει,
μαλακὸς, τρυφερός (ντελικτός) ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ
(πιθανὸς παρὰ τὸ σάλος).
Σαῦλωμα, τό (σαυλόμαϊ). Τρυφερότης, μαλακότης.
Σαυλάα. Κωμικὴ δίχα τινὸς ἐννοίας λέξις τοῦ
Τριβαλλοῦ παρ' Ἀριστ.
Σαυλάζω. Ῥίπτω, ἐπιτυγχάνω, ἡ φονεύω διὰ τοῦ
σαυλίου. Διόδωρ. Σικελ. ἐκ τοῦ
Σαυλιον, τό ἡ σαυλίου. Εἶδος ἀκοντίου βαρβαρικοῦ.
Διόδωρ. Σικελ. 2) τὸ αἰδοῖν τοῦ ἀνδρός. Κρατίν.

Σαυνίται, οἱ, = Σαυνίται. Πολύθ. ὄθεν
Σαυνίτης, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Σαυνός, ὁ, = σαῦλος. Κρατῖνος παρ' Ἡσυχίου.
Σαῦρα, ἡ καὶ Ἰωνικ. σαύρη, ἡ. Εἶδος ζωαρίου ὠ-
 τόκου καὶ ποικίλου, τέσσαρας πόδας ἔχον καὶ οὐρὰν
 μακρὰν, ἐν τοῖς φραγμαῖς καὶ βάτοις διατιώμενον
 κοινῶς γουστέρτα. 2) ὄψαριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ
 σαυρίδων, λεγόμενον. 3) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον.
 Ἀνθολογ. 4) εἶδος καρδάμου. 5) πεπλεγμένη τις
 δακτυλῆρα, χρήσιμος εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλωσι πάλιν
 εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐκ τῆς κλειδώσεως αὐτῶν ἐκ-
 θαλμένα δάκτυλα. Ἰπποκράτ.
Σαυρία, ἡ. Ἀκοντίου εἶδος, καί, διεφθαρμένον σπαρ-
 τόν· ἄμφ. (ἐκ τοῦ, σαυνίου) ὄθεν
Σαυρίάξω. Ἀκοντίζω· ἄμφ. πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγκ.
 ἀντὶ σαυνιάξω. 2) φθείρω τὰ σπαρτά· ἄμφ.
Σαυρίδιο, τό = σαῦρα. 4. σημασι.
Σαυρίτης, ου, ὁ καὶ Σηλ. σαυρίτης, ιδος, ἡ (σαῦ-
 ρα). Ὁ ἐκ τῆς σαύρας ὢν, ὅμοιος τῇ σαύρᾳ. 2) παρ'
 Ἡσυχίου εἶδος τι ὄψεως, ὁ παρ' ἡμῖν Ἀστρίτης.
Σαυροβρίτης. Ὁ βαρὺν σαυρωτῆρα ἔχων, φέρων Ἡσυχ.
Σαυροειδής, έος, ὁ, ἡ (σαῦρα-εἶδος). Ὅμοιος σαύρα.
Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τὰς σαῦ-
 ρας· ἐπιθ. Ὁ ἀλλόλωνος. Πλίν.
Σαυρομάται, οἱ, = Σαρμάται. Γένος Σκυθικόν. Ἡρόδ.
Σαυροπάτις, ιδος, ἡ (πατέομαι). Ἡ τρώγουσα
 γουστέρτζα.
Σαῦρος, ὁ, = σαῦρα. 2. σημασι.
Σαυρωτήρ, ἦρος, ὁ. Τὸ σιδηροῦν ἄκρον λόγχης ἢ
 ἀκοντίου. Ἰλ. ἐν γένει, λόγχη, δόρυ, ἀκόντιον (ἀντὶ
 σταυρωτήρ, ἀπὸ τοῦ σταυρός)· ὄθεν
Σαυρωτός, ἡ, ὄν. Δόρυ σαυρωτῆρα ἔχον. Ἡσυχ. 2)
 (σαῦρα) ποικίλος, παρδαλὸς ὡς ἡ γουστέρτα.
Σαυσαρισμός, ὁ. Ξηρασία καὶ ἀκίνησις τῆς
 γλώττης. Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ
Σαυσάρδς, ἄ, ὄν. Ξηρὸς, στεγνός. Ἡσυχ. (πιθαν.
 ἐκ τοῦ αἴω).
Σαυτοῦ, σαυτῆς, ἀντὶ σεαυτοῦ, κτλ. ἴδε τοῦτο.
Σαυχμός, ὁ, ἡ (αἴω). Ξηρὸς, τρυφερός, χαλκρός,
 ἄραιος, ἐυκόλοτροπος, φθαρτός, ἀδύνατος.
Σάφας, ποιητ. ἐπιρρ. (σαφής). Φανερός, εὐλήπτως,
 βέβαια. Ὁμ.
Σαφῶ (σαφής) = σαφηνίζω· ἄμφ.
Σαφῶς, Ἰωνικ. ἀντὶ, σαφῶς (σαφής) = σάφα. Ὁμ.
Σαφηγορίς, ιδος, ἡ ποιητ. Σηλ. τοῦ σαφήγορος.
Σαφήγορος, ὁ, ἡ (σαφής-ἀγορεύω). Μὲ βεβαιό-
 τητα, ἢ ἀληθῶς ὁμιλῶν. Πανσαν.
Σαφήνεια, ἡ (σαφηνής). Καθαρότης ἀκριβεία τοῦ
 λόγου, ἢ τῶν νοημάτων. Διον. Ἄλιμ.
Σαφηνέως, Ἰων. ἐπιρρ. = σαφῶς ἐκ τοῦ
Σαφηνῆς, ὁ, ἡ. Δωρκ. σαφηνής. Πίνδαρ. = σαφής.
 Σοφ. ὄθεν
Σαφηνία, ἡ ποιητ. ἀντὶ, σαφηνεία.
Σαφηνίζω (σαφηνής). Καθαρὸν, φανερόν ποιῶ,
 ἐξηγῶ καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς. Ξενοφ. ὄθεν
Σαφηνισμός, ὁ. Ἐξηγήσεις, σαφῆς παράστασις
 τοῦ λεγομένου. Διον. Ἄλικαρ. ὄθεν
Σαφηνιστικός, ἡ, ὄν. Ὁ σαφηνίζων, δύναμιν
 εἰς τὸ σαφηνίζειν ἔχων. Γρηγ. Νάξ.
Σαφηνῶς, ἐπιρρ. = σαφῶς, ἴδε σαφής. Θέογν.
Σαφῆς, έος, οὗς, ὁ, ἡ. Καθαρός, λαμπρός, φανερός,
 καταληπτός, βέβαιος, ἀληθής· συγκριτ. σαφέστερος,
 καὶ ὑπερθετ. σαφέστατος. Πίνδαρ. ἐπιρρ. σαφῶς,
 καὶ, εὐ σαφῶς, καὶ σαφῶς εὖ. Σοφοκλ. (σοφός) ὄθεν
Σαφήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ σαφηνίζων, ἐρμηνευτής,
 μάντις, ἀληθής. Ἡσυχ. ποιητ.

Σαχνός, ἡ σάχνος, ὁ, ἡ (αἴω). = σαυχμός· παρ'
 ἡμῖν ψαχνός.
Σαῶ, οὗς, ἡ κύρ. ὄνομ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ
 τῆς Δωριίδος. Ἡσίοδ.
Σάω, κατὰ τὸν Ἑτυμολ. ἐκ τοῦ σῶω, γίνεται σάω, τὸ
 παθητικὸν, σάομαι, ἐσάομαι, ἐσάου, καὶ τροπή
 Δωρικῇ τῆς, οὐ εἰς αἶω, σάω. Ὁδύτ. 2) Λακων. =
 θεωρῶ. Ἡσυχ. καὶ, ἐσάμεν, ἐθεωροῦμεν.
Σάω, = σῆω. Κατακινῶ· ὄθεν σῶσι. Ἡρόδ.
Σάώζω, ποιητ. ἀντὶ σῶζω.
Σάώτερος, συγκρ. τοῦ, σάος, Αἰολικῷ. Τριέτε-
 ρος, ἢ σωτηριώτερος. Ἰλ.
Σαώτηρ, ἦρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σωτήρ. Σιμωνίδ.
Σαιτήρια, ἡ, = σωτηρία. Ἡσυχ.
Σαώτης, ου, ὁ (σάω). ποιητ. ἀντὶ σωτήρ. Ἀντιπ.
 Θεσο. καὶ ἐπιθετ. τοῦ Διονύσου. Πaus.
Σαώτις, ιδος, ἡ Σηλ. τοῦ σαώτης.
Σθέννυμι, καὶ σθεννύω, σθέσω, σπανιώ. σθήσο-
 μαι· παθ. παρκ. ἔσθεσμαι. ἄορ. παθ. ἐσθέσθην,
 ενεργ. ἄορ. ἔσθεστα, ενεργ. Σθύνω. Ἰλ. 2) ἐπὶ ρευ-
 στῶν. Ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ, στύψω. 3) τροπ.
 ἡσυχάζω, καταπραῦνω, μετριάζω, ἐξαλείφω, ἐμ-
 ποδίζω. »σθέσσαι χόλον». Ὁμ. οὐδέτι. παρακ. ἔσθηκα,
 καὶ ἄορ. ἔσθην, ἐκπ. σθείην, ἄπαρ. σθῆναι. Δωρ.
 ἔσθαν· σθύνομαι, ἐπὶ πυρός. Ἰλ. ἔτι δὲ ξηραίνομαι,
 στεγνόνω τροπ. Σνῆσκω, παύω τοῦ ξῆν. Ἐπιγράμ.
 ἐν γένει, παύειν, κατακάθῃσθαι, κοπάζειν, π. χ. ἐπὶ
 κυμάτων, ἐπὶ ἀνέμου, ὡς »ἔσθη οὐρος». Ὁδ. ἐπὶ
 παθῶν· ὄθεν
Σθέσις, εως, ἡ. Κατάπαυσις, σθήσιμον. Ἀριστοτέλ.
Σθεστήρ, ἦρος, ὁ (σθέννυμι). Ὁ σθύνων· ὄθεν
Σθεστήριος, ἱα, ἰον. Ὁ δύναμιν ἔχων, ἢ ἐπιτή-
 δειος εἰς τὸ νὰ σῶσῃ, ἢ ἐξαλείψῃ.
Σθεστής, οὗ, ὁ, = σθεστήρ· ὄθεν
Σθεστικός, ἡ, ὄν, = σθεστήριος.
Σδέυγλα, ἡ. Αἰολ. ἀντὶ ξεύγλη. Ἡριυνα.
Σε, ἐπιρρῆματικῇ τελικῇ συλλαβῇ σημαίνουσα κίνη-
 σιν εἰς τόπον, π. χ. ἄλλοσε, ἄμφωτέροις κ.τ.λ.
Σεαυτοῦ, σαυτῆς, Ἰων. σεαυτοῦ, ἡς. Ἀντανυμία
 τοῦ β'. προσ. σύνθετος ἐκ τοῦ, σὲ αὐτό, καὶ σημαίνει,
 σοῦ τοῦ ἰδίου. ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν. δοτ.
 καὶ αἰτ. ἐνικ. τοῦ ἄρσ. καὶ Σηλ. παρ' Ὁμ. σοὶ αὐ-
 τῷ, σ' αὐτόν καὶ, τὰ σ' αὐτοῦ, τὰ σ' αὐτῆς, ἀντὶ
 τὰ σά. Ἰλ.
Σεβάξομαι, ἄσμαι, μέσ. (σέβας). Εὐλαβοῦμαι,
 συστέλλομαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι. Ὁμηρ. 2)
 ἐν γένει σέβομαι.
Σέβας, τό μόνον ἐπὶ τῆς ἐνικ. ὄνομ. αἰτ. καὶ
 κλητ. ἐν χρήσει (σέβομαι). Συστολή, εὐλάβεια. Ἰ.
 ἐν γένει, σεοφοβία, τιμὴ, ἐντροπή. 4) θαυμασμός,
 ἐκπλήξεις, »σέβας μ' ἔχεινα». Ὁδ. 3) τὸ ἀντικείμενον
 τῆς εὐλαβείας, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς τιμῆς.
Σέβασις, ἡ (σεβάξομαι) = σέβας.
Σέβασμας, τό (σεβάξομαι). Τὸ ἀντικείμενον τῆς
 λατρείας καὶ τιμῆς, ἢ θαυμασμοῦ. Πράξ. Ἀποστ.
 καὶ = σέβασις, ἦτοι τιμὴ, λατρεία. Διονύσι. Ἄλικ.
Σεβάσμιζω. Εἰς σέβας διεγείρω. Ὑμνῶδ.
Σεβάσμιος, ὁ, ἡ, καὶ, ἱα, ἰον ἐπιρρ. -ίως (σέβας).
 Ὅν πρέπει νὰ σέβηται τις, ἀξίος τιμῆς καὶ εὐλα-
 βείας, θαυμάσιος· ἔτι δὲ, ἱερός, θεῖος. παρ' Ἡρω-
 διανῶν, = σεδαστός. καὶ »σεδάσμιον, σέβας, τιμὴ,
 προσκύνησις» ὁ αὐτ. ὄθεν
Σεβάσμιότης, ιδος, ἡ. Ἀξιοπρέπεια, ἀγιότης.
Σεβασμός, ὁ (σεβάξομαι) = σέβασις.
Σεβασμύνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ σεβασμιότης.
Σεβάστεια, καὶ -ία, ἡ. Πάλις τῆς ἐπαρχ. τοῦ

Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· νῦν Σιδάς· ὄθεν Σεβαστηνός, ὁ κά-
τοικ. Στέρ. Βυζ.
Σεβαστεῖον, τό. Ὁ ναὸς τοῦ Σεβαστοῦ, ἦτοι τοῦ
 Αὐγούστου. Φιλ.
Σεβαστεύω, = σεβάζομαι. Ἰώσηπ.
Σεβαστή, ἡ. Ἡ πόλις Σαμάρεια ἐν Παλαιστίνῃ,
 μετονομασθεῖσα οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου εἰς τιμὴν τοῦ
 Καίσαρος Αὐγούστου. 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχ-
 τοῦ Πόντου. Στράβ. 3) κύρ. ὄνομα αὐτοκρατορίσσης
 ἐκ Ῥώμης. Ἡρώδ.
Σεβαστιανός, ὁ Sebastianus. κύρ. ὄνομ. ἀν-
 δρῶν. Ῥωμαίων. Ἀνθολ.
Σεβαστιάς, ἄδός, ἡ. = Σεβαστή. Λέων. Ταρ.
Σεβαστικός, ἡ, ὅν, καὶ ἐπὶ ῥ. -κώς, = σεβάσμιος,
 Διόνυσ. Ἄλκ. 2) μεταξύ τῶν Πυθαγορείων ἡ τάξις
 τῶν καταγινόμενων περὶ τὴν θεωρίαν τῶν σεβαστῶν.
 Φωτ. Βιβλ. ἐκ τοῦ
Σεβαστοπόλις, εἰς, εἰς, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχ. τοῦ
 Πόντου. Πτολ. 2) = Δισκοουρίας. Στέρ. Βυζ.
Σεβαστός, ἡ, ὅν (σεβάζομαι). = σεβάσμιος, ἐπὶ θ.
 τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ τῶν τῆς Ῥώμης βα-
 σιλέων, ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ, Augustus. καὶ, Σεβα-
 στή, Σεβαστιάς, ἀντὶ τοῦ Augustus.
Σεβαστοφόρος, ὁ (φέρω). ἱερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ,
 ἦτοι τοῦ Αὐγούστου. Σουίδ.
Σεβένιον, ἡ σεβέννιον, τό. Τὸ περικάλυμμα τοῦ
 ἀνδρὸς καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος.
Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω
 Αἰγύπτῳ· νῦν Σαμανούδ. καὶ Σεβεννυτική πόλις.
 Στράβ. ὄθεν Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Σε-
 βεννύτης νομός· καὶ, Σεβεννυτικός, ἡ, ὅν· τῆς Σε-
 βεννύτου ὡν, ἡ ἀνήκων εἰς αὐτήν. »Σεβ.-στόμα»,
 βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ
 Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. Ἡρόδ.
Σεβριανός, καὶ Σεσυρη. Severianus κύρ. ὄνομ.
 ἀνδρῶν Ῥωμαίων.
Σεβήρος, ὁ, Severus. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.
Σεβίζω, ἴσω, = σεβάζομαι, ἐξαιρ. Τιμῶ, θαυ-
 μάζω (μὲ πολλὴν ὑποφάν). Πινδ. ὄθεν
Σεβιστός, ἡ, ὅν, = σεβάσμιος. Ἡούχ.
Σέβομαι, μέτ. ἀόρ. ἐσέφην. Πλάτ. = σεβάζομαι.
 Ὁμ. 2) τιμῶ, προσκυνῶ, λατρεύω. Ξενοφ. »τὸ σε-
 θόμενον» = σέβας. 3) ὁ τύπος σέβω, σέφω, =
 σέβομαι, ἐξαιρ. τιμῶ, λατρεύω. Πινδ. ἔτι δὲ,
 ἐμπνέω εἰς τινα συστολήν, ἡ εὐλάβειαν. Πλάτ.
 (παρὰ τὸ, σέω).
Σεβρίον, τό. Κώμη τις ἐν Λακωνίᾳ. Πausan.
Σεβρός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰπποκλῆντος, ἥρως σεβόμενος
 ἐν Λακωνίᾳ, ἐκ τοῦ ὁποῦν καὶ ὀνομάσθη Σεβρίον
 τὸ αὐτῷ χωρίον.
Σεγέστη, = Ἐγέστη.
Σεγόδιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας,
 νῦν Rhodéz. Πτολ.
Σεγουβία, ἡ Segovia. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς
 Ἰσπανίας. 2) ἐτέρη πόλις αὐτῆς. Πτολ.
Σεγουσιανοί, οἱ· καὶ Σειγ.-Λαὸς τῆς Λουγδο-
 νικῆς Γαλλίας. 2) λαὸς τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας πε-
 ρὶ τὰς Ἀλπεῖς. Δίων Κάσσ.
Σεγούσιον, τό. Πόλις τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς
 χῥῆρας τῶν Τηρουσιανῶν, νῦν Σούσα. Πτολ.
Σέδη, ἡ. Καθέδρα. Φώτ.
Σέδητανός, ἡ Σιδ. -οί. Λαὸς τῆς Ταρράκωνικῆς
 Ἰσπανίας. Στράβ.
Σέθων, ποιητικῇ γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ σοῦ. Ἰλ.
Σέθων, ὄνομα, κύρ. ὄνομα. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Σειεύς, εἰς, ὁ (σειώ). = σείων. Πολυδ.

Σειλήνη, ἡ· κύρ. ὄνομα. Γυναικὸς τινος. Ἀνθολ.
Σειληνικός, ἡ, ὅν. Τοῦ Σειληνοῦ ὡν, ἡ ἀνήκων εἰς
 αὐτόν. Πλάτ.
Σειληνός, ὁ. Πιστὸς σύντροφος τοῦ Διονύσου, ὁ
 παλαιότερος, ἐμπειρότατος, καὶ περιφρονητάτος
 τῶν σατύρων, διαπρέπων τῶν ἄλλων καὶ κατὰ
 τὸ προσαρτικόν· κατὰ τοῦτον ὀνομάσθησαν ἐν γέ-
 νει οἱ παλαιότεροι σάτυροι Σειληνοί. Ὁμ. παρ'
 Ἡρόδ. γράφ. καὶ, Σιληνός· ἔτι δὲ Σειληνοί, καὶ τινα
 μικρὰ μέχρι τοῦ στήθους ἀγάλματα τοῦ Σει-
 ληνοῦ. Πλάτ.
Σειληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοῖος τῷ Σειληνῷ.
Σειν, Δωρ. ἀντὶ Σεῖν, τρέχειν. 2) σεῖν, ἔλεγον καὶ
 ἑκράζον αἱ τροφαὶ εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅταν ἤθε-
 λον νὰ οὐρήσωνται. Ἀριστοφ.
Σεῖο, ἐπικ. γεν. τοῦ, σὺ, ἀντὶ σέο. Ὁμ.
Σεῖος, σεῖα, σεῖρον. Δωρ. ἀντὶ, Σεῖος, Σεῖα, Σεῖρον.
Σειρά, ἡ καὶ Ἰωνικ. σειρή, ἡ (εἶρος = πλέκω, ἡ
 συνδέω). Πλέγμα, ἄλλως, σχοινίον, δεσμὸς, ἡ ἡνία,
 Ὁδ. καὶ »σειρά τριγῶνα καὶ »σειρά κεφαλῆς»,
 τὰ πλεγμένα μαλλία τῆς κεφαλῆς, πλεξούδα. 2)
 σχοινίον πολεμικόν, δι' οὗ Σκυθικὰ ἔθνη (ἐξαιρέτως
 οἱ Σαργάρτιοι) ἐν τοῖς πολεμοῖς ἐξώγουν τοὺς ἐ-
 χθροὺς αὐτῶν καὶ ἔτουν αὐτοὺς κατὰ γῆς ἢ ἐβί-
 ζον πρὸς αὐτοὺς ἔρχεσθαι. Ἡρόδοτ. 3) = σειρία-
 σις. Ἰππικατ.
Σειράγων, εἰς, εἰς, ὁ (σειρά-γω). »Σχοινίον τι
 πεπλεγμένον, δι' οὗ ἄρουσι καὶ ἔλκουσι τὰ ζῶα. Πολ.
Σειράδην, ἐπὶ ῥ. (σειρά). Παλλάδιος ἐν Λαυσαῖκ.
 Μὲ σχοινίον.
Σειράδιον, τό· ὑποκριστ. τοῦ, σειρά.
Σειράζω, ἄσω (σειρά). Δένω μὲ τὸ σειράδιον, σύ-
 ρω μετὰ τούτου.
Σειράζω, ἄσω (σειρίος). Διὰ τῆς ξέρμης ξηρὸν
 ποῖω, ἐν γένει, ξηραίνω.
Σειραῖος, αἶα, αἶον (σειρά). Ἐπὶ ἵππῳ, ὅς τις
 εἶναι δεμένος εἰς τὸ σχοινίον ἐμπροσθεν ἀμάξης ἢ
 ἄρτρου. Σοφοκλ. καὶ Πολυδ. »σειραῖος ἱμάς», ὁ
 ἱμάς, δι' οὗ ἔλκεται, ἢ ἐν ἑλκεῖ οἱ σειραῖοι ἵπποι
 ὑπὸ σειραῖος ποστὶν ἔλκουσαν τέκνα. Εὐριπ. πλη-
 σιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ.
Σειράς, ἄδός, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, σειρά, = σειρά-
 διον. Πολυδ.
Σειραφόρος, ἡ σειραφόρος, καὶ σειροφόρος, ὁ,
 ἡ (σειρά-φέρω). Ὁ ἵππος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι συνε-
 ζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης, ἀλλ' εἰς τὸ
 σχοινίον ἐξώθεν καὶ παραπορεύεται τοῖς ἐξευγμέ-
 νοις· ἄρα, ὁ σύρων τὸ σχοινίον, πρόχειρος ἵππος.
 λέγεται δὲ καὶ ὄνος, καὶ κάμηλος σειραφόρος. Ἡ-
 ρόδοτ. 2) ὁ φέρων, βαστάζων βρόχον, ἡ σειράν, ἔ-
 δε σειρά. 2. σηματ.
Σειράω (σειρά). = σειράζω.
Σειρεύω, = σειράζω. Εὐριπ.
Σειρέω, = σειράζω. Ξηραίνω.
Σειρηδών, ὄνος, ἡ, = Σειρήν. Αὐσανίος ἐν Εἰδουλ.
Σειρὴν, ἡ, ὄνος καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. Σειρήνες.
 Ἐλέγοντο παρθέναι τιγὲς εὐφρονεῖαι, αἱ τινες ἐν τινὶ Νή-
 σω τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας καθεζόμεναι, ἐγοήτευον
 καὶ εἰλκυνον εἰς ἐαυτὰς τοὺς παραπλέοντας διὰ
 τῆς μελωδίας τῶν ὁποῦν καὶ κατέτρωγον, εἶχον
 δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ Σώρακος καὶ ἄλλω, εἶδος γυναικῶν,
 τὰ δὲ κάτω στρουθῶν, Φώτ. οἱ Ἕλληνες ἔθετον τὰ
 ἀγάλματα αἱ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐπάνω τῶν μνη-
 μείων ὡς σημεῖον λύπης, Διόδωρ. Σικελ. οἱ με-
 ταγνστ. ὑπέθετον τρεῖς Σειρήνας, αἱ ὁποῖαι ὀνομά-
 ζοντο, Παρθενόπη, Λίγεια, ἡ Λιγεία, καὶ Λευκοεία.

Λυκοφρ. κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, Μόλπη, ἢ Μολπή, ἢ Μολπαδία, Ἀγλαομήνη, Θελεσιόπη, ἢ Θελεσιέπεια, καὶ Πεισιόνη, ἢ Ἀγλαόπη, αἱ τινες ἐμυθολογοῦντο θυγατέρες τοῦ Ἀγελώου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούτης Τερψιχόρης. Ἀπολλ. Ρόδ. ἢ τῆς Μελοκαρινῆς. Ἀπολλοδ. 2) τροπ. ἢ μαγικὴ δύναμις, χάρις, τὸ θελητικὸν τῆς ρητορικῆς ἐνθουσιασμοῦ. Φωτ. 3) εἶδος ἀγρίας μελισσῆς. Ἀριστοτέλ. 4) εἶδος μικροῦ τινοῦ πτηνοῦ, κοινῶς, τρυπορράκτης. 5) κατὰ Φώτιον, ὁ λεπτός καὶ διαφανὴς χιτὼν, χιτὼν καλοκαρινός, ὁ Πτύχ. ἔχει σειρηναί (ἐσθλῆτες) ἱμάτιον χρησίμου εἰς καιρὸν θέρους (παρὰ τὸ, σειρά).
 Σεῖρ ἡ νῆις, ὅ, ἢ. Θελτικὸς, ὡς ἡ Σεῖρη. Ἡσιόδ.
 Σεῖρ ἡ νῆις, ἰδός, ἢ. Τῆς Σεῖρης οὐσα, ἡ εἰς τὰς Σεῖρηνας ἀνήκουσα. » Σεῖρηνας πέτρας, = Σεῖρηνοῦσων ἀκρωτήριον. Διον. Περιηγ.
 Σεῖρη νῆες, = Σεῖρινοις.
 Σεῖρη νοῦσσαί, καὶ Σεῖρηνες, αἱ. Τρεῖς μικραὶ ἡτοὶ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ. νῦν Calli. Στράβ.
 Σεῖρη νοῦσων ἀκρωτήριον. τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι διέτριβον αἱ Σεῖρηνες, νῦν la Punta Στράβ.
 Σεῖρη φόρος, ὅ, ἢ. Ἰων. ἀντί, σειραφόρος.
 Σεῖρις αἰς (σειρά). Κἄθως τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῷα συμβαίνει, ὅταν εἶναι ἀναμμένοις τῆς ἀπὸ τὴν ζέσταν, καὶ κυρίως ὑπὸ τῶν τοῦ θέρους καυμάτων. Παύλ. Αἰγν.
 Σεῖρις αἰ, ὡ (σειρός). ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Φωτίζω. 2) σειριατὶν πάσχω. Ἀλέξανδρ. Ἀροδ. γράφεται καὶ, σιριά, ἐσφαλμ. παρ' Ἰπποκρ. εὐρίσκει καὶ, σειριοί, ἀντ' σειριά.
 Σεῖριος, ἡ νη ἰων (σειρός). Ζεστός, καυματοῦς. ἔχειρ. ἐπὶ τῆς θέρους τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ θέρους καὶ »σειρὶνα ἱμάτια, τὰ καλοκαρινὰ ἐλαφρά. Ἀρτοκρατ.
 Σεῖριος εἰς, εσσα, εν. = σεῖριος. Ὀππιαν.
 Σεῖριος καυστος, ὅ, ἢ (καίως, σεῖριος). Ὁ ὑπὸ τῆς θέρους τοῦ ἡλίου, ἢ ὑπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρους καυκόμενος. Ἀνάλεκ.
 Σεῖριον, τὸ »αστρον. Ὁ ἥλιος, ἢ ὁ σεῖριος ἀστήρ. Ἰδουκ. παρὰ Σουίδ.
 Σεῖριος, ὁ. Ὁ τοῦ κοινῆς ἀστήρ, ὁ καὶ Σεῖριος κύων, καὶ Προκύων κυρίως δὲ ἐπιθετ. σεῖριος, ἰα, ἰων. Θερμὸς, καυστικός· καὶ, σεῖριος ἀστήρ, ὁ ἥλιος. Ἡσιόδ. ὅς καὶ, σεῖριος ἥλιος, καὶ σεῖριον ἀστρον λέγεται, παρ' Ἰδούκ. (πιθανῶς κατὰ τὴν συνήθη Δωρ. μεταβολὴν τοῦ Σ, εἰς σ, καὶ διπλασιασμὸν τοῦ φωνήεντος, ἀντ' Σεῖριος).
 Σεῖρις, ἰδός, ἢ (σειρά). Σεῖριτιον, πλέγμα, σχοινίον. Ξενοφ.
 Σεῖριτις, ἰδός, ἢ, = Σιρίτις ἰδε Σῆρις. Στράβ.
 Σεῖρομάστις, ἢ σερομάστις, ου, ὁ. Εἶδος ἀκοντίου, ἢ λόγχης ἀγκιστρωτῆς. Ἰωταπ. 2) ἄλλο τοιοῦτον παρόμοιον ὄργανον, δι' οὗ οἱ τελῶναι διηρύνον τὰς οἰοθήκας, ἀποθήκας, καὶ τὰ φορτία (σειρός, καὶ ματτήρ). ἐν ταῖς πόλεμους ἐξέταζον διὰ τοῦτου καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, μήπως οἱ πολέμοι εἶχον ἐγκαμμένους τάφρους. Μαθηματ. Παύλ.
 Σεῖρος, ἰδε σερός.
 Σεῖρος, ὅ, ἢ. Θερμὸς, καυματοῦς. ἐπὶ θέρους ἡλίου, καὶ θέρους, καὶ, καλοκαρινός. ὅθεν ἡ σειρά »εσθλῆς, καὶ, τὸ σειρὸν, »ἱμάτιον» ἐλαφρόν τι καλοκαρινὸν φόρεμα.
 Σεῖροφόρος, ὅ, ἢ (σειρά, φέρω). = τεῖραφόρος Σουίδ.

Σεῖρω, δ. Κενόων, ἀδιδάξω, παρὰ τοῖς Ὁ.
 Σεῖρωμα, τὸ. Τὸ τοῦ ὀποθαλάμου ἀποκάθημα, ἢ ὑπόστασις τούτου. Ἀέτιος.
 Σεῖρωσις, ἢ (σειρά). Ἡ δέσμευσις εἰς σχοινίον. Φωτ.
 Σεῖσάθεις, ἢ (σειά, ἄχθος). Ἀποτεινάξις ἐνδὸς φορτίου ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ἀπικόρευσις, κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνα, τοῦ νὰ θανατῶν τις διὰ νὰ λάβῃ τὸν χρεωφειλέτην ὡς δούλον, ἢ νὰ θανατῶνται τῆς μετ' ὑποχρέωσιν νὰ δουλεύῃ. Πλούτ.
 Σεῖσις, ἢ (σειά). Κλονισμός, κίνησις.
 Σεῖσιχθών, ονος, ὅ, ἢ (σειά, χθών). Ἐπιθετον τοῦ Ποσειδῶνος, ὅς τις σείει καὶ ταραττει τὴν γῆν. Πίνδαρ.
 Σεῖσμα, τὸ (σειά). Σεισμὸς, γῆς, παρὰ τοῖς Ὁ. ὅθεν
 Σεῖσματις, ου, ὁ. Ἡ σεισμὸν γῆς προξενούσα φορτοῦνα. Διογ. Λαέρτ. παρὰ Πλούταρχ. »τάφος σεισματίας», ὁ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ τῆς γῆς προξενηθεὶς τάφος, ἢ ὅταν δηλ. πέσῃ τὸ κτίριον καὶ πλάκωσιν τινά.
 Σεῖσμος, ὁ (σειά). Κλονός, ταραχή, »γῆς σεισμός». Ἀριστοτέλ.
 Σεῖσολόφος, ὅ, ἢ. Ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλίας λόφον. Πούχ.
 Σεῖσοπυγίς, ἰδός, ἢ (σειά, πυγή). Ἡ τὴν πυγὴν σείουσα. ὀρενθάρνιτι, μικρὸν μὲν κατὰ τὸ σῆμα, μακρὸν δὲ οὖρον ἔχων, ἦν καὶ σείει διὰ παντός. συνήθως κωλοσοῦται λεγόμενον.
 Σεῖσοῦρα, ὅ (σειά, οὐρά). = σεισοπυγίς. ἄμφ.
 Σεῖσση, ου, ὁ (σειά). Ὅς τις σείει. Ἰω. Λυδ.
 Σεῖστος, ἢ, ὅν (σειά). Ὁ σεισμένος, ἢ δυνάμενος σεισθῆναι. Ἀρ. Ἀχ. ὅθεν ὁ κλονούμενος, τρέμων, ἐπὶ γῆς.
 Σεῖστρον, τό (σειά). Ὁργανόν τι, κυμβάλου, ἢ ῥόπτρου ὁμοιον, ὃ ἐχρῶντο ἐν ταῖς τοῦ Ἰσίδος λατρείαις. Πλούτ.
 Σεῖσων, ονος, ὁ (σειά). Ἄγος κεραμικόν, ἐν ὃ τοὺς κυμάτους φρύγουσιν. Πολυδ.
 Σεῖω, κατὰ λήξιν τῶν λεγομένων ἐρετικῶν ῥημάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐπιτοπολὺ ἐκ τοῦ μέλλ. τοῦ θεματικοῦ, π. χ. γελῶ, γελᾶτω, ἐρετικὸν γελᾶσει. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γελᾶτω. Θεουκδ.
 Σεῖω, σείω. παρὰ. παθ. σείσμαιν. ἡρ. ἄ. παθ. ἐσείσθην. Σαλεύω, ταρατάνω, κινῶ, ἐδῶ κ' ἐλεῖ. Ὁμ. καὶ ἀπολύτως. σείει, »ἢ γῆ», εἶναι σεισμός. Θεουκδ. οὕτω καὶ »σεισε», σεισμὸς ἐγένετο. Ξενοφ. τροπικ. σείειν τινά, παρακινῶ. Πλούτ. ἀμεταβατ. = σάινειν. Ξενοφ. »οὐραῖς διατείσσει» παθ. καὶ μέσ. κλονοῦμαι τρέμω »ἐσείσθην» πόδες ἰδῆς. Ἰλ. ἐν γένει, κινῶμαι ἐδῶ κ' ἐλεῖ. Ἰλ. »σεισθῆναι τὸν ἐγκέφαλον». Ἀριστοφάν. μαίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν. 2) τροπ. συκοφαντῶ, ζητῶ μετ' ἐρετῆς, ἢ ψευδεῖς κατηγορίας ὕψαι κερδήσας. Ἀριστοφάν.
 Σέλα, ἀντὶ σέλαϊ, δοτ. τοῦ σέλας. Ὁδ.
 Σέλαγιω, ὡ, ἡσω (τέλας). Φέγω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἐνεργ. καὶ οὐδὲτ. παθ. σελαγεῖσθαι λάμπειν, φωτίζεσθαι. ἐπομ. εἶναι ὅλως εἰς λάμψιν, ἢ καὶ καταφλογίζεσθαι. Ἀριστοφ. καὶ, »ὅς σὺν πύκναις σελαγεῖ». Ἀριστοφάν. κατὰ τὸν Σχολ. μετὰ λαμπράδων χορεύει. ὅθεν
 Σέλαγιζω, = σελαγέω. ὅθεν
 Σέλαγισμα, τὸ. Ἡ ἀστραπή. Νικήτ. Χρον.
 Σέλανο ἐνάχεια, ἢ (τέλας, ἔνος, νέον). Κομ. παραγωγὴ τῆς λέξεως, σελήνη, ἢ σεληνία. Πλάτ. Κρατυλ.
 Σέλαχη γενέτης, ου, ὁ (τέλα, γενέτης). Ὁ τὸ φῶς γεννῶν. Ἀνθολογ.

ἐπτόλιζον, ὁθεν παροιμιακῶς, ἐπὶ πολλὰ κινδυνεύοντος ἀβρόστου, «σελίνου δέεται», χρειάζεται σέλινον, ἤγουν, ἀποθανεῖται μετ' ὀλίγον. Εὐφορ. ὁ Φώτ. «σελίνου στέφανος, πένθιμος». 2) σέλινον, οὐδ' αὐτὸς, ἐκ τοῦ σέλινος, = ἔλινος, περιεστρεμμένος, κατασφός· ὁ Ἡτύχ. λέγει σέλινον, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (ἐκ τοῦ, ἔλιξ, ἔλισσι, προτάζει τοῦ Δωρ. σ, ἡ ἀπὸ τὸ ἔλος, διότι ὅπου περισσύτερον νερόν, ἐκεῖ καὶ αὐξάνει κάλλιον)· ὁθεν

Σελινός σπερμον, τὸ (σπέρμα). Ὁ σπόρος τοῦ σελίνου.

Σελινούντιος, ἴδε Σελινούς. 2) ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ μαντείου αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει Σελινούντι. Στράβ.

Σελινούς, οὖντος, ἡ Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, νῦν Selinonto. Ἡρόδ. ἐκ τῶν πολλῶν σελίνων γινόμενων ἐν αὐτῇ. 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας, πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ῥέων, νῦν Madiuni. Στράβ. 3) ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ. Ξεν. 4) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας. Στράβ. 5) πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας, νῦν Σελέντι. ὁθεν Σελινούντιος, ἱα, ἰον, τῆς Σελινούντος· ὅν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ, ἡ κάτοικ. καὶ, Σελινουντία χώρα, ἡ περὶ τὴν Σελινούντα. Θουκυδ. καὶ Σελινούσιος, ἱα, ἰον, = Σελινούντιος. Ἡρόδ.

Σελινουσία, ἡ (τέλινον). Εἶδος κράμβης τινός, περιεστρεμμένα τὰ φύλλα ἐχούσης, ὅμοιον σέλινω. Ἀθην. «πυρὸς σελινούσιος», παρὰ Θεοφράστῃ, εἶδος αὐτοῦ ἴδε σελήνησημος. 2.

Σελίς, ἴδος, ἡ. Ὁ ἄδειος τόπος μεταξὺ τῶν καθισμάτων τῶν κυπηλάτων. 2) ὁ τόπος μεταξὺ τῶν καθισμάτων ἐν τῇ Σεάτρῃ. 3) ὁ κενὸς τόπος τοῦ καταβατοῦ εἰς τὸ βιβλίον· κοινῶς περιθώριον ἐν γένει, τὸ γεγραμμένον μέρος, καταβατόν, καὶ τὸ γεγραμμένον βιβλίον· σημαίνει δὲ ἔτι καὶ αὐτοὺς τοὺς γεγραμμένους στίχους, τὰς ἀράδας. Πολύβ. ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ τὸ χαράκιον, δι' οὗ σημειοῦνται αἱ γραμμαὶ, ἵνα γράφῃται τὰς ἀράδας ἴσια· ὁ δὲ Φίλιππος ἐν Θεσσ. ἐπικ. καλεῖ τὸ μολυβοκίνδυλον, δι' οὗ σύρομεν ἐπὶ τὸν χάρτην τὰς γραμμάς.

Σέλλα, ἡ. Τὸ κάθισμα. καὶ τὸ τῶν ἵππων σάγμα, σαμάριον.

Σελλατία, καὶ Σελατ — ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας. Ξεν. Σελλάστρωσις, ἡ (στρώννυμι). Συμπόσιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐπὶ σκαμνίων ἐκάθητον.

Σελλήεις, εντος, ἡ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ, νῦν Παχίστας. Ὄμ. 2) ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Στράβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλὴ τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωιδῶνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς, καὶ περιπαλόντες μὲ γυμνοῦς καὶ ἀπλῆτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆς. Ὄμ. καὶ Ἑλλοί. Πίνδ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖς τις. Ἀριστοφ. ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ὡς ἀλαζύνει ἐμπαίζόμενος.

Σέλλω Δωρικ. ἀντὶ ἔλλω, ἔλω, εἴλω, Γαρμυκ. ἔνθεν ὁλός.

Σέλλα, ατος, τό. Ἐν ταῖς πλοίοις τὸ κατάστρωμα. Ὄμ. καὶ ἰδαικί. ὁ τόπος, ἔνθα κἀνηται ὁ κυβερνήτης μετὰ τῶν κυπηλάτων, καὶ τὸ πλοῖον αὐτό. Λυκ. ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει τοὺς διοικητὰς καὶ ἀρχοντας, «Σέλλα σεμνὸν ἡμένοισα» ἴδε ζυγόν. 2) παρὰ Στράβ. δοκοί, ξύλα πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια. 3) καθέ στανίδωμα. Αἰσχύλ.

Τόμ. Γ'.

Σελμῆς, ἴδος, ἡ, = σέλμα, καὶ, σανίδωμα, ἡ σκαλωσιὰ ἐκ σανίδων. 2) ἡ τριχίχη ὁρμιά τοῦ ἀγκίστρου. Ἡτύχ.

Σελμὸς, ὁ, = σέλμα. Ἡτύχ.

Σελπον, τό, = σίλριον. Ἡτύχ.

Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, Σέλω· ὡς καὶ τὸ, Σιὸς, ἀντὶ Θεός.

Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, ἔλω, ὅρα σέλλω.

Σεμέλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀρμονίας, μεθ' ἧς συνευρεθείς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Διόνυσον. Ὄμ.

Σεμίδωλις, ἰος, καὶ εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον καὶ ἐξαιρετον ἐκείνου ἁλειον, σεμιδάλιον. Μένανδρ. ὁθεν

Σεμίδωλῖτης, ου, ὁ ἡ Ἄρτος. Ἐκ σεμιδάλεως κατεσκευασμένος ἄρτος.

Σεμίσραμις, ἴδος, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, γυνὴ τοῦ Μηνώα στρατηγοῦ τῶν Ἀσσυρίων πρώτου, μεθ' οὗ ἐγέννησε δύο τέκνα· ἔπειτα δὲ σύζυγος τοῦ Νίννου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, κτίσασα τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα. Διόδ. Σικ. 2. βασιλίστα τῆς Βαβυλῶνος γυνὴ τοῦ Ναβουασάρ. Ἡρόδ.

Σεμίσραμιδος τεῖχος, ἴδε Μηδίας τεῖχος

Σεμνεῖον, τό (σεμνός). Σεβάσμιος τόπος, ναὸς, οἶκος ἱερῶς· ἐξαιρετὸς δὲ ὁ ναὸς τῶν Εὐμενίδων. Φίλων.

Σεμνηγορέω, ὦ (σεμνηγόρος). καὶ «σεμνηγορία», ἡ. = σεμνολογέω, καὶ σεμνολογία. Τίμων Φλιάτ.

Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ (σεμνός, ἀγορεύω). = σεμνολόγος.

Σεμνόθεοι, οἱ (Θεός). παρὰ Διογένη. Αλαζονοὶ οἱ Δρυῖδες, ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς Θεοὺς σεμνότητος, ἥ διότι ἐτίθεον αὐτοὺς ὡς Θεοὺς.

Σεμνοκομπέω, ὦ (κομπέω). Κομπάζω, ὑπερηφάνεσθαι. Αἰσχ.

Σεμνοκόπτω, τὸ αὐτό.

Σεμνοληρέω, ὦ (ληρέω). Σοβαρὰ· βωμολογίας κάμνω, ἡ λέγω.

Σεμνολογέω, ὦ, καὶ μέτ. σεμνολογέομαι, οὔμαι, ἡσμαι (σεμνολόγος). Ὁμιλῶ μὲ σοβαρότητα, ἡ μετὰ πρῶρησίας, μεγαλοπρεπείας. Παισαν. καὶ ὑπερβολαῖς χροῖμαι λέγων περὶ τινος, κυγχόμ· μεγαλοβόρημονδ' ὁθεν

Σεμνολόγημα, τό. Ἡ μετὰ σοβαρότητος, ἡ μεγαλοπρεπείας ὁμιλία. 2) ἀντικείμενον ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ κυγχάταις. Δίων Κάστ.

Σεμνολογία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μετὰ σοβαρότητος, παρρησίας, καὶ ἀξιοπρεπείας παρὰ Ῥήτορας, κάλλος τῆς ἐκφράσεως, τὸ ποιεῖν θηλ. ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν, ἔμφασις Διονύτ. Ἀλικ. ὁθεν

Σεμνολογικός, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶ ρ. κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς σεμνολογίαν.

Σεμνολόγος, ὁ, ἡ (σεμνός, λέγω). Ὁ μετὰ «σεμνολογίας, ἡ ἐμφράσεως ὁμιλῶν καὶ ἐπὶ ρ. σεμνολόγως» ἔτι κομπηστής.

Σεμνόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Σεβάσμιος μάντις, προφῆτης. Σοφοκλ.

Σεμνομυθέω, καὶ μέτ. σεμνομυθέομαι (μυθέομαι). = σεμνολογέω. Φιλ. ὁθεν

Σεμνομυθία, ἡ, = σεμνολογία.

Σεμνοπανοῦργος, ὁ, ἡ ἴδε ἐν τῇ, βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράσιτος, ὁ, ἡ (παράσιτος). Ὁ μεγάλως καμαρώνων παράσιτος, παρ' Ἀθην. ὁ πρῶτος καὶ κορυφαῖος τῶν παρασίτων.

Σεμνοποιέω, ὦ, καὶ μέτ. σεμνοποιέομαι, οὔμαι (ποιέω). = σεμνύνω.

- Σεμνόπονος**, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ ἐκ σεβασμίας, ἀξιότιμου διουσίας ἐξεργασμένος.
- Σεμνόποτος**, ὁ, ἡ (πότος). Ἀθην. σεμνόποτος σταγὼνα Σταλαγματιά πολυτίμου ποτοῦ.
- Σεμνοπρέπεια**, ἡ. Τιμὴ καὶ ἀξία πρέπουσα εἰς τὸ ὑποκείμενον, μεγαλοπρέπεια, ἥτις ἐμπνέει σέβας εἰς τὸν θεατὴν. Συνέτ. ἐκ τοῦ
- Σεμνοπρέπης**, ἐός, ὁ, ἡ, ἐς (πρέπω). Ὁ πρέπων εἰς σεμνὸν ἄνδρα· πλήρης μεγαλοπρεπείας, σοβαρότητος, σεβάσμιος· ἐπὶ δ. σεμνοπρεπῶς. Ἡρώδιαν
- Σεμνοπροσωπέω**, ὦ, ἥσω (σεμνοπρόσωπος). Σεμνὸν πρόσωπον ἔχω, ἡ μεγαλοπρεπῶς, σοβαρὸν πρόσωπον λαμβάνω, προσποιῶμαι τὸν σοβαρόν. Ἀριστοτ. ὄθεν
- Σεμνοπροσωπία**, ἡ. Σοβαρότης, μεγαλοπρέπεια κατὰ τὸ πρόσωπον φαινόμενη· τὸ προσποιεῖσθαι τὸν σοβαρόν.
- Σεμνοπροσωπος**, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ κατὰ τὸ πρόσωπον, ἐξωτερικῶς σοβαρός.
- Σεμνός**, ὁ, ἡ, ὅν καὶ ἐπὶ δ. σεμνῶς (σέβω, σεβνός, συγκοπή καὶ τροπή τοῦ β εἰς μ). Σεβάσμιος, ἱερός, ἅγιος. ἐπὶ θεῶν καὶ τῶν ἀνηκόντων ἡ καθιερωμένων αὐτοῖς πραγμάτων. Ὅμ. «σεμναὶ θεαί», αἱ Εὐμενίδες. Ἀριστοτ. 2) καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀξιοπρεπής, ἔντιμος, μεγαλοπρεπής. Ξενοφ. «Κυαξάρης σεμνὸς κελουμένηνος», λαμπρός, καὶ μεμπτικῶς, ἀλαζών, υπερήφανος, ἀκατάδεκτος. Εὐριπ. παρὰ Λυκάρρ. «σεμνῶς κασσωρεύοντα», αἰσχρῶς.
- Σεμνόστομος**, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μεγαλοπρεπῶς καὶ υπερηφάνως ὁμιλῶν. Αἰσχύλ.
- Σεμνότης**, ἡτος, ἡ (σεμνός). Σεβασιμότης, τιμιότης, μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, εὐσηχησύνη, σοβαρότης. Ξενοφ.
- Σεμνότιμος**, ὁ, ἡ (τιμή). Ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος. Αἰσχύλ.
- Σεμνοτυφία**, ἡ (τύφος). Ἡ μετὰ σοβαρότητος υπερηφάνεια, τὸ φούσκωμα. Ἀντωνίν.
- Σεμνώω**, ὦ, ὦτω (σεμνός). Σεμνῶν, σεβάσμιον ποίω, τιμῶ, ἡ στολίζω μετ' υπερβολῇ. Ἡρόδ.
- Σεμνύνω**, = σεμνῶω. Ἡρόδ. μέτ. σεμνύνομαι, ἄδρ. ἐστεμνυνάμην. Κομπάζω, καυχῶμαι, υπερηφανεύομαι ἐπὶ τινι. Ἰσοκράτ.
- Σέμνωμα**, τό (σεμνός). Ἀξιοπρέπεια, στολισμός. Νικητ. χρόν.
- Σεμπρωνία**, ἡ. Sempronia Gens· εὐγενής τις γενεὰ ἐν Ρώμῃ.
- Σεμπρώνιος**, ὁ κύρ. ὄνομ. εὐγενῶν Ῥωμαίων.
- Σένεκας** Λούκιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἰσπανίας, περίφημος φιλόσοφος, καὶ τραγικῶς ποιητής τῶν Ῥωμαίων, καὶ σύμβουλος τοῦ Ἀντοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τέλος ἐθανατώθη· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἐπιστολαί, καὶ τραγωδαὶ αὐτοῦ διασώθησαν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ.
- Σένονες**, Σίνονες, Σίνωνες, καὶ Σήνωνες, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάνα, Seine, ποταμόν. Στράβ.
- Σεντινόν**, τό· πόλις τῆς Ὀμβρικής χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Sentina· ὄθεν Σεντινάντης, ὁ κάτοικ. Πολύβ.
- Σέο**, ἐπικ. γεν. τοῦ, σὺ, ἀντί, σοῦ. Ὅμηρ.
- Σέθεν**, ἀντί, σέο, ἡ κατὰ συγκοπ. σέθεν.
- Σεπτὰς**, ἄδος, ἡ, = ἐπτάς. Πυθαγ.
- Σεπτεύς** (σεπτός) = σέδομαι. Ἡσύχ.
- Σεπτήριος**, ἰα, ἰον καὶ σεπτικός, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς σέβας ἀνήκων καὶ ὁ σεβόμενος, τιμῶν καὶ ὁ ἅγιος σεβασμοῦ· ἐκ τοῦ
- Σεπτὸς**, ἡ, ὄν (σέδομαι). Σεβάσμιος, ἔντιμος, ἅγιος, θεῖος. = σεμνός. Αἰσχύλ.
- Σεραπεία**, ἡ, ἄδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, βολβοειδῆ ῥίζαν ἔχοντος. Παύλ. Αἰγ.
- Σερβιλία**, ἡ. Servilia Gens· εὐγενής τις γενεὰ ἐν Ρώμῃ. 2) κύρ. ὄνομ. γυναικῶν Ῥωμαίων.
- Σερβίλιος**, ὁ. Servilius. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων, καὶ, Σερούλιος. Πολύβ.
- Σερβωνίς**, ἰδος, ἡ «λέμνη». Λέμνη μεταξὺ Παλαιστίνης, καὶ Αἰγύπτου, νῦν Σεβακέτ. Βαρδουίλ.
- Ἡρόδ.** ἔτι δέ, Σίρβων, καὶ Σίρβωνίς. Στέφ. Βυζ.
- Σέργιος**, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.
- Σέρρις**, εως, καὶ ἰδος, ἡ. Εἶδος κίχωριον. Διοσκοριδ. τρώγεται δὲ ὡς τὸ μαρούλιον καὶ τὸ ρεπάνιον, καὶ προξενεῖ μετὰ τὴν γεῖσιν ἀχρεῖαν ἀποφορὰν τοῦ στόματος. Ἀρτεμίδ.
- Σερρίφην**, τό. Εἶδος ἀψινθίου. Διοσκορ. καὶ, σέριφος, καὶ, σέρφον.
- Σέρριφος**, ἡ. Ἠστος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ νῦν Σέρριφος, καὶ Σέρρος· ὄθεν Σερρίφιος, ὁ κάτοικος. Ἡρόδ.
- Σερμύλη**, καὶ Σερμυλία, ἡ· πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσοννήσου, ὄθεν Σερμύλιος, ὁ κάτοικ. Θουκυδ.
- Σερουίλιος**, ἴδε Σερβίλιος.
- Σερούιος**, Servius. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.
- Σέρρειον**, καὶ Σέρρειον, τό. Ἀκρωτήριον ἡ ὄρος τῆς Θράκης ἐπὶ τῷ Αἰγαίου πελάγους, κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης, νῦν, Κάβο-μακρῷ. Ἡρόδ.
- Σέρρειον** τῆχος, τό. Φρούριον ἐπὶ τοῦ Σερρείου ἀκρωτηρίου. Αἰσχύν.
- Σέρφος**, ὁ. Εἶδος κώνωπος. Σχ. Ἀρ. ἔτι δὲ πτερωτός τις μύρμιξ, ἄλλως νύμφη· εὐρηται γεγραμ. καὶ στέρφος, σπρὸς καὶ σέρφος ὁ Ἠσύχ. ἔχει, σέρρος, καὶ, σύρρος, παροιμία, «Γραῦς σέρριος». Ἡ γεγραμνία παρθένης καὶ, ἀκρίδος εἶδος, ἡτις ἄλλως «μάντις» λέγεται. Θεόκριτ. μεταφορικῶς, ἐπὶ ἐρωμένης ἰσχυρῆς, λεπτῆς καὶ μακροσκέλου. κατὰ Σουίδ. «Γραῦς σερρίφη».
- Σεσάρως**, ὡς, σεσαρός. Δωρ. ἀντί, σεσηρῶς, σεσηρῶτα, σεσηρὸς Ἡσιόδ.
- Σέσλις**, εως, τό καὶ
- Σέσλις**, εως, ἡ καὶ, σίλι, καὶ σιλλικύριον, καὶ, κίλι. Φυτὸ εἶδος. Ἀριστοτέλ. ἡ δρακοντία.
- Σεσερῆνος**, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς μετὰ δύο ῥάβδων. Ἀριστοτ.
- Σεσηρῶς**, ὡς, μετχ. παρακ. τοῦ, σείρω. Ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἔχων· δολίως καὶ προσποιητῶς ἡ μετὰ θυμοῦ γελῶν. Ἡσιόδ. «κύνες σεσηρῶτες», ὀργιζόμενοι, τοὺς ὀδόντας υπερφαίνοντες.
- Σέσιλος**, καὶ σεσελίτης, οὗ, ὁ. Κοχλίου εἶδος μετὰ ὀστράκων, καὶ ἐπὶ τῶν θάμνων ζῶντος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σέσηλος, ὁ Ἀθην. «σέσηλον» καὶ «σέμελος» λέξις τῶν Λακεδαιμονίων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «σελάτης, καὶ σέμελος», ἀλλὰ κατὰ τοῦτον «σέμελος» οἱ γυμνοὶ κοχλίαί.
- Σεσοπισμένως**, ἐπὶ δ. (σοφίζω). Ἀπατηλῶς, δολίως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν. Ξενοφ.
- Σέσωστρις**, ἰς, καὶ ἰδος, ὁ. Βασιλεὺς Αἰγύπτου, υἱὸς τοῦ Ἀμνῳφιος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ πολλὰς κατακτήσεις, καὶ μετὰ 33 ἐτῶν βασιλείαν, ἀπέθανεν τυφλωθεὶς εἰς τὸ γῆρας. Ἡρόδ.
- Σεσωφρονισμένως**, ἐπὶ δ. (σωφρονίζω). Σωφρόνως, τιμίως, μετρίως.
- Σεύ**, καὶ ἐγκλιτικῶς σευ. Ἰωνικ. καὶ Δωρκ. γενε τοῦ, σὺ, ἀντί, σοῦ. Ὅμηρος.
- Σεύα**, ας, ε, καὶ σεύατο, ἐπικ. ἄδρ. ἄ. ἐνεργ. καὶ

μέτ. ἀντί, ἔσσευα, ἔσσευατο, ἐκ τοῦ, σεύω, καί μετοχ. σεύας. Ὀμ.

Σευάκης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχύλ.

Σεῦθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ. Θουκ. 2) ὁ β'. ἑτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.

Ξενορ.

Σεῦδαί, οἱ ἴδε Σκίταλοι.

Σεῦμαι, κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ σεύω ὅθεν σεῦται. Σορ.

Σεῦς, ἄχρηστ. κατὰ τὴν ὀνομ. ἀφ' ἧς παράγονται μερικαὶ πτώσεις τοῦ σῆς, ὡς, σεών, γενκ. πληθ. καὶ αἰτιατ. σεάς, = σῆς. Ἀριστοφ.

Σευταλῆος, ὁ. Κοικμ. ὄνομα βατράχου τρώγοντος τὰ τεύληκα. Βατραχομ.

Σεῦτλον, τὸ, καὶ σεῦτλιον, = σεῦτλον, μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, σεῦτλον.

Σεῦτλις, ἴδος, ἡ. Λαχάνου εἶδος, διαφόρου τοῦ, σεῦτλον. Ἀθήν.

Σεῦτλον, τὸ. Ἄττ. τεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον. Διοσκορ.

Σεῦω, ἐν τοῖς αὐξήτ. χρόνοις συνήθ. παρ' Ὀμρ. μετὰ δύο στ. παρατ. ἔσσευσιν, παθητ. παρατ. καὶ μέτ. ἔσσευσιν, ἄορ. ἔσσευα, ἄορ. μέτ. ἔσσευάμην, παρ' Ὀμρ. πολλάκις ἀνευ αὐξήσεως, σεῦα, σεῦε, σεῦατο, παρακ. παθητ. καὶ μέσος, πολλάκις μετὰ σημασίας ἐνεστ. ἔσσυμαι, μετοχ. ἐσσόμενος, ἐπὶ βρ. ἐσσόμενος, ὑπερσ. ἐσσύμην, ὅστις ἔστιν ἐν ταύτῃ καὶ κατὰ συγκ. ἄορ. β'. ἐνικ. ἔσσυο ἀντί ἔσσυτο, ἔσσυτο, ἐπικ. σύτο, μετοχ. σύμενος, ἄορ. παθητ. ἐσσύθην, καὶ, ἐτύθην, κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τὸ γ'. πρόσ. ἐνικ. σεῦται παρὰ Σορ. συχνότερον σοῦμαι, σοῦται. Αἰσχ. προστ. σοῦ. Ἀριστ. σοῦσο, σοῦσθαι, σοῦσθαι ἀπαμρ. σοῦσθαι. Ἄττ. ποιητικὴ λέξις. Διόκω, φοβίζω διὰ τὴν φύγην. Ὀμρ. κυνηγῶ τὴν θηρίαν καὶ ἄγριον ζῷον εἰς τὸ κυνήγι· καὶ, παρορμῶ, ἀγρίον κατόπιν κύνους ἐπὶ σὺν. Ἰλ. ἔτι δὲ ὀγλήγορα πέρνομαι καὶ φέρω τι μακράν. Ἰλ. κχι, ῥίπτω, σπενδονίζω. Ἰλ. τὸ δὲ, «αἶμα ἔσσευα». Ἰλ. ἔλαμα ὥστε νὰ τρέξῃ τὸ αἶμα ἔξω μὲ ὁρμήν· ὅθεν «αἶμα σύτα». Ἰλ. ἐπήδησεν ἔξω μὲ ὁρμήν παθητ. καὶ μέτ. κινεῖσθαι ὁρμητικῶς, ἡ ταχέως, βιάζομαι, τρέχω. Ὀμρ. καὶ ἐπὶ διαθέσεως οὗτης εἰς κίνησιν, ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, λαχταρῶ, σπεύδω εἰς τι ἀντικείμενον διὰ τινα σκοπὸν. Ὀδ. ἐν γένει, ἔχω ὁρμήν, ἔρπειν μεγάλην.

Σέω, Δωρ. ἀντὶ Σέω, Τρέχω.

Σεωυτέου, σεωυτοῦ, Σηλ. σεωυτῆς κ.τ.λ. Ἰων. ἀντὶ σεωυτοῦ. Ἡρόδ.

Σήθω, Κοσκινίζω, ἐν γένει, σείρω, τεινάζω παθητ. σήθωμαι, κοσκινίζομαι. Διοσκορ.

Σηκάξω, ἄνω (σηκός). Ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, εἰς τὴν μάνδραν, σταῦλον· ἐν γένει, εγκλείω. Ξενορ.

Σηκασθεν, Αἰολικ. ἀντὶ ἐσηκασθησαν (σηκάξω).

Σηκηχόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, σηκοκός.

Σηκίζω, = σηκάξω.

Σηκίς, ἴδος, ἡ (σηκός). Ἡ κλείουσα καὶ ἀνοίγουσα τὰς θύρας, δούλη. Ἀριστοφ. Σρῆκ. «τὴν θύραν ἀνέωξεν ἡ σηκίς λάθρα» καὶ ἡ Σεράπεινα.

Σηκίτης, ου, ὁ (σηκός). Ὁ ἐν μάνδρᾳ τραφεὶς ὅθεν νέος, τρυφερός. Θεόκρ. «ἄρα σακίταν» ἀρνίον πρὸ μικροῦ χωρισμένον ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Σηκοάνας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· νῦν Secuana. Στράβ.

Σηκοανόι, καὶ Σηκουανόι, οἱ. Secuani. Αἰὶς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Στράβ.

Σηκοχόρος, ὁ, ἡ (σηκός-χορέω). Ὁ τὴν ἐπιστάτιαν

καὶ τὸν καθαρισμὸν τῆς μάνδρας καὶ τῶν ποιμνίων ἔχων. Ὀδ. 2) = νεοκός.

Σηκολήης, ου, ὁ (σηκός-ἄλλυμι). Ληστής, ὁ τοὺς σθηκοὺς ληΐων καὶ φθειραν. Ἠσύχ.

Σηκός, ὁ. Μάνδρα ἀρνίων, αἰγῶν, καὶ ἄλλων ποιμνίων.

Ἠσ. 2) κάθε τόπος περιφραγμένος, σταῦλος, περίβολος, κήπος μετὰ περιφράγματος, ἐλαίων, ἄμπελος. 3) κατοικία δι' ἀνθρώπους καὶ θρέμματα· ἔτι δὲ, ὀρνέθων, καὶ κλυθίων, φωλεὰ πτηνῶν. Ἀριστοφ.

4) ἰδιαίτ. παρεκκλήσιον, ἡρώων, κλεισμένος ἡ καγκελωτός ἱερός τόπος. Ἠρόδ. 5) περιφραγμένον μνημεῖον, τάφος. 6) παρὰ Λυσία, ὁ κορμὸς ἀρχαίας καὶ μὴ καρποφορούσης ἐλαίας. 7) ζῦγιον, ἡ βάρος τῆς ζυγαριᾶς. Εὐστάθ. (ἀντὶ τοῦ, σηκός, ἐκ τοῦ ἔστημι)· ὅθεν

Σηκόω, ὦ. Σταθμίζω, ζυγιάζω, φέρω εἰς ἰσοσταθμίαν μεταφορ. δὲ καὶ ἀπλῶς εἰς ὑψος ἀνεγείρω.

ὅθεν τὸ τῆς σπηθείας, σηκώνω. Πλούταρχ.

Σηκύλη, ἡ, = σηκίς. Αἰλιαν.

Σηκώδης, ὁ, ἡ (σηκός). Ὁ εἶδος ἔχων παρεκκλησίον, ἡ ὁμοίος αὐτῷ.

Σηκωμῆ, τὸ (σηκός). Τὸ ἐν τῇ ζυγαριᾷ ἀντιτιθέμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν καὶ ἐξίσωσιν τοῦ ζυγιαζομένου πράγματος, ἐν γένει, μέτρον τροπικ. ἀνταμοιβῆς, πληρωμῆς. Εὐριπ. 2) = σηκός, ναὸς, ἡρώων. Εὐριπ.

Σηκωτήρ, ἦρος, ὁ (σηκός). Ὁ βασιτάξος τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαριᾶς. Ἠσύχ.

Σηκωτός, ὁ, ἡ, ὁν (σηκός). Ὁ πολλὰ μικροὺς τόπους, ἡ τρύπας, ἡ διαιρέσεις ἔχων, πολύτρητος. Γλωσσ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σηκώτιον, ἀντὶ ἡπαρ, διὰ τὸ πολύτρητον εἶναι.

Σήλασθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν, βετέλατο τεῖχος Ἀχαιῶνα. Ἰλ.

Σηλία, ἡ, = τῷ Ἄττ. τηλία.

Σηλυβέρια, καὶ Σηλυβ. (Σήλγος-βρία, ἥτοι πόλις τοῦ Σήλγος). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδός, καὶ νῦν Σηλυβρία· ὅθεν Σηλυμβριανός, καὶ Σηλυβ. ὁ κάτοικ. Ἠρόδ.

Σήμα, τό. Σημεῖον, γνώρισμα. Ἰλ. 2) οἰωνός, προμάντευμα. Ὀμρ. 3) μνημεῖον, χοῆμος, κυτὴ γῆ· Ὀμρ. «τῆμα χείλιον, σωρεύω γῆν, κάμνω τάφρον· καὶ ὁ τοῦ τεθαμμένου ἐγειρόμενος λίθος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπ' αὐτῷ. 4) σφραγίς (βοῦλλα)· ἔτι δὲ τὸ ἐκτύπωμα ἐνὸς νομίσματος· ἰδιαίτ. τὸ σημάδι, τὸ ὁποῖον φοροῦσιν οἱ στρατιῶται καὶ ἀξιοματικοὶ ἐν τῷ στρατεύειν διὰ τὴν διακρίνειν ἀπὸ τοῦ ἑλλοῦ, καὶ ἡ σημαία, μὲ τὴν ὅποιαν ἐδίδοτο σημεῖον. 5) ἐπὶ οὐρανοῦ, οἱ ἀστέρες, ζώδια, ἀστερισμοί. Τὸ ἐν Ἰλ. «μέγα σῆμα», παράξενον φαινόμενον, τέρας· ὅθεν

Σημάδιο, τό, = σημάτιον (γ).

Σημαία, ἡ (σημα). Τὸ ἐξ ὑφάσματος ἐθνικόν, ἡ βασιλικὸν παράσημον. Πλούταρχ. καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς πλοίοις ἐξαπλούμενον τοιοῦτον ὑφάσμα, πρὸς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς ἐξουσίας, εἰς ἣν ὑπόκειται τὸ πλοῖον, μπαντιέρα Ἰταλ. 2) τάγματα στρατιωτῶν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν ὑποτασσόμενων. Πολύβ. 3) εἰκὼν, ἀγαλμα. Ιώσηφ.

Σημαίνω, ἀνῶ, ἄορ. ἐσήμηνα καὶ ἐσήμανα· ἀπρμρ. σημήναι, καὶ σημάναι (σημα). Σημαδεύω. Ἰλ. 2) κάμνω, δίδω σημεῖον. Ξενορ. καὶ Πλούταρχ. «ὅταν σημανθῇ», ὅταν τὸ σημεῖον δοθῇ. 3) δίδω προσταγὴν, προτάξω, ἐξουσιάζω ὡς πρῶτος. Ὀμρ. 4) σημεῖον δίδωμι πρὸς ἀγγελίαν ἢ εἰδοπην, κηρύσσω, ἀναγγέλλω.

Ἡρόδ. τὸ δὲ τοῦ Ξενορ. «μὴ διαφυγῶν σημήνη τοῖς πολεμίοις», σημαίνει τὸ προδίδωμι, προδοσίαν

ποιοῦμαι. 5) σφραγίζω, βουλώνω. 6) ἐπὶ θεῶν, προσημαίνειν τι διὰ σημείου τινὸς φυσικοῦ. Ξενοφ. μέσ. σημαίνονται, διὰ σημείων συμπεραίνω, γινώσκω, στοχάζομαι. Σοφκ. καὶ, Ἡρόδ. σημειόνου, γράφω τὴν παρὰ Γραμμ. τὸ σημαινόμενον, ἔννοια, ἐλεῖν το ὅποιον ἐννοεῖται μὲ μίαν λέξιν.

Σημαιοφόρος, ὁ, ἡ (σημαία-φέρειν). Ὁ βασιτάζων τὴν σημαίαν. Τουρκιστὶ Μπαϊρακτάρης. Πολύβ.

Σημάλεος, έα, έον (σήμα). Ὅστις διδίδει ἢ φανερόναι κἀνένα σημείον, ἢ Ζεὺς Σημάλεος, ὁ διὰ βροντῆς σημείον διδοῦς, ἢ δηλῶν τι ὅθεν ἢ Σημάλια, τὰ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Σημάλεου.

Σημανθηνά, τὰ ὄρη. Ὅρη τῆς Ἀσίας ἐκτείνοναι ἀνατολικῶς ἐπὶ τὸν συνόρων τῆς νῦν Κίνας. Πτολ. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν ὀρέων τούτων.

Σήμασις, εως, ἡ (σημαίνω). — σημασία.

Σημαντήρ, ἥρος, ὁ (σημαίνω). Ὁ σημείων ἢ προσταγῶν διδοῦς, ἄρχων. 2) σημείων, σφραγίς, ἢ ἀκτύλιον μετὰ σφραγίδος. Ἀπολλ. Ρόδ.

Σημαντήριον, τό (σημαίνω). Σημεῖον, σφραγίς. Δισχύλ. ἔξαιρ. τῶν νομισμάτων ὅθεν καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον.

Σημαντικός, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημαντήρ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. τοῦ, σημαντήρ. Σοφ.

Σημαντρίς, ἰδος, ἡ (σημαίνω). Ἡ σημαντρίς, ἢ ἐπιτηδεῖα εἰς σφράγισμα. Ἡρόδοτ. οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο ταύτη τῇ σημαντρίδι γῇ, καθὼς ἡμεῖς σήμερον τὸ Βουλοκρίσιον.

Σημαντήριον, τό, — σημαντήριον. Ἡρόδοτ. 2) τὸ σιδήριον, ἢ ἡ σάνις, δι' οὗ κρουόμενον, προσκαλοῦνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ Χριστιανοὶ καὶ «σημαίνω», κρούου το τοιοῦτον σιδήριον ἢ τὴν τοιαύτην σάνιδα, προσκαλῶ διὰ τοῦ σημαντρίου τοὺς Χριστιανούς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς προτευχὴν.

Σημαντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω). — σημαντήρ παρ' Ἡσ. καλεῖται ὁ Ζεὺς, ὃς ἐὼν σημαντωρ παρὰ δὲ Ἡρόδ. «σημαντορες», οἱ μικρότεροι ἀρχηγοί, στρατηγοί.

Σημασία, ἡ (σημαίνω). Τὸ σημαδεύειν. 2) φανέρωσις διὰ τινος σημείου. 3) τὸ διδόμενον σημείον. 4) παρὰ Γραμμ. «λέξεις σημασίαι, φανέρωσις ἢ παρὰστασις ἐννοίας τινὸς διὰ τῆς λέξεως γινομένης.

Σηματίζομαι (σήμα) — σημαίνομαι ἴδε σημαίνω.

Σηματίον, τό ὑποκρ. τοῦ, σήμα.

Σηματόεις, εσσα, εν (σήμα). Ὁ ἐκ σημείου, ἢ τάφου ὢν. Ἀνάλεκτ.

Σηματοურγός, ὁ, ἡ (σήμα-ἔργω). Ὁ τὰ σημεία ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐργαζόμενος. Δισχύλ.

Σημεία, ἡ, — σημαία. Πολύβ.

Σημειογράφος, ὢ. Σημειογράφος, ἢ ταχυγράφος εἰμί ἐκ τοῦ

Σημειογράφος, ὁ, ἡ (σημεῖον-γράφω). Ὁ διὰ σημείων ταχέως γράφων, ταχυγράφος. Πλούτρ.

Σημεῖον, τό — σήμα παρ' Ἡρωδιδαν. καὶ τὸ μίλιον. οἱ ῥήτορες λέγουσι καὶ τὴν σφραγίδα. οἱ δὲ μαθηματικοὶ καὶ τὴν στιγμὴν, ὁ δὲ Ξενοφ. καὶ τὴν σημαία. 2) ἀποδείξεις, πληροφορία. Δημ.

Σημειοφόρος, ὁ, ἡ (σημεῖα-φέρειν). — σημαιοφόρος.

Σημεῖον, ὢ (σημεῖον). — σημαίνω. μέσ. «σημεῖομαι». Σημεῖοναι, καὶ, ἐλαμβάνω, ἐξηγῶ τι ὡς σημείον, διὰ σημείων προσηγορευτικὰ μέλλοντα. Πολύβ. παρὰ Γραμμ. «σημειῖναι», πρέπει νὰ σημειώσῃ, παρατηρήσῃ τις.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, καὶ ἐπιρ. σημειωδὲς (σημεῖον-εἶδος). Ὁ σημειῶν, δηλωτικός, καὶ σημειωμένος καὶ ἐπιδεικτικός, διαφέρειν τῶν ἄλλων. Ἀντωνίν. 2), προσήμαντικός, προμαντευόμενος.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, — σημειώσις.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, εως, ἡ. Τὸ σημαδεύειν, ἢ φανέρωσις διὰ σημείων. 2) παρατήρησις εἰς συγγραφεῖα τινὰ, ἐρμηνεία διὰ παρατηρήσεων, σημείον γραφόμενον πρὸς ἐνθύμῳ.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, εως, α, ον (σημεῖον). Ἀξίος σημειώσεως, παρατηρήσεως.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνέκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σημαδεύειν, σημειῶναι, προσημαίνειν, «σημειωτική», (τέχνη). Ἡ διδάσκουσι τὰ σημεία τῶν ἀρρωστικῶν. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν (σημεῖον). Σημειωμένος, καὶ, διαφέρειν τῶν ἄλλων ἐκ διακριτικοῦ τινος σημείου. Ἀντωνίν.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. Τῆς σήμερον ἡμέρας ὢν. ἐκ τοῦ Σήμερον, ἐπιρ. «ἡ σήμερον», «ἡμέρα». Ἡ σημερινὴ ἡμέρα.

Σημεῖον, τό. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σημείον. Ἡρόδοτ.

Σημεῖον, τό. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σημείον. Ἡρόδοτ.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Σημεῖον, ὁ, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιρ. — κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημείον, ἢ σημασίαν ἐπιτήδειος, δηλῶν, σαφῆς, ἀκφραστικός.

Ση πύα, ἡ, ἄμφ. ἀναγν. ἀντίσιπια.
 Σήπω, ψω. Κάμνω τι, νά σάπησι, διὰ τῆς σήψεως
 φθίω. Πλοῦταρ. καὶ κάμνω νά ζυμοῦνται τι, νά
 βράζῃ, ἐπὶ οἶνον καὶ ἄλλων, τὰ ὑποῖα πάσχωσιν ἀλ-
 λοῖωσιν εἰς τὴν μῆζιν των, ὅταν βράζωσιν ἀφ' ἐαυ-
 τῶν. παθ. σήπεται, μετὰ τοῦ β'. ἄρ. καταντῶ εἰς
 σήψιν καὶ παρκ. σέσηπα. ἰλ. (παρὰ τὸ ἄπει, ἄπτω).
 Σήρ, Σηρός, πληθ. Σήρες. Ἰνδικὸν ἔθνος, ἐξ οὗ οἱ ἄρ-
 χαῖοι ἔλαβον τὸ πρῶτον μετάξιον. Διονύς. Περιγη.
 2) ὁ σκώληξ τῆς μετάξης, διὰ τὸ φανῆναι αὐτὸν
 κατὰ πρῶτον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σηρῶν. Ἡσύχ. ὅθεν
 παρ' Ἀρρίαν. »σηρικὸν νῆμα«, τὸ μετάξιον. παρὰ
 Στράβ. ἁπλῶς »σηρικόν«.
 Σήρ, ὅ, Λακωνικῶς. ἀντί Σήρ.
 Σήρα, τά. Μητρόπολις τῆς Κίνας, πιθαν. ἡ νῦν, Συγ-
 γάν-Φου. Ἡτολ.
 Σηράγγιον, τό. ὑποκρ. τοῦ, σήραγγ. 2) σπήλαιον
 καὶ τόπος ἐν Πειραιεὶ τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα πολλὰ
 σπήλαια καὶ λουτρά ὑπάρχον.
 Σηραγγόω, ῶ (σήραγγ). Κάμνω ὡς σπήλαιον κοι-
 λῶτον, κοιτάζω. παθ. Ἠλιόδωρ. »ἀντρα σήραγγου-
 ταια, σχλίζονται.
 Σηραγγώδης, ἡ, ἡ (σήραγγ, εἶδος). Πλήρης σήραγ-
 γων, ὁπῶν, τρυπῶν.
 Σήραγγ, γγος, ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ σάιρω). Σπήλαιον,
 χασμα, τρύπα, σχισμάδα, χαραγματιά, ὑψαλός
 πέτρα, ξέρα βαθουλωτὴ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας
 τῆς γῆς, καὶ ἐν γένει, ὁ βράχος. Θεόκριτ. καὶ ἄρ-
 σεν. ὁ σήραγγ.
 Σήρες, οἱ. ζήτ. Σήρ.
 Σηριγγώδης, ὁ, ἡ = σήραγγώδης. Γαλ. Γλωσ.
 Σηριχοδίασ, ὁ, ἡ, αῶ, (σηρικῶς, διαζομαι). Ὅς
 τὴν διαζέταται, γνέθει τὸ μετάξιον. Παλλάδιος.
 Σηριχοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ πλέκων ἡ γνέ-
 θων μετάξιον ἐκ τοῦ
 Σηριχοδίας, ἡ, ὅν (σήρ). Ὁ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Σηρῶν
 ὄν. σηρήσιος δὲ, μεταξωτός. 2) σηρικόν, τὸ, τὸ με-
 τάξιον ὅθεν
 Σηριχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μεταξωτὰ ἐνδύ-
 ματα φέρων.
 Σῆς, ὁ, γεν. (ὡς ἐκ τοῦ σεύς) σεός, ὅν. πληθ. σέες,
 γεν. σέων. αἰτιατ. σέας, εἰ νεώτεροι ἐκλίνουν τὴν
 γεν. κανονικῶς, σήτος. Ἡ βοτρίδα, μόλιτσα. Θεόφρ.
 καὶ τὸ σκολῆκι τῶν βιδίων. ὅθεν ἐν τῇ Ἀνθολογ.
 »σῆτες ἀπ' Ἀριστάρχου, σῆτες ἀπάντων, ἡ ἀκαν-
 θύων· σκολητικὸν ἐπιβέτον τῶν Γραμματικῶν, τρύ-
 πον τινὰ βιβλιοσκόλικας (σῶ, σήθω, = διατροπῶ).
 Σῆς, ἰων. δοτ. πλ. τοῦ σῆς, σῆ, σόν, ἀντί, σαῖς. ἰλ.
 Σησαμαῖος, αἶα, αἶον (σησάμη). Ὁ ἐκ σησάμης
 κατασκευασμένος. Λουκιαν.
 Σησάμας, α, ὁ, = Σησάμης.
 Σησάμη, ης, ἡ. Σησαμιά, εἶδος Ἀνατολικοῦ φυτοῦ.
 Σησάμη, ἡ. Μίγμα τι ἐκ ψημένων καὶ στουμπι-
 μένων κόκκων σησάμης, με μέλι, ὡς ὁ Τουρκικὸς σου-
 σάμη χαλδᾶς. Ἀριστ.τρ.
 Σησάμης, ου, καλᾶμας, α, ὁ. Μυτός τις. Δίσχ.
 Σησάμιος, ἰνη, ἰνον. Ὁ ἐκ σησάμου κατασκευα-
 σμένος. »ἔλαιον σησάμινον«, τὸ σησαμύλαδον. Διο-
 σκορ. καὶ, χρῆσμα. Ξενοφ.
 Σησάμιος, ἰδος, καὶ, ἰδος, ἡ, = σησαμή. 2) εἶδος
 φυτοῦ. Διόσκορ.
 Σησάμιτης, ου, ὁ. Ὁ μετὰ σησάμου κατασκευα-
 σμένος ἄρτος, »πλοκοῦς σησαμίτης«. 2) = ση-
 σαμῆς. 2. σημ.
 Σησαμοειδής, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοῖος τῇ σησά-
 μῃ, τῷ φυτῷ ἢ τῷ σπόρῳ αὐτῆς. Ὁ Διοσκορ. περι-

γράφει δύο εἶδη φυτῶν, σησαμοειδὲς μέγα, καὶ
 μικρόν, = σησαμῆς. 2. σημ.
 Σησαμοείης, εσσα, ἐν. συναίρ. σησαμοῦς, = ση-
 σαμίτης. Ἀριστοτλ.
 Σησαμον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς σησάμης, σησάμιον.
 Ἡρόδ. 2) κύρ. ὄνομ. = Σήταμος. 2. σημ. Στρ. Βυζ.
 Σησαμόπασις, ὁ, ἡ (πάσσω). Ὁ μετὰ κόκκων
 σησάμου πεπασμένος. Ἀθῶν.
 Σησαμός, ἡ, = Σήταμον. 2) κύρ. ὄνομ. Παφλαγονί-
 ας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ.
 Σησαμότυρος, τό (τυρός). Εἶδος φαγητοῦ μετὰ
 σησάμου καὶ τυροῦ κατασκευασμένου. Βατραχόμ.
 Σησαμούς, οὔτος, κατὰ συναίρεσιν. ἐκ τοῦ, σησα-
 μῆς, = σησαμή. καὶ ἄρτος, σησάμιμος. Ἡσύχ.
 Σησαμόδης, ὁ, ἡ = σησαμοειδής.
 Σῆσι, ἰων. δοτ. ἀντί τοῦ, σαῖσι, σαῖς, ἰλ. Ἀν-
 τωναμ.
 Σῆσις, εως, ἡ (σήθω). Τὸ κοσκίνισμα.
 Σηστός, ἡ, ὅν (σήθω). Κοσκινισμένος. ἐκαλεῖτο ἔτι
 καὶ ἡ Φρύνη, »σηστή«. Ἀθῆν. ἐπεὶ δὲ ἐκοσκίνισεν,
 ἦτοι ἐξετίναξεν τὰ βαλάντια τῶν ἑραστῶν αὐτῆς.
 Σηστός, ἡ. Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι
 τῆς Ἀθούρου. Θουκυδ. παρὰ Ξενοφ. ἄρσεν. ὁ Ση-
 στός. ὅθεν
 Σῆστιος, ὁ. Ὁ κάτοικος, καὶ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων.
 ἔτι δὲ Σηστιᾶς, ἄδος, ἡ, Σηλ. τοῦ, Σῆστιος. Ἀνθλ.
 Σῆστρον, τό (σήθω). Τὸ κόσκινον, ἡ σῆτα. Ἡσύχ.
 Σητάειος, εἶα, εἶον, καὶ ἡ (σήθω). Κοσκινισμέ-
 νος, ἰων. ἐπομ. καθαρὸς,
 ἄσπερος. ἄρτος σῆτ.—«Κύριλλ. κατ' ἄλλους (ἐκ
 τοῦ, σῆτες, τῆτες). ἐφετινός, »πυρὸς σῆτάνειος ἡ
 σιτάνειος«, ἐφετινὸν σιτᾶριον, τὸ ὅποιον σπείρεται
 τὴν ἀνοιξίαν καὶ ἔχει, δίδει ὀλίγα πίτυρα, ὅθεν »ἄ-
 λευρα σῆτάνεια«, ἄλευρι ἀπὸ καλοκαίρινον σιτᾶρι,
 καὶ, »ἄρτος σῆτ.—ψωμίον ἐκ σίτου εἰς καιρὸν ἀνοι-
 ξεως ἐσπαρμένον. 2) »σητάνιον«, εἶδος κρομμύου,
 καίμεσπιδος. 3) παρὰ Θεοφράστ. »σητανίας πυρὸς«,
 εἶδος σίτου, παραφυάδας πολλὰς φύων.
 Σητάω (σῆς). Κατατρούγω, ἐπὶ βοτρίδων. Σουίδ.
 Σῆτειος, εἶα, εἶον. Ἐρετεινός, νέος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
 Σῆτες. Δωρικ. καὶ Διολ. σῆτες, ἐπὶ β'. Ἐρετός, (πιθ.
 παρὰ τὸ, ἔτος). = τῆτες. Ἀττ.
 Σητία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, νῦν Sazze. ὅθεν
 Σητινός, ἰνη, ἰνον. Τῆς Σητίας ὄν ἡ ἀνήκων αὐ-
 τῇ, καὶ ὁ κάτοικ. Στράβ.
 Σῆτινος, ἰνη, ἰνον, = σῆτειος.
 Σητόβρωτος, ὁ, ἡ (σῆς, βιβρώτω). Ὁ ἀπὸ βοτρί-
 δας φαγωμένος. Ἰάκωβ.
 Σητόκοπος, ὁ, ἡ (σῆς, κόπτω). = σῆτόβρωτος.
 Σητορόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ σῆτας τρέφων. Ἰπιδ.
 Σῆψις, ηδός, ὁ, καὶ ἡ (σήπω). Παλαιά, βρωμερὰ πλη-
 γή. Ἰππ. 2) = σηπεδών. 3) καὶ, εἶδος σαύρας, καὶ
 ἐντόμου τινός. Διοσκορ.
 Σηψιδάκη, εὐς, ὁ, ἡ (σῆψις δάκνω). Διὰ τῆς δῆ-
 ξεως σῆψιν προξενῶν. Πλάτ.
 Σῆψις, εως, ἡ (σήπω). Σάπισμα, καὶ ἡ ζύμωσις
 Σθα, τελικὴ συλλαβὴ τοῦ β'. προσ. ἐν τῷ ἐνεργ.
 μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὑποτακτ. καὶ σπανίως κατὰ
 τὴν εὐκτ. Ὁμ. ἐπὶ σθα, κλαίσθα, καὶ παρ'
 Ἀτκ. ἐν τισιν ἀνωμαλίαις ῥήματι, ἔφρσθα, οἶσθα.
 Σθεινώ, ποιητ. ἀντί Σθενώ.
 Σθενάρως, α, ὅν (σθένης). Τυχῆς, δυνατός. ἰλ.
 Σθενέθωια, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Ἰσθάτου βασιλέως
 τῆς Λυκίας, ἡ τοῦ Ἀμφιδάκτου, γυνὴ τοῦ Πρωτέου.
 Ἀριστ. ἡ καὶ Ὁμ. Ἀντεία.

Σθέσιον, τὸ (σθένος). Πλούρχ. ἐπὶ σθένεια, Ἀργῶν τις γρόθων ἐν Ἀργεῖ.
 Σθενελαίδας, α, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν. Θουκυδ.
 Σθενέλκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰθαμίνους, ρουενθεὶς ἐν τῇ Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. 2) Λακεδαιμόνιος τις. Ξενοφ.
 Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, γυνὴ τοῦ Μενoitίου κατὰ τινας, καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ὁ αὐτ.
 Σθενελοῦς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπολλόδ. 2) υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐδότης, ἐκστρατεύτας εἰς τὴν κατὰ Θιβδῶν, καὶ Τροίας πόλιν. Πausan. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀνὴρ τῆς Νυκίπης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τοῦ Εὐρυθέως, τῆς Ἀλκινόης καὶ Μεδοῦσης, καὶ βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν. Ὅμ. 4) υἱὸς τοῦ Μελάνους, ρουενθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείως. Ἀπολλόδ. 5) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, συνοδευτὰς τὸν Ἰσραῆλ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν, καὶ λαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν νῆσον Θάσον ὁ αὐτ. 6) ὑποκριτὴς δρακόντιος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ.
 Σθενέομαι, οὐμαι = σθένειν. Ὑμνῶδ.
 Σθενείος, ὁ = σθενάρης· ἐπὶ τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀργείοις. Πausan.
 Σθενολαβῆς, ἑός, ὁ, ἡ (βλάβτω). Ὁ βλάπτων τὴν δύναμιν, ἀδυνατίζων.
 Σθενοβριθῆς, ἑός, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυκλίν. δ'. ζ'. 12. ἀντὶ στερονοβριθῆς. Ὁ σθενάρων στέρον ἐχων.
 Σθένος, εὐς, τό. Βία, δύναμις, ἰσχύς. Ὅμ. ἐπὶ τε ἀνθρώπων καὶ ζῶων, πολλάκις δὲ ἐπὶ ἀξιώτητος εἰς πόλεμον καὶ ἀγῶνα. Ἰλ. 2) πολεμικῇ, στρατιωτικῇ δύναμει, καὶ τὸ στρατεύμα αὐτοῦ. Ἰλ. 3) ὑπερίσχυσις, νίκη. Πίνδ. καὶ ὁρμητικὴ φορὰ ἐνὸς ποταμοῦ. 4) περιγραφικῶς, σθένος Ἐκτορος ἀντὶ Ἐκτορ. Ὅμ.
 Σθενώ, ὤ, = σθένειν, δυναμῶναι. Ἡσύχ.
 Σθένω (σθένος). Ἡμπαρῶ, εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατός. Σοφκλ. διοικῶ, ἐξουσιάζω, βασιλεύω καὶ κάτω σθένοντες. Εὐριπ. ὁ Ἄδης, ὁ Πλούτων, οἱ ὑπὸ γῆν βασιλεύοντες.
 Σθενώ, οὗς, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων. Ἡσιόδ.
 Σιγώνιον, τό. ὑποκρ. τοῦ σιαγῶν.
 Σιγώντης, ου, ὁ· ἡρῆς. Ὁ μῦθος τῆς σιαγῶνος.
 Σιγῶν, ὄνος, ἡ. Μέρος τοῦ προσώπου κοινῶς σιγῶνιον. Ξενοφ.
 Σιαίνω, = σιχαίνω.
 Σιαλίξω, ἰτω (σίαλον). Ἐκβάλλω. σάλιον, ἀφρίζω.
 Σιαλικός, ἡ, ὄν (σίαλον). Ὁ ἐκ σιάλου, ὄν, ὁ εἰς σίαλον ὑποκείμενος, ἡ διεγερτὴν σίαλον. Γλωσσάρ.
 Σιαλῆς, ἰδός, ἡ, = σίαλον· ἀμφ. παρ' Ἀθην. πετηνόν τι ἀμφ.
 Σιαλισμός, ὁ (σιαλίξω). = σιελισμός.
 Σιαλοστήριον, τό. Τὸ σάλιον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρὸς. Ἰπποκρ. 2) ἡ κολλώδης ὑγρασία τῶν ἀδένων ἐν τοῖς ἄρθροις ἡ ὅποια διατηρεῖ ταῦτα γλίσχρα, ἄλλως καὶ, ἡρῆς.
 Σιαλοποιός, ὁ, ἡ. Ἰων. σιελοποιός (ποιεῖν). Ὁ διεγείρων, κινῶν τὸ σίαλιον.
 Σιάλος, ου, ὁ. Τὸ παχὺ γουρουνίον, καὶ θραμμένον ἐπιμελῶς. Ἰλ. καὶ, οὗς σιάλος. Ἰλ. 2) πάχος, λίπος. Ἰπποκρ. 3) τροπικ. μωρὸς, χονδροκέφαλος. Ἡσύχ. καὶ σιαλῆς· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πσαλῆς, ἀντὶ μωρὸς ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ πσαλλοπάλαβος, ὁ ἀνήτης, ἐκ τοῦ σιαλὸς καὶ παλαβῆς, διό-

τι καὶ ἡ συνηθεία τοὺς μοῖρους, σαλοὺς καὶ παλαβούς· λέγει. 4) = σίαλον.
 Σιαλοχέω, ὦ· ἀντὶ σιαλοχέου.
 Σιαλοχόεω, ὦ, ἦσω. Σίαλον χέω, σιαλιάζω, ἡ τρέχοντι τὰ σάλια μου, ἀφρίζω. Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ
 Σιαλοχόος, ὁ, ἡ (σίαλον, χέω). Ὁ σιαλῆς, ὁ πτύων πολλὰ σάλια.
 Σιαλόω, ὦ (σίαλος). Παχύνω, τρέφω. 2) ποικίλλω, λαμπρύνω. Ἐξοδ.
 Σιαλόωδης, ὁ, ἡ (σίαλον εἶδος). Πλήρης σιάλου, σιαλῆς. Ἰπποκρ. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σιάλου ὢν. 2) παχύς, εὐτροφής, ἐκ τοῦ, σίαλος.
 Σιαλώμα, τό. Ἡ σιδήρεά περισφύρεα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ ἐκ τῆς ἀσπίδος ὅπερ καὶ ἵπτος, καὶ σιγλώμα, λέγεται 2) ὅσα = σίαλον. Ἀρεταῖος.
 Σίβδη, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, σίδη, = ροιὰ· τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Καλλιρ.
 Σίβυλλα, ἡ (Σίβυς Δωρ. ἀντὶ Διὸς, βουλή). πληθ. Σιβύλλαι, αἱ. Διάφοροι μαντικαὶ γυναῖκες, ἡ προφητίσσαι τῶν ὀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καταγομένην ἀπὸ διαφόρων τόπων, καὶ μετὰ διαφορά ἐπίτευτα ὡς Δελφίδος, ἡ καὶ Ἐροσίης, ἡ Ἀμφίλη, Ἐρυθραία, Κομμαία, Τρωϊκὴ, Βαθυβώνιος, ἡ καὶ Αἰγυπτιακή, ἡ Χαλδοαία, ἡ Σάββα, Λυδική, Κυμμερικὴ, Σαρμία, Φρυγία κλ. τούτων ὄλων αἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερωτάτοι, καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐτιμῶντο μετὰ θείας τιμῆς, ἔχονται ἰδία ἀγάλματα, καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλιοθ.
 Σιβυλλαῖον (Σιβύλλα). Προφητεῖα ὡς ἡ Σιβύλλα. Διόδ. Σικελ.
 Σιβυλλία, ὤ. Ἀγαπῶ τῆς Σιβυλλιακῆς προφητείας, ἡ κλίτιν ἔχω πρὸς αὐτάς. Ἀριστοφ. 2) μακρότης ἐμὲ ἐκείνης, ὡς αἱ Σιβύλλαι.
 Σιβυλλίξω, = σιβυλλίζω· ὀθεν
 Σιβυλλιστής, οὗ, ὁ. Προφήτης, χρησμολόγος, καὶ ὁ τὰ τῆς Σιβύλλης βιβλία ἐρμηνεύων, καὶ ἐκ τούτων προλέγων τὰ μέλλοντα. Πλούταρχ.
 Σιβύνη, ἡ καὶ Σιβύνης, ου, ὁ καὶ Σιβύνων τό καὶ Σιβύνος, ὁ· ὀθεν, Σιβύνιον τό· ὑποκορ. Κοντάροι, ἀκόντιον ὁμοειδές, μάλιστα ἐκεῖνο τῶν κυνῶν, δι' οὗ ρουνοῦσι τὰ ἄγρια ζῷα. Ἀνθολ. λέξις τῶν Κυπρίων. Ἡρόδ. ἡ τῶν Μακεδόνων. Σουίδ. ἴδε καὶ Σιγύναι.
 Σιβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθέους Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ.
 Σιγ· ἐπὶ. (σιγή). Σιωπηλῶς, σιωπῇ. Εὐριπ.
 Σιγᾶξω, ἄσω (σιγή). Λέγω, κελεύω, ἡ κάμνω τι· νὰ νὰ σιωπήσῃ, ἡ πράξω. Ξενοφ.
 Σιγαλῆς, ἑός, ὁ, ἡ (σιγά). Σιωπηλὸς, ἡσυχός.
 Σιγαλισμός, ὁ· ζήτη. ἐν τῇ, κέρχωμα.
 Σιγαλῆς, εἶσα, εν. Παχύς, ἐλαϊώδης· ὀθεν παρ' Ἑρμιππ. ἐν Ἀθήναις καλὴνύδαλα σιγαλόνετα. 2) παστρικάς, καθαρὸς, λαμπρὸς, ὠραίος. Ὅμ. ἡ ἀπλὴς, μυλῶδης, ὁρσώδης, ἡ νέος, πρόσφατος. (ἐκ τοῦ, σίαλος, λίπος, πάχος).
 Σιγαλός, Δωρ. ἀντὶ σιγλός. Πίνδ.
 Σιγαλόω (σιγαλῆς). Κάμνω τι λείων, στυλινῶν, καθαρὸν, λαμπρύνω. Ἀπολλ. Λεξ. ὀθεν
 Σιγᾶλωμα, τό. Ὅργανόν τι μετὰ τοῖς ὅποιον γυαλίζουσι, καὶ μάλιστα οἱ ὑποδηματοποιοὶ τὸ πετζί. 2) τὸ στυλινῶν μεταλλώδεις περιθώριον τῶν ἀσπίδων.
 Σίγανα, τὰ. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας, ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.
 Σιγάω, ὦ, ἦσω, καὶ ἦσμαι (σιζω). Σιωπῶ, ἦσω.

χίαν ἄνω. Ὅμ. »τί σείγεται; Εὐριπ. διατί εἶ-
 ναι τόση σιωπή;
 Σιγᾶται, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγουν ἐν Μα-
 κεδονίᾳ. Θουκυδ.
 Σιγῶς, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, νῦν Πόρτον Φι-
 γουέρον. Ἡρόδ. ὅθεν »Σιγῆτικὸς κόλπος», ὁ κόλ-
 πος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν Μακεδονίαν,
 νῦν κόλπος τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Στράβ.
 Σιγείας, ἄδος, ἡ ἄκρα. = Σίγειον.
 Σίγειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἐπὶ
 τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. 2) πόλις μετ' ἑλμένα
 ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου, νῦν Ἰνιτισέ. Ἡρόδ.
 Σιγέρπης, ου, ὁ (σίγα, ἔρπω). Ὁ κρυφίως καὶ
 ἀπ' ἀγλῆ ἐκβαίνων. Καλλίμ.
 Σιγῆ, ἡ (σιγάω). Σιωπή, ἡσυχία. Ὅμ. 2) δοτ. σιγῆ,
 ὡς ἐπέρβ. σίγα, σιωπηλῶς ἡσυχως. Ὅμ. »σιγῆ
 τινος», κρυφίως ἀπὸ τινος, χωρὶς τῆς εἰδήσεώς
 του. Ἡρόδ. ὅθεν
 Σιγηλὸς, ἡ, ὅν καὶ ἐπέρβ. λῶς. Σιωπηλὸς, ἡσυ-
 χος. Πίνδ.
 Σιγηνόσάπλιγξ, γγος, ὁ. Ὁ προστάζων, ἡ κη-
 ρύσσων διὰ τῆς σάπλιγος σιωπῆς. Ἡσύχ.
 Σιγηρὸς, ἡ, ὅν = σιγηλός.
 Σιγητικὸς, ἡ, ὅν καὶ ἐπέρβ. κῶς (σιγάω). =
 σιγηλός. Ἱπποκρ.
 Σιγλαί, αἱ. Ἐνώτις (σκουλαρίκια). Αἰολικῶς. Πολυδ.
 Σιγλὸς, ὁ, ἡ, Σίγλος, ὁ. ὁ Ἑσθραϊκὸς Σίκελ. Εἶδος
 νομίσματος, δυνάμενον παρὰ Πέρσας ἐπτὰ καὶ
 ἡμισυ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς, ἡ κατ' ἄλλους τέσσαρας
 δραχμὰς. Ξενοφ. 2) μέτρον τι, = μέδιμνος.
 Σιγλῶς, ὁ, ἡ, σίγμα, τό (σίζω). Τὸ ἡ. στοιχεῖον τοῦ
 ἀλφάβητου, καὶ ἔνεκεν τοῦ ἡμιλυκικοῦ αὐτοῦ σχή-
 ματος C, λέγεται οὕτω καὶ τράπεζα τις ἡ δωμά-
 τιον »τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα» = ὀρχήστρα. Φώτ.
 Σιγμανίς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας,
 νῦν, Pueche d' Aracchon.
 Σιγματίξω. Τῷ σίγμα χρώμαι, ἡ καταχρώμαι.
 Εὐσταθ. ὅθεν
 Σιγματισμός, ὁ. Ἡ χρῆσις, ἡ κατάχρησις τοῦ
 σίγματος.
 Σιγματισμὸς, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος σίγματος,
 ὃ ἐστὶν ἡμιλυκίου ἔχων.
 Σιγμοειδής, ὁ, ἡ (σίγμα, εἶδος). = σιγματισμὸς.
 Σιγμός, ὁ (σίζω). Ὁ τοῦ σίγματος στοιχείου ἥχος.
 Σιγνία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ,
 νῦν Segni. Στράβ.
 Σιγραί, οἱ. καθ' Ἡσύχιον. Τῶν ἀγρίων συῶν οἱ
 μικροὶ καὶ σιμοί.
 Σιγρίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, νῦν
 Σίγρι. Στράβ.
 Σιγυμνος, = σίγνος, σιγύνη. Λυκόφρ.
 Σιγύνη, ἡ καὶ Σιγύνης, ου, ὁ καὶ Σίγγυνον,
 τό καὶ Σίγγυνος, ὁ = Σιδύνη.
 Σιγύννα, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν πέραν
 τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. παρὰ Στράβ. Σίγγυνοι
 καὶ παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Σίγγυνοι τούτων τὰ ἀ-
 κόντια ὀνόμαζον οἱ Ἕλληνες Σιγύννας, ἡ Σιδύννας.
 Σίδα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας. Πausan. 2)
 πόλις τῆς Παρρυλίας ἐν Ἀσίᾳ, νῦν Ἑσκή. Πολυδ.
 3) πόλις τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου. Ὑστερον Πολεμώ-
 νιον κληθεῖσα. Στράβ. ὅθεν Σιδίτης· ὁ κάτοικος.
 Σιδάρεος, καὶ, Σιδάρειος, καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθε-
 τα· ἐκ τοῦ
 Σιδάρεος, ὁ. Δωρ ἀντὶ σιδήρεος. Πίνδ.
 Σιδεύνης, ου, ὁ. Δωρ. λέξις. Παῖς 15 ἢ 16 χρόνων.
 Σιδῆ, ἡ καὶ Σιδῆ. Δωρ. = ῥοιῖ, ὁ καρπὸς καὶ τὸ

δένδρον. 2) Βοιωτικὸν ἑνυδρὸν φυτόν. Νίκανδρ.
 3) κύρ. δομ. γυνή τοῦ Ὀρίαντος, ἥτις νομίζουσα
 αὐτὴν ὠραιότεραν τῆς Ἥρας, ἐξέρίθη ὑπὸ τῆς
 θεᾶς ταύτης εἰς τὸν Τάρταρον. Ἀπολλοδ. 4) Θυ-
 γάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ
 ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδα. Pausan.
 Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας περὶ τὴν πόλιν Σιδὴν τοῦ
 Πόντου. 2) πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Στράβ.
 Σιδηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κα-
 τοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Πομερανίᾳ χώρᾳ.
 Σιδήρεϊα, ἡ (σιδηρεύω). Ἡ τοῦ σιδήρου ἐξεργα-
 σία, ἡ τέχνη τοῦ δουλεύειν τὰ σιδήρα, ἡ χαλκευτι-
 κή· ἐτι δὲ καὶ τὸ σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκ
 θάλλειν τὸν σίδηρον. Ξενοφ.
 Σιδήρεϊον, τό (σιδηρεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σι-
 δήρεως. Ἀριστοτ.
 Σιδήρεϊος, εἰς, εἰων· ὡς τὸ, σιδήρεος. Ὁ ἐκ σιδήρου
 ὄν, σιδηρέϊος. 2) τροπ. στερεὸς, σκληρὸς. Ἰλ.
 Σιδήρεος, ἑα, ἰων. ἐη, εον· Ἀττ. κατὰ συναλ. σιδη-
 ροῦς, ρᾶ, καὶ, - ρᾶ, - ροῦν (σιδήρος). = σιδηρείος.
 Ὅμ. »σιδηρείος οὐρανός». Ἡ καμάρη τοῦ οὐρανοῦ,
 τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἐκ χαλκοῦ ἢ
 σιδήρου. 2) τροπκ. σκληρὸς, ἀμάλακτος, τόσον ἐπὶ
 σκληρότητος, ἀναισθητοῦ καρδίας, ἐπὶ κακοῦ, ὅσον
 καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀνδρικῆς σταθερότητος, »θυμὸς
 σιδήρεος, καὶ »σιδήρεος ἀνθρωπος», σκληρὸς, ἀνη-
 λεις, ἐν ὅδ. »σοὶ γὰρ σιδήρεα πάντα τέτυκται», εἰς
 ἐσὲ εἶναι ὅλα ἀπὸ σιδήρου, δὲν περὶ τίποτε. 3)
 εἶδος νομίσματος Βυζαντινοῦ.
 Σιδήρεϋς, ἑως, ὁ (σιδήρος). = σιδηρουργός.
 Σιδήρεϋω (σιδήρος). Σκάπτω, ἡ δουλεύω τὸν
 σίδηρον.
 Σιδήρειος, εἶσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σιδήρεος.
 Σιδήριξω (σιδήρος). Ἐχω τὴν σκληρότητα ἢ τὸ
 χρώμα τοῦ σιδήρου. 2) ἔχω τὸ εἶδος, ἢ ὕλην, μόρια
 σιδήρου.
 Σιδήριξ, ἡ, ὅν (σιδήρος). Ὁ εἰς σίδηρον ἢ εἰς
 ἐργασίαν τοῦ σιδήρου ἀνήκων· »τέχνη σιδηρική», ἡ
 χαλκευτική.
 Σιδήριον, τό· μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ τοῦ,
 σιδήρος. Ἐργαλεῖον, ἡ ὄπλον ἐκ σιδήρου κατεσκευα-
 σμένον, »σιδηρίων ἐπαίωμα», αἰσθάνομαι σιδηρικὰ
 ὄργανα, ἥτοι σπαθιαῖς. Ἡρόδ.
 Σιδήριτης, ου, ὁ καὶ Σηλ. σιδηρίτης, ιδος, ἡ (σί-
 δηρος). Ὁ ἐκσιδήρου ὄν, μετ' σίδηρον, »πόλεμος» Πίνδ.
 εἰς σιδήρον ἀνήκων, ὁμοῖος σιδήρῳ· ὅθεν »λίθος
 σιδηρίτης, ἡ σιδηρίτης», ὁ μαγνήτης, »γῆ σιδηρί-
 τας», ἀρ' ἧς ἐξάγεται σίδηρος, »τέχνη σιδηρίτης»,
 ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. 2) σιδηρίτης, ἡ· εἶδος φυ-
 τοῦ. Διοσκρ.
 Σιδήροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ σίδηρον ῥίπτων·
 Σιδήροβόρος, ὁ, ἡ (βορά). = σιδηροβώρως. Ὁππ.
 Σιδυροβρίθης, ἑος, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ μετὰ σιδή-
 ρου φορτωμένος, ἡ σιδηρᾶν κορυφὴν ἔχων. Ἀριστ.
 Σιδυροβρῶς, ὡτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ τρώ-
 γων, ῥοκανίζων, ἀκονίζων τὰ σιδήρα ἢ τὰ σιδήρεα
 ὄπλα. Σοφοκλ.
 Σιδήροβρωτίς, ιδος, ἡ· ποιητικ. Σηλυκ. τοῦ
 σιδηροβώρως.
 Σιδήροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ σιδηρᾶ
 δάκτυλα ἔχων. Ἀνθολογ.
 Σιδήροδέσμιος, ὁ, ἡ. Ὁ μετὰ σιδήρων δεδε-
 μένος, μετὰ ἀλύτων.
 Σιδήροδέσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). = σιδηροδέσμιος.
 Σιδήροδετώ, ὦ (δέω). Δένω μετὰ σιδήρα. Ἡ-
 ρακλ. Ἐπιστ.

- Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ δεμένος με σιδήρα, ἢ στερεωμένος, σκεπασμένος με σιδήρον. Ἡρότ.
- Σιδηρόδμης, ἦτος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὁ διὰ σιδήρου καταδικασθεὶς, νικηθεὶς.
- Σιδηροεὶδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σιδήρου εἶδος ἔχων.
- Σιδηροθώραξ, ἄκος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὁ σιδηροῦν θώρακα ἔχων. Σχολ. Ὁμήρ.
- Σιδηροκατάδικος, ὁ, ἡ (δίκε). Ὁ διὰ σιδήρου ἢ σπάθης καταδικασθεὶς νὰ θανατωθῇ.
- Σιδηροκμής, ἦτος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὁ ἐκ σιδήρου, ἢ με σιδήρον δουλευμένος. 2) διὰ σιδήρου, ἢ διὰ ξίφους φανευμένος. Σοφοκλ.
- Σιδηροκόπος, ὁ (κόπτω). = σιδηρουργός. Γλωσσ.
- Σιδηρομήτωρ, ὅρος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τοῦ σιδήρου. Δισχὺλ ἐπιθ. τῆς ὄψης.
- Σιδηρον, τό = σιδήρος. Ἡρότ.
- Σιδηρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ διὰ σιδήρου ἢ ξίφους διαιρῶν, μερίζων. Δισχὺλ.
- Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ (νύτος). Ὁ σιδηρᾶν ῥάχην ἔχων. Εὐριπ.
- Σιδηροπέδη, ἡ (πέδη). Σιδηροῦς δεσμός, τὰ σιδήρα, δι' ὧν δεσμοῦσι τοὺς κακούργους. Εὐστάθ.
- Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὁ ὑπὸ σιδήρου ἢ ξίφους ἐν πολέμῳ διωχθεὶς, καὶ περιπλανώμενος.
- Σιδηρόπλακτος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντὶ, σιδηρόπληκτος (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ σιδήρου κτυπηθεὶς, ὑπὸ ξίφους πληγωθεὶς. Δισχὺλ.
- Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὁ ἐκ σιδήρου σχηματισμένος· »βάσις σιδηρόπλαστος«, σανδάλιον (καπούτσιον) σιδηρᾶ καρφία ἐνδοθεν ἔχον πρὸς βάσανα καὶ τυραννίως κατεσκευασμένον. Λουκιαν.
- Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ πλεγμένος ἐκ σιδήρου.
- Σιδηροποικίλος, ὁ (ποικίλος). Λίθος τις κηλιδας σιδηρᾶς ἔχων. Πλίν.
- Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ σιδηρᾶ πτερὰ ἔχων. Σχολ. Ἀπολλ.
- Σιδηροπτέρυξ, υγιός, ὁ, ἡ (πτέρυξ). τὸ αὐτό.
- Σιδηροπέλης, ου, ὁ (παλῖον). Ὁ σιδηρον πάλων.
- Σιδήρος, ὁ. Τὸ μέταλλον σιδήρον, καὶ τὸ σιδήριον, παρ' Ὁμ. ἐλλαμβάνεται πολλάκις ὡς σύμβολον μεγάλης σκληρότητος καὶ σταθερότητος. ἔτι δὲ καταχρ. ποτὲ μὲν μεμπτικῶς, ἐπὶ ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος τῆς καρδίας, ποτὲ δὲ ἐπαινετικῶς, ἐπὶ ἀκαταδαιμάστου σωματικῆς δυνάμειος καὶ ἐπὶ ἀκάμπτου σταθερότητος τοῦ φρονήματος. Ἰακ. Ἀχ. Γατ. 2) τὰ ἐκ τοῦ σιδήρου κατασκευαζόμενα ὄργανα. Ὁμ. παρὰ Πλούταρχ. καὶ »σιδήρα, τέα, καὶ παρὰ Νικάνδρ. Θηλ. ἡ σιδήρος. 3) παρὰ Ξενοφ. ἡ ἀγορὰ, ἡ τὸ ἐργατήριον ἐνθα πωλοῦνται τὰ σιδηρικά.
- Σιδηρόσπαρτος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὁ διὰ σιδήρου ἐσπαρμένος, ἢ προξενηθεὶς. Λουκιαν.
- Σιδηροτέκτων, ὅρος, ὁ, ἡ = σιδηρουργός. Δισχὺλ.
- Σιδηροτευκτός, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σιδήρου, ἢ διὰ σιδήρου.
- Σιδηροτοκέω, ὦ. Σιδήρον παράγω. Σχολ. Ἀπολλ. ἐκ τοῦ
- Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ σιδήρον γεννῶν, παράγω.
- Σιδηροτόμεω, ὦ (τέμνω). Με τὸν σιδήρον ἦτοι μετὰ τὴν μάχην κόπτω, σχίζω. Ἀνάλεκτ.
- Σιδηροτρυπανόν, τό (τρυπάνον). Τρυπάνιον, δι' οὗ τρυποῦσι τὸν σιδήρον.
- Σιδηρότρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ὁ πληγωμένος με σιδήρον. Σχολ. Ὁμήρ.
- Σιδηρουργεῖον, τό. Μεταλλεῖον σιδήρου, ἢ ἐργατήριον σιδήρου. ἐκ τοῦ
- Σιδηρουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ σιδήρου, ἢ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ. ἐκ τοῦ
- Σιδηρουργός, ὁ (ἐργω). Ὁς τις δουλεύει τὸ σιδήρον, »χάλκευς«.
- Σιδηροφόρος, ὦ. Γεννῶ σιδήρον. 2) ὄπλα σιδηρᾶ βαστάζω, ἔχω. ἔτι δὲ περιστοιχημένος ἀπὸ ἄρματωμένους περιέρχομαι. Πλούτ. καὶ μέτ. περιπατῶ ἄρματαίμους. Θουκυδ.
- Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁς τις βαστάζει σιδηρὰ ὄπλα. 2) ὁ φέρων, παράγων σιδήρον. Ἀπολλωνίος Ἀργ.
- Σιδηρόφρων, ὅρος, ὁ, ἡ (φρήν). Σκληροκάριδος. Δισχὺλ.
- Σιδηροφυής, ἑός, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ἐκ σιδήρου πεπλασμένος, ἢ φύσεως σιδηρᾶς ἀνὴρ. Πλούτ.
- Σιδηρόχαλκος, ὁ, ἡ (χάλκος). Σιδηροῦς καὶ χάλκινος. Λουκιαν.
- Σιδηροχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). ἐπιθ. τῶν θωρακοφόρων ἱππῶν. Πίνδαρ. »ἵπποι σιδηροχάρμαι«, πολεμικοί, εἰς πόλεμον ἐπιτήδειοι, γυμνασμένοι.
- Σιδηροχίτων, ὅρος, ὁ, ἡ (χιτών). ποιητ. Με χιτῶνα σιδηροῦν, ἦτοι ἐνδεδυμένος σιδηρᾶ.
- Σιδηρόω, ὦ (σιδήρος). Ἐκ σιδήρου κάμνω, ἢ περικαλύπτω μετὰ σιδήρου.
- Σιδηρόω, οὖς, ἡ. Μητριὰ τῆς Τυροῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ.
- Σιδήρωμα, τό. Ἡ διὰ σιδήρου ἐξεργασία, σιδηροῦν ἐργαλείον, ἢ ἀγγεῖον. 2) ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις.
- Σιδηρωρυχεῖον, τό (ὀρύσσω). Μεταλλεῖον σιδήρου.
- Σιδίκης, οἶ. Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολ.
- Σιδικηνοί, οἶ. Λαὸς τις ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Στράβ.
- Σιδιοεὶδής, ἑός, ὁ, ἡ (σιδίον εἶδος). Ὁμοῖος τῷ φλοιῷ τοῦ ροΐδιου, ὡχρὸς ὡς σιδίον, ροΐδιον.
- Σιδιόεις, ἑσας, ἐν (σιδίον). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους, ἢ χρώματος τοῦ σιδήρου ὡς κόκκινος ὡς τὸ ροΐδιον. 2) = σιδόεις.
- Σιδιον, τό (σιδή). Τὸ ἐξώφλιον τοῦ ροΐδιου. Ἀριστοφάν. κυρίως ὑποκορ. τοῦ σιδή, μικρὸν ροΐδιον.
- Σιδιωτόν, τό (φάρμακον). Ιατρικὸν μετὰ σιδήρου κατεσκευασμένον.
- Σιδόεις, ἑσας, ἐν (σιδή). Ἐκ σιδήρος, ἢ ἐρυθρὸς ὡς αὕτη. Νίκ. Ἀλεξ.
- Σιδονίηθεν, ἐν ἐπιρ. Ἀπὸ τῆς πόλεως Σιδῶνα. Ὁμ.
- Σιδόνιος, ἰα, ἰον ποιητ. = Σιδώνιος· ὅθεν ἡ Σιδωνία. Ἡ περὶ τὴν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ. Ὁμ.
- Σιδονυφής, ὁ, ἡ (Σιδὼν ὑφαίνω). Ὁ ὑφασμένος ἐν Σιδῶνι.
- Σιδούς, οὖντος, ὁ. Φρούριον τῆς Κορινθίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.
- Σιδύμα, ἡ. ἀντὶ Δίδυμα. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.
- Σιδών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης, νῦν χωρίον Σεϊδά. Ἡρόδ. 2) ὁ = Σιδώνιος. Διον. Περτιγ.
- Σιδωνιάς, ἄδος, ἡ· Θηλ. τοῦ Σιδώνιος. Εὐριπ.
- Σιδωνίος, ἰα, ἰον. Ὁ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὄν, ἡ κατωικός. Ἡρόδ. »τὸ Σιδώνιον ἄστυ«. = Σιδῶν, ἡ. Ἀριστοφάν.
- Σιελίζω (σιέλω). Ἰών. ἀντὶ σιελίζω· ὅθεν
- Σιελισμός, ὁ· Ἰών. ἀντὶ σιελισμός. Τὸ πτύειν σίαλον.

Σιελιστήρον, τό Ἴων. ἀντισιελιστήριον (σιελίζω).

Μέρος τοῦ χαλινού, ἐφ' ᾧ πέπτε τὸ σιελον. Ἱππιατρ.

Σιελον, τό Ἴων. ἀντί σιαιλον.

Σιελοποιδες, ὁ, ἡ Ἴων. ἀντί σιαλοποιός.

Σιελος, ὁ, ἴων. ἀντί σιάλος. 4. σημε.

Σίζω, σίσω, καί, σίζω παρακ. σέσιγα. Ἦχον τινά αποτελῶ ἀπὸ τοῦ γινομένου σισιλιασμοῦ, ὁπότεν πεπυρωμένα τινά σόματα ἐμβάλλωμεν αἰφνιδίως εἰς ψυχρὸν νερόν καὶ κρύνουσιν, ἢ ὅταν ἦναι πάχος τι εἰς τὴν φωτιάν, καὶ καίεται παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχώθη μία σιδηρὰ βέργη. Ὀδύς. 2) κελεύω, λέγω τινά νά σιωπήσῃ. 3) ἐρεθίζω.

Σίθων, ὄνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὀσσης, βασιλεὺς τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἢ τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδηίδος τὴν ὠραίαν Παλλήνην. Τζέτζ.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης. Ἡρότ.

Σικανία, ἡ ἢ ἡρώρα. Ἡ νῆσος Σικελία, ἡ χώρα τις ἐν Σικελίᾳ. Στέρ. Βυζ.

Σικάνιος, ἰα, ἰον, καί

Σικανός, ἡ, ὄν. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. πλῆθ. Σικανοί, οἱ. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας. Θουκυδ. 2) ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἰσπανίᾳ περὶ ὃν ἀρχαίως ἐκκαθόντο οἱ Σικανοί. ὁ αὐτ. 3) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. ὁ αὐτ.

Σικελίζω (Σικελία). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω, φέρομαι ὡς οἱ Σικελοί. ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν Σικελῶν εἰμί. 2) = ὀρχέομαι. Ἀθήν.

Σικελία, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, καὶ νῦν Σικελία, Sicilia. Πολύδ.

Σικελίδης, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Σάμου. Θεόφρ.

Σικελικός, ἡ, ὄν. Ὁ τῆς Σικελίας ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ. Θουκυδ.

Σικελιώτης, ου, ὁ καὶ } Ὁ κάτοικος, ἢ αὐτόχθων
Σικελός, ἡ, ὄν. } τῆς Σικελίας. Ὁμ.

Σικερα, τό παρ' Ἑβραίοις, καθ' Ἡσύχ. πόμα ἐμποιῶν μέθην, ὡς, ζύθος, βακίον κ. τ. τ. συνήθ. ἀλλ. παρὰ δὲ Εὐσεβ. ἡ γενική, σίκερος.

Σικίνυη, ἡ, = σίκινυς. Διον. Ἀλικ.

Σικίνυζω. Τὴν σίκινυν χορεύω. Κλήμ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ Σικίνυις, ἰδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς Σατύροις, ἐν ᾗ ἤσαν ἐν τῇ Σατυρικῇ δράματι. Εὐρπ. ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου. Ἀθήν. ἢ ἀπὸ τῆς Νύμφης Σικιννίδος· καθ' αὐτὸ Φρύγιος χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου. Δουκ. Ἀλεξ. »Σικίννοι τέρασι γαννύμεναι«, ἀσώτοις, καταγελάστοις, ἀπρεπέσι.

Σικίνυστῆς, οὔ, ὁ. Ὁ τὴν σίκινυν ὀρχησιν χορεύων. Ἀθήν. σελ. 20.

Σικίνυος, ὁ. Δούλος καὶ παιδαγωγός τοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεμψεν εἰς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡρότ.

Σικίνυοτύρβη, ἡ (τύρβη). Πλήθος σικινυστῶν, ἢ ὑπὸ τῶν σικινυστῶν προξενουμένη τύρβη. 2) συνήθης φλογέρας ἤχος διὰ τὸν χορὸν σίκινυν.

Σικίνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θόαντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπὶ τῆς νήσου Σικίνου. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2) ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Σικίνου υἱοῦ τοῦ Θόαντος, καὶ νῦν Σικίνος. Στράβ. παρὰ Πτολ. Σίκινος· ὅθεν Σικινίτης, ὁ κάτοικος.

Σικκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύδ.

Σικλος, ὁ, = σίγλος.

Σικύα, ἡ, καὶ ἰων. σικύη. Πεπόνιον, καὶ εἶδος ἐξ αὐτοῦ δεινδροειδές, ὁ μολοπέπων. Θεόφρ. 2) τὸ μα-

κρῦλὸν κολοκύνθιον, ἥτοι ἡ Ἰνδική κολοκύνθη (μπαρμπούτα). 3) χειρουργικὸν ὄργανον, βεντούζα. Πλούταρχ. ὅθεν »σίκυς προσβολή, τὸ βάλαμον τῆς βενθούζης· ὅθεν

Σικυάζω (σικύα. 3. σημε.). Διὰ τῆς βενθούζης ἐκβάλλω αἷμα. Ἀρβρίαν. Ἐπίκτ.

Σικυδίων, τό· ὑποκορ. τοῦ, σικύα, καὶ σίκυος. Ἀθήν.

Σικυηδόν· ἐπὶρ. (σικύα). Κολοκυνθοειδὴς· ἐξαιρτ. ἐπὶ τσακίσματος ἐνὸς κοκκίου τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν αὐτὸ τσακίζεται χωρὶς ἀγκιδός, ἢ ἵνας καὶ τὸ τσακισμα εἶναι ὁμαλὸν καὶ λεῖον.

Σικυήλιστον, τό (σίκυς ἐλαύνω). Τόπος εἰς ὃν φυτεύονται καὶ ἀθξάνονται αἱ πεπωνίαι, κολοκύνθιαι, καὶ ἀγκουρίαι. Ἱπποκράτ.

Σικυήραστον, τό· = σικυήλατον.

Σικυον, τό. Ὁ σπόρος τοῦ πεπωνίου, κολοκυνθίου, ἀγκουρίου. Θεόφραστ.

Σικυοπέπων, ὄνος, ὁ· = σίκυος, πέπων. Γαλην.

Σικυος, καί, σικυός, ὁ. Καρπὸς γνωστός, τὸ κοινὸς ἀγκούριον. 2) σίκυος σπερματίας, ἡ σικυὸς πέπων, τὸ ὠριμον ἀγκούριον, ἢ κυρίως τὰ ὠριμα πεπωνία καὶ καρπούζια, ἔτι »σίκυς ἡμερος«, τὸ ἐδωδῖμον ἀγκούριον καὶ »σίκυς ἄγριος«, τὸ ἄγριον ἀγκούριον. Διοσκορ.

Σικυς, υὸς, ὁ· = σίκυος.

Σικυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἡ τῆς ὁψείας τῆς σίκυας, ἢ τοῦ σικυοῦ ὄν.

Σικυών, ὄνος, ὁ (σικύα). Τόπος φυτευμένος με πεπωνία, καρπούζια καὶ ἀγκούρια. 2) ἡ· ὄνομα πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμ. καὶ ὁ· παρὰ Ξενοφ. ὅθεν

Σικυώνιος, ἰα, ἰον. Ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ, καὶ ὁ κάτοικος. Ἡρότ. ἐπὶρ. Σικυώνηθεν, ἐκ τῆς πόλεως Σικυῶνος.

Σικυών, ὄνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος, ἡ τοῦ Μετίονος, ἢ τοῦ Ἑρεχθίδος, ἢ τοῦ Πέλοπος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὀνομάσθη ἡ πόλις Σικυῶν. Πausan.

Σικυώνη, ἡ, καὶ } = σικύα. Γαλην.

Σικυωνία, ἡ, ἡ.

Σικυωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου. Στράβ.

Σικυωνία, τὰ (Σικυῶν). »ὑποδήματα«. Εἶδος γυναικείων υποδημάτων τῆς Σικυῶνος πόλεως. Δουκιαν.

Σικχάζομαι (σικχός)· = σικχαίνω. Ἡσύχ.

Σικχαίνω (σικχός). Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, ἀηδῶν καὶ ναυτικῶς αἰσθάνομαι. Ἀρβρίαν. καὶ μέσ. »σικχαίνομαι τοῦτονα, σικχαίνομαι, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅθεν »σικχαμερός, ἡ, ὄνα. Βδελυρός, καὶ διὰ τοῦ γ σικχαμερός· ὅθεν

Σικχαυτός, ἡ, ὄν. Ἀηδής, βαρετός.

Σικχασία, ἡ (σικχάζω). Ἀηδία, λύπη, δυσαρέστησις, μῖτος.

Σικχός, ὁ. Κεκορημένος, ἢ ὅς τις ἀρκετὰ ὀν ἔχει, ὡς νομίζει, γὰ φάγη, ἢ ὅς τις εὐκόλως χορταίνεται ἀπὸ τινος φαγητοῦ, καὶ παρευθὺς ἀηδιάζει καὶ ἀποστρέφεται αὐτό· καὶ ὁ δειλίκτος ἄνθρωπος, εἰς ὃν τὸ παραμικρὸν προξενεῖ ἀηδίαν. 2) μεταφορικ. ὁ δύσκολος, δυσάρεστος, τὸν ὁποῖον ἀηδιάζουν ὅλα, ὅς τις εὐρίσκει εἰς κάθε τι πρόφασιν κατηγορίας καὶ δυσαρεστήσεως· ὅθεν

Σικχος, εὖς, τό· καί

Σικχότης, ητος, ἡ, = σικχασία, ἀηδία, παρὰ τοῖς Ὁ.

Σιλανέων, ὄνος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Περιφρῆμος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις. Πλούταρχ.

Σιλανός, ὁ. Δωρ. ἀγτὶ Σιληνός. Μάντις τις Ἀμθρακίως παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ. Ξενοφ. 2) Ἡλειός τις ἐκ τῆς πόλεως Μαικίστου. ὁ αὐτ. 3) ἱστοριογράφος Ἕλλην. Στράβ.

Σίλαρις, δ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ νῦν Silaro. Στράβ. παρὰ Διον. Περιηγ. ἢ Σίλαρος.

Σιλβανὸς, δ. Θεότης τις τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, ἔφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν, καὶ δένδρων. Silvanus. Πλούτ.

Σιλβία, ἡ κύρ. ὄνομα γυναικῶν Ῥωμαίων. Στράβ. **Σιλέω**, = συλλῶν ἄμφ.

Σιληνὸς, δ. Ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Βάχχου μετὰ τῶν Σατύρων ζῆτ. Σιληνός.

Σιληπορδία, καὶ ἄλλω. καὶ Δωρ. σιληπορδῆω, ὧ (σίλος, ἀντὶ σίλλος πέρδω). Κωμ. λέξις, ἐπὶ ἀνθρώπου προπετιοῦς καὶ ἀλαζόνος· κλάνω τινα διὰ καταφρόνησιν, μεταχειρίζομαι τινα μὲ αὐθάδειαν καὶ ἀπειροκαλίαν ὅθεν

Σιληπορδία, ἡ. Τὸ μὲ καταφρόνησιν πρὸς τινα κλάσιμον, καθόλου, τὸ πολίτευμα ἀλαζόνος τινὸς καὶ προπετιοῦς ἀνθρώπου. Λουκιαν.

Σίλι, τὸ. Ὄνομα φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουσι μορφήν παρὰξενον. Ἡρόδ. λέγεται καὶ, συλλικύπριον, καὶ, σίστιλις, σίσειλι, σίσιλι, κρόταν, καὶ Αἰγυπτιστὶ κίλι.

Σιλίγιον, τό. Λατ. siligo. Τὸ καλοκαιρινὸν σιτάριον ὅθεν

Σιλίγνις, εἰς, ἡ. Εἶδος λεπτοτάτου ἀλεύρου, προτιμώμενον ἀπὸ τοῦ, »σεμιδαλις« λέξις τῶν Ῥωμαίων, διότι οὔτοι τὸν κατὰ τὸ ἔαρ σπειρόμενον σῖτον (τὸ ἀπρσιτάρον) Siligo, ἐκάλουν ὅθεν **Σιλίγνιτης**, ου, ὁ »ἄρτος«. Ὁ ἐκ τῆς σιλίγνεως κατασκευαζόμενος ἄρτος.

Σίλλαίον (σίλλος). Περιπαίζω, παίζων ἡ στραβόνων τοὺς ὀφθαλμούς περιπαίζω τινα. Λουκιαν.

Σίλικύπριον, καὶ, σιλικύπριον, τὸ, = σίλι. Ἡρόδ. **Σίλλογραφία**, ὡ (σίλλογράφος). Σίλλους γράφω.

Τίμων Φλιάς. ὅθεν **Σίλλογραφία**, ἡ. Τὸ σίλλους γράφειν.

Σίλλογράφος, ὁ (σίλλος, γράφω). Ὁ σίλλους γράφων.

Σίλλος, οὐχὶ σίλλος. Περιγέλιον, ποίημα χλευαστικόν. παρὰ τοῖς μεταγενεσ. καταχρηστικῶς πᾶν εἴτε ἐμπεριείχον ἐν τινι ποιήματι ὡς χλευαστικόν, (παρὰ τὸ εἶλω, ἵλλω, ἴλλος, ἴλλος, προτάζει τοῦ Δωρ. σ, ἄρα κυρ. εἰρωνικὸν παρακύνταγμα, παραστρόφῃ τῶν ὀμμάτων) ὅθεν

Σίλλῶω, ὡ, = σιλλάινω.

Σίλλυβα, τὰ, καὶ

Σίλλυβος, δ. Κροσσός, φύοντα· ἐν γένει, ὅτι κρέμαται εἰς τι, παράρτημα· ὅθεν καὶ τὰ κομμάτια μεμβρανῆς τὰ ποῖα ἐκρέμονται εἰς τὰ ἐν εἶδει κυλινδρὸν συγγράμματα τῶν ἀρχαίων καὶ περιεῖχον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου.

Σιλόδουρος, δ. Γαλατικὴ λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλλν. εὐχολιμαῖος· Ὅς τις ἀπεράσιστος νὰ ζήσῃ καὶ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ αὐθέντου του.

Σιλουρισμός, δ. Τὸ τρώγειν σίλουρον, ἢ ἡ μετὰ σιλουρου φιλοξενία. Ἀθήν.

Σίλουρος, ὁ (παρὰ τὸ σείειν οὐράν). Ἰχθύς τις μέγας, ἐν τοῖς μεγάλοις ποταμοῖς διαιτώμενος. Μερσίνιον. Ἀθήν.

Σίλυθος, ὁ· καὶ σίλλυθος. Σκολυμῶδες φυτὸν, τοῦ ὁποίου τὰ χλωρὰ βλαστάρια ἐτρώγοντο. Δισακρ.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας. Πτολ.

Σίλφη, ἡ, καὶ, τίλφη, ἡ. Εἶδος ἐντόμου, παχὺ κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀφίνον, βρωμύσκα. Ἀριστοτέλ. 2) ὁ τὰς βίβλους καταβιβρώσκων σκώληξ. Λουκιαν.

Σίλφιδεις, εσσα, ἐν (σίλφιον). Ἀπὸ σίλφιον.

Σίλφιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ὀπὸς εὐχρηστός ἐστιν εἰς φαγητὰ καὶ εἰς ἱατρικά. Ἡρόδ.

Σίλφιοπώλης, ὁ (πώλειω). Ὁ τὸ σίλφιον πωλῶν.

Σίλφιοφόρος, (φέρω). Ὁ σίλφιον φέρων, παράγων.

Σίλφιωτὸς, ἡ, ὄν. Μὲ σίλφιον κατασκευασμένος.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστοτ. 2) Σικελιώτις τις γυνή. Θεόκρ.

Σιμαίθος, ἴδε Σύμαιθος.

Σιμβλιεύω (σίμβλος). Τὰς μελίσσας βάλλω εἰς σίμβλα. 2) οὕδῃ. »σιμβλιεύω κηρία, συνάγεται μέλι εἰς τὰ σίμβλα. Φιλ. Θεοσ.

Σίμβλη, ἡ, καὶ, σίμβλος, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ μελιτονεύονται αἱ μίλισσαι. Ἡσιόδ. 2) τροπ. πᾶν ὅ,τι συνάγεται, διὰ νὰ ἔχηται ἀπ' αὐτὸ ἐν καιρῷ χρεῖας· ὅθεν »σίμβλος χρημάτων, θησαυρὸς, πλῆθος χρημάτων. Ἀριστοτ. ἑτεροεγκλ. πλῆθ. σίμβλα, τὰ (πιθ. ἐκ τοῦ μέλι, μέλισσα, βλίττω)· ὅθεν

Σιμβλήϊος, ἴα, ἴον, ποιητ. ἀντὶ σίμβλος. Πάν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εὐρίσκειται εἰς σίμβλον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ ἐστὶ· ὅθεν »σιμβλήϊα ἔργα, τὸ μέλι. Ἀπολ. Ἀργ.

Σιμβλήϊς, ἴδος, θηλ. τοῦ σιμβλήϊος, »πέτρα σιμβλήϊς, σπῆλαιον βράχου, χρησιμεύον εἰς τὰς μελίσσας ὡς σίμβλος.

Σίμβλιος, ἴα, ὄν (σίμβλος). = σιμβλήϊος.

Σιμβλῆς, ἴδος, ἡ· ποιητ. θηλ. τοῦ σίμβλος.

Σιμβλοποιέω, ὡ (ποιεῖν). Κάμνω σίμβλους, καὶ = σιμβλεύω. Εὐστάθ.

Σίμβλος, ὁ, = σίμβλη.

Σιμικίνθιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγκη. ἀντὶ σημικίνθιον. Φακίλιον, μανθῆλιον ἡ ποδιά, ἐκ τοῦ Λατιν. Samicinetum· πράξ. Ἀποστόλ.

Σιμίκιον, τό. Μουσικὸν τι ὄργανον 35 χερδᾶς ἔχον. Πολυδ.

Σιμίχη, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελαίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλιαν. 2) πόρνη τις. Λουκ. καὶ Σιμίχη.

Σιμίχης, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Σιμιχίδης. Υἱὸς τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὄνομα παριστάνεται ὁ ποιητὴς Ὁμήριτος. Σουίδ.

Σιμίχος, ὁ· ὄνομα κύρ. ὑποκορ. τοῦ Σίμος.

Σιμίαις, ου, ὁ. Θηκάσιος, φίλος τοῦ Σικράτους, συγγραφέας 23 φιλοσοφ. διαλόγου. Πλάτ. 2) ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Ῥόδου ἡ Βυζαντίου. Φαβρ.

Ἑλλ. Βιβλ.

Σιμοειδής, ὁ, ἡ (σιμὸς, εἶδος). Ὁμοῖος σιμῷ.

Σιμόεις, ἐντος, συναίρ. οὐς, οὐντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, νῦν Μενδεός. Ὀμ. 2) ὡς ποτάμιος θεός, τέκνον τοῦ Ἰκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης. Ἡσιόδ. ὅθεν Σιμοεῖσιος, ὁ, ἡ τοῦ Σιμόεντος ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῷ.

Σιμοεῖσιος, ὁ κύρ. ὄνομα Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμῆωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὀμ. 2) = Σιμόεις

Σιμοέντιος, ἴα, ἴον, καὶ Σιμούντιος = Σιμοεῖσιος. 2) σημσ. ἴδε Σιμόεις. Εὐριπ.

Σιμοέντις, ἴδος, καὶ συναίρ. Σιμουντίς, ἴδος, ἡ· θηλ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐριπ.

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ (σιμὸς, πρόσωπον). Ὁ πλακωτὴν ῥίνα ἔχων, κούτσομύτης. Πλάτ.

Σιμός, ὁ (οὐχὶ σίμος). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἶδους τῶν δύνων. Ἀρτεμίδ. 2) κύριον ὄνομα. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκυδ. 3) Λαρισσαῖος, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδ. βασιλέως.

Δημοσθ. 3) ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας. Θεόκρ.

Σιμόεις, ἡ, ὄν· ῥίσις σιμῆς, ἡ ἀνωθεν τεθλιμμένη, κάτω δὲ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ οἰοεὶ ἐ-

ἔγκωμηνή πρὸς τὰ πλάγια μέρη οὕσα ῥίσι· «σιμὸς τὴν ῥίνα», ὁ πλατομύτης. Ἡρόδ. «τὸ σιμὸν τῆς ῥίνας», ἢ σιμότης. Ἀριστοτέλ. ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κυνῶν, «κεφαλὴς σιμάς», ὁ δὲ Θεόφρονης λέγει «σιμάς» καὶ τὰς ἐρίφους, καὶ τὰς μελίτσας· «σιμὰ γελᾶν», μὲ ξαρωμένην μύτην, ἥτοι περιγελαστικῶς. Μελέαγρ. καὶ «σιμὰ σστηρῶς μυχιθίζεις» περιγελᾷς μὲ ἀναστυρομένην μύτην· «σιμὴ γαστήρ», ἡ κοιλότης ἔχουσα, οἷα ἡ τῶν πεινῶντων· «τὰ σιμά τοῦ ἥπατος», τὸ κάτωθεν καὶ ὅλον μέρος αὐτοῦ, τὸ ὑποφάρυγγος τῆς γαστρός. Γαλην. «σιμὸς τὴν κνήμην», κουτοπόδης, ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἔλαβε τὸ ἐπὶ δ. σιμά, ἀντὶ πλησίον. 2) ἀνθρωπικῶς, «πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν», εἰς τὸν ἀνέμορον. Ξενοφ.

Σιμότης, ἦτος, ἢ (σιμός). «ῥίνας σιμότης», τὸ πλατὺ σχῆμα τῆς ῥίνας. 2) κυρτότης, καμπυλότης εἰς τὸ ἄνω ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους. Ξενοφῶν «σιμότης τῶν ὀδόντων», τὴν πρὸς τὰ ἄνω κυρτὴν διέκθυσιν τῶν μεγάλων ὀδόντων τοῦ ἀγριοχοίρου. Σιμοτομέω, ὦ. Σιμά, ἥτοι πλησίον κάπτοι. Γεωπον.

Σιμούντιος, καὶ
Σιμούς, ὁ ὅδε Σιμόντιος, καὶ Σιμόεις.
Σιμπλικίος, ὁ. Φιλόσοφος ἐλλειπτικὸς, συγγραφεὺς ὑπομνήματα εἰς τινὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου.

Σιμόω, ὦ (σιμός). Κάμνω τὴν μύτην πλατεῖαν, ξαρόνω αὐτήν· καὶ περιγελῶντι μὲ ξαρωμένην μύτην. 2) κυρτύνω τινος τὸ κάτω μέρος πρὸς τὰ ἄνω. Ἡρόδ. «τὴν ἰγνύαν σιμώσας» κάμψας, διὰ τῆς καμπῆς προσιπλάσας τῇ κνήμῃ τὴν πυγὴν ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ «σιμόνω» ἀντὶ πλησιάζω.
Σιμούλος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ. 2) κόλιξ τις. Λουκιαν.

Σιμοδία, ἢ (ῥιδή). Εἶδος αἰσχροῦ καὶ ἀναίσχυντου ὧδων, ὑπὸ τοῦ Σίμου συντεθειμένων, ἢ παρωνομασμένων. Στράβ.

Σιμοδός, ὁ. Ὁ ψάλλον τὴν σιμοδίαν.

Σιμομυζ, τό (σιμόω). Τὸ ἀναστυρομένον, οὗ τινος τὸ κάτω εἶναι γυρισμένον πρὸς τὰ ἄνω. Πλούταρχ.

Σιμων, ὠνος, ὁ. Σοφιστὴς τις ἐν Ἀθήναις, ἄπιστος, καὶ ἐπίορκος. Ἀριστοτ. 2) συγγραφεὺς Ἀθηναῖος, γράφας περὶ ἱππικῆς τέχνης. Ξενοφ. 3) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, γράφας 33 Σωκρατικούς διαλόγους. Διογ. Λαέρτ. 4) πλούσιος τις σκυτοτόμος. Λουκιαν
Σιμωνίδης, ου, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπου, ἐφευρετὴς στοιχείων τινῶν, ὡς λέγουσι, τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου, ὅστις ἐνέεικεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον καὶ αὐτὸν τὸν τραγικόν Αἰσχύλον, διὰ τῆς ὑπερέχου τέχνης, καὶ ἰδούτης τῶν μελῶν του, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα τινα ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. 2) ποιητὴς Ἑλεγεῖων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. Ἀριστοτ. 3) στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκυδ.

Σιμωρ, τό. παρὰ Πάρθοις καλεῖται τι μὲν ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς χιτώνας. Ἡσύχ. τὸ παρ' ἡμῶν «σιμαύριον».

Σιμάξω, — σίνομαι, ἄμφ.

Σίναϊ, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν Μεσημβρινῇ Κίνᾳ, οἱ νῦν Κινέζοι. Πτολ.

Σιναμώρευμα, τό. Τὸ νὰ ἔχη τις ὀρεῖν καὶ ἐπιθυμίαν εἰς ξεχωριστὰ, νόστιμα φαγητὰ, καὶ ἡ ἀσπὴ τοιούτων φαγητῶν. ἐκ τοῦ

Σιναμώρεω, ὦ, ἤτω (σινάμωρος). Βλάπτω, ἐφρανίζω, κατερημόνω. Ἡρόδ. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, λιχνεύω, ἐκ λιχνείας κλέπτω, ἢ τρώγω κρυφίως λιχνεῦματά τινα· τροπ. ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν κρυφίως συνουσίας· ὁθεν γυνὴ σιναμοιρομένη χαίρει, ἢ γυνὴ χαίρει, ὅταν ἐπιτύχῃ ἀνδρὰ ἡδονικόν, ἄσωτον. Ἀριστοτ. ὁ τύπος σινομωρέω, καὶ, σιναμορέω, ἐσφαλμ.

Σιναμωρία, ἢ. Φθορὰ, ὀλεθριότης. 2) κλίσις εἰς τὰ χωριστὰ καὶ νόστιμα φαγητὰ, λιχνεία· καὶ τροπ. λαχνεία· παρὰ δὲ Θεμιστ. ἄσωτος ἐξόδευσις.

Σιναμωρος, ὁ, ἢ. Βλαβερός, ἀφανιστής, κατερημωτής. Ἡρόδ. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. λαίμαργος, ἀγαπῶν τὰ καλὰ κομμάτια, φαγητὰ, καὶ κλέπτων τὰ τοιαῦτα κρυφίως· ἐν γένει, ἐπιθυμητικὸς, λάγνος, πορνικὸς, ἄσωτος. Ιακ. Ἀχ. Τατ. (ἐκ τοῦ σίνομαι, μαρός).

Σιναπέλαιον, τό (σίναπι, ἔλαιον). Ἐλαιον ἐκ σινάπεως. Δισκορ.

Σιναπέλι, εως, καὶ, σινάπυ, υρος, τό. Σινάπιον· ὅθεν

Σιναπέδιον, τό· ὑποκ. τοῦ σίναπι. Χωριστὸν εἶδος φαγητοῦ σινάπιος, τρωγομένου πρὶν τοῦ κρέατος.

Σιναπέζω (σίναπι). Ἐμπλιαστρὸν μετὰ σινάπεως ἐπιτίθημι. Ἐνάργος παρ' Ἀθηναίῳ. 2) κάμνω εἰς τινὰ ξυλὸν, στραθὸν μούτζουνον.

Σιναπύρος, ἰνή, ἰνον. Ἀπὸ σίναπι.

Σιναπίον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σίναπι.

Σιναπισμός, ὁ (σινάπιζω). Ἡ χρῆσις τοῦ μετὰ σινάπιον ἐμπλιαστρῶν· καὶ

Σιναπιστός, εως, ἔα, ἔον. Πρέπει νὰ βάλωμεν σινάπιον, ἢ σινάπισμόν. Ιατρ.

Σιναρός, ἄ, ὄν (σινάμα). Βλαπτικός. 2) παθητικ. βεβλαμμένος, νοσώδης, παρ' ἱατροῖς.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ὁ καὶ Σάρος. Εὐστάθ.

Σιναρς, ἄδος, ἢ. Σηλ. τοῦ σιναρός. Βλαβερά, φθορική. Ἡσύχ.

Σίνδα, τά. Πόλις τῆς Πιστιδίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. 2) κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξεινίου πόντου. Πτολ.

Σινδική, ἢ «γῆ». Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Στράβ.

Σινδικός, ἢ, ὄν. Τῶν Σινδῶν ὄν, ἢ ἀνέκων εἰς αὐτοὺς· «Σινδ. λιμὴν». Λιμὴν, ἡ κόλπος τοῦ Εὐξεινίου Πόντου ἀνατολικῶς τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, νῦν Σουνδιή. Στράβ.

Σινδιανοί, οἱ, καὶ

Σινδοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Σινδικῆς χώρας. Ἡρόδ.

Σινδοί, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κατοικῶν παρὰ τῆς Ἐκβολῆς τοῦ ποταμοῦ Ἰστροῦ, πῖθων. οἱ παρὰ Πτολ. Σουνδιοί. Ἀπολ. Ῥόδ.

Σινδόμακκα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, νῦν Σκινδῶ. Ἀρβόριαν.

Σινδόνη, ἢ, — σινδῶν· ὅθεν

Σινδόνη, τό. Δίον Κασσ. καὶ

Σινδονίσκη, ἢ ὑποκορ. τοῦ σινδόνη. Πλούταρχ.

Σινδονίτης, ὁ, καὶ σινδονίτης, ἰδος, ἢ (σινδῶν). Ὁ ἐνδυμένος ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδοῦ λίνου. [Στράβ.

ὁ Φώτιος ἔχει, «σινδονίτης χιτὼν ὁ λινός».

Σινδονορῶ, ὦ. Λινὰ φορέματα, ἢ ἐκ λεπτοῦ πανίου φορέματα φορῶ· ἐκ τοῦ

Σινδονοφόρος, ὁ, ἢ (φέρω). Ὁ φορῶν ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδοῦ λίνου.

Σινδονοφής, εως, ὁ, ἢ (ὑφαίνω). Λεπτὸν τι ἐκ λίνου ὕφασμα ὡς σινδῶν ὕφασμένον. Ἀθήν.

Σίνδος, ἢ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρόδ.

Σινδρδς, ὁ καὶ σίνδρων, ονος, αινος, ὁ. κατὰ συγκοπήν. ἀντὶ συναρός. Ἡσύχ. 2) δούλος, δουλέδουλος, ἐπειδὴ ὑπέθετον, ὅτι ὁ δούλος μελετᾷ πάντοτε τὴν ζημίαν τοῦ αὐθέντου του. Ἀριστφ. ὅθεν

Σινδρδρνεύομαι, = σίνομαι τοὺς ἀνδράς. Γραμμτικ.

Σινδῶ, οὗς, ἡ Ἄττ. ἀντὶ συνδῶν.

Σινδῶν, ονος, ἡ. Λεπτὸν ὑφασμα ἐξ Ἰνδίας, Ἰνδικὸν λινὸν παντὶν. Ἡρόδ. παρ' αὐτοῦ ἔστι «βυσσίνη σινδῶν», τὸ βαμβακερινὸν λεπτὸν ὑφασμα. ἄρα εἶδος μουστουλίου· τὰ παρ' Ἡσυχ. «σινδὺς χιτῶνας», ὑφασμα ἢ χιτῶν Ἰνδικός. 2) κοινὸν, χανδρὸν παντὶν τοῦ πλοίου. Ἀλκίφρ. 3) πᾶν ὑφασμα, κατεσκευασμένον ἐξ Ἰνδικοῦ λίνου, ἢ μουστουλίου, φόρεμα, σεβρίεττα, πῶθωνες παρὰ τὸ σινδός, = Ἰνδός.

Σινέσμομα, ἰων. ἀντὶ σίνομαι. Ἡρόδ.

Σίνηπις, ἰος, καὶ «σίνηπυ, υος, τὰς, ἰων. ἀντὶ σίναπι, καὶ σίναπυ. Ἀθήναιος, «ὅτι σίνεται τοὺς ὅπας ἐν τῇ ὁσμῇ». Ὁ Νίκανδρος ἔχει τὴν αἰτ. σίνηπυ.

Σινιάζω, ἄσω (σινίον) = σήθω, καὶ ἐπὶ σίτου λιμίζω, καθόλου, καθαρίζω. Λουκᾶς. ὅθεν

Σινιάσμα, τό. Κόσκινίδιον, σκουπίδιον, πίτυρον. Λαυσαίχ.

Σινιατήριον, τό καὶ

Σινιάτρον (σινιά) = σινίον. Ἡσύχ.

Σινιάω = σινιάζω.

Σινίον, τό. Κόσκινον, λέξις νεωτερικῇ.

Σίνις, ἰδος, ὁ αἰτ. σίνιν (σίνομαι). Βλαπτικὸς, κλέπτῃς, ἀρπαξ, φονεὺς, κακούργος. 2) κύρ. ὄνομ. υἱὸς τοῦ Πολυμήμονος καὶ τῆς Συλέας, ἐπίσημος ἐν Κορίνθῳ ληστής, ἐπαινομαζόμενος καὶ Πιτυοκάμπτης· γράφεται καὶ Σίνις. Ξενοφ. καὶ ἐπὶ ἀρπακτικῶν ζῶων, ὡς, «σίνις λαβρηδὸν ἀπελθὼν», ἐπὶ γαλῆς. Ἀνύτας ἐν Ἀνθολογ. καὶ «σίνις λέων. Καλλιμ. ἐν γένει, βλαβερὸς ἀνθρώπος, βλαβερὸν ζῶον.

Σινδόδους, οντος, ὁ, ἡ (σίνομαι-δούδους). Ὁ βλαπτικὸς ὁδόντας ἔχων. 2) ὁφείριόν τι, = συνόδους.

Σινόεσσα, καὶ Σινού. ἡ. Πόλις μετὰ ἰνδία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν ἐρείπια πλησίου τοῦ Rocca di Mandragene. Στράβ. παρὰ Πολυβ. Σινούεσσα· ὅθεν Σινουεσσανοί, καὶ Σεν-οὶ κάτοικοι. Πολύβ.

Σινόη, ἡ. Νύμφη τις ἀναθρέψασα τὸν Πᾶνα. Πανταν, ὅθεν

Σινόεις, εντος, ὁ. ἐπὶ. τοῦ Πανὸς ἀπὸ τῆς Σινόης τροφῆς αὐτοῦ. Πανσαν.

Σινόμεα, ἰ. Ἀρπάζω, ὁρμῶ ἐχθρικῶς ἢ ληστρικῶς. Ὀμ. καὶ ἐπὶ θηρίων, ἀρπάζειν, τρώγειν, ξεσχίζειν, παρ' Ἡρόδ. βλάπτειν, κακοποιεῖν, διαρπάζειν, λεηλατεῖν. ὅθεν, κατερημῶ, ἀφανίζω. 2) κυφίως ἀρπάζω, ὑποκλέπτω. 3) κολοβῶν, βλάπτω, πληγών. Ἡρόδ. Τὸ ἐνεργ. σίνω, οὐχ εὐρίσκειται που μόνον παρ' Ὀρφ. τὸ σίνομαι παθ. (βλάπτομαι) ἐν δέ τινι Ἐπιγρ. εὐρίσκει κατὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ παρακ. σείσμαιν ὅθεν

Σινος, εος, τό βλάδη, φθορά, ὁλεθρος. 2) συμφορὰ, κακὸν, Αἰσχ. 3) τὸ προσενοῦν βλάβην, καὶ = σίνις, γράφ. καὶ, σίνος· ὅθεν

Σινότης, ης, ἡ. Ἡ ποιότης ἐνὸς βεβλαμμένου.

Σινῶ, ὦ, = σίνομαι. Μανέθ. σινουάτι, βλάπτεται· ὅθεν, «σεσίνωτο τὰς χεῖρας», ἀντὶ, ἐπεπήρωτο.

Σιντήις, ἰδος, ἡ. ἐπὶ. τῆς νήσου Λήμνου ἀπὸ τῶν Σιντιῶν ἀρχαίων κατοίκων αὐτῆς. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Σιντήις, ου, ὁ (σίνομαι). = Σίνις. Ὀμ.

Σιντιά, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στέρ. Βυζ. ὅθεν Σίντιος, ὁ κάτοικ.

Σιντίες, οὐ καὶ Σιντοί, Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου, ζῶντες ληστρικὴν ζωὴν. Ὀμ.

Σιντίες, εος, ὁ, = σίντης.

Σιντοί, οὐ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, ἡ κατὰ Στράβωνα, ἔθνος Θρακικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου.

Σιντωρ, ορος, ὁ, = Σίντης. Ἀνθολ.

Σινῶδους, οντος, ὁ, = συνόδους. ἄμφ.

Σινώπη, ἡ. Πόλις ἐν Παφλαγονίᾳ παρὰ τῇ Εὐξείνῳ πόντῳ καὶ νῦν Σινώπη, Σινιῶβ, Σινάπ. ὁ ἐγκάτοικος Σινωπικῆς, οὐ, ὁ, καὶ Σινωπεὺς, ἕως ὁ ἐπὶ. σινωπικὸς, ἡ, ὄν. ἡ σινωπικὴ (μίλος) καὶ, σινωπῆς, ἰδος ἡ. Γεώδης τις βαφὴ ἐν Καππαδοκίᾳ εὐρεθεῖσα καὶ ἐν τῇ Σινώπῃ πόλει πωλουμένη. Στράβ. κόκκινη βαφὴ, παρὰ τοῖς τέκτοσι, «στάφνη» καλουμένη. 2) Συγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἡ τοῦ Ἀρεὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σῦρον. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3) πόρνη τις. Δημοσθ.

Σίξις, εως, ἡ (σίξω). Ἥχος γινόμενος ἐν τῷ ἐμβάλλειν τὸν κεκαυμένον σίδηρον ἐν τῇ ὕδατι. Ἀριστοτ.

Σισιδῆς, ἑς (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ σίσου, ἡ ὁμοίος αὐτοῦ.

Σισκόρος, ὁ. Λακωνικ. ἀντὶ, θεοκόρος, ἡ νεοκόρος· Θεραπευτὴς θεῶν. Ἡσύχ.

Σίσον, τό. Χόρτον ἐν ἐνυδροῖς τόποις, καὶ λειμῶσι φυτόμενον. Διοσκ. Λιν. καὶ τὸ ἐν Ὀδ. «ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοῖ ἴου, ἡδὲ σελίνου θήλεον» οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ «σίσου» γράφεσθαι παρανοοῦσιν, σίσ γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι, ἀλλὰ μὴ τα.

Σισόρ, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, θεός· ὡς καὶ «σειόρα», ἀντὶ, Θεῖος.

Σιός, Δωρικῶς, καὶ Λακωνικῶς ἀντὶ, θεός. «ναὶ μά σιά» παρὰ Λάκωσι, τῷ Διοσκούρῳ θηλοῦσι Ξεν.

Σισύφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαΐτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, νῦν, Σαρί. Ἡρόδ.

Σισυλός, ἡ, ὄν. κατ' ἐπέκτ. τύπος καὶ = σισυλός.

Σισυρος, ὁ, καὶ, σίφαρος, τό. Τὸ ιστίον τὸ ἐν τῇ πρῶμῃν κρεμάμενον. Ἀθήναι. Ἐπὶ. παροιμ. «σιπάρος ἐπαίρειν», μετὰ τὰς παντὶς φεύγει.

Σισοὺς, οὔντος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, νῦν Maria di Yipounto. Στράβ.

Σισύα, ἡ· καὶ σισύη. Ἀγγεῖον, ἢ φακκίον, ἐν ᾧ ἐφύλαττον ἄλευρον ἢ ἄρτους, μάκτρα, ἀρτοθήκη. Ἀριστοτ.

Σισυρίς, ἰδος, ἡ. Ἡ σισύα.

Σισυληνῆ, ἡ· ἐπὶ. τῆς Ρέας, ἀπὸ τοῦ Σισύλου ὄρους. Στράβ.

Σισυλος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας. Εὐριπ. 2) ὁ ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, νῦν Μίμας. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ αὐτ.

Σισυδς, υός, ἡ, = σισύα.

Σισοιον, τό ἡ «σίραιος οἶνος» καὶ, σίρινος οἶνος, μούστος βρασμένος. Ἀριστοτ.

Σισβων, ἰδε Σερβωνίς.

Σισριάσις, ἡ καὶ, σισριά, ἀντὶ, σισριάσις, καὶ σισριάω.

Σίριον, τό. Ὁ σείριος ἀστήρ. Ἰδρυκὸς παρὰ Φωτίω.

Σίρις, ὁ. Αἰθιοπικὴ ὀνομασία τοῦ Νείλου. Διον. Περ.

Σίρις, καὶ Σίρις, ἰδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Qiano γράβ. 2) ἡ πόλις τῆς Λευκανίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, νῦν Torre di Venna Ἡρόδ. 3) πόλις τῆς Παιονίας ἐν Θράκῃ, νῦν Σέραι, ὁ αὐτ.

Σιρίτης, καὶ Σειρ-. ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σίριος πόλεως ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σίρμιον, τό. Πόλις τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σχύου ποταμοῦ, νῦν Σερείμ. Ἡρώδ. ὅθεν Σιρμιεῖς, οἱ κάτοικοι.

Σιρομάττης, ου, ὁ (σιρός-μαστήρ). Σκευὸς τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον. Ἡσύχ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θράκῃ, μὲ μητρόπολιν τὴν Σίριν. Ἡρόδ.

Σιρός, ὁ. Λάκκος, εἰς ὃν φυλάττεται ἐξαίρετως ὁ σίτος. Εὐριπ. καὶ λάκκος διὰ τὴν πιάνωσι τοὺς λύκους. Ἐρατοσθ.

Σιρόδες, ὁ, = σιρός.

Σίρωμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐέλθωνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡρόδ.

Σισαμάκης, εὐ, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Σισαμίς, ἰδος, ἡ ἀντίσησάμις, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐν Βατραχομ. πλακοῦς μετὰ σησάμου.

Σισάμνης, εὐ, ὁ. Πέστης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, ὅς τις διὰ προσταγῆς τοῦ Καμβύσου βασιλεὺς ἐκδάρθη ζωντανός, διότι ἔκρινε παρανόμιος. Ἡρόδ.

Σισαμῶν, ἡ. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, νῦν Almaden. Στράβ.

Σισάριον, τό. Στολίδιον χρυσοῦν γυναικεῖον, πύθν. εἶδος ἀλυσίδος. Πολυδ.

Σισαύρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποῦ αἱ ῥίζαι εἰσὶν ἐδωδαιμα. Διοσκορ.

Σισίνης, ου, ὁ. Σκύθης τις, φίλος τοῦ Τοξάριδος. Λουκιαν.

Σισκία, ἡ. Πόλις τῆς Παννονίας, νῦν Σισπέκη. Δίων Κάσπ.

Σισμός, ὁ, = σίξις, ἐκ τοῦ, σίξις.

Σισόη, ἡ. Πλεξούδα, ἡ εἶδος τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας, παρὰ τοῖς Ὁ.

Σισυθός, ὁ, = Σύσανος.

Σισυμβρινός, ἰνη, ἰνον. Κατεσκευασμένος ἐκ σισυμβρίου. Ἀθήν.

Σισυμβριον, τό, = σίσυμβρον.

Σισυμβρον, τό. Φυτόν τιευώδες. Διοσκορ.

Σισύρα, ἡ. Χονδρὸν καλλιχρὸν φόρεμα, τοῦ ὁποῦ τὸ καλλὶ δὲν ἐκυρῆσθαι. Ἡρόδ. κάπα, Ἀρρίν. ἔτι δὲ, γούνα, ἐξαίρετ. γούνα ἐκ δέρματος αἰγός, (ἐκ τοῦ σύρου).

Σισυργίον, τό. Φυτόν τι κεφαλάρριζον, φοιολόριζον.

Σισυρίνον, τό, ἀντὶ σισύρας.

Σισυρνα, ἡ, = σισύρα. Ἡρόδ. ὅθεν

Σισυρνοδύτης, ἡ »σιρνοδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ μετὰ σισύρας ἐνδεδυμένος. Λυκόφρ.

Σισυρνον, τό, = σισύρα.

Σισυρνος, ὁ, = σισύρα. 2) παρὰ χειρουργ. ἐπιδεσμὸν τιτῶν ἱατρῶν. Ἡσύχ. ὅθεν

Σισυρνοφόρος, ὁ, ἡ, = σισυροφόρος. Ἡρόδ.

Σισυρνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς σισύρας, ὅθεν »σιρνωδὴ. στολή. Πολυδ.

Σισυροδύτης, ου, ὁ, = σισυρνοδύτης.

Σισυρος, ὁ, = σισύρα. Ἡσύχ.

Σισυροφόρῳ, ὦ. Φορῶ γούναν ἐκ τοῦ

Σισυροφόρος, ὁ, ἡ (σισύρα-φέρω). Ὁ σισύραν φορῶν. Ἡρόδοτ.

Σισυς, υος, = σισύρα. Σχολ. Ἀριστοφ.

Σισυφίδης, ους, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφ. ἐν γένει. Κορίνθιος.

Σισυφίξω (Σίσυφος). Πράττω ὡς ὁ Σίσυφος, ὃ ἐστι δολίως, καὶ πανούργως.

Σίσυφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης.

Ἡρώς, κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πανούργος δὲ ἄκρως, καὶ πλεονέκτης. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης μίξ τῶν Πηληϊάδων Νυμφῶν ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον. Ὀρυντιάνα, Θέρσανδρον, καὶ Ἄλμον, περδούς εἰς τὴν Ἀστυν τὴν ἀροπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατεδικάσθη μετὰ θάνατον εἰς τὸν Τάταρτον νὰ κυλῇ ἐνα μέγαν λίθον. Ὀμ. ἐν γένει δόλιος καὶ πανούργος ἄνθρωπος. Ἀριστοφ. ὅθεν Σισύφειος, τοῦ Σισύφου ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῷ, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ, οἱ Σισύφειοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Κρέων καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Εὐριπ. καὶ, Σισύφιος, ἰα, ἰον, = Σισύφειος. ἡ Σισυφίη γαῖα, = Κόρινθος. Ἀνθολ. καὶ, Σισυφίς, ἰδος, ἡ. Σηλ. τοῦ Σισύφειος. »Σισύρ. ἀκτῆ», = Κόρινθος. Θεόκρ.

Σίσων, ὁ. Φυτόν τῆς Συρίας, τοῦ ὁποῦ ὁ σπῆρος εὐχρηστός ἐστι καὶ εἰς καρύκεισιν τῶν φαγητῶν, καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν. Διοσκ.

Σίτα, ἐκ τοῦ σίτος, ἀνώμαλον πληθυντικόν. = σιταία, τροφαί

Σιταγέρτης, ου, ὁ (σίτος, ἀγείρω). Ὁ συνάγων τὸν σίτον, καὶ ὁ ἐμβάλλων αὐτὸν εἰς τὰς δημοσίους ἀποθήκας. Πίνεξ Ἡρακλ.

Σιταγώγος, ὦ (σιταγωγός). Φέρω σίτον ἀπ' ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο. Λουκιαν. ὅθεν

Σιταγώγια, ἡ. Τὸ ἀπ' ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο φέρισμον τοῦ σίτου.

Σιταγώγος, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σίτον φέρων ἐπὶ τῶν ὁμῶν, ἐφ' ἀμάξης ἢ ἄλλως πως. ἐξαίρετ. ὁ φέρων σίτον προμηθεύσεως χάριν. ὅθεν, »Σιταγ. πλοῖα». Ἡρόδ. ἡ »νήες σιταγωγοί», τὰ μεταφέροντα ἀπ' ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο διὰ προμήθευσιν σίτον καράβια. Ξενοφ.

Σιτάκη, καὶ Σιττ. ἡ. Πόλις τῆς Βαθυλωνίας, νῦν παλαιὴν Βαγδάτ. 2) καὶ Σίττα, μητρόπολις τῆς Σιτακηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ ὅθεν

Σιτακηνός, ἡ, ὄν. Ἐκ τῆς Σιτάκης ὄν. καὶ Σιτακηνή, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ Σουσιανῆς καὶ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Σιτάκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ. Ἡρόδ. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων. Ἀριστοφ.

Σιτανία, καὶ, σιτάνιος, παρὰ Θεοφράστ. ἵσως ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, σιτανίας, καὶ, σιτανίος πυρός. Ἐφετινὸν σιτάνιον.

Σιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σίτος. Ὀλίγος σίτος, ἡ ἄρτος. Ἀνθολογ. Ἡ συνήθεια λέγει οὕτω τὸν σίτον.

Σιτάρχεια, ἡ. Ἡ ἐπιστάσια τοῦ νὰ προβλέπη τις καὶ νὰ φροντίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. ἐξαίρετ. στρατιᾶς τινος, ἡ πόλεως. ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῶν στρατιωτῶν. ἐκ τοῦ

Σιταρχέω, ὦ, ἡστω (ἄρκειω). = σιταρχέω. ὅθεν

Σιταρχία, ἡ, = σιτάρχεια.

Σιταρχέω, ὦ. Σιτάρχης εἰμι, φροντίζω περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος. ὅθεν

Σιτάρχημα, τό (σιταρχέω). Ἡ προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων πρὸς τροφήν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

Σιτάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος.

Σιταρχία, ἡ (σιταρχέω). = σιτάρχεια.

Σιταρχος, ὁ, = σιτάρχης.

Σιτέια, ἡ (σιτεύω). Τὸ τρέφειν. παχύνειν τὰ ζῷα. ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. καλεῖ οὕτω καὶ τὴν ἐν τῷ Πρωτανεῖρ δημόσιον σίτευσιν.

Σιτέσκω, = σιτεύω.

Σιτευτή ς, ου, δ (σιτεύω). *Οστις τρέφει ζῶα.
 Σιτευτὸς ς, ου, δ. Θραυμένος, παχύς. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
 Σιτεύω, εὔσω (σίτος). Τρέφω, τρέφω ἐν ζῶον διὰ
 νὰ παχύνῃ. Ἡρόδ. μέσως, σιτεύομαι, τρώγω. Ὀδυσ.
 Σιτέω, ὦ, ἥσω (σίτος). = σιτεύω μέσως, σιτεύομαι,
 = σιτεύομαι. Ἡρόδ.
 Σιτηβόρος ς, ὁ, ἡ (βρά). Ὁ τὸν σῖτον ἡ τὸ σπαρ-
 τὸν τρώγων. Νίκανδρ. Ἀλεξ.
 Σιτηγέω, ὦ (σιτηγός). = σιταγέω. Σίτον, ἡ σιτία
 φέρω πρὸς τινά.
 Σιτηγόνος ς, ὁ, ἡ (γόνος). Ὁ εἰς τροφήν τῶν ἀνθρώ-
 πων διωρισμένος. Νίκανδρ. Ἀλεξ.
 Σιτηγός ς, ὁ, ἡ (ἄγω). = σιταγωγός.
 Σιτηρεσιάζω, ἄνω, = σιταρκέω. Ἀρστ. ἐκ τοῦ
 Σιτηρεσιον, τὸ, = σιταρκεία καὶ ἡ τροφή ἐξαίρ.
 τῶν στρατιωτῶν, ὡς καὶ ὁ μισθὸς αὐτῶν. Ξενοφ.
 Σιτηρεσιος ς, ἰα, ιον, = σιτηρός.
 Σιτηρὸς ς, ἄ, ὄν (σίτος). Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος, ἡ
 εἰς σῖτον ἀνήκων. 2) ἀνήκων εἰς τροφήν ἡ ἐπιτήδεια
 εἰς τροφήν, ἐδώδιμος. 3) *ἀλγέιον, ἡ μέτρον σιτη-
 ρόν, ἐλ' οὐ μετροῦνται τὰ γεννήματα.
 Σιτισ, εως, ἡ (σιτέω). Ἡ καθημερινὴ τροφή, καὶ
 ἀπλῶς τροφή. Ἡρόδ.
 Σιτητὸς ς, ἡ, ὄν (σιτέω). = σιτικός. ἄμφ.
 Σιτιζώ, ἰω (σίτος). = σιτεύω. Ξενοφ. μέσως, σι-
 τεύομαι. Θεόφρ.
 Σιτιξὸς ς, ἡ, ὄν καὶ, σίτινος, ἰνη, νον (σίτος). Ὁ, τι
 ἀνήκει εἰς σῖτον, ἡ εἰς γεννήματα ἡ εἶναι ἀπὸ σῖ-
 τον ἡ γεννήματα. Γεωπον.
 Σιτίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ σίτος· πληθυντικῶς *σιτία,
 τὰ, φαγητὰ, ἄρτος. Ἡρόδ. 2) τροφή, ζωοτροφία
 ἐξαίρ. τῶν ἀνθρώπων. Ἀρστ. ἐτι δὲ καὶ, ἐρῶδιον·
 προδίδον. Θουκλ. 3) ἡ δημόσιος σίτισις ἐν τῇ πρυ-
 τανείᾳ. 4) = σίτος. 2. σηματ.
 Σιτισ, εως, ἡ (σιτίζω). = σιτισμός.
 Σιτισμός, τὸ, καὶ
 Σιτισμός ς, ὁ (σιτίζω). Τὸ τρέφειν τινά, ἡ παχύ-
 νειν ζῶόν τι.
 Σιτιστὴς ς, ου, ὁ (σιτίζω). = σιτευτής. Γλωσσ.
 Σιτιστὸς ς, ἡ, ὄν (σιτίζω). = σιτευτός.
 Σιτλα, ἡ. Εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ Λατ. situla.
 Σιτοβόλιον, τὸ, καὶ,
 Σιτοβόλιον, ὄνος, ὁ καὶ, σιτοβόλειον, καὶ, σιτό-
 βολον, τὸ (βῆλλω). Τόπος ἐνθα ἐναποτίθεται ὁ σῖ-
 τος, ἀποθήκη. Γένεσ. καὶ *σιτοβόλον· τὸ.
 Σιτοδαίσις, ἡ (δαίω). Διανομὴ σίτου, ἡ ἄρτου.
 Διον. Ἀλικαρ.
 Σιτοδεία, ἡ. Ἰων. σιτοδηή (δέομαι). *Ἑλλειψις
 σίτου, ἄρτου. 2) πείνα. Ἡρόδ. ὅθεν
 Σιτοδέομαι, ἀντι σίτου δέομαι. Πάσχω ἑλλειψιν
 σίτου, ἄρτου, τροφῆς. Θουκ.
 Σιτοδέκη, ἡ, = σιτοβόλιον. Πολυδ. ἐκ τοῦ
 Σιτοδόκος ς, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ σῖτον, ἄρτον, τροφήν
 δεχόμενος, ἐμπεριέχων, ἡ φυλάττων.
 Σιτοδοσία, ἡ (δίδωμι). Χάρισις σιταρίου, τρο-
 φῶν, μοίρασις αὐτῶν.
 Σιτοδοτέω, ὦ, ἥσω. Σῖτον δίδωμι, χαρίζω, καὶ,
 = σιτομετρέω.
 Σιτοδότης ς, ου, ὁ (δίδωμι). = σιτομέτρης. Συνέσ.
 Σιτοδοχέιον, τὸ, = σιτοδόκη. ἐκ τοῦ
 Σιτοδόχος ς, ὁ, ἡ (δέχομαι). = σιτοδόκος.
 Σιτοθῆκη, ἡ (θήκη). = σιτοδοχεῖον.
 Σιτοκάπηλέω (σιτοκάπηλος). Πωλῶ, πραγμα-
 τεύομαι σιτάριον, ζωοτροφίας. Πολυδ.
 Σιτοκάπηλία, ἡ. Ἡ τοῦ σιταρίου, ἡ ζωοτροφίᾶν
 πραγματεία, πώλησις καὶ

Σιτοκάπηλος ς, ὁ (κάπηλος). Ὁ σῖτον ἐμπορεύ-
 μενος, πωλῶν.
 Σιτοκούρος ς, ὁ, ἡ (σίτος-κείρω). Ὁ σιτάριον τρώγων
 ἰδιαιτ. ὁ ἐπὶ ματαίῳ τὸν ἄρτον τρώγων, ἀνωφελὴς,
 ἄχρηστος. Μένανδρος.
 Σιτολόγος ς, ὁ, ἡ (σιτολόγος). Συνάξω τροφάς, σιτά-
 ρια, συνάξω ἐν πολέμῳ τροφήν διὰ τοὺς ἱπποὺς, ἡ
 σῖτον διὰ τοὺς στρατιώτας. Πολυδ. ὅθεν
 Σιτολογία, ἡ. Συναξίς σίτου, χόρτου, ζωοτροφίᾶν.
 Σιτολόγος ς, ὁ, ἡ (σίτος, λέγω). Ὅστις συνάγει σι-
 τάρια καὶ φροντίζει περὶ τῆς ζωοτροφίας τῶν στρα-
 τιωτῶν, ἡ πόλεως τινος, ἡ περὶ τοῦ χόρτου τῶν
 ἱππων.
 Σιτομετρέω, ὦ, ἥσω. Μετρώ, διαμοιράζω σῖτον,
 ζωοτροφίας, προμηθεύω τινά μὲ τὰς ἀναγκαίας
 ζωοτροφίας. Πολυδ. νοὶ στρατιώται σιτομετροῦν-
 ται, λαμβάνουσι κατὰ τὸ μέτρον τὰς τροφάς αὐ-
 τῶν. 2) ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου ἐκ τοῦ.
 Σιτομέτρης ς, ου, ὁ (μετρέω). Ὅστις μετρᾷ, δια-
 μοιράζει σῖτον, τροφάς. 2) ὅστις ἐπιστατῇ εἰς τὸ
 νὰ ἦναι τὰ μέτρα τοῦ σίτου σωστά. Ἀριστοτέλ. ὅθεν
 Σιτομετρία, ἡ. Μέτρημα, διανομὴ σίτου, τροφῆς
 χόρτου. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου. 3) = σιτο-
 μέτριον. Διόδωρ. Σικ.
 Σιτομέτριον, τὸ. Ὁ μεμετρημένος καὶ εἰς τροφήν
 διδόμενος σῖτος, διωρισμένη ζωοτροφία, (Τουρκ.
 ταῖν). Μάρι. Εὐαγγ.
 Σιτομέτρον, τὸ = σιτομέτριον. Πλούταρχος.
 Σιτομνημόνιον, ὦ (μνημόνιον). = σιτομετρέω. Ἡσυχ.
 Σιτομός ς, ὁ, ἡ (νέμω). = σιτομέτρης. 1. σηματ.
 Σοφοκλ.
 Σιτοποιέω, ὦ, ἥσω (σιτοποιός). Ἐτοιμάζω τὸν σῖ-
 τον, ἀλέθω, κτλ. ἐτι δὲ ἀλεύρι, ἄρτον, φαγητὰ
 ἐτοιμάζω, καὶ, τρέφω τινά. Ξενοφ. μέσ. *σιτοποι-
 έομαι, ἐτοιμάζω ἄρτον, τροφάς διὰ τὸν ἑαυτοῦ
 μου, ἡ τρώγω. Ξενοφ. ὅθεν
 Σιτοποιία, ἡ. Ἡ ἐτοιμασία τοῦ σίτου, δηλ. κατα-
 σκευὴ τοῦ ἀλεύρου, τοῦ ἄρτου, τῶν φαγητῶν.
 Ξενοφ. ὅθεν
 Σιτοποιικός ς, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς σιτοποιίαν *ὄρ-
 γανον, σκεῦος σιτοποιικόν. Ξενοφ. ἐπιτήδειον εἰς
 κατασκευὴν ἄρτου, φαγητῶν.
 Σιτοποιὸς ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν καὶ ἐτοιμάζων
 τὰ φαγητὰ, καὶ ὁ ἀλέθων τὸν σῖτον, ἡ κατασκευά-
 ζων τὸν ἄρτον. Ἡρόδοτ.
 Σιτοπομπεία, ἡ (σῖτος-πέμποι). Ἀποστολὴ, με-
 τακόμισις τοῦ σίτου, καὶ ἡ συντρέφεσις, ἡ συνοδεία
 αὐτοῦ πρὸς ἀσφάλειαν. Δημοσθένης.
 Σιτοπομπείον, τὸ, = σιτοπομπεία. Διόδ. Σικ.
 Σιτοπομπεία, ἡ, καὶ
 Σιτοπομπέιον, τὸ, = σιτοπομπεία.
 Σιτοπονώ, ὦ (σιτοπνός). = σιτοποιέω.
 Σιτοπονία, ἡ, = σιτοποιία. Φιλ.
 Σιτοπόνος ς, ὁ, ἡ (πονέω). = σιτοποιός.
 Σιτοπράτης ς, ου, ὁ (πιπράσκω). = σιτοπώλης.
 Σιτοπώλειω, ὦ, ὁ (πώλω). = σιτοκάπηλος. ἐκ τοῦ
 Σιτοπώλης ς, ου, ὁ (πώλω). = σιτοκάπηλος.
 Σιτος ς, ὁ. Τὸ σιτάριον. Ἡρόδοτ. καὶ τὸ χόρτον αὐτοῦ
 ἥτοι τὸ σπαρτόν. Ξενοφ. ἐτι δὲ ἐκ τούτου κατε-
 σκευασμένους ἄρτος, καὶ τὸ ἀλεύρι. Ξενοφ. καθόλου
 τροφή, φαγητόν. Ἡσυχ. καὶ ἐπὶ τροφῶν κατεσκευα-
 σμένων ἐκ σίτου νυμαρικά. Ὅμ. καὶ ἐπὶ ζῶων, χόρ-
 τος, τροφή. Ξεν. ἀπλῶς φαγητόν, βρώμα. Ὁδ. ἐχρή-
 σατο Ὅμ. καὶ ἐπὶ παχέως ποτοῦ, *νάνιμος δὲ
 σίτω φάρμακα, ἐπὶ τῆς Κίρκης. 2) παρ' Ἀττικ. τὰ
 περιττώματα, ἡ κόπρος τῆς κοιλίας. 3) = σιτηρέ-

ειον. Δημ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόκος. Ἀππιαν. οἱ Ἀττικ. ἔχουσιν καὶ τὸ ἀνώμ. πληθ. σῖτα, τὰ βρώματα, τροφαί. Ἡρόδ. ὁμοῦς ἐνίκον, τὸ σῖτον, δὲν ὑπάρχει.

Σιτόσκειλτον, τὸ, = αἰγίλιωψ.

Σιτόσπορος, ὁ, ἡ (σπειρώ). Σπαρμένος μὲ σιτάριον. Διονύσι. Ἄλικ.

Σιτοργὸς, ὁ, ἡ (ἔργω). = σιτοποιός. Πολύκιον.

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων σιτάριον ἢ ψωμίον. Ὅδ.

Σιτοφόρος, τὸ «ἄλγειον». Ἀλγειόν, δι' οὗ φέρεται ἄρτος, ἢ φαγητόν ἐκ τοῦ

Σιτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σῖτον φέρων, γενών. 2) ὁ πολλὴν τρεφὴν φέρων, μεταφέρων· καὶ ἐπὶ ἄχθρ ὅσον ζῶων. Ἡρόδ.

Σιτοφυλάκειον, τὸ (φυλάκῃ). Τόπος, ἢ ἄλγειον, ἐν ᾧ φυλάττεται ὁ σῖτος.

Σιτοφύλακες, οἱ (φύλαξ). Ἀρχοντες ἐν Ἀθήναις, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστάσιν εἰς τὸ νὰ σημειώσι τὸ σιτάριον, ὅσον ἐφέρετο εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ προσέχῃσι διὰ τὰ πωλῶνται τὸ σιτάριον, τὸ ἀλεύριον καὶ ὁ ἄρτος, κατὰ τὸ διωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρον, καὶ ζύγι. Λυσίας.

Σιτοφυλάκειω, ὦ. Σιτοφύλαξ εἰμί. Ἀππιαν. καθόλου, φυλάττω τὸν σῖτον· ὅθεν

Σιτοφυλάκεια, ἡ. Ἡ ἄξια τῶν σιτοφυλάκων.

Σιτοφυλάκειον, τὸ, = σιτοφυλάκειον.

Σιτοφύλαξ, κοσ, ὁ ἔδε σιτοφύλακες.

Σιτόχρος, καὶ συναίρ. σιτόχρους, ὁ, ἡ (χρόασις). Κίτρινος ὡς τὸ σιτάριον.

Σιττα, ἡ, σίττα. Ἐπιφώνημα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες ἔκραζον εἰς τὸ ποιμνιον, ἢ καὶ εἰς ἐν αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἥτοι διὰ νὰ κάμωσι αὐτὰ προστακτικὰ, καὶ νὰ τὰ ἐγκραδύνωσι· χέ! Θεόκρ. ἡ διὰ νὰ φοβίσωσι, ὅτε ἐπιφέρετο ἡ ἀπό. «οὐκ ἀπὸ τὰς κρήνας σίττ' ἀμνίδες» ἢ διὰ νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὰ πρὸς ἑαυτούς· σπ! ὅτε ἐπεφύετο ἡ πρὸς, μετὰ αἰτία. Θεόκρ. ἐλέγετο καὶ, ψίττα ἡ ψύττα (ἐκ τοῦ σῖζω).

Σιττάκη, ἡ, = σιτάκη. 2) = σιττακός.

Σιττακός, ὁ, = σιττακός. ἔδε Σιτάκη. Ἀρρίαν.

Σιττακός, ὁ, = ψιττακός.

Σιτταός, ὁ, = σιττακός. Ἡσύχ.

Σιττε, ἔδε σίττα.

Σιττη, ἡ. Ὅρις τις.

Σιττοκάτις, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας. Ἀρρίαν. πιθ. ὁ νῦν. Σινδ.

Σιττύβη, ἡ. Δερμάτινος στολή, καὶ τὸ μικρὸν ἱμαντάριον. Ἡσύχ.

Σιττύβος, ὁ, = κάκκαβον, καὶ, = σιττύβη. 2) ἴσως, = αἰλλυβος.

Σιττω, ξω, ἀμφίβολος λέξις, εὑρίσκει μόνον ὁ ἄορ. παρὰ Θεοκρ. «οἶξαι δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰ κυνία ὀρθότερον ὁμοῦ ἐκ τοῦ σῖζω, καὶ θελοῦ, Σκιάζω ἢ παρορμῶ τὰ σκυλία.

Σιτώ, οὐς, ἡ (σίτος). Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ἣτις ἐλάτρευετο παρὰ Συρακουσίοις ὡς ὁδεῖρα τοῦ σῖτου. Αἰλιαν.

Σιτώδης, εὐς, οὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σῖτου ὢν, ὁμοῖος σίτῳ, καὶ, = σιτηρός.

Σιτώων, ὢνος, ὁ (σίτος). Χωράριον ἐσπαρμένον μετὰ σῖτου. Πλούταρχ.

Σιτώωνέω (σιτώων). Ἀγοράζω σιτάριον.

Σιτώνη, ἡ, = σιτωνία· ἄμφ.

Σιτώνης, οὐ, ὁ (ῶνδμαι). Ὅστις ἀγοράζει σιτάρια, καὶ ὁ προστάτης τοῦ δημοσίου σῖτου.

Σιζώνησις, εὐς, καὶ

Σιζωνία, ἡ. Τὸ ἄξιωμα ἢ ἡ ὑπερεστία τοῦ σιτώων.

2) ἀθροασις σῖτου. 3) ἀγορασμένον σιτάριον. Ἐπιγραφή.

Σιφαεύς, εὐς, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφῶν. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Σιφαί, αἰ. Δωρ. Πέραι. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατὰ Θουκυδ. Θίσβη.

Σιφαῖος, αἰα, αἶον, ἡ «συραῖος». Λουκιαν. = σιλλυνιος· ἄμφ ἴσως «σιπυαῖος, ἢ σίβαῖος» ἔδε σιπύα.

Σιφαρός, ὁ, = σίπαρος. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.

Σιφλός, ἡ, ὢν· καὶ κατ' ἐπέθυνσιν σιπλός. Κολοβός, βεβλαμμένος. 2) ἐλάττωμα ἔχων εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἢ τυφλός. Ιακ. Α. Π. καὶ «σιφλὸς πόδας, = χωλός.

Ἀπλ. Ῥόδ. 3) καθόλου, ἀσχημος, καὶ, ἐπίφορος, μωμῆτος, καὶ μοῖρος. Ἡσύχ. 4) κενός, ἄδειος, κούριος. Εὐστάθιος καὶ παρ' Ὀππιαν. ὁ πεινῶν, πεινυσμένος· καὶ, ἀδιδράχως· ὅθεν

Σιφλός, ὁ· Ἐλάττωμα σωματικόν, καὶ τὸ περιγέλιον τούτου· ἐν γένει, περιγέλιον.

Σιφλώω, ὦ (σιφλός). Κολοβῶνω, βλάπτω, κάμνω τινὰ μιστὸν, φέρω εἰς δυστυχίαν, ἐντροπήν, ἀτιμίαν. Ιλ.

Σιφλώξω (σίφλος). Περιγελῶ· ἄμφ.

Σιφνός, ὁ (σιφνός = σιφλός). Ὁ τυφλοποντικός. Λουκιαν.

Σιφνιάξω (σίφνός). = καταδακτυλίζω. 2) δείχνω μὲ τὸν δάκτυλον, εἰς σημεῖον ἀτιμίας.

Σιφνίς, ἡ. εἰς τοὺς τῆς Δήμητρος Ἀττικοὺς ὕμνους ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν τινὲς μὲν διὰ τοῦ, γῆ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, σιπύα. Πολυδ.

Σιφνός, ἡ, ὢν, = σιφλός.

Σιφνός, ἡ. Νῆσος τῶν Κυκλάδων ἐν τῇ Αἰγαίᾳ πελάγει, καὶ νῦν Σίφνος· ὅθεν Σίφνιοι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οἵτινες ὁμοῦς ἐκαταγορεύοντο ὡς παιδαρεσταί, ὅθεν ἐγενήθη καὶ τὸ ῥῆμα, σιφνιάζω. Ἡσύχ. καὶ Σίφνιος, ἰα, ὢν, ἀνήκων εἰς τὴν Σίφνον, ἢ εἰς τοὺς Σίφνιους, «Σίφνιος ἀβραβών». Ἀριστοφ.

Σιφνύω, = σιφλός.

Σιφώμαι (σίφω). Γίνομαι ἄδειος, ὀλιγοστέω, ρθειρομαι κατ' ὀλίγον.

Σιφών, ὢνος, ὁ (σιφλός). Σῶμα ἄδειον, ἢ κούριον, ὡς σωλήν, κυλάμη, ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὸν οἶνον ἐκ τοῦ βαρελίου οἱ κύπηλοι, ὄργανον εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς (τολούμακ). Ἡρών. 2) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοειδούς. Ἡσύχ ἴσως ὁ κώνωψ. 3) = τύφων, τυφώς. Σχολ. Ἀράτ. 4) ὄργανον σκόλετι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσιπούς ἐπισκοποῦσιν. Ἡσύχ. 5) ὁ ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λήχνος· ὅθεν

Σιφονίζω, ἴσω, «τὸν οἶνον». Ἐκβάλλω οἶνον διὰ τοῦ σίφωνος ἐκ τοῦ βαρελίου ἢ ἐκ τοῦ πίθου. Ἀριστοφ.

Σιφώνιον τό. Εἶδος βρώμης φυτοῦ. Διοσκορ.

Σίω, = σείω. Ἀναφρ.

Σιωπάω, ὦ, ἥσω, καὶ σιωπήσομαι (σιωπή). Σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ. Ὅμ. εἰμὶ ἥσυχος· μυστικός, φυλάττω τι μυστικόν· μέσως, κελεύω ἵνα σιωπήσῃ τις, δυσωπῶ τινά. Πολύδ.

Σιωπή, ἡ. Τὸ νὰ μὴ ὁμιλή τις· Ὅμ. ἡ δοτ. σιωπῇ ὡς ἐπὶ β. ἀντὶ σιωπηλῶς, καὶ πλεοναστικῶς· «πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ». Ιλ. 2) ἡσυχία, ἀνάπαυσις. 3) ἀποσιώπῃσις, μυστικότης.

Σιωπηλός, ἡ, ὢν· καὶ ἐπὶ β. -λῶς (σιωπάω). Ὅστις δὲν ὁμιλεῖ, ἥσυχος. 2) ὁ μὴ λέγων μυστικόν τι, κρυφός.

Σιωπηρὸς, ἄ, ὢν· καὶ ἐπὶ β. -ρῶς, = σιωπηλός. Ξενοφών.

Σιωπησις, εὐς, ἡ (σιωπάω). = σιωπή.

Σκάζω, ἄσω. Χωλαίνω, κουτζίανω. Ιλ. ὁ σκάζων, ἄλλως καὶ χωλιάμβος, εἶδος στίχου ἱαμβικοῦ, ἃς

- τις ἀντὶ τοῦ τελευταίου ἰάμβου ἔχει σπονδεῖον, ἢ τροχαῖον.
- Σκαία, ἡ ἰών. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλοδ.
- Σκαία Πύλαιαι. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας. Ὅμ. ἴδ. Σκαίος. σημ. 2.
- Σκαίε μαβτέω, καὶ
- Σκαίε βατέω, ὦ (σκαῖος, βαίνω). Ἀνάρμοστα περιπατῶ, ἢ χορεύω, καὶ σκοντάζω, παραπατῶ. Εὐστάθ.
- Σκαίε θεν, ἐπὶρ. (σκαῖος). Ἀπὸ τὰ ἀριστερά.
- Σκαίε θλας, α, ὁ. Scaevola Mucius. κύρ. ὄνομ. Ῥωμαῖον τινός. Πλούτ.
- Σκαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκλῶντος φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡρόδ.
- Σκαίος, ἄ, ὄν καὶ ἐπὶρ. σκαῖος. Ἀριστερὸς, ὅθεν ἢ σκαῖα χεῖρα, ἢ ἀριστερά χεῖρ. Ὅμηρ. 2) δυτικὸς, κείμενος πρὸς δυσμὰς, ὡς Σκαίαι Πύλαιαι, ἢ κατὰ δυσμὰς πύλη τῆς Τροίας· καὶ ὡς σκαῖον ῥέον, πιθανῶν τὸ δυτικὸν ἀκρωτήριον. Ὅμ. 3) δυστυχίαν προμηνύων, κακὴν σημασίαν ἢ προδῆλωσιν ἔχων, (γουςούζης). ἐπειδὴ τὰ κακοῦ σημειοῦ πτηνὰ ἐφαίνοντο τῷ οἰωνοσκόπῳ ἰπτάμενα ἐξ ἀριστερῶν, ἦτοι ἐκ δυσμῶν, τὰ δὲ καλοῦ οἰωνοῦ ἐκ δεξιῶν, ἦτοι ἐξ ἀνατολῆς· καθόλου, ἀπαισίος ἐναντίας, π. χ. ἐπὶ ἀνέμου ἢ ἀνάρμοστος, ζημίαν φέρων. Ἡρόδ. 4) τροπικ. ἀναπόδος, ἀδέξιος, ἀμελής, ἀχρεῖς, ἀφιλος, κακοήθης, δυσκολομηταχέριςτος, ἀμαθής, ἀχαρὶς, ἀγριος, ἀνήθης, ἀπάνθρωπος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκός. Ἡρόδ. 5) στραβὸς, κυρτός· ὅθεν
- Σκαίος ὕνη, ἡ. Ἀριστ. καὶ
- Σκαίος τῆς, ης, ἡ. Ἀνεπιτηδεύτης, ἀμάθεια, ἀναισθησία, μωρία, κακοήθεια, ἀφίλον, καὶ ἀχαρι πολίτευμα. Δημοσθ.
- Σκαίουργέω, ὦ (σκαῖος, ἔργον). Ἀνεπιτηδεύω, ὡς χωριότης πράττω, φέρομαι, εἶμαι ἀπαιδεύτος· παρ' Ἀριστοφ. = σκαυώρεω· ὅθεν
- Σκαίουργημα, τό. Ἡ ἀνάρμοστος πρᾶξις. Τζέτζης.
- Σκαίρω. Πηδῶ, χορεύω. Ὅδ.
- Σκαίω δῆς, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον ἐνὸς σκαῖου.
- Σκαίωμα, ατος, τό (σκαῖος). Κυρτότης, καμπυλότης. Πλούτ.
- Σκαίωρέω, ὦ, = σκαυώρεω· ὅθεν
- Σκαίωρημα, τό καὶ σκαυώρημα. ἡ, = σκαυώρημα. Πλούτ. ἔτι δὲ, ἐπιβουλὴ, ἀπάτη, κακουργία· παρ' Ἡσυχίου ὀρχησις, καὶ παιδιὰ.
- Σκαλῶ βίτης, ὁ, = ἀσκαλῶβιτης. Μένανδρ.
- Σκαλαβισκός, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Ἀσιτικῆς περὶ τὸ Τάγον ποταμοῦ. Scalabis. Πτολ.
- Σκαλαθάρβα, ἡ. Τύρβη, καὶ, ὡς σκαλαθαρβία. Ἀκιδία. Ἡσύχ.
- Σκαλαθιον, τό. Παλῶνι στρογγυλὸν καὶ λεπτὸν κάτωθεν, χρήσιμον εἰς τὸ νᾶ ὑποβατάζειν ἐν σκινιδίῳ.
- Σκαλῶ θυρμα, τό καὶ ὑποκορ. σκαλῶθυρμάτιον, τό (σκαλῶθυρ). Ἀστεῖσμός, σόφισμα, κενὴ ἐξέτασις, ἡ ἐρώτημα, πᾶντιον τοῦ νοός. Ἀριστοφ. ἔκ τοῦ.
- Σκαλῶ θύρω, = σκάλλω. 2) κάμνω εἰς ὑπόθεσιν τινα κοπιαστικῶς μὲν, ὅμως ἀνοφελῆς καὶ ματαιίας ἐξετάσεις καὶ σκέψεις, λεπτολογῶ. 3) κτυπῶ μίαν γυναικα εἰς τὸν κῶλον. Ἀριστοφάν. συνουσιάζομαι.
- Σκαλῶσις, ἡ, = σκάλλισις· ἄμφ.
- Σκαλῶσις, ἡ (σκαλῶσις). Σκάλλισμα.
- Σκαλῶ θυρμα, τό (σκαλῶσις). Ὅργανον τι τῶν ἀρτοποιῶν, δι' οὗ ἀνακατόνουν καὶ σκαλίζουσι τὸ ἐν τοῖς φούρνοις καίόμενον πῦρ, καὶ σύρουσιν ἐξω τοὺς ἀνθρακας· ὁ φῶς. σκαλῶθυρον ἔχει.
- Σκαλῶσιμα, τό (σκαλῶσις). Τὸ ἐσκαλευμένον· ἔτι δὲ = σκαλῶσις.
- Σκαλῶσιμα, τό = σκαλῶθυρον. Πλούτ.
- Σκαλῶσις, εἰς, ὁ (σκάλλω). Ὁ σκαλῶσις, καὶ ἐκρῶν τὰ σπαρτά, καὶ ἐξαίρετος τὰ κακὰ λαχανικά, σκαλῶσις. Ξενοφ.
- Σκαλῶσις, εἰς, ἡ (σκαλῶσις). = σκαλῶσις.
- Σκαλῶσις, οὐ, ὁ, = σκαλῶσις.
- Σκαλῶσις, οὐ, = σκάλλω. Ἀριστοφ.
- Σκαλῶσις, ἡ. Ἀνομοιότης, ἀνωμαλία, ἀνισότης. Πλούταρχ.
- Σκαλῶσις, ὁ, ἡ, εἰς (σκαλῶσις, εἶδος). Ὁ ὅμοιος σκαλῶσις.
- Σκαλῶσις, ἡ, ὁν (σκαλῶσις). Χωλὸς, κουτσὸς, κλονούμενος. 2) ἀνόμιμος, ἀνιστός, πλάγιος. Ἱπποκρ. «φλέψ σκαλῶσις», ἡ πλαγία.
- Σκαλῶσις, ὦ (σκαλῶσις). Πλάγιον, καμπύλον, ἢ ἀνιστον, ἀνόμιλον καὶ ἀνόμιον ποιῶ. Πλούτ.
- Σκαλῶσις, οὐ, ὁ. Ἡ κεφαλὴ ἢ ὁ καρπὸς τῆς ἀγκύρας. Θεόφρ.
- Σκαλῶσις (σκαλῶσις) = σκαλῶσις.
- Σκαλῶσις. Σκάπτω, σκαλῶσις καθάριον.
- Σκαλῶσις, εἶδος, ἡ (σκάλλω). Ὅργανον δι' οὗ σκαλῶσις τὴν φωτίαν, ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι, ἢ ἄλλου. 2) φιάλη, πινάκι. Ἡσύχ.
- Σκαλῶσις, ἡ σκάλλισμα, τό καὶ
- Σκαλῶσις, ὁ (σκαλῶσις). = σκαλῶσις. Θεόφρ.
- Σκαλῶσις, ἡ, ἡ, ὁ (σκαλῶσις). = σκαλῶσις· ὅθεν
- Σκαλῶσις, ὁ, οὐ, τὸ, = σκαλῶσις. Σχόλ. Θεοκρ.
- Σκαλῶσις, τό ὑποκορ. τοῦ σκαλῶσις. 2) μικρὸν πινάκι, ἢ ποτήριον.
- Σκαλῶσις. Σκαλῶσις τὴν φωτίαν, ἢ σκάπτω, ἐκσπῶ τὰ ξιζάνια. Θεόφρ. 2) ἐρευνῶ. Ἐτυμολ.
- Σκαλῶσις, ἡ. Βαρβαρικὸν τι εἶδος μαχαίρας, ἢ ξίφους. Πλούτ. (ἐκ τῆς σκάλλω).
- Σκαλῶσις, οὐ, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σκαλῶσις.
- Σκαλῶσις, ὁ καὶ σκαλῶσις· πληθυν. σκαλῶσις. Τὰ ξύλα, ἐν οἷς δένονται αἱ κώπαι πρὸς εἰρεσίαν. Ὅμ.
- Σκαλῶσις, οὐ, ὁ (σκάλλω). = ἀσπάλαξ. Ὁ τυρλοποντικός. Ἀριστοφ.
- Σκαλῶσις, εἰς, ἡ (σκάλλω). Τὸ σκαλῶσις εἰς τὴν φωτίαν, εἰς τὸ ἀμπέλι, ἢ ἄλλαχού ποῦ. Θεόφρ.
- Σκαλῶσις, τό· ἄμφ. ἀνὰ γν. παρὰ Πλούτ. ὅπου ἄλλοι «σκαλῶσις» γράφουσι. καμπύλωμα.
- Σκαλῶσις, ἡ, οὐ. Ὁ τοῦ Σκαμάνδρου διν, ἢ παρ' αὐτῷ κείμενος. Ὅμ. «τὸ Σκαμάνδ. πεδίον», ἢ μεταξὺ Σκαμάνδρου ποταμοῦ καὶ Σιμόντος πεδιάς. Σοφοκ.
- Σκαλῶσις, ὁ· κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἑκτορός. Ὅμηρ. 2) Υἱὸς τοῦ Στροφίου, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμηρ.
- Σκαλῶσις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ὁ καὶ Ξάνθος· νῦν Παλαισκαμανδρία, ἢ Μενδερίσος. Ὅμ. ὡς δὲ ποτάμιος διδῶν, τέκνον τοῦ Ὀλεαίου καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τὸν Τεύχρον, τὴν Καλιρρόην καὶ τὴν Στρυμῶ. Ἀπολλοδώρ.
- Σκαλῶσις, ὁ. Λέσθιος τις, πατήρ τῆς ποιητικῆς Σαπφῶς. Ἡρόδ.
- Σκαλῶσις, ἡ, ὁν (σκάλλω). Καμπύλος, στραβός, ἢ στραβογυρισμένος, «ξύλον σκαμβόνα. Σουίδ. Νικήτ. Χρον. «τὸ ἦθος σκαμβόνης», ἀντὶ σκαμβός.

Σκάρφες, ὁ = κάρφος, καὶ κοινῶς, διὰ τὰ κάμνη τις σκιαγραφίας ἢ σχήματα εἰς τὴν ἄμμου ἢ εἰς κρηνοὺς πίνακας, ὅθεν γραφή, σχέδιον, σκιαγραφία.

Σκάρος, ὁ. Οὐλαταῖος τις ἰχθύς, ὅστις ἐμνησκίζετο ὡς ἐνόμιζον οἱ ἄρχαιοι. Ἀριστοτ. (σκαίρω, τὸ σκιρτῶ).

Σκάρος, εὖς, τὸ (σκαίρω). Πήδημα, χορός. Ἐτ. Μ. Σκάρως, οὐ, ὁ (σκαίρω). Πηδητής, ταχύς, ἐλαφρός. Ἡσύχ.

Σκάρφεια, καὶ Σκάρφη, ἡ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ὀμ. ὅθεν Σαρφεύς, ὁ κάτοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὀμ. Ἐτρωός. Στράβ. 2) = Σκάρφεια.

Σκάρωμις, ἴδος, ἡ. = ἀσάμινθος.

Σκασμός, ὁ (σκάω). Χωλότης παρὰ τοῖς Ὀ.

Σκῆτάω (σκατῶν). Χέζω, μὲ λάσπην ἢ σκατὸν λέρων.

Σκατός· γενικὴ τοῦ, σκῶρ, κατὰ τὴν ὀνομ. οὐχ εὔρηται οὔτε, τὸ σκατὸν, οὔτε δὲ, ὁ σκατός, οὔτε δὲ, τὸ σκάτος, ἂν καὶ ὁ Σοφρώνιος τὴν γεν. τοῦ σκάτους μετεχειρίσθῃ.

Σκατοφάγος. Τρώγων λάσπην ἢ σκατὸν ἐκ τοῦ Σκατοφάγος, ὁ, ἡ (σκατὸν φαγεῖν). Ὁ βόρβορον ἡ σκατὰ τρώγων, ἀκάθαρτος. Ἀριστοτ.

Σκαῦρος, ὁ. Ὁ ἐξέχοντα ἔχων τὰ κόκκαλα (τὰ κῶτσια). Ἱππιατρ.

Σκαφεῖα, ἡ (σκαφεῖω). Σκάψιμον, σκάλισμα.

Σκαφεῖον, τὸ (σκαφῶ) = σκαπάνη Μαθηματ. Παλ. ὑποκορ. τὸ, σκάφη.

Σκαφετός, = σκάπετος. Σκάψιμον, ὁ καιρὸς καὶ ὃν σκάπτουμεν. Θεόφραστ.

Σκαφεύς, εὖς, ὁ (σκάπτω). Ὁς τις σκάπτει.

Σκαφεύσις, ἡ (σκαφεῖω). = σκαφεῖα. 2) βασιανιστικὴ παιδεία Θανάτου, παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Σκαφεύτης, οὐ, ὁ = σκαφεύς· ἐκ τοῦ

Σκαφεύω, = σκάπτω. 2) (σκάφη). Εἶδος τιμωρίας, παρὰ Πέρσαις, ὅτε ὁ κατὰδικὸς βάλλεται ἐν τινὶ σκάφῃ, εἰς τρόπον ὥστε αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ μένουσιν ἔξω· καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἥλιον ὑπομένει πᾶσαν τιμωρίαν, κατακαυόμενος, καὶ σπαταρούμενος ἀπὸ τῶ ζωφύα, ὥστε ἀποθνήσκει. Πλούταρχ.

Σκάφη, ἡ (σκάπτω). = σκάφος. Πᾶν ἐσκαμμένον, ἡ κοίλον σκάμα. Ἡρόδ. 2) πλοῖον, βάρκα, μονόξυλον. 3) κούβια, ἡ σκάφη, ἐν ἣ τίθεται τὸ βρέφος. Ἀθην. 4) τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ζυμύονται οἱ ἄρτος, καὶ τὸ, ἐν ᾧ πλύνουμεν τὰ φορέματα, ἢ ἄλλο τι, ἡ λουθήμια.

Σκαφή, ἡ (σκάπτω). = σκαφεῖα.

Σκαφήτης, οὐ, ὁ, = σκαφίτης· ἄμρ.

Σκαφήτος, ὁ, = σκάπετος.

Σκαφήφορέω, ὦ. Σκάρην φέρω.

Σκαφήφορος, ὁ, ἡ (σκάφη, φέρω). Ὁ σκάφην βαστάζων ἐν Ἀθῆναις ἐκκαλοῦντο ἰδιαίτερώς Σκαφηφόροι οἱ μέτοικοι, διότι οὗτοι ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἔπρεπε νὰ φορῶσιν ἐν φοινικοῦν φόρεμα, καὶ νὰ φέρωσι κατόπιν ἐκείνων καὶ σκάρην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Πολυδ. φαίνεται δὲ ὅτι ἡ σκάρη ἦν πινάκιον βαθυλὸν καὶ μακρὸν, ἀπλάδα, ἐρ' ἢ ἐν ταῖς θυαῖς ἔφερον διάφορα εἶδη πραγμάτων. Ἀθῆναιος· ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα «σκαφηφόρος», ὡς καὶ ἡ ὑπερσία αὐτῇ, ἡ σκαφηφορία, εἶτον κατηγορημένα.

Σκαφεῖα, ἡ. Σικελιστὶ ἀντὶ, σκάρος. Ὁ λάκκος.

Σκαφεῖον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σκαφίς. 2) μικρὰ

σκαπάνη, σκαλίδιον. 3) μικρὰ σκάφη, σκαφίδι, πλοῖάριον.

Σκαφεῖοκαρτος, ὁ (χεῖρω)· καὶ

Σκαφεῖοκυρος, ὁ, ἡ (κυράω). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου κυρτὸν ἔχων. Φωτ. ἴδε σκαφίς. 4.

Σκαφεῖον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σκάφη. Μικρὰ σκάφη, μικρὸν ἀλγεῖον καὶ κατουροκάναντον διὰ τὰς γυναῖκας. 2) εἶδος καυστικῆς κατόπτρου, μὲ τὸ ὅποιον ἀναπτάναι Ἐστιάδες φωτιάς. 3) εἶδος κουράς τῆς κεφαλῆς, καὶ ὃ ἀφῆναν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀλίγας μόνον τρίχας (ὡς οἱ Σκύθαι καὶ νῦν οἱ Τούρκοι), καὶ δὲ λοιπὰς ἐκούρευον ἕως ἐπὶ δέρματος. Ἀριστοτ. ἡ ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς. Ἀριστ. 4) = σκαπάνη. Πλούταρχ. 5) ἱατρικὸν, ἐπίδεσμον.

Σκαφεῖς, ἴδος, ἡ, = σκάφιν· παρ' Ὀμ. Γαλατῶντι τῇ ποιμενικῷ ἀλγεῖον, ἐν ᾧ βάλλουσι καὶ φυλάττουσι τὸ γάλα· ἰδιαίτ. ποτήριον, ἡ ἀλγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν ὕδωρ· καὶ τὸ κατουροκάναντον, μάλιστα ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν. Ἀριστοτ. 2) πλοῖάριον, βάρκα, μονόξυλον. 3) εἶδος ἡλιακοῦ ὥρολογίου, τοῦ ὁποῦ οὐ ὥροδείκτης ἐρρίπτεται τὴν σκίαν εἰς λεκανοειδῆς βαθυλοῦτον ἀλγεῖον. 4) = σκάφιν. 5) πτυάριον (πτυάρι).

Σκαφεῖστηριον, τὸ, = σκαφίς. 5. σημ. Γλωσ. Σκαφεῖτης, οὐ, ὁ (σκαφίς). Κωπηλάτης, ἡ πηδαιλύχος τοῦ πλοίου. Στράβ.

Σκαφεῖοδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοῖος σκάφη.

Σκαφεῖοιτροῦς, ὦ (λουτρός). Λούμαι ἐν τῇ σκάφῃ. Ἀλέξανδρ. Τραλ.

Σκαφεῖος, εὖς, τὸ (σκάπτω). = σκαφετός. Ἡσίοδ. 2) τάρρος, λάκκος. Ἀνάλεκτ. 3) = σκαπάνη. 4) = σκάφη. 5) ἡ κοιλία, τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου, ἐπὶ δὲ ὅλον τὸ πλοῖον. Θουκυδ. καὶ βάρκα. 6) τὸ κοίλωμα τῆς κοιλίας ἐν τῷ ὑπογαστρῷ· ἐπὶ δὲ τὸ κοίλωμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτίου.

Σκαφεῖωρη, ἡ. Ἡ Σήλια ἀλόπηξ.

Σκαφεῖας, αἰ· κυρ. ὄνομα. δούλου τινός. Ἀριστοτ. Σκεδάννυμι, καὶ ἴστω. Ἀττ. μ. σκεῖω, ἄς, ἄ, παρκ.

Σκεδάννυω, παθ. ἐσκεδάσθαι, ἀόρ. ἄ. παθ. ἐσκεδάσθην. Σκορπίζω, διαχωρίζω, ἀπολύω, διαλύω. Ὀμ. αἶμα ἐσκεῖται ὀδύς Ἀρης, ἔχυσεν τριγύρω. Ἰλ. καθόλου, ἐξυπλόνω, μεταδίδω. Ἡσίοδ. καὶ, δίδω, κυνηγῶ, ὁ ἐνεστ. σκεδάω, δὲν ἀπαντᾷται, καθὼς φαίνεται, εἰς κανένα συγγραφέα· ὅθεν

Σκεδάσις, ἡ. Σκορπισμός, σκορπισμός. Ὁδ. Σκεδάσμις, ὁ, = σκεδάσις.

Σκεδάστης, οὐ, ὁ. Μεριστής. Φώτ.

Σκεδάστικος, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς σκορπισμὸν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος· καθόλου, = σκεδαστός.

Σκεδάστος, ἡ, ὅν (σκεδάννυμι). Σκορπισμένος, ἡ ἐκλόως σκορπιζόμενος.

Σκεδάω, ἀχρηστὸς ἐνεστώς, ἀντὶ, σκεδάννυμι.

Σκεθρός, αἰ, ὅν· καὶ ἐπὶ. σκεθρός· Στενός, πυκνός· τροπικ. ἐπιμελὴς, γενόμενος, ἀκριθής. Λυκ. (πιθανός) παρὰ τὸ σχεῖν, σχίθω).

Σκεῖρα, τὰ ἴδε Σκίρα.

Σκεῖρα, ἡ, = Σκίρα.

Σκεῖρα, ἡ, ἴδε Σκίρα.

Σκεῖρος, αἰ, ὅν· = σκίρρος.

Σκεῖρος, ὁ, = σκίρρος, ἡ σκίρος.

Σκεῖρός, ὦ, = σκίρρός.

Σκεῖρον, ἡ, ὅν, ὁ, κάλλιον, Σκίρων. Ὄνομα ἀνέμου ἐν τῇ Ἀττικῇ πνεύοντος ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς Κορίνθου κειμένων Σκειρωνιδῶν καλουμένων ὀρέων, ἄρα δυτικῶς. Στράβ. 2) περιβόητος ληστής, διατριβὴν μεταξύ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, τὸν ὅποιον ἐφ' ὅ

Σκεπῶν, ὁ, ἐπια. — σκεπῶν. Ὅδο.
 Σκεπτεός, ἐκ, ἐον (σκέπτομαι). Δι' ὃ πρέπει νὰ
 κερῶνται, ἢ νὰ παρατηρήται.
 Σκεπτήριος, ἰα, ἰον, — σκεπτικός.
 Σκεπτικός, ἡ, ὄν (σκέψις). Ὁ εἰς σκέψιν ἀνήκων,
 ἢ ἐπιτήδειος. 2) ὅς τις σκέπτεται· ἐξαιρέτως ἐκα-
 λούντο σκεπτικοί, οἱ Πυθῶνικοι καὶ Ἀκαδημαῖκοι
 φιλόσοφοι, ἐπειδὴ δὲν ἐξεβαλόναν ὠρισμένως κλῆνεν
 πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον τὴν γνώμην των ἐσκεμμένως
 περὶ αὐτοῦ ἔλεγον. ἐπὶ δ. σκεπτικῶς. Διογ. Λαέρτ.
 Σκεπτομαί, ψομαι, μέσ. Τριγύρω βλέπω, παρα-
 τηρῶ, ἐξαιρ. μακρόθεν μετὰ προσοχῆς ἢ περιε-
 γυζόμενος κυττάζω ὁλοσχερῶς. Πλάτ. τροπ. στο-
 χάζομαι, βουλευομαι. 2) κυττάζω παρατηρῶ, ἐξε-
 τάζω. Ξενφ. μέλλ. σκέψομαι, ἄορ. ἐσκεψάμην, καὶ
 παρακ. ἐσκεμμαι, ὁ παθ. ἄορ. β'. ἐσκεπην, ἐξετά-
 ζεσθαι, εὐρηται μόνον παρὰ τοῖς Ὁ. ὄθεν
 Σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκέψις.
 Σκεπτορῖα, ἡ, παρ' Ἀθην. Σκευωρία, ἐνασχόλησις.
 Σκέπω, πρωτότυπον τοῦ σκεπάζω. Πολύβ. — σκεπάζω
 Σκέραφος, τό, Ἀττικ. σκέραφος, λοιδορία, βλασφη-
 μία, γλευασμός. Ἡσύχ.
 Σκερβόλιον, ὦν, καὶ σκερβόλλω (σκέρβωλλος). Ὑβρί-
 ζω, οὐνειδίζω, βλασφημῶ. Ἀριστοφ.
 Σκερβόλος, ὁ, ἡ. Βλάσφημος, ὑβριστής· οὐδέτ.
 τὸ σκερβόλον· λοιδορία, ὕβρις. Καλλιμ.
 Σκευαγωγέω, ὦ, ἦσω (σκευαγωγός). Ἐτοιμά-
 ζω τὰ σκευῆ πρὸς δρόμον, καὶ μετακομίζω αὐ-
 τὰ· ὄθεν
 Σκευαγωγήμα, τό· ἡ «σκευαγωγόν». Μηχανή,
 ἢ ἄμαξα, δι' ἧς μεταφέρομεν τὰ σκευῆ. Νι-
 κήτ. Χρον.
 Σκευαγωγία, ἡ. Ἡ τῶν σκευῶν σύναξις καὶ μετα-
 κόμισις.
 Σκευαγωγός, ὁ, ἡ (σκευός, ἄγω). Ὁ τὰ σκευῆ
 συνάγων καὶ μετακομίζων αὐτὰ.
 Σκευάζω, ἄσω (σκευός). Ἐτοιμάζω, κατασκευάζω.
 Ἡρόδ. 2) προμηθεύω μετὰ τὰ ἀναγκαῖα τινά.
 Ἡρόδ. ἀρμαπτόνω, στολίζω. Ἡρόδ. ἐπομ. μετα-
 μορφώνω τινα, τὸν ἐνδύω προσωπεῖον, ἢ ἄλλα φο-
 ρέματα διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται. Ἀριστοφ. 3) ἄμτθ.
 «σκευάζειν κατ' οἶκον, κάμνει καλὴν οἰκονομίαν εἰς
 τὸ σπῆναι· ἔτι δὲ, προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν.
 Ὅμ. παθ. παρακ. ἐσκευασμένος· τὸ γ'. πληθ. ἐ-
 σκευάδαται, τὸ γ'. πληθ. τοῦ ὑπερσυντ. ἐσκευάδατο
 παρ' Εὐρυπίδ. καὶ σκευάζομαι, μέσ.
 Σκευάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκευός καὶ σκευῆ.
 Ἀριστοφ.
 Σκευασία, ἡ (σκευάζω). Κατασκευὴ, ἐτοιμασία,
 ὅπλασις, πληθ. τὰ διάφορα εἶδη τῆς ἐτοιμασίας,
 ἄλξις παρ' Ἀθηναίῳ.
 Σκεύασις, εως, ἡ (σκευάζω). — σκευασία.
 Σκεύασμα, τό (σκευάζω). Τὸ ἐσκευασμένον πρᾶγ-
 μα. 2) — σκευασία.
 Σκευαστός, ἡ, ὄν (σκευάζω). Ἠτοιμασμένος,
 ἐξοπλισμένος.
 Σκευή, ἡ. Ἐτοιμασία, ὅπλασις ἢ πανοπλία, στολή,
 ἐνδυμασία. Ἡρόδ.
 Σκευηφόρεω, ὦ, — σκευοφορέω.
 Σκευηφόρος, ὁ, ἡ, — σκευοφόρος.
 Σκευοθήκη, ἡ (σκευός, θήκη). Ἀποθήκη, τόπος
 ὅπου φυλάττονται παντὸς εἶδους ἐπιπλα, ἀγεία
 καὶ, ὀπλοθήκη. Δισχίν.
 Σκευοποιέω, ὦ, μέσως, σκευοποιέομαι (σκευο-
 ποιός). Ποιῶ ἀγεία, ἐργαλεῖα, ὅπλα, ἱμάτια, κτλ.
 2) ἐξαιρ. μετὰ δόλον, πανουργίαν ἐτοιμάζω ἢ κάμ-

νωτι, πδισθήκας σκευάζειν», διαφθείρειν, ψευδῆ
 ἢ διεφθαρμένην διαθήκην ποιεῖν. Ἰσαίος· καθόλου,
 δολίως, ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς μεταχειρίζεσθαι,
 πελιτεῦσθαι, πράττειν, καὶ νοθεύειν τι. Πλούταρχ.
 «σκευοποιούμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις», ἦτοι
 ἐνδύομενος.
 Σκευοποιήμα, τό. Ἀπάτη, νόθευσις, πλάσμα,
 δολία πράξις· καὶ — σκευοποιία. Πλούταρχ.
 Σκευοποιία, ἡ. Ἐτοιμασία, κατασκευὴ πανο-
 πλιῶν, ὀπλων, ἀγείων, ἐξαιρτ. προσωπεῖων, καὶ
 παντὸς ἄλλου ἀνήκοντος εἰς τὰ θείατρ'. ἐκ τοῦ
 Σκευοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν ἀγεία, ἐργα-
 λεῖα, ὅπλα, ἐξαιρτ. προσωπεῖα, στολὰς καὶ ἄλλα
 χρειώδη διὰ τοὺς ὑποκριτάς.
 Σκευοπώλησις, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκευῆ πωλῶν.
 Σκευός, τό. Κάθε λογῆς ἀγείων, καὶ κατεσκευα-
 σμένων πρᾶγμα, ὅσον, ἐργαλεῖον, ὄπλον, κτλ. ἐν δὲ
 τοῖς στρατεύμασι καὶ στρατοπέδοις, ὅσα πράγμα-
 τα κινητὰ φέρει μετ' ἑαυτοῦ τὸ στράτευμα· καὶ,
 «οἰκίας, ἢ πλοίου σκευῆ», τὰ κινητὰ, καὶ, φορεσιὰ,
 στολισμός, προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐν-
 τηλὴν ἐνδυμασίαν διὰ τὸ θείατρον. 2) τὸ σῶμα καὶ
 τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. 3) συνεργός ἐπὶ κακοῦ, ὄργανον
 βλάβης. Πολύβ. 4) τὰ οὐδέτερα ὀνόματα. Ἀριστ.
 «Πρωτάρχους τὰ γένη τῶν ὀνομάτων διήρει ἄρρε-
 να, θήλεα, καὶ σκευῆ».
 Σκευοργία, ἡ, καὶ «σκευουργός» ἄ (ἔργω). —
 σκευοποιία, καὶ σκευοποιός.
 Σκευοφορεῖον, τό. Τὸ πλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον
 φθάνει καὶ εἰς τοὺς δύο ὤμους, διὰ νὰ κουβαλῶσι
 μετὰ τοῦ φορτώματος· ἐκ τοῦ
 Σκευοφορέω, ὦ, ἦσω (σκευοφόρος). Σκευός βασιτά-
 ζω, μετακομίζω· καὶ μέσως παρὰ Πλούταρχ. «σκευο-
 φορούμενος καμῆλοις», οὐ τινας τὰ σκευῆ ἔφερον
 αἱ κάμηλοι· ὄθεν
 Σκευοφορία, ἡ. Ἡ τῶν σκευῶν μετακόμισις.
 Σκευοφορικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος
 εἰς τὸ βαστάζειν, μεταφέρειν τὰ σκευῆ. Ξενοφ. καὶ
 «βάρους σκευοφορικόν», τὸ φόρτωμα, τὸ ὁποῖον φορ-
 τώνουσιν ἐπάνω εἰς ἐν κτήνος. Ξενοφ.
 Σκευοφοριότης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ σκευοφόρος. Εὐπολ.
 Σκευοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τὰ σκευῆ βαστάζων,
 μετακομίζων. Ἡρόδ. καὶ ὁ ὑπηρετὴς βασιλέως ὀπλι-
 σμένου στρατιώτου, ὃς τις τῇ ἐκουσθαλοῦτε τὰ
 πράγματά του.
 Σκευοφυλάκεω, ὦ, ἦσω (σκευοφύλαξ). Τὰ σκευῆ
 φυλάττω. Πλούταρχ. ὄθεν
 Σκευοφυλάκειον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα φυλάττον-
 ται τὰ σκευῆ.
 Σκευοφύλαξ, αἰος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπι-
 στάτης τῶν σκευῶν.
 Σκευώω, ὦ (σκευός). — σκευάζω. Ἡσύχ.
 Σκευωρέω, καὶ σκευωρέομαι, ἡσσομαι, μέσ. (σκευω-
 ρός). Φυλάττω τὰ σκευῆ, κυττάζω, περιεργάζο-
 μαι αὐτά· καθόλου, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ κατ' ἀκριβείαν,
 κατασκοπεύω. Ἀριστ. 2) — σκευοποιέομαι. Δημ.
 3) ἐνασχολοῦμαι, καταγινομαι περὶ τι.
 Σκευωρήμα, τό (σκευωρέομαι). Ἡ δόλιος καὶ
 ἀπατηλὴ πρᾶξις. Δημοσθ.
 Σκευωρία, ἡ. Ἀριστοτέλ. Φροντίς, ἐπιμέλεια, ἐ-
 ξαιρτ. ἢ μετὰ ὑπερβολὴν καὶ ὀχληρὰ ἐπιμέλεια. 2)
 δολιότης, ἀπάτη, ἐπιβουλὴ.
 Σκευωρός, ὁ, ἡ (ῥα, αὔρος, σκευός). — σκευο-
 φύλαξ. Πολύβ.
 Σκέφρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, φονευθεὶς ὑπὸ
 τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λεωμῶνος. Πausan.

Σκέψεις, εως, ἡ (σκέπτομαι). Θεωρία, εξέτασις, στοχασμός, θεωρία διὰ τοῦ νοῦς· ἐξαιρέτ. τῶν σκεπτικῶν, ἡ Πυρρώνικόν.

Σκῆλαι, σκίλει, ἀπαρέμφ. ἄορ. ἀ. καὶ γ'. πρόσ. εὐκτ. ἐκ τοῦ, σκέλλω, ξερᾶναι. Ἰλ.

Σκῆλημα, τό. ἀντί σκλήνω, ἐκ τοῦ, στέλλω· Σκλήρυνσις, σκῆλῶμα. Γλωσσ. Γαλην.

Σκῆμα, τό. ἀντί σχῆμα, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοτ.

Σκῆμπτω, καὶ

Σκῆμψις, ἡ· ἄμφ. ἀντί, σκῆπτω, καὶ σκῆψις.

Σκηνάω, καὶ, σκηνέω, ἥσω (σκηνή). Κατοικῶ εἰς σκηνήν, ἡ καλύθην, ὑπὸ σκηνήν εἰμί. Ξενοφ. καθόλου, κατοικῶ, διατρίβω. 2) τρώγω, ἡ κοιμῶμαι ὑπὸ σκηνήν. Ξενοφ.

Σκηνεὺς, οὗ, ὁ, = σκηνήτης· ἄμφ.

Σκηνή, ἡ. Εἶδος καλύμματος, ἡ οἰκίας γινομένης διὰ χονδρῶν πανίον, χρήσιμος διὰ τὸ στρατόπεδον, ἡ διὰ δδοίπορους, ὑπ' ἧς ἀναπαύονται κοινῶς τέντα. Θουκυδ. καὶ, καλύθη, οἰκημα, καὶ πᾶς ἐπισκεπόμενος, ἡ σκεπασμένος τόπος μετὰ πανίου ἡ σανίδων, ἡ χλωρῶν φύλλον. 2) τὸ θεάτρον· ὅθεν οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ, οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρον, καὶ, τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ἄσματα) ὅσα ἐφάλλοντο ἀπὸ τὸν καθ' αὐτὸ ὑποκριτὴν, οὐχὶ δὲ καθὼς συνήθ. ὑπὸ τοῦ χορῶν μικρὰ ἄσματα. Ἀριστ. 3) = σκευή, ἐντελής, ἐνδυμασία ἐνὸς ὑποκριτοῦ. 4) τὸ κατὰστροφμα, τὸ σκέπασμα τῆς ἀμάξης. Ξενοφ. 5) διατριβή, δεῖπνον ἡ συμπόσιον ὑπὸ τῇ σκηνῇ. Ξενοφ.

Σκηνήμα, τό (σκηνέω). = σκηνή. Ξενοφ.

Σκηνήτης, ου, ὁ (σκηνέω) = σκηνικός.

Σκηνίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σκηνή.

Σκηνικεύομαι, μέσον. Παιζῶ ὡς ὑποκριτῆς· τροπικ. ἀπατό. Μέμνων παρὰ Φωτίον.

Σκηνικός, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶρ. κῶς (σκηνή). Ὁ εἰς σκηνήν ἡ εἰς θεάτρον ἀνήκων, ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θεάτρον ὢν· ἐξαίρετ. ὁ ὑποκριτῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. 2) ὅς τις ζῇ ὑπὸ τῇ σκηνῇ.

Σκηνίπτω, = σκηνίτω. Γραμμικ.

Σκηνίς, ἴδος, ἡ, = σκηνή.

Σκηνίται, οἱ. Λαῖς τῆς Μετοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. 2) ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πηλ.

Σκηνίτης, ου, ὁ, = τεκνικός. 2) σκηπ.

Σκηνοβατέω (βαίνω). Τὴν σκηνὴν πατώ, εἰς τὴν σκηνήν τοῦ θεάτρον ἐλθάνω, ἡ εἰμί. 2) παραστήνω τι εἰς τὸ θεάτρον. Στράβ. θεατριζῶ, φέρω τι εἰς κοινὴν θέαν· Ἐπιστολ. Ἡρακλ.

Σκηνογράφος, ὁ (σκηνογράφος). Ζωγραφίζω τὸ θεάτρον εἰς παράστασιν κομματοῦν τινός· ζωγραφίζω, ἡ παραστήνω, ὑποκρίνομαι, πλάττω τι ὡς εἰς τὸ θεάτρον· ὅθεν

Σκηνογράφος, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν τὸ θεάτρον. 2) πελομένη ὁμιλία καὶ διήγησις καθὰ ἐν τοῖς θεάτροις. Πλούταρχ. ὅθεν

Σκηνογραφικός, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶρ. κῶς. Ὁ εἰς σκηνογραφίαν ἀνήκων, ἡ κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς. Στράβ. ὅθεν «σκηνογραφική, ἡ» (τέχνη). = σκηνογραφία, εἶδος ζωγραφίας, ἥτις παραστήνει κήπους, πλοῖα, δένδρα, κτλ. ὡς μακρόθεν φαινόμενα, καὶ εὐαρέστηται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν προξενούντα. Ἡλιόδ.

Σκηνογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ τὸ θεάτρον ζωγραφίζων καὶ ὁ τόπους, κήπους, κτλ. ζωγραφίζων τοιοῦτοτρόπως, ὡς ἂν νῦν εἶναιοντο πολλὰ μακρόθεν. 2) ὁ λόγον, ἡ ὁμιλίαν καὶ διήγησιν τινα πλάτ.

των, καὶ ὑπερβολικῶς μεγαλύνων, καθὼς ἐν τῷ θεάτρῳ συνεθίζεται.

Σκηνοεἰδήεις, ἑας, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος σκηνῆς, ἡ θεάτρον.

Σκηνοπαγῆς, ὁ, ἡ, ἴες (πῆγνυμι). Ὁ ὡς σκηνή· συνηρησμένος· ἄμφ.

Σκηνοπηγέω, ὡς (πῆγνυμι). Σκηνὴν στήνω, κάμνω, ἡ ὡς σκηνὴν ποιῶ τι. Ἀθην. ὅθεν

Σκηνοπηγία, ἡ. Ἡ σύστασις σκηνῆς. 2) παρ' Ἑβραίοις ἑορτή τις, ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν σκηνῶν καὶ καλυθῶν, διὰ τῶν κλάδων γινομένων, ὀνομαζομένη καὶ «σκηνοπήγρια, τάχα.

Σκηνοποιέω, ὡς (σκηνοποιός). = σκηνοπηγέω· μέσ. σκηνοποιῶμαι, σκηνὴν ποιῶ διὰ τὸν ἑμαυτόν μου· καὶ, κατοικῶ ὑπὸ σκηνῇ. Ἡρωδιαν. ὅθεν

Σκηνοποιεῖα, ἡ, = σκηνοπήγρια· παρ' Ἡλιοδρ. αἰ μεταβολαὶ τῆς τύχης.

Σκηνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων καλύθην, ἡ σκηνήν. Πολύδ.

Σκηνοβράβετον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνοβράχου· ἐκ τοῦ

Σκηνοβράμω, ὡς. Σκηνὰς βράπτω. Νικήτ. Χρον. ἐκ τοῦ

Σκηνοβράφος, ὁ, ἡ (βράπτω). Ὁ βράπτης, κατασκευαστῆς τῶν σκηνῶν.

Σκηνός, τό, = σκηνή. 2) καὶ Δωρ. σκάνος, τὸ σῶμα, ὡς τῆς ψυχῆς οἰκητήριον. 3) σκαλωσις, ἐφ' ἧς τίθενται σανίδες. Εὐριπ.

Σκηνοφύλαξ, ἄκος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὰς σκηνὰς φυλάττων, ἐν τοῖς στρατοπέδοις κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Ξενοφ.

Σκηνόω, ὡς (σκήνω). Σκηνὰς στήνω, κάμνω τέντας, καλύβας. Πολύαιν. 2) ὑπὸ σκηνήν κατοικῶν καθόλου, διατρίβω, κατοικῶ, καταλύω. Πλάτ. καὶ, εὐωχοῦμαι ὑπὸ σκηνῇ. Ξενοφ.

Σκηνόδριον, τό, = σκηνίδιον. Πλούτ.

Σκηνώμα, τό (σκηνόω). = σκήνος. Ξενοφ.

Σκηνώσις, εως, ἡ (σκηνόω). Τὸ στήναι· σκηνήν, καλύθην. 2) ἡ ὑπὸ τῇ σκηνῇ κατοικία, διατριβή. Διόδωρ. Σικελ.

Σκηνώτης, οὗ, ὁ (σκηνόω). = σκηνήτης. 2) ὁ μετὰ τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνήν κατοικῶν. Ἡσ.

Σκηπάειον, καὶ, σκηπήνιον, Ἴων. τό = σκηπτρον. Βακτηρία. Ἰλ.

Σκηπέων, ὡς, οὗ, ὁ, = σκήπων· σημεσ. 2. Σκιπέων. Λουκιαν.

Σκηπτοβάμων, ὡς, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ἐπάνω τοῦ σκήπτρου ἱστάμενος, ἡ καθήμενος ἀετός. Σοφοκ.

Σκηπτον, τό = σκήπτρον.

Σκηπτός, ὁ (σκήπτω). Ἀνεμος βίαιος, ἀνεμοστρόβιλος. Σοφοκλ. καὶ ἡ ἀστραπή, ὁ κεραυνός. Ἀριστοτέλ. 2) μεταφορ. ἐπὶ βιαίας καὶ αἰφνιδίου πληγῆς, ἡ δυστυχίας. Αἰσχύλ.

Σκηπτοχία, ἡ. Τὸ ἔχειν, κρατεῖν σκήπτρον. 2) ἡ διοίκησις τοῦ στρατάρχου. Αἰσχύλ. 3) ἡ ἀξία, δύναμις, ἡ ἐπαρχία τοῦ σκηπτοῦχου ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ· ἐκ τοῦ

Σκηπτοχός, ὁ (σκήπτω, ἔχω). Ὁ σκήπτρον ἔχων, ἡ βασιλεύων· παρ' Ὀμ. ἐπιθετ. βασιλέως. 3) σκηπτοῦχος, δορυφόροι, καὶ πρῶτοι ὑπηρετοὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλων Ἀσιατῶν βασιλέων. Ξενοφ.

Σκηπτοφάνω, ἐπὶρ. ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀππιαν. ἀντί, «σκηπτός ἀφανώς».

Σκηπτρον, τό (σκήπτω). Βακτηρία, βάβδος· ἐξαίρετ. ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας ἡ δυνάμεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

φύρσι, πρέσβεις, ῥήτορες, κήρυκες, βασιλεῖς, κρι-
τοῦ, ἄρχοντος, καὶ ἀρχιερέως. Ὅμ. ἔστι δὲ καὶ
σημεῖον βασιλικῆς ἀξίας. Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττι-
πολλάκις πληθ. ἀντὶ ἐνικοῦ. Εὐριπ. 2) ἡ βακτηρία
τῶν ὁδοιπόρων, καὶ ζητιάνων. Ὅδ.

Σκηπτροφόρεω, ὦ. Φέρω σκήπτρον, εἰμὶ βασι-
λεὺς, ἄρχων ἐκ τοῦ.

Σκηπτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκήπτρον κρα-
τῶν, ἐξουσιάζων.

Σκήπτω, ψω. Στηρίζω, ἀκουμβίζω, στερεώνω, στή-
νω, ἐμπήγω ῥάβδον τινὰ εἰς τὴν γῆν ὡς στήριγμα·
μέσ. ἐπιστηρίζωμαι, ἀκουμβῶ, βαδίζω ἀκουμβῶν
ἐπὶ βακτηρίας· ἐπὶ ἐσχατογῆρων, καὶ ζητιάνων.
Ὅδ. 2) τροπ. ἀφίνομαι, βάλλω τὴν ἐλπίδα μου
ἐπὶ τινά. 3) προφασίζομαι, αἰτιολογούμαι.
Ἡρόδ. παρ' Ἀριστοτ. «σκήπτομαι ἐμπορος», ὑπο-
κρίνομαι, λέγω ὅτι πραγματευτής εἰμι. 4) ἀμετῶ.
ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, βαρέω· ἡ αἰφνιδίως πίπτω ἐπὶ
ἀστραπῶν, κεραυνῶν, συμφορᾶς, ἡ κινδύνου. Αἰσχ.
(ἐκ τοῦ σιάπω, σκήπω).

Σκήπων, ὠνος (σκήπτω). = σκήπτρον.

Σκηρίπτω, = σκήπτω, στηρίζω μέσ. σκηρίπτο-
μαι. Ὅμηρ.

Σκηρός, ἄ, ὄν, = ξηρὸς, σκληρὸς, σκιρρός· ὄθεν

Σκηρώ, = σκληρῶ, σκιρρῶ.

Σκήψις, εὐς, ἡ (σκήπτομαι). Πρόσχημα, πρόφασις.
Εὐριπ. 2) ἐπιδρομή. 3) κύρ. ὄνομ. Πόλις τῆς Τρωί-
κῆς χώρας, νῦν Ἑσκιουσχολί· ὄθεν Σκήψιος, ὁ κά-
τοικος. Στράβ.

Σκιά, ἄς, ἡ ἰων. σκιά. Ἐλλειψις φωτός, ἴσκιος. Ὅδ.
παρὰ Πλάτωνα, ὡς δεικνύει τὸν ἑαυτοῦ σκιάνα, ὡς
τὸ τῆς συνθηλαίας, φοβεῖται ἀπὸ τὸν ἴσκιόν σου· ἐπὶ
τῶν σφύδρα δειλοτάτων. 2) αἱ τῶν τεχνικόντων
ψυχαί. Ὅδ. 3) τὸ δίδον τὴν σκιάν ἀντικείμενον,
σκέπη διὰ ἴσκιον. 4) ὁ ἴσκιος εἰκόνος, παρὰ ζωγρ.
5) ὁ ἀπροσκάλεστος μουσαφίρης, τὸν ὅποιον φέρει
μετ' ἑαυτοῦ ὁ προσκαλεσμένος. 6) κύρ. ὄνομ. χω-
ρίον τῆς Ἀρκαδίας. Παύσαν.

Σκιαγράφω, ὦ (σκιαγράφος). Μεταχειρίζομαι
καθὼς πρέπει τὸν ἴσκιον ἐν μιᾷ ζωγραφίᾳ· ἐπομ.
ζωγραφίζω, παριστῶ τὰ ἀντικείμενα ὡς πίπτοντα
ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα, σχεδιάζω
ἐπιπολάζω. 3) μιμούμαι τὴν εἰκόνα, μορφήν τινὸς
πράγματος· ὄθεν

Σκιαγράφημα, τό. Εἰκὼν μὲ φῶς καὶ ἴσκιον ζω-
γραφία τοιαύτη, ὥστε τὰ ἀντικείμενα πίπτουσιν
ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα. 2) ἡ πα-
ράστασις μόνον τῶν ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἐνὸς
σχήματος, σχέδιον.

Σκιαγραφία, ἡ (σκιαγράφω). τὸ αὐτό. Ἀριστο-
τέλ. 2) ἡ τέχνη ἡ ἐπιτηδεύτης τοῦ σχεδιάζειν, ἡ
μήπως κεχωρημένη ζωγραφία. 3) τροπ. ἀπάτη,
ὅποτε τις νομίζει τὴν σκιάν ἀντὶ τοῦ σώματος
αὐτοῦ· ὄθεν

Σκιαγραφικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς σκιαγραφίαν ἀνή-
κων, ἡ ἐκ τοῦ εἶδους αὐτῆς ἀν· ἡ σκιαγραφική,
»τέχνη», = σκιαγραφία.

Σκιαγράφος, ὁ, ἡ (σκιά γράφω). Ὁ ζωγραφίζων,
διαμοιράζων ἐν μιᾷ εἰκόνι φῶς καὶ σκιάν κατ' ὁρ-
θὴν ἀναλογίαν Πλούταρχ. 2) ὁ σχεδιαστής.

Σκιάδα, αἰ. Ἡσυχ. ἡμαρτ' ἀνάγκη. ἀντὶ, »σκιά-
δες». Κλάδοι μετὰ φύλλων.

Σκιάδεω, τό (σκιά). Κατασκευάστω ἐξ ὑφάσμα-
τος, ὅπερ κρατοῦσιν ἐπάνωθεν τῆς κεφαλῆς ὑπὲρ
τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἰταλ. ombrella.
Ἀριστοτ. καὶ πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ κα-

λύμματος τῆς κεφαλῆς ἐχρῶντο πάλαι αἱ γυναῖκες.
Πολυδ. Ἰταλ. »καπέλλοι». 2) = σκιάς.

Σκιάδευς, εὐς, ὁ, = σκίαίνα.

Σκιάδω φερώ, φερω. 2) κά-
μνω ἴσκιον καὶ, σκιαδοφέρω· ἐκ τοῦ.

Σκιάδω φέρος, ὁ, ἡ (σκιάς, φέρω). Ὁ Σκιάδιον
ἔχων. 2) ὁ σκέπῃ φέρων· ἐπὶ φυτῶν τῶν ὁποίων τὰ
πολλὰ ἄνθη ὁμοῦ συναθροισμένα κατὰ κορυφήν
σκιαδίου εἶδος ἀποτελοῦσι. 3) κάμνω σκιάν. Αἰλιαν.
»δένδρα σκιαδεφώρα», καὶ, σκιαδοφόρος.

Σκιάδιον, τό, = σκιάδειον.

Σκιάδισκη, ἡδός, ἡ σκιάδισκη.

Σκιάδισκος, ἡδός, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ
ἐν Σκιά τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς. Παυσαν.

Σκιάζω, ἄσω (σκιά). Κάμνω σκιάν, σκοτίζω. Ἰλ.
σκεπάζω. Ἡσ. 2) σχεδιάζω, παριστῶ διὰ χαρ-
κῆρων ἡ σκοτεινῶν χρωμάτων. 3) »ὁ γνώμων
σκιάζει τὴν ἔκτλην». Ἀλκίρρ. ἡ σκιά τοῦ γνώμονος
δείχνει ἐξ ὥρας. 4) »τὸ καῦμα σκιάζειν» ὁ αὐτός·
μετριάζειν τὸ καῦμα διὰ τῆς σκιάς.

Σκιάθης, ὁ (σκιά, θῆρα). Ὁρολόγιον ἡλια-
κὸν διὰ τῆς σκιάς δεικνύον τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας,
καὶ, σκιοθήρας.

Σκιάθης, ὦ. Διὰ τῆς σκιάς δεικνύον τὰς ὥρας τῆς
ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. 2) ζητῶ, λαμ-
βάνω τὴν μεσουράνησιν.

Σκιάθρον, τό· καὶ »σκιαθρον ὄργανον», =
σκιοθήρας.

Σκιάθης, ἡδός, = σκίαίνα. Ἀθήν.

Σκίαίνης, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς· παρὰ Γαλήν.
»σκινίς», πιθανῶς ἀντὶ σκίαίνης.

Σκίαίνης, ἡδός, ἡ, = σκίαίνα.

Σκίαῖος, ὁ. Νῆστος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ νῦν
Σκιάθος. Ἡρόδ.

Σκιάκος, ἡ, ὄν (σκιά). Κάμνω ἴσκιον, σκιαρός.

Σκιάμαχος, ὦ (σκιά, μάχη). Πολεμῶ εἰς τὴν σκιά-
ν, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ σχολεῖον, οὐχὶ ἐν τῷ τό-
πῳ τῆς μάχης. 2) σκιαμαχίαν ποῶ πρός γύμνασιν,
ἡ μάχομαι μετὰ τῆς σκιάς. Πλάτ. ὄθεν

Σκιάμαχία, ἡ. Το μάχεσθαι ἐν τῇ σκιά, κατ' οἶ-
κον ἡ ἐν τῷ σχολεῖν πρός γύμνασιν. 2) Τὸ μετὰ
τῆς σκιάς μάχεσθαι, υποκρίσθαι. 3) μάχη μετὰ
τινος διὰ χειρῶν καὶ ποδῶν πρός γύμνασιν. Πλούτ.

Σκιάπους, ὁ (πούς, σκιά). Πληθ. »σκιάποδες, οἶα.
Μυθῶδες τι ἔθνος ἐν Λιβύῃ, κλατεῖς ἔχοντες τὰς
πατοῦνας τόσον, ὥστε τὰς μετεχειρίζοντο ὡς
σκιάδιον κατὰ τοῦ ἡλίου. Ἀριστοτ.

Σκιάροχος, ὁ, ἡ (σκιαρός, κόμη). Ὁ διὰ τῶν
τριχῶν ἡ φύλλων σκιάζων ἡ σκιάζόμενος. Εὐριπ.

Σκιάρος, ἄ, ὄν (σκιά). Ὁ σκιάν προξενῶν, καὶ ὁ
ἰσκιασμένος τόπος. Δωρ. ἀντὶ, σκιερός. Πίνδ.

Σκιάς, ἄδος, ἡ (σκιά). Σκέπη κατὰ τοῦ ἡλίου· ἑξαιρ.
σκηνή, κτερίων τι θολοειδές, ὑφ' ᾧ ἰσκιάζονται (κί-
σκι, τσαρδάκι) καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά. Πλού-
ταρχ. καὶ θέατρον ἡ ὥδιον ἐν Λακεδαιμόνι. 2) ἡ
σκέπη, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον φαίνεται ἐπάνω τινῶν φυ-
τῶν ὡς σκέπη. 3) = ἀναδεδράς. Ἡσυχ.

Σκιάσκος, τό (σκιάζω). Ἡ σκιά, καὶ ἡ σκέπασις.
Καλλιστρ.

Σκιάσμος, οὐ, ὁ, = σκίασμα.

Σκιάστος, οὐ, ὁ. Ὁρχηστῆς, χορευτῆς, παρὰ Λα-
κεδαιμονίους. Σχολ. Λυκόφ.

Σκιάσκος, ἡ, ὄν (σκιάζω). Ὁ σκιάζων, ἡ καλύ-
πτων, ὁ ἀνήκων εἰς σκιάν. Γραμμ.

Σκιάτρεφω, ὦ. Ἰων. σκίτροφω (σκιά-τρέφω).
ἐνεργ. Ἐν τῇ σκιά, ὅγλ. τρυφηλῶς ἀνατρέφω· παθητ.

σκιатραφέομαι, τρέφομαι, ανατρέφομαι, ζῶ, ὑποκάτω εἰς τὸν ἴσκιον, ἐν οἴκῳ ἐπομ. μαλακῶς, τρυφλῶς. Ἡρόδ. ὅθεν »ἐσκιατραφημένος«, τρυφηλός, χαλνός, μαλακός. Ξενοφ. κατὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν τοῦ παθητ. ἐστὶ καὶ τὸ ἐνεργ. οὐδετέρως. Ἡρόδ. γράφ. καὶ, σκιατροφέω, καὶ σκιοτροφέω ἐκ τοῦ

Σκίετ ρ α φ ῆ ς, εὐς, ὁ, ἡ (σκιά-τρέφω). Ὅστις ἀνατρέφῃ ὑποκάτω εἰς τὸν ἴσκιον, εἰς τὸν οἶκον καθόλου, ὁ τρυφλῶς καὶ μαλακῶς ἀναθρεμμένος. Πλάτ. ὅθεν

Σκίετ ρ α φ ῆ α, ἡ. Ἡ ὑπὸ τῇ σκιά ἀνατροφή, ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ ζωὴ καὶ διαγωγή. καθόλου, τρυφηλὴ καὶ γυναικῶδες ζωὴ.

Σκίετ ρ ο φ ῆ ω, ὦ, = σκιατραφέω.

Σκίετ ρ ο φ ῆ α, ἡ, = σκιατραφία.

Σκίετ ρ ο φ ῆ α ς, ου, ὁ, = σκιατραφής. Πολυδ.

Σκίετ ρ α γ ῆ ω, ὦ (σκιά-αὔγῃ). Στοτεινὰ βλέπω, ἡ ὁλοτελῶς δὲν βλέπω, ἐν ᾧ ἔχω ὡς σκίαν ἔμπροσθεν τῶν ὁμμάτων. Ἰππκρ.

Σκίεω, ἐπικ. σκιάω, = σκιάζω παθητ. »σκιάωντο ἀγριαῖα, ἐσκοτίζοντο. Ὅδ.

Σκίε γ ο ς, ἡ σκίγος, ὁ. Εἶδος Ἀσιανῆς σαύρας, χρησίμου εἰς τὴν ἱατρικὴν. Διοσκρ.

Σκίε ν α μ α ι, ὡς παθητ. τοῦ σκιδάννυμι. Ἐξαπλόνομαι, διαλύομαι, διασκορπίζομαι. Ἰλ. τὸ ἐνεργ. σκιδνυμι μόνον ἐν τισι συνθέτοις· ἔξαιρ. ἐν τῷ διασκιδνυμι.

Σκίε ρ ο ς, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, νῦν. Sideroni. Ἡρόδ.

Σκίε ρ ὅ ς, α, ὄν (σκιά)· = σκιαρός. Ξενοφ. ἐπὶ ῥῥ. σκιερός. Μὲ ἐσκιασμένον τρόπον, ὁροσερώς. Ἰλ.

Σκίη, ἡ. Ἰων. ἀντί, σκιά. Ἡρόδ.

Σκίητ ρ ο φ ῆ ω, ὦ. Ἰων. ἀντί, σκιατραφέω.

Σκίε θ α κ ὅ ς, ὁ. Ἰχθύς τις. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ σκιθαρκὲς ἔχει.

Σκίε λ λ α, ἡ. Εἶδος φυτοῦ χρημοσιδῆ ῥίξαν ἔχοντος, κοινῶς, σκίλοκρόμυδον. Θεόφ.

Σκίε λ λ η τ ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν (σκίλλα). Ὁ ἐκ σκίλλης ὄν καὶ, σκίλλιτικός.

Σκίε λ λ ο θ ὅ ς, ὁ, ἡ. Ὁ σκίλλας τρώγων. Ὑμνωδ.

Σκίε λ λ ο κ ε φ α λ ο ς, ὁ, ἡ (κεφαλή)· = σκινόκεφαλος.

Σκίε λ λ ο ὦ ς, οὐντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδι. Ξενοφ. ὅθεν Σκιλούντιος, ὁ κατάτοις. (σκίλλα).

Σκίε λ λ ὦ θ η ς, εὐς, ὁ, ἡ (σκίλλα-εἶδος). Ὁμοιος σκίλλῃ. Θεόφραστος.

Σκίε μ α λ ῖ ζ ω, ἰσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὴν μύτην, συναρμόζων τὸν μετατὸν δάκτυλον μετὰ τοῦ μεγάλου. Ἀριστοφ. ἐπομ. περιπαίζω, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαι τινα. Ἀριστοφ. 2) κυττάζω, ἐρευνῶ τὴν ὄνεια εἰς τὸν κῶλον μετὰ τὸν δάκτυλον, ἂν ἔχῃ αὐτὸν καὶ, ἀσχημὸν ἀπτομαι τῶν γυναικείων πυγῶν. 3) κλωστὶ τινα μετὰ τὸν πόδα. Διογένης. Λαέρτ.

Σκίε μ θ ἄ ζ ω, ἄσω, Ἀττικ. ἀντί, κίμβάζω. Χωλαίνω, κουτσαίνω, κάθημαι ἐπάνω εἰς ταῖς πατούνας. ἐκ τοῦ

Σκίε μ θ ὅ ς, ἡ, ὄν. Χωλός. Ὅστις κάθηται εἰς ταῖς πατούνας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »σκιμβασμὸς«, εἶδος φιλήματος.

Σκίε μ π ἄ ζ ω, = σκιμβάζω. Σχολ. Ἀριστοφ.

Σκίε μ π ὀ δ ἰ ο ν, τό, καὶ

Σκίε μ π ο δ ἰ σ κ ο ς, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, σκίμπους.

Σκίε μ π ο ὦ ς, πόδος, ὁ (σκίμπω-πούς). Κράββατος ἀναπαυτικός, ἐφ' ὃν οἱ ταξειδιῶται ἐκομίζοντο, καὶ οἱ ἄρρωστοι. Ἀριστοφ. 2) εἶδος σκαμνίου, τὸ ὅποσον ἐδύνατο νὰ διπλωσθῇ τις, καὶ ἐφέρετο ὁμοῦ εἰς τὸν ὁρόμον ἢ ἀλλαχοῦ. Ἀθήν.

Σκίε μ π τ ω, ψω, = σκίπτω. Πίνδ. πκρ' Ἡσύχ. ὁ

σχηματισμὸς σκιμπτύω. ἄμφ. 2) = σκιμβάζω· ἄμφιβ. ὅθεν

Σκίε μ π τ ω ν, υνός, ὁ, καὶ

Σκίε μ π ω ν, υνός, ὁ, = σκίπων, σκίπων.

Σκίε ν α ξ α κ ο ς, ὁ, ἡ (κινέω). Σκιροτητικός, εὐκίνητος, ταχύς· ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ λαοῦ. Νικανδρ.

Σκίε ν α ρ, αρος, τό. Τὸ σῆμα· ἴδε σκῆναρ, ἀντί, σκῆνος. Νικανδρ.

Σκίε ν θ α κ ὅ ς, ἡ, ὄν· = σκίναξ· ἄμφ. Ὁ Φώτ. ἔχει »σκινδάκισαι«, τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι τινα ἀσελγῶς.

Σκίε ν θ α λ α θ ῖ ζ ω, νεωτ. λέξις, = ἐρευνάω, »τὴν πόλιν ἐσκινδαλίβισον ἅπανσαν. Θεόφιλ.

Σκίε ν θ ἄ λ α μ ρ ο ς, ὁ. Ἐσχισμένον καὶ δέξυ, ἤτοι σουβλερὸν τμημα ἔξου, σκίζα, ἀγκίδα. 2) πέταυρον, ἤτοι λεπτὸν σανίδιον, δι' οὗ σκεπάζουσι τὰς στέγας τῶν οἰκῶν. 3) παλούκιον, σουβλίον καὶ τροπκ. παρ' Ἀριστοφ. λεπτολογία· οἱ Ἀττ. λέγουσι σκινδάλαμος, καὶ συγκοπῇ σκινδαλμός.

Σκίε ν θ α λ α μ ο φ ῶ ρ ὁ ς τ η ς, ου, ὁ (σκινδάλαμο· φράζω). Σοφιστικός, πολύλογος. Ἀνθολογ.

Σκίε ν θ α λ μ ὅ ς, ὁ, συγκ. ἀντί, σκινδάλαμος. Ἀριστοφ.

Σκίε ν θ α ρ ε ῖ ω, καὶ

Σκίε ν θ α ρ ῆ ω, ἴδε σκινθαρίζω.

Σκίε ν θ α ρ ι ο ν, τό. Ἰχθύς ἀγνώστος.

Σκίε ν θ α ρ ο ς, ὁ, ἴδε σκινθαρίζω.

Σκίε ν θ α ρ ο ς, ὁ. ἴδε κίδαρος.

Σκίε ν θ α ψ ὅ ς, ὁ. Ὅργανον μουσικὸν ἢ κιθαριστήριον, τέσσαρας χορδὰς ἔχον, καὶ, κινδαψός. Ἀθήν. 2) δένδρον ὁμοίον τῷ κισσῷ.

Σκίε ν θ α ρ ῖ ζ ω, = σκινθαρίζω, καὶ σκινθαρίζω, σκινδαρίζω καὶ σκινθίζω, μόνον παρὰ Γραμμτ. οἷτινες ἔχουσι καὶ οὐσιαστ ὁ σκινθάρος ἢ σκινθαρος· καὶ Ἡσύχ. »ἡ ἐπανάστασις γυκτός, ἀρροδιῶν ἕνεκα«.

Σκίε ν θ α ρ ο ς, ὁ· ἴδε σκινθαρίζω.

Σκίε ν θ ὅ ς, ἡ, ὄν. Ὁ βουτῶν ὑποκάτω τοῦ νεροῦ. Θεόφρ. ἄμφ.

Σκίε ν ῖ ς, ἴδος, ἡ· ἴδε σκίαινα· ἄμφ.

Σκίε ν ῖ ψ, ὁ, = σκνίψ· ἄμφ.

Σκίε ρ ο γ ρ α φ ῆ ω, σκιογραφία, καὶ, σκιογράφος, = σκιαγραφέω, κτλ.

Σκίε ρ ο ε ἰ δ ῆ ς, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιος σκιά, σκιερός.

Σκίε ρ ο ε ἰ ς, εσσα, ἐν (σκιά)· ποιητ. = σκιαρός, καὶ σκιερός. Ὁμ.

Σκίε ρ ο θ ῆ ς, ου, ὁ, = σκιαθήρας.

Σκίε ρ ο θ η ρ ο ν, τό, σκιάθηρον.

Σκίε ρ ο λ ο γ ῆ ω, ὦ (σκιά-λέγω). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.

Σκίε ρ ο μ α χ ῖ α, ἡ, καὶ

Σκίε ρ ο μ α χ ῆ ω, = σκίμαχία, καὶ σκίμαχέω.

Σκίε ρ ο τ ρ α φ ῆ ς, εὐς, ὁ, ἡ, σκιοτραφέω, σκιοτροφέω, σκιοτροφία, ἡ, = σκιοτραφής κτλ.

Σκίε ρ ο ρ ο ς, ὁ (σκιά-οὐρά). Ζωάριόν τι τετράπου, Βερβερίτσα, τὸ ὅποσον διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ φαίνεται ποιεῖν σκίαν αὐτῷ. Ὁππικαν.

Σκίε ρ ο φ ὅ ς, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκίαν ποιῶν, δίδων.

Σκίε ρ ὁ ρ ο ς, εως, τό (σκιά-φῶς). Τὸ φῶς τῆς ἐσπέρας. Ἡλύδωρ.

Σκίε ρ ὁ ψ υ κ τ ο ς, ὁ, ἡ (ψύχω). Ὁ ἐν τῇ σκιά ψυχρανθεῖς, ἡ ξηρανθεῖς, στεγνύσας.

Σκίε ρ ὁ ω, ὦ, ἐπικ. = σκίαω. Ὅδυσ.

Σκίε π ἰ ὦ ν, υνός, ὁ. Scipio. Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ἡπατος καὶ στρατηγὸς Ῥωμαίων, ὁ νικῆσας τὸν Καρχηδόνιον Ἀννιβαν. 2) Αἰμιλιανός, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, υἱὸς Παύλου Αἰμιλίου, καὶ ἡπατος Ῥώμης. Πολυδ. 3)

διαφοροὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες καὶ στρατηγοὶ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.
 Σκιπιαῖος, αἰα, αἶον, = σκιπιαῖος· ἄμφ.
 Σκιπτω, = σκιμπτω· ἄμφ.
 Σκιπων, ὠνος, ὁ (σκιμπτω) = σκιπτων. Ῥάβδος, βακτηρία. Ἡρόδ.
 Σκιρᾶ, τὰ. Ἐορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις· συνήθως Σκιροφορία. Ἀριστοφ. 2) τὰ, καὶ ἐνκ. Σκίρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Πλυσαν.
 Σκιράδιον, τό (Σκίρος). Ἀκρωτήριον ἀντικρὺ τῆς Σαλαμίνος, καὶ Σκιράδιον ἄκρον.
 Σκιράειον, ἀντὶ σκίρᾶίνω. Σκληρὸν ποιῶ, σκληρύνω. Σοφοκλ. ἄμφ.
 Σκίρᾶς, ἄδος, ἡ ἐπίβητον τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ χωρίου Σκίρου, ἡ ἐκ τῆς νήσου Σαλαμίνος, εἰς τὰ ὅποια δύο μέρη ἐλατρεύετο ἰδίως. Ἡρόδ. 2) ἐπιθ. τῆς νήσου Σαλαμίνος, ἀπὸ τίνος ἐγχωρίου Ἡρώς Σκίρου. Στράβ.
 Σκιραρία, καὶ σκιραρία, ἡ (σκιραρεῦν) = κυβεία.
 Σκιράφειον, καὶ σκιράφιον, τό (σκιραρεῦν). Τόπος ἡ οἶκος, ἐνθα συνάγόμενοι ἐπαίξον τοὺς κύβους, κυβεῖον. Φώτιος, ἀπὸ Σκιράφει τινός, ὃς πρῶτος εὐρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικά ὄργανα.
 Σκιράφειν, οὐ, ὁ. = κυβευτής· ἐκ τοῦ
 Σκιράφειον, καὶ σκιραφείων (σκίραφος) = κυβεῦν· ὅθεν
 Σκιράφειον, τὸ, = σκιράφειον.
 Σκίραφος, ὁ, ἡ, καὶ σκιεράφος. Τὸ ὄργανον, ἐφ' ᾧ κυβεύουσι. 2) κύρ. ὄνομ. περιφημὸς τις κυβευτής.
 Σκιρῆται, οἱ. Λόγος τις παρὰ Σπαρτιάταις ἐξ 600 πεζῶν στρατιωτῶν, διαφέρειν κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ μαχόμενος συνήθως κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, πλησίον τοῦ βασιλέως, παρονομασθεὶς ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς μεθοδίου πόλεως Σκίρος. Θουκυδ.
 Σκιρῆται, ἰδοι, ἡ. Χώρα περὶ τὴν πόλιν Σκίρου. Θουκυδίδης.
 Σκίρον, τό = σκιάδιον, τὸ ὅποῖον ἐβάσταζον ἔξαιρτ. αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις ἐν τινὶ ἐορτῇ ταύτης τῆς θαλάσσης, ὀνομασθεῖσα διὰ τοῦτο, Σκίρα, καὶ Σκιροφορία. ἡ δὲ θαλ. αὕτη, Ἀθηνᾶ Σκίρας, ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως, ἡ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικήσαντος Σαλαμῖνα. 2) μέρος τι τῆς πόλεως, ἐν ᾧ διέτριβον αἱ πόρνοι καὶ ἄσσωται. Ἀλκφ. 3) = Σκίρα.
 Σκιροπακτικῆς, ου, ὁ, πιθαν. σκίρροπακτικῆς, = σκληροπακτικῆς.
 Σκιρὸς, ὁ, ὄν. ἀντὶ, σκίρρὸς· ἄμφ.
 Σκίρως, ὁ· καὶ, σκίρος, καὶ σκίρρος, καὶ σκείρος. Ὁ γυψός, ὁ Ἡσυχ. ἔρμην. διὰ τοῦ, λατύπη, ῥυπος, δριμύς τυρός, ἄλσος, δρυμῆς. Φιλητᾶς δὲ, τὴν πυρῶδη γῆν παρὰ Σουδ. «σκίρρα» γῆ λευκὴ ὥσπερ γυψός· καὶ «τὸ ῥυπώδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν» καὶ, «σκίρρον, τὸ ξηρόν» καὶ «σκίρρος», εἶδος ἀργιλώδους πηλῶς ἐπιτηδεῖον πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, καὶ, «σκίρρος» λευκὴ τις γῆ ὡς ὁ γυψός καὶ, σκίρος. Πολυδ. ὅθεν «ὁδὸς σκυρωτή», ἡ λιθόστρωτος. Εὐστάθιος· ὅθεν «σκίρρῖται, οἷα τὰ ἐκ γυψοῦ κατασκευασμένα ἀγάλματα. 3) Σκίρος, ἡ. Ἀρκαδικὴ τις πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκადίας καὶ Λακωνίας· ὅθεν Σκιρταῖοι· κάτοικοι. Στέφ. Βυζ. 4) ὁ Σκίρος· Ἡρώς τις ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι. Στράβ. 5) μάντις ἐκ Δαυδώνης φωνευσθεὶς ἐν τῇ Ἀττικῇ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ βασιλέως Ἐρεχθίδος κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Πλυσαν.
 Σκιροφορία, τὰ (σκίρον, φέρω). Ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις, ἑορταζομένη κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ κατ'

ἄλλους τῆς Δημητρός καὶ Περσεφόνης. Πλούτ. ἴδε καὶ, Σκίρα, τὰ· ἐκ τοῦ
 Σκιροφοριῶν, ὠνος, ὁ. Ὁ δωδεκάτος Ἀττικὸς μῆν, ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἕως 15 Ἰουλίου, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ Σκιροφορία,
 Σκιρῶν, = σκιρτῶν. Νίκ.
 Σκίρβαίνω (σκίρρὸς) = σκίρβῶν, Σκληραίνω.
 Σκίρρία, ἡ, = σκίρρος.
 Σκίρρον, τὸ, = σκίρος. Γύψος.
 Σκίρρος, ὁ. Σκληρὸν σῶμα, σκληρῶμα· παρ' Ἰατροῖς, πρίσμα ἢ πληγὴ, ὅταν σκληρυνθῇ. Γαλην. οὐδὲτ. σκίρρον, τό. Ἡ ἐξωτερικὴ λέρα τῶν τυρῶν.
 Σκίρρὸς, ὁ, ὄν. Σκληρὸς, στερεὸς· καὶ τροπικ. «σκίρρὸς θεοῖ, γέροντες», ἀντὶ σκληροῦ. Λογγ. γράφ. καὶ, σκείρος, σκῆρὸς, καὶ σκίρρος.
 Σκίρρῶν, ὁ. Σκληρύνω, εἰς σκίρρον μεταβάλλω. μέτ. σκίρρόσμαι, οὐμαι, σκληρὸς γίνομαι, σκίρρον ἀποκτῶ. Γαλην.
 Σκίρρῶδης, εὐς, ὁ, ἡ (σκίρρὸς, εἶδος). Ὁ σκίρρου εἶδος ἔχων, σκληρὸς ὡς σκίρρος.
 Σκίρρῶμα, τό (σκίρρῶν) = σκίρρος.
 Σκιρτάω, ὦ, ἴσω. Πηδῶ, χορεύω κτυπῶν τοὺς πόδας μου μετὰ δυνάμεως κατὰ γῆς. Ἰλ. τροπικ. εἶμαι ἀχαλκίως, ἀκράτητος, αὐθαδῆς ἰάκ.
 Σκιρτέω, ὦ. ἴων. ἀντὶ, σκιρτάω. Ὀππ.
 Σκιρτηδόν, ἐπιρ. (σκιρτάω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκιρτᾶν. Ὀρρ.
 Σκιρτηθῆναι, ὁ. = σκίρτησις.
 Σκίρτημα, τό. Πήδημα, χορεύμα. Δισχύλ.
 Σκίρτησις, εὐς, ἡ. Πρᾶξις τοῦ σκιρτᾶν.
 Σκιρτητής, οὐ, ὁ. Πηδητής, χορευτής· ὅθεν
 Σκιρτητικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ χορεύειν ἢ πηδᾶν.
 Σκιρτοπόδης, ου, ὁ. Ὁ πόδας ἐπιτηδεύων εἰς τὸ σκιρτᾶν ἔχων· ἐπίβητον τοῦ Σατύρου. Ἐπιγρ.
 Σκιρτοποιεῖω, ὦ. Κάμνω τινὰ γὰ πηδᾶ, χορεύει. Ψαλμ.
 Σκίρτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσσίᾳ, νῦν Δάισαν. Ζωναρ.
 Σκίρφινος, α, ὁ. κύρ. ὄνομ. Θεβαῖός τις. Θουκυδ.
 Σκίρων, ὁ, ἴδε σκείρων.
 Σκέρωνιδης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ. Θουκυδ.
 Σκιταλίζω. Ἐχω ἢ δεικνύω πορνικὴν ἐπιθυμίαν. Δόλγος· ἐκ τοῦ
 Σκίταλοι, οἱ, παρ' Ἀριστοφ. ὀνόματα δαιμονῶν τινῶν πορνικῶν καὶ ἡδονικῶν.
 Σκιτῶν, ὠνος, ἡ καὶ Σκίτων, ὠνος, ὁ. Δαίμων τις ὡς οἱ Σκίταλοι, Φερεκρ. παρὰ Φωτ. ἡ ἀσελγής τις καὶ ἀκόλαστος ἀνθρώπος. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Σκίφῃ, ἡ (σκίφος). Κυπέια.
 Σκίφιας, ου, ὁ Δωρ. ἀντὶ Ξιφίας.
 Σκίφιζω. Δωρ. ἀντὶ ξιφίζω.
 Σκιφινός, ἰνῃ, ἰνον (σκίφος). Κατεσκευασμένος, ἡ πλεγμένος ἐκ φύλλων φοίνικος.
 Σκίφος, τὸ, Δωρ. ἀντὶ ξίφος. 2) φοῖνιξ, πιθαν. διὰ τὰ ξιφοειδῆ φύλλα.
 Σκιφος, ἡ, ὄν. = κυπέος.
 Σκίφος, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅθεν «σκίφινον πλέγμα»· κάλαμος ἐκ φοίνικος. καθ' Ἡσυχ. καὶ τὸ ἀνδροκὸν αἰδοῖον.
 Σκιφύριον, τὸ, Δωρ. ἀντὶ ξιφύριον.
 Σκίψ, ὁ. = σκίψ.
 Σκίωδης, εὐς, ὁ, ἡ, συναίρ. ἀντὶ σκισοειδῆς. Σκίερος, σκοτεινός. «Φθινόπωρον σκιάδες», Σαλὼν, νεφελώδεις, ὁμιχλώδεις. Ἱπποκρ. καὶ ἐπιρ. σκιδώδης.

Σκίωνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὅθεν Σκιωναῖος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.
 Σκίωριται, οἱ. = Σκιρίται.
 Σκίωρὸς, ἡ, ὄν (σκίω). Ἐσκιασμένοις, καὶ, ἔχον-
 γραμμένοις μὲ σκοτεινὰ χρώματα. Ἀρρίαν.
 Σκλέω, τὸ πρωτότυπον τοῦ, σκλημί, παρακμ. ἔσκληκα,
 κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ, σκέλω, σκέλλω· ἡ ἐκ τοῦ,
 σκέλω, σκελέω, ἀφαιρέσει τοῦ πρώτου ε, σκέλω.
 Σκλημία, τὸ (σκλημί). Σκληράμα, σκίβρωμα, ἔσ-
 ρότης.
 Σκληραγωγέω, ὦ (σκληρὸς, ἀγωγή). Σκληρῶς
 κρατῶ, ἡ ἀνατρέφω τινά. Λουκιαν. ὅθεν
 Σκληραγωγία, ἡ. Ἡ σκληρὰ ἀνατροφή, ἡ σκλη-
 ρὰ διαίτα, ἡ ὁ σκληροῦτατος βίος.
 Σκληράργιλος, ὁ, ἡ (ἀργίλος). Ἐκ ἡ μετὰ
 σκληρᾶς ἀργίλου, ὡς, γῆ. Γεωπον.
 Σκληραύχην, ἐνος, ὁ, ἡ (αὐχήν). = σκληροτρά-
 χηλος· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππων· μεταφορικῶς δὲ
 καὶ ἐπὶ σκληρῶν ἀνθρώπων.
 Σκληρευνία, ἡ (εὐνή)· = σκληροκοιτία.
 Σκληρία, ἡ (σκληρός)· = σκληρότης.
 Σκληρίασις, ἐως, ἡ. = σκληρυνσις· ἐκ τοῦ
 Σκληρίαω, ὦ. Σκληρᾶς εἶμι, ἡ γίνομαι.
 Σκληροβίος, ὁ, ἡ (βίος). καὶ
 Σκληροβίτος, ὁ (βίτος). Ὁ διάγων σκληρὸν
 βίον. (L)
 Σκληρόγεως, ὁ, ἡ. Ὁ σκληρὰν γῆν, ἡ στερεὰν
 γῆν ἔχων, ἡ ἀπὸ σκληρόν, στερεὸν ἔδαφος ὄν.
 Σκληρογνώμων, ὄνος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ σκληρᾶς
 γνώμης ὄν. Μοσχόπ.
 Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ σκληρὸν δερ-
 μα ἔχων.
 Σκληροδίαίτος, ὁ, ἡ (δίαίτα). Ὁ σκληρὰν δι-
 αίταν ἔχων Φίλ.
 Σκληροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκληροῦ εἶδους
 ὄν. Μανέθ.
 Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκληρᾶς
 τρίχας ἔχων.
 Σκληροκαρδία, ἡ. Ἡ σκληρὰ καρδία, ψυχὴ.
 Ἐκκλησ. Συλγρ. ἐκ τοῦ
 Σκληροκαρδίας, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ σκληρὰν
 καρδίαν, γνώμην ἔχων, ἀσπλαγχνος. Ἐκκλ. Συλγρ.
 Σκληροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλὴ). Ὁ σκληρὰν
 κεφαλὴν ἔχων.
 Σκληρόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Μετὰ σκληροῦ κη-
 ροῦ ἐπιπεπλασμένος. Διογ. Λαέρτ.
 Σκληροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). = δυσκοίλιος.
 Διοσκορ.
 Σκληροκοιτέω, ὦ, ἡ (κοιτῆ). Κεῖμαι εἰς
 σκληρὸν στρώμα. Ἱπποκρ. ὅθεν
 Σκληροκοιτία, ἡ. Τὸ κοιμάσθαι ἐπάνω σκλη-
 ροῦ στρώματος. Ἱπποκράτ.
 Σκληρόκοκκος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ σκληρὸν κόκ-
 κον ἔχων.
 Σκληρολέκτης, ου, ὁ (λέγω). Ὁ σκληρὰ λέ-
 γων. ἄμφ.
 Σκληροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Εἶδος μάντεων
 ἡ θαυματουργῶν. Ἀθήν. καὶ, «σκιρόπαίκτης».
 Σκληροποιέω, ὦ. Κάμνω σκληρὸν, ἐκ τοῦ
 Σκληροποιέω, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σκληρύνων. Πλούτ.
 Σκληρόπους, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ σκληροῦς πό-
 δας ἔχων. Γλώσσ.
 Σκληροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ σκλη-
 ρὸν πρόσωπον, ἡ θεωρίαν ἔχων.
 Σκληροπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρὴν). Ὁ σκληρὸν πυ-
 ρῆνα ἔχων· ἄμφ.

Σκληρὸς, ὁ, ὄν (σκέλλω, ξηραίνω). Ξηρὸς, τρα-
 χύς, ἀκαμπτής. Ἀριστοτέλ. ἐπὶ δὲ ἰσχνός, λεπτός·
 ἐπὶ δὲ φωνῆς, ἡ ἥχου, χονδρὸς, βαθύς, βραχνά-
 δης. Ἡσιόδ. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄγριος, ἀ-
 σπλαγχνος, αὐστηρὸς, ἀκαμπτος, δύσκολος, ἐπὶ δὲ
 πραγμάτων, βαρὺς, δύσκολος, κοπιαστικός, πικρὸς,
 ἀσθής, σφοδρὸς. Πλούταρχ. «σκληρὰ ἐπιστολή»,
 βαρεῖα, ὑπερήφανος. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων, φαινόμενος
 κατὰ τὴν ὄψιν παλαιότερος ἢ ὅ,τι ἐπρεπε νῦν
 φαίνεται κατὰ τοὺς χρόνους του. Πλάτ.
 Σκληρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ σκληρὰν σάρ-
 κα ἔχων.
 Σκληρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). ἐπὶ ἵππων ἁ-
 δαμαστων· Ἀδάμαστος, ἀνυπότακτος. 2) δυσκολο-
 πρόφερος, «σκληρόστομον σίγμα». τὸ τραχὺ
 κατὰ τὴν προφοράν. Ἀθήν.
 Σκληρόστρεκος, ὁ, ἡ (στρεκον). Ὁ σκληρὸν
 στρεκον ἔχων.
 Σκληροσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ σκληρὸν
 σῶμα ἔχων.
 Σκληροτήρ, ἡ βέλτιον, σκληρότηρ. Ἐρετριστὶ
 ἀντὶ σκληρότης, ἡ. Πλάτ.
 Σκληρότης, ντος, ἡ (σκληρός). Τραχύτης, ἀ-
 γριότης, σκληρογνωμία.
 Σκληροτράχηλος, ὦ. Εἶμαι σκληροτράχηλος·
 ἐκ τοῦ
 Σκληροτράχηλος, ὁ, (τράχηλος). ἐπὶ ἀνθρώ-
 πων καὶ ζώων. Ἀγριος, ἀδάμαστος, σκληρὸς, ἀ-
 σπλαγχνος.
 Σκληρότριχος, ὁ, ἡ, = σκληρόθριξ.
 Σκληροχίλια, ἡ (ἐχω). Τὸ σκληρῶς ἔχειν, κρα-
 τεῖν. Ἰώσηπ.
 Σκληροφθαλμία, ἡ. Παῦλ. Αἰγ. «ἡ σκληροφθαλμία»,
 Σκληρότης καὶ δυσκινήσια ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, με-
 τὰ πόνου καὶ ἐρεθίδους, χωρὶς ὑγρασίας· ἐκ τοῦ
 Σκληρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ σκλη-
 ροῦς ὀφθαλμοῦς ἔχων
 Σκληροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σκληρᾶς φύσεως ὄν.
 Σκληρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχὴ). = σκληροκαρδίας.
 Σκληρῶν, ὦ (σκληρός). Σκληρύνω.
 Σκληρουντικός, ἡ, ὄν. Ὁ σκληρύνων· ἐκ τοῦ
 Σκληρύνω, = σκληρῶν, παθ. παρακ. ἐσκληρύ-
 σμαι καὶ ἐσκληρυνμαι, ὅθεν
 Σκληρύσμα, τό. = σκληρῶμα.
 Σκληροσμός, ὁ (σκληρύνω). = σκληρυνσις. Ἱπποκρ.
 Σκληρότης, ὁ, ἡ, = σκληροειδής.
 Σκληρώμα, τό (σκληρώω). Τὸ ἐσκληρωμένον μέ-
 ρος, ἡ σῶμα, σκίβρωμα, σκίβρος. Ἰατρ.
 Σκληρόξ, ἡ, ὄν. = σκληρός. 3. Ἀττικῶς συ-
 ναιρ. ἀντὶ σκληρῶς. Πλάτων. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ
 συνηθείᾳ «σκληρός, ὁ τραχύς, καὶ σκληρός».
 Σκνεπίτος, αἶα, αἶον (σκνίτος). Σκοτεινός, ἀρετ-
 γής. Θεόφριτ. «σκνιπαῖος δόλιγος», ἐν σκότει πα-
 ρευσμένος ὁδοπόρος.
 Σκνεπός, ἡ, ὄν (σκνίπω). Φιλάργυρος εἰς ἄκρον,
 συγκαμμένος. 2) = σκνίρος· ὅθεν
 Σκνεπότης, ἡ. Ῥυπαρὰ φιλαργυρία.
 Σκνεποφάγος, ὁ, ἡ. = κνιποφάγος. Ἀριστοτέλ.
 Σκνίπτω (κνίζω). Τσιμπῶ· τροπικ. φιλαργυρεῖ-
 μαι εἰς τὰ παραμικρά.
 Σκνίφος, τό. Σκότος. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ
 Σκνιφός, ἡ, ὄν (κνέφας). Σκοτεινός, θολός, καὶ, ὅς
 τις δὲν βλέπει τόσον καλῶς. Σιμωνίδης παρὰ Ποι-
 λυδ. 2) (κνίζω). = σκνίπος.
 Σκνεφότης, ἡ. Σκοτεινὰ, ἀμβλυωπία, ἀδυνα-
 μία τῶν ὀμμάτων.

Σκνιφωδῶ (σκιφός). Σκοτίζω, θολώνω.

Σκνίψ, ὁ, καὶ ἡ, γεν. σκνιπός καὶ σκνιφός, ὄνομ. πληθ. σκνίπες (σκνίπτω). Σκολήκιον εὐρισκόμενον ὑποκάτω εἰς τὰς φλούδας τῶν δένδρων, ἢ ἀμπέλων. Θεόφρ. παρ' ἡμῖν Μαμουδία, ἔτι δὲ καὶ οἱ μικροὶ μύρμηκες, οἱ τὰ σῦκα ῥοκανίζοντες. Ἀριστ. ὁ Πούχ. ἔχει «κνίψ, ζῶον πτηνὸν ὁμοίον κύνωπι». ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκνίπα· ὁ δὲ Φώτ. «Σκνίψ ὁ ἐκ χώρας», παροιμία ἐπὶ τῶν μεταπηδώντων. 2) τροπικ. φειδωλός, πολλὰ φυλάργυρος, ὅστις τσιμπᾷ τρόπον τινα ἀπὸ κάθε μέρους.

Σκρά, ἡ. Ἐτερος σπάνιος τύπος τοῦ, σκιά, ὅθεν «σκοῖδιον», ἀντί, σκιαδίου. Πούχ. παρὰ Πολυδ. Σκοσμαχέω, ἀντί, σκιαμαχέω.

Σκῶδρα, ἡ. Πόλις τῆς Δαλματίας, καὶ νῦν Σκόδρα ἢ Σκουταρι. Πτολ.

Σκοιδίτης, ὁ, καὶ Σκορδίσκος· συνέχεια τοῦ ὅρους Παρυάδρου ἐν Ἀσία. Στράβ.

Σκοῖθος, ὁ. Δέξις Μακεδονική, = δολιχίτης, ἡ ταμίς. γράφ. καὶ κοῖθες· ἐτι δὲ ἐπιθ. τοῦ Διονύσου.

Σκοῖς, ἡ, ὄν (σκά). ποιητ. ἀντί σκιερός. Νίκανδρ.

Σκολιάζω, ἄν (σκολίος). Χαλαινῶ, κουτζίανῶ «ταῖς ὁδοῖς σκολιάζειν», μὴ συγχωρημένος δρόμος περιπατεῖν· παρὰ τοῖς Ὁ.

Σκολιαίνω (σκολίος). = σκολιῶ.

Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀνθρωπος θολῶν, πνεύρων συμβουλῶν, ἡ σκοπῶν, κακοήθης.

Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω). Στραβογραμμένος, στραβὸς γραμμὰς ἔχων. Ἀθην.

Σκολιοδρομέω, ὦ. Στραβὸν δρόμον τρέχω, κάμνω· ἐκ τοῦ

Σκολοδρομός, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ σκολὸν δρόμον τρέχων, ἡ κάμνων. Ὀρφ.

Σκολιόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ συνεστραμμένος τρίχας ἡ φύλλα ἔχων. Μελέαγρ.

Σκολιόν, τό «μέλος, ἡ ἄσμα». Ὡδὴ ἦν ἐφάλλον ἐν τοῖς συμποσίοις κυλικῶς μετὰ τῆς λύρας, ἀπὸ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὰ εἶδους τῆς μουσικῆς, τὸ ὅποιον ὠνοράζετο «νόμος σκολιός», ἡ, ἀπὸ τοῦ ἀμφιβραχικοῦ ῥυθμοῦ, «ῥυθμός σκολιός», τὸν ὅποιον εἶχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ σκολία ταῦτα μέλη, ἢ ἀπὸ τῆς τάξεως, καθ' ἣν ἐφάλλοντο ταῦτα τὰ ἄσματα, οὐχὶ κατὰ σειρὰν δηλ. ἀλλ' ὅπως ἐτύχαινε καὶ εἰχέ τις ὕρξειν. Πλούτρ. ὁ κοινὸς τούτισμός ἐστι σκολιόν· ὅμως ὁ ἀκριβέστερος καὶ ὀρθότερος, σκόλιον.

Σκολιδόνειρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκολία ὄνειρα ἔχων, βλέπων.

Σκολιοπλανής, εὐς, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν περιπλανόμενος. ἄμφ.

Σκολιόπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ σκολιῶς πορευόμενος. Σέξτ. Ἐμπ.

Σκολιδός, ἄ, ὄν· καὶ ἐπὶ σκολιῶς. Στραβός, καμπύλος. Ἡρόδ. τροπικ. ἄδικος, δόλιος, ἀπατηλός. Ἰλ. ἐπὶ πραγ. καὶ σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, τοῦ δὲ Στράβωνος τὸ, «σκολιά ἔργα», διεφθαρμένη ἀνάγκωσις, ἀν' ἧς ἄλλοι γράφ. «σκοπάδεια ἔργα», ἡ, «σκόπα ἔργα», (σκέλλω, δηλ. καμπυλωμένους ὑπὸ ξηρότητος).

Σκολιότης, ἡ. Συστροφή, πλαγιότης, ἡ τὸ σκολὸν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ βαδίσματος. τροπ. ἡ μὴ εὐκρίνεια, ἡ κακοήθεια.

Σκολιόφρων, ὄν (φρήν). = σκολιόβουλος.

Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). Ὁ στραβὸν ἄκρον, Σ· χεῖλος, ἡ μύτην ἔχων.

Σκολιόω, ὦ (σκολίος). Σκολιὸν ποιῶ. σκολιόω, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκολιὸς τὴν ὄψιν, τὸ εἶδος. Ἀπολλ. Σοφ.

Σκολίωμα, τό (σκολιῶ). Καμπύλωμα, στράβωμα. Σκολιωπός, ὁ, ἡ (ὥψ). Ὁ κυττάζων στραβὰ, πλαγίως, ἀλλοίθωρος.

Σκολίωσις, εὐς, ἡ (σκολιῶ). Καμπύλωσις, στράβωσις.

Σκόλλις, ἡ. Ὅρος ἀπότομον καὶ πετρώδες μεταξὺ «Ἠλίδος καὶ Ἀχαιῆς», ἡ παρ' Ὁμ. Ὀλενίη πέτρη. Στράβ.

Σκόλλυς, υος, ὁ (σκολύπτω). Τρόπος τῆς κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὁπότε τῆς ἀφίνει κατὰ τὴν κορυφὴν μέρος τῶν μαλλῶν· καθὼς. π. χ. τὴν σήμερον ἐστὶν ἡ κορυὰ τῶν Ἀλεβανῶν ἄρα, ὁ κατὰ κορυφὴν τῶν τριχῶν πλόκαμος. Ἀθην. ὁ Πούχ. «σκολλίς» ἔχει· γράφ. δὲ καὶ σκολλὺς, ἡ σκόλλις· ἡ δὲ συνηθεῖα «σκολλί, τὸν», λέγει τοῦτο· ἐπομένως δὲ καὶ τὸν ἐκ τοῦ λίνου ἑτοιμον πρὸς γνέσιμον πλόκαμον.

Σκόλορος, ὁ, ἡ ἐπὶ ζώων. Μὲ κοντὰ, ἡ κολοβὰ κέρατα, καὶ ἐπὶ κομμένων τὴν κορυφὴν δένδρων. Φώτ.

Σκολόπαξ, ἄκος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, μακρὸν τὸ ῥάμφος ἔχων, πιθάν. ἡ ξυλόκοτα (μπεκάττα), λέγεται καὶ σκολυπαξ. Ἀριστλ.

Σκολόπενδρα, ἡ. Εἶδος ἐντόμου καλυπτόδου, κοινός, χιλιποδαρούσα, ἡ σαρανταποδαρούσα. 2) Θαλάσσιος τῆς σκόλλης, πιθάν. ἐκ τοῦ γένους τῆς Νηρηίδος. Ἀριστλ. ὁ Ἀλιανὸς περιγράφει αὐτὴν ὡς κήτος θαλάσσιον· παρὰ Θεοφράστ. κεῖται ἡ μαρτημένως, «σκολοπία»· ὅθεν

Σκολοπένδρεος, εἶα, εἰον. Ἀπὸ σκολόπενδρα, ἡ ἐκ τοῦ εἶδους αὐτῆς ὄν.

Σκολοπένδριον, τό. Εἶδος φυτοῦ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν σκολόπενδραν τὸ ζῶον, διὰ τὰς πολλὰς ἐντομὰς καὶ κατ' ἄμφω τὰ μέρη, καὶ διὰ τὰς προσπεφυμένας ὁμοίας ποσὶν ἵνας. Διοσκορ.

Σκολόπενδρος, ὁ, = σκολόπενδρα.

Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος ἡ τὴν ὄψιν τῆς σκολοπένδρας ἢ τοῦ σκολοπενδρίου ἔχων. ὁ Στράβ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸ πολλοὺς λόφους καὶ ῥάχας περὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔχον ὄρος.

Σκολοπήεις, ἴδος, ἡ (σκόλοψ). «μοῖρα», Μανέθ. ἡ μοῖρα, τύχη τοῦ διὰ τοῦ σκόλοπος σουβλισμένου.

Σκολοπία, ἡ. ζήτη. ἐν τῷ, Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω (σκόλοψ). Σουβλίζω, παλουκῶν, καὶ ἐμπήγω ἀγκάθι. Διοσκ. παθητ. «ἂν σκολοπισθῇ τις», ἂν σουβλισθῇ ὑπὸ τινος ἀκανθίου· ὁ αὐτός.

Σκολοπειδής, ὁ, ἡ (σκόλοψ, εἶδος). Σουβλερὸς ὡς ἐν παλούκῳ.

Σκολοπέεις, εσσα, εν. Πλήρης σκολόπων. 2) κύρ. ὄνομ. Ποταμός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀγνωστός. Ἡρόδ.

Σκολοπομαχάριον, τό (σκόλοψ, μάχαιρα). Εἶδος χειρουργικοῦ μαχαίριου ὀξείος καὶ κοπτεροῦ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους μόνον. Γαλην.

Σκολοπώδης, εος, ὁ, ἡ· συναϊρσ. = σκολοπειδής. Θεόφρ.

Σκόλοτοι, οἱ. ὄνομα τῶν Σκυθῶν, ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡρόδ.

Σκόλοψ, ὀπος, ὁ. Ἀκανθα σουβλερῇ, μύτῃ· ἐξαιρ. παλούκιον, χαράκωμα, καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, τὸ παλούκιον, δι' οὗ τιμωροῦσιν εἰς θάνατον τοὺς κακούργους. Ἰλ. (πιθ. ἐκ τοῦ κύλους).

Σκόλυθρος, ὁ (σκολύπτω). Ὑποκορ. σκολύθριον καὶ σκολύφριον. Χαμηλὸν τρίποδον, διεφθιόν, σκαμνίον, θρονίον. Πλάτ. 2) ὁ, ἡ· ὡς ἐπὶ χαμηλός, ἐπὶ τούτου καὶ ἐπὶ φρονήματος, χαμερπή, φιλάργυρος. Φώτιος.

Σκόλυμος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀνθοῦν ἐν τῇ μεγάλῃ καύσυνι τοῦ ἔαρος. Ἡσίοδ. παρὰ Θεοφρ. καὶ ἡ σκόλυμος· ὅθεν
Σκολυμώδης, ὁ, ἡ (σκόλυμος). Ὅμοιος σκόλυμῳ.
Σκολύπτει (κδόν). Κολοβῶν, σμικρῶν, κλαδεύων, ἀποκτῶ. ἔτι δὲ ξεφλουδίζω, ἐκδέρῳ, γυμνῶν, ξεσκεπάζω, καὶ γυμνῶν τὸ αἰδοῦν ἀπὸ τῆς ἀκροβυστίας, ἐπὶ ἀσελγούς ἐννοίας.
Σκολυφρός, = σκληρός. Ἡσύχ. ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει «σκόλυθρα, σκυθρωπή, καὶ σκόλυθρά, σκυθρωπαίνεια».
Σκολῶπαξ, ὁ· ἴδε σκολόπαξ.
Σκομβρίζω, = θυνάζω. Ἡσύχ.
Σκόμβρον, τό· = Σκόμιον.
Σκόμβρος, ὁ. Ὁφθαλμὸν γνωστῶν, σκομβρίον ἢ σκομβροὶ κοινῶς. Ἀριστοτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «σκομβρίδες», οἱ (παρ' ἡμῶν) τῆροι.
Σκόμιον ὄρος, τό. Ὅρος ὕψηλόν τῆς Θράκης, νῦν Βιδόσχεια. Θουκυδ.
Σκόνουζα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ κόνουζα.
Σκοπάει α, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡρόδ.
Σκοπάειος, εἶα, εἰον. Ὁ τοῦ Σκόπα ὢν, ἡ ἀνῆκων αὐτῷ. Δουκιαν.
Σκοπαῖος, ζήτ. σκώπαιος·
Σκοπαρχής, ου, ὁ (σκοπὸς, ἄρχω). Ὁ τῶν σκοπῶν ἀρχηγὸς ἢ τῆς προφυλακῆς τοῦ στρατεύματος. Σοφ.
Σκόπας, α, ὁ. Πλούσιος τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Πλάτ. 2) ἕτερος ἐκ Φερῶν, ἴσως ἐκγονος τοῦ προτέρου. Αἰλιαν. 3) περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Πάριος. Παυσαν.
Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ (σκόπελος, δρόμος). Ὁ ἐπὶ τοὺς σκοπέλους τρέχων. Ἀνθολγ.
Σκοπελοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκοπέλου εἶδος ἔχων. Σχολ. Πινδ. βραχυδής· ἐκ τοῦ
Σκοπελος, ὁ (σκοπέω). Ὑψηλὸς τόπος, ἡ κορυφὴ ὄρους, ἡ πέτρας, ἀφ' ὧν δύναται τις νὰ θεωρῇ μακράν· ἐξαίρετως, βράχος ἐξέχων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ξίφη, ἢ ἀκρογῆριον προεκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁμ. 2) κύρ. ὄνομα ἢ ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος· καὶ νῦν Σκόπελος.
Σκοπελάδης, ὁ, ἡ κατὰ συναλ. ἀντὶ σκοπελοειδῆς. Εὐστάθ.
Σκόπευμα, τό. Τὸ κατασκοπευτικῶς περιβλέπειν ἢ κυττάζειν μακράν.
Σκοπεύω ἰων. ἀντὶ σκοπέω. λέξις σπανία. Ἡρόδ.
Σκοπέω, ὦ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρ. ἐν [χρήσει (σκοπός). Βλέπω, παρατηρῶ περίξ, ἢ μακράν, κατασκοπεύω. Ξενοφ. βλέπω εἰς τὸ σημάδι, σημαδεύω. τροπ. ἀποβλέπω εἰς τὴν μελέτην, ἔχω σκοπὸν ἢ θέλω νὰ κάμω τι. 2) κυττάζω τι με σκοπὸν διὰ νὰ ἀνακαλύψω τι εἰς αὐτὸ ἢ νὰ τὸ γνωρίσω. Πινδ. τροπ. παρατηρῶ, στοχάζομαι· «σκοπεῖν τὰ τινας», κυττάζω τὰς ὑποθέσεις τινός, ἢ φροντίζω δι' αὐτόν. Ἡρόδ. «σκόπει μὴ», στοχάζου, πρόσχε μήπως· καὶ σκοπεῖν ὅπως. Ξενοφ. 3) ἐξετάζω, ἐρωτῶν διὰ νὰ μάθω τι, «σκοπεῖν ἀπὸ τινας», ἐρωτῶν· «μανθάνω τι ἀπὸ τινας. Σοφ. οἱ Ἀττ. οὐδέποτε ἐκρῶντο τῷ μέλ. σκόπησά καὶ σκόπησμαι, ἀλλ' αἰεὶ τῷ σκέφωμαι. ἀπαντᾷται δὲ καὶ τὸ, σκοπέομαι ὡς τὸ, σκοπέω. Πλάτ. ὅθεν
Σκοπή, ἡ. = σκοπία. Αἰσχύλ. 2) ἡ παρατήρησις, ἡ κατασκοπεύσις.
Σκόπησις, ἡ (σκοπέω). Τὸ τριγύρω κύτταγμα, ἡ κατασκοπεύσις, σκέψις.

Σκοπιᾶ, ἡ καὶ ἰων. Σκοπιή (σκοπέω). Τόπος φυλάκης, ὕψηλός λόφος, ἀκρόρεια, ἐνθεν δύναται τις νὰ βλέπῃ μακράν. Ὁμ. καὶ, πύργος τοιοῦτος, φρυκτώριον. Ἡρόδ. 2) τὸ κυττάζειν τριγύρω, κατασκοπεύειν, φρουρᾷ, «σκοπιῇ ἔχειν, = σκοπιάζειν». Ὁδ. 3) Σκοπιαί, αἱ, = Ὀρειάδες· ὅθεν
Σκοπιᾶζω, ἄσω. Ἐπὶ σκοπιᾶς ἰστάμενος παρατηρῶ τὰ περίξ μέρη, κατασκοπεύω, παραμονεύω. Ὁδ. 2) ἐνεργ. περιεργάζομαι τι κυρίως, ἐξετάζω ἢ κατασκοπεύω μανθάνω τι. Ἰλ.
Σκοπιᾶν ποιητ. τὸ αὐτὸ. ὅθεν
Σκοπιήτης, ου, ὁ. Κατάσκοπος. 2) ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι κατοικῶν, «Πᾶν σκοπιήτης». Ἐπιγράμ.
Σκόπιμος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὁ εἰς τὸν σκοπὸν ἀποβλέπων, ἡ ἄγων, ἀρμόδιος τῇ σκοπῇ. «τὸ σκοπιμώτατον τέλος», ἀπὸ αὐτὸ σκοπός. Νικήτ. Χρον.
Σκοπιωρέομαι, ἴσομαι· μέσ. = σκοπιᾶζω. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
Σκοπιωρὸς, ὁ (σκοπιᾶ, ὦρα, οὔρος). = τῷ ἐπιμ.
Σκοπὸς, οὔ, ὁ, ἡ. Θεατὴρ, ἐπιστάτης, προστάτης, ἑφορος. Ἰλ. παρὰ Πινδ. ἔξαιρ. ἐπὶ θεῶν καὶ βασιλέων. 2) κατάσκοπος, φύλαξ, φυλακὴ· ἔξαιρ. ἐν πολέμῳ. Ξενοφ. παρ' Ὁμ. καὶ ὁ κατάσκοπος, ὅς τις ἐμβαίνει κυρίως εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον. Ἰλ. καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις στέλλεται διὰ νὰ μάθῃ τι καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὴν εἰδήσιν. Σοφιλ. 3) σημεῖον πρὸς ὃ βλέπει τις ἢ σημαδεύει, σημάδιον. (Τουρκ. νησάνι). Ὁδ. μεταφ. τὸ τέλος, εἰς ὃ ἀποβλέπει τις, ὁ σκοπὸς «ἀπὸ σκοποῦ», μακράν, ἐναντίον τοῦ καθ' αὐτὸ σκοποῦ, εἰς μάτην. Ὁδ. καὶ «σκοποῦ τυχεῖν» καὶ, «σκοποῦ διαμαρτάνειν». 4) σχῆμα ὀργανιστικόν. Ἀθήν. ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, «σκοπός» ἀντὶ τρόπος τῆς μελωδίας, ἤχος.
Σκόπτω, σκοπτικός, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ, σκώπτω, σκαπτικός.
Σκορακίζω, ἴσω. Ἀποδιώκω, εἰς κόρακας ἀποπέμπω, λέγω τι νῆστιν ὡς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ νὰ κρημνισθῇ καθόλου κατακρῶναι. Πλούτ. (παρὰ τὸ κόραξ)· ὅθεν
Σκορακισμός, ὁ. Ἡ μετὰ ὑβρεως ἀποδιώξις, καταφρόνησις, ὀργή. Πλούταρχ.
Σκοροδίζω (σκόροδον). συγκοπ. ἀντὶ σκοροδίζω.
Σκοροδιῶμαι, ὦμαι, ἴσομαι. Ἰων. Σκοροδιένομαι· μέσ. Πολυδ. Μετὰ χάσματος ἐκτείνω τὰ μέλη, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κύνων, ἐρηστονίζομαι. 2) τροπ. Ἀριστοφ. ἐκτείνωμενος ῥίπτω ἢ κινῶ ἐαυτὸν ἐνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἢ ἀνυπομονησίας. 3) εἶμαι ξαλιτμένος, καθὼς ὅταν τις ἐξυπνῇ ἐκείνην τὴν στιγμήν· καὶ, ξερονῶ, ἢ χέζω. Σχολ. Ἀριστοφ. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόρυς = κάρα, καὶ δι- νέω)· ὅθεν
Σκοροδιήμα, τό. Ἡ τῶν μελῶν ἔκτασις, ξηροτάνισμα.
Σκοροδιήσμιος, ὁ· καὶ
Σκοροδιήσμιος, ὁ, = σκοροδιήμα.
Σκοροδύον, τό (σκόροδον). Εἶδος φυτοῦ, ὁσμήν σκόροδου ἔχοντος. Διοσκορ.
Σκοροδιόειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος σκοροδίῳ.
Σκοροδίσκος, οἱ. Ἔθνος περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρα, τοῦ ὁποῦ μέρους ἐκτείνωμενον πρὸς Μεσημβρίαν καὶ Ἀνατολὰς, ὠνομάζετο μικροὶ Σκοροδίσκοι. Στράβ.
Σκοροδίσκος, ὁ = Σκοιδίτης. Πτολμ.
Σκοροδόμοι, οἱ (σκόροδον, μάχομαι). Ἐπίπλεστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σιλήνης. Δουκιαν.

Σκὸρδον, τό· κατὰ συγγοπ. ἀντί, σκόροδον. Διοσκ.
 Σκορδὸπραγον, τό (σκόρδον, πράσον). Εἶδος
 φυτοῦ, ὁσμὴν σκόροδου καὶ πράσου ἔχοντος. Διοσκ.
 Σκορδὸπώλης, ου, ὁ. Ὁ σκόρδα πωλῶν.
 Σκορδύλη, ἡ. Ζῶντι τῶν τελματιαίων, ἐμπε-
 ρεῖς ἀκακιδώτη.
 Σκορδύλος, ὁ, = κορδύλος.
 Σκορδάλμη, ἡ (σκόροδον. ἄλμη). Ἡ σκορδαλιά.
 Ἀριστοφάν.
 Σκοροδίξω, ἴσω (σκόροδον). Μετὰ σκόρδον τρέ-
 φω· ἐξαιρτ. τρέφω τοὺς πετεινοὺς μετὰ σκόρδον διὰ
 τὰ τοὺς παροξύνει εἰς μάχην. Ἀριστοφ. παρ' ὧν
 καὶ ἡ μετοχ. ἐσκορδισμένοι. 2) ὁσμῆς σκόροδου
 πληρῶ τινα. ὁ αὐτὸς μεταφ. ἐρεθίζω, παροξύνω·
 3) οὐδέτερον. ὅμοιος σκόροδῳ εἶμι κατὰ τὴν ὄψιν,
 ὁσμὴν, γεῖσιν.
 Σκοροδίον, τό· καὶ πληθ. σκρόδιον. τά. Ἀριστοφ.
 βλαστοὶ ἢ φύλλα σκόροδου· κυρίως δ' ἐστὶν ὑπεκρ.
 τοῦ, σκόροδον.
 Σκοροδομάχοι, οἱ, = Σκορδομάχοι.
 Σκοροδομῆμης, ἡ, ὅν (σκόροδον, μιμέσθαι).
 Ὁ κατὰ μίμῃσιν, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σκόροδου ὢν.
 Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ
 Σκὸρδον, τό. Τὸ κοινῶς σκόρδον. Ἀριστοφ.
 Σκοροδοπανδοκευτριάτοπῶλης, ἰδος,
 ἡ. Κωμικ. λέξις· παρ' Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ σκόροδον,
 πανδοκευτρία, ἀρτοποιίας.
 Σκοροδοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). = σκορδοπώ-
 λης. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Σκοροδοφγέω, ὦ. Τρώγω σκόροδον. Ἦσχ. ἐκ τοῦ
 Σκοροδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων σκό-
 ροδα. Εὐστάθ.
 Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκόρδα φέ-
 ρων, φῶν.
 Σκοροδοῶ, καὶ κατὰ συγγοπ. σκροδῶν κατ' Ἦσχ.
 = συνουσιάζω.
 Σκοροδῶν, ὢνος, ὁ (σκόροδον). Τόπος περιεκτι-
 κὸς σκροδῶν.
 Σκὸρπαινα, ἡ. Θηλ. τοῦ, σκορπίος.
 Σκὸρπειας, εἰς, εἰον (σκορπίος). Ἀπὸ σκορπίου ὢν.
 Σκορπιῖος, ἰων. ἀντί σκὸρπειος.
 Σκορπιεῖον (σκορπίος). Ἡσκορπιζω, ἀγριαίνω,
 ἐρεθίζω· παθ. σκορπιόνομαι. Προκπ. Ἀνέλθ.
 Σκορπιζνός, ἡ, ὢν. Ὁ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ σκορ-
 πίου γεννημένος.
 Σκορπίδιον, τό· ὑποκορ τοῦ, σκορπίος.
 Σκορπίξω, ἴσω. = σκεδάννυμι. Ἰωνικῇ, ἡ Μακε-
 δονικῇ λέξις.
 Σκορπίδης, ὁ, ἡ (δάκνω). = σκορπιόπληκτος.
 Σκορπιρειδής, εἰς, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοιότητα σκορπίου
 ἔχων, »σκορπιειδὴς, τόα. Διοσκ. = σκορπιούρος.
 Σκορπιεῖς, εἰς, εἰον (σκορπίος). Ὁ ἐκ σκορ-
 πίου ὢν, ἡ εἰς σκορπίον ἀνήκων.
 Σκορπιόθεν, ἐπὶ. Ἐκ σκορπίου.
 Σκορπιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ σκορ-
 πίου κεντημένος, θαλασσημένος.
 Σκορπίος, ὁ. Χερσαῖον ἐρπετὸν φαρμακερόν.
 2) θαλασσιος ἰχθύς, ὃς τις καὶ αὐτὸς κεντᾷ, σκορ-
 πιδής. 3) ἀκανθώδεις τι φυτὸν, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν
 ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ὅπερ ἐπιζυόμενον, ἀπο-
 κτείνει τὸν σκορπίον. Θεόφρ. 4) πολεμικῇ τις
 μηχανῇ, δι' ἧς ἐρρίπτον τὰ βέλη. 5) εἶδος πλέγ-
 ματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν παιδῶν. Σχολ.
 Θεουκδ. 6) σημεῖον ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ.
 Σκὸρπιος, ἰα, ἰγν = σκορπίος.

Σκορπίουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ οὐρᾷ σκορπίου
 ἔχων· ἐξαιρτ. φυτὸν, αὐτὸς τὰ ἀνθη ὁμοία εἰσὶ
 τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ. Θεόφρ.
 Σκορπιῶν, ὦ (σκορπίος). = σκορπιεῖον.
 Σκορπισμός, ὁ (σκορπίξω). Διασκεδασμός, χω-
 ρισμός, ἀποδιώξεις.
 Σκορπίτης, ου, ὁ (σκορπίος). Εἶδος λίθου. Πλίν.
 Σκορπιώδης, εἰς, ὁ, ἡ· συναλ. ἀντί, σκορπιειδής.
 Σκορπίων, = σκορπίος. 4.
 Σκοτάζω, ἄσω (σκότος). Σκοτίζω, σκότος ποιῶ.
 Σκοταῖος, αἰα, αἰον (σκότος). Σκοτεινός, καὶ ὁ ἐν
 σκότεινῃ κρυφίως ποῶν τι. »σκοταῖος ἡλθεα, κατὰ
 τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Ξενοφ.
 Σκοτάσις, εἰς, ἡ. Ἐκκλ. Συλγρ. καὶ,
 Σκοτασμός, ὁ (σκοτάζω). Τὸ σκότος, ὁ σκοτισμός.
 »ὀφθαλμῶν σκοτασμός, τυφλῶσις. Διοσκ.
 Σκοτάω, ποιητικ. σκοτάω, = σκοτάζω. Νίκ. Ἀλ.
 Σκοτεινός, ἡ, ὅν (σκότος). = σκότιος· τροπ. ἀκα-
 τάλητος, ἀσαφής· ἐπὶ β. σκοτεινός, σκοτεινὰ· ὁθεν
 Σκοτεινότης, ἡτος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ σκό-
 τος. Πλάτ.
 Σκοτεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκότος προξενῶν.
 Σκοτεινώδης, εἰς, ὁ, ἡ (εἶδος). = σκοτώδης,
 Σχολ. Νικ.
 Σκότεῖος, εἰς, εἰον, = σκότιος.
 Σκοτερός, ἡ, ὅν = σκότιος. Ὀρφ.
 Σκοτεύω (σκότος). Δραπετεύω, κρύπτομαι εἰς τὸ
 σκότος. Ἦσχ.
 Σκοτέω, = σκοτάω.
 Σκοτία, ἡ. Σκότος, τόπος σκοτεινός. Εὐριπ. 2)
 ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ = τρίγλυφον. Ἦσχ. ὁθεν
 Σκοτιαῖος, αἰα, αἰον, = σκοταῖος.
 Σκοτίας, ου, ὁ. Ὁ ἐν σκοτίᾳ διατρέχων, ἡ κρυ-
 πτόμενος· ἐξαιρ. δραπέτης, ὁ φυγὼν σκλάβος. Ἦσχ.
 Σσοτίζω, ἴσω (σκότος). Σκότος ποιῶ· παθ. »σκο-
 τίζομαι. Πλούταρχ.
 Σκότης, ἰα, ἰον, καὶ ὁ, ἡ (σκότος). Σκοτεινός.
 ἐξαιρτ. πᾶν ὅ, τι ζῇ, ἡ γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐν
 τῇ κρυπτῇ. »παῖδες σκότιοι. Εὐριπ. νόθοι, οἱ ἄ-
 νευ νομίμου γάμου, ἡ ἐκ λαθραίας μίξεως γεγεννη-
 μένοι. Ἦσχ. καὶ ὁ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἀγνοῶν, ἡ
 οὐ τις ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται. Σχολ. Ὀμ. »σκότιος
 κύπρις, κρύφιος, παράνομος συνουσία. 2) παρὰ
 Κρήτιν οἱ ἀνθρώποι παῖδες, ἐπειδὴ ἔως τότε ἔζων
 ἐν σκότει τῆς οἰκίας τῶν γονέων των, χωρὶς νὰ
 παρῶνταί· κῶνται εἰς τὸ φῶς τοῦ δημοσίου βίου·
 τὸ δὲ ἐν Ἀνθολ. »σκότιοι μῦθε, οἱ ἐν τῷ σκότει,
 ἢτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός παρευόμενοι.
 Σκοτισμός, ὁ (σκοτίζω). = σκοτασμός. Εὐστάθ.
 2) ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότασις. Γλωτ. Φιλοξ.
 Σκοτίτης, ου, ὁ· ἐπὶ θ. τοῦ Διός· Ὁ σκότος προ-
 ξενῶν. Πανσαν.
 Σκοτοδινέω (βινέω). κωμικ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐν
 σκότει συνουσιάζομαι.
 Σκοτοδοξυπυκνόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ, λέξις
 κωμικῇ παρ' Ἀριστοφ. (σκότος, δαυτός, πυκνός,
 θρίξ). Ὁ μελανάς, δασύς καὶ πυκνὸς τρίχας ἔχων.
 Σκοτοδειπνός, ὁ, ἡ (δειπνέω). Ὁ ἐν σκότει
 τρώγων.
 Σκοτοδινέω, ὦ (δινέω). Σκοτίζομαι, ζαλιζομαι,
 μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συστρέφομαι. Λουκιαν.
 Σκοτοδίνη, ἡ, = σκοτοδινα.
 Σκοτοδινία, ἡ, καὶ,
 Σκοτιδινίατις, ἡ. Ἡ σκοτοῦρα, ζάλη τῆς κεφαλῆς.
 Σκοτοδινία, ὦ, = σκοτοδινέω. Διοσκωρ.

Σκοτοδδεινος, δ' = σκοτοδινία. Γαληνός.

Σκοτοειδής, εός, ό, ή (είδος). Σκοτεινός, ό σκότους είδος έχων.

Σκοτόεις, εσσι, εν' ποιητ. αντι' σκότιος. Ήσιόδ. Σκοτοεργός, ό, ή (έργον). 'Ο εν σκότει ή εν τῷ κρυπτῷ εργαζόμενος. Μανέθ.

Σκοτοειβόρος, ό, ή (βορά). = σκοτοδείπνος. τροπικ. δόλιος, απατεών.

Σκοτόμακιν, ή. Αττ. = σκοτομήνη. Γρηγόρ. Ναζιανζ.

Σκοτομήδης, εός, ό, ή (σκότος μήδος). 'Ο ύπουλος, κρυφίως γνώμης όν.

Σκοτομήνη, και | παρὰ τοῖς Ο'. (σκότος μήνη).

Σκοτομηνία, ή. | Νύξ σκοτεινή και άφώτιστος υπό σελήνης. θθεν

Σκοτομήνιος, ό, ή. Σκοτεινός, άσέληνος. 'Ομηρ.

Σκότος, ου, δ. Σκότος, έλλειψις φωτός. 'Οδ. εν 'Ιλ. «στρυγερός σκότος εἴλε», ροικτός θάνατος αυτόν έλαβεν, ήτοι απέθανεν. Εύριπ. «σκότου πύλας», του 'Αδου, του θανάτου. κατ' Ευστάθιον οί Ζωγράφοι καλοῦσι «σκότη» και' τὰς σκιάς. Ξενφ. «εν σκότει νέμεται», κατὰ τὴν καιρὸν τῆς νυκτός. 2) μεταφορ. ή κρυφίτης, άφανεια, άκίνησία. Πινδ. άβεβιαστής, άγνοια. Δημοσθέν. 3) σκοτεινός τόπος, τάφος, 'Αδης, και' τλ. 4) «σκότον δεδορκέναι», βλέπω σκότος, έχω σκότος πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶμαι τυφλός. Εύριπ. — οί 'Αττικοί έχουσι και' ουδέτερον, τὸ σκότος, εός. Πλάτ. θθεν

Σκότουσα, και' | πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Σκοτούσσα, ή. | εν Θεσσαλίᾳ. θθεν Σκοτουσαίοι, οί κάτοικοι. Ξενφ.

Σκοτῶω, ὠ = σκοτίζω. Σερκλ 2) ζάλην προξενῶ και' άμεταβ. ή μετ. σκοτόμαι, = σκοτοδινέω.

Σκοτῶδης, εός, ό, ή συναϊρ. αντι' σκοτοειδής. θθεν

Σκοτωδία, ή, = σκότος. Φωτ. Βιβλ.

Σκοτωμα, τό. Ζάλη τῆς κεφαλῆς, σκοτούρα. 'Αρεταῖος. θθεν

Σκοτωματικός, ή, όν. 'Ο σκοτούραν προξενῶν, διεγείρων και' ό σκοτούραν πάσχων. Γαλην. «τὸ σκοτωματικὸν πάθος», = σκότωμα. ό αυτός.

Σκότωσις, εως, ή (σκότῶ). = σκότος, και' σκότωμα. Σκυβαλίζω (σκυβαλον). Καταφρονῶ, απορρίπτω, άτιμάζω.

Σκυβαλικός, ή, όν (σκύβαλον). 'Αποδοκιμασμένος, άτιμος, ουτιδανός. Πλούταρχ.

Σκυβαλισμα, τό (σκυβαλίζω). = σκύβαλον. Φωκυλ.

Σκυβαλισμός, ό (σκυβαλίζω). Καταφρόνησις, απόρριψις, και' = σκύβαλον.

Σκύβαλον, τό. Κόπρος, σκουπίδιον, πίτυρον, άχυρον, απομεινάριον ήτοι λείψανον άχρηστον, εξώφλοια, φλοῦδα, κατακάθισμα τροπ. λείψανα πρόην ὠρίανων πραγμάτων, λείψανα πλοίου, και' πάν ό,τι ρίπτει έξω ή θάλαττα. Φιλ. Θεσο. ό Σουίδας, πάν τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον, ως π. χ. τὰ τῆς τραπέζης έναπομεινάρια, αποφάγμα. άρα «κύσβαλον», κατα μετάρθεσιν τοῦ ο. θθεν

Σκυβάλωδης, εός, ό, ή (είδος). 'Ομοιος σκυβάλῳ. «τὸ σκυβαλῶδες», = σκύβαλον.

Σκυδμαίνος, ό, ή, = σκυθρωπός. Ήσύχ. εκ του Σκυδμαίνω, = σκύζομαι. Ιλ.

Σκυζα, ή (κύω, κύωω, κύω). 'Ατέλγεια, τὸ πρὸς ό χείν ὀργάν. Φιλήτης παρ' Ήνυχ. θθεν

Σκυζάω, ὠ. 'Εν επιθυμία σαρκενῆς μίξεως εἰμι, επί συνουσία ὁρμῶ, επί ζῶων. 'Αριστοτέλ.

Σκυζώ, ὠτω. συνήθως κατὰ μέσῃ διάθ. Σκύζομαι, άγανακτῶ, λυπούμαι, ὀργίζομαι, σκυθρωπάζω, μουρμουρίζω κατὰ τινας. Ιλ. ό Πολυδέκης λέγει,

ὅτι τοῦτο λέγεται ἐπὶ κυνῶν, όταν κοιμῶνται, και' ὀνειρευόμεναι γανγίζωσιν ήσύχως. ό Σχολ. του Θεοκρίτ. λέγει ὅτι τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος λέγεται, ὅς τις σκυθρωπάζει ὀργιζόμενος, όταν κυσὶ κυκλωθῇ, και' μέλλῃ παλεμεῖν αὐτοῖς (παρὰ τὸ, κύων).

Σκύθαι, οί ένικ. ό Σκύθης. ὄνομα κοινὸν διαφόρων λαῶν, ὅτοι ἔζων νομαδικῶς πρὸς 'Αρχτον, τῆς 'Ασίας και' Εὐρώπης, πέραν τοῦ 'Ιστρου ποταμοῦ, και' τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 'Ηρδτ. ὑπὸ δὲ τῶν 'Ελλήνων ὠνομαζόντο συνήθως Σκύθαι, ὅτοι κατοικοῦν περὶ τὸν Εὐξείνου Πόντον. καθ' 'Ηρδτ. διηροῦντο οὗτοι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ή φυλάς. α) Σκύθαι οί γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξύ τοῦ Βορυσθένους και' Παντικαίου ποταμοῦ, καθ' 'Ελλ. Βορυσθενείτα. β) Σκύθαι οί Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς 'Ανατολάς τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, πέραν τοῦ Παντικαίου ποταμοῦ. γ) Σκύθαι οί Βασιλῆοι, κατοικοῦντες ἔτι ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γεβέρου ποταμοῦ, και' ἔκτεινόμενοι ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσοννήσου περὶ τὴν Μικασιτὶδα λίμνην. παρὰ τοῖς ὕστερον ἔκαλοῦντο ἰδίως Σκύθαι μόνον οί ἐν τῇ βορείᾳ 'Ασίᾳ νομάδες λαοί, οί δὲ τῆς Εὐρώπης Σαρμάται.

Σκύθαίνα, ή. κύρ. ὄνομ. δούλης παρ' 'Αριστοφ.

Σκυθάρων, τό. Σκυθικὸν ξύλον, = θάψος. εκ του

Σκύθης, ου, δ. 'Ο ἑγκάτοκος τῆς Σκυθίας, ή ό εκ τῆς Σκυθίας ὠν. κατὰ 'Ησ. 2) ἀπαίδευτος, ὠμός και' ἀπολίτευτος ἄνθρωπος. 3) ἐν 'Αθήναις ό δημόσιος ὑπρέτης τοῦ δικαστηρίου. καθόλου οί δημόσιοι σκλάβοι, οί ὅποιοι ἐσηματίζων είδος άστυκῆς φυλῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οί τοιοῦτοι, Σκύθαι τὸ γένος ἦσαν. 'Αριστοφ. 4) κύρ. ὄνομ. υἱός του 'Ηρακλέους και' τῆς 'Υπερβορείου 'Εχίδνης, εκ του ὁποίου κατήγοντο οί Σκυθαι. 'Ηρδτ. ή υἱός του Διὸς και' μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. Διόδωρ. Σικ. 5) βασιλεὺς τῶν Ζαγκλαίων ἐν Σικελίᾳ. 'Ηρδτ. 6) Λακεδαιμονίος τις. Ξενφ.

Σκυθίζ, ή. 'Η γῆ τῶν Σκυθῶν εἰς διάφορα μέρη. 'Ηρδτ.

Σκυθίζω, ἴτω. Σκύθης εἰμι, φέρομαι, ζῶ, πράττω ή φρονῶ ὡς Σκύθης. θθεν. 2) μεθύω ὡς οί Σκύθαι. 3) κόπτω, ξυραρίζω τὴν κεφαλὴν, ὡς οί Σκύθαι. Εὐριπίδης.

Σκυθιηνδ'· ἐπὶρ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιέμ.

Σκυθικός, ή, όν (Σκύθης). 'Ο ἀκήκων εἰς Σκύθην. ἐπὶρ. «Σκυθικῶς», κατὰ τὸν τῶν Σκυθῶν τρόπον, «οἱ Σκυθικαί» είδος ταυθαλίων. ό Σκυθικός Πόντος = Εὐξείνιος. Θεόφρ. και' ή Σκυθική = Σκυθία. 'Ηρδτ.

Σκυθιονοί, οί. 'Εθνος τῆς 'Ασίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, = Σακασσηνοί. Ξενφ. και' Σκυθηνοί παρὰ Στερ. Βυζ.

Σκυθιονός, ή, | Ποιητής 'Επιγραμματῶν 'Ελλην εκ

Σκύθιος, δ. | Σκυθοπλίσιος τῆς Παλαιστίνης. 'Ανάλ.

Σκυθίς, ίδος, ή (γυνή). 'Η κάτοικ. τῆς Σκυθίας. Αἰσχύλ. 2) (γῆ). = Σκυθία.

Σκυθιστί· ἐπὶρ. (σκυθίζω). Κατὰ τὸν τρόπον, ή κατὰ τὴν τῶν Σκυθῶν διάλεκτον.

Σκυθοποιεῖν. Ποιεῖν κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον ἄμφρ. βέλτιον δὲ τὸ «Σκυθοπιεῖν» πίνειν κατὰ τοὺς Σκύθας.

Σκυθοπολῖς, εως, ή. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, νῦν Βετ - σάν, ή 'Ελ - Βαισάν. Στράβ.

Σκύθος, Αἰολικ. = σκύφος. 'Αθήν.

Σκυθοτοξότης, ου, ό. 'Ο εκ τῆς Σκυθίας τοξότης. Ξενφ.

Σκυθράζω, άτω (σκυθρός). = σκύζομαι. Εύριπ.

Σκύθραξ, δ'· παρὰ Λακεδ. = Κυρσάνιος, και' Σκυρθαξ.

Σκυθρὸς, ὁ, ὄν (σχύρομαι). = σκυθρωπός. Μένανδ.
 Σκυθρὸς πᾶξ ὦ, ἄσω· καὶ | (σκυθρωπός). Σκυθρὸς
 Σκυθρὸς πᾶξ ὦ, ἄσω· καὶ | πὸς, ἀγανακτισμένος,
 περίλυπος εἰμί, ἢ φαίνεσθαι, ἔχω κατεβασμένας τὰς
 ὀφρὺς μου. Ἀριστοφ. ἐπὶ δὲ χρώματος, τὸ ἔχειν ὀ-
 ψιν σκοτεινὴν, μελανήν. Φιλόστρ. ὄθεν
 Σκυθρὸς πασὺν ὁ. Κατηφής, λυπηρὰ ἢ ὀργίλος
 ὄψις τοῦ ἀνθρώπου.
 Σκυθρὸς πὸς, ὁ, ἢ καὶ ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ β. -πῶς (σκυθρὸς
 ὄψ). Κατηφής, ὀργίλος, αὐττηρὸς, λυπημένος, βα-
 ρύς, σοβαρὸς, ὠμός. Ἰσοκράτ. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν
 ὑποκριτῶν σχῆμα τοῦ πρωτόπου. Λουκιαν. ἐπὶ χρώ-
 ματος, σκοτεινὸς, σολός. Φιλόστρ. ὄθεν
 Σκυθρωπότης, ἡ, = σκυθρωπατμός. Δίων Κάσ.
 Σκυλάκκινα, ἡ, ποιητ. Σηλ. τοῦ σκύλαξ. Ἀνθολγ.
 Σκυλάκκεια, ἡ (σκυλακεύω). Γέννησις, σύζευξις,
 ἀνατροφή τῶν σκύλων.
 Σκυλάκκιος, εἶα, εἰον. Ὁ ἀπὸ σκύλους ὄν, ἢ ἀνή-
 κων εἰς σκύλους.
 Σκυλάκκιμα, τό (σκυλακεύω). Ἐρῶμεν ἢ
 ἐπιμελημένον σκυλάκιον, ἢ γέννημα σκύλου. Ἀνθολ.
 καθόλου· = σκύλαξ.
 Σκυλάκκις, ἡ, ὅς, ποιητ. ἀντὶ σκύλαξ. Ὅππ.
 Σκυλάκκις (σκύλαξ). Ἐνόμιον τοὺς σκύλους πρὸς
 ὄψειν. Ξενφ. παρ' Ἀρρίαν. ἀνατρέφω, κρατῶ σκύ-
 λους· παρὰ δὲ Στράβ. ὑπὸ λυκαίνης σκυλακευόμε-
 νος, ἀντὶ τοῦ, Σηλαζόμενος.
 Σκυλάκκη, ἡ, ποιητ. Σηλ. τοῦ, σκύλαξ. Ὅρρ. 2) κύρ.
 ὄνομα. Πόλις ἐν Ἀσίᾳ ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου, νῦν
 Σικί. Ἡρότ.
 Σκυλάκκη δέν· ἐπὶ β. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων
 σκύλων. Συνέτ.
 Σκυλάκκεια, ἡ, = σκυλακεύω.
 Σκυλάκκις (σκύλαξ). Ζευγαρόνομαι, συνουσιάζο-
 μαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων.
 Σκυλάκκις, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ νέου σκύλου ὄν· καθόλου
 σκύλιος.
 Σκυλάκκιον, τό· ὑποκorr. τοῦ, σκύλαξ. 2) κύρ. ὄνομα.
 Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, καὶ Συλλήτιον καλουμένη,
 νῦν Squillace. Στράβ.
 Σκυλάκκτις, ἡ, ἰδος. Κυρία καὶ προστάτις τῶν
 σκύλων· ἔξαιρ. τῶν λαγωνικῶν· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέ-
 μιδος. Ὅρρ.
 Σκυλάκκοδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). ὠρῆα. Ὁ
 καιρὸς τοῦ θέρους, καθ' ὃν εἰσι τὰ κυνικὰ καύματα.
 Ποιητ. Παλ.
 Σκυλάκκοδρόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς
 σκύλους. 2) σκυλακόκτονος, ὁ, ἡ. Ὁ φονευμένος ὑπὸ
 σκύλου.
 Σκυλάκκοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν καὶ περιποιεῖ-
 σθαι σκύλους· ἐκ τοῦ
 Σκυλάκκοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ σκύλους τρέ-
 φων, ἀνατρέφων, ἢ κρατῶν. Ὅππαιαν.
 Σκυλάκκωδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιος σκύλῳ,
 «τὸ σκυλακῶδες» (ἡθος). Ξενφ. ὁ τρόπος. τῶν σκύ-
 λων τοῦ νῦν κολακεύειν ὄλους.
 Σκύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ. Κάθε νεογέννητον ζῶον, ὅπερ
 ἢ συνήθεια Κοιτάδιον· παρὰ τὸ ἐν τῇ κοίτῃ βεῖν,
 καὶ χυδαϊκώτερον «κουτάδιον» ὁ Νίκανδρ. κα-
 λεῖ ἔτι «σκύλακκα», καὶ τὰ τέκνα τῆς γαλῆς· ἔξαι-
 ρέτως δὲ λέγεται τὸ κυνίδιον, οἱ νεογνοὶ κύνες. Ὅδο.
 καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κύων. Ξενφ. 2) ἡ περὶ τὸν τρα-
 χήλον ἄλυσος, δεσμά. Πολύδ. πρωτότυπον τούτου
 ἐστὶ τὸ, σκύλος, ἢ σκύλλος, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια φυ-
 λάττει· ὄθεν τὸ ὑποκοριστικὸν «σκυλὸν» (ἦτοι παρὰ

τὸ σκύλλῳ, ἢ παρὰ τὸ κύων). 3) ὁ κύρ. ὄνομα. ὁ Κα-
 ρυανθεύς· περίφημος γεωγράφος Ἕλληνας ἐκ Καρυά-
 νδος πόλεως τῆς Καρίας. Ἡρότ. 4) ἕτερος Γεωγρά-
 φος Ἕλληνας Καρυανθεύς καὶ οὗτος, συγγράψας πε-
 ρίπλουν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.
 Σκυλάκκος, ἡ, ὄν. Ἀρπακτικός· ἔξαιρτ. ὅς τις
 πέρνει ἀπὸ τοῦ πεσόντος καὶ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ
 ὄπλα. Σχολ. Λυκ. ἐκ τοῦ
 Σκυλάω, ὦ, = σκυλεύω.
 Σκυλεία, ἡ (σκυλεύω). Λεηλατία, ἀρπαγή· καὶ ἔ-
 ξαιρτ. τῶν πραγμάτων τοῦ φονευμένου ἐχθροῦ.
 Σκυλεῦμα, τό (σκυλεύω). Τὸ λάφυρον, τὸ ἀρπα-
 γέν· ἔξαιρτ. ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, οἷον ὄπλα,
 φορέματα, κτλ.
 Σκυλεῦσις, ἡ (σκυλεύω). = σκυλεία.
 Σκυλευτής, οὗ, ὁ. Ὅποιος λεηλατεῖ, διαρπάζει·
 ἔξαιρτ. τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὄπλα, φορέματα,
 κ. λ. π. Γλωσσ. ἐκ τοῦ
 Σκυλεύω (σκύλον). Ἀρπάξω τὰ φορέματα, ὄπλα
 τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ. Ἡρότ. ἐκδέρω ἐν σκοτωμέ-
 νον ζῶον· καθόλου ἀρπάξω, λεηλατῶ. Ἡρότ. ὄθεν
 Σκυλής, εὖς, ὁ. Γίος τοῦ Ἀριεπίθους, βασιλεὺς τῶν
 Σκυθῶν. Ἡρότ.
 Σκυλήτρια, ἡ. Ἡ πέρνουσα ἀπὸ τοῦ φονευθέντος
 ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν. Λυκίον.
 Σκυλήφορος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ σκυλοφόρος.
 Σκυλίς, ἡ, εἶδος ἰχθύων, τὰ σκυλόψαφα. Ἀριστοτ.
 Σκύλαξ, ἡ· ἰων. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς Νύμφης Κρα-
 ταίως. Ὅμ. ἡ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολλ.
 Ῥόδ. ἡ τοῦ Τυρῶνος καὶ τῆς Ἑχίδνης. Ὑγίγ. τέρας
 φοβερὸν τῆς θαλάσσης, διτρίβων περὶ τὸν Σικελικὸν
 πορθμὸν, ἔχον λαμπρὸν ὀράκοντος, καὶ 12 ὀφθαλμοὺς
 καὶ ἑξέχοντας δόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα κεφαλὰς κυ-
 νῶν, καὶ ἄλλα φοβερά τεράστια. Ὅμ. κυρίως δὲ
 ἦν ἡ Σκύλλα ἀπότομος βράχως ἀπέναντι Σικελίας,
 ὁ καὶ Σκύλλαιον λεγόμενος. 2) θυγάτηρ τοῦ Νίστου
 βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. Αἰσχύλ.
 Σκύλαξ, ἡ, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος ἐν
 Πελοποννήσῳ, νῦν Κάβο Σκύλλον. Θουκυδ. 2) Ἀκρω-
 τήριον βροχῶδες ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐπὶ
 πλάττεται ὅτι διέτρεβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. 3) πόλις
 μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμονύμου ἀκρωτηρίου, νῦν Sciglio.
 Στράβων.
 Σκύλαξ, καὶ | εἶδος καρκίνου γυμνοῦ, κατοι-
 κύλλαρος, ὁ. | κοῦν εἰς ξένας κολυμβήσας κατοι-
 κίας. Ἀριστοτ. κλιζινάριον, κοινῶς.
 Σκυλίς, εὖς, ὁ. Περὶ φημι οὗτος Σικυωνίος. Ἡρότ.
 Σκύλις, ἡ, ἰδος, ὁ. Γίος τοῦ Δαιδάλου, Κρής, ἀγαλμα-
 τοποιός. Πausan.
 Σκύλων, ὁ. ἑκτὺλα. Ἐκδέρω· ἔτι δὲ ξεσπῶ τὰς
 τρίχας· καθόλου, καταστῶ, τραβῶ τινα ἀπὸ τῶ
 φάρεμα ὥστε ξεσχίζω αὐτὸ, ξεσχίζω, ξύω, σπαράτ-
 τω. Αἰσχ. τροπ. κουράζω, ἐνοχλῶ, βαρύνω, εἰς κό-
 πον βάλλω. Ἡρωιδιαν. ὄθεν
 Σκύμα, τό. Τραβήγμα καὶ σπάραγμα τῶν τριχῶν,
 ἢ αἱ τραβηγμέναι καὶ ἐκβαλμέναι τρίχες. Ἀνθολογ.
 Σκυλαίνω, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ
 σκυδομάνω.
 Σκυλμός, ὁ (σκύλλω). Κατάξυσις, καταξέσχισμα,
 καὶ μάλιστα θάνατος ἡναι τις εἰς πολλὰ μεγάλῃν θλί-
 ψιν· καὶ, βάσανος, ἐνόχλησις, κόπος, βάρος.
 Σκυλοδέψω, ὦ, ἡσω. Ἀργάζω τὰ δέρματα. Ἀ-
 ριστοφ. ἐκ τοῦ
 Σκυλοδέψης, οὗ, ὁ (σκύλον, δεψέω). = σκυτοδέ-
 ψης. Ἀριστοφ. γράφ. καὶ, σκυλαδέψης.

Σκυλόδεψος, ὁ, = σκυλοδέψης· γράφεται καὶ σκυλάδεψος.

Σκυλόν, ἢ σκύλον, καὶ σκυλὸν τό (σκύλλω). Τὸ ἐκδραμένον ἀπὸ τοῦ ζώου δέρμα· ἐν γένει, σκέπασμα, ἐνδυμασία, ἐνδυμα. Ἐπιγραμμ. 2) = λάφυρον, ἀρπαγμένα πράγματα, καὶ μάλιστα τὰ ὅπλα καὶ τὰ φορέματα, τὰ ὅποια ἀρπάζουσιν ἐν πολέμῳ ἐκ τῶν φονευμένων ἐχθρῶν. Ἡ σκύλα γράφειν, εἰς σκύλα, σκύλοις ἐγγράφειν, γράφω τὸ ὄνομά μου ἐπάνω εἰς τὰ κυριευθέντα μοι ὅπλα διὰ τὴν ἀφιερωθῆσιν εἰς θεότητα τινά.

Σκύλος, εὖς, τό· ποιητ. ἀντὶ σκύλου.

Σκυλόφορος, ὁ, ἢ (φέρω). ἐπίθετ. τοῦ Διὸς παρὰ Διον. Ἀλικ. πρὸς ὃν ἔφερον καὶ ἀφαιροῦν τὰ λάφυρα. 2) ὁ φέρων ἐκδραμένον δέρμα.

Σκυλόχαρής, εὖς, ὁ, ἢ (χαίρω). Ὁ ἐν τοῖς λαφύροις χαίρων. Ἀνθολογ.

Σκυλόω, = καλύπτω. Ἡσυχ.

Σκύλις, εὖς, ἢ (σκύλλω). = σκυλμός· καθ' Ἡσυχ. «θυμὸς», ταραχὴ προξενουμένη διὰ τῆς ἐνοχλήσεως.

Σκυμναγωγέω, ὦ (σκύμνος, ἀγωγή). Σκύμνος ἄγω, ἢ ἀνατρέφω. Εὐστάθ.

Σκυμνέω, ὦ (σκύμνος). = σκυλακέω. Φιλόστρατ.

Σκυμνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύμνος.

Σκύμνος, ὁ, καὶ ἢ, = σκύλαξ· ἐξαίρετως τὸ τοῦ λέοντος γέννημα. Πλ. 2) τέρας τι θαλάσσιον ἐκ τοῦ γένους τοῦ, γαλιός (ἐκ τοῦ κύω, κυόμενος, σκυόμενος, καὶ συναλ. σκύμνος). 3) ὁ κύρ. ὄνομ. Γεωγράφος τις Χίος, συγγραφεὺς διὰ στίχων ἱκμιδικῶν περὶ τῆς γῆς. Φαθρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Σκυμνοτοκέω, ὦ (τίκτω)· ἐπὶ ζώων. Τέκνα γεννῶ. Ἀθήν.

Σκύμιον, τό. Βλεφαρίς, τὸ δέρμα, εἰς ὃ εὐρίσκονται τὰ ὀφρύδια, καὶ αὐτὰ τὰ ὀφρύδια, συνήθ. ἐν τοῖς πληθ. Νίκ.

Σκύπριος, εἶα, εἰον. Στήσιγρος παρ' Ἀθηναίων «δέπας σκύπριον», = σκυφείος ἐκ τοῦ

Σκύπριος, ἀντὶ σκύφους.

Σκυράω, ὦ· ποιητ. τύπος τοῦ σκιρτᾶν παρὰ Νικάνδρου, ἐνθα μέντοι νῦν ὀρθότερον κεῖται, σκυράω.

Σκυρθάλιος, ὁ, καὶ

Σκύρθαξ, αὖς, ὁ, καὶ σκύθραξ, παρὰ Λακεδαιμ. = Κυρσάνιος. Νεανίας (ἴσως ἐκ τοῦ, σκιρτᾶν).

Σκυρίον, τό· ἡ κάλλιον «σκύρον», τό. Εἶδος φυτοῦ Νικάνδρου, τὸ ἐρυθρόδανον, ἡ κάλλιον, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, ἐρυθράδιον.

Σκύριος, ὁ κύρ. ὄνομ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. Ἀπολλοδ. ἄλλοι γράφ. Φήμιος.

Σκυρμιάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου. Ἡρόδ.

Σκυρός, ἢ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, καὶ νῦν Σκύρος. Ὁμ. ὅθεν Σκυρῶθεν, ἐπὶ τῆς Σκύρου, καὶ Σκύριος, ἰα, ἰον, τῆς Σκύρου, ὅν, ἢ ἀνήκων αὐτῇ, καὶ ὁ κάτοικος. Ἡρόδ. ἢ γραφὴ Σκύρος, ἡμικρ.

Σκυρὸς, ἄ, ὄν, = σκυρρός.

Σκυρόω, = σκυράω.

Σκυρόω, = σκυρρῶω (σκυρός). ἔξαιρ. Στρῶνω μὲ πέτρας (καλδριμένον).

Σκυρώδης, εὖς, ὁ, ἢ (σκυρός, εἶδος). Πετρῶδης. Εὐστάθ.

Σκυρωτός, ἢ, ὄν (σκυρώω). Μὲ πέτρας ἐστρωμένος, «ὁδὸν σκυρωτάν». Πίνδαρ. λιθόστρωτον.

Σκυτάλη, ἢ· ἀντὶ φραγγέλιον ἄμφ. 2) ῥάβδος, βακτηρία· ἔξαιρ. ἢ κατὰ κορυφὴν ῥόζον ἔχονσα, ῥά-

παλον· ἔτι δὲ καὶ ὁ κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου κομμένος καὶ πρὸς φυτεῖαν ἐπιτήδειος· καὶ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου. 3) παρὰ Λακεδαιμονίοις κρυψία ἐπιστολή, ἢ ἔγγραφος προσταγῇ τῶν ἐφόρων πρὸς τοὺς ἔξω ἀρχιστρατῆγους αὐτῶν. Πλούτ. καθόλου πρεσβεία, ἀγγελία. Πίνδ. 4) ὅρις τις ἐξίσου παχὺς παντοῦ ὡς βακτηρία. Αἰλιαν. 5) κύλινδρος, ἢ κυλινδροειδὴς τὴν πρόμηκες καὶ ξεστὸν ξύλον, μετὰ μικρῶν τραχῶν ἢ καὶ ἀνευ τούτων, ἐφ' ὧ ἐπιτιθέασι βάρη, καὶ πρὸς τὰ πρόσω κυλίνοντες, εὐκόλως μεταφέρουσιν αὐτά. Ἀριστοτ. 6) «σκυτάλας χαλκῆς τε καὶ σιδηρᾶς». Πλινδωρ. πέταλα, λεπίδας, ἐλάσματα (ἐκ τοῦ σκύτος, ἢ ἴσως ὀρθότερον, ἐκ τοῦ ξύλου).

Σκυτάληφορέω, ὦ. Σκυτάλην, ἢ βακτηρίαν φέρω. Στράβ. ἐκ τοῦ

Σκυτάληφορος, ὁ, ἢ (σκυτάλην, φέρω). Ὁ ῥόπαλον, ἢ βακτηρίαν φέρων.

Σκυτάλις, ου, ὁ (σκυτάλη). Ὁ ἔχων σχῆμα ῥάβδου. Θέορ. «σκυτάλις σίκυος», ἀγκούριον μακρὸν ὡς βακτηρία.

Σκυτάλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκυτάλου. Ἀρ.

Σκυτάλις, ἰδος ἢ· ὑποκορ. τοῦ σκυτάλη. Ἡρόδ. 2) ἡ κλειδωπὶς, ὁ κῆμος τοῦ δακτύλου. Γαλην. 3) πυροβόλον ἐργαλεῖον. Σουῖδ. 4) εἶδος καριδῶν. Ἐτυμ. παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν καὶ εἶδος καμπῶν 5) «ἄξων καὶ σκυταλίδες», ἀλειυντικὰ ἐργαλεῖα πρὸς τὸ κυλινδεῖν καὶ σύρειν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ δίκτυα. Αἰλιαν. καὶ, κύλινδρος, φαλάγγιον. Ἰούλιος Καίσαρ παρ' Ἐτυμολόγ. καὶ, πίνκς· ὅθεν συνήθ. σκυτέλιον, ἀντὶ τοῦ, πινάκιον, τρυβλίον.

Σκυτάλις, ὁ (σκυτάλις). Ὁ ῥαβδισμός. Ἑλλάδ. Χρυστομ. παρ' Ἀργείοις ἐναλεῖτο μία ἐπανάστασις τοῦ λαοῦ, διότι ἐτελείετο μετὰ ξύλων καὶ ῥάβδων. Διόδ. Σικελ.

Σκυτάλο, τό· = σκυτάλη. Ἡρόδ. 2) παρὰ Σικελοῖς, ὁ τράχηλος· ὅθεν

Σκυτάλω, ὦ. Δέρνω μετὰ ξύλου, ἢ μετὰ ῥάβδου. Ἡσυχ.

Σκυτάλωτος, ἢ, ὄν. Ὁ ῥαβδισμένος, θαρμένος. 2) = ῥαβδωτός. Ἐτυμολ.

Σκυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκύτος.

Σκυτεῖον, τό (σκυτεῖς). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως. Στοβ.

Σκυτεὺς, εὖς, ὁ (σκύτος). Σανδαλιοῦ ῥάβδος, τζαγγάριος, ὑποδήμητις, καὶ ὁ Τουρκ. (σαράτζης). Ξενοφ. ὅθεν

Σκυτεύω. Ῥάπτω σανδάλια, ὑποδήματα, ἢ ἄλλα σκύτινα σκεύη· μετέρχομαι τὴν τέχνην τοῦ σκυτέως. Ξενοφ.

Σκύτι, Δωρ. σκύτα, ἢ. Ἡ κεφαλὴ. Ἀρ.

Σκυτικὸς, ἢ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκυτέα, ἢ εἰς τὸ σκυτεύειν· εἰς τὴν Σκυρατ. Ἐπιστολ. κεῖται ἀντὶ σκυτεύς.

Σκυτινός, ἰνη, ἰων (σκύτος). Ὁ ἐκ δέρματος ὅν ἡ κατασκευασμένος. Ξενοφ. ἢ σκυτίνη· ζωνάρι ἀπὸ λωρί. Ἐτυμολ. καὶ, δερματίνος φυλλὸς τῶν κοίμ. ὑποκριτῶν. Ἀρετ. «σκυτίνη ἐπικουρία», = ὀλισθος. Ἀρετ.

Σκυτίς, ἰδος, ἢ ὑποκορ. τοῦ, σκύτος.

Σκυτοβράχιον, οὖς, ὁ (σκύτος, βραχίον). Ὁ δερματίνος βραχίονας ἔχων. Ἀθήν.

Σκυτοδέψω, ὦ. Ἐργάζω τὰ δέρματα· ἐκ τοῦ

Σκυτοδέψης, ου, ὁ (δέψω). Ὁ μαλλάτων, ἐργάζων τὰ δέρματα (Τουρκ. ταμπάκης)· ὅθεν

Σκυτοδέψις, ἢ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ σκυτοδεψεῖν, ἢ

εἰς τὸν σκυτοδέφην ἀνήκων· σκυτοδεψικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μαλάττειν, ἐργάζεσθαι τὰ δέρματα.
 Σκυτοδέψος, ὁ. = σκυτοδέψης. Πλάτ.
 Σκυτοβράχος, ὁ, ἡ (βράπτω). = σκυτεύς.
 Σκυτός, εὖς, τό. Πᾶν δέρμα· ἔλαιρ. τὸ κατεσκευασμένον δέρμα ἐνδὲς ζώον, πετσίον δερμάτινον. Ξενοφ. καὶ πᾶν ὅ, ἐστὶν κατεσκευασμένον ἐκ δερματος· ὄθεν, «σκύτη βλέπειν», φοβοῦμαι τὴν μάστιγα, κυττάζω αὐτὴν μὲ φόβον. Ἀρετ. ἔτι δὲ ὁ ἐκ δερματος φαλλὸς τῶν Κωμ. ὑποκριτῶν· κατὰ κατὰ τὸν Ἑτυμολόγ. τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα, καὶ ὁ νοτικίος μυελὸς, καὶ ὁ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ μετώπου τόπος, καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, καὶ αὐτὴ ἡ κεφαλὴ· ὄθεν
 Σκυτοτόμιος, ὦ (σκυτοτόμος). Κόπτω τὰ σκύτη, σκυτοτόμος εἰμί· ὄθεν
 Σκυτοτομία, ἡ. Τὸ κόψινον τοῦ πετζίου, καὶ ἔλαιρ. τὸ χύρισμα τῶν ὑποδημάτων, σανδαλίων, ἡ τέχνη, τὸ ἐργάζεσθαι τοῦ σκυτοτόμου.
 Σκυτοτομικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκυτοτομίαν, ἡ εἰς τὸν σκυτοτόμον.
 Σκυτοτόμιον, τό, = σκυτεύς. Ἀθην.
 Σκυτοτόμος, ὁ (τέμνω). = σκυτεύς. Ἰλ.
 Σκυτοτραχέω, ὦ (τραχεῖν). Τὰ δέρματα κατατρώγω. Λουκιαν.
 Σκυτοτρέχος, ὁ, ἡ (τραχεῖν). Ὁ τὰ δέρματα τρώγων.
 Σκυτός, ὦ (σκύτος). Μετὰ δερματος περικαλύπτω.
 Σκυτώδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ δερματος εἶδος ἔχων. Ἀριστοτέλ.
 Σκύφειος, εἰα, εἰον (σκύφος). Ὁ ἀνήκων εἰς ποτήριον. κτλ. καὶ σκυροειδής. Στησίχορος παρ' Ἀθην.
 Σκυφίον, τό· ὑποκορστί. τοῦ, σκύφος. 2) παρ' ἱατροῦς τὸ κρανίον, ἕνεκα τοῦ σχήματός του.
 Σκυφίος, ἱα, ἰον, = σκύφειος.
 Σκυφοειδής, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύφου εἶδος ἔχων.
 Σκύφος, ου, ὁ· καὶ σκύφος, εὖς, τό. Ποτήριον, ποκάλη· ἔλαιρ. τῶν χωριατῶν καὶ τῶν πτωχοτέρων. Ὀδύς.
 Σκύφωμαι, τό, = σκύφος. Διτχύλ.
 Σκωλήκσις, ἡ, = σκωληκίστις, ἄμψ.
 Σκωληκίστις, εὖς, ἡ. Τὸ σκωληκίσμα· ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν αὐτὰ κατατρώγωνται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, ἡ διὰ τῆς σήψεως ἀποκτῶσι σκωλήκας καὶ διαφθείρονται ἐκ τοῦ
 Σκωλήκιστος, ὦ (σκωλήξ). Σκωλήκας γεννῶ, ἔχω, ἡ ἀποκτῶ, σκωληκιάζω, γερμίζω ἀπὸ σκωλήκων, ἡ σήπομαι.
 Σκωληκίζω (σκωλήξ). Κινεῖσθαι ὡς οἱ σκωλήκες· ἔλαιρ. ἀργά· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄρροκινῆτος σφυγμοῦ, «σκωληκίζω σφυγμός». Γαλην.
 Σκωλήκιον, τό, ὑποκορστί. τοῦ, σκωλήξ. Ἀθην· ὄθεν
 Σκωληκίτης, ου, ὁ· θηλ. σκωληκίτης, ἰδος, ἡ. Ὁμοίος σκωλήκι, ἡ ὁ ἐκ σκωλήκων ὢν. Διοσκορ.
 Σκωληκόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβράσκω). Καταφαγωμένος ἀπὸ σκωλήκων. Πράξ. Ἀπόστ.
 Σκωληκοειδής, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοίος σκωλήκι.
 Σκωληκοποιέω, ὦ (ποιέω). Σκωλήκας προξενῶ.
 Σκωληκοτόκω, ὦ (σκωληκοτόκος). Σκωλήκας τίκτω, γεννῶ.
 Σκωληκοτομία, ἡ. Ἡ τῶν σκωλήκων γέννησις.
 Σκωληκοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ σκωλήκας γεννῶν.
 Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγῇ). Ὁ σκωλήκας τρώγων.
 Σκωληκός, ὦ (σκωλήξ). Εἰς τοὺς σκωλήκας ἐκτιθῇ

μίτι, εἰς σκωλήκας μεταμορφώνω, ποιῶ· παθ. «σκοληκοῦμαι», = σκωληκιάω. Θεόφρ.
 Σκωλήκωδης, συναίρ. ἀντί, σκωληκοειδής.
 Σκωλήκωσις, ἡ (σκοληκός). = σκωληκίστις· ἄμψ.
 Σκωλήξ, ἡκος, ὁ. Μικρὸν ἐρπετόν, σκωλήκιον. Ἰλ.
 2) Αἰολικ. τὸ πρὸς τῇ γῇ κυλιόμενον κῦμα. 3) ὁ σωρὸς τοῦ ἀλωισμένου σιταρίου. 4) τὸ γνεθόμενον ἀπὸ τῆς ῥόκας νῆμα. Πολυδ. 5) εἶδος πλακοῦντος σκωληκοειδούς. Ἀλκίφρ.
 Σκωλοβάτης, ου, ὁ. Θηρίον μικρὸν γινόμενον ἐν τῇ ἄλυνι καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον. Ἡσύχ. ἄμψ.
 Σκωλοβάτιζω, = ἀσκολιάζω. Ἐπίχρμος παρ' Ἑτυμολ. Μέγ.
 Σκωλον, τό, = σκῶλος. 2) σκάνδαλον, ἐμπόδιον, παρὰ τοῖς Ὁ.
 Σκώλος, ὁ = σκώλοψ. Ὁμηρ. κατὰ τὸν Ἑτυμολόγ. Εἶδος ἀκάνθους, ἡ πυρωθεῖσα εὐτονωτέρα γίνεται ὁ δὲ Ἀππείων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. 2) κύρ. ὄνομ. ἡ· Κώμη τῆς βουτιάς. Ἡρόδ. 3) ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Χαλιδιτικῆς χώρας ἐν Θράκῃ. Θουκυδ.
 Σκωλύπτωμαι, μέσ. Λυγίζω, στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Νέκ. «σκωλύπτεται οὐρὴν νεάτην»· κινεῖ καὶ καμπυλῶναι τὴν οὐρὰν (ἐκ τοῦ σκώληξ, ἡ ἐκ τοῦ σκολιός).
 Σκῶμμα, τό (σκώπτω). Ἀστεϊσμός, καὶ, περιπαίγμα. Ξενοφ.
 Σκωμμάτιον, τό· ὑποκορστί. τοῦ, σκῶμμα. Ἀριστ.
 Σκωπαίος, ὁ. παρὰ Συβαρίταις, τὸ μικρὸν ἀνθρωπαίριον, ὁ νάνος. Ἀθην.
 Σκώπασις, ἰος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδοτ.
 Σκώπευμα τό (σκώψ. 3). Τὸ κυττάζειν· μακρυά.
 Σκώπτῃς, ου, ὁ. Ἀστειολόγος, περιγελαστής, λοιδόρος· ὄθεν
 Σκωπτίος, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ ῥ. κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἡ κλίσιν ἔχων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς σκώμματα, περιγελαστικός.
 Σκωπτόλης, ου, ὁ. Ἀστεϊός, γελοιοποιός, μασκαρᾶς. Ἀριστ. (ἐκ τοῦ σκώπτω).
 Σκώπτρις, ἡ, θηλ. τοῦ σκώπτῃς.
 Σκώπτω, σκώψω, καὶ μέσος μέλλ. σκώψομαι, ἄδρ. ἄ. ἔσσω· «Μιμούμαι τινα μετὰ τινος γελοιώδους τρόπου, χωρατεύω, παίζω. Ξενοφ. 2) μιμούμενος περιπαίζω, περᾶζω τινα μὴ ἀστείαν, ἀλλ' ἔγγικτὰ λόγια. Ξενοφ.
 Σκῶρ, καὶ σκῶρ, τό, γενικ. σκατός. Κόπρος, σκατόν. Ἀριστοφ. ὄθεν
 Σκωραμῖς, ἰδος, ἡ. Τὸ νυκτικὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χέζουσιν. Ἀριστοφ.
 Σκωρίαις, ἡ (σκῶρ). Σκύβαλον, ἀπομεινάριον, καταστάλαγμα, ἀφρὸς σιδήρου, ἡ ἄλλων μετάλλων ἀκαθαρσία· ὄθεν
 Σκωροειδής, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκωρία ὁμοίος.
 Σκῶψ, ὡπὸς, ὁ, πληθ. σκῶπες. Ὁρνεον νυκτονόμον, μικρότερον γλῆκος, μοιβοδορᾶνές καὶ ἐστυγμένον ὑπολευκὸς στίγμασιν, Κουκουβά ἡ Κουκουβάια κοινῶς. Ὀδύς. τὸ πτηνὸν τοῦτο κάμνει κάθε λογῆς μμητικὰ σχήματα, καθὼς καὶ ὁ πύθκος, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «σκῶπτεται» περιπαίξων τινα· διὰ τῶν μμητικῶν σχημάτων, καθὼς ὁ σκῶψ. ἐκ τοῦ σκῶπτομαι, διὰ τὰ μεγάλα ὀμμάτια τοῦ πτηνοῦ τούτου. 2) χαρούμενός τις χορὸς, λαθὼν τούνομα ἐκ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, καθ' ὃν ἐμμοῦντο τὰ σχήματα καὶ τὰς ποικίλους κινήσεις τούτου τοῦ ὀρνέου. 3) τὸ σχῆμα ἐκείνων, ὅσοι θέλοντες νὰ κυττάζωσι μακρυὰ, κρατοῦσιν ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου τὴν χεῖρα κυρταμένην. Ἀθηναῖος.
 Σκῶψις, ἡ (σκῶπτω). Λοιδορία, ἀστεϊότης. Ἀθην.

Σμαράγδεϊος, εία, ειον (σμάραγδος). Ἀπὸ σμάραγδον, ἡ ἀνήκων εἰς σμάραγδον.
 Σμαραγδέϊζω. Ἐχὼ τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου.
 Σμαράγδιονος, ἰνῆ, ἰον. Ἐκ σμαράγδου κατεσκευασμένος ὢν. 2) τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου ἔχων, πράσινος.
 Σμαράγδιον, ὄν, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, σμάραγδος.
 Σμαραγδίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. σμαραγδίτης, ἰδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἢ ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σμαράγδου ὢν.
 Σμαραγδός, ου, ὁ, καὶ ἡ. Εἶδος λίθου πολυτίμου, οὗ τινος τὸ χρῶμά ἐστι πράσινον, λαμπρὸν, καὶ διαφανές, τὸ σμαράγδιον. Ἡρόδ. συμπεριελαμβάνοντο ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι ὅλοι οἱ πράσινοι κρύσταλλοι, πράσινοι ἱάσιτιδες, μαλαχίται καὶ πράσινοι χυτοὶ ὕελοι παρὰ Θεοφράστῳ «ψευδὴς σμάραγδος» μελανὸς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μαλαχίτου, χαλκοσμάραγδος ὑπὸ τοῦ Πλινίου καλούμενος (ἴσως ἐκ τοῦ, μαίρω, μαρμαίρω).
 Σμαραγδῶδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σμαράγδω ὁμοίως. Σχολ. Νικ.
 Σμαραγῶ, ὦ, ἥσω. Ἡγῶ, ἀντηγῶ, βροντῶ. Ὅμ. λέξις ὀνομασθεποιομένη. ὁθεν
 Σμαραγῆ, ἡ. Ἡχος, κτύπος, βρόντος. Ὅπικαν.
 Σμαραγίζω, ἴσω, = σμαραγέω. Ἡτ.
 Σμαραγνῆ, ἡ. Κάμνουσα κρότον, ὅταν κτυπᾷ τις μάστιγι.
 Σμαραγος, ὁ (σμαραγέω). Ὁ κάμνων κρότον καὶ βρόντον δαίμων. Ἐπ. Ὅμ.
 Σμαράσσω, = μαράσσω. ἄμφ.
 Σμαρίδ, ἰδος, ἡ. Ἰχθυΐδιον μικρόν, Σμαρίδα. Ἀριστοτέλ. εὐρηται καὶ παροξυτόντος σμάρις.
 Σμάω, ἥσω. Δωρ. σμάω (α). ἀφ. παθητ. ἐτμήχθην, ἐκ τοῦ σμήχω, κατὰ συγχ. ἐνεστ. σμῶ, σμῆς, σμῆ, ἀπαρ. σμῆν. Τρίβω, ἀλείφω. Διοσκ. 2) τρίβων καὶ ἀλείφων καθορίζω, ἀποπλύνω, σφονγίζω. Ἡρόδ.
 Σμερδαλέος, εἰα. ἰων. ἐή, ἐόν. Φοβερός κατὰ τὴν θεωρίαν, τρομερός, καταπληκτικός. Ἰλ. «χαλκὸς σμερδαλέος», ὅστις θαμβώνει τὰ ὅπλα καὶ φοβερός κατὰ τὴν ἀκοήν, φοικτὰ ἡχολογῶν ὡς ἐπὶ. ἐν χρήσει οὐδέτ. σμερδαλέον ἢ σμερδαλέα.
 Σμερδῆς, εω, ὁ. Ὁρατὸς τις νέος ἀγαπώμενος ἀπὸ τὸν Πολυκράτη τυράννον τῆς Σάρου. Σιμωνίδ.
 Σμερδῆς, ἰος, ὁ. Υἱὸς τοῦ μεγ. Κύρου καὶ τῆς Κασσανδράνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καμβύσου. Ἡρόδ. 2) μάγος τις τῶν Περσῶν ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς καθηρέθη τοῦ θρόνου. Ἡρόδ.
 Σμερδῶς, ἡ, ὄν. = σμερδαλέος. Ὅμ.
 Σμερδομένης, εως, ὁ. κύρ. ὄνομ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάμου. Ἡρόδ.
 Σμέω, ἰων. ἀντὶ σμάω.
 Σμηγμα, τό (σμήχω). Τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, καθαίρειν. 2) τὸ παρ' ἡμῶν, σαπύνειν ἢ σαπύνειν, τὸ πρὸς κάθαρτον καὶ πλύσιμον ἐπιτήθειον. Ἀθηναῖος. 3) παρ' Ἰνδοῖς ἡ ἀλοιφή. ὁθεν
 Σμηγματωπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ἀλείφας, ἢ σαπύνει πωλῶν.
 Σμηγματώδης, εως, ὁ, ἡ (σμηγμα-εἶδος). Ὁ ἀνήκων, ἢ χρήσιμος καὶ ἐπιτήθειος εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἢ καθαίρειν καὶ ἀποπλύνειν. Ἱπποκράτης.
 Σμηκτής, ου, ὁ (σμήχω). Ὅστις ἀλείφει, ἢ τρίβει, ἀποπλύνει, ἀποκαθαίρει, ἀποσπογγίζει ὁθεν
 Σμηκτικός, ἡ, ὄν. = σμηγματώδης.
 Τέμ. Γ.

Σμηκτής, ἰδος, ἡ (σμήχω). Ὁ Γῆ. Εἶδος γῆς ἐπιτηθείας εἰς τὸ παατρεῦειν τὰ ὑράσματα, ἢ ἐνδύματα, πηλός. Ἱπποκράτης.
 Σμηκτός, ἡ, ὄν (σμάω). Ἀλειμμένοις, χρισμένοις.
 Σμηκτρίς, ἰδος, ἡ, = σμηκτής.
 Σμήλη, ἡ, = σμήγμα, ἄμφ. (σμήλω, = σμάω). ὁ Ἦσυ. ἔχει καὶ «σμήλαι, ῥύφαι».
 Σμημα, τό (σμάω). = σμήγμα, κατὰ Φρυν. Ἀττ. τύπος, ἀφ' οὗ
 Σμηματφορεῖον, τό (φορέω). Θήκη σμηγμάτων. Ἀριστοφ.
 Σμηνηδών, ἐπίρ. (σμήνος). Σωρηδών.
 Σμηνέον, τὸ, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σμήνος.
 Σμηνέων, ἄνος, ὁ, = σμηνών. Ἀπολλ. Ἰστορ.
 Σμηνοδόκος, ὁ, ἡ (σμήνος-δέχομαι). Κυψέλη, κουδούλιον. Ἀνθολογία, ποιητ.
 Σμηνοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Μελισσοργός, ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν μελισσῶν. Ἦσυχ.
 Σμηνος, εως, τό. Τὸ τῶν μελισσῶν ἄγγεον. Ξενοφ. 2) συνθ. τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν καὶ μεταφορικῶς, πλῆθος, σωρός. Ἀριστοφ. (ἐκ τοῦ ἐσμός). ὁθεν
 Σμηνοργέω, ὦ, ἥσω (σμηνοργος). Εἶμαι ἐπιμελητής τῶν μελισσῶν. 2) μέτ. σμηνοργεῖσθαι, ἐπὶ μελισσῶν, ὅταν αὐταὶ ἐκβάλλωσι τὰ γεννήματα αὐτῶν, ἢ μεταβαίνωσιν εἰς τι μέρος, καὶ αὐτοῦ ἐμφολεύωσι. Στράβ. ὁθεν
 Σμηνοργία, ἡ. Ἡ περιποίησις καὶ ἐπιμέλεια τῶν μελισσῶν. Πολύδ.
 Σμηνοργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). = σμηνοκόμος. Λίλιαν.
 Σμηνών, ἄνος, ὁ (σμήνος). Ὁ οἶκος τῶν μελισσῶν, ὁ τόπος ἔνθα ἱστανται τὰ καλὰ θία αὐτῶν.
 Σμηξίς, ἡ (σμήχω). Πλύτιμον, πάστρευμα.
 Σμηρέα, ἡ. παρὰ Θεοφράστ. καὶ, σμηρία, ἡ. παρ' Ἦσυ. Εἶδος σιστοῦ.
 Σμηριγξ, ἡ, = μῆριγξ. Λυκόρρ. Ὁ Ἦσυχ. ἔχει, «σμηρύγες», βόστροχοι, καὶ αἱ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μῆροῖς, καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες.
 Σμηρίζω, = σμυρίζω. Λείων ποιῶ.
 Σμηρινθός, ἡ, = μῆρινθος.
 Σμηρίς, ἡ ἰδε σμύρις.
 Σμηρίσμα, τό (σμηρίζω). = σμύρισμα.
 Σμήχη, ἡ, = σεῦλον.
 Σμήχω, = σμάω. Ὀδύς. 2) = σμυρίζω.
 Σμηκρίνης, ὁ (σμηκρός). Φειδωλός, φιλάργυρος, Ἰουλιαν. Καῖς.
 Σμηκρῆς, ἡ, ὁ. κύρ. ὄνομ. Στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων. Ξενοφ.
 Σμηκρίων, ἄνος, ὁ. Ἀθηναῖος τις. Πλάτ.
 Σμηκρυνώμωνος, ὁ, ἡ (γνώμη). Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος. Νικητ. Χρον.
 Σμηκροκῆρυξ, ὁ (κῆρυξ). Μικρὸς κῆρυξ, ἄμφ.
 Σμηκρολογία, ὡ. Σμηκρομερής, σμηκροπρέπεια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἀττικὰ ἐκ τοῦ σμηκρός, = μικρολογία, μικρομερής, κ.τ.λ.
 Σμηκρός, ὁ, ὄν. ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Ἀττικοὺς, ἀντὶ μικρός. ὁθεν
 Σμηκρότης, ἡ, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, μικρότης.
 Σμηκρύνω, Ἀττ. ἀντὶ, μικρύνω.
 Σμηκρῆς, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. Τύραννός τις ἐν Θράκη. Ἀριστοφ. 2) Ἀθηναῖός τις. Δημοσθ.
 Σμηκρῆς, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς τινος Ἀριστοφ.
 Σμηκρῆς, ὁ. Ὄνομα γέροντος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ. Ἀριστοφ.
 Σμηλά, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδ.
 Σμηλα, ἡ, = σμήλη. Φανίας.

Σμ ι λ α χ ι ν ο ς, ι ν η, ι ν ο ν. Ὁ ἐλ σμίλακος ὢν, ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ἢ τοῦ ξύλου Πολυδ. παρὰ τὸ
 Σμ ι λ α ξ, α κ ο ς, ἢ καὶ σμίλος, καὶ, μίλαξ, καὶ, μί-
 λ ο ς. Εἶδος δένδρου φύλλα ἔχοντος ὁμοία τῇ Ἑλάτῃ.
 Νίκανδρ. 2) «σμίλαξ κηπαία». Διοσκορ. εἶδος τῶν
 κυάμιων, χονδρογράφου. 3) δένδρον τι ἐκ τοῦ εἶ-
 δους τῶν δρυῶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ οὕτω καλούμενον.
 Θεοφρ. 4) «σμίλαξ λεία». Διοσκορ. «κισσοειδὲς
 φυτὸν ἐλισσόμενον πρὸς τὸ ὕψος» καὶ, Σμίλαξ τρα-
 χεῖα, εἶδος ἑτερον αὐτοῦ. Θεοφρ.
 Σμ ι λ ε υ μ α ζ, τὸ (σμιλεύω). Τὸ διὰ τῆς σμίλης κε-
 κομμένον, τετορνευμένον, καὶ τὸ ἀπὸ σμίλης ἐκβαλ-
 λόμενον πελέκημα, ξύσμα. Ἀριστοφ.
 Σμ ι λ ε υ τ ο ς, ἢ, ὄν. Γλυμμένον, τορνευμένον διὰ
 τῆς σμίλης· καὶ μεταφ. π. χ. ῥήματα. Ἀνθολ. ἐκ τοῦ
 Σμ ι λ ε τ υ. Διὰ τῆς σμίλης λεπτῶς ἢ τεχνικῶς κό-
 πτω, πελεκῶ· ἐκ τοῦ
 Σμ ι λ η, ἢ. Κοπίδιον, κονδυλομάχαιρον, ἐργαλεῖον
 τοῦ λιθοξόου, τοῦ σκυτέως, καὶ τοῦ χειρούργου με-
 ταφωρ. καὶ τὸ γλαφυρὸν ὕψος τοῦ γράφειν τῶν πα-
 λαίων. Ἀριστοφ.
 Σμ ι λ ι ο ν, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, σμίλη.
 Σμ ι λ ι ς, ι δ ο ς, ὁ. κύρ. ὄνομ. Τίδς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ
 Αἰγίνης, ἀγαλματοποιός. Πανταν.
 Σμ ι λ ι ω τ ο ς, ἢ, ὄν. Ὁ σμίλης εἶδος ἔχων.
 Σμ ι λ ο ς, ἢ· ποιητ. = σμίλαξ. Νίκανδρ.
 Σμ ι λ δ υ ρ ι δ η ς, υ ς, ὁ. κύρ. ὄνομ. Τίδς τοῦ Ἱππο-
 κράτους, εἰς ἄκρον ἀβρὸς καὶ ἡδυπαθής. Ἡρόδ.
 Σμ ι λ θ α, ἢ, = σμίνθος. Ἡσίοδ.
 Σμ ι λ ε υ ς, ε ω ς, ὁ. καὶ, Σμίνθιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ
 Ἀπόλλωνος. Ὀμηρ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀπὸ πό-
 λεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης· κατὰ δὲ Ἀπίω-
 να, ποντικόν, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἱ γὰρ Κρήτες
 τοὺς μῦας, σμίνθους καλοῦσιν· καὶ ἐν Ρόδῳ, σμιν-
 θία ἐροῦν· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν
 καρπὸν τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος
 διέφθειραν τοὺς μῦας· καὶ ἐν Τροίᾳ τῶν μυῶν
 κατατρωνόντων ποτὲ τὰς ἀσπίδας τῶν πολεμιστῶν
 αὐτῆς Τευκρῶν, ὁ Ἀπόλλων ἠφάνισεν αὐτοὺς, καὶ
 ἡλευθέρωσε τὴν χώραν.
 Σμ ι λ ν θ η, ἢ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Στέφ. Βυζ.
 Σμ ι λ ν θ ι ο ν, τὸ. Νὰς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος
 ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ. Στράβ.
 Σμ ι λ ν θ ο ς, ὁ. Ποντικός· παρὰ ποιηταῖς· κατὰ Σχολ.
 ἱλ. Κρητικὴ λέξις.
 Σμ ι λ ν δ ι ο ν, τὸ, ὕποκορ. τοῦ, σμινύη.
 Σμ ι λ ν ὑ η, ἢ. Δίκελλα, δίκοπος ἄξινη, λίγος, λισγά-
 ριον· Πολυδ. ἀφ' οὗ
 Σμ ι λ ν υ δ ε, ὁ, ἢ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σμινύην. Νίκ.
 Σμ ι λ ν υ ς, ὕος, καὶ ὕδος, ἢ, = σμινύη.
 Σμ ι λ ρ ι ς, ι δ ο ς, ἢ, = σμύρις.
 Σμ ο γ ε ρ δ ε, ἄ, ὄν, = μογερός. Γραμματικ.
 Σμ ο ι δ ε, ἢ, ὄν· καὶ, μοιός, σμυδός, = σκυθρωπός.
 Ἡσύχ. (πιθανῶς ἐκ τοῦ, μῶν, τροπῇ τοῦ υ εἰς ο ι).
 Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἐτι «σμοῖος χαλεπός, φθερός, στυ-
 γνός». 2) κύρ ὄνομ. Ἀθηναῖος τις ἐκλήθη εἰς ἐκ τοῦ
 ἱππικῶ.
 Σμ ο κ ο ρ δ α ω, ὦ, φῶτ. = συνουσιάζω.
 Σμ υ γ ε ρ δ ε, ἄ, ὄν· καὶ ἐπὶ ρ. ρῶς· ποιητ. Ἀθλιος.
 Ἀππ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει «συμγερόν, ἐπίπονον, οἰκτρὸν,
 πονηρόν, ἐπίβουλον, ἀνικαρόν χαλεπόν».
 Σμ ύ λ α, καὶ, σμύλλα, ἢ. Εἶδος ἰχθύος ἄγνωστον. Γλωσσ.
 Σμ ύ ρ α ι ν α, ἢ· ποιητ. = μύραινα.
 Σμ ύ ρ α ι ν ο ς, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἀδιόριστον.
 Σμ υ ρ ι ζ ω (σμύρις). Ἀποτρίβω, λίθους λειαινῶ διὰ
 τῆς σμύριδος.

Σμ υ ρ ι ζ ω, ποιητ. ἀντί, μυρίζω.
 Σμ υ ρ ι ς, ι δ ο ς, ἢ, κατὰ Διοσκορ. Εἶδος λίθου, κατὰ
 δὲ Ἡσυχ. ἄμμου εἶδος, δι' ἧς οἱ λιθοτόμοι ἢ οἱ
 τὰς εὐγενεῖς λίθους κόπτοντες τρίβουσι, καὶ λειαι-
 νοῦσιν αὐτάς· ἔστι δὲ ὁ λίθος οὗτος κυρίως ἐκ τοῦ
 εἶδους τῶν σιδηροχάλικων, λεγομένων, (ἐκ τοῦ,
 σμάω)· ἐντεῦθεν παρ' Ἰωβ. «σμυρίτης λίθος».
 Σμ υ ρ ι σ μ α, τὸ (σμυρίζω, σμύρις). Τὸ ἀποτρίβειν
 διὰ τῆς σμυρίδος λειανθέν· ἐξαιρτ. σωλήν.
 Σμ υ ρ ι σ μ α τ ι ο ν, καὶ, σμηρισμάτιον, ὕποκορ.
 τοῦ, σμύρισμα.
 Σμ υ ρ ι τ η ς, ο υ, ὁ. «Λίθος», ἴδε σμύρις.
 Σμ υ ρ ν α, ἢ. Ἰων. νη. Ὁ κομμοισιδὴς κυλὸς (δάκρυον)
 τοῦ δένδρου τῆς Ἀραβίας μύρτος, τὸ ὅποιον με-
 τεχειρίζοντο διὰ τὴν βαλσαμικὴν τὰ λείψανα, μο-
 σχολίανον. Ἡρόδ. 2) μύρτος, δένδρον τι. 3)
 Σμύρνα, ἢ καὶ Μύρβα, θυγάτηρ τοῦ Θεάαντος καὶ
 τῆς Ἀριεΐας, μεθ' ἧς συνευρεθείς ὁ ἴδιος πατήρ
 αὐτῆς ἐγέννησεν, ὡς λέγουσι, τὸν Ἀδωνιν, ἢ δὲ
 Ἀφροδίτῃ μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον
 μυρτινῆν. Ἀπολλόδ. 4) Σμύρνα. Ἰων. Σμύρνη. Πό-
 λις παράλιος τῆς Ἀσίας, καὶ νῦν Σμύρνη. ὅθεν
 Σμ υ ρ ν α ι κ ο ς, ἢ, ὄν. Ὁ ἐκ τῆς Σμύρνης ὢν, ἢ ἀνή-
 κων αὐτῇ. Λουκιαν.
 Σμ υ ρ ν α τ ι ο ς, αἰ α, αἶον. Μελέαγρ. «Κλάδος σμυρ-
 ναῖος», τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ ἐκρέει ἡ σμύρνα. 2)
 ὁ ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης ὢν, ἢ κάτοικος αὐτῆς.
 Σμ υ ρ ν ε τ ι ο ν, τὸ, = σμυρνέον.
 Σμ υ ρ ν α ζ ω, ἄσω, καὶ
 Σμ υ ρ ν ι ζ ω, ἴσω (σμύρνα). Μιγνύω ἢ κατασκευά-
 ζω μετὰ σμύρνης· «ἐσμυρнисμένος οἶνος», ὁ μετὰ
 σμύρνης μεμιγμένος.
 Σμ υ ρ ν ι ν ο ς, ι ν η, ι ν ο ν (σμύρνα). Ὁ μετὰ σμύρνης
 ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος.
 Σμ υ ρ ν ι ο ν, τὸ. Διοσκορ. τὸ παρὰ Θεοφράστ. Ἱπ-
 ποσύειον, φυτὸν ἐκ τῆς γένσεως καὶ ὁσμῆς τῶν
 σπόρων αὐτοῦ πρὸς τὴν σμύρναν.
 Σμ υ ρ ν ο ε ι δ η ς, ε ὅ ς, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὁμοιος σμύρνη.
 Σμ υ ρ ν ο φ ο ρ ο ς, ὁ, ἢ (φέρω). Ὁ σμύρναν φέρων.
 Σμ ύ χ ω, ξω. Καίω, μακαίνω, κρυφοκαίω. ἱλ. παθητ.
 «σμήχεσθαι», ἀφ. β. ἐσμήγην, κατακαίεσθαι ὑπὸ
 πυρὸς ἀσθενούς ὑποκάτω τῆς στάκτης, ἀνευ φλογὸς
 εὐρισκομένου. ἱλ. μεταφορικ. φθείρομαι ὑπὸ τινος
 κρυφίου ἐσωτερικοῦ πάθους. Ἀπολλ. Ἀργ.
 Σμ ῶ δ ι γ ε, ἱγος, ἢ (σμῶχ). Πληγὴ, πρίσμα διὰ
 τὸ ὑποκρυθεῖν αἷμα· ἐξαιρέτως ὑπὸ κτυπήματος.
 ἱλ. ἀφ' οὗ
 Σμ ῶ δ ι κ δ ε, ἢ, ὄν. «φάρμακον σμωδικόν», Ἐπιτή-
 δειον εἰς τὸ νὰ ἰατρεύσῃ σμωδίγας.
 Σμ ῶ δ ι ε, ἱγος, ἢ, = σμωδίγξ.
 Σμ ῶ ν η, ἢ. Ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πλήξις, καταφορά·
 ἔτυμον.
 Σμ ῶ ς, ἢ, = σμῶνη. Ἡσυχ.
 Σμ ῶ χ ω, ξω, = σμάω, σμήχω. 2) Δέρω, πλήττω,
 ἐπὶ ματτιγώσεως καὶ οὐνειδιστικῶν λόγων. ἔτυμον.
 3) κατατρίβω, καταλωνίζω. Ἀρσφ. «σμῶχετ'
 ἄμφοιν ταῖν γνάθωιν», μασσάτε μὲ βίαν.
 Σ ο α ν ε ς, οἱ. ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ
 τὴν Εὐξείνιον πόντον. Στράβ.
 Σ ο α ν η ς, ο υ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας. Ἡτολ.
 Σ ο θ α ρ ε σ μ α ι, μέτ. (σοβαρός). Σοβαρὸς εἰμι,
 φέρομαι σοβαρά· ὁ Ἡσυχ. σοβαρεύεται, ἐπαίρεται.
 Σ ο θ α ρ ο β λ ε φ α ρ ο ς, ὁ, ἢ (βλέφαρον). Ὑπερήφα-
 νος, ὑπερόπτης. Ἀνθολογ. ποιητ.
 Σ ο θ α ρ δ ε, ἄ, ὄν· καὶ ἐπὶ ρ. ρῶς (σοβῶ). Ἐλα-
 φρός, λεπτός, ὀγλήγορος. Ἀριστοφάν. 2) ὑπερήφα-

νος, αὐθάδης, ὑψηλόφρων, μάταιος, μεγαλοπρεπής κατὰ τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, πολύτιμος. Αἰλιαν.

Σοβάς, ἄδος, ἢ ποιητ. Ξηλὺκὸν τοῦ, σοβαρός. Ὁ ξείνα, ὁρμητικὴ, ἀγρία. Εὐπολις· παρ' Ἀθηναίων, καὶ εἶδος ὁρχήσεως. 2) ματαία, υπερήφανος, ἀγαπῶσα τὰς μεγαλοπρεπείας.

Σοβέω, ὦ, ἥτω Ἐξίππάζω, φοβίζω, κυνηγῶ, ἀπομακρύνω ἀποβάλλω. Ξενοφ. κινῶ τι ὀγλήγορα, τινάστω. Ἀριστοτ. παθ. εἶμαι εἰς σφοδράν, ἐμπαθῆ κίνησιν, ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς τι. Εὐριπ. 2) οὐδετέρ. »σοβέειν» ὁρμήεις, σφοδρῶς, υπερηφάνως, ἢ μεγαλοπρεπῶς καὶ καμαρωτὰ βαδίζειν. Δημοσθ. (ΣΑΩ, σῶς, σῶς, σῶς).

Σόβη, ἢ (σοβέω). Ἡ τοῦ ἵππου οὐρά, δι' ἧς ἀποδιώκει τὰς μυῖας ἀπὸ τοῦ σώματός του. Ἱππιατρ. 2) ὁ ἐκ ταύτης κατασκευαζόμενος λόφος, φούντα ἐπὶ τὰς περικεφαλαίας. Σουίδ. 3) καθόλου, παχεῖα φούντα ἀπὸ τριχῶν, πυκνὴ χαίτη.

Σόβησις, εὐς, ἢ. Τὸ ἐκφοβίζειν, ἀποδιώκειν. 2) ταχεῖα, σφοδρὰ κινήσεις· ἐξαιρετ. ταχὺ, υπερήφανον βᾶσισμα. 3) τροπικ. ἀνησυχία, βία, ὀγλήγοράδ. Πλούταρχ.

Σόβος, ὁ, = Σάτυρος, ἢ ἔνεκα τῶν πυκνῶν τριχῶν τὰς ὀπίστας εἰχον, ὡς λέγουσιν, οἱ Σάτυροι, ἢ διὰ τὸν ἄγριον αὐτῶν χαρακτήρα, διὰ τὰ πηδήματά των, διὰ τὴν ὀρεξίν τοῦ νὰ χορεύωσι. κτλ.

Σογδιανή, ἢ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα νῦν τὴν Ἀρκτικὴν Βουχερίαν. Ἀρρίαν.

Σογδιανοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Σογδιανῆς. Στράβ.

Σόγδοι, οἱ. Τὸ αὐτό. Ἀρρίαν.

Σογδοί, οἱ. Τὸ αὐτό. Ἡρόδ. 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδοκίς. Ἀρρίαν.

Σόγχοι, ὁ. Εἶδος λαχάνου ἀγρίου, ζοχάριον, καὶ ζόλος ἐν τῇ συνηθείᾳ. Θεόφραστ. ὅθεν

Σογχώδης, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σόγκου, ἢ ὅμοιος σόγκῳ ὢν.

Σόγχοι, ὁ, = σόγκος.

Σόδομα, τά. Πόλις τῆς Ἰουδαίας· ὅθεν

Σοδομίτης, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Σόηθοι, καὶ Σούηθοι. Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας. Στράβ.

Σοῖο. Ἰων. ἀντί, σεῦ, γενικ. τῆς, σὸς, σὸν, ἀντανυμίας. Ὀδύσ.

Σοῖς, ἴδος, ἢ (σός, σοῦς). = σοβάς. Ἡσύχ.

Σοῖσι. Ἰων. ἀντί τοῦ, σοῖς.

Σοῖσφα, ἴδε σοῦσφα.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκυδ.

Σόλεις, εντος, ὁ. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ, νῦν Κάθο Σπαρτέλ. »Σολ. ἄκρα». Ἡρόδ. καὶ Σολουντίς, ἴδος, ἢ »ἄκρα». Ἡσύχ. 2) ἢ Πόλις τῶν Ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, νῦν Castello di Solanto. Θουκυδ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, νῦν Σολία. ὅθεν Σόλοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ· νῦν Μεζιτλού· ὅθεν Σολεὺς, ὁ κάτοικος. Ξενοφ.

Σολοικία, ἢ, = σολοικισμός. Λουκιαν.

Σολοικίζω, ἴσω (σολοικός). Ὁμιλῶ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς ὀρθῆς συντάξεως τοῦ λόγου· βαρβαρίζω, ὁμιλῶ σφαλερὰ. Ἡρόδ. 2) τροπικ. ἀμαρτάνει, φέρομαι ἀπεριπῶς, ἢ ἀδεξιῶς· ὅθεν

Σολοικισμός, ὁ. Πταῖσμα ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθοῦς ὁμιλεῖν, γράφειν, καί, ἀνάρμοστον φέρειμον, ἀδεξιότης.

Σολοικιστής, οὗ, ὁ (σολοικίζω). Ὅς τις ἀμαρτάνει πάντοτε εἰς τὸ ὁμιλεῖν, γράφειν.

Σολοικοεῖδής, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὁμοίος σολοικισμῷ· ἐκ τοῦ

Σόλοικος, ὁ, ἢ. Ὁ ἔσφαλμένος ὁμιλῶν μίαν διάλεκτον, ἐκ τῶν ἑκατοίκων τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως, Σόλοι, καλουμένης, οἱ τινες κατὰ τὸν Λαέρτιον διέφθειραν τὴν γλῶσσαν τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν, καὶ ἀχρεῖως ὠμίλου αὐτὴν. »φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχήν, ὡς ἀνδρῶν Ἀττικῶν ποτε οἰκησάντων εἰς Σόλους»· ἢ »κατ' Εὐστ. διότι καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξαγροικισθέντων διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν· θθεν καὶ πάντας τοὺς τοιοῦτους, σολοίκους λέγεσθαι, ὁ ἔστι βαρβαρόσυρος κατὰ τοὺς ἐν Σόλοις οἰκήσαντας. 2) ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων, βαρὺ, δυσάρεστον, παράξενον· ὅθεν ἀπολίτευτος, χωριότης ἀνθρώπος, ἀηδής. Ξενοφ. ἢ καθ' Ἡσύχ. ἀμαθής, ἀδιὰφορος· συγκρ. σολοικότερος. Ξενοφ. ὅθεν

Σολοικοφάνης, ἴος, ὁ, ἢ (φαίνομαι). Ὁ φαινόμενος ὡς σολοικισμός. »σολοικοφανὲς χωρίον», παρὰ Γραμματικοῖς τὸ δοκεῖν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δὲ· ἐπὶρ. σολοικοφανὲς.

Σολοιτύπος, ὁ, ἢ (σῶλος, τύπτω). Ἐργάτης σιδήρου ἢ χαλκοῦ.

Σόλος, ὁ (σέλλω). Σῶμα ἢ μάζα ἐκ σιδήρου, ἥτις σιδηρουρεγίται, ἢ χύνεται. 2) ὁ σιδηροῦς χυτὸς δίσκος, δι' οὗ ἔπαίζον, ἢ ὅν μετεχειρίζοντο οἱ γυμνασταὶ εἰς τὸς ἀγῶνας. Ἰλ.

Σολοῦς, συναίρ. = σολόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἢ. Κώμη τῆς Κορινθίας. Θουκυδ.

Σόλυμα, τά. = ἱεροσόλυμα. Στέφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὀμ.

Σόλων, ἄνος, ὁ. Ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Ἐξηκστίδου, ἀνὴρ φρονιμώτατος καὶ πολιτικώτατος, συντελέσας μεγάλως εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν μάρφωσιν τῶν συμπολιτῶν του· ἀπέθανεν εἰς ξένην γῆν περὶ τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μὴ δυνήθεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς ἐν Ἀσίᾳ περιόδους του, διὰ ῥαδιοουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου. Ἡρόδ.

Σομφός, ἢ, ὅν. Σπογγοειδής, ἀραιὸς, καί, μαλακός, κενός. 2) μεταφορ. »φωνὴ σμφή», βαθεῖα, χονδρὴ, βραγχώδης. καὶ εἰς τὰ χρώματα, τὸ φαιὸν, τὸ μεταξὺ λευκοῦ καὶ μέλανος. Ἱπποκράτ. ὅθεν

Σομφότης, νητος, ἢ. Ἡ κατάστασις τοῦ σμφοῦ.

Σομφώδης, εὐς, ὁ, ἢ (σμοφός-εἶδος). Ἀραιὸς, μαλακός, ἢ ὀλίγον σπογγώδης. Ἡσύχ.

Σομαί, συναίρ. σοῦμαι μέτ. (σός, σοῦς). Τρέχω, υπάγω, ἔρχομαι ὀγλήγορα, φεύγω. Ἀριστοτ. »σώμην», ἔτρεχον, ἐπορεύομην. Καλλιμάχ. ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμμτ. ἔχουσι τὸν Δωρικὸν τύπον »σῶμαι, ἔρπω» σώται, ὁρμᾶται, ἔρχεται· καὶ τὸ ἐνεργ. σοῦω, = σῶω, ἀντί σοῦται, εὐρηται παρὰ Σοφκλ. σῶται.

Σόος, σόη, σόον, παρ' Ἐποπ. ἀντί, σῶος, καὶ συγκ. σῶς ἐκ τοῦ ἀρχοῦστος σῶος. Σισωσμένος, ὑγιής, ἀβλαβής, ὁλόκληρος. Ἰλ.

Σόος, καὶ συναίρ. σοῦς, σοῦ, ὁ. Πᾶσα σφοδρὰ κίνησις, ὁρμὴ· ἐξαιρ. εἰς τὸ ὑψος. Ἀριστοτ. Δωρ. σῶς (Σῶω, Σοῶς).

Σόος, καὶ Σοῦς, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Πλούτ.

Σορέλλην, ἴηνος, ὁ (σορός-Ἑλλην). Ονομα περιγε-

λαστικόν, διδόμενον ἢ λεγόμενον εἰς τοὺς γέροντας, ὅσοι εἶναι μὲ τὸ ἕνα ποδάρι εἰς τὸν τάφον. Εὐστάθ.

Σορεῦω. = σωρεύω. Ἡσύχ.

Σορηδὼν, ἐπὶ. ἀντί, σωρηδόν. Ἡσύχ.

Σοροβλέφαρος, ἡμωφ. ἀνάν. ἀντί, σοβαροβλέφαρος.

Σοροθαίμων, υἱος, ὁ (σορὸς-θαίμων). λέξεις Κομικῆ καὶ σκωπτικῆ. Πλουταρχ. = σορέλλην.

Σοροεργὸς, ὁ, ἡ. Μανέθ. καὶ

Σοροπηγὸς, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ κιθώρια ποιῶν τοῖς νεκροῖς. Ἀριστοφάν.

Σορόπληκτος, καὶ

Σοροπληξ, ἡγος, ὁ, ἡ, = σοροθαίμων. Εὐστάθ.

Σοροπλοκεῖν. Ἐνταφιάζειν, περιστέλλειν τὸν ἐχθρόν. Γλωσσ.

Σοροποιὸς, ὁ, ἡ (ποιέω). = σοροεργός.

Σορὸς, ἡ. Δοχεῖον· ἐξαίρετ. τὸ κιθώριον ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἢ θήκη τοῦ λειψάνου. Ἡρόδ. ἐτι δὲ καὶ θήκη τις, ἢ κεράμιον ἀγείν, ἐν ᾧ ἐναπετίθεισαν τὰ ὀστέα τοῦ ἀναλελυμένου σώματος καὶ ἐφύλαττον αὐτά. ἰλ. 2) κομικ. ὁ ὑπέργηρος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. Ἀριστοφάν.

Σορωνίς, ἰδὸς, ἡ. Ἐλᾶτι παλαιά. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ «σωρωνίς», ἔχει· πιθονῶς ἀντί, σωρωνίς.

Σὸς, σή, σόν, κτητ. ἀντωμυμ. ἐκ τοῦ, σύ. ἰδικὸς σου, ἰδική σου, ἰδικόν σου. Ὅμ. καὶ «σὸς πόθος», ὁ πρὸς σὲ πόθος. Ὅδ.

Σοῦάνοι, καὶ Σάκωνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολ.

Σοῦβος, ὁ. Εἶδος δορκάδος. Ὀππικ. τὰ Χειρόγραφα «σῆβος, σούγος, καὶ σοῦβλος» ἔχουσιν ἴσως «σούχος» ἔγγραψεν ποτέ.

Σοῦγδιὰς, ἄδος, = Σογδιὰς, δηλ. ἡ ἐκ τῆς Σογδιανῆς οὔσα. Διον. Περιηγ.

Σοῦδάριον, τό. ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sudarium. Μανδύλιον, δι' οὗ οἱ Ἑβραῖοι περιέδενον τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ. Ν. Διαθ.

Σοῦδηνόι, ἰδε Σινδοί. 3. σημασ.

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pometia. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σουεσσούσουλα, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ νῦν Castello di Sessola. Στράβ.

Σουετόνιος, ὁ. Suetonius. Τραγουέλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ. Φαβροδάτ. βιβλ.

Σουήβοι, = Σόηβοι.

Σουέδας, α, ὁ. Ὁ γνωστὸς λεξικογράφος.

Σοῦχινος, ἰνὴ ἱνυ, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, succinum. Τὸ ἤλεκτρον ἢ καμωμένος ἀπὸ ἤλεκτρον. Ἀρτεμίδ.

Σοῦκρον, τό. Πόλις τῆς Ταβράκωνικῆς Ἰσπανίας νῦν Sueca. Στράβ.

Σοῦλγας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμων, τό. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας νῦν Sulmona. Στράβ.

Σοῦλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Εὐγενὴς τις γυνεὴ ἐν Ῥώμῃ.

Σοῦλπικιανὸς, ὁ. Sulpicianus. Κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων. Ἡρώδ.

Σοῦλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Σοῦλχοι, καὶ Σολκοί, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας. Στράβ.

Σοῦμα, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ σόμαι· ἴδε τοῦτο.

Σοῦνεκα, συναίρ. ἀντὶ σοῦ ἔνεκα. Σοφ.

Σοῦνιχὸς, ἡ, ὄν. Τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ὡν ἡ ἀνήκων αὐτῇ· ὁ Σουν. = Σούνιος. Ἡρόδ.

Σουνιάρατος, ὁ, ἡ (Σούνιον-ἀράομαι). Ἐπιθέτων τοῦ Ποσειδῶνος, τιμωμένου ἐν τῇ Σουνίᾳ ἀκρωτηρίῳ. Ἀριστοφάν. καὶ «Σουνιέρακος», ὁ αὐτὸς κομικῶς, ὡς νὰ ᾔναι ἱεράς. Ἀριστοφ.

Σοῦνιάς, ἄδος, ἡ. ἐπὶ θ. Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ναὸν ἐπὶ τοῦ Σουνίου. Παυσαν. 2) = Σουνιακός. Διον. Περιηγ.

Σοῦνιεύς, ὁ. ἐπιθετον τοῦ Διὸς ναὸν ἐπὶ τοῦ Σουνίου ἔχοντος. 2) ὁ κάτοικ. τοῦ Σουνίου. Δημ.

Σοῦνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς· νῦν Καθοκόλοναις. Ὅμ. 2) Κώμη καὶ δῆμος ἐν Ἀττικῇ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου. Δημοσθ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου· νῦν Ἰαβάρ. Λουκιαν.

Σοῦριον, τό. Πόλις τῆς Ἰθέριας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ.

Σοῦς, ὁ, = σός, ὁ, κατὰ κράτιν.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλ. Γραφῇ Σουσάν. Μητρόπολις τῆς Σουσιανικῆς ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας· νῦν Τροσέρ, ἢ Σχιστόρ. Ἡρόδ. ὅθεν Σούσιος, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Σοῦσαρίων, υἱος, ὁ. Ἕλλην ποιητῆς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστοφ.

Σοῦσα, α, ὁ. κύρ. ὄνομ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν.

Σοῦσθαι, ἀπαρμυ. τοῦ, σοῦμαι.

Σοῦσια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀβρίαν. πιθ. ἡ παρὰ Πτολ. Σοῦφθα.

Σοῦσιανῆς, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ νῦν Κουριστάν· ὅθεν Σουσιανός, ἡ, ὄν. ἐκ τῆς Σουσιανῆς ὄν, ἡ ἀνήκων αὐτῇ, καὶ ὁ κάτοικ. Ἀβρίαν.

Σοῦσιανῆς, ὁ, ἡ (γένος). Εἰς τὰ Σοῦσα γεννημένος. Αἰσχ.

Σοῦσιανός, ἰνὴ, ἱνυ (σοῦσον). Κατασκευασμένος ἀπὸ κρίνα.

Σούσιος, ἰα, ἱον, = Σουσιανός, ἴδε Σουσιανῆς. Ξενοφ.

Σοῦσις, ἰδὸς, ἡ. Ἑλλ. τοῦ Σουσιανός.

Σούσις, ἡ (σοῦμαι). Σφοδρὰ, ταχέως κίνησις. Ἡσύχ.

Σουσιανός, οὐς, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων. Αἰσχ.

Σοῦσον, τό. Κρίνον, εἶδος ἄνθους εὐώδους. Διοσκορ.

Σοῦσοῦδατα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας, πλησίον τῆς νῦν Σιλεσίας. Πτολ.

Σοῦστι, συγκ. ἀντὶ, σοῖ ἐστί. Ἀρστροφ.

Σοῦσφα, ἡ, σοῖσφα. Πεινᾶ τινὰ ἐν τῇ Ἰνδικῇ Ὀκεανῷ, εὐαγγελίζοντα τοῖς ναύταις τὴν πλησίον κειμένην γῆν.

Σοῦχος, ὁ. Ὁ Κροκόδειλος, ἐν τινι νομῷ τῆς Αἰγύπτου ὀνομαζόμενος οὕτω. Στράβ.

Σοῦω, ταῦτ' ἐν τῷ, σόμαι, σοῦμαι. Ὁ Εὐστάθιος ἀποδίδει τοῦτο εἰς τοὺς Λάκωνας.

Σοφαίνετος, ὁ. Ἕλλην ἐκ Στυμφάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

Σοφία, ἡ. ἱόν. σοφία (σοφός). Ἐπιστήμη, ἡ πάντων μάθησις. 2) ἐμπειρία καὶ ἐπιτηδεύσις εἰς ἐργόχειρα καὶ τέχνας. Ὅμηρος. 3) καθόλου, ἐπιτηδεύσις καὶ πείρα κατὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οικονομικῆς, τῆς δημοσίου ζωῆς, καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. 4) ἀρετὴ, εὐθουλία, φρόνησις, καὶ νοῦς, ἔτι δὲ καὶ πανουργία, δολοφροσύνη. Ἡρόδ. τὸ δὲ ἐν ἀπομν. Ξενοφ. «Μαρσύαν ἐρίζοντο περὶ σοφίας», κεῖται ἀντὶ τοῦ, μουτικῆς. 3) γνώσις κατὰ τὰς ὑψηλότερας ἐπιστήμας, μάθησις.

Σοφίζω, ἴσω (σοφός). Σοφόν, φρόνιμον, εἰδήμονα ποιῶ τινὰ, σωφρονίζω· παθητ. γίνομαι ἢ εἰμὶ εἰδήμων ἢ ἐμπειρος, διδάσκειμαι καλῶς. Ἡσ. ὅθεν «σοφοποιημένος», ἐμπειρος, πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος, καθόλου, φρόνιμος, σοφὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ, ἢ

φρονίμως πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ καὶ φέρομαι ὡς σοφιστής, ἤτοι δολίως πολιτεύομαι, ὁμιλῶ. Ἀριστοφάν. ἔτι δὲ, γίνομαι, ἢ εἰμί σοφιστής. 2) σοφίζομαι, ὡς μέσ. ποιῶ, διατάττω, ἐφευρίσκω τι μὲ γνῶσιν, φρόνησιν, ἐπιτηδεύοις, ἢ τέχνην. Ἡρόδ. ἔτι δὲ, στοχάζομαι τι πανούργως ἢ φρονίμως «τοιαῦτα ἐσοφίζομεθα», σοφιστικὴς λεπτολογίας ἢ σοφίσματα ἐλέγομεν. Ξενοφ. «σοφοισμένους», ἐπὶ ῥ. ἀπατηλῶς, δολίως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν. 3) ἀπατῶ, πλανῶ μὲ δόλον.

Σοφισμα, τό. Σοφὸς, φρόνιμος στοχασμὸς, ἢ ἐφευρεσις. Πίνδαρ. τέχνασμα, μηχανή, ἐφευρεμα. Πλούταρχ. ὁ δὲ Ξενοφ. καλεῖ «σοφίσματα» καὶ τὰς ἐξαίρετους ἐτοιμασίας καὶ κατασκευὰς τῶν φαγητῶν. 2) «σοφίσματα», αἱ δόλαι καὶ ἀπατηλαὶ ἐρωτήσεις, ὁμιλίας, καὶ ἐξηγήσεις τῶν σοφιστῶν, καὶ, ψευδεῖς συλλογισμοί. ὅθεν

Σοφισματίας, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος σοφιστής. Νικήτ Χρον.

Σοφισματικὸς, ἢ, ὄν. Ὁ εἰς σοφίσματα ἀνήκων, ἢ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σοφίσματος. 2) = σοφιστής.

Σοφισμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σοφίσμα.

Σοφισματώδης, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὁμοίος σοφίσματι. Εὐστάθ.

Σοφισμός, ὁ, = σοφίσμα.

Σοφιστεία, ἢ (σοφιστεῖα). Ὁμιλία, φιλονεικία τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τέχνη, δολότης, μηχανή τοῦ σοφιστοῦ.

Σοφιστεῖον (σοφίζομαι). Πρέπει νὰ στοχασθῇ, ἐφευρητὴς τι. Ἀριστοτέλ.

Σοφιστεύμα, τό, = σοφίσμα ἐκ τοῦ

Σοφιστεύω (σοφιστής). Σοφιστής εἰμι, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ ὡς σοφιστής, διδάσκω τὴν ῥητορικὴν τέχνην. 2) ἐνεργητ. τεχνεῖον, καλλωπίζω τι ὡς σοφιστής. καὶ, ὑποκρύπτω, προσποιῶμαι μὲ πανουργίαν. Πλάτων. καὶ, πλάττω, διὰ τοῦ νοῦς ἐφευρίσκω.

Σοφιστήριον, τό. Διδασκαλεῖον, ἢ τόπος ἐνθα διδάσκουσιν οἱ σοφισταί. Κλήμ.

Σοφιστής, ου, ὁ (σοφίζω) = σοφός· ἐξαιρτ. ποιητής. Πίνδ. καὶ, εἰδήμων τῆς μουσικῆς. Ἀθηναῖος. 2) ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὰς υποθέσεις τῆς οἰκονομίας, ἢ τῆς δημόσιας ζωῆς, καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς, γνωστικὸς, ὅστις γινώσκει νὰ συμβουλευῇ καὶ ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους καλῶς. Ἡρόδ. ἐξαιρτ. προκομ-ἐμένος, πολυειδήμων ἀνὴρ. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ ἐπὶ μισθῷ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς καὶ Φιλοσοφίας. Ἰσοκράτης. καὶ ὁ ῥήτωρ, οὐχὶ τὸσον ὁ δημηγόρων, ὅσον ὁ συγγραφεὺς λόγων. Ἰσοκράτ. 4) ἀπατε-δων, μεταχειριζόμενος τὴν ἀγχίνειαν καὶ εὐλωπτίαν του εἰς τὸ νὰ ἀπατήσῃ, κομπαστής, ἀλαζών. Ἰσοκράτ. 5) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὁ διδάσκαλος τοῦ λογογραφικοῦ λόγου, καὶ ῥήτωρ, ὅστις ἔγραφε μετὰ καλοῦ ὕψους καὶ κομψοῦ.

Σοφιστικῶν, ὧν. Πανουργεῖσθαι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν, ὡς ὁ σοφιστής. Πλούτ.

Σοφιστικὸς, ἢ, ὄν. καὶ ἐπὶ ῥ. - κῶς (σοφιστής). Ὁ ἀνήκων εἰς σοφίσματα ἢ εἰς σοφιστὴν τετεχνε-μένος, κεκαλλωπισμένος, ἢ δόλιος, ἀπατηλός.

Σοφιστομανείω, ὧν (μαίνομαι). Ἐνθουσιασμὸν ἔ-χω, ἀγαπῶ υπερβολικῶς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς λό-γους αὐτῶν. Γρηγ. Ναῖ.

Σοφιστρια, ἢ, Σηλ. τοῦ, σοφιστής.

Σοφοδότης, ἢ. Ἡ τῆς σοφίας δότειρα. Διονύς. Ἀρεοπαγ.

Σοφοδωρὸς, ὁ, ἢ (δῶρον). Ὁ δοτὴρ τῆς σοφίας, Διονύς. Ἀρεοπαγ.

Σοφοκλήης, ἢς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σοφίλου, εἰς τῶν ἐνδό-

ξων τραγικῶν ποιητῶν Ἑλλήνων διδασκαλίας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου, τὸν ὅποιον ὁμοῦς ὑπε-ρέβη, συνέγραψε πολλὰς τραγωδίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τὰ διεσώθησαν, καὶ τινα λείψανα ἄλλων σπορά-δων παρὰ τοὺς συγγραφεῖς ἀπέθαναν εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει. Λουκιαν. 2) υἱὸς τοῦ Σωστράτου, Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοπον-νησιακῷ πολέμῳ. Ἀριστοφ.

Σοφόνους, συναρ. νοῦς, ὁ, ἢ (νόος, νοῦς). Ἀγχίνους, εὐφύης. Λουκιαν.

Σοφοποιέω, ὧν (σοφοποιός). Σοφὸν ποιῶ. Διονύς. Ἀρεοπαγ.

Σοφοποίησις, ἢ. Ἡ τῆς σοφίας διδασκαλία.

Σοφοποιός, ὁ, ἢ. Ὁ σοφὸν ποιῶν. Διονύς. Ἀρεοπ.

Σοφός, ἢ, ὄν. καὶ ἐπὶ ῥ. σοφός. Ἐπιστήμων, ἔμπειρος, καὶ ἐπιτήδειος τεχνίτης, εἰδήμων πολλῶν πραγμά-των. Ἡρόδ. = σοφιστής· καὶ «σοφά, τά» τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἢ τὰ διδασκαλῶν καὶ παιδείαν περι-έχοντα πράγματα. Πλάτ. 2) γνωστικὸς τὸσον κατὰ τὰ οἰκίαι, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δημόσιον ζωὴν καὶ κατὰ τὰ πολιτικὰ, ὅστις γινώσκει κατὰ πάντα νὰ συμβουλευῇ καλῶς ἐαυτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡρόδ. καὶ, προσεπικὸς, πανούργος, πολύτροπος, καὶ ἐπιτῶν ζῶων αὐτῶν. Ξενοφ. ὅθεν «τὸ σοφόν», φρόνιμος ἢ δόλιος στοχασμὸς, πανουργία, δόλος, ἀπάτη. Πλάτ. 3) εἰδήμων ὑψηλοτέρων ἐπιστημῶν, πεπαιδευμένος· ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεσε μόνον τὸ θεῖον, σοφόν, [ὡς] ἐξαίρετον ὄνομα· τοὺς δὲ ὀρεγομένους σοφίας, «φι-λοσόφους». 4) συνετός ἢ δολίως ἐφευρεθείς, καλῶς μεμελετημένος· ὅθεν

Σοφὸν, ὧν, = σοφίαν, παρὰ τοῖς Ὁ.

Σόων, = σάων, σάωξ. Ἰλ. ὅθεν

Σοωναύτης, ἢ ὁρθότερος, σωωναύτης, ου, ὁ (ναυ-τής). Σωτήρ, λυτρωτὴς τῶν ναυτῶν ὄνομα λιμένος τινός, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Εὐνούχοι τῶν Περσῶν ὀνομά-ζοντο Σπάδοι.

Σπάδαξ, ακος, ὁ, ἢ, = σπάξ, Γραμματ.

Σπαδίζω, ἔω (σπάω). Ἐκδύω, ἐκδέρω. Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Σπάδιξ, ικος, ἢ (σπάω). Ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ τοῦ δένδρου κλάδος. Νικάνδρ. Ἀλεξ. ἐξαιρτ. ὁ ἀπε-σπασμένος κλάδος τοῦ φούνικος μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ καρποῦ. Πλούταρχ. 2) μουσικὸν τι ὄργανον ὡς ἡ λύ-ρα. Νικόμαχ. 3) ἡ ἀπεσπασμένη φλοῦδα τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου. Γρηγ. Κορ.

Σπάδιον, τό. Αἰολκ. καὶ Κορη. ἀντὶ, στάδιον.

Σπαδονίζω (σπαδών). = σπάω, σπαράττω ὅθεν

Σπαδονισμα, τό. καὶ

Σπαδονισμός, ὁ. = σπαραγμός· ὅθεν, «σπαδονικὸς ἦχος», ὁ διακεκομμένος, μὴ συνεχής.

Σπάδων, ανος, καὶ οντος, ὁ (σπάω). Εὐνούχος. Πλούταρχ.

Σπαδών, ὄνος, ἢ (σπάω). = σπάσμα, σπασμός. Ἰππ. εὐρήνται, ἡμαρτμ. μέντοι, καὶ παροξυτώνως. σπάδων.

Σπάξω, σπάσω, = σπάω. ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «σπάξω», ἀντὶ σπύξω, κατὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν διάλεκτον. ἄμφ.

Σπαθαλάω, ἀντὶ σπαταλάω.

Σπαθαλίον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σπάθη. Ἐπιγραμ.

Σπαθαρίσκος, ὁ, = σφρίστος. Γυναικεῖον προ-κάλυμμα τοῦ προσώπου. Ἀγ. Γρ.

Σπαθατός, ἢ, ὄν. Δωρ. ἀντὶ σπαθητός. Κτωπη-μένος μὲ σπαθίον. ἐκ τοῦ

Σπαθαώ, ὦ, ἦσω. Τῇ σπάθῃ κρούω τὸ ὕψισμα ἵνα πυκνότερον γένηται. Ἀριστρ. 2) τροπ. ἀσώτως ἐξοδεύω, καταδαπανῶ. Ἀριστρ. πολὺ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον τρώγω, τρυφῶ. Λουκιαν. ἀλαζονεύομαι. Φώτ. 3) τροπ. μηχανῶμαι, συρράπτω, πλέκω. Δημοσθέν. παρὰ Φιλστρ. «τὰ φυτὰ θρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες», κάμνουσι κλαδεύοντες μικρότερα. Σπάθη, ἡ. Πλατὺ, ἐπίπεδον ξύλον, ὑφαντικόν, δι' οὗ κρούμενον τὸ ὕψισμα, πυκνοῦται. 2) χουλιάριον ἢ ξυλάριον τι πλατὺ, δι' οὗ ἀνακατόνεται τι. Διοσκωρδ. 3) σπαθίον, σπαθί. 4) εἶδος ξυστρίου τοῦ ἵππου. Πολυδ. 5) τὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς κόπης πλατὺ μέρος. 6) τὰ τῶν πλευρῶν πλατεῖα δοτᾶ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ὠμοπλάτη. Ἰπποκρ. 7) μίσχος, ὃς τις κρατεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀρσενικοῦ φοίνικος. Θεόφραστ.

Σπάθημα, τό (σπαθάω). Πύκνωμα τοῦ ὕψισματος μετὰ κτύπημα τῆς σπάθης· τροπ. «φρονῶν σπάθημα», τὸ ἄγαν φρόνιμον ἢ τὸ πυκνότερον. Σουίδ.

Σπάθησις, ἡ (σπαθάω). Ἡ κρούσις καὶ πύκνωσις τῶν ὕψισμάτων διὰ τῆς σπάθης. 2) σπατάλη, κατεξόδευσις.

Σπαθητός, ἡ, ὄν (σπαθάω). Ὁ διὰ τῆς σπάθης πυκνῶς ὕψισμένος. Ἀθην.

Σπαθία, ἡ, = ἐπάθη. 4-σημασ.

Σπαθίζω, ἴσω (σπάθη). Κινῶ, ἀνακατόνω, ἢ ἐπιχρίω διὰ τοῦ χολιαροειδοῦς ξυλάρου μέσ. «σπαθίζομαι», μύρω ἀλείφομαι διὰ τῆς ἀσπίδος. 2) κρούω μετὰ σπαθί.

Σπαθιναῖα, «ἐλαφος», ὁ, παρὰ Σχολ. Ἀπολλων. ἄνθ' οὗ ὁ Ἡσυχ. σπαθήνης, ἔχει σημαίνει δὲ, νεύρους ἐλάφω, ὧν τὰ κεράτια ὀρθῶς ἔτι ἴστανται.

Σπαθινης, ὄν, ὁ τὸ αὐτό.

Σπαθιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σπάθη.

Σπαθιος, ἰα, ἰον. Ὁ τὸ σχῆμα τῆς σπάθης ἔχων.

Σπαθίς, ἰδος, ἡ, = σπάθη. 2) τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον. Πολδ.

Σπαθισμα, ατος, τὸ, καὶ

Σπαθισμός, οὔ, ὁ (σπαθίζω). Σπαθία, κτύπημα μετὰ σπαθί.

Σπαθίτης, ου, ὁ (σπάθη. 7-σημασ.). Ὁ οἶνος σπαθίτης, ἐκ φοίνικος κατασκευασμένος.

Σπαθολή, ἡ (σπάθη, μήλη). Πλατεῖα μήλη. Γαλην.

Σπαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σπαθία, μαχαίρας ποιῶν. Γλωσσ.

Σπαθοφοίνιον, τό (φοίνιξ). Κοτσάνι τῶν ἄνθων τοῦ φοίνικος. Νικόλ. Μυρεφός.

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ (σπάθη-φύλλον). Ὁ τὰ φύλλα ὅμοια μαχαίρας ἔχων. Θεόφραστ.

Σπαίρω (σπάω). Σπατμούς ἔχω, λαχταρίζω, τρέμω, ἢ κινῶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλοτσῶ, καθὼς ἕνα ζῶον, ὅταν τὸ τραβᾷ τινὰς καὶ αὐτὸ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ· καὶ, ψυχαμαῶ. Ἐπιγράμ. «Ἄρεφον ἔτι σπαίρου τὸ γερόντιον», ἀλγόμενον καὶ σκαρίζον. 2) παραιτοῦμαι, ὀργῶ, ὀκνῶ. Ἡρόδ.

Σπάκα, αἰτιατ. τοῦ, Σπάξ. = κύνων, κατὰ γλῶσσαν Μήδων. Ἡρόδ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρον, τό· ἰδε σκάλευθρον.

Σπαλάκία, ἡ. Ἀμβλυοπία· ἐκ τοῦ

Σπαλάξ, ἄλος, ὁ, = ἀσπάλαξ.

Σπαλεθρον, τό, ἰδε σκάλευθρον.

Σπαλεῖς, Αἰολ. ἄντι, σταλεῖς, ἐκ τοῦ, στέλλω.

Σπαλίον, τό = ψάλιον, ψέλλιον.

Σπαλῖς, ἰδος, ἡ, ἄντι, ψαλῖς. Αἰολ.

Σπαλίον, ὁ (σπάλιον). παρ' Ἀγαθία Πολεμική τις μηχανή, ὑφ' ἧς καλυπτόμενοιοι στρατιῶται εἰς τὰς πολιορκίας εἰργάζοντο πλέγμα ἐκ λύγων, εἰς ὁροφῆς τύπον ἐξεργασμένον, στεγανόν τε τῇ πυκνώσει, καὶ ἀμφιρεπές· τῷ καὶ ἐκατέρωθεν τὰ πλευρὰ εἰς τὰ κάτω παραπετάσθαι, εἰς τὸ ἀποβάλλειν τὸ ἐπερχόμενον.

Σπανᾶδελφος, ὁ, ἡ (σπανός-ἀδελφός). Ὁ ὀλίγους ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἔχων. Σέξτ. Ἐμπ.

Σπανανδρία, ἡ (ἀνὴρ). Ἐλλειψὶς ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπων· ἐκ τοῦ

Σπανη, ἡ ἢ σπανία, ἡ, = σπάνις. Ἰαν. Α. Π. ὅθεν

Σπανήκεις, ἐπὶ ῥ. = σπανίως.

Σπανίζω, ἴσω, καὶ μέσ. σπανίζομαι. Σπάνιος, ὀλίγος εἰμί. Πίνδρ. 2) στερεῶμαι, σπάνιον, ὀλίγον ἔχω, ἔλλειψιν πάσχω. Θουκλ. παθ. παρ' Εὐριπ. «ἐσπανίσμεθα», ἔστερήμεθα.

Σπανίος, ἰα, ἰον· καὶ ἐπὶ ῥ. σπανίως, = σπανός. Ἡρόδ. συγκ. σπανιώτερος. ὅθεν

Σπανιότης, ητος, ἡ = σπάνις.

Σπανίως, εως, ἡ (σπανός). ἐπὶ πραγμάτων. Ἐλλειψίς, ὀλιγότης. Εὐρ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδεια, πτωχεῖα.

Σπανιστός, ἡ, ὄν (σπανίζω). παθ. Οὐ τινος στερεῖται τις, πάσχει ἔλλειψιν, ἢ ἔχει χρεῖαν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πτωχικός, φειδωλός, λιτός. Σοφοκλ. 2) ἔνδεος, πτωχός. Στράβ.

Σπανοκαρπία, ἡ (σπανός, καρπός). Ὁλιγότης ἢ ἔλλειψις καρπῶν. Διόδωρ. Σικελ.

Σπανοπάγων, ὡ, ὤνος, ὁ (πάγων). Σπανός, σπανογένης. Γαλην. ἐκ τοῦ

Σπανός, ἡ, ὄν· ἐπὶ προσώπων. Ἐνδής, πτωχός. 2) ἐπὶ πραγμάτων πᾶν ὅ, τι δὲν εἶναι κοινόν, δὲν εἶναι πάντοτε, ἢ δυσκόλως εὐρίσκεται καὶ ὄχι πλοῦς· σπαρόχως. Ἐπιγράμ. καὶ ἐντεῦθεν, τίμιον, πολλοῦ ἄξιον. Ἡσυχ. ὅθεν

Σπανός, ἡ, ὄν = ἱσπανός. Πλάυτ.

Σπανοσιτία, ἡ. Ἐλλειψὶς αἵτου, τροφῶν, ἢ χάριτος. Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Σπανόσιτος, ὁ, ἡ (σίτος). Ὁ πάσχω ἔλλειψιν γεννημάτων, τροφῶν, χόρτου.

Σπανόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ πτωχός, ἢ ὀλίγους ἔχων σπόρους.

Σπανόουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ ἀραιότεριχον οὐρὰν ἔχων. ἄμφ.

Σπανότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὁ ἔχων ὀλίγα τέκνα. Σέξτ. Ἐμπ.

Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πτωχός κατὰ τὰ φύλλα.

Σπανυδρος, ὁ, ἡ (σπανός, ὕδωρ). Ὁ πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, ἢ ὀλίγον ὕδωρ ἔχων.

Σπάξ, ἀκός, ὁ, ἡ. παρὰ Πέρσαις, ἢ Μήδοις, ὁ σκύλος. Ἡρόδοτ.

Σπάραγμα, τό (σπαράσσω). Τὸ κατεσχισμένον τμήμα. Φιλόστρ. 2) = σπαρχμός· ὅθεν

Σπαρχματώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοίος σπαρχματι· ἡ προξενῶν σπαρχμούς, σπαρχμούς. Πλούταρχ.

Σπαρχμός, ὁ (σπαράσσω). Ξετμός, καταξέσχισμός· τῶν σαρκῶν, τοῦ σώματος, σπασμός, σύγχυσις. Εὐριπ. καὶ, τὴν μετὰ βίαν· ὅθεν

Σπαρχμάδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = σπαρχματώδης.

Σπαράδοκος, ὁ. κύρδης. Πατήρ τοῦ Σκεύθου βασιλέως τῆς Θράκης. Θουκυδ.

Σπαράκτης, ου, ὁ. Ὅστις σπαράττει.
 Σπαράξις, εως, ἡ, = σπαρχμός· ἐκ τοῦ
 Σπαράσσω. Ἀττ. σπαράττω, ξω. Βιαίως σύρω,
 ἀποσπῶ, ξεκολλῶ, ἐκτίλλω, καταξέω, ξεσχίζω,
 κατακόπτω, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, καὶ σαρκωθόρων
 θηρίων. Πλούταρχ. »λώθαι σπαράττειν τινά·
 Λυκόφρ. ἀφνίζω, φθείρω τινά με παντοῖα κακὰ
 καὶ συμφοράς. 2) ταραττώ, σπαρχμὸν ἢ σπασμὸν
 διεγείρω. Γαλήν.
 Σπαργανάω, καὶ
 Σπαργανίζω, (ισω, = σπαρχνῶ. Ἡρόδ.
 Σπαργάνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σπάργανον. 2) φυ-
 τόν τι. Διοσκορ.
 Σπαργανιώτης, ου, ὁ. Παιδίον εἰς τὰ σπάρ-
 γαννα. Ὁμ. ἐκ τοῦ
 Σπάργανον, τό (σπάργω). Ἔρασμος ἐν ᾧ περι-
 τυλίσσεται τὸ βρέφος. Ὁμ. 2) ῥάκος (κωλύπανον).
 Ἀριστοφ. καὶ, ὁ καιρὸς τῆς νηπιότητος. Σοφκ. ὄθεν
 Σπαργανῶ, ᾧ. Περιτυλίσσω τὸ παιδίον ἐν τοῖς
 σπαργάνοις· μεταφ. »πυρὶ σπαρχαυοῦσθαι«, περι-
 κυλλοῦσθαι, περιφλεχθῆναι· ὄθεν
 Σπαργάνωμα, καὶ, τό. Τὸ περιτυλιγμένον, τὸ ἐσπαρ-
 γανωμένον. 2) = σπάργανον.
 Σπαργάνωσις, εως, ἡ (σπαργανῶ). Τὸ περι-
 τυλίσσειν τὸ παιδίον εἰς τὰ σπάργαννα· παρὰ
 Διοσκορ. »μαστῶν σπαργάνωσις«, ἡμαρτη. ἀντὶ
 »σπάργωσις«.
 Σπαργαπίς, ιος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τῆς βασι-
 λίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τωμύριος. Ἡρόδ.
 Σπαργάω, ᾧ, ἥσω. Γεμάτος, φουσκουμένος εἰμι
 τόσον, ὥστε κινδυνεύω νὰ σκάσω, ἢ νὰ σπᾶσω ἐπὶ
 πράγματι· ὅντος ἐν ὅλῃ τῇ πληθωρίᾳ του καὶ
 καρποφορίᾳ, καὶ ἐπὶ γῆς ἐτοιμῆς εἰς τὸ γεννηθῆναι,
 ἐκβλαστῆσαι. Ὁ Πούχ. ἔχει »σπαργᾶν· ὅτε οἱ μα-
 στοὶ πλήρεις ὡς γάλακτος· καὶ »σπαργᾶν, ὁ
 πλήρης καὶ θεόμηνος ἐκκρίσεως. Εὐριπ. »μαζὸς
 ἦν σπαργῶν. 2) τροπικ. πλήρης ἐπιθυμίας εἰμι,
 ἔτι δὲ ἀνυπόμονος, ἀκράτητος, ὑβριστής, ἀτελήγης,
 ἀγριος, θυμῶδης εἰμι (παρὰ τὸ σπέρχω, ἢ ὀρ-
 γῶ). ὄθεν
 Σπαργή, ἡ. Φούσκωμα ὑπὸ πλησμονῆς, καὶ τροπ.
 ὀρμὴ ἀκατάσχετος, ἐπιθυμία, ἡ πάθος. Πούχ.
 Σπάργω, ξω. Ὁμ. = σπαρχανῶ.
 Σπάργωσις, εως, ἡ (σπαργῶ). Τὸ σπαργῆν,
 π. χ. »μαστῶν«, ἢ ὑπὸ γάλακτος πλήρωσις τῶν μα-
 στῶν, ὥστε κινδυνεύουσι νὰ διαρρήγῃσι.
 Σπάρδοκος, ὁ. κατὰ τινας = Σπαράδοκος.
 Σπαρίζω, = ἀσπαρίζω καὶ σπαίρω. Γραμματι.
 Σπαρνόβολις, ὁ, ἡ (σπαρνός, πολίος). Ὁ ὀλί-
 γας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρίχας λευκάς ἔχων. Πούχ.
 Σπαρνός, ὁ, ὅν· ποιητ. = σπανός, ὀλίγος, εὐτελής,
 φειδωλός, λεπτός, ἄραιος, διεσπαρμένος ἐδῶ καὶ
 ἐκεῖ. Αἰσχ. Ὁ Πούχ. ἔχει ἔτι »σπαρνιοί, ἐνθαλάτ-
 ται πέτραι«, διεσπαρμέναι (ἴσως ἐκ τοῦ σπείρω).
 Σπάρρος, ὁ. Ἰχθύς θαλάσσιος, οὕτω καὶ παρ' ἡμῶν
 λεγόμεν. (σπαίρων). Ὀππιαν.
 Σπαρταγενής, ὁ, ἡ, ἑός, ὁ, ἡ (σπάρτος, γένος). Ὁ
 σπάρτον γεννῶν. Ἀκπ.
 Σπαρταγενής, ὁ, ἡ, ἐς (Σπάρτη, γένος). Ὁ κα-
 ταγόμενος ἐκ Σπάρτης.
 Σπαρτεύω. Σπάρτοις ἢ σπαρτίοις καθαίρω.
 Σπάρτη, ἡ. Σχοινίον ἐκ σπάρτου καθόλου· σχοινίον,
 ὀρμιά. 2) ἡ τῶν τεκτόνων στάφνη. 3) βολίς, κά-
 θετος, μόλιθος· ὄθεν παρὰ Βασιλείου »τὸν λίθον
 ποτὶ σπάρταν ἄγειν«. 4) κύρ. ὄνομ. Δωρ. Σπάρτα.
 Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννή-

σῶ, καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων. Ὁμ. νῦν ἐρείπια
 πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Πausan. ὄθεν Σπαρ-
 τήθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς Σπάρτης, καὶ Σπαρτίνου,
 ἐπὶρ. εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμρ. 5) γυνὴ τοῦ Λακε-
 δαίμονος, καὶ θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα, ἐξ' ἧς ὠνο-
 μάσθη ἡ πόλις Σπάρτη. Ἀπολλοδ.
 Σπαρτία, ἡ· ἴδε συρματίς.
 Σπαρτιάς, ἄδος, ἡ = Σπαρτιάτις. Στέφ. Βυζ.
 Σπαρτιάτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης.
 Ἰων. ἡτης. Ἡρόδ.
 Σπαρτιανός, ὁ, ὅν. Ὁ τῆς Σπάρτης. Λουκιαν.
 Σπαρτιάτις, ἰδος, ἡ· Σπλ. τοῦ, Σπαρτιάτης.
 Σπαρτίνη, ἡ, = σπάρτη. 1. Αἰλιαν.
 Σπάρτινος, ἰνη, ἰνον. Ὁ ἀπὸ σπάρτον κατε-
 σκευασμένος.
 Σπαρτίνος, ὁ. Ὁραῖός τις Μῆδος. Λουκιαν.
 Σπαρτίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σπάρτη, σπάρτον·
 κατ' Εὐστάθ. Πλέγμα τι ἐκ σπάρτων, χρησιμεύον
 τοῖς λουμένοις ἀντὶ σπόγγου, καὶ, σχοινίον ἐκ
 σπάρτου, ὀρμιά, σχοινίον ἀλειυτικόν. Ὑμνῶδ. 2)
 εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ζυγαριᾶς, τὸ μεσαίτατον κέντρον,
 εἰς τὸ ὁποῖον κρέματα ἢ ζυγαριὰ, καὶ ὅπερ κρατεῖ
 τὴν ἰσορροπίαν τοῦ βάρους. Ἀριστοτ. 3) = σπάρ-
 τος, τὸ φυτόν.
 Σπαρτιοχαίτης, ου, ὁ (σπαρτός, χαίτη). Ὁ
 διεσπαρμένος μαλλιά ἔχων. Φρόν.
 Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ μὲ σπάρτον δε-
 δεμένος. Ὀππιαν.
 Σπαρτοί, οἱ. Οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ
 Φοινίκης ξένοι εἰς Θήβας, οἵτινες ἐπλάσθησαν ὅτι
 ἀνεφύησαν ἐνὸς τοῦ ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀ-
 δόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφάνευσεν ὁ
 Κάδμος, ἦσαν δὲ οὗτοι πέντε, Ἐχίων, Οὐδαῖος,
 Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, καὶ Πέλωρ. Ἀπολλοδ. καὶ, =
 Θηβαῖοι. Εὐριπ.
 Σπάρτον, τό· (σπείρω). Φυτόν θαμνώδες, ἐξ οὗ
 κατασκευάζουσι σχοινία καὶ ψαθία, γνωστὸν καὶ
 παρ' ἡμῶν. 2) πλεκτὸν σχοινίον, καὶ τοῦ πλοίου τὸ
 παλαμάριον. Ἰλ. ἐξαιρ. τὸ ἐκ σπάρτου κατασκευα-
 σμένον σάρωθρον, ἢ πεπλεγμένον σχοινίον. Ἡρό-
 δοτ. ὄθεν
 Σπαρτόλοκος, ὁ, ἡ (πλέω). Ὁ σχοινία ἢ παλα-
 μάρια ἐκ σπάρτου πλέκων.
 Σπαρτόβολις, ὁ, ἡ (σπαρτός, πολίος). = σπαρ-
 νοβόλις. Πολυδ.
 Σπαρτοπάλης, ου, ὁ (παλέω). Ὁ σχοινία ἢ πλέ-
 γματα ἐκ σπάρτου πλέκων.
 Σπάρτος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄνομα πολλῶν θαμνωδῶν φυ-
 τῶν, ἐκ τῶν κλώνων τῶν ὁποίων κατασκευάζον σχοι-
 νία, ἄλλα πλεκτά, καὶ δίκτυα, καὶ τινα τὸν σπῆ-
 ρον μετεχειρίζοντο ὡς ἱατρικόν· ἐπλέκοντο δὲ ἐκ
 τινων καὶ ὑποδήματα διὰ τὰ ὑποζύγια καὶ κτήνη,
 καὶ σχοινία διάφορα διὰ τὰ πλοῖα. 2) ἡ σπάρτος,
 = σπάρτη, 2. σημασι. Σχόλ. Εὐριπ.
 Σπαρτός, ὁ, ὅν (σπείρω). Ὁ ἐσπαρμένος ἢ διε-
 σκορπισμένος. Ἀθην. 2) μετφ. γεγεννημένος, φυσίς.
 Αἰσχύλ. 3) Σπαρτοί οἱ· ὅπερ ἴδε.
 Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σπάρτον φέ-
 ρων, φύων.
 Σπαρτοχαίτης, ου, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ
 Πλάτ. κωμ. ἀντὶ σπαρτιοχαίτης.
 Σπαρτοῦλος, ὁ. καὶ ὠλός. Πόλις τῆς Μακεδο-
 νίας. Στράβ.
 Σπαρτωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, καὶ πα-
 τὴρ τοῦ Μυκηναίως. Πausan.
 Σπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος

ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Στ. Βυζ. παρὰ Λουκιαν. Ὑπασινης, παρὰ Πτολμ. Πασίνης· ὅθεν Σπασίνου χάραξ· ἴδε Χάραξ.

Σπᾶσις, εὖς, ἡ (σπάω). Τάνυσμα, σύριμον, τράθυμα. 2) σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος.

Σπᾶσμα, τό (σπάω). Τὸ συρμένον ἐβαλμένον ἐπὶ δὲ ἡ ἐμβεβλημένη ἐκ τῆς θήκης καὶ γυμνὴ μάχαιρα, σπάθη. Πλούταρχ. 2) τὸ ξεσχισθὲν, ἀπόκομα. 3) ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις, ὡς ἡ παλίστροφικα. π. χ. τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ βίαιος συστολὴ τοῦ σώματος, σπασμὸς, τέντωμα. Πλούταρχ.

Σπᾶσμαχτίον, τό· ὑπόκορ. τοῦ, σπᾶσμα.

Σπᾶσμαχτίωδης, εὖς, ὁ, ἡ (σπᾶσμα, εἶδος). Σπᾶσμαχτι· ἡ σπασμῶ ὅμοιος, ὁ μετὰ σπασμῶν συνωδευμένος, ὁ σπασμῶδης, ἡ σπᾶσματα προσενών.

Σπᾶσμός, ὁ (σπάω). — σπάτις, καὶ σπάσμα. Ἡρόδοτ. ἔξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου σπάσιμον. Ἀριστοφ. Ἀέτ. «κυνιὸν δὲ σπασμὸν καλοῦσι τὴν τῶν σιαιγνιῶν μυῖων παράλυσιν, ὅτε παράγεται εἰς τὰ πλάγια, τό τε στόμα καὶ ἡ ρίς, καὶ ὁ ὀρθαίματος».

Σπᾶσμόςδης, εὖς, ὁ, ἡ· καὶ ἐπὶ. σπασμωδῶς. — σπασματώδης. Ἀέτ.

Σπᾶστικός, ἡ, ὁν (σπάω). Ὁ ἔλκων, σύρων, τείνων. Σπάταλγος, ὁ, ἡ, σπάταγος, καὶ, σπατάλγη, ἡ. Εἶδος θαλάσσιου ἔχινου. Ἀθήν. παρὰ Πολυδ. κεῖται· «πάταλγας, ἔχινων τι εἶδος», ὅπου τὰ χειρόγραφα «πάτταγας» ἔχουσιν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἐντεῦθεν καὶ τὴν λέξιν, «σπαταλγίζειν, ταράσσειν».

Σπατάλιον, ὦ, ἡσω. Ἀσπεύω, βυθίζομαι εἰς τὰς ἡδονάς· παρ' Ἀθην. «σπαταλῶνας καὶ θερμωπύτας, ἐνθα ὀρθότερον σπαταλῶντας» ἀναγνωστέον. 2) εἶμαι τρυφήλῃς, ἡ κακοκαταβρεμμένος. Θεανώ.

Σπατάλη, ἡ (πιθάν. ἐκ τοῦ, σπαθαῶ, σπαθαλάω). Ἀσπεύω, τρυφή, ὑπὲρ τὸ θεόν δαπάνη. Τὸ ἐν Ἀνακρέτ. ποί. δὲ μῦες νῦν ὀρχοῦνται, τῆς σῆς δραξάμενοι σπατάλης· ὁ Σουῖδ. ἔρμην. εἰς τοῦ, τρυφή.

Σπατάλημα, ἡ (σπατάλλω). — σπατάλη.

Σπατάλιον, τό. Εἶδος δεσμοῦ περὶ τὸν βραχίονα. Πλίν. ὅπου ἄλλοι, σπαθαλίον ἀναγινώσκουσιν. 2) εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Κλήμ. (ἦεν τοῦ σπατάλη, ἡ ἐκ τοῦ σπάλιον, = ψάλιον, ψέλλιον).

Σπατάλος, ὁ, ἡ (σπατάλη). Ὁ εἰς τρυφὰς ἐξοδεύων, ἐξοδευτής. Εὐσεβ.

Σπάτειος, εἶα, εἰον (σπάτος). Δερμάτινος, πετρίτινος. Ἡσυχ.

Σπατίξω, ἴσω (σπάω). Ἐλκω, βυζᾶνω, ἐκδέρω, ἐκχυμῶνω. Ἡσυχ.

Σπατίλη, ἡ. Τὸ ὕγρον διαχώρημα τῆς κοιλίας ἐν τῇ διαβροίᾳ, καθόλου, ἡ ἀνθρώπινος κίπρος, σκατόν. Ἀριστοφ. (ἐκ τοῦ σκάω, σκατός, καὶ τίλαω). 2) τὸ ἀπόξεσμα τῶν βυρῶν (ἐκ τοῦ σπάτος. = δέρμα) Δίων Κάσσ.

Σπατίλουρος, ὁ, ἡ (σπατίλη, οὐρά). Ὅς τις ἔχειεν, ἡ ἔχει χεσμένην τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, τὸν κῶλον τοῦ.

Σπάτος, τό. Βαιωτ. = σκύτος· ὅθεν.

Σπατόω, ὦ. = καττώ· ὅθεν, σπάτειος, καὶ νεοσπάτωτος. = νεοκάττωτος. Ἀθήν.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας· ἡ παρὰ Πτολμ. τῆς Μαριανθῆς λίμνη· νῦν Ὀρμι. Στράβ.

Σπάω, ὦ, ἄσω, παρὰ. ἔσπακα καὶ παθητ. παρὰ. ἔσπασμαι· μέσ. ἄορ. ἔσπασμην· παθητ. ἄορ. ἔσπασθην. Σύρω, τραῶ, ἐσγάω. «σπᾶν τὸ ξίφος, τῆν μάχαιραν». Ἀριστοφ. ἐκβάλλειν τὴν μάχαιραν

ἀπὸ τῆς θήκης. «ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσαστο». Ὅδω. ἐτραβίειεν ἀπὸ τοῦ χέρι τοῦ ἄλλου τὸ ἰδικόν του. 2) τραῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μαδῶ. Ἀριστοφ. τροπκ. διαστρέφω, καὶ ἐξαρθρόω, στραμπουλίζω. Πλούταρχ. 3) τραῶ, βυζᾶνω, ρουφῶ, πίνω διὰ μιᾶς πολὺ. Ἀθήν. 4) παρ' Ἰατροῦς, σπασμοὺς προσενῶ. 5) οἰκιοποιοῦμαι, πέρνω, ἀποκτῶ, ἀπολαύω. Ἡλίοδ. 6) παροίμ. Ἀριστοφ. «οὐκ ἔσπασε ταύτη γε», τοῦτο δὲν ἐδοθήσῃ, δὲν ἐνήργησῃ, μάταιον ἦν.

Σπεῖν· ἀπαρμ. ἄορ. τοῦ, ἔπω.

Σπεῖο· ἐπ.· προστακτ. ἄορ. μέσ. τοῦ ἔπω· ἀντί, σποῦ, σπέο. ἰλ.

Σπεῖος, τό. ἐπκ. ἀντί, σπέος. Ὁδῶς. καθ' Ἡσυχ. καὶ σπεῖον.

Σπεῖρα, ἡ, σπεῖρα, ἡ. — ἑλιξ, ἑλιγμός. 2) συστροφὴ (στρίψιμον) τοῦ σχοινίου, πλέγμα, καὶ ἐν τοῖς ξύλοις αἱ περὶ ἑαυτὰς συνεστραμμέναι ἵνα. Θεόφρ. παρὰ Θεοκρίτ. «σπεῖραι βοεῖαι»· οἱ περὶ τὸν γρόνθον τῆς χειρὸς τοῦ πύκτου περιδεδεμένοι ἱμάντες ἐκ βοείου δέρματος. «σπεῖραι τριχῶνα», οἱ πλόκαμοι, αἱ πλεξούδες τῆς κεφαλῆς. Πολυδ. 3) πᾶσα ἑλικσιδὴς κίνησις, καὶ ἡ κοχλιοειδὴς γραμμὴ, τὸ κοχλιοειδὲς σῶμα. 4) ἀριθμός τις, ἡ τάγμα στρατιωτῶν, βαρέως ὠπλισμένων· παρὰ δὲ Πολυδ. τὸ τριακστόν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς λεγεῶνος, manipulus, καὶ ἐντεῦθεν, «σπειρηδὸν τάξι», ἀνὰ τριάκοντα κατὰ τάξιν. 5) τὰ ὅποια ῥίπτουσιν ὀπισθεν τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς καιρὸν τρικυμίας, καὶ σύρονται, ἵνα διὰ τούτων ἐμποδίζηται ἡ κλονομένη καὶ ταχεῖα κίνησις αὐτοῦ. Πλούταρχ. καθ' Ὀμηρον. οὐδέτ. σπεῖρον· παρ' Ἀπολλοδ. «σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιήσασθαι», τὸ στρογγύλιον πλέγμα, ὃ βάλλουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφ' ᾗ ἐπιθέντες τὰ βάρη, βαστάζουσι καὶ φέρουσιν αὐτά· ὅθεν

Σπειράια, ἡ. Φυτόν τι ἐν ἑαυτῷ περιστρεφόμενον· ἔχον τοὺς σπόρους, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν θάμνων. Πλίν.

Σπειράμα, τό (σπειράω). Δωρικ. ἀντί, σπείρημα, ἄλλα καὶ παρὰ τὸς Ἀττικ.

Σπειραχθής, εὖς, ὁ, ἡ (σπεῖρα· ἄχθος). Ὁ βάρους τι κυλίν, δυσκόλως κυλιόμενος, ἐπιθ. τῶν ὄψεων καὶ ἐρπετῶν. Νικανδρ.

Σπειράω, ὦ, ἡσω (σπεῖρα). Στρέφω, περιτυλίσσω, μέσ. σπειράομαι, ὦμαι· σπειροειδῶς περιστρέφομαι, πορεύομαι· ὅθεν

Σπειρηδόν, ἐπὶ. Περιστρεφόμενος, περιπελεγμένος. 2) κατὰ σπείρας· ἴδε σπεῖρα. 4) σημσι.

Σπειρήμα, τό (σπειράω). Τὸ περιστρεφόμενον, περιεγυμένον, ἡ συστροφὴ, ἡ ἑλικσιδὴς πορεία τῶν ὄψεων καὶ σκωλήκων. 2) = σπάργανον. 3) = σπέρμα. Νικανδρ.

Σπειρίον, τό· ὑπόκορ. τοῦ, σπεῖρον. Θερινὸν φῶρεμα ἐλαφρόν. Ξενφ.

Σπειροειδής, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). = σπειρώδης.

Σπεῖρον, τό· ἡ σπείρος, τό. Ὑφανμά τι διὰ περιτύλιξιν, περιτύλιγμα, περιβλήμα. Ὅδ. «κατὰ σπεῖρα». Ὅδ. ἀρεῖα περικλύμματα, ἐπὶ τῶν ῥακῶν ἐνὸς ζητιάνου· καὶ, τὸ περικλύμματα ἐνὸς λειψάνου, ἡ συνδόνη. Ὅδω. 2) τὸ ἄρμενον, ἱστίον. Ὅδ. κατ' ἄλλους, τὸ σπεῖρον σημαίνει πᾶν τὸ πλεκτὸν ἐκ καννάβους, λίνου, σάρπτου, μαλλοῦ. κ. τ. τ. ὅθεν

Σπειροπώλις, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ἀνωτέρω ὁμοῦ· «σπειρόπωλις ἀγορά», ἡ ἀγορὰ, ἐνθα πωλοῦνται παλαιὰ φορέματα. Πολυδ.

Σπείρος, τό. = σπείρον. τροπικ. »σπείρεα βολθῶνα, τὰ περικαλύμματα τῶν τρομύων. Νίκανδρ.

Σπειροῦχος, ὁ, ἡ (σπείρα-ἔχω). Ὁ διαβήτης, καθ' ὃν γράφων καμπύλας, γραμμὰς, Φαν. Ἐπ. ἐν γένει, σκεπασμένος με σπειροειδῆ ὄστρακα. Ἀνάκλ.

Σπειρώ, ὦ (σπείρων). = σπαργάνω, καί, σπείρω.

Σπείρω, ἄορ. ἔσπειρα. παθ. παρ. ἔσπαρμαι, καί ὁ παθ. β'. ἄορ. ἔσπαρην. Σπόρον καταβάλλω εἰς τὴν γῆν, σπέρνω. Ἀριστοφ. παροιμιακῶς, »ὃς δὲ κακὰ σπείρει, θερίζει κακὰ κήδεα παισίνα· καί »εἰ δὲ κακὰ σπείραις, κακὰ κεν καὶ ἀμύσεις· ἐπὶ τῶν τοιαύτα πασχόντων, οἷα ἐδράσαν. μεταφ. παρὰ Σοφκλ. »ἄλλοτριαν σπείρων, (γυναῖκα), »μοιχεύων, »πόντον σπείρειν». Θεόγν. παροιμ. ἐπὶ ματαίων, ἀνωφελῶν ἀγώνων καὶ »εἰς ὕδωρ, ἢ ἐν ὕδατι σπείρειν». 2) διασκορπίζω. Ξενοφ. καὶ ἐπὶ βυστῶν, χύνω, ραντίζω, ἀποβρίπτω, »φλόγα σπείρειν». Ἀριστ. 4) τροπικ. γεννῶ, ἀναδίδωμι.

Σπείρω, = ἐλίσσω, μόνον παρὰ Γραμμικ.

Σπειρώδης, εὐς, ὁ, ἡ (σπείρων-εἶδος). Ὁμοῖος πειρικαλύμματα, συνιστάμενος ἀπὸ ἐπαλλήλους ὑμένας ἢ περικαλύμματα. Νίκανδρ.

Σπείσασκε, ἰωνν. ἄορ. ἄ. ἐκ τοῦ, σπένδω, ἀντί ἔσπεις. Ὀμ.

Σπείσις, ἡ (σπένδω). = σπονδή.

Σειώ, εὐς, ἡ. Θυγάτηρ, τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ.

Σπекλώω, ὦ. ἴδε σπλέκω.

Σπέκλωμα, τό, ἴδε ἐν τῷ σπλέκωμα.

Σπέλεθος, καί, σπέλλης, κλος, ὁ. ἴδε πέλεθος.

Σπέλλιον, τό, ἀντί, ψέλλιον. Αἰολ.

Σπενδαίω, ὦ, σπενδεῖον, τό καί

Σπενδοιέω, ἡμαρτ. ἀνάνη. ἀντὶ τῶν, σπονδαῶν, σπονδεῖον, καὶ σπονδοποιέω.

Σπένδεσκε, ἰωνν. παρατ. ἀντὶ ἔσπενδε.

Σπένδω, σπείσω, ἄορ. ἔσπειρα. παρ. ἔσπεικα, παθητ. παρ. ἔσπειμαι. Χύνω, ἡ προτφέρει σπονδῇ, θυσιάζω, ὅταν δηλ. πρὶν πίνην, χύνω μέρος τοῦ ποτοῦ ἐπάνω τῆς τραπέζης, τῆς ἐστίας, ἢ τοῦ βωμοῦ. Ὀμ. καί, χύνω. Ἡρότ. τροπικ. »θάκρυα σπένδειν», χύνειν θάκρυα, τρόπον τινὰ ὡς σπονδῇν εἰς τὸν νεκρὸν. Ἰάκ. Α. Π. »σπένδειν φίλτρα γάμου», θυσιάζω τὸ μαχικὸν ποτήριον τοῦ γάμου, διὰ δημοσίου συζεύξεως. Ἀπολλωνιδ. μέτ. »σπένδομαι τινα, ποιῶ μετὰ τινος εἰρήνην, συμβαλίαν, φιλοῦμαι, κάμνω συνθήκην. Ἡρότ. ὑπόσχομαι, διὰ σπονδῶν συμφωνῶ μετὰ τινος. Πλούταρχ. »σπένδομαι νεῖκος», τελειῶναι μίαν παλαιὰν φιλονεικίαν διὰ σπονδῶν, ἥτοι διὰ φιλίας καὶ ἀγάπης. Εὐρπ. ἐν Ἀναλέκτ. »μὴ σπείσαι δεύτερα φίλτρα γάμου», μὴ ἔμβης εἰς δεύτερον γάμον, γὰρ μὴ δευτεροῦπανδρευθῆς. Παῦλ. πρὸς τιμοθ. »ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, τῷ θεῷ ἀντιτίβημι.

Σπέος, εὐς, τό. ἐπικ. σπέιος. Σηλῆσιον, χάσμα. Ὀμ. ἀνώμλ. δοτ. σπῆι. γεν. σπείους, δοτ. σπεί, πληθ. δοτ. σπέσαι καὶ σπῆσαι, καὶ γεν. σπείων τὴν ἀνώμλ. δοτ. σπείεσται, ὡς ἐκ τοῦ, σπέας, ἔχειω Ξεν.

Σπέρχος, τό, τὸ (σπείρω) = σπέρμα. Νίκανδρ.

Σπέρχων, ἐπὶρ. (σπέρχω). Μετὰ βίας καὶ ὀρμῆς, μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς. Ἡτύχ.

Σπερθίης, εὐς, ὁ. κύρ. ὄμ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνερίστου ὃς τὴν ἐπρόσθερον ἔκουσας ἐαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡρότ. γράφ. καὶ Σπέρχης, πλήν ἐσφαλμένος.

Σπέρμα, ατος, τό (σπείρω). Ὁ σπῶρος, καὶ πᾶν ὅ, τι

ἐκ τοῦ ὁποίου φύεται ἢ προκύπτει τι. ὅθεν »σπέρμα πυρὸς». Ὀδ. ὁ σπινθήρ, τὸ ἐναυσμα· καὶ ὁ καρπὸς τῶν φυτῶν καὶ μάλιστα τῶν σιτοποιῶν, γέννημα. Ξενοφ. καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐξερχομένη σπορά· πληθ. »σπέρματα», τὰ σπαρτά, ὅσα σπείρονται. Ἡσ. 2) τροπικ. υἱός, ἀπόγονος. Ξεν. Σπέρμαγοραιολεχιθὲλαχχονοπῶλες, ἰδός, ἡ· κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ.

Σπέρμαίνω (σπέρμα). = σπείρω. Ρίπτω τὸν σπῶρον εἰς τὴν γῆν, ἢ σπορὰν ἀφίημι ἀπὸ τοῦ σώματος μου. τροπ. »γεννῶναι, γεννᾶν ἀπογόνους. Ἡρόδ.

Σπέρματίας, ου, ὁ, »σικυός». Ὁ ἔχων σπῶρους, σπορίτης. Κρατίν. ἀντικειτ. τῷ, »εὐνουχίας σικυός».

Σπέρματιζώ, ἰσω (σπέρμα). = σπερμαίνω.

Σπέρματικὸς, ἡ, ὁν (σπέρμα). Ὁ εἰς σπῶρον ἀνήκων »ἀγγεῖα σπερματικὰ», Ἀνατομ. τὰ φυλάττοντα τὸ σπέρμα, »λέγειν σπερματικῶς», παρὰ Κλημ. Ἀλεξ. συντόμως, καὶ οἰονεὶ ἐνεσπαρμένως. 2) τροπ. παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, »σπερματικοὶ λόγοι τοῦ κόσμου, οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἢ τῶν στοιχείων.

Σπέρματιον, τό, ὑποκρ. τοῦ, σπέρμα.

Σπέρματις, ἰδός, ἡ. »ψλῆς σπερματῆς». Ἡ εἰς τὸ σπέρμα ἀνήκουσα, ἡ περιέχουσα τὸ σπέρμα. Σπέρματισμὸς, ὁ (σπερματίζω). Ἡ τῆς σπορᾶς ῥίψις, ἢ χύσις ἀπὸ τοῦ σώματος. 2) παρὰ Θεοφρ. πληθ. »σπερματισμοί», τὰ ἐκ τοῦ σπέρματος φυόμενα φυτὰ, τὰ ὅποια μεταφρυτεύονται.

Σπέρματολογέω, ὦ, = σπερμολογέω· ἐκ τοῦ

Σπέρματολόγος, ὁ, ἡ = σπερμολόγος.

Σπέρματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ σπέρματα πωλῶν. Πολυδ.

Σπέρματοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ περιεκτικὸς σπῶρων, καρποφόρος. Ἰω. Λυδ.

Σπέρματοφύγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σπέρματα ἢ σπῶρους τρώγων.

Σπέρματοφύω, ὦ, = σπερμοφυέω· ἐκ τοῦ

Σπέρματοφυής, εὐς, ὁ, ἡ, = σπερμοφυής.

Σπέρματόω, ὦ (σπέρμα). Σπείρω, σπέρνω. Θεόφραστ.

Σπέρματώδης, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σπέρματος ὄν, ὅμοιος σπέρματι. 2) τροπικ. ὄν ὡς ἐν τῷ κόκκῳ τοῦ σπῶρου, μολὶς σχεδιασμένον καὶ ἀτελείωτον. ἔτι δὲ διεσπαρμένους, σποράδην κείμενος. Ἀρτεμίδ.

Σπέρματωσις, εὐς, ἡ (σπερματός). Τὸ σπείρειν, σπερματεῖν. 2) τὸ πίνειν, ἢ φέρειν σπῶρον. Ἀθήν.

Σπέρματιον, τό, = σπέρμα. Νίκανδρ.

Σπέρμεϊος, εἶς, εἰον, καί

Σπέρμεϊος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ εἰς σπῶρον, ἢ εἰς σπέρματα ἀνήκων ἀπὸ σπῶρον ὄν.

Σπέρμοβολέω, ὦ (βολή). Σπέρμα ρίπτω, σπῶρον χύνω ἀπὸ τοῦ σώματός μου

Σπέρμογονέω, ὦ. Σπέρμα, σπῶρον γεννῶ, ἢ κτῶμαι, λαμβάνω· ἐκ τοῦ

Σπέρμογονός, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ σπέρμα γεννῶν, προξενῶν, ἢ κτῶμενος.

Σπέρμολογέω, ὦ, ἡ (σπερμολόγος). Συνάγω, ἢ τρώγω σπέρματα, σπῶρους. Ἰπποκρ. 2) κόλαξ, πλάγιος, ἢ ἀγύρτης εἰμι. Φιλόστορ. 3) τροπικ. κατ' ὀλίγον συναθροίζω, συρράπτω. Φιλόστορ. ὅθεν

Σπέρμολογία, ἡ. Φιλαρία ναυτιώδης, παρατιμία, ἀγρυπτεία. Πλούταρχ.

Σπέρμολογικός, ἡ, ὄν. Ὁ ὄν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σπερμολόγων ζῶν, ἢ ἀνήκων εἰς σπερμολόγον. Πλούταρχ.

Σπέρμολογος, ὁ, ἡ (σπέρμα, λέγω). Ὁ συνάζων.

καὶ τρώγων κόκκους, σπόρους· ὅθεν καὶ εἶδος κο-
λοῖων ἀπὸ σπόρων ζώντων. Ἀριστοφ. 2) οὗτ. ὁ λό-
γους σπείρων, παράσιτος, φλύαρος, πλάνος, ἀγύρ-
της, οὐτιδανός. Δημοσθ.

Σπερμονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). = σπερμολόγος.
Εὐστάθ.

Σπερμουχέω, ὦ, (έχω). Σπέρμα ἔχω, φέρω. Θεόφρασ.

Σπερμοφάρος, ὁ, ἡ, = σπερματοφάρος.

Σπερμοφορέω, ὦ. Σπέρμα, ἡ σπόρον φέρω.
Θεόφραστ.

Σπερμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σπόρους, ἡ καρ-
πὸν γεννῶν, φέρων. Ἐπιγρ.

Σπερμοφύεω, ὦ, ἦτω. Σπέρμα γεννῶ, ἡ φέ-
ρω. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Σπερμοφύης, έος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σπόρους γεν-
νῶν, ἡ φέρων. 2) παθ. ἐκ σπέρματος γεννηθείς.

Σπερχειός. Ἰων. χήιος, ὁ. Ποταμός τῆς Θεσσα-
λίας, ὡν Ἀγράμηλα. Ἡρόδ. 2) Ποτάμιος θεός,
υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυ-
γατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας, τὸν Μενέστιον. Ὁμ.

Σπέρχης, ἰδος, ὁ ἴδε σπερχίης.

Σπερχνοποιός, ὁ, ἡ ἴδε σπερχνός.

Σπερχνός, ἡ, ὅν (σπέρχω). Θερμὸς, ὀξύς, ὀρη-
τικὸς, βίαιος, διαπεραστικὸς, ἐπὶ ἀσθενειῶν, καὶ
ψυχικῶν παθημάτων. Ἡσιόδ.

Σπέρχω, ξω. Προτρέπω, ἀναγκάζω, βιάζω, ἐρε-
θίζω, καὶ, διώκω, ὠθῶ· »ὅτε σπέρχουσιν ἅελλα, ὅ-
ταν διώκωσιν αἱ φροτοῦναι. Ἰλ. παθ. σπέρχομαι,
τρέχω, βιάζομαι. Ἰλ. ἐπὶ δὲ διαθέσεων τῆς ψυχῆς,
εἰμὰ πλὴλὰ ἐρεθισμένοις, ἐμπαθῶς ἔχω. Ἡρόδ. ἐπὶ
δὲ »σπέρχομαι τινί, ὀργίζομαι κατὰ τινος. Ἡρόδ.

Σπές, ἀντί ἐπὶ, ἐκ τοῦ, ἔπω, τό, λέγω, ὡς καὶ τό,
σπέτε, ἀντί, εἶπατε. Ε. Μ.

Σπέθαί, ἐπι, ἀπαρέμ. ἄρ. μέσ, τοῦ ἔπομαι. Ὀδύς.

Σπέσαι, ἐπι, δοτικ. πληθυντ. τοῦ, σπέος, ἀντί
σπέσει. Ὀδύς.

Σπέτε, ἴδε σπές.

Σπεύδω, εἰσω, ἐνεργητ. = σπέρχω. Ἰσοκράτ. καὶ,
ἐπὶ τῷ μέζῳ, ἀγωνίζομαι ὡς ἀποκτῆσαι τι, ἀ-
πολαύσω. Ἡρόδ. τροπ. παραινῶ, ἐγκαρδιῶν,
νουθετῶ εἰς τι. Ἡρόδ. 2) οὐδετέρ. βιάζομαι, μετὰ
σπουδῆς τρέχω. Ἰλ. 3) καταγίνομαι, μετὰ προθυ-
μίας ἐπιχειρῶ τι, κοπιῶ, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι·
παρ' Ὁμ. καὶ μέσ. »σπεύδομαι εἰς Ἀχιλλῆα, θέλω
τρέξει, ταχείως ὑπάγει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ὁ
Αἰσχ. ἔχει τὸν μέσ. μεταχ. ἐνεστ. σπευδόμενος,
ὁ δὲ Ἀπ. τὸν παθ. μετχ. παρ. ἐπενευσμένος,
ἀντί, βιαστικὸς, σπουδαῖος· »σπεύδειν τινί, ἀγωνί-
ζομαι διὰ τινα, εὐνους εἰμὶ αὐτῷ. Χαρίτ. παρὰ
δὲ τοῖς Ὁ. καὶ ἀντί τοῦ, καταντῶ εἰς ψυχικὴν κί-
νησιν, ἐκπλήττομαι, ταραττομαι, ἀνήσυχος γί-
νομαι.

Σπεύσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἀνεφίδος καὶ μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος,
ἀθροδαιτος, καὶ ἄκρως ἄσματος, ἀποθανὼν ἐλευ-
νῶς. Ἀδριαν.

Σπευστέον. Πρέπει νὰ βιασθῇ τις. Ἀριστ.

Σπευστικός, ἡ, ὅν. Πρόθυμος, ταχύς, βιαστικός.

Σπευστός, ἡ, ὅν (σπεύδω). Ὁ βεβιασμένος, με-
ζήλων, ἡ βίαν γενόμενος.

Σπείω, ἄρ. ἄρ' οὐ παρὰ. τόσον ὁ ἀπαρμ. ἄρ.
σπεῖν μέσ. σπέσθαι τοῦ, ἔπω, ἔπομαι, ὅσον καὶ ἡ,
προστ. σπείς τοῦ, εἶπεῖν.

Σπῆϊ, σπῆσαι, δοτικά. Ἰων. ἐκ τοῦ, σπέος, ἀντί,
σπείς, σπέσει. Ἰλ.

Σπῆλαδίων, τό· ὑπόκορ. τοῦ, σπῆλαιον.

Σπῆλαιος εἰδής, = σπῆλαιώδης. Εὐστάθ.

Σπῆλαιος, τό (σπέος). Τρύπα μεταξὺ τῶν πε-
τρῶν, ἡ μέσα εἰς τὰ ὄρη, ἡ ὑποκάτω τῆς γῆς, σπη-
λιά· ὅθεν

Σπῆλαίτης, έτου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ σπῆλαιίου ὄν, ἡ ὁ εἰς
σπῆλαιον κατοικῶν, ἡ ἀνήκων, σπῆλαιώτης. Παυσαν.

Σπῆλαιώδης, εος, ὁ, ἡ (σπῆλαιον, εἶδος). Ὁ-
μοῖος σπῆλαιῷ, πλήρης σπῆλαιῷ.

Σπῆλοδίαίτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν σπῆλαιῷ διαιτῶμε-
νος. Ὑμνῶδ.

Σπῆλυγώδης, ὁ, ἡ, = σπῆλαιώδης. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ
Σπῆλυγῆ, ὕγος, ἡ (σπέος). = σπῆλαιον καὶ ἄρσ.
ὁ σπῆλυγῆ. Ἀπολλων. Ἀργ.

Σπῆλώδης, = σπῆλαιώδης· ἄμρ.

Σπίγγος, ὁ, = σπίνος. Ἡούχ.

Σπίδης, έος, ὁ, ἡ (σπίς). Μεγας, μακρὺς, πλατὺς
καὶ ἴσιος. Ἰλ. »οἱ σπιδίης πεδίοισι, ὅπου ἄλλοι
»οἱ ἀσπιδέος« ἀνέγνωσαν· καὶ διὰ τοῦ, στρογγύ-
λου, ἡρμήνευσαν, ἐκ τοῦ, ἀσπιδῆς, ἐπὶ τοῦ ἀσπίς·
ὁ Αἰσχ. »σπιδίον μῆκος ὁδοῦ«, μακρόν· καὶ, Ἀντί-
μαχος· οὐδὲ σπιδόθεν προνοήσαι, μακρόθεν. Ἡ-
σύχ. »σπιδίον, = πυκνὸν, συνεχές, καὶ »σπιδόεν,«
= πλατὺ, σκοτεινόν, πυκνόν.

Σπίζα καὶ σπίζη, ἡ (σπίζω). Μικρὸν πουλίον, τὸ
ὅποιον πιπιρίζει, σφυρίζει· ἰδίως δὲ ὁ σπίνος.
Ἀριστοτέλ.

Σπιζίας, ὁ. Εἶδος ἱέρακος. 2) = σπιζίτης· καὶ

Σπιζίτης, ου, ὁ. Πουλίον ἐκ τοῦ εἶδους τῆς σπί-
ζης. Ἀριστοτ.

Σπίζω, = ἐκτείνω. 2) = πιπιρίζω. Ἀρατ. ἐπὶ τῆς
ὀξείας φωνῆς καὶ τοῦ κελαδίσματος τῶν μικρῶν
ὀρνιθαρῶν, καὶ ἰδιαίτερος τοῦ σπίνου.

Σπιθαμῆς, αἶα, αἶον, = σπιθαμιαῖος. Ἡλιόδωρ.

Σπιθαμή, ἡ (σπίζω). Πυθαγμῆ, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγά-
λου ὀσφυλίου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθέν.
Πολυδ. ὁ Φώτιος, σπιθαμῆ τὸ ἐλάχιστον τῆς ζωῆς,
ὡς χρόνου στιγμῆ. Ἡρόδ. »ἀνὴρ μέγεθος πέμπτῃς
σπιθαμῆς, ἦτοι 4 ½ πήχεων.

Σπιθαμιαῖος, αἶα, αἶον. Ὁ μῖς σπιθαμῆς
μῆκος ἔχων.

Σπιθαμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). = σπιθαμιαῖος.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ. Πέρσης στρατηγὸς τοῦ
σατράπου Φαρναβασίου. Ξενοφ. 2) σατράπης τις
τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

Σπιλαδῶδης, εος, ὁ, ἡ (σπιλῆς, εἶδος). Ἐκ τοῦ
εἶδους τῶν σπιλῶδων, πλήρης βράχων.

Σπιλάξω, = σπιλῶ.

Σπιλῆς, ἡ, ἡ δὲ τῆς θαλάσσης, ἡ παρὰ τῷ αἰ-
γιαλῷ ἐξέχουσα πέτρα, βράχος. Ὀδ. ἐν Ἀναλέκτ.
»ἐρημαίη σπιλῆς«, πέτρας κοίλωμα. 2) ἐπιθετ.
»γῆ σπιλῆς«. Θεόφραστ. γῆ κεραμικῆ, ἀργιλώδης.
Σοφ. ἀνεν τοῦ, γῆ, ἀργιλώδης ἔδαφος.

Σπίλος, καὶ σπிலος, ὁ. Κηλὶς, λέρα· τροπ. ἐντροπή,
αἰσχύνῃ.

Σπίλος, ἡ, = σπιλῆς· καὶ, ἐξέχον ὄρος, ἡ ἀπότο-
μος πέτρα· σπίλος Παρνασσός, τὰ ὄρος τοῦ Παρ-
νασσῶ. Ἰων. παρ' Ἡούχ.

Σπιλῶ, ὦ (σπίλος). Μιάνω, λερόνω.

Σπιλώδης, ὁ, ἡ (σπίλος, εἶδος). = σπιλῶδῶ-
δης. Ἀριστοτ.

Σπιλώμα, τό (σπιλῶ). = σπῆλος· παρὰ τοῖς Ὁ.

Σπιλωτός, ἡ, ὅν (σπιλῶ). Λερωμένος.

Σπινῆ, ἡ. = σπίζα. Ἡούχ.

Σπινθάρειγξ, ἴγος, ἡ καὶ, σπινθάρειξ, ἴγος·
καὶ, σπινθαρείς, ἴδος, ἡ· ποιητ. = σπινθῆρ. Ὁμ.

Σπιθαρός, ὁ. κύρ. ὄνομ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος

ἐκ Ταράντου πόλεως, πατήρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. Διογ. Λαέρτ. 2) ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρύξ, καταταχθεὶς εἰς τοὺς πολίτας. Ἀρστωρ. 3) ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείδας Σουῖδ.

Σπινεύω. Σπινθηροβόλῳ ἔκ τοῦ

Σπινθήρ, ἥρος, ὁ. Μικρόν τι λείψανον τοῦ πυρὸς, ὃ μένει ἐν τῇ στάκτῃ, ζώπυρον, καὶ ἡ τοῦ πυρὸς αποπήδησις, βολίς, χυδ. τζιμπλῖδα, ἢ σκανζουλίθρα. Ἀριττορ. καὶ ἡ ἀκτίς, λάμψις. Ὁμ. ὄθεν

Σπινθηρακίζω, ἰσω, = σπινθηρίζω. Νικήτ. Χρ.

Σπινθηρίζω, ἰτω. Σπινθηρας ῥίπτω.

Σπινθηροβολέω, ὦ. Τὸ αὐτὸ παρὰ τὸ

Σπειθηροβόλος, ὅ, ἡ (σπινθήρ, βάλλω). Ὁ σπειθῆρας ῥίπτων.

Σπινθηρόπομος, ὅ, ἡ (πέμπω). Τὸ αὐτὸ.

Σπινθίων, τὸ, = σπινίδιον. Πτόχ.

Σπινθίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σπίνος. Ἀρ.

Σπίνος, ὁ (σπίζω). = σπῖνα, ἡ. 2) Εἶδος λίθου, δι' ὕδατος ἀνάπτουτος. Ἀριστοτ.

Σπινός, ἡ, ὄν, = ἰσχνός. Πρόκλος.

Σπλαγχνεύω. Τρώγω μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσίας τὰ σπλάγχνα τοῦ θυσιασθέντος ζώου. Ἀριστορ. καὶ κατὰ μέσσην διάθεσιν, καὶ παλὶ παρ' Ἀρρίαν. 2) παρὰ Στράβ. μαντεύω, προφητεύω ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου.

Σπλαγχνίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σπλάγχνου.

Σπλαγχνίζομαι, ἰσθῆσομαι μέσ. (σπλάγχνον). Συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν αἰσθάνομαι, συμπονῶ. Ν. Διαθ. τὸ ἐνεργ. σπλαγχνίζω εὐρηπαί ἅπας παρὰ τοῖς Ὁ. ἐπὶ τῆς σημε. τοῦ, σπλαγχνεύω.

Σπλαγχνίδης, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ τῶν σπλάγχνων ὢν ἡ εἰς τὰ σπλάγχνα ἀνήκων, βοηθῶν, ὠφελῶν.

Σπλάγχνιον, τὸ, = σπλάγχνον, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Σοφ. Τραχ. 995.

Σπλαγχνίς, ἰδος, ἡ, = καρδία. Σχολ. Σοφοκλ.

Σπλαγχνισμός, ὁ (σπλαγχνίζομαι). Τὸ σπλαγχνίζεσθαι, ἡ τῆς συμπαθείας αἰσθησις. Ν. Διαθ.

Σπλάγχνον, τό καὶ πληθ. »σπλάγχνα, τά«. Ἡ καρδία, τὸ ἥπαρ (σκότιον), ὁ πνεύμων, ὁ σπλήν, καθόλου δὲ, τὰ ἐντόσθια, ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ζώων. Ἰλ. 2) »σπλάγχνα«, εὐωγία θυσίας, τὸ τρώγειν τὰ ἐναπολειφθέντα λείψανα ἀπὸ τοῦ θυσιασθέντος ζώου. Ἀριστορ. 3) ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἡ μήτρα. Σιμωνίδ. »ὕπὸ σπλάγχνων (μητρὸς) ἔλθειν, ἢ, μολεῖν«, γεννᾶσθαι. Πινδ.

Σπλαγχνοπτῆς, ου, ὁ (ὀπτᾶν). Ὁ ψήνων τὰ σπλάγχνα.

Σπλαγχνοσκοπία, ἡ. Τὸ σκοπεῖν τὰ σπλάγχνα, ἡ τέχνη τοῦ σπλαγχνοσκοποῦ. ἔκ τοῦ

Σπλαγχνοσκοπός, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐκ τούτων μαντεύων.

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τὰ σπλάγχνα κόπτων, ἀνοίγων. Εὐστάθ.

Σπλαγχνοφύγος, ὁ, ἡ (φάγειν). Ὁ τὰ σπλάγχνα τρώγων.

Σπλέκω, ὦ. οὐδὲ. Συνουσιάζομαι. Ἀριστορ. ὁ Σχολιαστ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ πλέκειν τοὺς πόδας ἐν τῇ συνουσίᾳ. ὄθεν καὶ

Σπλέκωμα, τό. ἡ σπλέκωμα, τὸ (σπλεκώ). Ἡ ταιαυτῇ πράξις.

Σπληδός, ὁ, ὅς, = σποδός. Νίκανδρ.

Σπλήν, ἡνός, ὁ. Ἐν τῶν ἐντοσθίων τοῦ ζώου. Ἡρδτ. 2) πληθ. »σπλήνες«, τὸ παρὶ τὸν σπλήνα πάθος· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ἐντόσθιον καὶ τὸ πάθος »σπλήνα, ἡ«. 2) = σπλήνιον. Γαλην.

Σπληνιάω, ὦ (σπλήν). Πάσχω ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς σπληνός, ἔχω σπλήναν. Πλούταρχ.

Σπληνίδιον, τό. = σπλήνιον.

Σπληνίζομαι μέσ. = σπληνιάω. Γρηγορ. Ναζ.

Σπληνικός, ἡ, ὄν (σπλήν). Ὁ εἰς τὸν σπλήνα ἀνήκων, ἡ ἐκ τοῦ σπληνός πάσχων, σπληνιάρης. Γαλην.

Σπλήνιον, τό. Εἶδος ἐπιδέσμου παρ' ἱατροῖς, πανίον, ὃ βρέχοντες, ἡ ἐπιπάσσοντες μετὰ ἱατρικοῦ τίνος, ἐπιβάλλουσιν αὐτὸ ἐπὶ τὴν πληγὴν. 2) εἶδος χόρτου. Διοσκορ. σπληνόχορτον.

Σπληνιόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ μετὰ σπληνίου περιδεθεμένος.

Σπληνίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ, σπλήνιον.

Σπληνίτης, ου, ὁ (σπλήν). Ὁ ἐκ τοῦ σπληνός ὢν, ἡ ἀνήκων εἰς τὸν σπλήνα· καὶ

Σπληνίτις, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ σπληνός, ἡ ἡ εἰς τὸν σπλήνα ἀνήκουσα. Ἀριστοτ.

Σπληνόπεδον, παρ' Ἀθην. ἰβ'. σελ. 462. ἀμφ. ἴσως »σκληρόπεδον«.

Σπληνώ, ὦ. Ἐπιδέω μετὰ σπληνίου. Χειρουργ. Παλ.

Σπληνώδης, εὐός, ὁ, ἡ (σπλήν - εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σπληνός ὢν, ὁμοῖος αὐτῷ. 2) = σπληνικός. Γαλην.

Σπογγάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σπόγγος· ὄθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σφυγγάριον.

Σπογγεῖς, ἑως, ὁ (σπόγγος). = σπογγοθήρας. Ἀριστοτέλ.

Σπογγία, ἄς, ἡ. = σπόγγος. Ἀριστορ. Ἰων. σπογγίη παροξύτ.

Σπογγίς, ὁ, = σπόγγος.

Σπογγίζω, ἰσω (σπόγγος). Σφογγίζω. Δημοσθ. καὶ παλιότη. παρ' Ἀθην.

Σπογγίον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σπόγγος.

Σπόγγισμα, τό (σπογγίζω). Πᾶν ὅ, τι ἀπεσπογγίσθη. Εὐστάθ.

Σπογγιστικός, ἡ, ὄν (σπογγίζω). Ὁ εἰς τὸ σπογγίζειν ἀνήκων. Πλάτ.

Σπογγοειδής, εὐός, ὁ, ἡ (σπόγγος εἶδος). Ὁμοῖος σπόγγῳ.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ (θηράω). καὶ

Σπογγοκόλυμπος, οὔ, ὁ (κολυμβάω). Ὁς τις βουτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκκόπτων τοὺς σπόγγους ἀπὸ τῶν πετρῶν ἐμβαλλεῖ αὐτούς· σπογγαῖς.

Σπογγολογέω, ὦ (λέγω). Συνάγω σπόγγους. 2) = σπογγίζω.

Σπόγγος, ὁ. Ἄττ. σπόγγος. Τὸ σφογγάριον. Ἀριστοτ. 2) »σπόγγος, οἶα, αἰ παρὰ τὸν καιμὸν βαλανίδες. Ἰππ.

Σπογγοτήρης, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ, σπογγοθήρης.

Σπογγοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). = σπογγοκόλυμητής. Ὁππ.

Σπογγώδης, εὐός, ὁ, ἡ. = σπογγοειδής.

Σποδεύνη, ὁ (σποδός, εὐνή). Ὁ ἐν σποδῷ κοιμώμενος. Δοσιάδ.

Σποδέω, ὦ, ἡσω (σποδός). Ζήτ. σποδῶν ὄθεν

Σποδησίλαυρα, ἡ (λαύρα). Ἡ παστρεύουσα τὰς δημοσίας ὁδοὺς, δρομάς, κοινὴ πόρνη. Εὐστάθ.

Σποδιά, ἡ. Ἰων. σποδιή, = σποδός. Ὁδ. κυρίως δὲ, σωρὸς στάχτης· παρὰ Σουῖδ. »σποδιάς γενομένης· ἔρμην. Φορύβην γενομένην· ἀφ' οὗ

Σποδιαῖος, αἶα, αἶον, = σπόδιος. Γλωσσ.

Σποδιαχός, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ σποδοῦ μετάλλων κατεσκευασμένος.

Σποδιάς, ἄδος, ἡ. Εἶδος δένδρου. Θεόφραστ. »αὐτὴ δ' ἐστὶν ὡς περ ἀγρία κοκκυμυλιάα· παρ' Ἀθην. »σπονδιὰς«· κείτται.

Σποδίξω, ἴσω (σποδός). Ἐν σποδῷ ψήνω. Πλάτ. 2) καίω ἕως οὗ γένηται στάκτη. Ἀριστοφ. 3) σποδοειδής εἰμι τὸ χρώμα· ἄμφ.

Σποδίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σποδός. Ἡ τῶν μετάλλων στάκτη.

Σποδίος, ἰα, ἰον (σποδός). Ὁ χρώμα σποδοῦ ἔχων, σταχτοειδής. Σιμωνίδ. τὸ τοῦ Ἀθηναίου ἐξ Ἀριστοτέλους, «ἡ φάσμα χρώμα (ἔχει) σποδίον, ἡ δὲ τρυγῶν, τεφρόνα» φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν, σποδίον, κλίνει περισσότερον εἰς τὸ λευκόν, παρὰ τὸ τεφρόν, ὅεστι, τὸ μὲν ἀνοικτόν, τὸ δὲ βαθύ σταχτοειδές.

Σποδίω, ὦ (σποδιά). Κρυοκαίω ἐν τῇ στάκτη· ἄμφ. Νικήτ. Χρ. «τὸ λευκὸς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ», ἀνδρὲς πρέπῃ νά ἀναγνωσθῇ «σποδιούμενον».

Σποδίτης, ου, ὁ. «ἄρτος σποδίτης». Υἡμένης, εἰς τὴν στάκτην.

Σποδιώδης, ὅ, ἡ, = σποδοειδής. Ἐρωτιαν.

Σποδοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (σποδός· εἶδος). Ὁ στάκτης εἶδος ἔχων, σταχτερός, πλήρης σποδοῦ. 2) = σπόδιος.

Σποδορχης, ὁ (σποδῶ· ὄρχις). = κιναιδός.

Σποδός, ου, ἡ. Στάκτη· ἔξαιρ. στάκτη, ἐν ἡ λεπτὰ τινα διακένουσιν ἐτι λειψίμα πεπυρωμένων ἀνθρώπων. Ὀδύτ. παρὰ Κτῆσ. «εἰς σπονδὸν ἐμβάλλειν» παρὰ Πέρσαις, τιμωρία καὶ βράχνης τις τῶν κακούργων. 2) κύνις, κουνιάρτος. Ἡρότ. καὶ = σπόδιον. 3) «κυλίκων, πύθων σποδός γραῖσα». Ἀνθολογ. ἡ ἀδεικνύουσα τὰ ποτήρια καὶ τοὺς πύθους (ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ἐκ τοῦ, σβέω, σβοδός, σποδός)· ἀφ' οὗ

Σποδῶ, ὦ. Κάμνω στάκτην, κατακαίω. 2) ἐν σποδῷ ψήνω. Ἱπποκρ. 3) κατρεῖνω τὴν στάκτην ἢ τὸν κουνιάρτον, τεινάσσω, ἢ τρίβω· μεταφ. ξεποδαριάζομαι, χαλῶ· τι τρίβω ἢ τρίβω· καθόλου, κτυπῶ «σποδιούμενος πρὸς πέτρας φίλον κάρη». Εὐριπ. ἡ, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ῥίπτω, «στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδιούμενου», καταβηρέντος. Αἰσχύλ. 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, = βινέω. 6) παρ' Ἀριστοφάν. «πλῆν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν», τρώγει ἀκορέτως, ἐνθα τὸ σποδεῖν καὶ φλῶν ταυτοσημα.

Σποδιώδης, εὖς, ὁ, ἡ· κατὰ συγκ. ἀντὶ σποδοειδής.

Σπολάς, ἀδός, ἡ. Δέρμα, ἐπομένους δερμάτινον φέρεμα, γούνη. Ἀριστοφ. καὶ, Σφράξ ἐκ δέρματος. Ξενφ. (φαίνεται, ὅτι Διολικό· ἐστιν, ἀντὶ στοιάς).

Σπολεῦς, ἑως, ὁ. Εἶδος ἄρτου, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι. Φιλκτ. παρ' Ἀθην.

Σπολήτιον, τό. Πόλις τῆς Βαυτικῆς Ἰσπανίας. Πτολ.

Σπόλια, τά. Τὰ παρατελλόμενα ἔρια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων. Ἡσύχ. (τὸ κωλύειν).

Σπολίτιον, τό. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Speleto Σπράβ.

Σπομενός· μετοχ. ἄορ β'. τοῦ ἔπομαι.

Σπονδαγωγός, ὁ, ἡ (σπονδή· ἄγω). Ὁ φέρων ἢ προβάλλων συμμαχίαν.

Σπονδάσιος, αἰ, = σπένδομαι. ἄμφ.

Σπονδαῖος, αἰ, = σπονδιακός. ἄμφ.

Σπονδαρχία, ἡ. Ἡ τῆς σπονδῆς ἀρχή. Ἡρότ. τὸ ἄξιωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ σπονδαρχου.

Σπόνδαρχος, ὁ, ἡ (σπονδή, ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἀρχιῶν τὴν σπονδὴν, ἢ τὴν ἱερὰν σπονδὴν.

Σπονδαυλέω, ὦ. Φυσῶ τὸν αὐλὸν ἐν καιρῷ τῆς σπονδῆς. Ἀρτεμίδ. ὅπου ἡμαρτ. σπενταυλεῖν, καίται· παρὰ τὸ

Σπονδαύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ σπονδῇ τὸν αὐλὸν παίζων.

Σπονδαῖος (σπονδαῖος). Μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν σπονδεῖον πόδα. Κικέρ.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, ἡ, ὁν (σπονδαῖος). Ὁ εἰς σπονδεῖον ἀνήκων, γεγραμμένος, ἢ ἐφαλμένος. «σπονδαῖον μέτρον» τὸ ἐκ σπονδαίων συνιστάμενον.

Σπονδαῖος, ὁ (σπονδαῖος). Ἡ χρῆσις τοῦ σπονδαίου ποδός. 2) διάστημα τι ἐν τῇ μουσικῇ ἀρμονικῇ, τὸ ὅποιον ἀναβιβάζει τὸν τόνον $\frac{3}{4}$. Ἀριστοφ. Κόιντ.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ (σπονδαῖος· κατὰ τὴν γλῶσσαν). Ὁ σπονδεῖον ἔχων εἰς τὴν κατάληξιν. Σχολ. Ἀριστοφάν.

Σπονδαῖος, καὶ Ἀγγεῖον, ποτήριον πρὸς σπον-

δαῖον, τό. Ἰδὲν. Φίλων.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς σπονδὴν ἀνήκων ἢ εὐχρηστος, «Ζεὺς σπονδαῖος», ὁ ἐπιστάτης καὶ ἐφορος τῶν σπονδῶν. 2) «σπονδαῖος, ἡ, πούς σπονδαῖος», ὁ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν συγχείμενος· ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιοῦτ' αἰ μέτρω· ἐχρῶντο.

Σπονδή, ἡ (σπένδω). Ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυαῖς οἶνος, πρὸς ἀγιασμὸν τοῦ θυμῶτος· καὶ ἡ ἐπὶ τῇ θυσίᾳ οἶνον ἔχουσι, ἐν ταῖς εὐχαῖς ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, ἐστίας, ἡ τοῦ βωμοῦ, ἡ εἰς τὴν φωτίαν τῆς θυσίας. Ἡρότ. ἐντεῦθεν, εὐχὴ μετὰ ἐκχύσεως οἶνου, ἡ θυσία εἰς τὴν θυσίαν τινος δι' ἐκχύσεως οἶνου ἢ ἄλλου τινος ὑγροῦ· γινόμενη. Ξενφ. 2) ὁ ἐκχεόμενος οἶνος ὅταν ἐνυμφωνεῖτο εἰρήνην, ἡ ἀνακαχή, ἡ συμμαχία μεταξὺ δύο ἐθνῶν· καὶ πληθ. σπονδαί, ἡ μετὰ παρόρθησιν· γινόμενη συνθήκη, συμφωνία, πίστις, ὄρκος, εἰρήνη, φιλία. Ξενφ. «σπονδαί ἀρηστοί», ἀνακαχή ὅπλων δι' ἐκχύσεως οἶνου ἀδόλου. Ἰλ. «πρίτας σπονδὰς ποιεῖσθαι», προσφέρω εἰς τὸν Ἑρμῆν, εἰς τὰς χάριτας καὶ εἰς τὸν Σωτήρα διὰ σπονδῆν. Ξενφ. ὅθεν

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ. Ἄξιος, ἐπιτήδειος πρὸς σπονδαῖον. Ἀθην.

Σπονδαῖος, ου, ὁ· καὶ Σηλικ. σπονδαῖος, εἶδος, ἡ, = σπονδαῖος. Σουῖδ.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ (φέρω). Σπονδῆν προσφέρω.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σποδιάς.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπένδω.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Ὁ τὰς σπονδὰς χέων, ἐκτελῶν. Ἡσύχ.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ. Σηλ. σπονδαῖος, εἶδος, ἡ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος. Σπονδαῖος, αἰ, ὁ, = σπονδαῖος.

Ἀθην. 4) ἐν μέρος τοῦ κίονος. Ἀθην. 5) εἰς τὰ φυτὰ ἢ στοργυλλή κορυφή αὐτῶν.

Σπορά, ἡ (σπείρω). Τὸ σπείρειν, τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, καὶ τὸ σπαρμένον. 2) τροπ. γένος, γέννησις, καὶ τὸ γεννηθὲν, τὸ παιδίον. Σοφοκλ.

Σποράδες, αἱ «νησοί». Νῆσοι κείμεναι ἐσπαρμένους· εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Σποράδην, ἐπὶ ῥρ. (σποράς σπείρω). Διεσπαρμένως, ὥςδε κἀκεῖσε. Ἰσοκρ.

Σποράδης, ὁ, ἡ, = σποράς. Ἰππ.

Σποράδικός, ἡ, ὄν. Διεσπαρμένους, μοναδικός· «ζῶα σποραδικά», τὰ διεσπαρμένως καὶ μοναδικῶς, μὴ κοινωνικῶς ζῶντα. Ἀριστοτέλ. ὁμως «νοσήματα σποραδικά», τὰ εἰς κάθε καιρὸν καὶ κάθε τόπον κυριεύοντα· παρὰ τὸ

Σποράς, ἄδης, ὁ, ἡ (σπείρω). Διεσπαρμένους, διεσπορημένους, ἄνευ συναφείας καὶ συνεχείας ὧν «λόγοι σποράδες». Πλούταρχ. Εὐριπ. «σποράδα βίον», πλανήτην βίον «νοῦσι σποράδες», = νοήματα σποραδικά. Ἰπποκρ.

Σπορή, ἡ, ταῦτόν τῷ, σπαργή.

Σπορήλος, ὁ (σποργή). Κορυεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοτ. 2) ἄνθρωπος τις ἐν Ἀττικῇ. Στέφ Βυζ.

Σπορεύς, ὥς, ὁ (σπορά). Ὁ σπείρων. Ξενοφ.

Σπορευτής, οὗ, ὁ, = σπορεύς. Πύχ.

Σπορευτός, ἡ, ὄν. Σπαρμένους «χώρα σπορ.», παρὰ τὸ Σπορεύω (σπορεύς) = σπείρω. ἄμφ.

Σπορητός, ἡ, ὄν (σπορά). Ἐσπαρμένους, διεσπορημένους. 2) ὁ καιρός, καθ' ὃν σπείρουσιν. Ξενοφ.

Σπόριμος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένους, πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, σπειρόμενος. Ξενοφ. «σπόριμα, τὰ», τὰ σπαρτά. Ν. Δ. «αἰδώς σπορίμη», τὸ παιδαγόνου μόριον. Μανέθ.

Σπορολόημα, μέσ. (λέγω). Συναῶω τὰ γεννήματα.

Σπόρος, ὁ (σπείρω). Τὸ σπείρειν Ἡρότ. 2) ἡ σπορά, τὸ σπέρμα.

Σπού, Σκυδιττί, τὸ ὄμμα. Ἡρότ.

Σπουδάξω, ἄνω, συνήθ. ἄσονται (σπουδή). Σεμνός, σοβαρός εἰμι, ὁμιλῶ, λέγω μὲ τὰ σωστά μου.

Πλάτ. «σπουδάξει ταῦτα Γοργίας ἡ παῖξαι»; «ἐσπούδακας, ὅτι ἐπελαθόμην ἐρεσχηθῶν σε», ἐξέλαδες μὲ τὰ σωστά. Πλάτ. 2) ἐνεργητικῶς, ταχὺς, ἐπιμελής εἰμι, φροντίζω, μετὰ προθυμίας καὶ ἐσσεως ἐνεργῶ, βιάζομαι, προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι. Ξενοφ. «σπουδάξω πρὸς τινα, ἢ ὑπὲρ τίνος». Πλούταρχ. φροντίζειν, κλίσιν μεγάλην καὶ ζῆλον ἔχειν «σπουδάξω εἰς τὰ σά, ἢ τὸ σὸν» φροντίζω διὰ τὸ καλὸν σου, «σπουδάξω τινι» προσκαλλώμαι, παραδίδω διόλου ἑαυτόν. 3) ἀγαπῶ τιμῶ, βοηθῶ, ἐπιμελῶς περιποιῶμαι παθητικῶς, σπουδάζομαι. Πλούταρχ. «τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσι», ἡγαπήθη, ἢ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο, τὴν εἶχεν εἰς μεγάλῃ ὑπόληψιν.

«τὰ σπουδάζόμενα τῶν ἔργων», τὰ μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος κατεσκευασμένα. Ξενοφ. καὶ, ζητῶ, ἐρευνῶ. Δουκιανὸς παρ' Ἀρρίαν. κτυπῶ τὰς χεῖρας, ἐπαινῶ.

Σπουδασιολογέω, ὡ, ἥσω (σπουδαῖος-λέγω). Ὁμιλῶ μὲ τὰ σωστά, μέσ. ὁμιλῶ μετὰ τίνος περὶ σπουδαίων ἢ ἀξιολόγων ἀντικειμένων. Ξενοφ.

Σπουδαῖος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁ περὶ ἀξιολόγων πραγμάτων, ἡ σεμνός, μὲ τὰ σωστά ὁμιλῶν. Δημόκριτ.

Σπουδαῖος, αἰά, αἶον (σπουδή). ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοβαρός, μὲ τὰ σωστά πράττων ἢ ὁμιλῶν. Πλούτ.

2) ἐνεργητικῶς, φροντιστικῶς, πλήρως προσοχῆς καὶ

ἐπιμελείας, ἐπιτήδειος. 3) ζηλωτῆς καλῶν ἔργων, ἢ κατὰ Σουδάν, ἐνάρετος, εὐδόκιμος, σεμνός, τίμιος, ἐξαιρέτος, εὐκρινής, χρηστοθήνης, φρόνιμος.

Ἰσοκράτ. «πέμψατε ἄνδρας, τῶν σπουδαιοτάτων». Ξενοφ. τῶν πλείον ἐιδημόνων, ἐμπείρων παρὰ Διογ. Λαερτ. «οὐχ' οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι, σοφοί, πεπαιδευμένοι.

4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιόλογον, ἀναγκαῖον, περὶ σπουδαστον, εὐκαταῖον. Ἡρότ. «σπουδαῖον πρᾶγμα, ἔργον». Ξενοφ. μέγα, πολὺτιμον, «οἱ τὰ σπουδαῖα ἐπιστάμενοι», οἱ φιλόσοφοι. Ξενοφ. ἐπὶ ῥρ. σπουδαῖος, ἐν τάξει, προθυμῶς, σεμνός, σοβαρός.

Ξενοφ. συγχετικῶς, σπουδαιότερον, καὶ σπουδαιότερος, ταχύτερον, κάλλιον. Αἰσχίν. παρ' Ἡλιοδώρ. «σπουδαιέστερον» καὶ παρ' Ἡροδότ. «σπουδαιέστερος», καὶ «σπουδαιέστατος» ὑπερβ. «σπουδαῖα» καὶ «σπουδαῖα ἐσσεύεσθαι». Ἡρότ. ἀρ' οὐ

Σπουδαῖος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ταχύτης, ζῆλος, ἐπιμελεία, φροντίς, σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια, χρηστότης. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιολογότης.

Σπουδαρχαίρεσις, ἡ (ἀρχαίρεσις). Ἀγων εἰς ἀπόκτησιν ἀξίας τινὸς δημοσίου ὁ Πύχιος, ἔχει καὶ ὡς ἀρτ. σπουδαρχαίρεσις καὶ σπουδαρχίας, = σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, ὡ, ἥσω (σπουδάρχης). Σπουδάξω νῦν ἐμὲ εἰς ἀρχὴν τινα, προσπαθῶ νὰ ἦμαι εἰς ἀξιώματα. Συνέσ.

Σπουδάρχης, οὗ, ὁ (σπουδῆ-ἀρχή). Ὅστις μετὰ σπουδῆς καὶ μεσιτείας προχωρῶν ἐμβαίνει εἰς τι ἀξίωμα, καὶ θίλει νὰ ἔχη αὐτὸ διὰ πάντα. Ξενοφ. 36εν

Σπουδαρχία, ἡ. Προσπάθεια εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ τις ἀξίωμα. Δίων Κάστ. 8θεν

Σπουδαρχίαι, ὡ, = σπουδάρχαι. Ἀριστοτέλ.

Σπουδαρχίδης, οὗ, ὁ παρ' Ἀριστοτ. κομ. ἐσχηματισμ. πατρωνυμικὸν τοῦ, σπουδάρχης.

Σπουδασμά, τό (σπουδάξω). Τὸ μετὰ σπουδῆς γινόμενον πρᾶγμα, πᾶν ἔργον ἐπιμελείαν ἀπαίου, τέχνη, δουλεία. Ἀρρίαν. 8θεν

Σπουδασμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν σπουδασμά. Φώτ.

Σπουδαστής, ἑα, ἑόν (σπουδάξω). Ἀξίος σπουδῆς καὶ ζητήσεως. Ξενοφ. σπουδαστήν, πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐπιμελῆται τις. Εὐριπ.

Σπουδαστής, οὗ, ὁ (σπουδάξω). Καλοθελητής. Πλούταρχ. 2) ὁπαδός, προσήλωμένος εἰς τινα. Πλούταρχ.

Σπουδαστικός, ἡ, ὄν. Ζηλωτής, ἐπιμελητής, ἐνεργητικὸς, πρόθυμος. Ἀριστοτ.

Σπουδή, ἡ (σπεύδω). Ὁληγοράδα μετὰ ζήλου καὶ σοβαρότητος, «σπουδὴν ἔχων», βιάζεσθαι. Ἡρότ. προθυμία, ἐπιμελεία, δραστηκότης, κόπος, ἄτερ σπουδῆς. Ὀδύς. ἄνευ κόπου, ἡ κακοπαθείας, εὐκόλως. 2) θῆλημα μὲ τὰ σωστά, στερεὸν φρόνημα, «ἀπὸ σπουδῆς», μὲ διὰ τὰ σωστά. Ἰλ. 3) ζῆλος ὑπὲρ τίνος, εὐνοία, πόθος, κλίσις. Πλούταρχ. «σπουδαῖς καὶ συνηγορίαις», μὲ ἔντρογες, ἀνακατῶματα, ἢ κινήματα δραστήρια. 4) σεμνότης, σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια, προσοχή. Ξενοφ. «πράγματα ἀξία σπουδῆς», ἀξιοαγάπητα, πολὺτιμα ὁ Φώτιος ἔσχημ. ἐξ Ἀριστοφάν. τὸ «σπουδὴν ποιεῖσθαι» ὀργίζεσθαι παρ' Πλάτωνι «σπουδῇ χαριεντίζεται», λίαν, πολὺ παρ' Ὀμ. δυσκόλως, μόλις καὶ μετὰ βίας· παρὰ Γαλην. «σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον τοῖς κάμνουσι γένοιτο» πολὺ περισσότερος ἢ μεγαλύτερος ἤθελεν ᾗκει ὁ κίν-

δυνος» σπουδῇ μὴ βιαζομένη γε πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι. Θουκυδ. ἐκτὸς ἂν δὲν ᾖται βίᾳ, ἀνάγκῃ.

Σπουδογέλοιος, ὁ, ἡ (σπουδῇ, γελοῖος). Ὅς τις μεταξὺ σπουδαίων λόγων ἢ πραγμάτων μινύει καὶ χωρατάδες. Στράβ.

Σπυράθια, ἡ, = σπύραθος. ἄμφ.

Σπυράθιον, τό, = σπύραθος.

Σπύραθος, ὁ, καὶ, ἡ. Ἡ τῶν αἰγῶν ἢ προβάτων κόπρος (χυδαῖα. κακαράντζα).

Σπυράθωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σπυράθω ὁμοιος.

Σπυράς, ἄδος, ἡ, καὶ

Σπύρανον, τό, = σπύραθος. Πολυδ.

Σπυρθίζω, = πυθαρίζω. Ἀριστοφ.

Σπυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σπυρίς. Ἀριστοφ.

Σπυρίδων, ἐπὶρ. Δίκην σπυρίδος, κατὰ τὸ εἶδος ἢ σχῆμα αὐτῆς.

Σπυρίδωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σπυρίδος εἶδος ἔχων. Σχολ. Ἀριστοφ.

Σπυρίδων, ὡνος, ὁ, = σπυρίς. Πολυδ.

Σπυρίς, ἴδος, ἡ (σπείρα). Πλέγμα, ψαροκάλαθον, ζεμπιλί, κορίνιον. Ἡρόδ.

Σπυρίχινον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σπυρίς.

Σπυρὸς, ὁ, ἀντί, πυρός. Σίτος, παρὰ Συρακουσίοις. Ἑτυμολογ.

Σταβέως, ἑως, ὁ· καὶ | = κωπεὺν, κωπεύς, νεωτέρ.

Σταβατίνης, ου, ὁ, | λέξ. Ἡσύχ.

Στάγδην, ἐπὶρ. (στάζω). Κατὰ σταλαγμούς, ἀπὸ σταλαγματιῶν εἰς σταλαγματιῶν.

Στάγες, ἴδε σταγών.

Σταγεῖς, ὁ (στάζω). Σταλαγματιῶν. Ο'.

Στάγειρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, νῦν, Λιθάνοβα. Ἡρόδ. παρὰ Στράβ. τὰ Στάγειρα, καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Σταγείρα· ὅθεν Σταγειρίτης, ὁ κάτοικος. Πλούταρχ.

Σταγετὸς, ὁ, = σταγών. Ἀχιλ. παροιμ.

Στάγιον, τό. Τὸ σημεῖον τοῦ ζ'. ἡ τοῦ στίγματος· ἄμφ.

Στάγμα, τό (στάζω). Σταλαγμός, ὑγρότης, »στάγμα τῆς ἀνθρακουργοῦ μελίτσης», μέλι. Αἰσχύλ.

Στάγονίς, ου, ὁ (σταγών). Ὁ κατὰ σταγόναν σταλάζων. Διοσκορ.

Σταγρίς, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, στάζω.

Σταγών, ὄνος, ὁ (στάζω). Σταλαγμός, σταλαγματιῶν πληθ. στάγες, ὡς ἀπὸ τοῦ, στάξ. Ἀππιαν. 2) μέταλλον τι· κατὰ τινας, καθαρὸς σίδηρος· πιθανῶς δὲ μέταλλον, εὐκόλως ρευστὸν κατὰ Πυθαγόραν, ἀνδρικὸν σπέρμα, »σταγὼν ἐγκεφάλου».

Στάγιος, αἶα, αἶον (στάδην). Ὁρθιος, ἡ ἴσιος. Ἡσύχ. παρ' Αἰσχύλ. »Ζεὺς σταδαῖος», ἐπιστάτης, διευθυντῆς τῆς μάχης, καὶ, »ἐγχεῖν σταδαῖα», δπλα δὲ ὧν μάχονται· »μέλως σταδαῖον», τὸ πρῶτον, καὶ εὐρύθμως γινόμενον, ἡ = ὀρθιον. Ἡσύχ.

Στάθην, ἐπὶρ. (ἵστημι). Ἰσία, ὀρθία, ἡ στερεῶς ἵσταμένως. 2) μεμετρημένως, κατὰ τὸ ζῦγι, βάρος. Νικόμαχ.

Σταδαῖος, αἶα, αἶον (στάδιον). Μέτρον, ἡ μήκος ἑνὸς σταδίου ἔχων, εἴτουν 600 Ἑλλήν. ποδῶν. 2) = σταδαῖος.

Σταδαίς, ου, ὁ· Ἰων. σταδῖς, = σταδειὺς· ἄμφ. Ἀνάλεκ. »τὸν σταδῖν πρῶτον Ἑρασιστρατον», ἀντί τοῦ, σταδιοδρόμον, ἀλλ' ἐνταῦθα κάλλιον »σταδῖα», γραπτέον.

Σταδισμός, ὁ. Ἡ κατὰ στάδια μέτρησις· ἐκ τοῦ

Σταδαῖζω. Κατὰ στάδια μετρῶ.

Σταδειὺς, ἑως, ὁ, = σταδιοδρόμος, Νικήτ. Χρον.

Σταδειυτής, οὗ, ὁ, = σταδειὺς· ἐκ τοῦ

Σταδειύω (σταδειὺς). Τρέχω ἐν στάδιον μακρὰν, ἢ τρέχω, γυμνάζομαι εἰς τὸ στάδιον καθόλου, τρέχω.

Σταδῖν, ἡ, ἴδε στάδιος.

Σταδιοδρομέω, ὦ (σταδιοδρόμος). Τρέχω τὸ στάδιον, διὰ τὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον παρ' Εὐριπ. εὐρηται ἀνμλ. μέλλ. τούτου, σταδιοδραμοῦμαι.

Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, = σταδιοδρόμος. Πολυδ.

Σταδιοδρόμος, ὁ, ἡ (στάδιον, δραμεῖν). Ὁ τρέχων τὸ στάδιον, ἀγωνιστῆς τοῦ σταδίου· κατὰ Διοσκορ. ὁ σταδῖος ἀναμετρῶν τὸν περίπατον.

Στάδιον, τό· ἡ, στάδιος, ὁ (ἵστημι). Μῆκος γεωγραφικὸν, ἡ μέτρον ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε βημάτων περιεκτικόν, 600 Ἑλλήν. ἢ 625. Ῥωμ. ποδῶν καθ' Ἡρόδ. ἑκατὸν ἐργυρία, τὸ στάδιον. 2) ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος ἔνθα ἔτρεχον οἱ σταδιοδρόμοι· ὁ περιφημώτατος δὲ ἦτον ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἀπέτελει κατ' ἀκριβεῖαν ἐν στάδιον· ὅθεν, ἀγωνίζεσθαι στάδιον, τρέχω εἰς τὸ στάδιον διὰ τὰ υπερβῶ τὸν ἀνταγωνιστὴν μου, καὶ τὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον. Ἡρόδ. 3) τὸ τρέχειν εἰς τὸ στάδιον, καὶ ἡ νίκη ἐν αὐτῷ. 4) στάσις, ἀκίνησις. Φώτ.

Στάδιος, ἰα, ἰον (ἵστημι). Ὁ ἱστάμενος, στερεός. Ὁμ. »σταδία μάχη» καὶ ἐν »σταδῖα», ἡ ἐκ χειρὸς μάχη, ἡ τακτικὴ δηλαδή, ὅταν δύο πεζικὰ στρατεύματα ἔλθωσιν εἰς χεῖρας, μάχη εἰς ἀνοικτὸν κάμπον. 2) ἱστάμενος ὄρθια ἢ ἴσια, ἀκκμπτος, μὴ δυνάμενος νὰ λυγισθῇ. 3) ὅτι γίνεται ἐν τῷ ἵστασθαι, ὄρθιον εἶναι. 4) σταθμητός, ζυγιασμένος. Νικανόρ.

Στάδιος, ὁ, = στάδιον.

Στάδισμός, ὁ, = σταδιασμός. Πτολεμ.

Στάζω, ἄζω· ἐνεργ. Κατὰ σταλαγμούς χύνω. ἰλ. 2) ἀμεταβτ. πίπτω κατὰ γῆς ἀπὸ κόμπου εἰς κόμπον, τρέχω παρ' Αἰσχύλ. »καρπώματα στάζοντα», οἱ ὠριμασμένοι καὶ πίπτοντες ἀπὸ τῶν δένδρων καρποί· ὅθεν σταγρός, ἀντίσταγερὸς, ἐπὶ καρπῶν, ὠριμος, πίπτων ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τὴν ὠριμότητα· ἐπὶ δὲ οἰκιδῶν, εἰσιμος διὰ τὴν πολυκαιρίαν νὰ πέσῃ. Αἰνέας Τακτ. »τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα», τὰ σταθρὰ πώσιμα.

Στάθεν, Αἰολικ. γ'. πληθυν. πρόσ. παθ. ἄορ. τοῦ ἵστημι ἀντί ἱστάθησαν.

Σταθερός, ἄ, ὄν (ἵστημι). Στερεός, ἀκίνητος, βέβαιος, ἡσυχος· ἐπὶ δὲ ρευστῶν πηκτός, παγωμένος· ἐν Ἀναλέκ. »σταθερῇ» (ἡῶν), σημαίνει τὸν αἰγιαλὸν, τὴν παραθαλασσίαν παρ' Ἀππιαν. »ὑδωρ σταθερὸν», Ῥωμαϊσμός ὡς τὸ, Aqua Stagnans, ἱστάμενον ὑδωρ, »σταθερὰ μεσημβρία», Πλάτ. τὸ μεσημέριον, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται λέγεται καὶ »σταθερὸν ἡμερα», παρ' Ἀπολλωνίου Ἀργον. καὶ, »τὸ σταθερὸν τῆς μεσημβρίας», ὁ Ἀντίμαχος εἶπε καὶ »ἑρέος σταθεροῖα», τὸ μεσαίτατον τοῦ ἑρέους, καθ' ὃν καιρὸν γίνονται τὰ μεγάλη καύματα· »νυκτός τὸ σταθερότατον». Εὐνάπιος· τὸ μεσονυκτικόν· ὅθεν

Σταθερότης, ἡτος, ἡ. Στερεότης, στάσις, ἀκίνησις.

Σταθευσις, ἡ (σταθεύω). Ζέστασις, βράσιμον κατ' ὄλιγον καὶ εἰς ὄλιγον πῦρ.

Σταθευτός, ἡ, ὄν. Ἡρέμα κεκαυμένος, ζεσταμένος. Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Σταθεύω. Θερμαίνω, ἡ κατ' ὄλιγον ψήνω, καίω. Ἀριστοφ. »τὴς σπυρίας στάθει»· εὐρηται καὶ, στατεύω (πιθὰν παρὰ τὸ, σταθερός).

Σταθῆρδς, ἄ, ὄν = σταθερός· καί.

Σταθῆρότης, ητος, ἡ, = σταθερότης.

Σταθί, Δωρικ. ἀντί τοῦ, στήθι, προστακτικ. ἄορ. β'. τοῦ ἰσθμίου.

Σταθμάω, ὦ, ἦσω· μέσ. σταθμάομαι, ὦμαι ἰων. σταθμέομαι (στάθμη). Μέ τήν στάθμην μετρώ, καθόλου, μετρώ, καταμετρώ. Πίνδ. ἔτι δέ, ἀριθμῶ, ζυγιάζω, ἐκτιμῶ, θεωροῦ τι ὡς ἀξίον προσοχῆς καί ἐπιμελείας. Πλάτ. κατ' ἐνεργητ. διάθ. ἐν χρήσει σπανίως. 2) τροπικ. κρίνω, κρίνων ἀποφασίζω τι, δοκιμάζω, μετ' ἀκριθείας ἔρευνῶ. Δουκ. συμπεραίνω, εἰκάζω. Ἡρόδ. παρὰ Πλάτ. »τούτων δέ τί σταθμά;· τίνα γνώμην ἔχεις; τί στοχάζεται ἐπάνω εἰς αὐτά;

Σταθμεύω, εὔσω (σταθμός). Καταλύω, κονεύω. Ἀππιν.

Στάθμη, ἡ (ἰσθμίου). Κανὼν, ἐργαλεῖον τεκτονικόν, δι' οὗ ἰσάζουσιν οἱ τέκτονες τὰ ξύλα (γωνιά). Ὅδσ. ἐξαιρέτως τὸ λεπτόν σχοινίον τῶν τεκτόνων, μετὰ τὸ ὁποῖον βαπτόμενον ἐν τινι ὑγρᾷ βαφῇ, σημειοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀνίδων εὐθείας γραμμὰς, ἵνα κατ' αὐτὰς πελεκηθῇ ἰσὰ ἡ σκνίς κοινῶς »στάθμη«. Ἀριστοτέλ. καὶ ἡ διὰ τῆς στάθμης γινομένη γραμμὴ, διευθύνσεις, καὶ ἐντεῦθεν αἱ φράσεις· »ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, παρὰ στάθμην«, ἴσας, κατὰ τὴν γραμμὴν, κατὰ τὴν μεγίστην ἀκριθείαν καὶ εὐθύτητα· »κατὰ στάθμην ἐνόησας«, λίαν ὀρθῶς; καλὰ ἐστοχάσθη. Θεόκρ. »παρὰ στάθμην«, ἐναντίον τοῦ εὐσχημόνος καὶ ὀρθοῦ, ἡ τοῦ πρόποντος· »λευκὴ στάθμη«, ἡ μὴ χρωματίζουσα, μηδεμίαν σχαμμὴν σημειοῦσα· ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἀποφασίζει βεβαίως διὰ τι πρᾶγμα, δὲν ἐκλέγῃ ἡ προτιμᾷ ἀποφασιστικῶς τοῦτο ἡ ἐκείνο, ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων. Αἴλιος. Διονυσ. ἡ κατὰ τὸν τοῦ Πλάτων. Σχολ. ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν σημειούμενων, καὶ τούτῳ μηδὲν συνιέντων· καὶ »ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη«. Σοφοκλ. τὸ δὲ »πρὸς στάθμην«, ἡ »πρὸς στάθμην πέτρων τίθεσθαι«, καί, »μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην«, καὶ ὁ Βασιλεῖος, »τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρτον ἄγοντες δηλοῖ τὸ ἀνάπαλιν καὶ ἀντεστραμμένος ποιεῖν τι, ἀντὶ δηλαδὴ νὰ θέσῃ τις τὴν στάθμην ἐπὶ τὸν λίθον ἵνα σταθμῇ αὐτὸν, τίθησι τὴν πέτραν ἐπὶ τὴν στάθμην. 2) ἡ κάθετος βολὴ ἡ μολύβδος κρεμασμένη εἰς τὸ νεροζύγιον, καὶ αὐτὸ τὸ νεροζύγιον. 3) γραμμὴ, ἡ σχοινίον ἐν ταῖς θεάτροις, ἐν ταῖς συναθροίσεσι τοῦ δήμου, κ. τ. τ., δι' οὗ διήκουσιν καὶ περιέκλειον τὰς καθέδρας. Εὐστάθ. ἐν γένει διόριστι τῶν συνόρων, διὰκρισις, σύνορον· παρ' Εὐριπ. »βίου στάθμη«, κρίσιμος κατάστασις τῆς ζωῆς, κίνδυνος· παρὰ Διοδώρ. Σικελ. »δοράτῃνα σταθμαί«, ἡ βάσις, ἡ κατωτέρα ἄκρα τοῦ δόρατος.

Σταθμὴ δὲν· ἐπὶ. Κατὰ τὸ βάρος. Νίκ.

Στάθμησις, εἰς, ἡ. Ζύγισμα. Γλωσσ.

Σταθμητικός, ἡ, ὄν (σταθμάω). Ὁ εἰς τὸ ζυγοστατεῖν ἀνήκων, ἐπιτήδειος. Εὐστάθ.

Σταθμητός, ἡ, ὄν (στάθμη). Ἰστος, ἰσασμένος, ἡ σημειούμενος διὰ τῆς στάθμης. 2) (σταθμάω). ζυγιασμένος, μετρημένος, ἔτι δὲ καὶ ὁ περὶ οὗ φροντίς καὶ κόπος γίνεται. Πλάτ. »ἐμοὶ μὲν οὐδὲν σταθμητόν, οὐδεμίαν καθαρὰν ἰδέαν ἔχω, μήτε ἡμπορῶ νὰ κρίνω. 3) ὅν δύναται τις ζυγιάσαι, μετρησά. Ἀρρίαν.

Σταθμίδες, αἱ, = σταμῖνες, ὅδε σταμῖν.

Σταθμίδιον, τό, = σταθμίον, ἄμφ.

Σταθμίζω, ἴσω, = σταθμάω. Ε. Μ. μεταφ. ἔρευνῶ.

Σταθμηικός, ἡ, ὄν, = σταθμητικός.

Σταθμίον, τό, ὑπόκορ. τοῦ, σταθμός. Ζυγαριὰ, καὶ τὸ βάρος, δι' οὗ ζυγιάζεται τι. Λουκιαν.

Σταθμίς, ἰδος, ἡ, = σταθμός.

Σταθμιστής, οὗ, ὁ (σταθμίζω). Ζυγιαστής, Γλωσσ. μεταφ. ἔρευνήτης.

Σταθμοδότης, ου, ὁ (σταθμός-δίδωμι). Ὅστις δίδει ἡ διορίζει τοὺς σταθμούς εἰς τοὺς στρατιώτας. Πλούταρχ. (Τουρκ. κονακτζήμπασης).

Σταθμόνδε, ἐπὶ. ποιητ. (σταθμός). Εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὸ κατάλυμα. Ὅδ.

Σταθμός, ὁ· παρ' Ἀττ. πληθυντικ. σταθμοί, καὶ τὰ σταθμά (ἰσθμίου). Ζωοστάσιον, μάνδρα, σταῦλος, ἀγροτική κατοικία. Ὅμ. ἐν γένει, οἴκημα, κατοικία. Πίνδ. 2) πανδοχεῖον, κατάλυμα. Ξενοφ. 3) ἐν τῇ Περσικῇ ἐπικρατείᾳ »σταθμοί« οἱ τόποι ἐνθα ἐκόνευν ὁ βασιλεὺς, ὅταν περιήρχετο τὸ βασίλειον αὐτοῦ, »σταθμοὶ βασιλῆϊοι«. Ἡρόδ. καὶ ἐντεῦθεν ὁδοῦ μέτρον περιέχον πέντε παρασάγγων, ὁδοῦ ἀπόστημα, ἡ καὶ περισσότερον. Ξεν. σημαίνει δὲ καὶ τὰ κόνια τῶν ταχυδρόμων, πεζοδρόμων, ποσσίων. Εὐστάθιος. 4) ζυγίον, καντάριον, ζυγαριὰ. Ἀριστ. καὶ τὸ βάρος, ὅπου ζυγιάζει σῶμά τι, ἔτι δὲ τὸ βάρος, ἥτοι τὸ βαρύδιον τῆς ζυγαριᾶς ἡ τοῦ στατηρίου. Ἰλ. 5) ξύλον χοντρὸν τετράγωνον, στύλος, καὶ τὸ ἐκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ὅτῃς θυράς παραστάτης· παρ' Ὅμ. καὶ ἐπὶ τοῦ στύλου, ὅστις βασιτὴ τὴν σκέπην τοῦ δωματίου.

Σταθμοῦχος, ὁ (σταθμός-ἔχω). Ξενοδόχος, πανδοχεύς. Τουρκ. χαντζής. Πολύαιν. 2) ὅστις ἐνοικιάζει ὁλόκληρον οἶκον ἡ κόναν, διὰ νὰ μετανοικιάσῃ μέρη αὐτοῦ χωριστὰ εἰς ἄλλους.

Σταθμός, ὦ, ὥσω (σταθμός). Εἰς τὸν σταθμὸν φέρω τινα, ἡ βάλλω τὸ ζῶον εἰς σταῦλον· μέσ. σταθμάομαι, οὔμαι καταλύω, κονεύω. 2) ὁ· μέσ. ἄορ. σταθμάσθαι πολλῇ παρ' Ἡρόδ. ἀντὶ τοῦ, σταθμῆσθαι, ἥγουν, εἰκάζω, συμπεραίνειν.

Σταθμώδης, ὁ, ἡ (στάθμη-εἶδος). Πλήρης ὑποστάθμης, ἀκάθαρτος, πεποιημένος. Ἰπποκράτ.

Σταθμών, ὄνος, ἡ, = σταθμός. Ἡσύχ.

Σταίμεν, σταίει, σταίειν, Ἀττ. πληθ. β'. ἄορ. εὐκτ. τοῦ, ἰσθμίου, ἀντὶ, σταίμεν, σταίητε, σταίησαν.

Σταίρως· ἴδε ἐν τῷ, σταθεῖν.

Σταίς, ἡ, σταίς, Γενικ. σταιτὸς, τὸ, καὶ Ἀττικ. στάς. Ἀλευρον σίτου, ζυμωμένον μετὰ ὕδατος, ζυμαρίον. Ἡρόδοτ. καὶ, στέαρ· ὅθεν

Σταίτης, ὅς, ἴων, = σταίτινος. Ἡσύχ.

Σταίτινος, ἴνη, ἴων, ὁ, ἡ (σταίς). Ἐξ ἁλεύρου σίτου πεποιημένος. Ἡρόδ. 2, 47.

Σταίτιτης, ου, ὁ. Πλακοῦς ἐκ σιτίου ἁλεύρου· ὁ Ἡτύχ. στατίας, ἔχει.

Σταίτιώδης, εὐς, ὁ, ἡ (σταίς, εἶδος). Ὅμοιος σταίτι, ἡ πλήρης σταίτιος.

Στακτὴ, ἡ. Τὸ ἀπὸ τῆς σμύρνης ἀποστάζον εὐώδες ἔλαιον, καὶ τὸ ἀπὸ τρυφερᾶς μυρρίνης καὶ κινναμώμου διὰ τῆς Ἀλφειοῦς ἀποστάζον ἔλαιον, εἶδος τεχνικὸν βαλσάμου. Θεόφρ. Βασιλεῖος εἰς τὸν μὲν ψάλμ. »ἡ δὲ στακτὴ, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκθλιέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτόν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται, τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, σμύρνα προσαγορεύεται. 2) »στακτὴ ἄλμα«, νερὸν ἐκ ταριχευμένου κρέατος ἡ ψαρίου, ἄλμυρα στραγγισμένη. »στακτὴ κόνις«, νερὸν ἀσθέστου στραγγισμένου, ἡ θολοστάκτη.

ἐνθα κεύνται τὰ καθολικὰ κλήματα, αἱ ζῶναι ἐν οὐρανῷ. Ἡρόδοτ. καὶ σταθερότης, ἐπιμονή. 2) ἦθις. ἡ θέσις, κατάστασις, εἰς ἣν εὐρίσκεται τις. 3) διχοστασία, ἐμφύλιος μάχη, φιλονεικία, διαίρεσις πόλεως εἰς δύο πατρίδας. Θέσιν. σύγχυσις, ταραχή. Θουκυδ. καὶ συνομιλία πρὸς ἀπώλειαν τῆς, συνομισία. Δίσχ. μεταφρ. δὲ καὶ ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου. Σουίδ. 4) πρόχωμα, ὕψωμα γῆς εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν διὰ νὰ κρατῇ τὸ νερὸν, ἢ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόπους διὰ πέρασμα. Ἀριστοφ. τὸ παρ' Ἰπποκρά. «ἀέρος στάσις», ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ, εὐκρασία, κατάστασις. «στάσις μελῶν» ἴδε στάσιμος. 5) παρὰ ῥήτορας «στάσις» τὸ ἐκάτερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵστασθαι, περὶ δὲ νομίζει δίκαιον. Σχολ. Ἑρμοῦ. ἡ σταθερὰ ἔχειν ἀποδείξεις. «ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμειψιότητις» ἡ πρότασις, ἀπλή ῥητορικὴ παρὰ Διωνυσ. Ἀλίκαρν. «στάσις λαμβάνειν ἰσχυρὰς», ὁδηγὰτα, διαστήματα καὶ ἀναβολὴν μετὰ τόνου ποιοῦντα. 6) τὸ ζυγιάζειν, «στάσις μισθοῦ», τὸ πληρόναι τινὲ τὸν μισθὸν τοῦ. ὁθεν

Στασίχορος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, Στησίχορος.

Στασιόδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). = στασιαστικός. Ξενοφ.

Στασιόρον, τό. Εὐριπ. ἄμφ. Στάσις ἐν δρεῖ γραπτέον δὲ πιθανῶς στασιωρὸς.

Στασιωρὸς, ὁ (στάσις, οὖρος). Ὁ φύλαξ θέσεώς τινος, ἡ μάχουρας.

Στασιωτεία, ἡ. Ἐφῆσις εἰς τὸ προξενεῖν καὶ διεγείρειν στάσεις, πολίτευμα στασιώτου. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Στασιώτης, ου, ὁ (στάσις, 2.) Ἀποστάτης, δημεγέρτης, φατριαστὴς, ταραχοποιός. Ξενοφ. καὶ πληθύν. στασιώται, οἱ ὁπαδοὶ πατρίδας τινὸς, συνομιόται. Ἡρόδοτ. ἐν γένει, ἀρχηγὸς τινος πατρίδας. Πλάτ. ὁθεν

Στασιωτικός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶ. κῶς. = στασιαστικός. «καίριος στασιωτικός», ἐπιτήδειος εἰς στάσιν, ἡ καθ' ὃν ἐστὶν ἡ στάσις. «τὸ στασιωτικόν», οἱ στασιώται. «κατὰ τὸ στασιωτικόν», κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιάζοντων. Θουκυδ.

Στάσκε. Ἰων. γ'. πρόσπ. τοῦ β'. ἄορ. τοῦ, ἴστημι, ἀντὶ ἔστη. ἰλ.

Στατέος, ἐκ, ἐόν (ἴστημι). Πρέπει νὰ στήσῃ τις

Στάτευσις, εὖς, ἡ, = στάθευσις. ἐκ τοῦ

Στατέω, = σταθεύω.

Στατήρ, ἦρος, ὁ (ἴστημι). Ζυγίον, καὶ βᾶρος, ἡ βαρύνου τῆς ζυγαριᾶς. Πολυδ. 2) νόμισμα ἐν Ἀθῆναις ἀργυροῦν, ὀνομαζόμενον καὶ τετράδραχμος, 4 δραχμῶν τὴν ἀξίαν. ἦσαν δὲ καὶ χρυσοὶ στατήρες διωκόρου τιμῆς καὶ ἀξίας. 3) Δωρικ. = χρεώτης. ὁθεν παρῶροι. «πολλοὶ στατήρες, ἀποδοτήρες οὐδ' ἂν εἴς». ὁθεν

Στατηρίδος, ὁ, ἡ, ὁρθότρ. στατηριῶς, αἶα, αἶον. Ὁ ἀξιζῶν ἓνα στατήρα. Πολυδ.

Στατηρὸς, ἂ, ὄν, = σταθερός. ἄμφ.

Στατίας, ου, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, σταίτης.

Στατίω, στατίζομαι (στατός) ποιητ. ἀντὶ, ἴστημι, ἵσταμαι. ἔχει ὅμως τὸ ἐνεργ. στατίω καὶ τὴν ἀμετῶ. σημε. τοῦ μέτ. στατίζομαι, ἀντὶ, ἵσταμαι. Εὐριπ.

Στατικός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶ. κῶς (ἴστημι). Ὁ κάμνων, ἡ βάλλων τί πού νὰ στέκηται ἡ νηυσὶς, ἐμποδίζων, στυπτικός καὶ, Στατικός, ἡ, χόρτον, δύναμιν κατασταλακτικὴν ἔχον. 2) ὁ ζυγιάζων ἰθεν στατικός, ἡ (θεωρία, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη). μέρος τῆς

Τόμ. Γ'.

μηχανικῆς ὑποκείμενον ἔχον τὴν ἰσορροπίαν, καὶ ἰσοσταθμίαν τῶν στερεῶν σωμάτων.

Στάσιος, ἰνθ, ἰνον. Ἀττ. καὶ

Στάσιτης, ου, ὁ (στάς). Ἀττ. = σταίτινος, σταίτης.

Στάς, ἡ, ὄν (ἴστημι). Ὁ στημένος, ἰτάμενος, ἀκίνητος, σταθερός. παρ' Ὀμρ. «ἵππος στατὸς», ὁ ἐν σταύλῳ ἰστάμενος, καὶ τρερόμενος. ἡ ὁ ἐπὶ πολὺ στάς ἐφ' ἐνὶ τόπῳ, «στατὸν ὕδωρα». Σοφοκλ. νερὸν στεκόμενον. «στατὸς χιτῶνα», καὶ «στατὸς», μακρὸ φόρεμα ἀνωθεν ἕως κάτω καταβαίνον, καὶ μὴ ἐπεξωσμένον. Πλούταρχ. ὡς τὸ παρ' ἡμῶν στιχάριον τῶν Διακόνων, ἡ τῶν Ἀρχιερέων ὁ Σάκκος. 2) «οἱ Στατοί», εἶδος ἀρχόντων, διοικητῶν.

Σταυρηδόν, ἐπὶ. (σταυρός). Εἰς εἶδος παλουκίου ἢ σταυροῦ.

Σταυροειδής, εὖς, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. σταυροειδὸς (σταυρός, εἶδος). Ὁ παλουκίου ἢ σταυροῦ εἶδος ἔχων, ὁ σταυροῦ τύπον ἡ ὁμοίωμ ἔχων. ἐκ τοῦ

Σταυρὸς, οὔ, ὁ (ἴστημι). Πάλος, παλουκίον. ἰλ. παρὰ ταῖς μεταγενεστ. τιμωρητικὸν ξύλον, ἐφ' ὃ ἐκρέμουν τοὺς κακούργους, ἡ μετὰ τὸ ὅποσον ἐπαλουκίονον τοὺς κακούργους. Πλούταρχ. ὁθεν

Σταυροτύπεω, ὡ, ἴσω. Σταυροῦ τύπον, σημεῖον ποιῶ. Ὑμνῶδ. ἐκ τοῦ

Σταυρότυπος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. τύπος (τύπος). Ὁ τύπον σταυροῦ ἔχων, φέρον. Ἐκκλ. Συλγγραφ.

Σταυροφάνεια, ἡ (φάνισμα). Φανέρωσις καὶ εὐρεσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐκκλητ. Συλγγραφ.

Σταυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σταυρὸν φέρον, βασιτάζων.

Σταυρὸς, ὡ (σταυρός). Παλουκία ἐμπήγῳ, φράττω μετὰ χαράκωματα. Θουκυδ. 2) κρεμάς, βάλλω εἰς τὸν σταυρὸν, σταυρῶν, ἡ παλουκῶν. Ἐκκλητ. Συλγγραφ. καὶ τιμωρῶ. ὁθεν

Σταυροίμα, τό. Χαράκωμα, τὸ μετὰ παλουκίον περιφραγμῶ. Θουκυδ. 2) = Σταυρός.

Σταυρόσημος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν σταυρὸν ἡ εἰς τὴν σταυροῦσιν «ἡμέρας σταυρώσεως», ἡ Μεγ. Πρακτενῆ. Ἐκκλητ. Συλγγραφ.

Σταυρώσις, εὖς, ἡ (σταυρός). Τὸ ἐμπήγῳ τῶν παλουκίων, χαράκωσις. Θουκυδ. 2) ἡ εἰς τὸν σταυρὸν κρέμασις. Ἐκκλ. Συλγγραφ.

Σταυρωτήρ, ἦρος, ὁ καὶ

Σταυρωτής, οὔ, ὁ (σταυρός). Ὁ σταυροῦς ἐμπήγῳ ὁ διὰ παλουκίων χαράκωματα ποιῶν. 2) ὁ κρεμῶν, βάλλων εἰς τὸν σταυρὸν. Ὑμνῶδ.

Σταφιδευταῖος, αἶα, αἶον (σταφίς). Ὁ ἐκ σταφίδων κατεσκευασμένος. Ἰπποκρ. «τρὺς στεμφυλῆτις σταφιδευταῖα», ἐκ τῶν στεμφυλῶν τῶν ἐσταφιδωμένων καὶ πεπατημένων σταφυλῶν.

Σταφιδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, σταφίς.

Σταφιδίος, ὁ, ἡ = σταφιδίτης. Ἰπποκρ.

Σταφιδίτης, ου, ὁ. Σηλικ. σταφιδίτης, ἰδος, ἡ (σταφίς). Ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σταφίδων, «οἶνος σταφιδίτης».

Σταφιδόποιος, ἡ (ποιέω). Ἡ κατασκευὴ τῶν σταφίδων. Γεωπον.

Σταφιδώω, ὡ. Ἐφαίνω τὰ σταφύλια εἰς τὸν ἥλιον, κάμνω αὐτὰ σταφίδας εἰς σταφίδα ἡ ὡς σταφίδα ποιῶ τι. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Σταφίς, ἰδος, ἡ. Ἡ σταφίδα. Θεοκρ. λέγεται καὶ, ἀσταφίς.

Σταφυλάγρος, ἡ (σταφυλή, ἀγρεύς). Ὁργανον χειρουργικόν, δι' οὗ πιάνουσι τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλήν.

- Σταφυλή, ἡ. Τὸ σταφύλιον. Ἰλ. καὶ, βότρυς, ῥόγα. 2) κλήμα. 3) σταφυλή, ἡ κατ' ἄλλους, ὀρθότερον, σταφύλη, ἡ τοῦ ζυγίου ἢ νεροζυγίου μέση κορμαμένη μολυβδίνη σφαῖρα, μὲ τὴν ὁποίαν, διὰ μέσου τοῦ τριγώνου ἐξετάζοντι τὴν θέσιν τινὸς ἀν' ἣναι ὀριζόντιος ἢ μὴ ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ὅλη ἡ τεκτονικὴ στάθμη. 4) ἡ μεταξὺ τοῦ οὐρανόσκου καὶ τοῦ παλιῶν βροσιδῆς πρόσφυσις, κοινῶς, σταφυλήτης· ἔξαιρ. τὸ συμβαίνειν εἰς τοῦτο τὸ μέρος πρίσμα. Ἰπποκράτ.
- Σταφυλήκομος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ σταφυλᾶς περιποιούμενος, καλλιεργῶν, ἡ σταφυλᾶς ἀντὶ κόμης ἔχων. Νόν. Διογ.
- Σταφυλητομία, ἡ. Τὸ κόψιμον τῶν σταφυλῶν ἢ τοῦ σταφυλήτου· ἐκ τοῦ
- Σταφυλητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κόπτων, συνάγων σταφύλια· καὶ παρὰ χειρουργοῖς, ὁ κόπτων τὸν πρὶς μῖνον σταφυλήτην· »τὸ σταφυλητόμονα, ὄργανον, ἐπιτήδειον εἰς τομὴν τῆς σταφυλῆς τοῦ λαίμου.
- Σταφυλίξω, ἴτω (σταφυλή). Ἰσάζω διὰ τῆς τεκτονικῆς στάθμης.
- Σταφυλίνος, ἴνη, ἴνον (σταφυλή). Ὁ ἐκ σταφυλῆς ὄν. Γλωσσ.
- Σταφυλίνος, ὁ, καὶ, ἡ. Εἶδος κηπευτοῦ λαχάνου, οὗ τινος ἡ κεφαλιότη ῥίξα ἔστι γλυκεῖα καὶ χοῆσιμος εἰς μαγειρίαν, τὰ παρὰ Τούρκ. χαδοῦτζ. Ἀθήν. 2) ἄρσεν. ὁ· ἔντομον, ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ μεγέθει μὲ τὴν σπονδυλῶν. Ἀριστοτ.
- Σταφύλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σταφυλή.
- Σταφυλῖς, ἴδος, ἡ = σταφυλή· καὶ, ἡ σταφίς. Θεόφρ. 2) ὁ κλῖνος, ἀρ' οὐ ἐξήρηται ἡ σταφυλή (τσαμπιόν).
- Σταφυλίτης, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ἐκ τοῦ, σταφυλή. Διάν.
- Σταφυλοβολεῖον, καὶ
- Σταφυλοβόλιον, τό (σταφυλή, βάλλω). Τὸ πατητήριον κοινῶς, καροῦτα. Πολυδ.
- Σταφυλόδενδρον, τό (δένδρον). Τὸ ἐπ' αὐτὸ εἰς τὰ δένδρα ἀνερχόμενον κλήμα· καὶ τὸ ἐπ' αὐτὸ ἔχον κλήμα δένδρον. 2) ὄνομα δένδρον τινός. Πολυδ.
- Σταφυλόδρομοι, οἱ. Κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν, στέμματα τις περιθέμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τι τῇ πόλει χρηστὸν ἐπιδικῶσι δὲ αὐτὸν νέοι, σταφυλοδρόμοι, καλούμενοι, καὶ ἐν μὲν κατὰ κράτος αὐτὸν, ἀγαθὸν τι προσδοκῶσι, κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὲ μὴ, τοῦναντίον.
- Σταφυλοκάυστης, ου, ὁ (σταφυλή, καίω). Χειρουργικὸν τὸ ὄργανον, δι' οὗ καίοντι τὰ ἔλκη τῆς σταφυλῆς τοῦ λαίμου.
- Σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ (κλοπή). Ὅστις κλέπτει τὰ σταφύλια. Ἀνάλεκ.
- Σταφυλός, ὁ· κύρ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. ἡ υἱὸς τοῦ Θεσφίως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσόθεμιδος τὴν Μολπαδίαν, Παρθένον, καὶ Ῥοιῶ. Διόδ. Σικελ. ἡ βασιλεὺς τῶν Ἀσυνίων. Νόν. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτειος. Στράβ.
- Σταφυλοτόμεω, ὦ (σταφυλοτόμος). Κόπτω τὰ σταφύλια· καὶ παρὰ χειρουργ. κόπτω πᾶσχα, πρὶς μῖνον τὸν σταφυλήτην. Ἀρτεμίδ. ὅθεν
- Σταφυλοτομία, ἡ = σταφυλητομία.
- Σταφυλοτόμος, ου, ὁ, = σταφυλητόμος.
- Σταφυλόφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σταφυλᾶς φέρων. 2) οὐσιαστ. »σταφυλοφόρον τὸν (μόριον). = σταφυλή, ὁ σταφυλήτης. Ἀριστοτ.
- Σταφύλωμα, τό. Πάθος, ἡ τρῶσκαμα περὶ τοὺς ὀρθαλμούς ἔσθωθεν τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. Γαλ.
- Σταχάνα, ἡ (ἵστημι). Δωρ. Τρυπάνη, ζυγαριά.
- Σταχυνήκομος, ὁ, ἡσω (στάχυν, κομάω). Εἶμαι πλούσιος εἰς στάχυν, ἡ στάχυν ὡς τρίχας φέρω. Ὀπτιαν.
- Σταχυηκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ καλλιεργητής, περιποιητής τῶν σταχύνων τοῦ σίτου ποιητ.
- Σταχυηλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ στάχυν συλλέγων, σταχυολόγος.
- Σταχυηρός, ὁ, ὄν (στάχυν). Ὁ ἀπὸ στάχυν ὄν, ἡ στάχυν ἔχων, φέρων.
- Σταχυητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τοὺς στάχυν κόπτων, θερίζων.
- Σταχυητρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τροφεὺς ἀσταχύνων. Ἀνάλεκ.
- Σταχυήφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ στάχυν ἔχων, φέρων.
- Σταχύνος, ἴνη, ἴνον (στάχυν). Ὁ ἐκ στάχυνος ὄν, ἡ ἀναγόμενος εἰς τοὺς ἀσταχύνους. Γλωσσ.
- Σταχυμήτωρ, ὄρος, ἡ (μήτηρ). Ἡ μήτηρ τῶν ἀσταχύνων, ἐπίθετ. Ἰσίδος, ἡ Δήμητρος· ποιητικ. Ἀνάλεκ.
- Σταχυοβολεῖω, ὦ, ἡσω (βάλλω). Στάχυν ρίπτω, ἡ ἐκφύω.
- Σταχυόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ἡ νῆδος σταχυόθριξ, οὗ τινος τὰ φύλλα σχηματίζουσι στάχυν. Μελίσσ.
- Σταχυολογέω, ὦ, ἡσω (σταχυολόγος). Στάχυν συνάγω, μαζώνω κατόπι τῶν θεριστῶν τὰ ἐναπολειφθέντα ὑπ' αὐτῶν, διεσκορπισμένα στάχυν· ὅθεν
- Σταχυολογία, ἡ. Ἡ συναίξις τῶν ἀσταχύνων.
- Σταχυολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). = σταχυηλόγος.
- Σταχυομαί, παθ. (στάχυν). ἴδε σταχυόω.
- Σταχυοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ στάχυν εἰς τοὺς πλοκάμους ἔχων, ἡ πεπλεγμένους μετ' ἀσταχύνων τοὺς πλοκάμους ἔχων, στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς δι' ἀσταχύνων μεταξὺ τῶν πλοκάμων ἔχων. Ὀρφ. ἐπίθ. Δήμητρος.
- Σταχυοστέρωνος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὁ μετ' ἀσταχύνων ἐστεφανωμένος. Ἀνθολογ. ἐπίθετον τῆς Δήμητρος. 2) οὐσιαστ. ὁ δι' ἀσταχύνων κατεσκευασμένος στέφανος.
- Σταχυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων τοὺς στάχυν· ἐπίθ. Δήμητρος.
- Σταχυοφόρος, ὁ, ἡ, = σταχυηφόρος.
- Σταχυόω, ὦ (στάχυν). Στάχυν φέρω, φύω, σχηματίζω ἡ ἀραδιῶς ὡς στάχυν· μέτ. σταχυόωμαι, οὐμαι, σχηματίζομαι ὡς στάχυν, αὐξάνω ὡς στάχυν, εἶμαι προμηθευμένος μετ' ἀσταχύνων, ἡ, κείμαι ἐν τοῖς στάχυν· ὅθεν »ἐσταχυωμένος«, ὁ στάχυν ἔχων. Διοσκορίδ.
- Σταχύνος, ὁ. Τὸ στάχυν, ἡ ἀσταχύν τοῦ σίτου, καὶ ἄλλων σταχυοφόρων φυτῶν. 2) καθόλου, φυτὸν. Ἀνάλεκ. 3) τροπικ. βλάστημα, ἀπόγονος, υἱός. Εὐρύπ. »στάχυνες« υἱοί, ἐν γένει, νέοι ἄνδρες, ποιητ. Εὐρύπ. 4) παρὰ Πολυδεῦκ. μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὸ ὑπογάστριον, καὶ τὰ αἰδοῖα. 5) παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς, καθ' ἑνὸς ἡσώχον, τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγος μεριζόμενον. 6) ἱατρικὸς τις ἐπίδεσμος. 7) παρὰ Διοσκορ. πόα τις· ὅθεν
- Σταχυώδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος στάχυνος ἔχων, ὁμοίος ἀσταχύνων, γεμάτος ἀπὸ στάχυν.
- Στάω, ἀχρηστον πρωτότυπον, ἀρ' οὐ παράγονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ ἵστημι· ὅθεν τὸ, στήμι.
- Στέαρ, αἶτος, τό καὶ συναλ. στήρ, στητός (ἵστημι).

λίπος, πάχος, ἀξύγιον. Ὅδ. 2) = σταίς, τὸ τοῦ
σιταρίου ἀλευρον, καί, ζύμη, προζύμι. 3) = στεά-
τωμα· ὅθεν

Στεάτινος, ἰνῃ, ἰνον. Ὁ ἀπὸ ἀξύγιον ὦν. 2) =
σταίτινος, ἐκ προζύμης πεπλασμένος. Ἡλιόδωρ.

Στεάτιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, στέαρ. Παῦλ. Αἰγιν.

Στεάτης, ου, ὁ (στέαρ). Ἀπὸ στέαρ, ἀξύγιον ὦν,
ἡ ὁμοίος στέατι, ἡ μαγειρευμένος μὲ στέαρ· καὶ
Σηλυκ. στεατίτις, ἰδος ἢ γῆ παχεῖα καὶ ζυμω-
τῇ, πηλός.

Στεατόω, ὦ, ὥσω (στέαρ). Εἰς στέαρ μεταβάλ-
λω, ἡ στεατώδες ποιῶ· παθητ. γίνεσθαι στέαρ, ἡ
στεατώδες· ἐξαίρετ. ἀποκτῶν στεάτωμα, πρίσμα.
Ἱππιατρ.

Στεατώδης, εος, ὅ, ἡ (στέαρ, εἶδος). Ὁ ὁμοίος
ἀξύγιῳ, γεμάτος ἀπὸ ἀξύγιον, πάχος, λύγα.
Ἀριστότ.

Στεάτωμα, τό (στεατόν). Πάχος, ἀξύγιον. 2)
πρίσμα συνιστάμενον εἰς πάχος πολλὰ πυκνὸν
καὶ σκληρὸν, πρίσμα κρέατος ἡ ἡπατος.

Στεγάζω, ἄσω, = στέγω. Σκεπάζω. Ξενοφ. ὕπνον
ἔδον στεγάξεινα, ἔχουν ὕπνον γλυκύν, ἡσυχῶς καὶ
γλυκῶ κοιμᾶσθαι. Σοφοκλ.

Στεγάνη, ἡ (στεγανός). Κάλυμμα, σκέπασμα.
Ἐπιγράμμ.

Στεγανογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν μὲ
μυστηριώδεις ἀριθμούς, ἡ χαρακτηῖρας, κρυπτο-
γραφία· ἐκ τοῦ

Στεγανόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ στεγανογρα-
φίαν ἡ μετὰ στεγανογραφίας γράφων.

Στεγανόμιον, τό. Τὸ ἐνοίκιον, ἡ κατὰ Φωτ.
φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν ἡ κατ' Εὐττάθ. ὁ τόπος, ἐν
ᾧ ἐστίνωνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ πανδο-
χείου μισθός· ἐκ τοῦ

Στεγανόμος, ὁ, ἡ (στέγη, νέμω). Ὅς τις κατοί-
κει μίαν οἰκίαν, ὁ οἰκοδεσπότης. Λυκ.

Στεγανόπους, ποδὶς, ὁ, ἡ (στεγανός, πούς). Ὁ
σκεπάζων ἑαυτὸν μὲ τοὺς πόδας. Στράβ. 2) στεγα-
νόποδες, καὶ στεγανόποδα, τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων
τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν εἰσὶν συνδεδεμένα μετὰ
τινος ἐπιδερματίδος. Ἀρτεμίδ. «ὁ μὲν χῆν, στε-
γανόπους· ὁ δὲ ἀνθρωπος σχιζόπους».

Στεγανόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ἔχων τὰ
δάκτυλα ἡνωμένα διὰ μεμβράνης δίκην πτερῶν,
ὡς αἱ νυκτερίδες.

Στεγανός, ἡ, ὦν· καὶ ἐπὶ δ. στεγανῶς (στέγω). Ὁ
ἐσκεπασμένος, κατὰστρομα (κουβέρταν), ἡ στέγην
ἔχων. Θουκυδ. μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, σιωπη-
λός, φυλάττων καὶ κρύπτων λόγον μυστικόν· πα-
ροιμ. «Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος». Ἀλκίφρ. 2)
πυκνός, στερεός, ἐναντιὸν τῆς ὑγρασίας, μὴ ἀφίνοι
αὐτὴν νὰ διαπεράσῃ, ὅθεν, τὸ στεγανόν, = στεβ-
ρότης. Φιλόσοφ. 3) σφιγτός σπουδαίμενος, ἐμφρά-
ξεις πάσχων. 4) ἐνεργ. σκεπάζων, καὶ, χρήσιμος
εἰς σκέπη. Εὐριπ. 5) ἐμφράξιν προξενῶν, στυπτι-
κός, στυπτός.

Στεγανόω, ὦ, ὥσω (στεγανός). = στέγω· ὅθεν

Στεγανώματα, τά. Οἱ σύνδεσμοι εἰς τοὺς τεί-
χους, τὰ ἐκ σιδήρου ζωνάρια τοῦ τείχους. Ἐτυμολ.

Στεγάρχος, ου, καὶ

Στεγάρχων, οντος, ὁ (στέγη, ἄρχω). Ὁ οἰκοδε-
σπότης. Ἡρόδ.

Στέγαις, εως, ἡ (στεγάζω). Σκέπαις, φύλαξις,
κρύψιμον. 2) ἡ πύκνωσις. 3) ἡ σύσφιξις, στύψις.

Στέγασμα, ατος, τό (στεγάζω). Σκέπη, σκεπαστή,
ἐν γένει, σκέπασμα. Ξενοφ.

Στεγαστέον (στεγάζω). Πρέπει νὰ σκεπᾶσθαι τις
Ξενοφ.

Στεγαστήρ, ἥρος, ὁ (στεγάζω). Κεραμίδι τῆς
σκέπης κοῖλον δι' οὗ στᾶζει ἡ βροχή· καθ' Ἡσυχ.
στεγαστήρες, τὰ ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν ἀντὶ
κεραμίδων τιθέμενα ξύλα.

Στεγαστής, οὔ, ὁ (στεγάζω). Ὁ σκεπαστής. Γλωσ.

Στεγαστός, ἡ, ὦν (στεγάζω). Ἐσκεπασμένος, φυ-
λαγμένος καλῶς.

Στεγαστρίς, ἰδος, ἡ (στεγάζω). Ἡ σκεπάζουσα,
ἡ χρήσιμος εἰς τὸ σκεπάζειν.

Στέγαστρον, τό (στεγάζω). Σκέπασμα, ἐξαιρ.
ἐξ ὑφάσματος χοντροῦ ἡ δερμάτος, βροχῆς προφυ-
λακτικόν· καὶ, ἄμαξα σκεπασμένη μὲ δέρμα διὰ
τὴν βροχὴν, ἡ φορεῖον. Πλούταρ. καθόλου σκέπα-
σμα. Αἰσχύλ. 2) τόπος εἰς φύλαξιν ἡ εἰς κρύψι-
μον τινὸς πράγματος. Ἀθήν.

Στέγη, ἡ (στέγω). Σκέπη, σκεπαστὴ οἰκοδομῆς τε-
νος. Ξενοφ. 2) σκεπασμένος τόπος, οἶκος, δωματίον.
Ἡρόδ. 3) πρόχειρον ἐν τοῖς στρατοπέδοις ὑπὸ σκ-
νίδων οἰκημα, σκηνή, καλύβη. Ξενοφ. 4) τὸ κατὰ
στρωμα τοῦ πλοίου. 5) ὁροφή, σαινίδαμα ἡ πάτω-
μα τῆς οἰκίας. 6) πορνοστάσιον· ὅθεν

Στεγήρης, ὁ, ἡ (στέγω-ῥω). ποιητ. Προμηθευ-
μένος μὲ σκεπαστὴν. Μοσχίων παρὰ Σταθαίῳ. 2)
ἐν γένει, σκεπασμένος, καὶ πυκνός.

Στεγίτης, ου, ὁ, καὶ Σηλ. στεγίτις, ἰδος, ἡ (στέ-
γη). Ὁ ἀνήκων εἰς στέγην, οἶκον, δωματίον, ἡ πᾶν
ὅ,τι ἐστίν, εὐρίσκεται ἐν αὐτῇ· πόρνη. Πολυδ.

Στεγνός, ἡ, ὦν· ἀντὶ, στεγανός, κατὰ Ἱππ. ἐντεῦ-
θεν, «τὸ στεγνόν», = στέγη. Διόδωρ. παρὰ Νι-
κάνδρ. «στεγνὰ πτερά», ὑμνώδη, θαρματώδη·
παρὰ Γαλην. «στεγνὸς πυρετός», οὐκ ἐπιφέρειν ἐκ-
ρίσεις, τοὺς σφιγμούς μεγάλους διαφυλάττων, ἰσ-
χυαίνων. ἔνεργ. πυκνὰ σκεπάζων, προφυλάττων ἀπὸ
βροχῆς, στερεός. Ἡρόδ. ὅθεν

Στεγνότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, στυ-
φότης. ὕλαστρὸς στεγανότης, ἐμφραξίς δυσκοι-
λιότης.

Στεγνοφυής, εος, ὁ, ἡ (φυή). = στεγνός. Ἀνθολ.

Στεγνώω, ὦ (στεγνός). Πυκνὸν ποιῶ, ἐξαιρ. στύφω,
ἐμφράττω, ὡς π. χ. τὴν κοιλίαν. Γαλην. ὅθεν «στεγ-
νωθέντες» οἱ ἀπὸ διαρροίας ἐλευθερωθέντες· καὶ
παρὰ Διοσκρ. «στεγνωμένη μήτρα», ἡ πεπαυμένη
τοῦ ῥέειν, ἡ ἡ στύψιν πάσχουσα. 2) συγκολλῶ, συ-
νάπτω, ἀλείφω, χρίω, ὥστε συσφίγγονται καὶ συγ-
κολλῶνται αἱ ῥήξεις σώματός τινος. Διοσκρ. ὅθεν

Στέγνωσις, εως, ἡ. Πύκνωσις, ἐμφραξίς, στούπω-
μα. «κοιλίας στέγνωσις». Διοσκρ. 2) συγκόλλησις διὰ
κόλλης, ἡ διὰ μετάλλου· ὅθεν

Στεγνωτικάς, ἡ, ὦν. Ὁ εἰς στέγνωντι ἀνήκων,
ἡ ἐπιτήδειος «φάρμακα στεγνωτικά», στυπτικά, ἐμ-
φρακτικά.

Στεγνόμιον, τό (στέγος). = στεγανόμιον.

Στέγος, εος, τό, = τέγος. 2) «τέγος πλήρης ἄτης»
οἶκος, πλήρης βλάβης καὶ ζημίας· ἐξαιρ. πορνοστά-
σιον. Σοφοκλ. 3) = τάφος. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ

Στέγω, ἔω. Σκεπάζω, σκέπη ἡ σκεπαστὴν ἐπιβάλ-
λω, καὶ, διαυθεντεύω, ὑπερασπίζω, προφυλάττω,
ἔτι δὲ, κρύπτω ἔχω τι εἰς καλὴν φύλαξιν. Θουκυδ.
ἐξαιρ. ἀποσιωπῶ, κρύπτω τι, μυστικὸν φυλάττω.
2) ἐμποδίζω, μέτ. «στέγεσθαι ὁμηροῦς», ἐμποδί-
ζειν ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν βροχὴν. Πίνδ. 3) κρατῶ πυ-
κνὰ, δὲν ἀφίνοι νὰ διαπεράσῃ ἡ νὰ ἐκρεύτῃ τὸ ὑ-
γρὸν, «δόμος ἄλλα στέγωνα», πλοῖον τὸ ὁποῖον ἀν-
τέχει, ἐμποδίζει τὴν εἰσροὴν τῆς θαλάσσης, ἔεν

παίρνει νερόν. Αισχλ. 4) ἐν γένει, ὑποφέρω, πάσχω, βαστάζω. » ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, ὑπομένει, ἀνέχεται. Παύλ.

Στεία, ἡ, = στία.

Στειβεύς, ὁ = στίβευς. ἄμφ.

Στειβία, ἡ = στίβεια, καί, στίβια. Διόδωρ. Σικελ. ἄμφ.

Στειβω, ψω, ἄορ. β'. ἐστιβον, καί παθ. ἐστίβην, Πατῶ, κρούω τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, καταπατῶ, καί περιπατῶ, ὅθεν, ὁδὸς στείβόμεναι ἢ κατὰ μέσ. ἄορ. β'. στίβόμενα, Ξενοφ. πατούμεναι, περιπατούμεναι ἐν Ὀδῷ. » Στείβον δ' ἐν βόθροισι τὰ εἴματα, ἐπάτουν, ἔτριβον τοῖς ποσὶ τὰ ἱμάτια ἐν τοῖς βόθροις ἐνα καθαριζούσιν, ἐτι δὲ, συντρίβω πατῶν. π. χ. τὰ σταφύλια ἐν τῷ ληνῷ. 2) πατῶν πυκνόν, κάμνω πυκνόν, στερεόν. μέσ. βαδίζω, προχωρῶ. μετρ. πατῶ εἰς τὰ βήματα, ἔχην ἄλλου, πηγάζω κατόπιν, κατασκοπεύω. Εὐριπιδ.

Στεῖλα, ἐπικ. ἄορ. τοῦ, στέλλω, ἀντί, ἔστειλα. Ὅμ.

Στεῖλανός, ὁ, = στείλεινα. Ἰππικρ.

Στεῖλαια, ἡ. Ἰων. στείλεια (στέλλω). Τρύπα τοῦ πελέκους, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ στείλειάριον. Ὅδ.

Στεῖλαιδὺν, καί, στείλειον, τό. Τὸ τοῦ πελέκους ξύλον, ἢ ἡ λαβὴ αὐτοῦ. Ὅδ.

Στεῖναύχην, εὐος, ὁ, ἡ (στενός, στενὸς-αὐχέν). Ἰων. ἀντί στεναύχην. Ὁ στενὸν ἔχον λαμόν.

Στεῖνοπιρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντί στενός. Στενόχωρος. Ἡρόδ.

Στεῖνός, ἡ, ὄν. Ἰων. ἀντί, στενός. Στενόχωρος. Ἡρ.

Στεῖνος, εὐος, τό (στεῖνω). ποιητ. Στεῖνωμα, στενότης, στενὸν μέρος. Ὅδ. » στεῖνος ὁδός, » στεῖνος μάχης, » στενωχώρα τῆς μάχης. Ἰλ. 2) τροπ. στενωχώρα, ἀνάγκη, ἀδημονία.

Στεῖνώω, ὥσω (στεῖνός). ποιητ. ἀντί, στενός, = στεῖνω.

Στεῖνω, ἄττ. στεῖνω μ. στεῖνω, ἄορ. ἔστεινα (στεῖνός). ποιητ. Στενεύω, στενωχωρῶ. Ὅρρ. Ἀργ. παθ. στεῖνομαι, στενεύομαι, ἢ στενωχωροῦμαι. 2) εἶναι ἢ γίνεσθαι πλήρες, γεμίζεσθαι. Ἡσ. εἶμαι φορτισμένος ἢ βεβαρυμένος. Ὅδ. μεταφρ. καταντῶ εἰς στενωχώραν, ἀμνηστία. 3) παρ' Ἡσιόδ. » στεῖνομαι, ἀντί, στενάζω ὅθεν

Στεῖνωμα, τό = στεῖνωμα.

Στεῖνωπός, ὁ, ἡ, καί Ἀτκ. στενωπός (στεῖνός). Στενεύμενος, στενωχωρήμενος. Ἰλ. καί, στενωπός, ἢ, στενὴ ὁδός, τὸ στενόν, καί, » ἄλλος στενωπὸν, ἢ μεταξύ θαλάσσης καί γῆς στενὴ ὁδός.

Στεῖνομεν, ἀντί τοῦ, στέμνω, ἐπικ. ἄ. πληθ. πρόσ. ὑπότ. ἄορ. β'. τοῦ ἱστημι. Ἰλ.

Στεῖνοπός, ἡ, ὄν (στεῖνω). = κτιπτός.

Στεῖτρα, ἡ, καί Ἰωνκ. στείρη, ἢ (στεῖρος). Ἡ τρώπις, τὸ χονδρὸν ξύλον, ὃ βάλλεται εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ὡς βάτης, καρίνα καὶ τὸ ἐξέχον. Ἰλ. κυρτὸν ξύλον κατὰ τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου. Νόν.

Στεῖρα, ας, ἡ, Θηλ. τοῦ, στείρος. Ἐπὶ γυναῖκος, ἢ ὁποῖα δὲν συλλαμβάνει, καὶ ἐπομένως δὲν τεκνοποιεῖ.

Στερεύω, εὐσω. Εἶμαι στείρος, ἄτεκνος.

Στερεῖα, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος ἐν Ἀτκ. Στράβ. κατὰ Στέρ. Βυζ. τὰ στεῖρια ὅθεν

Στερεῖς, εὐος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στερείας ὢν. Ξεν. καὶ Στειραῖος, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στερείας ὢν, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν. Πλούταρχ.

Στεῖρος, στείρα, στείρον, καὶ ὁ, ἡ (στερεός). Στερεός, σκληρός εἶμι ἐπὶ δὲ γῆς ἢ τόπου, ἄκαρπος, μὴ καρποροῦν καὶ μετρο. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἄτεκνος, ἄγονος, ὅς τις δὲν ἔκαμε ἢ δὲν κάμνει παιδιὰ. Ὅδῳ. ὅθεν

Στεῖρώω, ὦ, ὥσω. Κάμνω στεβρόν, σκληρόν, ἢ ἄκαρπον, ἄγονον. παθ. ἄκαρπος ἢ ἄτεκνος εἶμι.

Στεῖρώδης, ὁ, ἡ (στεῖρος-εἶδος). Τρόπον τινα, ὁποιούτῃν ἄκαρπος, ἄγονος. Ἰπποκρ.

Στεῖρωμα, τό (στεῖρος). = στείρα, στερεώμα. Ἡσ.

Στεῖρωσις, εὐως, ἡ (στεῖρος). Ἀκαρπία, ἔλλειψις γόνου. Μέγ. Βασιλ.

Στεῖρος, ἡ, ὄν, = στείρος. ἄμφ.

Στεῖρω, ἔω. ἄορ. ἄ. ἔστειρα, ἀλλὰ καὶ ἄορ. β'. ἔστειρον. Ἀναβαίνει, ἀνατέλλω. Ὅδ. ὑπάγω, ταξιδεύω. Ὅμ. ἔξαιρα. κατὰ σειραν, ἀπ' ἀγᾶλι ἢ σοβαρῶς βαδίζω. » στείρω ἐς πόλεμον, στρατεύω. Ἰλ.

Στεκτικὸς, ἡ, ὄν (στέγω). Ὁ σκεπάζων, διαυθεντεύων ἔξαιρα. Ὑγρασίας προφυλακτικός. Πλάτ.

Στελγίδιον, τό, ὄν, ὄνυχο. τοῦ, στελγίς.

Στελγιδολήκυθος, ὁ (στελγίς-λήκυθος). = στελγιδολήκυθος. Πολὺ καὶ = εὐστραλήκυθος. Ἡσ.

Στελγιδοποιός, ὁ, ἡ, = στελγιδοποιός.

Στελγίς, ὄν, συνηθέστ. στελγίζω, ἀπ' ἀγᾶλι ἢ σοβαρῶς βαδίζω, ξύω, ἐν τῷ λουτρῷ, ἢ ἐν τῇ παλίστρα. μέσ. » στελγίζομαι, ἐκ τοῦ

Στελγίς, ἴδος, ἡ, καὶ συνηθεστέρως στελγίς, ἢ στελγίς, καὶ παρὰ Σουῖδ. πλεγγίς, ἴδος, ἡ. Εὐστρα, εὐστρά. ὄργανον δι' οὗ ἀπεμάσσετο τις ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ἐν τῇ παλίστρᾳ, καὶ ἀπεξέυτο τὸν μετὰ τοῦ χρίσματος μεμυγμένον ἰδρώτα. Πλούταρχ. 2) ἔλασται ἐκ μεταλλοῦ κεχυρτωμένον, ὃ ἐφόρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πιθανὸς ὡς εἶδος κτενίου, ἢ στεφάνου αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ πρέσβεις εἰς τοὺς χρησμούς ἢ εἰς δημόσιον τινα συσίαν. Σχολιαστής. Ἀριστ. ἡ χρυσὰ καυτή. Ἀθηναιοῦς. ὁ Πολυδ. καλεῖ τούτου » δέρμα κεχυρτωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσιν. 3) εἶδος σίφωνος· κατ' Ἀριστοτ. ἐκρύνον τούτῳ αἱ γυναῖκες πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ οἴνου ἐκ τοῦ πίθου, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. αὐτοῦ, πρὸς ἀντλίσιν ὕδατος. 4) ἡ ἀποξέουσα πλατεῖα μάχαιρα τοὺς νεουργεῖς τῆς κεφαλῆς πύλους.

Στελγισμα, καὶ συνηθέστ. στέλγισμα, τό (στελγίς). Ἀπόξυσμα, ῥύπος, γλοιός, ἢ ἐν τοῖς λουτροῖς διὰ τοῦ τρίψαντος ἀποξυσμένη ἀπὸ τοῦ σώματος λέρα.

Στέλγιστρον, καὶ συνηθέστ. στέλγιστρον, τό (στελγίς). = στελγίς.

Στελεῖα. Ἰων. στελεῖ, ἡ = στείλεινα. Ἀπολλών. Ἀργ.

Στελεγγίς, ἡ, ὄν, ὅς τὸ στέλγίς· ὅπερ ἴδ.

Στελεῖω, ὦ, ποιητ. Στείλειάριον ἐμβάλλω. Ἀνάλεκτ. » πέλεκυς ἐστελεωμένος, ὁ στείλειάριον ἔχων. ἐκ τοῦ

Στελεῖον, τό, = στείλειον.

Στελεός, ὁ. Ἀτκ. ἀντί, στελεόν.

Στελεῖω, = στείλειω.

Στελεφοῦρος, ὁ. Φυτόν τι σαχυροφόρον ἴσως, πεντάνευρον μὲ στενὰ φύλλα. Θεόφρ.

Στελεχιδόν, ἐπὶ β'. (στέλεχος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ στέλεχου, ἀπὸ κορμόν. Ἀπολλών. Ἀργ.

Στελεχητόμος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τέμνω). ποιητ. Ὁ κόπτης ἢ ἀποκόπτης τοὺς κορμούς τῶν δένδρων.

Στελεχίαιος, αἶα, αἶον (στέλεχος). Ἰσος ἢ ὁμοῖος στέλεχι, εἰς στέλεχος ἀνήκων, στέλεχος τάπου ἔχων ὅθεν ἐν τῇ ἀνατομῇ. » πλὴν στελεχίαια, ἢ εἰς τὰς λοιπὰς φλέβας ὡς στέλεχος οὔσα. Γαλην.

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ εἰς τὸ στέλεχος τὸν καρπὸν φέρων.

Στέλεχος, εὐος, τό. Τὸ τέλος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου· ἀρ' οὗ ἄρχονται οἱ κλάδοι. Θεόφρ. 2) τμήμα ξύλου κεκομμένον ἐκ τοῦ στέλεχους (κοῦτσουρον). 3) ἐν γένει, κορμός. Πίνδ. ἐνίοτε δὲ, χονδρὸν κλωνάρη καὶ μεταφορ. ῥίζα, καταγωγή. Ιουστίνος· ὅθεν

Στελεχόω, ὦ, ὥσω. Στέλεχος, ἐκρύνω, βλαστάνω

στελέχη· Ἀνθολογ. μεταφορ. «οὐρανομήκεις ἐστελέχωντας ἀρετάς».

Στελεχώδης, εὖς, ὁ, ἡ (στελέχος, εἶδος). — στελεχιαῖος.

Στελέω, ποιητ. μέλ. ἀντί στελῶ. Ὅδ.

Στελεῖδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ στελεός. Αἴσωπ.

Στελεῖς, εἶδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ παρασίτου, περὶ τὰ ἄλλα φυτὰ ἀναβαλόντος. Θεόφρ.

Στελλάνδρα, ἡ, — κόρη. Ἡσύχ. ἤγουν, ἡ μένανδρος, λέξ. κοίμ.

Στέλλω, μέλ. στελῶ, ἐπικ. στελέω, ἄορ. ἐστείλα, καί μέσ. ἐστείλαμην, παρκ. ἐστάλλα, καί παθητ. ἐστάλμαι, ὑπερσυν. ἐστάλμην, οὗ τὸ πληθ. γ'.

πρόσ. ἐσταλάδατο, παρ' Ἡρόδ. ἀντί ἐστάλατο· ἄορ. β'. παθητ. ἐστάλην παρὰ δὲ ποιητ. ἐνόστε καί παθητ. ἁ. ἄορ. ἐτάλθην. Σταματῶ, βάλλω

εἰς θῆσιν τινὰ ἔξαιρ. βάλλω κατὰ τάξιν, διατάττω. Ἰλ. καὶ, βάλλω τινὰ εἰς κατὰστατον ἐκστρα-

τείας, κάμνω ἔτοιμον, προβλέπω μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. Ὅδ. ὅθεν «στόλον στεῖλαια, ἐτοιμάζω στρα-

τευμα διὰ τινὰ ἐκστρατεῖαν». Ἡρόδ. παρὰ Λουκιαν. «ὁδὸς εἰς κόρινθον στέλλουσα», ἀντί, ἀγούσα, φέ-

ρουσα. Ἡρόδ. «ἐταίρας στεῖλας ὡς δεσποίνης», ἐν-δύσας καί παθητ. «ἐσταλμένος σκευή», ἡ ἀπλῶς, «ἐσταλμένος». Ἡρόδ. ἐνδεσδυμένος, φορεμένος·

μέσ. ἐτοιμάζομαι, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς κατὰστασιν διὰ. . . Ἰλ. ἔτι δὲ, ἐνδύομαι. Λουκιαν. 2) στέλλω,

υπάγειν ποιῶ, προτάξω ἢ λέγω ἢ κάμνω τρόπον ὑπὲρ ἡγήγισ. παθ. ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ταξιδεύω.

Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ «στέλλειν, ἀντί, «στέλλειν λαὸν», ἀγειν εἰς ἀποικίαν. Ἡρόδ. παθ. ἐτοιμάζομαι διὰ

τὸν δρόμον ἢ τὴν ἐκστρατεῖαν. Ἡρόδ. «σοὺ χάριν ἐστάλην», ἤλθον «ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης», ἐπῆρες

τὸν δρόμον τῆς τυραννίας. Ἀριστοφ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἔχει ἐνόστε καὶ τὸ ἐνεργ. τὴν ἀμετθ. ση-

μασ. τοῦ μέσ. Δισχυλ. «ἐκ δόμων ἐστείλα», ἐκινή-θην. Σοφ. «τότε στελοῦμεν», ἀποπλέουσμεν τὸ δὲ

«στέλλεσθαι τινα», — μεταπέμπομαι, στέλλω καὶ κράζω τινά. Σοφ. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας

σημασ. σπανίως εὐχρηστον τὸ ἐνεργ. 3) ἐν τῇ ναυτικῇ, «ἰστία στέλλειν», συμμαζώνω, καταιβά-

ζω τὰ πανιά. Ὅδ. ἔτι δὲ καὶ μέσως, «ἰστία στέλλεσθαι». Ἰλ. καὶ «χιτώνας ἐτέλετο», ἐμάζωξαν,

ἀνασκούμωσαν τὰ φορέματά των διὰ τὴν δουλίαν. Ἡσίοδ. ἐν γένει, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συν-

τέμνω, συσφίγγω, καί παρ' ἱατροῖς, προξενεῖν στύψιν, ἐμφραξίν, ἢ σταματῆν τὴν διάρροαν, τὸ

αἷμα, τὰ ὑπερσαρκώματα, ἀφ' οὗ καὶ, «στέλλον-τα», τὰ, τὰ στυπτικά· μέσ. στέλλομαι, περιμα-

ζόνομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, φοβοῦμαι, ἀποφεύγω. Παῦλ. β'. πρὸς Κορινθ. «πρόσωπον στέλλεσθαι»,

χαρὼν τὸ πρόσωπον, κάμνω ξυνοὺν μούτσουον· καίτροπικ. «λόγον στέλλεσθαι», ὀμιλῶ μὲ συστο-

λήν, εὐλόγεσθαι. Εὐρύκ. «λόγον στελεώμεθα»· παρὰ δὲ ἱατροῖς, σπαιρωδικῶς συστελλεσθαι, κινεῖ-

σθαι. Νικ. Ἀλέξ. ὅθεν

Στέλμα, τό. Ζώνη, ζωνάριον. Ἡσύχ. ὅθεν

Στελμόνιαι, τὰ, — στελμονίαι.

Στελμονία, αἰ. Δέρμα πλατὺ ἢ ζώνη τις πλα-

τεία, λωρί. Ξενοφ.

Στεμάζω, — στέμνω.

Στέμβω. Πατῶν μὲ τοὺς πόδας δυνατᾶ, κλονίζω, σάω. 2) καταπατῶ, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμά-

ζω, καταφρονῶ, περιγελῶ.

Στέμμα, τό (στέρω). Στέφανος ἐκ φύλλων δάφνης ἢ ἐλαίας· ἡ μάλλινος στολισμός κεφαλῆς, ὡς ἱερὸς

σφραγισμένος. Ὅμ. ἡ κλάδος περιειλημένος λευκῇν

ταινίαν, ἡ μὲ λευκὸν μαλλίον, τὸ ὅποσον ὡς ση-

μεῖον εἰρήνης ἐκράτει ὁ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρα-

τόπεδον ἀποστελλόμενος κήρυξ ἢ πρέσβυς, καὶ ὀνομάζετο «ἐξεστεμμένος τῷ κλαδί». Σοφοκλ. ἡ

ἀπλῶς, ἱκέτης· καὶ ἐντεῦθεν ἔριον, μαλλίον. Εὐρύκ. καὶ ὁ τῆς ἀρχῆς στέφανος, τὸ βασιλικὸν διάδημα.

2) οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν στέμμα, τὴν ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγωγὴν. Πλούτ. παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολο-

παρατηρεῖται, ὅτι τὸ στέμμα περιτίθεται καὶ περὶ χεῖρα, καὶ περὶ τράχηλον, καὶ περὶ κεφαλὴν· ὁ

στέφανος δὲ μόνῃ τῇ κεφαλῇ· ὅθεν

Στεμματία, αἰ. αἶον, καὶ

Στεμματίας, ου, ὁ. Ὁ στέμμα ἔχων. Πausan.

ὡς ἱκέτης ἐρχόμενος μὲ στέμμα.

Στεμματίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, στέμμα.

Στεμματόω, ὦ, ὥσω (στέμμα). Στεφανόνω μετὰ στέμματος, ἡ ταϊνίας. Εὐρύκ.

Στεμφυλίδες, αἰ. ἀντί, στεμφυλίτιδες. Ἀθήν.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· καὶ στεμφυλίτης, εἶδος, ἡ (στέμφυλον). «Οἶνος στεμφυλίτης», ὁ μετὰ ταῦτα

διὰ στεμφύλων καὶ ὕδατος γινόμενος· ὡς τὸ πᾶρ· ἡμῖν «λάγυρον», «στεμφυλῆς ἐλαία», ζουλισμέ-

ναι καὶ ἀλατισμέναι ἐλαίαι παρ' Ἱπποκρ. «τρυγες στεμφυλίτιδες», μούστος ἐκ πεπαπατημένων στεμφύλων· ἐκ τοῦ

Στέμφυλον, τό· πληθυντ. «στέμφυλα, τὰ» (στέμ-

βω). Τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποπείσματα, δι' ὧν μετὰ ταῦτα κάμνουσι τὸν στεμφυλίτην οἶνον, τὰ τσί-

πουρα. Γαλην. τσίπουρα τῶν ἐλαίων. Ἀριστοφ.

Στέμφω, — στέμνω ἄμφ.

Στέναγμα, ατος, τό (στενάζω). — στεναγμός.

Στεναγμός, ὁ (στενάζω). Ἀναστεναγμός. Πίνδ.

Στενάζω, ἄξω. Ἀναστενάζω. 2) ἐνεργ. θρηνητικῶν· ὅθεν

Στενακτικός, ἡ, ὁν. Ὁ πάντοτε στενάζων.

Στενακτός, ἡ, ὁν (στενάζω). Ὁ στενάζων. Σοφοκ.

2) παθητ. ἄξις στεναγμῶν.

Στεναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενός, αὐχὴν). Ὁ στε-

νὸν λαίρην ἔχων.

Στεναχέω, ἴδε στοναχέω.

Στεναχή, ἡ, — στοναχή. Ἀμφίβολ.

Στεναχίζω, ἴσω. Ἀναστενάζω, ὀδύρομαι. Ὅμ.

κατὰ δὲ μέσ. διάθσ. ἐν Ἰλ. 2) μεταβτ. ταλανίζω,

θρηνηῖν τινα. Ὅδ.

Στεναχέω (ἄχ. ἄχέω, στένω). — στενάζω. Ὅμ.

καὶ μέσ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ. Ἰλ. καταχρη-

στικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ βροστικοῦ ἤχου βέντων αὐ-

λακίων εἰς τὰ ὄσση, καὶ ἐπὶ τοῦ φυσήματος τρε-

χόντων ἱππων. Ἰλ. 2) ἐνεργ. θρηνηῖν τινα, κλαῖω

αὐτὸν μετὰ στεναγμῶν. Ὅδ.

Στενόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Οὕτινος ἡ Σέλησις

ἐστὶ στενὴ, δηλ. ἀκχευτός.

Στενόβροχος, ὁ, ἡ (στενός, βρόγχος). Ὁ στε-

νὸν φάρυγγ· ἡ λαίρην ἔχων· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλ-

γείων. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.

Στενόεις, εσσα, εν. Στενακτικός. Ἡσύχ.

Στενοεπιμήκης, εος, ὁ, ἡ (ἐπιμήκης). Μακρὸς

καὶ στενός. Σχολ. Σοφοκλ.

Στενοθώραξ, αχος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὁ στενὸν

θώρακα, ἡ στήθος ἔχων. Γαλην.

Στενοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ στενὴν κοιλίαν,

ἡ ὀπὴν ἔχων.

Στενοκρίστις, ἡ (κρήνη). Τὸ παράφυσιν στένευ-

μα τῆς κρήνης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κύμα). Ὁ ἀπὸ τὰ πε-

ριστὰ κύματα στενευμένος, τοῦ ὁποίου τὰ κύμα-

τα εἶναι συνισταμένα, στενά. Ἀθήν.

Στενοχόχης, ὁ, ἡ (χωκὺν). »στεναί τρίχες». Στερεαί, ὥστε ἐν τῷ μαδιῶνι πρέπει τινὰς νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν πόνον. Κοιμ. λέξ. Ἀριστοφ.
 Στενοσχέω, ὦ, ἡσώ. Ὀλίγα ἢ λεπτά λέγω, ἢ φιλονεικῶ, ὁμιλῶ περὶ λεπτῶν, μικρῶν πραγμάτων. Ἀριστοφάν. ἐκ τοῦ
 Στενολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ σύντομα, ὀλίγα, ἢ λεπτά ὁμιλῶν, ὁ μικρὰς καὶ ἀτόπους λεπτολογίας προφέρων, φιλοαρῶν περὶ ποταπῶν πραγμάτων. Ἀριστ. ὁθεν
 Στενολεσχία, ἡ. Μικρολογία, λεπτολογία, καὶ, ὀλίγη, σύντομος ὁμιλία.
 Στενολογέω, ὦ, ἡσώ. = στενολεσχέω. ἐκ τοῦ
 Στενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). = στενολέσχης. Εὐστ.
 Στενόμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Στενὸς καὶ μακρὸς. Σχολ. Σοφοκλ.
 Στενοπορθμείς, ἰδὸς, ἡ ποιητ. Σηλ. τοῦ, στενόπορθμος. Ἀθήν.
 Στενόπορθμος, ὁ, ἡ (πορθμός). Ὁ στενὸν πορθμὸν ἔχων, ἢ κείμενος εἰς πορθμὸν στενόν. Εὐριπιδ.
 Στενοπορφέα, ἡ. Στενὸς δρόμος, πέρασμα. Δίον Κάσπ. ἐκ τοῦ
 Στενόπορος, ὁ, ἡ. Ἰων. στεινόπορος (πόρος). Ὁ στενὸν πέραμα ἢ δρόμον, ἢ στόμα, τρύπαν ἔχων. Ἡρόδ. »στενόπορα, τὰ«, στενὰ, στεναί τόποι. Ξενοφ.
 Στενόπους, ὁδός, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λεπτοὺς ἔχων πόδας.
 Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ στενὸν πρόσωπον ἔχων.
 Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Ὁ στενὸν κώλον ἔχων.
 Στενόρρύους, ὁ, ἡ (ρύς). Ὁ στενὴν μύτην ἔχων. Θεοφύλ.
 Στενόρρύμη, ἡ (ρύμη). Στενὸς δρόμος.
 Στένος, εὖς, τό (στενός). = στείνος. Δισχύλ.
 Στενός, ἡ, ὄν. Ἰωνκ. στεινός, ἡ, ὄν. καὶ ἐπὶ β. στενώς. Ὁ ὀλίγον πλάτος ἔχων. Ξενοφ. ἐντεῦθεν »στενὰ τὰ«, στενὰ περάματα, στενὴ ὁδὸς, στενὸς τόπος. Ἡρόδ. »εἰς τὰ στενά«. Θουκυδ. ἀντί εἰς τὰς Θερμοπύλας» ἐτι δὲ λεπτός. 2) περιωρισμένος· μεταφρ. ὀλίγος, φειδωλός. Πλούταρχ. σιγῇ. καὶ ὑπερβ. διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, στενότερος, στενότατος· ὥς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰων. τύπου στεινός.
 Στενόσημος, ὁ, ἡ (σημα). »ἐσθλὴς στενόσημος«, ἢ ἀπιδός, ἢ στενόσημος. Ἡ στενὸν ὦϊαν ἔχουσα. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. ἰδε πλατύσημος.
 Στενόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.
 Στενότης, ἡτος, ἡ (στενός). Στενάδα. Ξενοφ. 2) μεταφρ. στενοχωρία, ἀνάγκη· ἐτι δὲ, ὀλιγότης, ἔλλειψις, φειδωλότης· Ἰώσηφ.
 Στενοτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ στενὸν λαιμὸν, ἢ στενὴν τραχηλίαν ἔχων.
 Στενοφλεβοτόμος, ὁ (φλεβοτόμος). Εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου ὄργάνου. Παῦλ. Λίγιν.
 Στενοτυπέω, = στερνοτυπέω (στενὸν, = στήθος). Πάυλ.
 Στενοφυής, εὖς, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ φύσεως στενός, ἢ λεπτός ὢν. Ἀλέξ. παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ.
 Στενοφυλλία, ἡ. Ἡ τῶν φύλλων στενότης, ἢ τὸ στενὰ φύλλα ἔχειν. ἐκ τοῦ
 Στενοφυλλός, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ στενὰ φύλλα ἔχων.
 Στενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ στενὴν, ἤτοι ὀξεῖαν καὶ ἀδύνατον φωνὴν ἔχων. Πολυδ.
 Στενοφρέω, ὦ, οὐδέτ ἡσώ, καὶ, στενοφρέα-

μαι, οὔμαι. Εἰς στενοχωρίαν εὐρίσκομαι, ὑπὸ στενοχωρίας θλίβομαι. Ἀθήν. οὐδὲν δυνάμενος παρελθεῖν, ἀλλὰ στενοχωρῶν, ὁ εἰς στενὸν τόπον ἐμποδιζόμενος, ἐπομένως ὑπὸ στενότητος τόπου συνθλίβομαι, συσφίγγομαι· καὶ μεταφρ. ἐν ἀμνηχανίᾳ εἰμί, ἀπορῶ. Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ
 Στενοχωρῆς, εὖς, ὁ, ἡ, = στενόχωρος. Φρύν.
 Στενοχωρίζῃ, ἡ. Στενός, τόπος. Ξενοφ. περιωρισμός, ἀνάγκη, ἀμνηχανία, ἀδημονία, μικροφυλία, πλῆξις· παρ' Αἰλιαν. »βίου στενοχωρία«, τὸ μικρὸν καὶ ὀλιγοχρόνιον τῆς ζωῆς, μικροβιότης· ἐκ τοῦ
 Στενοχωρος, ὁ, ἡ (χώρος). Στενός, μικροῦ διαστήματος ὢν. 2) μεταφρ. περιωρισμένος, στενοχωρημένος (σεκλειτισμένος)· ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἢ ἀνάγκῃ εὐρίσχομαι.
 Στενώ, ὦ, ὥσω. Ἰων. στεινός (στενός). Στενὸν παιδί· μεταφρ. στενοχωρῶ· παθ. στενόομαι, οὔμαι, στενός γίνομαι ἢ εἰμί· ἐπὶ β. »ἐστενομένης«, μετὰ στενοχωρίας, ἔλλειψως.
 Στεντόρειος, εἶα, εἰον. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν Στέντορα· ὁθεν »Στεντ.· φωνή«, φωνὴ παρὰ μεγάλῃ, ἐκ τοῦ γνωστοῦ Στέντορος. Ἰλ.
 Στεντορίς, ἰδὸς, ἡ ἄλμνηα. Ἀλμνη τῆς Θράκης μεταξὺ Κυφίλλης καὶ Λίνου. Ἡρόδ.
 Στένωρ, ὁρος, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποῦν λέγεται ἡ φωνὴ ἐπέτελε τοσοῦτον δυνατὸν ἤχον, ὅσον 50 ἄλλων ἀνθρώπων ὁμοῦ φωναί. Ὁμ. ὁθεν παροιμ. »μετίζον ἔκβοαν τοῦ Στέντορος«, ἐπὶ τῶν μεγαλοφώνων. Δουκιαν.
 Στενυγρός, ἡ, ὄν (στενύω). Ἰωνκ. ἀντί στενός. Σιμωνιδ. »στενυγρῇ, ἡ«, (ὁδός)· Στενός τόπος, στενωπός. Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ.
 Στενυγροχωρίη, ἡ. Ἰων. ἀντί, στενοχωρία.
 Στενυγρώ, ὦ, ὥσω (στενυγρός). Ἰων. ἀντί στενό· ἔξαιρ. Τὴν ὑγρασίαν ἢ τὴν ρεῦσιν ἐμποδίζω, συσφίγω, ξηραίνω. Ἰπποκρ.
 Στενύκλαρος. Ἰων. κρος, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῃ. Ἡρόδ.
 Στένω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ. καὶ κατὰ τὸν μέλ. στενώ. Ἰωνκ. στείνω (στενός). Στενέω, συσφίγω· ἔξαιρ. στουπώνω, γεμίζω τι ἕως εἰς τὸ χεῖλος, καὶ οὕτω κάμνω αὐτὸ στενόν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ πλέον· παθ. στένομαι· ἐπικ. στείνομαι· εἶμαι στενός, ἢ πυκνὰ γεμάτος, γεμάτος ἕως εἰς τὸ χεῖλος, παρὰ φορτωμένος. Δισχ. 2) ἀνασπενάζω, βογκῶ. Ἰ. καὶ ἐνεργ. ταλανίζω. Δισχ.
 Στενώδης, εὖς, ὁ, ἡ (στενός, εἶδος). Ὀλίγον στενός.
 Στένωας, ατος, τό (στενώω). Τὸ ἐστενωμένον, καὶ ἡ στενότης.
 Στενώπαρχος, ὁ, ἡ (στενωπός, ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης στενωπῶν τοῦ δρόμου ἢ ἐνὸς μαχαλᾶ· ἐκ τοῦ
 Στενωπῇ, ἡ· σπαν. ἀντί, στενωπός.
 Στενώπειον, ἡ, στενωπεῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ, στενωπός. Ἰακ. Ἀγ. Τατ.
 Στενωπός, ὁ, ἡ (στενός). Στενός, στενοχωρημένος, περιωρισμένος (ὁδός). Στενός τόπος, δρόμος, πέρασμα· ποιητ. στεινωπός. Ἰλ. »στενωπός, ἄλδς, ἢ θαλάσσης«, παρθμός, στενὸν μέρος θαλάσσης. Ἀπολλών. καὶ ἐν Ὀδυσ. »στενωπὸν ἀναπλέομενα, τὸ μεταξὺ Σικελίας, καὶ Ἰταλίας στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης· τὴν στενὴν τῆς Μεσσηνίας θάλασσαν, ἔνθα ἡ Σκύλλη καὶ Χάρυβδις· καὶ στενωπῇ, ἡ, ῥύμη, στενὴ ὁδὸς ἐντὶ πόλει. Δισχ. Α. ἐτι δὲ καὶ συνοικία, ἐνορία (ἐκ τοῦ, στενός, ὦψ, ἢ ὀπή). Εὐστάθ.
 Στένωσις, εὖς, ἡ (στενώω). Στένωσις, καὶ στενότης.

Στεπτήριος, ὁ, ἡ (στέφω). Ὁ εἰς στέψαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς κατασκευὴν στεμμάτων. »στεπτήρια τὰς« (ἔρια). = στέμματα.

Στεπτός, ἡ, ὄν (στέφω). Στεφανωμένος. Ἀνάλεκ. 2) ὡς τὸ στικτός· ὅπερ ἴδε. Ἀριστφ.

Στέργατος, ὁ = κόπρος. Ἡσύχ.

Στέργηθρον, τό (στέργω). = φίλτρον. Ἐρεθισμός πρὸς ἔρωτα· ποιητ. καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως. Αἰσχ. καὶ χόρτον τι, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ὡς μέσον ἔρωτος. Διοσκρ.

Στέργημα, ατος, τό = στέργηθρον. Σοφκλ.

Στεργοξύνηυος, ὁ, ἡ (στέργω, σύνευος). Ὁ ἀγαπῶν τὸν σύζυγον, ἢ τὴν σύζυγον. Λυκάφρ.

Στέργω, ξω· μετὰ τοῦ σπανίου β'. παρακ. ἔστεργα. Ἀγαπῶ· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀμειβόμενης ἀγάπης μεταξὺ γονέων, καὶ τέκνων. Ξενοφ. σπανίως ἐπὶ ἐρώτων. Πλούταρχ. »τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε«· ἐρωτικῶς ἠγάπα. 2) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι. Σοφκλ. καὶ, ὑποφέρω. Ἡρόδτ. 3) ποιητ. εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, δέομαι. Σοφκλ. ὅθεν »στέρεξον«, κάμε μοι τὴν χάριν.

Στερέμνιος, ὁ, ἡ καὶ ἐπιδ. στερεμνίως, = στερεός· ποιητ. Διογ. Λαέρ. ὅθεν

Στερεμνιόω· ποιητ. ἀντί, στερεῶω· παθητ. Γίνομαι ἡ εἰμι στερεός.

Στερεμνιώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τῆς φύσεως τῶν σκληρῶν σωμάτων ὢν. Πορφύρ. παρὰ Στοβαίω.

Στερεογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (στερεός, γνώμη). Ὁ στερεὸν, ἢ σκληρὸν γνῶμην ἔχων.

Στερεοκάριδος, ὁ, ἡ (καρδία). τὸ αὐτό.

Στερεομετρέω, ὦ, ἤτω. Τὰ στερεὰ σώματα μετρῶ· ἐκ τοῦ

Στερεομέτρης, ου, ὁ (μετρώ). Ὁ τὰ στερεὰ σώματα μετρῶν· ὅθεν

Στερεομετρία, ἡ· ἢ καταμέτρησης τῶν στερεῶν σωμάτων· ἔξαιρ. ἢ καταμέτρησης ἐνὸς σώματος κατὰ μήκος, πλάτος καὶ βάθος· ὅθεν

Στερεομετρικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς στερεομετρίαν. »πῶς στερεομ.«, ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω, ὦ, ἤσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιεῶ.

Στερεός, αἰ, ὄν. Σκληρός. Ὁδ. καὶ, σφοδρῶς τευταμένος, τανυσμένος. Ἰλ. ἐτι δέ, γέρως, εὖρωστος, ἢ ἀκλόνητος, ἀσάλευτος. Ἡρόδτ. καὶ μεταφ. ἰσχυρογνώμων, σκληρὸς, βαρὺς. Ἰλ. καὶ ἐπιδ. στερεός, στερεὰ, ἀποφασιστικῶς, πεισματικῶς. Ἰλ. καὶ, μεστὸς, γεμάτος. Ἀριστοτ. »τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ«. 2) ἐν τῇ γεωμετρικῇ λέγεται »στερεὸν σῶμα«, τὸ μήκος, πλάτος, καὶ βάθος ἔχον· »στερ. ἀριθμός«, ὁ κυβικός· ὅθεν

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ στερεὸν, σκληρὸν σάρκα ἔχων. Ἱπποκρ.

Στερεότης, ητος, ἡ (στερεός). Ἰσχυρότης, σκληρότης.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). = στερεογνώμων. Σοφοκλ.

Στερέω, ὦ, ὥσω (στερεός). Στερεῶν, ἰσχυρὸν, σκληρὸν ποιεῶ καὶ μέσ. Ξενοφ. »ἡ ἔστερευμένη«, ἡ ξηρὰ, ἡ γῆ.

Στερέω, ὦ, ὥσω (στερεός). Ὁδ. καὶ, ἔσω· ὅθεν ἐν Ὁδ. ὁ ἀπαρέμψτ. ἀρ. στερέσαι· παθ. στερέομαι· στεροῦμαι· μέλ. στερήσομαι· παρακ. ἔστερηναι· ἀόρ. ἔστερήθην. Ὑστερῶ, κάμνω τινα νὰ χάσῃ τι. Ὁδύς. Ξενοφ. »ἀπόντα αὐτὸν ἔστερηναν τῆς πατρίδος«, ἐξόριστον ἐποίησαν· καὶ, ἀρπάζω, ἀφαιρῶ· παθητ. ὑστεροῦμαι ἀπὸ τινος πράγματος. Ἡρόδτ.

Στερεώδης, εως, ὁ, ἡ (στερεός, εἶδος). Ὁ στερεοῦ εἶδους ὢν.

Στερέωμα, ατος, τό (στερεώ). Τὸ πεπικνωμένον ἢ πεπηγὸς καὶ στερεόν· ἐντεῦθεν παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ὁ Οὐρανός, καὶ, βάσις, θεμέλιον, ἔρεισμα, ὀχύρωμα· ἐτι δὲ = στείρα. 2) »τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σωμάτων«. Νεμέσ. ἐπὶ τῶν σχημάτων τῆς Γεωμετρίας τῶν στερεῶν σωμάτων, τῶν ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν συνισταμένων· οἷον ὁ κύβος, τὸ ὀκτάεδρον· κτλ. καθόλου παρὰ Μαθηματικοῖς, στερέωμα, καὶ στερεόν, τὸ πλάτος, μήκος, καὶ βάθος ἔχον σῶμα.

Στερέωσις, εως, ἡ (στερεώ). Τὸ στερεὸν ποιεῖν, ἀσφάλισις.

Στέρημα, ατος, τό (στερέω). Ἡρπασμένον, ἀφρημένον πρᾶγμα.

Στέρησις, εως, ἡ (στερέω). Ἀφαίρεσις, ἡρπαγή, δήμευσις, ἄλλειψις, ὑστέρησις. 2) παρὰ Γραμμ. ἢ φιλοσόφως, ἡ ἀπόφασις, ἀρνησις· ὅθεν

Στερητικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπιδ. κῶς. Ὁ στερεῶν, ἀφαιρῶν, ἀρπάζων. 2) ἀρνητικός, ὁ ἀρνητικὴν σημασίαν ἔχων. »στερητικὴ πρότασις«. Ἀριστοτλ. ὀνόματα στερητικὰ, τὰ διὰ τοῦ στερητικοῦ αὐτὸ σύνθετα.

Στερίζω, = στερέω. Σχόλ. Ἀπ. Ῥόδ.

Στέριπος, ὁ· ἀντί, στέριφος, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφάνη.

Στερίσκω, = στερέω. Ἀττ. κατὰ τὸν ἔνεργ. καὶ παθ. ἔνεστ. εὐχρηστότερος Ἡρόδ.

Στεριφεύομαι, εύσμαι· μέσ. (στέριφος). Εἰμί, μένω ἄκαρπος, ἄγονος.

Στεριφνός, ἡ, ὄν· = στέριφος. Γραμμ.

Στεριφοποιέω, ὦ, ἤσω (ποιέω). Στερεῶν, ἢ σκληρῶν ποιεῶ· ἐκ τοῦ

Στεριφος, ἴση, ἴφον· = στερεός, σκληρός, πυκνός· ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐδάφους πετρώδους. Θουκ. 2) = στείρος, ἄγονος, ἄκαρπος, ἀτεκνός· καὶ συνήθ. ἐπὶ γυναικός. »στερίφη«, ἡ, = στείρα. 3) ἐπὶ πλοίων, = στείρα. Σουίδ. ὅθεν

Στεριφώω, ὦ, ὥσω. Στερεῶν ποιεῶ· ὅθεν

Στερίζω, ατος, τό. Στερέωμα, ὀχύρωμα, καὶ, βάσις, θεμέλιον. Ἀπικαν. ἄμφ.

Στερκέον (στέργω). Πρέπει νὰ στέρεξῃ τις.

Στερκτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀγαπῶν, εἰς ἀγάπην ἀνέκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἐπιβρέπης· καὶ ὑπομονητικός, εὐχαριστημένος· »στερκτικόν, τό« = στοργή. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Στερκτός, ἡ, ὄν (στέργω). Ἀγαπητός, ἢ εἰς τὸν ὅποιον εὐχαριστεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ τις. Σοφοκλ.

Στερνίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, στέρνον. 2) = προστερνίδιον.

Στερνίζομαι (στέρνον). Ἀγκαλιζῶ.

Στέρνιξ, ικος, ἡ· = ἐντερνίω. Ἡσύχ.

Στερνίαν, τό (στέρνον). Φαγὶ ἀπὸ κρέας στήθους.

Στερνίτης, ου, ὁ· καὶ

Στερνίτις, ἰδος, ἡ (στέρνον). Ὁ ἐκ τοῦ στέρνον, εἰς τὸ στέρνον ἀνέκων, »πλευραὶ στερνιτίδες«. Πολυδ. αἱ ἐπὶ τοὺς χόνδρους καταλήγουται.

Στερνοβρίθης, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ἔχων δυνατὸν καὶ πλατὺ στήθος. Πολύαιν.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι (κόπτω). Κτυπῶ τὸ στήθος μου ὑπὸ λύπης καὶ πόνου.

Στερνοκτυπέω, ὦ, μέλ. ἤσω (κτυπέω). = στερνοκοπέομαι.

Στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐξ ἰδίου στήθους προφητεύων· ἐτι δὲ, = ἐγγαστρίμυθος.

Στέρυον, τό ποιητικ. = στήθος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ὁμ. 2) μεταφρ. »στέρνα γῆς«, οἱ κάμποι, αἱ πεδιάδες, καὶ μάλιστα, αἱ εὐκαρποι. 3) διάνοια, νοῦς. Σοφοκλ. »διὰ στέρνων ἔχειν«, ἐνθυμεῖσθαι, διανοεῖσθαι.

Στερνοσώμαξτος, ὁ, ἡ (στέρνον σῶμα) ποιητ. Ἐκ τοῦ στήθους καὶ τοῦ σώματος. Ἀθην. κατὰ τινὰς ἡμαρτημ. ἀνάν. ἀντί, στερρόσωματος.

Στερνοτυπέομαι, οὔμαι, ἡσομαι = στερνοκοπέομαι. Ἀθην. ἐκ τοῦ

Στερνοτυπῆς, ἑος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ τύπτων τὸ στήθος του. Εὐριπίδ. »στερνοτυπῆς ἰάλεμος«, ἔρηνος μετὰ στερνοτυπῆς ποιητ. ὅθεν

Στερνοτυπία, ἡ. Τὸ τύπτειν ὑπὸ λύπης ἢ πόνου τὸ στήθος. Λουκιαν.

Στερνοτυπτής, ου, ὁ, = στερνοτυπῆς· καὶ στερνοτυπτόμαι ἕμφρ.

Στεροὺχος, ὁ, ἡ (ἐχω). Ὁ ἔχων πεδιάδας καρποφόρους, ἐπὶ γῆς. Σοφοκλ.

Στεροφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ὀφθαλμὸν ἡ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ στήθος ἔχων· οἱ Στεροφθαλμοί, ἔλθουσιν μυθώδεις. Λίχη.

Στεροψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, φρονευνθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείως. Ἀπολλοδ. ἄλλοι Στέροψ ἀναγινώσκουσι.

Στέρων, ἴδε στεροί.

Στερονώτης, εος, ὁ, ἡ (στέρνον εἶδος). Ὁμοιος στέρνῳ, ἰσχυρὸν, στερεὸν στήθος ἔχων.

Στέρξις, εως, ἡ (στέργω). = στοργή.

Στέρομαι, ἡσομαι. Στεροῦμαι, πάσχω ἔλλειψιν. Ἡρόδ. παρὰ ποιηταῖς καὶ ὁ μεταχ. παθ. ἄορ. β'. στερεῖς· ὑστερηθεῖς. Εὐρπ.

Στεροπέυς, εως ἡ ἦος, ὁ (στεροπή). Ὁ ἀστράπτων, ὅς ἀστραπὴ περὶν ἕμφρ.

Στεροπή, ἡ· ποιητ. = ἀστραπή. Ἰλ. καθόλου. Φῶς, ἅκτις, λάμψις. Ὁδ.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πηλοῦνης, μία τῶν Πηλιάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Οἰνομάου. Ἀπολλοδ. ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἄρεος. 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρώδους καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλοδ. 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλεῖος τῆς Τεγέας ὁ αὐτ. κατὰ Πασταν. Ἀρόπτη. 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλοδ. 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορθάκονος καὶ μήτηρ τῶν Σειρήνων ἐκ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ. ὁ αὐτός.

Στερόπη, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσιόδ.

Στεροπηγέρετα, γεν. αο, ὁ Αἰολ. ἀντὶ στεροπηγέρετης, ου, ὁ· ποιητ. (στεροπή ἀγέρω). Ὁ τὰς ἀστράτας συναγείρων καὶ στέλλων αὐτάς, ἡ (παρὰ τὸ ἐγείρειν) ὁ διεγείρων τὰς ἀστράτας, ἐπιθετον τοῦ Διός. Ἰλ.

Στέρως, ἀ, ὄν· = στερρός· ἄμφρ.

Στέροψ, οπος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ ἀστραπῆν, ἀστράπτων, λάμπων ὡς ἀστραπή. Σοφοκλ. κατὰ Γραμμ. καὶ = στεροπή. Εὐστάθ. (στερεῶ, ἐψ).

Στερόρθαρης, καὶ (στερρός βαρὺς). Σκλη-
Στεροβαρής, εος, ὁ, ἡ ῥός καὶ βαρὺς· καὶ στερεοβαρής.

Στερόρθας, ὁ (βοάω). = χαλκοθάς. Σχολ. Σοφοκλείους.

Στερόρυις, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ στερεὰ, ἰσχυρὰ μέλη ἔχων. Ἀνθολογ.

Στερόροποιεῶ, ὦν μέλ. ἤσω (ποιεῶ). Στερεὸν ποιεῶ. Πολύβ.

Στερόρς, ἀ, ὄν· καὶ ὁ, ἡ· καὶ ἐπὶ στερρός· κατὰ

συκοπ. ἀντὶ, στερεός. Σκληρὸς, πυκνὸς, ἀδιαχώριτος· ὅθεν, ἢ στερρός, ἢ ἐρηρ· ἔτι δὲ, εὐρωστος, καλὸς εἰς τὰς δυνάμεις του. Λουκιαν. καὶ, τανυσμένος, ἀκαμπτος. 2) ἐπὶ γῆς, ἐδάφους, σκληρὸν, πετρώδες, ἀκαμπτον· ἐξαίρ. ἐπὶ γυναικὸς, στείρα. 3) τροπ. ἰσχυρογνώμων, πεισματικὸς, ἀκαμπτος, καὶ, ἀκαταδάμαστος, δυνατός· ὅθεν

Στερόρσος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ στερεοῦ, γερόυ σώματος ὦν.

Στερόρης, εος, ἡ· = στερεότης.

Στερόρως, ὦ, ὡσω (στερρός)· = στερεῶ.

Στέρφινος, ἴνη, ἰνον· καὶ

Στέρφινος, ὁ, ἡ (στέρφος). Στερεὸς, σκληρὸς, ἀκαμπτος· ἐξαίρ. δερμάτινος.

Στερφόπελος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ δερματίνον χιτῶνα ἔχων. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ

Στέρφος, εος, αὐς, τὸ (στερρός). Δέρμα· ἐξαίρ. τὸ σκληρὸν δέρμα τῆς ῥάχως τῶν ζώων· κυρίως δὲ πᾶν τὸ ἀκαμπτον, σκληρόν· λέγεται ἔτι καὶ μεταθεῖς· στέρφος, στέρφω, στέρφωσις, καὶ τέρφος, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλων. = κεράμιον· 2) = λέπνον. 3) ἀντὶ σέρφος, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἐντόμου, ὁμοίου τῷ ἐπτερωμένῳ μύρμηκι· ὅθεν

Στέρφω, ὦ. Μετὰ δερμάτος καλύπτω, σκεπάζω, ἡ καπακτιζῶ· ὅθεν

Στέρφωσις, ἡ. Τὸ μετὰ δερμάτος καλύπτειν.

Στέρφωτης, ἡρος, ὁ (στερρός). Ὁ μετὰ δερμάτος ἐνδεδυμένος, ἡ ὁ δερματίνους χιτῶνας ἔχων. Ἰεῦκος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ.

(Στέρω) ἀχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγουσι τὸ ἀνήκον τὸ στερεόν, ἀνυλ. παθ. στέρομαι, καὶ πολλοὺς χρόνους τοῦ, στορέννυμι.

Στέρωψ, ὁ, ἀντὶ, στέροψ.

Στεύομαι, ὅθεν, ἐν χρήσει μόνον οἱ κατὰ συκοπ. τύποι, στεύνεται, στεῦτο, στεῦντο. Ἰωνικῶς, κυρίως, ὡς τὸ, ἵσταμαι. Ὁδ. 2) συνήθ. μετὰ ἀπαρμ. Στέκομαι ποῦ, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς θέσιν τινὰ καὶ δείχνω ὡς νὰ θέλω νὰ κάμω τι, υποκρίνομαι ὅθεν, ὑπόσχημαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω, ἀπειλῶ, ἐν γένει, κάμω τινὰ νὰ στοχάζηται ὅτι . . . ὡς καὶ τὸ, ὑφίσταμαι, πολ-
λάκις παρ' Ὁμ.

Στεφάνη, ἡ (στέφω). Πᾶν τὸ περικυκλοῦν ὡς στέφανος ἄλλο τι σῶμα· ἐξαίρ. τὴν κεφαλὴν, χρησιμεύον αὐτῇ εἰς στολισμὸν, ἢ ὑπεράσπισιν· ὅθεν ἄ) εἰς τὴν κεφαλὴν λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀλόγουρα, ἔνθα παύουσι πλεοναί τρίχες, ὅπου καὶ ὁ στέφανος ἐπιτίθεται· καὶ ἐντεῦθεν »στεφάνη τριχὼν«, παρὰ Πολυδ. ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν πρόσθετος κόμη· παρὰ δὲ ἰατροῖς λέγεται ἡ ὡς ῥαφή περὶ τὸ κρανίον φαινομένη, ἡ παρὰ τοῖς ἀνατόμοις sutura coronalis. β') στολισμός κεφαλῆς ἐν γένει, καὶ ἰδιαίτερος, γυναικεῖος, ἡ περὶ τὴν μέσιν τοῦ σώματος. Ἰλ. ὡς τὸ στέφανος. 2. γ') παρ' Ὁμ. »στεφάνη εὐχαιρὶς, χαλκή, χαλκοθάρα«, τὸ ἔχον μέρος τῆς περικεφαλαίας, ὅπερ σκεπάζει τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάττει τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐντεῦθεν συνεκδ. ἡ περικεφαλαία αὐτή, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. Ἰλ. δ') τὸ χεῖλος, τὸ περίωμα τινὸς σώματος κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ κατὰ τὸ μέσον· ὅθεν περβάξι, ἐπαλξις, περίδρομος, ἱρις τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου, ἡ χηλὴ ἡ ἡ ἔκφυσις τῆς ὀπλῆς ἐν τοῖς ἵπποις κ. τ. τ. ἔτι καὶ ἐπὶ ὅρου ἡ πέτρας χεῖλους, ἐξοχῆς, κυκλοφεροῦς καταφορᾶς. Ἰλ. παρ' Ἡσυχ.

λέγεται καὶ ἡ ἀπόπληξις τῶν βλεφάρων, τὸ ἐξόφρου-
δον παρὰ Ξενοφ. δὲ, καὶ μέρος τῆς ποδοστράξης.

Πολυδ. ὄθεν

Στ ε φ α ν η δ ὀ ν· ἐπὶ ρ. Δίκην στεφάνου, ὡς στέφανος.

Στ ε φ α ν η π λ ο κ έ ω, ὦ, μλ. ἥσω (στεφανηπλόκος).

Στεφανός πλέων· Ἀριστοφ. ὄθεν

Στ ε φ α ν η π λ ο κ ί α, ἦ. Τὸ πλέκειν στεφάνους.

Στ ε φ α ν η π λ ό κ ι ο ν, τό. Τόπος ἐνθα πλέκονται ἡ
πωλοῦνται οἱ στέφανοι· ἐκ τοῦ

Στ ε φ α ν η π λ ό κ ο ς, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ στεφάνους
πλέκων. Lob. Φρυν.

Στ ε φ α ν η φ ο ρ έ ω, ὦ, ἥσω (στεφανηφόρος). Στέ-
φανον φέρω. 2) στεφανηφόρος εἰμὶ· ὄθεν

Στ ε φ α ν η φ ο ρ ί α, ἡ. Τὸ στέφανον φέρειν, φορεῖν.
2) τὸ ἀξίωμα τοῦ στεφανηφόρου. Εὐρύπ.

Στ ε φ α ν η φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ στέφανον φέ-
ρων, ἐστεφανωμένος· ἀγών στεφανωμένος. =
στεφανίτης. Ἡρόδ. 2) ἐλέγετο ἐτι καὶ ἄρχων τις ἐν
ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, ὃν παραβάλλει Διονύς.
Ἄλικ. μετὰ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις ἱερατικοῦ ἀνδρός
Flamen λεγομένου, ὃς τις μίαν καὶ μόνην θεότητα
ὑπερεῖται. Ἀθήν.

Στ ε φ α ν ι α ί ο ς, αἶα, αἶον (στέφανος). Ὁ ἐκ στε-
φάνου ὢν, εἰς στέφανον ἀνήκων· στεφάνη ἴσος.

Στ ε φ α ν ί ζ ω, ἰσω (στέφανος). Στεφανόω, στεφα-
νόων· Ἀριστοφ.

Στεφανικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς στέφανον ἀνήκων· παρὰ Σουῖδ.
»τελεσμα στεφανικόν«, τὸ Δτ. *aurum Coronarium*.

Στ ε φ ά ν ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, στέφανος.

Στ ε φ ά ν ι ς, ἴδος, ἡ, = στέφανος. Ἡσύχ.

Στ ε φ ά ν ι σ κ ο ς, ὁ, ὡς τὸ στεφάνιον. Ἀνακρ.

Στ ε φ ά ν ι τ ῆ ς, ου, ὁ (στέφανος)· ἐπίθ. Ὁ συνι-
στάμενος ἡ ἀνήκων εἰς στέφανον, »στεφανίτης ἀ-
γών«. Ξεν. ἐλέγετο ὁ αγών, εἰς ὃν ὁ νικητὴς στέ-
φανον εἰς βραβεῖον ἐλάμβανεν· ἡ ἐφ' ᾧ στέρεται
ὁ νικῶν. Πολυδ. ὄθεν παρὰ τοῖς Ἑκκλησί. Συγγρ. ὁ
στεφ. ἀντὶ ὁ νικητῆς, »ἡ στεφανίτις«· προστυπ. τοῦ,
ράφῃ, ἡ δίκην στεφάνου· ράφῃ, *sutura coronalis*,
ἴδε στεφάνη· σημ. ἄ.

Στ ε φ ά ν ι ω ν, ὠνος, ὁ. Εἶδος κολοῦ μετὰ κεφαλῆς
ἐστεφανωμένης. Ἡσύχ.

Στ ε φ α ν ο π λ ο κ έ ω, ὦ, = στεφανηπλοκέω· ὄθεν

Στ ε φ α ν ο π λ ο κ ί α, ἡ, = στεφανηπλοκία.

Στ ε φ α ν ο π λ ό κ ι ο ν, πό, = στεφανηπλόκιον.

Στ ε φ α ν ο π λ ό κ ο ς, ὁ, ἡ, = στεφανηπλόκος.

Στ ε φ α ν ο π ο ι έ ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ στεφάνους ποιῶν.

Στ ε φ α ν ο π ώ λ ῆ ς, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ στεφάνους
πωλῶν καὶ πηλ.

Στ ε φ α ν ο π ώ λ ι ς, ἡ. Ἡ στεφάνους πωλοῦσα.

Στ έ φ ά ν ο ς, ὁ (στέφω). κυρίως. Ἡ περιβολή, περι-
κυκλωσις, κύκλος, π. χ. »στέφανος πολέμοιοι«, ἡ ἀπὸ
πανταχόθεν ὁρμή τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ
ξέσει οὐσα μάχη. Ἰλ. ἐπὶ δὲ τοῦ κύκλου τειχίους μῆς
πόλεως παρὰ Πίνδ. 2) στέμμα, στέφος, κορώννα,
στεφάνιον. Ἰγν. Ὀμ. ἐτι δὲ καὶ ἀντὶ στεφάνη, ὁ
ἐπιτ, στρογγύλος τις στολισμὸς περὶ τὴν κεφαλὴν,
ἐξ ἀνθέων ἢ ἄλλων τινῶν ἀειθαλῶν κλάδων πλεκό-
μενος. Πίνδ. εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐλέγετο, στέφανος,
τὸ βραβεῖον, τὸ ἄθλον, ὃ ὁ νικητὴς ἐλάμβανε τι-
μῆς χάριν. Πίνδ. »στέφανος ἐλαίας«. Ἡρόδ. ὄθεν

3) καθόλου, τιμὴς σημεῖον, τιμὴ, ἄθλον, ἀμοιβή,
στολισμὸς. Πίνδ. ὁ· Ἡσύχ. ἔχει ἐτι »στέφανον
ἐκφέρειν«· ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο
παρ' Ἀττ. στέφανον ἐλαίας τιθεῖναι πρὸ τῶν θυρῶν
ἐπὶ δὲ τῶν θηλασίων, ἔρια διὰ τὴν ταλασίαν.

Στ έ φ ά ν ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεουκιδέους ἐξ Ἀθηναίων. 2)

ποιητῆς κωμικός Ἕλλην, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος,
τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν ἀπόσπασμα παρ' Ἀθην.

3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος. Περίφημος Γραμμα-
τικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος,
συγγράψας ἐν λεξικῶν Ἑθνικὰ ἐπιγραμμ. Φαβρ.
Ἑλλν. βιβλ.

Στ ε φ α ν ο ὤ χ ο ς, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων στέφανον ἡ
στεφάνους, ἐστεφανωμένος. Διογ. Λαέρ.

Στ ε φ α ν ο φ ο ρ έ ω, ὦ, = στεφανηφορέω· ὄθεν

Στ ε φ α ν ο φ ο ρ ί α, ἡ, ὡς τὸ στεφανηφορία.

Στ ε φ α ν ο φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ, = στεφανηφόρος.

Στ ε φ ά ν ό ω, ὦ, ὡσω. Ἰων. παθ. ἔνεστ. στεφανεῖμαι
ἀντὶ στεφανοῦμαι. Ἡρόδ. (στέφανος) κυρίως. Περι-
κυκλῶν, περιβάλλω· ἔξαιρ. ὡς μὲ περβάξι περι-
κλείω, περιφράττω· μεταφορ. ἄσπρα, τὰ τ' οὐ-
ρανὸς ἐστεφανώται, ὅς κύκλῳ κεκόσμηται ὁ οὐρα-
νός. Ἡσιόδ. »τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐ-
στεφάνωτο« (ἐπὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος), περιέ-
κειτο, κύκλῳ περιείχετο ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργούς. Δ.

2) συνήθ. στεφανόνω τινα, στολίζω μὲ στέφανον.
ἔξαιρ. μὲ στέφανον νίκης ἡ τιμῆς, ἀνταμείβω τινα
μὲ στέφανον, »τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανῶν
αἵματι χλωρῷ«, μὲ πρόσφατον ἡ νεογνὸν αἶμα θυ-
σίας τιμᾶν· παθ. στεφανόνομαι, ἡ λαμβάνω ὡς
ἀνταμειβὴν ἡ τιμὴν στέφανον. Ἡρόδ. μέστ. στεφα-
νώσασθαι, ἀντὶ τοῦ, στεφανόνειν ἑαυτόν. 3) ἐν
γένει, τιμᾶν, δοροῦμαι, ἀνταμείβω, στολίζω, »τινά
τινα«. Φιλοστρ.

Στ ε φ ά ν ώ δ η ς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος στεφάνου ἔ-
χων, ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς στέφανον ἡ εἰς στε-
φάνωμα. Εὐρύπ.

Στ ε φ ά ν ω μ α, τό (στεφανώ). Πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει
ὡς στέφανος, περιβολή, καὶ ἐπὶ τῶν κύκλῳ τειχῶν
πόλεως, »στεφάνωμα πύργων«, ὁ περιβολός. Σοφ.

2) συνήθ. ἡ στεφάνωσις, ὄθεν καὶ αὐτὸς ὁ στέφα-
νος. Θεόγν. 994. ἔξαιρ. ὁ τιμῆς ἔνεκα ἡ νίκης
στέφανος. Πίνδ. 3) ἐν γένει, τιμῇ, στολισμός, ἄ-
θλον, βραβεῖον, ἀμοιβή. Πίνδ. ὄθεν

Στ ε φ ά ν ω μ α τ ι κ ό ς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς στέφανον ἀνή-
κων ἡ ἐπιτήδειος.

Στ ε φ ά ν ω σ ι ς, εως, ἡ (στεφανώ). Ἡ πρᾶξις τοῦ
στεφανόνειν, ἡ στέψις. Ἀθήν.

Στ ε φ ά ν ω τ ῆ ς, ου, ὁ. Ὅς τις στέφει.

Στ ε φ ά ν ω τ ι κ ό ς, ἡ, ὄν (στεφανώ). Ὁ στέφων,
στεφανόνων· καὶ = στεφανωματικός. Ἀθήν.

Στ ε φ ά ν ω τ ι ς, ἴδος, ἡ· καὶ

Στ ε φ ά ν ω τ ρ ι ς, ἴδος, ἡ, πηλ. ἐπιθ. Ἡ εἰς στέφανον
ἡ εἰς στεφάνωνιν ἀνήκουσα, ἐπιτηδεῖα, χρησίσκη,
Πολυδ. Ἀθήν. Πλούτρ. Ἀππν.

Στ ε φ έ τ η ς, ου, ὁ. ταῦτὸν τῇ, ἰκέτης. Ἡσύχ.

Στ ε φ η π λ ό κ ο ς, ὁ, ἡ, = στεφανηπλόκος. Πλούτ.

Στ ε φ η φ ο ρ έ ω, ὦ, = στεφανηφορέω· ἐκ τοῦ

Στ ε φ η φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ, = στεφανηφόρος.

Στ έ φ ο ς, εος, τό (στέφω). ποιητικ. ὡς τὸ στέφανος,
Στεφάνη, στέμμα. Ὁ Εὐρύπ. λέγει. »στέφεα ἔνδυ-
τα«, εἶδος στεμμάτων, ταινιῶν, ἃ ἔφερον οἱ ἱερεῖς
περὶ τὸν τράχηλον.

Στ έ φ ω, ψω, ὡς τὸ στεφανώ, ἄρα 1) Κύκλῳ πυκνᾷ
περιβάλλω, περικυκλῶ, περικαλύπτω, περικλείω,
περιφράττω, ὡς τὸ, πυκάζω, ὡς ἐν Ἰλ. »ἔστρεπε
Δία θεῶν χρύσειον«, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐ-
κάλυπτε, περικυκλῶν, καὶ μεταφ. Ὁδ. »ἀλλὰ θεὸς
μορφὴν ἔπειε στέφειν«, ἡ γούνη ἐπιθανότης τοῦ λέ-
γειν, τὸ χωρίσμα τῆς εὐγλωττίας, ἀνακληροῦ τὴν
ἀμορφον ὄψιν. 2) βάλλω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τινας
στέμμα, στέφανον. Ἡρόδ. 3) ἐν γένει, στολίζω,

κοσμῶ· και μεταφ. τιμῶ. Σοφ. μέσ· στέφομαι, στέφω
ἐμαυτὸν, στεφανοῦμαι, κοσμοῦμαι· κατὰ δὲ παθῆτ.
διάθ. συντάσσεται οὐ μόνον δοτ. στέφεσθαι τι, *ἵναι*
ἀλλὰ και γεν. ἢ αἰτ. στέρεσθαι τινος ἢ στέρε-
σθαι τι. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. ὄθεν

Στ ἐψις, εως, ἡ. Τὸ στέρειν, ἢ στεφάνωσις.

Στ ἔωμεν, ἰωνικ. ἀ. πληθ. πρόοπ. ὑποτακτ. β'.
ἀόρ. τοῦ ἱστημι, ἀντὶ σῶμεν. Ἰλ.

Στ ἦ, ἰωνικ. ἀντὶ, ἔσται, γ'. ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ
ἱστημι. Ἰλ.

Στήδην, ἐπίρ. (ἱστημι). = στάδην. 2) παρὰ Νικάνδρ.
κατὰ τὸ ζύγιον, ζυγιασμένα.

Στ ἡγης, στήν, ἐπικ. β'. κατ' γ'. ἐνικ. πρόοπ. ὑποτακτ.
β'. ἀόρ. τοῦ ἱστημι, ἀντὶ στήης, στή. Ἰλ.

Στ ἡθεσφιν, ποιητ. ἀντὶ τῶν στηθένων, ἢ στηθεσι,
γεν. και δοτ. τοῦ, στήθος. Ἰλ.

Στ ἡθαῖον, τό. Αἰθριον, ἡλιακὸν (παλκόνι) και ἐπὶ
τῆς στήγης τῆς οἰκίας (ταράτσα). και ἐπὶ τῶν καγ-
κῆλων, ὅτε φθάνουσιν ἔως εἰς τὸ στήθος.

Στ ἡθῆνιον, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυδ. ἀντὶ
τοῦ ὀρθοῦ, στηθύνιον. Φρύν.

Στ ἡταῖος, αἶα, αἶον (στήθος). Ὁ ἐκ τοῦ στήθους
ἄν. Σχολ. Ἀριστοφ. = στηθικός.

Στ ἡθῆας, ὁ (στήθος). Ὅρνις ποιός. Ἡούχ.

Στ ἡθῆιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στήθος.

Στ ἡθῆκος, ἡ, ὄν (στήθος). Ὁ εἰς στήθος ἀνήκων, ἢ
ἐπὶ τὸ στήθος ἄν, κείμενος.

Στ ἡθῆνιον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ, στηθύνιον. Ε. Μ.

Στ ἡθῆδεσμη, ἡ, = στηθόδεσμος.

Στ ἡθῆσιμον, τό, και

Στ ἡθῆδεσμις, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, στηθόδεσμος.

Στ ἡθῆδεσμον, τό. = στηθόδεσμος. Πολυδ. κυ-
ρίως οὐδέτερο τοῦ

Στ ἡθῆδεσμος, ὁ (στήθος, δεσμός). Δεσμός τις
περὶ τὸ στήθος ὑποκάτω τῶν μακατῶν, πρὸς τὸ
κρατεῖν αὐτοὺς πρὸς τὰ ἄνω.

Στ ἡθῆσιδος, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ στήθους εἶδος ἔχων.

Στ ἡθῆσιβειν, ὡς τὸ τιτθαλαβεῖν.

Στ ἡθῆσιμολῆς, ἑός, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ἀπὸ τοῦ στήθους
μελωδῶν ἢ μέλος ἐκπέμπων, ἐπιθτ. τοῦ τέττιγος,
Γρηγόρ. Ὑμν. και Θεόκρ.

Στ ἡθῆσις, εως, τό, ὡς τὸ στέρνον. Τὸ στήθος τόσον
τῶν ἀνδρῶν, ὅσον και τῶν γυναικῶν. Ὅμ. και ἐπὶ
τοῦ στήθους τῶν ζώων. Ἰλ. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημσ.
εὐχρηστον παρ' Ὅμ. ἢ ἐπικ. πληθ. δοτ. στήθεσφι.

2) μεταφορ. τὸ στήθος ὡς ἔδρα, φυλεὰ τῶν αἰ-
σθημάτων, ψυχικῶν παθῶν και τῶν στοχασμῶν
πολλῶν. παρ' Ὅμ. παροιμ. «ἀπὸ στήθους λέγεина»
ὁμιλῶ ὄχι ἀπὸ γραμμένον τι, ἀλλ' αὐτοσχεδῶν.

Μεθορκ. 3) τὸ παχὺ και σαρκώδες μέρος ὑποκάτω
τοῦ ποδὸς και ἔσθλην τῆς χειρὸς, πλησίον τοῦ με-
γάλου δακτύλου. Ἰπποκρ. 4) εἰς εἶδος στήθους στρογ-
γύλος λόφος ἐκ κατακεκαθισμένου ἄμμου ἢ γῆς ἐν
τινὶ μέρει θαλάσσης μὴ βαθεῖ, σκύπελος, ξέρις·
ἢ καθ' Ἡούχ. τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ πρόσχωμα, ἄλλως,
ταινία (πιθαν. παρὰ τὸ, ἱστημι, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἄνω
ιστάμενον, ἐξέχον.)

Στ ἡθῆνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στήθος. Στηθάκι.

Στ ἡθῆς, ταῦτόν τῷ, ἐσθήκω, Ἀγ. Γραφ. ἄμφ. ἐξ οὗ
τὸ παρ' ἡμῖν, στέκω.

Στ ἡλαί, αἱ. Ἡράκλειοι και Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρα-
κλείους στήλαι μεταξύ Ἰσπανίας και Ἀφρικῆς· ἴδε
Ἡράκλειος. 2) αἱ Ἰνδοαί. Ὅρη τῆς Ἰνδίας, μέχρι
τῶν ὁποίων, λέγεται, ὅτι ἐφθασεν ὁ Διόνυσος, ὅτε
ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στρεβ. και στήλαι
Διονύσου. Διον. Περιγ.

Στ ἡλή, ἡ. Δωρ. στάλα (ἱστημι). Λίθος στρογγύλος
ἢ και τετράγωνος, ἀνιστάμενος ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς
ὑψος, ἔξαιρ. ἐκ λίθου, και ἐπομ. και μετὰ τῆς ἐν-
νοίας τῆς στερότητος, στῦλος, κολῶνα. Ἰλ. 2) ὁ
στῦλος, ὅστις βάλλεται διὰ νὰ στηρίξη και κρατῇ
τι ὀρθόν, και οἱ χοντροὶ και ἐπιμήκεις, λήγοντες
εἰς τὰ ἄνω λοφῶς, ὀρθοὶ λίθοι οἱ ὁποῖοι προσαρμύ-
ζονται ἐξωτερικῶς εἰς τι τεῖχος διὰ νὰ μὴ βλάπτη-
ται τὸ θεμέλιόν του, ἔρυμα, ἄλλως ἀντηρίδες. Ἰλ.
3) ὁ ἐπάνω τῶν μνηστῶν ὀρθὸς ιστάμενος λίθος,
ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς ἀρετὰς και τὰς ἀριστείας τοῦ
τεθνεώτος. Ἰλ. και ὁ ἐκ λίθου ἀνεστηκὼς ἀνδριᾶς
εἰς τιμὴν τινος· ἴδε στηλίτης. 4) ὁ ἐν μέσῳ τῆς
ἀγορᾶς πόλεως τινος, ἢ ἄλλοις πού ιστάμενος λίθος,
στῦλος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς συμφωνίας, ἢ συμμαχίας,
τοὺς δημοσίους νόμους, τὰς κατακρίσεις, τοὺς ἐπαί-
νους, και ἄλλα δημόσια προγράμματα ἢ ψηφίσμα-
τα, ἵνα ὦσι τοῖς πᾶσι γνωστὰ, ἢ ἄλλα ἀξιωμα-
κόνευστα συμβεβηκότα. Δημοσθ. περὶ Στεφ. 5) ὁ
ἐν τῷ σταδίῳ καμπτήρ, περὶ ὃν οἱ μετὰ δίφρων
σταδιοδρόμοι ἐπρεπε νὰ τρέξωσι. Σοφοκλ. 6) σκό-
πελος, λίθος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐξέχων, προβλής. 7)
λέγεται ἔτι και τὸ, ὄρειον, σύνορον, λίθος ὀρθὸς,
τιθέμενος πρὸς τὸ τέλος ἀγροῦ τινος ἢ ἐπαρχίας,
ἢ ἐσχατίας τινος· οἶον, αἱ Στῆλαι τοῦ Ἡρακλείους.
8) λέγονται ἔτι και αἱ ὀρθαὶ πέτραι, ἃς ἐτίθεσαν
εἰς τὰς λεωφόρους ὁδούς, ἐφ' ἃς ἔγραφον τὰ δια-
στήματα, και τὰς ἐκτροπὰς. Στράβ. (συγγεν. τῷ
στήλῃ, ἔστι, και τὸ, στῦλος ἢ στύλος.)

Στ ἡλήτης, ου, ὁ, και Σηλ. Στηλήτης, ἰδος, ἡ.
Δωρ. σταλάτας, Σηλ. σταλάτης (στήλη). ταῦτόν
τῷ, στηλίτης, στηλίτης. Ἀντίπατρ.

Στ ἡλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στήλη.

Στ ἡλίς, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, στήλη.

Στ ἡλήξ, ἡλός, = στήλη. Ἡούχ. 2) ἔξαιρ. εἶδος
μικροῦ καταρτίου εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου,
ἴδε και στυλῆς.

Στ ἡλήτευσις, εως, ἡ (στηλιτεύω). Τὸ στηλιτεύειν· ὀθεν
Στ ἡλήτευσις, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς στηλιτεύειν ἀνήκων,
καθόλου δὲ, στηλιτεύων.

Στ ἡλήτευς, μ. εὔσω. Ἐπὶ στήλης γράφω και οὕτω
δημοσιεύω τι· ἔξαιρ. τὰς κακίας τινὸς παραδειγ-
ματίζω, δημοσίως κηρύττω τινὰ ὡς ἀχρεῖον και
κακὸν τρόπον· παρὰ Πλουτάρχ. «στηλιτεύειν τὰς κα-
τάρτας», ἀντὶ τοῦ, δημοσίως, γνωστὰς ποιεῖν· ἐκ τοῦ

Στ ἡλήτης, ου, ὁ (στήλη). Ὁ ἐκ στήλης, εἶδος ἔχων
στήλην, εἰς στήλην ἀνήκων. 2) γεγραμμένος ἐπὶ
δημοσίας στήλης· ἔξαιρ. ἐκεῖνος, οὗ τινος τὸ ὄνομα
κεῖται ἐπὶ στήλης γεγραμμένον ὡς κακοτρόπου ἢ
ἀχρεῖου. Δημοσθέν. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκλήθη
οὕτω και ὁ ἐπάνω στήλης τινὸς κατοικῶν, καθὼς
ἔκαμον μερικοὶ Αἰγύπτῳ ἀσκηταὶ εἰς βασιανισμὸν
τῆς σαρκὸς του.

Στ ἡλογραφέω, ὦ (γράφω). Ἐπὶ στήλης γράφω,
ἐγχαράττω. 2) = στηλιτεύω· ὀθεν

Στ ἡλογραφία, ἡ. Τὸ στηλογραφεῖν.

Στ ἡλοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ στήλης εἶδος ἔ-
χων, ὁμοίως στήλῃ.

Στ ἡλοκοπέω, ὦ (κόπτω). Ἐπὶ στήλης γράφω,
ἐγχαράττω, = στηλιτεύω. Δίων Κασ. 2) συντρίβω,
ἢ ἀκροτηριάζω στήλην τινὰ.

Στ ἡλοκοπής, ου, ὁ· και

Στ ἡλοκοπῆς, ου, ὁ (κόπτω). Στηλοσυνάκτης, οὗ-
τω καλεῖται ὁ Πολέμων παρ' Ἀθην. διότι περιερ-
χόμενος, ἀντέγραψεν ἅλας τὰς ἐπὶ ταῖς στήλαις
γεγραμμένας ἀναγραφὰς.

Στη λουρυγδς, ὁ, ἡ· ἴδε σταλουργός.

Στη λῶα, ὦ (στήλη). Εἰς στήλην ποιῶ, ὡς στήλην ἱστημι, ἐγείρω. Ὁρῶν. Ἱερῆμ. μέσ. στηλοῦσθαι τινα παραδίδωμι ὅλως ἑμαυτὸν, προσηλοῦμαι, προσκολῶμαι, στερεῶς ἵσταμαι, προσκαρτερῶ. Γρηγόρ. Ναζιν.

Στήμα, ατος, τό (ἵστημι). ὡς τὸ στήμων. 2) Τὸ προϊστάμενον, ἥτοι τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, τὸ δὲ ὑποκάτω μέρος ὑπόστημα. Πολυδ. 2) ὡς ναυτική λέξις καθ' Ἡούχ. φαίνεται, ὅτι ἴση ἐστὶ τῇ, σταμίν, καί, ἐπισταστήρ. 3) τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ φυτοῦ, αἱ φλέβες καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη τῆς μεσαιτάτης καθολικῆς πλευρᾶς τοῦ φύλλου. Ἡούχ. ἄλλως, στήμόνιοι, καὶ κατὰ συγκ. στήμνιοι διαλήψεις. Θεόφραστ. «στήμνιον, ὃ ἡμεῖς, κατάστημα, ἢ πολύστημα», Ἡούχ. ὕψασμά τι ἢ ἱμάτιον, μετὰ πολλοὺς στήμονας ὕψασμένον· ἄρα, πυκνὸν, στερεόν.

Στήμνιος, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντί, στήμόνιος.

Στημονόριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στήμων.

Στημονητικὸς, ἡ, ὄν (στήμων). Ὁ εἰς στήμονα ἀνήκων, στήμονα νήθων. «τέχνη στημονητική», ἡ τέχνη τοῦ γνέθην. Πλάτ.

Στημονίαι, αἱ, ὑπακμ. κίκιναι. Δακτυλίδι, κρίκος τριχῶν πολλὰ λεπτοῦφής.

Στημονίξας, ου, ὁ, = στήμόνιος.

Στημονίζομαι, ἴσθαι, μέσ. ἀποθ. (στήμων). Βάλλω τὸ στήμόνιον ἐπὶ τὸν ἐργαλεῖον, καὶ ἄρχίζω νὰ ὑφάνω. Ἀριστ. 2) μεταφ. ἄρχινῶ τὸ στήμονι.

Στημονιχὸς, ἡ, ὄν (στήμων). = στήμονητικὸς, κατὰ συγκ. Πλάτ. Πολιτικ.

Στημόνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, στήμων.

Στημόνιος, ὁ, ἡ (στήμων). Ὁ ὅμοιος τῷ στήμονι, ἢ ἐκ στήμονιον. Πλίν.

Στημόνοφυῆς, ἑός, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἢ ποιότητος τοῦ στήμονος ὢν. Πλάτ.

Στημονώδης, εὐς, ὁ, ἡ (στήμων, εἶδος). Ὁ μὲ τὴν κλωστήν τοῦ στήμονιός ὅμοιος, ἔχων στήμονιον κλωστὴς πολλὰς καὶ πυκνὰς, ἢ ἐξεχούσας, ἐπὶ ὕψασματος. Πλούτ.

Στημόρραγιώ, ὦ, ἡσω (στήμων, ῥήγνυμι). Ξεσχίζω, ἢ ξεφτίζω, λύω τὰς κλωστὰς τοῦ στήμονιου. 2) οὐδεπ. παρ' Ἀισχύλ. Περσ. 834. «λακίδες ἐσθνηκῶν στημόρραγούσαι», τὰ ῥάκη τῶν ἱματίων σχίζονται, πίπτουσι, λύνονται.

Στήμων, ονος, ὁ (ἵστημι). Ἡ κλωστή, λεπτὸν μέρος καὶ μακρὸν, ἀπεσπαρμένον ἀπὸ τοῦ λινού, βάμβακος, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου, ὁ γνέθεται. 2) στήμόνιον, ἥτοι αἱ κατὰ κάθετον κλωσταί, ἃς ἵστασαν εἰς τὸν ὀρθῶς ἱστάμενον ἐργαλεῖον, διότι οἱ παλαιοὶ ὀρθῶς ἱστάμενοι ὑφάνον, καὶ οὐχὶ καθήμενοι ὡς ἡμεῖς. Ἡσιόδ. 3) λέγεται παρομοίως καὶ εἰς τὰ πλεκτὰ ἐργόχειρα, αἱ χοντραὶ ῥάβδοι, περὶ τὰς ὁποίας πλέκονται αἱ λεπτότεραι· ἴδε σταμαγορίς, καί, σταμίν.

Στήνια, τά· Ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκόπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἀλλήλας· ὅθεν «στενωῖσαι», ὑβρίζειν, λέγειν τοὺς πλέον ἀχρεῖους, λόγους· Ἡούχ. ὁ Ἀλκίφρ. καλεῖ ἐν Ἀθήναις «στήνια», καὶ τόπον τινὰ· παρὰ θ. σκίρα.

Στηνιάζω, ἴδε στήνιον· ἐκ τοῦ

Στηνίον, τό· ὡς τὸ στήθος, ὅθεν, «στηνιάζω» παρ' Ἡαυχίω, πατάζει τὸ ἱερὸν ὅσπου, καὶ τὸ ὑπογάστριον, δηλ. τὸ στήνιον, ἄλλοι, παίειν ἀπλῶς· «οἱ δὲ, καταμανθάνειν τὰ στήθη».

Στηνιώω, ὦ· ἐνεστ. τοῦ, στήνιωσαι.

Στηνιώσαι. Ἡούχ. ἴδε Στήνια.

Στήρ, στήρτος, τό· κατὰ συγκ. ἀντί, στέαρ. Γαλήν.

Στήριγμα, ατος, τό (στηρίζω). Τὸ ἐστηρυμένον. β) ἔρεισμα, θεμελίον, βάσις, στύλος (νταῖακ Τουρκιστ.). γ) = στερέωμα, καί, σπείρα.

Στήριγμός, οὔ, ὁ (στηρίζω). Ἡ στήριξις, θεμελίωσις. 2) παθ. ἐδρασμός, στάσις στερεά, σταθερότης· καί, τὸ ἡρεμεῖν, ἡρεμία, π. χ. τῶν πλανητῶν, παρὰ τοῖς Ἀστρον.

Στήριξ, υγος, ἡ (στηρίζω). Στήριγμα, ἀκουμβητήριον, ῥάβδος, βακτηρία, φορτωτήρ· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἀμάρξῃ δίχρουν ξύλον, ὃ ἀνέχει τὸν ῥυθμὸν θανάτῳ ἀξέστος ἢ. Πλούταρχ. (φούρκαν)· ὁ Ξενοφ. καλεῖ καὶ τὸν κνημὸν τὰ ὁστά στήριγγας, οἷον στήρίγματα, ἐρείσματα τοῦ σώματος.

Στήριξω, ξω (ἵστημι). Στήριγμα ὑποβάλλω, στυλῶν, στρεβλῶν· ἐν γένει, ὀρθῶν, ἰδρύω, στήνω. Ἰλ. «οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη», ἐπὶ τῆς Ἐριδος, ἀκούμβησεν, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ αὐξηθῇ καὶ ν' ἀκουσθῇ τόσῳ περισσώτερον. Ἰλ. παθ. καὶ μέσ. ἵσταμαι στερεῶς, ἐρείδω ἑμαυτὸν, θεμελιούμαι, εἶμαι προσκολλημένος· ἐν γένει, ἵσταμαι πρὸς ὀρθὸς, ἐξέχω, φθάνω εἰς τὸ ὕψος.

Ἰλ. «οὐδὲ πόδεςσιν εἶχε στηρίζασθαι», μὴτε ἡμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Ἰλ. «δέκατος μεις οὐρανῷ ἐστήρικτο», ὁ δέκατος μῆνας ἵστατο εἰς τοῦ οὐρανό. Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. «κύμα οὐρανῷ στηρίζον», τὸ φθάνον ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Εὐριπ. καὶ μεταφ. «κύλῳ οὐρανῷ στηρίζον» 2) μεταφωρ. ἐπιβεβαιῶ, πιστόω, ἐνισχύω, κρατύνω. Μεθομρ.

Στησαγόρας, ὁ· κύρ. ὄνομ. Πατήρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. 2) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ἑγγονος τοῦ προτέρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγῷ Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 3) Σάμιος ἄνθρωπος.

Στησαγόρης, ὁ· Ἰων. ἀντί Στησαγόρας.

Στησιελῆς, ὁ. Ναυαρχὸς τῆς Ἀθηναίων. Ξενοφ.

Στησίλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἰς τῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἡρόδ. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης παρὰ Πλάτωνι.

Στησίλεως, ὁ· Ἰων. ἀντί Στησίλαος.

Στησίμβροτος, ὁ. Πρωτόδότης ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ἑξῆς ἐπὶ τοῦ Περικλέους, συγγραφέας Ὀμηρικῆν Φυσιολογίαν. Πλάτ.

Στήσιος, ὁ (ἵστημι). ἐπιθ. τοῦ Διός. Ὁ θεμελιωτῆς, κτίστης. Πλούταρχ. εἰς Κικέρ.

Στησίχορος, ὁ. Περιφρῆμῆς τις χωρικὸς ποιητῆς Ἑλλήν ἐξ ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφρόβου ἢ Εὐφύλου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουῖδ. πρότερον Τυσίας καλούμενος, ὡς μεταρρυθμῆς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ, ἀνομάσθη ὕστερον Στησίχορος. Πλάτ.

Στησίχορος, ὁ, ἡ (ἵστημι, χορός). Ὁ χοροὺς διατάττων ἢ παριστάνων, χορηγός. 2) βολὴ κύδων ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, δεικνύουσα 8 τὸν ἀριθμόν. Εὐστάθ.

Στήται, ὡς τὸ στήτη. Θεόκρ.

Στήτη, ἡ· σπαν. Δωρικ. λέξις ἀντί, γυνή. Θεόκριτ. «στήτην ἐρίσαντα». Ἰλ. ἐσφαίρ. ἀντί διὰ στήτην, δηλ. φιλονεικίσαντες διὰ γυναῖκα (τὴν Βρησηῖδα) (πιθαν. συγγεν. τῷ, τήθη).

Στητώδης, εὐς, ὁ, ἡ (στήρ, εἶδος)· κατὰ συγκατ. ἀντί, στυατώδης.

Στήωσι, ἀντί τοῦ στήωσι, πληθ. γ'. πρόσ. τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. β'. τοῦ, ἵστημι.

Στή, ἴδε ἐν τῷ Σ, β.

Στή, ἡ· ὡς τὸ ψῆφος· ἐξαιρ. τό παρὰ τοῖς αἰγίαι.

λοῖς καὶ ποταμοῖς λιθάριον παρ' Ἠσυχ. καὶ ἀντι-
τοῦ, στενοχωρία, καὶ λιθοκονία· ἀναμφιβόλως συγ-
γενὲς ἐστὶ τῷ ψιά, τροπή τὸ ψ εἰς στ, κατὰ τινα
διάλεκτον. (τὸ ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν, ὅπερ ἀγνοοῦντες
μεταγενέστεροί τινες, εἰσήγαγον τὴν γραφὴν, στεία,
στεῖον)· ὅθεν

Στ εἰ ἄ ξ ω. Λίθοις κτυπῶ. Ἠσυχ. = ψιάξω.

Στ εἰ β α δ ε ὡ, εὖτω (στιβάς). Μεταχειρίζομαι τι
εἰς στιβάδα, ἢ ἀχῦρον· ἢ διασκορπίζω, στρώνω τι
ὑποκάτωθεν. Διοσκορ.

Στ εἰ β α δ ι ο ν, τὸ ὑποκορ. τοῦ, στιβάς.

Στ εἰ β α δ ο κ ο ι τ έ ω, ὡ, ἦτω (στιβάς, κοίτη). Κεῖμαι,
κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς στιβάδα. Πολύβ.

Στ εἰ β α δ ο π ο ι έ ω, ὡ, ἦτω (ποιέω). Στιβάδα ποιῶ,
κοίτην ποιῶ, ἐκ στιβάδος.

Στ εἰ β α ζ ω, ἄσω, ὡς τὸ, στιβέω, στείβω. Πατῶ.
Ἐτυμ. Μ. »ρύθμῳ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσιν«,
δραπετεύουσι, διαφέρουσιν καὶ τὸ λεξικόν Ἐρρί-
κου τοῦ Στεφάνου ἔχει, στιβίζουσι, ἀντὶ τοῦ, δρα-
πετεύουσι καὶ διαφέρουσιν. 2) ἀκολουθῶ κατόπι
τῶν ἰχνῶν τινος, ἐξίχνυω κυρίως καὶ καταχρ. Ἀρ-
χῆτας δὲ παρὰ Στob. χρῆται κατὰ μέσσην διάθεσιν.

Στ εἰ β α ρ ζ ο, ἄ, ὅν· ἐπίβ. -ὡς (στείβω) κυρίως Ὁ πυ-
κνὰ στιβαρῆς, συνεπιλημμένος· ὅθεν, πυκνός,
στερεός, εὖρωστος, ἰσχυρός. Ὀμηρ. ἐπὶ ἰσχυροῦς
ἐχόντων μύνας, ἐπομ. δυνατῶν, ἰσχυρῶν μελῶν
τοῦ σώματος, ἢ ἐπὶ στερεῶν ὅπλων· συγkr. στιβα-
ρότερος. Ὀδ. 2) βαρὺς.

Στ εἰ β α ς, ἄδος, ἢ (στείβω, στίβω· ὅθεν τὸ συνώνυ-
μον παρὰ Σοφοκλ. »στείπτή φυλλάς«). Ἡ ἀπὸ ῥά-
δων καὶ χλωρῶν χόρχων καὶ φύλλων στρώσις, ἢ
χημακοῖτις. Ἠσυχ. ἢ κατ' Εὐστάθ. ἢ εὐτελής καὶ
καταπεπλημένη στρωμνὴ· ἄρα ἢ ἐξ ἀχύρων, ἢ
κλάδων τῶν δένδρων μετὰ φύλλων, ἢ καλάμων,
ἢ πετρίδων, ἢ ἄλλων τοιούτων χόρτων στρωμνὴ,
κοίτη, τὰ ὅποια ἦτοι συνεπεσώμενος καὶ ἐπάτουν,
διὰ τὰ κείνται ἐπ' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι ἢ τὰ ζῶα,
ἢ ἐστουπονον, παρεγέμιζον αὐτὰ εἰς ὑφασμά τι
χοντρὸν, ἄρα, χορτόστρωμα (ἔτι δὲ καὶ φύλλα ἄρ-
μυδὰ εἰς στρώσιν δρόμων). Ἠρόδ. ὁ Ὀμ. ἐν Ὀδ.
ἐκφράζει τὴν στιβάδα διὰ τοῦ, εὐνὴ ἐκ χύσεως
φύλλων· λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ φύλλων ἢ ἀχύρων
γεμισμένον στρώμα.

Στ εἰ β ε ἰ α, ἢ (στείβω). Ἡ πορεία, ὁδός. 2) ἢ τοῦ
ἰχνος ἀκολουθία, ζήτησις, ἰχνεῖσις κυνῶν.

Στ εἰ β ε ὗ ς, εἰς, ὁ (στείβω). Περιηγητής, ὁδευτής,
ὁδοιπόρος· ἐξαιρ. ὁ γναφεύς. 2) ἰχνευτής, ἐπὶ τε
ἰχνηλατῶν κυνῶν, καὶ ἐπὶ κυνηγοῦ· ἐν γένει, ὁ κα-
τάσκοπος.

Στ εἰ β ε υ τ ῆ ς, οὐ, ὁ = στιβεύς· ἐκ τοῦ

Στ εἰ β ε ὡ, εὖσω, = στιβέω.

Στ εἰ β έ ω, ἦσω παθ. παρὰ. ἐστιβῆμαι (στείβω,
στιβός). Πορεύομαι, ὁδοιπορέω, βαδίζω. Σοφοκλ.
2) ἰχνεύω, ἰχνηλατῶ, θηρεύω, ἰχνοσκοπέω· ὡς π. χ.
οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες. Πλούταρχ. 3)
μεταφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, ζητῶ,
ἵνα ἐρεῖρω τι, ἐξίχνιάζω, κατασκοπεύω, θηρεύω.
Σοφοκ. καὶ Πλούταρχ. »ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύου-
σι τὸ μέλλον· ἐνταῦθα ἀνήκει, καὶ τὸ τοῦ Ἀρχύ-
τα· »στιβαζόμενοι τὰ πράγματα«.

Στ εἰ β η, ἢ (στείβω). Ἡ πᾶν, καὶ μάλιστα ἡ ἐω-
θινή, τὸ ἐωθινὸν ψῆχος. Ὀδ. »—μὴ με θαμάσῃ
τίσῃ ὑπὸ ἡσυχίᾳ, ὁ παγετός· ὁ ὀρθρινός· ὅθεν παρ'
Ἠσυχ. στιβεῖαν ῥιγοῦν, κρυνοῦν, παγόνεσθαι
ὑπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους. 2) ἀντὶ στίβι. Γλωσσ.
ἀμφίβλ. ὅθεν

Στ εἰ β η ε ς, εἴσα, ἐν, ποιητ. Παχύνδης, ψυχρός,
ἢ ἐκεκαυμένος ἐκ πάχνης. Σουίδ.

Στ εἰ β ι, τό· καὶ, στίμμι. Μελαινά τις βαφή, εὐχρη-
στος παρὰ γυναιξὶ διὰ τὸ ὀφρύδια· stibium (Τουρ-
κιστὶ, σουρμέ).

Στ εἰ β ι α, ἢ, ποιητ. ἀντὶ, στείβια.

Στ εἰ β ι β, ὦ (στίβη) ἴδε στίβη.

Στ εἰ β ι ζ ω, ἰσώ (στίβι). Διὰ τοῦ στίβι χρίω, ἀλεί-
φω· μέτ. στίβίζομαι. Χρωματίζομαι διὰ τοῦ στίβι
καὶ ἐξαιρ. τὰ ὀφρύδιά μου.

Στ εἰ β ο ς, ὁ (στείβω). Τρίβος, ὁδός, κυρίως ἡ πε-
πατημένη καὶ μονοπάτι. Ἰγν. Ὀμ. Ἠρόδ. 2) ἰχνός,
τὸ σημεῖον τοῦ ποδός, ὁ φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ,
ὅταν περιπατῇ τις, πατημασίαι, πατημασίαι· λέγεται,
καὶ, στίβος ποδῶν. Ἰγν. Ὀμ. 3) ὡς τὸ στίβας.
κοίτη ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων ἢ κλάδων. Αἰσχύλ.
»ἰὼ λέγος καὶ στίβου φιλόνορες«· εὖθα ὁμοῦς ἡ
σημα. ἐστὶν ἄμφ. καὶ φαίνεται ἀντὶ τοῦ, στίβος,
ἰχνός, τὸ ὅποιο ὁ ἄνθρωπος κατέλιπε ἐν τῇ κοίτῃ καὶ
ὑπάρχει σημεῖον καὶ δαίγμα τῶν πρώην ἐναγκαλι-
σμάτων. 4) = στιβεία.

Στ εἰ β ρ ς, ὅς, ὁ· ἐκ τοῦ Σχολ. Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ,
στιβέως, ὡς τὸ, πρέσβος ἀντὶ πρεσβείας.

Στ εἰ β ρ ω, σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ στίβω. Ξενοφ.

Στ εἰ γ ε ὗ ς εἰς, ὁ (στίζω)· ὡς τὸ παρὰ Σουίδ. κεν-
τητήριον, καυτήριον. Τὸ σιδήρεον, ὄργανον, δι' οὗ
στίγματα ποιοῦσιν, ἢ στίζουσιν, σθηλιτεύουσιν ὁ
Ἠρόδ. καλεῖ οὗτο τοὺς στίζοντας· ἄρα 2) καὶ ὁ
στίζων, ὁ καίων ἐν τῷ σώματι τινος σημεῖον τι
διὰ κατασχύνην.

Στ εἰ γ μ α, τος, τό (στίζω). Τὸ διὰ τοῦ στιγέως, ἦτοι
δι' ὁξέος τινος ὄργανον γινόμενον ποικίλμα, κέντη-
μα, ὀπή, πληγὴ. ἐξαιρ. διὰ κατασχύνην καὶ ἀτι-
μίαν τινός. Ἠρόδ. καὶ ἐν γένει σημεῖον, τεκμήριον,
γνώρισμα παρόμοια στίγματα ἐγγράφουσιν ἐπὶ
τῶν χειρῶν καὶ οἱ εὖρωστοι τῶν νέων παρ' ἡμῶν· ἔτι
δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κηλὶς, σπῆλος, στίγμα· καὶ ἐπὶ
τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δράκοντος κηλίδος παρ'
Ἡσιόδ. ὅθεν

Στ εἰ γ μ α ι ο ς, αἰα, αἶον. Τόσον μέγας ὡς ἡ στι-
γμὴ, στιγμῆς μέγεθος ἔχων ἐπὶ δὲ καιροῦ, συμβαί-
νων εὐθὺς τὴν στιγμὴν. Πλούταρχ.

Στ εἰ γ μ α τ η φ ο ρ έ ω, ὦ. Στίγματα φέρω, ἔχω ἐπὶ
τοῦ σώματος μου, ἐπιγόμενος εἰμὶ· ἐκ τοῦ

Στ εἰ γ μ α τ η φ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἢ (στίγμα, φέρω). Ὁ στί-
γματα διὰ σιδήρου τινός σουβλερὸν ἢ ἀναμένον ἐπὶ
τοῦ σώματος ἔχων, φέρων.

Στ εἰ γ μ α τ ι α ς, ου, ὁ (στίγμα). Ὁ στίγματα ἔχων,
φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ ἐπὶ τῷ μέτωπον· ἐπὶ
ἀχρεῶν δούλων, κακούργων, ἢ φυγάδων, τοὺς ὁ-
ποῖους ἐστιγματίζον. 2) Ὁ Γραμματικὸς ὅστις καὶ
καταχίνεται μάλιστα μετὰς στιγμῆς καὶ ὑποστιγμῆς
ἐν τῷ γράφειν, ἐπίθ. τοῦ. Γραμμα. Νικάνωρος ἐπὶ
τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς τὸ ἐναντίον, γραμματίας, ἐκ-
λαμβάνειν ἀστέρας, ἀντὶ τοῦ, στίγματις· ἴδε στί-
ζω. 2) σημάς.

Στ εἰ γ μ α τ ι ζ έ ω, ἰσώ (στίγμα). Στίγματα ποῖω.

Στ εἰ γ μ α τ ο φ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἢ, = στίγματηφόρος.

Στ εἰ γ μ ῆ, ἢ (στίζω). Τὸ στίζειν, κεντᾶν, πληγόνειν,
σημαδεῖν, διὰ μέσου σουβληροῦ ἢ ἀναμένοντος σι-
δήρου ἐν γένει, τὸ κάμνειν κηλιδωτόν. 2) τὸ ἐκ
τούτου σημεῖον ἢ κηλὶς, πληγὴ, σπῆλος· καὶ μετφ.
σημεῖον γνώρισμα, στιγμή, ἢ, τελεία στιγμή, πα-
ρὰ Γραμματικούς, μικρόν τι σημεῖον οὕτως (.)
γραφόμενον, δι' οὗ σημειοῦται τὴν διαίρεσιν τῶν
κῶλων περιόδου τινός. 3) τροπ. πᾶν τὸ ἐλάχιστον.

θεν α) τὸ μικρότατον καὶ βραχύτατον, ἥτοι ἐλάχιστον διάστημα τοῦ χρόνου, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥοπῆ. Πλούταρχ. β) παρὰ Γεωμέτρ. »στιγμὴ ἐστὶ γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον». Εὐκλ. 4) = ὀβελός, 3. ὅθεν

Στιγμιαῖος, αἰα, αἰον ὡς τὸ, στιγμαῖος.

Στιγῶν, ὄνος, ὁ. ὡς τὸ, στιγματίας. Ἡσύχ.

Στίξω, ἔξω· παθ. παρακ. ἐστιγμαί. Διὰ τὸν στιγμῆος ἢ κεντητηρίου ποιῶ στιγμᾶς, κεντήματα, ὅπας, τρύπας, κηλίδας, τραύματα, πληγὰς, μώλωπας, ποικίλματα καὶ ἄλλα σημεῖα τινὰ ἐπὶ τοῦ σώματος· ἄρα, κεντῶ, ποικίλλω, ἢ δι' ἐγκυλιστικῶν στιγματῶν σημεῖω· ἔξαιρτ. εἰς σημεῖον πονηρῆς, ἢ ἀτιμίας. Ἡρόδοτ. ἐν γένει, σηματοῦμαι, κάμνω μὲ ἀναμμένον σιδήρον σημεῖον τι. Ἡρόδ. μέτ. στίξομαι στίξω ἐμαυτὸν, ἐστιγμένος εἰμι. Ἡρόδ. τὸ δὲ παρὰ Παῦλ. τῷ Ἀποστόλ. πρὸς Γαλ. »τὰ στιγματα τοῦ κυρίου ἐν τῷ σωματί μου βαστάζω», σημαίνει, τὰς πληγὰς τῶν μαστῖγων, ἢ τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ὀνειδισμούς. »στιγματίας δραπέτης», ὁ φυγὴς δούλος, ὃς τις διὰ τὴν μοχθηρίαν τοῦ ἐστίχθῃ δι' ἐγκυλιστικῶν στιγματῶν κατὰ τὸ μέτωπον. Λουκιαν. »βλακτηρία στίξιν», ἀντὶ τοῦ, μαστιγοῦν, ὅ ἐστι, μετὰ τῆς βλακτηρίας· μελανὸν καὶ ὑποκόκκινον τὸ σῶμα διὰ τῶν πληγῶν ποιεῖν. Ἀριστοφ. ἐντεῦθεν »στίξιν χωρίον», ὑποκείμενον, ἥτοι ὡς ἐνέχυρον βαλμένον ὑποστατικὸν σημεῖον· κρεμῶν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφῆν, ὡς ὄνον, ποιητὴν ὅθεν παρὰ Πολδ. λέγεται »στικτὸν χωρίον», τὸ ὑπόβολον καὶ ὑπόχρεον· καὶ ἐντεῦθεν κωμ. στιγματίας, ὁ καταχρεωμένος, ὡς ὁ Κρατῖνος τὸν Καλλίαν, »στιγματίας» ἐκάλεσε. Σχόλ. Λουκιαν. 2) παρὰ Γραμμ. ἐν τῷ γράφειν σημεῖω μὲ στιγμῆν, ὑποστιγμῆν· κ. τ. τ.

Στικτέος, ἔα, ἔον· ῥημτ. ἐπιθ. τοῦ, στίξω, Ἄξιος ἢ πρέπων νὰ στίξη, κεντήσῃ. κτλ. 2) παρὰ Γραμμ. ὁ πρέπων νὰ σημειωθῇ μὲ στιγμῆν.

Στικτόπος, ὁ, ἡ. Ὁ στικτοῦς πόδας ἔχων· ἐπιθ. τῆς ἐλάφου. Ὀππ. ἐκ τοῦ

Στικτός, ἡ, ὄν· ῥημτ. ἐπιθ. τοῦ, στίξω. Ἐστιγμένος, ποικιλτός, ἐγκαυστος, στηλιτευμένος· ἐν γένει, σηματοῦμένος· σημειωμένος. 6) ποικιλόχρους, ἐπὶ ταῖσιν. Φίλοστοφ. ἐπὶ ἐλάφου. Σοφκλ. 2) σημειωμένος μὲ στιγμῆν. Γραμμ. 3) κατάχρους, ἐπὶ πράγματος.

Στικτόχροος, ὄς, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ἔχων δέρμα παρδαλὸν, σημειωμένον μὲ στίγματα.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πινέως καὶ τῆς Νύμφης Κρεοῦσης, μεθ' ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδ. Σικελτ.

Στίλβη, ἡ, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, αὐγὴ, λάμψις φωτεινῶν τινας, καὶ ἐστιλβωμένον σώματος. 2) λύχνος, φανὸς, λαμπάς· ἐτι δὲ, καθρέπτης. Ἡσύχ. »στίλβη πότις», λέγεται, ὁ λύχνος, ὃς τις χρειάζεται πολὺ ἔλαιον. Πλάτ. ὅθεν

Στίλβηδὼν, ἐπιρ. Λαμπρῶς, μετὰ λάμψεως.

Στίλβηδὼν, ὄνος, ἡ. = στίλβη· ποιητ.

Στίλβιδης, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. Περιφῆμος Μάντις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ.

Στίλβοποιέω, ὦ, ἡ (ποιέω). Στίλβειν, λάμπειν, ὑαλίζειν ποιῶ ἐκ τοῦ

Στίλβος, ἡ, ὄν (στίλβω). ὡς τὸ, στιλπνός.

Στίλβότης, ἡ. ὡς τὸ, στιλπνότης. Πλούταρχ.

Στίλβω, ὦ. ὡς τὸ, στίλβοποιέω, στιλπνώω.

Στίλβω, ψα. Λάμπω, ἀστράπτω, σπινθηροβολῶ, ἐπὶ σωμάτων λεῖων, ὀμαλῶν, ἢ φωτεινῶν, κυρίως

τε καὶ μεταφ. Ἰλ. »κάλλιτε στίλβων καὶ εἴμασι», ἔλαμπεν ὑπὸ κάλλους καὶ ἐνδυμασίας· ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι »στίλβειν κάλλι· λέγεται, ὁ ἄλοιοφῃ τινε μυρεψικῇ γεγανωμένος τὴν ὄψιν. »στίλβειν ἀπό τινας», ἀπὸ τίνος πάλιν λάμπειν ἀντανάκλῃν, λαμβάνειν διὰ τῆς ἀντανάκλασεως τὸ φῶς ἀπ' ἄλλου. Ἰμν. Ὀμ. (ὡς συγγεν. τῷ, ἴλλω, τῷ δὲ, στέλλω, στέλλω, stella οὐμηνού). 2) ὡς ἐνεργ. φέρεται παρὰ Διοσκορ. 112. »τὸ δὲ ἐν ταῖς φύταις κατὰ τὴν πρώτην ἐκθλάστην εὐρισκόμενον ὕγρον, στίλβει πρῶτον ἐπιγυρίμενον, ἔνθα ὁ Ἑρ. Στέφανος »στίλβω» ἀναγινώσκονται παραινέει, ὡς ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. λέγει· »στίλβω, τὸ, λαμπρὸν ἀπέμπω, στίλβω δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς».

Στίλβωμα, τό (στίλβω). Τὸ ἐστιλβωμένον, τὸ στιλπνόν. 2) τὸ δίδον λάμπειν, ἢ τὸ χρησιμεῖον εἰς στίλβωσιν. = στίλβωρον. Διοσκορ.

Στίλβων, ὄνος, ὁ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀριστοφ. ὁ Εὐστάθ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης. 2) παρὰ Συθαρίταις, νάνος· καὶ, σκωπαῖος.

Στίλβων ἰδής, ὁ. Ἐπιπλάστον κωμικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος· παρ' Ἀριστοφ.

Στίλβωσις, εως, ἡ (στίλβω). Ἡ πράξις τοῦ στίλβονειν, ποιεῖν τι λάμπειν, ὑαλίζειν.

Στίλβωτης, οὔ, ὁ (στίλβω). Ὁς τις στίλβονει.

Στίλβωτρον, τό (στίλβω). Ὁργανον ἢ ὕλη, δι' ὣν στίλβουσι, σκληθόνουσι. Διοσκορ. περὶ τοῦ Σικωνίου ἔλαιον.

Στίλβη, ἡ. Σταλαγμός, σταλιά. 2) τροπικ. τὸ ἐλάχιστον, τὸ βραχύτατον μέρος ἀπὸ τινας. Ἀριστοφ.

Στίλπνός, ἡ, ὄν (στίλπω). Ὁ ἀστράπτων, λάμπων, στίλβων, λαμπρός, φωτεινός. Ἰλ. ὅθεν

Στίλπνότης, ἡ. Λάμπης, λαμπρότης· τὸ εἶναι τοῦ ἐστιλβωμένου σώματος.

Στίλπνώω, ὦ, ὡσω (στίλπνός). Στίλβειν ποιῶ, λειαίνω, στιλπνὸν ποιῶ. Ἀρβίαν.

Στίλπω· ἄχρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, στίλβω.

Στίλπωις, ὄνος, ὁ, = στίλβω, 2. σηмс.

Στίλπων, ὄνος ὁ. Περιφῆμος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος· συγγράφας ἐννέα διαλόγους, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἐσώθη. Διογ. Λαέρτ.

Στίλψις, εως, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, λαμπρότης, τὸ στίλβειν. Σχόλ. Λυκόφρ.

Στίμμι, τό. ὡς τὸ, στίμμις· ὅθεν

Στίμμιζω, ἴσω· ὡς τὸ, στίμιζω. Δημοκρ.

Στίμμις, εως, ἡ· αἰτ. στίμμις· ὡς τὸ, στίμι. Λατ. stipium· κατ' Εὐστάθ. ἔστιν ἡ λέξις Διγυπτικῇ κατὰ Πλίν. ἔστι ἀκανθῶν ἢ ἰνῶδες φυτὸν, τὸ ὁποῖον καίόμενον καὶ εἰς κόνιν τριβόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν εὐχρηστον ἐστὶν εἰς τὸ βάφειν μαῦρα τὰ ὀρνύδια, καὶ τὰ βλέφαρα.

Στίμμισμα, τό (στίμμιζω). Χρῆσμα, βάψιμον τῶν ὀφρύων διὰ τῆς στίμμις.

(Στίξ, ἡ)· ἄχρ. ὄνομ. ἀντὶ τοῦ, στίχος, ἐκ τῆς ὁποίας σῶζεται μόνον ἡ ἐνικ. γενικ. στίχός, καὶ ἡ πληθ. ὄνομ. καὶ αἰτ. στίχες, στίχας. Ὀμ.

Στίξις, εως ἡ (στίξω). Τὸ στίζειν, στιγματίζειν ἢ στιγματίζειν, ποικίλλειν, σημεῖα ἐγκαυστα ποιεῖν διὰ τίνος κεντητηρίου ἢ στιγμῆος. 2) παρὰ Γραμμ. ἢ διὰ στιγμῶν σημεῖωσις· ἴδε στίξω.

Στίον, τό. = στία.

Στίπτος, ἡ, ὄν· καὶ στεπτός (στίλβω· τὸ πατῶ). κυρίως, Στερεῶς πατημένος· ὅθεν ἐν γένει, στερεῶς στίβασμένος, πυκνός, στερεός. »στιπτή φυλάς», ὡς τὸ, στίβας. »ἐνθρακτες στιπτοί», ἰδιαί-

Στοβαλός Ιωάννης, ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, συγγραφεύς, ἀκμάσας περὶ τὰ 400 ἀπὸ Χρ.
 Στόβασμα, τό. Τὸ ὑβρίζειν, λοιδορεῖν.
 Στόβέω, ἦσω (στόβος). Ὑβρίζω, λοιδορῶ.
 Στόβοι, οἱ Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας, ἀρκτικῶς τῆς Πελαγονίας· νῦν Ἰσλιβ. Πτολμ.
 Στόβος, ὁ, ἀντί, στόμος, ἴδε τοῦτο. 2) = φυλακή, μεγαλορήμοσυν. Λυκορρ.
 Στοιὰ, ἡ, = στοά. Ἀριστορ.
 Στοιβαδεύομαι, ὡς τὸ στιβαδεύομαι.
 Στοιβάζω, σω (στοιή). Συνάγω, ἐπισυρῶ, σωρῶν τήνῃ, γεμίζει. Λουκιαν. καθόλου δὲ ἐπισάττω, ἡς τάξιν βάλλω.
 Στοιβάς, ἄδος, ἡ, = στιβάς. ἄμφ.
 Στοιβάσις, ἡ (στοιβάζω). Τὸ στοιβάζειν, παραγεμίζειν, συμφορεῖν συναγωγῇ, ἐπισύρυντις.
 Στοιβάσιμος, ὁ, ἡ (στοιβάζω). Ἐστοιβασμένος, ἡ ἐπιτήδειος εἰς στοιβασμόν.
 Στοιβασμός, οὗ, ὁ (στοιβάζω) ὡς τὸ, στοιβασία. Ἡ πράξις τοῦ στοιβάζειν. Νικήτ. Χρον.
 Στοιβάσθη, οὗ, ὁ (στοιβάζω). Ὅς τις στοιβάσσει. Γλωσσ. Στεφ.
 Στοιβέω, ὦ, = στοβέω. ἄμφ.
 Στοιβή, ἡ (στείβω). συνήθ. Εἶδος φυτοῦ ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, ὅπερ καὶ φλώς, λέγεται οὕτως τὰ φύλλα εὐχρηστά εἶναι εἰς στοιβάδας, ἡ εἰς τὸ καλύπτειν, γεμίζειν τὰς τρύπας τῶν ἀγγείων, ἡ εἰς τὸ παραγεμίζειν τὰς προτοφάλας, τὰ σάγματα τῶν ἀχθοφόρων ζώων, κ.τ.τ. Θεόφρ. Τὰ φύλλα τούτου μεταχειρίζοντο καὶ ὡς σκούπαν. 2) μεταφρ. λέξις εἰς ἀναπλήρωσιν, διὰ μπάλοιμα. Ἀριστ. 3) = στοιβασία (ἡ γραφή, στοίβη, εἶναι ὁρθή). Ἀρκδ. ὅθεν Στοιβασίδη, σ, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ στοίβης εἶδος ἔχων, καὶ ἀραιὸς, σπογγώδης. Ἀλεξαν.
 Στοιδοῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ, στοά. Μικρὰ στοά.
 Στοιχάδες, αἱ, «νήστοι». Πέντε Νήσοι, κατὰ Πλίν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείᾳ Σαλάσιον, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώρας ἐως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν, ἡ Πρώτη, Μέση, καὶ Ἰπαια. Στρεβ.
 Στοιχαδίδης, ἡ, ὄν· καὶ
 Στοιχαδίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς στοιχάδα ἀνήκων, ἡ μετὰ στοιχάδος κατεσκευασμένος· ὅθεν «στοιχαδίδης οἶκος», ὁ μετὰ στοιχάδος κατεσκευασμένος· οὕτω καὶ, «στοιχαδικὸν ἔδρα». Διοσκρ. (γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι , ἀλλ' ἡμαρτημ.).
 Στοιχαδίτης, ἡ· Σηλ. τοῦ, στοιχαδίδης.
 Στοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοιχός.
 Στοιχάς, ἄδος, ὁ, ἡ (στοίχος). Κατὰ σειρὰς, ἡ στίχους ἱστάμενος ἡ κείμενος· ὅθεν α) παρὰ Σόλων, «ἐλάαι στοιχάδες», αἱ τινες οὐκ ἦσαν ἡγιασμένοι, ἡ εἰς τὴν ἀράδα φυτευμένοι, ὁ Δημοσθ. φαίνεται ὅτι ταῦτας «περιστοίχους», καλεῖ. 2) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. Διοσκρ. (καὶ διὰ τοῦ ι , στιχάς γράφει. πλὴν ἡμαρτημένως).
 Στοιχεικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶρ. -κῶς (στοιχεῖον). Ὁ κατὰ τὰ στοιχεῖα, ἡτοι πρώτας ἀρχάς, ἡ μουσικὰ σημεῖα, ἡ ἀρχικὰ γράμματα, ἡ κατὰ τὸ ἀλφάβητον γεγραμμένοις, σημειωμένοις, κατεσκευασμένοις, διδασκόμενοις.
 Στοιχειάται, οἱ, ὀνομάζοντο οἱ Γραμματικοὶ οἱ ἐφευρεταὶ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ τόνου.
 Στοιχεῖον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στοιχός· ἄμφότερα δὲ σημαίνουσιν ἐν ὁρθῶς ἱστάμενον ξύλον (στύλον ἢ στάλιν), ὃ κρατεῖ καὶ ἀνέχει τὰ θηρευτικὰ δίκτυα. Σουείδ. β) ὁ ὠροδείκτης εἰς τὸ ὠροσκόπιον, ἡ εἰς τὸν σκιαθῆρα, ἡλιακὸν ὠρολόγιον, ἐντεῦθεν καὶ

τῇ ἡ ἰδίᾳ σκιά τοῦ ὠροδείκτητος καλεῖται παρ' Ἀριστ. στοιχεῖον. 2) τὸ γράμμα τοῦ ἀλφάβητου, καθὸ πρόωτον, ἀπλούστατον συστατικὸν μέρος οὐλόγου, καὶ κυρίως ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἐκφωνεῖται, ἐφ' ὅσον δὲ αὐτὰ ἐγράφοντο, ἐλέγοντο ἀπλῶς, γράμματα, ἡ καὶ γραμμάτων στοιχεῖα. Πλάτ. ὅθεν «κατὰ στοιχεῖον», κατὰ τὴν σειράν ἡ ἀκολουθίαν τῶν γραμμάτων, κατ' ἀλφάβητον. β) μεταφρ. στοιχεῖα, τὰ πρώτιστα καὶ ἀπλούστατα συστατικὰ μόρια. Πλάτ. ὡς καὶ καθ' Ἡσύχιον λέγεται στοιχεῖον πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερές ἢ πᾶν τὸ ἀρχικὸν καὶ πρώτιστον μόριον, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν μικτῶν σωμάτων· παρὰ φυσιολογίας δὲ τὰ ἀπλούστατα καὶ προκαταρκτικὰ μόρια, δι' ὧν συντίθεται ἐν σώμα, καὶ ἡ ὕλη τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς κτίσεως. γ) ἐξαιροὶ γεωμέτραι καλοῦσι «στοιχεῖα» τὰς γραμμάς, τὰ σημεῖα, τὰ ἐπίπεδα κ.τ. οἱ δὲ λογικοὶ «στοιχεῖα ἐνθυμημάτων», τὴν τοπικὴν τῶν συλλογισμῶν. δ) καθόλου δὲ λέγεται «στοιχεῖον», πᾶσα προκαταρκτικὴ ἀρχὴ καὶ ὕλη ἐκάστης ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως, ἐξαιρ. κατὰ πλὴθ. οἱ πρότεροι κανόνες, τὰ πρώτα θεμέλια, καὶ ἡ προπαρασκευὴ διδασκαλίας καὶ τέχνης τινος, τὰ πρώτα ἀξιώματα, καὶ αἱ πρώται καὶ σαφέσταται ἀλήθειαι ἐκάστης γνώσεως, ὁ Ἰσοκρ. εἶπεν ἔτι «στοιχεῖον», καὶ τὸ δέδαγμα, τὸ μεστὸν ἀξιωμάτων καὶ ἀληθειῶν διατύπωσις. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς Συγγραφεῖς «στοιχεῖον», ἡ εἰκὼν, ἡ μορφή τινος, ἐξαιρ. ζώδιον, ὡς «στοιχεῖα οὐράνια», τὰ σημεῖα, ζῶδια τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.
 Στοιχειόω, ὦ, ὥσω (στοιχεῖον, 2). Στοιχεῖα ἐπιστήμης τινος ἡ τέχνης διδάσκω. μέσ. στοιχειοῦμαι, τὰ πρώτα στοιχεῖα διδάσκομαι, ἡ καθ' Ἡσύχ. κατὰ τάξιν διδάσκομαι.
 Στοιχειώδης, εὐς, ὁ, ἡ, καὶ ἐπὶρ. ὡς (εἶδος). Ὁ εἰς τὰ στοιχεῖα ἀνήκων.
 Στοιχειώμα, τό (στοιχεῖον). = στοιχεῖον σημ. 2. 2) ἴδε στοιχειωματικός· σημ. 2. ὅθεν
 Στοιχειωμάτιος, ὄν· ὡς τὸ στοιχειώδης. 2) εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους ἐλλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων, «στοιχειώματα», τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου· καὶ οἱ γενεθλιολόγοι «στοιχειωματαῖοι», διὰ τὸ ἐκ τῶν ζωδίων τεκμερεσθαι τὴν γέννησιν τοῦ παιδὸς, εὐτυχῇ ἢ δυστυχῇ.
 Στοιχειώσις, εὐς, ἡ (στοιχειώ). Ἡ εἰς τὰ στοιχεῖα, ἡτοι εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἀρχάς διδασκαλία, προπαιδεία, διατύπωσις. Γαλλην.
 Στοιχειώτης, οὗ, ὁ (στοιχεῖον). Ὁ τὰς πρώτας ἀρχάς ἐπιστήμης τινος ἡ γνώσεως διδάσκων· καλεῖται οὕτω ἐξαιρ. ὁ Εὐκλείδης, διὰ τὰ μαθηματικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα.
 Στοιχειωτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν στοιχειωτὴν ἡ εἰς στοιχειώματα ἀνήκων, στοιχειωματικός.
 Στοιχέω, μέλ. ἦσω (στοίχος) Κατὰ στοῖχον, κατὰ τάξιν ἵσταμαι, ἡ βαδίζω, ἐπομαι· τεταγμένος εἶμι ἐφεξῆς κατὰ βάθος ἐν τῇ μάχῃ. Πολυδ. ἐξαιρ. εὐχρ. ἐπὶ χορευόντων, ἀντί τοῦ ἵστασθαι κατὰ τὸν χορὸν, πλησίον ἀλλήλων ἡ κατὰ μίαν σειράν. Ἰακ. Φιλοστρ. μεταφρ. φέρομαι, πράττω καὶ μετὰ δοξαζομαι, συμφωνῶ, συναινῶ, συνευδοκῶ, π.χ. «ταῖς πλείστοις γνώμασι στοιχεῖν». Διονύσιος. Ἄλλ. καὶ ἐντεῦθεν, «στοιχεῖν μιᾷ γυναίκει», ἀντί τοῦ ἀρέσκεσθαι, ἀρκεῖσθαι, συζῆν· καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε καὶ ἀντί τοῦ, χρῆσθαι ὡς ἐν ἰλ. «τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες», ἀντί τοῦ χρώμενοι καὶ Γρηγ. Ναζιανζ. «τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες».

Στοιχηγορέω, ὦ, ἦσα (στοίχος, ἀγορεύω), ποιητ. Ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ τάξιν διηγούμεαι, Δίσχυλ. Περσ.

Στοιχιδής, ἐπιρῶμ. = στοιχηδόν, Ἀ. Β.

Στοιχηδόν, ἐπιρῶμ. (στοίχος). Κατὰ στοιχόν, κατὰ τάξιν. Διονύτ. Περην. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ.

Στοίχημα, τό (στοιχείω). Συμφωνία, ἐνέχυρον, τιμή, ἄθλον, ἀνταμοιβή. Σχολ. Θεοκρ.

Στοιχίζω, ἴσω (στοίχος). Κατὰ σειράν, εἰς τάξιν βάλλω, διατάττω, ἀραδιάζω. ἐξαιρ. ἐμπήγνυ τούς στοιχούς, ἥτοι τὰ παλούκια μετὰ τῶν δικτύων κατὰ τὴν τάξιν, ἵνα ἐμπέσῃ ἐν αὐτοῖς τὰ θηρία ἐκφεύγοντα πρβ. περιστοιχίζω. Ξενοφ. Κυνηγ. μετ. στοιχίζομαι. = στοιχηγορέω. ὅθεν

Στοιχισμός, ὁ. Τὸ στοιχίζειν, ἢ κατὰ τάξιν στατῆς τῶν δικτύων περὶ τι μέρος πρὸς θήρευσιν.

Στοιχομυθεῖω, ὦ (μῦθος). = στοιχηγορέω.

Στοιχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρά, γραμμὴ, ἀράδα, τάξις, κατὰ σειράν ἢ κατὰ γραμμὴν. Ἡρόδ. ἐξαιρ. α) ἢ κατὰ βάθος ἔκτασις τῶν μαχομένων, παράταξις πολεμική. Ξενοφ. σειρά, ἀράδα ἀπὸ ἐμπειπηγόντων σταλίκων, πασσάλων μετὰ δικτύων, εἰς ἣν ἐκφεύγον τὸ θηρίον ἐμπίπτει. Ξενοφ. ὡς τὸ στόχος, καὶ στίχος. ὅθεν

Στοιχώδης, εὐς, ὁ, ἡ. (εἶδος). Κατὰ σειράν κείμενος, ὁμοῖος στοιχῶ, ἡ στοιχούς ἔχων.

Στολάρχης, ου, ὁ (στόλος, ἄρχω). Ὁ τοῦ στόλου ἀρχηγός, ὁ ναύαρχος. Ἀνθολογ. ὅθεν

Στολαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στολάρχου.

Στολάρχος, ὁ, = στολάρχης.

Στόλας, ἄδος, ἡ (στέλλω). Ἐν κομμάτι, μέρος τῆς πανοπλίας τῶν ἱππέων. Ξενοφ. παρ' Ἀρστροφ. καὶ Ἠσχ. δορά, δέσμα. καὶ ἔπομον. ἱμάτιον ἐκ δέρματος, γούνα, χιτωνίσκος βαθύς σκύτινος, βύσσινος θώραξ, ὄμφα. ἀντὶ τοῦ Διολα. σπόλας. παρὰ Ξενοφ. καὶ «στόλας ἀντιθώρακος». Ἐν τῇ τρίτῃ ῥήσει παρὰ Πολυδ. ἰ. 143. καίτοι ἡ λέξις «σπόλας» μόνον ὡς ὄπλον, ἢ παρασκευάσμα. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χιτῶν στολιδωτός. ἴδε στολή. 2) ὡς ἐπιθ. ἴδε στοχάς. 2. σημασ.

Στολή, ἡ (στέλλω). Ἐτοιμασία, ὅπλισμός. 2) ἐξαιρ. παρασκευὴ μετ' ἱματίων, καλλωπισμός. ἔτι δὲ ἡ ἐσθῆς αὐτὴ, ὅθεν τὸ Λατίν. stola, χλαμύς, θώραξ. μεταγεν. συνεκρέονται πολλὰ, στολή καὶ σχήμα, Ἰακ. Φιλιστρ. Εἰκ. «Τὸ βάρος τῆς στολῆς», Ξενοφ. ὡς τὸ, στολάς. καὶ τὸ «στολίδιον» παρ' Αἰνεία ἀντὶ στολάς. 3) = στόλος, ἄγρον, πορεία, ἐκστρατεία, καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν. Δίσχυλ.

Στολίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στολῆς, καὶ στολή.

Στολιδόω, ὦ (στολῆς). Ἐνδύω, φορέω. 2) διπλῶν ἐπιπτυχῶν, διπλωματίας ποιῶ. μετ. στολιδόμαι, οὔμαι ἐνδύομαι, ἐπιπτυχῶν ἔχω. Εὐρπ.

Στολιδώδης, εὐς, ὁ, ἡ (στολῆς, 2. εἶδος). Πτυχῶδης, στολιδῶς ἔχων ῥυτιδωδής, Ἀέτ.

Στολιδωμα, ατος, τό (στολιδόω, 2). ἱμάτιον σουφρατόν καὶ, σουφρωμα, ῥυτιδωμά.

Στολιδωτὴς, ἡ, ὅν, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ στολιδόω. Ἐνδεδυμένος, ἐστολισμένος. 2) πτυχῶν ἔχων, ἢ ῥυτιδωτός. Ξενοφ. «χιτῶν στολιδωτός», ἔχων πολλὰς σούφρας διὰ ὠραιότητα.

Στολίζω, ἴσω (στολῆς). Ὡς τὸ στέλλω. Ἐνδύω, εὐτρεπίζω, ἐτοιμάζω. Ἡτιοδ. παθ. εἶμαι ἐνδεδυμένος, ἢ καθωπλισμένος. Εὐρπ.

Στόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στολή. 2) μικρὰ στολή, κυρίως ἐνδυμα φιλοσοφικόν.

Στολῆς, ἴδος ἡ, = στολή, 2. σημασ. 2) ἐπιπτυχὴ ἱματίου ἢ ὑφάσματος, σούφρα κατὰ τὰ κράσπεδα. Εὐρπ. ἐντεῦθεν. 3) ῥυτίς, καὶ ἐξαίρεταις ἢ κατὰ τὸ μέτωπον. Πολυδ. παρ' ἱατροῖς καὶ ἐπὶ ἐλάκων, καὶ ῥημάτων, Γαλην. καὶ Ἀέτ. 4) «νηδὺν στολίδεα, τὰ ἱστία, πανία» παρὰ δὲ Ἑρατοσθ. «στολῆς, ἄκρα», ὡς τὸ ἀκροστόλιον.

Στόλισμα, τό (στολίζω). Παρασκευὴ, ἱματισμός, κότμος, καὶ αὐτὴ ἡ ἐσθῆς. «διπτυχον στόλισμα», Εὐρπ. ἢ χλαμύς καὶ τὸ δόρυ.

Στολισμός, ὁ (στολίζω). ὡς τὸ, στόλισμα.

Στολιστήριον, τό (στολίζω). Τόπος ἐνθα ἐνδύνονται οἱ ἱερεῖς, ἢ στολίζουσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, ἱερατεῖον, αὐτότον. Πλούτ.

Στολιστῆς αὐ, ὁ (στολίζω). Ὁ στολίζων, ἢ ἐνδύνων, φορέων τινά. Μ. Βασιλ.

Στολμός, ὁ (στέλλω, ἔστολα), ποιητ. ἀντὶ, στολισμός, καὶ στολή. Εὐρπ. καὶ Μανέθ.

Στολοδρομέω, ὦ, ἡσω (στόλος δρόμος). Συμπλέω, ἐπὶ στόλῳ. Ἡρων. αὐτομ.

Στόλος, ὁ (στέλλω). Παρασκευὴ, ἐτοιμασία εἰς τι, ὅθεν α) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιχειρεῖν ἢ ἐκτελεῖν ταξείδιόν τι, καὶ ἀπλῶς ὁδός, πορεία, διὰ ξηρᾶς ἐνός ἢ πολλῶν ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ ἐνός τεξείδιου, ἢ ἐκστρατείας, ὡς παρ' Ἡροδότ. «ἰδίῳ στόλῳ». τούναντιον δὲ, «κινὸς στόλος», κοινὴ ἀφορμὴ διὰ τι ταξείδιον, Ἡρόδ. συνήθως δὲ λέγεται ἐπὶ πορείας διὰ θαλάσσης, πλοῦς διὰ θαλάσσης. Ξενοφ. β) ἐξαιρ. πολεμικὸν ἐπιχειρήμα, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν. Ἡρόδ. ἐν γένει, ἐξαποστολὴ, κίνημα πολλῶν διὰ τινα σκοπόν. 2) τὸ ἐν πολλῷ πλήθει κινούμενον διὰ τινα σκοπόν. ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, δύναμις θαλασσίας. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ τὰ ὁμοῦ πλείοντα ἐμπορικὰ πλοῖα. Στράβ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ διὰ ξηρᾶς στρατεύμα. Ἡρόδ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐνός μόνου πλοίου, ἐκπλέοντος ἀπὸ τίνος μέρους καὶ υπάγοντος εἰς ἄλλο μετ' ἀποικίας τινός. Δίσχυλ. «τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον ζῦν Ἡρακλεῖ τὸ ὤρωτον εὖνις ἐσπόμενα», Σοφοκλ. ἐνθα ὁ Σχολ. λέγει, στόλον, τὸν πλήθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, ἢ τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον ἐν γένει, συνοδία, τάξις, πομπή. Πίνδ. ὡς τὸ, στρατός. 2) ἐτοιμασία, καθοπλισμός, ἐξαιρ. ἐνδυσίς, στολισμός, ὡς τὸ, στολή. 3) κυνὸς, σκύλος.

Στολός, 4) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται «στόλος» τὸ ἐξέχον τῆς πτύχης καὶ διηγῶν ἄχρι τῆς πρώτης ξύλου, οὗ τινος τὸ τέλος «ἀκροστόλιον» λέγεται.

Ἀπολλ. «Ροδ. ὅθεν παρ' Αἰσχλ. «χαλκήρης στόλος», τὸ συνηθ. ἐμβολον.

Στόμα, ατος, τό. Τὸ στόμα, ἐπὶ ζώων τε καὶ ἀνθρώπων. μεταγενστ. ποιηταὶ χρώνται πολλὰ τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, Ἰακ. Ἀ. Π. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ προσώπου, Ἰλ. μεταφ. «στόμα πολέμοιο, ὑσμίνης», ἐνθα ἀποδίδεται εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην, στόμα διὰ τὸ βορὸν, ἐπειδὴ καταπίνει, καταβιβρώσκει τοὺς ἄνδρας, Ἰλ. καὶ περιγραφικὸς, «στόμα Πινδάρου, κ.τ.τ.κ.». Ἀνθ.

τοῦ Πινδάρου τὸ πολὺχρον ποιητικὸν στόμα. Ἰακ. ἰδοὺ δὲ φράσεις τινές. «ἀναστόμα ἔχειν» ἀντὶ ἔχω τι ἢ τινα πάντοτε εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἕνα ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ Αἰσχ. παρ' Εὐρπ. «Ἀδραστὴ ἔχε στόμα», καὶ «στόματος ἐν πύλαις κατέχευε», ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν «ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν», παρ' Ἀθην. παροιμία ἐπὶ σκακίῳ καὶ ἀγρολίσκῳ, αἰχροεπῶν καὶ ἐπαριστέρων. 2) παρὰ Τραγικοῖς

λέγεται ἡ ἀποδομιὰ τοῦ στόματος, ὡς τὸ στόμα, ὅλον ἕνα ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ Αἰσχ. παρ' Εὐρπ. «Ἀδραστὴ ἔχε στόμα», καὶ «στόματος ἐν πύλαις κατέχευε», ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν «ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν», παρ' Ἀθην. παροιμία ἐπὶ σκακίῳ καὶ ἀγρολίσκῳ, αἰχροεπῶν καὶ ἐπαριστέρων. 2) παρὰ Τραγικοῖς

συγκρίσεις καὶ ἀντὶ τοῦ, πᾶν ὅτι ὁμιλεῖται, οἱ λό-
γοι καὶ ἡ ὕλη αὐτῶν. Σοφοκλ. 3) τὸ ἐμπροσθεν μέ-
ρος ἢ τέλος, ἄκρον τινός· ἔξαιρ. τῶν ὅπλων ἢ
ἀκωκῆ, ἢ μῆτη. Ἰλ. ἐν γένει, τὸ μέτωπον τινός,
ἔξαιρ. τοῦ στρατοῦ, τὸ πρόσωπον τῆς παρατά-
ξεως, τοῦ πολέμου· καὶ ἐντεῦθεν «κατὰ στόμα»,
μέτωπον πρὸς μέτωπον. Ἡρόδ. 4) κάθε πλατεῖα
τρύπα, ὁπῇ, ἀνοίξεις, εἰσόδος, ἢ καὶ ἔξοδος, χά-
σμα τινὸς σώματος. Ξενφ. ἔξαιρ. ποταμοῦ τινός·
ἐντεῦθεν, πᾶσα ἔξοδος, διέξοδος, τέλος, π. χ.
«ἀρχαλέον στόμα λυήρης», ἡ στενὴ ἔξοδος τοῦ
σοκακίου. Ὀδ. καὶ μεταφορ. «πρὸς τὸ στόμα τοῦ
βίου», πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Ξενφ.

Στομακᾶκη, ἢ (στόμα, καλός). Πάθος νόσημά
τι ἐν τῷ στόματι ἢ περὶ τὸ στόμα, ὅτε καὶ
οἱ ὀδόντες πίπτουσι. Πλίνιος καὶ Στράβ.

Στομαλγέω, ὦ, ἦτω. Εἶμαι στομαλγής· ἐκ τοῦ
Στομαλγῆς, ὁ, ἡ, (ἄλγος). Ὁ κυρίως ἔχων εἰς τὸ
στόμα πόνον· μεταφορ. δὲ καὶ συνήθ. φλύαρος,
ὁμιλῶν ἀεικακότους, ἐλευθέρως, ἱτακῶς, αὐθαδῶς,
ἀχαλινώτως. ὁθεν

Στομαλγία, ἡ. Τὸ στομαλγῆν.

Στόμαλγος, ὁ, ἡ, = στομαλγής.

Στομαλίξομαι, ἄχρηστ. Λοιδορεῖν, ἥτοι ἔχειν
ἀπύλωτον στόμα, ὑβρίζειν Ἡούχ.

Στομαλίμνη, ἡ (λίμνη). Ἡ διὰ τῆς ἐκχειλί-
σεως καὶ πλημμύρας τῆς θαλάσσης σχηματιζο-
μένη λίμνη, πλησίον τῆς θαλάσσης. Στράβ.

Στομάλιμνον, τὸ, = στομαλίμνη. Θεόκρ.

Στομαργέω, ὦ, ἦτω, = στομαλγῆν· ἐκ τοῦ

Στομαργία, ἡ· ταῦτόν τῷ, στομαλγία· καὶ
Στόμαργος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, στόμαλγος (ἐκ τοῦ ἀρ-
γός, μέγρος, ἢ κατὰ Ἀττικ. μετάθεσιν τῶν στοι-
χείων ἀντὶ στόμαλγος.)

Στομαρτικὸς, ἡ, ὅν (στόμα). Ὁ ἐκ τοῦ στόματος
ὄν· εἰς τὰ ἐν τῷ στόματι νόσηματα ἀνήκων ἢ
ἐπιτηθείας. Γαλην. 2) ἀσθενὴς τὸ στόμα.

Στομαρουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ διὰ τοῦ στόματος
ἐργαζόμενος καὶ κερδαίνων τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Εὐροπ.
2) κωμ. δουλεύων, κοπιᾶζων μὲ τὸ στόμα, πολύ-
λογος, φλύαρος. Ἀριστοφ.

Στομαυλέω, ὦ, ἦτω (αὐλέω). Μιμοῦμαι διὰ στό-
ματος τὸν ἄλλον, μεταξύ τῶν χειλέων συρίζω ἢ
μουρμουρίζω. Πλάτ. Κρατύλ.

Στομαχιχός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ ὁ. -κός. Ὁ ἐκ τοῦ στο-
μάχου ὄν, ἢ εἰς τὸν στόμαχον ἀνήκων, καλὸς, ὡφέ-
λιμος διὰ τὸν στόμαχον. 2) κατὰ τὸν στόμαχον
πάσχων, ἢ νόσημα, πάθος ἔχων εἰς τὸν στόμαχον.
Γαλην. ἐκ τοῦ

Στόμαχος, ὁ (στόμα, σημε. 4). κυρίως, Τρύπα,
στόμιον, ὁπῇ, εἰσόδος· ὁθεν α) παρ' ἰατροῖς τὸ στό-
μα, ὁ σωτὴρ τῆς γυναικείας μήτρας, καθὼς καὶ τὸ,
«στόμαχος κύστις», ὁ λαιμὸς τῆς φύτικας τοῦ
οὔρου. Ἱπποκρ. β) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις, ὁ βρόγ-
χος, δι' οὗ καταβαίνει τὰ φαγητὰ εἰς τὸν κοινῶς
λεγόμενον στόμαχον (διότι ὁ κοινῶς λεγόμενος στό-
μαχος, ἐκκαλεῖτο, γαστήρ)· ἢ φάρυγξ. Ἰλ. καὶ «λαυ-
κανία, ὁ ἱσθμὸς τοῦ λαιμοῦ», καλοῦνται. καὶ ὁ ἐ-
σσιφάγος· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. «κατὰ στομάχῳ Διέμεθλα
νύξαι», δηλοῖ τὴν ἔσθιν, τὸ μέρος, ἔνθα κίτται ἢ
φάρυγξ. γ) παρὰ τοῖς μεταγενέτεροις. ἐλέγετο στόμαχος,
τὸ στόμα τοῦ κοινῶς λεγομένου στομάχου, καὶ
συνήθεται. ὁ στόμαχος αὐτὸς, ὅς τις δέχεται τὴν
τροφήν καὶ χωνεύει αὐτήν, ὁ καταπνύν.

Στομαβάζω, = στομαρᾶζω· ἐκ τοῦ

Στόμβος, ὁ, ἡ. Γαλ. Γλωσσ. = στόμπος. 2.

Τόμ. Γ'.

Στομήρης, ὁ, ἡ (στόμα). = εὐστομος.

Στομίξας, ου, ὁ (στόμα). Ὁ ἔχων μέγα στόμα· ἑστα-
μίκας ἵππος, ὁ ἀπειθὴς τῷ χαλινῷ. Ἡσχ.

Στόμιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, στόμα. Μικρὸν στόμα,
ἢ μικρὰ ὀπῇ, χάσμα. Ἀριστοτ. 2) λαιμὸς, σωτὴρ
ἀγγείων τινός· καὶ τὸ μέρος ἐκτείνου τοῦ ποταμοῦ,
ἐνθα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. 3) τὸ μέρος ἐ-
κτείνου τοῦ χαλινοῦ, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ
ἵππου. Δισχύλ.

Στόμις, ὁ, ὡς τὸ, στομία. Ὀδ.

Στομίς, ἴδος, ἡ (στόμα). ὡς τὸ στόμιον. Πολυδ.
2) ἔξαιρ. ἢ φορεβία τῶν ἀθλητῶν.

Στομοδόκος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, στομύλος. Γραμμ.

Στομοκάκη, ἡ ταῦτόν τῷ, στομακάκη.

Στόμος, ὁ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, στόθος, καὶ
στόμπος. Ἡούχ. ἐν λέξει στομωμάτων.

Στομόω, ὥτω (στόμα). Στομπώνω τὸ στόμα. Ἡρόδ.
παθ. «φιμοῖς ἐστομωμένοι», φραγμένοι τὸ στόμα
μὲ φιμούς. 2) (στόμα, σημε. 4). = ἀναστομόω,
ἀνοίγω· ὁθεν καὶ παρ' ἰατροῖς, κάμνω τὴν κοιλίαν
νὰ ᾄῃαι ἀνοικτῇ, τὴν ἀνοίγω. 3) (στόμα, σημε.
3). κάμνω τι μυτερόν, δεῦ, δέυνω· ἔτι δὲ, σκληρύν-
ω, εὐστομον ποιεῖν· ὁθεν ἐν γένει καὶ μεταφ. ἐν-
δυναμόω, ἐνισχύω, π. χ. κινδύνους τὸν νοῦν· ἔτι δὲ
κάμνω ἱκανόν, εὐχρηστον, παιδεύω, διδάσκω τινὰ
πρὸς τι, τὸν δεικνῶν πῶς νὰ ᾄῃαι ἐπιτηδεύς εἰς
τι. Ἀριστοφάν.

Στομούλλω, = στομύλλω.

Στομούλος, ὁ, ἡ, = στομύλος.

Στομράζω, ἄτω (στόμπος). Μὲ γεμάτον, καὶ πλα-
τὺ στόμα, μὲ ἔμψατιν ὁμιλῶ. 2) ὡς τὸ κομράζω,
κουρολογεῖν. Ἀριστοφ.

Στόμραξ, ἄκος, ὁ, ἡ (στόμπος). Ὁ πλατεῖαν, ἐμψα-
τικὴν, ἢ χυνοῦσαν φωνήν ἢ προφορὰν ἔχων, ἢ με-
ταχειριζόμενος, πλατείας λέξεις, ἐκφράσεις. 2)
μεταφ. πολύλογος, φλύαρος, μεγαλοβόρημον, ἀλα-
ζών, ὁ διοικῶν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφορὰν. Ἀριστοφ.
Στομρασμός, ὁ (στόμραξ, 2). Τὸ ἐμφατικῶς
ἢ μεγαλοβόρητικῶς ὁμιλεῖν. Νικήτ. ὁθεν

Στομραστικός, ἡ, ὄν. Μὲ γεμάτον στόμα, ἐμ-
φατικός, καὶ μεγαλοβόρημον, κομπαστικός.

Στομρολόγέω, ὦ, ἦτω (στόμπος, λέγω). ταῦτόν
τῷ, στομράζω. Ἡούχ.

Στόμπος, στόθος, καὶ στόμος, ὁ (στόμα). Κυρίως
μὲν γεμάτον στόμα· ὁθεν α) μεγαλοβόρημον, ἀλα-
ζονία, φλυαρία· καὶ ἐπὶ λόγου, ἔμψατις, τὸ δι-
θυραμβώδες τῶν λέξεων. β) τὸ βλασφημεῖν, χλευά-
ζειν. 2) ὡς ἐπὶ. στόμπος, ὁ, ἡ, καὶ στόμβος, ὁ,
ἡ. Ὑψήροτος ἢ ἔμψωνος, ἐμφατικός, πολὺς, κρο-
τώδης· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεγαλοβόρημον. β)
ὑβρίζων, ἀτιμάζων, λοιδοροῦν, λοιδόρος.

Στομώδης, εὐος, ὁ, ἡ (στόμα, εἶδος). Εὐστομος,
εὐφημος, παρὰ Πολυδ. ἐν Σοφκλ. ἔνθα χειρόγραφά
τινα «στομήρης», ἔχουσι.

Στόμωμα, ἄτος, τό (στομώω. 3). Τὸ ἐστομωμένον,
τὸ στομωθὲν, δεῦθεν, ἢ τὸ δεῦ ἢ σκληρὸν γεγενη-
μένον· «σιδῶρον στόμωμα», ὁ χάλυψ ἢ ἡ σκληρότης,
δεῦντος τοῦ σιδήρου, τὸ βᾶψιμον αὐτοῦ, τὸ δεῦναι
τὸν σιδήρου· ἄρα βαρὴ, βᾶψιμον, καὶ πτελίωμα
τοῦ σιδήρου· μεταφ. καλὴ βαρὴ, δηλ. ἰσχύς, ἀκμή,
ἐπιτηδείότης, δεῦναι. 2) ἐκ τοῦ στόμα, 4. ἀντὶ
τοῦ, ἐκβολὴ ποταμοῦ τινός, ἀνοίγμα, τρύπα, ποιητ.
Δισχύλ. 3) λέπεις, φολις σιδήρου, σκυρία πίπτουσα
ἐν τῷ χαλκίσεσθαι. Κέλτ. καὶ Ἀέτ.

Στόμωσις, ἐνς, ἡ (στομώω, 3). Ἡ προᾶξις τοῦ
στομῶσαι, ὃ ἐστὶ, σκληρὸν ποιεῖται καὶ δεῦναι τὸν

σιδήρον μεταφ. τὸ πτηνὸν, ἐνισχύειν ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν, ἀξίον εἰς τι ποιεῖν. Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἰσχύς, δύναμις, «στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν». Σοφκλ. θείνουσιν καὶ πανουργίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλην παιδίαν, δύναμιν λόγου.

Στομωτήρ, ἥρος, ὁ καὶ Στομωτής, οὗ, ὁ (στομώω, 3). Ὁ σιδήρον σκληρὸν, κοπτερὸν ποιῶν μεταφ. ὁ ἐνισχύων.

Στοναχέω, ὦ, ἡτοῖ (στοναχῇ) ὡς τὸ στένω. Στενάζω. Ἰλ. 2) ἐνεργ. λυποῦμαι τινα. Σοφ.

Στοναχῇ, ἡ (στένω) ὡς τὸ, στόνος, ποιητ. Ἰλ.

Στοναχίζω, ἰσώ, ἰσώ (στοναχίζομαι, ποιητ. ταῦτ' ὡς τῷ, στοναχέω. Ἰλ. ἴδε στεναχίζω.

Στόνεχος, ὁ, ταῦτ' ὡς τῷ, στοναχῇ.

Στονέεις, εἰσα, ἐν (στόνος). Πλήρης στεναγμῶν, πολλὸν στεναγμῶν αἰτίος, πρόξενος. Ὁμ. καὶ Ἡσ. μάρτυρ πολλῶν ἀνάστεναγμῶν. Ὅδ. ἔθεν ἐν γένει, εὐθερὸς, πενθικός. Ἰλ.

Στόνος, ὁ (στένω). Τὸ στενάζειν, βογῆν. Ἰλ. β) παρὰ τοῖς μεταγνοστ. ἀπλῶς, στεναγμὸς, στέναγμα. 2) ὁ Ἡσυχ. ἔχει «στόνοι, τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στοργγύλα.

Στόνυξ, υἱος, ὁ, ὡς τὸ, ὄνυξ. Ἡ σουβληρὰ κορυφὴ τῶν ὄνυχων τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων. Ἡσυχ. ὁθεν καθόλου, πᾶν τὸ δὲ καὶ μυτερὸν ἢ κοπτερὸν, π. χ. ἡ κορυφὴ ἐνὸς σκοπέλου, βράχου, ἔξαιρ. φαλιδίου, μαχαίριου. Ἀπολλων. Ἀργ. «σύνδονυξ στόνυξ», ὄργανον κοπτερὸν, δι' οὗ κόπτουσι τοὺς ὄνυχας. Ἀνάκτ. Βρυγ. ὁθεν

Στόνυξ ὠδῆς, ὁ, ἡ (εἶδος). Σουβληρὸς ὡς ἀκικῇ, μύτη ὡς ἡ κλήρης στονύχων.

Στόρας, ὁ, Astura. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐλάσκων, ἐν τῇ μεσαιῇ Ἰταλίᾳ. Στρβ.

Στοργέω, ὦ, ὡς τὸ, στέργω. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Στοργῇ, ἡ (στέργω). Ἀγάπη, φιλία, πόθος, τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη, καὶ μάλιστα ἐκείνη ἡ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς ἐκείνους· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σαρκικῆς ἀγάπης, ἔρωτος πρὸς γυναῖκα ἢ παῖδα. Μελέαργ.

Στορένω, ἡ, μὲλ. στορέσω καὶ, στρώσω, καὶ Ἀττ. στορῶ. ἄορ. ἐστὶν ὅρα καὶ ἔστρωτα· παθ. παρὰκ. συνήθ. ἔστρωμαι· ἄορ. ἐστορέσθην, συνεχέστερον δὲ, ἐστρώθην, ἐστορήθην, παρ' Ἡσυχίου· ῥηματικ. ἐπὶθ. στρώτος. Στρώων, ἐξαπλῶν, δίδω τι περισσότερον ἔκτασι κατὰ τὴν μέτρην καὶ πλάτος· ἔξαιρ. «λέγος στορέσται», στρώνειν τὸ κρεβάτι. «ἀνθρακίην στρ.α. Ἰλ. ἐξαπλῶν ἢ κάμνειν τὰ κάρβουνα ἰσιώτερα διὰ νὰ ψῆσθαι τις ἐπ' αὐτοῖς τὰ κρέατα· ὁθεν καὶ μεταφ. ἰσιάζω, ἐξομαλίζω, γυαλίζω, π. χ. «πόντον στρ.α.», καταπραύνειν, δηλ. γαλήνην ποιεῖν. Ὅδ. «στορέσται τὸ φρόνημά τις», ταπεινῶναι αὐτὸ, συστάλλειν. Ὁσικ. παρὰ τοῖς μεταγνοστ. ἔξαιρ. ὁδὸν στρ.α. κάμνει τὸν δρόμον ὁμαλὸν, τὸν στρώων, με πέτρας· ὁθεν ἐν γένει, στρώνειν ἐπάνω σκεπάζω, ἐπικαλύπτω, πασπαλίζω. Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ βάλλω τι ἐκεῖ πού, κατὰ γῆς ἐκτείνω. 2) ἀρεταῖς. τεντόνομαι, ἐξαπλάνομαι, κατακλίνομαι. Ἀνακρ. ὁθεν

Στορεὺς, εἰς, ὁ. Ὅς τις στρώνει, κατατίθισιν, ἢ ὑποβάλλει, σκεπάζει, καπλατίζει· ἢ γαλήνην ποιεῖ. 2) κομμάτι ξύλου, ἐν τῷ ὁποίῳ γυρίζει τις με ταχύτητα ἄλλο διὰ νὰ πιάσῃ φωτιά, ξύλον πυρεκθόλον, ἄλλως ἐσχάρα, καὶ, πυρεῖον. Ἀπολλ. Ῥόδ. Ἄργον.

Στορέω, ἄχρ. πρωτότοπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ στορέννυμι.

Στόρθη, ἡ. Κάθε μύτη, ἀκικῇ. Ἰακ. Ἀ. Π. ἔξαιρ. τὸ ἄκρον ἥτοι ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀράτος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον.

Στόρθυξ, υἱος, ἡ, ὡς τὸ, στόρθη.

Στόρθυξ, υἱος, ἡ, ὡς τὸ, στόρθυξ.

Στόρνη, ἡ ὡς τὸ, ζώνη. Καλλίμ. ποιητ.

Στόρνυμι, κατὰ συγκοπ. τύπος τοῦ, στορέννυμι.

Στορύνη, ἡ. Χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον, ἴσως ὀξύ, ὅπως ἐκβάλλουσι τὸ αἷμα τῶν ρουθουνίων.

Στορχάζω, ἄσω. Ἐγκλείω, δίδω διὰ νὰ κλεισθῇ μέτα· ἔξαιρ. εἰς σηκοὺς κατακλείω τὰ βοσκήματα, ὡς τὸ σηκάζω. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ (ὄρκος, ὄρκος, ἔργον, εἶργον· συγγεν. τῷ, ἀρκεο).

Στορχάζομαι, ἄσμαι· μέσ. ἀποθ. (στόχος). Ματιάζω ἡ ῥίπτω πρὸς τι, μετὰ γεν. ὁθεν μεταφορ. στοχαζόμεν ἔχω ἐπὶ τι ἢ πρὸς τὸ σκοπὸν βάλλω ἐπὶ τι σκοπῷ, προσέχω, ῥίπτω, βάλλω τὸ ὄμμα μου πρὸς τι, ἀποβλέπω, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω σκοπούμενόν τι, νὰ ἐπιτύχω, ἢ νὰ συμπεράνω τι. Ξενοφ. ὁθεν καὶ τεκμαίρομαι, εἰκάζω. β) ἐπιτυχαίνω τι, ἢ εἰκάζω, κάμνω κρίσιν τινὸς πράγματος, στοχαζομαι τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ.

Στοχάς, ἄδος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶθ. παρ' Εὐριπ. «οἰωνοὶ στοχάδες», ἀντὶ τοῦ, στοιχάδες, δηλ. Οἱ κατὰ τάξιν ἱπτάμενοι γερανοὶ, ἢ οἱ σημεῖα μέλλοντος δίδοντες. 2) στοχάς, ἡ, οὐσιαστικῶς, κατὰ τὸν Πολυδ. λόφος ἐκ χώματος, ἐφ' ὃν ἔστηνον τὰ θρησκευτικὰ δίκτυα (πιθαι). ὁμως ἀναγνωστῶν στοχάς.)

Στόχασις, εἰς, ἡ (στοχαζομαι) = στοχασμός. Πλάτ. Φιλβ.

Στόχασμα, τό (στοχαζομαι). Τὸ δι' οὗ στοχαζέται τις, τυγχάνει τοῦ σκοποῦ ὁ Εὐριπ. οὕτω καλεῖται λόγος ἡ τὰ δόξα· ἔτι δὲ σκοπὸς, ὅπου ἀποβλέπει τις· καὶ τὸ πρῶγμα, τοῦ ὁποίου τὸν σκοπὸν ἐπέτυχίς· μεταφ. ἀντικείμενον ἡ μέσον τοῦ σκοποῦ· εἰκασία καὶ βάσις αὐτῆς.

Στοχασμός, οὗ, ὁ (στοχαζομαι). Τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν, τὸ ὀμματιάζειν, μετὰ γεν. ὁθεν μεταφρ. ὁ ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ εἰς ὁ ἀποβλέπει· καὶ, ἐπευξίς, εἰκασμός, ἡ κρίσις περὶ τινος· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς Ῥήτορας ἀδήλου πράγματος ἔλεγχος οὐσιώδης, ἀπὸ τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας.

Στοχαστής, οὗ, ὁ (στοχαζομαι). Ὅστις στοχαζεται, ὀμματιάζει, κυρίως τε καὶ μεταφρ. ὁθεν

Στοχαστικὸς, ἡ, ὁ, καὶ ἐπὶθ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ στοχαζεσθαι. Ἀρστλ. ὁθεν «ἡ στοχαστικὴ», ἡ ἐπιτηδεύτης τοῦ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ ὀρθόν. Πλάτ. 2) Σεμελιούμενος εἰς στοχασμούς, εἰκασίας.

Στόχος, ὁ, ὡς τὸ σταλῆς, στάλιξ. Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἐστημένον συνήθ. τὸ ἀνωρθωμένον σημάδιον, εἰς ὁ ματιάξει τις ἢ ὅπου ἐπιτυχαίνει τις. Ξενοφ. 2) μεταφορ. τὸ σκοπεῖν, ματιάζειν, τὸ συμπεραίνειν, εἰκάζειν, τεκμαίρεσθαι. Δισχὺλ.

Στράβαι, ὦν, αἱ. Ἄλυστος, σχοινὶ δι' οὗ δένουσι τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ὅτε βόσκωσιν εἰς τοὺς ἄγρους· καὶ ὡς τὸ ποδοστράβη· ὅπου ἴδε ἀμφβλ.

Στράβλοχος, ὁ, ὡς τὸ, ὠλοχός. Οὐλοκομήν, στρεβλὴν καὶ περιστρεφόμενην κόμην φέρων ἐκ τοῦ

Στράβλοχος, ὁ, ὡς τὸ, ὠλοχός. Οὐλοκομήν, στρεβλὴν καὶ περιστρεφόμενην κόμην φέρων ἐκ τοῦ

Στράβλοχος, ὁ, ἡ (στρέφω) ὡς τὸ, στρεβλός. Στραβός, περιστρεφόμενος, καὶ ἐπὶ τριχῶν, κατσαρός. 2) παρ' Ἡσυχ. κυλινδροειδής, κοντὸς καὶ χονδρὸς ἄνθρωπος.

στράβαξ, ὁ κύρ. ὄνομ. ὑποστρατήγος τοῦ Ἰπικρά-
τους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημοσθ.
στράβη, ἡ (στρέφω). Δασμὸς, θηλυὰ, βρόχος· εὐ-
χρηστότερον συνθετός «ποδοστράβη».
στράβλος, ὁ (στρέφω). Σῶμά τι περιειλημμένον,
στρεφουρισμένον· ἔξαιρ. εἶδος κοχλίου. Ἰσὺχ. παρ'
Ἀθην. ἀντί στραβάλος.
στράβιζω, ἴσω (στραβός). Στραβὰ βλέπω, ἀλλή-
θωρος εἰμὶ· ὅθεν
στράβισμός, οὗ, ὁ. Τὸ στραβὰ βλέπειν καὶ ἡ τοῦ
ὀφθαλμοῦ στρεβλότης, παράβλεψις, τὰ ἀλλήθωρα
ὀμμάτια. Γαλην.
στράβος, ἡ, ὄν (στρέφω). ὡς τὸ, στρεβλός. Μὴ εὐ-
θύς, ἴσιος· ἔξαιρ. ὁ λοξὰ βλέπων, ἀλλήθωρος· μεταφρ.
κακὸς, ἀχρεὺς.
στράβων, ὄνος, = στραβός. Πολυδ.
στράβων, ὄνος, ὁ. Περιήρμος Ἑλλήν, γεωγράφος
ἐξ Ἀμασίας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκράσας
περί τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις
περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Λι-
θιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος, συνέλεξεν ἀφθό-
νους γνώσεις πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν
βιβλίων του. Φαβερ. Ἑλλ. Βιβλ. 2) κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν
παρὰ Ῥωμαίους.
στράγαλά, ὡς τὸ, στραγαλίζω. Διόδ. Σικελ.
στράγαλη, ἡ. Βρόχος διὰ πνίξιμον· καὶ
στραγαλιὰ, ἡ (στράγω). Περιεστραμμένον
σχολιόν, βρόχος διὰ πνίξιμον· καὶ ἀντί τοῦ, παγίς.
Πτολμ. 2) μεταφρ. δόλιος καὶ ἀπατηλὴ ἐρώτησις,
λόγος διαστροφῆ, ἐν γένει, δόλος, ἀπάτη. Πλούτρχ.
3) στραγγάλων. Ἀρσλ. «καὶ διαμεύουσιν εἰς τὸν
ὑστερον χρόνον στραγαλίδες», ἔθθα ἐρμηνεύεται
διὰ τοῦ, σφαιρίδια γαλακτικά· οὕτω καὶ ἐν ἱππιατρι-
κοῖς «στραγγάλια τὰ» σιφιδώματα τινὰ εἰς τοὺς
ἄρμούς· ἐξ ὑγρᾶσις, ἡ ἐκ ρεύματος· ὅθεν
στράγαλιά, ὡ, Βάλλω, στήνω βρόχια παγί-
δας· μεταφρ. κάμνω ἐρωτήματα σοφιστικά, ἤτοι
τοιαῦτα, ὥστε νὰ πιάσω τινὰ. Πλούτρχ.
στράγαλίξω, ἴσω (στραγγάλω). Βροχίζω, διὰ
στραγγαλῆς πνίγω καὶ, στραγγουλίξω.
στράγαλιον, τό· συνήθ. πληθ. Σιφιδώματα τῶν
μελῶν τοῦ σώματος· ἔξαιρ. ρευματαλγίας ἀποτελε-
σμα· ἴδε στραγγαλιά. 3) σημετ.
στράγαλῖς, ἴδος, ἡ, ὡς τὸ, στραγγαλιά.
στράγαλιμός, ὁ (στραγγαλίζω). Τὸ στραγγα-
λιεῖν· ἐν γένει, στρεβλῶσις, κύρτωσις.
στράγαλιώδης, εὖς, ὁ, ἡ (στραγγαλιά, εἶδος).
Περιεστραμμένους, πεπλεγμένους ὡς ἡ στραγγαλιά, ὁ
βρόχος. 2) μεταφρ. σοφιστικὸς, ὅστις πιάσει τινὰ
μὲ τὰ λόγια, μοχθηρὸς, ἀπατηλὸς, δόλιος. Σουῖδ.
ἐκ τῶν Ὁ.
στράγαλό, ὡ (στραγγάλω, στράγω). Διαστρέ-
φω, περιστρέφω, συστρέφω. Ἰσὺχ. 2) παρὰ τοῖς Ὁ.
ὡς τὸ, στραγγαλίζω, πνίγω. Τεθ. ὅθεν
στράγαλιός, ἡ, ὄν. Περιεστραμμένους,
στρεμμένους· τὸ παρὰ δὲ, ἡ, ὄν. Πρᾶσις στραγγαλι-
τῆς ἡμαρτημ. ἀντί τοῦ, ἀστραγαλιότη.
στράγειά, ἡ (στραγεύομαι). Διατριβή, ἀργοπο-
ρία, μέλλησις, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ ὑπεκφεύγειν
ἐπὶ διαφοροῖς προφάσεσι, παρὰ Πολυδ.
στράγειον, τό (στράγω). Ὁργανόν τι χειρουρ-
γικὸν ὡς ἡ σικὴ, δι' οὗ ἐξάγουσι καὶ ἐκμυζῶσι τὸ
αἷμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.
στράγευμα, τό. Διατριβή, ἀργοπορία, ἀναβο-
λὴ τοῦ καιροῦ, μέλλησις, = στραγγαί· ἐκ τοῦ
στράγευω, εὖσω (στράγω) = στρέφω. Στρεφο-

γυρίζω, στραγγίζω, ἐκθλίβω ἀπὸ σταλαγματιὰ
σταλαγματιὰ, συνήθ. μέσ. ἀποθ. στραγγεύομαι,
στρέφω ἑμαυτὸν, συστρέφομαι κλωθογυρίζω, ἀνα-
βάλλω τὸν καιρὸν, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μακρὸς.
Ἀριστοφ. ὅθεν

στράγιά, ἡ, ποιητ. ἀντί, στραγγαία.
στράγιάς, οὗ, ὁ, «πυρός» (παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ.
γ.) Εἶδος πυροῦ, τίτον.
στράγιζω (στράγω, στράγξ). Ζουλιζῶν ἡ στρί-
φων ἐκβάλλω τὸ ὑγρὸν, ἐκπιέζω· ὅθεν
στράγις ἴδος, ἡ = στράγξ. Πλούταρχ.
στράγος, ἡ, ὄν (στράγω). Γυρισμένος, στρι-
φουρισμένος, στριμμένος· κυρτός· μεταφρ. διε-
στραμμένος· λέγεται καὶ, στραγός.
στράγουριά, ἡ (στράξ, οὐρέω). Ἡ κατὰ στρά-
γα τοῦ οὐρου ἔκρυσις· ὅστις οὐρεῖ ἀπ' ὀλίγου ὀλίγον
εἰς σταλαγματίας. Γαλην. ὅθεν
στράγουριά, ὡ. Ὑπὸ στραγγουρίας πάσχω,
τὸ πάθος τῆς στραγγουρίας ἔχω· καὶ
στράγουρικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπὸ στραγγουρίας πά-
σχων· διάθεσιν εἰς στραγγουρίαν ἔχων «τὰ στρα-
γουρικά», ἀντί τοῦ, ἡ στραγγουρία.
στράγω, μ. γέω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. stringo, λέξεις
πρωτότυπος, ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χορῇ ὑπάρξασα,
σημαίνει δὲ, θλίβω, πιέζω, σφίγω, συνθλίβω διὰ
τῆς θλίψεως καὶ πίεσεως ποιεῖ τι στενότερον, μικρό-
τερον ἢ στερεώτερον, ἐκθλίβω, ἀποπιέζω ἢ συσφίγω
πνίγω (ἀν' ἡ μετὰ τοῦ στράγξ, καὶ, στραγεύω συλ-
γνέει ἡ ὀρθὴ καὶ ἡ λέξις δὲν ὑπάρχει μᾶλλον συλ-
γνέει τῷ στρέφω, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς θέ-
μα τὸ, στρέω, στρεύω στρεύω· ἀλλ' ὅσον τὸ κατ'
ἐμὲ, φημι, ὅτι ἴσως μετὰ τοῦ στρέφω, ἔχει μίαν
καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν, γινόμενον ἐκ τοῦ, στρέβω,
στρέφω, στράβω, στράφω, στράξω, στράγω· ὅθεν
στράγξ, στράγος, ἡ (στράγω). Σταλαγμός, στα-
γόν, σταλαγματιὰ, σταλιά, ἡ, κατὰ τὸν τοῦ Ἀρι-
στοφάν. Σχολ. κυρίως «ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχο-
λῇ κατιῶν σταλαγμός».
στράγος, ἡ, ὄν, = στράγος.
στραβαλοκομά, ἀντί στραβαλοκομά·
Πολυδ.
στράπτω, ψω (ἀναμφλ. ἐκ τοῦ στρέφω, στράφω,
διὰ τὸ ἐλικοειδὲς τῆς ἀστραπῆς)· σπανιὸν· καὶ νεώτ.
τύπος, ἀντί τοῦ, ἀστράπτω. Σχολ.
στράταμα, ὡμαί, = στρατάω.
στράταρχέω, ὡ, μ. ἴσω. Στρατάρχης εἰμὶ, δι-
οικῶ στρατεύματα· ὅθεν τὸ «στραταρχήσαντες»,
στρατάρχαι χρηματίσαντες· ἐκ τοῦ
στράταρχης, οὗ, ὁ (στρατὸς, ἄρχω). Ὁ πρῶτος
καὶ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Ἡρόδ. συνήθ. στρατηγός,
Général d'armée. Γαλ. ὅθεν
στράταρχία, ἡ. Ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τοῦ στρα-
τάρχου ἢ διοικήσεως τοῦ στρατεύματος.
στράταρχος, ὁ, ὡς τὸ, στρατάρχης. Πινδ.
στράτα, μὴ ὀρθῶς ὑποταθεῖς τύπος ἀντί τοῦ,
στρατὸς. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ.
στράτεία, ἡ. Ἡν στρατήν (στρατεύω). Ἡ στρα-
τεύσις, τὸ στρατεύειν. Ἡρόδ. 2) στρατιωτικὴ δού-
λευσις ἢ ὑπηρεσία, ὁ στρατιωτικὸς βίος, τὸ στρα-
τιωτικὸν ἀξίωμα. Δημοσθέν.
στράτειά, ἡ. Ἡ πολεμικὴ, ἡ πολεμιστρία· ἐπίθ.
Ἀθηνᾶς. Λουκ. Διαλογ.
στράτευμα, τό (στρατεύω)· ὡς τὸ Στρατεία.
Ἡρόδ. 2) συνήθ. τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος, ἡ μέ-
γας ἀριθμὸς στρατιωτῶν εἰς ἐν σῶμα συνηγμένων
καὶ ὑπὸ ἐνὸς στρατηγῷ ὀδηγούμενον. Ἡρόδ. Σενφ. ὅθεν

Στρατεια μαχικος, ἡ, ὅν. Πολεμικός, εἰς πόλεμον ἡ στρατεύμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Στρατεύομαι, ἴδε στρατεύω.

Στρατευσαίω, ἐρετικὸν τοῦ, στρατεύω. Στρατεύσαι ἐπιθυμῶ· ἡ στοχάζομαι. Δίων Κάστ.

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ· Ὁ εἰς στρατείαν, ἡ στρατιωτικὴν δούλευσιν ἱκανός, ἐπιτήδειος, ἄξιος ἡ ἀνήκων. Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Στρατεύσις, εὐς, ἡ (στρατεύω). Ἐκτρατεία, στρατεία, καὶ, ἡ εἰς τὸ στρατεύμα ἡ εἰς τὸ στρατιωκὸν ἐπάγγελμα δούλευσις.

Στρατευτέον, δεκτ. ἐπὶ ῥῶ. τοῦ, στρατεύω. Δεῖ στρατεύσαι, πρέπει νὰ στρατευσῇ τις. Ξενοφ.

Στρατευτικός, ἡ, ὅν· = στρατευματικός· ἐκ τοῦ

Στρατεύω, μ. εὐσω (στρατός). Εἰς τὸ στρατεύμα ἡ ὡς στρατιώτης δουλεύω. Ἀριστλ. εἰς πόλεμον κατὰ τινος ἐξέρχομαι, ἐκστρατεῖαν κάμνω. Θουκυδ. ὡσαύτως καὶ μετ' ἀποθ. »στρατεύομαι«, στρατείαν ποιοῦμαι, ὅ ἐστίν, ἐμαυτὸν καὶ τοὺς μετ' ἐμοῦ ἄγω εἰς πόλεμον, πολέμῳ δουλεύω ὡς στρατιώτης, στρατιώτης εἰμὶ, πολλὰ παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. 2) παρὰ τοῖς μεταγνοστ. ὡς παρ' Ἡρόδ. τάττεται τὸ στρατεύω, ἐνεργ. ἂντι τοῦ, στρατολογήω, συναῶν στρατιώτας· οὕτω καὶ παρ' Ἀππιαν.

Στρατηγεῖν, τὸ (στρατηγός). Ἐν Ἀθῆναις ἡ τοῦ στρατηγοῦ κατοικία, ὁ τόπος ὅπου ἐβουλεύετο μετὰ τῶν ἄλλων προϋχόντων ὁ στρατηγός. Δημοσθ. ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ, ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνή, καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον. Σοφοκλ.

Στρατηγέτης, ὁ, = στρατηγός· ἐκ τοῦ

Στρατηγέω, ὡ, ἴσω (στρατηγός). Στρατηγός εἰμι. 2) ἐνεργ. διοικῶ τὸ στρατεύμα ἡ διοικῶ ὡς στρατηγός· τινος, μετὰ γεν. Ἡρόδ. παρὰ Ξενοφ. μετὰ δοτκ. 3) στρατήγημα μεταχειρίζομαι· ἔτι δὲ, καὶ νικῶ δι' αὐτῶν· αἰτ. ἴδε καταστρατηγέω· παθητ. στρατηγούμεν· ὑπὸ στρατηγὸν εἰμὶ, διοικούμεν· ὅθεν

Στρατήγημα, τὸ. Στρατιωτικὸν ἐπιχείρημα τοῦ στρατηγού· ἐξαίρ. ἀπατηλόν, δόλιον ἐπιχείρημα ἡ τέχνασμα, κατόρθωμα. Ἰσοκράτ. 2) ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία· ὅθεν

Στρατηγηματικός, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς διοικητὴν στρατεύματος. Πλάτ.

Στρατηγίς, ἡ, ἴων. στρατηγή. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ. Ἡρόδ. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνοστ. καὶ ἡ τέχνη τοῦ στρατηγεῖν, ἡ σύνεσις στρατηγοῦ. Ἀριστλ. 2) παρὰ τοῖς Ῥωμαϊκοῖς συγγραφεῖσι σημαίνει τὸ Ῥωμαϊκὸν praetura, ὃ σημαίνει ἐπαρχίαν τινὰ ὑπὸ πραιτωρός, ἥτοι ἐπάρχου διοικουμένην, καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Στρατηγία, ὡ, ἄνω, ἐρετικὸν τοῦ, στρατηγέω. Ἐπιθυμῶ νὰ γένω στρατηγός. Ξενοφ.

Στρατηγικός, ἡ, ὅν (στρατηγός). Ὁ ἀνήκων, ἡ ἀρμόζων εἰς τὸν στρατηγόν. 2) εἰς τὸ ἄγειν τὸν στρατὸν ἄξιος, ἡ ἐπιτήδειος, ἐμπειρίαν ἔχων στρατηγικός· ἐπὶ στρατηγικός. Ἀριστοτ.

Στρατηγιον, τὸ = στρατηγεῖν. 2) = στρατόπεδον. Σοφοκλ.

Στρατηγίς, ἴδος, ἡ· ὡς οὐα. Δηλ. τοῦ, στρατηγός. Ἀριστοτ. 2) ὡς Δηλ. ἐπὶ ἀνέκων εἰς στρατηγόν, ὃν ἐκ τῶν τοῦ στρατηγοῦ, π. χ. νεαὺς στρατηγός, ἡ νεαὺς τοῦ στρατηγού.

Στρατηγός, ὁ (στρατὸς, ἄγω). Ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ ἡ τῆς στρατιᾶς, στρατάρχης. Ἡρόδ. παρ' Ἀριστοτ. καὶ Δηλ. στρατηγός, ἡ παρ' Ἡρόδ. λέγεται καὶ, στρατηγός τοῦ στρατοῦ. 2) ἐν Ἀθήναις· ἔλεγτο στρατηγός καὶ εἰς τῶν ἀρχόντων,

ὅς τις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῶν πολέμικων ὑποθέσεων καὶ ἐτοιμασιῶν ὡς ὁ παρὰ τοῖς νῦν, γραμματεὺς τοῦ πολέμου. Ἀριστλ. 3) εἰς ἄλλας δημοκρατίας ἐλέγτο ὁ πρῶτος τῶν ἀρχόντων καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πρῶτος, ἀρχηγός, ἡγεμῶν. 4) πᾶς, ὅς τις κατὰ προσταγὴν τῆς διοικήσεώς του, στρατολογεῖ.

Στρατηγία, ἡ, ἴων. ἀντὶ στρατεία. Ἡρόδ.

Στρατηλασία, ἡ, ἴων. στρατηλασίη (στρατὸς, ἐλαύνω). Ἐλασις τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεία. Πλούτ. 2) σπανιῶτ. πολεμικὴ ἐτοιμασία, ἡ τὸ στρατεύμα αὐτὸ, ὡς παρ' Ἡρόδ.

Στρατηλάτης, ὡ, ἴσω (στρατὸς, ἐλαύνω). Διοικῶ τὸν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἡ που. Ἡρόδ. 2) ἐνεργ. διοικῶ ὡς στρατηγός, γεν. ἡ δοτ. Εὐριπ. ἐκ τοῦ

Στρατηλάτης, ου, ὁ (στρατὸς, ἐλαύνω). Ὁ ἀρχηγός καὶ ἡγεμῶν τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγός ἐκστρατείας· τινός.

Στρατήλατον, τὸ, = στρατεύμα· ἄμφ. ἀνάγν. σχεδὸν ὁλῶν τῶν χειρογρ. παρ' Αἰσχύλ.

Στρατιά, ἡ, ἴων. στρατιή (κατ' ἐπέκτ. τοῦ, στρατός). Τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν τάγμα, πλῆθος. Πίνδ. 2) ἔσθ' ὅτε, ἐκτρατεύσις, ἐκστρατεία. Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατιάρχης, ου, ὁ, = στρατάρχης· καὶ

Στρατιάρχος, ου· καὶ ἡ, = στρατάρχος.

Στρατιή, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἡφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ἰλ.

Στρατιοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Στρατίης.

Στρατικός, ἡ, ὅν, = στρατίος. Πλούτ.

Στρατίας, ὁ, ἡ (στρατός). Ὁ εἰς στρατίαν, εἰς πόλεμον ἀνήκων, προσδρεύων εἰς τὰ στρατεύματα, ἐπὶ τοῦ Διός· Ἡρόδ. καὶ τοῦ Ἀρεος. Πλούτ. ἔτι δὲ, φροντικός.

Στρατίος, ὁ (τὸ ἐπὶ θ. Στράτιος). Υἱὸς τοῦ Νίστορος καὶ τῆς Ἀναξιδίης. Ὅδ.

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννος τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡρόδ. 2) ποιητὴς κωμικός ἐξ Ἀθηνῶν, ὃν ὁ Σουίδ. κατατάττει μετὰ τῶν Τραγικῶν. 3) συγγραφεὺς Ἑλλήν ἐξ Ὀλύμπου, γράψας ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουίδ.

Στράτιχος, ὁ, = Στράτιος. Ἀπολόρ.

Στρατιώτης, ὁ (στρατιά). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος πολίτης. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τὸ μισθοφόρος, ὅς τις δηλαδὴ μὴ ὢν πολίτης, δουλεύει διὰ μισθὸν εἰς τὸ στρατεύμα. Ἀριστλ. ὅθεν γ) ἐν γένει, πολεμιστής, ὁ Θουκυδ. λέγει ἔτι »στρατιώτην«, καὶ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος. 2) δύο εἶδη φυτοῦ τινος, ἐν ὕγραῖς τόποις φυομένου, καὶ τὸ μὲν »ποτάμιος στρατιώτης«, τὸ δὲ »στρατιώτης χιλιόφυλλος«· καλεῖται. Δισκ. ὅθεν

Στρατιωτικός, ἡ, ὅν Ὁ εἰς τὸν στρατιώτην ἀνήκων, ἡ ἀναγόμενος, π. χ. ὄρκος· »τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος«, τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, οἱ στρατιῶται· »τὰ στρατιωτικὰ ἔργα, ἡ πράγματα«, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τοὺς στρατιώτας, ἡ εἰς τὸν πόλεμον. Ξενοφ. ἐπὶ στρατιωτικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν.

Στρατιώτης, ἡ· Δηλ. τοῦ, στρατιώτης. 2) ὡς ἐπὶ θ. νηαὺς στρατιώτης, ἡ στρατιώτης ἔχουσα, φέρουσα. Ξενοφ.

Στρατιώτης, ἴδος, ἡ. Εἶδος ἐνὸς φυτοῦ, καλὸν διὰ τὰς πληγὰς, ἔθεν καὶ ἡ ὀνομασία.

Στρατοβάτης, ὁ (στρατός, βαίνω). Ὁ εἰς τὸ στρατεύμα ἡ μετ' αὐτοῦ στρατεύων· ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ μαχόμενος, δηλ. ὁ πολεμιστής.

Στρατοβάτης, ου, δ. Υἱὸς τοῦ Ἡλεκτροδονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπλδρ.
 Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις. Θουκυδ.
 Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ κήρυξ, ἡ κήρυξ τοῦ στρατοῦ. Ἰώσηπ.
 Στρατοκλείδης, ὁ κύρ. ἄνομ. ἀνδρός. Ἀνθλ.
 Στρατοκλής, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπενδονιτῶν ἐκ Κρήτης, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ. 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρ' Ἀθηναίους. Δημσθ.
 Στρατόλας, α, δ. Ἡλῆθς τις παρὰ Ξενοφ.
 Στρατολόγος, ὦ, ἦτω (στρατολόγος). Στρατιώτας συλλέγω, στρατολόγος εἰμὶ ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. διὰ τοῦ, στρατεύω ὄθεν
 Στρατολογία, ἡ. Τὸ στρατολογεῖν.
 Στρατολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ἀνθρώπος συλλέγων διὰ στρατιώτας ἢ διὰ τὸ στράτευμα.
 Στρατόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἢ τοῦ στρατοῦ μάντις. Αἰσχύλ.
 Στρατονίκεια, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, ἡ νῦν Ἐπὶ Ἰσάρ. Στράβ. Στρατονίκη. Πτολμ. 2) πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὅρους Ταύρου. Στράβ. ὅθεν
 Στρατονικεύς, εως, ὁ. Ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.
 Στρατονίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρόνος καὶ τῆς Εὐανθίπης. Ἀπλδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρουμον. Ἀπλδρ. 3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῶν Θρακῶν. Θουκυδ. 4) θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ β. τῆς Συρίας Σελεύου τοῦ Νικατόρος, ἦν μετὰ ταῦτα ἔλαθεν εἰς γάμον, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ, τὸν ὅποιον εἶχεν γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναίκος. Λουκιαν. 5) = Στρατονίκεια· σημ. 1. Πτολμ. 6) πόλις τῆς Μακεδονίας, νῦν Φραγκόκαστρον. Πτολμ.
 Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρωδὴς τις ἐξ Ἀθηναίων, σύγχρονος Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται διάφορα ἀπορρήματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χάριτος. Ἀθήν.
 Στρατόπεδα, τά. Μέση τινὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Βουδάστως, τὰ ὅποια ὁ βυσιλεὺς Ψαμμίτιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσιν. Ἡρόδ.
 Στρατοπεδάρχης, ὁ (στρατόπεδον, ἀρχα). Ὁ τοῦ στρατοπέδου ἀρχων. Διον. Ἀλκρ. ὅθεν
 Στρατοπεδάρχια, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου. Δημσθ.
 Στρατοπεδεία, ἡ (στρατοπεδεύω). Οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατακηννοῦντες στρατιῶται = στρατοπέδευσις. Ξενοφ. Ἐλλ.
 Στρατόπεδευμα, ὁ (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατόπεδον ὁ ἐστρατοπεδευμένος στρατός.
 Στρατοπεδεύεις, εως, ἡ (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατοπεδεύειν. 2) τὸ στρατοπεδον. Πλάτ. καὶ ἡ εἰσις ἐνὸς στόλου. Ἡρόδ. ὅθεν
 Στρατοπεδευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ στρατοπεδεύειν, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.
 Στρατοπεδεύω, εὔτω (στρατόπεδον). Στρατόπεδον ποιοῦμαι στήναι καὶ μέσ. Ξενοφ.
 Στρατόπεδον, τό (στρατός, πέδον). Ὁ τόπος, εἰς ὃν μένει τὸ στράτευμα πρὸς καιρὸν νὰ ἀναπυθῇ, ἔνθα οἱ στρατιῶται ἰσθῶσι καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν λέγεται εἶτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐστρατοπεδευμένον στράτευμα. Ἡρόδ. ἀρα 2) καθόλου, ὡς τὸ στρατός, στράτευμα. Ἡρόδ. παρὰ Θουκυδ. καίτι καὶ ἀντί

τοῦ, στόλος ἡ δῆμαδα, τὸ πλῆθος τῶν πολεμικῶν πλοίων οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ.
 Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ (πλέω) ποιητ. Ὁ διαπερνῶν κατὰ θάλασσαν τὸ στράτευμα. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ
 Στρατός, ὁ (στορέννυμι). ὡς τὸ, στρατόπεδον. Ὁ τόπος, ἔνθα κἀθῆται τὸ στράτευμα· καὶ αὐτὸ τὸ ὠπλισμένον στράτευμα, ἢ τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν. Ὅμ. 2) παρὰ τοῖς μεταγενεσ. καὶ τάγμα, σωρὸς πλῆθος, λαοῦ, δήμος, σύνοδος, ὅλος ὁ ὄχλος. Πίνδ.
 Στρατός, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελόου ποταμοῦ νῦν, ἐρείπια Πόρτα καλοῦνται. Πaus.
 Στρατόφι, καὶ, στρατόφιν· ποιητ. γεν. καὶ δοτ. ἀντὶ τοῦ, στρατοῦ, στρατῷ. Ἰλ.
 Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τοῦ στρατοπέδου, ἢ τοῦ στρατοῦ φύλαξ, ἄφωρος.
 Στρατόω, ὦ (στρατός) = στρατεύω. Τοῦτου εὔρηται μόνον τὸ ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσπ. τοῦ, μέσ. παρატ. στρατόωντο, ἀντὶ ἐστρατώντο, ἐστρατεύοντο, ἐστρατοπέδευσαν. Ἰλ.
 Στρατόωντος, ὁ, ἀντὶ ἐστρατώντο, = στρατός.
 Στράτης, υος, ὁ, ὡς τὸ στράτις, ὅπερ ὅδε.
 Στρατύλλαξ, ὁ. Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 16, 15. κωμ. ὑπεκορ. τοῦ λατ. imperatorculus· ἀμρ.
 Στρατύλλης, ἡ. Ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀρσφ.
 Στράτων, υνος, ὁ. Σύγχρονός τις τοῦ Λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς ὃν ὁ ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς δῶρον ἐν τέθριππον ἡμιόνων. Ἀρσφ. 2) περιβηδὸς τις θηλυδρίας καὶ ἀβροδίατος ἐν Ἀθήναις. Ἀρσφ. 3) βασιλεὺς τῆς Σιδωνος ἐν Φοινίκη, ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὀχου. Αἰλν. 4) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδωνος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγλ. 5) ὁ ἐπικαλούμενος φυσικὸς φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμφιάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου. Πλούτρ.
 Στρατωνίδης, ου, δ. Κωμ. ἀντὶ συστρατιώτης. Ἀρσφ. Ἀχ. 516. σχηματισθὲν κατὰ τὸ κύριον ὄνομα, Στράτων, ὡς πατρωνυμικόν· πρὸς σπουδαρχίδης.
 Στράτωνος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὑπεριον Καϊάρεα κληθεῖσα. Στράβ.
 Στραφείς, καὶ, στραφῆναι, ἀρά. α. παθητικ. μετοχ. καὶ ἀπαρμρ. τοῦ, στρέφω.
 Στρέβλυμα, τό (ὥτανεἰ παρὰ τὸ, στρεβλεῖν). Στραβισμός, στρεβλότης «στραβωμάρα» ἀχρεϊότης, παρὰ τοῖς Ὁ. πρὸς. στρεβλός.
 Στρέβλη, ἡ. Ὅργανον τι τιμωρικόν, βασιανιστήριον. Ἐκκλησ. ὅθεν τὸ, στρεβλόν, ἔξαιρ. 2) θηλ. τοῦ, στρεβλός, μηχανή τις διὰ νὰ γυρίῃ τις, ἢ στρέφῃ ἐπ' αὐτὴν τι, ἀρα, τροχαλία, κύλινδρος, κοχλίας, πιεστήριον. Ἀρσφ. γινόμεναί τε σκάφος στρεβλαῖσι ναυτικαῖσι μηχανή τις, πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συτρίγειν τὰς δοκοὺς τοῦ πλοίου ἐπιτηδεῖα ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. τὸ «στρέβλαι ναυτικαῖα διὰ τοῦ πτὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφόμενα».
 Στρεβλοκάριος, ὁ, ἡ (καρόδια). Ὁ διεστραμμένην καρόδιαν ἔχων, παρὰ τοῖς Ὁ.
 Στρεβλόκρω, ὁ, ἡ (κέρως). Ὁ στρεβλός, στραβὴ κέρτα ἔχων. Εὐσταθ.
 Στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ στραβός, πόδας ἔχων. Γλωσσ. Φιλοξ.
 Στρεβλόρριον, υνος, ὁ, ἡ (ρίς). Στραβομύτης, καμπυλομύτης.
 Στρεβλός, ἡ, ὄν (στρέφω). Καμπύλος, κύρτος,

διαστραμμένους, λοξός· καὶ ὁ στραθὰ βλέπων, ἀλλήθωρος· ἐν Ἀναλέκτ. »στρεβλή ὄρους», τὸ συνασταλμένον, ῥυτιδωτὸν ὄφρυδιον. 2) λέγεται μεταφρ. ἐπὶ χαρακτῆρος, ὁ σκολιὸς, διαστραμμένους τὴν γνώμην, δόλιος· ὅθεν

Στρεβλότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, τὸ εἶναι τοῦ στρεβλοῦ καὶ μεταφορ. ἀχρεϊότης. Πλούταρχ.

Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ (χειλός). Ὁ στρεβλὸς, διαστραμμένα χεῖλη ἔχων, στραβοχείλης. 2) ἀνάποδος εἰς τὴν ὁμίλιαν, ἡ δολίως ὁμιλῶν.

Στρεβλόω, ὦ, ὠτω (στρεβλός). Διὰ τῆς στρέβλης γυρίζω, στριφογυρίζω, τεντώνω. Ἡρόδ. ἔτι δὲ, τεντώνω ταῖς κόρδαις ἐνὸς μουσικοῦ ὄργανου μετὰ γυριστήρια. Πλάτ. 2) στραβῶν, λοξῶν, στραμβουλίζω, παραστρέφω ἢ διαστρέφω, κυρίως τε καὶ καταφρ. Ἀλλήφρ. ἔξαιρ. ἐπὶ παλαιστών, οἱ ὅποιοι διαστρέφουσι καὶ λοξοῦσι ταῖς ἀντιπαλαισταῖς των τὰ μέλη· παθ. λοξοῦσθαι, διαστρέφασθαι· ὅθεν

»στρεβλοῦμαι τοὺς ὀφθαλμούς», ἀντὶ τοῦ λοξᾶ βλέπω, ἀλλήθωρῶ. 3) ἰδιαιτ. τεντώνω τινὰ ἐπάνω βασανιστηρίου διὰ νὰ μαρτυρήτῃ· ὅθεν βασανίζω τινὰ, τυραννῶ καὶ ἐπὶ χειρουργοῦ, »στρεβλοῦν πόδα», τὸν ἐξηρῶναι πόδα γυρίζω διὰ νὰ τὸν βάλῃ πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Ἡρόδ. παθ. βασανίζομαι, εἶμαι τεντωμένος ἐπάνω εἰς τὸ βασανιστήριον. Ἀριστ. ὅθεν

Στρέβλωσις, εως, ἡ. Τὸ στρεβλοῦν, βασανίζειν· βάσανος, τιμωρία, τυραννισμός. Ἰώσηπ.

Στρέβλωτήρ, ἦρος, ὁ (στρεβλός, 3). Ὅς τις στρεβλὸς, βασανιστὴρ, καὶ = στρεβλωτήριον.

Στρέβλωτήριον, τό. Τὸ τιμωρητικὸν ὄργανον, βασανιστήριον. Ἰώσηπ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Στρέβλωτήριος, ἰα, ἰον (στρεβλωτήρ). Ὁ στρεβλῶν, βασανίζων, τυραννῶν.

Στρέβλωτής, οὔ, ὁ, ὡς τὸ στρεβλωτήρ.

Στρέμμα, τὸς (στρέφω). Τὸ ἐστραμμένον, τὸ ἐπικαμπές, καμπύλον. 2) τὸ στραμπουλισμένον, καὶ ἡ παραστροφή μέλους, ἐξάρθρωσις. Δημοσθ. 3) εἶδος πλακουντίου ἢ πέμματος. 4) ἡ στρογγύλη ἔλκυος οὐλή. Φωτ. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἢ κατὰ πρῶτην φορὰν ἐσταμμένη γῆ, καὶ μέτρον γῆς γεωργικόν).

Στρέπτειγλος, ὁ, ἡ (στρέφω, αἴγλη). Ὁ λάμπων στρέφων, σπινθηροβολῶν, κωμ. ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. Ἀριστ.

Στρεπτήρ, ἦρος, ὁ (στρέφω). = στροφεύς. Ἀνάλεκτ.

Στρεπτίνδα, ἐπίρ. (στρέφω). Εἶδος παιδιᾶς, ξύλον ἢ ἄλλο τι, μετὰ τὸ ὅποιον τὰ παιδιὰ ἐν τῷ παίξειν ἔστρεφον τὸ ἄλλο, ὡς ἡ καμάκα. Πολυδ.

Στρεπτός, ἡ, ὄν· ῥημτ. ἐπὶ τοῦ στρέφω. Ἐστραμμένος, πεπλεγμένος· στριφτός. 2) πᾶν ὅ, τι στρέφεται, στρίφεται, εὐμετάβολος, εὐκολογύριστος, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς· ὅθεν »γλῶσσα στρεπτή», εὐλόγιστος, ταχεῖα, εὐστροφος. Ἰλ. »χιτῶν στρεπτός», θώραξ ἐκ χρικωτῶν σιδηρίων συμπελεγμένος· ἡ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, λεπτωτός, ἐκ συναρθρωμένου μετάλλου συνθετιμένος. ἔξαιρ. δὲ 3) ὡς οὐστ. στρεπτός, οὔ, ὁ, διὰ τῆς προσθήκης, τοῦ, κύκλος, ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικλ. »στρεπτός κύκλος», κόσμος τις περιδέραιος ἀλυσιδωτός· ἡ, κόσμος ἐκ πολλῶν συνεστραμμένων καὶ μετὰ τάξιν συνδεδεμένων, καὶ συννηρομένων μελῶν περὶ τὸν λαιμὸν, ὅρμος ἐξ ἀλύτου· παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. φέρεται τὸ »στρεπτός», ἀντὶ τοῦ, στρέμμα· ὁ ἐστίν, εἶδος πέμματος ἢ πλακούντος· ὁ ἱσυχ. ἔχει »στρεπτόν, φίλημά τι ποῖον».

Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ (στρεπτός, σημά. 3. φέρω). Ὁ ἀλυσίδα λαιμοῦ, στρεπτόν φορῶν. Ἡρόδ.

Στρεφύδων, ὄνος, ἡ. Στενοχωρία, πάθος, ἄλγος· καὶ = στραγγουρία· ποιητ. ἐκ τοῦ

Στρεύομαι, ὡς παθ. (στράγγω, στραγγίζω, στραγγεῖσθαι· συγγεν. τῷ, στρέω). κυρίως, Πιεζόμενος, κατὰ σταγόνα πίπτω, σταλάζω· ὅθεν μεταφρ. κατ' ὀλίγον ἀδυνατίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, τήκομαι, καὶ οἶον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐλαίπω. Ἰλ. ἔξαιρ. λιμοκτονῶ, θνήσκω ὑπὸ πείνης. Καλλιμ. παρὰ μεταγενστ. ἐν γένει, στενοχωροῦμαι, ταλαπυροῦμαι, βασανίζομαι, πᾶσχω· ἀνάγκη. Νικ.

Στρεύω, ἄφρ. ἐνεργ. διάθ. τοῦ, στρεύομαι.

Στρεφδυνέω, ὦ· μέλ. ἥτω (στρέφω, δυνέω)· ποιητ. Γυρίζω τι ὡς δίνην· ὅθεν παθ. στριφογυρίζω ὡς δίνην ἢ εἰς δίνας περιστρέφομαι. Ἰλ. 2) ἀμεταβ. γυρίζω ἐμαυτὸν κύκλῳ, γύρω γύρω, ὡς ἡ δίνη. Κοῖντ. Σμ.

Στρέφος, εως, τό (στρέφω)· ὡς τὸ, στρέμμα. 2) ὡς τὸ, στέφρος, ὅρμα, βύρσα. Πούχ. ὅθεν

Στρεφός, ὦ, = στερφός.

Στρέφω, μέλ. ψω· παρακ. ἔστροφα· παθ. παρακ. ἔστραμμαι· παθητ. ἀ. ἄφρ. ἐστρέφθην· μετοχ. στρεφόμενος, ἰων. καὶ Δωρ. ἄφρ. ἐστράφην· Ἀττ. παθ. β'. ἄφρ. ἐστράφην, ὁ δὲ ἄφρ. στρέψασκον, ἀντὶ ἐστρεψαν, ἐν Ἰλ. σημαίνει δέ. Γυρίζω, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, δίδω τινὶ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ ἐκ τοῦ πλάγιου, κάμπω, κλίνω, λυγίζω. Ὀδ. β') γυρίζω τι κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἀναποδογυρίζω. γ') διαστρέφω, κάκογυρίζω, καὶ παρ' ἱατροῖς, στρεβλός, στραμπουλίω μέλος τι· ὅθεν »στραφῆναι τὸν πόδα», ἔστραμπούλισε τὸ ποδάριόν του. Ἡρόδ. »στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα», ἔχω κοιλόπενον, με κοψίματα. Ἀθην. καὶ ἐντεῦθεν, τανίζω, ἢ στραμπουλίω τὰ μέλη τοῦ σώματος τινος ἐπὶ τῷ βασανιστηρίῳ, βασανίζω, τυραννῶ. Πλάτ. δ') τροπ. »στρέφειν βουλὴν ἐν ἑαυτῷ», ἢ »στρέφειν τι φρεσίν», ἔχειν τι κατὰ νοῦν καὶ καταγίνεσθαι εἰς τοῦτο, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἔρχεσθαι εἰς ἑαυτὸν, διανοεῖσθαι. Βασίλ. ε') κλώθω, νήθω, στρίφω τὴν κλωστήν. Δουκ. ζ') περιάγω, φέρω ὁλόγυρα, γνωστὸν παιδί. Ἀρρίαν. ἡ) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν παλαιστών, πιάνω τὸν ἀντίπαλόν μου καὶ τὸν ῥίπτω· ἀνάσκει· ἔτι δὲ »ἔριδας στρέφειν», περιπλέκειν ἢ ἐμπλέκειν τὰς ἔριδας. Πίνδ. 2) οὐδέτ. τρέπομαι ἢ γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπω. Ξενφ. παθητ. ἢ μέσ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Ξενφ. β') υτρέφομαι ἀπλῶς, γυρίζω, ἀλλάζω, δηλ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος μου χερί νᾶ ἀλλάξω τόπον, ὡς παρ' Ἀριστοτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐμβρίου στρέφεσθαι ἐν τῇ μήτρᾳ. γ') περιφέρομαι, στριφογυρίζω ἢ, ἐνθεν κακῶς ῥίπτομαι, κυλίωμαι, καὶ μάλιστα ὑπὸ πόνου ἢ λύπης ἢ ἀνυπαρξίας βασανιζόμενος. Ἰλ. καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἀνήσυχος, ἀκατάστατος εἰμί. Πλάτ. δ') στρέφομαι, ὡς παρὰ Θεοφρ. γίνονται τὰ ξύλα, ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα· καὶ ἐντεῦθεν, προσπλέκομαι τι, πιάνομαι ἀπὸ τι στριφογυρίζων τὰ δάκτυλά μου, π. χ. εἰς τὰ μαλλία τινός. Ὀδ. ε') γυρίζω ἢ κλωθογυρίζω ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνδιατρίβω, ἔχω ἐπιμύριαν· καὶ ἐπὶ πραγμαμάτων, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, ἐν τινὶ ἢ περὶ τι. Ἀριστοτ. ζ') μεταφρ. κλωθογυρίζω, μεταχειρίζομαι δόλους καὶ πανουργίας διὰ ν' ἀπορύγῃ τι, ὡς παρὰ Πλάτ. »Τί δῆτα ἔχων στρέφεις;» 3)

μετὰ γεν. »στρέφομαι τινας«. Σοφκλ. ἀντί τοῦ, στρέφω ἐμαυτὸν ἵτοι τοὺς στοχασμούς μου ἐπὶ τι, προσέχω, μέλει μοι παρὰ Σοφκλ. »κῆν σου στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις«, ὁ Σχολ. ἐρμην. διὰ τοῦ, ἤθελε καταπαύσῃ ὁ θυμός σου ἂν τὸ ἐμάνθανες· (ἔστι τὸ, στρέφω, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ, τρέφω).

Σ τ ρ έ ρ ω σ ε ις, εως, ἡ (στρεφώω). Κάλυψις ἀγγείων δερματιγινόμενη. Ἡσύχ. — στέρφωσις.

Σ τ ρ έ ψ α, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Διοσχίν. Στέρφ. Βυζ.

Σ τ ρ έ ψ α κ ο ν, ἀντί, ἔστρεψαν, — στρέφω.

Σ τ ρ έ ψ α ὕ χ η ν, ενος, ὁ, ἡ (στρέφω, αὐχίν). Ὁ ἐστραμμένον τὸν αὐχένα ἔχων. Ἀθήν. ποιητ.

Σ τ ρ έ ψ έ ρ θ ης, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. Νικητῆς τῶν Ἰσθμιακῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδ. 2) εἰς τῶν ἐν Ἀθῆναις πολιτῶν, κομμοδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστρ. κληττκ. Στρεψιάδης.

Σ τ ρ έ ψ έ μ α λ λ ος, ὁ, ἡ (στορέψις, μαλλός). ποιητ. Οὐλόθρις, καταπορομάλλης. 2) μεταφορ. πανούργος, ἀπατηλός, δόλιος.

Σ τ ρ έ ψ έ μ έ λ ος, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ μεταβάλλων τοὺς τόνους, ὡς Εὐριπ. ὅς τις μετέβαλε τὴν μελωδίαν εἰς τοὺς χορούς. Σχολ. Ἀριστοφ.

Σ τ ρ έ ψ ε ις, εως, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν, γυρίζειν, ἐν γένει, — στροφέω. Ἡσύχ.

Σ τ ρ έ ψ ο δ έ κ έ ω, ὡ, ἡ (στρέψω, δίκη). κομμ. λέξις. Τὴν δίκην, τὴν κρίσιν στρέφω, διαστρέφω. Ἀριστρ. παίζει δὲ ὁ Κομικός ἐνταῦθα τὴν λέξιν ἐπάνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Στρεψιάδου.

Σ τ ρ έ ψ ο δ έ κ ο π α ν ο υ ρ γ έ α, ἡ (πανουργία). κομμ. λέξις. Ἡ εἰς τὸ διαστρέφειν τὸ δίκαιον πανουργία. Ἀριστοφ.

Σ τ ρ έ ψ ο δ έ ν έ ω, ὡ, ὡς τὸ, στρεφενέω ἄμφω.

Σ τ ρ η ν ές, ἐπὶρ. ποιητ. Ἀστυερῶς, ἐκτενῶς, μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ διαπεραστικὴν ἐκ τοῦ

Σ τ ρ η ν ής, έος, ὁ, ἡ. Ἀστυερῶς, τραχύς. ἐκτενής· ὁξύς· δατύς· ἔξαιρ. ἐπὶ φωνῆς, διαπεραστικός, ὡς τὸ, τραχύς, ὁξύς. Ἀπολλ. Ἀργ. 2) ἐν γένει, ἰσχυρός, θυβρόλατος, ἀνδρείος.

Σ τ ρ η ν έ α ω, ὡ, ἄσω (στρήνος). Εἴμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχυρός, σφοδρός, ἐξυβρίζω, ὀλομανῶ· ὅθεν ζῶ ἰταμῶς ἢ ἀγρώς, ὑβριστικῶς, ἀτάκτως καὶ ὑπερηφάνως. 2) σφόδρα χαίρω ἐπὶ τινι, γαυριῶ, σικρτώ ὑπὸ χαρᾶς. Φρύνη. Ἀθήν.

Σ τ ρ η ν ός, ἡ, ὄν· ὡς τὸ στρηνής.

Σ τ ρ η ν ος, εος- ους, τό· ποιητ. καὶ

Σ τ ρ η ν ος, ου, ὁ (στρηνής). Ἰσχύς, σφοδρότης· ἔξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον· δηλ. αὐθάδεια, ὕβρις, ἢ ἀλαζονεία, ἢ ἄτακος καὶ ὑβριστικὴ ζωή. 2) μετὰ γεν. πόθος, ἄκρα ἔφεσις πράγματις τινας. Λυκόφρ. »στρήνος μάρουα. 3) χαρὰ ἐπὶ τινι, τὸ ὅποιον ἐδέχεται τις καὶ ἐπιτίξει.

Σ τ ρ η ν ό φ ω ν ος, ὁ, ἡ (στρηνής, φωνή). Τραχύς, δυνατός τὴν φωνήν· ἴδε ἐν τῷ, στρηνής.

Σ τ ρ η νύ ζ ω (στρηνής). Τραχέως ἢ δυνατὰ κράζω, φωνάζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐλεφάντων (γράφεται καὶ, στρυνίζω).

Σ τ ρ έ β έ λ έ ι γ ές, παρ' Ἀριστοφ. »οὐδ' ἂν στρεβιλίγῃς, οὐδὲ γρὺ καὶ ἐλάχιστόν σοι μέρος ματαδόμαι, λέξις κομικὴ, τὸ ἐλάχιστον καὶ παραμικρότατον σημαίνει ἴσως· ἐκ τοῦ

Σ τ ρ έ β ος, ὁ. Ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ ὀρνέου· τὸ ἀσθενές καὶ λεπτὸν κελάδισμα. Σχολ. Ἀριστρ. (στρίζω, τρίζω), πρὸλ. στριγμός.

Σ τ ρ έ γ μ ός, ὁ, — τριγμός. Ἀριστλ. περὶ ζῴ. Ἡσύχ.

Σ τ ρ έ γ ξ, γῆξ, ἡ (στρίζω, τρίζω). Εἶδος κόρακος νυκτιφάνου, νικτικόραξ. Λατ. atrix. Ἡσύχ. 2) στίχος, σειρὰ, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. stringa.

Σ τ ρ έ β ω, ὀλίγον, ἢ μηδαιῶς ἐν χρήσει ἕτερος τύπος. α) τοῦ στρίζω· ὅθεν τὸ Λατ. strideo. β) τοῦ, στράγγω· ὅθεν τὸ Λατ. stringo.

Σ τ ρ έ φ ν ός, ἡ, ὄν· ὡς τὸ, σφιγρός, στιβαρός. Πυκνός, σφιγκτός, στερεός. Ἀνάλεκτ. 2) συνεστραμμένος. 3) ἐκ τοῦ στερός, στερόδός, στέριφος, στεριφνός, στριφνός, ἀντί τοῦ, σκληρός (γράφεται καὶ, στρυφνός). ὅθεν

Σ τ ρ έ φ ν ος, ὁ. Ἰσχύς, δύναμις, νεῦρον. Ο'. παρὰ Σουίδᾳ ἀντί τοῦ, ἰνώδης σάρξ.

Σ τ ρ έ φ ν ό ω, ὡ, ἄσω (στριφνός). Στριφνὸν ποῖω.

Σ τ ρ ο β α ν έ κ ος, ὁ, ἡ. Ἡ τῷ στροβίλῳ νικῶσα. Ἡσύχ.

Σ τ ρ ο β α ν έ σ κ ος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, τρίπους.

Σ τ ρ ο β έ λ ο β έ φ ε ρ ος, ὁ, ἡ, καὶ

Σ τ ρ ο β έ λ ο κ ο μ ά ω, ὡ, — στροβιλοκομάω, καὶ στροβιλοδέφαρος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Σ τ ρ ο β έ λ ός, ἡ, ὄν· — στροβίλος, στροβίλος. Ἡσύχ.

Σ τ ρ ο β ές, έως, ὁ (στροβέω). Ἐργαλειὸν τι τοῦ γναφῆς, κύλινδρος πρὸς τὸ στρέφειν καὶ περιάγειν τὰ γναφόμενα. Σχολ. Ἀριστοφ.

Σ τ ρ ο β έ ω, ὡ, ἡσώ (στροβός). Περιάγω, περιστρέφω στροβέον, ἢ εἰς σχῆμα κύκλου περιφέρω, στρεφογυρίζω. Ἀριστρ. καθόλου δὲ ὡς τὸ στρέφω. Γυρίζω τι τριγύρω, καὶ μεταφορ. δυναστικῶς καὶ ὀρμητικῶς κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, καὶ ἀπλῶς ἀντί τοῦ ταράττω, κινῶ, περιφορῶ, καταπονῶ. Φώτ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχου· »νόσος· ἐστροβήσῃ τὴν Ῥώμην, τὴν Ἰταλίαν· ὅθεν

Σ τ ρ ό β η λ ος, ὁ, — στροβίλος· καὶ

Σ τ ρ ο β η λ ός, ἡ, ὄν. Περιεστρεμμένος, στρεφογυρισμένος, ἢ, βιαίως κεννημένος. Λουκιαν.

Σ τ ρ ο β έ λ έ α, ἡ, — στροβίλος· σημετ. δ'. Ὁ καρπὸς τῆς πίτους. Φίλοξ. Γλωσσ.

Σ τ ρ ο β έ λ έ ω, ὡ, ἡσώ, — στροβιλίζω.

Σ τ ρ ο β έ λ έ ω ν, ὄνος, ὁ (στροβίλος, σημετ. δ'). Τόπος περιεκτικῶς στροβίλου, πιτύου.

Σ τ ρ ο β έ λ η, ἡ. Μοττὸς ἐκ νημάτων πανίου συνεστραμμένος στρογγύλος καὶ μακρύς. Ἰππ.

Σ τ ρ ο β έ λ έ ζ ω, ἰσώ (στροβίλος). ὡς τὸ, στροβέω, στρέφω. Φίλ. Θεισσ. καὶ Ἀθήν.

Σ τ ρ ο β έ λ έ ν ος, ἰνη, ἰνον (στροβίλος σημετ. δ'). Ὁ ἐκ στροβίλου ἢ πίτους ὄν. Διοκορ.

Σ τ ρ ο β έ λ ι ο ν, τό· ὑπόκορ. τοῦ, στροβίλος.

Σ τ ρ ο β έ λ έ ι τ ης, »ἴνος«, ὁ. Ὁ διὰ κόκκων, κουκουτζίων, στροβίλου κατεσκευασμένος.

Σ τ ρ ο β έ λ ο β έ φ ε ρ ος, ὁ, ἡ (στροβίλος, βλέφαρον). — ἐλικοβλέφαρος. Ὀρφ. Λήθ.

Σ τ ρ ο β έ λ ο ε ι ό ής, έος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶρ. στροβιλοειδής (εἶδος). Ὁ στροβίλου εἶδος ἔχων, στροβίλος ὅμοιος, κωνοειδής. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.

Σ τ ρ ο β έ λ ο κ ο μ ά ω, ὡ (στροβίλος, κομάω). ἔχω κατατὰρ καλλιὰ.

Σ τ ρ ό β έ λ ος, ὁ (στροβός, στρέφω). Πᾶν τὸ περιστραμμένον, στρογγυλόμενον, ἢ περιστρεφόμενος σῆμα· ἄρα α) τροχός, βόμβος, φοῦρολα. β) ἀνεμοστροβίλος, καὶ δίνη ὑδάτος. γ) εἶδος ἀρχήσεως. Πολυδ. δ) ἡ πίτις, πεύκη, κοκκινομαριά· καὶ ὁ καρπὸν αὐτῆς τε καὶ ὅλων τῶν τοιούτων στροβιλοφόρων φυτῶν. Λοδ. Φρύνη. ε) ἐνώπιον γυναικῶν κωνοειδές, ὡς τὸ, κόκκος (τὸ ἴωτα συνήθ. μὲν μακρόν· παρὰ Κριναχ. δὲ, καὶ ὡς βραχεῖ)· ὅθεν

Σ τ ρ ο β έ λ ός, ἡ, ὄν. Ἐστραμμένος, στρογγυλευμένος· ἔτι δὲ καὶ, κύκλω στρεφόμενος.

Στρουθίων, υνος, δ. ὡς τὸ, στρουθοκάμηλος.
 Στρουθοβάλανοι, οί. Ἐπίπλαστον ἔθνηκιν ὀνομα, παρὰ Δουκιανῷ ἄλλ. ἰστορ.
 Στρουθοκάμηλος, ὁ, καὶ ἡ. Εἶδος ὀρνέου μεγάλου, ὁμοίον κατὰ τὸν λαίμην τῇ καμήλῳ.
 Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλῇ). Ὁ κεφαλὴν στρουθοῦ ἢ στρουθοκαμήλου ἔχων· ὅθεν, φορὸς τὴν κεφαλὴν, δρυκέφαλος. Πλούταρχ.
 Στρουθόπους, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ στρουθοῦ πόδας ἔχων, ἦτοι μεγάλους, ἀχρεῖους, τρόπον τινὰ ὡς τὸ στρουθοκάμηλος, ἢ πολλὰ μικροὺς, ὡς τὸ στρουθίον. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὅρν. ἐκ τοῦ
 Στρουθός, καὶ ἡ. Πᾶν μικρὸν πτηνόν· καὶ ἐξαίρ. τὰ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ, σποργίτης, λεγομένου· καὶ ἐπομένως αὐτὸς ὁ σπουργίτης· ἐτι δὲ τοῦτο, μικρὸν πετεινὸν λευκόρακιν κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν φωνὴν αὐτοῦ εἰς τὰς τρύπας τῶν ταύων. Ἰλ. ὁ Διοχὺς. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν ἁετὸν· ἐστι δὲ τὸ δρυνηθάρων τοῦτο ὀχευτικὸν πολύγωνον. Ἀθήν. «καὶ οἱ στρουθοὶ δὲ εἰσιν ὀχευτικοί»· διὸ καὶ Τερψικλῆς «ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι»· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ἀντί τοῦ, καταφάγεαι καὶ λάγνους. 2) «ἢ στρουθός». Ἀριστοφ. «ἢ μεγάλη στρουθός», τὸ μέγαλον πτηνόν, στρουθός, ἢ στρουθοκάμηλος· παρ' Ἡροδ. «στρουθοὶ καταχθῖνοι»· παρὰ μεταγνῆ. «στρουθὶ χειρσαῖται». Ξενοφ. καὶ «στρουθός», Ἀραβικὸς, Λυθικός. 3) στρουθός, ἡ· τὸ φυτόν στρουθίον. Θεόφρ.
 Στρουθός, ἄτκ. ἀντί, στρουθός. Ἀριστοφ. ὅθεν
 Στρουθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ στρουθοὺς ἢ πτηνὰ τρώγων, ἀπ' αὐτῶν τρεφόμενος.
 Στρουθοφῶς, ὁ, ὅν. Ὁ μὲ πτηνὰ, στρουθοῦς κεντημένος ὡς παρ' Ἀθηναίῳ «στρουθοὶ ἐλίγματα».
 Στρούχαιες, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας.
 Στροφάδες, αἱ «νήσοι». Δύο μικραὶ νῆσοι, μετσηβρινῶς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλευταὶ καλούμεναι, ὅπου διέτριβον αἱ Ἀρπυαί. Ἀπολλών. Ρόδ. Στροφάδες δὲ ὀνομασθήσαν ὅτε αἱ Ἀρπυαὶ διακόμεναι ἐστράφησαν αὐθις εἰς αὐτάς.
 Στροφαῖος, ὁ (στροφεὺς)· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς παρὰ τῷ στροφεῖ τῆς θύρας ἰδρυμένος, θυρωρὸς, φύλαξ τῶν θυρῶν. 2) ἐπίθ. αἶα, αἶον (στροφή)· πανούργος, ἀπατηλός. Ἀριστοφ.
 Στροφάνιος, ὁ. Θεσθάλως τις· παρὰ Θουκ.
 Στροφαλίχης, ἴγρος, ἡ (στρέφω, στροφαλίζω). Κυκλοειδὲς κίνησις, στροφός, συστροφή, π. χ. «κονίης» συστροφή κονιορτοῦ, ἀελλα. ὡς τὸ, συστροφή. Ἰλ. 2) κυμπύλλωμα, καμπή, τόξον· ἐτι δὲ ἡ τροχία, περίοδος τῶν ἀστέρων. Ἀρατ. 3) πᾶν τὸ στρογγυλοειδὲς ἢ κυκλοειδὲς· π. χ. ὁ τυρός· ὡς παρὰ Νικάνδ. «στροφάλινγ γάλακτος ξηροῦ». 4) ἐκεῖνο, περὶ ὃ στρέφεται τι· π. χ. ὁ τῆς ἀμάξης ἄξων, ὁ στροφεὺς τῆς θύρας. κτλ.
 Στροφαλίχης, ἴσιν· κατ' ἐπέκτασιν καὶ παραγ. τύπος τοῦ, στρέφω. Ὅδυσ. ὅθεν
 Στροφάλος, ὁ. Ὁ βέμβιξ, ἡ φοῦρλα. 2) ὁ Νικήτ· καλεῖ οὕτω καὶ μέρος πολιορκητικῆς τιнос μηχανῆς, ἔνθα παρατάσσει καὶ τὸ σφενδόνη, καὶ λόγος· πῖθιν. ἢ κόπη, τὸ χεροῦλι.
 Στροφάς, ἄδος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ γυρίζων, κύκλῳ ὁδῶν, συστρεφόμενος, περιτρέχων μίαν διαρισμένην ὁδὸν, τροχίαν· ἐξαίρ. ἐπὶ ἀστέρων. Σοφ. 2) ἐντομὰ τινα καλοῦν. οὕτω, διὰ τὸ, συνεχῶς στρέφεσθαι ὡς καὶ ὁ Ἀρατ. καλεῖ οὕτω τοὺς Γερανούς, ὁῖοι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀνεχώρησαν.
 Στροφάω, ὦ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί, στροφάω.

Στροφεῖον, τό (στρέφω). Ἐργαλεῖον, δι' οὗ περιστρέφουσιν τι· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς θεατροῖς τὸ μέγεθος, ἔνθα οἱ ἥρωες ἐξαίφνης παρίσταντο εἰς τοὺς θεατάς, ἢ ἐγίνοντο ἀφαντοί. Πολυδ. 2) παρὰ Ξενοφ. καὶ Πολυδ. τὸ ἐστραμμένον σχοινίον, ἦτοι τὸ κλωστόν. 3) παρὰ Δουκιαν. ξυλινὸς τις κύλινδρος, δι' οὗ περιστρέφονται τὰ καλῶδια, παράγια (γούμενα).
 Στροφεὺς, ὁ, ἡ (στροφῆς). Ὁ κλῶ, σπόνδυλος. Πολυδ. 2) ῥεζὲς τῆς θύρας. Δουκ. παρθ. στροφύγξ. 2. σημειο.
 Στροφῆι, ὦ. ὡς τὸ, στρέφω, μεταβτ. καὶ ἀμετβ. 2) ἔχω κοψίματα τῆς κοιλίας· περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ
 Στροφῆ, ἦς, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν ὅλα κἀκείσε, τὸ γυρίζειν ἀνάπικλιν, ἀνω κάτω, ἢ ἀλλῶως, καὶ ἐπὶ τῶν ὥρων τοῦ χρόνου. Πλάτ. 2) ἐν τῇ δραματικῇ ποιητικῇ λέγεται στροφή τὸ γύρισμα τοῦ χοροῦ πρὸς τοὺς ἀκροατάς, ἢ ἡ ὥρῃ αὐτοῦ· ἐν γένει ἢ ἐνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν μετρικὸν ὄλον, ὡς καὶ ἀντιστροφή, ἢ ἀνταποκρινόμενη ὥρῃ. Ἰπομν. εἰς Ἀριστοφ. παρὰ Πινδ. δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν κίνησις τοῦ χοροῦ· ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἀντιστροφή· ἴδε Μ. Ἐτ. ἐν Λεξ. προσώδων. 3) ὁ συμπληρωμένος καὶ σολῆς, δολερὸς λόγος, πικρουργία, μηχανεῦμα· καὶ μάλιτα· πλῆθ. Πλάτ. 4) παρ' Ἡσυχ. ἀντί, ἀστραπή.
 Στροφιγύσειδης, ἔς (εἶδος). Ὁ εἶδος στροφίγγος ὢν. ἐπὶρ. στροφιγγοειδῶς. Μαθημ. πλῆ. ἐκ τοῦ
 Στροφύγξ, ἴγρος, ἡ (στρέφω). ὡς τὸ, στροφεὺς, σπόνδυλος. 2) πᾶς πασσαλίσκος, ἢ πᾶν ἐμβολὸν κανοειδές, ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζομενον σῶμά τι, περιστρέφεται. Εὐρ. ἐξαίρ. ὁ ῥεζὲς τῆς θύρας. 2) στούνωμα, τὸ ὁποῖον ἐμβολῶμεν, ὅταν στούνονμεν σωλήνα τινὰ, ἢ βίδα, ἐπιστόμιον, ἐμβολεὺς (πύρρος, πυθρίον, τύλος). Σχόλ. Ἀριστοφ. ὁ Ἀριστοφ. λέγει ἐτι καὶ «στροφίγγα γλώσσης», τὸ εὐστρόφον αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ, στρέφειν καὶ πανουργεῖσθαι (παρὰ Πλουτρχ. ἄρσιν. ὁ στροφίγξ, ὁρθότερον ἴσως).
 Στροφίη, ἡς, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλίμ. εἰς Διῶλ.
 Στροφικός, ὁ, ὅν (στροφή). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στρέπειν· ἐξαίρετως ἔλεγον στροφικά τῶν σπερμάτων, μερικὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα, ἀνθούνα ἐτι, ἐπαρὰχόνοντα, ἀνατρεπόμενα μὲ τὸ ἄροτρον, διὰ τὰ χρησιμεύουσιν ὡς κοπρὰ διὰ τοὺς κήπους. κτλ. 2) (στροφή σηματ. 2) Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς στροφάν.
 Στροφίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, στροφός. Γυναικεὺς μικρὸς δεσμός περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξαίρ. περὶ τὸ στήθος, ὡς τὸ στήθδεσμον, ἢ περιμαστίδιον· παρ' Ἡσυχ. «στροφίγη ζώνη» καὶ Φώτιος· «στροφύλλο ζωνάριον». 2) κεφαλοδέσμιον τῶν ἱερῶν, ὁ καὶ ἰσοδυαμεῖ τῷ, κιάριος, καὶ μίτρα· ἔφερον δὲ τοῦτο ὡς στολισμὸν οἱ ἱερεῖς. Πλούταρχ. ὁ Ἰώσηπ. λέγει τοῦτο «ζώνην διακένως ὑφασμένην».
 Στροφίος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατήρ τοῦ Σκαμανδρίου. Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Κροίσου, βασιλεὺς Φωκίδος, καὶ ἀνὴρ τῆς Αναξιβίας ἀδελφῆς Ἀγαμέμνονος, ἐξ ἧς ἐγέννησαν τὸν Πυλάδην. Πινδ. 3) υἱὸς Πυλάδ. καὶ Ἠλέκτορ. καὶ ἕκγονος τοῦ προτέρου. Πανσ.
 Στροφίς, εἰς, ὁ (στρέφω)· παρὰ Κομ. Ὁ εὐστρόφος, εὐκίνητος καὶ ἀγχιέστροφος ἐν τοῖς πράγματι· ἀνθρωπος, ὁ ἐστὶ, πανούργος, ἀπατηλός, δόλιος. Ἀριστοφ. καὶ Ὀδ.
 Στροφίς, ἴδος, ὁ ὑποκορ. τοῦ, στροφός. = στροφίον. Εὐριπ. κίμαντων στροφίδες.
 Στροφοδινεῖω, ὦ, ὡς τὸ, στρεφιδινεῖω. Δισχ.

Στρωφολογία, ἡ (στρέφω, λέγω). Ἡ ἐν τῷ ὁμιλεῖν στροφή τῶν λόγων, πανουργία, ἀπάτη.

Στρωφομαί, οὔμαι, ὥσονται παθ. Στρώφον ἀπὸ κοψίματα πάσχω. Δισκορ. (τὸ ἐνεργ. στρωφῶν οὐχ εὐρηται) ἐκ τοῦ

Στρώφοι, ὁ (στρέφω). Σχοινίου ἐστραμμένον, εἴ-
του κλωστὴν λωρίον ἢ σχοινίου ἢ τι τοιοῦτον ἐκ
δέρματος, ἡ ἐκ λίνου, ἡ ἐξ ἐρίου, σχοινίον, τριχί-
α, δερμὴς, ζώνη, καὶ κάθε πλεκτὴν, πλεξίδα, βόστρι-
χος· «ἐν δὲ (πῆρῃ) στρόφος ἦεν ἀορτήρ», δέμα,
ἥτοι συνεστραμμένον σχοινίου, ἡ λωρίον. Ὀδύσ.
ἐν Ὀδύσ. Μ. 51. «πεῖρατα» σημαίνει κυρ. πρῶμα
τι διὰ τείλιγμα, σπάρανον παρ' Ἡρόδ. σκοινίου
ἡ κάλυσ (σφόρα). παρ' Ἡσυχ. ἀντί τοῦ, παρ' ἡ-
μῖν χυδαῖστί «σινζίμια». παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. ὡς
τὸ, στρόφιον. Δερμὸς ἡ κόσμος τῆς κεφαλῆς. 2)
κόψιμον ἡ πόνος τῆς κοιλίας κατὰ τὸν ὀμφαλόν,
κόλικας. Γαλην. καὶ Αἰρίστορ. 3) ὁ συμπεπλεγμέ-
νος καὶ δολερὸς λόγος· ὅθεν

Στρωφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος στρόφω, στρω-
φον εἶδος ἔχων. Τὸ παρ' Ἱππκρ. «Οὐρα στρω-
φώδεα», ἀναγν. «στροφιώδεα», ὁρθότερον.

Στρώφωμα, τό. = στρόφιγξ. 2. σημε. ὅθεν

Στρωφώματιον, τό, ὑποκορσ. τοῦ, στρώφωμα.

Στρωφώτης, ὁν (στρωφῶμαι). Δυνάμενος
στραφῆναι, ἡ στρεφόμενος. 2) κοχλιοειδής.

(Στρώω, ἄχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται
τινὲς χρόνοι τοῦ, στρώννυμι, στρονύννυμι.

Στρώζω, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ τρύζω.

Στρώμη, ἡ. Πόλις τῶν Θασίων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ
τοῦ Αἰσίου ποταμοῦ, νῦν Στρώμη. Ἡρόδ.

Στρώμωρος, ὁ. Κατοικός τις τοῦ δήμου τῶν
Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστ. Ἀχαρν.

Στρωμονία, ου, ὁ, μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ ἀνεμος.
Στροδὸς καὶ χειμέριος ἀνεμος ἐν Θράκῃ, πνέων
βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποτμ. Ἡρόδ.

Στρωμονίης, ὁ, ἰωνκ. ἀντὶ Στρυμονίας.

Στρωμονικός, ἡ, ὁν. Τοῦ Στρυμόνος ἡ παρὰ
τῷ Στρυμόνι ὄν· «ὁ Στρ. κόλπος», ὁ νῦν, κόλπος
τῆς Κοντέσσας, ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Στρωμόνιος, ἐκ, ἰων. Τοῦ Στρυμόνος. «ὁ Στρυ-
μόνος πόλις», = Ῥήσος. Εὐρπ. Ῥῆσ.

Στρωμόνις, ἡ· ἰδιαίτ. Σηλκ. τοῦ Στρυμόνος.

Στρώμοξ, οκος, ὁ. Ἐλλόν μεμηχανημένον ἐν τοῖς
ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκλιψιν.

Στρώμω, οὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάδρου, καὶ
γυνὴ Λαομέδοντος. Ἀπολλοδ.

Στρωμῶν, ὄνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρά-
κης, ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δι' οὗ ἐ-
χωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θρά-
κης. νῦν Ἰκάρ, Ἡσδ. Ἡρόδ. Ἀπλδρ.

Στρωνύζω. = στρηνύζω. ὅπερ ἴδε.

Στρωφνός, ἡ, ὁν. (στύφω). Ὀξύς, δριμύς, τρα-
χύς, ξυνός, στυφός. Αἴετ. 2) μεταμορφ. ἄνθρω-
πος αὐστηρὸς, σκυθρωπὸς, μισάνθρωπος, σοβαρὸς,
δυσκόλης, δύσκολος, δυσάρεστος, ιδιότροπος,
Ἀρστλ. παρὰ Ξενοφ. στριφνός· ὅθεν

Στρωφνότης, ἡ. Ἡ στυφή, ξυνή γεύσις. Πλούτ.
2) μεταφρ. τὸ αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τοῦ πο-
λιτευματος τὸ στρυφνὸν τοῦ ἥθους· τὸ ὅξυ καὶ
δητικὸν ἢ δριμύ τοῦ λόγου. Διον. Ἀλικ.

Στρωφνώω, ᾶ (στρυφνός). Στρυφνὸν ποιῶ ἐν
γένει, ὡς τὸ, στύφω. Πλούταρχ.

Στρώχνη, ἡ, ὡς τὸ, στρώχνος, ὅπερ ἴδε.

Στρώχων, τὸ, ὡς τὸ, στρώχνος, ὅπερ ἴδε.

Στρώχνος. ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Γαλ. morelle. Ὁ

Δισκορ. περιγράφει τέσσαρα εἶδη τούτου· τὸ πρῶ-
τον λέγεται «Στρώχνος κηπαῖος», solanum bor-
tense, καὶ φέρει ἐδάδιον κυρτὸν εἰς εἶδος ῥα-
γῶν, τῶν ὁποίων τὴν συνάδην καὶ γλυκεῖαν γεύσιν
ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. ἰ. 37.) Βουκόλος παρα-
βάλλει μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἐρωμένης του·
«Ἄ· φωνὰ δὲ τρύχνα», ἀντί, στρώχνη, Δωρικ.
παρ' ἡμῖν, μελιτάνα, μελισσάνα, καὶ μελιγέανα.
Τὸ δευτέρον καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου Physa-
lis alkikengi. Τὸ τρίτον καλεῖται «Στρώχνος ὑ-
πνωτικός» καὶ ὑπὸ Λιν. Physalis somnifera,
Θεόφρ. Τὸ τέταρτον καλεῖται, «Στρώχνος μανι-
κὸς», παρὰ δὲ Θεοφρ. καὶ, «Θρόνα», καὶ ἔστιν
ἡ τὸ τοῦ Λινναίου, atropa belladonna, ἡ ἄλλα
τούτω συγγενὲς εἶδος, ἀν καὶ οἱ παλαιοὶ ὁμιλοῦσι
περὶ τῆς φαρμακερᾶς μόνου τούτου ῥίζης, οὐχ
ὅτι καὶ περὶ τῶν ῥαγῶν ἴδε καὶ τρύχνος.

Στρώμα, ατος, τό (στρώννυμι). Πᾶν ὅτι στρώ-
νεται κατὰ γῆς, ἡ τίθεται ὑποκάτω καὶ ἐπάνω
αὐτοῦ κεῖται ἡ κάθηται τις, ἄρα, στρωμνὴ, κoi-
τη. Θεογν. παρὰ Ξενοφ. ἐπίσκαμμα, σκέπασμα τῶν
ἱππῶν· ἔξαιρ. τὰ κατὰ τῇ τραπέζῃ στρωννύμενα
ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατακλίνονται, ἡ τὰ τῆς τραπέ-
ζης ἐπιβλήματα (τραπεζομάνδυλα). Ἀθην. καὶ
ἐντεῦθεν 2) ἐκάλουν οὕτως ἔτι καὶ βιβλία τινα,
περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων πραγ-
ματευόμενα. Κλήμ. Ἀλεξ. 3) παρὰ Πολυάινω
«σώματα γεφύρας πεπηγότα», οἱ ὑποκάτω τῆς
γεφύρας πάσσαλοι ὅθεν

Στρωματεὺς, ὁ, ὡς τὸ, στρώμα, 1. καὶ 2.
σημτ. Κλήμ. Ἀλεξ. 2) ἰχθύς τις πλατύς καὶ ποι-
κλός, Ἀθην. εἰστέτι ἀδιόριστος. ὁ Λινναῖος ὁμοῦς
ἐφύλαξε τὸ ὄνομα. 3) παρὰ μεταφρ. ὡς τὸ,
στρωματόδεσμος, Lob. Φρόνυχ.

Στρωματίξω, ἰσω (στρώμα). = στρώννυμι,
παρ' Ἡσυχ. «στρωματίζειν, ἐπιστάττει ὄνομα».

Στρωματίτης, ου, ὁ. Ὁ συνιστάμενος εἰς στρώ-
ματα ἡ μετὰ ὁποῖα βοηθεῖται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον,
π. χ. «ἐκranος στρωματίτης»· ῥεγενές, εἰς τὸν
ὁποῖον ὁ ξενοδόχος ἐδίδε τὰς τραπέζας καὶ τὰ
τραπεζομάνδyla.

Στρωματόδεσμον, ου, τὸ, καὶ

Στρωματόδεσμος, ὁ (δεσμός). Λινὸς ἡ δερ-
μάτινος θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώμα-
τα, καὶ συνέδεον αὐτὰ καὶ μετεκρίμιζον, ὅπερ
ἦν ἔργον τῶν δούλων, καὶ ὁ περιδεδεμένος φά-
κελος τῶν στρωμάτων, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁδοιπό-
ρος τις μετ' αὐτοῦ. Πλάτ. ὁ Φρόνυχος ἔχει· «στρω-
ματεὺς, ἀδόκιμον στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ
δόκιμον». παρ' Ἀθην. κεῖται τὸ, στρωματεὺς,
ἀντὶ τοῦ, τραπεζομάνδyλον, ἡ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ
ἐστρωμένη θόλη. ὁ Ξενοφ. καλεῖ «στρωματέα»
καὶ τὸν λινὸν θύλακον· (σακκίον ἢ Τουρκ. χαράρ,
τζουβάλιον).

Στρωματόθηκη, ἡ (θήκη). ὡς τὸ, στρωμα-
τόδεσμος. 2) ἐπίσκαμμα, σαγκάριον. Νικτ. Χρν.

Στρωματοφύλαξ, ὁ. Ὁ τῶν στρωμάτων φύ-
λαξ· ὁ τὴν ἐπιστάσιαν τῶν στρωμάτων, καὶ εἰς
τὰ τῇ τραπέζῃ ἀνήκοντα ἔχων. Πλούτ.

Στρωμνὴ, ἡ. Στρώμα, κλίνη, κοῖτη, Ξενοφ. καὶ
ἀντὶ τοῦ ἐπιβλήμα, σκέπασμα. λέγεται δὲ κυ-
ρίως στρωμνὴ καὶ στρώμα, τὰ ἐν τῇ κλινῇ ἢ
πιπλᾷ, τάτε ὑποκάτω τιθέμενα, καὶ τὰ ἐπικα-
λύμματα, ἔτι καὶ τραπεζομάνδyλον. ἐκ τοῦ

Στρώννυμι, στρώσω, κατὰ μετάθεσιν γραμμά-
των ἐκ τοῦ, στρονύννυμι, σχηματισθῆναι. ὅπερ ἴδε.

τρω ν ν ύ α, στρώσω ὡς τὸ, στρώννυμι.
 τρω ν ν ύ ς, ὁ. = λαγώς, κυρίως = εὐναίος,
 ὅστις κάθεται ἐν τῇ φωλεᾷ του.
 τρω σ ι ς, εὖς, ἡ (στρώννυμι). Τὸ στρώνειν, ἐ-
 πιβάλλειν, καπλατίζειν. στρώνειμον. »ὀδῶν.
 τρω τ ῆ ρ, ἥρος, ὁ (στρώννυμι). ὡς τὸ, στρώτης.
 2) στρατῆρας» τὰ μικρὰ δοκίδια, τὰ ἐπάνω τῶν
 δοκῶν ἐγκρασίως τιθέμενα, καὶ ἅπερ ἡδυνάτο
 τις, ἐν τῷ δοματίῳ κείμενος καὶ πρὸς τὰ ἄνω
 βλέπων μετρησάν καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφραστος περὶ
 τινος μεθύσου λέγειν »ὅταν μὴ δύνηται τις τοὺς
 στρατῆρας ἡ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν» 3) ἐπὶ »στρω-
 τῆρες», καὶ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὁρόφωσιν
 πεποιημένον, ὃ ἐστὶν αἱ μικραὶ δοκίδες (τὰ στη-
 μονάρια), αἱ ἐπάνω τῶν μεγάλων δοκῶν κείμε-
 ναι, ἐφ' ὧν καὶ αἱ πλάκες, ἡ αἱ κεραμίδες τῆς
 ὁροφώσεως κεῖνται. Φίλων. Πολιορκ.
 τρω τ ῆ ρ ῥ ἰ δ ι ο υ, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, στρωτήρ.
 τρω τ ῆ ς, ου, ὁ (στρώννυμι). Ὁ τὰς στρωμνὰς
 εὐθετῶν ἔξαιρ. ὅστις στρώνει ἡ βάλλει τὰ στρώ-
 ματα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἡ εἰς τὴν κλίνην. Πλούτ.
 τρω τ ὅ ς, ἡ, ὅν (στρώννυμι). Ἐστρωμένος, ἐ-
 φαπλωμένος, ἡ ἐν τῷ στρώματι κεκαλυμμένος,
 ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ κείμενος. Ἡσιόδ.
 τρω φ ᾶ ω, ὦ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ στρέφω.
 Στρίφω, γυρίζω, ἰλ. »ἠλάντα στρωφῶσαι,
 γνέθουσιν» παθ. στρωφᾶσθαι, γυρίζω που. ἰλ. 2)
 οὐδέτ. στρωφᾶν ἀντὶ στρωφᾶσθαι. Ὀππικαν.
 τυ θ ᾶ υ ᾶ, καὶ συκοπ. στυμνᾶ, ὡς, σεβανᾶ, συγκ.
 σεμνᾶ, ἡ, στυγανᾶ καὶ συγκ. στυγνᾶ, Ἡούχ.
 τυ θ ῆ ῥ ᾶ, ἡ. Stuber. Πόλις τῆς Μακεδονίας,
 μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Ἐργύνης ποτμ. Πολθ.
 τυ γ γ υ ὅ ς, ἡ, ὅν (στυγέω). ὡς τὸ στυγνός. Αἰσχίν.
 »Κῆρ στυγανῆ», μέλαινα, φρικτὴ τύχη.
 τυ γ γ ῶ ρ, ορος, ὁ, ἡ. (στυγέω, ἀνὴρ) ποιητ.
 Ὁ μισῶν καὶ ἀποστρεφόμενος τοὺς ἄνδρας ἡ τὸ
 ἀνδρικὸν γένος. Αἰσχύλ. Προμ.
 τυ γ γ ᾶ ῥ, ἄχος, ὁ (στυγέω). ἐγκαλεῖτο οὕτως ὁ Ἀ-
 θηναῖος στρατηγὸς Εὐκράτης, ἀντὶ τοῦ, στυγερός,
 ἡ στυγητὸς, διὰ τὸ μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν,
 ὡς δωροδόκος καὶ προδότης. Εὐστάθ. ἐν Ὁδυσ.
 ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. πρέπει νὰ λέγη-
 ται, στυπάξ, ὅπερ ἴδε.
 τυ γ γ ε ρ ὅ ς, ἂν, ὅν, καὶ ἐπὶ ρ. ρῶς (στυγέω). Με-
 σσητὸς, βδελυκτὸς ὅθεν καὶ, ἐπὶ ρῶς, φρικτὸς,
 ἐκπληκτικὸς, χαλεπὸς, ἀποτρόπαιος. ἰλ. ἔτι δὲ καὶ
 ἀντὶ τοῦ, στεγανὸς, κατηφής, λυπημένος, ἡ ὁ στυγα-
 νὸν ποίων τινα, Σλίθων, πικραίνων, ἰλ. ἐν γένει,
 δυστυχής, ἐπείτε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Αἰσχλ.
 Μετὰ δὲ δοτ. ἐχθρικός, δυσμενής πρὸς τινα.
 ἰλ. ὅθεν
 τυ γ γ ε ρ ὅ τ ῆ ς, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα,
 ἡ ποιότης τοῦ στυγεροῦ, ἀμφθ.
 τυ γ γ ε ρ ὶ π ῆ ς, εος, ὁ, ἡ (ὥψ). Ὁ κατηφῆς, μισητὴν,
 φρικτὴν ὄψιν ἔχων, ἡ ῥίπτων βλέμματα ἀπαί-
 σις, ἐπὶ θ. τοῦ ζήλου, φθόνου. Ἡσδ.
 τυ γ γ ε ρ ω π ὅ ς, ὁ, ἡ, ποιητ. ὡς τὸ, στυγερώ-
 πης. 2) οὕτινος ἡ ὄψις εἶναι βδελυκτὴ, μισητὴ,
 σιχαμερᾶ, φρικτὴ, στυγερά.
 τυ γ γ ῶ ω, ὦ, ἥσω. ὁ Ὀρμ. ἔχει ἐκ τινος ἄχρ.
 πρωτοτύπου ΣΤΥΓΩ ἡ ΣΤΥΓΩ, ἄχρ. ἂ. ἔστυνεα,
 εὐκτ. στυξαίμι, ἄχρ. β. ἔστυνον (Στύξ, Στυγός).
 Μισῶ, βδελύττομαι, τρέμω τινα, αἰτικ. Ὀρμ.
 καὶ Ἡσ. Ἡρόδ. ἐνίοτε ἀπλῶς, ἄνευ πτώσεως ἀντὶ
 τοῦ, φοβούμαι, συστέλλομαι, μετ' ἀπαρμυρ. ἰλ.
 2) κἄμνω μισητὸν, ἡ φρικτὸν, τινί τι. Ὁδ. »Τῷ

κίτεφ στυξαίμι μένος καὶ χεῖρας», παρὰ δὲ
 μεταγυστ. ποιηταῖς, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. ἔχει ὁ
 ἀνμ. ἄχρ. ἂ. ὅστις παρ' Ὀρμ. σημαίνει κυρίως
 φρικτὸν ποιεῖν· πάλιν τὴν συνήθη σημ. τοῦ, μι-
 σεῖν, φοβεῖσθαι κ. τ. λ. ὅθεν
 Σ τ ὺ γ η μ α, ατος, τό. Μίσος ἀποστρεφῆ. Εὐριπ.
 2) τὸ μίσους καὶ ἀποστρεφῆς ἀντικείμενον καὶ
 Σ τ ὺ γ η τ ὅ ς, ἡ, ὅν. Χαλεπός, φρικτός, ἄξιος μί-
 σους ἡ ἀποστρεφῆς. Παῦλ. καὶ Αἰσχ. ἐνθα ἔστι
 κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ.
 Σ τ ὺ γ ι ο ς, ἰα, ἰον, καὶ παρὰ Τραγ. ὁ, ἡ (Στύξ).
 Εἰς τὴν Στύγην ἀνήκων, ἡ ἐξ αὐτῆς ὄν. 2) καθό-
 λου, ὡς τὸ, στυγός. Πλούτ. »ἡμέτερος ἀποφράς καὶ
 στυγίος», φρικτὴ, ἀποτρόπαιος.
 Σ τ ὺ γ ν ᾶ ῥ ᾶ, ἄσω (στυγνός). Εἰμί ἡ γίνομαι πε-
 ρίλυπος» ἔξαιρ. ἐπὶ τεθλιμμένον καὶ λυπημένον
 ἀνθρώπου, σκυθρωπάζον, γίνομαι κατηφής, σοβα-
 ρός, ἔχω βλέμματα κατηφῆ, ἡ ὀργίλα.
 Σ τ ὺ γ ν η, ἡ. Μία τῶν Δαναϊδῶν φονεύσασα τὸν
 μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα. Ἀπολόδρ.
 Σ τ ὺ γ ν ο π ο ἰ ὅ ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ στυγνὸν, ἥτοι λυ-
 πημένον, ἡ σκυθρωπὸν ποίω. Σφκλ. ἐκ τοῦ
 Σ τ ὺ γ ν ὅ ς, ἡ, ὅν (στυγέω). Κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ
 τοῦ στυγανός. Λυπούμενος, κατηφής, τεθλιμμέ-
 νος. »ἔμμα στυγνόν», Σολὼν, λυπημένον. Ξενοφ.
 »ὄραυν στυγνὸς ἦν» ἐνθα ἀντικ. τῷ, φαιδρός.
 2) = στυγερός, στυγνοποιός. Σφκλ. ὅθεν
 Σ τ ὺ γ ν ὅ τ ῆ ς, ητος, ἡ. Κατήφεια, λύπη, Σλίψις·
 ἐν γένει, ἡ Σλίβερά, κακὴ ὄψις ἐνὸς πράγματος,
 π. χ. ἀκαλλιεργήτου τόπου. ἰακ. Φιλοστρ.
 Σ τ ὺ γ ν ὅ χ ρ ο ς, ὁ, ἡ (χρῶ). Ὁ στυγνὴν χρῶν,
 λυπηρὰν ἡ μέλαιναν ὄψιν ἔχων. Νικήτ. Χρυ.
 Σ τ ὺ γ ν ὅ ω, ὦ (στυγνός). Κατηφῆ ἡ λυπημένον
 ποίω. παθ. εἰμί ἡ γίνομαι κατηφής.
 Σ τ ὺ γ ν ὁ ῥ ἔ μ ν ι ο ς, ὁ, ἡ (στυγέω, δέμνιον). Ὁ μι-
 σῶν, ἀποστρεφόμενος τὴν ὑπανδρείαν ποιητ.
 Σ τ ὺ γ ν ὁ ῥ ἔ μ ν ο ς, ὁ, ἡ ὡς τὸ, στυγοδέμνιος.
 Σ τ ὺ γ ο ς, εος, τό (στυγέω, στυγνός, στύξ) Μίσος,
 ἀποστρεφῆ. 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους· ἴδε
 στύξ, ἀριθμ. 5. 3) κατήφεια, λύπη, Σλίψις.
 Αἰσχύλ. »δυσφόρος στύγος».
 Σ τ ὺ γ ω, ἴδε στυγέω.
 Σ τ ὺ ζ ω, ἴδε στυγέω.
 Σ τ ὺ λ ῖ ς, ἴδως, ἡ ὑποκορ. τοῦ, στύλος· 2) μικρὸν
 κατάρτιον, μὲ παῖον κατὰ τὴν πρῶμην τοῦ
 πλοίου. Πολυδ. κατ' ἄλλους στήλη.
 Σ τ ὺ λ ῖ σ κ ο ς, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, στύλος.
 Σ τ ὺ λ ῖ τ ῆ ς, ου, ὁ, καὶ Σηλ. στυλῖτις, ἴδως, ἡ
 (στύλος). Ὁ εἰς στύλον ἀνήκων. 2) ὁμοῖος στύλῳ·
 3) ἐπὶ κίονος ἰστάμενος. Σουῖδ.
 Σ τ ὺ λ ο β ᾶ τ ῆ ς, ου, ὁ (στύλος, βαίνω). Ἡ βάσις
 τοῦ στύλου, ἥτοι τοῦ κίονος. Πολυδ.
 Σ τ ὺ λ ο γ γ ῶ ς, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ στύλους γλύφων,
 τορεύων Φίλων· »καὶ πᾶς ὁ κατὰ τοὺς τόπους ἔσται
 διὰ στυλογλύφωνα» ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ὅλη διε-
 φθαρμένη, ἴσως δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη.
 Σ τ ὺ λ ο ε ἰ δ ῆ ς, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ στύλου εἶδος
 ἔχων. 2) στύλος, ἡ γραφεῖα ὁμοῖος.
 Σ τ ὺ λ ὁ ὁ μ α ι, - ούμαι (στύλος)· ἴδε στυλόω.
 Σ τ ὺ λ ο π ν ᾶ κ ι ο ν, τό (πύναξ). Στύλος μετὰ ζω-
 γραφῶν· εἰκόνα. ἰάκωθ. Επιστολ. κριτικ.
 Σ τ ὺ λ ο ς, ὁ καὶ στύλος, πλὴν οὐκ ὁρθῶς ὡς τὸ στή-
 λη. Κίον, κολῶνα· ὅθεν τὸ, περίστυλος· μεταφορ.
 δὲ στήριγμα, ἐδραῖωμα· ἴδε στυλόω. 2) πᾶν δέξιν
 καὶ ἐξέχον σᾶμα, οἷον πάσσαλος, παραστάδες κτλ.
 3) ἔξαιρ. τὸ γραφεῖον, τὸ κοινὸν μετ' ὁποῖον

ζωγραφῆσαι τις ἢ γράφει· ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Παντανίου (ἐ. 20). «στύλος θεῶν· ὁ Διορίλλος» στυλίζα· ἐπιδιώρθωσεν· ὅθεν

Στὺλόω, ὥ, ὠτω. Στυλόω ὑποβάλλω, διὰ στύλων ὑποστηρίζω· μέσ. στυλόομαι, οὔμαι· στυλόνα ἐμαυτόν. Λεονίδ. Ἐπιγρ. ἐν Ἀναλέκ. «ζωὴν στυλάσται· τοα», ἐστύλωσε τὴν ζωὴν του διὰ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας· ὅθεν καὶ τὸ, «στύλοι· γὰρ οἶκον εἰσι· παῖδες ἄρρενας».

Στὺμα, ατος, τό Λιολικ. ἀντί, στόμα· Θεόκρ.

Στὺμα, ατος, τό (στύμα). Ἡ τοῦ αἰδοίου ἐνστασις, τὸ κόρημα. Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην.

Στὺμα, ατος, τό (στύρω). Πᾶν ὅτι στύρει· ἐξαίρ. πυκνόν, καὶ στερεόν ποιεῖ· πᾶν τὸ εἰσερχόμενον εἰς πύκνωσιν πράγματός· τινος· ὅθεν ἁ) ἡ ὕλη τῶν βαφείων, δι' ἧς βρέχοντες τὰ ἔρια, προετοιμάζουσιν αὐτὰ πρὸς γυνίσαιον βαφὴν· καὶ β) ἡ ὕλη, δι' ἧς ποιοῦσι τὸ ἔλαιον πηχτότερον, ἵνα διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ κάλλιον τὴν εὐοδίαν ἢ τὴν ποιότητά του. Θεόφρ. περὶ ὀσμῶν. ἴδε καὶ στύψις.

Στυμνός, ἡ, ὄν (στύρω). Συνετρυγγόμενος, ὅθεν, στερεός, σκληρὸς, πάγιος.

Στυμόδωρος, ὁ. Ἐπίταστον κύρ. ὄνομα. ἐκ τοῦ στύμα, ἐπ' αἰσχρὰς ἐννοίας λαμβαν. Ἀριστοφ.

Στυμφάλιος, α, ὄν. Ὁ εἰς τὴν πόλιν Στύμφαλον, ἢ λίμνην Στυφαλίδαν ἀνήκων. Πίνδαρ. 2) οὐσιασ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν ναοῦ αὐτῆς. Πaus.

Στυμφαλῖς, ἰδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἢ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πίνδ. 2) ἢ Στυμφαλῖς, καὶ ἡ Στυμφαλὶς λίμνη. Ἡρόδ. Αἰμῆναι τις ἐν Ἀρκηδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν ᾗ διακίοντο αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Πausan. 3) «αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες», οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκιοβόρα τινὰ πτηνὰ, κατὰ Πausan. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς αὐτῶν ἐπλάττοντο διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις· ἐξαίρ. δὲ ἐπαριστάνοντες ἔχοντα σιδηρὰς πτέρυγας, ἃς ἠδύνατο νὰ μεταχειρίζονται ὡς τόξα, μὲ ὅξεια ῥάμφη· ταῦτα ἐρέουσεν ὁ Ἡρακλῆς, βροθυόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλδ.

Στυμφαλός, ὁ. Ἰδὸς τοῦ Ἑλλάτου καὶ τῆς Λαοδικῆς, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀγμέθου, Γόρτυος, καὶ τῆς Παρθενόπης. Ἀπολλδ. 2) εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Λυκάονος βασιλείας τῆς Ἀρκαδίας, κερκυνοθείς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλδ. ὅθεν

Στυμφαλός, ἡ, καὶ ὁ παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀμωνύμου ὄρους. Ἰλ. Ξεν.

Στύμφαλός, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Πυλλήνης. Στράβ. 2) μικρὸς ποταμὸς ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου ρέων καὶ σχηματίζων τὴν Στυμφαλίδαν λίμνην. Πολύβ.

Στύμφη, ἡ. Ὅρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότρο. Τύμφη, καλοῦμαι ὅπερ ἴδε.

Στυμφήλιος, α, ὄν, ἰων. ἀντί Στυμφάλιος.

Στύμφηλιος, ἡ. ἰων. ἀντί Στύμφαλος, ἡ.

Στύξ, υγός, ἡ (στυγέω). Ὀκεανὶς τις Νύμφη, μεθ' ἧς ὁ Πήλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡσιόδ. κατοικοῦσα μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς ἐν μέσῳ τοῦ Ταύραρου ἐν τῷ Ἄδῃ ἔχουσα αὐτόθι ἰδία βασιλεία. 2) Κρήνη τις ἐν Ἀρχαδίᾳ πηγάζουσα ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Κωνάκρου, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τῶν ὑπερβύλλων ψυχρότητα ὑπῆρχεν ὁλέ-

θιοιόν εἰς τοὺς ὅσους τὸ ἔπινον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ βαστάξῃ κἀνένα ἄλλο εἶδος ἀγγείου, πλὴν εἰπερ ἀπὸ κέρατος. Ἡρόδ. Πλίν. Πausan. Στράβ. νῦν, Μαυρόνερον. καὶ ἐντεῦθεν ἐπλάσθη. 3) ποταμὸς τις καταχθόνιος εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ οἱ τοῦ Ὀμήρου Σεοὶ ὤμνουν τὸν μέγαν καὶ φοβερόν ὄρκον, πηγάζων, ὡς ἐλέγετο, ἀπὸ τῆ ἐν τῷ Ταύραρῳ βασιλείᾳ τῆς Νύμφης Στυγός. Ἰλ. ἐγένετο δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο, πύμενον εἰς ὄρκον, τοῖς μὲν εὐρύχοις, ἀθλαθεῖς, τοῖς δὲ ἐπιόρκοις, ὁλεθριώτατον. Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. 4) κυρίως ὃν εὐλαβεῖται, φοβεῖται τις. 5) ὡς προστῇ. σφοδρὸν, διαπεραστικὸν, ψυχρός, κρύος· καὶ πληθ. αἱ Στύγες, ὡς παρὰ Θεοφρ. β) πᾶν φρικτόν, στυγερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὡς τὸ, στύγος, π. χ. Θερσίον. Αἰσχυλ. γ) μῖστος, ἀποτροπὴ· ἐξαίρ. μιανθρωπιά, «τὴν Ἀπηνάκτου στύγα», τὸ μῖστος, τὴν μιανθρωπίαν.

Στύξαι, ἀπαρεμφ. ὁρ. α. τοῦ, στυγέω.

Στυπάζω, ἄτω (στύπος). Τύπτω, κτυπῶ· ὅθεν ἀποστυπάζω, διὰ τοῦ στύπος ἀποδιώκω τινὰ. Ἀρχιλόχ. 2) ἐπὶ κερανοῦ, βροντῆς, σκάζω, eclater, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔρμην. καὶ διὰ τοῦ, φορέω, ὠιδέω, βροντάω. (ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στυμπίζω, καὶ στομπίζω).

Στύπαξ, ἄκος, ὁ (στύπη). Σκωπτικὸν ἐπὶθ. τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Εὐκράτου, διὰ τὸ στυπαιοπώλης εἶναι. Σχόλ. Ἀριστοφ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. ὃν ἄλλος τις κομικὸς, Οἰονοστυπᾶκα ἐκάλεσε· ἴδε Στυγάς.

Στυπεῖον, τό, = στύπη. Ἡρόδ. Ξενοφ. ὅθεν

Στυπειοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ στυπία, ἡ σχοινία ἐξ αὐτῶν πλῶν. Ἀριστοφ.

Στύπειος, α, ὄν. Ὁ ἐκ στυπίας κατασκευασμένος.

Στύπη, ἡ (ὅθεν τὸ Λατίν. stupa καὶ stipula). Στουπί, καὶ ὁ σκληρὸς φλοιὸς τοῦ στελέχους (στύπου) τοῦ λίνου ἢ τοῦ κανάβους, μετὰ τινων συντετριμμένων τμημάτων τοῦ ξυλοειδούς μέρους αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τούτων χυθρὸν κλωτμα· ὁ Πολυδεύκ. καλεῖ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκλῶνθον τὴν στύπην γέροντα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «στύπη, ὁ στύπος, ἡ στελέχη». ὅθεν

Στύπειος, ἡ, ὄν, = στύπειος. Διοδ. Σικελ.

Στυπίον, τό· ὡς τὸ, στυπεῖον (ἡ συνηθεία λέγει ἔτι στυπίον, καὶ τὸ σκύβαλον, τὸ τῶν ἀηλεσμένων καὶ πεπιεσμένων ἐλαίων περιτόωμα· καὶ ἀπλῶς πᾶν ἀνούσιον καὶ ἀνοστον).

Στυπειοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ στυπία ποιεῖν.

Στυπειοπώλης, ὄν, ὁ, ὡς τὸ, στυπειοπώλης.

Στυπεογλύφος, ὁ, ἡ (στύπος, γλύφω). Ὁ στυπία, στελέχη, κορυφαὶ ἑλῶν γλῶσσας, πελεκῶν, λειαινῶν, ξυλογλύφος.

Στύπος, εος, τό (ὅθεν τὸ Λατίν. stipēs ἐκ τοῦ, στύρω, στυρῶς, συγγεν. τῷ στείβω, κτλ.). Στέλεχος, πρέμνον, ῥάβδος, κορμὸς δένδρου μὴ κομμένος, ἢ κομμένος, κοιτίζουρον. Ἀπολλ. Ῥόδ. παρὰ Νικάνδρ. «ὄλμου στύπος» ἀντὶ τοῦ, κύτος· ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι στύπος, τὸν ψόφον τῆς βροντῆς, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς βροντῆς, καὶ τὸ κοίλωμα, ἥτοι τὸ κύτος τοῦ ὀφθαλμοῦ (ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθείας στύμβος, στοῦμβος).

Στύπαξ, ἄκος, ὁ, = στύπαξ.

Στυπεῖον, τό· ὡς τὸ, στυπεῖον.

Στύπειος, εἶα, εἶα, ὡς τὸ, στυπείος.

Στύπη, ἡ, ὡς τὸ, στύπη· ὅθεν

Στύπειος, ὁ, ὡς τὸ, στυπείος.

Στυπίον, τό· ὡς τὸ, στυπίον.

Στυπειοπώλης, ὁ, ὡς τὸ, στυπειοπώλης.

Στυπειοποιός, ὁ, ἡ, = στυπειοποιός. Ἐτυμ.

Στυπτηρί(α, ἡ) Ἰωνικ. στυπτηρόν, προσυπακ. γῆ. Εἶδος χαλκωνυχοῦ ἁλατος ὀρυκτοῦ, στυπτικὴν δύναμιν ἔχον, ἐν τῇ συνθεσί, στυψή, καὶ στύψις, καὶ βιτριόλι. Ἡρόδ. Ἀριστοτ. λέγεται καὶ χαλκίτις κυρίως Σηλκ. τοῦ

Στυπτηρίως, ἰα, ἰον, ὡς τὸ, στυπτικός.

Στυπτηριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς στυπτηρίας ὢν, ὁμοίος στυπτηρίᾳ, μῆρια ἢ γεῦσιν αὐτῆς ἔχων. Γαλην. «ὕδωρ στυπτηριώδες», στυρὼν, δριμύ. πρὸς στυπτηρίας μεμιγμένον.

Στυπτικὸς, ὁ, ὅν (στύψω). Ὁ στύψων, συστέλλων, ἔχων δύναμιν στυπτικὴν ἢ, στυρὼς κατὰ τὴν γεῦσιν, δριμύς, πικρός. Διοσκωρ.

Στύρα, τά. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη πλησίον τῆς Καρύστου. Ὁμ. ἰλ.

Στυρακίξω, ἰσώ (στύραξ, ὁ). Πλήττω, κεντῶ μετὰ τὸν στύρακα. 2) [στύραξ, ἡ]. Ὅμοιος εἰμὶ τῷ στύρακι ἔξαιρ. δὲ μὴν στύρακος ἔχω. Διοσκωρ.

Στυράκινο,ς, ἡ, ὄν (ἡ στύραξ). Ὁ ἐκ στύρακος κατασκευασμένος.

Στυράκιον, τό ὑποκορ. τοῦ, στύραξ, ὁ.

Στύραξ, ἄκος, ὁ, = σαυρωτήρ. «στυράκιον, ἐπιθώρακις», τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴωθε πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ᾖ ἡ αἰχμή (πιθανῶς συγγεν. τῷ στύρθυγι).

Στύραξ, ἡ καὶ σπανιώτ. ἄρσ. Ὁ θάμνος, ἡ τὸ δένδρον, τὸ δίδον τὸ ῥητινώδες κόμμι, τὸ στύραξ. (υ-).

Στύραξ, ἄκος, τό. Τὸ εὐώδες κόμμι, τὸ ῥέον ἀπὸ τὴν στύρακα καὶ μεταχειριζόμενον ὡς θυμίαμα.

Στυρβάξω, = τυρβάξω, τυρβάξω.

Στύσις, ἡ (στύω). = στύμα. Ἀντιρ. Μακ.

Στυτικὸς, ὁ, ὅν (στύω). Ὁ διεισφύων στύτιν. Ἀθήν.

Στυφεδανός, ὁ, = τυρδαγός.

Στυφελίξω, ξω, ποιητ. καὶ ἰων. (στυφελός). Σπρώχνω, ὠθῶ, κτυπῶ, ὀρηκτικὸν τι βίαιον καὶ σπρόδον κτύπημα, «χερσὶν ἀπὸ ἀπιδας ἐστυφελίξω». ἰλ. 2) ἐπὶ ἀνέμου, διώκειν, διασκορπίζειν. 3) ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τῆς θέσεως του, μεταχειρίζομαι τινα σκληρῶς μετὰ λόγους, ἢ ἔργα, ἐνοχλῶ, ἀτιμάζω, τὸν παίρνω μετὰ χροῖ χροῖ. ἰλ. «ἄθανατον θεὸν ἐστυφελίξω». ὁ ἱπποκράτης εἶπε «στυφελίξε τὰ τρώματα», σκληρῶς μεταχειρίσθη τὰ τραύματα, ἐκακομεταχειρίσθη τὰς πληγὰς. ὅθεν

Στυφελισμός, ὁ. Ἔθρις σκληρὰ, καταφρόνησις μετὰ θυμῷ. Ἀριστοτ. ἱππ.

Στυφελός, ὁ, ὅν καὶ συγκ. στυφλός, ἡ, ὅν (στύψω). Στυρὼς, ξυνός. π. χ. «στυφελὶ σταγῶνα». Φιλ. Θεοσαλ. 3) ἐπὶ προσ. καὶ πράγ. τραχύς, σκληρὸς, αὐστηρὸς, αὐθάδης. Αἰσχ.

Στυφελώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = στυφελός. Κόιν. Συμυρ. πέτρα στυφελώδης, ποιητ.

Στυφλός, ὁ, ὅν, ἀντί, στυφελός (ἐν τισὶν ἐκδόσεσι γράφεται πολλάκις, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, στύφλου).

Στυφνός, ὁ, ὅν = στρυφνός ἄμφ.

Στυφνέις, ἐσσα, ἐν (στύψω). ποιητ. Στυπτικές, στρυφνός, στυρὼς. Νίκανδρ. Ἀλ.

Στυφοκόμπος, ὁ, ἡ ἄμριβος. ἀνάγνωστ. ἀντί, στυροκόπος

Στυφοκόπος, ὁ, ἡ (στύψω, κόπτω). Ὁ κτυπὼν μετὰ τὴν ῥάβδον στροδρός. συνήθ. = ὀρτυγοκόπος. Ἀριστοφάν. Ὀρρ.

Στυφός, ὁ, ὅν = στυρνός. Ὁ πικρὸν συστατικὴν καὶ δριμύνην γεῦσιν ἔχων. Μ. Βασίλ. εἰς τὴν Ἐξαήμερον. ὅθεν

Στυφότης, ἡ. Πυκνότης, στερεότης. Πλούτ.

Στυφρός, ὁ, ὅν (στύψω) ὡς τὸ, στυρὼς, στυρνός,

στρυφνός, στυφλός, στυφελός. Συνεσφριγμένος, ὅθεν στερεός, σκληρὸς, τραχύς. Ἀριστοτ. Ἰστορ. ἔνθα τὰ χειρὸς γράφα, στρυφνός, καὶ, στυρὼς, ἔχουσι. Φιλόστρατ. Ἠσυχ.

Στύφω, ψω. Συνάγω, σπρίγγω, πυκνῶν, κάμνω τι πυκνὸν, στερεῶν, ἢ σκληρόν. ἔξαιρ. ἐπὶ γεύσεως στυπτικῆς, δριμύειας, ὀξείας. «χεῖλεα στυφθεῖς», τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη ἐμουδιασάν ἀπὸ οὗ τι καὶ ξυνόν. Ἐπιγρ. Ἀδ. 2) οὐδετ. εἶμαι στυπτικῆς, δριμύειας, στυρῆς, ἡ ξυνῆς γεύσεως καὶ μεταφρ. φαίνομαι ξυνός (τὸ ὑψίλον ᾗν, ὡς δοκεῖ, αἰεὶ μακρόν. Δράκων Νικ. Ἀλεξ.).

Στύφων, ονος, ὁ (στυφός). κύρ. θυομ. Λακεδαιμονίου τινός. Θουκυδ.

Στύψις, ἡ. Τὸ στύπειν, στερεῶν ἢ πυκνὸν ποιεῖν, καὶ τὸ συσπρίγγειν, μουδιάζειν διὰ τὴν γεῦσιν ξυνῶ τινος. 2) ἐν τῇ βαρική, καὶ διὰ στυπτικῶν μέσων προπαρασκευῆ τῆς βαρῆς διὰ τὴν μὲν τὸ χρώμα ἀνεξάληπτον. 3) εἰς τὴν σκευασίαν τῶν μύρων λέγεται «στύπειν» τὸ ἐμβάλλειν ἐν αὐτοῖς ὕλας τινὰς στυπτικὰς, δι' ὧν διατηρεῖται πολυχρονιώτερον ἡ εὐώδης ὁσμὴ αὐτῶν. ἴδε στύμμα. ὅθεν καὶ «στύψις ἐλαίου, μύρου», ἡ διὰ τῶν στυμμάτων κατασκευῆ τοῦ ἐλαίου, ἡ πρᾶξις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς (ἐν τῇ συνθεσίᾳ λέγεται, στυψίς, καὶ ἡ στυπτηρία καὶ, στυφῶνα, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν στυμμάτων προετοιμάζω τὰ ἔργα, κ. τ. τ. πρὸς βαρὴν).

Στύω, στύτω. Ἐντείνω, τανύω, ἀνορθῶ. ἔξαιρ. τὸ ἀνδρὶκὸν αἰδοῖον. ὅθεν τὸ, Ἀστυνάξ, Ἀστυάγης ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στένειν, ὁ ἐστιν, ὡς μὴ περὶ τὸν αἰδοῖον τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. 2) κατὰ παθ. διὰ τὸ. στύρωμαι, ἔνθα ἀνήκει καὶ ὁ μεταβ. ἐνεργ. παρακ. ἔστυκα, ἔστασθαι ὀρθίος, ἀνορθωμένος, συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου τὸ ὑψίλον ἔστι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πέρατ. μακρόν (ἴσως συγγενικ. τῷ, στύψω, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, ἱστημι).

Στωά, ἡ Ἰων. καὶ Δωρικ. ἀντί, στοά. Ἀριστοφάν. ἴδε στοά. ὅθεν

Στωάδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, στοά. Φιλῆη. Λεξ.

Στωϊκός, ὁ, ὅν (στοά). Ὁ ἐκ τῆς στοᾶς ὢν. 2) συνήθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. καὶ οὗτ. «ὁ Στωϊκὸς», ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος.

Στωϊς, ἴδος, ἡ ἰδιαιτέ. Σηλ. τοῦ, στωϊκός.

Στωμυλεύω, ἐσσω, ἢ στωμυλεύομαι (στωμύλος). = στωμύλλω.

Στωμυλέω, ὦ, ἢ στω. μέτ. ἀποθ. Στωμυλέομαι, = στωμύλλω. Ἀριστοτ. ὅθεν

Σνωμυλήθρης, ου, ὁ, ἡ καὶ

Στωμυλήθρος, ὁ, ἡ. Φλώρος, πολυλογάς. Ἀριστοφάν. Ἐπιστολ. «ἡ γλώσσα στωμυλήθρος» ἴδε ῥωποπερπερήθρα.

Στωμυλίξω, ἢ (στωμύλος). Ῥητορεία, εὐφράδεια, ἀδολοσχία. caquet. Γαλλ. ὅθεν

Στωμυλίσσας, ὁ (στωμύλος). Κωμικῶς σημαίνουσα τὸ, ὁ φλυαρίας συλλέγων, συνθέτων. Ἀριστοφ. Βατρ.

Στωμυλλάομαι, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντί, στομύλλω.

Στωμύλλω, μέλ. ὑλῶ, καὶ ὡς μέτ. ἀποθ. στωμύλλομαι μ. ὑλλοῦμαι (παρὰ τὸ, στωμύλλος, ὡς τὸ στρογγύλλω παρὰ τὸ, στρογγύλος). Φλυαρῶ, πολυλογῶ. ἔτι δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὁμιλῶ κομψῶς, εὐτραπέλως, εὐμορφα, νύστιμα. Ἀριστοφ. Νεφ. κατὰ Στέφανον, ὁ ἐνεργητικ. τύπος ἐστὶν ὁ εὐχρηστότατος. ὅθεν

Στώμυλμα, τό = στωμυλία. Ἀριστοφ. Βάτρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, στωμυλήματα, περιλάμματα.

Στωμύλος, ὁ, ἡ (στόμα). Φλύαρος, πολύλογος, καὶ ἐπὶ καλοῦ γλαφερός, εὐροαδής, κομψός, εὐτράπελος, ἀστειὸς τῷ λόγῳ. Ἀριστοφ. Εἰρ.

Σῶ, πρωτότ. ἄνωγ. Δωρ. τύ (ὄθεν τὸ Δατ. tu). Σοῦ, σοί, σοι, σέ, σε. Ὅμ. πληθ. ὄνομα. ὕμεις, ὅπερ ἴδε· καὶ ἐπικ. τύνη, πολλάκι. ἐν Ὁδ. τὴν κοινὴν γεν. σοῦ οὐκ ἔχει ὁ Ὅμ. ἀντὶ δὲ ταύτης πολλάκι. τὴν ἰωνικ. καὶ ἐπικ. σεῦ, σέο, καὶ, σέθεν, ἐκ τῶν ὁποίων χορῆται καὶ τῶ, σεῦ σέο, ἐγκλητ. ὁ Ἡρόδ. χορῆται μόνον τὸ, σέο, καὶ σεῦ, τούτου μὲν ὀρθοτόνως, ἐκείνῳ δὲ ἐγκλητικῶς· ἡ Δωρικ. γεν. τεῦ, σπανιότ. τέο, καὶ κατ' ἐπέκτ. τεοῦ καὶ, τεοῦ, ὅπερ μέντοι εὐρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ. Αἰολ. καὶ Δωρικ. τεῦς, καί, τεοῦς. ἰωνικ. καὶ ἐπικ. δοτικ. τοι, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ ἐγκλητικῶς, ὡς καὶ τὸ, σοί παρ' αὐτοῖς ὀρθοτόνως. Δωρικ. δοτικ. τεῖν καὶ, τίν, ἐξ ὧν τὸ, τεῖν εὐρηται ἐπὶ ὅτε καὶ παρ' Ὁμήρ. Δωρικ. αἰτιατ. τῆ, ἐγκλητ. τιν' πρὸς ἐπίτασιν συντείνει ἡ σύνθεσις διὰ τοῦ ἐγκλητ. μορίου, γε, π. χ. σύγε, σοῦγε, κ. τ. λ. καὶ Δωρ. τύγα, ἀντὶ τοῦ, σὺ κἄν, τοῦλάχιστον σὺ, ναὶ σὺ, τῇ ἀληθείᾳ σὺ, παρὰ μὲν Ὅμ. οὐχὶ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστοτέρων ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ πρόσκειται τὸ, σὺ, καὶ ἀπαμρ. ὅτε αὕτη ἔχει σημ. προστακτικῆς. Ἡρόδ. (τὸ ὕψιλον ἔστι μόνον κατὰ τὴν ἐπικ. ὄνομα. τύνη, μακρόν, ἄλλως δὲ καὶ ἀεὶ βραχὺ, τὸ Ἰῶτα, ἔστιν ἐν τῇ, τεῖν, καὶ, τίν, ἀεὶ μακρόν· καθὼς φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς Ἑποπ. αὐτοῖς δὲν ἔπασθεν ἐκθλίψιν τῆς διφθόγγου ἢ ἀπόστροφον, ἢ δοτ. σοί, ἐπικ. ἐγκλ. τοι, ὡς οὔτε ἡ ἐγκλητ. δοτ. μοι, Heyne Spitz.)

Σύαγρος, ἡ· κύρ. ὄνομα. πόλεως τῆς Κιλικίας.

Σύαγρειος, καὶ, σύαγριος, ὁ, ἡ (σύαγρος). Ὁ ἀνήκων εἰς ἀγρίοχοιρον.

Συαγρεσία, ἡ (σύς, ἄγρα)· ποιητ. Ἡ τῶν συῶν ἄγρα, κυνήγιον τῶν ἀγριογούρουνων. Ῥιανός.

Σύαγριος, ὁ, ἡ, = σύαγρειος.

Συαγρίς, ἰδος, ἡ. Ὁψάριον θαλάσσιον. Ἀθήν.

Σύαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα, σύς). Ὁ τοὺς σύς ἀγρέων, κυνήγος τῶν ἀγριογούρουνων. Σοφκλ. σύαγρος κύων· 2) παρὰ μεταγνστ. = σύς ἄγριος, ἀγρίοχοιρος. 3) κύρ. ὄνομα. ποιητοῦ Ἑλληνος, ῥαψωδῆσαντος πρὸ τοῦ Ὅμ. τῆς Τροίας τὸν πόλεμον. Αἰλ. β) ὄνομα. Λακεδαιμόνιος τινας, πρεσβεύσαντος πρὸς Γέλιωνα τὸν τύραννον τῶν Συρακοσίων. Ἡρόδ.

Συαγροδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σύαγρῳ.

Σύαγχος, ὁ, ἡ (σύς, ἄγχα). Ὁ τοὺς σύς ἄγχων, πνίγων, φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα ἢ τοὺς χείρους, «σύαγχος ῥίξα» ἐν ἧ οἱ σύς θηρεύονται. Ἡσύχ. Παρδαλίαχον. πρὸ. ὀροβάχχῃ.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης.

Σύαινα, ἡ (σύς). Ἡ γουρούνα. 2) θαλάσσιος τις ἰχθύς. Ὅπτιαν.

Συνανία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, συνηία, ἴδε Συναία.

Συῆς, ἄδος, καὶ συνή. συῆδες, ἀντὶ, ὕας, ὑάδες. Ἡσύχ.

Συβᾶλῆς, ὁ, ἡ, = σὺβαξ.

Συβᾶξ, ακος, ὁ, ἡ· καὶ

Συβᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ, καὶ, συβαλῆς, ὁ, ἡ (σύς). Ῥυπαρός, βδελυρός, ἄπαστος, ἐξαίρετος δὲ ἀσελγής. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, ὕς, ὕας, σύς, συῶς, συῶς ὅθεν καὶ τὸ Δατίν. subare συβᾶν, ὄργαν, καπρίττειν.

Συβαρίζω, ἴω. Ζῶ Συβαριτικῶς, ἀσώτως· ὀνομαζομένηται ἡ λέξις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Συβάριος καλουμένης, ἴδε «Σύβαρις» ἐπειδὴ καὶ οἱ Συβαρίται

διαβηθήμενοι ἦσαν εἰς τε τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαμπρείαν, τὴν ἀσέλγειαν, καὶ τὴν τρυφὴν, ὅ ἐστιν, εἰς τὴν ἀσωτείαν, καὶ τὰς ἡδονάς· ἄρα σημαίνει ἡ λέξις τὸ τρυφᾶν, ἀσωτεῖν, ἀσελγαίνειν. Ἀθήν.

Σύβαρις, ἰος, καὶ, ἰδος, ἡ. Ἑλληνικὴ πόλις τῆς κἀτὰ Ἰταλίας διαβόητος διὰ τὴν ἀσωτείαν τῶν ἐγκατοίκων· κειμένη παρὰ τινι ὀμωνύμῳ ποταμῷ. Ὑπερρον καὶ, Θούριος ἢ Θούριον, ὀνομασθεῖσα· ὅθεν 2) ὡς προσηγρ. ἀσωτεία, ἀσελγεία, πολυτέλεια, (παράγουσι μὲν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ συβαρός, ἥτοι σοβαρός μεγαλοπρεπής· ἐκ τούτου προέκυψεν ὁ σχηματισμός τῶν λέξεων, συβαρίζω συβριακμός, συβριακός.) (υ υ υ)· ὅθεν

Σύβαρις, ἡ. Τέρας φοβερόν, κατοικοῦν ἐν τινι σπηλαίῳ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ κατατρεῖγον ἀνθρώπους καὶ ζῶα, φονευθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐρωβάνου· ὅθεν οἱ ἐν Ἰταλ. Λοκροὶ ὀνόμασαν τὴν πόλιν Σύβαριν. Ἀντών.

Συβαρίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκατοίκος, πολίτης τῆς Συβαρίδος. 2) μεταφρ. ὁ ἄσωτος, ἀσελγής.

Συβαρίτης, α, Δωρ. ἀντὶ Συβαρίτης. Κάτοικος τῆς πόλ. Θουρίων. Θεόκρ. δούλος Συβαρίτου.

Συβαρίτικος, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς Συβαρίτην. 2) μεταφρ. ἄσωτος, ἀσελγής, φιλήδονος.

Συβαρίτης, ἰδος, ἡ, ἡ. τῆλ. τοῦ Συβαρίτης. Συβαρίτισσα.

Συβάρας, α, ὁ, = Συβαρίτας.

Συβάς, ἄδος, ὁ, ἡ, ἴδε σὺβαξ.

Συβήνη, ἡ, ἡ συβίνη. Ἡ τῶν αὐλῶν Σῆκη. Πολυδ. ἡ φασέτρα, κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ ὁ ναυτικὸς χιτών.

Συβόσιον, τό (σύς, βόσις). Ἀγέλη χοίρων πτόσσα συῶν συβόσια. Ἰλ. Ὀδ. (ἐκατερᾶνις ἔστιν ἡ παραλήγουσα διὰ τὸ μέτρον μακρά.) 2) σταῦλος, στάνη, μάνδρα χοίρων.

Σύβοτα, τά. Νῆστος μικρὰ περὶ τὴν μεσθρ. ἄκραν τῆς Κερκύρας, ἀντικρὺ τῆς Ἡπείρου. 2) λιμὴν αὐτῆς τῆς νήσου. 3) ἕτερος λιμὴν τῆς Ἡπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτικῇ χώρᾳ. Θουκ.

Συβότης, ου, ὁ. Ταῦτόν τῷ, συβώτης, ἄμφ.

Σύβρα, ἐπὶρ. = τύρβα.

Συβρίζω, ἄσω (Σύβαρις). Συβαριτικῶς, ζῶ, κτ. = συβαρίζω· ὅθεν

Συβρικὸς, ἡ, ὄν, = συβαριτικὸς, σημ. 2.

Συβριασμός, οὔ, ὁ. Ἀσέλγεια, ἀσωτία, πολυτέλεια, συβαριτικὸς βίος.

Συβρίδα, οἱ. Δῆμος Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδᾳ φυλῇ. Στέφ. Βυθ.

Συβώτης, ὦ, ἡ. Εἶμαι χοιροβοσκός· ἐκ τοῦ

Συβώτης, ου, ὁ (σύς, βόσκω). Ὁ χοιροβοσκός· ὅθεν

Συβώτης, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν συβώτην, ἐπατήδειος εἰς τὸ τοῦ συβώτου ἐπάγγελμα.

Συβώτρια, ἡ. Σηλυκὸν τοῦ, συβώτης.

Συγγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) = ὁμογάλακτος.

Σύγγαμος, ὁ, ἡ (γαμβρός) = ὁμογάμβρος, καὶ, συνηθεστής.

Σύγγαμῶ, ὦ (γαμέω, ἀνμλ). Ταῦτοχρόνως ὁμοῦ μετ' ἄλλόν τινα συννυμφεύομαι.

Συγγαμία, ἡ. Γάμου συζυγία, συγγένεια, ὁμογαμία· ἐκ τοῦ

Σύγγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁμόγαμος, σύζυγος. 2) ἀντιζήλος.

Συγγανύσκομαι, ἀποθ. (γάνυμαι). Χαίρω ὁμοῦ μετὰ τίνος, δοτ.

Συγγείνασθαι, ὁμοῦ γενεᾶν, τίκτειν, τεκνοποιεῖν· ὅρα συγγίνομαι.

Συγγελάω, ὦ, ἄσω (γελάω). Ὁμοῦ γελάω.

Συγγενεαλόγῶ, ὦ, ἡ. ὡς (γενεαλογέω). Συνα-

Συγκαθάρξις, ἰσώ (ἀγίζω). Συνθυσιάζω, συγκαίω τὴν θυσίαν.

Συγκαθαίρειν, ὦ, ἦτω. Ἰων. συγκαταίρειν (αἰρεῖν. ἀνμλ.). Σύν τινι καθαίρειν, κρημνίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω. Θουκυδ. ἐν γένει, συνεπιχειροῦν τινί τι. Ἡρόδοτ.

Συγκαθαρεύω, εὗτω (καθαρεύω). Σύν τινι καθαρεύω, διάγω βίον ἀγνόν. Εὐστάθ.

Συγκαθαρμόζω, ὅτω (ἀρμόζω). Ὁμοῦ προσαρμόζω. 2) ἐξαίρετ. = συμπεριστέλλω, συνθάπτω, συμπαραχώνω. Σοφοκλ. «πιπτῶτ' ἀδελφόν τόνδε συγκαθαρμόταια», συνθάπτει.

Συγκαθέδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). = πάρεδρος. Φιλox. Γλωσσ.

Συγκαθέξις, ἀνμλ. συγκαθεδούμαι παθητ. ἀποθετ. (ἐξομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἡ πλησίον κάθημαι.

Συγκαθείμαρμαι παθ. παρακ. μετὰ σημεῖον. ἐνεστώτος (εἰμαρμαι, μείρομαι). Τὴν αὐτὴν εἰμαρμένην, τύχην ἔχω μετὰ τινος. Ἀντων. Φιλ.

Συγκαθείρω, καί, συγκαθείργνυμι, ξω. Ἀττ. ἀντί, συγκατείρω. Ὁμοῦ καθείρω, συμφυλάκων.

Συγκαθέλκω, καί, συγκαθέλκω, ξω (ἐλκύνω, ἔλκω). Ὁμοῦ καθέλκω, συγκατασύρω (ἡ προσηύδα τοῦ συγκαθελκύνω εἰς καί ἡ τοῦ ἀπλῶς).

Συγκάθεσις, εως, ἡ (συγκάθημι). Συγκατάθεσις, συγκατάθεσις, παραχώρησις, εὐπειθεία εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησίν τινος.

Συγκάθευδης, εως, ἡ. = συγκοίμησις, καὶ συνουσία. Σχόλ. Ὀδυσ. ἐκ τοῦ

Συγκάθευδω, εὐδῆτω (εὐδω, ἀνμλ.). Συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι μετὰ ὁσπ. Ξενοφ. καὶ Ἀριστοφ.

Συγκάθεψέω, ὦ, ἦτω (ἔψω). Συμφήνω, συμμαγειρεύω. Διοσκωρ.

Συγκάθημαι, ἐλλήπετις ἀποθ. (ῥημα). Ὁμοῦ κάθημαι σύν ἄλλοις ἢ μετὰ αὐτῶν ἄλλων. 2) συμπίπτω, συμβυθίζομαι, κατακλύθεται τι, π. γ. κοινοῦ τῆς, ὡς τὸ Λατ. considerare. Στραβ. «τῷ οὐραίων μέρει συγκαθῆται», ἀντί τοῦ, μετ' ὁποῖον μέρους, ἦτοι τὴν οὐρὰν κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω, καταπίπτει, συμπίπτει.

Συγκάθειδρυς, καί, συγκαθειδρύς (ιδρύς ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ συνοικοδομῶ, ἢ συναφισπύρω.

Συγκάθειρὼν, ὦ (ειρῶν). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀφισπύρω, ἀνιάζω.

Συγκαθίζω, ἰσώ (ἔζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καθίζω, ἡ πλησίον τίθημι. μέσ. συγκαθίζομαι, ὁμοῦ ἡ πλησίον κάθημαι ἢ ἵσταμαι (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τὸ «συγκαθίζω» οὐδετέρως ἐπὶ τινος εἶδος χοροῦ, δύο μόνον προσώπων κατέναντι, τὸ ἐν τοῦ ἄλλου χορευόντων, καὶ ἐν ταυτῷ κλινόντων τὰ γόνατα καὶ σῶναι καθεζόντων ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ σκιρτήσεως ἀνσταμένων· ὁθεν καί, συγκαθηστὸς χορὸς, καὶ συγκαθισμα).

Συγκάθημι, καθίσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ μετὰ τινος καθίημι, στέλλω κάτω, καταβιβάζω, ῥίπτω. 2) οὐδετέρως, καὶ μέσ. ὑπάγω καὶ λατοικῶ πονεῖν ἀπέρχομαι κάτω. «εἰς τινα τόπον», ἀντί τοῦ, κρύπτομαι, καθήμενος χάνομαι. Πολύβ. «εἰς τινα ὑλώδη τόπον συγκαθ.», ἐχώρη ἡ ἐκάθηται εἰς τὴν λάσπην καὶ ἐκρύθη τροπικ. συγκαταβαίνει εἰς τι, ἐπιχειροῦν τι «τινὲς εἰς τι», ὡς τὸ συγκαταβαίνει, συγκατατίθωμι. Ἀρρίαν.

Συγκάστημι, καταστήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ καθίστημι, βάλλω εἰς τάξιν, συγκατατάττω, συμβοηθῶ. 2) ἀντιτάσσομαι κατὰ τινος· ὁθεν «συγκατάταξις», ἡ, τὸ οὐσιαστ. Πολύβ.

Συγκαθορμέξω, ἰσώ (ὀρμέξω). Ὁμοῦ ἡ τὸν αὐτὸν καιρὸν καθορμίζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα. Πολύβ. παθ. καὶ μέσ. ὁμοῦ ἐμβαίνει εἰς τὸν λιμένα, ἢ κέμαι ἐπ' ἀγκύρα ὁμοῦ μετ' ἄλλον τινά.

Συγκαθοσιδω, ὦ (όσιω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθοσιδῶ, ἀφισπύρω ἢ ἀγιάζω. Ἰώσηπ.

Συγκαθῶφαι (ὕφαινω). Ὁμοῦ καθυφαίνω, συνυφαίνω. Ἡταίος.

Συγκαίρος, ὁ, ἡ (καιρός). Ὁ εἰς ἀρμόδιον καιρὸν γινόμενος· καθόλου δὲ ἀντί τοῦ, ἀρμόδιος, προσήκων, κατὰλληλος, ἐπιτήδειος.

Συγκαίω. Ἀττ. κάω, κάω, κάω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καίω, συμρράσσω. «κοιλίαι ξυγκαίειν ἀγαθαί» Ἱπποκρ. κλίσιν ἔχουσαι εἰς φλόγῳτιν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται «συγκαίωμαι» ὅταν συγκαίονται εἰ μὴ οὐ τινὸς ὑπὸ τῆς μεγάλης τριβῆς τῆς γινόμενης διὰ τῆς κινήσεως τῶν σκελῶν· καὶ «συγκαίωσις» τὸ τοιοῦτον πάθημα.)

Συγκάκω παθ. ὦ, ἦτω (κακοπαθέω). Συμπάσχω, συνδυστυχῶ. 2) συμπονῶ, συλλυπούμαι διὰ τὴν δυστυχίαν τινος, μετὰ δοτ.

Συγκάκουρῶ, ὦ, ἦτω (κακουργέω). Ὁμοῦ κακουργῶ· ὁθεν

Συγκάκουρῶ γημα, τό. Τὸ μετ' ἄλλου τινὸς γινόμενον κακουργημα· καί

Συγκάκουρῶ γία, ἡ. Ἡ μετ' ἄλλου τινὸς κακουργία.

Συγκάκουρῶ μαί, οὔμαι παθ. (κακουρέω). Συνταλαιπωροῦμαι.

Συγκάκω, ὦ, ὅτω (κακῶ). καί

Συγκάκω νω, ὑνῶ (κακύνω). Ὁμοῦ διαφθείρω, βλάπτω. Θεόφρ.

Συγκάλέω, ὦ, ἔσω (καλέω, ἀνμλ.). Συγκάλω ὅλους εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, εἰς συμβούλιον, εἰς συμπόσιον· μέσ. «συγκαλούμαι» καλῶ νὰ συναχθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐμέ.

Συγκάλειν δέομαι, οὔμαι παθητ. (καλινδῶ). Συγκάλομαι.

Συγκάλλω νω, ὑνῶ (καλλύνω). Ὁμοῦ καλλύνω. Ἀριστοτ. «συγκαλλύνειν τὰ διαρρήπτόμενα».

Συγκάλυμμα, τό (συγκαλύπτω). Τὸ πανταχόθεν περικάλυμμα.

Συγκάλυμδς, ὁ. = συγκάλυψις. Ἀριστοφ.

Συγκάλυπτος, ἐξ, ἔον. Δυνατὸς ἢ πρέπων νὰ συγκαλυφθῇ. Αἰσχ. καί

Συγκάλυπτος, ἡ, ὄν. Συγκεκαλυμμένος, κατεσκεπασμένος, δυνάμενος νὰ συγκαλυφθῇ. Αἰσχὺλ. ἐκ τοῦ

Συγκάλυπτω, ψω (καλύπτω). Πανταχόθεν καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω μετὰρ. συγκρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν· μέσ. «συγκαλύπτομαι, σκεπάζομαι». Ξενοφ. Κύρου. παιδ. ὁθεν

Συγκάλυψις, ἡ, = συγκαλυμμός. Ἡ πανταχόθεν κάλυψις.

Συγκάμνω, καμῶμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Κάμνω ὁμοῦ, συνεργάζομαι. Σοφοκλ. 2) συναλγῶ, συμπονῶ. Εὐριπ. «ἡκω κακοῖσι σοῖσι συκάμνω», τέκνονα, 3) συμβοηθῶ, παραστέρομαι.

Συγκάμνη, ἡ (συγκάμνη). = καμνή· καὶ ὁ τόπος ἐνθα εἶναι ἡ κλειδωτὴ τῶν ἄρθρων, ἄρμος. Ξενοφ. «λαγαρὸς δὲ εἴη (ὁ ἵππος) κατὰ τὴν συκαμνήν».

Συγκάμπτω, ὦ, ὄν. Συγκαμπηλαμένος, ὁ συγκάμψις δυνάμενος· ἐκ τοῦ

Συγκάμπτω, ψω (κάμπτω). Συγκαμπύλων, συστέλλω, καμπουρόνω. Ξενοφ. μεταφορ. ταπεινῶν· ὁθεν

Συγκάμψις, εως, ἡ. Συγκύρτωσις, συγκαμπύλωσις.

Συγκανηφορέω (κानηφορέω). Ὁμοῦ κानηφόρος εἶμι ἐν ταῖς θυσίαις.

Συγκαπηλεύομαι μέσ. ἀποθ. (καπηλεύω). Ὁμοῦ καπηλεύω, νοθεύω.

Συγκαρκινύομαι παθ. (καρκινύω). Ὁμοῦ καρκινούσθαι, δίκην καρκινὸν συμπλέκεσθαι, συναποκτῆν μετὴν ῥίζην κορυβν, καλὸν, ἐπὶ σίτου κ.τ.τ. Ἀποκρ. ἐν λήϊσι καρκίνος· τὰ λήϊα συγκαρκινύονται, τὰ γεννήματα, τὰ σπαρτὰ ἀποκτῶσι καλὸν μετὰς ῥίζας· ὁ Πολύδ. ἔχει «τὸ μὲν ῥίζουσθαι τὸν σίτον συγκαρκινύσθαι ἔλεγον».

Συγκαρτερέω, ὦ, ἤτω (καρτερέω). Ὁμοῦ καρτερῶ. Ὑμνωδ.

Συγκασίγνητη, ἡ (κασίγνητη). Συναδελφή. Εὐρ. Συγκασίχορα, ἡ. = συναδελφή. Εὐρ. π.

Συγκασίς, ιος, ὦ, καὶ ἡ (σύν, κάσις). Συναδελφός, συναδελφή. Εὐρ. π.

Συγκαταβαίνω, ἤσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ καταβαίνειν· ἐξαιρετ. ἐπὶ τριχῶν, εἶναι ἀνειμένην τὴν κόμην, κρέμασθαι κάτω εἰς τὴν ῥάχιν. Ιακ. Φίλοστορ. ὡσαύτως καὶ τὸ συγκάτειμι. 2) τροπ. καταδέχεσθαι, εὐδοκῶ, ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὰ ταπεινότερα καταβαίνω, ἵνα ἀρέσω τινί· συγχωρῶ, παραχωρῶ, συγκατανεύω, στέργω εἰς τὸ πρόδηλμα τίνος, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, καταπαίνομαι, ἀφίνομαι εἰς τὸ s engager «τινι» ὅθεν «συγκαταβαίνειν εἰς πᾶνα. Πολύδ. εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὄλων κίνδυνον. κατὰ τοῦτο ἐσχημάτισαν οἱ Γάλλοι τὸ Condescendre.

Συγκαταβάλλω, βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ καταβαλλῶ, ῥίπτω κάτω. Πλούταρχ. ἡ καταθέτω πληρόν· ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ· «τὰ χρήματα συγκαταβάλλειν». Δίων Κῆτος.

Συγκατάβασις, εως, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ, συγκαταβαίνω, οὗ τίνος ἔχει ὅλας τὰς συμμαχίας· παρὰ Θεολόγοις· Ἡ εὐδόκησις τοῦ Θεοῦ νὰ γενῇ ἄνθρωπος· ὅθεν

Συγκαταβάτις, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶ ῥῶ. κῶς. Ὁ συγκαταβαίνων, στέργων εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου.

Συγκαταβιβάζω, ἀσω (βιβάζω). Ὁμοῦ καταβιβάζω. Πολύδ.

Συγκαταβίβω, ὦ, ὥτομαι (βίβω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διάγω τὴν ζωὴν.

Συγκαταγήρσις, εως, ἡ· Ὁμοῦ γήρασις· τὸ γηράσκειν μετὰ τίνος, ὃ ἐστὶ, διαγίνειν τὴν ζωὴν μέχρι γήρους μετὰ τίνος. Πλάτ.

Συγκαταγῆραςκω, καὶ

Συγκαταγῆράω, ὦ, ἀτομαι (γῆράω, γῆραςκω, ἀνμλ.) = συγγηράσκω, συγγηράω. Ἐπίκουρ.

Συγκαταγινώσκω καὶ παρὰ νεωτ. γινώσκω (καταγινώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ καταγινώσκω, καταδικάζω.

Συγκαταγομόφω, ὦ (γομόφω). Ὁμοῦ συναρμόζω μετὰ γόμοις, τῷ ἐμβόλῳ κλείω τὸν πίθον. = συγγομόφω. Πλούταρχ.

Συγκαταγράφω, ψω. = συγγράφω.

Συγκαταγῶ, ἄσω (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατάγω, φέρω ὅπισθεν, καταβιβάζω· «συγκαταγείν τοὺς φεύγοντας», ἀνακαλῶ τοὺς φυγάδας.

Συγκαταδάξομαι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, συγκατασεδάξω. Ξενοφ.

Συγκαταδαρθάνω, δαρθῶμαι (δαρθάνω, ἀνμλ.) = συνενάσσεσθαι, συγκαταγείναι. Ἀριστοφ.

Συγκατάδεσις, ἡ = σύνδεσις· ἄμφ.

Συγκαταδικάζω, ἀσω (δικάζω). ὡς τὸ, συγκαταγινώσκω.

Συγκαταδούλω, ὦ. Ὁμοῦ καταδουλόω, ὑποτάττω.

Τόμ. Ι'.

Συγκαταδύω, καὶ συγκαταδύομαι (δύω, δύνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταδύομαι, καταδυθίζομαι, κρύπτομαι ὑποκάτω· ὅθεν

Συγκατάδυσις, εως, ἡ· Ὁμοῦ καταδυθῆσις.

Συγκατάζω, ὦ, ἤσομαι, ἡ βιώτομαι (ζάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διάζω, περὶ τὴν ζωὴν μου μετὰ τίνος, συζῶ. Πλούταρχ.

Συγκατάζευνυμι, ζω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταζεύγνυμι, συζύγω, συνάπτω διὰ γάμου, ἐπανδρεύω. «τοὺς γάμους ταῖς χηρευούταις γυναῖξι συγκατάζευξαι». Πλούταρχ. «ἄτη συγκατάζευκται κακῇ». Σοφκλ. συνεζεύχθη, συνεδέθη· ἡ μεταφορά ἀπὸ τῶν ἐν ἐνὶ ζυγῷ ζῶων.

Συγκαταθάπτω, ψω (θάπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταθάπτω. Ἡρόδ.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ (συγκατέθημι). Συναίνεσις, συγκατάνευσις, συμφώνησις.

Συγκατάθετον· ῥήματ. τοῦ, συγκατατίθεμαι.

Συγκατάθετις, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶ ῥῶ. κῶς (συγκατάθεσις). Ὁ συναίνων, σύμφωνος· καὶ ὁ εἰς συγκατάθεσιν ἐνεργῶν, δοκιμαστικός.

Συγκατάθεω, θέτω (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ καταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω.

Συγκαταθλάω, ὦ, ἀσω (θλάω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ καταθλάω, συντρίβω.

Συγκαταθυήσκω, θανούμαι (θυήσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀποθνήσκω.

Συγκαταίθω· ἀνεν μέλλ. (αἶθω). Ὁμοῦ κατακίω. Σοφκλ.

Συγκαταίνεσις, ἡ. = συναίνεσις· ἐκ τοῦ

Συγκαταίνω, ὦ, ἔσω· ποιητ. ἤτω (αἰνέω, ἀνμλ.)

Συναίνω, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ, ἐγκρίνω, ἐπιβεβαιῶ, συνεπιφηρίζω. Ξενοφ. «ἦν τὰ τῶν Θεῶν ἡμῖν θάπτον συγκαταίνῃ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα», ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἀν· θέλη· ὁ Θεός, ἀν· ἦναι θέλημα Θεοῦ· ὅθεν

Συγκάταινος, ὁ, ἡ· Ὁς τις συγκαταίνει, συναποφασίζει ὡς δίκαιον· «βουλομένους ἡμῶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις». Δημοσθ.

Συγκαταίρει, ἴων· ἀντὶ, συγκαθαίρει. Ἡρόδ.

Συγκαταίρω (αἶρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταίρω, φθάνω, ἔρχομαι.

Συγκαταίτις, ὁ, ἡ· Ὁμοῦ, ἀτομαι μέτ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ καταιτιώμαι.

Συγκατακαίω (καίω). = συγκατακτείνω. Ἀπ. π.

Συγκατακαίω καὶ Ἀπ. κῶς, ἀσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακαίω. 2) ἀναφλέγω. Ξενοφ.

Συγκατακαλύπτω, ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ κατακαλύπτω, σκεπάζω. Διόδ.

Συγκατάκειμαι, κείσομαι (κείμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατάκειμαι.

Συγκατακλάω, ἀσω (κλάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ κατακλάω, συντρίβω, τσακίζω (τὸ ἄλφα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύν).

Συγκατακλείω, ἴων· συγκατακλήϊω (κλείω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ κατακλείω. Ἡρόδ.

Συγκατακληρομέω, ὦ, ἤσω (κληρονομέω). Ὁμοῦ κατακληρονομῶ, ἡ κέκτημαι. Ὁ.

Συγκατακλίνω, ἐνῶ (κλίνω). Ὁμοῦ ἡ πλησίον κατακλίνω· παθ. συγκατακλίνομαι, ὁμοῦ κατακλίνομαι, συγκατάκειμαι, ἡ κἀθήμαι. Ἀριστοφ. ὅθεν

Συγκατακλίσαις, εως, ἡ· τὸ οὐσιαστ. τοῦ προηγ. Πλούταρχ.

Συγκατακοιμάω, ὦ, μέλ· ἤσω (κοιμάω). Βάλ· λω τινὰ νὰ συκοιμηθῇ μετ' ἄλλον· παθ. μετὰ μέτ.

μέλλ. συγκατακοιμάμαι, συκοιμάμαι, σπνουσιάζομαι. ἴσθ π. Ἄλκρ. εἰς ἴσθρ. (τό ε μακρόν.) Συγκατακτολουθέω, ὦ, ἥσω (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ κατακτολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθῶ. δοτ. Στράβ.

Συγκατακομίζω, ἴσω (κομίζω). Ὁμοῦ κατακομίζω.

Συγκατακόπτω, ψω (κόπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατακόπτω, κατακομματιάζω. Πλούταρχ.

Συγκατακοσμέω, ὦ (κοσμέω). Ὁμοῦ κατακοσμέω. Πλάτχ. δθεν

Συγκατακοσμήσεις, εως, ἢ. Τὸ συγκατακοσμεῖν. Φιλῶδ.

Συγκατακρημνίζω, ἴσω (κρημνίζω). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ κατακρημνίζω. Ἰώσηπ.

Συγκατακτάομαι, ὦμαι, ἥσονται. μέτ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακτάομαι. Δημ.

Συγκατακτάς, ἄσα, ἀν. ἀνὸ μλ. μετοχ. ἀρ. β'. τοῦ

Συγκατακτείνω, εὐὼ (κτείνω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ κατακτείνω, φονεύω = συγκατακτείνω. Σοφοκλ. «παραπλήκτω χερὶ συγκατακτάς κελαινοῖς ἔλπει, βοτὰ καὶ βοτῆρας».

Συγκατακυλίω, ἴσω (κυλίω). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ κατακυλίω.

Συγκαταλαμβάνω, λήφομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλαμβάνω, ἀρπάζω, ἀφαιρῶ, ἢ κωλύω. 2) περιτερίζω. Θουκ.

Συγκαταλέγω, ξω (λέγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλέγω, συγκατατάττω, συναριθμῶ, ἢ συστρατολογῶ. «συγκαταλέγειν τινί τι». Πλούτ.

Συγκαταλλάσσω, ἄττ. - ττω. ξω (ἀλλάσσω). Καταλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου τινός, συμβιβάζω, συμφιλιόω.

Συγκαταλογίζομαι, ἴσμαι. μέτ. ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ καταλογίζομαι, συλλογίζομαι, λογαριάζω, συναριθμῶ. Ἰώσηπ.

Συγκαταλύω, ὦτω (λύω). Ὁμοῦ καταλύω, φθείρω. 2) ὁμοῦ εἰκονεύω. Πλούτ.

Συγκαταμίγνυμι, καὶ Συγκαταμινύω, μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταμινύω μεταφ. κἀμνω μέτοχον, κοινωνῶν.

Συγκαταμινύω, = συγκαταμινύμι.

Συγκαταμύω (μύω). Παντελῶς κατακλείω. Ἀνάλεκτ.

Συγκαταναυμαχέω, ὦ, ἥσω (ναυμαχέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ νικῶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ.

Συγκατανέμω (νέμω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατανέμω, συνδιανέμω, ὁμοῦ διαμοιράζω. μέτ. μαίράζω, μέ τινα ἄλλον. δθεν, συγκέκτημαι, κοινῶς ἔχω. Θουκυδ. «ἐξυκατενείμαντο τὴν γῆν», διεμέρισαν μετ' αὐτῶν τὴν γῆν.

Συγκατανεύσεις, εως, ἢ (συγκατανεύω). Τὸ συγκατανεύειν.

Συγκατανευσφάγος, ὁ, ἢ (κατανεύω, φαγεῖν). ἐπιθ. παρασίτου καὶ κόλακος, ὅς τις ξῆ διὰ τὸ λέγειν πάντοτε, Ναι.

Συγκατανεύω, εὐσω (νεύω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατανεύω, στέργω, δέχομαι. Πολύδ. «συγκατένευσε τοῖς λεγομένοις» ἑσπερὲς τὰ λεγόμενα.

Συγκαταπατέω, ὦ, μέλ. ἥσω (πατέω). Διόλου καταπατέω. 2) ἐν ταυτῷ καταπατέω ὁμοῦ μετ' ἄλλα.

Συγκαταπαύω (παύω). Ἐν ταυτῷ καταπαύω.

Συγκαταπέμπω, κατὰπλήσω (πέμπω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ καταπέμπω, γεμίζω, ῥαντίζω, μόλυνω. Ἀντιφών.

Συγκαταπίπτω, πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταπίπτω «ταῖς τύχαις συγκαταπίπτειν», πίπτω

ὁμοῦ μετ' αὐτὰς, γάνω τὸ θάβρος, succomber. Διονύσι. Ἀλικρν. εἰς ἴσθρ. (τό ε μακρόν).

Συγκαταπλέκω, ξω (πλέκω). Ὁμοῦ καταπλέκω, συγγέω. Πλούτ.

Συγκαταπολέμεω, ὦ (πολεμέω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ καταπολεμῶ, νικῶ.

Συγκαταποντόω, ὦ, ὦτω (καταποντόω). Ἐν ταυτῷ ἢ συνάμω καταποντέω.

Συγκαταπράσσω, ξω (πράσσω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ πράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ. Δημ.

Συγκαταπρήθω (πρήθω). = συγκατακαίω.

Συγκαταπρίθω, ὦ (πρίθω). Ὁμοῦ καταπρίθω, συναριθμῶ. Ἀριστοτ.

Συγκαταῤῥέω, ῥεύσονται (ῥέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ καταῤῥέω.

Συγκαταῤῥίπτω, ῥίψω (ρίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ῥίπτω κάτω ἢ κρημνίζω.

Συγκατάρχω, ξω (ἀρχω). Ὁμοῦ κατάρχω, συνεξουσιάζω.

Συγκατασβέννυμι, καὶ

Συγκατασβέννυμι, σβίω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατασβέννυμι, ἀφανίζω.

Συγκατασθήπω (σθήπω). Ὁμοῦ καταστήπω.

Συγκατασκάπτω, ου, ὁ. Ὁ ὁμοῦ κατασκάπτων, ἀφανίζω. Λυκόφρ.

Συγκατασκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατασκάπτω, κατεδαφίζω, κρημνίζω. Εὐρπ. ἐπὶ πρὸς ὁπῶν. «ἐν συγκατασκάπτωις ἀνὴρ ἡμῶν».

Συγκατασκέδαζω, ἄσω, καὶ

Συγκατασκέδαίνυμι (σκεδάινυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατασκέδαζω, κατὰ τινας ῥίπτω, σκερπίζω ἢ χέω. Ξενοφ. «ὁ Σούθης συνεξέπει καὶ συγκατεκέδασε τῇ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας». ἔθος ἦν Θράκῃ ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅταν δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκέδαζεν. Σουῖδ.

Συγκατασκευάζω, ἄτω (σκευάζω). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ κατασκευάζω. «ὁπότα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάζει». Πλάτ. ὅσα ἀποτελοῦν τὴν τακτικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Συγκατασκηνόω, ὦ (σκηνόω). Φέρω πολλοὺς ἐν ταυτῷ νὰ κατοικήσωσιν ὑπὸ μίαν σκηνήν, ἢ κατοικίαν. Ξενοφ. «τοὺς δ' ἄλλους συγκατασκήνου», τοὺς δὲ ἄλλους συνοικήζειν εἰς μίαν κατοικίαν ἢ σκηνήν.

Συγκατασκήπτω, ἡψω (σκήπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατασκήπτω, πίπτω ἐπὶ τὴν κάτω.

Συγκατασπάζω, ὦ, ἄτω (σπάζω). Συγκαθέλω, συνεκρίνω.

Συγκατασπείρω (σπείρω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ διασπείρω, σκορπίζω. Πλλῶδ.

Συγκαταστασιάζω, ἄσω (στασιάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κινῶ εἰς ἀποστασίαν. Πλούτ.

Συγκατάστασις, εως, ἢ (συγκαθίστημι, μέτ.). Ἡ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκή εἰς μάχην. Πολύδ. «τῶν θηρίων συγκατάστασις».

Συγκαταστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ τελειόω, καταλύω, π. χ. τὸν βίον, ἥτοι τελειῶ, συναποθνήσκω. Πλούτ. μέτ. συγκαθυποτάσσω.

Συγκατασχηματίζω, ἴσω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατασχηματίζω.

Συγκατάσσω, καὶ ἄττ. - τάττω, ξω (τάσσω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατατάσσω.

Συγκατατείνω (τείνω). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ κατατείνω, συνεκτείνω. εἰσφορ.

Συγκατατήκω, ξω (τήκω). Ὁμοῦ κατατήκω,

ἀναλῶν· παθ. συγκατατήκομαι. Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ κατατήκομαι, ἀναλύομαι, εἶμαι ἐκδοτός· συγκατατήκονται τοῖς κατὰ τὰς τέχνας ἔργοις ἄλλοιτοι καὶ ἄπιοιτα, μετὰ προθυμίας καὶ ζήσεως ἐργάζονται. Ἀντὺν.

Συγκατατίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ κατατίθημι, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἔφερε τις εἰς τὰς χεῖρας· μέτ. «συγκατατίθεμαι», συναίνῳ, συμφωνῶ, στέργω, δέχομαι, συγκατανεύω. Πλάτ. «τὴν αὐτὴν δόξαν ἡμῖν περὶ τούτων συγκατατίθεμαι» (συνήθως λείπει τὸ δόξαν)· ὁθεν τὸ οὐσιαστικ. συγκατάθεσις.

Συγκατατρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἄμα, κοινῇ τρέχω, συνέρχομαι. Λεωνίππ.

Συγκατατρώγω, τρώζομαι (τρώγω, ἀνὼμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ κατατρώγω. Πλούτ.

Συγκατατρώγειν, ἄφρ. β'. τοῦ, κατεσθίω. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ κατατρώγειν. Πλούτ.

Συγκαταφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ καταφέρω· παθ. συγκαταφέρομαι, συγκατέρχομαι, συνενδύομαι τροπ. συγκαταδύνω, συμφωνῶ.

Συγκαταφεύγω, φεύζομαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταφεύγω.

Συγκαταφθίρω (φθίρω). Ὁμοῦ καταφθίρω.

Συγκαταφλέγω, ξω (φλέγω). Συγκατακαίω.

Συγκαταφρονέω (φρονέω). = συγκατακτείνω. Πολύαιν.

Συγκαταφρονέω, ὦ (καταφρονέω). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ καταφρονέω. Ἀπικαν.

Συγκαταφύρομαι, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁ συμμιγμένος, συζυμμένος. Ἀθήν.

Συγκαταχράομαι, ὦμαι, ἥσομαι· μέτ. ἀποθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἢ ὁμοῦ κακομεταχειρίζομαι. Κλήμ. Ἀλεξ.

Συγκαταχώννυμι, καὶ

Συγκαταχώννυμι· μέλ. χώνσω (χώννυμι, ἀνὼμλ.). Ὁμοῦ καταχώνω, παραχώνω. Γεωπον.

Συγκαταψεύδομαι, σομαι (ψεύδομαι). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ καταψεύδομαι κατὰ τινος, συλοφαντῶ. Αἰτίων.

Συγκαταψηφίζω, ἴσω (ψηφίζομαι). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ καταψηφίζω, καταδικάζω. 2) συγκατατάττω. Πράξ. Ἀποστόλ.

Συγκατείδω (εἶδω, ἀνμλ.). Συγκατατρώγω.

Συγκατεἶμι (εἶμι). Συγκατέρχομαι.

Συγκατείρω, ξω. Ἀπτ. συγκαθείρω (εἴρω). = συγκατακτείνω.

Συγκατεξάνιστημι, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλούτ. Ἀλεξ. 16. ἀντί, συνεξάνιστημι.

Συγκατεπίγω (ἐπίγω). Ὁμοῦ καταπείγω, βιάζω· παθ. συγκαταπειρόμαι, συτπεύδω.

Συγκατεργάζομαι, ἀτομαι· μέτ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ἐν ταύτῃ, ἢ ὁμοῦ κατεργάζομαι, συνεργάζομαι. 2) συμβαδίζω. Ἡρόδ. 3) συμφρονέω.

Συγκατέρχομαι, κατελεύσομαι (ἐρχομαι, ἀνὼμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κατέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα.

Συγκατεσθίω (ἐσθίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατεσθίω, ἢ κατατρώγω.

Συγκατάτευγμα, τό. Τὸ σὺν ἄλλοις κατὰ τευγμα· ἢ κοινὰς μετ' ἄλλων γινόμενη εὐχή.

Συγκατευθύνω (κατευθύνω). Ὁμοῦ κατευθύνω.

Συγκατευύασις, ἡ (κατευάζω). Ἡ ὁμοῦ κατευύασις, συγχοίμησις.

Συγκατεύχομαι, ξομαι (εὐχομαι). Ὁμοῦ κατεύχομαι, συμπροσεύχομαι. Σοφοκλ. 2) ὁμοῦ εἰς τὴν προσεσχὴν μου ἐπικαλῶμαι. Πλούτ.

Συγκατέχω, καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ κατέχω. Πλάτ.

Συγκατηγορέω, ὦ, ἥσω (κατηγορέω). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ κατηγοροῦμαι, ἐγκαλῶ. 2) ἐν τῇ λογιῇ, μετὰ τῶν ἄλλων λέγω τι περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος, δι' ἐνχυρίσματα, χράμαι κατηγορουμένον· ὁθεν

Συγκατηγόρημα, τό. Ὁ δύναται κοινῶς ἢ κατὰ παντὸς ῥηθῆναι, κατηγορηθῆναι, οἶον, πᾶς, οὐδεὶς, τίς· ὁθεν

Συγκατηγόρηματις, ἡ, ὄν. Ὅτι ὡς συγκατηγόρημα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις. παρβ. σύμβαμα.

Συγκατηγόρησις, εως, ἡ (συγκατηγορέω). Ἡ κεινὴ κατηγορησις. Ἀριστοφ.

Συγκάτημαι, ἰων. ἀντί συγκάθημαι. Ἡρόδ.

Συγκτηρεφής, ἑός, ὁ, ἡ (κατηρεφής). Διόλου κεκαλυμμένος, σκεπασμένος. Λυκόφρ.

Συγκτικέω, ὦ, ἥσω (οἰκέω). Συγκατοικῶ.

Συγκτικίζω, ἴσω. Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ κατοικίζω, μεταφέρω ἐγκατοίκους εἰς οἰκίαν, ἀποικίαν, πόλιν, ἢ χώραν, καὶ βάλλω αὐτοὺς ἐν συγκτοικήσει. Εὐρπ.

Συγκτοικτίζω, ἴσω (οἰκτίζω). Συλλυπούμαι, συμπονῶ, συμπάσχω· μέτ. ἀφίνω, κάμνω τινὰ νὰ μὲ συλλυπήται. Σοφ. πτὰ δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιυμένην.

Συγκτολισθαίνω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ κατολισθαίνω. Διόδορ.

Συγκτορθόω, ὦ (ὀρθόω). Ἐν ταύτῃ ἢ ὁμοῦ κατορθώνω.

Συγκτορύσσω, καὶ Ἀπτ. ρύττω, ξω (ὀρύσσω). Ὁμοῦ κατορύσσω, παρσχώνω. Λουκιαν.

Συγκάττυσις, ἡ. Σύρραψις, συναρτή, ἐμβάλωμα. Κλήμ. Στρωματ. ζ'. «βρωμάτων συγκάττυσις» σύνθεσις, σύνταξις· ἐκ τοῦ

Συγκαττύω (καττύω). Συρράπτω· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἱμαντορραπτῶν, καὶ δερματορραπτῶν.

Συγκάυσις, εως, ἡ (συγκαίω). Κατάκαυσις, σκληροσμός διὰ πυρός. Ἀριστοτέλ. «σύγκαισις τῶν κεράμων»· ἴδε καὶ συγκαίω.

Συγκεῖμαι, κείσμαι (κείμαι, ἀνμλ.). Σύνθετος εἶμι· «χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος ἐστὶν» συνθεμένος. Ἰσοκράτ. 2) ἀπροσώπως, «σύγκειται αὐτοῖς», ὑπάρχει συμφωνία μεταξύ αὐτῶν, ὡσαύτως, τὰ συγκείμενα. Ξενοφ. «κατὰ τὰ συγκείμενα», καθὼς ἐσυμφωνήθη· κείς τὸ συγκείμενον ἦλθε χωρίον», εἰς τὸν διωρισμένον, τόπον· καὶ συγκείμενα ἡμέραν», τεταγμένα, διωρισμένα. Ἡρόδ. «παρὰ τὰ συγκείμενα», ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, καὶ ἐντέθεν τὸ· «συνέκειτο αὐτοῖς», συνεφώνησαν, ἡνώθησαν, ὁμογενόμενοι ἐγένοντο· ἐπὶ μετοχ. «συγκειμένως», κατὰ τὴν συμφωνίαν, παρβλ. συντίθημι.

Συγκεμένως, ἐπὶρ. Κατὰ συμφωνίαν· ἴδε ἀνωτέρω.

Συγκεκράμενως, ἐπὶρ. (κεράω). Συγκερασμένως, μετριασμένως.

Συγκεκροτήμενως, ἐπὶρ. (συγκροτέω). Συγκηλευμένος, πεπικνωμένος, στερεῶς, ἰσχυρῶς.

Συγκελεύω, καὶ συγκελεύομαι (κελεύω). Ὁμοῦ κελεύω, προσκαίω, προστάζω.

Συκέλλω, κέλλω (κέλλω). ποιητ. Ὁμοῦ ὠθῶ ἢ κρημνίζω. Ὀππικαν.

Συκενώω, ὦ (κενώω). Ὁμοῦ κενῶω, ἀδειάζω.

Συκεντέω, ὦ, ἥσω (κεντέω). Ὁμοῦ κεντῶ, συνβλίζω, φρονέω. Ἡρόδ.

Συκεράννυμι, καὶ

Συγκεραννύω κεράζω· παρακ. παθ. κέραμαι· συνεκράβην, συνεκρήβην, και συνεκερώσθην (κεράννυμι, ἀνμλ.). Συμμίγνυμι, ἐνώνω, ἀνακατόνω· φέρω εἰς κοινωνίαν διὰ τῆς μίξεως, μετρίάζω.
 Συγκέρασμα, τό. Σύμμιξις, σύνθεσις, καὶ ἡ διὰ τῆς συμμίξεως μετρίσις.
 Συγκερασμός, ὁ. Τὸ συγκερᾶν, μιγνύνειν, ἐνόνειν, μετρίάζειν. Φιλοξ.
 Συγκεραστός, ἡ, ὄν (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, ἡνωμένος· διὰ τῆς μίξεως μετριοκραμένος, temperatus, Λατ. temperé. Γαλ.
 Συγκεραχτίζομαι, ἴσμαι (κερατίζω). Κτυπούμαι μὲ τὰ κέρατα, ὡς τὰ κερατοφόρα ζῷα.
 Συγκεραυνόω, ῶ (κεραυνόω). Ὁμοῦ κεραυνόω, ὡς ὁ κεραυνὸς κτυπῶ, συντρίβω ἡ ζαλιζῶ, «οἶνον συγκεραυνωθείς φρένας», ἐξαλίσθησαν αἱ φρένες αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὡς νῦν τὰς ἐκτύπησεν ὁ κεραυνός. Ἀρχ.
 Συγκερκίζω, ἴσω (κερκίς). Κερκίζω ὁμοῦ, συννυαίνω.
 Συγκεφαλαίόω, ῶ (κεφαλαίω). Ὁμοῦ κεφαλαίω· συλλέγω, συνάπτω συμπεριλαμβάνω ἡ ἐπαναλαμβάνω τὸ ὅλον συγτόμως· prendre la somme de. Γαλλ. συμμάζω, Ἰταλ. ὁθεν
 Συγκεφαλαίωμα, τό. Ἡ ποσότης, τὸ συνάθροισμα ἀριθμῶν.
 Συγκεφαλαίωσις, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ, συγκεφαλαίω.
 Συγκεφαλαιωτής, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συγκεφαλαίωσιν ἀνήκων ἡ εἰς τὸ συγκεφαλαίωσιν ἐπιτήδεος· συμπεριληπτικῶς, συνοπτικῶς· ἐπὶρ. συγκεφαλαιωτικῶς.
 Συγκεχυμένος, ἐπὶρ. (συγχέω). Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἐμπεδευμένος.
 Συγκέω, = συγκαίω· εὐρηται δὲ κατὰ τὸν μετοχ. ἀνρ. συγκέας. Ἀριστοτ. Εἰρ. «συγκέας τῶν ξύλων».
 Συγκηδεμών, ὄνος, ὁ, ἡ (κηδεμών). Ὁ φροντίζων, ἔχων τὴν φροντίδα μετ' ἄλλου τινός.
 Συγκηδεστής, οὗ, ὁ (κηδεστής). Σύγγαμβρος. 2) συμπενθερός (συμπέθερος).
 Συγκηδεύω, ὁ, ἡ (κηδεύω). Ὁμοῦ κηδεύω, συμφροντίζω, συνενταφιάζω.
 Συγκήρυγμα, τό. Κήρυγμα γινόμενον κοινῶς ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν· ἐκ τοῦ
 Συγκηρύσσω, ρύττω, ὕξω (κηρύσσω). Ὁμοῦ κηρύττω.
 Συγκινδυνεύω, εὐσω (κινδυνεύω). Ὁμοῦ κινδυνεύω. Πλάτ. καὶ Ξενοφ.
 Συγκινέω, ῶ, ἡσώ (κινέω). Ὁμοῦ κινῶ. 2) κινῶ, ταρασσώ. Πολύβ. συγκινούμαι, ὁμοῦ κινούμαι· ὁθεν
 Συγκίνημα, τό. Τὸ συγκεκινημένον, = τῇ ἐπομ.
 Συγκίνησις, ἡ (συγκινέω). Ἡ ὁμοῦ κίνησις, συντάραξις, ἀνατροπὴ, ἡ πολλῶν ὁμοῦ κινήσις· τροπ. ἡ κίνησις τῆς ψυχῆς τινος, ἡ διάθεσις.
 Συγκιρνάω, ῶ, καὶ
 Συγκίρνημι (κίρνάω, κίρνημι). = συγκεράννυμι.
 Συγκίχραμα, ἡ, χρέσμαι (κίχραμαι). Ὁμοῦ δαμνίζομαι.
 Συγκλάζω, κλάζω (κλάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κλάζω, φανάζω· συνηχῶ.
 Συγκλαίω. Ἀττικ. κλάω, κλαύσομαι. Ὁμοῦ κλαίω.
 Σύγκλεισις, εὐσις, ἡ (συγκλείω). Ἡ ὁμοῦ κλάσις, σύνθλασις, συντριψίς· σύγκρουσις, συγκτύπησις, πτῆς· φάλαγγος σύγκλασις. Ἀρρίαν.
 Συγκλασμός, ὁ, = σύγκλασις. Σουῖδ. ἐκ τοῦ

Συγκλάω, κλάω (κλάω, ἀνμλ.). Συντρίβω, συνθλάω, κατατσακίζω.
 Συγκλάω, μ. κλαύσομαι, = συγκλαίω.
 Σύγκλεισις, ἡ (συγκλείω). Τὸ συγκλείειν, κατακλείειν, ἡγκλείειν· «συγκλείσεις», τὰ μεταξύ ὁρέων καὶ ὁρυμνῶν στενὰ περάματα, κλεισούραι, (εἰς τὴν τοῦ Πλουτάρχ. ῥῆσιν τινὲς ἔγραψαν «συγκλείσεις» ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ, συγκλινία, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς).
 Σύγκλεισμα, τό (συγκλείω). Ἐνωσις, δεσμός. Ὁ.
 Συγκλεισμός, ὁ, = σύγκλεισις. Γρηγόρ. Νηξ. 2) παρὰ τοῖς Ὁ. εἰρηκτῇ, φυλακῇ.
 Συγκλειστός, ἡ, ὄν· ἡ σύγκλειστος, ὁ, ἡ. Συγκεκλεισμένος, φυλακωμένος, δεμένος. Ὁ.
 Συγκλείω, εἴσω. Ἰων. συγκληῖω καὶ συγκληῖζω (κλείω). Ἐγκλείω, ὁμοῦ κατακλείω, φυλακῶν, στενοχωρῶ, βιάζω, ἀναγκάζω· «συγκλείουσης τῆς ὤρας» ἡδῆ. Πολύβ. = κατεπιγούσης, ὁλγίης οὔσης, ἄλλως συναπτούσης, ἐμάζυνεν, ἐκόντευεν ὁ καιρός·
 Συγκλέπτῃς, οὗ, ὁ (κλέπτῃς). Ὁ συγκλέπτων, σὺντροφεύς τοῦ κλέπτου.
 Συγκληῖζω, καὶ Ἰων. συγκληῖω, ἀντὶ τοῦ, συγκλείω· ὁθεν «συγκεκλήσμενος», ἀντὶ τοῦ, συγκεκλεισμένος.
 Συγκληρία, ἡ (σύγκληρος). Συγκυρία, σύντευξις κατὰ συμβεβηκός. Ἰπποκράτ.
 Συγκληρονόμος, ὦ. Συγκληρονόμος εἰμί· ἐκ τοῦ
 Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονόμος). Ὁμετ' ἄλλω τινὲς κληρονόμος.
 Σύγκληρος, ὁ, ἡ (κλήρος). Ὁμόκληρος, κατὰ κλήρον συκοινωνός· «σύγκληρός ἐστι θνητῷ βίω». Πλούταρχ. 2) διὰ κλήρου συνορεύων· ὁθεν
 Συγκληρόω, ῶ. Ὁμοῦ κληρόω· δίδω καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου, ἔχω μέρος εἰς τὴν ψηφοροίαν. Πλούταρχ. «δικαστήρων συγκληρόων», διὰ κλήρων ἐκλέγειν κριτὰς. 2) συνάπτω, ἐνώνω, εἰς κοινωνίαν φέρω.
 Σύγκληρωσις, εὐσις, ἡ. Τὸ συγκληροῦν.
 Συγκλησίς, ἡ. Σύναξις, βουλὴ· ἀμφ.
 Συγκλητικός, ἡ, ὄν (συγκλέω). Ὁ συγκαλῶν, συνάγων ὁμήγυριν. 2) οὐσιαστ. εἰς τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου. Senateur, ὅρα σύγκλητος.
 Σύγκλητος, ὁ, ἡ (συγκλέω). Συγκεκλημένος, καλεσμένος ὁμοῦ. 2) σύγκλητος, ἡ, συσπακουσι. βουλὴ, συμβούλιον, γεροντία, Senatum, λέγεται καὶ, σύγκλητος, λέτχη. Σοφ.
 Συγκληῖς, ἑός, ὁ, ἡ (κλίνω). Σύνευρος, σύγκοιτος, σύγκοιτις, σύζυγος. 2) συγκλινεῖς, οἱ κλίνοντες πρὸς ἀλλήλους. Ἀριστοτ.
 Συγκλινία, ἡ. Σύγκλιτις, κατήφορος· «συγκλινία τῶν τόπων», αἱ πρὸς ἄλληλα τῶν ὁρῶν κλίσεις· καὶ οἱ ἐκ τούτων ἀποτελούμεναι αὐλῶνες.
 Συγκλινέω, κλινῶ. Ὁμοῦ κλίνω, ἡ πλαγιάζω· ἀκουμβῶ, ἡ συγκλῆμαι εἰς τὴν τράπεζαν· ὁθεν
 Σύγκλισις, ἡ. Τὸ συγκλίνειν.
 Συγκλίτης, οὗ, ὁ (συγκλίνω, μέσ.). Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος. Πλούτ.
 Συγκλονέω, ῶ, ἡσώ (κλονέω). Συγκλονίζω, κατακλονίζω, καταταίω.
 Συγκλονεῖν, εὐσις, εὐσις, ἡ. Τὸ συγκλονεῖν.
 Συγκλυδάζομαι, καὶ συγκλυδωνίζομαι (κλυδωνίζομαι). Συνάρκτω διὰ κλυδωνος. Ἰάμβλ. Πυθαγ.
 Σύγκλυδος, ὁ, ἡ, = σύγκλυς. Κλήμ.
 Συγκλυδονίζομαι, = συγκλυδάζομαι.
 Συγκλύζω, ὕσω (κλύζω). Ὁμοῦ πλημμυρίζω, καταβυθίζω, καὶ μεταφορικ. ἀνακατόνω, συγχέω· ὁθεν
 Σύγκλυς, υδός, ὁ, ἡ· καὶ σύγκλυδος, ὁ, ἡ. Συμ-

πλημμυρούμενος ἀπὸ τὰ κύματα. 2) «ἄνθρωποι συγκλῦδες», συντρέχοντες, συρρέοντες, ἐκ διαφορῶν μερῶν, colluvies hominum. Πλάτ.

Συγκλυσμα, τό (συγκλύω). Τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων συναπερρίμμενον.

Συγκλυσμός, οὔ, ὁ (συγκλύω). Συρροή καὶ συνδρομή κυμάτων, πλημμύρα.

Συγκλύω (κλύω). Συνακοῦω, ὁμογνωμῶ. Σοφοκλ.

Συγκλώθω, ὥσω (κλώθω). Ὅμοι κλώθω, καὶ τὸ παθ. συγκλώθωμαι.

Συγκλώσις, εὖς, ἡ. Τὸ συγκλώθειν.

Συγκνιστάω, ὦ (κνιστάω) καὶ

Συγκνιστός, ὦ, (κνιστός). Ψῆνω, τσιγαρίζω. Ἀθῆν. «κρέατα ζωμά συγκνιστώμενα», καὶ «κρεῶδια πνικτά», ἐψημένα εἰς φούρνον ἢ εἰς συγκεκρισμένα πλινθα ἄλγιστα.

Συγκοιλίανω (κοιλίανω). Ὅμοι κοιλαίνω.

Συγκοιμάμαι, ὦμαι, ἡτομαι. Συγκοιμῶμαι ὅθεν

Συγκοιμήμα, τό. Τὸ σὺν ἄλλῳ τινὶ συγκοιμᾶσθαι. 2) = συγκοιμητής, καὶ συγκοιτῆς, γυνή. Εὐριπ. «ὦ πότνι, ὦ γενναῖα συγκοιμήματα», ὦ γενναῖαι γυναῖκες.

Συγκοίμωσις, εὖς, ἡ (συγκοιμάμαι). Συνουσίασις. Πλάτ.

Συγκοιμητήρ, ἥρος, ὁ, καὶ

Συγκοιμητής, οὔ, ὁ (συγκοιμάμαι). Ὁ σύγκοιτος, ἐπὶ συνουσίας.

Συγκοινωνομαί, οὔμαι, ὥσμαι (κοινῶ). Μεταδίδωμι διὰ λόγον. Θουκυδ.

Συγκοινός, ὁ, ἡ (κοινός). Ὁ εἰς πολλοὺς κοινός. Αἰσχύλ. παρὰ Πλούταρχ.

Συγκοινωνῶ, ὦ, ὦ. Συγκοινωνός εἰμι, συμμετέχω.

Συγκοινωνός, ὁ, ἡ (κοινωνός). Συμμέτοχος, σύντροφος. Ν. Δ.

Συγκοιτέρις, ὁ, ἡ. = σύγκοιτος. Ἡσυχ.

Συγκοιτέρις, οὔ, ὁ (κοιτή). Συγκοιμῶμαι.

Συγκοιτέριον, τό (σύγκοιτος). Ἀργύριον, πόρνης μισθός. Ἡσυχ.

Συγκοιτῆς, ἰός, ἡ ἢ θηλ. τοῦ, σύγκοιτος. Ὁμόκοιτος γυνή, νόμιμος ἢ ἄνομος.

Συγκοιτός, ὁ, ἡ (κοιτή). Ὁμόκοιτος, σύνευνος, ἐπὶ συνουτ. νομίμου ἢ ἀνόμου.

Συγκολάζω, ἄσω (κολάζω). Ὅμοι ἢ ἐν αὐτῷ κολάζω, τιμωρῶ, μετρίάζω.

Συγκολλάω, ὦ, ἡσω. Συγκολλῶ, συνάπτω, ἐνώνω.

Συγκόλλησις, εὖς, ἡ. Τὸ συγκολλᾶν.

Συγκόλλητης, οὔ, ὁ. Ὁ συγκολλῶν, «βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής», ψευδοπλάστης. Ἀριστοφ.

Συγκόλλωσις, ὁ, ἡ (κόλλα) καὶ ἐπὶ κ. κώλως. Συγκεκολλημένος διὰ τῆς κόλλας μεταφορ. προσφύης, ἀρμόδιος, σύμφωνος. Αἰσχ.

Συγκόλλητος, ὁ, ἡ. Συγκεκολλημένος, ὁμοῦ συννηωμένος, = σύγκολλος.

Συγκολυμθῶ, ὦ, ἡσω. Ὅμοι κολυμβῶ.

Συγκομιζῶ, ἡ. Τὸ συγκομιζειν, φέρειν ὁμοῦ «τοῦ αἵτου, τοῦ καρποῦ συγκομιδῆ», ὁ Φερισμός, ἢ συναξίς τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ξενοφ. 2) ἔλκομιδῆ, ἐνταφιασμός.

Συγκομιζῶ, ἴσω (κομιζῶ). Ὅμοι ἢ ἐν ταυτῷ κομιζῶ, συνάγω, εἰσάγω. παθ. ἀντι, μετακομιζῶ ὁμοῦ. Ἡρότ. Ξενοφ. μέσ. συνάγω δι' ἐμῆ, δι' ὀφελός μου. Ξενοφ. ἐν γένει, σφετερίζομαι, κτῶμαι. Ξενοφ. «συγκομιζεσθαι εἰς τὴν ψυχὴν», ἐντυπῶναι 2) ἐνταφιάζω — τὰν δὲ νεκρὸν μὴ ἐξυκομιζειν, ἀλλ' ἐὰν ὅπως ἔχοι, μὴ θάπτειν. Σοφοκλ. καὶ παθ. «ἐνταφίωμαι κείνα συγκομιζέσθαι» συνενταφιάζεται. Σοφκ.

Συγκομιστέος, ἑα, ἔον ῥημ. ἐπιθ. τοῦ, συγκομίζω. Συνακτός, ὃν πρέπει νὰ συνάξῃς τις.

Συγκομιστήρ, ἥρος, ὁ (συγκομίζω). Ὁ Φεριστής ὅθεν

Συγκομιστήριος, ἑα, ἰον. Ὁ εἰς Φερισμὸν ἀνήκων «τὰ συγκομιστήρια», συνυπακ. «Περσά» Ξυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῆς Ἡσυχ.

Συγκομιστός, ἡ, ὃν (συγκομίζω). Ὅμοι κομιστός «δεῖπνον συγκομιστόν», διὰ συνεισφορᾶς (μὲ ῥεφενέν). pikenik. Ἀθηναῖος. «ἄρτος συγκομιστός» = τῷ αὐτόπορος, ποταπός, «ἄλευρον συγκομιστόν», ἀκοσκίνιτον.

Συγκομμάτιον, τό (συγκόπτω). Σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀφάρτυταις, μαγείροις. Ἡσυχ. περίκομμα.

Συγκονέομαι, οὔμαι ὥσμαι (κονίω). Συγκονίωμαι εἰς τὴν σκόνιν. 2) συναγωνίζομαι. Πλούτ. ἀντὶ συγκονίωμαι.

Συγκονίωμα, = συγκονίωμαι.

Συγκοπή, ἡ (συγκόπτω). Τὸ συγκόπτειν, τὸ σμυκρῖναι δι' ἀποκοπῆς τινῶν μερῶν συντομία. Λογγίν. 2) σύγκρουσις. Διον. Ἀλικ. «ἡχών συγκοπή». 3) αἰφνιδίως τις ἀδυναμία τοῦ σώματος, λειποθυμία, λειποψυχία, «σύγκοπος», ὁ λειποθυμισμένος.

Συγκοπίάω, ὦ, ἄσω (κοπιᾶω). Συγκοπιᾶω. Ἰγνάτ. Ἐπιστ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει «συγκεκοπιασμένους, συγκεκριμένους».

Συγκοπος, ὁ, ἡ (συγκοπή). Ὅς τι ἐξαφνα ἀδυνάτησεν, ἔχασε τὴς δυνάμεις του.

Συγκοπτέρις, ἡ, ὃν (συγκόπτω). Ὁ εἰς συγκοπήν, ἢ ἐπιτομήν χρησιμεύων. 2) πρόξενος αἰφνιδίου ἀδυναμίας.

Συγκοπτός, ὁ, ἡ. Συγκεκομμένος συντετμημένος, κομματιασμένος. Ἀθῆν.

Συγκόπτω, ψω (κόπτω). Ὅμοι κόπτω, κτυπῶ, φονεύω, ταρασσω, κουράζω, ὡς «ἵππος τὸν ἀναβάτην συγκόπτει, τὸν κάμνει νὰ πονῇ τοὺς κώλους διὰ τοῦ ἀνωμάλου τρεξίματος του. Ξενοφ. λέγεται ἔτι παθ. «συγκεκόφθαι» ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅς τις αἰσθάνεται εἰς ὅλον του τὸ σῶμα κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐκ τοῦ, συγκόπτομαι, ὅπερ ἢ σπηγῆσθαι ἐκφράζει διὰ τοῦ ἀπλοῦ «κόπτομαι, κομμένος εἰμι, κόπτονται τὰ κοκκαλά μου ἢ αἱ δυνάμεις μου». 2) τιμωρῶ, βατανίζω.

Συγκορδύλω, ὦ, ἡσω, καὶ

Συγκορδύλιζω, ἴσω (κορδύλη). = συναθροίζω. Ἡσυχ.

Συγκορυβαντιάω, ὦ, ἄσω (κορυβαντιάω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ ἐορτάζω τὸν Κορυβαντιασμόν. ὅθεν 2) συμμαίνομαι, συνευθυσιάζομαι. Πλάτ.

Συγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Ἠνωμένος κατὰ κορυφὴν. Ἀριστλ.

Συγκορυφῶ, ὦ, ἄσω (κορυφῶ). = συγκεκριαλιῶ. ἔτι δὲ, τελειῶναι. Διονύτ. Ἀλικρ. ὅθεν

Συκορυφώσις, ἡ, = συγκεκριαλιώσις.

Συγκοσμέω, ὦ, ἡσω (κοσμέω). Ὅμοι κοσμέω, διατάσσω. Ἀριστ. διοικῶ. Μάρκ. Δύτ.

Συγκοτταβίζω (κοτταβίζω). Συμπαίζω τὸν κότεατον Ἐτυμ. Μ.

Συγκοφιζῶ, ἴσω (κοφιζῶ). Συνελαφρόναι.

Συγκράδαίνω (κραδαίνω). Συνταράσσω, συσεῖω. Ἀριστλ.

Συγκραμα, τό (συγκεράννυμι). Συγκέρασμα, σύνθεσις, composition ὅθεν

Συγκραματίζω, ἡ, ὃν. «συγκραματικοὶ ὄνειροι». οἱ ἀπὸ τῶν κυριεύοντων παθῶν γενόμενοι. Πλούτ.

Σύγκρασις, εως, ἡ (συγκεράννυμι). = σύγκραμα.
Συγκρητέον, τό, θετικόν ἐπὶ ῥήρῃ. τοῦ, συγκε-
ράννυμι.

Συγκρατέω, ὦ, ἦτω (κρατέω). Ὁμοῦ κρατῶ, ἔχω,
συνέχω, κυριεύω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. Πλούτ. ἡ δια-
τηρῶ, φυλάττω.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι) = συγκεραστός.

Συγκρατύνω, νῶ (κρατύνω). Διόλου κρατύνω,
ἐδυναμώνω. Πλάτ. 2) συνενδυναμώνω. Ἱπποκρ.

Συγκρέω (κρέω). Συμπαίνω, συμπλέκω.

Συγκρημνίζω, ἴσω (κρημνίζω). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύ-
τῃ κρημνίζω. Πολύβ.

Συγκρητίζω (κρητίζω). Ἐνόνω δύο ἀντιφερόμε-
να μέρη κατὰ τρίτου ἐχθροῦ. ὅθεν

Συγκρητισμός, ὁ. Ἡ πρᾶξις τοῦ συγκρητίζειν.
Πλούταρχ.

Συγκριματό (συγκρίνω). Τὸ σύνθετον· σῶμα· ἀντίθ.
τῷ, ἀπλοῦν. Λαέρτ. καί, Γαλῆν.

Συγκριμάτιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, σύγκριμα.

Συγκριματικός, ἡ, ὄν. = συγκεραματικός.

Συγκρίνω (κρίνω). Συντίθημι, παρατίθημι τί τινι,
καί περὶ ἰσότητος αὐτῶν κρίνω, συγκρίνω, παρα-
βάλλω· καί παθ. παραβάλλομαι, μάχομαι.

Συγκρισις, εως, ἡ. Σύνθεσις. 2) παράθεσις, σύγκρισις.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὄν. ἐπὶ ῥ. συγκριτικῶς. Συνθετι-
κῶς, παραβάλλων. Γραμμ.

Συγκριτικός, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Σύνθετος, παραβεβλη-
μένος, συγκριτός. 2) συγκριτός, ὁ, ἡ, ὁζυτόνως
ὅς τις συνεκρίθη, παρεβλήθη, συγκρίθηναι δυνάμε-
νος. 3) «σύγκριτος ἰχθύς», πικρὸς στερεὸς τὰ
κρέατα.

Συγκροτέω, ὦ, ἦτω (κροτέω). Ὁμοῦ κροτῶ, κτυ-
πῶ, π. χ. «τῷ χεῖρει, τῆς χεῖρας, τῆς πλάμας,
ὅθεν χειροκροτῶ, «συνεκρότησε τῷ χεῖρει, καί τῷ
γέλωτι κηφραίνεται», applaudit. Γαλ. σφυρηλατέω,
σφυρακοπῶ, τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον πυκνῶναι,
ἐνόνω, συναρμόζω, συνάπτω, ἐτοιμάζω, ἐξασκῶ,
γυμνάζω. «συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου», ἐν-
τελῶς ἐξησκημένοι, γυμνασμένοι εἰς τὰς πολεμι-
κὰς πράξεις. Δημοσθ. ἐνθαῤῥύνω «συνεκρότουν
ἄλλους ἄλλον μὴ ἀποκλίνενα», ἐνθαῤῥύνων, ἐγ-
καρδίωνων· συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν·
προκηρύττει, διορίζω «ἡμέρα συγκεκροτημένη»,
τεταγμένη, διορισμένη, ῥητὴ· ὡς καὶ τὸ «ἡμέρα
συγκειμένη». Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι «συγκρο-
τεῖται πόλεμος, μάχη» ἀντὶ τοῦ, κατάρχεται,
κτυποῦνται πρὸς ἀλλήλα καὶ τὰ δύο στρατεύμα-
τα· ὅθεν

Συγκροτήμα, τό. Τὸ ἡνωμένον ὡς ἄνωτ. τρπ.
ἀπάτη, πανουργία, συκοφαντία, cabal, Γαλ.

Συγκροτικός, εως, ἡ (συγκροτέω). Τὸ συγκρο-
τεῖν. ἰώππ.

Σύγκροτος, ὁ, ἡ (συγκροτέω). Συγκραλευμένος,
συγκολημένος· τροπ. συνηγμένος, σύμφορος· «καὶ
μὴ ἔσσοι πόδες σύγκροτος ἐγγὺς πρὸ ὁδοῦ». Εὐρ.

Συγκροτούσις, ὁ, ἡ· ἴδε συγκρούσις.

Σύγκρουμα, τό (συγκρούω). Δάνειον, ἔτι δὲ καὶ
ἡ σύμμικτος λοιπὰς, κατὰ τινος. Πούχ.

Συγκρούσις, ὁ, ἡ (συγκρούω). «γέλως συγκρού-
σις», Καθ' ὃν καιρὸν ὁ γέλων κτυπᾷ ἢ συγκινεῖ
χεῖρας καὶ πόδας, σπασμωδικὸς γέλως.

Σύγκρουσις, εως, ἡ (συγκρούω). Τὸ συγκρούειν,
ὁμοῦ κρούειν, κτυπᾶν δύο σώματα τὸ ἐν κατὰ
τοῦ ἄλλου, συναντᾶν, συμβάλλειν τὸ ἓνα μὲ τὸ
ἄλλο εἰς πόλεμον· ὅθεν μάχη. 2) διάλυσις φιλίας,
ἐχθρότης, ἐχθρὰ· ἔτσιτε καὶ ἡ συνηθεία ἐπὶ ταύ-

ταύτης τῆς σημασίας, τὸ, σύγκρουμα. 3) πλήξις
δύο χορδῶν μιᾶς κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπαναληπτικῶς
γινομένη, ὅρα τὸ παρὰ Γερμαν. Triller Schla-
gen· τερετισμός· ἐν γένει, τὸ τρέμειν.

Σύγκροσμός, ὁ, = σύγκρουσις.

Συγκροστός, ἡ, ὄν. Ὁμοῦ κροστός· ῥιμάτιον
συγκροστὸν, οὗ ἡ κροκὶς ἀνατέριπται. Ἰσούχ. ἄρα
ταῦτὸν τῷ ἀνάτριπτον. Διοσκρ. δασὺ καὶ μαλλωτὸν,
ἢ φλοκατὸν ῥιμάτιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται «συγ-
κροστὸν, καὶ κροστὸν, τὸ πυκνὸς ὑφασμένον, καὶ
διὰ τοῦτο πυκνόν, καὶ στερεόν· ἐκ τοῦ

Συγκρούω, οῦσα (κρούω). Ὁμοῦ κρούω, κτυπῶ δύο
σώματα πρὸς ἀλλήλα. 2) μεταφρ. πρὸς ἀλλήλους
διεγερῶ, ἐχθρεύω, κινῶ εἰς πόλεμον. 3) συμπυκνῶ.

Συγκρύπτω, ψω (κρύπτω). = συγκαλύπτω. Ξε-
νοφ. ὅθεν

Σύγκρυψις, εως, ἡ. Τὸ συγκρύπτειν.

Συγκτάομαι, ὠμαι, ἦσθαι (κτάομαι, ἔκμλ.).
Ὁμοῦ κτάομαι, συναποκτῶ.

Συγκτερέζω, ἴσοι, καὶ ἔξω (κτερεζέω). Συντα-
φιάζω, συγκηθῶ. Ἀπολλ. «συνεκτερέζει δὲ λαίς».

Συγκτησίδιον, καὶ συγκητσειδίων, τό· ὑποκο-
ρῶν, σύγκησις. Κοινὸν, συντροφικὸν κτήμα. Ἰουλιαν.

Σύγκησις, ἡ (συγκτάομαι). Κτῆσις κοινή. Γλασ.
Σταραν.

Συγκτήτωρ, ορος, ὁ (συγκτάομαι). Ὁμοῦ κτήτωρ.

Συγκτίζω, ἴσω (κτίζω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ κτίζω.
Ἡρόδ. 2) συναικίζω, κατοικίζω, «Κυρήνην, αὐλῶ-
νας συγκτίζεινα». Ἡρόδ. καὶ Στρεβ. ὅθεν

Σύγκτισις, εως, ἡ. Ἡ κτίσις ἢ σύστασις, Σεμε-
λίωσις πόλεως τινος, καὶ

Συγκτίστης, οὗ, ὁ. Ὁμοῦ κτίστης.

Συγκτυπέω, ὦ, ἦτω (κτυπέω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ κτυ-
πῶ, κάμνω κρότον.

Συγκυβευτής, οὗ, ὁ. Ὁμοῦ κυβευτής, συμπαί-
κτωρ εἰς τοὺς κύβους.

Συγκυβέω (κυβεύω). Ὁμοῦ κυβεύω, συμπαίζω τοὺς
κύβους. 2) συγκινδυνεύω.

Συγκυκάω, ὦ, ἦτω (κυκάω). Ὁμοῦ ἡ πρὸς ἀλλήλα
κυκάω, συγκινῶ, ἀνακατάνω. Ἀριστοφ.

Συγκυκλέω, ὦ, ἦτω (κυκλέω). καὶ

Συγκυκλόω, ὦ, ὥτω (κυκλώ). Ὁμοῦ συστρέφω,
περιστρέφω.

Συγκύκλωψ, ὠπος, ὁ (Κύκλωψ). Κύκλωψ καὶ αὐ-
τός, ὁμοῦ Κύκλωψ.

Συγκυλινδέω, ὦ, ἦτω (κυλινδέω). = συγκυλίω·
παθ. = συγκυλίομαι, κυρίως ἡ μεταφρ. Ξεν. «ἀ-
πολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων».

Συγκυλίω, ἴσω (κυλίω). Ὁμοῦ κυλίω· παθ. συγκυ-
λίομαι, ὁμοῦ κυλίομαι, περικυλίομαι μέ τινα, ἡ
μέτι (ἐλάττωμα).

Συγκυνηγέτω, ὦ, ἦτω. Ὁμοῦ κυνηγέτω, κυνη-
γῶ μὲ ἄλλον τινά· ἐκ τοῦ

Συγκυνηγέτης, οὗ, ὁ, = συγκυνηγός, καὶ, σύν-
θηρος. Ξενοφ.

Συγκυνηγέω, ὦ, ἦτω, = συγκυνηγέω· ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός, οὗ, ὁ, ἡ, Δωρ. συγκυνηγός, ὁ, ἡ
(κυνηγός). Ὁμοῦ κυνηγός, σύντροφος εἰς τὸ κυνήγιον.
Εὐριπ.

Συγκύπτει, οὗ, ὁ. Ὅστις συγκύπτει, συνυποστηρί-
ζει, συστυλόνει· ὅθεν στυλός, ὑποστήριγμα· ἐκ τοῦ

Συγκύπτω, ψω (κύπτω, σύν). κυρίως, Κύπτω εἰς
ἐργασίαν τινά ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συνέργημα, συγκα-
πιάζω· «τὰ ἔρατα συγκύπτει», συμπησιάζουσι·
συνενοοῦμαι, συμφωνῶ· οἳ γὰρ κακοῦντες τὰ κοινὰ,
συγκύπτοντες ποιήσια· σκύπτω διὰ τὰ ἀναγκάσια,

γράφω, κτ. Συνέσ. »περί ἧς πολλὰ συγκαλύψαμεν, συνεπουδάσαμεν, συνεμελετήσαμεν.

Συγκυρέω, ὦ, ἦσω· και συγκύρσω (κυρέω, ἀνμλ.). Συντυγχάνω. Ἰλ. »μήπως συγκύρσειαν ὁδὸν ἐνι μόνυχες ἔπποια, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. ἔχει »συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ταῦτ' ἔλθεῖν »τὰ συγκυρήσαντα, τὰ συμβάλλοντα. Ἡρόδ. ὄθεν

Συγκύρημα, τό. Συντύχημα, συμβεβηκός. 2) κατὰ τύχην συναπάντησις.

Συγκύρησις, εἰς, εἰς, ἡ (συγκυρέω). Συντυχία, συμβεβηκός, συνάντησις.

Συγκυρία, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, συγκύρησις. »Κατὰ συγκυρίαν», κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην.

Συγκυριολογέω, ὦ. Σὺν τῷ κυρίῳ λέγω· ἀνρ.

Συγκυρᾶν ἄω, ὦ (κυρκᾶν) κυμ. = συγκυλάω, ἡ συγκυρᾶν. Ἀθήν. ὅπου καὶ νῦν »συγκυροκινήσας» ἡμαρτ. κεῖται.

Συγκυρόω, ὦ (κυρόω). Ὀμοῦ, ἐκ συμρώνου ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ.

Σύγκυρσις, ἡ, = συγκύρησις. Συνέσ.

Συγκύρω, ὦρω, = συγκυρέω.

Σύγκυφος, ὁ, = κυφός. Ο.

Συγκύφω, ὦ, = συγκύπτω· ἀνρ.

Συγκυθωνίζομαι (κυθωνίζω). Συμποτηριάζω, συμπίνω, συμμένω. Ἀθήν.

Σύγκωλος, δὲ, ἡ (κῶλον). Ὁ συνέκων τὰ κῶλα, »σκέλη σύγκωλα», τὰ ἀπέχοντα πολλὰ ὀλίγον τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ κωλομέρια.

Σύγκωμάζω, ἄσω, ἄσω. ἄζω (κωμάζω). Ὀμοῦ κωμάζω· ὁδε κωμάζω.

Σύγκωμος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ κόμου μετέκων, σύντροφος. Ἀριστφ.

Συγκωμῶδῶς, ὦ, ἦσω (κωμῶδῶ). Ὀμοῦ κωμῶδῶ, συμπαίζω εἰς τὴν κωμῶδιαν. 2) συμπεριγελῶ.

Συγκωμῶδης, οὗ, ὁ. Συμμέτοχος κωμῶδιᾶς, συνεταῖρος τῶν κωμῶδῶν.

Συγξαίνω (ξαίνω). Διόλου ξαίνω, συνάπτω, ἐνώνω.

Συγξεύεω (ξεύεω). Εἶμαι μετ' ἄλλου τινὸς εἰς τὴν ξενετείαν. Ἐπιγρ.

Συγξέω, ξέσω (ξέω). Ὀμοῦ ξέω, διὰ τῆς ξύσεως ὁμαλίζω, ὑναλίζω μεταφ. τερνεύω τὸ ὕψος. Διονύστ. Ἄλκ. »σύνθεσις συνεξεσμένη», λέγει, τὴν τεττορευμένην, τὴν γλαφυράν καὶ ἐξεργασμένην.

Συγξηραίνω (ξηραίνω). Ὀμοῦ ξηραίνω.

Συγξύω, ὦσω (ξύω). Ὀμοῦ ξύω, καταξύω, καταξέσχίζω. Διογ. (—)

Συγχαζώ, ἄσω, καὶ συγχάζομαι (χάζομαι, ἀνμλ.). = συγχωρέω. Πούχ.

Συγχαίρω (χαίρω, ἀνμλ.)· μετὰ δοτικ. Ὀμοῦ χαίρω, »συγχαίροντας ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς» ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ feliciter, ὅπερ ταῦτ' ἔστι τῷ, συνήδομαι, συγχαίρομαι. 2) ἐπιχαίρω τινὶ τινας. Δημοσθ. »Ροδῖος συγχαίρω τῶν γεγεννημένων» χαίρομαι διὰ τὴνδυστυχίαν, ἀποτυγχάνω τῶν Ροδίων.

Συγχαλάω, ὦ, ἄσω (χαλάω). Ἐν ταυτῇ, ἡ ὁμοῦ χαλάω, ἀπολύω τι τεντωμένον ὀλίγον, ἀχκμνίζω, ἀδυνατίζω relâcher »τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾶν» Ἀρχύτας· διαλύουσιν ἀναμεταξύ των ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, τὰς ἐκ αὐτῶν δυνάμεις.

Συγχαλεῖν. Ὀμοῦ χαλεῖν, συγκολλῶ μὲ μέταλλον. Ἀθήν.

Συγχαρτικός, ἡ, ὁν. ἡ συγχαρτικός (συγχαίρω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ συγχαίρειν »γράφματα, ποιήματα συγχαρητικά», τὰ γραφόμενα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι μετέχει τῆς χαρᾶς τινος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθείας »συγχαρίζω».

Συγχαρίζομαι, ἴσμαι (χαρίζομαι). Ἐν ταυτῇ ἡ μετ' ἄλλων χαρίζομαι τοῦ λόγου τὸ συγχεχαρισμένον καὶ προσφιλέα, διόλου ἀρεστὸν, πλήρες χαρίτων. Πλούτ.

Συγχαρτικός, ἡ, ὁν, = συγχαρητικός.

Συγχειλεῖν (αἰ, αἰ (χειλος). Ἡ συναρῆ, τὸ κλείσιμον, αἰ σχισμάδα τῶν χειλέων. Ἀριστοτ. παρβ. πρόχειλον.

Συγχειμάζω, ἄσω (χειμάζω). Ἐν ταυτῇ ἡ ὁμοῦ περὶ τὸν χειμῶνα, παραχειμάζω· παθητ. »συγχειμάζομαι, ὁμοῖον χειμῶνα ἡ ψύχος ὑποφέρω. Ἀριστοφάν.

Συγχειρίζω, συγχειρίζομαι (χειρίζω). Ἐν ταυτῇ μεταχειρίζομαι, συγκυθερῶ, συνόϊον.

Συγχειροπνέω, ὦ, ἦσω (χεῖρ, πνέω). Ὀμοῦ, ἐν ταυτῇ πνέω, διὰ τῶν χειρῶν συνεργάζομαι, συναντιλαμβάνομαι τῷ ἔργῳ. Λουκίαν.

Συγχειρουργέω, ὦ, ἦσω (χειρουργέω). Ἐν ταυτῇ, ἡ ὁμοῦ χειρουργέω, συμπράττω, συνεργάζομαι, συνεκτελῶ »συγχειρουργεῖν τὰ ἱερά». Ἰσάιος.

Συγχεύω, ἐπικ. ἀντὶ συγγέω, ὅπερ ἴδε· ὁ Ὀμ. χρηταί μόνον τῷ ἄρ. συνέχευα.

Συγχεῖω, εὐτώ (χέω, ἀνμλ.). Ὀμοῦ χέω, χύνω συμμηνῶ, συγγίω, θορυβῶ »ἄνδρα συγγεῖται», ἀντὶ τοῦ, συγγεῖται. Ὀδύσ. συγγῆται, λυπηταί »ἄλλ' οὐ σύγχει θυμῶνα, οὐ παρέλπει, δὲν ἔκοπτε τὸ θάρρος» πόλεμον συγγεῖται, ἀντὶ τοῦ, συγκρούειν, διεγείρειν, προξενεῖν. 2) συγγινεύω, συμφθεῖρω. Πλούτ.

Συγχιλιάρχος, ὁ (χιλιάρχος). Ὀμοῦ χιλιάρχος μετ' ἄλλον. Ἰώτηπ.

Συγχις, ἴδος, = σιχίς.

Συγχνδρωσις, εἰς, ἡ (σύν, χόνδρος). Σύμφυσις εἰς ἓνα χόνδρον. Γαλην.

Συγχορδίζω, ἡ. Ἡ μετὰ χορδῶν μουσικοῦ ὄργάνου συμφωνία. Ἀθήν.

Σύγχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Σύμφωνος.

Συγχορευτή, οὗ, ὁ, καὶ θηλ. »συγχορευτρία», ἡ (συγχορεύω). Ὀμοῦ χορευτῆς ἡ χορευτρία. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συγχορεύω (χορεύω). Ὀμοῦ χορεύω· Πλούτ. »χορευτὰς συγχορεύοντας», φάσκει τοῦ ἰδίου χοροῦ.

Συγχορηγέω, ὦ, ἦσω. Ὀμοῦ χορηγῶ, συνεξοδεύω.

Συγχορηγός, ὁ, ἡ (χορηγός). Ὁ συγχορηγῶν.

Σύγχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ μετὰ τινος εἰς τὸν χορὸν ὢν· »νυμφῶν σύγχορος» εἰς τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν ὢν. Ὀρφ.

Σύγχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Γεῖτων, συνορίτης. Εὐριπ. Ὀρφ. Ἀργ. 191 ἔνθα τὸ Γλωσ. ἐν τινὶ Χειρογράφῳ. »σύγχορος» ἔχει.

Συγχοῶ, ὦ, ὦσω. Ἰων. ἀντὶ, συγγώννυμι. Σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα. Πρόδδτ.

Συγχοῖμαι, ὦμαι, ἴσμαι, ἴσμαι (χοῖμαι, ἀνμλ.). Ὀμοῦ ἡ ἐν ταυτῇ χῶμα, μεταχειρίζομαι. 2) συναναστρέφομαι τοῦ συγγρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρίταις. 3) δανείζομαι ὁμοῦ. Πολύβ. »παρὰ Λακρῶν συγχορσάμενοι τριήρεις» ὄθεν

Σύγχορσις, εἰς, εἰς, ἡ. Τὸ συγγράσθαι.

Συγχορηστικός, ὁ, ἡ (χορηγός). Ὀμοῦ, ἐν ταυτῇ χρηστηριάζομαι, ἐρωτῶ τὸν χρησμένον.

Συγχορῖς, ὦ, ὦσω (χορῖς). = συγκρούς, συμφέρειν. Πούχ.

Σύγχορις, ὦ, ὦσω, τό. Χρίσμα, ἀλείμμα· ἐκ τοῦ

Συγχορίζω, ἴσω (χρίω). Ὀμοῦ χρίω, ἀλείφω.

Συγχορῶν, ὦ, ὦσω (σύγχορος). Σύγχορονός· εἰμι εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶ μετὰ τινος. Ἀθήν.

Συκαμινέα, ἡ. Δένδρον, συκαμινὰ μαυροσυκαμινία· ὄθεν

Συκαμινόν, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκαμινέας, τὸ μάρον, morum. τὸν καρπὸν τοῦτον μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες καὶ ἀντὶ φύκου ἤτοι φυκιατοῖου. Εὐθουλος· συκαμίνω τὰς γνάθους κεχριμένααι. Ὁ Φώτιος παρατηρεῖ ὅτι τὸ «μόρον» ἔστι Δωρικόν.

Συκαμινός, ἡ· σπαν. ἄρσ. = συκαμινέα· ὄθεν

Συκαμινώδης, εὖς, ὅ, ἡ (εἶδος). Ὁμοίος συκαμινέα ἢ συκαμίνω.

Συκαρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, συκῆ. Μικρὸν σύκον, συκαλάκιον.

Συκάς, ἀδός, ἡ. Τὸ νέον φυτὸν τῆς συκῆς. = συκῆ· ὡς καὶ τὸ, συκίς. Πολυδ.

Συκαίσιος, ὅ. ἐπιθέτον τοῦ Διὸς, Ὁ ἔφορος τῶν συκοφαντῶν.

Συκαστής, οὗ, ὁ, καὶ θηλ. συκάστρια. Ὁ τὰ σύκα ἀπὸ τῆς συκῆς συλλέγων. 2) = συκοφάντης, συκοφάντρια.

Συκάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ, συκαστής.

Συκάς, ἡ, καὶ ἐπικ. συκή, καὶ συναίρ. συκῆ, ἥς, ἡ. Τὸ φέρον τὰ σύκα δένδρον, ἢ συκία. 2) σάρκωμα, πρήγμα, γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς ἢ κατὰ τὴν πτέρναν, ἴδε σύκον. 2) ἀντὶ συκόμορος.

Συκῆ, ἥς, ἡ· ἴδε συκέα.

Συκῆ, ἡ. Φρούριον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

Συκηγορίζ, ἡ (σύκον, ἀγορεύω) = συκοφαντία. Ἡσύχ. «συκηγορία, τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν, calal chicane. Γαλλ.

Συκηγόρος, ὅ, ἡ. = συκοφάντης. Ἡσύχ.

Συκίξ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συκῆς.

Συκιδόφορος, ὅ, ἡ, = συκίς καὶ συκοφάντης.

Συκιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, συκέα καὶ σύκον. Ἀριστοφ.

Συκίζω, ἴσω (σύκον). Μετὰ σύκον τρέφω. Ἀνθολογ.

Συκίον, ἡ, ἴνον (σύκον). Πᾶν ὅ,τι ἀνῆκει εἰς τὴν συκὴν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ συκίαν, ὡς σύκινον ξύλον, ἐλαφρόν, ἀσθενές, ἀδύνατον, ἀχρηστον (inutile lignum.) ὄθεν σύκινος ἀνὴρ «σύκ. γνώμη», ἀδύνατον πνεῦμα, νοῦς. «σύκ. ἐπικουρία», ἀδύνατος, μικρὰ βοήθεια, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστοφ. ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ὀλυσσέως, γράφει, παίζων μὲ τὰς λέξεις, συκίνη ἐπικουρία. «συκίνη μάχαιρα» ἢ συκοφαντία. Φώτ.

Συκιδόφυλλον, ὅ, τό (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς συκῆς, συκόφυλλον. Γλωσσ.

Συκίον, τό (σύκον). Ποτὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ βραστῆς ξηρᾶς σύκα. Ἱπποκρ. ὅπερ ὁ Πλούτ. «σύκινον πόμα», λέγει.

Συκίς, ἰδός, ἡ (συκή). Παραφυσὶς συκῆς, ἣν μεταφυσεύουσιν. Ἀριστοφ. νέα συκῆ, ἐν γένει, = συκή. 2) γυνή, ἐχούσα πρίσμα, σάρκωμα, ὃ καὶ σύκον λέγεταί. Ἡσύχ.

Συκίτης, οὗ, ὁ, καὶ θηλ. συκίτις, ἰδός, ἡ (σύκον). Σύκα ὅμοιοι, ἢ ἐκ σύκων κατεσκευασμένοις. «οἶνος συκίτης», ὡς καὶ ὁ ἀψιφθίτης.

Συκίτης, οὗ, ὁ ἐπίθ. Βάχχου, ἐπυνυμνόμενος οὕτως, ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὴν συκὴν. Ἀθήν. Συκοθῶς (λέει α, τὰ βασιλεύς). Σύκα βασιλικὰ ἢ βασιλικά· οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ἐξαίρετον εἶδος σύκων. Ἀθήν. καὶ ἐντεῦθεν τα ξηρὰ τούτων. «βασιλίδες», ἐκαλοῦντο.

Συκόβιος, ὅ, ἡ (βίος, σύκον). Ὁ ἀπὸ τῶν σύκων τὸν βίον ἔχων. 2) ἐκ τῆς συκοφαντίας τὸν βίον περιζόμενος. Σχολ. Ἀριστοφ. τοιοῦτον καὶ τὸ, συκωρὸς, συκολόγος, φιλόσυκος· καὶ συκοπάς.

Συκολογέω, ὡ, ἴσω. Συλλέγω σύκα. 2) συκοφαντῶ, Ἀθήν. «τοσοῦτα τοῦ Μάχου συκολογῆσιν»· ἐκ τοῦ

Συκολόγος, ὅ, ἡ (λέγω). Ὁ συλλέγων σύκα. 2) συκοφάντης, = συκόβιος, ὁμιλῶν περὶ σύκων.

Συκομάμας, ὅ, ἡ. Συκομάμας, = βλιτομάμας. Συκομορέα, ἡ, = συκόμορος.

Συκομορίτης, οὗ, ὁ. Ὁ ἐκ συκόμορων κατεσκευασμένος. «οἶνος συκομορίτης»

Συκόμορον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας.

Συκόμορος, ἡ (σύκον, μόρον) = συκομορέα. Αἰγυπτιακὴ συκῆ, ἣτις φέρεται τὸν καρπὸν εἰς τὸν κορμόν. ficus sycomorus. Λένι. Δισκορ. 2) συκάμινος.

Σύκον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκῆς. 2) συκῶδες ἐξάνθημα κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ποδὸς ἢ κατὰ τὰς φλεβαρίδας, ὃ καλοῦσι συκὴν καὶ μυρμηκίαν. 3) = αἰδοῖον γυναικεῖον. Ἀριστοφ.

Συκόπαις, αἰδός, ὁ, = συκοπάς.

Συκοπέδιλος, ὁ. Ὁ ἐν πεδίλοις συκοφάντου βαδίζων, κομικῶς κατὰ τὸ «χρυσοπέδιλος», συκοφάντης. Ἀριστοφ.

Συκοπρίστος, οὗ, ὁ (πρίω). Ὁ τὰ σύκα σχίζων εἰς δύο, φυλάργυρος, = κυμνοπρίστης.

Συκόπρωκτος, ὅ, ἡ (σύκον, 2. πρωκτός). Σῆκον ἢ συκῶδες σάρκωμα ἔχων κατὰ τὸν πρωκτόν. Ἡσύχ.

Συκοσπαδίας, οὗ, ὁ. Ἡσύχ. καὶ

Συκοσπάς, ἀδός, ὁ (σπάς). Κομικ. ἀντὶ, συκοφάντης. Σχολ. Ἀριστοφ. ἐνθα «συκίπαιδες», ἡμαρτυρεῖται. ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «συκοσπαδίας» ἔχει (ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ, λυκοσπάς) = συκοφαντία.

Συκοτραγέω, ὡ, μέλ. ἴσω. Σύκα τρώγων· ἐκ τοῦ

Συκοστράγος, ὅ, ἡ (τρώγω) = συκοτρώκτης.

Συκοτρώκτης, οὗ, ὁ. Ὁ σύκα τρώγων.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελαγονιάτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ· ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Οἰτῆς, ταῦν Σίγυρον. Πολυδ.

Συκούρος, ὅ, ἡ (ῥα, οὔρος) = συκουρός.

Συκοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν σύκα· καὶ

Συκοφάγος, ὁ. Ὁ σύκα τρώγων. 2) = συκαλῖς, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκ τοῦ

Συκοφαγέω, ταῦτον τῷ, συκοτραγέω.

Συκοφαντέω, ὡ, ἴσω. Συκοφάντης εἰμὶ· ψευδῶς κατηγοροῦμαι, chicaner. «συκοφαντοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς». Πλάτ.

Συκοφάντημα, τό. Ἡ ψευδὴς κατηγορία καὶ ἐπὶ ἀδίκου τῶν κριτικῶν φιλογικῆς κρίσεως.

Συκοφάντης, οὗ, ὁ (σύκον, φαίνω). κυρίως, Ὁ τὰ σύκα φαίνων· ἐξαίρ. δὲ ὁ ἐγκλῶν ἐπὶ δικαστηρίου τοὺς ἐξάγοντας σύκα ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ νόμου. Πλούτ. 2) ψευδοκατήγορος.

Συκοφαντήτος, ἡ, ὄν (συκοφαντέω). Συκοφαντημένος.

Συκοφαντία, ἡ. Ὁ τοῦ συκοφάντου χαρακτήρ, ψευδοκατηγορία. Ξενοφ. «οὓς ἤδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας, ὑπήγον θάνατον».

Συκοφαντίας, οὗ, ὁ. Ἀριστοφ. κομικῶς κατὰ τὸ, Καικίας, καὶ ἄλλα ἤδη ἀνέμων σχηματισθῆναι, ἀντὶ τοῦ, πνεῦμα συκοφαντίας.

Συκοφαντικὸς, ὅ, ἡν· ἐπὶ. «ὡς. Ὁ ἀνῆκων, πρέπων εἰς τὸν συκοφάντην. Λουκιαν.

Συκοφαντρίξ, ἡ, θηλυκ. τοῦ συκοφάντης. Ἀριστοφ.

Συκοφαντώδης, εὖς, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. -ωδῶς (εἰδός). Ἐκ τοῦ εἶδους τῆς συκοφαντίας ἢ τοῦ συκοφάντου ὄν. Δισκίν. «ἡδίκη συκοφαντωδεστέρα».

Συκοφασίς, ἡ, = συκοφαντία. Ὁ Σουῖδ. ἔχει καὶ «συκοφασίς», ἀντὶ τοῦ, συκοφάντης.

Συκοφορεῖον, τό. Καλάθιον, δι' οὗ φέρομεν τὰ σύκα. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Συκοφορέω, ὡ. Σύκα φέρω. Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ

Συκοφόρος, ὅ, ἡ (φέρω). Ὁ σύκα φέρων.

Συκώω, ὦ, ὥσω (συκόν). Συκόν ποιῶ. 2) συκίζω μετά σύκων τρέφω. ὅθεν συκωθεῖς, ὁ καλοθρεμμένος (ὡς χοῖρος). Ἀνάλ. 3) ἐκφύω συκὴν. — παύτ. συκόμοιρα, οὐμαί. σύκον γίνεσθαι ἢ μεταβάλλομαι εἰς σύκον.

Συκχός, οὐ, ὁ καὶ συκχός, ἄδος, καὶ, συκχίς, ἴδος, ἡ, = συκχίς. Εἰδός υποδήματος, soccus. Λατιν. Ὁ Πηχ. ἔχει πύκχοι, υποδήματα Φρύγια.

Συκωδής, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σύκων ὢν. 2) πλήρης σύκων ἢ συκῶν.

Σύκωμα, τό, = σύκωσις, ἡ.

Συκώω, ὦνος, ὁ (συκόν). Τόπος κατάφυτος συκῶν. Πολυδ.

Συκορέω, ὦ, ἦσω. Φυλάττω τὰ σύκα εἰς τὰς συκάς. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Συκωρός, οὐ, ὁ (ῥα). Φυλάξ τῶν συκῶν λέγεται καὶ συκουρός.

Συκώσις, εὐς, ἡ (συκώ). Τὸ συκῶδες ἐξάνθημα κατὰ βλέφαρα, λέγεται καὶ σύκον, καὶ σύκωμα.

Συκωτός, ἡ, ὁν (συκώ). Μὲ σύκα θρεμμένος· »ἤπαρ συκατόν», τὸ σηκώτιον ζώου τραφέντος μὲ σύκα. Ἀέτ. ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. συκώτι.

Σύλα, ἡ, ἴδε σὺλη.

Σύλα, ἐπικ. ἀντί ἐστυλα, ἐνκ. γ'. πρόσ. τεῦ, συλάω.

Συλαγώγιός, ὦ, ἦσω (σὺλον, ἄγω). Σὺλα ἄγω, λαφυραγωγῶ· ἀπογυμνῶν, ἀρπάξω, »τὸν οἶκον συλλαγαγείν», ἀρπάξω τὰ ἐν τῷ οἴκῳ. Ἀρισταίν.

Σύλασκε, ἰωνικ. παρὰ. τοῦ, συλάω, ἀντί ἐσύλα, Πηχ.

Συλάω, ὦ, ἦσω. Ἀρπάξω, γυμνῶν, ἐκδύω τοῦ φανευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἱμάτια, ὅθεν, παρ' Ὀμ.ρ. συνηθως »τεύχαια συλῶν, ἢ ἔντεα συλῶν». Ἰλ. συχνάσις μετὰ τῆς προσθήκης »ἀπὸ χροός». Ἰλ. θηλ. ἐκδύειν τὴν πανοπλίαν ἢ τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ φανευθέντος· ἀφαιρῶ κρυφίως, κλέπτω, ἀπατῶ τινα καὶ λαμβάνω τὰ ἰδικά του. 2) βιάσις παίρνειν τὰ πλοῖα ἀντὶ πληρωμῆς, ἀποζημιώσεως, ἴδε σὺλη. 3) ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω· »ἐσύλα τόξον». Ἰλ. αὐτὰρ ὁ σὺλα πῶμα φρέτρης Ἰλ. ἀφῆρει, ἐξέβαλε τὸ πῶμα τῆς βελοθήνης. 4) ἀρπάξω τὸν δουλωθέντα, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν τὴν ἐλευθερίαν. 5) τροπ. λαμβάνω ἀπ' ἀλλήλων. Διονύτ. »σουλῶσιν ἀλλήλους ῥήματα οὐκ ὀλίγα». Χανδλέρου. Ἐπιγραφ. »εἰδὲ τις ἐφάπτοιο σωτηρίας ἐπὶ καταδουλισμῷ, οἱ παρατυγχάνοντες, συλόντες Σωτήριν ὡς ἐλευθέρων εἶσαν ἀζάμιοι ἔντες».

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυτήμονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν ληστὴν Σίνην. Ἀπολδρ.

Σύλειον, τό, = Σύλλιον.

Συλεύς, εὐς, ὁ Υἱός τοῦ Ποσειδῶνος βασιλείας τῆς Αἰλίδος, βιάζων τοὺς ξένους νὰ καλλιερῶσι πρὸς ἀμπέλους αὐτοῦ· ἐρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. κατὰ τινας, ὁ Συλεύς ἔζη ἐν Θετταλίᾳ, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐνυμφεῖσθαι τὴν θυγατέρα του. Heyne εἰς Ἀπολδρ. 2) τὸ Συλεύς πεδῖον· πεδῖον περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον. Ἡρόδ.

Συλεύω, εὐσώ, καὶ

Συλέω, ὦ, ἦσω, σπανιότερ. ἕτεροι τύποι τοῦ, συλάω, ἴδε τοῦτο.

Σύλη, καὶ, σὺλα, ἡ (συλάω). Ἡ ἐξουσία, τὸ δίκαιον τοῦ κρατεῖν τὰ πλοῖα ἢ τὸ φορτίον ἐνὸς πραγματευτοῦ, ὅστις χρεωστῶν ἐγκαλεῖται, ἀντὶ πληρωμῆς· ὅθεν αἱ φράσεις »σὺλαν ἔχειν κατὰ τινας», καὶ ἢ »σὺλας διδόναι τινὶ κατὰ τινας». σὺλα

ποιεῖσθαι (Δυτ.). isodunamai τῷ Γαλ. Metre un embargo sur un vaisseau. Saisir le marchandises· καὶ τῷ Γερμ. in Beschlagnahmen ἴδε Ρύσιον. ἐν καιρῷ πολέμου μετεχειρίζοντο τοῦτο τὸ δίκαιον τῆς βίας καὶ ἀντιπληρωμῆς (droit de représailles) καὶ ἐναντίον ὁλολήρων πολιτειῶν, καὶ τότε τὸ, »σὺλαν διδόναι κατὰ τινας», σημαίνει τὸ, δίδω ἀδείαν νὰ κυριεύωνται τὰ κατὰ θάλασσαν ἐχθρικά πλοῖα, ὡς παρ' Ἀριστοτ. »οἰδῶσιν οἱ Χαλκηδόνιοι τοῖς πόλεσι καὶ τοῖς μετοίκους σὺλαν κατὰ πόλεως ἢ ἰδιώτων· »εἰ τις σὺλαν ἔχει κατὰ πόλεως».

Σύλημα, τό (συλάω). Λεῖα, σκύλευμα, λάφυρον.

Συλήσιος, ὁ, ἡ (συλάω). Κλεμμένος, ἀρπαγμένος· Μάξιμ.

Σύλησις, εὐς, ἡ (συλάω). Ἀρπαγή, γύμνωσις.

Συλήτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ, συλητήρ. Ἡ ἀρπάξουσα καὶ κλέπτουσα γυνή.

Συλήτης, ὁ, ποιητ. = συλητής.

Συλήτης, ου, ὁ (συλάω). Ἀρπαξ, κλέπτης.

Συλήτρια, ἡ, = συλητήρα.

Συλήτωρ, ορος, ὁ = συλητήρ, ποιητ. Αἰσχ.

Συλλαβή, ἡ (συλλαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν, πιάνειν ὁμοῦ· »συλλαβεῖα πέπλον», Αἰσχ. Ἰκέτ. ὅ,τι συγχρατεῖ συνδεσμένους τοὺς πέπλους, οἷον στόμοι, ζῶναί. 2) συλλαβή, ἡ τῶν γραμμάτων, ἡ ἀποτελοῦσα μίαν φωνήν. 3) σήληψις τέκνου, ἐγγαστρωσις γυναικός. 4) ἐν τῇ μουσικῇ ἡ τετάρτη. Φιλολ.

Συλλαβίζω, ἴτω. Προφέρω συλλαβάς.

Συλλαβικός, ὁ, ὄν (συλλαβή 2). Ὁ ἀνήκων, συνιστάμενος εἰς συλλαβήν, κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω, ὦ, ἦσω (μάχομαι). Περὶ συλλαβῶν μάχη. Φιλ. ὅθεν

Συλλαβομαχία, ἡ. Ἡ περὶ συλλαβῶν μάχη.

Συλλαβοπευσίλαβητης, οὐ, ὁ (συλλαβή, πυθνόμεναι, λαμβάνω). Ὅστις ἐρωτᾷ καὶ κληθεῖ τὰς συλλαβάς. Ἐπιγρ. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσιν τὸ, συλλαβοπευσίλαβητης, ὅστις περὶ συλλαβῶν ἀκριβοῦς ἐρωτᾷ, ἐξετάζει καὶ περὶ τούτων ὁμιλεῖ.

Σύλλαβος, ὁ, = σίττιθος, σὺλλυθος. Ὁ τῶν βιβλίων τίτλος, ἡ πῖναξ, Κικέρ. Ἀττικ. ἔνθα ἄλλοι σιττίβαι, καὶ σίττιβαιοι ἀναγινώσκουσιν, ἀμφ.

Συλλαγενεύω (λαγνεύω). = συμπορνεύω.

Συλλαγχάνω, μέλλ. κληρόσθαι (λαγχάνω, ἀνμ.) διὰ λαχνοῦ, διὰ κλήρου διανεμέσθαι ἢ ἐνοῦσθαι, ἢ ἐν τούτῳ λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος εἰς τὸν λαχόν, »ψυχὴν ἄλλα δαίμονι συλλαχούσαν». Πλούτρ.

Συλλαλέω, ὦ, ἦσω (λαλέω). Συνομιλῶ. Ν. Δ.

Συλλαμβάω, συλλήσθαι (λαμβάνω, ἀνμλ.).

Ὅμοῦ λαμβάνω, »εἰ ἐπεί πάντα συλλαβὴν εἰπεῖν», Ἡρόδ. συσφίγειν, συνβλῖναι. 2) συγκλείειν. Πλάτ. »συνέβαλε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀρθαλμούς». 3) συνάγω, λαμβάνω μεθ' ἑαυτοῦ. Ξενοφ. 4) »ἀπῆε συλλαβὴν τὸ ἔσπερον στρατεύμα». 5) εἰς χεῖρας λαμβάνω, πιάνω. »Τέττιγα τοῦ περὶ σπινελήφρας». 6) συλλαμβάνειν αὐτὸν ἐκ γῆς. συνάγω ἑμᾶντον, ἀναχωρῶ. Σοφ. Φιλ. 7) συμβοηθῶ, συνεργῶ, συναγινώσκωμαι, ὑπερασπίζομαι, »συλλαμβάνειν τινα». Ἡρόδ. 8) δέχομαι (σποράν), ἐγγαστρόνομαι. 9) ἀντικαταλαμβάνω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Ἡρόδοτ. »εἰπεῖ τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλώσσαν».

Συλλάμπω, ψω (λάμπω). Ὅμοῦ λάμπω, παντοῦ ἢ ὁλοκληρῶς λάμπω· ὅθεν

Σύλλαμπσις, εὐς, ἡ. Λάμπσις ἐνὸς σώματος κατ' ὅλην τὰ μέρη του ἢ φῶς ἐκ δύο σωμάτων λαμ-

πόντων ἐν ταύτῳ πεμπομένων. 2) ἑλλαμψίς, ἐπιπό-
λαιος λάμψις. 3) ἐν τοῖς συμπ. προβλ. ἐνωσίς, κα-
θαρότης φωτός.

Συλλανθάνω, ἴσω (λανθάνω, ἀνμλ). Ὅμοῦ
λανθάνω, κερρυμμένως εἰμί.

Συλλανίως, ὁ, ἡ, καί, συλλανίς, ἡ ἄμφ. ἐπίθ.
τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Πλούτ.

Σύλλας, α, ὁ. Κορινθίος. Εἰς τῶν περιφύμων
στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Στράβ.

Συλλατρεύω (λατρεύω). Συνυπηρετῶ. Πλούτ.
Συλλαφύσσω, ξω (λαφύσσω). Συναναλίσκω, συ-
ναφνίζω.

Συλλαείνω (λαίνω). Ὅμοῦ τρίβω ὁμαλίζω,
γυαλίζω. 2) συντρίβω, κατατρίβω· ἔτι δὲ τροπικ.
καὶ ἐπὶ ὕψους Διονύσι. Ἄλκι. πῶς τὸ μὴ συλλαεί-
νεσθαι τῷ ἑξῆς, καθλ. ἔστιν ἡ σύνθεσις σκληρὰ
καὶ τραχεῖα, ἐπειδὴ διὰ τῶν ἐπομένων λέξεων
δὲν γίνεται ὁμαλὴ, «πύθνεσις» συνεξεσμένη.

Συλλέγω, ξω (λέγω). Συνάγω, συναθροίζω. «συ-
νέλεξαι τοὺς φίλους», «συλλέγειν ἀγορὰν, ἐκκλη-
σίαν, δῆμον, στρατιώτας, στρατεύματα», καὶ ἐν-
τεύθεν ἀντὶ τοῦ, στρατολογῶ. παθητικ. συγκοι-
μῶμαι, συνευνάζω γυναῖκα· Πλάτ. προτκολλῶμαι,
συνοικεῖσθαι. «πρὸς τὸν πρόσθεν ἰσχυρὸν γενό-
μενον ἦδιστα πάντες συλλέγονται». Ξενοφ.

Συλλεῖθω, ψω (λείθω). Ὅμοῦ χύνω, ἀναλύω,
συσταλάζω, μινύω δύο ὑγρά. παθητ. συρρέω.
Πλούταρχ. «ὁ δὲ συγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας
γλισχροῖς συλλεῖσθόμενα».

Συλλεῖώω, ῶ (λεῖώω). Ὅμοῦ λειώνω, τρίβω, ὁ-
μαλίζω.

Συλλειτουργέω, ῶ, ἴσω. Ὅμοῦ λειτουρ-
γῶ, συνεκτελῶ δημόσιον τινα ὑπουργίαν μετὰ τι-
νος. ἐκ τοῦ

Συλλειτουργός, οὔ, ὁ (λειτουργός). Ὁ μετὰ τινος
λειτουργῶν δημόσιον ὑπουργίαν· συγχορηγός, συν-
τροφάρχος. Πρὸ.

Συλλεκτός, ἦ, ἐν. Ὁ συλλέγειν δυνάμενος.

Σύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Ὁ συνελεγεμένος, συνα-
θροισμένος.

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ὁ τοῦ λέκτρου με-
τέχων, ὁμόλεκτρος, σύνευνος, σύζυγος.

Σύλλεξις, εως, ἡ (συλλέγω). Συναξίς, συνάθροι-
σις, συμμάχισις. 2) συγκοίμησις· Πλάτ.

Συλλεσχηνεύω (λεσχηνεύω). Ὅμοῦ λεσχηνεύω,
φλυαρῶ, συνομιλῶ.

Συλλήθηθ' ν, ἐπὶ ῥρ. (συλλαμβάνω). Συλληπτι-
κῶς, περιληπτικῶς, κεφαλαιωδῶς, διὰ μιᾶς, πα-
ρευθὺς, ἐν ταύτῳ. Πλάτ.

Συλλήγω, ξω (λήγω). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ κάμνω τι
νὰ πᾶυσιν, νὰ ἡσυχάζω.

Σύλληξις, εως, ἡ (συλλαγχάνω). Τὸ ῥίπτειν μετὰ
τινος εἰς τὸν κλῆρον, ἡ ἐνωσίς διὰ κλήρου «πυκτῶν
σύλληξις», ἡ διὰ τῶν κλήρων ἐλογηὶ δύο πυκτῶν,
καὶ πρὸς ἀλλήλους παράταξις. 2) κατὰ τινα μέτρα,
ἐνωσίς τῶν στοιχείων. 3) σύνησις, καὶ σύγκλω-
σις. Μάρκ.

Συλλήπτειρα, ἡ. Σηλ. τοῦ, συλληπτήρ. Συμβοη-
θός, συνεργός, βοηθήτρια.

Συλλήπτειον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, συλλαμβάνω. Πρέ-
πει νὰ συλλάβῃ, πιάσῃ. Εὐρύπ.

Συλλήπτειρος, ὁ, ἡ (συλλήπτωρ).

Συλληπτικός, ὁ, ὅν (συλλαμβάνω). Ὁ δυνάμε-
νος συλλαμβάνειν, περιληπτικός. παρὰ Γραμ. «συλ-
ληπτικὰ ὀνόματα», τὰ καὶ «περιληπτικὰ». ἐπὶ ῥρ.
«συλληπτικῶς», καθόλου καί κεφαλαιωδῶς.

Συλληπτός, ἡ, ὅν ῥημα. ἐπίθ. τοῦ, συλλαμβάνω.
Συμπεριεληγμένους, συντεταμημένους.

Συλλήπτρια, ἡ, = συλλήπτρια. Ξενοφ. ἀγαθὴ
δὲ συλλήπτρια (ἡ ἀρετὴ) τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Συναγωνι-
στής, σύμμαχος, συμβοηθός. Ξενοφ.

Συλληρέω, ῶ, ἴσω (ληρέω). Ὅμοῦ ἡ ἐν ταύτῳ,
ληρῶ, φλυαρῶ, καταγίνομαι εἰς μικρὰ πράγματα,
μασκαρὰ λιλία.

Συλληστεύω, εὔσω (ληστεύω). Ὅμοῦ ληστεύω,
μετὰ ληστῶν εἰμί. 2) ἐνεργητ. συναρπάζω, συγ-
κλέπτω.

Συλληστήρ, ἦρος, ὁ καὶ

Συλληστής, οὔ, ὁ (ληστής). Ὁ ὁμοῦ ληστεύων,
συγκλέπτης. Ξενοφ.

Συλληστρία, ἡ. Σηλ. τοῦ, συλληστήρ, ἦρος. Ἡ
συλληστεύουσα γυνή.

Σύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν
ὁμοῦ συμπίανειν, συμβοηθεῖν, βοήθεια, συνέργεια.
2) πιάνειν, κρατεῖν τι, φυλάκωναι, τὸ ἐν γαστρὶ
συλλαμβάνειν, ἐγγαστριώσις. 4) = συνεκδοχή. Γραμ.

Συλλεῖζομαι, ἄσομαι (λεῖζομαι). Ἐν ταύτῳ
ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἡ δραπέτευω.

Σύλλισον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μι-
κρῇ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. καὶ Σύλλισον. Στράβ.

Συλλεπαίνω (λιπαίνω). Μετ' ἄλλου τινὸς κά-
μνω τι ν' ἀναλύσῃ, χυνέυσῃ. Στράβ. «καμινεύμε-
νος συλλεπαίνεται σιδήρους», βαλλόμενος εἰς τὴν
κάμινον διαλύεται καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τοῦ περι-
κρατοῦντος αὐτὸν χώματος.

Συλλῆς, ἡ. κύρ. ὄνομ. Νύμφη τις, μεθ' ἧς ὁ Ἀπόλ-
λων ἐγέννησε τὸν Ζεῦξιππον. Πανσαν.

Συλλογέυς, εός, ὁ (συλλογή). Ὅστις συλλέγει,
συνάζει, ἐραριστής. Πολύαν.

Συλλογευτικός, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τὸ συλλέγειν, συ-
νάγειν ἀνήκων. «τὸ συλλογευτικόν», προσυπακ.
ἀργύριον, ὃ συνάζεται.

Συλλογή, ἡ (συλλέγω). = σύλλεξις, συνάθροισις.
2) στρατολογία, στρατολόγησις. Ξενοφ.

Συλλογίζω, ἴσω (λογίζω). = συλλέγω. Δίων Χρυσ.
μέσ. «συλλογίζομαι», κατ' ἐμαυτὸν λογίζομαι, εἰς
νοῦν ἡ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ νοῦς φέρω καὶ ἐξετά-
ζω τι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι. Ἡρόδ. καὶ Πλούτ.
«αὐτὸς ἄρα πρὸς αὐτὸν συλλογισζόμενος τὸ μέγε-
θος τοῦ τολμήματος»· ὅθεν συμπεριλαμβανὸν τὰ
αἰτία, συνάγω, συμπεραίνω, ἀνακεφαλαιώνω.

Συλλογισμαῖος, αἶα, αἶον. Πᾶν ὅ, τι συλλέγεται,
συνάγεται, φέρεται, εἰς ἐν ἢ πᾶν ὅ, τι συνεθίζει νὰ
συλλέγηται, συναθροίζεται, συντρέχει, ἡ συρρέ-
νῳδα συλλογισμαῖα, τὰ συρρέοντα· «ἀνθρωποι
συλλογισμαῖοι» (Δουκ.). οἱ κατὰ συγκυρίαν ἐπὶ τὰ
αὐτὰ, ἀθρόως συναθροισζόμενοι.

Συλλογισμός, ὁ (συλλογίζω, μέσ.). Τὸ συλλογι-
ζεσθαι, λογαριασμός, ἡ λογισμὸς συναγωγή καὶ
περαίωσις· ὅθεν «συλλογισμούς ὑπέχειν», = «λό-
γον ὑπέχειν», νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) τὸ συμπε-
ρασμα ἢ τὸ συναγόμενον ἐκ τῶν προτάσεων, ἡ
ἄλλων τινῶν περιστάσεων, σκέψις, κρίσις, σχῆμα
συλλογιστικόν. 3) ὁ μισθὸς στρατιώτου. Διόδ. Σικ.
(ἡ συνθήκη ἐκφράζει τὸ, συλλογίζομαι, καὶ διὰ τοῦ
μαζώνω τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐρύπ. ἴδε
ἐν τῇ σύλλογος).

Συλλογιστής, οὔ, ὁ (συλλογίζω, μέσ.). Ὁ συλ-
λογισζόμενος, ὁ ἐστιν ὁ τὸν λογαριασμόν θεωρῶν
καὶ κλείων αὐτὸν, λογαριαστής. 2) συμπεραστής,
κάμνων συλλογισμούς.

Συλλογιστέος, έα, έον· ρηματ. επίθ. τοῦ, συλλογίζομαι. Ὁ πρέπων, δυνάμενος νά συλλογισθῇ. Πλάτ. Πολιτ.

Συλλογιστικὸς, ἡ, όν (συλλογιστής). Ὁ εἰς τὸ συλλογίζεσθαι ἢ εἰς συλλογισμοὺς ἀνήκων, ἐπιτήδεως, γυμνασζόμενος· ἐπιβρ. συλλογιστικῶς· κατὰ τὸν συλλογιστικὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι.

Σύλλογος, ό, = συλλογή. Συνάθροισις, σύνδοσις ἀνθρώπων. Ξενοφ. 2) τροπ. ἀέφισις, κρίσις βεβαία. Εὐριπ. «συλλογον ψυχῆς λάβεα», συλλογίσου, μάζωξε τὸν νοῦν σου, έλα εἰς έαυτόν.

Συλλοιδορέω, ώ, ήτω (λοιδορέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ λοιδορῶ, ὑβρίζω. Ιερεμ.

Συλλοούω, ούτω (λούω). Ὁμοῦ λούω· μέσ. συλλοομαι· ὁμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ λούομαι. Πλούτ. «οὐδὲ συνελούοντο τὸ παλαιὸν ἀλλήλοις».

Συλλοχάω, ώ, ήτω, = συλλογίζω. Ἀγ. Γραφ.

Συλλοχίζα, ἡ (λόχος). Ἡ εἰς λόχους ένωσις καὶ διαίρεσις στρατιωτικοῦ σώματος. 2) = ἄθροισμα. Ἰπποκράτ. συστροφή, σύστρεμμα.

Συλλοχίζω, έτω (λοχίζω). Εἰς λόχους καταμερίζω, συνάπτω καὶ συγχροτῶ λόχους. Πλούτ. «συλληλοχισμένους εἰς έκατοστύας», βέλτιον τὸ, καταλοχίζω· ὁθεν

Συλλοχισμός, οὔ, ό, = συλλοχία. Αἰν. Τατ.

Συλλοχίτης, ου, ό (συλλογίζω). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου στρατιώτης. Ἡρόδ.

Συλλυπέω, ώ, ήτω (λυπέω). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ λυπῶ, πένθει· μέτ. συλλυπούμαι, «συλλυπούμενος τῷ πάθει». Ἡρόδ. ἀντίκειται τῷ, συγχαίρω.

Σύλλυσις, εις, ἡ (συλλύω). Ἡ λύσις, διαχωρίσις, διάξευσις· καὶ μεταφορ. διάλυσις ἔχθρας, εἰρήνη, συμβιβασμός, «γενομένων λόγων περὶ συλλύσεως». ἴδε συλλύω.

Συλλυσσάω, ώ (σύν, λυσσάω). Ὁμοῦ λυσσῶ, λυσσάω, καὶ συλλυσσάομαι.

Συλλύω, ύτω (λύω). Ὁμοῦ λύω, ὃ έστι μετὰ τινος, ἢ ἀπὸ τινος, ξεχωρίζω, χωρίζω τὸ ἡνωμένον, ἢ συνδεζόμενον, διαλύω. Σοφοκλ. καὶ παθ. «συλλύεσθαι πρὸς τινα», ἐπὶ ἔχθρῳ, οἵ τινες διαλύοντες τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν διαλάττονται, εἰρηνεύουσι, κάμνουσι φιλίαν.

Σύλον, τό (συλάω). Σκύλον, λάφυρον. 2) = σύλη. 3) ἐνέχυρον.

Συλόνυξ, υχος, ό, ἡ (συλάω, όνυξ). Ὁ τοὺς όνυχας συλῶν, ἀποκόπτων· «συλόνυξ στόναξ», νυχοψάλλον. Φανίας ἐν Ἐπιγράμ.

Συλοσών, όντος, ό· κύρ. όνομ. Υἱός τοῦ Αἰακοῦ καὶ ἀδελφός τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Ἡρόδοτ.

Συλόπις, ἡ (λώπις, συλάω)· ἡμαρ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, συλοπωπία. Πολυδ. Ἡ τῶν ἐνδυμάτων κλοπή, τὸ κλέψιμον τῶν φορεμάτων.

Σύμακισθός, ό. Ποταμός τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Giaretha. Θουκυδ.

Συμβάδην, ύν, ἐπίρ. (συμβαίνει). Τὸ βαδίζειν μετὰ συγκλείσμενους πόδας· ἀντίκειται τῷ, περιβάδην, μετὰ σκέλη ἀνοικτά, ὡς παρὰ Νικήτ. χρόν.

Συμβάδίζω, ίσω (βαδίζω). Ὁμοῦ βαδίζω, συνοδοιπορῶ.

Συμβάίνω, καὶ Ἀττικ. συμβαίνω, βήσομαι· παρκ. βέβηκα, καὶ Ἰωνικ. ἀπαρέμφ. συμβέβαιναι. Ἡρόδ. ἄορ. συνέβην, καὶ ἀπαρέμφ. συμβήναι (βαίνειν, ἀνώμλ.). Συνέχω ἐν τῷ βαδίζειν τὰ σκέλη «διαβαίνοντες πάντες μάλλον ἢ συμβεβηκότες», μετὰ σκέλη

ἀνοικτά καὶ ἀφροστώτα ἀλλήλων. Ξενοφ. ἀντίκειται τῷ διαβαίνειν καὶ ἐντεῦθεν, «ἀνδρίας συμβεβηκώς», συνημμένα ἔχων τὰ σκέλη, καὶ οὐχὶ κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων. 2) μεθ' ἑτέρου βαδίζω, ὑπάγω εἰς τινα τόπον, ὅπου καὶ ἄλλοι, ἢ ν' ἀνταμυνθῶ, ἢ νά συνομιλήσω μετὰ τινος, ἢ καὶ νά ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ, ἢ νά συμβιβασθῶ· ὁθεν συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, συμβιβάζομαι· «ἐν ταῦθα δὲ ἡ γλώττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε», συνεφώνει, ὠμίλει ὅ,τι εἶχε καὶ εἰς τὸν νοῦν του. 3) συμπύπτειν, ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅταν τὴν γίνηται κατὰ συμβεβηκός, «συνέβη μοι πορεύεσθαι», ἐτυχε νά ὁδοιπορῶ. Ἡρόδ. «συμβαίνει», ἀπροσώπως, καὶ «συμβαίνει τί μοι», μετ' ἀκολουθεῖ, μετὰ τυχάνει τί τιναρὸν, ἀνέλπυστον. Ξενοφ. τὸ συμβεβηκός, τὸ κατὰ τύχην ἢ παρ' ἐπιπῶνα γεόμενον ἠθικῶς, ἢ φυσικῶς. Ἀριστλ. 4) ἐν τῇ διαλεκτικῇ, συμβαίνει τὸ συμπέρασμα, συναγεται, πορίζεται. Πλάτ. Ἀλικ. 5) ἀποβαίνειν, ἔχειν ἔκβασι, «καλῶς ἢ κακῶς ξυμβῆναι». Ξενοφ. Ἀπομνημ.

Συμβάκχεύω (βακχεύω). Σύν ἄλλοις ἐν ταυτῷ· βακχεύω, ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου, ἢ ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς.

Συμβάκχη, ἡ. Ἐταῖρα βάκχης, ἢ εἰς τὴν ἑταιρίαν τῶν βακχῶν οὔσα, ἢ συμβακχεύουσα. Εὐριπ.

Σύμβάκχος, ό (Βάκχος). Ὁ βακχεύων· ἑταῖρος, σύντροφος Βάκχου· τὸ 3ηλ. σύμβάκχος, ἢ παρ' Εὐριπ. καλεῖ τὴν Κασιάνδραν, «σύμβάκχον 3εοίς», ὑπὸ τῶν 3εῶν ἐνθουσιασμένην προφῆτιδα.

Συμβάλεός, Ιων. ἀντί συμβαλλόμενος. Ἡρόδ.

Συμβάλλω, Ἀττ. ξυμβάλλω, μ. εαλῶ· ἄορ. συνέβαλον, ἀπαρέμφ. συμβαλέω, παρκ. βέβληκα. παθ. ἄορ. ἀ. συνεβλήθην. Βάλλω, ρίπτω, φέρω ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ. 2) συνάπτω, «συμβάλλειν χεῖρας δεξιᾶς». β) συρρέω, «οὐ συμβάλλοντες ἀλλήλοις ποταμοίς». Αριστοτ. συρρέω, ἐπὶ ποταμῶν. γ) πλέκω, «σχοινία συμβάλλειν». Ἀριστοφ. δ) συνερίζω, ἐρεθίζω εἰς μάχην· «ἐλεκτρούνας συμβάλλουσι». Ξενοφ. καὶ, «3εοὶ σύμβαλλον ἄμφοτέρους». Ὀμηρ. ὁθεν οὐδέτ. «συμβάλλειν τινί, ἢ πρὸς τινα», ὑπονοεῖται μάχην ἀγῶνα, ὡς κάμνω, μάχην κατὰ τοῦ ἔχθροῦ. 3) «λόγους συμβάλλειν τινί, ἢ ἀπλῶς, συμβάλλειν τινί, συνδιαλέγεσθαι μετὰ τινος. Ξενοφ. «οὕτω δὲ συνεδοκίει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβαλλέεσθαι περὶ τοῦ λόγου»· «αὐτὰρ τι ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι», β) συμφωνῶ. Ξενοφ. «συνεβάλλοντο λόρον, εἰς ὃν δέοι πάντας αὐλίζεσθαι», συμφωνῶς διώρυσαν τὸν λόρον εἰς ὃν ἔπρεπεν ὅλοι νά συναχθῶσι. 4) συγχρίνω τὴν γνώμην μου μετὰ τὴν ἄλλαν, ἢ μετὰ τὰς περιστάσεις, κρίνω, συμπεραίνω. Ἡρόδ. «ταύτῃ τῇ ὀφει συνεβλήτο ἐξελυθῆναι», ἐξήγει τὸ δνειρὸν, καὶ ἐκ τούτου ἐσυμπέρανον ὅτι ἐτελεύτησεν, ἀπεληλύσθη. 5) παρέχω, χορηγῶ· «ὀλκάδα χρήματά τινα». 6) συνεσφέρει, ὠφελεῶ. «Ἡλεῖτο χρήματα τάλαντα συνεβάλλοντο αὐτοῖς». Ξενοφ. «μέγα μέρος εἰς τούτω, ἡ τῶν χρημάτων κτήσις συμβάλεται». Πολύαν. γ) συναντῶ, ἀνταμῶνομαι μετὰ τινα· ἐστ' ὅτε δὲ καὶ, κατ' ἐνεργ. διάθ. ἀμεταβ. «ὁρος ἑτέρῳ τινί συμβάλλει».

Σύμβμα, τό (συμβαίνει). Συμβεβηκός, συνάντημα. 2) παρὰ Στωϊκῶς, κατηγορήμα, παρασύμβαμα. Συμβάμεν, ποιητ. ἀντί τοῦ, συμβέειν, συμβῆναι. Συμβάμεναι, = συμβάμεν.

Συμβαπτίζω, ίσω (βαπτίζω). Μεθ' ἑτέρου βαπτίζω τινά· παθ. «συμβαπτίζεσθαι τινα», μετ' ἄλλου τινός· συμβυθίζομαι.

Συμβαρβαρίζω, ίσω (βαρβαρίζω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους μιμούμαι. Εὐστοθ.
 Συμβαρύνω (βαρύνω). Ὁμοῦ βαρύνω, ἡ ἐνοχλῶ. συμβαρύνομαι, ὁμοῦ βαρύνομαι.
 Συμβασίς, ἐφετικὸν τοῦ, συμβαίνει ἐπὶ τῆς σημ. Κλίτην ἡ ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ κάμω σύμβασιν, συνθήκην. Θουκδ.
 Συμβασιλεύς, εὖς, ὁ (βασιλεύς). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ βασιλεὺς ὢν.
 Συμβασιλεύω (βασιλεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρου βασιλεύω.
 Σύμβασις, εὖς, ἡ (συμβαίνει). Ἡ ἔνωσις τῶν σκελῶν, τῶν ποδῶν· ἀντίκ. τῶ, διάβασις. 2) ἔνωσις, συμβιβασμός, συνθήκη, εἰρήνη· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς, συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμβαίνειν. Ἡρόδ. 3) = ἴδε σύμβασμα.
 Συμβαστιάω, ἄσω (βαστιάω). Ὁμοῦ βαστιάω. 2) παραβάλλω, ἐξισῶ.
 Συμβατεύω (βατεύω) Ὁμοῦ βαδίζω, περιπατῶ. 2) συνδιάζομαι, ζευγαρόννομαι. Πυλαίφ.
 Συμβατήριος, ία, ιον, κλή, »συμβατικός, ἡ, ὅν (συμβαίνει). Ὁ εἰς σύμβασιν ἄγων, ἡ ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος, συμβάσεις πρὸς ἑξένους. ἐπὶδ. συμβατικός· ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »συμβατήριοι«, εἰρηνικαὶ διακρίσεις. Πλούτρ. »λόγῳ συμβατικοῖς, περὶ συμβάσεως καὶ διαλλαγῆς.
 Συμβατικὸς, ὅς, ἡ, ὄν, = συμβατήριος.
 Συμβατὸς, ἡ, ὄν. »συμβατὸν ἔστιν αὐτῷ«, ἀντί τοῦ, συμβαίνειν.
 Συμβεβαιώω, ὦ (βεβαιώω). Ὁμοῦ βεβαιώνω.
 Συμβεβηκός, ὅτος, τό· ἴδε συμβαίνω· ὅθεν
 Συμβεβηκότης, ἐπὶδ. Κατὰ συμβεβηκός.
 Συμβεβηλόω, ὦ (βεβηλόω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ βεβηλόω.
 Συμβελής, ὁ, ἡ (βέλος). = καταβελής. Ὁ ὑπὸ πολλῶν βελῶν ἐν ταύτῃ κατακτυπημένος, τετραμμένος. Πόλυβ.
 Συμβήναι, ἀπαρέμ. τοῦ, Συμβαίνω.
 Συμβιάζω, ἄσω (βιάζω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ βιάζω· ὅθεν »συμβεβιασμένα«. Δημητθ.
 Συμβιάζω, ἄσω, καὶ συμβιβῶ (βιβάζω). κυρίως φέρω εἰς ἐν, »συμβιβάζω τινά τινα«. εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρω δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένους. 2) = συμβάλλω, συγκρίνω, καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω, ἀποδεικνύω· ὅθεν διδάσκω. Ο'. καὶ »συμβίβασις· ἡ· = διδαχὴ, οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου, τὸ, »προσβιβάζειν«, μεταχειρίζονται, ἡ δὲ παλαιὰ τῶν ποιητῶν γλῶσσα, τὸ ἐπιβαίνειν, μὲ δότ. τοῦ πράγματος· ὅθεν
 Συμβιβάζω, εὖς, ἡ, = συμβιβασμός· ἴδε καὶ συμβιβάζω.
 Συμβιβασμός, ὁ, καὶ, σύμβασις. Διαλλαγὴ, ἐξισασις. 2) παραβολή, σύγκρισις. 3) διδασκαλία, διδαχὴ, πληροφορία.
 Συμβιβαστής, οὗ, ὁ (συμβιβάζω). Ὁ συμβιβάζων. 2) διδάσκαλος.
 Συμβιβαστικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συμβιβασμὸν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, »τὸ συμβιβαστικόν«, = συμβιβασίς. Πλούτρ.
 Συμβιβῶ, ὦ. Ἀττ. μέλλ. τοῦ, συμβιβάζω.
 Σύμβιος, ὁ, ἡ. Ὁ μεθ' ἑτέρου ζῶν, σύζυγος, ἀνὴρ, ἡ γυνὴ (συμβίω, ἡ.), σύντροπος. 2) σύγχρονος. Ἀριστ.
 Συμβιωτεύω (βιοτεύω). καὶ
 Συμβιόω, ὦ· ὥσκειν (βιόω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ βιόω, συζῶ. Δημητθ. »ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτην συμβεβιωκα τύχην· ὅθεν

Συμβιωσις, εὖς, ἡ. Τὸ σὺν ἑτέρῳ ζῆν, ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικός ἡ κοινὸς βίος. conuictus· καὶ ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνδιημέρευσις καὶ συνδιαγωγή. Πλούταρχ. »εἴτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὕσης αὐτοῖς ἀρεστῆς«, ὡς τὸ κοινόν, »δὲν ἐξοῦσαν μαζὶ καλὰ.
 Συμβιωτής, οὗ, ὁ (συμβίω). Ὁ μεθ' ἑτέρου ζῶν.
 Συμβιωτὸς, ὁ, ἡ. Ὁ μεθ' ἑτέρου ἡδέως καὶ εὐνοϊκῶς ζῶν, ἡ γεγεννημένος εἰς τὸ νὰ ζῇ κοινωνικῶς μεθ' ἑτέρων. Θεόφρ. »προσφιλῇ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτὰ, ἀγαπῶσι νὰ ζῶσι πάντοτε μαζὶ.
 Συμβλάπτω, ψω (βλάπτω). Ὁμοῦ βλάππω. Εὐστάθ.
 Συμβλαστάνω, βλαστῆσω (βλαστάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ ἐμὴ βλαστάνω. Ἀτωνν. ὅθεν
 Συμβλαστής, οὗ, ὁ. Ὁ ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ βλαστάνων ἡ τοῦ βλαστάνειν πρόξενος, συνεργός. Θεόφρ. »τούτοις γὰρ ὁ εὐκαρὴς ἀνὴρ, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἀριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστής ὢν καὶ εὐκαρπος·.
 Συμβλήθην, ἐπὶδ. (συμβάλλω). = συλλήθην. ἀμφ.
 Σύμβλημα, τό (συμβάλλω). Συνάρεια, συναρμογὴ, σύμπραξις. Ο'.
 Συμβλής, ἡτος, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Συμβεβλημένος, κτυπημένος, συντετριμμένος, ἡ ὁ συντρίβων. Ὀρφ.
 Σύμβλησις, εὖς, ἡ (συμβάλλω). Σύναψις. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) ἐρμηνεία, ἐξηγήσις. 4) ἀναφορά εἰς τι. Διογ. Λαέρτ.
 Συμβλήσομαι, παθ. μέλλ. τοῦ συμβάλλω. Ἰλ.
 Συμβλήτης, ἑα, ἑόν, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ, συμβάλλω, ἐπὶ τῆς σημς. Πρέπει νὰ συμβάλλῃ τις, παραβάλλῃ.
 Συμβλήτικος, ἡ, ὄν. Παραβολικός. ἀμφ.
 Συμβλήτὸς, ἡ, ὄν (συμβάλλω). Ὁ δυνάμενος παραβληθῆναι, ὁ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενος. Θεόφρ. »ἀλλ' οὐ συμβλητὸς ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμῶνα πρὸς ῥόδας, οὐ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα.
 Συμβλύζω (βλύζω). Συναναβρύω, συμπηγάζω.
 Συμβοάω, ὦ (βοάω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, μεθ' ἑτέρων βοάω, ἡ φωνάζω. Ξενοφ. »εὐτυχῆσαντες συνεβόων τε ἀλλήλους καὶ συνελέγοντο· καὶ δότ. »συνεβόων αὐτοῖς, ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοῖς.
 Συμβοήθεις, ἡ, ὄν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν γενομένη βοήθεια. ἔκ τοῦ
 Συμβοηθεῖω, ὦ· ἡτω (βοηθέω). Σὺν ἑτέροις βοηθῶ· συντρέχω, συνεισφέρω πρὸς βοήθειαν. Ξενοφ.
 Συμβοηθός, ὁ, ἡ (βοηθός). Συνεργός, συμπράκτωρ.
 Συμβολαιογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ συμβόλαια γράφων.
 Συμβόλαιον, τό (συμβάλλω). Συνάλλαγμα εἰς τὴν ληψοδοσίαν, καὶ τὰ ἐκ τούτου γινόμενα κοινωνήματα, καθυποχρώσεις, συμφωνίαι, συνθήκαι. Ξεν. »ἄλλα δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοις«. λέγεται ἔτι καὶ τὸ δανεισθῆν ἀργύριον, τὸ χρέος, »χρημάτων, ὅτ' ἀδανειστώμεν ἐμβάλλει τις· ὅτα χρηματὰ σὺν τόκῳ δανείζει τις· οὕτω καὶ »συμβολαίων ἀποστρεφείν· Διον. τὸ μὴ πληρῶναι τὰ δάνεια· καὶ συμβόλαια διαλύειν. Ἀριστλ. τὸ ἀποδίδειν τὰ δάνεια. 2) = σύμβολον, δηλ. χαρακτηριστικὸν σημείον ἐκ τοῦ οὗλου συμπεραίνει τίς τι. Σοφοκλ.
 Συμβόλαιος, ἡ συμβολαίος, αἶα, αἶον. Ὁ ἀνήκων εἰς σύμβολον· ὁδὴν συμβολαία. Θουκυδ. ἐγγραφον συνθήκης.
 Συμβολατεύω, = ὡπὸ συμβολῶν δειπνεῖν. Ἐπίχ. ὁ Ἡτύχ. ἐρμην. διὰ τοῦ, συναλλατεύω.
 Συμβολεύς, εὖς, ὁ (συμβάλλω). Ὁ συμβάλλων,

συνάπτων. σχοινίων συμβολεύς, ὅ τὰ σχοινία πλέκων, σχοινοπλέκας. 2) τὸ ξυλάριον περὶ ὃ πλέκουσι τὰ δίκτυα. Ἠσύχ. 3) «συμβολεύς φίλων», ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς ἔνωσιν δύο ἐχθρῶν, ἡ εἰς ἐχθραν δύο φίλων.

Συμβολεύω, ὦ, ἴσω (συμβάλλω). Συναντῶ, ἀνταμόνομαι. Δίσχυλ. «ξυμβολεῖ φέρων φέροντι» ὁ Φρύνιχος ἔχει, «συμβολεύειν φίλους», ἀντὶ τοῦ, συγχρούειν.

Συμβόλη, ἡ (συμβάλλω). Τὸ συμβάλλειν, ῥίπτειν, ἢ φέρειν ὁμοῦ, συνάντησις, συνέντευξις· ἔτι δὲ ἀνάμωσις, συνδρομή· 2) συνεισφορά, ἔρανος· ὅθεν «ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν», τὸ ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχεῖσθαι (ῥερενέας). 3) συναρμολογία, συνάρμωσις, συνάρθρωσις, κλίδωσις. Πλάτ. «συμβολαὶ τῶν ὁστών» καὶ ἐντεῦθεν, συρράφῃ, συμπλοκῇ ἐνδυμάτων, ἢ σχοινίων καὶ ἐπομένως ἐκείνη τοῦ κρανίου, ἥτις καὶ «ρράφῃ», ἢ «ρράκῃ» λέγεται. Ἡρόδ. 4) σύγκρουσις, μάχη, ἀγών. 5) ἡ σύμπτωσις τῶν περιστάσεων, τύχης συμβεβηκός.

Συμβόλησις, εὖς, ἡ (συμβολέω). = συμβολή.

Συμβολήκω, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολήν ἢ εἰς σύμβολον· ἔξαιρτ. α) εἰς συνεισφοράν, ἢ ἔρανον. 2) εἰς ἀλληγορίαν, ἀλληγορικὸς, αἰνιγματώδης, διὰ σημείου τινὸς δηλῶντι· ὅθεν ἐπὶ συμβολικῶς, κατὰ συμβολικὸν τρόπον, ἀλληγορικῶς, αἰνιγματωδῶς· ὅσον «συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς ἔστι τὸ ἐπινεύειν».

Συμβολιμαῖος, αἶα, αἶον (σύμβολον). Ὁ εἰς συμβόλαια, συνθήκας ἀνήκων.

Συμβολοκοπέω, ὦ, ἴσω. Τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσις ζητῶ, ἐκ κοινοῦ ἐράνον εὐωχοῦμαι. Ο. «μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ» καὶ ἀλλαχοῦ. «μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσης οἶνον», μὴ συμποσιάζης· ἐκ τοῦ

Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ (σύμβολον κοπέω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσις.

Συμβολολογία, ἡ (λέγω). Ἡ τῶν συμβόλων, ἐράνων σύναξις· ἄμρ.

Σύμβολον, τό (συμβάλλω). Σημεῖον, ἐξ οὗ τεκμαίρεται, εἰκάζει, συμπεραίνει τις· ὅθεν α) τὸ βασιλικὸν σημεῖον, τὸ παράσημον β) τὸ ἐκ συναντήματος οἰδάνισμα, τεράστιον, διοσημία, οἰωνός. Ξενοφ. «οἰωνισμοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ ψήφαις» ὁ Σχολ. Πινδ. «Ὀλ. ἔχει «Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τοιούτῃ κληδόνας, καὶ παρμους, ἢ φωνάς, ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις, σύμβολα φησι, λέγεσθαι». γ) τὸ διὰ λόγον πρὸς γινώσκοντες σημεῖον, ὃ οἱ εἰδότες μόνον, ὅταν αὐτὸ ἀκούσῃσι καταλαμβάνουσιν, σύνθημα. Ξενοφ. «ὡς ἔγνων ὃ «Αβραδάτης τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα» ἂ ὁ Ὀμηρος ἐν Ὀδῷ. «σημάτα» εἶπεν. δ) λέγεται ἔτι καὶ πινυακίδιον τι, ἢ ἀδάκτιον, ἢ γραμμάτιον τὸ ὅποσον φέρει τις μετ' αὐτοῦ, ἵνα γνωρίζηται τίς ἔστιν· τοιούτον ἔφερον, μετ' αὐτῶν ἐν Ἀθήναις οἱ ἐν ἀρχαῖς ἄνδρες, τὰ μέλη τῆς βουλῆς· ἔξαιρ. οἱ δεκάσταί εἰς τὸ δικατήριον εἰσδόντες, οἱ παρεπίδημοι καὶ διαβάται ξένοι, τὸ ὅποσον ἔπρεπε νὰ δείξωσιν εἰς τὴν ἀρχήν. 2) προκληρονομία, ἀργύριον διδόμενον εἰς σημείον φυλάξεως συνθήκης τινός. 3) σύμβολα μετὰ δύο ἐθνῶν, συνθήκης, ἐμπορίας· αἱ ἐντεῦθεν γινόμεναι διαφοραὶ ὀνομάζονται «καὶ ἀπὸ συμβόλων δίκαια» καὶ «ἀπὸ συμβόλων δικάζειν»· ἢ δὲ συμφωνία αὕτη ὀνομάζεται σημείον ἀποδεικτικόν, ἢ γραμμάτιον ἐσπραγισμένον, ἢ καὶ τὴν

ιδίαν τοῦ σπραγίσματος ἰδίαν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστάσιν τῶν ἀπὸ συμβολῆς δειπνῶν, καὶ ὅς τις μετεῖχεν αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος πηρώνων τὸν ἔρανον τοῦ, ἐλάμβανε πάλιν αὐτό· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συχνάκις τὸ «σύμβολον», ταυτοσημῶν ἔστι τῷ σπραγίσι· λέγεται ἔτι καὶ τὸ εἰς τὰ συμβόλαια ἢ συμφωνητικὰ διδόμενον πρὸς πίστωσιν ἀργύριον, ἀβραβῶν (πέτ). Arrha. ε) ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ δύο ξένων φιλοξενίας σημείον, δι' οὗ ἐδιδότοσαν τὴν κατοικήσῃ παρὰ τινι ιδιαιτέρως, συνδεσμεύοντες ὅν μετ' αὐτοῦ διὰ τινος παλαιᾶς φιλοξενίας, tessera hospitalitatis· τοῦτο τὸ σύμβολον συνετίθετο ἐκ δύο ἡμισίων ξύλων, ὧν τὸ μὲν ἔειχεν ὁ εἰς, τὸ δὲ ὁ ἑτερος, ὡς ἡ παρ' ἡμῶν «στέουλα» λεγόμενη. ζ) κάβε σαρματικὸν ἢ ἔνυλον σῶμα, παρ' ὅσον δι' αὐτοῦ αἰνιττεται τι αἶνον, ὡς ἡ πνοή, ὁ ἀέμος· ἔστι σύμβολον τῆς ψυχῆς, ἢ ἐμβλημα, ὡς ἡ ἀγκυρα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς, ἔστι σύμβολον τῆς ἐλπίδος. 3) «ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία». Ἀριστ. Πολιτ. καὶ «δικαιοδοσία» 4) χαρακτήρ παραστατικὸς καὶ δηλωτικὸς πράγματος· τινος μυστηριώδους, ἢ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν εἰκονίζων· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς «σύμβολον τῆς πίστεως», τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τοῦ μυστηρίου, ἡ ὁμολογία, συνθήκη.

Σύμβολος, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὁ συντυγχάνων καὶ συναπαντῶν τινι· ὁ σχίσιν ἔχων μετὰ τινος. 2) = σύμβολον σημ. β'.

Συμβόσκω, βοσκήτω (βόσκειν, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ βόσκειν· ὅθεν

Συμβότης, ου, ὁ. Ὁ σὺν ἐτέρῳ, ἢ εἰς κοινὴν τινα βοσκήν τὰ ζῆνυμα βόσκειν.

Σύμβωτος, ὁ, ἡ (συμβόσκω). Ὁ ἐν ταῦτῳ χρησιμεύων εἰς κοινὴν βοσκήν τῶν ποιμνίων δύο κοινοτήτων· ὅθεν «σύμβωτος ἀγρός», ὁ κοινός· ὁ Ἠσύχ. ἐρμην. τὸ «σύμβωτον», διὰ τοῦ, σύνθητες· καὶ τὸ «συμβόταια» διὰ τοῦ, συνωμότας.

Συμβούλευμα, ὁ, τό (συμβουλεύω). Ἡ δοθεῖσα συμβουλή. Ξενοφ.

Συμβουλευτέος, ἑα, ἑον (συμβουλεύω). ῥημτκ. ἐπὶ θ. Περὶ οὗ πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τις, ὁ συμβουλήν δέμενος, ἄξιος.

Συμβουλευτής, ου, ὁ (συμβουλεύω). Ὁ δίδων συμβουλὰς, σὺν ἐτέρῳ βουλευτής, σύμβουλος· ὅθεν

Συμβουλευτικός, ὁ, ὄν. καὶ ἐπὶ θ. κῶς. Ὁ εἰς συμβολὴν ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων. 2) ἄξιον διὰ νὰ συμβουλευθῇ τις τί τινα, χρησίμον, ἐπωφελές.

Συμβουλεύω (βουλεύω). Συμβουλήν διδῶν εἰς τινα· μέτ. συμβουλεύω ἑμαυτὸν ἢ ζητῶ συμβουλήν παρὰ τινος, ἢ συμβουλεύομαι μετὰ τινος· ζητῶ παρ' αὐτοῦ συμβουλήν.

Συμβουλή, ἡ = συμβουλίαι.

Συμβουλίαι, ἡ. Ἰων. συμβουλή (βουλή). Τὸ συμβουλεύειν, ἢ συμβουλεύεσθαι.

Συμβούλιον, τό (βουλή). Ἡ τῶν βουλευτῶν συνέλευσις· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν οἱ βουλευταὶ συναθροίζονται. 2) = συμβουλή, consilium.

Συμβούλωμαι (βούλωμαι, ἀνμλ.). Σὺν ἐτέρῳ βούλωμαι. Θέλω κ' ἐγὼ ἐν ταῦτῳ, ὃ θέλει καὶ ἄλλος. Πλάτ. καὶ Εὐριπ. «συμβούλου δέ μοι θανέτω, πρὶν αἰσχροῦν μὴ κατ' ἄξιον τυχεῖν», θέλει καὶ σὺ ὡς κ' ἐγὼ ν' ἀποθάνω.

Σύμβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ συμβουλεύων, ἢ συμβουλευόμενος.

Συμβραβεύω (βραβεύω). Σὺν τινι ἢ μετ' ἐτέρου βραβεύω, κρίνω ἢ διοικῶ. Ο'.

Συμβράζω (βράζω). Ἐν ταύτῳ βράζω, ἀφρίζω, ἢ χοχλάζω, καυχλάζω.
 Συμβράσσω. Ἄττ. ἄττω (βράσσω). Κάμνω νὰ συμβράζῃ, καυχλάζῃ ὁμοῦ ἐν γένει, πολλὰ ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλων κινῶ, ταράττω τροπικ. παρὰ Νικτ. Χρον. «καυχλατμῷ ἁτάκτ συνεβράσσοντο», ἐταράττοντο τὴν κοιλίαν, οὐκ ἠδύνατο κρατηθῆναι ὑπὸ ἁτάκτου καὶ σφοδροῦ γέλωτος· ἶδε βρασμωτῶδες.
 Συμβρέμω (βρέμω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ βρέμω, ἤκω. Δίων Κάττ.
 Συμβρύκω (βρύκω). Τοὺς ὀδόντας συνδάκνω, τοὺς ὀδόντας τρέζω. Ἰμβλ. Πυθαγ.
 Συμβύω, ὡσα (βύω). Καλῶς ὁμοῦ βύω, συστουπόνω. Ἀριστοφ.
 Συμβῶ μεν· ἐκ τοῦ, συμβαίνει, ἀντί τοῦ, συμβιβασθῶμεν. Ἀριστοφ.
 Σύμβωμος, ὅ, ἡ (βωμός). Ὁ εἰς τὸν αὐτὸν βωμὸν λατρευόμενος, τιμώμενος, «σύμβωμοι θεοί». Στρεβ.
 Σύμη, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ρόδου, καὶ Κυθίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας. Ὀμρ.
 Σύμη, ἡ. Νύμφης ὄνομα, ἥτις ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐγέννησε τὸν Χθόνιον. Διόδ.
 Σύμει· ἀρχιστ. ἀντί, σὺν. ζήτηι, σὺν.
 Συμμάθητις, οὗ, ὁ. Συμμαθητής. Πλάτ. ὅθεν
 Συμμάθητις ὦν, ὦν· ἐρετικὸν τοῦ, συμμανθάνω. Εὐχνομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι συμμαθητής. Πλάτ.
 Συμμάινομαι, παρκ. συμμέμνη (μαίνομαι). Ἐν ταύτῳ, ἡ ὁμοῦ μαίνομαι ἐνεργ. παρὰ Δουκιαν. «συνεμεμνήσθαι», εἰς μανίαν συνήργει.
 Συμμάισσω καὶ Ἄττ. ἄττω, ξω (μαλάσσω). Συμμαλακίνω, συναπαλύνω.
 Συμμάνω, μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ μανθάνω· κατὰ ἀόρ. συμμαθεῖν, ἀντί τοῦ, συνειδέναι. Σοφοκλ. «οὐδέεις ἐπίσταται μοι συμμαθεῖν τόπος» (ἐνθα συνήθ. ἡμαρτημ. ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, συνιδάσθαι). Ὁ συμμαθῶν, ὁ συνειθισμένος εἰς τι, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναθ. «ἠδὲ πῶμα συμμαθόντι», ἀντί τοῦ, συνεθισθέντι, εἰς ὃ ἔμαθεν, ἐσυνήθησε.
 Συμμάρπτω, ψω (μάρπτω, ἀνμλ.). Συναρπάζω, συλλαμβάνω, πιάνω. Εὐρπ. Κύκλ. «φῶτε συμμάρψας ὄνοι, ἔτραξεν». 2) συνθλίβω, συντρίβω τι· συμμάρψας δόνακας. Ἰλ.
 Συμμάρτυρ, υρὸς, ὅ, ἡ (μάρτυρ). Σὺν ἐτέρῳ μάρτυρ. Πλάτ. «συμμάρτυρα λαβεῖν» ὡς τὸ, παρὰ Παιδ. «ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι» ὅθεν
 Συμμαρτυρέω, ὦ, ἡσω (μαρτυρέω). Σὺν ἐτέρῳ μαρτυρῶ. Ξενοφ. «συνεμαρτύρει δ' αὐτῷ ταῦτα πάντα ὡς ἀληθὴ λέγει ὁ Τίμων» καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνύω, πιστῶς «συνεμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ ὁ χρόνος» ὁ Πτολ. «συνεμαρτυρημένη, συνειλημμένη».
 Συμμαρτύρομαι, ρούμαι. = συμμαρτυρέω.
 Συμμάρτυρος, ὅ, ἡ (μάρτυρος). Ὃς τις ἐπιστηρίζεται διὰ τῆς μαρτυρίας του. 2) οὐσιαστ. ὁ, ἡ. = συμμάρτυρ.
 Συμμαστιγῶ, ὦ (μαστιγῶ). Ἐν ταύτῳ, ἡ ὁμοῦ μαστιγῶμαι.
 Συμμάχῃ, ὁμαι, οὔμαι, ἡσμαι. Ἰων. ἀντί, συμμάχομαι· ἶδε συμμαχέω.
 Συμμάχῃ, ὦ, ἡσω (σύμμαχος). Σὺν ἐτέρῳ μάχομαι, βοηθῶ τι ἐν καιρῷ πολέμου. Ξενοφ. «πειράσσομαι, κράτιστος διὰ ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ» ἐν γένει, βοηθῶ, ὠφελεῖ. Πρῶττ.

Συμμαχία, ἡ Ἰων. συμμαχίη. Ἡ πρὸς μάχην βοηθεῖα, συμπρωμία, φιλία, ἔνωσις τῶν ὅπλων ὄντων πολλῶν βασιλείων ἢ ἐθνῶν κατὰ τινας.
 Συμμαχία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης.
 Συμμαχικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίθ. κῶς. Ὁ ἀνήκων, πρέπων εἰς συμμαχίαν· πτὸ συμμαχικόν, προτυπακ. τάγμα, ἡ στρατεύμα, «κατὰ τὸ συμμαχικόν», κατὰ τὰς συνθήκας ἢ τοὺς νόμους τῆς συμμαχίας. Ξενοφ.
 Συμμαχίς, ἰδὸς, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. Θηλυκ. τοῦ, σύμμαχος. Ἡ συμμαχομένη, ἡ ἐν τῇ μάχῃ βοηθός. «πόλις, ναὺς ξυμμαχίς». Ξενοφ. «ἡ ξυμμαχίς». Δημοσθένης.
 Συμμάχομαι. Ἰωνικ. συμμαχεῖσθαι (μάχομαι, ἀνμλ.). Ἄμα μάχομαι, σύμμαχος εἶμι· καθόλου βοηθῶ, ὠφελεῖ.
 Σύμμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁ εἰς πόλεμον βοηθός· ἐν γένει, βοηθός, συνεργός, χρήσιμος.
 Συμμεθάρμωξ, ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν προσαρμογὴν.
 Συμμεθελκύνω (ἐλκύνω). καὶ
 Συμμεθέλκω (ἐλκω). Ὅμοῦ ἐλκύνω, σύρω, ἀπομακρύνω.
 Συμμεθεξίς, εὖς, ἡ (συμμετέχω). Τὸ συμμετέχειν μετὰ τινας, ἢ τινῶν. Ἀριστοτ.
 Συμμεθέπω (ἐπω, ἀνμλ.) ποιητ. Ὅμοῦ διέπω, διοικῶ. π. χ. σκῆπτρα.
 Συμμεθίστημι (μεθίστημι). Ὅμοῦ μεταθέτω, μεταφέρω. 2) κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. συμμεθίσταμαι, ὁμοῦ μεθίσταμαι, ἀλλάττω στάτιν, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον.
 Συμμεθύσχομαι ὡς παθητ. = συμμεθύω.
 Συμμεθύω (μεθύω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ, μετ' ἄλλων τινός μεθύω.
 Συμμεϊόω, ὦ (μεϊώω). Ἐν ταύτῳ, ἡ ὁμοῦ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω.
 Συμμεϊρωκιδῶ, εὖς, ὁ, ἡ (μεϊρωκιδῶς). Ἄμα ἡ διόλου μεϊρωκιδῶς. Δουκίλ. παρὰ Γελλίω.
 Συμμελαίνω (μελαίνω). Ὅμοῦ μελαίνω, ἡ διόλου μαυρίζω.
 Συμμελεμονέω, ὦ (μελανειμονέω). Ἐν ταύτῳ, ἡ ὁμοῦ μαυροφορῶ. Μ. Βασίλ.
 Συμμελετάω, ὦ, ἡσω (μελετάω). Μελετῶ ὁμοῦ, ἢ γυμνάζω.
 Συμμελῆς, εὖς, ὁ, ἡ (μέλος). Σὺν ἐτέρῳ μελωδῶν, σύμφωνος τὴν μελωδίαν. Αἰλιαν. ἐν γένει, ἀρμόδιος.
 Συμμεμετρημένως, ἐπίθ. (συμμετρέω). Κατὰ συμμετρίαν, συμμετρως, ἀναλόγως.
 Συμμένω, μενῶ (μένω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ μένω. 2) ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένω, διαρκῶ, διαμένω. Ξενοφ. «σκοπεῖν», ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενή» καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, σταθερὸς μένω, μένω διὰ παντὸς πιστὸς, «οὕτω μάλιστα συμμενοίμεν ἄνα».
 Συμμερίζω (μερίζω). Ὅμοῦ μερίζω· μετ' ἐτέρου μοιράζω, διανεμῶ· μέσ. συμμερίζομαι, λαμβάνω μέρος καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων· ὅθεν
 Συμμεριστής, οὗ, ὁ. Ὁ σὺν ἐτέρῳ μέρος λαμβάνων· ὅθεν
 Συμμερίστρια, ἡ. Ἡ σὺν ἐτέρῳ μέρος λαμβάνουσα. Σχολ. Αἰσχύλ. «ἐκτρωτων συμμερίστρια», ἡ ἔχουσα μέρος.
 Συμμεσουρεύω (μετουραεύω). Ἐν ταύτῳ ἴσταμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ.

Συμμεσουράνησεις, εως, ἡ ἰσηστάσις κατὰ τὸ μέτρον τοῦ οὐρανοῦ, ἰση μεσημβρινῇ γραμμῇ. Στράβ.
 Συμμεσουράνιος, ἰα, ἰον (μεσουράνιος). Ἐν ταυτῷ φαινόμενος, ἰστάμενος κατὰ τὸ μέτρον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν. Πτολεμ.
 Συμμεταβαίνω, ἡσμαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μεταβαίνω.
 Συμμεταβάλλω, βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μεταβάλλω μέσ. »συμμεταβάλλομαι«, ὁμοῦ μεταβάλλω ἑκαυτὸν, ἀλλάζω γνώμην.
 Συμμεταδίδωμι (δίδωμι). Μεταδίδω ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ. Πολύβ.
 Συμμεταίτιος, ὅ, ἡ, ὡς τὸ, μεταίτιος. Συμπεύθυνος. Πλάτ.
 Συμμετακινέω, κινέω (κινέω). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μετακινῶ, μετατοπίζω. Εὐστάθ.
 Συμμετακλίνωμαι, κλινῶμαι (κλίνω). Ὑπάγω καὶ κἀθημαι εἰς τὸ αὐτὸ κλινητήριον καὶ ἐγώ. Κλήμ. »μὴ μετακλιθῆς«, ἀντί τοῦ, συγκατακλιθῆς. ἄμφ.
 Συμμετακοσμέω, κω (κοσμέω). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μετακοσμῶ, ἀλλέως κοσμῶ, μεταβάλλω διάταξιν.
 Συμμεταλαμβάνω, λήφομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ μεταλαμβάνω, μέσος λαμβάνω, μετέχω.
 Συμμεταπίπτω, πεσῶμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ μεταπίπτω, μεταβάλλομαι.
 Συμμεταποιέω, ποιέω (ποιέω). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μεταποιῶ, ἀλλέως ποιῶ, μεταβάλλω.
 Συμμεταστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω, διαστρέφω.
 Συμμετασχηματίζω (σχηματίζω). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ μετασχηματίζω, ἀλλέως σχηματίζω, ἀλλάζω σχῆμα μέσ. τὸ σχῆμα μου.
 Συμμετατίθημι (τίθημι). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μετατίθημι. 2) Θέτω ἄλλου, μεταφέρω. Πολύβ.
 Συμμεταφέρω, μετοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ μεταφέρω, μετακομίζω.
 Συμμεταχειρίζομαι, σμαι, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργεῖ. μεταχειρίζω (χειρίζω). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ μεταχειρίζομαι, ἀνὰ χεῖρας ἔχω, διοικῶ, ἐτοιμάζω. Ισαῖος.
 Συμμετέρχομαι, μετελεύσομαι (ἐρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ μετέρχομαι, ὑπάγω ἄλλου, κατόπιν πράγματός τινος, διὰ νὰ τὸ πιάσω, μεταχειρισθῶ. Μ. Βατίλ.
 Συμμετέχω, μετέχω (ἔχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ μετέχω, ἔχω μέρος, μετοχήν. Ξενοφ. »βουλόμενος συμμετασχεῖν τοῦ ἔργου«.
 Συμμετεωρίζω (μετεωρίζω). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ μετεωρίζω, ὑψώνω.
 Συμμετεωροπόλεω, κω (μετεωροπόλεω). Συμβαδίζω εἰς τὰ μετέωρα, δηλ. χάνομαι ἐξετάζων τὰ ὑπὲρ γῆν.
 Συμμετεωροπέω, κω. Ὁμοῦ μετεωροπέω. Ὑμναῖδ.
 Συμμετίσχω (ίσχω) = συμμετέχω. Σοφ.
 Συμμετοικέω, κω (οἰκέω). Ὁμοῦ μετοικέω, ἄλλου που ὑπάγω νὰ κατοικήσω ὡς ἀποικος. Πλούτ.
 Συμμετοικίζω (οἰκίζω). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μετοικίζω, ἀποικίζω, μεταφέρω εἰς ἄλλην κατοικίαν.
 Συμμετόχοις, ὅ, ἡ (συμμετέχω). Ὁμοῦ ἔχω μετοχήν, λαμβάνω μερίδιον ἀπὸ τινος. Παῦλ.
 Συμμετρέω, κω, ἡσω (μετρέω). Ὁμοῦ μετρέω, εἰς τὸ ἴδιον μέτρον, συμμετρίας ἡ ἀναλογίαν φέρω, ἴσον κατὰ τὸ μέτρον ποιῶ, εἰς τοῦτο ἀρμόδιον ἢ ἐπιτήδειον ποιῶ, τί τινα, ἢ, τί πρὸς τι, ἢ εἰς τι.

μέσως, συμμετροῦμαι, συμπαράβάλλομαι, συγκρίνομαι, λογαριάζω ἀκριβῶς ὥραν δρόμου ὥραν συμμετρήσασθαι. Ἡρόδ. τὸ ὕψος τοῦ τοίχους, κτλ. παθ. συμμετρούμενος, = ἰσομετρούμενος »ἐφθίτο μακρὸν συμμετρούμενος χρόνος«.
 Συμμετρέω, εως, ἡ. Ἡ μέτρησης, με ἑτερόν τι ἀναλογία. Θουκλ. »τὴν μὲν οὖν ζυμμετρήσιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαθον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον« καὶ
 Συμμετρητής, οὗ, ὁ. Ὁ καταμετρώων.
 Συμμετρεῖς, ἡ (σύμμετρος). Ὁμοιότης, κοινότης μέτρου, σχέσις, ἀναλογία. 2) »ἐνδύμα γυναικεῖον, ποδῆρης, οὐκ ἔχον σύρμα«. Πισχ. ἢ κατὰ Πολυδ. »χρῆτον ποδῆρης ἐς τε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων, καὶ ἀλουργὸς κύλων«, ὁ ἐστίν, ἐνδύμα ἴσον κατὰ τὸ μέτρον τοῦ σώματος, χωρὶς νὰ σύρεται κατὰ γῆς· ὁθεν
 Συμμετρεῖς, ὡς, ἡ. Ἐχω συμμετρίαν, κάμνω σύμμετρον, ἀνάλογον. Διονύς. Ἀλικρ.
 Σύμμετρος, ὅ, ἡ (σύν, μέτρον). Ἰσος, ὁμοῖος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, ἀνάλογος· ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, εὐθετος, δεξιός· ἐπιτῶ. »συμμετρώς ἔχειν«, ἀρμόδιως, πρεπόντως »συμμετρώς ἀφίκετο«, ἡλθον εἰς ἀρμόδιον καιρὸν. Εὐριπ. 2) = μέτρος.
 Συμμετρότης, ητος, ἡ, = συμμετρία.
 Συμμηκίζω (μῆκος). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ μακρύνω. Νικήτ. Χρον.
 Συμμηνία, ἡ (μήνη). Ἡ ἔτη καὶ νέα τῆς σελήνης, ἡ σελήνης σύνοδος, ὅτε ἡ σελήνη ἀφανής ἐστὶ, Interlunium. Ἀβρίαν. Περιπλ. Εὐρυμ.
 Σύμμηρος, ὅ, ἡ (μηρός). Ὁ πλησίον πρὸς ἀλλήλους ἵσταμένους τοὺς μηροὺς ἔχων. Ἰπποκρ. φαίνεται ὅτι συγγενεὺς μετὰ τὸ σύγκλωος, ἀντίκειται τῷ, διαβεβηκός.
 Συμμηρύομαι (μηρύνω). Ὁμοῦ μηρύομαι, συγκλῶναι, συγγενῆναι, ἢ ὁμοῦ τηλυγαδιάζω, ἢ συνυφαίνω, ἢ συγκλωαρίζω. Ἄντων. Φιλόστ. ὁθεν
 Συμμηρύσις, εως, ἡ, = σύγκλωσις. Τὸ ὁμοῦ κωθαριάζειν, κλῶθαι, τειλῖται, ἢ γνέθειν. Ἄντων. Φιλόστ.
 Συμμηστωρ, ορος, ὁ (σύν, μήστωρ). Συμβουλᾶτωρ ἡ συμβουλῆς. Ἀπολλων. Ἀργ. ποιητ.
 Συμμητιάομαι, κωμαι, ἄσομαι (μητιάομαι). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ βουλευομαι, συμβουλευομαι. Ἰλ. Κ. ποιητ.
 Συμμηχανάομαι, κωμαι, ἡσομαι (μηχανάομαι). Ἐν ταυτῷ ὁμοῦ μηχανάομαι, μηχανὰς ἐφευρίσκειν, ἐτοιμάζειν, συνεργῶ. Ξενοφ. »τὰ ἐπιτήδεια συμμηχανάσθαι τοῖς στρατιώταις«.
 Συμμηχάινω (μιαίνω). Ὁμοῦ ἐν ταυτῷ μιαίνω. Ἰώσηπ.
 Σύμμηγξ, ἐπιτῶ. (συμμήγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ. Ἡρόδοτ.
 Συμμίγδην, ἐπιτῶ. = σύμμηγξ. Νίχ.
 Συμμήγξ, εως, ὁ, ἡ (συμμήγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, σύμμηγξ, »βοή θυμικής, ἵππων καὶ ἀνδρῶν«. Ἀριστείδ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »συμμήγξον«, καὶ »ζυμμήγξον« ὡς π. χ. ἄρτος συμμήγξος »ψωμί ζυμμήγξον, τὸ μὴ καθαρὸν« παρὰ Πλουτάρχ. »συμμήγξος δρυμοί«, ὁσπεῖς, συμπελεγμένοι μετὰ θάμνωδων δένδρων, ὥστε τείχους χρειαῖν μὴ παρέχειν· ὁθεν
 Συμμήγξ, ἡ, = σύμμηγξ. ἄμφ.
 Συμμήγμα, τό. Τὸ συμμεμιγμένον, συντεθειμένον σῶμα, σύμμηγξ, σύνθεσις. Πλουτάρχ. »τὴν ἐλγιστα γῆν ὅρῳσιν ἄερων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμ-

Σ υ μ μ ι γ ν ν υ μ ι, καὶ σπανιδῶ. συμμειγνύνω, μίξω,
 καὶ συμμίσγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ μειγνύνω,
 ἀνακατόνω. Ξενοφ. Ἀπομν. πλείω μὲν γε τῶν ὀφιο-
 ποιῶν συμμειγνύνωσι πολυτελέστερα ποιεῖ, ἃ δὲ ἐκείνου
 μὴ συμμειγνύνουσιν, ὥς οὐχ ἄρομόττοντα, ὁ συμμι-
 γνύνων ἀμαρτάνει τε καὶ καταλύει τὴν τέχνην αὐ-
 τῶνα. 2) μέτ. σμίγωμαι ἐνδύομαι, ἐπὶ ποταμῶν
 ὅγε Πηνειῶ συμμίσγεται. Ιλ. καὶ ἐπὶ συνουσίαις,
 ἡγούμεναι συμμίσγει. συνουσιάζομαι. Ἡρόδ. ἐν γένει,
 ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμειζίαν· ἴδε σύμ-
 μиктос. 3) ἀμεταβ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχω σχέσιν, συ-
 ναναστροφὴν, συτρίρχομαι, ἀναμειδομαι διὰ τὸ ὁμο-
 λήτῃ τῇ διαπραγματευθῶν· «καὶ τοῖς φύλαξιν αὐτοῦ
 ἐπλητίζετον, καὶ αὐτῷ τῷ Κύρῳ πολλάκις συνεμείγνυ-
 σαν». Ξενοφ. καὶ ἐντυθέν ἐπὶ πολέμου, ἀντί τοῦ, εἰς
 μάχην συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, «συμμι-
 γνύναι τοῖς πολεμίοις». Ξενοφ. τροπ. πούδεις, τῷ
 κακῶν ἐξ ἀρχῆς γινόμενῳ ἐν συνεμίχθῃ, δὲν εἶναι
 καλῆς, τῷ ὁποίῳ δὲν συνεμίχθη, συνέθῃ ἐξ ἀρχῆς
 καλὴν κακῶν. Πρόδ. ὁθεν
 Σ υ μ μ ι κ τ έ ο υ, Ξετιδὼν ἐπὶ ῥῶ. Πρέπει νὰ ἀνακατώ-
 σῃ τίς τι. Πλάτ. Φιλόθ.
 Σ υ μ μ ι κ τ ο ς, ὅ, ἡ· καὶ ἐπὶ ῥῶ. συμμίκτος. Μεμιγ-
 μένος, ἀνακατωμένος, miscellaneous, «σύμμικτος
 καπτός». Ἡρόδ. διάφορος, διαφύρων εἰδῶν «σύμ-
 μиктοι ἄνθρωποι», διάφοροι ἐκ διαφύρων ἐθῶν ἢ
 ἐπαγγεμάτων «σύμμικτοι λοιπὰς», ἢ ἐκ διαφύρων
 ὅψων συρρικμένην.
 Σ υ μ μ ι ε έ ο μ α ι, οὔμαι, ἵσομαι (μειέομαι). Ὁμοῦ
 ἐν ταύτῳ μισοῦμαι· ὁθεν
 Σ υ μ μ ε τ ή ς, οὔ, ὅ. Ὅστις ὁμοῦ ἦ ἐν ταύτῳ ἢ
 εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μεμίζεται ἄλλον τινα.
 Σ υ μ μ ε μ ν ή σ κ ο μ α ι (μειμνήσκω, ἀνμ.). Ὁμοῦ
 ἐν ταύτῳ μειμνήσκομαι, ἐνθυμίζομαι.
 Σ υ μ μ ε ν ῶ θ α ι (μεινύω). Ὁμοῦ ἐν ταύτῳ μινύθω,
 συμμεινύομαι, συνελαττοῦμαι. Φιλόστρατ. Ἀπολ.
 Σ υ μ μ ε ι ς, εἰς, ἡ (συμμείγνυμι). Μίεις, ἀνακάτω-
 σις. Πλάτ. 2) συναναστροφῇ, ἐπιμειζία, κοινωνία.
 Σ υ μ μ ε ι τ γ ω (μίσγω)· ἐπικ· καὶ ἰων. = συμμείγνυμι
 ὁθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σμίγω· ἴδε συμμείγνυμι.
 Σ υ μ μ ε τ έ ω, ὦ, ἦτω (μισέω). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοί-
 μισῶ.
 Σ υ μ μ ε τ ο π ο ν η ρ έ ω, ὦ (μισοπονηρέω). Συμμίστω
 τὸ πονηρὸν ἢ τοὺς πονηροὺς. 2) ὁμοῦ μισοπόνηρος
 γίνεσθαι, θυμῶν, ἀγανακτῶ. Οἶ.
 Σ υ μ μ ν ά σ μ α ι, -μνῶμαι (μνάζομαι). Ἰων. ἀντί
 συμμειμνήσκομαι. Συμμνημονεύω, συνευθυοῦμαι
 Σ υ μ μ ν η μ ό ν ε υ σ ι ς, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν
 μνημόνευσις, ἐνθυμήσις. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθ.
 Σ υ μ μ ν η μ ο ν ε ύ ω, εὔτω (μνημονεύω) = συμμι-
 μνήσκομαι. 2) ἐν ταύτῳ ἀναφέρω, μνημονεύω τι.
 Σ υ μ μ ο γ έ ω, ὦ, ἦτω (μογέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ
 μοχθῶ, κοπιάζω.
 Σ υ μ μ ο ρ ά ω, ὦ, ἦσω (μοιράω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ
 διὰ κλήρου μοιράζω. Ἀνταίν. ὁθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ
 τὸ πύμμοιρος ὁ τῆς αὐτῆς μοίρας λαχὼν, συμμη-
 τοχος, λέγεται ἐπὶ δύο ἀνδράων μίαν γαρνικὴν
 ἔχοντων.
 Σύμμολπος, ὁ, ἡ (μολπῇ) = συναρδός. Εὐρπ. Ἰων.
 Συμμολύων (μολύνω). Ἐν ταύτῳ ὁμοῦ μολύνω, μιαινώ.
 Σ υ μ μ ο ν α ρ χ έ ω, ὦ (μοναρχέω). Ἐν ταύτῳ, ὁμο-
 μοναρχῶ.
 Σ υ μ μ ο ν ή, ἡ (συμμένω). Τὸ συμμένειν, συνδιαζέ-
 σθαι.

ὁ μ ο ρ ι α, ἡ (σύν, μέρος, μέρος, μορία). Ἐν Ἀθῆ-
 ναίς ἐλέγστο τὸ τῶν λειτουργούντων σύνταγμα· κα-
 ῖσαν συμμορίας εἰκόσι τάξεις τῶν πολιτῶν, ἐξ ὧ-
 ν ἑκάστη περιεῖχεν ἐξηκοντα πόλεις, ἑκάστη τῶν δὲ
 κα φυλῶν, εἶχε δύο τοιαύτας τάξεις ἵτοι συμμορίας,
 οὗτοι ἦσαν οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν, οἳ τινες
 ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσιν ἐκ τῶν ιδίων εἰς τε τὰς
 συνεισφύρας τὰς περὶ τὴν ἐξόδων τοῦ πολέμου, κα-
 εἰς τὰς τριηραρχίας· οἱ πρόχρηται τούτων, ἥτοι οἱ
 πλοῦτωι προσέχοντες, ἐλέγοντο »ἠγεμόνες συμμορι-
 ῶν«, οἳ δὲ μετ' αὐτοὺς ἄρχοντες »ἐπιμεληταί«. Ἐν
 γένει, πάντα ἕνωσις, ἐταιρία τινῶν εἰς ἐπιχειρή-
 σεις, διαπάνας καὶ τ. λ.
 ὁ μ ο ρ ι ἀ ρ χ η ς, ου, δ· καὶ
 ὁ μ ο ρ ι ἀ ρ χ ο ς, ὁ (ἀρχω). Ὁ τῆς συμμορίας
 ἄρχων, προϊστάς, = ἠγεμόνες συμμορίων.
 ὁ μ ο ρ ῆ τ η ς, ου, δ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας
 ὢν, μέτοχος ἢ μέλος τῆς συμμορίας.
 ὁ μ ο ρ ο ς, ὁ, ἡ (μέρος). = συντελής.
 ὁ μ ο ρ φ ῆ, ἡ. Ὀμοϊότης, ἰσότης τῆς μορφῆς.
 Ἄρει. Χρον. ἔνθα ὁ Κοραΐς, συμφορῇ, ἀναγινώσκου-
 σθαι παραίνεται.
 ὁ μ ο ρ φ ῖ ζ ω, ἴσω. Ποιῶ μορφὴν τινα κατὰ
 μιμήσειν ἄλλης τινός, σύμμορφον ποιῶ· ἐκ τοῦ
 ὁ μ ο ρ φ ο ς, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅμοιος κατὰ τὴν
 μορφὴν ὅθεν
 ὁ μ ο ρ φ ὶ ω, ᾧ, = συμμορφίζω. Παῦλ. σύμμορ-
 φοῦμενος τῇ θανάτῳ αὐτοῦ, σύμμορφος γενόμενος.
 ὁ μ ο χ θ έ ω, ᾧ (μοχθέω). Ἐν ταύτῃ ὁ ὁμοῦ
 μοχθοῖ, κοπιεῖται, υπομένει λύπην, φροντίδα.
 ὁ μ υ έ ω, ᾧ (μυνέω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ μυνέω, κα-
 θειδρώ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλιεῖ.
 ὁ μ μ ο λ ό γ о ς, ὁ, ἡ (συμμών, λόγος). Ὁ ἐν ἐαν-
 τῷ συγκαλεῖται τοὺς λόγους· δηλ. σιωπῶν, σιωπη-
 λός. Πούχ.
 ὁ μ μ υ σ т с ι ς, εως, ἡ (συμμύω). Τὸ συμμύειν, ἢ συμ-
 μύεσθαι, ἢ κατάστασις, ὅτε μέρος τοῦ σώματος
 συγκαλείεται στερεῶς. Ἱπποκρ.
 ὁ μ μ ύ σ т η ς, ου, ὁ (μύστης). Ὁ σύν ἐτέρῳ μύστης,
 ὁ ὁμοῦ μεμνημένος.
 ὁ μ μ ý ω, ὑπω (μύω). Συγκλείω ὀμμακα, χαίλη, στό-
 μα· ὅθεν, ἀποσιωπῶ· ἔτι δὲ καὶ τὸ, ὀκνεῖν τὰ χαί-
 λι καὶ κρύπτει τὸν λόγον ἢ τὸ πάθος μου. Πολύβ.
 »ἵνα συμμύσταντες πειθαρχώσιν« ἵνα κρύψουσιν ἢ
 σιωπῶσι τὴν δυσταρέσκεάν των καὶ ὑπακούουσιν.
 ὁ μ π а γ ή ς, ές, ὁ, ἡ (συμπήγγυμι). Ὁ ὁμοῦ πε-
 πηγμένος, συντεθειμένος, συνηρμοσμένος. νοίκος
 συμπαχής». Κλήμ. παιδαγ. ὅθεν
 ὁ μ п а γ і з а, ἡ. = συμπήγξις. Στοβαῖος Φυσ.
 ὁ μ п ā г е ι α, ἡ (συμπάθης). Ἰση καὶ ὁμοία αἰσθήσις
 πάθους τινός· συμπτώσεις, μέθεξι παθῶν καὶ δυ-
 σπραχίων. 2) εὐπραγχία.
 ὁ μ п а θ έ ω, ᾧ, ἤτω. Συμπάσχω, πάσχω ὁπερ κα-
 ἄλλος πάσχει, ἐν τῇ ἰδίᾳ κατάστασει εἰμί. Ἀριστ.
 Φυσιογ. »δοκεῖ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν
 ἀλλήλοις« καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἔξις ἀλλοιούμενη, ἄλλοιο-
 τήν τοῦ σώματος μορφὴν. 2) ἐλεῶ, σπλαγχνίζομαι
 ἀφίημι, συγχωροῖ.
 ὁ μ п а θ ή ς, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. Ὡς (πάθος, πά-
 σχω). Ὁ συμπάσχων ὁ ὁμοιον πάθος ἔχων
 νινούμενος ἐπίτης ἀπὸ τοῦ πάθος. Γαλην. »τι
 μόρια τοῦ σώματος πάντα ἀλλήλους εἰς συμπάθη«
 τούτεστιν εἰς ὑπηρεσίαν ἐνός ἔργου πάντ' ὁμολογοῦ-
 ναι...

- Συμπάθησις, εως, ἡ (συμπαθέω). = συμπάθεια. Ἰπποκρ.
- Συμπάθητις, ὤ. = συμπαθῶ. Νικήτ. Χρον.
- Συμπάθητις, ἡ, ὄν. καὶ ἐπὶ βρ. κῶς. Ὁ εἰς συμπάθειαν ἀνήκων.
- Συμπάθ(ε)α, ἡ, ποιητ. = συμπάθεια. Ἀνθολ.
- Συμπαίνω (παιανίζω). Ἐν ταύτῃ ὁ ὁμοῦ παιανίζων τὸν παιᾶνα ψάλλω. Πολύβ. »τοῦ παντός στρατοπέδου συμπαιανίζοντος«, ὁλοῦ ὁμοῦ τὸν παιᾶνα ψάλλοντος.
- Συμπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (συμπαίζω). Ὁ σὺν ἐτέρῳ παίζων, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον. Ν. Χρ.
- Συμπαίδαγωγέω, ὤ (παιδαγωγέω). Σὺν ἐτέρῳ, ὁμοῦ παιδαγωγῶ. Θεμιστίας.
- Συμπαιδεύω (παιδεύω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ παιδεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω, συνειθίζω. Ξενοφ. Οἰκ. »συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία«.
- Συμπαίζω, παίζομαι (παίζω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παίζω, ἡ χορτεύω.
- Συμπαικτήρ, ἥρος, ὁ, καὶ
- Συμπαικτής, ου, ὁ. = συμπαίγμων.
- Συμπαικτρία, ἡ. Ἡ συμπαίζουσα. Σηλυκ. τοῦ, συμπαικτήρ.
- Συμπαίκτηρ, ορος, ὁ, καὶ
- Συμπαίστης, ου, ὁ. = συμπαίγμων.
- Συμπαίστρια, ἡ. = συμπαίκτηρια. Ἀριστοφ.
- Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, καὶ συμπαίστης, ου, ὁ. = συμπαίκτηρ. Ξενοφ. Κύρου πδ.
- Συμπαίω, παίω (παίω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παίω, κτυπῶ, συγκτυπῶ. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. »μέτωπα συμπαίοντι Βακχιαῖς ὄχρως«. 2) = συμπίπτω. Εὐριπ. Ἐκάβ. »πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαϊσε κλύδων«, συνέπεσε, συνέβη.
- Συμπαίωνίζω (παιωνίζω). = συμπαϊωνίζω.
- Συμπαλαίω (παλαίω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ παλαίω, παλεύω.
- Συμπαλάσσομαι, ὀμα, ὀμαι, ἡσσομαι (παλασσομαι). Συμμηχανῶμαι, συνεπιχειρῶ, συμβοηθῶ. »συμπαλ. κινήγουσιν μηχανάς«. Συνέσ. βοηθῶ με συμβουλίην καὶ συνεργίαν εἰς τὸ κινήσιν.
- Συμπαῖν, αντος, τό. Τὸ ὅλον, »τὸ δὲ ζῦμψαν εἰπεῖν«, ὥς καὶ τὸ, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν, ἡ, καὶ ὅλως καθόλου εἰπεῖν. »ζητεῖ νόμους τὸ μὲν σύμψαν διακρίσεις«, διόλου, ὁλοτελῶς ἴδε σύμψας.
- Συμπαῖν γυρίζω, ἴσω (πανηγυρίζω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ πανηγυρίζω. Ἡρωδιαν. ὅθεν
- Συμπαῖν γυρίσσης, οῦ, ὁ. Ὁ συμπαῖν γυρίζων. »συμπαῖν γυρίσται οἱ«, οἱ σὺν ἀλλήλοις πανηγυρίζοντες. Πολυδ.
- Συμπαῖν οὐργέω, ὤ (πανουργέω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ πανουργέω. Πλούταρχ. συμπονηρεύομαι.
- Συμπαρθεύω (βαδίζω). Ὁμοῦ ἐκ τοῦ πλησίον βαδίζω.
- Συμπαρβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἐτέρῳ ἡ ὁμοῦ παραβάλλω. Ιουστίν.
- Συμπαρβύω (βύω). Μεταξὺ παραβύω, σπουδύω. Λουκιαν.
- ΣυμπαρΓέλλω (ἐγγέλλω) τινί. Πλούταρχ. Συμβοηθῶ εἰς ἀπόκτησιν τίνος ἀξιώματος, συναγωνίζομαι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο. ἴδε παραΓέλλω.
- Συμπαργίγνομαι (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ παραγίγνομαι, ἔρχομαι, φθάνω.
- Συμπαργίγω, ἔω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παργίγω μετ. συμπαράγομαι, ἔρχομαι, φθάνω.
- Συμπαρδηλώω, ὤ (δηλώω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ παραδηλώω, σημαίνω. Στράβ.
- Συμπαράδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ παραδίδω, ἐγκαταλείπω. Πρόβλ.
- Συμπαράδύομαι (δύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πλησίον ποὺ εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.
- Συμπαρθέω, θεύομαι (θεῶ, ἀνμλ.). Ὁμοῦ παραθέω, τρέχω πλησίον.
- Συμπαραινέω, ὤ, ἔσω (αἰνέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραινέω, νοουθετῶ, παραινῶ. Ἀριστοφ. Ὀρν. »συμπαραινέσας ἔχω«, ἀντὶ τοῦ, συμπαρήνεσα, ἐνουθετήσα.
- Συμπαρραχέζομαι (ἐξομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παραρραχέζομαι, κάθημαι πλησίον.
- Συμπαρραχέζω (ἔζω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παραρραχέζω, πλησίον καθίζω. Δημοσθ.
- Συμπαρραχέλω, ὤ, ἔσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ παραρραχέλω. Ξενοφ. Κύρου παιδ. »συμπαρραχέλει εἰς ταύτην τὴν Σῆραν τοὺς σκηπτούχους«, συνεκάλει.
- 2) ἐγκαλοῦμαι αὐτόν. »ἔθυσ θεοῖς καὶ ἡτέτοις, συμπαρραχέλει δὲ ἥρωας γῆς«. 3) = συμπαραινέω, κρᾶζω πρὸς τινα νὰ προσέχη.
- Συμπαρρακακλίω (κλίω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ παρακατακλίω, κεῖμαι ἐπὶ τοῦ κλιντηρίου. Δίων Κασ.
- Συμπαρρακέμαι, κεῖσσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ παραρρακέμαι, κεῖσσομαι πλησίον. Διογ. Λ.
- Συμπαρρακολουθέω, ὤ (ἀκολουθεῶ). Ὁμοῦ παρακολουθῶ, ἀκολουθῶ κατόπιν. 2) ἀκολουθῶ μετὰ τὸν νοῦν μου, καταλαμβάνω, ἐννοῶ.
- Συμπαρρακομίζω (κομίζω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παρακομίζω παθ. ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ παρακομίζομαι, φέρομαι πλησίον τινός.
- Συμπαρρακύπτω, ψάω (κύπτω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρρακύπτω ποῦ, σκύπτω. Λουκιαν.
- Συμπαρραλαμβάνω (παραλαμβάνω). Ὁμοῦ παραλαμβάνω, δέχομαι. ὅθεν
- Συμπαρραλήψις, ἡ. Ἡ σὺν ἐτέρῳ λήψις.
- Συμπαρραμένω (μένω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ παραμένω.
- Συμπαρραμῖνυμι καὶ σπανύω. συμπαρραμῖνύω μετοχ. συμπαρραμῖνύων. Ἀριστοφ. Πλούτ.
- Συμπαρραμίσγω (μίσγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ μισγύω, σμίγω, ἀνακατώνω μετ' ἄλλο. Ἀριστοφ.
- Συμπαρραναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παραρραναλίσκω, καταναλίσκω, δαπανῶ, ἀφαιρῶ. Δίων Κασ.
- Συμπαρρανεύω (νεύω). Συγκατανεύω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι.
- Συμπαρρανήχομαι, ἡξομαι (νήχω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρρανήχομαι, συγκοιμῶ.
- Συμπαρρανομέω, ὤ (παρανομέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρρανομέω, παραβαίνω τοὺς νόμους.
- Συμπαρραπέμω (πέμω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρραπέμω, πέμπω, ὑπάγω καὶ ἐγὼ, συνοδεύω, ξεπροβαδίζω. Γρηγόρ.
- Συμπαρραπλέκω, ἔω (πλέκω). Παραπλέκω ὁμοῦ, συμπλέκω. Πλούταρχ. Κράτ.
- Συμπαρραπλέω, πλίσσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρραπλέω.
- Συμπαρραπληρώω (πληρύνω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρραπληρώω, πληροποιῶ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.
- Συμπαρραπλόλλυμι (δύλλυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ παραρραπλόλλυμι, ἀποθνήσκω, ἡ χάνομαι. Δημν.
- Συμπαρρασκευάζω (σκευάζω). Ὁμοῦ παρασκευάζω, ἐτοιμάζω. Ξενοφ.
- Συμπαρρασπονδέω, ὤ, ἡσώ (παρασπονδέω). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύτῃ παραρρασπονδέω, παραβαίνω τὰς σπονδάς.

Συμπαραστῆτης, ου, ὁ (συμπαρίστημι). Ὁ σὺν ἑτέρῳ παραστῆτης, σύμμαχος, συμμοχθός. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 898ν

Συμπαραστατέω, ὦ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραστατῶ, συμβοηθῶ, συμμάχομαι τινί.

Συμπαραστάξις, εως, ἡ. οὐσιαστ. τοῦ Συμπαραστάσομαι. τάττω ἐμαυτὸν σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ συμμάχομαι. Δημοσθ. περὶ Στ.

Συμπαρατείνω (τείνω). Ὅμοῦ παρατείνω παθ. »συμπαρετίνομαι« ὁμοῦ παρτείνομαι, ἐξαπλόνομαι. Ζώσιμ.

Συμπαρατηρέω, ὦ (τηρέω). Ὅμοῦ παρατηρῶ. 898ν

Συμπαράτρησις, εως, ἡ. Σύγχρονος παρατρήσις. Συμπαρατρίθῃμι (τρίθῃμι). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρατρίθμι.

Συμπαρατρέφω, θρέψω (τρέφω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ τρέφω, ἡ ἀνατρέφω. Ξενοφ. Οἶκον.

Συμπαρατρέχω (τρέχω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρατρέχω, τρέχω πλησίον κτλ.

Συμπαρατροχάζω. = συμπαρατρέχω.

Συμπαραφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παραφέρω παθ. συμπαραφέρομαι ὁμοῦ παραφέρομαι, ἔξω τῶν συνόρων ὑπάγω, ἐκβαίνω, ἡ πλησίον τρέχω. Ξενοφ. Κυνηγ.

Συμπαραφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ παραφύομαι, ἀναδιδυκτάνω, συναυξάνω.

Συμπαραρεδρεύω (παρεδρεύω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρεδρεύω, συγκαθήμεναι. Λουκιαν.

Συμπάρεμι (εἰμι). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πάρεμι παρών εἰμι, συμπαρευρίσκομαι. Ξενοφ. Λακ. »ὡς τε πολλὰ μὲν αἰδοῦ, πολλὰ δὲ πειθῶ ἐκεί συμπαρεῖται. 2) ἐκ τοῦ εἶμι, ὁμοῦ κινεῖται κατὰ τινος. = συμπαρεύομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. »ἔξυμπαρεῖται δὲ καὶ θώραξ, τὸ πεζὸν ἔχοντα«.

Συμπαραείσρχομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω. Λουκιαν. »ἐπειδὴν ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέρχεται με, συμπαρεισέρχεται λαθὼν μετ' ἐμοῦ ὁ τύρος«.

Συμπαραεἰσπίπτω, πεσοῦμαι (πίπτω). Ὅμοῦ πίπτω εἰς ἡ ἐπί.

Συμπαραεἰσφθείρομαι (ρθεῖρω). Πρὸς δυστυχίαν καὶ καλὸν μου ἢ καλὸν ἄλλου, ὁμοῦ ὑπάγω, ἐμβαίνω, ἡ καταντῶ. Ἰωάννη.

Συμπαραέκτασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ παρέκτασις· ὁ ἐστίν, ἡ μεθ' ἑτέρου πλησίον ἔκτασις καὶ παραβολή μετ' αὐτοῦ· ἐκ τοῦ

Συμπαραεκτείνω (τείνω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρεκτείνω.

Συμπαραεμφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ παρεμφέρω, φέρω μέσα. 2) ὁμοιάζω.

Συμπαραενέγκω. = συμπαραφέρω. Θεμιστ.

Συμπαραέπομαι (ἐπομαι, ἀνμλ.). Ὅμοῦ παρέπομαι, πλησίον συνακολουθῶ.

Συμπαραρέχω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρέχω, εἰδῶμι. Ξενοφ. Οἶκον. »ἔκτες τὰ θηρία ἀπερύκονται, καὶ τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχονται«. Συμπότ. »ἡ ἀληθὴς ἀνδραγαθία ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐλείαν συμπαρέχειται, χορηγεῖ, ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ.

Συμπαραρήκω (ῥέω). Ὅμοῦ ἡ σὺν ἑτέρῳ παρήκω, συμπαρέμι, εἶμαι παρών. Πλούταρχ.

Συμπάρθενος, ἡ (παρθένης). Καὶ αὐτὴ ὁμοῦ παρθένης. Αἰλιαν.

Συμπάριπταμαι (ἵπταμαι). Ὅμοῦ παρίπταμαι, πλησίον τινὸς ἵπταμαι, πετῶ πλησίον.

Συμπάριστήμι (ἵστημι). Ὅμοῦ παρίστημι, πλησίον ἵστημι, βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ· παθ. ὁμοῦ παρίσταμαι, ἵσταμαι πλησίον. Πίνδ. Ὀλ.

Συμπάροικος, ὁ, ἡ (πάροικος). Ὁ μεθ' ἡμῶν ἡ πλησίον ἡμῶν κατοικῶν. Πολυδ. = συγκατοικός.

Συμπαροίχομαι (οἰχομαι, ἀνμλ.). Ὅμοῦ διαβαίνω, περνῶ, συμπαρέρχομαι.

Συμπαρολισθαίνω, νῶ. Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ παρολισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω. Πλούταρχ.

Συμπαρομαρτέω, ὦ (ομαρτέω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρομαρτῶ, ἀκολουθῶ. = συμπαρέπομαι.

Συμπαροξύνω (δξύνω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παροξύνω, διεγείρω.

Συμπαρορμάω, ὦ (ορμάω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παρορμάω.

Συμπαροτρύνω (οτρύνω). = συμπαρορμάω. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ.

Σύμπασις, πάσις, παν (πᾶς, σὺν). Πάντες ὁμοῦ, ὅλοι ὁμοῦ, »ὁ ξύμπας ὁ ἄνθρωπος, ὁ σύμπας ὁ ἄνθρωπος«, ὅλος ὁ λαὸς, ὅλον ὁμοῦ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ· »τὴν παντὰ τὰ«, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλον τὸ πᾶν· »τὸ σύμπαν« ὡς ἐπὶ. διόλου, ὁλοτελῶς, τελείως.

Σύμπασιμα, τὸ. Τὸ πασπαλισμένον. = διάπασμα· ἐκ τοῦ

Συμπάσσω, ἄσω (πάσσω). Ὅμοῦ πασπαλίζω.

Συμπάσχω (πάσχω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ πάσχω ἡ ὑπερέχω μετέχω τοῦ πάθους τινός, συναλγῶ.

Συμπαταγέω, ὦ (παταγέω). Συγκρούω, μετὰ κρότου κτυπῶ δύο τινὰ σώματα πρὸς ἀλλήλα· ἴδε συμπλαταγέω.

Συμπατάσσω, ξω (πατάσσω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πατάσσω, κτυπῶ. Εὐριπ. Ικετ. »καὶ συμπατάξαντες μέσον, πάντα στρατὸν ἔκτεινονα, ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς κτυπήσαντες.

Συμπατέω, ὦ, ἦσω (πατέω). Ὅμοῦ πατῶ, καταπατῶ, σπτερώς πατῶ. Γρηγ. Ναζ.

Συμπατριότης, ου, ὁ (πατριότης). Ὁ ἐκ τῆς ἰδίᾳς πατριδος σὺν. Λουκιαν. Σολοικ. 5. Πολυδ. 3, 54. Τζέτζ. Ἑξην. ἰλ. Σ. 8.

Συμπαχύνω (παχύνω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ παχύνω.

Συμπεδάω, ὦ, ἦσω (πεδάω). Συνδέω, συνδεσμένω. Λουκιαν. »τῶν πόδε συμπεπεδημένους, συνδεσμένους ἐν πέδασι τροπῇ. ἐπὶ πάγου, κρύους, κάμνω νὰ παγῶσιν.

Συμπείθω, σω (πείθω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πείθω. Ξενοφ. Ἀπομν. »ἡ πονηρία τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπεπειθότας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογενεῖν« παθητικ πείθομαι. Πλούταρχ. »ὁ ἄνθρωπος συμπεπειθὴς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων« καθόλου = πείθω.

Σύμπειρος, ὁ, ἡ (πείρα). Ὅμοῦ ἔμπειρος. Πίνδ. 2) πειραθείς, μεθών.

Συμπεῖρω (πείρω). Συντρικῶ, ἡ διατρικῶ. Ὀπικαν. Ἀλ.

Συμπελάζω (πελάζω). Ὅμοῦ πελάζω, πλησιάζειν ὁμοῦ ποιῶ, συνάπτω. Ἐτυμλ. Μ.

Συμπεμπώ, πω (πέμπω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πέμπω. Ξενοφ. Κύρου παιδ. »ἐκπέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ, καὶ φύλακας συμπέμπει«. 2) ἐν ταύτῃ ῥίπτω τι κατὰ τινος.

Συμπενθέω, ὦ, ἦσω (πενθέω). Ὅμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ πενθῶ, θρηνῶ. Δεωκρ. 2) ἀμετέ. μαυροφροῶ, σκληλποῦμαι.

Συμπένομαι (πένομαι). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πένης εἰμί· »συμπένομαι τινί τινοσα. Πλάτ. Μέν.

Συμπαύετε (πάντες). Ἀνὰ πάντες τὴν φοράν.
 Συμπεπάρθαι. Εἰσὺβλίσθη, συνετρυπήθη, ἐκ
 τοῦ, συμπεύρωμι.
 Συμπεπηγώς, ὅτος, μετοχ. τοῦ, συμπηγνυμι.
 Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. (σμπλέκω). Ἐμπερ-
 δευμένως, περιπεπλεγμένως.
 Συμπεπτιχός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς πέψιν, χώνευσιν
 ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἰς τοῦτο· ἐκ τοῦ
 Συμ πέπτω, ψω, = συμπίσσω. Ὁμοῦ ἢ διόλου
 πέπτω, ψήνω, χώνευω, ἡ ὠρικον, τρυφερόν ποιῶ
 ὅθεν «συμπεφθίς», ὠριμασθεῖς, ζυμωθεῖς.
 Συμπεραίνω (περαίνω, σύν). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ
 περαίνω, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω· συμπεραينو-
 μένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς
 Θεβαίους ἔχθραν». Δημ. περὶ Στεφ. 2) συντελῶ,
 συνεργῶ, συμβοηθῶ. 3) συγκλείω «κλήθρα συμπε-
 ραίνοντες μοχλοῖς». Εὐριπ. 4) ἐν τῇ Λογ. συμπε-
 ραίνεται, ἔπεται ἐκ τῶν λεγομένων ὅθεν «συμπε-
 ραίνω», συμπεράσμα ἐξάγω.
 Συμπεραϊόω, ὦ (περαϊόω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περαϊόω, εἰς πέρας φέρω, τελειόω. Κλήμ. «συμ-
 περαιοῦνται εἰς τὴν ἀγάπην, τελειοῦνται ὅθεν
 Συμπε ραϊσ εις, εως, ἡ. Τὸ κοινὸν τέλος τῆς
 ζωῆς. Κλήμ.
 Συμπέρασμα, τό (συμπεραίνω). Ἡ τελείωσις, ἡ
 συμπλήρωσις, τὸ τέλος. Ἀριστοτέλ. παρ' Ὁκέλ.
 «τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς», τὸ πέρας, τὸ τέ-
 λος· ὅθεν ἐν τῇ Λογικῇ, τὸ ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ
 συσκόρμενον· ἴδε, συλλογισμός.
 Συμπερασματικὸς, ἡ, ὄν καὶ ἐπίρ. κῶς. Συμ-
 πληρωτικὸς, τελειωτικὸς, ἐκτελεστικὸς. 2) εἰς συμ-
 πέραςμα ἀνήκων.
 Συμπερασμός, ὁ. Τέλος, περαϊσμός, ἐκτέλεσις.
 Ἀρτεμίδ. ἔτι δὲ, συμπέρασμα.
 Συμπεραστικὸς, ἡ, ὄν καὶ ἐπίρ. κῶς, = συμ-
 περασματικὸς· συμπεραίνων.
 Συμπερθῶ (πέρθω, ἀνμλ.). Συγκταστρέφω.
 Συμπεριέγω, ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ,
 ὁμοῦ περιάγω, περιφέρω, περιστρέφω. Ξενοφ. Κύ-
 ρου παιδ. «γυναικῶν συμπεραγομένων». 2) συγκοι-
 μίζω ὁ αὐτ. Οἰκ. «πολλὰ δὲ ὅπλα (ἡ ναῦς) τοῖς
 ἀνδράσι συμπεριάγει» μέτ. σύν ἔμοι περιάγω,
 φέρω μαζί μου. Ξενοφ. «ἀνάγκην οἰονται ἐπλοφό-
 ρους αἰεὶ συμπεριάγεσθαι» ὅθεν
 Συμπεριέγω γδ ες, οὐ, ὃ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ πε-
 ριάγω. Πλάτ. πολ.
 Συμπεριεαίρω, ὦ (αἰρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ,
 ὁμοῦ περιαιρέω, τὸ περικρεμάμενον ἀφαιρῶ.
 Συμπεριεθόμβειω, ὦ (βομβέω). Ἐν ταυτῷ ἡ
 ὁμοῦ κάμων βόμβων, ἦχον, κρότον κτλ.
 Συμπεριγίγνομαι (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ἐν
 ταυτῷ ὑπερισχύω ἢ υπερβαίνω, ἐπιζῶ.
 Συμπεριγύρω (περιγύρω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁ-
 μοῦ περιγύρω.
 Συμπεριδυνέω, ὦ (δυνέω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περιδυνέω, στρεφουργίζω.
 Συμπερίειμι (εἶμι). Ἐν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ πε-
 ριέρχομαι.
 Συμπεριενέγω, = συμπεριφέρω.
 Συμπεριέρχομαι (έρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταυ-
 τῷ ἡ ὁμοῦ περιέρχομαι, περιτρυγυρίζω ἢ συνα-
 ναστρέφομαι. Ἀπικαν.
 Συμπεριέχω (έχω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περιέχω, συμπεριλαμβάνω.
 Συμπεριζώνυμι (ζώνυμι). Ὁμοῦ περιζών-
 νυμι. Ἀθῶν.

Συμπεριθίω, θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Συμπε-
 ριτρέχω.
 Συμπεριίπταμαι (ίπταμαι). Ἐν ταυτῷ ἡ
 ὁμοῦ περιίπταμαι. Ζώσιμ.
 Συμπεριλαμβάνω (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν
 ταυτῷ, ὁμοῦ περιλαμβάνω, περιέχω· περικρατῶ,
 πιάνω, καταλαμβάνω.
 Συμπερινοέω, ὦ (νοέω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ
 περινοέω, περιλαμβάνω τῷ νῷ, σύν ἐτέροις στοχά-
 ζομαι. Ἀντωνῖν. φιλόσ.
 Συμπερινοστέω, ὦ (νοστέω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περινοστέω, περιέρχομαι ἢ περιφέρωμαι. Λουκιαν.
 Συμπεριρθεύω (ῥθεύω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ πε-
 ριοδεύω, περιέρχομαι, ταξιδεύω. Στράβ.
 Συμπεριριπτέω, ὦ (περιπατέω). Ἐν ταυτῷ
 ἡ ὁμοῦ περιπατῶ, περιδιαβάω.
 Συμπεριπλέκω (πλέκω). Ὁμοῦ περιπλέκω,
 περιλαμβάνω.
 Συμπεριπλέω (πλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ περιπλέω.
 Συμπεριπλοκή, ἡ (συμπεριπλέκω). Ἡ σύν ἐτέ-
 ρω περιπλοκή, συμπεριλήψις. Λουκιαν.
 Συμπεριποιέω, ὦ (ποιέω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περιποιέω, προμηθεύω, συμβοηθῶ.
 Συμπεριπολέω, ὦ (πολέω). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ
 περιπολέω, περιφέρωμαι, συναναστρέφομαι, συγ-
 κατοικῶ.
 Συμπερίπολος, ου, ὁ. Σύντροφος, συγκήτοκος.
 «Διὸς συμπερίπολοι» οἱ φιλόσοφοι. Θεμιστ.
 Συμπεριπτύσσομαι, πτύσσομαι (πτύσσω). Ὁ-
 μοῦ ἀγκαλιζῶ.
 Συμπερισπάω, ὦ (σπάω). Ἐν ταυτῷ περισπῶ τὴν
 λήγουσαν.
 Συμπεριστελλῶ, λῶ (στέλλω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ
 περιστέλλω, ἐνδύω, καλύπτω, περικυκλίνω.
 Συμπεριστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ περιστρέφω.
 Συμπεριτειχίζω, σω (τειχίζω). Ἐν ταυτῷ ἡ
 ὁμοῦ περιτειχίζω, περικλείω διὰ τείχους, συγκλείω.
 Συμπεριτίθημι (τίθημι). Ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ πε-
 ριεβάλλω καὶ ἐνδύω ἐν εἰδει στολισμοῦ, «περιτίθη-
 μένι τι ὄγκον καὶ ὀδύνα», στολίζω τινὰ μὲ, ἢ προξε-
 νῶ, δίδωμι εἰς τινὰ τιμὴν καὶ ὀδύν. Πλούταρχ.
 Συμπεριτρέπω, ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ,
 ὁμοῦ περιτρέπω, στρεφουργίζω, ἀνατρέπω.
 Συμπεριτρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ περι-
 τρέχω. Λουκιαν.
 Συμπεριτυγχάνω (τυγχάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταυ-
 τῷ ἡ ὁμοῦ περιτυγχάνω. Ξενοφ. «οἱ περὶ Ξενο-
 φῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν
 αὐτόν». 2) συναντῶ. Αἰλ. Κορ.
 Συμπεριφαντάζομαι (φαντάζομαι). Ὁμοῦ
 περριφαντάζομαι, ἐν τῇ φαντασίᾳ μου φέρω, συνε-
 ξετάζω, συμπαράτηρῶ. Ἀντων.
 Συμπεριφέρω, οἶσω (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πε-
 ριφέρω· παθ. περιφέρωμαι, σύρομαι τρυγῶν·
 «τροχῶ ἄθλιος προστάθεις, συμπεριφέρεται μετ'
 αὐτοῦ αἰεὶ» συναναστρέφομαι ἢ προσαρμόζω, ρυθ-
 μίζω ἑμαυτὸν κατὰ τὰ ἦθη ἢ τὴν θέλησιν τῶν
 ἄλλων, προσοικειοῦμαι· «ὥς οἱ ἵππικοι τῶν
 θυμοειδῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥαδίως τῶν ἄλλων
 περιγίγνομαι· οὕτω καὶ ὁ Ξανθίππη γράμμενος τοῖς
 ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι». Διογ. Λ.
 ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀκολουθῶ, πείθομαι «συμ-
 περιφέρονται τοῖς παραγγελλομένοις». Πολύδ.
 Συμπεριφθεῖρομαι (φθεῖρω). Ὁμοῦ περι-
 φθεῖρομαι, περιέρχομαι, συναναστρέφομαι μὲ ἄλ-
 λους, φέρω εἰς ἑμαυτὸν ἢ εἰς αὐτοὺς φθορὰν καὶ

ἄφανισμὸν παραδοῦς αὐτὸν τῷ ὀλέθρῳ δεικνύει·
στρατιώτῃ, συμπεριφθέρου πάντα ὑπηρεσιῶν·
Λουκιαν.

Συμπεριφορά, ἡ (συμπεριφέρω). Κοινωνία,
συναναστροφὴ χάρις συγκατάθεσις· κολακεία εἰς
τὴν συναναστροφὴν, οἰκισμὸς καὶ συμπεριφορὰν (τὸ
νὰ συμπίνωσι καὶ νὰ συμπεριφέρονται εἰς τοὺς
οἰκοὺς). Διδό. 2) συνουσία σαρκική. 3) ἐμπειρία,
ἐπιτηδεύσις.

Συμπεριφοράσω. Ἄττ. φράττω (φράσσω). Ἐν
ταύτῳ ἡ ὁμοῦ περιφράττω.

Συμπερονάω, ὦ, ἦσω (περονάω). Τῇ περόνῃ
συρράπτω, διὰ περόνης, ἡ ἐτέρου σιδηροῦ δεσμοῦ
συνδεῖν, συνάπτω. Πλούταρχ. «χειρας θυρεοῖς
συμπερονημένους».

Συμπέσσω. Ἄττ. συμπέττω, ψω, παρὰ τοῖς με-
ταχθ. καὶ συμπέτω (πέσσω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῳ,
ὁμοῦ, ἡ διόλου βράζω, χυνέω.

Συμπετάνωμι (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταύ-
τῳ ἡ ὁμοῦ ἐξαπλώνω, τεντώνω, ἐκτείνω, Αἰνέας
Τακτ. «οὗτο ἀμαζῶν τοὺς ῥυμούς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι
συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀμά-
ξης», ὅπερ ὁ Κασσῶδανος διὰ τοῦ, porrigens,
ἠσπρεῖναι αὐτὰ ἡ ἐπεκτείνειν αὐτὰ μετέφρασε.

Συμπέτομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῳ, ὁμοῦ
πέτομαι, ἵπταμαι, πέτω.

Συμπέττω. Ἄττ. = συμπέσσω, συμπέτω.

Σύμπεψις, ἡ (συμπέσσω). Ἡ ἐν ταύτῳ χώνευσις.

Συμπήγνυμι, καὶ συμπηγνύω, ξω (πήγνυμι,
ἀνμλ.). Ὁμοῦ πήγνυμι, συνάπτω, συνθέτω· συγκτί-
ζω ἡ πηγνύω, ἀγω. Ἰλ. Ε. «γάλα συνέπηξεν».
Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. «συμπηγνύει τὰ λείψανα
πόλεως διεσθραμμένης».

Συμπήγνυω, ξω, = τῷ συμπήγνυμι.

Συμπήδαω, ὦ, ἦσω. Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ πηδάω· ὅθεν

Συμπήδημα, τό. Τὸ σὺν ἐτέρῳ κοινὸν πῆδημα, =
σύνταγμα. Ἡούχ.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι). Ὁ συμπεπηγμέ-
νος, συντεθειμένος.

Σύμπηξις, εἰς, ἡ (συμπήγνυμι). Συνάρμοσις, ἑ-
νωσις, στερεώσις.

Συμπήσσω, = συμπήγνυμι, ὡς τὸ ῥήσσω, ἀντὶ ῥήγνυμι.

Συμπιέζω, ἔτω (πιέζω). Ὁμοῦ πιέζω, συνθλίβω,
συσφίγγω, πίνω σφιγνὰ διὰ τῆς χειρός· «ξυμ-
πίεσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας». Πλάτ. 2)
ἐνοχλῶ, καταβαρύνω, στενοχωρῶ· ὅθεν

Συμπιέσις, ἡ, καὶ συμπίεσις, ὁ. Ἡ σύνθλιψις·
κατάθλιψις, oppression. Πλάτ.

Συμπιέσω, οὐ, ὁ, = τῷ προηγούμενῳ.

Συμπιλέω, ὦ, ἦσω (πιλέω). Συμμάζονα, συνθλί-
βω· συμπακύνω, συμπήγω· ἐμπερδεύω «κόμην αὐχ-
μηρὰν καὶ συμπεπιλημένην», πηγμένην ὡς πῖλος,
μῆλκευσιμένην· ὅθεν

Συμπίλησις, εἰς, ἡ. Ὁμοῦ πῖλησις, σύμπηξις·
συμπύκνωσις, ἐμπερδεύσις· λέγεται ἐπὶ τῆς κατα-
σκευῆς τῶν πέλων, ἡτοι τῶν ἀμπάδων· καὶ

Συμπιλήτης, οὐ, ὁ. Ὁ συμπιλῶν. Πολυδ.

Συμπιλόω, ὦ (πιλόω). = συμπιλέω· ὅθεν

Συμπιλωτικός, ὁ, ὅν. Ὁ εἰς συμπίλησιν ἀνή-
κων ἡ ἐπιτηδεύσις. Πλάτ. Τίμ.

Συμπίνω, πίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πίνω,
συμποτάζω. Πλάτ. «ἐν Κρήτῃ δὲ εἰς οὗτος ἐστὶν
τῶν ἄλλων νόμων, ὥς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν
ἀλλήλους εἰς μέθην»· «συμπίνειν δεινὸς ὁ καλὸς συμ-
ποτιστής· ἄξιος συμπότης· καλὸς δὲ τὸ πίνειν. 2)
ἐν γένει, ἐμπίνω, ἔλκω πρὸς ἑαυτὸν τὴν ὑγρα-

σίαν. Θεόφραστ. «ἐπεὶ πρὸς γε τὴν κόλλησιν ἡ
ξηροτέρα ὕλη συμφέει· ἱστάται γὰρ καὶ νῦν ναυ-
πηγούμενα, καὶ ὅταν συμπῇ καθελκυθέντα, συμ-
μῖαι καὶ στέγαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν
«συμπίνει τὸ ξύλον, τὸ ἄγγεον».

Συμπιπράσκω. Ἰων. πιπρήσκω (πιπράσκω, ἀ-
νμλ.). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ πιπράσκω, συμπωλῶ.

Συμπίπρημι, συμπρήσω, συνέπρησα (πίπρημι,
ἀνμλ.). Συγκαίω. Στράβ. «ὅπερ (Ἀσκληπείον) κατὰ
τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἡ γυνὴ τοῦ Ἀσδρούβα
συνέπρησεν αὐτῇ».

Συμπίπτω, πετοῦμαι, πέπτωκα (πίπτω, ἀνμλ.).

Ὁμοῦ πίπτω, κρημνίζομαι· «οἰκία συνέπιπτε».

Ξενοφ. 2) συνεντυγχάνω, συγχρούω· ἐπὶ πολέμῳ. «μη

συμπιπτόντες πολεμίοις πολλοῖς, πάθοιτέ τι». Ξεν.

3) συντυγχάνω, γινώμαι, ψῆφοι. Ἡρόδ. καὶ «πρό-
σωπον συμπεπωκότας». Φιλοστρ. «σώμα συμπε-
πωκότας». Πλάτ. τὸ δι' ἀσθένειας ἐξηντηγμένον καὶ

λιγνόν· ἔτι δὲ συμμύον· «μυκτῆρες οἱ ἀναπεπτα-
μένοι τῶν συμπεπωκότων εὐνοώτεροι, τῶν συ-
νεσταλμένων, συμμαζομένων. 4) ἀπροσώπως =

σύμβαίνει. Ξενοφ. «πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια

συμπίπτει». 5) συμφωνῶ, συνάδω, τινί. Ἡρόδ.

Συμπιστεύω (πιστεύω). Ἐν ταύτῳ ἡ ὁμοῦ πιστεύω.

Συμπιτνέω, ὦ, ἦσω (πιτνέω). = συμπίπτω. Εὐ-
ριπ. Ἐκλ. «δεῖνόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ».

Συμπλάζομαι, ἀγξομαι (πλάζομαι, ἀνμλ.). =

συμπλανάομαι.

Συμπλάνομαι, ὦμαι, ἡτομαι (πλανάομαι).

Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῳ πλανάομαι.

Σύμπλανος, ὁ, ἡ (πλάνος). Ὁ ὁμοῦ περιπλανά-
μενος. Μελέαγρ.

Σύμπλαττειν, εἰς, ἡ. Τὸ συμπλάττειν, ἡ ἐφευρίσκειν.

Συμπλάσσω, ἄττω (πλάσσω). Ὁμοῦ πλάττω,

μορφὴν δίδωμι· «γὰρ τὰς, ἐκ γῆς ἡ πηλοῦ πλάττειν».

Ἡσ. Θ. 2) μυθεύω. Δίσχ. καὶ Δημ.

Συμπλάττω γέω, ὦ, ἦσω (πλαταγέω). Ὁμοῦ πλα-
ταγῶ, συγχρούω· «χερσὶ τε συμπλατάχουσα». Ἰλ. ἔν-
θα τὰ χειρόγραφα «συμπατάχουσα» ἔχουσιν.

Συμπλέγω, ἐπὶ. (συμπλέκω). Μετ' ἀντιπλοκῆν,

συμπεπλεγμένους.

Σύμπλεγμα, τό (συμπλέκω). Τὸ συμπεπλεγμέ-
νον, ἡ ζωγραφία ἡ λιθογλύφημα (groupe) παλαι-
στῶν διὰ τῶν μελῶν, βραχιόνων πρὸς ἀλλήλους

περιπεπλεγμένων. Πλίν.

Συμπλέων, ονος, ὁ, ἡ· συμπλεῖον, ονος, τό (σὺν
πλεῖων)· συνηθ. συμπλείωνες, ὄνων, οἱ Ὁμοῦ πλεί-
ωνες, περισσώτεροι. Ἀριστοτέλ. Πολ. β'.

Συμπλέκῃς, εὐς, ὁ, ἡ, καὶ, ἐς (συμπλέκω). Συμ-
πεπλεγμένους, συνδεδεμένους. Νόν.

Συμπλέκεις, ὁ, ἡ (συμπλέκω). Ἡ συμπλέκουσα.

Ὄρφ. Ὑμν. «ὥρων συμπλέκεις», ἡ συμπλέκουσα

τὴν μίαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ μετὰ τῆς ἄλλης.

Συμπλέκεις, ὁ, ὅν· καὶ ἐπὶ. κῶς (συμπλέκω).

Ὁσυμπλέκων, συνδῶν. Γραμμ.

Συμπλέκτος, ὁ, ὅν· ἡ σύμπλεκτος, ὁ, ἡ, = συμ-
πλεκῆς. Μελέαγρ.

Συμπλέκω, ξω (πλέκω). Ἐν ταύτῳ, ὁμοῦ πλέκω,

συνάπτω. Θουκυδ. «τῷ χεῖρε εἰς τοῦτοισι ξυμπλέ-
κοντες», δένοντες τὰς χεῖρας ὅπως. «συμπλέκε-
σθαι», ἀπλῶς, ἡ «συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν τοῖς

πολεμίοις», ἐρχεσθαι εἰς χεῖρας, μάχεσθαι ἐκ χει-
ρὸς, καὶ ἐπὶ συνουσίας. Αἰλ. 2) ἐρίζω, φιλονεικῶ.

3) ἔχω μετὰ τινος σχέσεις ἡ ἐμπερδεύματα.

«συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα».

Ἀριστοφ. Ἀχ. ὅθεν

Σύμπλεξις, εως, ἡ, = συμπλοκή.

Σύμπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετ' ἄλλου ὧν ὡς σύμμορος, σύγκωλος, σύμπος.

Συμπλέω, πλεύσμαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ πλέω.

Σύμπλεως, ὁ, ἡ, ὡν, ἀντί τοῦ, ἔμπλεως. Ὅλως πλήρης.

Συμπληγάς, ἄδος, ἡ (συμπλήττω). Τὸ συμπλήττειν, συμπληγᾶς, σύγκρουσις. Ἀριστοτ. «πτάσεις κεραυνῶν, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες». 2) ἐπιθίτ. «πέτραι συμπληγάδες», ἡ καὶ μόνως «συμπληγάδες», αἱ τινες ἄλλως καὶ, Συνδρομάδες ἡ Κυάδες λέγονται, αἱ κινούμεναι τρόπον τινὰ καὶ συμπλήττουσαι πέτραι. Ὀδύσ. Εὐρ. Μηδ. ἴδε Πληγχαί.

Συμπλήγη, ἐπίρ. (συμπλήττω). Συγκρουστικῶς. Θεόκ.

Συμπληθύω, ὡς (πληθύω). καὶ

Συμπληθύω, ὡς (πληθύω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πληθύω. Ἡρόδοτ. «οὔτοι μὲν αὐτιγενέες ποταμοὶ Σκυθικοὶ συμπληθύνουσι αὐτὸν (τὸν Ἰστρον)· αὐξάνουσι, μεγάλυνουσιν αὐτὸν, ὅλοι ὁμοῦ εἰς αὐτὸν συμβάλλονται». Ξενοφ. Οἴκ. «τὸ ἐν τῇ γῇ λειψθὲν τὴν κόπρον συμπληθύνειν», συναυξάνειν.

Συμπληγίς, εως, ἡ (συμπλήττω) = σύγκρουσις. Δημήτρ. Φαλ. «σύμπληγίς τῶν στοιχείων».

Συμπλήρης, εως, ὁ, ἡ (πλήρης). Διόλου πλήρης, γεμάτος. Πλάτ. «συμπλήρης ζώων οὐρανός».

Συμπληρώω, ὦ. Ὁμοῦ γεμίξω. 2) διόλου γεμίξω, ἀναπληρώω.

Συμπλήρωμα, τό. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς συμπλήρωσιν, τὸ συμπληρῶν, γεμίζον τὸν ἀριθμὸν καὶ

Συμπλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ ὅλου πλήρωσις, τελειώσις. ὅθεν

Συμπληρωτικὸς, ὁ, ἡ, ὅν· καὶ ἐπίρ. -κός. Ὁ συμπληρῶν, ἡ εἰς συμπληρῶσιν ἀνήκων ἡ ἐπιτῆδειος.

Συμπλησιάζω, συναναστρέφομαι. Ἀθήν.

Συμπλήσσω, ττω, ξω (πλήσσω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πλήττω, συγκρούω.

Συμπλοκή, ἡ (σύμπλος). Κοινὸς πλοῦς, ὁμόπλοια. ὅθεν

Συμπλόχος, ὁ, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς σύμπλοισιν ἀνήκων. «φιλία συμπλοική», ἡ μεταξὺ τῶν συμπλόων φιλία. Ἀριστοτέλ.

Συμπλόκος, ὁ, ἡ (συμπλέκω). Σύμπλεξις, ἑνωσις, ἐπὶ φιλικῇ ἐπὶ δὲ πολέμῳ, μάχῃ, ἀγῶν, πάλῃ καὶ, σαρκενῇ συνουσίᾳ.

Συμπλόκος, ὁ, ἡ (συμπλέκω) = ὁμόπλοκος, καὶ, συμπλεκής. Ἀνάλεκτ.

Συμπλόος, συναίρ. σύμπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Ὁ συμπλέων, συνοδευτὴς εἰς τὸν πλοῦν, «συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν». Ξενοφ.

Συμπλώω (πλώω) = συμπλέω.

Συμπνεύω, εὔω, οὔ, ὁ, = σύμπνοια· ἐκ τοῦ

Συμπνέω, εὔω (πνέω). Ὁμοῦ πνέω, συμφυσῶ, συζῶ. 2) συμφωνῶ, ἡ ἐνούμαι, ὁμοιοῦμαι, ὡς τὸ, conspirare Ἀριστοτέλ.

Συμπνέω, εὔω, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ συνθλίψεως, συσφίξεως πνέγων. Διόδ. ἐκ τοῦ

Συμπνέω, πνέω (πνέω). Συνοθλίβω, στενοχωρῶ, πνέω.

Συμπνοία, ἡ. Τὸ συμπνέειν, «σύμπνοια τῶν φυσῶν», τὸ φύσῃ, ὃ ποιοῦσιν ὁμοῦ ἀμφοτέραι αἱ φύται τὸν χαλκῶν. Ἀρτεμ. 2) ὁμόνοια· ἐκ τοῦ

Συμπνοός, συναίρ. συμπνοῦς, ὁ, ἡ (πνέω, πνοή, σύν). Ὁμοῦ πνέων, ἡ φυσῶν. 2) σύμφωνος, ὁμοιοασμένους. «σύμπνοον καὶ συμπαθὲς αὐτὸν αὐτῷ ὄντα». Πλούταρχ.

Συμπόδω, ὦ, ἡσω (ποῦς, σύν). Τοῦς πόδας ὁμοῦ συνδῶν, δεσμεύω.

Συμποδῆγέω, ὦ, ἡσω (ποδηγέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ὁδηγῶ. Πλάτ. Πολιτ.

Συμποδίζω (ποδίζω) = συμποδέω. Πλάτ. 2) ἐμπερδῶ τὰς τοῦς πόδας εἰς τὰ δίκτυα. Ξενοφ. «δίκτυα, ἐν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζονται».

Συμποδοδεσμέω, ὦ (ποῦς, δεσμός) = συμποδίζω.

Συμποιέω, ὦ (ποιέω). Ὁμοῦ ποιῶ, συνεργάζομαι, συμβοηθῶ.

Συμποικίλλω (ποικίλλω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ ποικίλλω, παραδιδίξω. Ἰώσηφ.

Συμποιαίνωμαι (ποιαίνω). Συμβόσκω. Εὐριπ. Ἀλκ.

Συμπολεμέω, ὦ, ἡσω (πολεμέω). Ὁμοῦ πολεμῶ ἡ συμμαχέω, συμβοηθῶ. Ξενοφ. Ἀνάβ. «συνεπολέμει Κύρου πρὸς αὐτόνα».

Συμπολεμίξω (πολεμίξω) = συμπολεμέω.

Συμπολεύωμαι (πολεύωμαι). Συμπεριπλανῶμαι· ἀμφ.

Συμπολίξω, ἴσω (πολίξω). Σχηματίζω πόλιν. 2) συνεμπεριλαμβάνω εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς πόλεως.

«συμπεριλαμβάνω τῷ τεμένει τῶν περὶ ξχωρίων». Διον. Ἀρχ.

Συμπολιορκέω, ὦ (πολιορκέω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πολιορκῶ.

Συμπολιτεία, ἡ, ὁ, ἡ. Ἐνωσις πολιτικὴ πολλῶν πόλεων ἡ πολιτεύειν. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συμπολιτεύω, συμπολιτεύομαι (πολιτεύω). Τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐν ταύτῃ ὁμοῦ κυβερνῶ. 2) ὁμοῦ πολίτης εἶμι τῆς αὐτῆς πόλεως· συναποτελῶ μίαν πόλιν ἡ πολιτεία, «τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν». Ξενοφ.

Συμπολίτης, οὔ, ὁ. Ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἡ πολιτείας πολίτης ὢν.

Συμπολίτης, ἰδὲς, ἡ θηλ. τοῦ, συμπολίτης.

Συμπολύς, συμπόλη, σύμπολυ (πολύς). Πολλοὶ ὁμοῦ, συνήθ. σύμπολλοι, «τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφήν», τὴν τῶν πολλῶν κτισμάτων μετ' ἀλλήλων τροφήν. Πλάτ.

Συμπομπεύω (πομπεύω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ πομπεύω, τελῶ πομπήν, ἐορτάζω.

Συμπονέω, ὦ, ἡσω σπανίως συμπονέομαι (πονέω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ πονῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ ἡ συμπάσχω. Ξενοφ. Κύρου παιδ. «οἱ ἱπποὶ συμπονῶντες ἀλλήλοις», καὶ ἐν Ἑλλν. «ἐν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαίμονῶμεν».

Συμπονηρεύομαι (πονηρεύω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ πονηρεύομαι. Ἀριστοφάν. Λυσ.

Συμπονηρεύω, σπάνιον ἔνεργ. τοῦ προηγμ.

Συμπονός, ὁ, ἡ, ὢν (πόνος). Σύντροφος τοῦ πόνου ἐπὶρ. συμπόνως.

Συμπορεύομαι, εὔσω (πορεύω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ πορεύομαι, συνοδοιπορῶ. Ξενοφ. 2) τροπ. κατὰ γάμον συνοικεῖν. Πλούτ. Δυκέρρ.

Συμπορθέω, ὦ, ἡσω (πορθέω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ πορθῶ, ἐξολοθρεύω.

Συμπορίζω, ἴσω (πορίζω). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ προμθεύω, χρηγῶ, συναθρίζω, δίδω. Θουκυδ. «ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπάρχων, εἰποθέν τι εἶχον ἐπιτῆδειον τὸν πόλεμον ξυμπαρήτοντες»· ὅθεν

Συμπορίζω, ὁ. Ὁμοῦ πορίζω, προμήθεισις.

Συμπορεύω (πορεύω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ πορνέω.

Συμπορπάω, ὦ, ἡσω (πορπάω). Ὁμοῦ πορπάω, διὰ τῆς πόρπης συνάπτω. Σουῖδ. ὅθεν

Συμπορπητός, ὁ, ὢν, = σύμπορπος. Συνημμένος διὰ τῆς πόρπης. Ὁ Πάυλ. ἔχει. «σύμπορπον, τὸν μὲ ῥαφαῖς συνελημμένον κατὰ τοὺς ὅμους χιτῶν».

- να», ἔνθα ἀναγνωστέον «τὸν μὴ ῥαφαῖς, ἀλλὰ περὶ οἱ σὺναιλημμένοι».
- Συμπορσύνω (πορσύνω). Συνδιατάττω, συνευκολύνω, ἐπιταχύνω «τὴν κατόρθωσιν συμπορσύνειν». Ἰπποκρ. συμβοηθεῖν, ἐπιταχύνειν τὴν ἐνάρθρωσιν.
- Συμποσίαι, αἱ (συμπίνω) = σύμποσις. Πίνδ. Πύθ. Συμποσίῳ, ἄσω (συμπόσιον). Συμπίνω, συντρέγω.
- Συμποσίαιος, ἡ, ὄν (συμπόσιον). Ὁ εἰς συμπόσιον ἀνήκων, εὐρισκόμενος. «προβλήματα ἡ ζητήματα συμποσιακά», ἃ μετεχειρίζοντο παιδείας χάριν ἐν καιρῷ συμποσίου. Πλούταρχ.
- Συμποσίαρχέω, ὦ. Συμποσιάρχης εἰμί.
- Συμποσιάρχης, ου, ὁ (συμπόσιον, ἄρχω). Ὁ τοῦ συμποσίου ἄρχων, ἐπιστάτης. Ξενοφ. Ἀνάβ.
- Συμποσιάρχῃς, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστάσια τοῦ συμποσιάρχου. Πλούταρχ.
- Συμποσίαρχος, ὁ, ἡ, = συμποσιάρχης.
- Συμποσιαστής, οὔ, ὁ (συμποσιάζω). Ὁ συντρέπεις, ὁμοτράπεζος.
- Συμπόσιον, τό (συμπίνω). Τὸ συμπίνειν, ἡ συνευωχία (festin, Gal. convivio Ἰταλ.) 2) τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως. Ξενοφ. Κύρου παιδ. «προχοῖδας εἰσφέρεισθαι, εἰς τὰ συμπόσια».
- Σύμποσις, εὖς, ἡ. Τὸ ὁμοῦ πίνειν, = συμπόσιον. Ἄμφ.
- Συμπότης, ου, ὁ (συμπίνω). Ὁμοτράπεζος, = συμποσιαστής. Ξενοφ.
- Συμποτικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συμπόσιον ἀνήκων, ἡ πρέπων, ἐπιτήδειος, εὐχρηστος, «συμποτικοὶ νόμοι» «συμποτικά ζητήματα», ἀστειύματα, ἄσματα «συμποτικαὶ ὁμιλίαι», ἀπικται. Λουκιαν. Ἐταίρ. 2) «συμποτικός» καλὸς εἰς τὰ συμπόσια, ἡδονῆς πρόξενος.
- Συμπότης, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συμπότης καὶ
- Συμπότης, ἡ, ὁμοίως.
- Σύμποτος, ὁδός, ὁ, ἡ (πός). Ὁ ἔχων τοὺς πόδας συνηγμένους, ἔξαιρ. ἐπὶ τινων ἀρχαίων ἀγαλμάτων «σύμποτα δεσμεῖ». Στράβ. = συμποδίζει. ἔνθα ὁ Κασσιανὸς «συμποδοδεσμεῖ ἀναγινώσκουσι» Σέλει.
- Συμπραγματεύομαι, εὐσομαι (πραγματεύομαι). Ὁμοῦ πραγματεύομαι, καταγίνομαι περὶ τι.
- Συμπράκτωρ, ορος, ὁ. Ἴων. συμπρήκτωρ (συμπράσσω). Συμβοηθὴς, συνεργός. 2) ὁδοῦ συνοδοιπόρος, συνέμπορος.
- Συμπραξίς, εὖς, ἡ. Συνέργεια, βοήθεια. «σύμπραξις κοινή». Πλούταρχ. ἐκ τοῦ
- Συμπράσσω, -άττω, ξω. Ἴων. συμπρήσσω (πράσσω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ «συμπράττοντες αὐτῶν, ὧν ἐπιθυμεῖ» καὶ «εἰρήνην συμπράττειν, ἐξ ἧς ἀν-ῆγεται μάλιστα» ἐν ἀλλήλοις πολέμησειν» μέσ. «συμπράττομαι» ὡς «πράττομαι», ὁμοῦ ἀπαιτῶ, ζητῶ, συνάξω φόρους, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν μίᾳς ἐκδικήσεως, «συνεπερήξαντο Μενέλαι τὰς Ἑλένης ἀρπαγὰς». Ἡρόδ. ἐκδικήσαν μετὰ τοῦ Μενέλαι τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης. παρβ. συνεπράσσομαι.
- Συμπράτης, ου, ὁ (συμπιπράσκω). Συμπωλητής.
- Συμπρεπής, ἐς (πρέπω). Ὁ λίαν πρέπων, ἀρμόζων, «ὥστε συμπρεπὲς πόλει τ' ἀρεΐνεια», «τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπὴ πέλει». Αἰσχύλ.
- Συμπρέπω (πρέπω). Πρεπόντως, κατὰ πάντα συμφωνῶ μέ τι.
- Συμπρεσβεύτης, τοῦ, ὁ. Ὁ συναπασταλμένος, σύντροφος τοῦ πρέσβους.
- Συμπρεσβεύω (πρεσβεύω). Ὁμοῦ πρεσβεύω, συναποστέλλομαι πρέσβυς.
- Σύμπρεσβυς, εὖς, ὁ (πρέσβυς. 2) = συμπρε-
- σβευτής. Ξενοφ. οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἐκατονύμῳ χαλεπαίνοντες».
- Συμπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρεσβύτερος, ἱερεὺς. Ἑκκλ. Συγγρ.
- Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ. Ἴων. ἀντισυμπράκτωρ. Ἡρόδ.
- Συμπρήσσω, ἴων. ἀντι, συμπράσσω. Ἡρόδ.
- Συμπρίαμαι (πρίαμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταῦτ' ὁμοῦ πρίαμαι, ἀγοράζω, συναγοράζω.
- Συμπροάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προάγω, φέρω ἔμπροσθεν. 2) ὁμοῦ προβαίνω, προχωρῶ, ἐξέρχομαι, φαίνομαι.
- Συμπροαυξάνομαι (αὐξω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταῦτ' αὐξάνω, συναυξάνω. Ἰπποκρ.
- Συμπρογινώσκω (γινώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ προγινώσκω, προγνωρίζω, προβλέπω. Ἰάμβλ.
- Συμπροεδροεῖ, ὁ, ἡ (πρόεδρος). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ πρόεδρος.
- Συμπρόειμι (εἶμι). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ πρόειμι, προέρχομαι, ἐξέρχομαι. Συνέσ.
- Συμπροέρχομαι (έρχομαι, ἀνμλ.). = συμπρόειμι.
- Συμπροθυμέομαι, οὔμαι, ἡτομαι (προθυμέομαι). Ὁμοῦ προθυμοῦμαι, προθύμως συμπράττω. Ξενοφ. Ἑλλ. «ἐὰν ὁ θεὸς ἐθέλῃ, καὶ ἡμεῖς συμπροθύμως πορίζων τὰ ἐπιτήδεα». 2) προθύμως ἀναγκάζω, προτρέπω. «ἰδεῖν ἡσαν, καὶ συμπροθυμοῦμενοι ἐκείνου, ταχὺ ἐμεθύθησαν». Ξεν.
- Συμπροκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ προκόπτω, προχωρῶ, αὐξάνω.
- Συμπροκύπτω, ψω (κύπτω). Ὁμοῦ προκύπτω. Συνέσ.
- Συμπρονομέω (προνομέω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταῦτ' διὰ προνομῆς λεηλατίζω, ἡ ὑπάγω εἰς προνομήν, συναξίν χόρτου διὰ τὰ ζῶα.
- Συμπροξενέω, ὦ (προξενέω). Ὁμοῦ προξενῶ, συνεργῶ, συμβοηθῶ. Εὐριπ. Ἑλέν. «συμπροξενήσον ὡς τύχῃ μαντευμάτων».
- Συμπροπέμπω (πέμπω). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταῦτ' προπέμπω, παραπέμπω, ξεπροβοδίζω, = συμπαράπέμπω, «συμπροῦπεμπε αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ». Ξεν.
- Συμπροπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταῦτ' ἐκπίπτω, ἐξέρχομαι. Πολύβ.
- Συμπροπορεύομαι (πορεύω). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ πορεύομαι. Ὁ.
- Συμπροσάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω. 2) ἀμεταβ. προσυπακ. στρατόν. συμπροβαίνω.
- Συμπρόσειμι (εἶμι). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προσέρχομαι. 2) προσκολλῶμαι, εἶμαι προσκολλημένος, ἐκδοτος. Ψάλμ. «μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ἃς μὴν ἔχῃ μετοχὴν εἰς σέ.
- Συμπροσέρχομαι, ἐνεργ. (έρχομαι. ἀνμλ.) Ἐρχομαι καὶ ἐγώ.
- Συμπροσέχω (ἔχω, ἀνμλ.). καὶ
- Συμπροσίσχω (ίσχω) προσυπ. τὸν νοῦν, ἡ τὴν ψυχὴν. Ὁμοῦ προσέχω, εἰμί προσεκτικός «συμπροσέχομαι, συμπροσίσχομαι», ὁμοῦ κρατοῦμαι, πιάνομαι, προσκολλῶμαι. Πλούτ.
- Συμπροσίσχω (ίσχω) = συμπροσέχω.
- Συμπροσκυνέω, ὦ, ἡσώ (κυνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προσκυνῶ.
- Συμπροσμίγνυμι, μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προσμίγνυμι, σμίγω, ἀνακατάνω. 2) μέσ. ἀμεταβ. συνομιλῶ, συναναστρέφομαι. Πλάτ. Θεαίτ.
- Συμπροσπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προσπίπτω. Μάρκ. Ἄντων.
- Συμπροσπλέκω, ξω (πλέκω). Ἐν ταῦτ' ὁμοῦ προσπλέκω.

Συμπροστυγᾶν, τεέξομαι (τυγχάνω). Ὁμοῦ συμβαίνειν, ἢ συναπαντᾶν· δοτ.
 Συμπροσψάύω (ψαύω). Ὁμοῦ ἄπτομαι, ἐγγίξω. Δισώπ. μῦθ.
 Συμπροτερέω, ὤ, ἥσω (προτερέω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ προλαμβάνω, εἰμὶ πρότερος, ἢ ἀνώτερος.
 Συμπροτρέπω, ψω (προτρέπω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ προτρέπω.
 Συμπροφητεύω (προφητεύω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ προφητεύω. Πλούτ.
 Συμπροφήτης, ου, δ· καὶ θηλκ. συμπροφήτης, ιδος, ἡ. Ὁ συμπροφητεύων. Πλούτ.
 Συμπροχέω, χέτω (χέω, ἀνάμλ.). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ προχέω, ἐκχύνω, ἢ ἐπιδοφίλειω. Ὀρφ.
 Συμπροχωρέω, ὤ, ἥτω (χωρέω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ προχωρῶ. Πολυδ.
 Συμπροψαύω, ψαύω (ψαύω). Ψαύω, ψηλαφῶ ὁμοῦ καὶ πρότερον διὰ δοκιμήν. Δισώπ.
 Συμπρύτανις, εως, ὁ (πρύτανις). Ὁ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταῦτῳ πρύτανις, σύντροπος τοῦ πρυτάνεως.
 Συμπρωτά, ἢ ξυμπρωτά, ἐπιβ. (πρώτος). Πρωτίστα πάντων. Ἐμπειρ. κατὰ τοὺς κώδικας τοῦ Τορίνου καὶ τῆς Ὁξωνίας.
 Συμπτερόω (πετρόω). Ὁμοῦ πτερόω.
 Συμπτερύσσομαι, ξομαι (πετεύσσομαι). Μετὰ πτερὰ δοκιμάζω νᾶ πετάξω. Νικήτ. Χρον.
 Συμπτυκτικὸς, ὅ, ὄν (συμπύττω). Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ συμπύττειν, συνδιπλύνειν, συντυλίσσειν, συγκλείειν. Διον. Ἀρσιοπ.
 Σύμπυκτος, ὁ, ἢ, ὄν (συμπύττω). Ὁ ὁμοῦ διπλωμένος, συντυλιγμένος.
 Σύμπτυξις, εως, ἢ. Ἡ ὁμοῦ πτύξις, διπλωσις, ἀντίθ. ἀνάπτυξις· ἐκ τοῦ
 Συμπτύσσω, ξω (πτύσσω). Ὁμοῦ πτύσσω, διπλῶω, τυλίσσω· συγκλείω· ἀντίθ. ἀναπτύσσω· ὅθεν «συνεπτυγμένος», ἀναδιπλωμένος, περιμαζομένος, καὶ ἐπὶρ. συνεπτυγμένος.
 Σύμπτυστος, ὁ, ἢ (πτύω). Διούλου ἐμπυτμένος· καὶ μεταφ. βδελυκτός. Ἀριστφ.
 Συμπτωθῆν, έντος, τό· οὐδέτ. μετοχλ. τοῦ, συμπίπτω. Τὸ συγκαταπεσεῖν, συγκρημισθῆν.
 Σύμπτωμα, ατος, τό (συμπίπτω). Συνάντημα, συμβεβηκός. Θεουδ. 2) τὸ ἐπινυόμενον σημεῖον εἰς τινα νόσον, τὸ ὁποῖον κρίνει τὴν φύσιν, τὴν ποιότητα, καὶ τὰ ἐκακόλουθα αὐτῆς· ὅθεν
 Συμπτωματικὸς, ὅ, ἢ, ὄν· καὶ ἐπὶρ. -κῶς. Κατὰ σύμπτωμα, ἢ κατὰ συμβεβηκός, γινόμενος, ἢ εἰς σύμπτωμα, ὑποκείμενος. 2) παρ' ἱατρ. ὁ ἀνήκων εἰς σύμπτωμα νόσου, ἢ συνηγμένος μὲ συμπτώματα νόσου.
 Συμπτωματολογία, ἡ. Λόγος περὶ συμπτωμάτων.
 Συμπτωσζα, ἡ, = σύμπτωσις.
 Σύμπτωσις, εως, ἡ (συμπίπτω). Τὸ συμπίπτειν, ἢ συνάντησις, «σύμπτωσις τῶν ποταμῶν τῶν ὄρων», συναψις, συνέλευσις, προσβολή. 2) Ἱπποκρ. ἀφορ. γ. συμπίεσις, ἀδυναμία· χαύνωσις, καὶ συστολή τοῦ κύτους τοῦ σώματος ἐπινυομένη μετὰ τὰς κενώσεις, ἢ ὑπὸ τινος ἀπλῆς ἀδυναμίας ἢ κόπου.
 Σύμπτωχος, ὁ, ἢ (πτωχός). Ὁ μέτοχος τῆς πτωχείας, ὁμόπτωχος.
 Συμπυκάξω, σκεπάζω, πυκνῶς καλύπτω. Διόδ. Σικελ. «διὰ τινος αἰλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκακμένου

δένδρου διαπλέων», πυκνῶς κατακεκαλυμμένο κατετεγασμένο.
 Σύμπυκνος, ὁ, ἢ (πυκνός). Ὁ πυκνός, ἢ στενός συμνημένος. Ξενοφ. Ἱπποκ. «ὅσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξοντας, ἢν εὐρύστημα ἢ, καὶ μὴ σύμπυκνα», μὴ στενά· ὅθεν
 Συμπυκνώω, ὤ (πυκνῶ). Ὁμοῦ πυκνῶ.
 Συμπυθάνομαι (πυθάνομαι, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ πυθάνομαι, συνερῶτο. Εὐριπ. Ἐλ.
 Συμπυρόω, ὤ (πυρόω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ πυρόω, καίω. Εὐριπ. Ρησ.
 Συμπωλέω, ὤ (πυλέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ πυλῶ.
 Συμπωρόω, ὤ, ὥσω (πωρόω). Διὰ πόρου (callus) συναπτῶ· παθ. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον συνάπτεσθαι, συγκολληθῆναι, ἐπὶ καταγμάτων ἤτοι ὁστέων συντετριμμένων, ἢ τινα διὰ τοῦ πόρου (πωρίου) ἐνδύνται· πάλιν καὶ συναξάνουσι· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διοσκρ. «ἡ συμπώρωσις καταγμάτων» καὶ «καὶ τὸ ἀρέψῃμα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον, καταγματοτάχιον πωροῦ» καὶ Γαλην. «οὕτε γὰρ τὰ καταγματο διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πόρου τὴν κόλλησιν ἔχει».·
 Συμφαγεῖν (φαγεῖν). Ὁμοῦ φαγεῖν.
 Συμφαίνομαι (φαίνομαι). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ φαίνομαι.
 Συμφάναι, ἀπαρέμ. τοῦ, σύμφημι.
 Συμφανῆς, εὖς, ὁ, ἢ (φαίνομαι). Ὁ πάντῃ σαφής, κατὰδῶλος. Ἀριστλ. προβλ. «συμφανῆ ποιούσια», ἢ συνδρομή πολλῶν πραγμάτων ἢ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ ποιοῦσι τι σαφές, φανερόν.
 Συμφαντάζομαι, παθ. (φαντάζω). Ἐν ταῦτῳ, ἢ ὁμοῦ φαντάζομαι. Πλούτ.
 Σύμφαντις, εως, ἢ (συμφαίνομαι). Ἡ σύγχρονος φάσις, ἐμφάνεικ πολλῶν ἀστέρων· ὁ Ἀριστοτέλης μετεωρ. λέγει «σύμφασιν τῶν πλανητῶν», ὁ δὲ Σοβαῖος, «σύννοδον κατὰ συναγασμὸν», καλεῖ «Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτος φασίν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, θταν διὰ τὸ πλησίον εἶλθιν, δόξουσιν θιγῆναι ἀλλήλων».
 Συμφέρει, ἀπρόσωπ. «συμφέρει αὐτῷ πλεῖον». Ὁρέλιμος ἐστὶ. Θεουδ. ἴδε συμφέρω.
 Συμφέρον, οντος, τό. Ὁρελός, διάφορον (linitōrei, Γαλ.). «τὸ τῇ πόλει συμφέρον»· τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος·
 Συμφερόντως, ἐπὶρ. Ὁρελίμως. Ξενοφ. Ἀπομν. α. «τοὺς μακρομένους συμπερόντως ἀνδεέσθαι καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς φίλοις»·
 Συμφερτός, ἢ, ὄν (συμφέρω). = συμφορητός. Εἰς ἐν φερμένος, συνακτός, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ἰλ. Ν. «συμπερτὴ ὃ ἄρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν», ἀστεῖως ἐκφράζει ἢ χυδαία συνήθεια τοῦτο διὰ τῆς φράσεως, «ὅσο σπασμένοι νικῶσιν ἕνα ἀνδρεῖον»·
 Συμφέρω, μ. συναίτω, ἄορ. α. συνήνεγκα, καὶ β'. συνήνεγκον, παρὰκ. συνενήνοχα, καὶ παθ. συνενήνεγμαι (φέρω, ἀνάμλ.). Σὺν ἐμοὶ φέρω, φέρω μαζύ μου. Ξενοφ. Κύρου παιδ. «ἐὰν δὲ ὅπλον φέρειν, τὸν ἱππὸν ταῦτο συμφέρεται». 2) «συμφέρω τί τινα», σὺν ἑτέρῳ φέρω τι, βοηθῶ τινι· ἐξαιρ. συνεπάτω νεκρόν. Λουκυρ. Λεωκρ. 3) φέρω σὺν ἄλλῳ τινι, ὑποφέρω. Ξενοφ. Ἀναβ. «ὅτω μᾶλλον συμφέροισι τούτῳ τὴν τότε πενίαν». 4) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συγκομίζω. «ἐς μέσον». Ξενοφ. Ἀναβ. «τοὺς νεκρούς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες αὐτοὺς θθαψαν». 5) συνεισφέρω, ὥρ. λῶ, χρησιμεύω· ὅθεν τὸ ἀπρόσ. «συμφέρει», καὶ «τὸ συμφέρον», τὸ

πρώτων ἢ συνήθεια ἐκπράττει διὰ τοῦ «δίδει χεῖρα».
 6) παθ. »συμπερόμαι τινα, συνοδεύω. β') συν-
 τυγχάνω, ἀπαντῶ, κυρίως τε καὶ μεταφορ. »συνου-
 σόμενος μεγάλην κακίαν». Ἡρόδ. βέλει ἀπαντήσσει,
 ἔτοιμος νὰ καταστήσῃ εἰς μεγάλην δυστυχίαν. γ) συ-
 νοικῶ. Σοφοκλ. Φιλόκλ. »καὶ στήσκοντι συνοίσεις»,
 βέλεις συγκατοικήσῃ αὐτῷ μετὰ θάνατον. 5) συμ-
 φωνῶ »ἐάν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ ἑυμπερόνται». Πλάτ.
 δὲν συμβιβάζονται. ε) ὁμοιάζω. στέργω, εὐχαρι-
 στοῦμαι. Πλούταρχ. »συμπερέσθαι τοῖς παρούσιν»·
 ταύτην τὴν ἀμετάβ. σημασίαν. ἔχει ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ
 ἐνεργ. Σοφοκλ. ἐν Ἥλ. »συμφέρειν τοῖς κρείττοσι»,
 ἀντὶ τοῦ, ἐνδοδεῖν, πείθεσθαι. 7) συνέρχομαι, συ-
 νευρίσκειμαι, συνουσιάζομαι καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐνο-
 νοίας, συνέρχομαι εἰς χεῖρας, μάχομαι. 7) συμ-
 θάλλει, γίνεται. Ἡρόδ. α. »παθήματα τε συνενέχθη
 γενέσθαι», καὶ παρὰ Θουκυδ. »καὶ ὕστερον τοῖς
 ἐκρόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι»· ὅθεν »τὰ συμ-
 φερόμενα», ὅσα συμβαίνουσι, τὰ συμβεβηκότα.
 Συμφεύγω (φεύγω, ἀνώμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ
 φεύγω, διασκορμαίνω, ἐξορίζομαι. Λυκούργ. Λεωκρ.
 Σύμφημι (φήμι, ἀνώμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ φημι
 τὸ αὐτὸ, συνομολογῶ, συμφωνῶ, λέγω τὸ νού. Εὐ-
 रिπ. Ἰπποκλ. »οὗτοι τὸ λίαν ὕψιστον ἐπαίνω τοῦ μη-
 δὲν ἄνω, καὶ ἑυμάρττοι σφοδρῶς μοι». 6) Σχολ. συγ-
 καταθίσκονται, μάρτυρες ἔσονται. Πλάτ. »ἐύμαρ-
 θι, ἡ ἀπειπε», συνομολόγησον ἡ ἀρνήσου· εἰπέ τὸ
 καί, ἡ ὅχι· »σύμφαθι, ἡ μὴ ἀντιφῆς», ἡ λέγε τὸ
 καί, ἡ μὴ ἀντιλέγε· ὅθεν
 Συμφήτωρ, ορος, ὁ. Μάρτυς. 2) μάντις. Ἡσυχ.
 Σύμφθαρσις, εὖως, ἡ (συμφθέρω). Ἀρανισμός,
 καταστροφή, ἀπώλεια.
 Συμφθέγγομαι, φθέγγομαι (φθέγγομαι). Ὁμοῦ
 φθέγγομαι, συνηχῶ, συμφάλλω. 2) συλλαλῶ, συνάδω,
 συμφωνῶ.
 Συμφθεῖρω (φθεῖρω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἡ διόλου
 φθεῖρω. Εὐριπ. Ἀνδρ. »ἡ μὲν τοι κερδαίνουσα
 συμφθεῖρι λέχος»· παθ. »συμφθεῖρεσθαι εἰς τὸ
 αὐτὸ» (Πλούταρχ). συνέρχεσθαι κατὰ δυστυχίαν
 εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον 2) ἐπὶ ἀποτρίβῃς τῶν
 βαφῶν, συγκιρῶ διὰ μίξεως.
 Συμφθίνω (φθίνω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ φθίνω, ἐλατ-
 τῶν, ὀλιγοστεύω. 2) ἀμεταβ. συμφθεῖρομαι κατ'
 ὀλίγον.
 Σύμφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁμόφθογγος, ὁμοῖος
 κατὰ τὸν φθόγγον, κατὰ τὴν φωνήν. 2) σύμφωνος.
 Αἰσχύλ. Ἀγ.
 Συμφιλέω, ὦ, ἥσω (φιλέω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ, ἡ
 ἀμοιβαίως φιλῶ, ἀγαπῶ· ὅθεν
 Συμφιλία, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία φιλία.
 Συμφιλοδοξέω, ὦ (φιλοδοξέω). Ἐν ταύτῃ, ἡ
 ὁμοῦ φιλοδοξῶ, συμπεριλαμβανόμεναι. Κικέρ. Ἀττ.
 Συμφιλοκαλέω, ὦ (φιλοκαλέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁ-
 μοῦ φιλῶ τὸ καλόν, πάσχω ὡς ἀποκτήσω φιλοκαλίαν
 ἢ ὑπὸ φιλοκαλίας ἀμυλλῶμαι.
 Συμφιλογόγῳ, ὦ, ἥσω (φιλογόγῳ). Ἐν ταύτῃ, ἡ
 ὁμοῦ φιλολογῶ, ἐνασχολοῦμαι εἰς τὴν φιλολογίαν.
 Κικέρων.
 Συμφιλομαθέω, ὦ (φιλομαθέω). Ἐν ταύτῃ
 φιλομαθής εἰμι, ἡ ἀσμένως μακθάνω.
 Συμφιλοσοφῶ, ὦ (φιλοσοφῶ). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁ-
 μοῦ φιλοσοφῶ, μετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν, ἡ
 φιλονεικῶ περὶ φιλοσοφικοῦ ἀντικειμένου Πλούταρχ.
 Συμφιλοτιμέομαι, οὔμαι, ἥσομαι μέσ. (φι-
 λοτιμέομαι). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ φιλοτιμοῦμαι ὑπὸ
 φιλοτιμίας παρακινούμενος ποιῶ τι μετὰ τίνος·

Αἰδωρ. Σικ. πτῇ τ' ἀνδρὸς μεγαλοπρεπείᾳ πάν-
 των συμφολιτιμουμένων, ὅσοι ἐφιλοτιμούντο
 νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀνδρὸς.
 ἡ ἐφιλοτιμούντο ὅσοι ἵνα μιμηθῶσι τὴν μεγα-
 λοπρέπειαν.

Συμφλάω, ὦ, ἄσω (φλάω). Συνθλίβω, συμπίεζω.
 Ἰπποκρ.

Συμφλεγμαινώ, ανῶ (φλεγμαινώ). Ὁμοῦ φλε-
 γμαινώ, ἀνάπτω.

Συμφλέγω, ξῶ (φλέγω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ καίω.
 Συμφλογίζω, ἰώω (φλογίζω). Κατακαίω = συμ-
 φλέγω. Μακκ.

Συμφλυαρέω, ὦ (φλυαρέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ
 φλυαρῶ, μωρολογῶ Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ.

Συμφοβέω, ὦ, ἥτω (φοβέω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ
 φοβίζω, συμφοβοῦμαι.

Συμφοιτάω, ὦ, ἥτω (φοιτάω). Ἐν ταύτῃ, ἡ
 ὁμοῦ συχαζῶ εἰς τὰ σχολεῖον. Ξενοφ. συμπ.
 »οὗτος οὐν συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδάσκαλός τε
 ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προεκαύθη». ὅθεν

Συμφοιτήσις, εὖως, ἡ. Τὸ συμφοιτῆν.
 Συμφοιτητής, οὗ, ὁ. Ὁ συμφοιτητής.

Συμφονεύω, (φονεύω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ φονεύω.
 Συμφορῶ, ἡ. Ἰων. συμφορῇ (συμφέρω). Τὸ εἰς

ἕνα τόπον ὁμοῦ φέρειν· ὅθεν, σωρὸς, σύναξις
 συνάνθρωποις. 2) συμβεβηκός, ἐπὶ καλοῦ· »ἐπὶ συμ-
 φοραῖς ἀγαθαῖσιν», Ἀριστοτ. Δυσίστρ. ἐξαίρε-
 τως ἐπὶ κακοῦ, δυστυχία, ταλαιπωρία, ἀσθένεια,
 θλίψις· »συμφορῇ χρησθῆναι». Ἡρόδ. εἶραι δυστυχῆς
 καὶ »συμφορῇ, ἡ, μεγάλην συμφορῇ ποιεῖσθαι τι»·
 θεωρῶ τι ὡς μεγάλην »συμφορᾶν»· κάμνω κρότον,
 παράπον· ὅθεν αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συμφοραί,
 τὰ σχήματα τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἡ αἱ τρα-
 γοῖαι· »συμφορᾶν εἰς ἀνάγκης», οἱ σισμοὶ τῆς
 γῆς, ὑδάτων ἐπικλύσεις ἀθροῖαι, κ. τ. τ. »συμφο-
 ραὶ δὲ ἀμαθίαν», λοιμὸς, λιμὸς, πυρκαϊᾶ, κ. τ. τ.
 τα ὅποια δι' ἀμαθίαν δὲν ἤξεύρει πῶς νὰ τὰ ἀπο-
 φύγῃ τις· παρὰ Σοφοκλ. Οἶδ. »συμφορὰ τοῦ βίου»·
 βιωτικαὶ συντυχίαι, συμβεβηκότα· »συμφοραὶ τῶν
 πραγμάτων», αἱ ἀποθάσεις, τὰ ἐπιγινόμενα, τὰ
 ἐπαχλύουσι. Πλάτ.

Συμφοράξω, ἄσω. Ἀγ. Γραφή. καὶ
 Συμφοράειν (συμφορά). Ταλανίζω τὴν δυστυ-
 χίαν μου = »συμφορᾶν ποιεῖσθαι». 2) ἀμυρτά-
 νω, σφάλω.

Συμφορεῖς, εὖως, ὁ (συμφέρομαι). Λέξις Λακε-
 δαιμ. σημαίνουσα τὸ, συνοδικόρος, ἀκόλουθος,
 συνοπαδός, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ συμμεσθός. Ξενοφ.
 Ἑλλ. »ναὶ οἱ μὲν ἵπποι (ἵππεῖς). Καὶ οἱ συμφο-
 ρεῖς τοῦ πολέμαρχου καλούμενοι, οἱ τε ἄλλοι, ὑπὸ
 τοῦ ὄχλου ὠλοῦμενοι, ἀνεχώρουν».

Συμφορέω, ὦ, ἥτω (φορέω). = συμφέρω. Εἰς τὰ
 αὐτὸ ἡ εἰς ἐν φέρω, σπένγω, συναθροίζω, ἐπι-
 σωρεύω. Ξενοφ. Κυνηγ. »πνεῦμα συμφοροῦν τὴν χιό-
 να» καὶ Θουκυδ. ποὶ δὲ λίθους καὶ ξύλα ἑυμφοροῦν-
 τες, εἰς ἐν ἡ εἰς τὸ αὐτὸ φέροντες, ἐπισωρεύοντες·
 ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ κατασκευῇ καλῶς. Ἀριστοτέλ.
 »ἀλλ' εἰσθύμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις
 αὐτῶν τίττει, οὐδὲν συμφοροῦμενος, μὴ κατα-
 σκευάζων, μὴ συμπιγνύνων καλίαν.

Συμφόρημα, ατος, τό. Σύναγμα, σωρὸς, σύ-
 στημα. Πλούταρχ. »τὴν ἐγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέ-
 ρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνά-
 πλων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα· ἄρα καὶ »χιό-
 νος συμφόρημα», ταῦτ' ἐν τῇ συνηθείᾳ
 »ἀνεροσάριον» καὶ

Συμφόρησις, εως, ἡ. Σύναξις, συναθροίσις. Πλάτ-
σωρὸς, πλήθος. Πλούταρχ. «συμφορήσις εἰς τὸ
ἄστυ τοῦ χωρητικοῦ πλήθους» καὶ
Συμφορητὸς, ἡ, ὄν. Συμπερτὸς, συνακτὸς. «δε-
πνὸν συμφορητὸν», τὸ δὲ ἐράνου καὶ συμβολῆς
γινόμενον, ὅταν δηλαδὴ ἕκαστος συμπότης πλη-
ρόνῃ τὸν ἑράνον του, ἢ φέρει ἀπὸ τοῦ οἴκου
τοῦ τὰ φαγητά.
Σύμφορος, ὁ, ἡ. ἐπὶ ῥ. συμφόρους (συμφέρω).
Ἰφελίμος, χρήσιμος, ἀρμόδιος. Ξενοφ. Κυρουπ.
«προβούνται λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, καὶ
ποιεῖν ἂ μὴ σύμφορα», τὰ συμφέροντα, τὰ πρέ-
ποντα. καὶ Ἀθην. «τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπι-
τηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσι», τοὺς ὁμοίους,
τοὺς ὁμογνώμονας αὐτῶν. «κοῦρή οὐ σύμφορος
ἐστὶν ἔκτα», ἡ ἔκτα τοῦ μηνὸς δὲν συμφέρει
εἰς κέρη. Ἡσ. Ἐρ. «γυνὴ νέα οὐ σύμφορον ἀν-
δρὶ γέροντι», δὲν ταιριάζει, ἀρμόζει. Θεογν. 2)
ἀκόλουθος, σύντροφος. «ἡμιὸς ἀεργῷ σύμφορος
ἄνδρϊ». Ἡσίοδ. ἔργ. ἡ πεῖνα εἶναι ὁ ἀχώριστος
σύντροφος τοῦ ἀργού, ἔτι, δὲ καὶ μετὰ γεν. «οὐ-
λομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροισα», τοῦ
κόρου, τῆς πλησμονῆς σύντροφος. Ἡσ. Θεογ. 3)
συγκομιστὸς, συμπερτὸς.
Σύμφορτος, ὁ, ἡ. = συμφορητὸς.
Συμφράγνυμι, ὡς, τὸ, συμφράσσω.
Συμφράδμων, ὄν, ὁ, ἡ (φράδμων). Σύμβουλος.
«τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἴην Ἀχαιῶν». 2)
σύμφωνος, συνεργός. «συμφράδμονα θέσθαι», ἐκ τοῦ
Συμφράξομαι, ἀσάμαι (φράζομαι, ἀνάμλ.).
Συμβουλευόμεναι. — Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔδω. συμφράσ-
σατο Συμφῶ, συνεβουλευθὴ καθ' ἑαυτὸν. Ὀδύτ.
«συμφράζεσθαι τι βουλὰς», συτέμπομαι μετὰ
τινος. Ἰλ. Α. 2) ἐνεργητ. συμφράζω, ὁμοῦ ἐκφρά-
ζω. Πλούταρχ. ὁθεν
Σύμφρασσις, εως, ἡ. Συνέχεια λόγου. Φώτ. 2)
= συμφρόνησις.
Συμφράσσω, ἄττω. ξω (φράσσω). Ἐγκλείω ὁμοῦ,
διόλου φράσσω, φραγμὸν ποιῶ, συγκλείω. Ξενοφ.
Ἑλλ. συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ, συγκλεί-
σας μὲ τὸν στόλον τὸ στόμα τοῦ λιμένα. 2) συμ-
πυκνῶν «ξυμφράξαντες τὰς ναῦς καὶ παραταξάμενοι,
ἐμάχοντο», συμπυκνῶσαντες τὰς ναῦς τὴν μίαν
πληθύνον τῆς ἄλλης. 3) σκεπάζω μὲ θώρακα.
Συμφρονέω, ὦ, ἡσω (φρονέω). Φρονῶ ταῦτά
ἂ καὶ ἄλλος, ὁμοφρονῶ, συμφρονῶ, στέργω μετὰ
δοτικ. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διανοοῦμαι, μετὰ
αἰτίας. ἡ καὶ ἀπαρεμφάτ. Πλούταρχ. Συμπ. «εἴ-
τα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὅνουν υἱὸς εἴη, κατέ-
παυσε ταχὺ τὸν δρόμον», ἐνθυμηθεῖς, διανοη-
θεῖς. 3) ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτὸν, σωφρονίζο-
μαι. Πλούταρχ. «ὁ δὲ συμφρονήσας, ἐπαύσατο
τῆς ὀργῆς». ὁθεν
Συμφρόνησις, εως, ἡ. Ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια.
Ἰώσηπ.
Συμφρονίζω, = συμφρονέω. ἀμφιβ. ὁθεν ἐξη-
γεῖται σωφρονίζω.
Συμφροντίζω, ἰσω (φροντίζω). Ὁμοῦ φροντίζω.
Συμφροσύνη, ἡ (συμφρων). = συμφρόνησις.
Ἀππιαν.
Σύμφρορος, ὁ, ἡ (φροῦρος). Ὁ δῆμο φροῦρων. 2)
ἐν γένει, = φροῦρός. Σοφοκλ. Φιλοκτ.
Συμφρύγω, ξω (φρύγω). Ὁμοῦ φρύγω, ψήνω.
Θεοφρ. περὶ πυρός. «κατακαραινόμενα καὶ συμφρύ-
γουσα τὴν ἀρχήν», κατακαίοντα (καψαλίζουσα)
καὶ διαφθείρουσα.

Σύμφρων, ὄν, ὁ, ἡ (φρῶν). = ὁμόφρων. Πλάτ-
Συμφύας, ἄδος, ἡ (συμφύω). Ἐνωσις διὰ φυ-
σικῆς συναυξήσεως, φυσικὸν μέλος ἐνώσεως. Ἰπποκρ.
= συμφυῖ, σύμφυσις.
Συμφυγᾶδύω (φυγαδεύω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁ-
μοῦ φυγαδεύω, ἐξορίζω. Ἰάμβλ.
Συμφυγᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ (φυγᾶς). Συνεξέοριστος.
Συμφυῖ, ἡ (συμφύω). = σύμφυσις, ἡμαρτημ.
ἀνών. παρὰ Πλάτ. Νομ. ἀντὶ συνυφῆ.
Συμφυῖς, εως, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ ῥ. συμφυῖως (συμ-
φύω). Συμφυτρωμένος, συνηξήμενος, συνηνωμένος,
προσκολλημένος. «τὸ κοινῷ συμφυῖς», προσκολλη-
μένος εἰς τὸ κοινόν, μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸ
ἐνεργῶν. ὡς ὁ Πλούτ. εἰς Δικ. λέγει τὰς μελίσ-
σας. «τὸ κοινῷ συμφυῖς ἄει, αἵτινες ἐργάζον-
ται πάντοτε διὰ τὸ κοινόν παρ' Ἀριστοτέλ. ζῶ.
ἰστ. «συμφυῖς καὶ ἀδιάκριστον», κεῖνται ἐκ πα-
ραλλήλου. ὁ Ἀθην. καλεῖ τὸν μῦν (τὸ μύδιον).
«συμφυῖς, ὅττακον», διὰ τὸ προσκολλησθαι ταῖς
πέτραις. ὁθεν
Συμφυῖς, ἡ = σύμφυσις. Πλούταρχ. Ἄρ.
Συμφυλάξ, ἄκος, ὁ (φύλαξ). Ὁ σὺν ἐτέρῳ φύ-
λαξ. Ξενοφ.
Συμφυλάσσω, ἄττω ἄξω (φυλάσσω). Ὁμοῦ
φυλάττω. Ξενοφ. Ἀπομν. «συμφυλάττοντα τὴν
οὐσίαν».
Συμφυλέτης, ὄν, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς
ὢν ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. = ὁμοσθενής.
Σύμφυλος, ὁ, ἡ (φύλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς,
τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμόφυλος, συγγενής, ὁμοσθενής.
2) συνήθης φίλος, σύννομος, σύμφωνος, κατὰλλη-
λος, ἀρμόδιος. Ἀλξιοχ. ἡ ψυχὴ ποθεῖ τὸν ξύμ-
φυλον αἰθέρα.
Συμφυράω, ὦ (φυράω). = συμφύρω.
Συμφύρδην, ἐπὶ ῥ. (συμφύρω). Συμμεμυγμέ-
νως, ἀνακατωμένως. Νίκανδρ.
Συμφυρμός, ὁ. Σύμμιξις, ἀνακάτωσις.
Σύμφυρτος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος.
Εὐριπ. Ἰππόλ. «σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα» ἐκ τοῦ
Συφύρι, φύρω (φύρω). Συμμιγνύω, ζυμῶν, ἐνόων.
2) συγχίω, ἀνακατῶν, φέρω εἰς παντελὴ ἀτα-
ξίαν. Πλούταρχ. εἰς Κάμ. «συμμεφυρμένην ταῖς
οἰκίσσιν πόλιν». μετ. συμμιγνύμαι, μολύνωμαι,
μιαίνωμαι. Ἰώσηπ. «ἄλλοφύλῳ συμμεφυρέντες» καὶ
παρὰ τοῖς Ὁ. «μετὰ πορνῶν συνεφύροντο».
Συμφυσάω, ὦ, ἡσω (φυσάω). Ὁμοῦ φυσῶ, πνέω,
συμπνέω. «ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ νιφοδόλων
συμφυσόμενος ὄρων», ἀντὶ τοῦ, συλλεγόμενος,
ὑπαρξὶν λαμβάνων (ἐκβαίνει) καὶ φυσῶν. Πλούτ. 2)
τροπ. «ζυμωρῶνται εἰς ταῦτόν», συμπαυρῶνται,
συμπαυρῶνται. Ἀριστοφ.
Συμφυσίω, ὦ (φυσίω). Ὁμοῦ φυτίω, ἡτοι-
κίμω ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν φύσιν ὁθεν «συμφυ-
σιμμένη». Ἀριστοτέλ. ἀμφ.
Σύμφυσις, εως, ἡ (συμφύω). Τὸ συμφύεσθαι,
συναυξήσις, σύναψις, ἐνωσις, συνέχεια. «σύμφυσις
κεράτων πυκνῇ, σκληρᾷ καὶ δύσφορος». Ἀρι-
στοτέλ. ἡ ἀλλήλου καὶ συνάφεια τῶν κερατί-
ων ἰνῶν, ἡ αἰ συμπεπληγμένοι καὶ συνημμένοι
ἴνες τοῦ κέρατος εἰσι πυκναί.
Συμφυτεύω (φυτεύω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ φυ-
τεύω. Ξεν. Ἀπμν. «συμμεφυτευμένοι τῇ ψυχῇ
αἱ ἡδοναί, γεννημένοι καὶ αὐξημένοι μὲ τὴν ψυ-
χὴν, ἐμφυτοὶ ποιοῦν. συνεργῶ. Σαρ. ζήτ. φυτεύω.
Συμφυτίζω, ἡ, ὄν (συμφύω). Εἰς σύμφυτον ἡ
ἵασι πληγῆς πρόσφορος, ἐπιτήδειος, «συμφυτικὸν»

φάρμακον, κατάπλασμα, κολλητικόν, συναρ-
θρωτικόν.

Σύμφυτον, τό. Βοτάνη τις ἐστὶν ἐν τοῖς τείχεσι
καὶ ταῖς πέτραις γινόμενη, ἣν ἱατρῶν μὲν παῖ-
δες, πολύγονον ὀνομάζουσιν· ἰδιῶται δὲ σύμφυ-
τον, καὶ Μακεδόναις ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ, τα-
λάντιον, ἢ καὶ φασὶ συνεψημένην διαμεμερισμέ-
νοις κρέασιν ἐνοῦν αὐτὰ τὰ κατὰγματα· διὸ καὶ
σύμφυτος λέγεται καὶ ὀστεόκολλος, ἐξ οὗ δορᾶται
ὀνομασίαν λαχούσα Ἀψύρτου. Ἰππιατροί. εἶδον δὲ
τούτου δύο, τὸ μὲν «πετραῖον». *Alus, Λατιν. Symphyton officinale. Διν. τὸ δὲ δεύτερον «πηκτόν».*
Διοσκορ. ἴτως τὸ τοῦ Διν. Symphyton orientale.

Σύμφυτος, ὅ, ἡ (συμφύω). Συμφυτευμένος, συ-
νηυξημένος, ἔμφυτος. 2) κατάρυτον χωρίον, πο-
λύφυτον, σύνδεστρον.

Σύμφυτος, ὡς (φύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ
φύω, φυτρῶνα, γίνομαι. Πλάτ. εἰς συμψ. «εἰ γὰρ
τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμ-
φῦσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι».
2) συνέχομαι, ἐπὶ πάσης φυσικῆς ἢ ἀναγκαιᾶς καὶ
ἀναποσπάστου συνεχείας· προσκολλημένος εἰμί·
«τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιστὰ συμπε-
φυκεν», τὰ μέγιστα καλὰ ἔχουσι καὶ μέγιστα κακά.
Δίων Κῆτος.

Σύμφυτος· ἐπὶρ. (συμφυῆς). Συμφυτρωμένος, συ-
νηυξημένος, στερεῶς· ἴδε συμφυῆς.

Σύμφωνός, ὡ, ἡσω (φωνέω, σύν). Ὁμοῦ φωνῶ,
ὁμοφωνῶ, ὁμογώνω· ἐπὶ προσώπῳ. καὶ πράγ. κα-
λῶν, καὶ κακῶν. «οὐδὲν γὰρ φοβερὸν μήποτε συμ-
φωνήσωσιν οἱ πλοῦστοι τοῖς πένεσιν ἐπὶ τούτοις»,
συνωμοσίαν ποιήσωσιν. Διόδ. 2) συμβιβάζομαι,
κάμνω συνθήκας· ὅθεν «συμπεποιημένον», συμβι-
βασμός, συνθήκη. 3) ἐπὶ μουσικῶν ὁργάνων καὶ ψαλ-
τῶν, συμφωνίαν ποιῶ, σύν ἑτέροις συμφωνῶνς ἄδω,
ψάλλω· ἴδε συμφωνία· ὅθεν

Σύμφωνησις, εἰς, ἡ. Τὸ συμφωνεῖν, ἡ συμφω-
νία, ὁμοφωνία, συμβιβασμός, συνθήκη, ἑνωσις.

Σύμφωνία, ἡ (σύμφωνος). Συμφωνήσις, ὁμοφω-
νία, ὁμογώνω· ἀντίθετον τῷ διαφωνία. 2) ἐν τῇ
παλαιᾷ μουσικῇ κατὰ τὸν Βυρῆτην σημαίνει. 1)
τὰς τρεῖς συμφωνίας χορδᾶς, ἡ φωνᾶς, δηλαδὴ, τὴν
διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, καὶ διὰ πέντε (προσπ.
χορδῶν), αἱ ὁποῖαι ἐπομένως ὅλαι ὁμοῦ, σύμφωνα,
ἐκκαλοῦντο· αἱ δὲ λοιπαὶ διαστάσεις τῶν τόνων ἔμενον
ἐν τῷ ψάλλειν μόναι, καὶ δὲν ἐσχηματίζον τὴν συμ-
φωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἐμμέλειαν, δι' ὅκα ἐκκαλοῦντο οὐχὶ
σύμφωναν, ἀλλὰ ἐμμελεῖ, σχηματίζοντα οὐχὶ συμ-
φωνίαν ἀλλὰ ἐμμέλειαν. 3) μελωδία σύμφωνας, ἐκ
πολλῶν φωνῶν ἢ ὁργάνων ἢ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων.
(consert. Γαλλ.)

Σύμφωνος, ὅ, ἡ καὶ ἐπὶρ. συμφωνῶνς (φωνή). Ὁ
συμφωνῶν, συνηχῶν, σχηματίζων συμφωνίαν· ἴδε
συμφωνία. 2) «τὸ συμφωνῶν», συμβόλαιον, γράμ-
μα συμφωνητικόν, ἡ συνθήκη ἐξουσι καὶ ταύτην τὴν
λέξιν εἰς τὴν σύνθετον «προκιστὺμφωναν». 3) τὰ
δεκαεπτὰ σύμφωνα. Γραμμ.

Σύμφωτίξω, ἴσω (φωτίξω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ
φωτίξω. Πλούταρχ.

Σύμφαλμα, τό. Ἡ τῶν χορδῶν συμφωνία ἢ τῆς
φωνῆς μετὰ τῶν χορδῶν ἐν τῷ ψάλλειν ἢ κιθαρίζειν.

Σχόλ. Πινδρ. Ὀλύμ.

Σύμφαυσις, εἰς, ἡ. Τὸ συμφάειν· ἐκ τοῦ

Σύμφαυ (ψάω). Ἀμοιβαίως ὁμοῦ ἄπτομαι, ἑγί-
ζω, ἐνδοναίως, πλησιάζω· μετὰ γεν.

Σύμφαω, ὡ, ἡσω (ψάω). Ὁμοῦ ξίω, ἡ σκαλίζω.

συμφάω τὴν ψάμμου. Ἀριστοφ. Νεφ. σκαλίζω,
ἀνακατόνω τὴν ἄμμον διὰ νὰ σκεπάσω με αὐτὴν
τὰ ἔγχη· καὶ Ἡρόδ. «ἐσθὺς εἰς τὸν ποταμὸν, δια-
βαίνειν οἰκιστὰς· ὁ δὲ μὲν (τὸν ἵππον) συμψήσας, ὑπο-
θρύχον οὐχὶ κακὴν φέρων, συγκαλύψας, ἀφανή ποιήσας».

Συμφελέξω (ψελλίζω). Ὁμοῦ ψελλίζω.

Συμφεῦδομαι, σομαι (ψεύδομαι). Μεθ' ἑτέρου,
ἢ ἐν ταυτῷ ψεύδομαι.

Συμφηλάφω, ὡ (ψηλαφᾶω). Ὁμοῦ ψηλαφᾶω. Ἡτχ.

Σύμφημα, τό (συμφάω). Ἄμμου σωρὸς ἢ σκύδα-
λον. Ἡούχ. ἐν Λ. Συρματίς.

Συμφηράω, ὡ. = συμφηλαφᾶω. Ἡούχ. ἐκ τοῦ
ψάω, ψάρω, ψάιρω, ἑψηρα.

Συμφηρίζω, ἴσω (ψηρίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ
συναριθμῶ. Πράξ. ὅθεν

Συμφηρίσθης, οὗ, ὁ. Ὁ συμφηρίζων, συναρι-
θμῶν. Γλῶσσ. Στεφ.

Σύμφηρος, ὅ, ἡ (ψῆρος). Ὁμοῖος κατὰ τὴν ψῆρον,
τὰ αὐτὰ φρονῶν, σύμφωνος. Πλάτ.

Συμφήχω (ψήχω). Ὁμοῦ τρίβω, δῆλω, ὡς εἰς
ἕνα πετρεῖ τὸ ξυράριον. 2) συντρίβω, φθείρω.

Συμφυθυρίζω (ψυθυρίζω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ ψι-
θυρίζω, μουρουρίζω.

Συμφιλοῦται, φιλοῦται, ψιλὸν πνεῦμα ἐ-
πιδέχεται. Ἑτμολ.

Συμφορέω, ὡ, ἡσω (ψορέω). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ
ψέρον, ἔχον ἢ δόρυδον ποιῶ, ἀνταχῶ. Πολύθ.

Συμφυχέω, ὡ, ἡσω (σύμφυχος). Ὁμόφυχος, ὁμό-
φρων εἰμὶ κατὰ τὰ φρονήματα· ὅθεν

Συμφυχία, ἡ. Τὸ μίαν ψυχὴν ἢ καρδίαν ἔχειν, ὁ-
μόνοια, ὁμοψυχία. Γρηγόρ. Νάζ.

Σύμφυχος, ὅ, ἡ (ψυχή). = ὁμόφυχος.

Συμφύχω, ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ
ψυχαίνω, κρούω, ὁρσίζω. Ἱπποκρ.

Σύν. Δωρ. Ἰων. Ἀττ. ξύν (τὸ Λατ. cum, cum) πρόθ.
συντασσομένη μετὰ δοτ καὶ σημαίνουσα Ὁμοῦ, ἅμα,

ἐντάμα, συνάμα. «σὺν νεαροῖς στρατῶν». Ἡρόδοτ.

«σὺν τιμὴ εἶναι, ἡ γίνεσθαι». Ξενοφ. εἰναι πρὸς τὸ
μέρος τινός, ἐκ τῆς πατρίας του. 2) βοηθεῖν «ἐ-
νίκητε σὺν Ἀθήνῃ». Ὁμ. διὰ τῆς βοηθείας τῆς

Ἀθηναίων. 3) ἀελλεῖν, ἐπιπνοῖαν· «σὺν θεῷ εἰρήσθω».

Πλάτ. 4) ἐπὶρ. «σὺν κόσμῳ» ἀντί, κατὰ κόσμον,
κοσμίως· «σὺν τιμῇ» ἀντίθ. ἀτίμως· «σὺν φιλο-
φροσύνῃ» ἀντίθ. ὑπερφάνως. 5) πολλάκις παρα-

λείπεται πρὸ τῆς ὁδοτικῆς τῆς αὐτῆς ἀντωνυ-
μίας· «ἔλαθεν αὐτῷ τῷ στρατηγῷ τὸ στρατόπεδον»·

ἐκύριευσε μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τὸ στρατόπεδον.

Πλούταρχ. εἰς τὰ σύνθετα ἐκλαμβάνεται καὶ προ-
θετικῶς καὶ ἐπιρρήματικῶς, σημαίνουσα ὁμοῦ,

ἐντάμα, τουτέστιν βοηθεῖν, ἑνωσιν, συμπλήρω-
σιν, συναίτιον, ὡς, συγγενήτατα, συνύπατος, σύμ-
μαχος. κτλ. οἱ ποιεῖται συντάσσει τὴν συν, ὡς

ἐπιρρήμα· χωρίζεται ἀπὸ τὸ ῥῆμα· «σὺν δ' αὐτῶς
ἐγὼ». Σοφ. ἔτι σημειωτέον καὶ τὸν τῆς συν, ἐν τῇ
συνθέσει πρὸ τῶν θ, π, φ, ψ, μ, γίνεται μ' πρὸ τῶν

γ, χ, ξ, ζ· γίνεται γ' πρὸ τοῦ λ, λ. πρὸ τοῦ ρ, ρ'
πρὸ τοῦ ζ, σ, ἀποβάλλεται διόλου.

Σύν, αἰτ. τοῦ, σὺς. Ὁμ.

Συναγαγείν· ἀπαρμ. ἀρ. β'. τοῦ, συναγω.

Συναγάλλομαι (ἀγάλλω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ
ἀγάλλομαι.

Συναγανάκτω, ὡ, ἡσω (ἀγανακτέω). Ἐν ταυτῷ.
ἢ ὁμοῦ ἀγανακτῶ· ὅθεν

Συναγανάκτῃσις, εἰς, ἡ. Τὸ συναγανακτεῖν

Συναγανάκω, ὡ, ἡσω (ἀγανάω). Ἐν ταυτῷ, ἢ
ὁμοῦ ἀγανάω, ἢ εἰμαι ἐλχριστομένης. Πολύθ.

Συναγγέλλω (ἀγγελῶ). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀγγέλλω, ἀγγελῶ φέρω.

Συνάγγελος, ὁ (ἀγγελος). Ὁ ἐν ταύτῃ ἡ μετ' ἑτέρου ἀγγελῶ φέρων.

Συναγείρω (ἀγείρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ ἡ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγείρω, ἡ ἀπλῶς εἰς ἐν συνάγω, φέρω, συναθροίζω. Ξενφ. Κύρου παιδ. »στράτευμα συναγείραι« »βίοτον«. Ὅδυσ. συναθροίζομαι μετ'. εἰσέρχομαι πάλιν εἰς ἑκαυτὸν, ἀναλαμβάνω νέας δυνάμεις, ἀνδρίζομαι, λαμβάνω θάρρος, καρδίαν.

Συναγελάζω, ἄσω (ἀγελάζω). Εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην φέρω, δέχομαι παθητ. »συναγελάζομαι« ὁμοῦ ἀγελάζομαι, συζῶ εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην. »τῶν μὲν ἰχθύων, οἱ μὲν συναγελάζονται, οἱ δὲ μὴ συναγελάζομενοι, ὅλους δ' ἀγελαῖα εἰσι ταῦτα, θυνί-δεες, συζῶσι, συμπλέουσι πολλὰ ὁμοῦ« συναγελάζεσθαι τινα, περιστοιχῶ, συναναστρέφομαι μέ τινα.

Συναγελᾶσθαι, ὁ. Τὸ συναγελάζειν ἢ συναγελάζεσθαι.

Συναγελαστικός, ἡ, ὅν (συναγελάζω). Ὁ συναθροῦν εἰς ἀγέλης. 2) ὁ ὑπάγων εἰς ἀγέλην. = ἀγελαῖος.

Συναγένητος, ὁ, ἡ (γέννομαι) ἡ συναγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀγέννητος, συνάναρχος, συναίνωνος. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Συναγερθεῖν Αἰολ. γ'. πληθ. πρόσ. τοῦ παθητ. ἄρ. α. τοῦ, συναγερθεῖν, ἀντί, συνηγέρθησαν.

Συναγερμός, ὁ. = συναγυρμός. ἄμφ.

Συναγερσχοῦν. Ἰωνκ. καὶ ποιητ. ἀντί, συνηγον, παρατ. τοῦ, συνάγω.

Συναγής γ'. ἑνικ. πρόσωπ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ, συνάγω.

Συνάγκεια, ἡ (ἄγκος). = μιτράγκεια. φάραγξ βουνοῦ, ἔνθα συνέρχονται πανταχόθεν τὰ αὐλάκια τοῦ βουνοῦ λέγεται καὶ, μιτράγκη.

Συναγκίς, ἴδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος. ἄμφ.

Συναγλαίζω (ἀγλαίζω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ στολίζω, καλλοπίζω. Εὐστάθ.

Συναγμα, τό (συνάγω). Τὸ συνηγμένον, συνηξημένον, κατακλιθεῖσα ἐξαιρετ. πέτρα ἡ ἄμμος ἡ πωρίον εἰς τὰ νεφρά.

Συναγνοέω, ὦ, ἦτω (ἀγνοέω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀγνοῶ.

Συναγνυμι, συνάγω (ἀγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ συνάγω, συντρίβω, τσακίζω.

Συναγοράζω, ἄσω. Ὁμοῦ ἀγοράζω.

Συναγόρευτις, εἰς, ἡ. Ὁμοῦ ἀγόρευτις, συνομιλία 2) ὑπεράσπισις, συνηγορία. Πολυδ. ὅθεν

Συναγορεύω (ἀγορεύω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ ὁμιλῶ. 2) χάριν τινος, ὑπὲρ τινος λέγω, συνδιῶ. Ξενφ. »ὑπὸ τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῶν«.

Συναγρᾶλέω, ὦ (ἀγρᾶλέω). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταύτῃ ζῶ, εἰμι ἐξω εἰς τὸν ἄγρόν. Διον. Ἀλικ.

Συναγρεύω (ἀγρεύω). Συνηγνῶ. Ἀνάλεκτ.

Συναγρίς, ἴδος, ἡ. Θαλάσσιος τις ἰχθύς, συναγρίδα. Ἀθῆν.

Συναγρόμενος ἐπικ. μετοχ. β'. ἄρ. παθητ. καὶ μέσ. τοῦ, συναγείρω. ἰλ.

Συναγρυπνέω, ὦ (ἀγρυπνέω). Ὁμοῦ ἀγρυπνῶ. Ἀριστ. αἰνετ.

Συναγρυπνός, ὁ, ἡ, ὄν (ἀγρυπνός). Ὁ ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀγρυπνῶν.

Συναγρώσσω (ἀγρώσσω). = συναγρεύω.

Συναγυρμός, ὁ (ἀγυρμός). Τὸ συναγείρειν συναγίς, συνάθροισις.

Συναγυρτός, ὁ, ἡ (ἀγυρτός). Ὁ συναγόμενος. »ὑδωρ συναγυρτόν«. Πλάτ.

Συναγχη, ἡ (ἀγχω). Φιλόσοφισ τῶν ἐστωρικῶν μύθων τοῦ λαίμου, λαϊμόπονος. ὅθεν

Συναγχις, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συνάγην ἀνήκων, ἡ πάσχων ὑπὸ συνάγης. Γαλην.

Συναγῶ, ἄγω, συνάγω. Ξενφ. σπανιῶ. συναγῶχα (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἄγω, συναθροίζω. Ξενφ. »χρήματα ἐκ τῶν ἀγρόν συνηγον« καὶ παθ. Κυρουπ. »τὸ νόμισμα ἐπειδὴν ἄπαν συνογῆ, διαδῶτεται« ὅθεν μετοχ. »ἄλευρα συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι«. 2) συνάπτω εἰς ἐν, φιλιῶν. β) συνάπτω, συστήλλω. »τὰ ἀκρολῖνια, τὸ πρόσωπον, τὰς ὀφρὺς, τὰ ὅλα συνάγειν«. γ) παρὰ Διοσκ. »κρέα συνάγειν«, τριγίει, ἐνόνει. δ) στύφω, σφίγγω. Γαλην. τὰ στύφοντα, πᾶ αὐστηρὰ συνάγουσι καὶ σφίγγουσι τὴν γλῶσσαν καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, συσφίγγειν, εἰς τὰ στενά φέρειν, στενοχωρεῖν, συνθλίβειν, στενεύειν.

Ἡρόδ. 3) ἐτοιμάζω πόλεμον, κροτῶ μάχην. »συνάγειν ἄρρα καὶ ξριδα καὶ ὑσμίνην«. »συνάγειν μάχην«, = συνάπτειν μάχην. Ξενφ. 4) παραβάλλω καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω. ὅθεν τὸ »συναγόμενον«, ὁ συνάγεται ἀπὸ τοῦ συλλογισμοῦ. 5) δεξιόμαι, δέχομαι τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, φιλέω, ξενίζω. »ξένος ἦμην καὶ συνηγάγέ με«. 6) συνεισφέρει εἰς συμπόσιον. »συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν« »δειπνεῖν ἀπὸ συμβολῶν«. Μένανδ. ἐντεῦθεν συμπίνειν, συνευχοῦμαι, ὥς ὁ Πούχ. ἔρμην. τὸ »συνάγειν, διὰ τοῦ, μετ' ἀλλήλων πίνειν«, καὶ τὸ, συνέστισι, διὰ τοῦ, συναγωγοί, ὁμοστράτειοι. ὅθεν συνανώνιον καὶ συναγώγιμον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον, τὸ συμπόσιον ἢ συνθήκαι. »συνάζω«, ἀντί συνάγω λέγει.

Συναγῶ, ἄγω, = συγάνωμι. Συντρίβω.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συναγωγέω, ἄγω, = συναγωγῇ, ἄμφ. παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συναγωγέω, ἄγω, = συναγωγῇ, ἄμφ. παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συναγωγέω, ἄγω, = συναγωγῇ, ἄμφ. παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συναγωγέω, ἄγω, = συναγωγῇ, ἄμφ. παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συναγωγέω, ἄγω, = συναγωγῇ, ἄμφ. παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ.

Συναγωγέως, εἰς, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων. Ἰπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγὴ, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συνάθροισις, συμαζώεσι. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται. 2) ἐτοιμασία, συναψίς, ὥς παρὰ Θουκυδ. »πολέμου συναγωγῇ«. 3) σύστασις, συστολή. »προσώπου συναγωγῇ«. Ἰσοκράτ. = »προσώπου εὐστασίς«, κατήφεια. 4) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς οὐδὲν λήγειν. »κλίμακες ἄνω συναγωγῇ λαμβάνονται«, στενώτεροι γινόμεναι, πρὸς τὸ ἄνω μέρος. 5) συμπλοκή, συνδιασμός. Ἀριστ. II.

Συ ν α θ ἰ κ ἔ ω, ὦ, ἦτω (ἀδικέω). Ἐν ταύτῃ ὁ ὁμοῦ ἀδικῶ. Ξενορ. Ἀπομν. «συναδικεῖν αὐτοῖς».
 Συ ν α θ ὄ ν τ ω ς, ἐπὶρ. (συνάδω). Συμφωνῶς.
 Συ ν α θ ο ξ ἔ ω, ὦ, ἦτω (ἀδοξέω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἀδοξέος εἰμι.
 Συ ν ἄ δ ω, ἄτω (ἄδω). Ἐν ταύτῃ ὁ ὁμοῦ ἄδω, συμψάλλω. 2) μεταφρ. = συμφωνῶ, συμφημι. Ἀριστοτ. «καὶ συναδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεικτέον, διαφωνούστων δὲ τοῖς λόγοις ὑποληπτέον».
 Συ ν ἄ θ λ ο ς, ποιητ. = σύναθλος, ὁ, ἡ· καὶ συναγωνιστής.
 Συ ν α ε ἰ δ ω, = συνάλω, ποιητ. Ἄρατος.
 Συ ν α ε ἶ ρ (ἄερω). ποιητ. = συναίρω. Ἰλ. Ο'. «ἔῖπους συναίρεται» ἤμαρτ. ἄνάνν. ἀντὶ συναγείρεται.
 Συ ν α ε ἷ ξ ω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, συναύξω.
 Συ ν α θ ε τ ἔ ω, ὦ, ἦτω (ἀθετέω). Ἐν ταύτῃ ἀθετοῖ. Σχολ. Ἀριστοτ. Βατρ.
 Συ ν α θ λ ἔ ω, ὦ, ἦτω, = συναγωνίζομαι ἐκ τοῦ
 Συ ν α θ λ ο ς, ὁ, ἡ (ἄθλος). = συνάθλος.
 Συ ν α θ ρ ο ἷ ζ ω, οἶσω (ἀθροίζω). Συνάγω, συλλέγω. Ξενορ. Ἀν. μέσ. «συναθροίζομαι», ἔρχομαι εἰς τόπον ἔνθα καὶ ἄλλοι εἰσὶ· ᾄδων
 Συ ν ἄ θ ρ ο ι σ ι ς, εως, ἡ, = ἄθροισις. Σύναξις.
 Συ ν ἄ θ ρ ο ι σ μ α, τό. Τὸ συναγμένον, συναθροισμένον.
 Συ ν α θ ρ ο ι σ μ ὸ ς, ὁ, = συνάθροισις.
 Συ ν α θ ῦ ρ ω (ἄθῦρω). Ὅμοῦ ἄθῦρω, συμπαίζω.
 Συ ν ἄ λ γ θ η ν, ἐπὶρ. (ἀλγθην). ἔνθα ἡμαρτ. «συναλκ-τηνα. κείται. Ὀρμητικῶς, μετὰ τὴν αὐτὴν προθυμίαν. Ἡσιόδ. Ἀσπ.
 Συ ν ἄ λ δ ι ο ς, ὁ (ἀλδῖος). Ὅμοῦ ἀλδῖος, αἰώνιος, ὡς καὶ τὸ, συνάνθρωπος. Ἐκκλητ. Συγγ.
 Συ ν α ι θ ῤ ἄ ζ ω (αἰθροῖζω). ἔνθα νῦν «διακθροῖζω», κείται. Ὅμοῦ εἰς ὑπαίθριον τόπον κατασκηνοῦ. Ξενορ. Ἀναδ.
 Συ ν α ι θ ὕ σ σ ω (αἰθύσσω). ποιητ. Ἐν ταύτῃ ὁ ὁμοῦ κινῶ, ταχέως τρεῖται.
 Συ ν α ι κ λ ε ἶ α, ἡ (αἰκλον). = σύνδεπνον. Λακων. Ἀθηναῖος.
 Συ ν α ἰ κ τ η ν (συν. ἴσω). ἡμαρτ. ἄνάνν. ἀντὶ, συναίγ-δην. Ἡσ. Ἀσπ.
 Συ ν α ἰ μ ο ς, ὁ, ἡ (αἶμα). Συγγενῆς ἐξ αἵματος, ἀδελφός, ἀδελφή.
 Συ ν α ἰ μ ω ν, ονος, ὁ, ἡ· ποιητ. = σύναιμος. Σοφοκλ.
 Συ ν α ἰ ν ε σ ι ς, εως, ἡ (συναίνεω). Συγκατάθεσις, ἀποδοχή.
 Συ ν α ἰ ν ε τ ἔ ο ν, θετ. ἐπὶρ. τοῦ, συναίνεω.
 Συ ν α ἰ ν ἔ τ η ς, ου, ὁ. Ὅς τις συναίνει, συγκατατίθεται ἐκ τοῦ
 Συ ν α ἰ ν ἔ ω, ὦ, ἔσω (αἰνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ἡ, ὁμοῦ αἰνέω, συγκατατίθεμαι, στέργω, συμφρονῶ μετὰ δοτικ. προσώπου. Ἡρόδ. 2) μετὰ αἰτίατ. συνεπαίνω, ἐγκρίνω. Ξενορ. Κυρουπ. «ἀκούσαντες συνήσαν ταῦτα ποιεῖν».
 Συ ν α ἰ ν ο ς, ὁ, ἡ (αἰνός, σύν). Συναινέτης, ὁμόγνωμος, ὁμόφρων. Ἠσύχ.
 Συ ν α ἰ ν ῡ μ α ἰ, ἀποθετ. ἀνμλ. (αἰνυμαι). Συλλαμβάνω, συναθροίζω. Ἰλ. Φ. «Λητὼ δὲ συναίνυτο καμ-πύλα τόξα».
 Συ ν α ἰ ρ ε μ α, τό (συναίρεω). Συτολή, συναίρεσις. Εὐστάθ.
 Συ ν α ἰ ρ ε σ ι ς, εως, ἡ (συναίρεω). Συτολή. 2) πά-θος· παρὰ Γραμμ.
 Συ ν α ἰ ρ ἔ τ η ς, ου, ὁ. Βοηθός· ἄμρ.
 Συ ν α ἰ ρ ἔ ω, ὦ, ἦτω, συνελῶ, συνεῖλον (αἰρέω, ἀ-νόμλ.). Ὅμοῦ αἰρέω, συλλαμβάνω. 2) συμμαχῶν

Ὅδ. Γ. «χλαινταν συνελών», συστειλάς, συνειλήσας, ἐν γένει, συστέλλω, συντέμνω. «συνελόντι εἰπεῖν», ἢ, «ὡς συνελόντι εἰπεῖν», = συντόμως εἰπεῖν. Ξενορ. καὶ «συνελόντι φάναϊ». 3) ἀφανῶ, ἀφαρ-πάζω, ἀφανίζω. Ἰλ. Η. «ἀμφοτέρως δ' ὄφρως συνε-λεν λίθος», ἐφθειρεν, ἐβλάψεν, ἠράνισεν· καταπαύω· παρὰ μεταφρ. Πλούταρχ. «πόλεμον συναίρειν», δικάνω, τελειώνω. «τὸ διάστημα συνήρετο». Πλουτ. Λύσανδρ. παρὰ Γραμμ. «συναίρεται», ἀντὶ τοῦ, συναίρειν πᾶσχει.
 Συ ν α ἰ ρ ω, ποιητ. κατὰ διάλ. συσχεῖρω (αἰρῶ, ἀνμλ.). Αἰρῶ ὁμοῦ, σηκώνω, βοηθῶ τινα νὰ σηκώτῃ, νὰ ση-τωθῇ· μέτ. «συναίρεσθαι τινα», βοηθῶ τινί· καὶ μετὰ αἰτίατ. πράγματος· «συναίρεσθαι τινι τὸν κίνδυνον», = «αἰρεσθαι σύν τινι τὸν κίνδυνον», συμμετέχειν τοῦ κινδύνου καὶ «συναίρεσθαι τινι τοῦ κινδύνου». Θεοκ. 2) «κύπριν συναίρεσθαι». Αἰσχ. ἐρωτικῶς ἐνούσθαι διὰ γάμου, ἡ μίξεως. — ἄμρ. α. συναῖραι· μέτ. συνάρασθαι. 3) «συναίρειν λόγον μετὰ τινος», βάλλω μετὰ τινος εἰς τάξιν λογαρια-σμών τινα· θέν· τὸ παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. «συναί-ρεσθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων», λογαριάζεσθαι, κἀμνεῖν λογαριασμούς.
 Συ ν α ἰ σ θ ἄ ν ο μ α ἰ, σθῆσμαι (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ ὁμοῦ αἰσθάνομαι.
 Συ ν α ἰ σ θ η σ ι ς, εως, ἡ. Τὸ συναίσθάνεσθαι.
 Συ ν α ἰ σ σ ω, ξω (αἰσσω). Ἐν ταύτῃ, ὁ ὁμοῦ πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, ὀρμῶ (ἄ Ἐπ. καὶ ἄ Ἀτ.).
 Συ ν α ἰ σ χ ὦ ν (αἰσχύνω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἐντροπιᾶ-ζω, ἀτιμάζω.
 Συ ν α ἰ τ ἱ ἄ, ἡ (αἰτία). Ἡ συνεργοῦσα αἰτία· ἴδε συναίτιον.
 Συ ν α ἰ τ ἱ ἄ ο μ α ἰ, ὦμαι, ἄσσομαι (αἰτιάομαι). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγοροῦ τινα.
 Συ ν α ἰ τ ῖ ο ν, τό = συναιτία. Τὸ συνεργοῦν αἶτιον. Σέξτ. Πυρρ.
 Συ ν α ἰ τ ῖ ο ς, ἰα, ἰων, καὶ ὁ, ἡ (αἰτία). Σὺν ἑτέρῳ αἰ-τίῳ, συνεργός. Ξενορ. Κυρουπ. «πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναιτίος ὦν, κακοῦ δὲ οὐδενί». 2) συ-νένοχος· «ψυχὴν συναιτίαν». Ἰζμβλ. μυστ. compli-lice. Γαλ. correo. Ἰταλ.
 Συ ν α ἰ χ μ ἄ ζ ω, ἄτω (αἰχμάζω). Συμμάχομαι, συμπαλεμῶ. Σχολ. Σοφοκλ.
 Συ ν α ἰ χ μ ἄ λ ω τ ἱ ζ ω, ἰσω (αἰχμαλωτίζω). Ὅμοῦ αἰχμαλῶτον λαμβάνω.
 Συ ν α ἰ χ μ ἄ λ ω τ ἱ ς, ἰδος, ἡ, ἰδίατ. Σηλ. τοῦ
 Συ ν α ἰ χ μ ἄ λ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (αἰχμαλῶτος). Σὺν ἑτέ-ρῳ, ἡ μετὰ καὶ ἄλλων ὁμοῦ αἰχμαλῶτος.
 Συ ν α ἰ χ μ ο ς, ὁ, ἡ (αἰχμή). Ὁ ὁμοῖον ἢ ὁμοίως αἰχμὴν ἔχων, συμμαχητής, συμπολεμιστής· ποιητ.
 Συ ν α ἰ ω ρ ἔ ω, ὦ, ἦτω (αἰωρῶ, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ εἰς ὕψος αἰρῶ, συμμετεωρίζω· παθ. καὶ μέσ. συναιωρέομαι, οὔμαι· ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ μετεωρίζο-μαι, ἡ ἀπορῶ τι πρακτέον· θέν
 Συ ν α ἰ ὠ ρ η σ ι ς, εως, ἡ. Τὸ συναιωρεῖν.
 Συ ν α κ α τ ἁ λ η π τ ἔ ω, ὦ, ἦτω (καταληπτέω). Συνυ-στεροῦμαι καταλήψεις, γνώμης.
 Συ ν α κ μ ἄ ζ ω, ἄτω (ἀκμάζω). Ἐν ταύτῃ, ὁ ὁμοῦ ἀκμάζω· «συνήκμαζε Γοργίας», συνέξῃ, ἔξῃ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Γοργίας. 2) ἐπιμελῶ, ἀντέχω. Πολύβ. «συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὐξησιν», διαρκεῖν, ἐπιμένειν με-ζήλον ἐωσοῦ αὐξήσασιν τὰ πράγματα.
 Συ ν α κ ο λ α σ τ α ἰ ν ω, ἦτω (ἀκολασταίνω). Ἐν ταύ-τῃ, ἡ ὁμοῦ ἀκολασταίνω, μεθ' ἑτέρου ἀκολάστως ζῶ. Πλούταρχ.

Συνεχολοῦθω, ὧ (ἀκολουθεῖν). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀκολουθεῖ 2) συγχωρῶ τινί τι. 3) συμπαρῶ.

Συνεχολοῦθί α, ἡ. Συνέπεια, ὁμοῦ σχέσις. Ξενοφ.

Συνεχολοῦθός, ὅ, ἡ (ἀκολουθεῖν). Ὁ συνακολουθεῖν τινι σύντροπος, συνοπαδός.

Συνεχοντίζω, ἴσω (ἀκοντίζω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον. 2) διατρύπτω, διὰ τοῦ ἀκοντίου φρονεῖν. Πολύβ.

Συνέχορος, ὁ, ἡ, = συνήκορος. Ὁ σύν ἐτέρῳ ἀκούων, συμμαθητής. Θεμίστ.

Συνεχούω, οὔτομαι (ἀκούω). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἀκούω. Ξενοφ. Ἀνάστ. «ἀναβοῶντων δὲ ἀλλήλων συνηκούντων εἰς τὴν ἐτέραν ἐκ τῆς ἐτέρας πόλεως», ἐρῶντων καὶ ἡκούοντων τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. 2) ἀκούω τὰ ἴδια μαθήματα.

Συνεκρατίζομαι, ἴσμαι (ἀκρατίζομαι). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἀκρατίζομαι, προγεύομαι.

Συνεκροάομαι, ὠμαι, ἀτομαι (ἀκροάομαι). Ἐν ταύτῃ, ὁμοῦ ἀκροάομαι.

Συνεκροατής, οὗ, ὁ = συνάκορος.

Συνεκτέος, α, ον ῥημα. ἐπιθ. τοῦ, συναγώ. Πρέπει νὰ συνάξῃ τις.

Συνεκτῆρ, ἦρος, ὁ (συνάγω). Ὅς τις συνάγει. 2) παρ' Ἰωσήφω, ζῶντι τις περὶ τὰ αἰδοῖτα (δέμα).

Συνεκτήριον, τό. Τόπος συνάξεως. Πλούτ. καὶ αὐτὸ τὸ συναγόμενον πρᾶγμα.

Συνεκτινάζω, ἡ, ὄν (συνάγω). Ὁ συναθροίζων, συσσωρεύων ἢ εἰς τὸ συναγεῖν ἐπιτήδειος. 2) ἐπὶ ῥήτορος τὸ συμπερασματικὸν καὶ ἡ ἀλληλογική των ἀποδείξεων. ὡς ὁ Λουκιανὸς ἐπαίνων τὸν Δημοσθένην λέγει. «τὸ συναγτικὸν καὶ κρουστικόν», τὴν τέχνην δηλ. αὐτοῦ τὴν καταπειστικὴν καὶ παρακινήτικην, τὴν πειθῶ καὶ διέγερσιν, τὸ εὐττοχὸν κατὰ τὰς ἀποδείξεις, πληροφωρίαν, ὡς ὁ Ἑρνέστιος ἡρμήνευσεν. Ἄλλ' ἡ Φλωρεντίνη ἐλδοσις ἀντὶ τούτου «συνεκτικόν» ἔχει, ὃ ἐχρήσαστο καὶ Οὐλιπιανὸς εἰς τὸν τοῦ Δημοσθένους Ὀλυνθ. ἀ. πρὸς τὸ τέλος. «δεῖ ἐκ τῶν ἱσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεως καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν» ἄλλ' ἐν ταύτῃ σημαίνει τὰ μεγάλην ῥοπήν ἔχοντα, τὰ βαρύτερα, τὰ κυριώτερα ὑποκειμένα τοῦ λόγου, κατὰ τινὰ γνώμην ὁμοῦ τὸ, συναγτικόν, σημαίνει τὴν ἐκ συμπαρατάσεων ἀκριβῆ συμπερασματικὴν εἰς τὰς ἀποδείξεις, διότι ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 317. ἀποδίδει εἰς τὸν ῥήτορα τὴν λέξιν «κρουστικόν». ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται ταῦτην διὰ τοῦ, «συναρπάξαι τὸν ἀκούοντα», καὶ ἐν ἱππέϊ; ὁ κωμικὸς πάλιν καλεῖ τὸν ῥήτορα, κρουστικόν, ἔνθα ὁ Σχολ. αἰνίττεται τὸν ἱσχυρὸν τόνον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ῥήτορος, ἥτοι τὸ βροντῶδες τῆς φωνῆς αὐτοῦ. περισσότερον ὁμοῦ σημαίνει τὸ καθάπλουν τοῦ λόγου (τὸ λόγους βάλλειν, κτυπεῖν), ὡς καὶ τὸ, «ἔχει τινὰ κρουστικόν καὶ κινήτικόν αἷτιον». Πλούτ. παρὰ Στοβ. λόγ. ξά.

Συναλλάττωμαι, τό. Τὸ κοινῶς, ἀλλαλαγῶς, κορυαῇ. Ὁ.

Συναλλάξω, ἄξω (ἀλλαλαῶμαι). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀλλαλαῶμαι.

Συναλλάομαι, ὠμαι, ἀλήτομαι (ἀλλάττωμαι). Ὁμοῦ πλανῶμαι, ἀπλῶς, ἢ ἐν τῇ ἐξορίᾳ. Διογ. Λ.

Συναλλαγῶ, ὡ, ἡ (ἀλλάγω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ ἀλλάγω συμπάσχω, συμπανῶ Σοφ. Αἰ. «δήλωτον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσι τύχαις», κατὰ τὰς δυστυχίας συναχθόμενοις. 2) ἔχω ἡ δεικνύω συμπάσκειν, δοτ. ὁθεν.

Συναλγηδών, ὄνος, ἡ. Ὁμοῦ ἀλγηδών, πόνος, θλίψις, συμμετοχὴ θλίψεως. 2) κατὰ πληθ. σύντροφοι τοῦ πόνου, ὡς ὁ Εὐριπ. ἐν Ἰκέτ. «συναλγηδόνες, συναδοὶ κακοί», = συναλγοῦντες.

Συναλγύνω (ἀλγύνω). Σὺν ἐτέρῳ, ὁμοῦ ἀλγύνω, ἄλγος προσενῶ, βυθίζω εἰς λύπην. 2) πληρῶν τινὰ ἄλγους, λύπης. Ὀππιάδ.

Συναλδής, ὁ, ἡ, ἔς (ἀλδαίνω). Συναλδῶν, συμ-βλαπτῶν. Ὀππιάδ.

Συναλαίνω (ἀλαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω ἢ ἀπλῶς ζεσταίνω.

Συναλέγω (ἀλέγω). Ὁμοῦ φροντίζω.

Συναλειπτέος, ἡ, ὄν. Συναλειφών ἢ ὁμοῦ ἀναλύνων, ἢ ἐξαλειφών, ἢ συγχέων ἐπὶ. συναλειπτικός, μετὰ ἡ διὰ συναλοιφῆς. Γραμ. ἰδε συναλοιφή ἐκ τοῦ

Συναλείφω, ψω (ἀλείφω). Ὁμοῦ ἀλείφω. 2) συμμιγνύω, συγχέω. Γρηγ. Νάξ. Ξελογ. ἀ. «ἐνούμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἐν τὰ τρία συναλείφμεν». 3) ἐξαλείφω, ἀποσπρίγνυμι. Ἀριστοτ. Ῥητορ. β'. «τὸ δὲ ἐπαίνειν παρόντα, κολακείας, καὶ τὸ τάχαθ' ὑπερπαίνειν, τὰ δὲ φαιδρα συναλείφειν». 4) = συναίρειν, ἐπὶ δύο φωνηέντων εἰς μίαν φωνήν. ἰδε συναλοιφή.

Συναλέω, ἔτω (ἀλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἀλέθω. 2) στήσαν ποιῶ ἄλευρον.

Συναλθεύω (ἀλθηεύω). Ὁμοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἰμὶ φιλαλήθης.

Συναλήθω (ἀλήθω). Ὁμοῦ, ἀλέθω, = συναλέω.

Συναλθεύω (ἀλθηεύω). Συμπεριπλανῶμαι.

Συναλθαίνω, καὶ

Συναλθάσσω, ἔτεροι τύποι τοῦ συναλθέω (ἀλθέω, ἄλθω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ θεραπεύω, ἰατρεύω. μέσ. συνατρεύομαι, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγίαν μου.

Συναλθέω, = συναλθάσσω. Ἰπποκ.

Συναλάξω, ξω (ἀλάξω) = συναλίζω, εἰς μίαν ἀλῆαν φέρω, συνάγω. Ἀριστοφ. Λυσ.

Συναλίζω, ἴτω (ἀλίζω). Συνάγω, συναθροίζω. Ἡρόδ. «εἰς μίαν πόλιν (τὰς γυναῖκας) συναλίσαντα υποπρήσια πέτας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει», παθ. συνέρχεσθαι παρ' Ἰπποκ. παραΓγ. «καὶ εἰς αὐτὰ ξυναλισθῆναι», ἔνθα νῦν ἔμαρτ. «ξυναλισθῆναι», καίται.

Συναλισγέω, ὦ, ἡ (ἀλισγέω). Συμμολύνω ἐμαυτὸν μετ' ἑλληνηκα.

Συναλίσκομαι, ἀλίσκομαι (ἀλίσκομαι). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ πιάνομαι (τὸ ἐνεργ. οὐχ. εὐρηται).

Συναλλάγῃ, ἡ (συναλλάγω). Ἀλλαγὴ (ἀλλαξιά) - ληφθῶσα, ἐμπόριον. 2) συναναστροφή, συνομιλία. Σοφοκλ. «λόγος συναλλαγῆς». 3) Ξενοφ. Ἑλλ. «διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν», περὶ συμβιβασμοῦ, περὶ διαλλαγῆς καὶ φιλίας. 4) συμβεβηκός· τύχη, μοῖρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. «ποίας φανεσίης, ὡς τέκνον, ξυναλλαγῆς» καὶ περιγραφικῶς. Ο. Τ. «πότερον δόλοισιν, ἢ νόστου ξυναλλαγῆς»; ἀντὶ τοῦ, ἐπέλευσις, ἢ παρεμύστωσις, παρεντυχία.

Συναλλάγμα, ατος, τό (συναλλάσσω). Ἀλλαγὴ, δολοηψία. 2) συνθήκη, συμβόλαιον. 3) πληθ. αἰ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.

Ἀριστοτ. Γαλ. relations. Ἰταλ. Campio. ὁθεν

Συναλλαγματικός, ὅς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συναλλαγὴν ἀνήκων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Συναλλάξις, εως, ἡ, = συναλλαγὴ. Πλάτ.

Συναλλάσσω, ἄττω, καὶ, ξυναλλάττω, ἄξω (ἀλλάττω). Ἀλλάττω τι μετὰ τινος, κάμνω ἀλλάξιόν. 2) διαλλάττω, φιλόνομ. Ξενοφ. «διαλλάττειν τὰς πολεμουςας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, συναλλάττειν

- κομίζω, φέρω ὅπισω ἢ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Πολύδ.
- Συνανακόπτω, ψω (κόπτω). Ὁμοῦ ἀνακόπτω, συστέλλω, ἀναχαιτίζω.
- Συνανάκρασις, εως, ἡ (συνανακεράννυμι). Ἡ σὺν ἐτέρω ἀνάκρασις, σύμμιξις, συγκράσις. Φωτ. Δεξ.
- Συνανακυκλέω, ὦ (κυκλέω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀνακυκλῶ· ἐξαίρ. διὰ τῆς θατρικῆς μηχανῆς. Πλάτ. πολ.
- Συνανακυκλόω, ὦ (κυκλόω). Ὁμοῦ ἀνακυκλῶ, φέρω ὅπισω, ἢ ἐπαναλαμβάνω.
- Συνανακύπτω (κύπτω). Κείμενος σηκῶνα τὸ κεφάλι καὶ κυττάζω, ἢ σηκῶναί μοι.
- Συναναλαμβάνω (λαμβάνω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ δέχομαι τι, ἢ ἀναδέχομαι.
- Συναναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναλίσκω, ἐξοδεύω. Ξενρ. Ἀπομν. »τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων« ἢ ἐν ταύτῃ δαπανῶ, κατατρώγω.
- Συναναμέλω (μέλω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ μέλω, συμψάλλω.
- Συναναμίννυμι, μίξω (μίννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναμίννυμι, συμμίννυμι, ἀνακατόνω.
- Συναναμινύσκω (μινύσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναμινύσκω, ἐνθυμίζω.
- Συνανάμιξις, εως, ἡ (συναναμίννυμι). Μεθ' ἐτέρου ἀνάμιξις, ἢ ἡ πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ μίξις, κοινὴ ἀνάμιξις. 2) συναναττροφή, μίξις. Ο'.
- Συναναμνάομαι, ὦμαι, καί.
- Συναναμινύσκομαι Ἐν ταύτῃ ἐνθυμοῦμαι.
- Συναναπαλλομαι (πάλλω). Ὁμοῦ εἰς ὕψος κινούμαι, τεινάζομαι, συμπίπτω ἄνω. Φίλοστρ. Εἰκόν.
- Συναναπαύομαι (παύω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ τῶν κόπων.
- Συναναπείθω, εἶσω (πείθω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ ἀναπειθῶ, καταπειθῶ ἢ προτρέπω.
- Συναναπέμπω, ψω (πέμπω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ ἀναπέμπω, στέλλω πρὸς τὰ ἄνω Πλούτρχ.
- Συναναπηδάω, ὦ, ἥσω (πηδάω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναπηδῶ. Ἀριστοτ.
- Συναναπλήρημι (πλήρημι, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναπληρόω, γεμίζω, ἢ μεταδίδωμι, μολύνω, ὡς καὶ τὸ, συναναχρῶζω. Ιώσηπ.
- Συναναπίπτω, πετοῦμαι, = συνανακίεμαι. Πλάτ.
- Συναναπλάσσω, Ἀττ. -ττω (πλάττω). Ὁμοῦ ἀναπλάττω, ἀνακινίζω τὴν πλάσιν, σχηματίζω, πλάττω. Ὑμνωδ.
- Συναναπλέκω, ξω (πλέκω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ ἀναπλέκω. Λουκιαν.
- Συναναπλήθω, = συναναπληρόω· ἀμρ.
- Συναναπληρόω (πληρόω). Ἐν ταύτῃ ἀναπληρόω, συμπληρόνω, γεμίζω.
- Συναναπορεύομαι, εὔστομαι (πορεύομαι). Ὁμοῦ ἐπανέρχομαι ἢ ἀναβαίνο.
- Συναναπράσσω, Ἀττ. -ττω, ξω (πράσσω). Εἰσπράττω, ἀπαίτῶ, ζητῶ λαβεῖν σὺν ἐτέρῳ, ἢ συμβοηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν ἀπαιτήσιν. Ξενοφ. Ἀνάβ. »συναναπράξαι τὸν μισθὸν παρὰ Σεύθου«.
- Συναναρπάξω, ἄσω, καί, ἄξω (ἄρπάξω). Ἀρπάξω εἰς τὸ ὕψος σὺν ἐτέρῳ, ὁμοῦ.
- Συναναρρίπτω, ὦ, ἥσω (ῥίπτω)· καί.
- Συναναρρίπτω, ψω (ρίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ ἀναρρίπτω, ῥίπτω εἰς τὰ ἄνω.
- Συναναρχοίς, ὦ, ἡ (ἀναρχοίς). Ὁμοῦ, σὺν ἐτέρῳ μὲ ἔχων ἀρχήν, συναίδιος. Ἐκκλησ.
- Συνανασκάπτω, ἄψω (σκάπτω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀνασκάπτω, ἢ καταστρέφω. Στράβ.
- Συνανασκευάζω (σκευάζω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀνατρέπω, ἢ ἀναίρω.
- Συνανάσσω (ἀνάσσω). Ὁμοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω. Ἐπιγρ.
- Συναναστάς, ἄσκα, ἀν, μετοχ. τοῦ, συνανίστημι.
- Συναναστομόομαι, οὔμαι (στομόω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναστομόομαι, συνεκχύνουμαι διὰ τοῦ στόματος, τὸ ἐνεργ. κεῖται παρ' Ἀρρίαν. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν.
- Συναναστρέφω, ψω (στρέφω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναστρέφω, γυρίζω ὅπισω· ἐνεργ. καὶ οὐδετέρ. παθ. καὶ μέσ. »συναναστρέφομαι, μετὰ τινος, δοτ. Πλούταρχ. ὄθαν
- Συναναστροφῇ, ἡ. Ἡ σὺν ἐτέρῳ ἀναστροφή. 2) ἐξαίρ. κατὰ πληθ. συνευθυμία.
- Συνανασώζω, ὦσω (σώζω). Ὁμοῦ ἀνασώζω, λυτρώω, πάλιν γλυτόνω. Πιλούδ.
- Συνανατέλλομαι, καὶ ἐνεργ. παρ' Αἰλιαν. συνανατέλλω (τέλλω). Ὁμοῦ ἀνατέλλω, ἀναρπίζομαι.
- Συνανατρίκω, ἤσω (τρίκω). Συγχανεύω. Πλούτρ. εἰς Πομπ.
- Συνανατίθῃμι (τίθῃμι). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀνατίθῃμι, ἀριερόνω.
- Συνανατολή, ἡ (συνανατέλλω). Ἡ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη ἀνατολὴ δύο ἀστρῶν. Στράβ.
- Συνανατρέφω, τρέφω (τρέφω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀνατρέφω.
- Συνανατρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀνατρέχω, τρέχω εἰς τὰ ἄνω.
- Συνανατρίβω, ψω (τρίβω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ τρίβω, συντρίβω εἰς κόιν. παθ. »συνανατριβομαι τινα«, συναναστρέφομαι μετὰ τινος, παρ' οὗ καὶ λαμβάνω τι, ὡς τὸ μεταρ. συναναχρῶννυμαι.
- Συναναφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ κορατῶ εἰς ὕψος καὶ δεικνῶ παθητ. συναναφαίνουμαι, ἀνατέλλων σὺν ἐτέρῳ φαίνουμαι εἰς τὸ ὕψος μετ' αὐτοῦ.
- Συναναφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἀναφέρω, φέρω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕψος ἢ εἰς τὰ ὀπίσω, ὁμοῦ ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω ἢ ἐπαναλαμβάνω. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς δικαστὰς, εἰσαγγέλλω. 3) ἀμετῶ. ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, συνέρχομαι εἰς ἑαυτὸν.
- Συναναφθέγγομαι (φθέγγομαι). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ ἀναφθέγγομαι.
- Συναναφλέγω (φλέγω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀναφλέγω.
- Συναναφορά, ἡ (συναναφέρω). οὐσιαστ. τοῦ, συναναφέρω. Ἀντών. Φίλοσ.
- Συναναφύρω (φύρω). Ἐν ταύτῃ ἡ ὁμοῦ ἀναφύρω, μεγύνω, ζυμῶναι, ἢ συγχέω παθ. καὶ μέσ. συμπερικυλίσθαι »συναναφύρεσθαι παισὶν ἢ γυναῖξιν« (Λουκιαν.)· ἀσώτως συναναστρέφεσθαι.
- Συναναφύω (φύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ γεννῶ, παράγω. 2) ἀμετῶ. ὁμοῦ ἀναβλαστάνω, συνουξάνω. »συνανέφυσαν τῇ πυρῷ«, συνεφύτρωσαν καὶ ἐβλάστησαν μετὰ τοῦ σίτου, Κλήμ.
- Συναναχέω, χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Συγκιρνῶ, συνενόνω.
- Συναναχορεύω (χορεύω). Ἐν ταύτῃ, ἡ ὁμοῦ χορεύω, συγχορεύω. Ἀριστοτέλ. οὐραν.
- Συναναχρέμπτομαι, ψομαι (χρέμπτομαι). Ὁμοῦ, ἀναχρέμπτομαι, συνεκπύω. Λουκιαν.
- Συναναχρῶζω, ὦσω. ταῦτὸν τῷ
- Συναναχρῶννυμι, χρώσω (σὺν, ἀνὰ, χρών-

συμ). Ὅμοῦ ἀναχρώννυμι, μεταδίδω τὸ χρώμα μου εἰς τὸν ἐγγίζοντά με· καὶ συναναχρώννυμι τὴν δσμῆν, μεταδίδω τὴν δσμῆν. 2) μεταδίδω τὸ πάθος ἢ τὴν νόσον, μολύνω ἢ παθ. παίρνω τὸ ἴδιον χρώμα· καὶ μεταρ. τὰ ἰδώματα ἢ ἡθ. τινός. Πλούταρχ. «ὥς μὴ συναναχρώννυμι βροχάρους καὶ τὸ ἡθος μοχθηροῖς, ἀποφέρωνται τῆς ἐκείνων φαυλότητος», ὅ ἐστι, συνανατρεβόμενοι, συναναστρεφόμενοι μετέξωσι τῆς κακίας τῶν· ὅθεν

Συνανάχωρῶς, εἰς, ἢ. οὐσιαστικὸν τοῦ, συναναχρώννυμι ὅθεν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ «συναναχρωτικά πάθη», τὰ κολλητικά· καὶ «συναναχρωτικὸν ὕψος», τὸ μεταδίδον τὸ χρώμα αὐτοῦ.

Συναναχωρέω, ὡ, ἦτω (χωρέω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω. Πλάτ.

Συνανδάνω, ἴδε συνεύκοδε.

Συνανδραγαθέω, ὡ, ἦτω (ανδραγαθέω). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνδραγαθία.

Συνανδρόομαι, οὔμαι (ανδρόω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀνδρούμαι, ἀνδρας γίνομαι, συναυξάνω.

Συνανεμί (εἰμι). Συνανέρχομαι, ἢ συναυξάνω κατὰ τὴν ἡλικίαν· «συνανιόντι τὴν ἡλικίαν». Αἰλ.

Συνανεργώ (ἐέργω). Ὅμοῦ ἀνεέργω, καλῶς.

Συνανελέκω, ξω (ἐλέκω). Ὅμοῦ ἢ εἰς ταῦτῳ ἀνέλω, σύρω εἰς τὰ ἄνω.

Συνανέρχομαι (ἐρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνέρχομαι.

Συνανέχω (ἐχω, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτῳ, ἡ ὁμοῦ ἀνέχω, συναυθύνω. 2) οὐδέτ. συνανυφύομαι, = συναναφαίνομαι.

Συνανηθάω, ὡ, ἦσω (ἡθάω). Ὅμοῦ ἢ ἐταῦτῳ ἡθάω, πάλιν νέος γίνομαι, ξαναεὐνομίαι.

Συνανηθίω, ὡ (ἡνθίω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἡνθίω.

Συνανηρωπεύομαι, συνανηρωπεύω (ἡνθρωπεύομαι). Ὡς ἄνθρωπος ἢ ἡνθρωπίνως ζῶ. 2) ζῶ μετὰ ἡμετέρῳ τῶν ἀνθρώπων· «ζῶα συνανηρωπεύομενα καὶ συνανηρωπίζοντα». Ἀριστ. οἰκιακὰ ζῶα. 3) ζῶ ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, π. χ. «τοῖς πολλοῖς», ὡς ὁ κοινὸς λαός. Πλούτ. ἴδε καὶ συνανηρωπίζω.

Συνανηρωπέω, = συνανηρωπεύομαι.

Συνανηρωπίζω, ἴσω (ἡνθρωπίζω) = συνανηρωπεύομαι. Ἀθήναιος ἐπαινῶν τὸν σκύλον λέγει. «τότε συνανηρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουράτατον», τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μετὰ τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν

Συνανηρωπιστικὸς, ἢ, ὅν. Ὁ μετὰ ἀνθρώπων φιλικῶς συναναστρεφόμενος, ἀγαπῶν νὰ ζῇ ἢ ὅς τις ζῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Συνανιάω, ὡ, ἄσω. Ἰων. ἦσω (ἀνιάω). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνιάω, συλλυπῶ.

Συνανίημι (ἡμῃ). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀφίνω, συναπολύω, ἐνδίδω.

Συνανίπτωμαι (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἀνίπτωμαι, συναναπετῶ εἰς τὸ ὕψος.

Συνανίστημι (ἵστημι). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀνίστημι, Ξενοφ. «Διόνυσος ἀνίστάμενος, συνανέστητε μεθ' ἐαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην». 2) ἀνεγείρω· ὁ Αὐτ. Ἑλλ. «συναναστήσει τὰ τε μακρὰ τεῖχη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος»· μέτ. ἀναχωρῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ὡς ἀναστήσαν αὐτὴν ἐκελεύεσθαι, συνανέστησαν αὐτῇ πᾶσαι.

Συνανίσχω (ἵσχω) = συνανέχω.

Συνανιχνεύω (ἵχνυμι). Ὅμοῦ ζιτῶ τὰ ἵχνη τινός.

Συνανηνοστήνω (ἀνοστήνω). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνοστήνω. Σχολ. Ἑβρωτ. Φεόν.

Τόμ. Γ.

Συνανο(γ)νυμι, καὶ συνανοίγω, (οἶνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνοίγω. Ἐπιγρ.

Συνανομῶζω, ὡζω (οἰμῶζω). Ἐν ταῦτῳ ἡ ὁμοῦ ἀνοιμῶζω, ἀναστενάζω, ἢ θρηνηῶν φωνάζω.

Συνανταγώνιζομαι, ἴσομαι (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταῦτῳ, ἡ ὁμοῦ ἀνταγωνίζομαι, συμβοηθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα. Πλάτ.

Συναντάω, καὶ ἴων. συναντέω, ὡ, ἦτω (ἀντάω). Συναπαντῶ. Ξενοφ. Ἀνάβ. «ἀποπλέοντι Ἀναξιβίῳ, συναντᾷ Ἀρίσταρχος», καὶ συνάντομαι. 2) συμβαίνειν, τυχαίνειν· ὅθεν

Συναντήμα, τό. Συμβεβηκός· καὶ

Συναντήσις, εἰς, ἢ. Συναπάντησις, συμβεβηκός.

Συναντιάζω, ἄσω (ἀντιάζω). Ἐρχομαι ἔμπροσθέν τιος, συναπαντῶ. 2) ὑποφέρω.

Συναντιβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἀντιβάλλω, ἀπ' ἐναντίας βάλλω, καὶ παραβάλλω.

Συναντιλαμβάνομαι, λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀντιλαμβάνομαι, ἀπτόμενος τοῦ ἔργου συμβοηθῶ μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, παρ' ᾧ βοηθεῖται.

Συναντίληψις, εἰς, ἢ. Βοήθεια.

Συναντλέω, ὡ, ἦτω (ἀντλέω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀντλώ. Εὐριπ. Ἰων. «πόνους συναντλεῖν», ἀποτελεῖν, ἐκπληρεῖν, ἕως τέλους σταθερῶς ὑπομένειν.

Συάντομαι (ἄντομαι). Ἄντι συναντάω.

Συνανύτω (ἄνυτω) = συνανύω.

Συνανύω (ἄνυω). Ἐν ταῦτῳ, ἡ ὁμοῦ ἐκτελῶ, τελιώνω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. «σταγὼν ξυανύτει βίον δύνων ἀνταῖα».

Συναξίω, ὡ (ἄξιω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀξιῶ, κρίνω ἀξίον. 2) ὁμοῦ θέλω, ἐπιθυμῶ, θέομαι. Ξεν. Κυρουπ. «ὁ θεός, ὥσπερ σὺ ἡξίου, συναξίσασε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἵναι», ὡς τὸ τῆς συνθελας, «κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα (πρὸς τοῖς ἄλλοις) σὲ ἡξίωσεν ὁ θεός».

Συναξις, εἰς, ἢ (συναγῶ). Τὸ συναγεῖν, συναθροῖσθαι. 2) σύνδοξος, συνέλευσις. Ἑκκλ. Συγγρ.

Συνασιόζω, ἢ, = συνασίδω· ἐκ τοῦ

Συνασιόδω, ὡ, ἢ, = συνασίδω, ὅπερ ἴδε.

Συνασπείρω, ὡ· κυρίως, συνεξευγμένους εἰμι μετὰ τινος· ὅθεν ἐν γένει, σύνειμι, συνοδεύω, συντροφεύω, μετὰ δοτ. Πίνδαρ. «γλυκεῖα οἱ συνασπείρω ἑλπίς», ὡς τὸ συζεύγνυμι· ἐκ τοῦ

Συνασπείρω, ὡ, ἢ. Δωρ. ἀντὶ συνήσπας (σὺν, ἀείρω). Εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐξευγμένους (ἵππος, βοῦς), συνεξευγμένους· μεταφορικ. σύζυγος, ἀνὴρ, σύμβιος, συμβία· καθόλου δὲ, συνοδοιπόρος, σύντροφος, συμβοηθός· συγγενεὺς μετὰ τοῦ, συνωρίς, ἢ.

Συνασπείρω, ζω (ἄσπω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀσπείρω, ἐπὶ τὰ πρότω φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἡ τέτταρας ξυναπαγαγεῖν ἐκέλευσε» καὶ μετὰ δοτ. Κυρουπ. «ἵππον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε», νὰ τὸν φέρῃ, μαζί του· μέτ. ἀσπείρω, ἀκολουθεῖ ἢ ἀφίνομαι νὰ με ὑπάγῃ τις ὅπου θέλει· «τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι», ἀντὶ τοῦ, ταπεινοφρονεῖν. Παῦλ. Ἀποστ.

Συναπαθαλασσιάζω, ἴσω (ἀθανασιάζω). Ἐν ταῦτῳ, ὁμοῦ ἀθάνατον ποιεῖ.

Συναπαίρω (αἴρω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ ἀπαίρω, σηκώνω, ἄφαιρῶ. 2) οὐδέτ. ὁμοῦ ἀναχωρῶ, συναπέρχομαι.

Συναπαυτάω, ὡ, ἦτω (ἀντάω). = συναντῶ. Συναπαύω εἰς ὑπάντησιν τιος· συντρέχω. Ἀριστοτέλ.

Συναπαρτίζω, ἴσω (ἄρτίζω). Παραμοίωσις, ἴσι-

Συναπομαραίνω (μαραίνω). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀπομαραίνω, φθείρω, ἀδυνατίζω· παθ. ἐν ταυτῷ μαραίνεσθαι. Ξενοφ. συμμ. «Τὸ τῆς ὥρας· ἀνθος παρακαμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι».

Συναπομειόω, ὦ. 'Ομοῦ ἀπομειόω, σμικρύνω.

Συναπονεύω (νεύω). 'Εν ταυτῷ, ἡ συν ἐτέρῳ ὁμοῦ κλίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καὶ ἀρνούμαι. Πλούταρχ.

Συναπονοέομαι, οὔμαι, ἵσσομαι (νοέω). 'Εξ ἀπειπσίας κρατῶ τὸ μέρος τινός· Διόδ. Σικ. ἴδε ἀπονοέομαι. 2) συναπεπιζομαι, δοτ.

Συναποξηύω (ξύω). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ξύω ἡ ἐπιπολαίως πληγόνω.

Συναποπέμπω (πέμπω). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποπέμπω.

Συναποπλέω, πλεύσομαι (πλέω ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποπλέω.

Συναπορέω, ὦ. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παθ. ἀποθ. συναπορέομαι (ἀπορέω). 'Εν ταυτῷ, ὁμοῦ εἰς ἀπορίαν εἶμι· εἶμαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀπορίαν.

Συναπορρήγνυμι, ρήξω (ρήγνυμι, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀπορρήγνυμι, ἐσπῶ, ἀπορρίπτω.

Συναπορρίπτω, ψω (ρίπτω, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀπορρίπτω. Φιλέστρ.

Συναποσθέννυμι, σθέτω (σθέννυμι, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποσθενύνω, σθύνω.

Συναποσεμνύνω (σεμνύνω). 'Ομοῦ ἡ ἐν ταυτῷ ἀποσεμνύνω, σεμνόν, τίμιον, ἔνδοξον ποιῶ. Διόδ. Σικ.

Συναποσπάω, ὦ (σπάω). 'Εν ταυτῷ ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω. Ἀπολλόδ.

Συναποστάζω (στάζω). 'Ομοῦ ἀποστάζω, κατὰσπασσ.

Συναποστάτης, ου, ὁ (ἀποστάτης). 'Ο συν ἐτέρῳ ἀποστάτης. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Συναποστέλλω, ἐλῶ (στέλλω). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποστέλλω.

Συναποστερέω, ὦ (στερέω). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποστερέω.

Συναποτελέω, ὦ (τελέω). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποτελέω, ἀποπληρόω, τελειώνω.

Συναποτρεμάτιζω (ἀποτρεματίζω). 'Ομοῦ σύνορον βάλλω· συναποτελῶ. Σχολ. 'Ομήρ. 'Οδύς.

Συναποτίθημι (τίθημι). συνήθ. κατὰ μέσσην διάθεσιν. 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποτίθημι, βάλλω κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἡ εἰς τὸ ταμείον.

Συναποτίκτω (τίκτω). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποτίκτω, γεννῶ.

Συναποτίλλω (τίλλω). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποτίλλω, μαδύνω.

Συναποτροχάζω (τροχάζω). καὶ

Συναποτρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, φεύγω.

Συναποφάινω, φαίνω (φαίνω, ἀνμλ.) μέτ. συναποφαινομαι. 'Ομοῦ ἀποφαινομαι, λέγω τὴν γνώμην μου, σύμφημι, συμφωνῶ· δοτ.

Συναπόφασις, εως, ἡ (ἀπόφημι, σύν). 'Η κοινῶς γινομένη ἀρνησις ἡ ἀπόρριψις τοῦ ζητήματος ἡ προβλήματος.

Συναποφέρω (φέρω, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποφέρειν, μεταφέρειν μέτ. «συναποφέρομαι», ὁμοῦ ἀποφαίρομαι, ἀπό τινος φέρω πρὸς ἑμαυτὸν ἡ λαμβάνω.

Συναπόφημι (φημι, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀρνούμαι, λέγω τὸ οὐχί. 2) ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀποκάνων παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ γεν.

Συναποφθίνω (φθίνω, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀφανίζω, ἡ φονεύω, 'Οππ.

Συναποχράομαι, ὦμαι (χράομαι, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποχρόμαι, συν ἐτέροις μεταχειρίζομαι τι, δαπανῶ, δοτ.

Συναποχωρέω, ὦ (χωρέω). 'Εν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀποχωρῶ.

Συναπτέος, ἐχ, ἐον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνάπτω. Πρέπει νὰ συναψηγῇ τις τι. Σχολ. Σοφ.

Συναπτέος, ἡ, ὄν (συνάπτω). 'Ο εἰς τὸ συνάπτειν ἀνέκων ἡ ἐπιτήδειος. — ἐπίρ. «συναπτικῶς» = εὐθείως. Σχολ. 'Ομήρ. παρὰ β. συνεχῶς.

Συναπτὸς, ἡ, ὄν. Συνημμένος, συνδεόμενος. 'Αριστοτράν.

Συνάπτω, ψω (ἄπτω). Συνδέω, ἐνόνω· «ἡ φιλικὰ συνάπτει τοὺς καλοὺς τε καὶ καλοὺς» Ξενοφ. 'Απομνημ. 2) συγκροτῶ, «συνάπτειν μάχην, πόλεμον». 'Ηρόδ. ἀντὶ τοῦ συνδέειν τὴν τάξιν τῆς μάχης, συγκροτεῖν μάχην, πόλεμον· λέγεται καὶ «συνάπτειν εἰς μάχην, εἰς πόλεμον εἰς χειράς» ἀντὶ τοῦ συνάπτειν στρατόπεδα ἡ τι τοιοῦτον εἰς μάχην καὶ τλπ. καὶ «συνάπτειν τινί» ἀντὶ τοῦ συνάπτειν μάχην τινί. Τὸ «συνάπτειν χειράς», λέγεται ἐπὶ χορευόντων, ὅταν πιδνώνται ἀπὸ τῆς χειράς διὰ τὴν χορεύουσι. 3) συνεχίζω «ἐχὼν τοῦτο συνάπτῃς» συνεχῶς περὶ. 4) οὐδέτ. πλησιάζω, συνορεύω· «τῆς ὥρας συναπτύσεως». Πολύδ. πλησιάζουσιν· καὶ, «τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις οὐ συνάπτειν τῇ γῇ» οὐ προσκολλῶσι τὰς ρίζας πρὸς τὴν γῆν· «τὸ πεδὶον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ», συνορεύει. 'Ηρόδ.

Συναπωθέω, ὦ (ᾠθέω, ἀνμλ.). 'Εν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ ἀπωθῶ, σπρώχνω, ἀμύποχνα.

Συναράσσω, ἄττ. ἄττω, ξω (ἄράσσω, σύν). 'Αράσσω, συγκροτῶ. 'Αριστοτ. κόσμ. «συναραττόντων ἀνέμων παντοίων» συντριβῶ, συνθραύω, «συναράσσεσθαι κεφαλὰς». 'Ηρόδ. «σὺν κεν ἄραξ» ἡ μέων κεφαλὰς. 'Ομήρ. 2) = συνάρω, συναρμόζω. Ἀπολλ. Ἀργ.

Συναραχνόω, ὦ. Ἰπποκρ. γυναικ. παθ. β'. «ὁ τράχηλος συναραχνούται», ἔνθα ὁ 'Ερωτιαν· καὶ Γαλην. ἐν τοῖς Γλωσσ. ὀρθότερον «συναρθμούται», ὁ ἐστι, συναρμόζεται, συνεννοῦται, ἔχουσι.

Συναρέσχω, ἀρέω (ἀρέτω, ἀνμλ.). «Συναρέσκει μοι», με ἀρέσκει· τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ ἐμὴ γνώμη· «εἰ μοι συναρέσεται τὴν δε μενοινῆν», 'Απολλών. ἂν σᾶς ἀρέσκη ἡ γνώμη μου αὕτη.

Συναρήγω, ξω (ἀρήγω) = συμβοηθῶ.

Συναρθμέω, ὦ (ἄρθμέω). Συμφωνῶ, συναρμόζομαι εἰς τι, «ἐπέεστι» ὑπακούω, στέργω, συμφωνῶ εἰς τοὺς λόγους. Ἀπολλών.

Συναρθμέω, = συναρθμέω.

Συναρθμῖος, ὁ, ἡ ἐπιτακτικὸν τοῦ, ἄρθμῖος. 'Ο πολλὰ ἡνωμένοι, συνηρμοσμένοι. 'Οππιαν. Ἀλ.

Συναρθμός, ὦ (ἄρθμος). Συναρμόζω, συγκλείω.

Συναρθρός, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Συνηρθρωμένος, διὰ τῶν ἄρθρων συνδεόμενος· ὁ Νηύχ. ἔχει· «συναρθρος, μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγούμενου τῶν ὀνομάτων»· ὁθεν

Συναρθρώω, ὦ. Μετὰ ἄρθρων συνδέω, συναρμόζω. 'Αριστοτ. ὁθεν

Συναρθρωσις, εως, ἡ. 'Η διὰ τῶν ἄρθρων σύνδεσις, καὶ συναρμονία τῶν μελῶν. Ἰπποκρ.

Συναριθμέω, ὦ (ἀριθμέω). 'Ομοῦ ἀριθμῶ. 'Αριστοτέλ. ὁθεν

Συναριθμησις, ἡ. Τὸ συναριθμεῖν.

ἐν ἱλ Ν. περιγράφει τὸν συνασπισμὸν οὗτως· «ἀμφὶ δ' ἄρ Αἰάντος δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες κρατεραὶ φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προβαλύνων· ἀπὸς ἄρ' ἀσπίδ' ἔριδι, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ ψαῦον δ' ἱπτόκομαι κούρθες λαμπροῖσι φάλοισι νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν· ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν σείομενα»· ὁ Τυρταῖος ἐν β'. λέγει τὸν συνασπισμὸν «μάχην αὐτοσχεδίαν». Γαλ. Tortue· καὶ Γερμ. Ceschlos-sente Stellung. 2) Αἰλιαν. Τακτ. τὸ τῶν Ῥωμ. testudo.

Συνασπιστής, οὗ, ὁ (συνασπίζω). Συναγωνιστής. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ.

Συνασταχῦς (ἀσταχὺς). Γεμάτος ἀπὸ ἀστάχυν. Ἀρατ. Διοσημ. «ἄρουραι συνασταχύουεν» πλήρεις ἀσταχύων.

Συναστραγαλίζω (ἀστραγαλίζω). Συμπαίζω ἀστραγάλους.

Συναστράπτω, ψω. Ὀμοῦ ἀστράπτω, λάμπω.

Συναστράα, ἡ. Ἡ μεταξὺ φίλων μικρὰ διχόνοια, σύγκυσις. Πράκλ. Πτολεμ. παράφρ.

Συνασφαλίζομαι. Σὺν ἄλλοις τισὶν ἀσφαλίζομαι· ἄμφρ.

Συνασχάλλω (ἀσχαλλάω). καὶ

Συνασχάλλω (ἀσχαλλάω). Ὀμοῦ ἡ συγχρόνως λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι· «μόχθω συνασχάλλειν». Αἰσχύλ. Προμ.

Συνασχημένω, ὦ (ἀσχημένω). Ὀμοῦ ἀσχημένω.

Συνασχαλέω, ὦ (ἀσχαλέω). Ὀμοῦ ἀσχαλέω.

Συναστενίζω (ἀτενίζομαι). Κυττάζω ἀτενῶς. Φίλοξ. Γλωσ. Λατ. contuen.

Συνατεμάζω, ἄσω (ἀτεμάζω). Ὀμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ ἀτεμάζω.

Συνατμίζω, ἴσω (ἀτμίζω). Συγχρόνως ἐξατμίζω. Διογ. Λαέρτ.

Συνατυχεῖω, ὦ (ἀτυχεῖω). Ὀμοῦ, ἐν ταυτῷ εἶμαι ἀτυχῆς «μετὰ τινος». Λυκούργ. Λεωκρ.

Συνατυχήεις, ὦ, ἡ, ἔς (ἀτυχῆς). Συνδυσυχῆς. Τζέτζ. ἐξήγ. 11.

Συναυαίνω (αὐαίνω). Συζήσανω. Ἱπποκράτ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ. «καὶ συναυαυὸς κόρας», Σέλω καύσει, ξηράνει τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Συναυασμὸς, ὁ (συναυάζω). Συνδρομῆ, σύμπρωσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός· ἡ τῶν ἀκτίνων ἐστία.

Συναυγεία, ἡ (αὐγῇ). = τῷ προηγμ. 2) εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Πλατωνικοὺς, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός, τοῦ ἐξερχομένου ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Συναυδαίω, ὦ, ἡσω (αὐδαίω). Συνομιλῶ, συμφωνῶ, = τῷ σύμφημι καὶ ὁμολογῶ. Σοφοκλ.

Συναυλέω, ὦ, ἡσω (αὐλέω). Ὀμοῦ αὐλῶ, παίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλίζω, ἡ (αὐλέω, αὐλός). Συμφωνία δύο ἢ καὶ περισσοτέρων αὐλητῶν τροπ. πᾶσα συμφωνία, ἑνωσις· ὅθεν «συναυλία γάμου», ὁ γαμικὸς βίος καὶ «δορὸς ξυναυλία» κοινωνία τῶν δορῶν, μονομαχία. Αἰσχύλ. ἐξαιρ. συναυλία Θρήνου, πένθους, κ. τ. τ. Ἰάκ. Φίλοστρ. δύναται νὰ παραχθῇ ἡ λέξις ἐκ τοῦ αὐλή, αὐλῆς, αὐλίζομαι, συναυλίζομαι.

Συναυλεῖσθαι, ὁ, = συναυλία· ἄμφρ.

Συναυλίζω, ἴσω (αὐλίζομαι). Συγκατοικίζω. Ξενοφ. Ἑλλ. «τοὺς εὐπειθεῖς αὐτάτους τῶν τριηράρχων συναυλίζων πρὸς τὴν μηχανὴν τὴν ἑαυτοῦ»· συνάγων, φέρων ὅλους ὁμοῦ· μέγ. «συναυλίζομαι, συγκατοικῶ, ἴδε καὶ, συναλίζω.

Συναυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). ἐπὶ αὐλοῦ. Σύμφωνος· τροπ. ὁμόγνητος· «ἀνέμω συναυλος ἤθη» ἐφέβη τήσων ταχέως, ὡς ὁ ἀνέμος. Ἀνακρ. 2) ἐκ τοῦ αὐλῆ· σύνοικος, γείτων, κοινωνός. Σοφοκλ. Αἰ «συναυλος μακία», = συνάν.

Συναυξάνω (αὐξάνω, ἀνύμ.). = συναύξω· ὅθεν

Συναύξησις, εὐς, ἡ. Ἡ ὁμοῦ γινομένη αὐξήσις.

Συναύξω, ἡσω. Ὀμοῦ αὐξάνω. Ξενοφ. Οἶκ «συναυροῦντες ἔχουν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους» καὶ Ἀπομν. ἐπὶ ὁδοῦ «συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα»· κάμνει ὁμοῦ μὲ τὴν γῆν καὶ μὲ τὰς ὥρας νὰ αὐξήσῃ πάντα· μέσ. συναυξάνομαι. Ξενοφ. Ἱππ. «πρὸς ταύτας (τὰς κηλίας), ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ συναύξεσθαι καὶ τὸ ἄλλο σῶμα». Συναυραίρει, ὦ, ἡσω (αἰρέω, ἀνύμ.). Ὀμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ ἀραιρῶ.

Συναφανίζω, ἴσω (ἀφανίζω). Ὀμοῦ ἀφανίζω.

Συναφεία, καὶ, ξυναφεία, ἡ (συναφής). = συνέχεια, σύζευξις, ἑνωσις· ὁ Ηλιάδ. καλεῖ τὸν γάμον, «συναφείας ἔννομον συνάλλαγμα» κυρίως ἡ κατάστασις τοῦ, συναφής. Lobeck. Φρύν.

Συναφεία, εὐς, ἡ (συναφής). Ὀλοτελής ἡ παντελῆς ἀφείσις καὶ παθητικ. ὀλοτελής ἐκδρομή, φνῆ.

Συναφῆ, καὶ, ξυναφῆ, ἡ = συνάφεια.

Συναφῆς, καὶ, ξυναφῆς, εὐς, ὁ, ἡ (συνάπτω). Ἡνώμενος, συνδεδεμένος.

Συναφῆμι, ἡσω (ἔημι, ἀνύμ.). Ὀμοῦ, ἐν ταυτῷ, ἀφῆμι, ἀπολύω· μέσ. ἀναχωρῶ.

Συναφικνέομαι, οὔμαι (ἐκνέομαι, ἀνύμ.). Ὀμοῦ ἀφικνοῦμαι, συνέρχομαι.

Συναφίπταμαι, ἡσωμαι· ἄφρ. συναπέπτῃν (ἵπταμαι). Συμπετῶ.

Συναφίστημι (ἵστημι). Ὀμοῦ ἀφίστημι, ἀπομακρύνω. 2) μέσ. «συναφίσταμαι. Ἰων. συναπίσταμαι»· ὁμοῦ ἀπομακρύνωμαι, ἀποστατῶ. Ἡρόδ.

Συναφομοίω, ὦ (ὁμοίω). Ὀμοῦ ἀφομοίω, κάμνω τι ὁμοιον μὲ ἄλλο· μέσ. συναφομοίωμαι, οὔμαι· ὁμοιος γίνωμαι μὲ ἄλλον τινά.

Συναφορίζω, ἴσω (ὀρίζω). Ὀμοῦ ἀφορίζω, χωρίζω, διακρίνω.

Συναχθόμαι, εἴσομαι. Ἀττ. εἴησθαι, παθ. ἀποθ. (ἄχθομαι, ἀνύμ.). Ὀμοῦ ἄχθομαι, συλλυποῦμαι «τινί». Ξενοφ. Κυρουπ.

Συναχυνύμαι (ἄχυνται). Συλλυποῦμαι. Κόϊντ. Σμυρν.

Συναψίς, εὐς, ἡ (συνάπτω). Σύνδεσις, ἑνωσις.

Συνδαίξω, ἴξω (δαίξω). Συμφορεύω. Σοφοκλ.

Συνδαίνυμαι (δαίνυμαι). Συντρῶγω.

Συνδαίταλεις, ὁ (δαίταλεις, σημ. β'). Ὀμοῦ συμπτῶν, ὁμοτροπέως. Ἀθήν.

Συνδαίτης, ἴδω, ἡ. Σηλ. τοῦ, συνδαίτωρ «θεῶν σύνδαιτις». Ὀρφ. Ὑμν. ὁπου «σύνδαιτες ὁ Ἑρμάννος θέλει ν' ἀναγινώσκειται.

Συνδαίτωρ, ορος, ὁ. Σύνδειπνος. Αἰσχύλ. Εὐμ.

Συνδαίω, οἶσω (δαίω). Συνευνοῦμαι, συνδαινῶ.

Συνδάκνω, δῆξομαι (δάκνω, ἀνύμ.). Ὀμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ δάκνω. Ξενοφ. Ἱππ.

Συνδακρύω (δακρύω). Ὀμοῦ δακρύω. Πλούταρχ.

Συνδαμάω, ἄτω (δαμάω, ἀνύμ.). Συνδαμάζω, καταδαμάζω.

Συνδάμνημι, ποιητ. ἀντί, συνδαμάω.

Συνδαπέζομαι (δανείζω). Ὀμοῦ δανείζω.

Συνδαπανάω, ὦ, ἡσω (δαπανάω). Ὀμοῦ δαπα

νώ, ἐξοδύω.

Συνδάνω, ἀπὸ τὸ δῶμα (ΔΔΩ). Συνεξεύρω τι, συμ-
μανθάνω· ἴδε ΔΔΩ.

Συνδεῖδω (δεῖδω, ἀνώνμ.). παρακείμ. μὲ σημασ.
ἐνεστ. συνδέδοικα, καὶ συνδέεδια. Συμφοδοῦμαι.

Συνδειπνέω, ὦ (δειπνέω). Ὁμοῦ δειπνῶ, συν-
τρώγω. Ξενοφ. Κυρουπ.

Συνδειπνῶν, τό· ποιητ. ἀντί, σύνδειπνον. Ἀθην.
καὶ Διόδ.

Σύνδειπνον, τό (δείπνον). Συμπόσιον. Λατ.
Convivium.

Σύνδειπνος, ὁ, ἡ (δείπνον). Ὁμοτράπεζος, συν-
τράπεζος. Ξενοφ.

Συνδεκάζω, ἄσω (δεκάζω). Φθεῖρω διὰ χρημά-
των τὰ δικαστήρια, τοὺς δικαστάς· ἐπὶ ἐνὸς »δε-
κάζω» λεγόμενον.

Συνδεκατεύω (δεκατεύω). Συνάγω τὰ δέκατα.
2) συνεορτάζω τὴν δεκάτην· ἴδε, δέκατος.

Σύνδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πλήρης δένδρων·
δθεν ὑπὸ σύνδενδρον», τὸ δάσος.

Συνδέομαι, δέσσομαι (δέομαι ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
χρειάζομαι· παρακαλῶ.

Σύνδεσις, εὖς, ἡ (συνδέω). Σύσφιγξις· »δέρματος
σύνδεσις» ἡ πυκνότης καὶ στερεότης, ἥτοι σφιγ-
κτόσης τοῦ δέρματος. Constrictio. Ἱπποκρ.

Συνδέσμιος (δεσμεύω). Δένω σφιγτά.

Συνδέσμιος, ὦ (δεσμεύω). = τῇ προηγμ.

Συνδέσμιος, ὁ, ἡ (δέσμιος). Ὁμοῦ δεμένος, συ-
ναυχμάλως.

Σύνδεσμος, ὁ (δεσμός). Σύνδεσις, σύναψις, ἔνω-
σις. 2) φάκελλος, τὸν ἑτερογενῆ πληθύνει. »τὰ
σύνδεσμοι» ἔχει ὁ Εὐριπίδης. 3) μέρος τοῦ λόγου,
ὁ σύνδεσμος.

Συνδέσμων, οὗ, ὁ (δεσμών). = συνδέ-
σμιος. Δίων Κάτ.

Συνδεσποτεία, ἡ (δεσποτεύω). Τὸ συνδεσπό-
ζειν· ἄμφ.

Συνδέτης, οὗ, ὁ (συνδέω). = συνδέσμιος. 2) ἐ-
νεργ. ὁ συνδέων.

Συνδέτιχος, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ συνδέειν.

Σύνδετον, τό, = σύνδεσμος, δεσμός. Εὐριπ. Ἰων.

Σύνδετος, ὁ, ἡ. Συνδεζέμενος, ἔνωμένος.

Συνδεμένος, ἡ, ὅν· ποιητ. ἀντί, συνδεόμενος.
παθ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ, συνδέω.

Συνδέω (δέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταῦτῳ βρέχω.

Συνδέω, δῶμα (δέω, ἀνώνμ.). Δένω ἐμοῦ, σφιγκτά
δεσμεύω. Ἰλ. Α. 399· »ὅποτε μιν ἐξυπόδηται Ὀλύμ-
πιοι ἤθελον ἄλλοι». Ὁδ. Κ. δένω, ἐπὶ πληγῆς. Ἰλ.
Ν. »αὐτὴν δὲ ξυνέδησε . . σφενδόνη», ἔδεσε τὴν
πληγωμένην χεῖρα· ἐν γένει συνάπτω, ἐνώνω, συ-
ναρμόζω. 2) κρατῶ στερεᾶ, ἐμποδίζω. Ἰάκ. Φίλοστ.

Σύνδελος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὀλοτελὸς δῆλος, φανε-
ρός. Πλούταρχ.

Συνδημαγωγέω, ὦ, ἡ (δημαγωγέω). Ὁμοῦ
προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὐνοίαν τοῦ δήμου. 2)
συναρχαγεύω.

Συνδημιουργέω, ὦ, ἡ (δημιουργέω). Ὁμοῦ
δημιουργῶ· ἐκ τοῦ

Συνδημιουργός, ὁ, ἡ (δημιουργός). Ὅς τις
δημιουργεῖ, συνκτίζει, εἶναι συναίτιος. 2) ὅς τις
συμμετέχει εἰς τὸ ἔξωμά του δημιουργοῦ

Συνδιεβαίνω, βῆσομαι (βαίνω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
διαβαίνω.

Συνδιεβάλλω, βαλῶ (βάλλω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
διαβάζω. 2) ὁμοῦ συνοφαντοῦ, κατηγοροῦ ἢ
ἐχθρεύω.

Συνδιαβαπτίζω, ἴσομαι (βαπτίζωμαι).

Ἐξισοῦμαι μέ τινα »τινί» Δημ. κυρίως, βαυτῶ εἰς
τὸν νερόν με τινα, διὰ νὰ κερδήσω τὸ στοίχημα.

Συνδιαβάστω, ἄσω (βαστάζω). Ὁμοῦ δια-
βαστάζω, συνδιαφέρω, ὑποφέρω.

Συνδιαβιβάζω, ἄσω (βιβάζω). Ὁμοῦ διαβιβά-
ζω, συμβολῶ, συνεργῶ εἰς τὴν διαβίωσιν. Ξε-
νοφ. Ἐλλ.

Συνδιαγιγνώσκω, γινώσκει (γινώσκω, ἀ-
νώνμ.). Συναποκρίτω κριτῆς ὧν. Δίων Κάτ.

Συνδιάγω, ξω (ἄγω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ διάγω, δια-
περῶ. 2) ἀμετβ. ἐξυπακουμένου δὲ, »τὸν βίον»·
ἀντι τοῦ, συζῶ. Ἀριστοτέλ.

Συνδιαγωγῇ, ἡ. Ἡ μὲ ἄλλους διαγωγῇ, διασκε-
δασίς τοῦ παιδοῦ. Ἰουστίν. Διάλ.

Συνδιαδίδωμι (διδάμι). Ὁμοῦ διαδίδω.

Συνδιαθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ διαθερμαίνω.

Συνδιαθέτο, παρ' Ἰωσήφ. ἀρχ. ἐφ. β'. 4. ἡμαρτ.
ἀνάγν. ἀντι τοῦ »δυσδιάθετος εἰς ὀργήν»· δύστο-
λος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ εἰς ὀργήν.

Συνδιατρέχω, ξω (τρέχω, ἀνώνμ.). Συνδιατρέχω.

Συνδιαίρω, ὦ, ἡ (αἰρέω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
διαίρω, διακρίνω, διαχωρίζω, διαμερίζω.

Συνδιαίτομαι, ὦμαι, ἡ (αἰτέω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
συγκαίνω, ἡ συζῶ· δθεν

Συνδιαίτης, εὖς, ἡ. Τὸ συνδιαίτην »συνδιαίτησις
εἰς τινα» τὸ φέριμον, ἡ διαγωγή πρὸς τινα. Κλήμ.
παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. »συνδιαίτησις οὐκ ἔστι εἰς
τοὺς ὑπάρχουσιν πολιτεύματα ἀδικον, φέριμον ἐναν-
τίον εἰς τοὺς ὑπάρχουσιν».

Συνδιαίτητής, οὗ, ὁ. Ὁ συγκαίνων, συζῶν,
συντρώγων.

Συνδιαίωννίζω, ἴω (αἰώω). Ὁμοῦ διαίωννίζω,
διάγω μετὰ τίνος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἡρόδ.
Φίλ. καὶ Ὑμνῶδ.

Συνδιακκίω, αἰώω (καίω). Ὁμοῦ διακκίω, περ-
μαίνω, ἐρεθίζω.

Συνδιακινδυνεύω, εὖς (κινδυνεύω). Ὁμοῦ
διακινδυνεύω, τελευτῶ, ἐλθέτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον.

Συνδιακομίζω, ἴω (χομίζω). Ὁμοῦ διακομίζω.

Συνδιακονός, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ συνυπηρέτης,
σύνδουλος. Ἀθην.

Συνδιακοσμέω, ὦ, ἡ (κοσμέω). Ὁμοῦ δια-
κοσμῶ, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν.

Συνδιακρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ διακρίνω.

Συνδιακτορός, ὁ, ἡ (διάκτορος). Ὁ μὲ ἄλλον
διάκτορός. Λουκιαν.

Συνδιακυβερνάω, ὦ, ἡ (κυβερνάω). Ὁμοῦ δια-
κυβερνῶ, διοικῶ.

Συνδιαλαμβάνω, λήψωμαι (λαμβάνω, ἀνώνμ.).
Ὁμοῦ διαλαμβάνω, ἴδε διαλαμβάνω.

Συνδιαλέγομαι, ξομαι (λέγω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ
διαλέγομαι, συνομιλῶ.

Συνδιάληψις, εὖς, ἡ. Ἡ κοινὴ σκέψις, διανόησις.
Ἀντωνίν.

Συνδιαλλάττω, ἡ. Φιλίωσις· Διον. Ἀλικ. ἐκ τοῦ

Συνδιαλλάσσω, καὶ -άττω, ξω (ἀλλάσσω). Ὁμοῦ
διαλλάττω, φιλιῶ.

Συνδιαλμύνομαι (λυμαίνωμαι). Ὁμοῦ, ἡ
διόλου λυμαίνωμαι, φθίρω. Διον. Ἀλικ.

Συνδιαλύω, ὦ (λύω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ διαλύω,
φιλιῶ· μέτ. πληθύνει τὸ χρέος μου· λύω ἐμαυτὸν
ἀπὸ τοῦ χρέους. Λουκιαν.

Συνδιαμάχομαι (μάχομαι). Ὁμοῦ διαμάχομαι,
πολεμῶ. Πλάτ. Φιλεβ.

Συνδιαμένω (μένω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ διαμένω,
παρκαμένω, ἡ διαρκῶ. Ξενοφ. Κύρου Παιδ.

Συνδιαμνημονεύω (μνημονεύω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διαμνημονεύω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.
 Συνδιανέμω (νέμω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διανέμω, συνδιανομίζω.
 Συνδιανεύω (νεύω). Ὁμοῦ διανεύω, κάμνω νεύμα, ἢ παρατηρῶ τι. Πολύθ.
 Συνδιανοέομαι, οὔμαι, ἤσομαι. Ὁμοῦ διανοοῦμαι, σκέπτομαι, βουλευομαι. Πολύθ.
 Συνδιαπεραίνω (περαίνω). Ὁμοῦ διαπεραίνω, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω.
 Συνδιαπέτομαι (πέτομαι, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ πετῶ διὰ μέσου. Πλάτ. Θεαίτ.
 Συνδιαπλέω, πλέυστομαι (πλέω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διαπλέω, περῶν τὸ πέλαιος, ἢ πλέω μετὰ τινας.
 Συνδιαπολέμεω (πολέμεω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως πολεμῶ μέχρι τέλους, βοηθῶ μὲ ἐπιμονήν.
 Συνδιαπονέω, ὦ, ἤσω (πονέω). Ὁμοῦ διαπονῶ, συνεργάζομαι. Πλάτ. Νομ.
 Συνδιαπορέω, ὦ, ἤσω (ἀπορέω). Ὁμοῦ διαπορῶ, συναμφιβόλλω.
 Συνδιαπράσσω, καὶ-άττω, ξω (πράσσω). Ὁμοῦ διαπράττω, συνεκτελῶ, συντελῶ. μέσ. ὁμοῦ διαπράττω, πρεσβεύω, μεσιτεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. »Τραπεζιῶντιοί ξένια ἔδωσαν, συνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίων Κόλχωνα.
 Συνδιαρθρώω, ὦ, ὠσω (ἀρθρώω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διαρθρώω, ἢ συναρθρώω. 2) ἐκφράζω εὐκρινῶς. Ἀριστολ. μεταφυσ.
 Συνδιαρκέω, ὦ, ἔσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ διαρκῶ, ἐπιμένω, ὑποφέρω.
 Συνδιαρρέω, ρέυστομαι (ρέω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διαρρέω, ἐκρέω.
 Συνδιαρρήγνυμι (ρῆγνυμι, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ συντρίβω.
 Συνδιασκεπτομαι, ἐφωμαι (σκέπτομαι) καὶ
 Συνδιασκοπέω, ὦ (σκοπέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.
 Συνδιαστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ διαστρέφω, διαφθείρω.
 Συνδιασώζω (σώζω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διασώζω, λυτρώνω.
 Συνδιαταλαιπωρέω, ὦ (ταλαιπωρέω). Ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ὑποφέρω ταλαιπωρίας. Πλάτ.
 Συνδιατάρασσω, ξω (ταράσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διαταράσσω.
 Συνδιατείνω (τείνω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διατείνω, τεντώνω, ἐξαπλώνω· ἐξυπακουμένον δὲ, τὴν ῥόδον, σημαίνει τὸ σπένδυ, ἐπιταχύνω τὴν ὁδ.
 Συνδιατελέω, ὦ (τελέω). Ὁμοῦ διατελῶ, ἐκτελῶ, τελειώνω.
 Συνδιατηρέω, ὦ (τηρέω). Ὁμοῦ διατηρῶ, = συνδιαφυλάσσω. Πολύθ.
 Συνδιατίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διατίθημι, συνδιαθέτω.
 Συνδιατρέπω, ψω (τρέπω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διατρέπω, μετατρέπω· τοὺς στοχασμούς· τινας, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμνησίαν.
 Συνδιατρέφω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ συνδιαστρέφω.
 Συνδιατριβή, ἢ. Τὸ συνδιατρίβειν.
 Συνδιατριβω, ψω (διατρίβω). Ὁμοῦ διατρίβω, συνδιᾶγω »τινὰ· ἔξαιρ. διὰ νὰ μάθω τι ἀπὸ τινα, ὅθεν »οἱ τὸ σωκράτει συνδιατρίβοντες», οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν.
 Συνδιצרῶ, οἶσω (φρέω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διαצרῶ, διαβάσάζω, ὑποφέρω· ὅθεν »συνδιαφέρειν

τινὲ τὸν πόλεμον», βοηθῶ τινὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόλεμον ἕως τέλους. Ἡρόδ. 2) ὁμοῦ διασκεδάζω, διασκορπίζω.
 Συνδιαφεύγω, ξομαι (φεύγω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διαφεύγω, γλυτώνω.
 Συνδιαφθείρω (φθείρω). Ὁμοῦ, διόλου διαφθείρω, ἀφανίζω.
 Συνδιαφορέω, ὦ, = συνδιαφέρω.
 Συνδιαφυλάσσω, καὶ-άττω (φυλάσσω). = συνδιατρώω. Δικουρ. κατὰ Λεωκρ.
 Συνδιαχειμάζω, άσω (χειμάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ διαχειμάζω, ξεχειμωνιάζω.
 Συνδιαχειρίζω, ἴσω (χειρίζω). Ὁμοῦ διαχειρίζω, εἰς χεῖρας ἔχω, διοικῶ. 2) συνηφονεύω. Ἡρόδ. ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. »συνδιαχειρίζομαι».
 Συνδιαχέω, χεύσω (χέω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διαχέω, ἐκχέω. 2) διασκεδάζω.
 Συνδιδάσκω, ξω (διδάσκω). Ὁμοῦ διδάσκω.
 Συνδιδῶμι, συνδῶσι (διδῶμι). Ὁμοῦ διδῶ, συναγῶ, συναβροίζω. 2) μέσ. ἐνδίδω, ἐλαττοῦμαι. Ἰπποκράτ.
 Συνδιεκκύπτω, ψω (κύπτω). Ὁμοῦ διεκκύπτω, διαφεύγω, διολισθαίνω. Εὐστάθ.
 Συνδιεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ διαπίπτω, ἐκρεύω, γλυτώνω. Πλούτ. Πόπλ.
 Συνδιενέγκω, καὶ, »συνδιενείκω». Ὁμοῦ συνδιαφέρω.
 Συνδιέξιμι (εἴμι). Συνδιεξέρχομαι, συνδιεκβαίνω.
 Συνδιεξέρχομαι, = συνδιέξιμι.
 Συνδιεξίημι (ίημι). Ὁμοῦ διεξίημι, ὀλοτελῶς ἀφίνω ἔξω.
 Συνδιέρχομαι (έρχομαι, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, δεαπερνῶ.
 Συνδιηθέω, ὦ (ἡθέω). Ὁμοῦ στραγγίζω.
 Συνδιημέρευσις, εως, ἢ. Τὸ συνδιημερεύειν. ἐκ τοῦ
 Συνδιημερεύω (ἡμερεύω). Συνδιᾶγω τὴν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν. Ξενοφ. Συμπ. »Σωκράτε σχολάζων συνδιημερεύεινα.
 Συνδικάζω, άσω (δικάζω). Ὁμοῦ δικάζω, εἰς τὸ δικαστήριον παρεδρεύω. 2) »καὶ συνδικάσαι πολὺ ἦττον δικαίως δικάζεινα. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. σημαίνει τὸ, συμφωνῶ, συνενοεῖσθαι μετὰ τῶν δικαζομένων περὶ τῆς δίκης· παράβλ. συνδικία, συνδικάζω· συνεχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ, συνδεκάζω· ὅθεν
 Συνδικασίς, ἢ, = συνδικία.
 Συνδικαστής, ὦ, ὁ (δικαστής). Ὁ συνδικάζων
 Συνδικέω, ὦ, ἤσω (σύνδικος). = συνηγορῶ καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ ὑπὲρ τινας. Ξενοφ. Ἀπομν. »τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι».
 Συνδική, ἢ, = συνδικία, καὶ συνδικασία.
 Συνδικία, ἢ (συνδικίω). Ἡ ὑπὸ τοῦ συνδικίου εἰς τὰς δίκας γινόμενη βοήθεια καὶ ὑπεράσπισις τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως· καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀδίκος ἔννοια τοῦ κριτοῦ πρὸς εἰς ἀπὸ τὰ αὐτοῦ δικαζόμενα μέρη. Πλάτ. Νομ.
 Συνδικοπαθεῖω, ὦ. Ἐπιστολ. Διογένης. διεφθαρ. ἀνάγνωσ.
 Σύνδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Συνήγορος. Advocat. Δημοσθ. »ἡρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλισθ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες»· εἰς τὰς Ἀθήνας ἔλεγοντο σύνδικοι, οἱ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα τυράννων ἐισαχθέντες δημευταί, οἱ τινες ἔκριναν περὶ τῶν δημευομένων πρᾶγματων· παρὰ ποιη-

ταῖς, = συμβοηθὲς, σύμφωνος. Πίνδ. Πύθ. «χρυσία φόρμιγγι, Ἀπόλλωνος καὶ ἰσπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτείανονα, τούτῳ ἐστι συναβδὸν, σύντροφον. ἐπὶ δὲ συνδικῶν.

Συνδιοικέω, ὦ (διοικέω). Ὁμοῦ διοικῶ.

Συνδιόλλυμι (όλλυμι, ἀνῶμι). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διόλλυμι, συνεξολοθρεύω.

Συνδιορθῶ, ὦ (όρθῶ). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διορθῶ. Ἰππ.

Συνδιορθρίζω (όρθρίζω). Ὁμοῦ διορθρίζω, διὰγω, περνώ τὸν ὄρθον, ἢ ἐγείρομαι περὶ τὸν ὄρθον ὁμοῦ μετ' ἄλλους. ἄμφ.

Συνδιορίζω, ἰσώ (ορίζω). Ὁμοῦ διορίζω, ὄρια βάλλω. Στράβ.

Συνδιπλόω, ἄ, = συνδυαίνω. Κάμνω διπλοῦν.

Συνδισκεύω (δισκεύω). Ὁμοῦ δισκεύω, ῥίπτω, ἢ παίζω τὸν δίσκον.

Συνδιωθίζω (ώθίζω). Ὁμοῦ διωθίζω, παρ' ἑωσῆς. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, διώκω.

Συνδιωκσμένως, ἐπὶ ῥ. «συνδιωκόμενος καὶ τροχαλὸς ὁμιλεῖν», ταχέως, πολλὰ ὀγλήγορα ὁμιλεῖν. Κλήμ.

Συνδιώκω, ξω (διώκω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ διώκω. 2) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον. Δημοσθ. παρὰ Λογγ. «τῶν πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον», λίαν σποδρὸν, βίαιον· ὅθεν

Συνδιώξις, ἡ. Τὸ συνδιώκειν.

Συνδοιάζω (δοιάζω). = συνδυάζω. 2) κάμνω τινὰ ἐπαμφοτεριζόν, νὰ ἔχῃ δύο σημασίας. Σχολ. Ἀριστοφ. Νερ. ὅθεν

Συνδοιασμός, ὁ, = συνδυασμός.

Συνδοκέω, ὦ, ὅξω (δοκέω, ἀνῶμι). Ὁμοφρονῶ· οὐδέτ. ἀπρόσ. «συνδοκεῖ μοι», οὕτω φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2) φαίνεται ἀρεστὸν, εὐλογον· ὁ αὐτ. Κυρουπ. «τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα».

Συνδοκιμάζω, ἄσω (δοκιμάζω). Ὁμοῦ δοκιμάζω. Ἰσοκρ.

Συνδονέω, ὦ, ἦσω (δονέω). Ὁμοῦ περιστρέφω, κινῶ ὀλόγουρα. Ἰπποκρ. Ἐπιστ.

Συνδοξάζω, ἄσω (δοξάζω). Ὁμοῦ δοξάζω, τιμῶ. Γρηγ. Ναξ.

Συνδόξαι, αἰτιατ. ἀπλὸν. μετοχ. ἄορ. τοῦ, συνδόκω, συνδοκέω· «συνδόξαι τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ», κατὰ συνευδοκίαν, συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς· «συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις»· «συνδόξαν τοῖς ἐφόροις». Ξενοφ. Κυρουπ. μετ' ἐμφωνον γνώμην, μετ' εὐχαρίστησιν.

Συνδοξολογέω, ὦ (δοξολογέω). Ὁμοῦ δοξολογῶ, ὑμνῶ.

Σύνδορος, ὁ, ἡ (δόρπον). = σύνδειπνος. Νόν.

Σύνδοσις, ἡ. Τὸ συνδιδόναι. Ἰππ. ἄφορ. «σύνδοσις ὑγρῶν», = σύνδοσις. ἄμφ.

Συνδοτήρ, ἡρος, ὁ (δοτήρ). Ὁμοῦ δοτήρ, ὁ συνδιδούς.

Συνδουλεῖα, ἡ. Ἡ ἡμοῦ δουλεία· ἐκ τοῦ

Συνδουλέω (δουλεύω). Ὁμοῦ δουλεύω, εἶμαι σύνδουλος. Εὐριπ. Ἐκ.

Σύνδουλος, ὁ, ἡ (δούλος). Ὁμόδουλος. Εὐριπ.

Συνδραμεῖν, = συντρέχειν.

Συνδράσσω, ξω (δράσσω). Ὁμοῦ δράσσω, πιάνω, συμβοηθῶ. Κόιντ. Σμυρν. 2) συνεννῶ.

Συνδράω, ὦ, ἄσω (δράω). Συνεργῶ, συμπράττω. Εὐριπ. Ὀρφ. «Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φρόνον· οὕτω καὶ τὸ, «αἷμα ποτῶ, πράττω» αὐτό· ὡς τὸ τῆς συνθηθείας, «κάμνω αἷμα», τούτῃστι, φρονέω· ὅθεν

Συνδραστήρ, καὶ, ἰών. συνδραστήρ, καὶ θηλικ. συνδραστήρ (δραστήρ). Συνεργῶς, συμπράττω.

Συνδρομάς, ἄδος, ἡ ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ, σύνδρομος. 2) συνδρομάδες, ὡν, αἰ. αἰ. συντρέχουσιν· ἐξαίρετως «πύτραι συνδρομάδες», αἵτινες καὶ «συμπληγάδες» ὀνομάζονται.

Συνδρομή, ἡ. Τὸ συντρέχειν, ἔνσως πολλῶν. 2) βοήθεια.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ ῥ. συνδρόμους (δρόμος, τρέχω). Ὁ συντρέχων, συναπαντῶν, σύμφωνος, ἀρμόδιος. 2) συνοδοιπρός, σύντροφος. Ἐπιγρᾶμ. «τὴν δὲ καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον», συνοδοιπρόν. 3) οὗτ. ὁ σύνδρομος, τὸ μέρος ἐνθα ἐνούσκει δύο δρόμοι. Στράβ.

Συνδυάζω, ἄσω (δυάζω). Συνδέω, ἢ συνάπτω δύο ἀνθρώπους ἢ πράγματα, συζεύγω, ἐνόνω, εἰς γάμου κοινωνίαν φέρω. 2) οὐδετέρ. συνάπτω, συνδέω ἐμαυτὸν μετ' ἑαυτοῦ φιλοῦμαι, ἐνούμαι μετὰ δοτ. Πολύδ. καὶ ἐντεῦθεν, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι. Ξενοφ. Κυρυγ. «τοῦ ἡρος τὸ θηρίον συνδυάζεται» καὶ Ἀριστολ. πολιτ. «ἀνάγκη δὲ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἀνέν ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θηλυτε καὶ ἄρρενα»· ζευγαρόνεσθαι. 3) «συνδυάζεσθαι τινα», ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ μετὰ τινος διὰ τινα κακὸν σκοπόν· ἔξαιρ. ἐπὶ κριτῶν, οἱ τινες δωροδοκοῦμενοι, ὑπερασπίζονται ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἀντιφερόμενα μέρη.

Συνδυαίνω (δύω). = συνδυάζω, ἢ συνδιπλόω. Γαλλην. Γλωσσ.

Συνδυάζω, ἄδος, ἡ (σύνδυος). Ἡ συνδυασμένη, ζευγαρωμένη, συζυγος, γαμετή. Ἀλικ. «συνδυάδος φίλος ἀλόχου».

Συνδυασμός, ὁ, ὁ (συνδυάζω). Τὸ συνδυάζειν.

Συνδυαστική, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς συνδυασμὸν ἀνήκων, ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ συνδυάζεσθαι. Ἀριστολ. ἡθ. «ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικόν, ὅσα τεκνοποιεῖα κοινότερον ζώοις».

Συνδυναστεύω (δυναστεύω). Ὁμοῦ δυναστεύω, ἐξουσιάζω.

Σύνδυος, οἱ, αἰ, τά (δύο). Ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ἀπὸ δύο δύο Ἡρόδ. «οὗτοι δὲ σύνδυο, κύλικας ἔχοντες, πίνουσιν ὁμοῦ».

Σύνδυομαι (δύομαι). Ὁμοῦ δύομαι, βυθίζομαι· Ἀντωνῖν. «συνδυομένη ψυχὴ», συνεσταλμένη, συνεθλιμμένη, contracta, compressa.

Συνδυστυχέω, ὦ. Ὁμοῦ δυστυχῶ. Εὐρ.

Συνδυστυχήεις, ὡς, ἡ, ἔς (δυστυχήεις). Εἶμαι συγχρόνως δυστυχῶς. Τζέτζ. Ἐξῆγ. Ἰλδ.

Συνδώδεκα, οἱ, αἰ, τά (δώδεκα). Ἀνὰ δώδεκα, ἀπὸ δώδεκα δώδεκα, πάντοτε δώδεκα ὁμοῦ. Εὐριπ. Τρωα.

Συνέαξις, ἄορ. αἰ. τοῦ, ἄγω, ἄγνυμι. Συνέκλασε, συνέτριψεν. Ὁμηρ.

Συνεαρίζω, ἰσώ (ἐαρίζω). Διάγω, περνώ μετὰ τινος τὸν τῷ ἑαρος καιρὸν· τροπ. «τοῖς μεираκίσις», = συνηθάω. Πλούτ. ὅπου ἄλλοι ἐγκρίνουν τὰς γραφάς, συναρίζω, συναορίζω, συνεαρίζω.

Συνεγγίζω, ἰσώ (ἐγγίζω). Πλησιάζω· ὅθεν

Συνεγγισμός, ὁ, ἡ. Πλησιάζεις ἢ ἐγγιστεῖς πρὸς τι. Στράβ.

Συνεγγράφω, ψω (γράφω). Ὁμοῦ ἐγγράφω, συγκαταλέγω. «τὸν ἔρωτα συγγράφουσιν εἰς θεοὺς, ποιητῶν οἱ ἀρίστοι». Πλούτ.

Συνεγγυάω, ὦ, ἦσω (ἐγγυάω). Ὁμοῦ ἐγγυῶ, ὑπόσχομαι, ἔρραβωνίζομαι. Πλούταρχ.

Συνεγγυς, ἐπίρ. Πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. πείς τὸν ὅπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς μάλα συνεγγυς· καὶ μετὰ δοτικ. Ἀριστοτέλ. Πολύθ.

Συνεγείρω (ἐγείρω, ἀνάμ.). Ὁμοῦ ἐγείρω.

Συνεγχαλέω, ὦ, ἔσω (καλέω). Ὁμοῦ ἐγκαλέω.

Συνεγκλίνω (κλίνω). Ὁμοῦ ἐγκλίνω. 2) ὡς ἐγκλιτικὸν γράφω. Γραμμ.

Συνέδρα, ἡ· ὁ Ἡτύχ. ἔρμην. διὰ τοῦ «στατίς, ἦν νῦν Στατίωνα (Statio) λέγουσι». Γαλ. station. κατάλυμα (ἴδε σταθμός), καταγώνιον.

Συνέδραμον, ἄορ. β'. τοῦ, συντρέχω. Ἰλ.

Συνεδρεῖα, καὶ «συνεδρία», ἡ (σύνεδρος, συνεδρεύω). Τὸ συνεδρεύειν, συνέλευσις, συμβούλιον. 2) οἱ μάντιες· ἔλεγον «συνεδρίαν», τὴν φίλιαν τῶν συναγελαζομένων ζώων· καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς ἄλληλα συνήθη· «συνέδρα», ἔξ ἐναντίας δὲ «διεδρία», τὴν ἐχθραν αὐτῶν· καὶ αὐτὰ τὰ ἐχθρὰ «διεδρα». Ἀριστοτ. ζώων. ἰστορ.

Συνεδρεῦτῆς, οὗ, ὁ. Ὁ συγκάθεδρος εἰς τὸ βουλευτήριον· ἐκ τοῦ,

Συνεδρεύω (σύνεδρος). Συγκάθημαι. 2) προβάλλω τὴν γνώμην μου εἰς τὴν βουλὴν· ὅθεν παρὰ Δημοθ. «συνεδρεύοντες, οἱ», οἱ σύνεδροι, οἱ βουλευφόροι. Πανταν. «συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκόν», ἀντὶ τοῦ, μετέχειν τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου. Διον. Ἀλικ. «τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα», τὰ ἐνθάδε ἐν τῇ συνελεύσει τῶν ἐνόρκων συναποφασισθέντα.

Συνεδρεῖζω, ἄσω, = συνεδρεύω παρὰ τοῖς Ὁ.

Συνεδρῖζαδς, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς συνέδριον ἀνήκων. «πολιτεία συνεδριακή». Πολύθ. ἡ διὰ βουλῆς ἡ ἔθνο-συνελεύσεως δικαιοκρινή πολιτεία.

Συνεδριόμαι, ὦμαι· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, συνεδρεύω. Ἀπολλ. Ἀργ.

Συνεδριον, τό (σύνεδρος). Συνέλευσις, σύνοδος, συμβούλιον· πρὶν συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων· πρὶν συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Συνεδρος, ὁ, ἡ (ἔδρα). Πάρεδρος, συγκάθεδρος, βουλευτής. 2) συνήθης, ἐταῖρος, σύντροπος· ἴδε συνεδρία.

Συνεείκωσι, ἰων. ἀντὶ, συνεῖκοσι (εἰκοσι). Ὁμοῦ εἰκοσι, ἀνά εἰκοσι, ἡ ἀπὸ εἰκοσι εἰκοσι, ὡς καὶ τὸ, σύνδω. Ὀδύτ.

Συνεργάσθω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, συνεργάσθω. Ἰλ. Ξ, ὡς τὸ, διώκω, διωκῶμαι.

Συνεργώ, ἐπικ. ἀντὶ, συνείργω. Ὀδ.

Συνεξευγμένως, ἐπίρ. (συζεύγνυμι). Συνημμένως, συνδυασμένως.

Συνέξομαι, οὔμαι (ἔξομαι). = συγκάθημαι.

Συνήκω, ἰων. ἀντὶ, συνήκα· ἄορ. τοῦ, συνήμι.

Συνεθέλω (θέλω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ θέλω, θέλω· ἔω. Ξενοφ. Ἰππαρχ. «ταῦτα πάντα θεῶν συνεθέλον· τὸν γένειτ' ἄν»· μετὰ θέλωμαι τῶν θεῶν.

Συνεθίζω, ἰσω. Κάμνω συνήθη, «τινὰ τινα, καὶ, «τινὶ τι». Ξενοφ. Ἀπομν. «ὁ συνεθισθείς τὸν ἑνα ψαμὸν ἐνὶ ὄψῳ προπέμπειν». Λυκούργ. κατὰ Λεωκρ. ἐλδ. Κόραξ· ὅθεν

Συνεθισμός, ὁ. Ὁ μετὰ τινος ἢ πρὸς τι ἐθισμός, συνήθεια.

Συνεθιστέος, ἑα, ἑον. Ὅστις πρέπει νὰ συνεθίσῃ.

Συνειδέναι, ἀπαρεμφ. τοῦ, σύννοια.

Συνείδησις, εὐς, ἡ. Τὸ νὰ συνηξέωρ τίς τι. 2) αἰσθησις, εἰδησις ἐσωτερικῇ, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος δίδει μαρτυρίαν εἰς ἑαυτὸν περὶ τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, ὅπερ ἔπραξε, = συνειδός· ἐκ τοῦ, σύννοια, ὅπερ ἴδε.

Συνείδω, μέλ. ἀνμλ. τοῦ, σύννοια.

Συνεῖξω (εἰκάζω). Παραβάλλω ὁμοῦ, ἡ μιμοῦμαι. Ἀθήν.

Συνεῖκω, ξω (εἰκω). Διόλου παραδίδω ἑμαυτὸν, ὑποχωρῶ. Πολύθ. καὶ Διόδ. Σικελ.

Συνεῖλαπνέζω (εἰλαπνέζω). Συνευωχούμαι, συνευθυμῶ· μετὰ τοὺς φίλους μου.

Συνεῖλεγμα, παθ. παρακ. τοῦ, συλλέγω.

Συνεῖλέω, ὦ, ἦσω (εἰλέω). Περιτυλίττω· συστρέφω, θλίβω, στενοχωρῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. «ὁσόμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνελκύντο»· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δένω σφιγντά· «τὰς ῥάβδους». Ἡρόδ.

Συνεῖλησις, ἡ. Περιτύλιξις, σύνθλιψις, συνώθησις.

Συνεῖληφα, παρακ. τοῦ, συλλαμβάνω.

Συνεῖληχα, παρακ. τοῦ, συλλαγχάνω.

Συνεῖλοχα, Ἀττ. παρακ. τοῦ, συλλέλογα, ἐκ τοῦ, συλλέγω.

Συνεῖλω, ξω (εἴλω). Ὡς τὸ, συνέλω, συστέλλω· «συνεῖλεται κκλὸν ὀρνέον». Ἀριστοφ. Ὀρν.

Συνεῖλλω, καὶ | = συνειλέω.

Συνεῖλλω,

Συνεῖμαρμένω, τά (εἰμαρμένα, μέισομαι). Τὰ ἀπὸ τὴν μοῖραν ὁμοῦ διωρισμένα. Πλούτ. περὶ Μοῖρ.

Συνεῖμι, εἶμαι (εἰμί). Εἶμαι ὁμοῦ, ἡ συζῶ, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ· ὅθεν συνοσιῶ, ἡ συνομιλία, καὶ εὐσηχόμενος, ἡ σαρκικὴ μῆξις, καθόλου. Εἶμαι, ἐκ τῆς φάτριος συμμεριζόμενος τὰς ἐλπίδας, τὸν κόπον ὡς «σύνειμι ἐλπίσι, κόπῳ, κ. τ. τ.», ἔχω ἐλπίδας, κοπιῶ· «βίῳ ἀρίστῳ», διάγω ζωὴν ἀριστον· «βιβλίους», ἐνασχολοῦμαι εἰς βιβλία· ὅθεν πολλάκις καὶ περιφραστικῶς· «συνεῖναι νόστον, λιμὴν, ὄνειρ», ἀντίνοσεῖν, λιμώττειν, ὄνειρώττειν· καθόλου εἶμαι ἐνωμένος μετὰ τινος, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, τὸν βοηθῶ· «τινὶ» ὅθεν «οἱ συνόντες» οἱ ὁπαδοί, φίλοι, σύντροφοι, μαθηταί.

Συνεῖμι (εἶμι). Ὁμοῦ, ἐν ταῦτ' ὑπάγω, ἡ ἔρχομαι, ὅθεν συνέρχομαι, συνάγομαι· «ἐς χώρον ἕνα». Ἰλ. Δ, ἔξαιρ. α') ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, πίνωμαι, φιλονεικῶ, μάχομαι· «ἐρίδι ξυνόντες». Ἰλ. Υ, β') κατὰ φιλικὴν σημασίαν, συνέρχομαι, διὰ νὰ συνομιλήσω μετὰ τινος· «τινὶ εἰς λόγους». γ') συμφωνῶ, «ἐς ταῦτό». Ἡρόδ. δ') ἐπὶ χρημάτων, συνάγονται, ἐμβάζονται· «χρήματα συνόντα». Ἡρόδ.

Συνεῖπον, ἀπρμρ. συνεπιεῖν (εἶπον, ἀνμλ.). ἄορ. τοῦ, σύμφημι. Συμφωνῶ μέ τινα, τὸν βοηθῶ, τὸν ὑπερασπίζομαι· «τινὶ» μέσ. συνεῖπασθαι, συντίθεμαι, διομολογοῦμαι.

Συνεῖργάσθω (εἰργάσθω). = συνείργω. ἐπκ. συνεργάσθω. Ἰλ. Ξ.

Συνεῖργυμι, καὶ | = συνείργω.

Συνεῖργυύω,

Συνεῖργω, ξω (εἰργω). Συγκλείω, ἐγκλείω. Ὀδ. Ε. συνδέω, συνάπτω· Ὀδ. Μ, Ξ. ὅθεν ἐν γένει, ἐνόνω, συναμρῶ· «συνειργόμενος», ἡνωμένος.

Συνεῖρηκα, παρκ. τοῦ, σύμφημι.

Συνεῖρμος, ὁ. Συνάρχεια, συνέχεια. Δημήτρ. Φαλ. ἐκ τοῦ

Συνείρω, καὶ Ἀττ. ξυνείρω (εἶρω). Συνδέω, συνάπτω κατὰ τειράν· ἐξυπακουσμένου δὲ «λόγον», ἡ «ὁδόν» σημαίνει τὸ, συνέχειαν λόγου ἡ ὁδοῦ κρατεῖν· τοῦτέστι, συνεχῶς ὁμιλεῖν, περιπατεῖν, χωρὶς διακοπῆν· «σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς, συνέριε». Λουκι· ὁμιλεῖ, χωρὶς νὰ διακοπῇται, περὶ τῆς κλοπῆς· «ἀρχὴς ὑποτίθεσθαι, αἰ ἐπὶ πολὺ δύναται συνεῖρειν». Ἀριστοτ. Γενέσ. αἵτινες ἐπὶ πολὺ δύναται χωρεῖν ἐπὶ τὰ πρότω.

Συνεῖσάγω, ἄγω ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ εἰσάγω.

- εἰσφέρειν. Ξενφ. Κύρου Παιδ. «τὰ ἐπιτήδεια». 2) συγ-
 χρώνας ἐφορμῶν «ἐς Ἀθήνας». Ἡρότ. 888
 Συ ν εἰ σ α κ τ ο ς, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ εἰσαχθεῖς,
 εἰσφερεθείς, ὁ μετ' ἀγάμου γυναικὸς ζῶν, ἡ μετ' ἀγά-
 μου ἀνδρὸς ζῶσα. Γρηγορ. Ναζ.
 Συ ν εἰ σ θ αῖ ν ω (βαίνω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ εἰσβαίνω,
 ἐμβαίνω. Εὐριπ.
 Συ ν εἰ σ θ ἄ λ λ ω (βάλλω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ εἰσβάλλω,
 βάλλω, ῥίπτω, φέρω μετὰ. 2) συνήθ. οὐδετ. ὁμοῦ,
 ἐν ταύτῳ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ εἰς τινα χώρην, ἐμβά-
 νω ἐχθρικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. » Ἀρκάδες στρατεύουσιν
 ἐπὶ τοὺς Ἡραϊάδας ὅτι συνεισθεβλήκεισαν εἰς τὴν Ἀρ-
 καδίαν». ὅθεν
 Συ ν εἰ σ θ ο λ ῆ, ἡ. Κοινὴ εἰσβολή, ἔροδος, μάχη.
 Εὐττάθ.
 Συ ν εἰ σ θ ὺ ν ω (δύνω, καὶ
 Συ ν εἰ σ θ ὺ ω (δύω). Ὁμοῦ ἐμβαίνω. Ἀρστ. Θανυμ.
 Συ ν εἰ σ εἰ μῖ (εἰμι). Μαζ' ἐντάγῳ μέσα.
 Συ ν εἰ σ ε λ α ῦ ν ω (ἐλαύνω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐλαύνω,
 διώκω μετὰ. 2) οὐδτ. συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω
 μετὰ ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐριππος ὁπότε ὑπονοεῖται » ἐ-
 αὐτὸν, ἵππον, ἄρμα, κ. τ. τ. α. Πλούτ.
 Συ ν εἰ σ ε ν ἑ γ κ ω, = συνεισφέρειν.
 Συ ν εἰ σ ἔ ρ χ ο μ αῖ (ἐρχομαι, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ, ἐν
 ταύτῳ, εἰσέρχομαι. Ξενφ. Ἀνάβ. » συνεισέρχονται
 εἰς τὸ ἔρμα οὐν ταῖς ὑδροφόροις».
 Συ ν εἰ σ ἔ ρ ρ η σ ε, Ἀττ. γ'. πρόσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ,
 συνεισφέρειν.
 Συ ν εἰ σ ε υ π ο ρ ἔ ω, ὦ (εὐπορέω). Προμηθεύω, ἡ
 συμβοηθῶ τινα εἰς ἀνάγκησιν τίνος. Ἀθην. ἴδε συ-
 νεξυπορέω.
 Συ ν εἰ σ η γ ἑ ο μ αῖ, οὔμαι (ἡγέομαι). Ὁμοῦ εἰσφέ-
 ρω, συνεισάγω, προβάλλω ἢ συμβουλεύω.
 Συ ν εἰ σ θ ο ρ ἔ ω, ὦ, μεταγενέστ. τύπ. ἀντί, συνεισ-
 θρώσκω.
 Συ ν εἰ σ θ ρ ὴ σ κ ω (θρώσκω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἡ ἐν
 ταύτῳ εἰσπῆδῳ.
 Συ ν εἰ σ κ α τ οῖ κ ἔ ω, ὦ (οἰκέω). Κατοικῶ ὁμοῦ μέσα.
 Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.
 Συ ν εἰ σ κ ο μῖ ζ ω (κομίζω). = συνεισφέρειν.
 Συ ν εἰ σ κ ρ ῖ ν ω (κρίνω). Ὁμοῦ εἰσφέρειν, ἡ συνάξω.
 Πλούταρχ.
 Συ ν εἰ σ ο μ αῖ, μέλ. τοῦ, σύνοιδα.
 Συ ν εἰ σ π ἑ μ π ω, ψω (πέμπω). Ὁμοῦ εἰσπέμπω.
 Αἰλιακ.
 Συ ν εἰ σ π η δ ἄ ω, ὦ, ἡσω (πηδάω). Ὁμοῦ εἰσπῆδῳ,
 πηδῶ κ' ἐγὼ μέτα.
 Συ ν εἰ σ πῖ π τ ω, πετοῦμαι (πίπτω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ
 εἰσπίπτω, πίπτω ἢ ῥίπτομαι μέτα. Ξενοφ. Κυρουπ.
 » ἐνία τῶν ἀρμάτων εἰς τοὺς τάφους ὑναγκάσθη φεύ-
 γοντα συνεισπεσεῖν» καὶ Ἀνάβ. » συνεισέπεσον καὶ
 ἡμῶν τινες (εἰς τὴν θάλασσαν)». 2) ὁμοῦ εἰσπίπτω,
 εἰσβάλλω, ὁρμητικῶς τρέχω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ
 καταπλακύνω αὐτόν. Ξενοφ. Ἀνάβ. » συνεισπίπτει
 εἰς τὴν πύλιν σὺν τῷ βόλῳ» «ἐς τὸ τεῖχος». Ἡρόδ.
 Συ ν εἰ σ π λ ἔ ω, πλεύσομαι (πλέω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ, ἐν
 ταύτῳ εἰσπλέω. Ξενφ. Ἑλλην.
 Συ ν εἰ σ π οῖ ἔ ω, ὦ, ἡτώ (ποιέω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ
 φέρω τινα εἰς ἐμαυτὸν, τὸν συνοικειῶν, τὸν κερ-
 αῖνον» ὑπουργίαις καὶ χάρισι τὸν ἀδελφόν, τοὺς
 φίλους συνεισποιεῖν» κυρίως » συνεισποιεῖν ταῖς φι-
 λίας» δέχεσθαι εἰς φίλον καὶ ζητεῖν ἔνασιν σφι-
 κτὴν μετὰ τῶν φίλων. 2) υἱοθετῶ.
 Συ ν εἰ σ π ο ρ ε ὡ μ αῖ (πορεύω). Ὁμοῦ εἰσπορεύομαι.
 Συ ν εἰ σ π ρ ᾶ σ ω, Ἀττ. -άττω, ξω (πράσσω).
 Ὁμοῦ εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, συνάγω. Διον. Ἀλικ.
 Συ ν εἰ σ ρ ἔ ω, -ῤύω, καὶ -ῤύημι, ῥεύσομαι (ῥέω, ἀ-
 νῶμ.). Ὁμοῦ εἰσρέω, χύνομαι.
 Συ ν εἰ σ ρ ὑ ἔ ω, παρασχηματισμ. τοῦ, συνεισρέω.
 Συ ν εἰ σ τ ῖ ρ ῶ (τρέχω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ εἰστρέχω.
 Συ ν εἰ σ φ ἔ ρ ω (φῆρω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ εἰσφέρω, κά-
 μνω συνεισφορᾶν. Ξενφ. Ἑλλ. » τοὺς Χίτους χορήματα
 ἐκέλευσε ξυνειστενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λάθωσι μι-
 σθόνα» ὅθεν
 Συ ν εἰ σ φ ο ρ ᾶ, ἡ. Ἡ κοινὴ εἰσφορὰ, δόσις, βοήθεια
 χρηματικὴ. Contribution. Γαλ.
 Συ ν εἰ σ φ ο ρ ἔ ω, ὦ (φωρέω). = συνεισφέρειν.
 Συ ν εἰ σ φ ρ ἔ ω, ἡτομαί (ΦΡΕΩ). Ὁμοῦ εἰσφρέω,
 εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ.
 Συ ν εἰ σ ρ ρ ε ς, πκρατ. τοῦ, συνεισφέρειν.
 Συ ν ε κ θ αῖ ν ω (βαίνω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐκβαίνω.
 Ξενφ. Ἀναβ.
 Συ ν ε κ θ ἄ λ λ ω (βάλλω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐκβάλλω,
 διώκω. Ξενφ. Ἑλλ. 2) ἀφίνω τι νῆ πέτῃ ἔξω.
 Συ ν ε κ θῖ β ᾶ ζ ω, ᾶτω (βιβάζω). Ὁμοῦ ἐκβάλλω,
 ἐκφέρειν. Ξενφ. Ἀνάβ.
 Συ ν ε κ θ ὁ ἄ ω, ὦ (βοᾶω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύτῳ
 ἐκβοᾶω, φωνάζω.
 Συ ν ε κ θ ο η θ ἔ ω, ὦ (βοηθέω). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύτῳ
 ἐκβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν.
 Συ ν ε κ θ ῶ ρ σ σ ω (βράττω). Ὁμοῦ ἐκβράττω, ἐκρί-
 πτω μὲ ἄχρον τινά.
 Συ ν ε κ δ ἔ χ ο μ αῖ, ξομαι (δέχομαι, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ
 ἐκδέχομαι, δεξιούμαι. 2) ὁμοῦ ἐν ταύτῳ ἔννοῳ, κα-
 ταλαμβάνω.
 Συ ν ε κ δ ῆ μ ἔ ω, ὦ (ἐκδημέω). Ὁμοῦ ἀναχωρῶ ἐκ
 τοῦ δήμου, ἐκ τῆς πατρίδος μου ὅθεν
 Συ ν ε κ δ ῆ μῖ ζ ω, ἡ. Συνοδοπορία. Φίλοξ. Γλ.
 Συ ν ε κ δ ῆ μ ο ς, ὁ, ἡ (ἐκδημος). Ὁ μὲ ἄλλον ἐκδη-
 μος ὄν, συνοδίτης, συνοδοπόρος.
 Συ ν ε κ δῖ δ ω μῖ, καὶ
 Συ ν ε κ δῖ δ ο μ αῖ (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐκδίδωμι, δίδω
 μὲ προῖκα τὴν θυγατέρα μου. Πλούτ.
 Συ ν ε κ δ ο χ ῆ, ἡ (συνεκδέχομαι). κυρίως. Τὸ μετ'
 ἄλλου τινὸς ἐννοεῖσθαι ἡ ὑπακούεσθαι τι. Γραμ. 2)
 μεταφορικῇ ἔννοια. Ῥητορ. ὅθεν
 Συ ν ε κ δ ο χ ῆ δ ε ς, ἡ, ὅν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς συ-
 νεκδοχὴν.
 Συ ν ε κ δ ο ρ μ ῆ, ἡ (ἐκδρομή). Κοινὴ ἐκδρομή, ἴδε
 συνεκτρέχω.
 Συ ν ε κ δ ρ ο μῖ κ ὠ ς, ἐπίδ. Σχολ. Θουκυδ. » συνεκ-
 δρομικῶς εἰπεῖν» Κοινῶς καὶ καθόλου εἰπεῖν.
 Συ ν ε κ δ ὺ ν ω (δύνω, καὶ
 Συ ν ε κ δ ὺ ω (δύω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐξέρχομαι. Πο-
 λύαιν. μέτ. συνεκδύρομαι ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ ἐκδύομαι,
 γυμνάζομαι. Ἡρότ. » ἄμα δὲ κιθῶνι ἐκδύομένην, συ-
 νεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶν γυνῆ».
 Συ ν ε κ θῖ ἑ ᾶ ζ ω, ᾶτω (Ξειάζω). Ὁμοῦ ἐκθειάζω, εἰς
 τὴν τάξιν τῶν θεῶν βάλλω. Πλούτ.
 Συ ν ε κ θ ε ρ μ αῖ ν ω (θερμαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ
 ἐκθερμαίνω. Πλούταρχ. » συνεκθερμαίνει αὐθις καὶ
 συνεβρίπιζε» λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συνεκκαίω.
 Συ ν ε κ θ ῆ λ ὺ ν ω (θελύνω). Ὁμοῦ ἐκθελύνω.
 Συ ν ε κ θ ἑ ἔ ω, ψω (θλίβω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ ἐκθλί-
 βω, πιέζω.
 Συ ν ε κ θ ῆ σ κ ω (θνήσκω, ἀνῶμ.). Συναποθνήσκω.
 Εὐριπ. Κύκλ.
 Συ ν ε κ κ α (δ) ε κ α (ἐκκαίδεκα). Δεκαῖξ ὁμοῦ, πάν-
 τοτε, ἀπὸ 16, 16 ὁμοῦ. Δημοσθ. παράβαλ. σύνδυο.
 Συ ν ε κ κ αῖ ω, καῖω (καίω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ
 ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἐρεθίζω, κυρίως καὶ καταχρηστι-
 κῶς. Πλούτ. » συνεκκαίει τὸν θυμόνα».

Συνεκπλέω, ὦ, ἔσω (καλέω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκ-
καλέω, καλῶ τινα νὰ ἐκῆῃ· μέτ. «συνεκκαλέομαι»·
ὁμοῦ καλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, σύρω πρὸς ἑμαυ-
τόν, διεγείρω. Πλούτ.

Συνέκκειμαι (κεῖμαι, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἔξω κεῖμαι
Λόγγ. ποιμ. νεῦρον αὐτῶ καὶ γνωρίσματα συνεκεί-
μενα, συνεκτεθειμένα, ἐρρίμιμα. Ἠλιόδ.

Συνεκκεντέω, ὦ (κεντέω). Ὅμοῦ ἐκκεντῶ. Ο'.

Συνεκκλέπτω (κλέπτω). Ὅμοῦ ἐκκλέπτω, κρυφίως
συνεκφέρω. Εὐριπ.

Συνεκκλησιάζω (ἐκκλησιάζω). Εἰς τὴν ἐκκλησίαν
συμπαρευρίσκομαι.

Συνεκκλίνω (κλίνω). Ὅμοῦ ἐκκλίνω.

Συνεκκλύζω (κλύζω). Ὅμοῦ ἐκκλύζω, ἐκπλύνω,
βρέχω.

Συνεκκολυμβάω, ὦ, ἦσω (κολυμβάω). Ὅμοῦ
κολυμβῶ ἔξω.

Συνεκκομίζω (κομίζω). Ὅμοῦ ἐκκομίζω, συνεκ-
φέρω. Εὐριπ. Ὅροστ. «συνεκκομίζω κακὰ, πόνους»,
συνυπομένω τὰς δυστυχίας.

Συνεκκόπτω (κόπτω). Ὅμοῦ, ἡ ἐν ταῦτῷ ἐκκό-
πτω, ὁλοτελῶς ἀποκόπτω.

Συνεκκρίνω (κρίνω). Ὅμοῦ, ἅμα ἐκκρίνω, ῥίπτω.

Συνεκλαλέω, ὦ, ἦσω (λαλέω). Ὅμοῦ ἐκλαλῶ,
συνεκρυνῶ. Εὐστάθ.

Συνεκλάμπω (λάμπω). Ὅμοῦ ἐκλάμπω.

Συνεκλεαίνω (λεαίνω). Ὅμοῦ λεῖον κάμνω, ἡ
συντρίβω.

Συνεκλέγω (λέγω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκλέγω· μέτ.
ἐκλέγω διὰ τὸν ἑμαυτόν μου, ἦτοι πρὸς ὄφελός μου.

Συνεκλειόω (λειόω) = συνεκλεαίνω.

Συνεκλείπω (λείπω). Ὅμοῦ ἐκλείπω. Πλούτ.

Συνεκλέκτος, ἡ, ὄν (συνεκλέγω). Ὁ ὁμοῦ ἐκλελεγ-
μένος Ν. Δ.

Συνεκλύω (λύω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκλύω.

Συνεκμαχέω, ὦ (μάχομαι). Ὅμοῦ ἐκμάχομαι,
πολεμῶ ἐκτὸς τῆς πατρίδος. Ἀριστοφ. Λυσ.

Συνεκμοχλεύω (μοχλεύω). Ὅμοῦ, μετὰ βίας
ἐκβάλλω τὸν μοχλὸν, ἀνοίγω τὴν θύραν· ἡ ἐκβάλ-
λω, συντρίβω τὴν θύραν με αὐτοὺς τοὺς μοχλοὺς.
Ἀριστοφ. Λύσ.

Συνεκνήχομαι, ξομαι (νύχομαι). Συνεκκολυμ-
βῶ. Μ. Βασιλ.

Συνεκπέμπω (πέμπω). Στέλλω μαζὶ. Ξενοφ.

Συνεκπεπαίνω (πεπαίνω). Ὅμοῦ ἐκπεπαίνω, ὡ-
ριμάζω· μέτ. γίνονται ὥριμοι.

Συνεκπέπτω, καὶ (πέπτω)· μεταγενέστερ. τύπ.

Συνεκπέττω { αὐτὴ τοῦ, συνεκίεσσω.

Συνεκπεράω, ὦ, ἄτω, ἰων. ἦσω (περάω, ἀνῶμ.).
Ὅμοῦ ἐκπερῶ, περῶν πέραν.

Συνεκπέσσω, Ἀττ. -ττω, πέψω (πέσσω, ἀνῶμ.).
Ὅμοῦ, συγχρόνως κάμνω πεπαῖον, μαλακὸν, ὥριμον,
βοηθῶ τὴν χάνευσιν τροπ. μετριάζω, μαλακύνω,
σφικρύνω.

Συνεκπιέζω (πιέζω). Ὅμοῦ, ἡ ἐν ταῦτῷ ἐκπιέζω,
συνθλίβω. Γεωπονικ.

Συνεκπικραίνω (πικραίνω). Ὅμοῦ ἐκπικραίνω,
ἡ παροργίζω. Πλούτ.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκπίνω. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Συνεκπίπτω (πίπτω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκπίπτω· ἐ-
ξαιρ. ἐπὶ συμφόνου ἐλθάτεις τὸν διαφρόνιν γνωμῶν
θῆν, «αἱ γνώμαι συνεκπίπτουσιν», αἱ γνώμαι συμ-
φωνοῦσιν. Ἡρόδ. κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ψή-
φων ἐκ τοῦ ἀγγείου· ὅπου εἶναι συνηγμένα. Ἡρόδ.
Συνεκπλέω, ἔυτομαι (πλέω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἡ ἐν
ταῦτῷ ἐκπλέω.

Συνεκπληρόω, ὦ (πληρόω). Ὅμοῦ ἡ ἐν ταῦτῷ
ἐκπληρόω, γεμίζω.

Συνεκπλήσσω. Ἀττ. ττω, ξω (πλήσσω, ἀνῶμ.).
Σὺν ἐτέρῳ, ὁμοῦ ἐκπλήττω, εἰς ἐκπλήξιν βάλλω.

Συνεκπνέω, πνέσω (πνέω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκπνέω,
συναποθνήσκω. Εὐριπ.

Συνεκποιέομαι, οὔμαι (ποιέομαι). Εὐχαρι-
στοῦμαι, ἀρκούμαι· «ταῖς εἰς αὐτῆς τῆς χώρας
δαπάναις συνεκποιούμαι». Πολύδ.

Συνεκπολέμω, ὦ, ἦσω (πολέμω). Ὅμοῦ εἰς
τὸν πόλεμον κυριεύω, πορθῶ. Διόδ. Σικλ.

Συνεκπολέμω, ὦ (πολεμῶ). Ὅμοῦ κάμνω
ἐχθρὸν καὶ πολέμιόν τινα ἐναντίον τινός, καὶ διε-
γείρω αὐτὸν εἰς πόλεμον.

Συνεκπονέω, ὦ, ἦσω (πονέω). Μετὰ τινος ἐκ-
πονῶ, ἐργάζομαι. 2) ὑπομένω κόπους καὶ πόνους
μετὰ τινος. 3) συμβοηθῶ, συνεργάζομαι. Εὐρ. Ἰων.

Συνεκπορεύομαι (πορεύω). Ὅμοῦ ἐκπορεύομαι,
ἐξέρχομαι.

Συνεκπορίζω (πορίζω). Ὅμοῦ ἡ ἐν ταῦτῷ πό-
ρον ἐφευρίσκω, προμηθεύω. Πλούταρχ.

Συνεκποτέω, ἔα, ἔον· δετικ. τοῦ, συνεκπίνω.
Ἀριστοφ. Πλούταρχ. «ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶ-
νον ἡξίου πίνειν, ξυνεκποτέον ἐστί σοι καὶ τὴν
τρυγά»· πρέπει νὰ πῆς ὁμοῦ καὶ τὴν τρυγά.

Συνεκπράσσω. Ἀττ. ττω, ξω. ἰων. συνεκπρήσσω
(πράσσω). Ὅμοῦ ἐκπράσσω, εἰσπράττω, ἀργυρολο-
γῶ· μέτ. «ντίνειν» λαμβάνω ἐκδίκην ἐκδοῦμαι.
Ἡρόδοτ. ἴδε συμπράσσω.

Συνεκπυρόω, ὦ (πυρόω). Ὅμοῦ ἐκπυρῶ, καίω. Πλάτ.

Συνεκρέω, ρέυτομαι (ρέω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκρέω,
χύνωμαι ἔξω.

Συνεκροφέω, ὦ (ρόφω). Ὅμοῦ ἐκροφῶ, ἐκπίνω.

Συνεκστρατεύω (στρατεύω). Ὅμοῦ, ἐν ταῦτῷ
ἐκστρατεύω, ἐκβαίνω εἰς πόλεμον ἰώσῃ.

Συνεκσώζω (σώζω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ, ἐν ταῦτῷ ἐκ-
σώζω, ἐκ τοῦ κινδύνου ἐλευθερόνω. Σοφκλ. Οἶδπ.
Κολ. «ὡς περ σὺ νῦν, ὑπερεκτραποίμην μὴ οὐ συ-
νεκσώζεινα».

Συνεκταπεινῶω, ὦ (ταπεινῶω). Ὅμοῦ ταπει-
νῶω, «ἐαυτόν» ταπεινῶω ἐμαυτόν. Πλούταρχ.

Συνεκταράσσω, καὶ Ἀττ. ἄττω, ξω (ταράσσω,
ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἐκταράττω, ἀνακατόνω, συγχέω.

Συνεκτάσσω, καὶ Ἀττ. συνεκτάττω, ξω (τάσσω)
Ὅμοῦ, ἡ ἐν ταῦτῷ ἐκτάσσω, εἰς ταρατάξιν μάχης
βάλλω. Ξενοφ. Κύρου παιδ.

Συνεκτείνω (τείνω). Ὅμοῦ ἐκτείνω, τεντόνω.

Συνεκτελέω, ὦ, ἔσω (τελέω). Ὅμοῦ, ὁλοτελῶς
ἐκτελῶ, ἀποτελείνω. Θεόφρ.

Συνεκτέμνω (τέμνω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἡ ὁλοτελῶς
ἐκτέμνω, ἀποκόπτω, εὐνοῦχίζω.

Συνεκτέω, ἔα, ἔον· δετ. τοῦ, συνέχω. Πρέπει
νὰ συνέχῃ τις. Ξενοφ. Κύρου. «τοὺς ἀγαθοὺς ἄν-
δρας ἐγίνωσκε συνεκτέον εἶναι, ὥπερ τὸ κρατεῖν
παρέσχον»· ἤξευρε νὰ τοὺς κρατῇ καλὰ, νὰ τοὺς
ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Συνεκτιθῆμι (τιθῆμι). Ὅμοῦ ἐκθῆτω.

Συνεκτιθνεύω (τιθηνεύω). Ὅμοῦ ἀνατρέφω,
θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι. Πλούταρχ.

Συνεκτιχθεῖς, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ· κῶς (συνέχω). Ὁ
συνέχω, συντηρῶν, συντηρητικῶς, καὶ ἐκ τοῦ μέσ-
ο στερεῶς κρατῶν ἑαυτόν, στερεὸς, σφικτὸς, διαρ-
κῆς· «αἵτια συνεκτικὰ», ἐπὶ ἱατρ. τὰ μένοντα καὶ
συνοδεύοντα τὸ πάθος· ἀντίκειται τοῦ, προκαταρ-
κτικὰ ἐπὶ· «συνεκτικῶς, καὶ συνεκτικώτατα»· σφω-
τόμως, συλληπτικῶς, περιληπτικῶς.

Συνεκτεκτώ (τίκτω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ ἐκτίκτω, γεννώ. πᾶς συνεκτίκτεται.
 Συνεκτίγνυμι (τίνυμι, ἀνώμλ.). ποιητικ. ἀντί, συνεκτίνω.
 Συνεκτίγω (τίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ πληρῶν, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμὴν.
 Συνεκτίω (τίω, ἀνώμλ.). = συνεκτίνω.
 Συνεκτραχηλίξομαι· παθητ. (τραχηλίξω). Ἀρίνω νὰ με σύρουν ὡς τὸν ἀδάμαστον ἵππον, σύρομαι ἀπὸ τὸν λαμόν. Πλούταρχ.
 Συνεκτραχύνω (τραχύνω). Ὁμοῦ ἐκτραχύνω, τραχύν, ἢ ἄγριον ποίω. Πλούταρχ.
 Συνεκτρέφω, θρέφω (τρέφω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ ἐκτρέφω, ἀνατρέφω. Εὐριπ.
 Συνεκτρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐκτρέχω, ἐκβαίνω εἰς μάχην. Ξενοφ. Ἀγητ. καὶ Ἑλλ. «καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδρομόντων ἐγένοντο» 2) ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ. 3) τροπ. καὶ τριτοπροσώπως. «τὸ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον» εἰς ὀλίγους ἐπέτυχε, συνέβη τὸ τοιοῦτον. Πολύβ.
 Συνεκτρίβω, ψιφί (τρίβω). Ὁμοῦ ἐκτρίβω Ὁ.
 Συνεκτροφός, ὁ, ἡ (συνεκτρέφω). Ὁ ὁμοῦ ἀνατραφεῖς· ἀμφ.
 Συνεκφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐκφαίνω, φανερώνω, δημοσιεύω.
 Συνεκφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐκφέρω, φέρω ἔξω πρὸς ταφὴν, συνοδεύω τὸν νεκρὸν, συνεταφιάζω. 2) ὁμοῦ ὑπομένω, ὑποφέρω. Εὐριπ. 3) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως προφέρω. 4) παθητ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ἐξέρχομαι.
 Συνεκφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.). Ἐκφεύγω ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως. Φιλόστον. εἰκόν.
 Συνεκφορᾶ, ἡ (συνεκφέρω). Ἡ γινομένη ἐκφορὰ, κηδεῖα, ταφὴ. 2) Ἡ ὁμοῦ προφορὰ, ἐκφώνησις Διον. Ἀλικ.
 Συνεκφορέω, ὦ (φορέω). = συνεκφέρω. Ἡλιόδ.
 Συνεκφονέω, ὦ (φονέω). Ὁμοῦ ἐκφονῶ· ὄθεν
 Συνεκφώνησις, εὖως, ἡ. Ἡ κοινὴ ἐκφώνησις, προφορὰ. 2) = συνίζησις. Εὐσταθ.
 Συνεκρωτίζω (κρωτίζω). Ὁμοῦ ἐκκρωτίζω, λαμπρύνω.
 Συνεκχέω, χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ χέω, χύνω· παθητ. καὶ ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων πυκνῶς συνεξερχομένων.
 Συνεκχυμῶ, ὦ (χυμῶ). Ὁμοῦ ἐκκενῶν τοὺς χυμούς· λατρ. faciliter les évacuations. Ἱπποκρ.
 Συνεκχύω. = συνεκχέω.
 Συνελαττώ, ὦ (ελαττώ). Συσμικρύνω, ὀλιγοστεύω.
 Συνελεύω, ἄνω (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Συνωθῶ, συνερεθίζω. «θεῶς ἔριδι ξυνελεύειν». Ἰλ. ἀμετβ. «ἐριδι ξυνελεύειν», ἔρχομαι, καταντῶ εἰς μάχην. Ἰλ. «δόδοντας». Ὀδύτ. συγκρούω τοὺς δόδοντας.
 Συνελέγω. = ἐλέγχω.
 Συνέλεν· ἐπικ. γ. ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. τοῦ, συναίρει· ἀντί, συνέλεν. Ἰλ. μετοχ. συνελόν. Ὀδύτ.
 Συνελευθερόω, ὦ (ἐλευθερόω). Συνελευθερόνω.
 Συνελευσις, εὖως, ἡ. Ἐντάμωσις, συναναστροφὴ. Ἰουστίν. καὶ Κλήμ. σύνδοσις. Ἠσύχ. ἐκ τοῦ
 Συνελεύσομαι· μέλ. τοῦ, συνέρχομαι· ὄθεν
 Συνελευστικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συνέλευσιν ἀνήκων, ἢ διεγείρων· πτὸ συνελευστικόν· κλίσις, φυσικὴ ὁρμὴ πρὸς συνέλευσιν, συναναστροφὴν καὶ κοινωνίαν. Πλούταρχ.
 Συνελέξεις, εὖως, ἡ. Τὸ συνελίσσειν.
 Συνελίσσω, καὶ ττω· μέλ. ξω (ἐλίσσω). Ὁμοῦ περικυλίσσω, συνδιπλύνω, συνάπτω.

Συνελκύω (ἐλκύω). = συνέλκω. Ὁμοῦ ἐλκύω, συναγωγῶ, συναβροῶ. Ξενοφ. Ἀγ. «συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκρούς». 2) συνάγω, συστέλλω. Ἀντιφάνης παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. «συνέλκειν τὰς ὁρμὰς» μέτ. συστέλλω ἐμαυτὸν. Ἡρωδιαν.
 Συνελκυστός, ἔα, ἐόν. δεκτ. τοῦ, συνελκύω. Ὅς τις πρέπει νὰ συνελκύσῃ, ἢ συνελκυσθῇ.
 Συνέλκω, ξω (ἐλκω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ἐλκύω.
 Συνελπίξω. = ἐλπίζω· ἀμφ.
 Συνέλω. = συναίρει· ὄθεν τὸ «συνεῖλον» καὶ μετχ. συνελόν, οὔσα, ὄν. ἐντεῦθεν τὸ «ἵνα συνελόν εἴπω» ἢ ἀπαρεμφ. «συνελόντι εἰπεῖν» ἀντί τοῦ, συντόμως εἰπεῖν.
 Συνεμβαίνω, ἦσω (βαίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῳ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνω.
 Συνεμβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ ἐμβάλλω, βάλλω ἐντός 2) οὐδέτ. ὁμοῦ· εἰσβάλλω εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ· ὄθεν
 Συνεμβολή, ἡ. Ἡ κοινὴ ἐμβολή, «κώπης συνεμβολή», συγκοπηλασία. Αἰσχύλ. Πέρσ. ὁ αὐτὸς Ἀγμ. λέγει· «πρημνησίων συνεμβολαῖς» τὰ ἐν ταύτῳ ἐκρηπτόμενα κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου, πρυμνήσια σχοινία, ἥτοι τὰ πείσματα· ἔνθα ἡμαρτημ. «ξυνεμβόλοις» κεῖται.
 Συνέμεν· ἀπαρμφ. ἀόρ. β. ἀντί τοῦ, συνεῖναι· ἐκ τοῦ, συνίημι. Πίνδ. Πύθ.
 Συνεμπάσσω (πάσσω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῳ ἐμπάσσω, ἢ ἐπιπάσσω, πασταλίζω.
 Συνεμπίπρημι (πίπρημι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ καίω, φλογίζω (ἢ γραφὴ συνεμπίμπρημι, εἶναι ψευδής.)
 Συνεμπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ἐμπίπτω, ἢ ἐπιπίπτω, ἐμβάλλω, κάμνω ἐμβολήν. 2) συμπίπτω, ἢ συνέρχομαι, ἀνταμόνομαι.
 Συνεμπλέκω (πλέκω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ἐμπλέκω, ὑφαίνω, ἐμπερδεύω.
 Συνεμπνέω, πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.). Συγχρόνως ἐμπνέω, φυσῶ.
 Συνέμπορος, ὁ, ἡ (ἐμπορος). Συνοδοιπόρος, καὶ συμπραγματευτής.
 Συνεμπρήθω, ἦσω (πρήθω, ἀνώμλ.). = συνεμπίπρημι.
 Συνέμπτωσις, εὖως, ἡ (συνεμπίπτω). Ἡ ὁμοῦ ἐμπτωσις, σύγκρουσις, συνάντησις. Εὐστάθ.
 Συνεμφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐμφαίνω. Θεόφρ. πτὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γενομένους ὁσμῆν· κάμνουσι νὰ αἰσθάνωνται οἱ γευόμενοι μαζί μετὰ τὸν χυλὸν καὶ ὁσμὴν τινα.
 Συνέμφασις, εὖως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἐμφασις, δῆλωσις, φανερωσις, ὅταν τις ἄλλο λέγει καὶ ἄλλο ὑπαινίττεται· ὅσον παρ' Ἀθην. «Φάλαρις κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ»· ἔνθα ὑπὸ τὴν λέξιν Φάλαρις ἐκφράζεται αἰνιγματωδῶς καὶ ἡ σημασία τοῦ φαλλοῦ, διότι μὴ θέλων τις νὰ εἴπῃ φανερῶς «φαλλὸς» λέγει ὑποεκρουμένους πῶς ἀπὸ τούτου «φάλαρις» τούτεστι, παίξει τις τὸ φάλαρις ἐπάνω εἰς τὸ φαλλός. Γαλλ. Allusion. Γερμ. Anspielung.
 Συνεμφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐμφέρω. Ἀντών. «ἡ γὰρ ἐκάστα γενομένη ἀντὶ τούτου «φάλαρις» καὶ συνεμφέρει», ἢ τοῦ καθ' ἐνὸς μοῖρα συγγενᾶται μετ' αὐτοῦ, καὶ τὴν φέρει· ἢ ἔχει μεθ' αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. 2) συντείνω, συμβάλλω εἰς τι.
 Συνεναντίον· ἐπέρβ. (ἐναντίον). Πολλὰ ἐναντίον. Ὀππιαν. Κυν.
 Συνενδείκνυμι (δείκνυμι). Δεικνύω, φανερόν· ὁμοῦ.

Συνενδεκάζω· καὶ, »συνενδεκατίζω«. ἴδε ἐνδεκάζω.

Συνενδίδωμι (δίδωμι). = ἐνδίδωμι. Διδώωρ. Σικελ. δῶεν.

Συνένδοσις, εὖς, ἡ. = ἔνδοσις, μαλάκυνσις, ὅταν δηλαδὴ ἀφίη τις ἑαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, ὅταν δὲν στέλεται στερεὸς εἰς τὴν σκληρότητά του, χαύνωσις, χάλκσις, ὕψσις. Πλούταρχ. ἀντίθ. τοῦ, συνεντασις.

Συνενδύω (δύω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ἐνδύω. Ἀρρίαν.

Συνενεῖκομαι· ἐπικ. μέτ. ἀντί, συμφέρομαι. Ὅμοῦ σύρομαι· ἐξαίρ. ἐπὶ πιπτόντων σωματῶν· ἔτι δὲ καὶ, συντυχαίνω, συναπαντῶ, »τίνε«. Ἡσιόδου Ἀσπ. ἴσως τὸ μόνον παράδειγμα τοῦ τύπου τούτου.

Συνενθουσιάζω (ἐνθουσιάζω). Ὅμοῦ ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάζω, εἶμαι ἐνθουσιασμένος.

Συνενθουσιάζω. = τῇ προηγμ.

Συνενέμημι· μέλ. ἡσώ (ἴημι, ἀνμλ.). ῥίπτω μέσα ὁμοῦ.

Συνεννοέω, ὦ (νοέω, ἀνόμλ.). Ὅμοῦ ἐννοῶ.

Συνενόω, ὦ (ἐνόω). Ἐνόω ὁμοῦ, συμμινύω.

Συνέντξις, εὖς, ἡ (συνεντείνω). Ἡ κοινὴ ἔντασις (κοινὸν τάνυτμα, ἡ κοινὸν τέντασμα)· συντονία, σύντασις· ἀντίθ. τοῦ, συνένδοσις.

Συνεντάσσω (τάσσω). Ὅμοῦ ἐντάσσω, βάλλω μεταξύ. Φωτ. κωδ.

Συνεξάγω, ξω (ἄγω, ἀνόμλ.). Ὅμοῦ ἐξάγω, »σφραγίσαν συνεξάγειν«. ἐκβάλλειν, φέρειν ἐξω.

Συνεξαίθερόω, ὦ (αἰθέρ). Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα. Συνέσ.

Συναιξεθριάζω, ἄτω (αἰθριάζω). Ὅμοῦ ἐξαἰθριάζω, ἐκθίω εἰς αἰθρίαν τόπον, εἰς ἐλεύθερον ἄερα. Διοσκωρ.

Συναιξερέω, ὦ, ἡσώ (αἰρέω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξαίρω, ἀφαίρω, ἀφαρπάζω· »οἱ φόβοι τῶν κυνῶν συνεξαιρούνται τὸ προνοεῖσθαι«. Ξενοφ. Κυνηγ. 2) συναρπάζω, συγχυρίζω »συνεξαίρει αὐτοὺς Σελαστῶν«· συνεκυρίζω, ἡ συνεβοήθησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σελαστίαν. Ξενοφ. 3) σφείρω, ἀφανίζω. Δημοσθ. »ὡν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν μωμόκει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν« ὥστεν νὰ ἐκπορήσῃ, ἐξολοθίσῃ.

Συνεξαίρω (αἶρω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξαίρω, ἐξυψώνω· οὐδ' ἐτέρω. συνεξέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Συνεξακολουθεύω, ὦ (ἀκολουθεύω). Ὅμοῦ ἐξακολουθεύω. Πολύβ.

Συνεξακοντίζω (ἀκοντίζω). ῥίπτω ὁμοῦ ἐξω τὸ ἀκόντιον. Εὐστάθ.

Συνεξακούω, οὖς (ἀκούω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῃ ἐξακούω, ἀκούω ἐξωθεν. Σωφιστ. Τραχ.

Συνεξαλείφω, ψω (ἀλείφω). Ὅμοῦ ἐξαλείφω, σβύνω.

Συνεξάλλομαι (ἀλλομαι, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐν ταύτῃ ἐξάλλομαι, ἐκπῆδω.

Συνεξαμαρτάνω (ἀμαρτάνω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω. Ἰσοκρ.

Συνεξαμιλλάομαι, ὦμαι, ἡσώμαι (ἀμιλλάομαι). Ὅμοῦ ἐξαμιλλάομαι, ἀγωνά τινα μετὰ τινος ἀμιλλόμενος ἐπιχειρῶ. Πλούταρχ.

Συνεξαλέσκω (ἀναλέσκω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξαλέσκω, διόλου καταδραπνῶ, κατατρώνω, διαφθείρω. Διον. Ἀλικ.

Συνεξαναπληρόω, ὦ (πληρόω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῃ πάλιν ἀναπληρόω. Ἰπποκρ.

Συνεξανθεύω, ὦ (ἀνθεύω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξανθεύω, ἐκβάλλω τὰ ἀνθη.

Συνεξανίστημι (ἵστημι). Ὅμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ ἐξανίστημι, κάμνω νὰ ἐγερθῇ, σηκωθῇ τις ἢ νὰ μετακομισθῇ. 2) κάμνω ἐπανάστασιν ἢ ἀνίσταμαι, ἐπανίσταμαι. 3) μέτ. μετὰ τινος σηκώνομαι καὶ ἀναχωρῶ, καὶ σηκώνομαι εἰς ἐπανάστασιν. Πολύβ. 4) »συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς«· ἀκολουθεῖν τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ. Πολύβ. 5) σηκώνομαι, ὑψώνομαι. Πλούταρχ. »οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσιν τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται«. ὕψυνται, ἀναθαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα.

Συνεξανοίγω, ἀμφ. Ὅμοῦ ἀνοίγω· ἀμφ. Συναξαντλέω, ὦ (ἀντλέω). Ὅμοῦ ἐξαντλώ, ὑπομένω.

Συνεξανύτω. Ἀττικ. ἀντί, συνεξανύω.

Συνεξανύω (ἀνύω). Ὅμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ συνεκπληρόω, ἀποπληρόω, τελειώνω. 2) νου συνεξανύω, νοητ. »τὸν δρόμον«, δὲν τὸν ἔφθανον εἰς τὸν δρόμον.

Συνεξαπατάω, ὦ, ἡσώ (ἀπατάω). Ὅμοῦ ἐξαπατῶ. Δημοσθ.

Συνεξαποστέλλω (στέλλω). Ὅμοῦ ἐξαποστέλλω.

Συνεξαπτω, ψω (ἄπτω). Ὅμοῦ ἐξαπτω, ἀνάπτω. 2) προτάπτω, συνάπτω, συνδέω, συγκολῶ.

Συνεξαριθμέω, ὦ (ἀριθμέω). Ὅμοῦ ἐξαριθμῶ. Διόδωρ. Σικελ.

Συνεξαρκέω, ὦ, ἡσώ (ἀρκέω). Ὅμοῦ ἐξαρκῶ. Στράβ.

Συνεξάρχω, ξω (ἄρχω). Ὅμοῦ ἐξάρχω, κάμνω ἀρχήν, »μαινόμενον δῆμον συνεξάρχειν«. Ἀξιοχ. διὰ τῆς προαπαγγελίας ἤτοι προειδοποιήσεως καὶ συνάξεως τῶν ψήρων τοῦ δήμου, ἀπόρρασιν διδόναι κατὰ τινος· ἐνθα ἄλλοι »ἐξυμεμαρτεῖν« καὶ ἄλλοι »συνεξαίρειν« ἀναγινώσκουσι.

Συνεξατμίζω (ἀτμίζω). Ὅμοῦ ἐξατμίζω.

Συνεξατονέω, ὦ, ἡσώ (ἀτονέω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῃ ἐξατονῶ, συναποκάνω. Πλούταρχ.

Συνεξαυαίνω (αὐαίνω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῃ ξηραίνω.

Συνεξεγείρω (ἐγείρω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξεγείρω, ἐξυπνῶ, ἐμφυχύνω, ἐγκαρδιώνω.

Συνεξέμιμι. = συνεξέρχομαι.

Συνεξελάυνω, ἐλάτω (ἐλάυνω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξελάυνω (προσπακουμένου, ἵππον, ἄρμα, στρατὸν), ἱππεύω, ἀμαξεύω, ἐκστρατεύω· ὡς οὐδέτ. Ἐπιγρ.

Συνεξελεύθερος, ὅ, ἡ (ἐξελεύθερος). = συναπελεύθερος. Ἀπικαν.

Συνεξελίσσω. Ἀττικ. ττω (ἐλίσσω). Ὅμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ ἐκτυλίγω. Καλλίστ. τίκον.

Συνεξελκύω (ἐλκύω). Σύρω ὁμοῦ ἐξω.

Συνεξεμέω, ὦ (ἐμέω). Ὅμοῦ ἐξεμέω, ἐξερνώ.

Συνεξενέγκω, ἡ »συνεξενέεικα«. = συνεκφέρω.

Συνεξερέυθω (ἐρεῦθω). Συγκοκκινίζω, συνεκφλογίζω, ἡ φλογίζω. Ἰπποκρ. προγονιστ. 15.

Συνεξερευνάω, ὦ, ἡσώμαι (ἐρευνάω). Ὅμοῦ ἐξερευνῶ, ἐξετάζω. Πλάτ. Θεαίτ.

Συνεξερύω (ἐρύω). Συνεξιεύω.

Συνεξέρχομαι (ἐρχομαι, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξέρχομαι. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Συνεξετάζω, ἄτω (ἐξετάζω). Ὅμοῦ ἐξετάζω, δοκιμάζω· παθητ. συναριθμοῦμαι. Δημοσθ. »συνεξετάζεσθαι τινα«, συνεξιστοῦμαι, συγκρίνομαι μετὰ τινα, ἤτι.

Συνεξευπορέω, ὦ· ἐπιτατ. τοῦ, συνευπορέω· ἀμφ. Συνεξευπορίζω (εὐπορίζω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῃ πόρον εὐρίσκειν, βοηθῶ τινα εἰς καιρὸν ἀνάγκης, χορηγῶ, δίδω τὰ ἀναγκαῖα, ἐπικουρῶ. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Συνεξευρίσκω (εὐρίσκω, ἀνμλ.). Ὅμοῦ ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω.

Συνεξήγησμαι, οὔμαι, ἡσομαι (ἡέομαι). Ὁμοῦ ὁδηγῶ. ἔξω.
 Συνεξήμερόμαι, οὔμαι (ἡμερόμαι). Ὁμοῦ ἐξήμεροῦμαι, ἡμερος γίνομαι.
 Συνεξιδρόω, ὦ (ιδρόω). Ὁμοῦ ιδρόνω.
 Συνεξιόσω, ὦ (ἰσόω). Ὁμοῦ ἐξιόνω.
 Συνεξίσταμαι (ἰσστημι). Ὁμοῦ ἐξίσταμαι, ἐξέρχομαι, ἐξανίσταμαι εἰς μάχην. 2) Ὁμοῦ γίνομαι ἐκστατικός, ἔξω φρενῶν.
 Συνεξιχνεύω (ιχνεύω). Ὁμοῦ ἐξιχνεύω, ἰχνηλατῶ.
 Συνεξοδεύω (ὀδεύω). Ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἐξέρχομαι. Ἀθήν. »ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ».
 Συνεξόζω (ῥζω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐξόζω, παρομοίως ὅσμην ἐκπέμπω. Θεόφρ. περὶ ὅσμ.
 Συνεξοκέλλω (ὀκέλλω). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύτῃ ἐξοκέλλω. Πλούταρχ.
 Συνεξομοιόω, ὦ (ὁμοιόω). Ὁμοῦ ἐξομοιώνω, ἀλίκω παρόμοιον. Πλούταρχ. »οἱ μὲν οὖν κλάκες κλάμω, ὥσπερ ὀρνιθοθήραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιούντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται· ὅθεν
 Συνεξομοίωσις, εως, ἡ. Κοινὴ ἐξομοίωσις, παρομοίωσις.
 Συνεξοπλίζω (ὀπλίζω). Ὁμοῦ ἐξοπλίζω.
 Συνεξορθιάζω (ὀρθιάζω). Ὁμοῦ διεγείρω, διερεθίζω. Πλούταρχ. »φρόδον καὶ θέος συνεξορθιάζεινα· διεγείρειν, παραινέειν· ἄμφ.
 Συνεξορίζω (ὀρίζω). Ὁμοῦ ἐξορίζω, φέρω ἔξω τῶν συνόρων. Σχολ. Εὐρ. Φοιν.
 Συνεξορμάω, ὦ, ἡσω (ὀρμάω). Ὁμοῦ ὀρμῆν διεγείρω, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ. εἰς Φαβ. 2) οὐδετέρ. ὁμοῦ ἐξορμῶ, μεθ' ὀρμῆς ἐξέρχομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. »ὥς εἶδεν ὀρμωμένους συνεξορμᾶν εὐθύς, ἐξέβη μεθ' ὀρμῆς καὶ αὐτός. Οἰκονομ. »ἡ ὕλη πολλάκις ὑπὸ τῶν ὕδατων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῇ»· μεθ' ὀρμῆς ἐξέρχεται, φέρεται κατὰ τοῦ σίτου.
 Συνεξορούω· μέλ. κύτω (ὀρούω). Ὁμοῦ ἐκπιδῶ, ἡ ταχέως τρέχω.
 Συνεξορύσσω, Ἄττ. -ττω, ξω (ὀρύσσω). Ὁμοῦ ἐξορύττω, ἀνασκάπτω.
 Συνεξοστρακίζω, ἰσω (ὀστρακίζω). Ὁμοῦ ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ, συναποβάλλω, ἀπομακρύνω.
 Συνεξουρέω, ὦ, ἡσω (οὔρέω). Ὁμοῦ ἐξουρέω, ἐκβάλλω τὸ οὔρον.
 Συνεξυγραινῶ (ὕγραινω). Ὁμοῦ ἐξυγραινῶ, κάμνω ὑγρὸν καὶ μαλακόν.
 Συνεξωθῆω, ὦ (ὥθῶ, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐξωθῶ.
 Συνεξωρατίζω (ὠρατίζω). Στολίζω, καλλωπίζω ὁμοῦ. Εὐστάθ.
 Συνέορσις, ἡ· παρὰ Πλούταρχ. ἥθικ. Ἀρετ. ἀντὶ τοῦ, Συντολή, θλίψις, στένυσις· ἄμφ. ἔνθα ἄλλοι »συνεοργίσεις· ἡ »συνώσεις· ἀναγινώσκουσι.
 Συνεορτάζω (ἰορτάζω). Ἐορτάζω, πανηγυρίζω ὁμοῦ.
 Συνεορταστής, οὔ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐορτάζων. Πλάτ. Νομ. β'.
 Συνεοχμός, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ Συνοχμός, = συνοχή, σύνδεσμος (κλειδωσις). Τὸ μέρος ἔνθα συνεχεῖται καὶ συνδέεται ὁ τράχηλος μετ' τὴν κεφαλὴν.
 Ἰλ. Ε. »τὸν ῥ, ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῇ»· ἴδε ἔχμα.
 Συνεπάγω, ἀώω (ἀγῶ, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπάγω, φέρω· μέσ. ὁμοῦ φέρω, μετ' ἑμοῦ φέρω ὁμοῦ. Θεοκυδ.
 Συνεπαγώνίζομαι, ἰσμαι (ἀγωνίζομαι). Ὁμοῦ ἐπαγωνίζομαι, καὶ δεύτερον ἀγῶνα ἐπιχειρῶ. Πολύδ.

Συνεπάδω (ᾄδω). καὶ
 Συνεπαείδω (αἰείδω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ ἐπάδω, δι' ἐπώδης δέλω, γοητεύω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ.
 Συνεπαίνεω, ὦ, ἔσω, ἡσω (αἰνέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπαίνω, »ὅν οἱ θεοὶ ἐφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαίνει». Ἡρόδ. 2) συναίνω, συνομολογῶ, κρίνω εὐλογον.
 Συνέπαινος, ὁ, ἡ (ἐπαινος). Ὁ συνεπαίνων, »εἰ συνέπαινοι εἰσι τῷ πεπονημένῳ». Ἡρόδοτ. ἂν συναίνωσιν, ἂν τὸ κρίνωσιν εὐλογον καὶ αὐτοί.
 Συνεπαίρω (αἰρώ, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπαίρω, συνυψώνω. Ξενοφ. Ἰππ. »τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαίρει τὸν ἐαυτόν· ἂς συνυψώσῃ ἐν ταύτῃ καὶ τὸν ἐαυτόν· τοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συναλαύνω, συγκινῶ, ἐρεθίζω Ξεφ. Συμπ. »ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει (με)». Συνεπαίσθανομαι (αἰσθάνομαι, ἀνμ.). = συναισθάνομαι Γρηγ. Ναζ.
 Συνεπαίτιάομαι, ὦμαι (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ αἰτιῶμαι, συγκατηγορῶ.
 Συνεπαίω (αἰώω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπαίω, μεταφύω, κρέμαμαι.
 Συνεπαχολοῦθῶ (ἀχολοῦθῶ). Ὁμοῦ ἐπαχολοῦθῶ, συνακολουθῶ κατόπιν.
 Συνεπακτῆρ, ἥρος, ὁ (ἐπακτῆρ). = συγκνηγός.
 Συνεπαλαλάζω (ἀλαλάζω). Ὁμοῦ ἐπαλαλάζω, ἐκπέμπω πολεμικὸν ἀλαλαγμὸν.
 Συνεπαμύνω (ἀμύνω). Συμμοιῶ. Θεοκυδ.
 Συνεπανίστημι (ἰσστημι). Ὁμοῦ ἐπανίστημι, κάμνω ἐπανίστασθαι· μέσ. ὁμοῦ ἐπαναστάσης γίνομαι. Ἡρόδ.
 Συνεπανορθῶ, ὦ (ὀρθῶ). Ὁμοῦ ἐπανορθῶ, φέρω πάλιν εἰς τάξιν.
 Συνεπαπείρω (ἐπείρω). Ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζω· ἐπᾶνω εἰς τι. 2) μέσ. εἵμαι ἐπιστηριγμένος, μετὰ δοτ.
 Συνεπάπτομαι, ἰών. ἀντὶ, συνεφάπτομαι. Ἡρόδ.
 Συνεπαρῆγω (ἀρῆγω). Συμμοιῶ.
 Συνεπαρτύω (ἀρτύω). Ὁμοῦ ἀρτύω, ἀρτύνω.
 Συνεπαύξω, καί· Ἐπιγράμ. (αὐξάνω, ἀνμ.).
 Συνεπαυξάνω | Ὁμοῦ ἐπαυξάνω. 2) οὐδετέρ. αὐξάνω, μέγας γίνομαι, μεγαλύνω.
 Συνεπαφίημι (ἰφίημι, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἀφίω, ῥίπτω κατὰ τινος.
 Συνεπεγείρω (ἐγείρω, ἀνώμ.). Διεγείρω ὁμοῦ κατὰ τινος.
 Συνέπεια, ἡ (ἐπος). Συνέχεια στίχων ἢ λέξεων. Διον. Ἀλικ.
 Συνεπέγω (ἐπέγω). Ὁμοῦ βιάζω, θλίβω παθ. συναυξάνομαι, μεγαλύνω.
 Συνέπειμι (εἵμι). Ὁμοῦ συνεκστρατεύω, συνεφορμῶ. Θεοκυδ.
 Συνεπείσειμι (εἵμι). Ὁμοῦ κατόπιν, ἡ ἐξοπλίσω, ἡ ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος ἐμβαίνειν, εἰσέρχομαι. Ἀθήν. »συνεπεισόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφύροντο τοῖς ἐναντίοις».
 Συνεπισκυκλέω (κυκλέω). Ὁμοῦ κυκλέω, γυρίζω. Φωτ. βιβλιοθ.
 Συνεπισφέρομαι (φέρω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ὀπίσω ἑμαυτοῦ φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. »οἱ συνταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εὐόντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μάλλον, ἢ ζῶντες συνεπισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι»· φεύγοντες δηλαδὴ νὰ ἀκολουθήσῃ κατόπιν αὐτῶν ὁ βάρβαρος, τοῦτ' ἔστι, νὰ τὸν ἀγῆσσι νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Συνεπίνω (πίνω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἐξοπλίσω πίνω ἢ καταπίνω. Ἀνθολογ.

Συνεπεκτείνω (τείνω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπεκτείνω, παρκατείνω. Ἀρισταίν. »συνεπεκτείνουσα (μοί) τὴν τέρψιν».

Συνεπελαφρύνω (ἐλαφρύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἐλαφρύνω, ἁλμύνω ἐλαφρόν. Ἡρόδοτ.

Συνεπεμεβαίνω (βαίνω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπεμεβαίνω. Πολύδ. »τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχαίαις συνεπεμεβαίνειν», ἀντί τοῦ, ἐπ' ὠφελείᾳ χρῆσθαι.

Συνεπεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.). Εἰς τὸ φῶς ἐκθέτω, δεικνύω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ἄμφ.

Συνεπεπεριδῶ, πω (ἐριδῶ). Ὁμοῦ ἐπεριδῶ, στηριζῶ, ἐπακουμβίζω. 2) ἀμεταβ. ὁμοῦ ἐπεριδῶ ἐμχυντὸν, ἐπακουμβῶ, καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Πλούτ. εἰς Μάρκελ. »συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου», συνεπιστηριζῶς ἐαυτὸν εἰς τὴν ῥύμην τοῦ ἵππου.

Συνεπεριζῶ (ἐριζῶ). Ὁμοῦ ἐριζῶ, συναμιλλῶμαι.

Συνεπεσπύμην, ἰυν. ἄφρ. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ.

Συνεπευθύνω (εὐθύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἐπευθύνω, διοικῶ. Πλούταρχ. Ρώμ.

Συνεπευφημέω, ὦ (εὐφημέω). Ὁμοῦ ἐπευφημῶ, ἐπαινῶ. Διόδωρ.

Συνεπεύχομαι (εὐχομαι). Ὁμοῦ ἐπεύχομαι, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς.

Συνεπηγῆώ, ὦ (ἡγῆώ). Ὁμοῦ ἐπηγῶ, φωνάζω Ξενοφ. Κυρουπ. »ἐξηρχε παιᾶνα οἱ δὲ θεοσθεῶς πάντες συνεπήχεσαν μεγάλη φωνῇ». Δίων Κάστ. »ὁ οὐρανός, τὰ τε περίεξ οἰκοδομήματα φρικτῶδες τι συνεπήχεται», ἠχολόγησαν, ὁμοῦ ἀντήχησαν.

Συνεπιβαίνω (βαίνω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω, »συνεπιβαίνουσιν τοῦ ἄρματος». Λογγ. 2) μεταφορ. λαμβάνω μέρος, »μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει». Ἀτφών. μὴ λαβόντας μέρος εἰς τὸ ἐπιχειρήμα, εἰς τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς τὸν σκοπὸν των.

Συνεπιβάλλω (βάλλω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιβάλλω, ἐπιθέτω, ἐχθροῖς ἐμβάλλω, εἰσβάλλω. 2) οὐδετέρ. συμπέπτω. Πολύδ. »ὅσα δὲ συνεπιβάλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς», ὅσα συμπέπτουσιν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐγὼ γράφω. 3) μέσ. Λουκιαν. »συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου» συνεπιχειρῶ, βάλλω χεῖρα εἰς τὸ ἔργον.

Συνεπιβλάπτω (βλάπτω). Ὁμοῦ ἐπιβλάπτω, προξενῶ βλάβην. Ἀριστοτέλ.

Συνεπιβουλεύω (βουλεύω). Ὁμοῦ ἐπιβουλεύω.

Συνεπιγαυρόω, ὦ (γαυρόω). Συνεμψυχίνω, συνεγκαρδιόνω. Πλούταρχ.

Συνεπιγνώμην, ὁ (ἐπιγνώμην). Συμμάρτυρ. Ἰουστίν. Ἀπολογ.

Συνεπιγραφεύς, ὁ. Ὁς τις συνεπιγράφει.

Συνεπιγράφω, ψω (γράφω). Ὁμοῦ ἐπιγράφω, ἢ υπογράφω. Πλούταρχ. »δαίμονα καὶ τύχην (οἱ μεγάλοι) τοῖς κατορθώματι συνεπιγράφουσι» ἀποδίδουσι τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τὴν τύχην παρὰ Φίλωνι καὶ Κλήμεντι μετὰ δοτικ. »τοῖς ἐτέρων ἀμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι» μέρος ἔχειν ἢ λαμβάνειν.

Συνεπιδείκνυμι (δείκνυμι). Ὁμοῦ ἐπιδεικνύω.

Συνεπιδέω (δέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιδέω, συνδίδω, ἐπὶ πληγῶν.

Συνεπιδιμέω, ὦ (ἐπιδιμέω). Ὁμοῦ ἐπιδιμῶ, ταξιδεύω.

Συνεπιδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐπιδίδω, ἐθαλουσίως δίδω, προσφέρω. 2) οὐδετέρ. συναυξάνω.

Συνεπιδράσσομαι, ἄττ. -ττομαι (δράσσομαι). Συνεφέρωμαι. »συνεπιδράττομαι φθόνου» συνεπισύρω πρὸς ἐμαυτὸν τὸν φθόνον ἐκ Πολυβίου. ἔνθα γὰρ »προσπιδράττομαι», καίτα.

Συνεπιζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνμ.). Ὁμοῦ ζεύγω, συνδίδω. Ἀθην. »ἐταίρας τέσσαρας συνεπέζευξεν ὡς ἵππους», ὁμοῦ ἔζευξεν εἰς τὴν ἄμαξαν ὡς ἵππους.

Συνεπιζητέω (ζητέω). Ὁμοῦ ἐπιζητῶ, συνερευνῶ.

Συνεπιθειάζω (θειάζω). Συναποδίδω εἰς τοὺς θεοὺς. Πλούταρχ. εἰς Σύλ. »τὰ πραττόμενα συνεπιθειάζω» ἀποδίδω ὅσα ἐγίνοντο εἰς τινα θεῖαν προστασίαν καὶ συναρρωγὴν. ὁ αὐτὸς εἰς Καλλίμ. »ἐπιθειάζω», ἐπὶ πράξεως θρησκευτικῶν πραγμάτων.

Συνεπιθεωρέω, ὦ (θεωρέω). Ὁμοῦ ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω.

Συνεπιθήγω (θήγω). Ὁμοῦ ὀξύνω, ἀκονίζω, παροξύνω κατὰ τινας.

Συνεπιθορυβέω, ὦ (θορυβέω). Ὁμοῦ ἐπιθορυβῶ. Πλούταρχ.

Συνεπιθρηνέω, ὦ (θρηνέω). Ὁμοῦ ἐπιθρηνῶ, κλαίω.

Συνεπιθροψίς, εως, ἡ (θρῦπτω). Συνευφροσύνη, συμφιληδονία. Πλούταρχ.

Συνεπιθυμέω, ὦ (ἐπιθυμέω). Ὁμοῦ ἐπιθυμῶ. Ξενοφ. ὄθεν

Συνεπιθυμητής, οὗ δ. Ὁ δμοῦ ἐπιθυμῶν, συνεραστής. Πλάτ. Κλειτοφ.

Συνεπιψύσσω (ψύσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ καλῶ, διεγείρω τοὺς σκύλους. Πλούταρχ.

Συνεπιχέθημαι (ἔχθαι, ἀνμ.). Ὁμοῦ κάθημαι ἐπάνω.

Συνεπίκειμαι (κεῖμαι, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπικείμεαι, κεῖμαι ἐπὶ τῷ ὁμοῦ. Ἀριστοφ. Ἰππ.

Συνεπικεράννυμι (κεράννυμι, ἀνμ.). Ὁμοῦ προστέτι κερνῶ, μιγνύω, ἀνακατώνω.

Συνεπικλέω, ὦ, ἄσω (κλέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως συντρέβω. 2) εἰς συμπάθειαν καὶ οἶκτον παρακινῶ.

Συνεπικοσμέω, ὦ (κοσμέω). Ὁμοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω. Ξενοφ. Ἰέρ.

Συνεπικουρέω, ὦ (ἐπικουρέω). Ὁμοῦ ἐπικουρῶ, συντρέχω, συμβοηθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ.

Συνεπικουφίζω (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, βοηθῶ.

Συνεπικραδαίνω (κραδαίνω). Συνεπιστείω σφοδρῶς, συνταράσσω. Ξενοφ. Κυρη. »σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα ὅλα συνεπικραδαίνουσαι» ὁ Πολυδ. ἀντὶ τούτου ἔχει. »τῷ σεισμῷ τῆς οὐρᾶς, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνεαι».

Συνεπικρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ ἐπικρίνω. Λογγίν.

Συνεπικροτέω, ὦ (κροτέω). Ὁμοῦ ἐπικροτῶ, συνεπιθορυβῶ. Πλούταρχ.

Συνεπικρύπτω, ψω (κρύπτω). Ὁμοῦ ἐπικρύπτω, σκεπάζω, συγκαλύπτω.

Συνεπικύπτω (κύπτω). Ὁμοῦ ἐπικύπτω. ἄμφ.

Συνεπικυρόω, ὦ (κυρόω). Ὁμοῦ ἐπικυρόνω, συνεπιβεβαιώνω.

Συνεπικωμάζω (κοιμάζω). Ὁμοῦ ἐπικωμάζω, εἰς κῶμον ὑπάγω. Ἀθην.

Συνεπιλαμβάνω (λαμβάνω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἐπιλαμβάνω, πιάνω, κρατῶ ἰσχυρῶς, βοηθῶ. Ἡρόδ. συνήθως δὲ κατὰ μέσ. διάθεσ. μετὰ δοτικ. συναπτεῖσθαι, συμβοηθῶ καὶ γεν. πράγμ. »θεὸς αὐτοῖς συνεπείλαβετο τῆς σωτηρίας». Πολύδ. ὁ Θεὸς τοὺς ἐδοθήθητε νὰ λυτρωθῶσι, νὰ γλυτώσωσι.

Συνεπιλαμπρύνω (λαμπρύνω). Ὁμοῦ λαμπρύνω, ἐνδοξάζω, περίφημον ποίω. Πλούταρχ. »συνεπιλαμπρύνειν τὸ φρόνημα», κατὰ μέσ. διάθ. γίνωμαι λαμπρὸς, ἐνδοξος.

Συνεπιλέγομαι (λέγω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἀναγινώσκω ἐπιπολαίως. Ἡλιόδ.
 Συνεπιλείπω (λείπω). Ὁμοῦ ἐπιλείπω, ἔλλειψιν πάσῃ, ἢ μένῃ ὀπίσω. Ἰάμβλ. Πυθαγ. «τότε δὴ οὖν συνεπιλείπειν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην ἐπισταμένοις». Συνεπιλέκτες, εἶ, εὐν, θετ. τοῦ, ἐπιλέγω. Πρέπει νὰ εἴπητις ἢ νὰ προσθέσῃ. Εὐστάθ.
 Συνεπιλογίζομαι, ἰστομαι (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἐπιλογίζομαι, λογαριάζω. Εὐστάθ.
 Συνεπιμαρτύρω, ἢ ἐπιθεβαίνω. Πλούταρχ. ὅθεν
 Συνεπιμαρτύρησις, ἐπιθεβαίσεις. Ἀντωνέν.
 Συνεπιμειδιάω, ὦ, ἄσω (μειδιάω). Ὁμοῦ ἐπιμειδιάω, χαμογελάω.
 Συνεπιμελέομαι, οὔμαι, ἦσμαι (μέλομαι). Ὁμοῦ ἐπιμελούμαι. Πλάτ. ὅθεν
 Συνεπιμελητής, οὔ, ὁ. Ὁ συνεπιμελούμενος. Ξενοφ. Κουρουπ.
 Συνεπιμερίζω (μερίζω). Ὁμοῦ ἐπιμερίζω. Εὐστάθ.
 Συνεπιμετρέω, ὦ (μετρέω). Ὁμοῦ ἐπιμετρῶ, προσθέτω ὥς ἐπιμετρον ἢ διδω.
 Συνεπιμύγνυμι (μύγνυμι, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιμύγνυμι, προσθέτω εἰς τὸ μύγμα.
 Συνεπινεύω (νεύω). Ὁμοῦ ἐπινεύω, συναίνω, κλίνω, στρέφω. «ἔξ ὅλης τῆς ψυχῆς συνεπινεύων ταῖς ἡδοναῖς καὶ ὑπερσπόμενος». Πλούταρχ.
 Συνεπινηχόμαι, ἵομαι (νήχομαι). Συνεπικολουθῶ.
 Συνεπινοέω, ὦ (νοέω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπινοῶ.
 Συνεπιπορκέω, ὦ (πορκέω). Ὁμοῦ ἐπιπορκῶ.
 Συνεπιπλάσχω (πλάσχω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιπλάσχω, συμπλάττω. Πλούταρχ.
 Συνεπιπλέκω (πλέκω). Ὁμοῦ ἐπιπλέκω, συμπλέκω. Ἀνάλεκτ. «νεῦναι δὴ φησι συνεπιπλέκα». Συνεπιπλέω, πλεύτομαι (πλέω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιπλέω, υπάγω μετὰ τὸν πλοῖον κατὰ τινος.
 Συνεπιπονέω, ὦ (πονέω). Ὁμοῦ ἐπιπονῶ, συνεπιπόρομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. «τοῖς τοιοῦτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονῶν ἐθέλουσι». Συνεπιπρέπω (πρέπω). Ὁμοῦ ἐπιπρέπω, κλίσιν ἔχω εἰς τι.
 Συνεπιπρέω, ρεύτομαι (ρέω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιπρέω. Πλούταρχ.
 Συνεπιπρόννυμι (πρόννυμι, ἀνώνμ.). Ἐνδυναμόνω, βοηθῶ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ.
 Συνεπισημαίνομαι (σημαίνω). Ὁμοῦ σημεῖον δίδω εὐαρεστήσεως, δυσαρεστήσεως.
 Συνεπισκέπτομαι, φομαι (σκέπτομαι) = συνεπισκοπέω.
 Συνεπισκευάζω (σκευάζω). Συγχρόνως ἐπισκευάζω.
 Συνεπισκοπέω (σκοπέω). Ὁμοῦ ἐπισκοπῶ, ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω.
 Συνεπισκοπος, ὁ. Συνέφορος, συνεπιστάτης.
 Συνεπισκοτέω, ὦ (σκοτέω). Ὁμοῦ ἐπισκοτέω, σκοτίζω ἄμφ.
 Συνεπισκυθροπάζω (σκυθροπάζω). Ὁμοῦ ἐπισκυθροπάζω, εἶμαι σκυθροπῆς. Πλούταρχ.
 Συνεπισπάω, ὦ, ἄσω (σπάω). Ὁμοῦ ἐπισπάω, ἐφέλω, ἐπισύρω. Ξενοφ. Κυρουπ. «ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἀγούσα οὐ πάνυ δεσνὴ ἐστὶ συνεπισπᾶσθαι (τοὺς ἀνθρώπους)». Συνεπισπένδω (σπένδω). Ὁμοῦ ἐπισπένδω, ἀναγκάζω, συνεπιταχύνω. Ξενοφ.
 Συνεπισπῶμαι, = συνεπιταχύνω. Ξενοφ. Κυρουπ.
 Συνεπισπόμενος, μετοχ. ἄρ. β'. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ.

Συνεπισταμαί (ἐπισταμαι, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπισταμαι, ἤξεύρω, = σύνιδια. Ξενοφ. Ἑλλ.
 Συνεπιστάσις, ἡ (συνεφέστασις). Ἡ κοινὴς γινόμενη προσοχή.
 Συνεπιστάτω, ὦ (ἐπιστατέω). Ὁμοῦ ἐπιστατῶ.
 Συνεπιστάτω, ὦ, ἡμαρτ. ἀνώνμ. ἐκ τοῦ εὐκτικ. «συνεπιστατοῦ», ἐκ τῆς τοῦ Πλάτ. Πολ. ἀντὶ τοῦ, συνεπιστατέω.
 Συνεπιστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ ἐπιστέλλω. Λουκιαν.
 Συνεπιστενάζω (στενάζω). Ὁμοῦ ἐπιστενάζω, ἀναστενάζω.
 Συνεπιστένω, = συνεπιστενάζω. Πλούταρχ.
 Συνεπιστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ ἐπιστρέφω, ἐκστρατεύω κατὰ τινος.
 Συνεπιστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, ἐν ταῦτ' ἐπιστρέφω, γυρίζω. β'. τροπ. ὁμοῦ προσεκτικὸν ποιῶ, πρὸς ἑαυτὸν φέρω τινά. Πλούταρχ. Νουμ. «συνεπιστρέφουσα καὶ κατακοσμοῦσα τοὺς προστυγχάνοντας». 2) οὐδ' αὐτὴ. ἑαυτὸν ἐπιστρέφω, ἐπὶ τὸ αὐτὸ στρέφομαι. Πλούταρχ. αὐτόθ. «ἡς αἱ κεφαλαὶ καμπὰς ἔχουσιν, καὶ συνεπιστρέφουσιν τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλαις». ὁ αὐτὸς Συγχρίσις. Νουμ. «συνεπιστρέφονται τοῖς ἡθεσιν» μένιν εἰς τὰ αὐτὰ ἦθη.
 Συνεπιστροφός, ὁ, ἡ. Στροφῶ, γυλιεύμενος, συνεστραμμένος, συνεσφιγμένος, σπικτός καὶ δυνατός. Φίλοστρ. Σοφ.
 Συνεπισφάζω, ξω (σφάζω). Ὁμοῦ ἐπισφάζω. Παρθέν.
 Συνεπισχύω (ισχύω). Ὁμοῦ ἐπισχύω, συνάπτω τὰς δυνάμεις μου μετὰ τὰς ἄλλων τινος πρὸς τινα σκοπὸν, τὸν βοηθῶ. Ξενοφ. Απομν. «φίλος ἄντε τινὰ εὖ ποιῆσαι δέη, συνεπισχέει, ἄντε φόβος ταραττή, συμβοηθεῖα». Συνεπιτάττω, εἰς, ἡ. Τὸ συνεπιτείνειν. Ἰάμβλ. Πυθαγ.
 Συνεπιταχύνω (ταχύνω). Ὁμοῦ ἐπιταχύνω. Πλούταρχ.
 Συνεπιτείνω (τείνω). Ὁμοῦ ἐπιτείνω, τευτόνω, αὐξάνω. Πολύβ. «τὴν ὁργὴν συνεπιτείνειν». Συνεπιτελέω, ὦ (τελέω). Ὁμοῦ ἐπιτελέω, ἐκτελῶ, συνορροάζω. Ξενοφ. Ἀγρη. «εἰς τὰ Ἰακύνθια τὸν Παιάνα τῷ θεῷ συνεπιτελεῖα». Συνεπιτέμνω (τέμνω). Ὁμοῦ ἐπιτέμνω, συντέμνω. Εὐστάθ.
 Συνεπιτίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ ἡ ἐν ταῦτ' ἐπιθέτω μέτ. «συνεπιτίθεμαι» ὁμοῦ ἐπιτίθεμαι, συνεφορμῶ, συμπροσβάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. «εἰ θέλοιεν συνεπιθέσθαι, καθόλου δὲ, = συνεπιχειρῶν, ἐπιλαμβάνομαι. Πολύβ. «τοῖς καιροῖς τῇ ἀγνοίᾳ τινὸς συνεπιτίθεσθαι» μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὠφέλειαν τὸν καιρὸν, ἢ τὴν ἀμάθειάν τινος, διὰ νὰ συνεφορμῶσιν κατ' αὐτοῦ.
 Συνεπιτιμάω, ὦ (τιμάω). Ὁμοῦ ἐν ταῦτ' ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ ἢ τιμωρῶ. παρὰ Πλούταρχ. εἰς Λύσανδρ. 15. καίτοι, ἀντὶ τοῦ ἀπλουστεροῦ, «ἐπιτιμάω». Συνεπιτρέπω (τρέπω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιτρέπω, συγχωρῶ τὴν ἐπιστάσιν.
 Συνεπιτρέβω (τρέβω). Ὁμοῦ ἐπιτρέβω, διαφθείρω, ἀφανίζω. Ξενοφ. Ἀνάβ.
 Συνεπιτροπος, ὁ, ἡ. Ὁ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἐπιτροπος.
 Συνεπιτροχάζω (τροχάζω). Συνεπιτρέχω. Εὐσθ.
 Συνεπιτρώω, ὦ (τρώω). Ὁμοῦ ἐπιτρώω, μαρᾶν ὑπερῆρ' ἀνείων. ἴδε τυφῶν.
 Συνεπιφαίνομαι (φαίνω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι καὶ ἐγώ.
 Συνεπιφάσχω (φάσχω) = συνεπιφέρω.
 Συνεπιφέρω (φέρω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ἐπιφέρω, «συνεπιφέρειν τὰ ὅπλα» φέρω, λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὰ

ἄπλα κατά τινος »συνεπιφέρειν ὄνομα« ἐπονομάζω. Πλούταρχ. εἰς Πυμπ. 2 »τοῦτομα πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφέροντων« ὁμοῦ ἐπικαλούντων.

Συνεπιφεύγω (φεύγω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐπιφεύγω, καταφεύγω.

Συνεπίφημι (φημι, ἀνῶμ.). Συνομολογῶ, λέγω τὸ ναί, ὑπόσχομαι.

Συνεπιφθέγωμαί, ξομαι (φθέγωμαι). Ὁμοῦ ἐπιφθέγωμαι. Πλάτ.

Συνεπιφορτίζω (φορτίζω). Ὁμοῦ ἐπιφορτίζω. Πλούταρχ.

Συνεπιχειρέω, ὦ (ἐπιχειρέω). Ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, καταχειρῶ.

Συνεπιχειρονομέω, ὦ (χειρονομέω). Συνεπιφηρίζω, συνεπικυρῶ. Διοδώρ. παρεκθ. »τοῖς ἐκυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες« ἐπικυρῶντες τὰ παρανομήματα αὐτῶν εἰς τὸ συνέδριον διὰ βιαίας χειροτονίας.

Συνεπιχωρέω (χωρέω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῃ χωρέω. Ἐργμ.

Συνεπιψεύδομαι (ψεύδομαι). Ὁμοῦ ἐπιψεύδομαι, προστείψομαι. Δουκιαν.

Συνεπιψηφίζω (ψηφίζω). Ὁμοῦ ἐπιψηφίζω, δίδω τὴν ψήφον μου, συμφωνῶ.

Συνεπισκέλλω (δνέλλω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ φέρω τὸ πλοῦτον εἰς τὴν ξηρίαν, ἀράζω.

Συνέπομαι (ἐπι, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἔπομαι, συνακολουθῶ »τὸν δ' ὁ Δοατὺς εἶπετ' Ὀδυσεύς«. Θουκ. Κ. ἀντὶ συνεπέτετο, μετὰ δοτ. σπανιώτερον μετὰ γεν.

Συνεπόμενυμι (ὀμνυμι, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἔπομνυμι, ὀμνύω καὶ πάλιν. Ξενοφ. Ἀναβ. »ὀμνύω ὑμῖν θεούς, ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμενυμι μηδὲ εἰληφέναι«.

Συνεποπτεύω (ἐποπτεύω). Ὁμοῦ ἐποπτεύω, ἐπιθεωρῶ.

Συνεποτρύνω (ὀτρύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ ἐποτρύνω, παροξύνω, παραινῶ, ἐνθαρρύνω.

Συνεπούλωσις, εως, ἡ (οὐλώω). Ἡ κοινῶς γινόμενη ἐπούλωσις, ἥτοι ἐξάλειψις τῶν σημείων τῆς πληγῆς. Ἀριστοτέλ. προβλ.

Συνεπουρίζω, ἴσω (οὐρίζω). Ὁμοῦ ἐπουρίζω ἐπὶ αὐρίου ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ συμβοηθῆναι ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν. Ἀριστοτ. ζῶων ἱστορ. »διὰ τὸ πνεῦμα συνεπορίζειν« φυτῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ἐκπλέουσιν οἱ ἰχθύες.

Συνεπτυγμένως, ἐπὶρ. (συμπτύσσω). Ὁμοῦ διπλωμένως, συνεσταλμένως. Διονύσι. Ἀρεοπ. »τὸ ἐκείναις ἐνιαύσις καὶ συνεπτυγμένως θεωρηθῆναι ὅλον διὰ μᾶς (ὅλον μαζωμένον)· ἀντίκειται τῷ »ἡμῖν ἐν ποικίλῃ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν θεωρηθῆναι«.

Συνεπώζω (ἐπωάζω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ κάθημαι ἐπὶ τῶν ὄντων, κλωστῶ τὰ αὐτὰ.

Συνεπωθέω, ὦ (ώθω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἐπωθῶ, σπρώχνω.

Συνεραγίζω, ἴσω (ἐραγίζω). Συνάγω τοὺς ἐράνους, καὶ συνεισφέρω τὸν ἔρανόν μου καὶ καθόλου συλλέγω, συνάγω, συνεισφέρω »τὰς χρεῖας ἀλλήλοις« συνεσθηθῶντο εἰς τὰς χρεῖας τῶν. Ἀππιαν. »πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνεργισθέντων«. Φιλ. ἀντὶ τοῦ, συνενεχθέντων, συναχθέντων »σώματα κόσμοις ἐπιθετοῖς συνεργισθόμενα« διὰ ξένων σπληνισμῶν καλλοπιζόμενα. Διον. Ἀλικ. »ὁ ἥμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρασμένος« ἐκ συνδρομῆς πολλῶν ἀνθρώπων συμπληρούμενος.

Συνερανισμὸς, ὁ. Σύναξις, συνάθροισις πολλῶν πραγμάτων. Πλούταρχ.

Συνεραγιστής, οὗ, ὁ. Ὅστις συνάγει τοὺς ἐράνους.

Συνεραστής, οὗ, ὁ. Ὁ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἐραστής ὢν. Ξενοφ. συμπτ. »ἀγαθὸν αἰετοῦ τῇ πόλει συνεργαστὴς ὢν διατελεῖν«.

Συνεράω, ὦ (ἐράω, ἀνῶμ.). Ὁμοῦ ἀγαπῶ κ' ἐγὼ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. μέγα. »συνεράομαι τινα« ἀγαπῶ τινα ἀμοιβαίως, διότι καὶ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ.

Συνεράω, συρρέω. Συνεισφέρω, συνάγω· ἀπὸ τῶ ἀχρηστ. ἐράω.

Συνεργάζομαι, ἀτομαι (ἐργάζομαι). Ὁμοῦ ἐργάζομαι, συνεργῶ. Ξενοφ. 2) = ἐπεξεργάζομαι. Θουκυδ. »λίθοι ξυνεργασμένοι« ἐξεσμένοι, λείοι, ὁμαλοῖ.

Συνεργάθω ποιητ. ἀντὶ, συνείργω. Ἰλ. Ξ. »ὅσον συνεργάθων ἀκρῶν, ὅσον διάστημα περιεῖχον καὶ συνέκλειον τὰ ἀκρωτήρια.

Συνεργασίς, ἡ. Ἡ κοινῶς γινόμενη ἐργασία. 2) οἷός τις δημόσιος, δεσποτικῶν τόπων ἐπέχων· ὅπου πολλοὶ οὐλοὶ συνεργάζονται. Διοδώρ. Σικελ. Ergastulum. Λατίν. Zuchtthaus. Γερμαν.

Συνεραστής, οὗ, ὁ (= τῷ ἔπομν). Ξενοφ. 2) = ἐπεξεργάζομαι. Ὅστις συνεργάζεται τι μετ' ἄλλον τινά.

Συνεργατῆς, οὗ, ὁ ποιητ. ἀντὶ, συνεργάτης.

Συνεργάτης, ὡς, ἡ. Δηλ. τοῦ, συνεργάτης. Ἡ ὁμοῦ τὴν συνεργαζομένην.

Συνεργεῖς, ἡ, = συνεργία.

Συνεργεῖον, τό. Τόπος ὅπου πολλοὶ συνεργάζονται, ἐργαστήριον. Φιλοζ. Γλωσσ.

Συνεργέτης, οὗ, ὁ. Ἀνάλεκτ. ἔνθα τὰ χειρόγραφα »συνεργήτης« ἔχουσιν. = συνεργάτης.

Συνεργέω, ὦ, συνήργων (συνεργός). Συνεργάζομαι, συμπράττω. Ἠλιόδ. »τὸν ὁρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες« ὁμοῦ ἐνεργήσαντες εἰς τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν· παθητ. »οἱ συνεργούμενοι. Διον. Ἀρχ. οἱ συμβοηθοῦμενοι.

Συνέργημα, τό. Ἡ ὁμοῦ γινόμενη βοήθεια.

Συνεργητέος, ἐα, ἐόν. Δετ. τοῦ, συνεργέω.

Συνεργήτης, οὗ, ὁ. = συνεργάτης· ἀμφ.

Συνεργητικὸς, ἡ, ὢν (συνεργέω). Ὁ συνεργὸς, συμπράκτωρ, συμβοηθός. Ἀντανί.

Συνεργία, ἡ (συνεργός). = συνέργεια.

Συνέργιον, τό. = συνέργειον.

Συνεργολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὁ συνεργάτης.

Συνεργονέω (πενέω). Βοηθῶ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Συνεργὸς, ὁ, ἡ (ἐργον). Συμπράκτωρ, συμβοηθός. »τινὶ τινος«, καὶ »εἰς, καὶ πρὸς τι«. Ξενοφ. »συνεργὸς τῆς χρεῖας τοῦ φιλοπόνου« πρὸς χρῆσιν, διὰ τὴν χρεῖαν τοῦ φιλοπόνου. Πλούταρχ. 2) σύντεχνος, συντεχνίτης κατὰ τὴν ὑποτακτικὴν σημασίαν »σύνεργος« παροξυτόνως τινὲς γράφουσι· εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται »σύνεργον, τό« τὸ ἐργαλεῖον παντὸς τεχνίτου.

Συνέργων παλαιὸς τύπος τοῦ, συνείργω καὶ συνεργάθω. Συγκλείω, συνδέω, συνδεσμεῖω. Ὁδ. Μ.

Συνέρδω, ξω (ἐρδω, ἀνῶμ.). Συνεργῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Πηλ.

Συνερίδω, εἶτω (ἐρείδω). Συνθλίβω, ἢ συνωθῶ. Εὐριπ. »χίρας δεσμοῖς συνερισθέντες« ἔχοντες τὰς χεῖρας σφικτὰς συνδεδεμένας »τὸν τε στόμ' ἐρείται (χερσὶ)«. Ὁδ. Α. ἀρμόσαι, εὐπρεπείας χάριν. οὐδέτοι. συναρμόδι, συνενόημα.

Συνερίπτω (ἐρείπτω, ἀνμλ.). Κρημνίζω, διαφθείρω· παρ' Ἀλκιδᾶμ. »διαιτῶν καὶ συνερίπτειν τὴν τῶν ὀσμέων οικονομίαν«, ἀντὶ τοῦ, κατεδαφίζειν, κατακρημνίζειν.

Συνέρεϊσθεις, εως, ή (συνερεϊδω). Τό συνερεϊδεν.
Συνερειστικος, ή, όν (συνερεϊδω). Ο συνθλιβών,
συνέχων, συτηρίζων. Πλούταρχ.

Συνερεϊσσω (ερεϊσσω). Όμοϋ, έν ταϋτῇ κωπηλατώ.

Συνερετμέω, ώ, ήσω. = τῷ προηγμ.

Συνερεω. Ίων. μέλ. τοϋ, συνειπετν, άντι, συνερω.
Θέλω δημηλῆσει, συμφωνήσει, υπεραπιστῇ τινα·
μετά δοτικ.

Συνερίζω, ίσω (ερίζω). Όμοϋ ερίζω, φιλονεικῶ·
εις τήν συνήθειαν λέγεται μέσ. «συνερίζομαι».

Συνέριθος, ό, ή (ερίθος). Συνεργός· εξαίρετ. εις
οικίαν εργασίας.

Συνεριπόω (εριπόω). = συνεριπύω.

Συνερκτικος, ό (συνέργω). Επί ρητόρων οί
τινες συνδέουν επιτηδείως τὰς αποδείξεις. Αριστ.

Ίππ. «συνερκτικός γάρ έστι και περαντικός»· συ-
νάπτει τὰς υποδείξεις του ακριβῶς και οὕτως εξά-
γει συμπεράσματα.

Συνερξεις, εως, ή (συνέργω). Σύναψις, σύνδεσις,
συνάρκει. «γάμων σύνεργις»· ή γαμική συνάρκει.

Πλάτ. εις Τιμ. και άνευ του, «γάμωνα ό διά του
γάμου γινόμενος σύνδεσμος».

Συνέρομαι· απαρέμφ. συνέρεσθαι, ή κάλλιον
συνερέσθαι (ερόμαι, άνωμ.). Συνερωτώ. Ήσυχ.

Συνερπύζω (ερπύζω)· και

Συνέρπω (ερπω). Όμοϋ έρπω. Γλωσσ. Στερ.

Συνέρβρουν· παρατ. τού, συρβρέω.

Συνέρβρωγ· β'. παρακ. τοϋ, συρβήγνυμι· κατά
παθῆτ. σημασι.

Συνέρχομαι, ελεύομαι (ερχομαι, άνμλ.). Όμοϋ
ερχομαι. Θουκυδ. έ. «προσβείαι από τών πόλεων
ξυνήλθον»· από τών πόλεων εις ένα και τόν αϋτόν
τόπον συνήλθσαν. «συνέρχομαι εις βουλήν»· ερ-
χομαι κ' εγώ μετά τών άλλων «συνέρχεσθαι τινα».

= «ερχεσθαι σύν τινα». Σοφοκλ. «συνήλθε σία»·
άντι τοϋ, έλαβέ σε κοινωνόν τοϋ βουλευμκτος.

«εις λόγους συνέρχεσθαι»· συνομιλεῖν. Πλούταρχ.

Λύσανθ. και επί σαρκικής κοινωνίας και μίξεως.

Ξενοφ. Απομν. «γυναικῶν, αἷς συνελθόντες τεκνο-
ποιούμεθα»· και Σοφοκλ. Αλ. «επί τῷ σὸν λέχος
ξυνήλθον»· άντι, «οὐό ξυνήλθον εις τὸ λέχος»· ό
έστι συνεκοιμήθην· έτι δέ και επί μάχης. Ηρόδ.

«συνέρχεται δη έκάτερωθεν ό στρατός εις τὸ πε-
δίον»· συμμίνυνται, συναπαντάται, εις μάχην

ερχεται· και Θουκυδ. έ. «μάχη υπό αξιολογοτάτων
πόλεων ξυνελούσασα»· γενομένη υπό πόλεων συνελθου-
σῶν· μετά αἰτ. τοϋ τόπου.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερωτάω, ώ, ήτω (ερωτάω). Όμοϋ, έν ταϋτῇ
ερωτώ. 2) διά συλλογισμού άναίρω κυρίως εις
τὰς ερωτήσεις. Διογ. Λαέρτ. εις Στίλπ. «ἀρά γε
ή τοϋ Διός Αθηνά θεός, έστι; ναί· αϋτή δέ γε
οὐκ έστι Διός, αλλά Φειδιών· οὐκ άρα αϋτή θεός
έστινα. Σέξτος δέ ό Έμπειρ. μεταχειρίζεται τὸ,
«λόγον ερωτῆναι, και, «συνερωτῆναι, άντι τοϋ,
«συλλογισμόϋ χρῆσθαι», μεταχειρίζεσθαι συλλογι-
σμόν ερωτηματικόν· και, Δουκιαν. Ιστορ. «τὰ έγ-
κρίμια οὐκ αϋτολόγιστα μέν τοι, αλλά συνηρωτη-
μένα»· εις είδος ερωτηματικῶ συλλογισμοϋ έκ-
τεθειμένα.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

Συνερῶ· ίδε συνερέω.

ποταμῶν. Όδύτ. Κ. 2) συνήθ. τροπ. ή αντιληπτι-
κή και κριτική δύναμις του νοϋς, κατάληψις, κα-
τανόησις. 3) συνειδήσις, συνειδός. Εϋριπ. Όρέστ.

γ'. γνώσις τινός. Διόδ. Σικελ.

Συνεσκευασμένως· επίβ. ίδε συσκευάζω.

Συνεσκευασμένως· επίβ. (συνκιάζω). Συγκεκα-
λυμμένως, έκκεκασμένως, σκοτεινῶς. Χρυσόστ.

Συνεσπίπτω. = συνεισπίπτω.

Συνεσπόμην. = συνέπομαι.

Συνεσταλμένως· επίβ. (συστέλλω). Συντόμως,
επιτεταμένως, βραχείως.

Συνεστέον, δεκτ. τοϋ, συνειμι. Πρέπει να συνυ-
πάρχη. Πλάτ. Πρωταγ.

Συνεστηκότως· επίβ. (συνίστημι). Σταθερῶς,
επιμόνως. Αριστ. Πολ.

Συνεστίζεις, εως, ή. Συμβίωσις, συνευωχία.

Συνεστιζώ, ώ (εστιάζω). Συνίζω, φιλεύω τινα
εις τὸν οἶκόν μου· συνεστιάζομαι, ὤμαι, συνδιαί-
τῶμαι, συνευοχούμαι.

Συνεστή, ή (εστή). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ό (εστιάζω). Συνίζω, φιλεύω τινα
εις τὸν οἶκόν μου· συνεστιάζομαι, ὤμαι, συνδιαί-
τῶμαι, συνευοχούμαι.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

Συνεστίζω, ή (εστιάζω). Συνευωχία.

παθ. συνευάζομαι, συγχοιμῶμαι. Πίνδαρ. Πύθ.
 Ἡρόδοτ.
 Συνευνώω (ευνάω). = συνευνάζω.
 Συνευνέτης, ου ὁ· καὶ Ξηλκ. συνευνέτις, ιδος,
 ἡ (σύνευνος). Ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ευνὴν
 κοιμώμενος, σύγκοιτος, σύζυγος.
 Συνεύνη, ἡ, = συνευνέτις· ἄμφ.
 Συνεῦνομος, ὁ, ἡ, = σύνευνος. Ἠτύχ. Φώτ. καὶ Σουίδ.
 Συνευνομέομαι, οὔμαι (εὐνομέομαι). Ζῶ μετὰ
 τῶν ἄλλων εἰς εὐνομον πολιτείαν. Πλούτ.
 Σύνευνος, ὁ (ευνή). Μέτοχος τῆς ευνῆς, τῆς κλι-
 νῆς, σύζυγος. Πίνδ. Ὀλ.
 Συνεπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὁμοῦ εὐπαίδευ-
 τος· ἄμφιβ.
 Συνεπάσχω (πάσχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εὐπάσχω,
 συνευεργετοῦμαι.
 Συνεπορέω, ὦ (εὐπορέω). Βοηθῶ τινα μὲ τὸ
 ἔχειν μου, μὲ τὰ πλούτη μου, ντινία. Δημοσθ.
 Ἀντιφ. «πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων
 συνευπόρησε», ἔδωκεν ἐκ τῶν ἰδίων ὑπαρχόντων
 χρημάτων. παθ. ἔχω περιουσίαν, εἶμαι πλούσιος.
 Συνερίσκω (εὐρίσκω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εὐρίσκω.
 2) μίσ. συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι.
 Συνευσχημονέω, ὦ (εὐσχημονέω). Παρατηρῶ,
 φυλάττω τὴν εὐσχημοσύνην, τὴν εὐπρέπειαν. Πλούτ.
 «τὰ μέρη τοῦ σώματος συνευσχημονοῦντα τῇ κρί-
 σει», δὲν παρήλλαξε δηλαδὴ ἡ εὐσχημοσύνη τῶν
 μελῶν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως.
 Συνευτυχέω, ὦ (εὐτυχέω). Ὁμοῦ εὐτυχῶ.
 Συνευφημέω, ὦ (εὐφημέω). Μεταχειρίζομαι λό-
 γους, ἔχοντας καλὸν οἶον, ἡ ὁμοῦ σιωπῶ, διὰ νὰ
 μὴ προσφῶν κακὸν οἶον τοῦ λόγου. 2) μεταβ. συγ-
 χρώνως ἐπαινῶ.
 Συνευφράζομαι. Δίδω καλὴν συμβουλήν. ψευδ.
 ἀνάγκ. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ὅπου πρέπει νὰ γράφε-
 ται διαχωριστικῶς «τὸν εὐ φράζομαι».
 Συνευφραίνομαι (εὐφραίνομαι). Ὁμοῦ εὐ-
 φραίνομαι.
 Συνεύχομαι, ἔχομαι (εὐχομαι). Ὁμοῦ εὐχομαι.
 Δίων Κάσ. «συνεύχομαι τοῖς ἐξιοῦσι», μὲ καλὰς
 εὐχὰς συντροφεύω τοὺς ἀπερχομένους, εὐχομαι εἰς
 αὐτοὺς καλὸν κατευόδιον, κ.τ.τ.
 Συνευωχέω, ὦ (εὐωχέω). Ὁμοῦ φιλέω· μέτ.
 «συνευωχούμαι, ὁμοῦ εὐωχούμαι, συμποσιάζω».
 Συνεπάπτομαι, ἀπτομαι, ἰωνικ. συνεπάπτομαι
 (ἄπτοι). Ὁμοῦ ἐφάπτομαι, πιάνω, παραστέλω, συμ-
 βοηθῶ. Ἡρόδοτ. «ἐμεῦ πρότερον δεηθέντος βαρ-
 βαρικοῦ στρατεύματος συνεπάφασθαι». Πλούτ. εἰς
 Περικλ. «συνεπάπτομαι τοῦ ἔργου».
 Συνεφαρμόζω (ἀρμόζω). Ὁμοῦ ἐφαρμόζω.
 Συνεφεδρεύω (ἐφεδρεύω). Ὁμοῦ ὡς ἐφεδρος
 προσμένω διὰ νὰ ἐμβῶ εἰς τὸν ἀγῶνα. Πολύβ.
 Συνεφελκύω (ἐλκύνω) καὶ
 Συνεφέλω (ἐλκω). Ὁμοῦ ἐφέλω, σύρω.
 Συνεφέπομαι, ἀφρ. συνεφροπόην, ἰωνικ. συνε-
 πεσπόμην (ἐπομαι, ἀνώμλ.). = συνεπακολουθεῖν.
 Συνεφεθεύω (ἐφηθεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ἐφηθος, συ-
 νηλικιώτης.
 Συνέφηθος, ὁ, ἡ (ἐφηθος). Ὁ ὁμοῦ ἐφηθος, ὁ
 εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήθων ὢν.
 Συνεφρίζω (ἐφρίζω). Συγκάθημαι ἐπὶ τι.
 Συνεφιστήναι, = τῷ ἐπομ.
 Συνεφίστημι (ἱστημι). Ὁμοῦ στήνω, βάλλω τι
 ἐπὶ τι· ὅθεν συνεφροστώς, ὥτος, ὁ ὁ συνεπιστάτων
 συνεπιστάτης. Θουκδ. «Λακεδαιμονίαν δὲ οἱ ξε-
 ναγοὶ ἐκείνης πόλεως ξυνεφροστώντες ἡνάγκαζον εἰς

τὸ ἔργον», συνεπιστατοῦντες. 2) προσπακουμέ-
 νου τοῦ «ψυχήν», σημαίνει τὸ προσέχω· συνεπι-
 στάνειν τοὺς ἀναγινώσκοντας, κάμνω προσεκτι-
 κοὺς τοὺς ἀναγινώστας. Πολύβ. καὶ «ἐνιοὶ γὰρ οὐκ
 ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν
 λέγοντα», δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ
 ... 3) οὐδετ. παρατηρῶ. 4) ἀντὶ τοῦ, συνεπανί-
 σταμαι. Πράξ. Ἀποστόλ. «συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ'
 αὐτῶν».
 Συνεφορμάω (ὁρμάω). Ὁμοῦ ἐφορμάω.
 Συνέχεια, ἡ (συνεχής). Σειρὰ πραγμάτων τὸ ἐν
 κατόπιν τοῦ ἄλλου κειμένων, ἀλληλουχία, διάρκεια,
 ἐπιμονὴ μὲ κόπον. Δημ. «ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη
 καὶ ταλαιπωρία» «κατὰ συνέχειαν», κατὰ σειρὰν,
 ἀδιακόπως.
 Συνεχέως, ἐπὶ ῥ. ἰων. ἀντὶ, συνεχῶς. Ἡσιόδ. Θέογ.
 Συνεχῆς ἐός, ὁ, ἡ (συνέχῃ). Ὁ συνηγμένος, τοῦ
 ἐποίου τὰ μέρη συγκρατοῦνται πρὸς ἀλλήλα· κα-
 θόλου πυκνός, συχνός. 2) ἐπὶ χρόνου· διαρκής· τὸ
 οὐδέτ. συνεχῆς, = συνεχῶς, ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου.
 Ὁδ. «δύο νύκτας, δύο τ' ἡμέρας συνεχῆς αἰεὶ καί-
 μεθα», ὅπου τινὲς διὰ τὸ μέτρον φέλουσι νὰ γρά-
 ρεται «συνεχῆς», ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως.
 Συνεχθαίρω (ἐχθαίρω). Ὁμοῦ ἐχθραίω, μισῶ.
 Συνεχθαίρω (ἐχθαίρω). = συνεχθαίρω.
 Συνέχθω (ἐχθω, ἀνώμλ.). ποιητικ. ἀντὶ, συνε-
 χθαίρω.
 Συνεχίζω (συνεχής). Συνάπτω, συνδέω, ἐνώνω.
 Φιλόπον. εἰς Ἀριστοτ.
 Συνέχω, ξω (ἐχω, ἀνώμλ.). Συγκρατῶ, κρατῶ
 στερεῶς, στερεῶν. Ἰλ. «ὅθι ζυστήρος ὄχης χρού-
 σσει συνέχων». β') ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. γ') δια-
 τηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. δ') εἰς ἐμαυτὸν λαμ-
 βάνω, κατέχω· ὅθεν «τὸ συνέχων», τὸ συμπερι-
 λαμβάνων, τὸ ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν ὑπόθεσιν.
 ε') εἰλῶ, σφίγγω, στενοχωρῶ, βασιανίζω· «συνέ-
 χισθαι λύπη, φόβος, ἀθυμία, ὀργή, λιχνεῖα, ἀκρα-
 σία, βωμολοχία, λιμοῖ, δειψή», κ.τ.τ. ἐπὶ πάντων
 καὶ πνευματικῶν, καὶ σωματικῶν παθῶν, ἀπὸ τὰ
 ὁποῖα κυριεύεται τις· τὸ δὲ «συνέχων τοὺς γάμους»
 = τὸ ἐπείγειν τοὺς γάμους. Ἡσιόδ.
 Συνεψέω, = συνέψω.
 Συνεψιάω (ἐψιάωμαι). Συμπαίζω τὴν ἐψίαν. Παῦλ. Σιλ.
 Συνέψω, ψήσω (ἐψω, ἀνώμλ.). Ὁμοῦ ψήνω. Ἰππ.
 Συνέωρακα, παρακ. τοῦ, συνοράω.
 Συνέωσα, ἀφρ. ἂ τοῦ, συνοβέω.
 Συνηθάω (ἡθῶ). Ὁμοῦ ἡθάω, ζῶ, διέγω τὴν
 νεανικὴν μου ἡλικίαν. Ἀνακρ. Ὀδ.
 Συνηθολέω (ἡθολέω). = συμβάλλω, συναντῶ,
 συναπαντῶ· ὅθεν
 Συνηθολίη, ἡ, = συμβολή, συνάντησις. Ἀπολ-
 λων. Ἀργον.
 Συνηθως, ὁ, ἡ (ἡθῇ). Νέος συνηλικιώτης. Εὐριπ.
 Ἡρακλ.
 Συνηθώντος, ποιητ. ἰων. τοῦ, συνηθώντος.
 Συνηγέομαι, ἡσμαι (ἡγέομαι). Ὁμοῦ ἡγούμαι,
 ὁδηγῶ Διόδ. Σικ.
 Συνηγορεύω, ὦ (συνήγορος). = συναγορεύω. Τ-
 περασπίζομαι τὰ δίκαια τινος μετὰ δοτκ. Ἀρι-
 στοτ. Ῥητ. ὅθεν
 Συνηγόρημα, τό. Ἡ προστασία, υπεράσπισις,
 Δίων Κάσ.
 Συνηγόρεϊα, ἡ, = συνηγόρευσις.
 Συνηγόρεϊς, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς συνηγορίαν, ἡ εἰς
 συνηγορον ἀνέκων, «συνηγορικὸν, τὸ», ὁ εἰς τὸν
 συνηγορον διδόμενος μισθός. Αῤιστοφ. Σφήκ.

Συνήγορος, ὁ, ἡ (ἄγορά). Ὁ μετὰ τινος, ἡ ὑπὲρ τινος ὁμιλῶν, δικηγόρος, advocat· καὶ ὁ ἀντιδίκος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Συνήδεαται, ἡμαρτ, ἀντὶ τοῦ, συνηδέεσθε, ἰων. παρκα. ὁ ἐστί, συνηδέεσθε, ὑπερσυντ. ἐκ τοῦ, συνήδεα, ἀντὶ συνειδεῖν, ἐκ τοῦ, συνείδω. Ἡρόδ.

Συνήδομαι, μέλ. συνησθίστομαι. ἄορ. συνήσθην (ἡσθαι). Συνευραίνομαι, συγχαίρω.

Συνήδυνω (ἡδύνω). Εὐραίνω, φαίνομαι ἀρεστὸς εἰς τοὺς φίλους. Ἀριστοτλ. Νικομ. 2) καρυκεύω, νοστιμιζῶ. Πλούτ. «τὸν ἄτονον ὁ ἄλς συνηδύνει».

Συνήθεια, ἡ (συνήθης). Συγκατοικία, συντροφία. Αἰλικ. ζῶων ἱστορ. 2) συνουσία. Ξενοφ. Κυρουπαίδ. «ληθρεῖς ἐρωτι τῆς γυναικὸς, ἡναγκάσθη προσενεγκὴν λόγους αὐτῇ περὶ συνηθείας». 3) συμποσιον. Πολύβ. 4) ἔθος, χρήσις πολλῶν ἀνθρώπων, κοινὴ πράγματός τινος παραδοχὴ· Πλάτ. Θαιάτ. «ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων». 5) πληθ. — καταμῆνια, κοινῶς τὰ συνηθία.

Συνήθης, ες, γεν. εος· συνηρ. οὐς· γενικ. πληθ. συνηθέν, συνηρ. συνήθων (ἡθος). Σύνοικος, συγκατοικος. 2) δημοθής, δημοδότητος· καὶ ἐντεῦθεν, φίλος, οἰκετός, γνώριμος, «συνήθεις ἀλλήλοισιν»· Ἡσίοδ. Θεογ. 3) συνητισμένος, γνωστός, κοινός· ἐπίρρ. συνήθως, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

Συνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ συνακοῦν «τὸν κρασπεδίτην τῷ κορηφαίῳ συνηκοῦν ἔχειν», ὥστε νὰ θύναται εἰς τὸν χορὸν ὁ ἔσχατος νὰ ἀκούῃ τὸν κορυφαίον. Πλούτ. προδλ. συμπ. «συνήκοος γενομένη», ἥτις μετὰ τῶν ἄλλων ἤκουσε. Πλούταρχ. συνήθ. μετὰ γεν.

Συνήκω (ἤκω). Συνέρχομαι, ἐνοῦμαι. Ξενοφ. 2) συστέλλομαι, συμμαζόνομαι. Ἀριστοτ. «συνήκειν εἰς στενόν».

Συνήλικιότης, ου, ὁ (ἡλικιότης)· καὶ Συνήλικος, ὁ, ἡ (ἡλικίος). — συνηλίζει.

Συνήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλιξ). Ὁ τῶν αὐτῆν ἡλικίαν ἔχων, συνόμηλιξ ἢ συνομήλικος· συνήθως δὲ μέτοχος τῆς αὐτῆς παιδείας, εὐπροσόνης, παιδείας. κ.τ.τ.

Συνήλω, ὦ (ἡλῶ). Συγκαρφώνω. Γλωσσ. Στεφ.

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἐρχομαι). Ὁ μὲ ἄλλον ὑπάγων, ἐρχόμενος· ἴδε σύγκλυς. Νόν.

Συνήλυσις, ἡ, καὶ

Συνήλυσις, εως, ἡ. Συνέλευσις, σύναξις. Ἀνθολγ.

Συνήλωσις, εως, ἡ (συνήλῶ). Συγκάρφωσις.

Γλωσσ. Στεφ.

Συνημερεύεις, εως, ἡ (συνημερεύω). Τὸ συνημερεῖν.

Συνημερευτής, οὔ, ὁ. Ὁ συνημερεύων.

Συνημερεύω (ἡμερεύω). Διάγω, περνώ τὴν ἡμέραν μετὰ τινος· καθήμερινός· συναναστρέφομαι, — συνδημερεύω. Ξενοφ. Ἀπομν.

Συνημερῶ, ὦ (ἡμερῶ). Ὁμοῦ ἡμερώνω.

Συνημμένους, η, ον (συνάπτω)· «τὸ συνημμένον», ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς ἢ ὑποθετικὴ πρότασις.

Συνημμένως, ἐπίρρ. (συνάπτω) Συνδεδεμένως, συνηνωμένως.

Συνημοσύνη, ἡ. Συνάφεια, σύνδεσμος, συγγένεια. Ἀπολλων. 2) συνθήκη, ὑπόσχεσις. Ἰλ. «Ἐκτορ, μή μοι, ἄλσπε συνημοσύνας ἀγόρευε»· μὴ περὶ συνθηκῶν διαλέγου.

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ (συνήμι). Συνδεδεμένος, συνηνωμένος, σύνδικος, συγκατοικος. Ἀπολλών. Ἀργ. «δέχθαι συνημονας». 2) συνήθης, ἐταῖρος, ὁμοθής.

Συνήνεγκα, ἰωνικ. συνήνεικα, ἄορ. ἄ. τοῦ, συμφέρει.

Συνήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ τόσον ἐρημητικὸς ὥς ἄνεμος· ἄμφ.

Συνήνεσχος, ὦ (ἡνεσχος). Ὁμοῦ κρατῶ τοὺς χαλινούς, διοικῶ τοὺς ἵππους, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διοικῶ.

Συνήορος, ὁ, ἡ· ἰωνικ. — συνάορος (ἡείρω). Συνηνωμένος, στερεῶ συνδεδεμένος· μετὰ ὁστ. Ὁδ. «φάρμιξ, θαίτῃ συνήορος», ἡ μὲ τὸ συμποσιον συνδεδεμένη λύρα, ἡ σύντροφος τοῦ συμποσίου· ἐξαιρ. συνεξυγμένος, ὑπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγόν. τροπικ. ἐπὶ γάμου, ὁ σύζυγος, ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνὴ· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθός, κτλ. ἐκ τούτου κατὰ συναίρ. γίνεται τὸ, συναίρως.

Συνήπεροπέυω (ἡπεροπέυω). Ὁμοῦ ἀπατῶ. Ἀριστοφ.

Συνήρετης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὁ συγκοπηλάτης, συνηρητής, συμβοηθός.

Συνήρετμέω, ὦ (ἐρετμός). Συγκοπηλατῶ, καί, συνεργῶ.

Συνήρεφει, ἡ (συνηρεφής). Ἡ πυκνὴ στέγασις καὶ ἐπισκίασις τῶν δένδρων· Ἀπικαν.

Συνήρεφώ, ὦ. Στεγάζω, σκιάζω, ἐπισκιάζω· ἐπὶ δένδρων, τὰ ὅποια ἐπισκιάζουσιν τόπον τινα μὲ τοὺς κλάδους των, ἡ μετὰ φύλλα των. Θεόφρ. μεταφρ. «ὦλθος αὐτοῖς συνηρεφὴ φρένας». Εὐριπ.

Συνήρεφής, εος, ὁ, ἡ (ἐρέφω). Ὁ ἐστεγασμένος, ἐπεσκιασμένος, πεπυκνωμένος ὑπὸ δένδρων, πυκνός, δασύς.

Συνήρεφει, ἡ, — συνηρέφεια.

Συνήρημένως, ἐπίρρ. (συναίρῳ). Συνεσταλμένως, συμμαζωμένως.

Συνήρως, ὁ, ἡ (ἄρω). Συνηρμοςμένος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. «ῥατὰ συνήρως», συνημμένην, συνηρμοςμένην· ὁ Ἡσυχ. «συνήρως» διὰ τοῦ, σύσκιον· ἄρα ἀντὶ τοῦ, συνηρεφής· ὡς καὶ τὸ, «κατήρης φύλλοις», ἀντὶ τοῦ, κατηρεφής. Νίκανδρ.

Συνήριθμος, ὁ, ἡ ποιητ. — συνάριθμος. ἱσάριθμος· οὗς Ἀἰδῶα συνηρίθους ἤρπασεν ἡμερα, ἀντὶ τοῦ, ἱσάριθμους. Ἀνάκτ.

Συνήρμοςμένως, ἐπίρρ. (συναρμόζω). Ἀρμοδίως, προσφῶς κ.τ.τ.

Συνήσθησις, εως, ἡ (συνήσθαι). Τὸ συγχαίρειν, συνευφροσύνη. Ἀπικαν. Ἐμφ. ἄμφ.

Συνήσκημένως, ἐπίρρ. (συνασκέω). Καλλωπισμένως, ἐστολισμένως.

Συνήσσωμαι, ἄορ. Ἀττ. — ττάσμαι (ἡσάσμαι). Ὁμοῦ ἡττώμαι τὸ ἐνεργ. συνησάω. Ἀττ. — ττάω, εἶναι σπάνιον.

Συνήχέω, ὦ (ἡχέω). Ὁμοῦ ἡχῶ, ἡ ἀντηχῶ. ὁθεν συνηχῆσις, εως, ἡ. Τὸ συνηχεῖν.

Συνήωρος, ορος, ὁ, ἡ, — συνήορος. Εὐνάπ.

Συνήακείω, ὦ, ἡ (ἡακείω). Ὁμοῦ, πλητόν καθῆμαι· ἐκ τοῦ

Συνήακος, ὁ, ἡ (ἡακος). Σύνεδρος, σύνθρονος· ποιητικ.

Συνήαλω, ψω (ἡαλω). Συνθερμαίνω. Λίσχυλ. Προμ. τροπ. διὰ κολακευτικῶν λόγων ὑπατάω.

Συνήαμείω, ὦ (ἡαμείω). Ὁμοῦ θαμβῶν.

Συνήανειν, ἀπαρέμ. ἄορ. β'. τοῦ, συνθησκα.

Συνήαπτω, ψω (ἡαπτω). Συνεπαιφίζω.

Συνήαμάζω, ἄσω (ἡαμάζω). Θαυμάζω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συνήεάζω (ἡεάζω). Ὁμοῦ ἐνθεάζω· εἶμαι εἰς ἐνθουσιασμὸν ὥς καὶ ἄλλοι. Διόδωρ. Σικελ. παράβλ. ἐνθεάζω.

Συνήεάομαι, ἄσομαι (ἡεάομαι, ἡμλ.). Θεω-

ρῶ, παρατηρῶ, ὅταν ὁλοι ὁμοῦ θεωρῶσι τι κα-
θόλου, ἀκριβῶς βλέπω, κυττάζω· ὁθεν
Συνθεατῆς, οὗ, ὁ. Ὁμοῦ με ἄλλον βλέπων, πα-
ρατηρῶν τι.
Συνθεατρίξ, ἡ, θηλ. τοῦ, συνθεατῆς. 2) ἡ
με ἄλλους εἰς τὸ θεάτρον ᾤσασα, ἡ παίζουσα.
Προκοπ. ἀνέκδ.
Συνθεῖξ, ἡ (θεῖος). Ἡ ὁμοῦ θεότης. Ἐκκλ.
Συγγορ.
Συνθειάζω, = συνθεάζω.
Συνθεῖλω (θεῖλω, ἀνμλ.), = συνεθέλω. Ὁμοῦ
θεῖλω, συμφωνῶ. Αἰνέας Τακτ. «ὅς περ συνθέλει
τῇ ἐπαναστάσει», συνεφώνει, συνέστεργε.
Σύνθεμα, τὸ, ποιητ. = σύνθημα· καὶ εἰς τοὺς
μεταγεν. πεζογράφ. τὸ συντεθειμένον, συγκεί-
μενον, ἢ συμπεφωνημένον, ὠριτμένον. ὁ Ἡσύχ.
ἐρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, δραματούργημα, καὶ
σύμβλημα.
Σύνθεο, ἐπικ. προστακτ. μέσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ,
σύνθετο, σύνθου· ἐκ τοῦ, συντίθημι. Πρότεχε, κατὰ
νοῦν λάμβανε. Ὁμηρ.
Συνθεολογέω, ὦ (θεολογέω). Μετὰ τῶν θεῶν
συναριθμῶ. 2) περὶ θεολογίας ὁμιλῶ μετὰ τινος.
Συνθεραπείω (θεραπεύω). Ὁμοῦ θεραπεύω,
ιατροῦμαι, ἡ τιμῶ. Ἰάμβλ.
Συνθερίζω, ἰσώ (θερίζω). Ὁμοῦ θερίζω. Ἀρισ-
τοφ. Ἀχαρν.
Συνθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω,
διαθερμαίνω· «δύναμις συνθερμαντική». Γαλ. ἡ
διαθερμαίνουσα.
Συνθεσίς, ἡ (συντίθημι). Συνθήκη, συμφωνία.
Ἰλ. Β' «ποῦ δὴ συνθεσίου τε καὶ ὀρκία βήσεται
ἡμῖν»; ὅπου νόησε «τὰς ὁρισμένας συμφωνίας»,
τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδ. «τὰς διακειμένας, ὀνομάζειν»
ἀλλ' ἐν Ε. «ἐλήθητο συνθεσίων» τὸ, συνθεσίου,
σημαίνει, «τὰς φιλικὰς παραινέσεις» εἰς τοὺς
μεταγεν. δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, στοίχημα.
Σύνθεσις, εὖως, ἡ (συντίθημι). Ἡ ὁμοῦ κατὰ τά-
ξιν ἐνωσις· ὅθεν α) θέτις τῶν λέξεων κατὰ τοὺς
κανόνας τῆς Ῥητορικῆς. Λατ. compositio, Γαλλ.
composition. β) ἡ λογικὴ καὶ μαθηματικὴ σύν-
θεσις, ἀντίθ. τοῦ, ἀνάλυσις. γ) παρὰ Γραμματικῆς
σύνταξις τῶν τοῦ λόγου μερῶν. δ) τροπικ. ὡς τὸ,
συνθεσία, συνθήκη, συμβέβησις, συμφωνία. Πίνδ.
Πύθ. «σύνθεσιν ταύτην ἐπαυγίσαντες». ε) πᾶσα
μίξις καὶ ἐνωσις διαφόρων ἱατρικῶν ἢ ἀρωμά-
των. Θεόφρ. «τὰς συνθέσεις ποιοῦσιν ἐκ τῶν ἀ-
ρωμάτων, φραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες εἰς ταῦτ'
κλείουσιν εἰς κιβώτιον». ζ) οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι
«Synthesin», καὶ τὸ ἱματοφυλάκιον, καὶ ἐλαφρόν
τι καὶ κοινὸν φόρεμα εἰς τὸν οἶκον φοροῦμενον.
Συνθετέος, ἐξ, ἐόν, θετ. τοῦ, συντίθημι. Πρέπει
νὰ συνθέσῃ τις.
Συνθετής, οὗ, ὁ (συντίθημι). Ὁποῖος συνθέτει·
«ὀνομάτων συνθέτης» ὡς καὶ τὸ «σύνθεσις»
λόγος σύνθεσις, = πεζογράφος, συγγραφεὺς·
ἀντίθ. τοῦ, ποιητής. Παυσαν.
Συνθετίξω. Συναρμόζω, συνθέντω.
Συνθετικὸς, ἡ, ὄν (σύνθεσις). Ὁ εἰς σύνταξιν
καὶ καλλωπισμὸν ἀνήκων.
Σύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Συντεθειμένος, συγ-
κείμενος ἐκ πολλῶν. Ξενοφ. Κυρουπ. 2) πεποιη-
μένος, πλαστός, ψευδής. Αἰσχύλ. Πραμ. «λόγος σύν-
θετος». 3) τροπικ. συμφωνημένος, κατὰ συμφωνίαν,
ἐκ συνθέτου· κατὰ τὴν συμφωνίαν, καθὼς ἐ-
συμφωνήθη. Ἡρόδ. περὶ βλ. σύνθημα.

Συνθετὸς, ἡ, ὄν. Ὅτι δύναιται νὰ συνταθῇ. 2) κατὰ
συνθήκην· «ὄνομα ἐστὶ φωνὴ συνθετῆ». Ἀρισ. ποιητ.
Συνθέω, θεύσομαι (θεῖω, ἀνμλ.). Συντρέχω
«τὰ τοῦ χαλινοῦ χαλεπῶς διατρέχει καὶ συνθέει»
Ξενοφ. Ἱππ. τὰ μέρη τοῦ χαλινοῦ δυσκόλως πρὸς
ἄλληλα συντρέφονται εἰς τοὺς ἄρμους τῶν, ἐκβα-
λουν ἀπὸ τὰς συναρμογὰς τῶν· ὅ ἐστι, εἶναι· σφι-
κτὰ συννηωμένα, συντρέχουσι. 3) Ὁδ. Υ. «οὐχ»
ἡμῖν συνθεύσεται ἡ βουλὴ· ἀντὶ τοῦ, ἀποβήσε-
ται, εὐτυχῇ ἡ καλὴν ἐκβασιν ἔχειν.
Συνθεωρέω, ὦ (θεωρέω). Ὁμοῦ θεωρῶ, καθόλου
δὲ, παρατηρῶ ἀκριβῶς.
Συνθεωρὸς, ὁ (θεωρῶς). Ὁ συμπερθευτής.
Πολύδ.
Συνθῆγω (θήγω). Ὁμοῦ θήγω, ἀκονῶ, ἐρεθίζω,
ἐνθαβρύνω· παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. «συνθήγειν ὀργῇ
φρένας» διὰ τοῦ θυμοῦ ἐξαγριαίνειν τὴν ψυχὴν.
Συνθήκη, ἡ (συντίθημι). = Σύνθεσις. 2) ἑμπορικὴ
σύνθεσις, τεχνικὴ ἔκφρασις. Λουκιαν. πῶς δαί ἴστορ.
γράφ. «καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὖ·
κράτω καὶ μέση χρηστέον· οὔτε ἄγαν ἀριστάντα
καὶ ἀπαρτύντα (τραχὺ, γὰρ), οὔτε ῥυθμῶ παρ'
ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ συνάπτονται. Εὐνάπ.
3) συμφωνία, ὁμολογία ἑγγράφου. Pecte traité
de paix Γαλλ. Trattato Ἰταλ. ἔτι δὲ καὶ
τὰ βιβλία, ὅπου εἶναι γεγραμμένα αἱ συν-
θήκαι. Δημοσθ. «συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς συν-
θήκας ἐνταυθὶ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου» ὁθεν
Συνθηκοποιέομαι (ποιέω). Κάμνω συνθήκην.
Συνθηκοφύλαξ, ἀκοί, ὁ. Ὁ τῆς συνθήκης
φύλαξ. Γιώστο. Στεφ.
Σύνθημα, τὸ (συντίθημι). Πᾶν τὸ συμφωνημέ-
νον, σημεινόν, λέξις, χαρακτηριστὴς γραμμάτων κ. τ. λ.
(Γαλλ. Signal mot d'ordre chiffre) «ὡς εὐγενείας
ἐστὶ σύνθημα παρὰ βαρβάρους τὸ στίξεσθαι»·
Σεξτ. Πύρ. παρεγγύα ὁ Κύριος σύνθημα, Ζεὺς
σύμμαχος καὶ ἡγεμὼν. Ξενοφ. Κυρ. Π. καὶ
«συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα καὶ δηλοῦν τοῖς
συνθεμένοις, προειδοῖσι δὲ τὰ πράγματα. Πλάτ.
Κρατ. ἐν γένει πάντα συμφωνία, κοινωνία. Τί γὰρ
ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία; ἀντὶ τοῦ, τί κοι-
νὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρία; Ἀθῆν.
Συνθηματίας, αἶα, αἶον. Συμφωνημένος· ὅσπερ
φανοὶ συνθηματιαῖοι». Ἀριστοφ. Θεσμφο. παραγ-
γελμένοι εἰς τὸν τεχνίτην, μὲ συμφωνημένην τιμὴν.
Συνθηματίξω, ἰσώ (σύνθημα). Νικήτ. «ἡ σάλπιγξ συνθηματίζει
τὸ ἀνακλητικόν»· δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐπιστρο-
φῆς. μεσ. συνθηματίζομαι, συνθήκην, καὶ συμφω-
νίαν ποιοῦμαι· οὗ αὐτός.
Συνθηματικὸς, ἡ, ὄν (σύνθημα). Ἐπιστο-
λαὶ συνθηματικαί· αἱ διὰ σημείων καὶ χαρα-
κτῆρων ἀλληγορικῶν γραμμέναι· «συνθηματικὰς
γράφειν» διὰ σημείων ἀλληγορικῶν. Πολύδ. «καὶ
παρ' αὐτῆκα τῇ Ἀθῆνῃ συνθέτες τὰς πρὸς τὸν
Ἀχαιοὺ ἐπιστολὰς, γεγραμμένους συνθηματικῶς,
καθόπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν, ὥστε τὸν
κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γινῶναι
μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων» ὡς τὸ Γαλ.
écire en chiffre.
Συνθηματίων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, σύνθημα.
Συνθηρωτής, οὗ, ὁ. Ὁμοῦ θερωτής, συγκυ-
νηγός. Ξενοφ. Κυρουπ. = σύνθηρος.
Συνθηρῶ, καὶ συνθηράομαι (θηράω). Ὁμοῦ
θερῶν, συνηνῶ. 2) χεῖρες συνθηράμεναι·
συνδεσμέναι. Σοφκλ. Φιλοκ.

Συνθηρευτής, οὗ, ὁ = συνθηρατής.
 Συνθηρεύω (θηρεύω). = συνθηράω.
 Συνθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). = συνθηρατής.
 Συνθίσσας (θιασσεύω). Τὸν Θίασον συνεορτάζω.
 Συνθίσσάτω, ου, ὁ (θιασώτης). Σύντροφος
 εἰς τὸν Θίασον ὁ Ἀριστοφάνης κωμικῶς εἶπε
 καὶ, «συνθισσώτης τοῦ ληρεῖνα».
 Συνθιγγάνω (θιγγάνω). Ὁμοῦ ἐγγίζω. ἄμφ.
 Συνθλάω, ὦ, ἄσω (θλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω,
 συντρίβω.
 Συνθλίβω, ψω (θλίβω). = συνθλάω.
 Συνθλίψις, εως, ἡ. Συμπιέσις. 2) Γραμματ. τὸ
 συναναγκάζειν καὶ συμβιάζειν τὰς προθέσεις, ὅσων
 τὸ παρ' Ὁμήρ. ὑπὲρ ἐκ θανάτου φέρονται.
 Λογγύν. 1.
 Συνθνήσκω (θνήσκω, ἀνώνμ.). = συναποθνήσκω.
 Εὐριπ. Ὀρέστ. 1580.
 Συνθνήστωρ, ορος, ὁ (θινάτωρ). = σύνδει-
 πνος. Εὐρ. Ἠλ.
 Συνθοῖνος, ὁ, ἡ (θοῖνη). = σύνδειπνος. ὁ
 σχηματισμός· «συνθοῖνις» ἀμφιβ.
 Συνθολόω (θολόω). Ὁμοῦ θολῶναι τροπ. σκο-
 πίζω, συγχύζω, λυπῶ. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.
 Συνθορυβέω (θορυβέω). Ὁμοῦ θορυβῶ· ἐξαίρ.
 συνευφραίνω, χειροκροτῶ.
 Συνθράνω, ὦ (θρανόω). Συντρίβω. Εὐριπ. Βάκχ.
 ὁ Πύθχ. «συνθεράννεται, συμπίπτει»· ἔχει.
 Συνθραύω (θραύω). Συντρίβω. Εὐριπ. Ὀρ. «ἡ
 τῶδε θρηγῶ κράτα συνθραύσω σέθενα». Ξενοφ.
 Ἀγ. υδράτα συνθεραυσμένα, συντετριμμένα.
 Συνθρηνέω, ὦ (θρηνέω). Ὁμοῦ θρηνῶ, κλαίω.
 Συνθρηγνός, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἡ ἐν ταύτῃ θρηγνών.
 Συνθρίζω (θρίζω). ἀντί, συνθερίζω.
 Συνθρόησις, εως, ἡ (θροέω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν
 ὁμοῦ γινομένη θρόησις, ἀνησυχία, ἀμηχανία.
 Σέξτ. Εἰμπ.
 Συνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁμόθρονος, συγ-
 κάθεδος.
 Συνθροός, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοῦ ἡχῶν, σύμ-
 φωνος· «σύνθροος ἡχώ» ἡ συνηχούσα ἡχώ.
 Συνθρύπτω, ψω (θρύπτω, ἀνμλ.). Συντρίβω,
 ἡ καταμαλακύνω. μεταφορ. ἐκθυλίνω.
 Συνθυμέω, ὦ (θυμός). Εἶμαι ὁμόθυμος, καὶ
 ὁμόψυχος.
 Συνθυμόμαι, σῶμαι (θυμῶ). Ὁμοῦ θυμοῦ
 μαι, συνοργίζομαι.
 Συνθύτης, ου, ὁ. Ὁ συνθυσιάζων, συμβεσηθὲς τοῦ
 ἱερέως. Ἐπιγρ.
 Συνθύω, καὶ συνθύομαι (θύω, ἀνμλ.). Συν-
 θυσιάζω.
 Συνθωκέω, = συνθακέω, ἐκ τοῦ
 Συνθωκός, ὁ, ἡ (θώκος), = σύνθακος.
 Συνθαίνω (θαίνω). Συνθερμαίνω, συνευφραίνω.
 Ὀππ. Κυν.
 Συνιδιάζω (ιδιάζω). Ὁμοῦ κάμνω ἴδιον, οἰκεῖον.
 Συνιδεῖν, ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, συνιδεῖν.
 Συνιδρόω, ὦ (ιδρόω). Ὁμοῦ ἰδρώνω, ἄμφ.
 Συνιδρύω (ιδρύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἰδρύω, ἀφιερώνω.
 Συνιε, ὁ, προστάκτ. τοῦ, συνίημι, ἄμφ.
 Συνιέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνσπ. τοῦ, συνίημι,
 ἀντί τοῦ, συνιέναι. Ἡσιόδ. Θέογρ.
 Συνιεράομαι, ἄσομαι (ιεράομαι). Εἶμαι συ-
 νιερεῖν, συνιέρισα, μετέχω τῆς αὐτῆς ἱερατείας.
 Συνιερεύς, εως, ὁ (ιερεῦς). Ὁμοῦ μὲ ἄλλους
 εἶμαι ἱερεῦς.
 Συνιεροποιέω, ὁ, ἡ (ιεροποιός). Ὁμοῦ ἱεροποιός.

Συνιέρος, ὁ, ἡ (ιερός). Ὁ ἔχων μὲ ἄλλον κο-
 νὰς θυσίας, κοινὴν λατρείαν, κοινὸν ναόν· ὅθεν
 ὁ συντιμάμενος, συλλατρευόμενος. Πλούταρχ. πόν-
 νας καὶ σινίερος τοῦ ἔρωτος, ὁ μετὰ τοῦ ἔ-
 ρωτος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἱερὸν τιμώμενος.
 Συνιερουργέω, ὦ (ιερουργέω). Ὁμοῦ ἱερουργῶ.
 Συνιζάνω (ιζάνω). Συγκαθίζω· οὐδέτερο. ὡς τὸ συ-
 νίζω· συγκαθήμεναι, συμπίπτειν, συμπατοῦμαι, συν-
 βλίθωμαι, συγχωνεύομαι. «τὰ γὰρ Αἰγύπτια,
 (βέλη) τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγονατοῖς
 συνιζάνει» παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. «τὸν μὲν ἄρ-
 γυρον συνιζήσαι τακέντα», ἀντί τοῦ, ἀναλυθῆ-
 ναι παρὰ Γραμ. ἀντί τοῦ, συναιρούμαι.
 Συνιζήσις, εως, ἡ. Συγκαθήςις, σύμπτωσις,
 βύθισμα, κατακάθισμα. Ἀριστοτ. Κῶσμ. 2)
 συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβήν.
 Συνιζέω, ιζέω (ιζώ, ἀνμλ.). = συνιζάνω.
 Συνιήμι, Ἄττ. ξυνίημι, παρτ. συνίη. συνήθ.
 συνίειν. συνήσω, συνήθ. συνήσκημαι. ἀόρ. ἀ. συ-
 νεῖκα κ. τ. λ. Συμβάλλω, συνερεθίζω· «τίς τ' ἄρ.
 σφῶς θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι»; Ἰλ. Α. 2)
 ἀκούω· «φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμενα», ἡχοῦν
 τόσον ὥστε ἀκούονται ἀπὸ τῶν θεῶν. Ἡσιόδ.
 Θέογρ. καθόλου δὲ, καταλομβάνω, παρατηρῶ,
 γνωρίζω, μαθησκώ, ἐννοῶ· «ἀγορεύοντος ξύνετο»·
 Ὀδ. Δ. 3) μέσ. συμφωνῶ, κάμνω συνήκας περὶ
 τινός· «ἄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμοι». Ἰλ. Ν. ὅθεν
 συνήκων, συνηκοσύνη.
 Συνικετεύω (ικετεύω). Συγχρόνως ἱκετεύω,
 παρακαλῶ.
 Συνικμάζω, ἄσω (ικμάζω). Κάμνω ὑγρὸν, νοτῶ-
 ζω, καταβρέχω. Θεοφρ. περὶ λίθ. «συνικμασθέντες».
 Συνικνέομαι (ικνέομαι, ἀνμλ.). Συνέρομαι,
 συναντῶ, συμβαίνει.
 Συνιέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. τοῦ, σύνειμι (εἶμι).
 ἀντί τοῦ, συνιέναι.
 Συνιπάζομαι (ἱππάζομαι). Ὁμοῦ ὑπάγω
 ἔφιππος.
 Συνιπάρχος, ὁ (ἱππάρχος). Ὁ συνηγεμὸν τοῦ
 ἱππικοῦ. Ἡρόδ.
 Συνιππεύς, εως, ὁ (ἱππεύς). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον
 ἱππεύς.
 Συνιππεύω, εὔσω (ἱππεύω). Ὑπάγω μαζὶ ἔφιππος·
 Δίων Κασ.
 Συνιππίζω, ἡ (ἱππος). Ἀγέλη ἱππων. Γλῶσσ. Στεφ.
 Συνιπταμαι (ἱπταμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πετῶ·
 Κλήμ. Ἀλεξ.
 Συνισαν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρτ. τοῦ
 σύνειμι (εἶμαι). Συνεπορεύοντο. 2) ἐπικ. γ'. πληθ.
 προσ. παρτ. τοῦ, σύνοιδα, συνεγίνωσκαι,
 συνήξευαν.
 Συνισθμίζω (ισθμίζω). Δι' ἰσθμοῦ συνάπτομαι,
 ἐνόμομαι· «ὥς δὴ συνισθμίζουσα πρὸς τὴν Ἰωνικήν»·
 Σκύμνον. Περύγρ.
 Συνιστάνω, σπάν. παρασχ. ἀντί, συνίστημι.
 Συνιστάω, σπάνιος· παρασχηματισμός τοῦ, συ-
 νίστημι, ὅθεν, παρτ. συνίστα. Πολύθ.
 Συνιστήμι, συστήσω, συνέστηκα. Στήνω, συνάζω,
 φέρω πολλοὺς εἰς ἓν, φέρω τινὰ εἰς σχέσιν μὲ ἄλ-
 λον τινὰ· «τινὰ τινι», ἢ, «πρὸς τινι», ὅθεν συν-
 δέω, ἐνόω, «μαντικήν ἐαυτοῦ συστήσαι», ἀποκτι-
 σαι. Ἡρόδ. α) ἐπὶ ἔχθρικῃς ἐννοίαις, φέρω, ἐρεθίζω
 εἰς ἔριον, εἰς πόλεμον, «τινὰ ἐπὶ τινι». Ἡρόδτ.
 πολλάκις δὲ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην· «εἰς μάχην»·
 ὅθεν ἐν γένει, παροξύνω, παροργίζω, βάλλω διχό-
 νοιαν. β) ἐπὶ καλοῦ, συστήνω (recomander Γαλλ).

ως φίλον, μαθητὴν, ὁπαδὸν κ. τ. λ. τὸν ὁποῖον κάμνω ἢ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν εὐνοίαν τινος. «συστήσῃ Ἀσίην πᾶσαν ἐκαστῶ», ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλην τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ, διδοῖ εἰς τινὰ τι βοήθειαν, ἀστοασιώτας τινί. Διόδ. γ) συνθέτω, κατασκευάζω, ἐκτελῶ καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, μηχανᾶμαι τι κρυφίως » θάνατον ἐπὶ τινα. Ἡρόδ. ἐν γένει δὲ συγγέλλω, σκυθρωπάζω, » τὸ πρόσωπον, φέρω τὸ πρόσωπον εἰς σοβαρὰν στάσιν, τὸ κάμνω σοβαρὸν, σκυθρωπὸν. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διὰ θ. μετὰ αἰτιατ. » συστήσασθαι πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, πρᾶξιν, ναυτικὰς θυνάμεις, μισθοφόρους, δυναστείαν, δικαιολογίαν», κ. τ. λ. Πολύβ. δ) συνεκλύω, συσφίγγω, ὅθεν κάμνω πυκνὸν καὶ στερεὸν, διαρκές· ἐπὶ βρυτινῶν πραγμάτων, πῆγῳ, πῆξιν· ἔτι δὲ βρυτινῶν. — 2) συγχῶτρ. ἀμεταβ. εἰς τὸν ἄορ. β. συνέστην, τὸν παρὰ. συνέστηκα εἰς τὴν μετοχ. συνεστηκώς, συνήθ. κατὰ συναίρ. συνεστώς, ὥσα, ὡς, ἰων. συνεστώς, εἶσα, εἰς, καὶ κατὰ μέσ. διὰ θ. στέκω ὁμοῦ, συνίσταμαι, συνέχομαι, συναβροίζομαι, συνδέομαι· ἔξαιρ. α) ἐπὶ ἐχθρικής σημασίας, εἰς μάχην καὶ ἀγῶνα ἐμβαίω μετὰ τινος, εἰς χεῖρας ἐρχομαι, » πολέμοιο συνεσταῶτος, ὅταν ἐξεβράχῃ, ἤρχισεν ὁ πόλεμος. Ἰλ. Ξ. » μάχης συνεσταῶσης». Ἡρόδ. » συνίστασθαι τινα, φιλονεικῶ μέ τινα, μάχομαι, διαφέρομαι, » συνεστηκῶς τῶν στρατηγῶν», ἐν ᾧ οἱ στρατηγοὶ ἐφιλονεικοῦσαν ἀναμεταξύ των. Ἡρόδοτ. » γινώμαι συνεστήσαν», αἰγινώμαι διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους, διεγωνοῦσαν. Ἡρόδ. καὶ μετὰ ὅτ. » συνεσταῶτες Βοιωτοὶ τῷ». Ἡρόδ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀπὸν, λιμῶ, καμάτῳ συστήναι, πολεμῶ μετὰ τὸν κόπον, τὴν πείναν, τὴν κούρασιν. Ἡρόδ. β) στέκω εἰς φιλικὴν σχέσιν μετὰ τινα, εἶμαι συνδεδεμένος διὰ τινος δεσμοῦ, ὅσον διὰ τοῦ γάμου. «Ἡρακλεῖ» Σοφ. Τραχ. προσκολλῶμαι εἰς τινα ὡς φίλος, μαθητὴς, εἶμαι ὁπαδὸς τινος, εἶμαι εἰς τὴν φαρτίαν του. γ) εἶμαι σύνθετος, συνίσταμαι ἀπὸ πολλὰ μέρη, εἶμαι διαρκής, διαρκῶς, διαμένω, «τοῦτο συνεστήκει, μέχρι οὗ — α». Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ γεννῶμαι, λαμβάνω ὑπαρξίν, σχῆμα, καὶ μορφήν, σχηματίζομαι, μορφόνομαι· ὅθεν «τὸ συνεστηκός», ἢ, » τὰ συνεστηκῶτα», τὸ διαρκοῦν, διαμένον, ἢ διαμένοντα τάξεις, ἢ πολιτεία «στράτευμα συνεστηκός», τὸ ἱστάμενον στράτευμα. δ) συνέλλομαι, συμμαζύνομαι, πυκνοῦμαι ἐπὶ ὑγρῶν, πῆγῳ, παχύνω » συνεστηκῶτα χιῶν», ἢ πυκνωμένη, ἢ στερεὰ γινόμενη χιῶν. Πολύβ.

Συνιστορέω, ὡ (ἱστορέω). Ἡξέω τι ὁμοῦ μετὰ ἄλλον τινά· «ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι. Μένανδρος. Στοβ.

Συνίστωρ, ορος, ὁ (ἱστωρ). Ὅστις ἡξέωρε, ὁμοῦ συνένοχος, συμμέρτυς. Αἰτχύλ. Ἀγαμ. » συνίστορα πολλὰ κακὰ, ἀντί, πολλῶν κακῶν συμπράκτορα, συμμέτοχον.

Συνισχαίνω (ισχαίνω)· ποιητ. ἀντί, συνισχάνω.

Συνισχάνω (ισχάνω)· ποιητ. παρασχηματισμός· ἀντί, συνίσχω.

Συνισχάνω (ισχανίω). Κάμνω ισχνόν, λεπτόν τροπ. ὀλιγοστεύω, σμικρύνω » ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχάνει». Εὐρ. Ἰρ. Αὐλ. ὁ καιρὸς καὶ ἡ συνήθεια θέλουν ὀλιγοστεύσει τοῦτον τὸν πόνον.

Συνισχυρίζω, ἰσω (ισχυρίζω). Κάμνω ἐν ταύτῳ ἱσχυρὸν, δυνατόν. Ξενοφ. Κυρουπ. » ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἱ ἂν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρεῖν ὑμᾶς, τούτους λαμβάνετε.

Συνισχύω (ισχύω). Ὅμοῦ, ἐν ταύτῳ εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατός.

Συνίσχω (ἰσχω, ἀνῶμ.), = συνέχο.

Συνιχνεύω (ιχνεύω). Ὅμοῦ ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ.

Συνιών, μετοχ. τοῦ, συνίημι.

Συνναδα, τὰ. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλιτίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· τανῦν Σαῖδ. Στράβ. — Συνάδην. Πτολ. ὅθεν Συνναδικός, ἢ, ὄν· καὶ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Συνναίεσκε, παρακατ. ἰων. ἐκ τοῦ, συνναίω.

Ἀπολλ. Ἀργ.

Σύνναϊος, ὁ, ἡ, = σύνναος. Ἡσύχ.

Συνναίω (ναίω, ἀνῶμ.). Συγκατοικῶ, συνοικῶ.

Σύνναος, ὁ, ἡ (ναός). Σύννοικος, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ναόν.

Συννάσσω, ξω (νάσσω, ἀνῶμ.). Συμπυκνῶ, συμπίεζω, στομπώνω. Ἡρόδ. Schweigh. Verm. συννάξαντες, ἀντί συνάξαντες.

Συνναυαγέω (ναυαγέω). Ὅμοῦ ναυαγῶ.

Συνναυαγίη, ου, ὁ (ναυαγής). = συνναύτης. Σοφοκλ. Φιλ.

Συνναύκληρος, ὁ, ἡ (ναύκληρος). Ὁ συμμετέχων ἢ σύντροφος τοῦ πλοίου. Δουκιαν. ἄμφ.

Συνναυμαχέω, ὡ (ναυμαχέω). Ὅμοῦ ναυμαχῶ » τινί». Ἡρόδ.

Συνναυσθλόω, ὡ (ναυσθλόω). Συνδιαπεραιῶ, συμπλέω. Ἡσύχ.

Συνναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ ὁμοῦ μετὰ ἄλλον ναύτης.

Συννεάζω (νεάζω). Ὅμοῦ μετὰ ἄλλους διάγω, περνῶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου. Φιλόστρατ. Σοφ. » ἄλλα ἄλλα συννεάζονα καὶ = τῷ ἔπομ.

Συννεανέω (νεανέω), εὐστομαί (νεανεύομαι). Ὅμοῦ νεανικὸς πολιτεύομαι, τούτεστι, παίζω, κομπάζω, κ. τ. τ.

Συννέμω (νέμω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ βόσκω, μέσ. συννέρομαι, ὁμοῦ νέρομαι, βόσκω, συναγελάζομαι. Ἀριστοτέλ. ἱστορ. ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλείστα οὐ συννέρονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν.

Συννεύεται, παρακ. παθ. ἰων. ἀντί, συννένηται, ἐκ τοῦ, συννέει.

Συννεύρωσις, εως, ἡ (νεύρω). Ἡ διὰ νεύρων ἥτοι συνδεδεμένη σύμφυσις καὶ ἐνωσις. Γαλην.

Σύννευσις, εως, ἡ. Τὸ συννεύειν.

Συννεύω (νεύω). Ὅμοῦ κλίνω, ἢ κάμνω νεῦμα πρὸς τινα, συστέλλω ἢ χαμηλύνω π. χ. » τὰς θφρῦς» διὰ νεύσεως καταφάσκω, ἐπικυρόνω, συνυπόσχομαι. Ἀλάχεσιν Κρόνου σὺν παιδὶ νεύσαια. Πίνδ. Ὀλ.

Συννεφέα, ἡ (συννεφές). Ἡ διὰ τῶν νεφῶν περιέκλυψις τοῦ οὐρανοῦ· συννεφία. Ἀριστοτ. Προβλ.

Συννεφέας, ὁ, ἡ (νεφέη). = συννεφής.

Συννεφέω, ὡ. Σκεπάζω με σύννεφα, ὅσον » συννεφίσαν ὁ οὐρανός, ὁ καιρὸς, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ὅν. » ἀπαίθριάζει τὰς νεφέας, ἢ ξυννεφεῖ» ἐνθα ἐξυπακούεσται τὸ, Ζεὺς, ὁ μεταφορικ. ἀντί τοῦ, σκυθρωπάζω. Εὐριπ. Ἠλ. » ὅμματα συννεφροῦσαν». Δίων Κάσ. » ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσσαντα, ἤρετο διατί συννένομεν;» Ἀριστοφ. ἐν Νῆσ. » ξυννεφοῦα βαδίζει» ἀντί τοῦ, σκυθρωπάζουσα· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τὴν μεταφορὰν ταύτην διὰ τοῦ κατεβάξω τὰ ὅμματα, δείχνω τὴν δυσκρίσειαν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

Συννεφής, εως, ὁ, ἡ (νέφος). Συννεφεακτός, με-

ταγορικ. σκυθρωπός, λυπημένος, «δύμμα.α Με-
λέαργ.

Συννεφέα, ή, ή, = συννεφέα.

Συννεφώω, ώ (νεφώω) = συννεφέω.

Συννεφώω (νέφω), = συννεφέω. ἀμφιβ. ἐξαιρουμ.
τοῦ πακακιμ. συννεφώρα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Σουίδας
ἐξυννεφωρικᾶ ἀναφέρει ἀπὸ τὸν Ἀριστοτ. ἡ συν-
θεα ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν, σύννεφον, τὸ, ἀντί
τοῦ, νέφος, νεφέλη, ἡ ἡ συνένωσις καὶ σύμπηξις
τῶν νεφῶν.

Συννεχῆς, ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ συνεχῆς, ἴδε, συνεχῆς.

Συννέω, ἰων. συννήω καὶ, συννήω, συννήσω
(νέω, ἀνώμ.). Σουτρεῦω. Ἡρόδοτ. «Ὁ δὲ (Κύρος)
συννήσας πυρὴν μεγάλην, ἀνετίθασεν ἐπ' αὐτὴν
τὸν Κροίσον». 2) συγγνῆω, συγκλώθω.

Συννέω, ήσω, (νέω) = συννήω.

Συννεωτερίζω (νεωτερίζω). Ὁμοῦ νεωτερί-
ζω. Στράβ.

Συννηέω, ἰων. ἀντὶ, συννέω.

Συννήθω (νῆθω). Ὁμοῦ γνῆθω, συγκλώθω, ἡ συννφαίνω.

Συννηπέζω (νηπιάζω). Ὁμοῦ νηπιάζω, νηπι-
ώδη πράττω ἡ ὁμιλῶ, μαραινῶ.

Συννησις, εως, ή (συννήθω). Σύγκλωσις. Ἀντωνν.

Συννηστεύω (νηστεύω). Ὁμοῦ νηστεύω.

Συννήχομαι, ήμαι, ήμαι (νήχομαι). Συγκλωμβῶ.

Συννήω, ἰων. ἀντὶ, συννέω.

Συννικάω, ώ, ήσω (νικάω). Ὁμοῦ ἐν ταῦτῶ νικῶ.

Συννοέω, ώ, ήσω (νοέω, ἀνώμ.). Ἐννοῶ, κατα
λαμβάνω, διανοοῦμαι, σκέπτομαι. Πλάτ.

Συννοήτης, ή, όν. Διὰ τοῦ νοός καταλήπτης.
Ἰουστίν. διάλογ.

Συννοία, ή, ἰων. συννοία (σύννοος). Ἐννοια, σκέ-
ψις, συλλογὴ. Ἡρόδ. «ἐπὶ συννοία βυθίζεται». Λου-
κιαν. συλλογίζομενος ἥτοι σύννοος ὑπάγω. 2) λύπη,
κατήρεια, πίκρα. Εὐρύπ. Ὁρέστ.

Συννομέομαι, έσφαλμ. ἀνάγ. ἀντὶ συνευνομέ-
ομαι. Πλούτ. πρὸς Στωϊκ.

Συννομεύς, έως, ό (νομεύς). Συμβοσκάς, σύντρο-
φος τοῦ νομέως. Γλωσσ. Στεφ.

Συννομή, ή (νομή). Συνδιάταξις. Πλάτ. Νομ. 2)
συμβοσκή. Πλάτ. Πολ.

Συννομίζω (νομίζω). Ὁμοῦ νομίζω, τῆς αὐτῆς
γνώμης εἰμί. Πλάτ.

Συννομικός, ή, όν (σύννομος). Ὁ ἀνήκων εἰς
σύννομον· «ἡ συννομική», ὑπόνοσιν. τοῦ, «τέχνη»
ἡ τέχνη τοῦ συμβοσκεῖν. Πλάτ. Πολιτικ.

Συννομοθετέω, ώ (νομοθετέω). Ὁμοῦ νομο-
θετῶ, νόμους δίδω.

Συννομος, ή, ή (νομή). Ὁ μὲ ἄλλον νεμόμενος,
ὁ τῆς αὐτῆς νομῆς μετέχων, ἡ τῆς αὐτῆς ἀγέλης
ὢν. Ἀριστοτ. ζῶων ἱστορ. «ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὦρα
τῆς ὀρεῖας ἦ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μήχεται
τοῖς ἄλλοις» τότε βόσκει μαζί· μεταφ. σύντροφος,
σύνδρομος, ἡ σύζυγος, ἀνήρ, γυνή. «Λαβδοκιδάει-
σιν σύννομοι», «ἡ λίθος σύννομος». Στράβ. ὁ ξεστὸς
καὶ πελεκητὸς, ὁμαλισμένος.

Συννομος, ό (συννέμω). Συννοδοπείρεια, σύζευξις.

Συννόμος, ή, ή (νέμω). Συμποιικὴν, συμβοσκάς.

Συννοος, ή, ή. Ἀττ. κατὰ συναίρ. σύννοος, νουν,

(νόος, νους). Ὁ συλλογισμένος, βυθισμένος εἰς συλ-
λογισμούς, καὶ ὁ εἰς αὐτὸν ἐρχόμενος. Πλούτ. 2) σκε-
πτικός, σοφιστὸς, σκυθρωπός, πολυφροντισ· ὁ ἱστορ.
πρὸς Δημόκ. διακρίνει τὸν σύννοον ἀπὸ τὸν σκυθρω-
πόν οὕτως· «ἐθέλει σκευτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν,
ἀλλὰ σύννοον· δι' ἐκεῖνον δὲ γὰρ αὐθάδης, διὰ τοῦ-
το δὲ, πρόνομος κ. τ. λ.

Συννοσέω, ώ (νοσέω). Ἐν ταῦτῶ νοσέω, πάσχω
τὴν αὐτὴν νόσον.

Σύννοος, ή, ή κατὰ συναίρ. ἀντὶ σύννοος, ὁπερ ἴδε.

Συννοκτερεύω (νυκτερεύω). Περνώ μὲ ἄλλον
τινὰ τὴν νύκτα.

Συννυφοκόμος, ή, ή (νυμφοκόμος). Ὅστις
συννυφετεῖ τὴν νύμφην. Εὐρύπ. ἱρ. Αἰλ.

Σύννυφος, ή, ή (νύμφη). Ὅστις, ἡ, ἥτις εἶναι
συννυμφευμένη. Ὁ. 2) ἡ σύννυμφος, καὶ κατὰ πληθ.
ἀριθ. σύννυμφος, καὶ συννύμφαι (χυδαϊκῶς, συννυ-
φάδες), αἱ δύο ἀδελφῶν γυναῖκες Bell-seur, Γαλλ.

Σύνοδεύω (δδεύω). Ὁμοῦ ἰδοιορῶ.

Σύνοδίζω, ή. Συνοδοπείρεια, (καρκαβάνιον, ἡ καρ-
βάνιον.) Στράβ. Ἀττικ. ἐρμην. διὰ τοῦ, συνομι-
λία, διάλογος· εἰς τὴν συνθήειαν λέγεται καὶ ἀντὶ
τοῦ, συττρεφία.

Σύνοδικός, ή, όν καὶ ἐπιρ-κός (σύνδοκος). Ὁ
ἀνῆκων εἰς τὴν σύνδοκον, «μήνη συνοδική» = συμ-
μηνία ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον συμβαίνει νὰ γί-
νεται ἡ νέα σελήνη (μεσοσέληνον, interlunium,
Λατ.) ὁ Συστάς. Ἐπὶ Στράβ. λέγει· «νῦν συνοδική» κα-
τὰ τὴν ὁποίαν λείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης. ἴδε τὸ ἐπόμε-
νον.

Σύνοδον, τό ὑποκοριστ. τοῦ, σύνδοκος, ἡ τῆς σε-
λήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνάντησις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ση-
μεῖον· ὅθεν «νῦν συνοδική καὶ μήνη συνοδική»
ὅποτε δὲν φαίνεται ἡ σελήνη.

Σύνοδότης, ου, ό (δδότης). Συνοδοπείρως. 2) μυ-
θώδης τις λίθος. Δαμάσκιος πρὸς Φώτ. «καὶ ὅτι
(ὁ Σεβήρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) λίθον ἐθεάσατο, ἐν ᾧ
σελήνης ἐγένετο σχήματα μεταμορφουμένης, παν-
τοῖα μὲν, ἄλλοτε δ' ἄλλο πρὸς ἡλίου αὐξομένης καὶ
μειομένης ἐλόντα τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἡλίου, ὅ-
θεν ἡ γῆμη τοὺς τοιοῦτους λίθους συνοδίτας καλεῖ.»

Σύνοδοι πορεύω, ώ, ήσω. Ὁμοῦ ἰδοιορῶ.

Σύνοδοι πόρος, ή, ή (δδοι πόρος). Συμφορεῦ-
μενος, συνταξιδεύων. Ξενοφ. Ἀπομν.

Σύνοδον τίς, ίδος, ή (συνόδους). παρ' Ἀθην.
Νεαίαις, ἥτοι τοῦ Νεῖλου ἰχθύς τις· 2) εἶδος τοῦ
θύσσου ἰχθύος, ὅθεν

Σύνοδον τίς, ου, ό, ή, συνοδοντίς, ή. Λίθος
τις τίμιος, εἰς τὸν μυελὸν τοῦ Συνοδοντος ἰχθύος
ἐντυκόμενος. Ἠλίω.

Σύνοδος, ή, ή (δδός). Συνελεύσεις. Θουκυδ. «ἐλόντων
τῶν προέδων ἀπὸ τῆς ἑμυμυχίας, καὶ ξυνόδου γι-
νομένης» συνάξεως, συνελεύσεως. (Λατίν. Congres-
sus. Γαλ. Congrès) ἐπὶ συνοδείας καὶ σαρκικῆς
μίξεως. Λουκιαν. «ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας σύνδοδος»
καὶ ἐπὶ συμποσίου ἐπὶ ἔχθρας δὲ, ἀντὶ τοῦ, συμβο-
λή, μάχη, σύγκρουσις. Ξενοφ. Ἀναθ. «Τισσαφί-
νης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγε» 2) «χρημά-
των σύνδοδος» Ἡρόδ. οἱ πρόδοδοι» παρ' Ἀστρο-
νόμοις, ἡ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνελεύσεις,
συμμηνία, ἥτις παρ' Ἀττικ. «ἐνὴ καὶ νέα» ἐλέ-
γετο, ὅθεν «συναδικὴ μήνη» ἴδε συνοδικός.

Σύνοδος, ή, ή (δδός). Συνοδοπείρως, συνοδίτης,
σύντροφος· «ξωῖς καὶ Σανταῖον συνοδὸν τὴν αὐτὴν.»
Ἀνάλεκτ. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.

Σύνοδος, οντος, ή, ή (δδός). Ὁ τοὺς δδόντας
ἔχων συγκολλητοὺς καὶ συνημμένους, ἴσους καὶ πλα-
τεῖς, καὶ μὴ ἀντ' ἄλλων ἀφισταμένους καὶ ἐξέχον-
τας, ὅποιοι π. χ. εἶναι οἱ μυλικοὶ δδόντες (οἱ τρα-
πεζίται) καλούμενοι τοιοῦτο εἶναι οἱ τῶν ἱππῶν,
βοῶν, κ. τ. λ. Ἀριστοτέλ. «Τῶν ζῶων τὰ συνοδόν-
τα πίνοντα σπᾶ, οἷον ἱπποὶ καὶ βόες» ἀντὶ τοῦ
καρχαρόδους. 2) εἶδος ἐρυθροῦ τινος ἰχθύος τοι-
οῦτος δδόντας ἔχοντας. Ἀρτεμιδ.

Συνοδυνάω, ὦ (ὀδυνάω). Πόνον καὶ λύπην δημοῦ προξενῶ, ἢ λύπῃ παθητῇ συναισθανομαι πόνον, ἢ συλλυποῖμαι, συναλγῶ, συμπάσχω.

Συνοδύρομαι (ὀδύρομαι). Συνθρηῶ.

Συνόζω (ὅζω, ἀνῶμ.). Ἐκπέμπω τὴν αὐτὴν ὁσμήν. Ἀριστοτέλ. προβλ.

Σύνοιδά (οἶδα, ἀνῶμ.). παρακείμε. μετὰ συμασ. ἐνεστώτος, τοῦ, ΕΛΛΩ. Συνηξέω. »σύνοιδα ἐμαυτῷ« ἡξέω μὲ τὸν ἑαυτόν μου, εἶμαι εἰς ἑμαυτόν πληροορημένος· μετὰ μετόχ. »σύνοιδα ἐμαυτῷ τελείως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὢν«. Ξενοφ. »σύνοιδά τί τινα, ἡξέω· τι περὶ τίνος. Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. »τὸ συνειδός«, ὅ, τι ἡξέω· τις εἰς τὰ ἐνδομυχα τῆς καρδίας του. Οὐδὲν. Δημοσθ. πρὸς Λεπτ. σελ. 231. ἀπαρέμφ. συνειδέναι, ὅθεν, συνειδήσις· ὑπερσυντελ. μετὰ σημασ. παρατ. συήδην, Ἄττ. συήδη. Ἰων. β'. πληθ. πρὸς. ὑπερσυντ. συνηδέατε. Ἡρόδ.

Συνοιδάω, ὦ, ἡσῶ (οἰδάω). Ὅμοῦ φροντίνω, προϊσχυομαι. Φίλ. εἰς Μωσ. α'. »Τὰ σώματα εὐθὺς συνῶδει ταῖς ἐξανθήσεσι.«

Συνοικεῖω, ὦ (εἰκείω). Ὅμοῦ ἐν ταύτῃ κάμνω τινὰ οἰκεῖω, πιστὸν φίλον, συγγενῆ· »τινὶ τι,« κάμνω εἰς τινα οἰκεῖω, προσφιλες, ἴδιον· »ἐαυτῷ τι« εἰδοποιῶμαι, καὶ ἐλκῶ τι εἰς ἑμαυτόν παθητ. γίνομαι οἰκείος, πιστὸς, συγγενής, ἐνόμοι μὲ τινα διὰ γάμου καὶ συγγενείας, γίνομαι φίλος, μαθητής τινος· μετὰ ὁπ. ὅθεν

Συνοικεῖωσις, εἰς, ἡ. Ἡ ὁμοῦ οἰκείωσις, ἐνωσις, συγγένεια. 2) ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅταν δύο παντάπαστι διάφορα πράγματα συνδεῖνται διὰ μιᾶς ἐκφράσεως, καὶ εἰς ἐν πρόσωπον ἀποδίδονται· Ρουτίλως. Λούπος.

Συνοικεσία, ἡ = συνοίκησις. Γρηγ. Ναζ.

Συνοικέσιον, τό. Συμβίωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Πλούταρχ. τὰ συνοικέσια· ἴδε συνοικία.

Συνοικεῖτης, οὗ, ὁ. Συνοικίος· γαμέτης· ἐκ τοῦ

Συνοικέω, ὦ, ἡσῶ (οἰκείω). Συγκατοικῶ, συζῶ. Ξενοφ. Ἑλληνικ. »Λεοντῖνοι Συρακουσίους ξυνοικοῦντες ἀπέστειλαν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν·« ἔξαιρ. ἐπὶ ἀνδρογύνῃ. Δημοσθένης. »τοῦ μὲν νόμου τοῖσιν ἀκρίαται, ὅς οὐκ ἐξ τῆν ξένην ἀσπὸς συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀσπὴν τῷ ξένῳ·« ἀτυνῆθ. »τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης·« ἐκ τούτου τοῦ γάμου. Ἡρόδ. πολλάκις τροπ. »συνοικεῖν κακῷ, λύπῃ, φόβῳ, κ. τ. τ. 2) ἐνεργ. = συνοικίζω. Ξενοφ. Οἶκ. »χώρα συνοικεμένη«, πολυάνθρωπος. Popolata. Ἰταλ. ἀντίθ. τοῦ, ὀλιγάνθρωπος· ὅθεν

Συνοικημα, ατος, τό, = συνοικία »νημέας δημόν·« εἶναι συνοικημα ἀχαριτωτάτου· Συνοίκησις ἡ συνάφωσις πολιτικῇ, οἷον ἡ δημοκρατία. 2) κατοικία, οἰκία. Πλούταρχ.

Συνοικησις, εἰς, ἡ (συνοικίω). Τὸ συγκατοικεῖν, συναναττορεῖν, γάμος, οἶον ὑπανδρεία, κ. τ. τ. καθόλου = τῷ προηγμ.

Συνοικητήρ, ἥρος, ὁ· καὶ

Συνοικητής, οὗ, ὁ (συνοικέω). Ὁ συγκατοικῶν, ἢ συζῶν ὡς ἀνὴρ, γυνή.

Συνοικητὼρ, ὁρος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Συνοικίᾱ, ἡ. Ἄττικ. ξυνοικία (συνοικία). Τὰ συγκατοικεῖν, τὸ συζῆν. 2) ἡ συγκατοικία, οἶκος. ἀγρός, πόλις, τόπος, ὅπου συγκατοικοῦν πολλοὶ μετ' ἐνοικίον. Ξενοφ. Ἀριστοφ. 3) πληθ. συνοικίαι· (ὁ Τουρκ. μαχαλῆς). Θουκυδ. »ἐμπιπθῆσαν τὰς οἰκίας τὰς ἐν κείνῃ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰς συνοικίας·« ὁ Διόνης Τακτ. φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὸ συνοικίαι ὡς συνώνυμον τοῦ, μαχαλῆς, καὶ, παντοποιεῖται· ὅθεν

Συνοικίᾱ, τὰ, ἐξυπακούω. τοῦ »ἱερὰ«. Δημόσιος ἐορτὴ εἰς Ἀθήνας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς μίαν πόλιν συνοικήσεως· πανηγυριζομένη τὴν 17 τοῦ Βοηδρομιεῖνος. Θουκυδ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. μεταγενέστ. τύπος εἶναι »συνοικεσία. Σχολ. Ἀριστοφ. Βίρ.

Συνοικίζω, ἴσω (οἰκίζω). Φέρω εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, »τινὰ τινα, ὑπανδρεύω, συμεῖναι· ὅθεν »συνοικ. χώραν, τόπον, πόλιν·« ἀποικίζειν, »εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς Χερσονήσου πόλεις συνώκισα·« ἔφερεν ὡς ἀποικίαν, καὶ κατόικισεν αὐτὰς εἰς ταύτην τὴν πόλιν.

Συνοικίσις, εἰς, ἡ. Τὸ συνοικίζειν μετ' ἐξένους ἀνθρώπους. Θουκυδ. = ἀποικίσις.

Συνοικισμός, ὁ (συνοικίζω). = ἀποικισμός. 2) συντροφία, συνοικεῖσιον. Διόδ. Σικλ.

Συνοικιστήρ, ἥρος, ὁ· Πίνδαρ. Ὀλ. »συνοικιστῆρ Συρακουσῶνα καὶ

Συνοικιστής, οὗ, ὁ (συνοικίζω). Ὅς τις κατοικεῖ τὸν τόπον τινὰ μετ' ἐξένους κατοίκους, φέρει μίαν ἀποικίαν

Συνοικοδομέω, ὦ (οἰκοδομέω). Ὅμοῦ οἰκοδομῶ.

Συνοικόνω, ὦ (οἰκονόμω). Ὅμοῦ οἰκονόμω, διατάσσω, διοικῶ, τὰ περὶ τὸν οἶκον, τὴν πολιτείαν »συνοικονομῶμενα·« παρὰ Λογίον. ὁμοῦ ἢ καλῶς διατιθέμενα, διατασσόμενα.

Σύνοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Συγκάτοικος, οἰκίτης. Ξενοφ. »τινί·« ἔξαιρ. γαμέτης, ἀνὴρ, γυνή.

Συνοικουρέω, ὦ. Ὅμοῦ φυλάττω, ζῶ, ἢ μένω μετὰ τίνος εἰς τὸν οἶκον· ἐκ τοῦ

Συνοικουρῶς, ὁ, ἡ (οἰκουρῶς). Ὁ ὁμοῦ φυλάττων, ζῶν εἰς τὸν οἶκον ἡσύχως. Εὐριπ.

Συνοικτίζω, ἴσω. Ἐλεῶ, οἰκτεῖρω. Ξενοφ. Κυρουπ. »πάτηρ αὐτοῦ καὶ συνήντισέ με, καὶ ὁλῶς ἦν συναχθόμενος·« 2) ἔχω, ἢ δεικνύω συμπάθειαν.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ (οἶμη). Σύμφωνος, συναδός. Ἀπολλών. »συνοίμιος ὕμνος φόρμιγ'·« σύμφωνος μετ' ἡν λύραν.

Συνοίωμα (οἶσμαι, ἀνῶμ.). Οἶσμαι μετὰ τῶν ἄλλων, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφρονῶ. Πλάτ.

Σύνοις, εἰς, ἡ. Συμφέρων, ὄφελος, κέρδος. Πλούταρχ. μουσικ. ἐκ τοῦ, συνοῖσα.

Συνοιστός, στή, στῶν, = συμπερτός· ἐκ τοῦ

Συνοίστω, μέλ. τοῦ, συμφέρει. μέσ. συνοίσσεται. Ἰλ. Θ. »οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμον·« συναχθόμεθα, συνελευσόμεθα, συμβαλοῦμεν. Ἡσιόδ. Ἄσπ. μετόχ. τοῦ οὐδέτ. τὸ συνοῖσται, = σύνοις, ὅ, τι βίβει ὀφελήσεται, ἢ μέλλουσα ὀφελεία.

Συνοίχομαι (οἶχομαι, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ἀναχωρῶ, συναποθνήσκω.

Συνοκλάζω, ἄσω (ὀκλάζω). Γονατίζω, κάθημαι εἰς τὰ γόνατα, κάθημαι διπλοπόδη. Βατίλ. Μ.

Συνοκωχῆ, ἡ (ὀκωχῆ). Συγκράτῃσις, ὡς τὸ ξυνοχῆ, κοῖνον ἐπιστήριγμα.

Συνολισθαίνω, ἴσω (ὀλισθαίνω, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ ὀλισθαίνω· γλιστρῶ.

Συνολκή, ἡ (συνέλω). Συττολή, συμμάζωξις.

Συνόλλυμι, ὦ (ὀλλυμι, ἀνῶμ.). Ὅμοῦ φθείρω, ἀφανίζω, φρονεύω μετ' ἀποφθεῖρωμαι, ἀφανίζομαι.

Συνολούζω, ζῶ (ὀλούζω). Ὅμοῦ φρονῶ, ἢ ἐκπέμπω χαρμόσυνον κραυγὴν.

Σύνολος, ὁ, ἡ (ὀλος). Ὀλος ὁμοῦ συνήθ. εἰς οὐδέτ. 2) »σύνολον, τό·« τὸ ὅλον ὁμοῦ. β) ἐπὶ β. συνόλως ὀλοτελῶς, παντελῶς.

Συνολοφύρομαι (ὀλοφύρομαι). Ὅμοῦ ὀλοφύρομαι κλαίω, φρονῶ.

Συνόμακμος, ὁ, ἡ καὶ

Συνομαίμων, ου, γεν. ονος (αἶμα). Ὁ ἐκ τοῦ

αὐτοῦ αἵματος, συγγενής· ὅθεν ὁ συνομαίμ. ὁ ἀδελφός ἢ συνομ. ἢ ἀδελφή.

Συνομαλίξω, ικος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντί, συνομήλιξ. Συνομαλίξω (ὁμαλύνω). Ὁμοῦ ἢ διόλου κάμνω ὁμαλύνω, λείνω.

Συνομαρτέω, ὦ (ὁμαρτέω). Συνακολουθῶ.

Συνομβρίζω (ὁμβρίζω). Ὁμοῦ πολλήν ἢ σφοδράν βροχὴν ῥίπτω. Πλούταρχ. »ῥέυμα ἦλθε πολὺ καὶ συνόμβριζε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα« ἐπεσαν μεγάλοι βροχαί.

Συνομβρος, ὁ, ἡ (ὁμβρος). Μὲ βροχὴν ἡνωμένος, συνωδυνένος. Ἐτυμολ. »πνοή συνομβρος« ἄνεμος μεθ' αὐτοῦ.

Συνόμεινος, ὁ, ἡ (ὁμεινος). Ὁ τῆς αὐτῆς εὐνῆς, κλίνης μέτοχος ὢν, = σύνευνος, καὶ σύγκοιτος.

Συνόμηθης, ὁ, ἡ (ὁμήθης). = συνήθης. Ἀνάκλ.

Συνόμηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ὁμήλιξ). = συνήλιξ, καὶ συνομήλικος.

Συνόμηρεύω (ὁμηρεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ὁμηρος, ἐνέχυρον. Πολύδ.

Συνόμηρης, εως, ὁ, ἡ (ὁμήρης). Συνηθροισμένος. Νικάνορ. Ἀλεξίφ. »θαλάμους συνομήρεις« συναθροισμένους ἢ πλητίον ἀλλήλων κειμένους.

Συνόμελῶ, ὦ, ἡσώ (ὁμιλέω). Ὁμοῦ ὁμιλῶ, συναναστρέφομαι μετὰ δοτ. ἐκ τοῦ

Συνόμελος, ὁ, ἡ (ὁμιλος). Ὅς τις συνομιλεῖ, συναναστρέφεται μετὰ τινος.

Συνόμνυμι, καὶ, συνομνύω (ὁμνυμι, ἀνάμν.). Ἐν ταύτῳ, ὁμοῦ ὁμνύω. 2) δι' ὅρου ἐνούμαι μετὰ τινος. Θουκυδ. »ἐπὶ τινι«. Ἡρόδ. καὶ κατὰ μέσ. διὰ θ. »οἱ συνομοσάμενοι τινι«, οἱ συνομῶται τινος.

Συνομοιοπαθέω, ὦ (ὁμοιοπαθέω). Ὁμοίᾳ πάσχω, αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν ψυχικὴν κατάστασιν ὡς αὐτῶς καὶ, »συνομοπαθεῖω«. Πλούταρχ. Ἀλκ. »συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοιοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύματι καὶ ταῖς διαίταις«.

Συνομοιόω, ὦ (ὁμοιόω). Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω ὁμοιον.

Συνομολογέω, ὦ, καὶ συνομολογέομαι (ὁμολογέω). Ὁμοῦ ὁμολογῶ, ὑποχωρῶ. 2) ὑπότχομαι, ἐγγυῶμαι. 3) συμβιβάζομαι μετὰ τινος, κάμνω συνθήκην, συνεννοῦμαι ὅθεν

Συνομολογίζω, ἡ. Συμφωνία, συναίνεσις, ἐξομολόγησις. 2) ὑπότχεσις. 3) συνθήκη, συμβόλαιον.

Συνόμολος, ὁ, ἡ (ὁμόλογος). Ὅς τις συνομολογεῖ ἄμφω.

Συνόμοπαθέω, ὦ (ὁμοπαθέω). = συνομοιοπαθεῖω.

Συνόμορέω, ὦ (ὁμορέω). Συνορεύω. Πράξ. Ἀποστ. ἐκ τοῦ

Συνόμορος, ὁ, ἡ (ὁμορος). Ὅς τις συνορεύει, εἶναι συνορίτης, γείτων. Φίλοξ. Γλαύστ.

Συνομοσία, ἡ· κακὸς τίπος ἀντὶ τοῦ συνωμοσία.

Συνόμων, ὦ, τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχω μετὰ τινος. Σχολ. Ἀριστοτ. Βάτρ. 497. ἐκ τοῦ

Συνόμωνυμος, ὁ, ἡ (ὁμώνυμος). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων μετὰ τινος, συνονόματος. Ἀθῆν. »τινίκα«.

Συνονομάξω (ὀνομάξω). Ὁμοῦ ὀνομάξω, δίδω ὄνομα.

Συνόξυνω (ὀξύνω). Ὁμοῦ ὀξύνω, κάμνω σουβληρόν. Πολύδ. »κέντρον συναξυσμένον« ἐκ τοῦ

Σύνοξυς, υος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Ὁ εἰς ὀξὺ λήγων σουβληρός. Θεόφραστ.

Συνόπαδος, ὁ, ἡ (ὀπαδός). Ἀκόλουθος, σύντροφος· ὅθεν

Συνόπαξομαι, άτομαι (ὀπάξω). Συνακολουθῶ, συνοδεύω· εἰς τὴν παρὰ τῇ Διονυσ. Ἀλκ. ῥῆσιν τοῦ

Σοφοκλέους, ἀντὶ τοῦ »συνοπάζεται αὐτὰ χειρόγραφα ὁρθότερον« συμπλάσσεται ἔχουσι.

Συνόπαυς, υος, ὁ, ἡ (ὀπάυς). = συνοπαδός. Ὀρφ. ὕμν.

Συνόπλιζω (ὀπλίζω). Ὁμοῦ ὀπλίζω, ἀρματόν· ὅθεν »συνοπλιζόμενοι« συστρατιώται. Πολυδ.

Σύνοπλος, ὁ (ὀπλος). Συστρατιώτης· ἄμφω.

Συνόποφορέω, ὦ (ὀποφορέω). Ὁμοῦ ὀπλαφέρω.

Συνόπτῶ, ὦ (ὀπτῶ). Ψῆνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συνοπτικός, ἡ, ὢν· καὶ ἐπὶ ῥ. κῶς. Ὁ βλέπων ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ὅλα, οὐδερεκῆς· μεταφ. ὀξύνους, κατανοητικός. Πλάτ. οὐσιαστ. »τὸ συνοπτικόν« ὀξυδερκεῖα· μεταφορικῶς ὀξύνουσι. 2) »ὄρος συνοπτικός« καθολικός, σύντομος προσδιορισμός. Διονύστ. Ἀρειοπ. ἐκ τοῦ

Σύνοπτος, ὁ, ἡ (συνόφομαι). Ὁρατός, νοητός, καταληπτός.

Συνόρσσις, εως, ἡ. Θεωρία διὰ τοῦ νοός, κατανόησις. Ἐκκλησ. συγρ. Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. διακρίνει τοῦτο ἐκ τοῦ, ἐνύρασις, καὶ περιόρασις· ἄρα κυρίως, = ἐποψις, τὸ εἰσορᾶν, ἐμβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν.

Συνόρῶ, ὦ, συνόφομαι. Ὁμοῦ ἢ ἀμοιβαίως βλέπω. Ξενοφ. Ἀνάβ. »Καρδοῦχοι, κύκλῳ πυρὰ ἔκαιον, καὶ συνεῶραν ἀλλήλους«· ἐβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ὥπ' ὅψιν καὶ ὁρασιν φέρω πολλὰ ἀντικείμενα, καὶ βλέπω ὁμοῦ ὅλα διὰ μιᾶς, καὶ καθαρῶς καθορῶ, κατανοῶ, γνωρίζω. Πλάτ.

Συνοργιάξω (ὀργιάξω). Τὰ ὄργια συνεοργάζω.

Συνοργίζομαι, ισμαι (ὀργίζομαι). Ὁμοῦ ὀργίζομαι.

Συνόργις, ὁ, ἡ (ὀργία). Συνεορταστής τῶν ὀργίων. Πολυδ.

Συνόρῶ, ὦ (σύνορος). Συνορεύω, εἶμαι γειτῶν. Πολύδ.

Συνορθιάξω (ὀρθιάξω). Ὁμοῦ ὀρθῶς, στήνω ὀρθιον. Φίλ. »ἐγείρεται καὶ συνορθιάζει ἀγαθοὶς ἐπερειδόμενος« στήνεται καὶ ἵσταται ὀρθός.

Συνορθόω, ὦ (ὀρθόω). Ὁμοῦ ὀρθῶναι ἢ εἰς τάξιν φέρω.

Συνορίζω, ὦ (σύνορος). Γειτῶνι. Σουῖδ.

Συνοριγνάομαι, ἡσμαι (ὀριγνάομαι). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ ἐπιθυμῶ, συνεπιθυμῶ. Σουῖδ.

Συνορίζω, ισώ (ὀρίζω). Εἰς τὸ αὐτὸ σύνορον φέρω, συνενόω. 2) οὐδέτερον. συνορεύω μετὰ ὁστικ. Ἀντίγ.

Συνορίνω (ὀρίνω). Διεγείρω, ἐρεθίζω. Ἰλ. Ω. »ἦν αὖτ' ἄν θυμὸν ὀρίνης«, διὰ τὰ διεγείρης, κινήσης τὴν καρδίαν τοῦ εἰς συμπάθειαν. ἀλλ' ἐν στίχ. 568· τὸ, »θυμὸν ὀρίνης« σημαίνει τὸ, εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν κινήσης· μέσ. συνπαράττωμαι. Ἰλ. Δ. ἀλλὰ νέον συνονόματι κίνυντο φάλαγγες· νεωστὶ συνταρασσάμεναι ἐκινούντο.

Σύνορκος, ὁ, ἡ (ὀρκος). Συνωρκισμένος. Ξενοφ. Κυν.

Συνορμάς, ἀδος, ἡ = συμπληγμός, = συνδормάς, Συρμίνδης παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Μῆδ. ἐκ τοῦ

Συνορμάω, ὦ, ἡσώ (ὀρμάω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταύτῳ εἰς ὁρμήν, κίνησιν βάλλω, παρορμῶ. 2) συγχότερ. ἀμεταφ. καὶ μέσ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ ὁρμῶμαι, συγκινεῖμαι.

Συνόρμενος, μετοχ. μέσ. ἄορ. τοῦ, συνόρνυμι. Αἰσχύλ. Ἀγ.

Συνορμέω, ὦ, ἡσώ (ὀρμέω). Ὁμοῦ κείμαι εἰς τὸν ὄρμον, εἰς τὸν λιμένα. Πολύδ.

Συνορμίζω, ίσω (ὁρμίζω). Ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν ὄρμον, εἰς τὸν λιμένα. Ξενοφ. Ἰλλ. «συνορμίσαντες τὰς ναῦς, ἐμάχοντο ἐπιπλέοντι τοῖς ἐναντίοις» καθόλου· πικρῶς συνάπτω, πτῶς ναὺς συνορμίσας· πικρῶς συνάψας, στήσας τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης. Δίων Κάτ.

Συνορνεύμι (ὀρνεύμι, ἀνώνμ.) = συνορνεύω, ποιητ.

Σύνορος, ὁ, ἡ (ὄρος). Συνοριτῆς, ὁ συνορεύων, γειτῖον πύονον, τόα = ὄριον, τὸ διακριτικὸν τῶν ὀρίων σημεῖον. 2) τροπικ. συγγενῆς, ὅμοιος· «τινὲς», καὶ «τινός». Δισχύλλ.

Συνορούω (ὄρούω). Ὁμοῦ μεθ' ὁρμῆς τρέχω. Ἀπολλ. Ἀργ. αὐτὶς συνόρουσαν ἐναντίοις· ἀντὶ τοῦ, «ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν»· συνώρμησαν.

Συνοροφώω, ὦ (ὄροφώω). Κάμνω ὄροφον, σκεπάζω, ἐπισκιάζω. Λουκιαν.

Συνορχέομαι, ἵτομαι (ὀρχέομαι). Χορεύω ὁμοῦ.

Συνουλόω, ὦ (ουλόω). Ιατρικὴν τὴν πληγὴν.

Συνούλωσις, εὐς, ἡ. Ἰατρικὴ, θεραπεία· ὅθεν

Συνουλώτιχός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συνούλωσιν, ἵασιν πληγῆς ἐπιτῆδεος.

Συνουρίζω. Ἰών. ἀντὶ συνορίζω. Ἀθήν.

Σύνορος, ὁ, ἡ. Ἰών. ἀντὶ σύνορος. Δισχύλλ. Ἀγ. «πληθὺ ξύνορος κόνισα».

Συνουσιάζω, ἡ. Ἰών. συνουσίη (σύνειμι, καὶ μετοχ. συνών, συνούσα). Συνέλευσις, ἐνάγκωσις οἰκείων καὶ φίλων πρὸς ὁμίαν, φαγητὸν, ὕπνον. Ξενοφ. συμμ. «ἄνευ φίλης συνουσίας οὐδεμία ἀξιόλογος»· συναναστροφή, συνομιλία. Πλούταρχ. «χρῶμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐγόντων»· καὶ ἐπὶ συνομιλίας διδασκαλίου μετὰ τῶν μαθητῶν. Ξενοφ. Ἀπμν. «οὐδένα μισθόν τῆς συνουσίας ἐπράξαντο»· τῆς διδασκαλίας δηλαδὴ ἐπὶ συμποτίου. Ξενοφ. Ἀπομν. «ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθεῖται τῷ τοιοῦτῳ, ὃν εἶδεν τῷ ὄφρ' τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις»· ἐπὶ συνελεύσεως καὶ συνέδου. Ξενοφ. Ἀπομν. «ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σῶναι τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι»· ἐξαιρέτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως. ἐν γένει = συνοικία.

Συνουσιάζω, ἄσω. Συζῶ, ἡ συγκατοικῶ. 2) σαρκικὸς συμμιγνυμαι, εἰς τὴν συνθήκειαν λέγεται καὶ μέσ. «συνουσιάζομαι». 3) διὰ γάμου συζευγνύω, ὑπανδρεύω. Ξενοφ. Ἐρεσ. ἀμφ.

Συνουσιάζεις, ἡ· καὶ

Συνουσιάζομαι, ὁ, ὅ = συνουσία, ἐξαιρ. σύμμιξις σαρκική.

Συνουσιαστής, οὔ, ὁ. Σύντροφος, ἐταῖρος, μαθητής, ἀκροατής. Ξενοφ. Ἀπομν. «Ἀντιφῶν ποτε βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (τοῦ Σοικράτους) παρελθεῖναι»· ἐνίοτε καὶ ἐπὶ γαμικῆς συζεύξεως· ὅθεν

Συνουσιαστικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς συνουσίαν, συναναστροφήν, ἐξαιρ. εἰς σαρκικὴν μίξιν ἀνήκων. Ἀριστοφ.

Συνουσιώω, ὦ (ουσιώω). Οὐσιωδῶς ἐνόησι, συνάπτω, παθ. οὐσιωδῶς εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ τινος· ὁτ. ὅθεν

Συνουσιώωσις, εὐς, ἡ. Ἡ μετὰ τινος οὐσιωδῶς ἐνωσις.

Συνοφρύνω, οὔμαι, ὥσμαι (ὀφρύνωμαι). Συνστέλλω τὰς ὀφρὺς, καὶ ζαράνω τὸ μέτωπον· σκυθρωπάζω. Εὐριπ. Ἀλλ. «στυγνῶ προσώπῳ καὶ συνοφρυνμένῳ», σκυθρωπῶ.

Σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρὺς). Ὁ συνηγμένος, ὀφθαλμοὶ καὶ μεγάλας τὰς ὀφρὺς ἔχων. Θεόκρ. ἡ ὁ ἔχων αὐτὰς συνεσταλμένους· ὁ ζαρωμένος ἔχων τὸ μέτωπον καὶ ἐντεῦθεν. Κατὰρῆς, λυπη-

μένος· ὁ Ἠσυχ. ἐρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, μεγάλυχος, μεγαλόφρων.

Συνοφρύνωμαι, τό (συνοφρύνωμαι). Ἡ τῶν ὀφρῶν σύμπτωσις, = ἐπισκύνω, ἀντὶθ. τοῦ, μεσόφρων.

Συνοχεύς, εὐς, ὁ (συνέχω). Ὁ συγκρατῶν. Ἰουλιαν. λόγ.

Συνοχέω, ὦ (ὀχέω). Ὁμοῦ φέρω ἐπὶ ἀμάξης. παθ. φέρομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμάξης, συνταξιζοῦμαι μετὰ τινος.

Συνοχή, ἡ. Ἀττ. Συνοχή, ἡ (συνέχω). Συνέχεια, συνάντησις· «ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ», ὅπου συναπαντῶνται οἱ ὁδοί, εἰς τὴν τρίσδον. Ἰλ. Ψ. «ἀλλὰ ξυνοχῇσιν ἀγῶνας. κ. τ. τ.» ἐπὶ συμβουλῆς, συγκρούσεως εἰς τὴν μάχην. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Κόϊντ. Σμυρν. β.) καθόλου ἐνωσις, σύνδεσις· καὶ πληθ. τὰ δεσμά. γ) τροπικ. ἀμηχανία, στενοχωρία, ἀδημονία, ταραχή· ὅθεν

Συνοχηδόν· ἐπιρ. «συνοχηδὸν ὀχμάζω», Συνέχω, συγκρατῶ, στερεῶς κρατῶ. Ἀνάλεκτ.

Συνσχικός, ἡ, ὄν (συναχῇ). Ὅστις ἡμπορεῖ νὰ συγκατῇ, συνάπτῃ. ἀμφ.

Συνσχίτης, ὁ· καὶ

Συνσχίτης, ἡ. Ἀιθῶς τίμιος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξώρμηται τὰ πνεύματα πνεύματα. Πλίν.

Συνσχμάζω (ὀχμάζω). Συνέχω, συνάπτω. Λουκιαν. Τραγομ.

Συνσχμός, ὁ = συνοχή· ποιητ. συνεσχμῶς, τὸ ὅποιον ἴδε. Ἰλ. Ξ.

Σύνορος, ὁ, ἡ (συνέχω), = συνεχῆς, ἐπὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ. «σύνορος πυρατός»· ὁ ἀδιάκοπος τροπικ. Εὐριπ. Βάκχ. «ἰερά πράγματα σύνοχα φοιτάσιν»· ἀντὶ τοῦ, συνεχῶς, σύμφωνα.

Συνόχωα, ἄρχ. ἐπικ. Ἰών. ἀμετάβ. παρακείμε. τοῦ, συνέχω, ἀντὶ, συνόχωα. Συμπύπτω. Ἰλ. Ρ. «ὥμῳ κυρτῷ ἐπὶ στήθεος συνοχωκότες· συμπεπτωκότες, συνηγμένοι· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἰπποκράτ. «ἄρχοι στήθεος συνοχωκῆς»· μέχρι τῆς συναρμόσεως ἢ τῆς κλειστώσεως τοῦ στηθιαίου ὁστού· 2) καταπίπτω· «ταίχεος ὡς ἡδὴ συνοχωκὸς ἐν κονίῃσιν»· Κόϊντος Σμυρν. συμπεπτωκὸς, συντριβέντος εἰς κόνιν.

Σύνοψις, εὐς, ἡ. Ἐπιθεωρία, ἐπιβλεψις, τὸ βλέπειν τινα κατὰ πρόσωπον, καὶ βλέπεσθαι ἀμοιβαίως ὑπ' αὐτοῦ· «ἐν συνόψει ἀλλήλων τοῖς Καρχηδονίοις»· ὥστε ἐβλεπον ἀλλήλους· ἢ ἐβλεπον τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐβλέποντο ὑπ' αὐτῶν· «ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι»· ὑπὸ μίαν, περιωπὴν· ὡς ἐν κέντρον τῆς ὁράσεως. 2) τύπος, ὑποτύπωσις. (Modèle, Γαλλ.). σχῆδιον μέλλοντος ἔργου. Εὐδόξ. Ἐκκλ. ἱστορ. 3) ἡ εἰς ἐν συναγωγῇ πολλῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἰδῇ μὲν ἐν μόνον βλέμμα· ἐπιτομή· Διονύσι. Ἀλλ. «εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν»· ὅθεν τὸ ὄρος συνοπτικός· ἀντὶ τοῦ, σύντομος, ἐπιτομικός, καθολικός· ἐκ τοῦ

Συνόψομαι, μέλ. τοῦ, συνοράω.

Συνόφραγις, ὦ (ὀφραγέω). Ὁμοῦ τρώγω καὶ πίνω· ἀμειπρα, πολυτρώγω. Πλούταρχ.

Συνρέζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συρρέζω.

Συνσάττω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστάτω.

Συνσπεύρω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσπείρω.

Συνσταθεύω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσταθεύω.

Ἀριστοφ. Δυσ.

Συνστείχω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστείχω.

Συνστεφάνω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστεφανώω.

Συνστυφώ, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστύφω.

Συνσχολάζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσχολάζω.

Συνσωφρονέω, ὦ. ἐσφαλμ. ἀντί, συσωφρονέω.
 Συνταγή, ἡ (συντάσσω). Σύνταξις, παραγγελία, διαταγή, π. χ. τῶν ἱατρῶν, τὸ παρὰ Γαλ. *recepte*, καὶ Ἰταλ. *ricetta*. Ἀρτεμίδ. 2) κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνταγαί, = συνθήκαι. Ἰάμβλ. Πυθαγ.
 Σύνταγμα, τὸ (συντάσσω). Τὸ συντεταγμένον, διατεταγμένον ἢ πολιτικὴ διάταξις. «τὸ Λακωνικὸν κατὰστατον καὶ σύνταγμα» ἡ Λακωνικὴ πολιτεία, διοικήσις. (Constitution). 3) ὀπλιτῶν, κ. τ. τ. σύνταγμα. ἀντί τοῦ, σῶμα, τάγμα. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τινος προσθήκης, στράτευμα παρατεταγμένον εἰς μάχην. γ) σύγγραμμα, βιβλίον καὶ ἀθροισμα ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων.
 Συνταγμαστάρχης, ου, ὁ (ἀρχω). Ὁ τοῦ συντάγματος ἀρχὼν ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἴδε σύνταγμα, σημ. β.
 Συνταγματικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς σύνταγμα ἀνήκων. «τὰ συνταγματικὰ, τὰ καλῶς διατεταγμένα καὶ πλήρη συγγράμματα, ἀντίθ. τοῦ ὑπομνηματικὰ ὁ Ἀρμόνιος διακτέλλει τὰ συνταγματικὰ ἀπὸ τῶν ὑπομνηματικῶν, λέγων: «συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγουσιν, ὅσα καὶ φράσιν ἔχουσι πρέπουσαν σύνταγματι, καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων εὐτακτον διαίρεσιν».
 Συνταγματίζων, τό. ὑποκρ. τοῦ, σύνταγμα.
 Συντακῆς, ἑός, ὁ, ἡ (συντήκω). Φιλοσκόξ. Φιλόστρ. Σοφ. «συντακῆς γενόμενος ἐτελεύτα», ἀπέθανεν ὑπὸ συντήξεως, φθίσεως.
 Συντακτέος, ἑα, ἐόν. 3ετ. τοῦ, συντάσσω.
 Συντακτῆρξ, ὁ, ἡ καὶ
 Συντακτικὸς, ἡ, ὄν (συντάσσω). Ὁ εἰς σύνταξιν ἀνήκων. 2) ἐκ τοῦ παθ. συντάσσομαι, εἰς ἀποχωρισμὸν ἀνήκων «λόγος συντακτικὸς, ἡ συντακτῆριος», ὁ εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν λεγόμενος λόγος.
 Συντακτὸς, ἡ, ὄν. Συντεταγμένος, βαλμένος εἰς τάξιν. Διογ. Λαέρτ.
 Συνταλαιπωρέω, ὦ, ἴσω. Ὁμοῦ ταλαιπωρῶ, κακοπαθῶ.
 Συνταλασιουργέω, ὦ (ταλασιουργέω). Ὁμοῦ γνέθω. Ἀθήν. «ταῖς γυναῖξιν ἐν τοῖς ἰστοῖς συνταλασιουργούτος» συγγένθοντος, συγκλώθοντος.
 Συνταμίξας, ου, ὁ. Ὁμοῦ ταμίας, καὶ «συνταμειάας». Δίων Κασ.
 Συντάμνω ἰωνικ. ἀντί συντέμνω. Πρόδ.
 Συντανύω (τανύω), = συντείνω, συντενώνω. Πίνδ. Πυθ. «πολλῶν πείρατα συντανύταις ἐν βραχεῖν».
 Συνταξίς, εὐς, ἡ (συντάσσω). Σύστασις, διάταξις. «ἡ τῶν ὄλων σύνταξις τοῦ παντός», ὁ κόσμος ὅλος. ἔξαιρ. 1) ὡς σύνταγμα, ἡ τάξις τῶν στρατιωτῶν, πολεμικὴ παράταξις. ἔτι δὲ καὶ ἡ πολεμικὴ καθήκουσα δύναμις στρατιωτῶν (Γερμ. *Kriegsgesamtheit*). ὅθεν «σύνταξις Ἑλληνικὴ» τὸ ἀπὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰς συμμαχίας πόλεις συνιστάμενον στράτευμα. 2) ἡ σύνθεσις βιβλίου τινός, σύγγραμμα, διήγησις, πραγματεία. Πολύβ. «ταυτὰ ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεως δεδοκασμένα». 3) παρὰ Γραμματι. σύνταξις λόγου. 4) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασίς. 5) ὁ κατὰ τάξιν διηρημένος καὶ ἐπιβεβλημένος εἰς τοὺς πολίτας φόρος, *Taxe*, Γαλ. *Tassa*, Ἰταλ. *Damasso*. Φίλιπ. «καὶ μὲν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν, καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα» κατ' εὐφημισμὸν ἀντί, φόρος τὸν ὁποῖον εἰσέγαγεν ὁ Καλλιόστρατος. 6) ὁ μισθός, ἡ πληρωμὴ τῶν στρατιωτῶν, *Sold*. Γαλ. *Sold*, Γερμ. *Soldat*, ὁ μισθωτὸς στρατιώ-

της. ἔτι καὶ, σιτηρέσιον, ὀψώνιον. *Salarium*, *Suipendium*, Λατίν. *Pension*, Γαλ.
 Συνταπεινέω, ὦ. Κάμνω ὁμοῦ ταπεινόν. Στράβ.
 Συνταραξίς, εὐς, ἡ (τάραξις). Παντελής σύγχυσις. ἐκ τοῦ
 Συνταρᾶσσω, καὶ Ἀττ. - ἄττω, ἄσω (ταράσσω, ἀνῶμ). Ὁμοῦ ἡ διόλου ταράττω, φέρω εἰς ταράχην, σύγχυσιν. Ἰλ. Α. «Σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τάραξεν» συγχύσῃ ἡμῶν τὴν εὐνοίαν. Δολῶν, «τὴν κρήνην». Ἡρότ. τροπκ. ταράττω, ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀρηγανίαν. «τὴν Ἑλλάδα». Ἡρότ. 2) διόλου φθείρω, ἀφανίζω. Πολύβ. 3) «πῶλεμον συνταράττειν» ὡς τὸ παρὰ Δημοσθ. «πῶλεμον ταράττειν» ἀντί τοῦ, διεγείρειν, παρακινεῖν. Πολύβ.
 Συνταργανέω, ὦ (ταργανέω). Ἀνακατόνω, ἐμπλέκω, περιτυλίττω. Λυκόφρ.
 Συνταβρός, ὁ, ἡ (ταβρός, ταρτός). Συμπλεγμένος. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. «δένδρα συνταβρά». τῶν ὁποῖων αἰρίδες συνανέχονται μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ συμπλέκονται.
 Συνταβρόω. Συμπλέκω, ἀνακατόνω.
 Συνταρόω = τῇ προσημ.
 Συντασις, εὐς, ἡ (συντείνω). Συνέντασις, τέντωσις = χάλασις. ἔτι δὲ καὶ, ἡ πρὸς τὴν πορείαν σπουδὴ. παρὰ Θουκυδ. «ξύντασις τῆς γνώμης» ὡς τὸ παρὰ Γάλ. *Contention d'esprit*. ἔντασις, ἐντονία νοός.
 Συντασσομένης, ἐπιβρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, συντάσσω.
 Συντάσσω, καὶ Ἀττ. ἄττω. ἔω (τάσσω). Ὁμοῦ, πλησίων, ἡ κατὰ σειράν τάσσω, διατάσσω. ἔξαιρ. 1) ἐπὶ στρατοῦ. «Ἀλκιβιάδου συντάττοντος τὸ στράτευμα πᾶν» βάλλοντος εἰς τάξιν. β) ἐπὶ συγγραμμάτων, συνθέτω, συγγράφω. ἔτι δὲ καὶ «ἔργα, τέχναις» ἐπιεξεργάζομαι, κατασκευάζω. γ) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, προτάζω. Ξενοφ. Κυρουπ. «δασμοὺς συντάξεν ἀποφέρειν καὶ τοῦτους. 2) μέσ. συμφωνῶ, διορίζω, «τινὶ», καὶ «πρὸς τινα». Πολύβ. «συντάττεσθαι ἡμέραν πρὸς τινα» διορίζειν τὴν ἡμέραν. ὅθεν καὶ «τὸ συνταχθῆναι ἢ συμφωνηθῆναι, διωριζόμενον ῥητῶς. δ) μεταγενοσθ. «συντάττεσθαι τινα» ἀντί τοῦ ἀποχωρετῆν, ἀφίνειν ὑγίαν. (Γαλ. *Prendre congé*.)
 Συντατέος, ἑα, ἐόν, 3ετ. τοῦ, συντείνω. Πρέπει νὰ τανύσῃ, ἢ νὰ τανυσθῇ τις, νὰ μεταχειρισθῇ ὅλας τὸν τὰς δυνάμεις.
 Συντατῆρξ, ὁ, ὄν. Ὁ συντείνων ἢ δυνάμειν εἰς τὸ συντείνειν, τεντώνειν ἔχων.
 Συνταφός, ὁ, ἡ (τάφος, θάψω). Συνενταφισμένος. Πλάτ.
 Συνταχύνω (ταχύω). Ὁμοῦ, ἐν ταῦτῳ ταχύω, ἐπιταχύω. 2) ἀμετάβ. «ὁ βίος συνταχύνει», ἡ ζωὴ σπεύδει εἰς τὸ τέλος. Πρόδ.
 Συντείνω (τείνω). Τανύω, τεντώνω. 2) ἀμετάβ. πατρίξω, μεταχειρίζομαι ὅλας μου τὰς δυνάμεις. ὅθεν ἢ σπεύδω, τρέχω. συνήθως ἐξυπακ. τοῦ, ὅδον νουτείνειν ὁδόν εἰς ἄστυ, τρέχω εἰς τὴν πόλιν. Πλούταρχ. β) αὐξάνω, γίνομαι δυνατότερος. γ) σκοπεύω εἰς τι, κυρίως, καὶ καταχρηστικῶς, ἀπεβλέπω, ἀπειτέλω.
 Συντειχίζω, ἴσω (τειχίζω). Ὁμοῦ τειχίζω.
 Συντεκμαίρομαι (τεκμαίρομαι). Ἀπὸ πολλὰ διδόμενα συμπεραίνω. Ξενοφ. Συμπότ.
 Συντεκνοποιέω, ὦ (τεκνοποιέω). Ὁμοῦ τεκνοποιέω, γεννῶ τέκνα. Ξενοφ.
 Συντεκνος, ὁ, ἡ. Πατὴρ καὶ μήτηρ εἰς πολλὰ τέκνα κοινοί.

- Συντεκνωά, ὧ = συντεκνωποιά. Ἀριστοφ. Θεσμ. Συντεκνωάινονμα (τεκνώνω). Ὁμοῦ κτίζω, ἐτοιμάζω, κατασκευάζω.
- Συντελέθω, = συντελέω. 2) ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀνήκω, συγχρόνως εἶμαι ἐδῶ, ἐκεῖ. Πίνδ. Πύθ. «ὦνα ἡ χθονὸς αἵσαν συντελέθειν ἔννομον θαρσύνεται». Συντέλειαι, ἡ (συντελέω). Ἡ κοινὴ διδομένη συνεισφορά εἰς χοήματα, φόρος κοινός· «συντέλειαν ἄγειν», πληρὸν κοινῶς φόρον. Δημοσθ. 2) ἐταιρεία τις εἰς τὰς Ἀθήνας, συνιστάμενη ἀπὸ 16 — 60 πολιτῶν, συνεισφέρουσα εἰς κατασκευὴν πολεμικοῦ πλοίου, ὠνομάζοντο δὲ οἱ συνεισφέροντες καὶ «συντελεῖς», ἐτι καὶ αὐτὴ ἡ συνεισφορά καὶ ἐτοιμασία. 3) πάντα φόρου ὑποτελὲς κοινωνία· καθόλου δὲ, κοινότης, κοινόν· «συντέλεια θεῶν», ὡς τὸ, «πανηγυρις θεῶν»· ἡ κοινότης τῶν θεῶν, ὅλοι ὁμοῦ οἱ θεοί. Αἰσχ. ἐπτ. Θέβ. ἀντὶ τοῦ ὁποῖον ἐλέγτο καὶ «τέλειοι θεοί, τέλειαι θεαί». 4) σύστημα, φατρία· συγγένεια, ὁμοφυλία. Διόδ. Σικ. 5) ὑποτελείουσιν, ἐκτέλεισι· ἐτι δὲ καὶ τὸ σπύδεν κοινῶς εἰς ἕνα σκοπόν. Πλάτ. Νομ. 6) εἰς τοὺς γραμματ. ὁ παρακείμενος, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς χρόνος. Δημήτρ. Φιλ. 7) εἰς τοὺς μεταγνῆτ. φιλοσόφους, = ἐντελέχεια, πραγματικότης. (réalité, Γαλ.) Ὡλελ. λευκ.
- Συντελεῖωσις, εὖως, ἡ (τελείωω). Τελεῖωσις. 2) ὁ παρακ. χρόνος. Γραμ.
- Συντελεσίουργία, ἡ. Τὸ τέλος, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου. Πολυδ. ἀμφ.
- Συντέλεσμα, τό. Ὁ κοινὸς φόρος. Ἐσθρ. 2) ἐκτέλεισις, ἀποτελείωσις.
- Συντελεστής, οὗ, ἡ (συντελέω). Ὁ πληρὸν φόρον, δόσιμον. 2) ὁ ἐκπληρῶν, τελειῶνων· ὅθεν
- Συντελεστικός, ἡ, ὄν. Τελειωμένος· «ὁ συντελεστ.» ἐξυπακούου. τοῦ, χρόνος, παρακείμενος.
- Συντελεστρία, ἡ. Θήλυ. τοῦ, συντελεστή.
- Συντελευτάω, ὧ, ἡ (τελευτάω). Ὁμοῦ τελειῶν. 2) ἀμεταβ. ὁμοῦ ἀποθνήσκω.
- Συντελέω, ὧ, ἔτοι. Ὁμοῦ τελειῶν, φέρω εἰς τέλος, ἔξαιρ. καταρθῶν. α) «συντελεῖν ἱερὰ, ἀγῶνα, ἐκφορὰν, κ. τ. τ.» «συνεορτάζειν, συνενταφιάζειν, β) ἀμεταβ. ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἔρχομαι, φθάνω, μετὰ προηγουμένης αἰτίας. ὅποτε ὑπονοεῖται τὸ, ὁδόν, παρβλ. ἀνῶν. σηματ. γ'. ἐτι δὲ καὶ τροπικ. φθάνω εἰς ἐν τέλος, εἰς ἕνα σκοπόν. 2) Ὁμοῦ ἡ κοινῶς πληρὸν φόρον, δόσιμον· ἐν γένει, συνεξοδεύω· «συντελεῖν εἰς τὸν πόλεμον, ἐν ταῖς εἰσφοραῖς», πληρῶν τὰς αὐτὰς εἰσφοράς διὰ τὸν πόλεμον. Δημοσθ. «συντελεῖν εἰς τοὺς ἵππεϊς, εἰς ἱππῶδα, κ. τ. τ.» πληρῶν διὰ τάγμα τῶν ἱππέων· σημαίνει καὶ τὸ, ἀνήκω εἰς μίαν τάξιν, κλάσιν, ὑποδικίρεσιν· καθόλου δὲ, ἀνήκω ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰς τι, συναριθμοῦμαι, συγκατατάττομαι, μετὰ τῆς προσθ. εἰς «συντελεῖν εἰς τοὺς νόθους» συναριθμοῦμαι εἰς τὰ νόθα παῖδια· ὅθεν συνεισφέρω, συμβοηθῶ, εἰμαιωφίλιμος.
- Συντελής, εὖως, ὧ, ἡ. Ὁ μὲ ἄλλους δόσιμον ἢ δαπάνας πληρῶν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν τάξιν, καὶ ὁ ὑποτελὲς φόρου, ὑποκείμενος.
- Συντελικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς συντελεῖ. Πολυδ. «τὸ συντελικόν»· οἱ συντελοῦντες, οἱ ὑποτελεῖς, (contributi) 2) εἰς τοὺς Γραμμ. «χρόνος συντελ.» ὁ παρακείμενος, tempus perfectum· «ῥῆμα συντελ.» ῥῆμα πεπερασμένον verbum perfectum, «στάσις συντελική»· τετελεσμένη, πεπερασμένη, status, facti seu prateritii et consummati, Κυντι.
- Συντέμνω· ἰων. συντάμνω. Ἡρδ. συντεμῶ (τέμνω ἀνόμ.). Κατακόπτω, καταξασχίζω. Ξενοφ. Κυρουπ. «χιτώνας συντέμνων». 2) μερίζω, διαιρῶ εἰς τμήματα. Πλάτ. Πολ. β'. τροπικ. σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· «συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν»· ὀλιγοστεύειν τὰ καθημερινὰ ἐξοδα· οὕτω καὶ Ὁμοκλ. «τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν», εἰς ὀλίγον συνέστελεν. 3) ἐλλειπτικῶς, ἐξυπακούου. τοῦ, ὁδόν· «συντάμνων ἀπ' ἀμπέλου ἀκρην», σμικρύνων, κόπτων τὸν δρόμον· Ἡρδ. καὶ μεταβ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. «συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονας»· ἀντὶ τοῦ, «συντέμνουσι τὰς ὁδοὺς τοῖς κακόφροσι»· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· ὀγλήγω τοὺς παῖδας ἡ δόγῃ τοῦ Θεοῦ. β'. «ὡς δὴ συντέμνω». Εὐριπ. Τραγῶδ. ἐξυπακούου. «λόγον», διὰ γὰρ εἶπω συντόμως· οὕτω καὶ «σύντεμεν» ὁμίλει σύντομα· ὡς συντέμνουσι εἰπεῖν, διὰ γὰρ εἶπω εἰς βραχυλογία, ἐτι δὲ καὶ μόνον «συντέμνουσι». Φοιν. γ'. «τοῦ χρόνου συντάμνοντος»· ἐπειδὴ σπύδαι, ἀναγκάζει ὁ καιρὸς· Ἡρόδ.
- Συντερετίζω, ἴτω (τερετίζω). Ὁμοῦ ψάλλω· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τέττιγος, χελιδόνος, κ. τ. τ. ἀμφ.
- Συντερομέω, ὧ. Συνορεύω· μετὰ δοτ. Πολυδ. ἐκ τοῦ
- Συντέρων, ονος, ὁ (τέρμων). Πλητιόχωρος, συνορίτης, γείτων.
- Συντέρω (τέρπω, ἀνόμ.). Συνευφραίνω.
- Συντεταγμένος, ἐπὶρ. (συντάσσω). Εὐτάκτως, τακτικῶς, ἡτύχως. Ἀριστοφ. κατὰ τὸν συμφωνημένον τρόπον, κατὰ τὰς συνθήκας. Πλάτ.
- Συντεταμένος, ἐπὶρ. (συντείνω). Συντόμως, σφωδρῶς, ταχέως. Πλάτ.
- Συντετραίνω (τετραίνω, ἀνόμ.). παρὰ τοῖς Ἀττ. συνθέστως παρασηματισμὸς τοῦ, συντιτράω, καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐπὶ δύο ἐκ διαμέτρου ἐναντίον ῥέοντων κόλπων, οἱ τινες μὲ τὰς ἄκρας των πλησιάζουν τόσο, ὥστε διακόπτουν σχεδὸν τὸν μεταξὺ κείμενον τόπον· παρβλ. διατετραίνω.
- Συντευξίς, εὖως, ἡ (συντυγχάνω). = συντυχία. Ἐντάμωσις, συνομιλία.
- Συντεχνάζω (τεχνάζω), καὶ
- Συντεχνάομαι, ὦμαι, ἡσμαι, καὶ
- Συντεχνάω, ὦ (τεχνάομαι). Ὁμοῦ τεχνικῶς κάμνω, βιάλλω, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς. 2) ἐργάζομαι μὲ τοὺς τεχνίτας.
- Συντεχνίτης, ου, ὁ (τεχνίτης), = σύντεχνος. Γλωσσ. Στεφ.
- Συντεχνός, ὧ, ἡ (τέχνη). Ὁ τὴν αὐτὴν τέχνην μετερχόμενος, συντεχνίτης. Ἀριστοφ.
- Συντηγμά, τό (συντήκω). Τὸ διόλου ἀναλελυμένον, συγχωνευμένον. Ἀριστοφ. «λέγω δὲ περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς σφύρας φύτι ἀναλύσεως»· καὶ Προβλ. «οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν»· 2) τὸ ἀναλύειν, φθείρεσθαι.
- Συντηκτικός, ἡ, ὄν. Ὁ συντήκων, συγχωνευτικὸς, διαλυτικὸς, ἀφανιστικὸς· «πυρετὸς συντηκτικός», ὁ μαρκαντικὸς, ἀδυνατιστικὸς.
- Συντήκω, ξω (τήκω). Συγχωνεύω, διὰ χωνεύσεως ἐνόμω· τροπ. «νήρ», ὡς τις τρόποι συντακῆ». Εὐρ. Ὅρ. συγχωνεύθας τοὺς τρόπους, γενῇ μία ψυχὴ καὶ μία καρδίᾳ. 2) ἀμεταβ. φθίνω, ἀναλύομαι, μαραινόμεναι, ἐπὶ φθισικῶν, κ. τ. τ. ὁ παρὰ. συντήκω, ἔχει σημασίαν παθητικῶν.

Σύντηξις, εως, ἡ. Ἀνάλυσις, συγχώνευσις. Θεόφραστ. περὶ Πυρ. «ἀναξήραειν τὴν σύντηξιν» τὴν διὰ τῆς ἀναλύσεως συνέχειαν καὶ ἑνωσιν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. «τὴν πρὸς τὸ ποθοῦμενον σύντηξιν» προσκόλλησιν ἔτι δὲ = σύντηγμα. 2) φθορὰ τοῦ σώματος διὰ τῆς φρίσεως, τοῦ πότου, κ. τ. τ.

Συντηρέω, ὦ, ἦτω (τηρέω). Φυλάττω, κρατῶ εἰς ἑμαυτὸν, καὶ παρτηρῶ, σκοπεύω. ὅθεν

Συντήρησις, εως, ἡ. Φύλαξις. 2) παρτήρησις ὅθεν

Συντηρητικὸς, ἡ, ὅν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συντηρεῖν. Γρηγόρ. Ναζιαν.

Συντήριος ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡρωδιαν. 1, 12. ἀντὶ τοῦ σωτήριος.

Συντίθημι, συνθέν (τίθημι). Ὁμοῦ θέτω, συνθέτω, συνδίδω, κατασκευάζω «πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις». Ἡρότ. παθ. «τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ τλήθος συντίθεμενον». Ἡρότ. α) βάλλω εἰς τάξιν ἐπιτηδεύειν καὶ τεχνικῶς, ἐπὶ συγγραμμάτων, σχεδίων, δολίων τεχνημάτων, κ. τ. β) ὁμοῦ δίδω εἰς τινὰ τι τὸ παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν φροντίδα τοῦ «τινί τι» γ) «συντίθεναι λογισμῶν, συμπεραίνω, κρίνω». Ἀρρίαν. Ἰνδ. — μέτ. «συντίθεμαι», κυρίως συντίθεται ἐν συγχωνευμένον, παρτηρῶ, σημειῖναι, προσέχω. Ὁμ. «τὸ δὲ σύνθεο», οὐ δὲ πρόσσεχε, καὶ «τὸ δὲ σύνθεο θυμῶν». Ὁδ. Ο, καὶ μετ' αὐτ. τοῦ πράγμ. προσέχω, καταλαμβάνω, νοῶ, «σύνθετο βουλὴν θυμῶν» ἐκατάλαβεν ἐνόντης τὴν βουλὴν. Ἰλ. Η β' β) συντίθεμαι τινί τι, προσδιόριζω τι μέ τινα, κάμνω συνθήκην, συμφωνῶ καὶ «συντ. τι πρὸς τινα», ἐνίοτε τίθεται τὸ ἀπαρέμφ. ἀντὶ τῆς αἰτίας. Ἡρότ. «συμμαχίαν», κάμνω συμμαχίαν ἔτι δὲ καὶ βάλλω στοιχίον μέ τινα. Πλούτ. γ) συντίθεμαι τινι, ἀποφατίζω, ὁμοφρονῶ, δίδω τὴν ψῆφον μου ὅποτε συνθή. ἐξυπακούεται τὸ, ψῆφον, ἢ, τὴν γνώμην.

Συντίκτω, καὶ συντίκτομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Συγχρόνως, ὁμοῦ γεννῶ.

Συντίλλω (τίλλω). Συγχωνευτικῶς, διαλυτικῶς, ἀφανιστικῶς μαθῶ, ξερρῶζον.

Συντιμάω, ἦσω (τιμάω). Ὁμοῦ ἢ κοινῶς μετ' ἄλλων ἐκτιμῶ. Δημοσθ. πρῶτον μὲν ὡς συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἑμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν· ἐξαίτημασάν τὴν συνεισφορὰν μου, ἐπροσδιώρισαν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπαρχόντων μου παθ. αὐξάνω κατὰ τὴν ἄξιαν, ἀναβαίνει ἢ τιμῇ. Δημοσθ. «συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σίτον» ἀκριβήνεν, ἀνέβη ἢ τιμῇ τοῦ σίτου ὅθεν

Συντιμήσεις, εως, ἡ. Ἡ τιμῇ, ἀξία πράγματός τινος. Ο.

Συντιμωρέω, ὦ (τιμωρέω). Συμβολῆθω, συμπτᾶτω. μέτ. συνεκδικούμαι.

Συντινάσσω, ξῶ (τινάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ τινάσσω, κλονίζω. Θεόκρτ. «σὺν δὲ μάχαν ἐτείναζεν».

Συντιταίνω (τιταίνω) = συντείνω. Ἰπποκρ.

Συντιτραίνω, = τῇ ἐπομένῃ. πολλὰ ἀμφιβ. καὶ ἴσως κατ' ἔσφαλμ. γραφὴν ἀντὶ τοῦ, συντετραίνω.

Συντιτράω συντηρῶ, εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστικότητα. παραχρημα. τοῦ ἐνεστ. συντετραίνω (τιτράω, ἀνμλ.). Διατριπῶ, κηλιδάω, «τοὺς मुखούς» ἐπὶ ποταμῶν, οἱ τινες κολαίοντι τὰ ἀνάκτα των. ἡ ἐμποδιζόμενοι διακόπτουν τὸν δρόμον των. Ἡρότ. ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ, «μῦθον δὲ ὥτανα. Δίτχλ. Χοηρ. «συντηρᾷ εἰς τὰ τῶν πλησίον», μεταλ-

λεύων διατριπῶ ἄλλον δρόμον εἰς τὰ τοῦ γείτονος. Δημοσθ. «συντετρηται ἡ ὄσφρησις τῇ στόματι κατὰ τὸν οὐρανὸν», ἡ ὄσφρησις συγκοινωνεῖ διὰ τινος ὅπῃ εἰς τὸν οὐρανίσκον μὲ τὸ στόμα. Ἀριστοτέλ. οὕτως καὶ «εἰς τὴν γλώσσαν ἡ ἀκοὴ συντετρηται». Πλούταρχ. ὁ τῆς ἀκοῆς σωλὴν φέρεται εἰς τὴν γλώσσαν.

Συντιτρώσκω (τιτρώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πληγόνω, πολλὰς πληγὰς ποίω, πολλοὶ ὁμοῦ πληγόνωσι.

Συντλάω (τλάω). Ὁμοῦ ὑποφέρω.

Συντολυπέω (τολυπέω). Ὁμοῦ τολυπέω ἴσα τολυπέω.

Συντομέω, καὶ

Συντομέω (σύντομος). Σμικρύνω, ἀποκότω.

Συντομή, ἡ (σύντομος). Σμικρύνσις, ὀλιγόστευσις. Δίων Κάστ. «τῆς μισθοροῦς συντομῇ» τὸ ὀλιγόστευμα τῆς πληρωμῆς.

Συντομίαι, ἡ (σύντομος). Βραχύτης, ὀλιγολογία «συντομίας στοχάζεσθαι», ἐπιμελῶς καταγίνεσθαι εἰς τὴν συντομίαν.

Συντόμια, τὰ παρὰ τοῖς μεταγνστ. = σύμβολον· «καλλίμα συντόμια» γραμμάτια διδόμενα εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, διὰ νὰ λάβωσι σίτον.

Συντομίξω, = συντέμνω. Σουῖδ. ἐκ τοῦ

Σύντομος ὁ, ἡ (συντέμνω). Συντετμημένος, κομμένος· βραχὺς, σύντομος λόγος. Ἀριστοτέλ. «τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ», συντομία τοῦ δρόμου. Ἡρότ. οὕτως καὶ, «ἡ σύντομος» ἐξυπακούωμ. τοῦ, ὁδοῦ. Ἡρότ. ἐπιβ. συντόμους· συγκρτ. συντομωτέρως. ὑπερθετ. συντομωτάτως· «συντομωτάτων ἐστίν», εἶναι ὁ συντομωτάτος δρόμος, ὁ συντομωτάτος τρόπος. Ἡρότ.

Συντονέω (σύντονος). Τέντω, ὅθεν

Συντονίαι, ἡ. Σύντασις, ἔντασις, τέντωσις. Ἀριστοτ. ζῶων ἱστορ. «αἰδοίου συντονία». Ἰσχύς, δύναμις. Ἰπποκρ. «συντονία φλεβῶν» πύκνωσις, φούσκωμα.

Συντονολυδιστί (Λυδιστί). Ἀρμονία Λυδική, ἥτις καὶ «ὑπερλύδιος» ὠνομάζετο, Bæckh. Πινδ.

Σύντονος, ὁ, ἡ (συντείνω). Συντεταμένος, σφοδρὸς, ισχυρὸς, ταχύς· «σύντονος πενία» μεγάλη πτωχεία. 2) Ἰρ. Αὐλ. ἐπιβ. «συντόνως» συντεταμένως, σπουδαίως, ταχέως, «συντόνως ἐβάδιζε». Πλούταρχ. εἰς Γάλλ.

Συντονόω. Μὲ τὸν αὐτὸν τόνον σημειῖναι, ὁδεῖν δηλ. ἡ βαρεῖαν. Ἀπολλών. περὶ συντάξ.

Συντορμόω, ὦ (τόρμος). Συνάπτω διὰ πασάλων. Φίλ. μαθημ. «συντετορμωμένα αὐτοῖς».

Συντορυνάω (τορυνάω). Συγκινῶ διὰ τῆς τορύνης.

Συντρᾶγῶδ' ὦ, ἦσω (τραγῶδ' ὦ). Συμπαίξω τραγῶδιν. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, συμπεριχαίνομαι, συνηποκρίνομαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποκρινομένων τραγῶδων. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ.

Συντρᾶπέζω, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁμοτράπεζος Εὐριπ.

Συντραυλίξω, μλ. ἴσω (τραυλίξω). Ὁμοῦ τραυλίξω, δὲν ἡμπορῶ νὰ προσφέρω τὸ, ρ, ἢ ἄλλο γράμμα.

Σύντρεϊς, οἱ, αἱ καὶ, σύντριά, τὰ (τρεῖς). Ἀπὸ τρεῖς, τρεῖς καὶ τρεῖς ὁμοῦ πάντοτε ἀνὰ τρεῖς. Ὁδ. Ἡρότ.

Συντρέφω, ψω (τρέφω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ τρέφω, ἀνατρέφω. «συντρέφω τινὰ» μὲ ἄλλον τρέφω τινὰ παθ. συντρέφωμαι, ὁμοῦ τρέφωμαι ἢ ἀνατρέφωμαι, συζῶ, γίνομαι συνήθης. 2) = τρέφω· ἐπὶ ρευστῶν πραγμάτων, πηγνύω, πηκτόνω. παθ. πηγνύομαι, πηκτόνωμαι, λαμβάνω εὐστάθειαν, ὑπαρξεν.

Πλάτ. Φαίδων. »ἐπειδὴν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν
σηπεδῶναι τινὰ λάβη, τότε δὴ τὰ ζῷα ξυντρέφεται».
Συντρεῖω. συντρέφω καὶ συνδρομοῦμαι ἄορ. β'.
συνέδρομον (τρέχω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ τρέχω κατ'
ἐχθρικήν ἔννοιαν, συνέρχομαι εἰς πόλεμον, ἔρχο-
μαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι. ἰλ. Π. β) ἐπὶ καλοῦ,
συμπρωῶ, ἐνθύνωμαι καὶ γινώμαι συνέδρομον ἐς
τῶντ' αὐτῶν, συντρέχειν τοῖς κριταῖς, ἐπὶ φατριῶν
καὶ συναμοσίων, οἵτινες μόνοι ἐλλέγουσι τοὺς κρι-
τάς των, καὶ ἐνδύνονται μετ' αὐτούς. Ξενοφ. Κύρ.
Παίδ. γ) προσηρμόζομαι, συνέρχομαι, συναπαν-
τῶ, »τινί, ἢ πρὸς τινι. δ) συστέλλομαι, συστρέ-
φομαι, ὡς συστρέφονται, κατασπρόνουν αἱ τρίχες
ἀπὸ τῆς θερμότητος. Ξενοφ. Κυνη. 2) τρέχω, ὁμοῦ
συνάγομαι ἐπὶ νεφῶν, ὅταν συναβροίζονται εἰς
ἐν μέρος. Ἡρόδ. ἐπὶ ποταμῶν ὅταν συρρέωσιν.
Σοφοκλ.
Συντρησεις, εὖς, ἡ (συντράω). Ἡ διατρήψις.
2) ἡ συγκοινωνία διὰ κοινῶν τρυπῶν καὶ
σπληνῶν »σύντρησις μικτῶν». Ἀριστοτέλ. αἱ
τρυπαὶ τῆς μύτης, αἱ συγκοινωνοῦσαι μετ' τὸ
στόμα.
Συντρητος, ὁ, ἡ (συντράω). Διατρηπτικὸς.
2) ὁ κοινωτικὸς διὰ τῆς τρύπας ἔχων. ἄμφ.
Συντριαινύω, ὦ (τριαίνω). Διὰ τῆς τριαίνης
συντράσσω, διατράπτω, καταστρέφω. Εὐριπ.
»Ἡρακλ. »στρεπτή σιδήρεω συντριαινύω πόλιν»
καὶ Πλάτ. ὁ Κομμ. »ταῦτα πάντα συντριαινῶν
ἀπολέσσω».
Συντριβή ἡ, = σύντριψις. Ο'.
Συντριβής, ὁ, ἡ, = σύντριψ. ἐλ τοῦ
Συντριβήω, ψω (τριβω). Ὁμοῦ, τὸ ἐν μετὰ τοῦ
ἄλλου τριβῶ, προστριβῶ. »τὰ πυρεῖα». Δουκίαν.
»Ἀλθ. διὰ νὰ ἀνάψω πῦρ. 2) συνθλάω, συνθράω,
τσακίζω. »συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς» κτυπῶ, τσα-
κίζω τὴν κεφαλὴν. Ἀριστοφ. Εἰρ. ἐν γένει βλάπτω,
φθείρω. πάλ. τροπικ. α) ἐπὶ ἀδμονίας καὶ ἀ-
μνηχανίας: ἐλίσσεται, λυπεῖται, ἀδμονεῖν. ἰάκ.
»Ἀχ. Τατ. β) ἐπὶ προσώπων, εἰς ἐριδὰ καὶ φι-
λονεικίαν ἔρχομένων ὑπέρτινος. Δημοσθ. »πῶς
συντριβεται τὸ πρᾶγμα καὶ πῶς δυσχεραίνεται;
πῶς συγκρούεται τὸ πρᾶγμα; τίς ἡ αἰτία τῆς
ἀσμφωνίας σας; ἔτι δὲ καὶ, προσκρούεσθαι, ἀγα-
νακτῶ πρὸς τι.
Συντριήραρχέω (τριήραρχέω). Ὁμοῦ, ἐν
ταυτῷ εἶμαι τριήραρχος. ἐλ τοῦ
Συντριήραρχος, ὁ (τριήραρχος). Ὁμοῦ μετ'
ἄλλον εἰμὶ τριήραρχος: ἴδε τριήραρχος.
Σύντριμμα, τό (συντρίβω). Τὸ συντριμμένον,
τσακισμένον, = κάταγμα. Ο'. 2) πταῖσμα, ἀ-
μάχημα. Σίλιψις ψυχῆς.
Συντριμμός, ὁ, = σύντριψις. Ο'.
Σύντριψ, ἱβος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὁ συντρίβων
ὄνομα κακοῦ δαιμονίου συντρίβοντος εἰς τὴν ἐσ-
τίαν τὰς χύτρας. Ἐπιγρ. »Ὀμ. 2) = οἰκότεριψ, ἄμφ.
Σύντριψις, εὖς, ἡ (συντρίβω). Ἡ ὁμοῦ τριψίς,
σύνκρουσις, τάσισμα. 2) κτύπημα. 3) λύπη ψυχῆς,
ἐπὶ μετανοοῦντων, παρὰ τοῖς Ἑλλή.
Συντροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ἀρμόδιος, ἐνάρ-
μοστος. ἄμφ.
Συντρόπως, ἐπὶρρ. Ἀρμοδίως, ἄμφ.
Συντροφέω, ὦ, ἡ (σύντροφος). Ἀνατρέφο-
μαι μετ' ἄλλον ὁμοῦ.
Συντροφία, ἡ. Τὸ ὁμοῦ τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέ-
φεσθαι. Στράβ. »διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς συντροφίαν»,
καθόλου δὲ, συνανατροφή, κοινωνία, ἐταιρία.

Σύντροφος, ὁ, ἡ (συντρέφω). Ὁ ὁμοῦ τραφεῖς,
ἀνατραφεῖς. Ξενοφ. Ἀπμ. »καὶ τοῖς θηρίοις πόθος
τις ἐγγίνεται τῶν συντρόφων». 2) φίλος. »τῇ Ἑλ-
λάδι πενήνῃ αἰεὶ σύντροφος». Ἡρόδ. ἐνίοτε καὶ με-
τὰ γεν. συντάς.
Συντροχάζω (τροχάζω) καὶ
Συντροχάω (τροχάω). = συντρέχω.
Συντρυῶ, ὦ (τρυῶ). Ὁμοῦ τρυῶ. Γεωπον.
Συντρυφάω, ὦ, ἡ (τρυφάω). Ὁμοῦ τρυφῶ.
Συντυγχάνω, τεύζομαι, συνέτυχον (τυγχάνω,
ἀνώνμ.). Ὁμοῦ τυγχάνω, συναπτῶ, συναπαντῶ,
ἐνταμόναι, τινί. Ἡρόδ. σπανιώτ. μετὰ γεν. Οἰδ-
Κολ. ἔτι δὲ καὶ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι. »ὁ
συντυχὼν», ὡς τὸ νό. τυχὼν πᾶς τις, χωρὶς ἐ-
ξαίρεσιν »τὸ συντυχὼν», χωρὶς ἐκλογῆν, ὅπως
ἂν τύχῃ. ὅθεν, κοινὸς, ποταπὸς, πρόστυχος, φαῦ-
λος. Ἡρόδ. 2) ἀπροσ. συμβαίνει, τυχαίνει
»τινί». Ἡρόδ.
Συντυμβωρυχέω, ὦ, ἡ (τυμβωρυχέω). Ὁ-
μοῦ τυμβωρυχῶ, ἀνασκάπτω τοὺς τάφους, κλέπτω,
γυμνῶ τοὺς νεκρούς.
Συντυπῶ, ὦ (τυπῶ). Συμπλκ. εἰς Ἐπίκτ. »τὰς
ψυχὰς τοῖς παροῦσι συντυπεῖσθαι» νὰ φέρεται
τις κατὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὰς περιστάσεις.
Συντυραννέω (τυραννέω). Ὁμοῦ τυραννέω.
Συντυραννοκτονέω (τυραννοκτονέω). Ὁμοῦ
τυραννοκτονῶ.
Συντύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁμοῦ τύραννος.
Συντυρόω, ὦ (τυρόω). Ὁμοῦ κάμω τυρίον-
κωμικῶς δὲ, = συγκυκάω. Ἀριστοφ. Ἰππ.
Συντύχημα, τό = συντυχία. Φώτ. ἐξ Ἀπολ-
λοδώρου.
Συντυχή, ἡ. ἰων. συντυχίη (συντυγχάνω). Συ-
νέντευξις, ἐντάμωσις. Θεογν. »κατὰ συντυχίην»,
κατὰ περιστάσιν. Ἡρόδ. ἔξαιρ. ἐπιτυχία. 2) εἰς τοὺς
μεταγενστο. συνέλευσις, γνωριμία, συνομιλία. ὅθεν
Συντυχή, ὁ, ἡ, ὁν. Τυχρὸς, κατὰ τύχην. Ἑκκλ.
ἐπὶρρ. συντυχῶς.
Συνυγραινόμεαι παθ. (υγραινόμεαι). Συμβρέχομαι.
Συνυθλέω, ὦ (υθλέω). Συμφλυαῶ. Δουκ.
Συνυλάκτεω, ὦ, ἡ (υλάκτεω). Ὁμοῦ υλάκτω,
γαυγίζω.
Συνυμεναιόω, ὦ (υμεναιόω). Συμφάλλω τὸν ὑ-
μέναιον. Πλουταρχ.
Συνυμένω, ὦ (υμένω). Συμφάλλω. 2) ἐπάδω.
Συνυπάγω, ὦ (ἄγω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ὑπάγω.
ἄμεταβ. 2) συνυποτάσσω, μαζὶ ἐκλύω.
Συνυπακούω, σομαι (ἀκούω). Ὁμοῦ ὑπακούω.
Στράβ. 2) συνυπονοῶ. Σχολ. Σοφ. Οἰδ.
Συνὑπαρκτος, ὁ, ἡ (συνυπάρχω). Ὁμοῦ, ἐν
ταυτῷ ὑπαρκτός, ὁ συνυπάρχων. Ἑκκλήστ.
Συνὑπαρξίς, εὖς, ἡ. Τὸ συνυπάρχειν.
Συνὑπαρχος, ὁ, ἡ (ὑπαρχος). Ὁ ὁμοῦ, ἐν
ταυτῷ ὑπαρχος, συνδιακτίς παρὰ Ῥωμαίους.
Συνὑπάρχω (ὑπάρχω). Ὁμοῦ ὑπάρχω.
Συνὑπατεύω (ὑπατεύω). Εἶμαι συνὑπάτος.
Συνὑπατος, ὁ (ὑπάτος). Ὁμοῦ ὑπάτος.
Συνὑπερμει (εἰμι). Εἶμαι ἔ. ἐγὼ παρὼν.
Συνυπεράλλω (βάλλω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ, ἡ συγ-
χρόνως διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν. 2) οὐδετ. ὁμοῦ
περὶ εἰς τὸ πέραν. Πολύβ.
Συνυπηρετέω, ὦ (ὑπηρετέω). Ὁμοῦ ὑπηρετῶ,
βοηθῶ.
Συνυπηχέω, ὦ (ἡχέω). Ὁμοῦ ἡχῶ, ἡ συνθορυβῶ.
Συνυποβάλλω (βάλλω, ἀνώνμ.). Ὁμοῦ ὑποβάλλω,
ἀντικαταστήναι τι νόθον, ἀντὶ τοῦ γνησίου.

Συνυποδαίνυμαι, καί
 Συνυποδείκνυω, δείξω (δείκνυμι). Ὁμοῦ ὑπο-
 δεικνύω, φανερόν.
 Συνυποδύομαι (δύω, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ βυθίζομαι.
 2) ὁμοῦ ἐπιχειρῶ μετὰ αἰτία.
 Συνυποξέγγνυμι (ξέγγνυμι, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ
 ὑποξέγγω, ὑποτάσσω εἰς τὸν ζυγόν.
 Συνυποκορίζομαι, ἰτομαι (υποκορίζομαι).
 Ὁμοῦ, ἐν ταῦτ' ὑποκορίζομαι, μεταχειρίζομαι ὑπο-
 κοριστικά, κολακευτικά ὀνόματα, ἢ ὁμιλῶ ὡς τὸ
 νήπιον τὸ ἐνεργ. συνοποκορίζω, ἔχει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ.
 Συνυποκρίνομαι (υποκρίνομαι). Ὁμοῦ, ἐν ταῦ-
 τῷ προσποιούμαι, καμῶνομαι.
 Συνυπολαμβάνω (λαμβάνω, ἀνάμλ.). Συνυ-
 ποδέχομαι.
 Συνυπονόεω, ὦ (νοέω, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταῦ-
 τῷ καταλαμβάνω ἔτι δὲ καί, = ὑπονόεω, συμπε-
 ραίνω. Πολύδ.
 Συνυποπίπτω (πίπτω, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ ὑποπίπτω,
 ἢ καταλήπτω; γίνομαι. Σέξτ. Εὐπ.
 Συνυποπτεύω (υποπτεύω). Ὑποπτεύω κ' ἐγώ.
 Πολύβιος.
 Συνυπόπτωσις, ἡ (συνυποπίπτω) Τὸ συνυπο-
 νοεῖσθαι.
 Συνυπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ τὴν αὐτὴν
 ὑπόστασιν ἔχων. Εὐκλῆσ.
 Συνυποστέλλω (υποστέλλω). Ὁμοῦ ὑποστέλλω,
 συντέμνω, σμικρύνω.
 Συνυποτίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ ὑποτίτω, δέχομαι.
 Συνυπουργέω, ὦ (υπουργέω). Ὁμοῦ ὑπηρετῶ,
 ἢ συμβοηθῶ. Δουκιαν.
 Συνυποφέρω (φέρω, ἀνάμλ.). Συνυποτάττω.
 Σχολ. Εὐριπ. Ὅρρ.
 Συνυποφύομαι (φύω, ἀνάμλ.). Ὁμοῦ ὑποφύο-
 μαι, φυτρῶνα ὑποκάτωθεν. Πλούτ.
 Συνυποχωρέω, ὦ (χωρέω). Ὁμοῦ ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.
 Συνυφαινέω (υφαινέω). Ὁμοῦ ὑφαινέω. Πλάτ. Τιμ.
 μεταφορ. συνάπτω, κατορθῶνα, μηχανάομαι τι
 κρυφίως· ὁθεν
 Συνύφανσις, ἡ. Τὸ συνυφαίνειν.
 Συνύφασμα, τό. Τὸ συνυφασμένον, ὑφασμα.
 Γλωσσ. Στεφ.
 Συνύφειαί, αἱ (συνυφής). Ἡ πυκνὴ σύνθεσις καὶ
 συνυρῇ τῶν κηρίνων οἰκίσκων τῶν μελισσῶν, αἰτι-
 νες καὶ «ἵστοι συνυφεῖς» λέγονται. Ἀριστοτ. Ἰστ.
 Συνυφῆ, ἡ (ὑφή). = συνυφασμα.
 Συνυφής, ἑός, ὁ, ἡ (συνυφαίνω). Ὁ συνυφασμένος,
 δι' ὑφῆς συνδεδεμένος.
 Συνυφίστημι (ἵστημι). Συνυπάρχω. 2) ὁμοῦ ἢ
 ἐν ταῦτ' ἐπιχειρῶ.
 Συνυψόω (ὑψόω). Ὑψῶνα ὁμοῦ.
 Συνωδέω, ὦ (συνωδός). Ὁμοῦ ᾄδω, συμφάλλω.
 Συνωδῆ, ἡ (ὠδή). καί
 Συνωδέω, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, φάλλειν συμφωνίᾳ,
 συμφάλλομαι.
 Συνωδίνω (ὠδίνω). Συγκοιλοπονῶ· καθόλου συλ-
 λυπούμαι, συμπονῶ μετὰ δοτ. Εὐριπ. Ἐλ. «καὶ
 ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνετε κακοῖς».
 Συνωδός, ὁ, ἡ (ὠδή). Ὁ ὁμοῦ ᾄδων, ψάλλον,
 παίζων μουσικὸν ὄργανον· μεταφορ. σύμφωνος,
 ὁμόφωνος, ὁμόφωνος, «τινὶς», «συνωδῶς», σύμφωνος
 καὶ ἐπιρρήματικ. συμφώνως. Πρόδ. Ἀριστρ.
 Συνωθέω, ὦ, -ωθήτω, καὶ ὥσω (ὠθέω, ἀνάμλ.).
 Ὁμοῦ σπρώχνω, στενοχωρῶ, εἰς ἐν συναθροίζω.
 Ξενορ. Οἶκον. «συνώστας τὸν καθάρων (σῖτον) εἰς
 τὸ στενώτατον» ὁθεν

Συνώθησις, ὥς, ἡ. Τὸ συνωθεῖν (τρίτωμα).
 Compulsio. Γλωσσ. Στεφ.
 Συνώμεθα, ἄ. πληθ. πρόσ. ὑποτακτ. μέσ. ἀορ.
 β'. τοῦ, συνήμι. Ἰλ. «ἦθρα συνώμεθα ἄμφι γάμοις».
 Συνωμίξω, ἡ (ὥμος). Ἡ συναρμογὴ τῶν ὥμων, ὁ
 τόπος ἐνθα συνάπτονται αἱ ὠμοπλάται· «οἱ τὴν
 ἔκφυσην ἔχοντες τῆς συνωμίας ὑψηλοτέραν». Ἰππ.
 ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Ξενορ. ἐν Ἰππ. «ἡ ὑψηλὴ ἀκρω-
 μία», εἶπεν. 2) ἡ τῶν ὠμοπλατῶν ἐξάρθρωσις,
 νόσος τις τῶν ἵππων, ὅποτε καὶ αἱ δύο αἱ πλάται
 αὐτῶν ἐξαρθροῦνται. Ἰπποκρ.
 Συνωμίξεις, ἡ, = συνωμία· σημαστ. 2.
 Συνωμοσίξω, ἡ (συνόμνυμι). Ἡ μεθ' ὅρκου ἐνωσις
 πολλῶν κατὰ τινας.
 Συνωμοσίον, τό. Ἡ εἰς συνωμοσίαν γινόμενη ὁμι-
 λία καθόλου = τῷ προηγμ. Διονυσί. ἀρχ.
 Συνωμότης, ου, ὁ καὶ Σηλ. συνωμότης, ἴδως, ἡ
 (συνόμνυμι). Ὁ δι' ἐνόρκου δεσμοῦ συμφωνῶν κα-
 τὰ τινας· «ἐπεί τι». Ἡρόδοτ. «συνωμόται, οἳ, οἱ
 στασιωτικῶς κατὰ τοῦ δήμου ἢ τοῦ ἀρχόντος συ-
 νιστάμενοι. Πλάτ. ὁθεν
 Συνωμοσίχθες, ἡ, ὅν· καὶ ἐπιρρ. -χθες. Ὁ εἰς συ-
 νωμοσίαν ἀνήκων.
 Συνωμοτός, ὁ, ἡ (συνόμνυμι). Ὁ δι' ὅρκου ἡνω-
 μένος. Θουκλ. «τὸ ξυνωμότον ἐλλείπειν», ἀντὶ, τὴν
 ξυνωμοσίαν παραβῆναι.
 Συνωνέομαι, σῶμαι, ἡτομαι (ᾠνέομαι, ἀνάμλ.).
 Ὁμοῦ ἀγοράζω. 2) καὶ, μισθῶνα, «ἵππον». Ἡρόδ.
 Συνωνύμιξω, ἡ, οὐσιαστικὸν τοῦ
 Συνώνυμος, ὁ, ἡ καὶ ἐπιρρ. συνωνύμους (δνομα,
 Αἰολ. ὄνυμα). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, καὶ τὴν αὐ-
 τὴν σημασίαν.
 Συνωνυμοῦντος, ἐπιρρ. ἐκ τοῦ, συνωνυμέω, ἄν-
 τι τοῦ, συνωνύμους· ἀμφ.
 Συνωρίαστης, οὔ, ὁ (συνωρίς). Ὁ ἐπὶ συνωρίδος
 ὅ ἐστιν ὁ ἐπὶ ἀμάξης συρομένης ὑπὸ δύο ἵππων. Δουκ.
 Συνωρίζω (συνωρίς). Συνέζω, ἔξαιρ. ἵππους
 συνωρίζω, συζέγω δύο ἵππους εἰς τὴν ἀμαξάν·
 τροπικ. «ξυνωρίζω χέρα», ὁς μοι τὴν χεῖρά σου.
 Εὐριπ. Βαρχ.
 Συνωρικεῦομαι. Ὁχοῦμαι ἐφ' ἀμάξης, δύο
 ἵππους συνεζευγμένους ἐχούσης. Ἀριστοτ. Νεφ.
 «ἵππάζεσθαι τε καὶ ξυνωρικεῖσθαι»· ἐνθα ὁ Σχολ.
 «νῦν μὲν ἐπὶ κελήτος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἀρ-
 ματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βαγκεῖται».
 Συνωρίς, ἴδως, ἡ. Ἀρμα, ὄχημα ἐκ δύο ἵππων,
 ἡμιόνων, κατοῦν, κ. τ. τ. «ξυνωρίς πάλων»,
 ἢ «ξυνωρίς πωλική». Δουκιαν. καὶ ἀπλῶς «ξυ-
 νωρίς». Ξενορ. Ἑλλ. ἐνθα συνυπακούεται τὸ,
 πάλων, ἢ, ἵππων· «ἵππων, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγε
 νεκίχηκεν». Πλάτ. 2) μεταφορ. δοῦς, τέκνον,
 φίλων, κτλ. ξευγάρων· καὶ «ποδῶν ξυνωρίς» τὰ
 δεσμά = συνάρορος παρὰ τὸ, ἄεῖρω, καὶ ὅχι παρὰ
 τὸ, ἄρω.
 Συνωρος, ὁ, ἡ, = συνάρορος. Γλωσσ.
 Σύνωσις, ὥς, ἡ (συνωθέω). = συνώθησις. Πλάτ. Τιμ.
 Συνωφελέω, ὦ (ὠφελέω). Ὁμοῦ ὠφελῶ, ἢ βοηθῶ·
 «τινὶς, τινί». Σοφοκλ. Φιλοκτ. ἀπρόσπ. «συνωφελεῖ
 ἔστι»· ὠφελεῖ συγχρόνως εἰς τι. Ξενορ. Ἀναβ.
 Συνωχᾶδόν, ἐπιρρ. (συνέχω) ποιητ. ἀντὶ, συνο-
 χηδόν, ἐπὶ χρόνου, Συνεχής, ἀδιάκοπος. Ἡσιόδ.
 Θέογν. κατ' ἄλλους, παρευθὺς, παραχρημα.
 Συνέω, = συζέω, τὸ ποιεῖν ἴδε.
 Συβαύβαλος, ὁ, καί
 Συβάβωνος, ὁ (βαῦνος, σῦς). Σταῦλος χοίρων.
 Συβοιωτοί, οἱ. Βδελυρὸν ὄνομα τῶν Βοιωτῶν,

τὸ ὅποιον μετεχειρίσθη ὁ Κρατῖνος, Πρὸς. Εὐ-
ριπ. Ἐκάβ.

Συοδὴλητος, ὁ, ἡ (δηλῶ). Ὁ βλαμμένος, φονευμένος ἀπὸ χοίρων.

Συοθέρως, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγὸς τῶν χοίρων. Φιλοστρ. Εἰκ.

Συοκτασίς, καί, ἡ (κτείνω). Ὁ φόνος καὶ ἡ σφαγὴ
Συοκτονίς, ἡ (κτείνω). Ὁ φόνος καὶ ἡ σφαγὴ τῶν χοίρων. Διον. Περιηγ.

Συοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς χοίρων. προ-
παροξύντως δὲ, συόκτονος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ ἀπὸ
χοίρων φονευμένος.

Συομορφῶ, ὦ. Ποιῶ τινα ἔχειν χοίρου μορφήν.
ἴδε συορροβῶ.

ΣΥΟΜΑΙ, ἄχρηστ. πρωτότπ. ἀπὸ τὸ ὅποιον παράγον-
ται χρόνιοι τινὲς τοῦ, σῶμα.

Συοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ χοίρους τρέφων.
Συοφόντης, ου, ὁ (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῶν χοί-
ρων. Ἀνθολ.

Συοφόντης, ἴδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ, συοφόντης.
Συοφορβῶ, ὦ (συορροβός). Χοίρους τρέφω.
Λογγίν. «συορροβούμενος», ὡς χοίρους τρεφόμε-
νος· ἔνθα ὁ Βαλκεναῖρος «συομορφῶς (συομόρφους)»
θέλει ν' ἀναγινώσκεται.

Συοφόρβιον, τό. Ἀγέλη χοίρων, καὶ αὐτὸ τὸ
χοιροτροφεῖον.

Συορροβός, ὁ (φορβή, φέρβω). Ὁ τῶν χοίρων βοσκός.
Σύρα, ἡ, = σισύρα.

Σύρας, ἡ, = Σύρος.

Σύρις, ἡ. κύρ. ὄνομα γυναικός. 2) ἔτι δὲ καὶ θηλυκ. τοῦ,
Σύρος, = Συρία. Γυνή ἀπὸ τὴν Συρίαν. Θεόκρ.

Σύρα, ἡ. ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρία. Θεόκρ.
2) κύρ. ὄνομα. δούλης. Ἀριστοφ. Εἰρ.

Συρακουσίς, ἴδος, ἡ ἰδιαίτερ. θηλκ. τύπ. τοῦ
Συρακούσιος. Θεόκρ.

Συράκουσαι, αἱ. ἰων. Συράκηνται. Δωρκ. Συ-
ράκοσαι καὶ Συράκοσαι. Syracuse. Ἡ ἐπισημο-
τέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων
πόλεων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Ἀνατολι-
κῆς αὐτῆς πλευρᾶς, καὶ μία τῶν μεγαλητέρων
πόλεων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων
περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κοριν-
θίων, οἵτινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου,
μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τῆς ὀδηγίαν τοῦ Ἡρα-
κλείδου Ἀρχία, τὸ 758 ἔτος πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ
περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ ποιη-
τοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὕτη ἐκ
πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὅποια ἦσαν, ἡ Νῆστος
ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο τὰ βασιλεία τοῦ ἱερω-
νος, ἡ Ἀχαρόνη, τὸ ὀχυρώτατον μέρος τῆς πόλεως,
μὲν ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς· ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὅ-
ποιον εὐρίσκειτο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κα-
τοίκων μὲν ἕνα ναὸν τῆς Τύχης· αἱ Ἐπιπολαί, κείμε-
ναι ἀρκτικῶς ὅπου ἦσαν τὰ περιβόητα Λατομεία,
εἰς τὰ ὅποια ἐλλείοντο οἱ κατασκευάζοντες καὶ ἡ
Νεάπολις, μὲν ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡρόδ. ἐσχη-
μάτιζον δὲ αἱ Συράκοσαι καὶ ἕνα μίαν ἰδίαν καὶ
ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔχουσαν
ἐπίσημον τῆς ἑξῆς καὶ θαλάσσης δύναμιν καὶ ὑπο-
τάσσαντο πολλὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις. (Συράκου-
σαι, παρὰ Θουκλ. καὶ Στράβ. Συρακούσαι, παρὰ
Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ.)

Συρακουσεὺς, ἑως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακου-
σῶν. Στέφ. Βυζ.

Συρακοῦσιος, ἰα, ἰων. ἰων. Συρηκούσιος. Δωρ. Συ-
ρακόσιος. Πινδ. Συρηκόσιος Θεόκρ. Ὁ τῶν Συρα-
κουσῶν, ἡ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὦν. Ἡρόδ. καὶ

Τόμ. Γ'.

Ξενοφ. καὶ Συρακούσιος, ὁ, ἡ, ὡν αἱ Συρακούσαι
τρέπεσαι, = Σικελικαὶ τραπεζαί. Λουκιαν. 2) οὐ-
σιαστ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν.

Ἡρόδ. ἡ Συρακούσια, προσυπακ. χώρα, ἡ περὶ τὰς
Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκυδ.

Σύρβα, ἐπὶρ. = τύρβα, τὸ ὅπουν ἴδε.

Συρβάω, ὦ, ἡσω. Κάμνω θόρυβον, ταραχήν. Γλωσσ.

Σύρβη, ἡ. ἰων. καὶ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ.
τύρβη. Θόρυβος, ὄχλος, πλῆθος tourba. Λατ. 2)
ἀπὸ τῶ, σύρμα, = σύρμα, συρμός, σύρραξ. κατ'
ὄχι σπάνιον τροπὴν τοῦ φ, εἰς β, καὶ τανάκαλον ὄθεν

Συρβηνεὺς, ὁ, καὶ

Συρβηνὸς, ὁ, ἡ (σύρβη). Ταραχώδης, θορυβώ-
δης, ὄχλητος. Λατ. turbulentus.

Συρβήτης, ὁ, ἡ. Ταραχώδης, ταραχώδης ἄμφ.
Σύργαστρος, ὁ, καί,

Συργάστωρ, ὁρος, ὁ (σύρμα, γαστήρ). κυρίως
μὲν, συρόγαστρος. Ὁ σύρμα κατὰ γῆς τὴν κοιλίαν
τοῦ, ὡς σκώλης, θῆρις· ὄθεν πᾶν ἔρπετόν. Δοσιάδ.
2) τροπ. κοινὸς ἀνθρωπος, θητεὺς, μισθοφόρος,
ἐργάτης.

Σύργις, ἰος, ὁ, = Ἰργίς. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊ-
κῆς Σαρματίας, χυνόμενος εἰς τὴν Μαϊώτιδα λίμνην·
τανῦν Δενεζ. Ἡρόδ.

Σύρδην, ἐπὶρ. (σύρμα). Συρτὰ, βιαίως. 2) μὲ μακρὰ
ἐνδύματα. Εὐριπ. Ῥῆς.

Συρία, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων. Ὅδ. εἰς
τοὺς πεζογράφους δὲ συνήθως Σύρος. 2) ἡ Συρία,
χώρα τῆς Ἀσίας· κυρίως θηλκ. τοῦ, Σύριος.

Συρία, ἡ, ἴδε, σισύρα, ἄμφ.

Συριγέμβολος, ου, ὁ (σύριγξ, ἔμβολος). Ὑ-
πόμενος ὀχτός, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ πολιορκούμενοι
προμηθεύονται μὲ ὕδωρ, ἄμφ.

Συριγίξ, ὁ (σύριγξ). «κάλαμος συριγίξας».
Διοσκυρ. Εἶδος καλάμου, διόλου κοίλου, συριγίξου
(κουροκάλαμος).

Συριγίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σύριγξ. Μικρὰ σύριγξ,
κάλαμος, μικρὸν πρίσμα.

Συριγίς, ἴδος, ἡ. θηλκ. τοῦ, συριγίξας.

Συριγὸς, ὁ (σύριγξ). Κάμνω τι ὡς σύριγξ,
κάμνω τι κύφιστον ὡς κάλαμον παθητ. γίνομαι κοί-
λος· ἔξαιρ. λαμβάνω κοίλον τι οἶδημα (ρίστουλα),
ἀμεταβ. παρακμ. «σεστρίγγωκα», ἐμβαίνειν, ἡ δια-
περῶ ὡς διὰ σύριγος.

Συριγώδης, εὖς, ὁ, ἡ (σύριγξ, εἶδος). Διατρυ-
πημένος ὡς σύριγξ. 2) ὁ σύριγξ (ρίστουλα) ἔχων.

Συριγίτης, ὁ, οὐ, ὁ, = συριγίτης. Τζέτζι.

Σύριγμα, τό (συρίττω). Ἥχος σύριγγος, ἥτοι τὸ
μέλος τοῦ αὐλήματος· ὄθεν

Συριγματώδης, εὖς (εἶδος). Ὅμοιος μετὸν ἥχον
τῆς σύριγγος.

Συριγμός, ὁ, ἡ (συρίττω). Τὸ συρίζειν, ὁ ἥχος
τῆς σύριγγος. 2) «συριγ. κάλωνα», ὁ ἥχος τῶν ἀπὸ
τοῦ τροχού ἐκτυλινόμενων σχοινίων, stridor. Λατ.
3) τὸ βόύσμα τῶν αὐτῶν. Διοσκρ.

Σύριγξ, ἴγγος, ἡ. Πᾶς δῆποτε σωλὴν· ὄθεν 1) ὁ
αὐλός, ἔξαιρ. τῶν ποιμένων, ἡ τοῦ Πανός. β) τὸ
στόμιον τοῦ αὐλοῦ. Πλούταρχ. 2) διάφορα κῆλα
σκεῦη, ὡς α) δορατοθήκη. Ιλ. Τ. β) ἡ χοινικὴ, ἡ
ὀπλὴ τῶν τροχῶν τῆς ἑμάξης. Αἰσχύλ. γ) τὸ κοίλον
τῶν στρουγγίων τῆς θύρας. 3) πᾶς δῆποτε κοίλος

- δρόμος, ὡς α) αἱ φλέβες. Σορ. Αἴας· ὡς τὸ, αὐλός.
β) κοῖλον πρῆγμα, (ψιστούλα). γ) διώρυξ, ὑπόνομος τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ φυσικοῦ, καὶ τεχνητοῦ, cuniculus. Λατ. ὠνομάζοντο «σύριγγες», καὶ τὰ ὑπόγεια μνήματα τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων εἰς τὰς Θέβας. δ) στοὰ σκεπασμένη μεταξὺ δύο οικοδομημάτων (gallerie). Πολύθ.
- Συρίζω**, ἰζω, καὶ ἰζομαι καὶ ἰσω. Δωρικ. συρίσθω.
Ἀττ. συρίττω. Συριζῶ, λαλῶ τὴν σύριγγα.
Συρίζω, ἰσω (Σύρος). Ὁμιλῶ ἡ πολιτεύομαι ὡς Σύρος.
Συρίχη, ἡ. ἰων. ἀντί, Συρία. Ὀδ. ὄθεν
Συρίχη γενῆς, εὖος, ὅ, ἡ. Ὅ εἰς τὴν Συρίαν γεννημένος, ἡ ἐκ Συρίας ἔχων τὸ γένος. Ἡρόδοτ.
Συρίχθς, ἡ, ὄν (Σύρος). Ἀπὸ τὴν Συρίαν.
Συρικτᾶς, ᾶ, ὁ. Δωρ. ἀντί, συρικτῆς.
Συρικτῆρ, ἥρος, ὁ, καὶ
Συρικτῆς, οὗ, ὁ. Δωρ. ἀντί, συριστῆς. Θεόκριτ.
Σύριος, ἱς, ἰων. Ὁ ἀπὸ τὴν νῆσον Σύρον.
Συρίσθω. Δωρ. = συρίζω. Θεόκρ.
Συρίσκοις, ὁ. Ἀγγεῖον πλεκτὸν διὰ σῦλα· λέγεται δὲ καὶ ὑρρίσκοις. Ἡούχ.
Σύρισμα, τὸ, = σύριγμα.
Συρισμός, ὁ, = συριγμός.
Συρίσσω, = συρίττω.
Συρίστης, οὗ, ὁ (συρίζω). Ὅς τις συρίζει διὰ τοῦ στόματος, ἡ παίζει τὴν σύριγγα. 2) ὁ ἄρσενικός γερανός, διὰ τὸ μεγαλόφωνον τῆς κραυγῆς.
Συριστῆ, ἐπίρ. (Σύρος). Κατὰ τὸν Σύριον τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Συρίων γλῶσσαν, Συριακά.
Συρρίττω, ἰζω, ἰζομαι (σύριγξ). Συρίζω ἡ συρίζω μὲ τὸ στόμα καὶ λαλῶ τὴν σύριγγα. 2) μεταβατ. σκώπτω, περιπαίζω, καταφρονῶ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «ἐπιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττεται» καὶ παθτ. παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην».
Σύριχος, ὁ, = ὑρρίσκος. Ἀλεξίς· ἄμφ.
Συρκάζω, καὶ συρκίζω (σύρξ). Αἰολ. ἀντί τοῦ, σαρκάζω, σαρκίζω.
Σύρμα, ατος, τὸ (σύρω). Πᾶν ὅ, τι σύρεται, ὡς π. γ. τὸ μακρὸν γυναικεῖον, ἡ θεατρικὸν φόρεμα· «σύρμα πλοκάμωνα τὰ μακρὰ καὶ κυματούμενα μαλλία. Φιλέδημ. «σύρμα τερηνδόνος», ὁ σκώληξ τοῦ ξύλου, τὸ σκαρίον. Στράτων. Ἐπύρ. 2) πᾶν ὅ, τι συνέρθη, ἐσκαυτισθῇ ἡ ἐρρίφθῃ· ἄρα, σκοπίδιον, κόνις, κόπρος. Διοσκορδ. «βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλείστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡς ἂν ἀπόψημά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκούργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὐσα»· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄχυρον, φρύγανον, πίτυρον κ.τ.τ. ὡς τὸ σύρος καὶ συμπερτός. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ τροφή τῶν τόνων. Πτολεμ. εἰς τὴν συνθήειαν πᾶν μέταλλιον νῆμα τὸ ὅποιον ὁ Ὀμ. ἐν Ὀδ. «ἄργυρεὴν μέρμιθα», ἦτοι, ἀργύριον μέτρον, εἶπεν.
Συρμαία, ἡ. ἰων. συρματή (συρμός). Φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίας· οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρῶντο τὸν ζῶνον τῶν βαρυνίδων μὲ ἄλμυραν καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. ὀνομάζεται «συρμαὶ μελανοσυρμαῖος λαός»· παροιμιακ. «συρμαίαν βλέπεινα ἔχω ὄψιν, ὡς ἕνας, ὅς τις θέλει νὰ ἐμίσῃ». Ἀριστοφ. 2) κατὰ τὸν Ἡούχ. καὶ ποτὸν, ἡ φαγητὸν τὸ ὅποιον ἐδίδετο βραδείῳ ἔντα τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα ἀγῶνα εἰς τὴν Λακεδαιμόνα· ὄθεν
Συρμαίζω. Μεταχειρίζομαι τὴν συρμαίαν, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ τῆς συρμαῖας.
Συρμαιοπώλης, οὗ, ὁ (συρμαία, πωλέω). Ὁ συρμαῖαν πωλῶν, ἀπλῶς ὁ λυχναυπώλης.
- Συρμαῖσμός**, ὁ (συρμαῖζω). Ἡ τῆς συρμαῖας μεταχείρησις.
Συρμάς, ἄθος, ἡ (σύρω). = σύρμα, σημ. 2.
Συρματῆς, οὗ, ὁ, καὶ συρματίτις, ἰδος, ἡ. Κόπρος, ἡ ἐκ τῶν σκοπιδίων. Θεόκρ.
Συρματίς, ἰδος, ἡ. Σάροτρον, φοκάλιον. Ἡούχ.
Συρμεύομαι (συρμός). Ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι. Ἡούχ.
Σύριοι, οὗ, τὸ (συρμαία). Εἶδος μακεδονισίου, καθαρτικόν τι φυτὸν.
Συρμιστῆρ, ἥρος, ὁ. Εὐλοπώλης. Ἡούχ.
Συρμός, ὁ (σύρω). Πᾶν ὅ, τι σύρει, βιάσις φέρει, βίαιος καὶ σφοδρὰ ὄρμη, κίνησις, σύρσιμον, tractus, Λατ. ἔξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων, κυμάτων, κ.τ.τ. «συρμός πρηπτήσαν, συρμοὶ νιφετῶν, θαλάσσης, κ.τ.τ.» 2) τὸ σύρεσθαι ἐπὶ σκολήκων, μικρῶν παιδίων, καὶ τ.τ. 3) εἰς τὴν μουσικὴν τὸ στρυγνῶρισμα τῶν τόνων, τῶν ἥχων, ὡς τὸ σύρμα, σημ. 3. 4) ὁ ἐμετός· ὄθεν συρμαία. 5) οἱ Συρμαῖ· λέγ. συρμόν τὴν μόδαν ἐν τῇ συνηθ. ἡ ἐπιδήμειος νόσος
Σύρξ. Αἰολικ. ἀντί, σάρξ.
Συρομένως, ἐπίρ. (σύρω). = σύρδην.
Συροπέρδιξ, ἰκος, ὁ (Σύρος, πέριδιξ). Τῆς Συρίας πέριδιξ. Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ.
Σύρος, ὁ. Syros. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ, Σύρα, ἡ, λεγόμενη, καὶ εἰς τὴν Ὀδτ. Συρία.
Σύρος, ὁ. Ὁ ἀπὸ τὴν Συρίαν ὢν· ὄθεν
Σύρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σινώπης· ὄθεν ὀνομασθήσαν οἱ ἐν Ἀσίᾳ. Φύριοι.
Συροφόνικη, ἡ. Ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς Συρίας· νῦν Παρασάμιον. 2) τὰ σύνορα Συρίας καὶ Φοινίκης· ὄθεν
Συροφόνιξ, ἰκος, ὁ· καὶ Συροφόνισσα, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Συροφονίκης. 2) ἐκ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης ὢν· ἔτι δὲ ταῦτόν τῃ φοινίξ. Λουκκ.
Συρράδιουργεῖω, ὦ (ρᾶδιουργέω). Ὁμοῦ ραδιουργῶ· μετὰ ὁπτικ.
Συρράθαι, ὦ (ρᾶθαγέω). Ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ θορυβῶ. 2) μετὰ, μεθ' ὁδόνων συντρέβω, καὶ τρώγω. Νίκανδρ. Θηρ. «ὁλοοῖς συνεβράθαιγεν ὁδοῦ· σι»· μετὰ θορύβου καὶ κρότου συνέτριψε, καὶ συνέφαγε.
Συρράξις, εως, ἡ (συρράσσω). = συρρῆξις.
Συρράπτως, ἡ, ὄν. Συνεβράμμενος, ἐμβαλλόμενος· ἄμφ.
Συρράπτω, ψω (ράπτω). Ἐπιβράπτω· ἐμβαλλόνω. Ἡσιόδ. «Ἔργ. «δέρματα νεῦρα βοδὸς» καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, συνθέτω, συμβάλλω· τροπικ. δὲ, τεχνάζομαι, μηχανοβράπτω· ἀλλὰ «τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων συρράπτει»· ὡς καὶ εἰς τὴν συνθήειαν, βράπτω τὰ στόματα, καὶ κάμνω νὰ μὴν ὁμιλῶσι. Πλάτ.
Συρράσσω, καὶ Ἀττ. ἄττω, ξω (ράσσω). = συρρῆσσω, συρρῆγγνυμι.
Συρράφεις, εως, ὁ (συρράπτω). Ὁ συρράπτων, ἐμβαλλὼν καὶ ἐπευρίσκων δόλους. Σχολ. Ἀριστοφ.
Συρράφη, ἡ (συρράπτω). Τὸ συρράπτειν, ἡ ραφή, μεταφορ. πανουργία, δολιότης, ἀπάτη.
Συρράζω, ξω (ρέζω, ἀνάμ). Κάμνω, πράττω τι ὁμοῦ.
Συρρέμβομαι, εἰ, ἔλλειπ. ἀποθ. (ρέμβω). Ὁμοῦ περιφέρωμαι, περιπλάττωμαι.
Συρρέπω (ρέπω). Ὁμοῦ ρέπω, κλίνω ἑμαυτὸν, ἡ στρέφωμαι 2) μεταβατ. ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ κάμνω τι νὰ κλίνῃ.
Συρρέπτον, τὸ (Surrentum). Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Sorrento Στράβ.

Ἐὸ β ῥ ε υ τ ι ς, εως, ἢ. Τὸ συρρέειν.

Συ ρ ῥ έ ω, βεύσσομαι (ρέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ρέω, ἐπὶ ὑδάτων μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων = συντρέχω. Ξενοφ. Ἀναβ. νοὶ βάρβαροι πάντες συνερρύθησαν· καὶ ἡγεῖ πλείονες συνέρρεον· καὶ, ἡχωρίον, εἰς τοῦτο πάντες συνερρύθησαν· καὶ, ἀπολογ. ἡγήσα, εἰς δὲ πάντα τὰ χαλεπὰ συρρέει.

Σ υ ρ ῥ η γ μ α, τὸ. Σύρραξις, συμβολή, σύγκρουσμα. Choc. Γαλ.

Συ ρ ῥ ῆ γ ν υ μ ι, ρήξω, συνέρρημαι, συνερρήγην, συνέρρωγα. παρασχηματισμοὶ τούτου εἶναι· συρρήγνυμι, συρρήσσω, συρρήσσω, συρρήσσω (ρήγνυμι, ἀνώμ.). μεταβ. Συντρίβω, καταθραύω, σχίζω τροπικ. «κακοῖσι συνέρρηκαί πολλοῖσι», αἱ πολλὰ δυστυχία τὸν ἀδυνατίσαν, τὸν ἐξόρισαν κάτω Ὀδ. Θ. β) συγκρούω, συνωθῶ, τροπικ. μεταξύ πολλῶν ἀνίσταται νὰ ἐκσπάσῃ, ἐπὶ μεγάλῳ κρότῳ, πολέμῳ, κ. τ. τ. 2) ἀμεταβ. ὡς καὶ εἰς τὸ παθητ. σιγίζωμαι, συντρίβωμαι, καταθραύωμαι. γ) συμπίπτω, συνέρχομαι, συγκροτῶ μάχην· καθόλου, δὲ, συρρέω, ἐνώνομαι, ἐπὶ βιαίας συναντήσεως μεγάλων βεμάτων. δ) ἐκσπῶ, ἐρηγνύομαι, ἔξαιρ. ἐπὶ ἐκρήξεως (ἐκσπάσεως) πολέμου, μαχῶν, κραυγῶν, καὶ θορύβων· ὅθεν

Σ υ ρ ῥ η ξ ι ς, εως, ἢ. Σύγκρουσις, συνώθησις, ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς πρώτης συμπλοκῆς τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην· ὅθεν ὁρμή, ἐρῶδες, μάχη.

Συ ρ ῥ ι ζ ὶ ο μ α ι, οὔμαι (ρίζω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ. ρίζωμαι, ρίζας ἀποκτῶ. Λουκιαν. ἄλ. ἱστορ. ἐκ τοῦ

Σ υ ρ ῥ ι ζ ο ς, ὅ, ἢ (ρίζα). Συμπεπλεγμένους τὰς ρίζας· εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται ἐπὶ ρ. «σύρριζα» ἀντὶ τοῦ, σὺν αὐταῖς ταῖς ρίζαις, ἔξ ὁλοκλήρου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μέχρι τῶν ριζῶν.

Συ ρ ῥ ι π τ ω (ρίπτω). Ὁμοῦ ἐν ταύτῃ ρίπτω.

Σ υ ρ ῥ ο ῆ, ἢ καὶ, σύρροια, ἢ, = σύρρευσις. Lo-beck. Φρων. ἐκ τοῦ

Σ υ ρ ῥ ο ς, συνηρ. σύρρους, ὅ, ἢ (συρρέω). Ὁ ρέων, τρέχων ὁμοῦ, ὁ διὰ τοῦ ρεύματος συνενοούμενος μέναι· «λήμνη τῇ θαλάσῃ σύρρους». Πολύδ. συνηνομένη μετὰ τὴν θαλάσσαν.

Σ υ ρ ῥ υ σ ι ς, εως, ἢ, = σύρρευσις.

Σ υ ρ ῥ ῶ ν ν υ μ ι, ῥώσω. Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ ἐνδυναμόνω.

Σ υ ρ ῥ ῶ σ ω, = συρρήσσω, συρρήγνυμι.

Σ υ ρ τ ι ς, εως, ἢ (σύρω). = συρτός· ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν «σύρτισμον, τὸ ἢ πράξις τοῦ σύρειν.

Σ υ ρ τ η ς, ὁ (σύρω). Σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποῖου σύρουται εἰς τὴν μηχανικὴν, τροχός, εἰς τὸν ὁποῖον τρέχει ἐν σχοινίον. Μαθημ. Παλ. ἡ συνήθεια ὀνομάζει οὕτω τὸ σιδήρον τῆς κλειδωνίας, διὰ τοῦ ὁποῖου κλείζεται ἡ θύρα.

Σ υ ρ τ ι ς, ἴδος, ἢ (σύρω). Σωρὸς ἄμμου διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπιτεταρωμένου εἰς τὸν αἰθαιλὸν ἢ κατ' ἄλλους «σύρτεις», ψευδὴ σκόπελα, ἐκ πηλοῦ ἢ ἄμμου ἐν τῇ θαλάσῃ· εἰς τὸ Λυθικὸν πέλαγος εὐρίσκονται δύο σύρτεις, μεγάλη καὶ μικρά.

Συρτός, ὅ, ὢν (σύρω). Ὁ σύρόμενος, ἐπὶ μετὰλλων, ὀπλισμένος, καθαρισμένος· ἢ ὅ,τι δύναται νὰ συρθῇ· ἐν τῇ συνήθειᾳ «συρτός χορδός», ἢ μόνον «συρτός»· ὅταν ὁμοῦ πολλοὶ χορεύουσι, κρατοῦμενοι διὰ τῶν χειρῶν· ἀντίθ. «συγκαθιστός», ἢ «συγκαθιστός χορδός».

Σ υ ρ φ α ξ, ακος, ὁ (σύρω). = συρφετός, σύρφος. Ἀριστοφ. Σφήκ. 2) ὡς ἐπὶθ. = συρφετώδης.

Συ ρ φ ε τ ὶ ς, ὁ (σύρω). κατ' ἀπέκτασιν ἀντὶ τοῦ, σύρφος. Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ σκράθου ἐρρίφθη, ἢ

ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεσύρθη, καὶ συνεπεσωρεύθη. Ἄρα, κοινοτός, κήπος, ἄχυρα κτλ. ὁ Ἡσιόδου Ἔργ. καλεῖ «χόρτον καὶ συρφετόν» τὸ χόρτον καὶ τὸ ἄχυρον ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεσυρμένα φύλλα τῶν δένδρων. 2) τροπικ. ὁ ἄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς καὶ ἀγνοητὸς λαός. Λουκιαν. «τὸν συρφετὸν καὶ κοινὸν δῆμον». ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου ιδιώτου καὶ κοινῷ ἀνθρώπῳ. Πλάτ. «οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός» οὐχὶ ἀστειός, ἀλλὰ κοινὸς καὶ ποταπὸς ἀνθρώπος· ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινὸς καὶ ἀγνοητὸς λόγος. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. «τοῦτο ἡμῖν ἠνέξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τῆς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἐλεγε» (συγγεν. μὲ τὸ, σύρθη, τύρθη). ὅθεν

Συ ρ φ ε τ ὶ δ η ς, εως, ὁ, ἢ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν συρφετόν, συνίσταται ἐκ τούτου, εἶναι συρφευμένον ἀτάκτως. 2) ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινῷ λαῷ πολιτευόμενος, ἄτακτος, ἀπολίτευτος.

Σ υ ρ φ ο ς, ἢ, = Σύρρος.

Σ υ ρ φ ο ς, εως, τὸ (σύρω). = συρφετός.

Σ υ ρ ω, ἄρ. β. παθ. ἐσύρην. Σύρωι, μὲ βίαν μεταχειρίζομαι τινα. 2) σαρῶναι, σκουπίζω, φιλοκαλῶ. 3) ἐπὶ ποταμῶν, ἀποπλύνω καὶ πλύνω, ἢ, δι' ὑδάτος καθαρίζω· «σύρεται ὁ χρυσός», καθαρίζεται διὰ τῆς πλύσεως. Στραβ. ὁ Σουίδ. ἐρμην. τὸ, σύρω, διὰ τοῦ, τρέχω· «σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατός μετὰ δρόμου», ἀντὶ τοῦ τρέχει· ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ προστακτικὸν σύρε·, = ἀπιθι, ὑπάγε.

Σ υ ς, ὁ, καὶ, ἢ, γεν. συός, αἰτιατ. σὺν, ὡς τὸ ὕς. Χόρτος, σκρόφα. Λατ. sus «σὺς κήριος», ὁ ἄγριος κήριος· ἔτι δὲ καὶ «σὺς κήριος». Ὁμηρ. οὕτω καὶ, «σὺς χλοῦνης, σὺς χλοῦναι». Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ, «σὺς ἄγριος», (πιθαν. παρὰ τὸ, σείομαι, ἔσσωμαι, σύμενος, συγγεν. μὲ τὸ, σύω, καθὼς εἰς τὸ Λατ. sus, μὲ τὸ, guo, διὰ τὴν ὁρμητικὴν καὶ ταχεῖαν κίνησιν τοῦ ζώου, κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀγρίου· ὅθεν καὶ εἰς τὸν Ὀμ. ὁ ἄγριος χοῖρος εἰναι πολλὰκις σύμβολον ἀγρίας καὶ ἐπικινδύνου δυνάμεως).

Σ υ σ β έ ν ν υ μ ι (σβέννυμι, ἀνώμ.). Σβύνω ὁμοῦ.

Σ υ σ κ ά π τ ω (σκάπτω). Ὁμοῦ σκάπτω, ἢ διὰ τοῦ σκαψίματος χώμα ἐπισωρεύω.

Σ υ σ κ ε δ ά ν ν υ μ ι, καὶ (σκεδάννυμι, ἀνώμ.).

Σ υ σ κ ε δ ά ν ν υ μ ι, άνω, | Συνδιασκορπίζω. 2) ὁλοτελῶς διασκορπίζω. Ἀριστοφάν. Βατρ.

Σ υ σ κ ε μ μ α, τό (συσκέπτομαι). Κοινὴ σκέψις. Εὐστάθ.

Σ υ σ κ ε π ά ζ ω (σκεπάζω). Ὁμοῦ ἢ καθόλου σκεπάζω.

Σ υ σ κ έ π τ ο μ α ι, ψομαι (σκέπτομαι). Ὁμοῦ σκέπτομαι. Ἡρωδιαν.

Σ υ σ κ ε υ ά ζ ω, άνω (σκευάζω). Σκεύω, δένω τὰ σκεύη, ἔξαιρ. ἐτοιμάζω διὰ ταξείδιον, καθόλου δὲ, συναθροίζω, ὀπλίζω τροπ. ἐπινόω, μηχανάζωμαι, «πράγματα συσκευάσαι, ἐμνηχανεῦθαι τέχνας καὶ μηχανάς». Δημοσθ. εἰς τὸ παθητ. καὶ μέσ. συνήθ. μαζώνω τὰ σκεύη μου, καὶ τὰ ἐτοιμάζω διὰ ταξείδιον. «πῶν πορείαν» ἐτοιμάζωμαι πρὸς ὁδόν, εὐτρεπίζομαι. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. «τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀδείαζω, ἐξάγω τὰ σκεύη ἀπὸ τῆς οἰκίας. Δημοσθ. ἐν γένει δὲ, ἐτοιμάζω, ἐλκύνω. Πλούταρχ. Φωκ. «συσκευάζόμενος εἰς ἐκείτην τὴν πόλιν», ἤθελε μὲ ἀπάτην νὰ φέρῃ τὴν πόλιν εἰς τὸ μέρος του· τροπικ. δὲ, διὰ τεχνασμάτων ἁπατῶν, ἐρορμῶ αἰφνιδίως, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω. Δημοσθ. καὶ ἐπὶ ἐρωτος, «συσκευάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον».

πον», καταθλίβειν, καθυποτάσσειν. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ὄθεν
 Συσκευασίς, ἡ. Ἑτοιμασία, ὀπλισμός. Ξενοφ. Κύρου. «ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν» ἐτοιμάζεσθαι.
 Συσκευαστής, οὗ, ὁ. Ὁ συσκευάζων.
 Συσκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, ἔξαιρ. ἡ τοῦ θεάτρου ὄθεν μεταφορικ. γοητεία, θαυματοποιία, δόλος. Ἡρώδιαν.
 Συσκευοφορέω, ὦ (σκευοφορέω). Φέρω ὁμοῦ, τὰ σκεύη. Ξενοφ. Κύρ. παιδ.
 Συσκευωρόμαι, οὔμαι, ἵσταιμι (σκευωρόμαι). Ὁμοῦ, τεχνάζομαι, μηχανώμαι ὁδόν, ἀπάτην, κ.τ.τ. Δημοσθ. τὸ ἐνεργ. συσκευώρῃ, εἶναι ἀμυρίθ.
 Συσκηνώω (σκηνάω)· καὶ
 Συσκηνέω (σκηνέω). Εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶ, ἡ συζῶ ὡς τὸ, ὁμοσκηνέω, ἔξαιρ. συντρώγω μετὰ τινος. Ξενοφ. ὄθεν
 Συσκηνητήρ, ἦρος, ὁ. Συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.
 Συσκηνητρία, ἡ. Σηλυ. τοῦ, συσκηνητήρ.
 Συσκηνίζω, ἡ (σύσκηνος). Τὸ κατοικεῖν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνήν, ὁμοσκηνία, συνοικία· ἔξαιρέτως δὲ ἀντὶ τοῦ, συντρώγειν, συσσιτία. Ξενοφ. Κύρου. ὄθεν
 Συσκήνιον, τὸ, = «συσσίτιον»· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. «τὰ συσκήνια», τὰ τῶν Λακεδαιμονίων φιδίτια. Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ.
 Σύσκησος, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνήν ὁμοῦ κατοικῶν, σύνοικος, ἔξαιρ. ὁμοτράπεζος. Ξενοφ.
 Συσκηνώω, = συσκηνέω. Ξενοφ.
 Συσκιάζω (σκιάζω). Κατασκιάζω, σκεπάζω. Ἡσίοδ. Ἔρ. ὄθεν
 Συσκιᾶσις, εὖς, ἡ. Τὸ συσκιάζειν.
 Συσκιᾶσμα, τό (συσκιᾶζω). Σκιασμένος ἢ σκεπασμένος μέρος, ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.
 Συσκιᾶσμός, οὗ, ὁ. = συσκιᾶσις.
 Σύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ πανταχόθεν συσκιασμένος, κατάσκιος, σύνδενδρος. Ξενοφ. Κυνηγ.
 Συσκιρτάω, ὦ, ἴσται (σκιρτάω). Ὁμοῦ σκιρτῶ.
 Συσκοπέω, ὦ, ἴσται, καὶ συσκοπέομαι (σκοπέω). = συσκέπομαι. Πλάτ.
 Συσκοτάζω, ἄσω (σκοτάζω). Πανταχόθεν σκοτεινιάζω. 2) ἀμετάβ. καὶ ἀπροσ. γίνεται λόγος σκοτός. Δημοσθ. «ἐπεὶ δ' αὖτε συνσκοτάσεν» ἐπειδὴ εὐθύς ἤρχισεν νὰ σκοτεινιάζῃ· οὕτω καὶ Ξενοφ. Κύρου. «ὁ μὲν δὲ Κύρος δεσπνίσας τοὺς Πέρσας, ἐπειδὴ συνσκοτάσας, διέπεμψε»· ἐπειδὴ ἐνύκτωσεν καὶ Θουκυδ. «ἠνίκα συνσκοτάζεσθαι» ὅτε ἤρχισεν νὰ σκοτεινιάζῃ.
 Συσκυθροπάξω (σκυθροπάξω). Ὁμοῦ σκυθροπάξω. Ξενοφ. Κύρ. παιδ.
 Συσκυλόω, ὦ (σκυλόω). = συγκαλύπτω.
 Συσμηρίζω (σμηρίζω). Συγκολῶ, ἐμφράσσω.
 Συσπαράσσω, καὶ ἄττ. ἄττω, ξω (σπαράσσω). Ὁμοῦ σπαράττω, κατατρίβω.
 Σύσπασις, εὖς, ἡ (συσπάω). Συστολή, συναφεια καὶ ἑνωσις διὰ ῥαφῆς, ἡ διὰ σφίξιματος, ἐμβάλλωσις.
 Σύσπαστος, ὁ, ἡ. Συνεσταλμένος, συνεσφιγμένος· καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συσπασθῇ. Πλάτ. ἐκ τοῦ
 Συσπάω, ὦ, ἄσω (σπάω). Συνέλλω, συστέλλω, συστρίβω, συρράπτω, ἐμβαλλῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. «τὰς διεφθέραις συνήγειρον καὶ συνέσπων».
 Συσπεράω, ὦ (σπεράω). Συντρίβω, εἰς ἐν συνάγω, συνελίττω. Ξενοφ. Ἀναβ. «συνεσπεραμέ-

νην ἔχων τὴν τάξιν»· συμμαζωμένην οὕτω Κυρου. «ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπεράθησαν»· ἡ φάλαγξ βραχυτέρα ἐγένετο ἀναδιπλωμένη, συμπυκνωμένη, συντρεφεμένη.
 Συσπεύρω (σπεύρω). Ὁμοῦ σπεύρω.
 Συσπένδω, σπείνω (σπένδω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ σπένδω, κάμνω· συσπείνω μὲ ὄνον· μέσ. κάμνω μὲ ἄλλον συνθήκας, εἰρήνην, κ.τ.τ.
 Συσπένδω (σπένδω). Ὁμοῦ κατεπέτω, βιάζω, βιάζομαι· μεταβατικῶς καὶ ἀμεταβάτ. Ἡλιόδωρ. «οὔτε ἐσπούδασε τῶν τοιούτων οὐδὲν, οὔτε δόξεν, ὡς καὶ συσπένδων τινὶ ἔσχευ». Δίων Κάσ. ἀντὶ τοῦ, κρατῶ μετὰ τινος, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους του «τινὶ». Ἡρόδ.
 Συσπλάγγνω (σπλάγγνέω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλους τρώγω τὰ σπλάγγνα τοῦ θυμάτος. Ἀριστοφάν. Εἰρ.
 Συσποδέω, ὦ (σποδέω). Συγκόπτω, κομματιάζω.
 Σύσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ κάμνω τὴν σπονδὴν. 2) ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ κάμνω συνθήκας. 3) σύμμαχος εἶμι.
 Συσποδάξω, ἄσω (σποδάξω). Ὁμοῦ σποδάξω, εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός. 2) μεταβατ. ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ μὲν σπουδῆς ἐκτελῶ, «τινὶ»· ὄθεν εἶμαι εἰς τινα ἐννοικός. Ξενοφ. Ἀγασ. «συνεσποῦδαξεν πάν ὅ,τι δέοι φίλοις»· οὕτω καὶ «ἀθλητῇ συσποδάξεν». Δίων Κάσ. συνεργεῖν, συμπράττειν· ὄθεν
 Συσποδαστήρ, ὁ, ὄν. Ὁ πράττων τι μετὰ σπουδῆς, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι πρὸς χάριν τινός. Ἀντωνίν.
 Συσταίνω (σταῖνω). Κολακεύω· παθητ. εὐαρεστοῦμαι. Πολύδ. «ταῦτ' ὁ πλείσται συνεσταίνοντο τῇ διαλέκτῳ»· ἡρέσκοντο.
 Σύσαρκία, ἡ (σάρξ). = εὐσαρκία. Θεόφραστ. 2) ἡ μετὰ σαρκὸς ἑνωσις. Ἑκκλητ.
 Σύσαρκός, ὦ (σαρκός). Μετὰ ἡ διὰ σαρκὸς συνάπτω, ἡ ἱατρικῶν πληγῶν τινὰ (κάμνω νά τιᾷσθαι κρίας). Concarnare Vegetius· ὄθεν
 Σύσαρκοσις, εὖς, ἡ. Τὸ συσαρκεῖν. Γαλην.
 Σύσάσσω, καὶ ἄττ. ἄττω, ξω (σάσσω). Διόλου πληρόν, γεμίζω· λέγεται ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχομένων. Ἀριστοτέλ. προβλ.
 Σύσεισμος, ὁ. Λαλίσφ. ἔξαιρ. σεισμός τῆς γῆς. Βασιλείων δ'. κεφ. β'. 1.
 Σύσειος (σειώ). Ὁμοῦ κλονίζω, φέρω εἰς ταράχην. Ξέναρχος παρ' Ἀθην. «συνέσεις μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς».
 Σύσεύω (σεύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ὠθῶ, σπρόχνω, διερεθίζω.
 Σύσημαίνω (σημαίνω). Ὁμοῦ σφραγίζω, τὰ γράμματα, ἡ συνυπογράφω.
 Σύσημαντικός, ὁ, ὄν. Ὁ ὁμοῦ σημαίνων ἢ ἰσοδύναμος κατὰ τὴν σημασίαν. Ἑτυμολ. Μέγ.
 Σύσημος, ὁ, ἡ (σήμα). Ὁ ὁμοῦ σημαθεὶς, δηλωθεὶς· οὐσιαστ. σύσημον, τὸ, = σύμβολον, σημείον. Στράβ. «ἀστρινόμοις μέτρου μέλει καὶ τῶν ὠραίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῦντο»· νὰ πωλῶνται κατὰ τὸ διωρισμένον καὶ σωστὸν μέτρον ἢ ζύγιον. «Ἐξ μόνον ἢ ζώνην ἢ τι τοιοῦτον σύσημον»· ὁδὸς μόνον ἐν σύμβολον, σημείον. Ἐπιγράμ.
 Σύσήπω, ψω (σήπω). Ὁμοῦ εἰς σῆψιν φέρω, κάμνω νὰ σαπίσῃ «ἵνα μὴ συστήσῃ τὰς πλησίον»· διὰ νὰ μὴ μολύνῃ τὰς πλησίον διὰ τῆς σήψεως· παθ. «συστήπομαι»· ὁμοῦ σήπομαι, σαπίζω· ὄθεν
 Σύσηψις, εὖς, ἡ. Ἡ ὁμοῦ σήψις, ἡ διὰ τῆς σήψεως μολύνσις. Γεωπον.

Συσσιτέω, ὦ, ἦσω (σύσιτος). Συντρώγω. Πλάτ. Συμπ. «καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτιδαίαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτούμεν αἰεί· ὁ Ἀριστοτέλ. Πολ. 6. ἔχει· «συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλους»· φέρεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ «συσσιτίζονται ἀλλήλοις»· παρὰ Λυσ. «οὔτε γὰρ συσιτήσας τούτω οὐδεὶς φανήσεται, οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος». Πλούταρχ. Λυκούργ.

Συσσιτήσεις, εως, ἡ = τῷ ἐπομ. Πλούταρχ. εἰς Λυκούργ. 12.

Συσσιτία, ἡ (σύσιτος). Τὸ συντρώγειν, κοινὴ διαίτα. Ξενοφ. Οἰκ. 88β.

Συσσιτικὸς, ἡ, ὄν. 'Ο εἰς συσιτίον ἀνήκων. Ἀθήν. «οἴκος συσιτικὸς»· εἰς ὃν γίνεται τὰ συσιτία.

Συσσιτίον, τὸ· συνήθ. τὰ συσιτία. Κοινὸν συμπόσιον ἢ κοινὸν γεῦμα· καὶ ὁ τόπος τοῦ συμπόσιου. «καὶ τὸ τρίτον πολίτευμα καὶ κάλλιστον ἐπῆγε (ὁ Λυκούργος) τὴν τῶν συσιτίων κατασκευὴν, ὥστε δεῖπνεῖν μετ' ἀλλήλων συνόντας, ἐπὶ κοινοῖς καὶ τεταγμένοις ὄφιοις καὶ αἰτίαις· ἐκόμιζε δὲ ἕκαστος οἰκοθεν τὰ πρὸς τὸν μῆνα ἀρκέσοντα ἀλφίττα, καὶ τυροὺς, καὶ αἶνον». κ. τ. λ. Πλούταρχ. Λυκούργ.

Συσσιτοποιέω, ὦ (σιτοποιέω). 'Ομοῦ ἐτοιμάζω σῖτον, ἢ ἄρτον. 2) με' ἄρτον ἐτοιμάζω· καὶ ζυμώνω. Διοσκορ.

Σύσιτος, ὁ, ἡ (σίτος). Σύντροφος, ὁμοτράπεζος. Θέογν.

Σύσση, ἡ· καὶ
Σύσσηια, ἡ. Συνδρομή, ἐπὶ προσώπων. Δημόκ.

Συσσόμεαι, οὔμαι (σόμεαι, ἀνμλ.). 'Ομοῦ συγχρόνως κινεῖσθαι, συντρέχειν.

Συσσφάλλω, καὶ, συσφάλλομαι (σφάλλω). 'Ομοῦ σκοντάπτω. Μάξιμ. Τύρ.

Συσσύρω (σύρω). Σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, συντράσσω.

Συσσώζω, ὥσω (σώζω, ἀνμλ.). 'Ομοῦ συντηρῶ, διαφυλάττω, παρατηρῶ. Πλάτ. Νομ.

Συσσωματοποιέω, ὦ (σωματοποιέω). 'Ομοῦ εἰς ἓν σῶμα φέρω, εἰς ἓν σῶμα συνάπτω. Ἀριστοτέλ. Κόσμ.

Σύσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). 'Ο εἰς ἓν σῶμα ἡνωμένος. Ν. Δ. εἰς τὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ, σὺν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ σὺν αὐτῷ τῷ σώματι· με' ὅλον τὸ σῶμα.

Συσσωρεύω (σωρεύω). 'Ομοῦ σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Συσσωφρονέω, ὦ (σωφρονέω). «ντίνω. 'Ομοῦ, ἐν ταῦτῳ σωφρονῶ.

Συστάδην ἐπὶ ἢ, «συσταδὸνα» (συνίστημι). 'Ο πλησίον ἰσάμενος· ἔξαιρ. «συσταδὸν μάχεσθαι». Λατ. *cominus pugnare*. Γαλ. *combattre corps à corps*· καὶ, «ἢ συσταδὸν μάχη», ἢ ἀπὸ πλησίον μάχη. Ἡρώδιαν.

Συσταθεύω (σταθεύω). 'Ομοῦ ψήνω, ἢ καψαλίζω.

Συσταθμέομαι (σταθμέομαι). = συμμετρέω.

Συσταθμίζω, ἡ. Μίξις ὁμοίου σταθμοῦ, ἥτοι ἰσότης τῆς μίξεως κατὰ τὸ ζῦγιον ἢ τὸ βάρος, ἰσοσταθμία τῆς μίξεως. Διοσκορ.

Σύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός). Ἴσος, ὁμοῖος κατὰ τὸν σταθμὸν, κατὰ τὸ βάρος, ἰσόσταθμος. Γαλιν. Γλωσσ.

Συσταλτήξω, ἡ, ὄν (συστέλλω). 'Ο συστέλλων, εἰς τὰ ὅπισθ' ὤρων.

Συσταμνίζω (στάμνος). Εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον βάλλω, ἢ χύνω. Νικάνορ.

Συστάς, ἄδος, ἡ (συνίστημι). 'Ο, τι στέκει πλησίον ἄλλου. β) «συστάδες ἀμπελώνων»· εἰς τετραγώνῳ φυτευμέναι ἀμπελοὶ *vites compluviales*. Λατ.

Schneid. Ἀριστοτ. Πολιτ. κατ' ἄλλους δὲ, ἀμπελοὶ· κατὰ συσταυρομένους σειρὰς φυτευμέναι· *in quincuncem*. Λατ. ἢ αἱ λεγόμεναι κρεββαταρίαι. γ) «συστάδες θαλάσσης, ὁμβρίωνων», λίμναι ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ἢ ὁμβρίων. Στράβ.

Συστασιάζω, ἄσω (στασιάζω)· μεταβτ. 'Ομοῦ στάσιν, ἐπανάστασιν διεγείρω· ἀμεταβτ. 'Ομοῦ ἐν ταῦτῳ ἐπανάσταται. 2) συμπατριάζω.

Συστασιαστής, οὔ, ὁ. Συνεπαναστάτης. Μάρκ.

Σύστασις, εως, ἡ (σύνιστημι). Συνάθροις, ἐνωσις, κατασκευὴ, «σύστασις προσώπου»· πρόσωπον σοβαρὸν καὶ ἀγέλαστον. Πλούταρχ. Περικλ. 2) ἐκ τοῦ μέσου συνίσταμαι, ἐνωσις, σύναψις· «ἐθνικαὶ συστάσεις». Πολύδ. ἔνωσις διὰ συντηκῶν, φιλία· ἐπὶ κακοῦ δὲ, συνωμοσία, ἐπανάστασις· «ἐπὶ τινα», ἐναντίον τινός. Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ, ἢ παράστασις τινος· εἰς τινα, σύστασις· ἐπὶ πολέμου, ἢ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκή εἰς μάχην, καὶ ἢ μάχη αὐτῇ. Ἡρόδ. β) σύνταξις, κατασκευὴ, ἐπιτηδεύτης· «σύστασις ἐπιβουλῆς», τὸ εἰς ἐπιβουλὴν δοθὲν σχέδιον. Πολύδ. γ) ἡ ὑπαρξίς, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχή. δ) ἡ οὐσία, ποιότης, κατάστασις· ἔξαιρ. ἡ διαρκούσα, «πολιτεία». Πολύδ. ἢ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν πάλιν ἀποκατασταθεῖσα τῶν πολιτῶν ὁμόνοια. Ἰσοκρ. 88β καὶ ἐπὶ τῶν σωματῶν, πῆξις. ε) τροπικ. στενοχωρία τῆς ψυχῆς. Θουκυδ.

Συστασιότης, ου, ὁ (στασιότης). 'Ο ἐκ τῆς αὐτῆς συστάσεως ὢν, συνωμότης. Ἡρόδ.

Συστατέος, ἐα, ἐόν. 3ετ. τοῦ, συνίστημι.

Συστατέω, ὦ· νεώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, συνίστημι. Συντένω.

Συστάτης, ου, ὁ (συνίστημι). 'Ο ὁμοῦ με' ἄλλους ἰσάμενος· εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. αἱ δοκοί, γρεντιὰ τῆς σκεπαστῆς· 88β.

Συστατιάζω, ἡ, ὄν. 'Ο στήνων, φέρων, παραστήνων, συστήνων· 88β παρ. ὁμοιομῶδ. «τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς»· ἢ ὠραιότης προξενεῖ περισσότεραν σύστασιν παρὰ πᾶσαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολὴν· «ἢ συστατικὴ»· ὑπονοεῖ. «ἐπιστολή». Διογ. Δαέρτ. 2) ὁ πῆζων, κάμωνων τε καὶ πῆξη.

Συσταυρόω, ὦ (σταυρόω). 'Ομοῦ, ἐν ταῦτῳ ὁχυρόν τι διὰ σταυρῶν, ἥτοι πασσάλων. 2) ὁμοῦ σταυρόν τι ἐπὶ ἔθλου. Ἐκκλησ.

Συστεγάζω, ἄσω (στεγάζω). 'Ομοῦ ἢ διόλου σκεπάζω. Ξενοφ. Κύρουπ. «πάντες συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι»· διόλου σκεπασμένοι, κεκαλυμμένοι με' θώρακα.

Συστεγνύω, ὦ (στεγνύω) σημασ. 2). Συγκολλῶ.

Σύστεπτος (στεῖβω). 'Ο ὁμοῦ πυκνωμένος, πατημένος.

Συστείχω (στείχω). 'Ομοῦ ἢ συγχρόνως ὑπάγω.

Συστέλλω, ελῶ· παρκα. συνέσταλα (στέλλω).

Συνέλλω, συμμαζώνω, σμικρόνω· ἔξαιρ. ῥυτιδῶνα τὸ πρόσωπον· *componere vultum*. Λατ. 2) σῶρω ὀπίσω, κατέχω, καταστέλλω, ἐμποδίζω. 3) τροπικ. ταπεινῶνα, καταβάλλω· 88β εἰς τὸν παθ. παρκαεῖμαι· εἶμαι ταπεινωμένος, κατηγῆς. Πλούτ. Ἀθανορ. 4) κρύπτω, σκεπάζω. 5) Γραμματ. μεταχειρίζομαι φωνῆς, ἢ συλλαβὴν τινα βραχεῖα· *corripere*. Λατ. ἀντὶ τοῦ, ἐκτείνειν· παθητ. εἶμαι βραχύς.

Συστενάζω, ξω (στενάζω). 'Ομοῦ ἀναστενάζω. Ν. Δ.

Σύστενος, ὁ, ἡ (στενός). 'Ο στενευόμενος, ὁ τελειῶν εἰς στενὸν, «στενὸς χιτῶνα»· στενὸν φόρεμα. Ἠσύχ. ὡς τὸ, συνοξυς

Συστενοχωρέω, ὦ (στενοχωρέω). Ὁμοῦ στενοχωρῶ. Πλούταρχ.

Συστεφανηφορέω, ὦ (στεφανηφορέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῃ στεφανηφορῶ, στεφανῶνους φέρω.

Συστεφανόω, ὦ (στεφανώνω). Ὁμοῦ στεφανώνω μες. συστεφανοῦμαι ὁμοῦ στεφανώνω ἑμαυτόν. Δημ.

Σύστημα, ατος, τό (συνίστημι). Τὸ ἀπὸ πολλὰ μέρη, μέλη, πρόσωπα συνιστάμενον ὅλον σῶμα, συνάθροισμα, ἀγέλη, πλῆθος· »ζῶων καὶ ἵπποτροφείων συστήματα« ποίμνια, ἢ ἀγέλαι. Πλούτ. ἐξαιρ. α) πλῆθος στρατιωτῶν συνήθ. ἐπὶ ὠρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς »τάγμα, καὶ σύνταγμα«. Γαλ. Corps· καὶ Λατ. manus militum· ὅθεν »σύστημα μισθοφόρων, ἱππέων« κ. τ. τ. ἀλλὰ »τὸ τῆς φάλαγγος σύστημα« οἱ εἰς φάλαγγα παρατεταγμένοι στρατιώται. β) οἱ ὑπὸ μιαν κοινὴν διοίκησιν ζῶντες ἄνθρωποι· ὅθεν κοινότης, πολιτεία, συμμαχία, συμμαχικὴ πολιτεία. γ) συνάθροισμα, σῶμα (Collegium) ἱερῶν, ἢ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων. δ) μεταγ. τὸ ἀπὸ πολλὰς πείρας καὶ προτάσεις συντιθέμενον ὡς »τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων«. Πλάτ. Φαίδ. ε) εἰς τὴν μετρικὴν, ἑνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν ὅλον. ς) εἰς τὴν Μουσικὴν, ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συνισταμένη συμφωνία. Εὐκλείδ. ἁρμον. ζ) εἰς τοὺς μεταγεν. ἱατροὺς, ἄθροισμα, συσσώρευμα τοῦ αἵματος, ἢ τῶν χυμῶν· ὅθεν

Συστηματίζω, ὦ, ἢ. Ὁμοῦ εἰς ἓν ὅλον διατεταγμένος, εἰς μίαν τέχνην, ἢ ἐπιστήμην. β) εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἱατρ. συσσωρευμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ σφυγμοῦ »σφυγμὸς συστηματικός· ὁ πυκνὸν καὶ ἀνωμαλὸν ἔχων τὸ κύημα· ὅθεν »συστηματικὴ ἀνωμαλία«. Γαλην. αἰτ. σφύγ. 2. »τῶν ἀνωμαλῶν σφυγμῶν, οἱ μὲν ἐν μιᾷ κινήσει τῆς ἀρτηρίας τὴν ἰσότητά διαφθεύουσιν, οἱ δὲ ἐν πλείουσιν. ἦν περ δὴ καὶ συστηματικὴν ἀνωμαλίαν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἱατροῖς ὀνομάζειν«.

Συστοιχείω, ὦ, ἥσω (στοιχείω). Ὁμοῦ στέχω εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν· μετὰ δοτικ. 2) εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ἢ εἶδος ἀνήκω· ὅθεν

Συστοιχεῖν, ἢ. Τὸ συστοιχεῖν, συγγένεια, συνάφεια, ἑνωσις διὰ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ εἶδους.

Σύστοιχος, ὅ, ἢ καὶ ἐπὶ. συστοίχους (στοῖχος). Ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν, γραμμὴν, ἰστάμενος, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, βαθμὸν, γένος, ὁμοῦ ἐν ὅλῳ ἀποτελεῖν, συγγενὴς, σύμφωνος, ἁρμόζων· ἀντίθ. τοῦ ἀντίστοιχος, οὗτω κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα σύστοιχα εἶναι ἄνθρωποι καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ· ἀντίστοιχα ἐξεναντίας, πῦρ καὶ ὕδωρ, ἄνθρωποι καὶ γῆ· κατὰ τοὺς Γραμμ. δὲ σύστοιχα μὲν ὀνομάζονται τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου προφερόμενα γράμματα· ἀντίστοιχα δὲ, τὰ κατὰ τὰς ἰδιότητας αὐτῶν πρὸς ἄλληλα συμφωνοῦντα· οἶον, π, α, τ, καὶ β, γ, δ, καὶ φ, χ, θ. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην τῶν γραμμάτων κοινωνίαν ὀνομάζουσι οἱ Γραμματικοὶ »συστοιχίαν« καὶ »ἀντιστοιχίαν· ὅθεν, »κατ' ἀντιστοιχίαν«, διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συγγένειαν· »φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη«. Ἀθην.

Συστολίζω, ὦ, = συστολίζω· ἄμφ.

Συστολή, ἡ (συστέλλω). Συμμάζωξις, συντομία, βραχύτης, ὀλιγοσθενεὶς ἐξόδον, φειδῶ, ἀκριβεία. 2) εἰς τοὺς Γραμμ. ἡ τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ· οἶον, ἔσαν, ἀντὶ ἦσαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ βραχεία προφορὰ μιᾶς κυρίως μακρᾶς συλλαβῆς.

Συστολίζω, ἴσω (στολίζω), = συστέλλω. Εὐδοκ. Ὁρ. »ἀγάλματα λίνα συστολίσαι σκύλων« ὑβᾶνας ἐκ νήματος λινείου. 2) ὁμοῦ ἐνδύω.

Σύστομος, ὅ, ἢ (στόμα). Ὁ συνεσταλμένος, ἥτος συμμαζωκτὸν, μακρυλὸν, ἢ στενὸν ἔχων τὸ στόμα, = σύστενος· ὅθεν

Συστομῶ, ὦ. Κάμνω τι μὲ στενὸν στόμα. 2) ἐνόνω, σμῖνω τὸ στόμα. Στράβ.

Συστοναχέω, ὦ (στοναχέω), = συσπενάζω. Κόιντ.

Συστορέννυμι (στορέννυμι, ἀνῶμι). Ὁμοῦ σκεπάζω, διπλῶνα. Δίριλος παρὰ Πολυδ. »τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας«, ἐδιπλῶσα τὸν τάπητα.

Συστοχάζομαι, ἄσομαι (στοχάζομαι). Ὁμοῦ στοχάζομαι, σημαδεύω, σκοπεῖω.

Συστρατεῖα, ἡ. Κοινὴ στρατεία. Ξενφ. Ἑλλην. ἐκ τοῦ

Συστρατεύω, ὁμαι (στρατεύω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον κάμνω ἐκστρατεῖαν. Ξενφ.

Συστρατηγέω, ὦ (στρατηγέω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἶμαι στρατηγός· ἐκ τοῦ

Συστρατηγός, ὅ, ἢ (στρατηγός). Ὅς τις εἶναι στρατηγός ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ξενφ. Ἀνάβ.

Συστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατιώτης. Ξενφ.

Συστρατιώτης, ἴδος, ἢ Σηλ. τοῦ, συστρατιώτης. Συστρατοπέδευομαι (στρατοπεδεύομαι). Ὁμοῦ κάμνω στρατόπεδον. Ξενφ. ἐνίοτε καὶ ἐνεργ. συστρατοπεδεύω. Ξενφ.

Σύστρεμμα, τό (συστρέφω). Τὸ συνεστραμμένον, ἢ στρογγυλότης, π. χ. τῆς ῥανίδος. Ἀριστοτ. Κοσμ. »καλοῦμεν δὲ ὑπὸν ὕμβρου μεῖζω καὶ συνεχῇ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα«, τὰς στρογγυλὰς ῥανίδας. 2) συνάθροισμα, πλῆθος, ὄμιλος. 3) εἰς τοὺς ἱατροὺς, οἰδημα, φλεγμονή, ἀπόστημα, Collectio. 4) εἰς τοὺς μεταγενεστ. πᾶν τὸ διὰ τέχνης συνεστραμμένον· ὅθεν τροπικ. δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλὴ.

Σύστρεμματάρχης, ου, ὁ (σύστρεμμα ἄρχω). Ὁ συστρέμματος ἄρχων, ἥτοι ὁ ἀρχηγὸς δύο χιλιῶν στρατιωτῶν. Ἀρρίαν. Τακτ.

Σύστρεμματιον, ὁ, ὥς. Ὁ συστρέφω, ἐνόνω, πυκνῶναι, συνέλκειν. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Συστρεπτικός, ἢ, ὁ. Ὁ συστρέφω, ἐνόνω, πυκνῶναι, συνέλκειν. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Συστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ στρέφω ὡς ὁ ἄνεμος τὰ νέφη. Ἀριστοτ. Κόσμ. »νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον«, συμπεπυκνωμένον· ὅθεν συνάγω, συνέλκω, ἢ εἰς ἓν σχῆμα, εἰς ἓν σῶμα φέρω, ἐπισυρεύω, συναθροίζω. Ἡρότ. »ἵππου ἐστρεψαί, τὸν ἵππον πρὸς ἑαυτὸν συνέστειλε, περιεμάζωξεν αὐτὸν διὰ τῆς συντάσεως τοῦ χαλινοῦ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας· ἐμάζωξε τὸν ἵππον«. Πλούταρχ. εἰς Πύρ.

ἔτι δὲ, τὸ συνεστραμμένον ῥέπτω, ἢ σφενδονίζω. β) πυκνῶνα. γ) εἰς τοὺς ῥήτορας. »συστρέφει τὴν σύνθεσιν, τὴν λέξιν, τὰ νοήματα· ἀντὶ τοῦ, στρογγυλεῖν, στρογγυλῶς ἐκφέρειν, συστέλλειν καὶ συνετέμνειν. Διονύστ. Ἀλικ. καὶ Δημήτρ. Φαλ. »συνεστραμμένη λέξις«, ἢ στρογγυλεμένη καὶ περιοδικῇ ἔκφρασις· »τὸ συνεστραμμένον«, τὸ συνεστρεγμένον καὶ συνεσταλμένον, ἥτοι ἡ βραχυλογία — παθητ. »συστρέφομαι«, συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, κάθημαι συμμαζωμένος ὡς οἱ λέοντες καὶ οἱ γάτοι.

Συστροβέω, ὦ, ὥς. Ὁμοῦ στροβέω· ἄμφ.

Συστρογγυλίζω, ἴσω καὶ

Συστρογγύλλω (στρογγύλλω). Ὁλοστρογγύλω κάμνω. Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. »συστρογγυλοῦν τὴν αὐσίαν«, ὀλιγοστεύω.

Συστροφή, ἡ (συστρέφω). Τὸ στρεπογυρίζειν. 2) τὸ στρεπογυρισμένον, συνεσταλμένον, πᾶσα πυκνὴ ὕλη, ἡ σωρός· ὅθεν α) πλῆθος συνηθισμένον ἀνθρώπων πρὸς τινα σκοπόν. β) «συστροφή ἀνέμου», ἀνεμεστρόβιλος· «συστροφή ὁμοῦ», ῥαγδαία βροχή· «συστροφή ὑδάτων», δίνη. γ) εἰς τοὺς ἱατρ. συσώρευεις ὑμῶν, πρῆγμα, ἀπόστημα, Collectio. δ) τροπικ. «συστροφή τῆς λέξεως», τὸ συνεστρεγμένον, στρογγύλον, καὶ σύντομον τῆς ἐκφράσεως.

Συστροφία, ἡ (συστρέφω). Ἐπιτηδεύτης, ἀπάτη, κυρίως ἡ δύναμις τοῦ στρέφεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) συναναστροφή, διδασκαλία.

Σύστροφος, ὁ (συστρέφω). Ὁ συνεστραμμένος, συνεσταλμένος, συμμαζωμένος. 2) ὁ στρεπογυρίζων. 3) τροπικ. ἐπιτηδεύς, πανούργος.

Συστυγνάξω (στυγνάξω). Συλλυπούμαι.

Σύστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Ὁ ἔχων στύλους πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους. Βιτροῦθ.

Συστύγω (στύγω). Συνέλω, συτρέγω.

Συσφάζω, ἔω (σφάζω). Ὁμοῦ σφάζω.

Συσφαιρίζω (σφαιρίζω). Ὁμοῦ παίζω τὴν σφαίραν· ὅθεν

Συσφαιριστής, οὗ, ὁ. Ὁ συμπαίζων τὴν σφαίραν.

Συσφαιρόω, ὦ (σφαιρόω). Συστρογγυλεύω.

Συσφάλλω (σφάλλω). Κάμνω τινα νὰ πέσῃ ὁμοῦ· παθεῖν. γλυστρῶ, ἡ πίπτω.

Συσφάττω, ἔω (σφάττω). = συσφάζω.

Συσφηκόω, ὦ (σφηκόω). Συνδέω, συσφίγγω. Διογ. Λαέρτ.

Συσφηνώω, ὦ (σφηνώω). Μὲ σφῆνας συνθλίβω. Ἡρόδ. «συσφηνοῦν τὸν αἶρα».

Συσφίγγω, ἔω (σφίγγω). Ὁμοῦ σφίγγω. Ὁ· ὅθεν

Συσφικτήρ, ὧς, ὁ. Στενὸς χιτῶν, ὁ συσφίγγων τὸ σῶμα Ὁ· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡούχιος καὶ «σφικτήρ».

Συσφικτὴν, τὸ (συσφίγγω). = ὄγκινος. Ἄγκιστρον. Ὁ·

Σύσφικτος, ὁ, ἡ (συσφίγγω). Ὁ συνεστρεγμένος, συνδεδεμένος. Ὁ·

Σύσφιγμα, τὸ (συσφίγγω). Τὸ συνεστρεγμένον, συνδεδεμένον· πληθ. «συσφίγματα, τὰ»· ἡ ἄλυσος. Ἐξοδ.

Σύσφιγξις, εως, ἡ (συσφίγγω). Τὸ συσφίγγειν, = σύσφιγμα. Ὁ·

Συσφραγίζω (σφραγίζω). Ὁμοῦ σφραγίζω. Ὁ·

Συσχετήριον, τό (συνέχω). Κλωβίον, δοχεῖον, κ τ. τ. εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείεται τι. Στοβ. Φυτ. «φέρει γὰρ εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ συσχετήριον ἐγκλείεσθαι ἀνθρώπους τε καὶ αἰετοὺς, καὶ περὶστεράς, καὶ κύκνους, καὶ μνίας, καὶ ὄφεις, καὶ λέοντας».

Συσχηματίζω, ἴσω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ κατὰ μίμησιν σχηματίζω, μορφώνω· μέτ. «συσχηματίζομαι»· σχηματίζω ἑμαυτὸν κατὰ τι ἢ πρὸς τι· μετὰ δοτικ. ἐπὶ ἀστέρων, ὅταν λαμβάνωσι θέσιν ἀντίθετον ὅθεν

Συσχηματισμός, ὁ. Ἡ πρὸς ἀλλήλα θέσις τῶν ἀστρων. Σίξτ. Ἐμπειρ. Μαθημ. Προκλ. παράφρ. Πολ.

Συσχολάζω, ἄσω (σχολάζω). Ὁμοῦ ἀπολαύω σχολήν, ἀργίαν· ἔξαιρ. εἶμαι συμμαθητής· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συσχολαστής, οὗ, ὁ. Ὁ συνορτάζων· ἔξαιρ. ὁ συμμαθητής· μεταγενεστ. λέξις παρὰ Στράβωνι καὶ Πλουτάρχῳ.

Σύσχυλος, ὁ, ἡ (σχολή). «τὴν ψυχὴν συσχόλους γι-

νομένοις· ὅταν λάθωσιν ἡσυχίαν εἰς τὴν ψυχὴν, ὅταν ἡσυχάσωσιν. Ἰεροκλῆς παρὰ Στοβ.

Σύτρε, τρίτ. πρότ. ἀορ. κατὰ συγκοπ. ἡ παθ. παρακαίμ. τοῦ, σέω. ἰλ. Φ.

Σύφραξ, ακος, ὁ· = γλεῦκος. Ἡσύχ. ὅθεν

Σύφραξις, = ὁπωρίσιον. Ἡσύχ.

Σύφαρ, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ ῥυτιδωμένον δέρμα. Καλλιμ. ἔξαιρ. τὸ ἀφινόμενον ἀπὸ τοὺς ἀποδερματομένους ὄφεις, καὶ τὰ ἔντομα, Λατ. exuviae. 2) τὸ ἐπὶ τὸ γάλακτος δέρμα, τὸ καὶ, γρᾶς λεγόμενον. 3) ὡς ἐπιθ. σύφαρ, ὁ, ἡ, πολλὰ γέρων. Λυκόφρ. «γέρων, ὑπεργέρων». Γλωσσ. ὁ λίαν γεγηρακός. Ἐτυμ. Μέγ. ἐντεῦθεν προέκυψε καὶ τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «σύφρα, ἡ» κατὰ μετὰθεσιν στοιχείου, καὶ τὸ ῥῆμα «συφράω» καὶ Λακ. σύφρα, σουφρώνω, ἀντὶ τοῦ εἰς πτυχὰς συνάγω, ῥυτιδάνω.

Συφεῖς, ὁ, = συφεός. Ὁδ. Κ.

Συφεόνδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς συφεόν. Ὁδ. Κ.

Συφὲς, ὁ (σῦς). Ὁ σταύλος τῶν χοίρων. Ὁδ. Κ.

Συφετός, ὁ, = συφεός, ἄμφ.

Συφεών, ὄνος, ὁ, μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ, συφεός.

Συφελίζειν. Τὸ ἐστύμνωσιν, στερεώει ἐλίσσειν. Εὐστάθ.

Συφορβίον, τό (σῦς, φέρβω). Ἀγέλη χοίρων.

Συφορβός, ὁ (σῦς, φέρβω). = ὑφορβός.

Συφός, ὁ, = συφεός. Λυκόφρ.

Σύφος, α, ον. Αἰολ. ἀντὶ, σφός.

Συχνάξω, ἄσω (συχνός). Εἶμαι συχνός, ἡ συχνῶς

ἐρχομαι, = θαμίζω.

Συχνάκις, ἐπίθ. (συχνός). Συχνά, πολλάκις.

Σύχνασμα, τό (συχνάξω). Τὸ συχνάκις γινόμενον. ἄμφ.

Συχνός, ἡ, ὄν· καὶ, συχνός, ἐπίθ. Συνεχής, διαρκής, «συχνὸν χρόνον ὑπερτον». Ξενοφ. Ἀναβ. 2)

πολὺς περισσός, ἀδιάκοπος, «συχνὸς χρόνος» ἀδιάκοπος καιρός. Ἡρόδ. «συχνὸς λόγος», μακρὸς λόγος, ἀντίθ. τοῦ, σύντομος. Πλάτ. Γοργ. «τὸ πολέχον συχνὸν ποιεῖν», κάμνω τὴν μακρὰν πόλιν πολυάνθρωπον. Πλάτ. Πολ. ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ οὐδ. πληθ. «συχνὰ», ὡς ἐπίθ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδ. ἐνικ. «συχνόν», οἶον, «συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων», εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν ὁ ἕνας συμμὰ τοῦ ἄλλου.

Ξενοφ. Ἀναβ.

ΣΥΩ, ΣΥΩΜΑΙ, ἀχρηστα πρωτότ. ἀπὸ τὰ ὅποια παράγονται μερικὶ χρόνοι τοῦ, σέω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Συώδης, εως, ὁ, ἡ (σῦς, εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ χοίρου, ὁμοίος μὲ χοῖρον ἢ ἀθηγάς, πολυγάτος, ὡς χοῖρος. Ἰάκ. Φιλοστρ. εἰκόν.

Σφάζων, τό (σφάζω). καὶ κατὰ μετὰθεσιν, φάσγανον. Γραμ.

Σφαγεῖον, τό (σφάζω). Τὸ ἀγίστιον ἐν ᾧ ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερῶν. Αἰσχύλ.

Ἀγ. 2) τὸ σφάγιον, Σῦμα. Ἀριστοφάν. Θεσμοφ.

3) εἰς τὴν συνήθειαν τὸ, μακelleτον.

Σφαγεύς, εως, ὁ (σφάζω). Φονεὺς. Ξενοφ. 2)

μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν σφάζουσι. Σοφοκλ. Αἶ.

Σφαγή, ἡ (σφάζω). Τὸ σφάζειν. 2) τὸ κοῖλον μέρος περὶ τὸν τράχηλον, jugulum. Λατ. Θουκυδ.

«Οἷστοις εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον».

Σφαγία, ἡ. Ἡμέρα σφαγῆς, ἡ θυσίας.

Σφαγία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοπονν. πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου, περιέρχον διὰ τῆς αὐτοῦ ἦταν τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Σφαγία, ὁ μα, ἡ (σφάζω). Σφάξ, Σφάμα, Σφασία. Ἡρόδ. ἐνεργ. σφαγιάζω. παρ' Ἀρετφ.

Σφαγιασμός, ὁ. Τὸ σφαγιάζειν, Συ α. Εὐριπ.

Σφαγιαστήριον, τό, = σφαγεῖον, ἄμφ.

Σφαγέδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, σφαγίς.

Σφαγίζω, = σφαγίσζω.

Σφαγίον, τό συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ σφάγια. Τὸ σφαγιαζόμενον, εἰς δυοῖαν προσθερμέ-
νον ζῶον. »σφάγια καλὰ ἢ χρηστὰ«, ὡς τὸ, »ίε-
ρὰ καλὰ«, θύματα, τῶν ὁποίων τὰ ἐντόσθια δι-
δουν καλὰ σημεῖα. Ἡρόδ. 2) = σφαγεῖον, ἀλ-
γεῖον διὰ τὴν δυοῖαν.

Σφαγίος, ἰα, ἰον. Ὅς τις σφάζει, θυσιάζει κα-
θόλου δέ, φονεὺς, σφαγεὺς· ἴδε καὶ, σφαγία, καὶ,
σφάγιον.

Σφαγίς, ἰδος, ἡ. Μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας σφάτ-
τεται τὸ ἱερεῖον καθόλου δέ, μαγειρικὴ κοπίς.

Σφαγίτης, ου, δ· καὶ σφαγίτης, ἰδος, ἡ. »φλέψα«,
αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ τραχήλου φλέβες.

Σφαγνός, ὁ, = σφάκος· καὶ σφάγανον.

Σφαδάζω, ἄσω. Ταράττομαι μὲ σφοδρότητα εἰς
τὸ σῶμα, κινῶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, κτυ-
ποῦμαι, ἐρεθιζόμενος ἀπὸ πόνου, ἀνυπομονησίαν,
ἀγανάκτησιν, πάθος, ἐπιθυμίαν· ὅθεν α) κινεῖμαι
ἀπὸ πόνου σπασμωδῶς, λυγίζομαι ἔτι δέ καὶ
ἐπὶ τῶν σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος. β) εἶμαι
ἀνυπόμονος, ἀνήυχος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι,
σπενδῶ, ἐπιθυμῶ. γ) εἶμαι ἀκόλαστος, ἀσελγής,
ἀχαλίνωτος, γεμάτος ἀπὸ θάρρους καὶ δύναμιν·
καθόλου δέ ἐπὶ πάσης σωματικῆς καὶ πνευματι-
κῆς καταστάσεως, ἥτις φανερόνεται εἰς ὁρμητι-
κὰς καὶ βίαιους κινήσεις τοῦ σώματος (συγγ. μὲ
τὸ, φάω, παφάσσω, ἀλλ' ὅχι μὲ τὸ, σφάζω).

Σφαδαξίξω, = σφαδάξω. Δράκων.

Σφαδαξάνδης, ἡ, ὄν. Ἰλ. Α. II. ἀντὶ σφεδανός, τὸ
ὅποτον ἴδε.

Σφαδάσμα, τό, καὶ

Σφαδάσμος, ὁ. Τοῦ σώματος σπασμός ἢ τα-
ραχμός.

Σφάζω, σφάζω, ἔσφαξα, ἔσφαγμα, ἐσφάχθην.
Ἡρόδ. καὶ Πινδ. Πύθ. ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ.
ἄορ. β'. παθ. ἐσφάγην, μετοχ. σφαγείς. Κόπτω
διὰ ξίφους τὸν λαιμόν, ἢ τὴν κεφαλὴν, θυσιάζω·
εἰς τοὺς μεταγ. φονεὺς, θανατόνους (συγγεν. μὲ
τὸ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι, φόνος· ἀλλὰ μὲ τὸ, σπάω,
σφαδάξω, δὲν ἔχει τίποτε κοινόν).

(Σφάζω), = σφύζω· σφαδάξω, ἔχουσι μὲν μερι-
κὰ νεώτερα λεξικά, ἀλλ' εἰς τοὺς παλαιούς δὲν
ἀπατάνται κανὲν ἔχνος τούτου.

Σφαῖρα, ας, ἡ. Πᾶν ὀλοστροφύλλον σῶμα· ἑξαιρ-
ῆ ἄλλα, μὲ τὴν ὁποίαν παίζουσι »σφαῖρην παί-
ζειν, σφαῖραν ῥίπτειν«. Ὅδ. Ζ. β) ἡ γήινος καὶ
οὐράνιος σφαῖρα, ἔτι δέ καὶ ἡ τεχνητὴ ἀπὸ τοῦς
ἀστρονόμουσιν οχηματιζομένη. γ) γυμναστικόν τι
ὄργανον τῶν πυκτῶν· (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, σπεί-
ρα, σπείρω).

Σφαιρεὺς, ἑως, ὁ. Ὀνομασία τῶν νεανίσκων εἰς
τὴν Σπάρτῃ, οἵτινες ἦσαν εἰς ἡλικίαν ν' ἀγωνί-
ζονται τὴν σφαιρομαχίαν.

Σφαιρηδόν, ἐπὶρ. (σφαῖρα). Ὡς τὴν σφαῖρα ἤκε
δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος. Ἰλ. Ν.

Σφαιρητικός, ἡ, ὄν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ
Κλήμ. Ἄλ. ἀντὶ τοῦ, σφαιριστικός.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παρ-
αλίων τῆς Ἀργολίδος. Πaus.

Σφαιρίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, σφαῖρα.

Σφαιρίζω, ἰσω (σφαῖρα). Τὴν σφαῖραν παίζω,
ῥίπτω.

Σφαιρικός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶρ. σφαιρικός (σφαῖ-
ρα). Ὀλοστροφύλλος. 2) ὁ εἰς τὴν γῆινον ἢ οὐ-
ράνιον σφαῖραν ἀνήκων.

Σφαιρίον, τό, = σφαιρίδιον ὑποκορ. τοῦ, σφαῖ-
ρα· Σύμβολον, ἥτοι σημεῖον τι σφαιροειδές, ἐπι-
γεγραμμένον ἔχον τὸ πεμπτόμενον ὄψον, τὸ
ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ τις. Δίων Κάστ.

Σφαίρισις, ἑως, ἡ (σφαιρίζω). Τὸ παίζειν τὴν
σφαῖραν.

Σφαίρισμα, τό (σφαιρίζω). Τὸ παιγνίδιον, ἡ
βολή, τὸ κτύπημα τῆς σφαίρας. Εὐστάθ. εἰς
Ὀδυσ. Θ.

Σφαιρισμός, ὁ, = σφαιρίσις. Ἀρτεμίδ.

Σφαιριστῆρ, ἥρος, ὁ, = σφαιριστής.

Σφαιριστήριον, τό. Οἶκος, τόπος τοῦ παί-
ζειν τὴν σφαῖραν οὐδέτ. τοῦ

Σφαιριστήριος, ἰα, ἰον (σφαιριστήρ). Ὅς εἰς τὸ
παιγνίδιον τῆς σφαίρας ἀνήκων.

Σφαιριστής, οὔ, ὁ (σφαιρίζω). Ὅς τις παίζει
τὴν σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιριστικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ σφαιρίζειν ἀ-
νήκων· »σφαιριστική, ἡ«· ἐξυπακούοι. τοῦ, τέχνη·
ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σφαῖραν· »σφαιριστι-
κός, ὅν· ὁ ἐπιτήδειος σφαιριστής.

Σφαιρίστρα, ἡ, = σφαιριστήριον· ἄμφιβ. ἀ-
νάγν. ἀλλὰ σχηματισμένη ὡς τὸ, ἀλυνδήτρα, πο-
τίστρα, κ. τ. τ. Πλούταρχ.

Σφαιρίτης, ὁ, καὶ, σφαιρίτης, ἰδος, ἡ (σφαῖρα).
Ὅμοιος μὲ σφαῖραν, »σφαιρίτης κυπάριστος«· ἡ
στροφύλλον καρπὸν φέρουσα κυπάριστος. Γαλην.

Σφαιροειδής, ἑως, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶρ. σφαιροειδῶς
(εἶδος). Ὁ σφαῖρας εἶδος ἔχων, ὀλοστροφύλλος.
Πλάτ. Τίμ.

Σφαιρομαχέω, ὦ, ἴσω (μάχομαι). Παίζω τὴν
σφαῖραν. 2) μάχομαι, ἀγωνίζομαι μὲ τὴν σφαῖ-
ραν τῶν πυκτῶν. 3) μονομαχῶ μὲ μάχαιραν,
ἔχουσαν εἰς τὴν μύτην σφαῖραν διὰ νὰ μὴ τρυπᾷ.

Σφαιρομαχίς, ἡ. Τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας.
2) ὁ διὰ τῆς σφαίρας τῶν πυκτῶν ἀγών· τὸ μα-
χειρομαχεῖν μὲ ξίφη ἔχοντα κατὰ τὴν μύτην
σφαῖρας.

Σφαιρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων σφαί-
ρας μορφήν.

Σφαιροποιέω, ὦ. Τὴν σφαῖραν παίζω, ἐκ τοῦ

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὁ παίζων τὴν
σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιρόπαικτον, τό. Τὸ παιγνίδιον τῆς
σφαίρας.

Σφαιροποιέω, ὦ. Κάμνω σφαῖρας, ἢ κάμνω τι
στροφύλλον ὡς σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων σφαῖρας.

Σφαῖρος (σφαῖρα). Στροφύλλος ὡς σφαῖρα. Ἐμ-
πεδοκλ. παρ' Ἀντωνίν.

Σφαῖρος, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἰπποκόμος τοῦ Πέλοπος. Πaus.
2) φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου,
διδάξας τὴν φιλοσ. εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ.
Λαέρτ.

Σφαιρώ, ὦ. Κάμνω τι ὀλοστροφύλλον ὡς σφαῖ-
ραν, στροφύλλω· μέσ. »σφαιρόμαι, οὔμαι, στροφύ-
λλεύω ἑμαυτὸν, ἢ στροφύλλος εἶμαι. Θεόφρ. 2)
βάλλω σφαιροειδές τι σῶμα ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἄλ-
λου τινὸς σώματος· ὅθεν Ξενοφ. Ἰππ. »ἀκόντια
ἐσφαιρωμένα· κατὰ κορυφὴν ἀντὶ τοῦ βέλους
σφαῖραν τινὰ ἔχοντα· ὅθεν

Σφαιρώμα, ατος, τό. Πᾶν ἐσφαιρωμένον, ἡ ὀ-
λοστροφύλλον σῶμα, ἑξαιρ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ.

α) τὰ στρογγύλια βάρη τῆς ζυγαρίας. Ἀριστοτ. β) αἱ γλῶττοι (τὰ κολομήρια). Σέξτ. Ἑμπ.
 Σφαιρῶν, ὄνος, ὁ (σφαῖρα). Εἶδος ἀλειυτικού δικτύου σφαιροειδούς. Ὀπτιαν. Ἄλ.
 Σφαιρώσεις, ἡ (σφαιρώ). Ἡ σφαιροειδὴς στρογγυλότης.
 Σφαιρωτῆρ, ἥρος, ὁ (σφαιρώ). Ἰμὸς τοῦ υποδήματος, σκῦτινον λωρίον, διὰ τοῦ ὁποῖου δένουσι τὰ υποδήματα εἰς τοὺς πόδας. Ἐξοδ. Γέν. ἐνθα ἄλλοι ἀντὶ τούτου «σφυρωτῆρα, ἀνέγνυνταν» ἐκ τοῦ σφυρὸν, σφυρώ, ἐπεὶ δὴ καὶ οἱ ἱμάντες περὶ τὰ σφυρὰ ἐδέοντο.
 Σφαιρωτός, ἡ, ὄν (σφαιρώ). Στρογγυλευμένος, στρογγύλος. 2) ὁ σφαῖραν κατὰ κορυφὴν ἔχων· ἐκ τοῦ, σφαιρῶν· ὅθεν «ἀκόντια σφαιρωτά». Ξενοφ. Ἱππ. = σφαιρωμένα ἀκόντια.
 Σφακελίζας, ου, ὁ (σφάκελος). Ὁ σφάκελον, γάγγραιναν πάσχων.
 Σφακελίζω, σφακελίζομαι (σφάκελος). Πάσχω φλόγωσιν, γάγγραιναν, σήψιν, «σφακελίσετε· τὸ ὀστῆον, καὶ ὁ μῆρὸς ἐσάπη». Ἡρόδ. «σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος». Ἡρόδ. β) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας σφοδρᾶς ψυχρότητος εἰς χωριστά τινα μέρη τοῦ σώματος, παχύνω. Διονύς. Αἰκ. γ) ἐπὶ δένδρων, ὅταν αἱ ῥίζαι αὐτῶν μελανθῶσι. Θεόφρ. δ) καθόλου δὲ, = σφαδάζω· ὅθεν
 Σφακελισμός, ὁ, = σφάκελος.
 Σφάκελος, ὁ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, φάκελος, παρ' Ὀπτιαν. Ἄλ.
 Σφάκελος, ὁ. Φλόγωσις τῶν σαρκωδῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἡ ἐξ αὐτῆς γινόμενη σήψις· ἡ κυρίως, γάγγραινα. β) ἡ ἀπὸ υπερβολικῶν ψυχῶς ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν προξενουμένη φλόγωσις. γ) ὁ μίλτος, ἡ ἐρυσίθη, φθορά τῶν δένδρων. δ) πᾶς ὀρηκτικὸς, βίαιος πόνος, καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον φανερώνεται, ὡς τὸ, «σφάκελος ἀνέμων»· ἡ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων. Δισχύλ. Προμ. ἰδε καὶ σημειώσ. Κοραῖ εἰς Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. § 65· κατὰ τὸν Σουίδαν λέγεται ἀόκη καὶ τὸ σφάζον βέλος, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ, σφακελίζω, καὶ σφακελῶν (παραδέχονται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ σφύζω).
 Σφάκος, ὁ. Το φυτὸν ἀλφρακία· ἐν χωριστῶν δὲ εἶδος αὐτοῦ ὀνομάζεται ἐλελίσφακος. Θέοφρ. φυτ. ἱστορ. 2) τὸ μακρόμαλλον καὶ ἐπὶ τῶν δρυῶν γινόμενον βρύον, τὸ καὶ σφάγνος, φάσκον, καὶ φάσγανον λεγόμενον, ἴσως usnea. Λατ.
 Σφακτιρῆα, ἡ, = Σφαγία.
 Σφακτις, ου, ὁ (σφάζω). Φονεὺς, μακελλάρης. Φιλόξ. Γλωσσ. ἡ συνήθεια λέγει «σφάκτην, καὶ σφάκτην» καὶ τὸν περὶ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος γινόμενον ὀξύν πόνον εἰς τὸς βενατισμούς.
 Σφακτός, ἡ, ὄν (σφάζω). Ἐσφαγμένος, φονευμένος.
 Σφακτριεα, ἡ· Σηλυκ. τοῦ, σφάκτις, καὶ ἡ τὰ ἐρεῖα σφάζουσα, ἰερεῖα.
 Σφάκτρον, τό (σφάζω). Ὁ πρὸς σφαγὴν διδόμενος μισθός. Πολυδ.
 Σφακώδης, εος, ὁ, ἡ (σφάκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ σφάκον. 2) βρύον τι.
 Σφάλαξ, ακος, ὁ. Ὁ καλὸς μόνον εἰς Γλωσσ. ἡ συνήθεια λέγει «σφάλαιγγα, καὶ σφαλάγγιον, τὸ, φαλάγγιον»· ἐκ τοῦ
 Σφαλάσσω, ξω. Τέμνω, κεντῶ. Ἡσύχ.
 Σφαλερόνηκτος, ὁ, ἡ (σφαλερός, νήχω). Ἐπι-

κίνδυνος εἰς τὸ πλεῖν, κολυμβᾶν. Πολυδ. «ποταμός σφαλερόνηκτος».
 Σφαλερός, ἁ, ὄν· καὶ ἐπὶ ῥῶς (σφάλλω). Ὁ εὐκόλως εἰς πᾶσιμον, εἰς ὀλίσθημα φέρων τινὰ, ὀλισθηρὸς, γλισθηρὸς. β) τροπικ. ψευδῆς, ἀπατηλός, ἐπικίνδυνος.
 Σφαλερώτατος, ἁτῆ, ατον, ὑπερβτ. τοῦ σφαλερός, «σφαλερώτατος τῶν πάντων». Θουκδ.
 Σφαλῆναι, ἀπαρέμφ. παθητ. β'. ἄορ. τοῦ, σφάλλω.
 Σφαλίζω, ἔξω (σφαλός). Κλείω.
 Σφαλῶς, ὁ. Δίσκος τις μὲ κρῖνον, προσηρμοσμένον ἔχοντα ἱμάντα, τὸν ὁποῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας δένοντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐσφενδόνιζαν. 2) εἰς τὰς δεσμοτήρια ὁ φάλαγξ (τουμπρούκι Τουρκ.).
 Σφάλλω, σφαλῶ ἔσφληα, ἀπαρέμφ. σήλλαι, ἄορ. β'. ἔσφαλον, παρακείμ. ἔσφαλμαι, ἄορ. παθ. ἔσφαλην. Κάμνω νὰ πέσῃ, κρημνίζω, «οὗτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδεὶ τε πελάσσαι». Ἰλ. Ψ, ὅθεν ἐδύναντο νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς, ἔξαιρ. φονεῶν· «οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο». Ὀδ. Ρ. καθόλου δὲ, ἀποτινάσσω, κλονίζω, παθητ. σφάλλομαι, πίπτω, κλονίζομαι, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ· ὅθεν, σφαλῆς. 2) τροπικ. α) διαφθεῖραι, βλάπτω, φέρω εἰς δυστυχίαν· παθ. βλάπτομαι, καταντῶ εἰς δυστυχίαν, νικῶμαι. Ἡρόδ. β) φέρω τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμυχανίαν. Ἡρόδ. παθ. εἶμαι ἀμφίρρεπής, ἀμφίβολος, κ. τ. τ. γ) ἀπατῶ, πλανῶ, παθ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀπατοῦμαι, ἐν τινι. Ἡρόδ. καὶ μετὰ γεν. «σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος»· ἀποτυχεῖν (συγγεν. μὲ τὸ, σφῆλδος, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ Λατ. fallo, καὶ τὸ Γερμαν. fallen)· ὅθεν
 Σφάλμα, τό. Σκόδαγμα, ἀμάρτημα· δυστυχία, βλάβη, ζημία. Ἡρόδ. ὅθεν
 Σφαλμάω, παρ' Ἡσυχ. καὶ
 Σφαλμέω, παρὰ Πολυδ. = σφάλλομαι.
 Σφαλός, ὁ, ἰδε σφαλός.
 Σφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω). Ὁ κρημίζων, ῥίπτων· Λυκόφ.
 Σφάλτης, ου, ὁ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπὸ πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τήλερος, πεσὼν ἐπὶ μιᾷ σταφυλῇ. Τζέτζ.
 Σφαλτός, εος, = σφαλτώδης.
 Σφάνιον, τό. Κλινίδιον, μικρὸς κράββατος. Ἡτ.
 Σφάξαι, ἀπαρεμφ. ἄορ. ἁ. τοῦ σφάζω.
 Σφαρξέω, ᾧ, ἴσως (σφάραγος). = σμαραγῶν τὸ ὅποιον παρεβλ. μέτ. Κροτῶ, συρίζω, «ῥίξει σφαραγεῦντο, ἐσφύριζαν αἱ ῥίζαι τοῦ ὀρθαλμοῦ τοῦ Κύνλιπος, τὸν ὁποῖον ἐξώρυξε ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὸ πυρῶμενον βέλος. Ὀδ. Ι. β) = σπαργῶν, καὶ σπριγῶν, εἶμαι γεμάτος, φουσκωμένος· οὕθατα σφαραγεῦντο, οἱ μαστοὶ ἦσαν γεμάτοι. Ὀδ. Ι.
 Σφαρξίζω, = σφαραγῶν· μεταβ. Διεγείρω ταραχήν· «ἔνουν τε κύνι τε. Ἡσιόδ. Θέογον. ἐκ τοῦ
 Σφάρραγος, ὁ. Πασδῆποτε Δόρυθος, κρότος, συριγμός· (ἡ συνήθ. ἐτυμολογία αὐτοῦ εἶναι παρὰ τὸ, φάρρυξ· ὅθεν κυρίως, ὁ ἀπὸ τὸν λάρυγγα προεξερχόμενος τόνος· ἐπεὶ δὲ ὅμως τὸ, σφάραγος, καὶ σφαραγῶν, εὐχρηστοὶ ἐπὶ ἀνθρώπου κρότου, καὶ ὅχι ποτὲ ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ λάρυγγος, παραδέχονται· ἄλλοι ὀρθότερον τὴν λέξιν ὡς κατ' εὐκόλον τροπήν· γενόμενον παρασχηματισμὸν τοῦ ταυτοσημάντου, σμαραγῶν, ἴσως συγγ. μὲ τὸ, ῥάσσω, ἀράσσω· ἀλλὰ μὲ τὸ Ὀμηρ. ἀσφάραγος, ἔχει τὸ, σφάραγος, τὴν ὁλήν· συγγένειαν, ὅσην μὲ τὸ Ἀττικ. ἀσφάραγος, ἀντὶ, ἀσπάραγος).
 Σφᾶς· αἰτιατ. τοῦ, σφείς. Ἰλ. Ε.
 Σφᾶς· αἰτιατ. πληθ. Σηλ. τοῦ, σφός. Ὀδ. Β.

Σφάττω. Ἄττ. ἀντί σφάζω. ἔσφατον· ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τῶ, σφάζω.
 Σφῆ. ἔπικ. καὶ ἰων. ἔγκλιτ. αἰτιατ. κατὰ πληθ. ἄριθ. γένους ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ, σφεῖς. Ὅμηρ. Ἡρόδ. καὶ Τραγ. 2) εἰς τοὺς ἄττικ. καὶ ἄλλους μεταγενεστ. ποιητάς, ἔξαιρ. εἰς τοὺς Τραγ. καὶ ὡς αἰτιατ. ἐνικ. ἄριθμ. ἴδε σφεῖς.
 Σφῆα. ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. πληθ. οὐδέτ. τοῦ, σφεῖς. Ἡρόδ.
 Σφῆας. ἔπικ. καὶ ἰων. αἰτ. πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ, σφεῖς, ἀντί, σφῆς. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.
 Σφενδονῶς, ἡ, ὄν. Σφονδρός, ὄρητικὸς, τρομακτικὸς, συντονός, ὄξυς. Ἰλ. Α. «κελεύειν σφενδονῶν, ἐπιτεταμένον, σφονδρὸν, καταληπτικόν. Ἰλ. Π, σφενδονὸν ἔραπεα, ἐσπευσμένως οἰδὲ συντονῶς. (παλαιὰ λέξις, μόνον εἰς τοὺς ποιητάς συναπαντωμένη, ἐξ ἀγνώστου πρωτοτύπου· ποτὲ μὲν ἠθέλησαν νὰ γράψωσι κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν «σφενδονῶν, ὡς παρὰ τὸ σφραδῶν· ποτὲ δὲ εἰς μετοχὴν «σφενδονῶν, = φονεῦν· ποτὲ δὲ καὶ, «σφενδονῶν· συνήθ. δὲ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, σπείδω, ἡ σφονδρός.)
 Σφῆες· κατ' ἐπέκτ. τύπ. ἀντὶ σφεῖς, ὅπερ ἴδε.
 Σφῆς. ὄνομ. πληθ. ἄρσεν. καὶ θηλ. γένους τῆς προσωπ. ἀντωνυμ. τοῦ γ' προσώπου. Αὐτοί, ἐπαν. οὐδέτ. σφέα. γεν. σφῆων, σφῆων, σφῶν, δοτ. σφῆσι, σφῖν, σφί. αἰτιατ. σφέας, σφῆς. οὐδέτ. σφέα σφέ. πῶθ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, ἔ, τὸ Λατ. se.
 Σφῆλας, ατος, τό. δοτ. σφέλαι, σφέλα. Ὑποπόδιον, σκαμνῆκιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀκουμβοῦσιν οἱ πόδες, ὅταν κάθηται τίς ἐπὶ θρόνῳ. Ὁδ. Σ. Ρ. 2) σκαμνίον τῶν κωπλιτῶν. 3) καλὸν τὸ ὡς ὄλμος. Νίκανδρ. Ὀηρ. (ἰσ. συγγ. μὲ τὸ, σφαλλός, σφαλός).
 Σφῆμα, ατος, τό. Τὸ ἄνθος τῆς πρένου. Ἡσύχ.
 Σφενδάλη, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν ἱποβοητιδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σφενδαλεῖς, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.
 Σφενδάμενος, ἰνη, ἰων. Ὁ ἐκ σφενδάμου ἄν· καὶ ἐντεῦθεν σκληρὸς, στερεός. Ἀριστοφ. Ἀχ. ἐκ τοῦ
 Σφενδάμνος, ἡ. Δένδρον, σκληρὸν ξύλον ἔχον. Λατ. Acer pseudoplatanus. γνωστὸν καὶ τὴν σήμερον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ.
 Σφενδελίζω, = σφενδονίζω. Λουκιαν. ἀμφιβ.
 Σφενδονῶν, ὦ, ἡσ. Σφενδονίζω, διὰ τῆς σφενδῶνς ῥίπτω. Ξενοφ. Κυρουπ. «πάντας τῶν υποχειρίων σφενδονῶν ἡνάγκαζε μελετᾶν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον». 2) περιστρέφω τι ὡς σφενδονῶν, τυγάζω, ῥίπτω.
 Σφενδονέω, ὦ. ἰων. = σφενδονῶν.
 Σφενδονῆ, ἡ. κοινὴς σφενδῶν. Ὅργανον πολεμικόν, ἐπιτήδειον εἰς λίθων βολήν· εἶναι δὲ πλέγμα ἐκ σχοινίων πηχυσίων, πλατύτερον κατὰ τὸ μέσον, ὅπου δηλαδὴ βάλλεται ὁ λίθος, καὶ στενωτέρου κατὰ τὰς ἄκρας, τὰς ὁποίας κρατῶν τις μὲ τὴν χεῖρα, καὶ περιστρέφων τὸ λοιπὸν τοῦ ὄργανου, ἀφίνει τέλος τὸν λίθον μετὰ δυνάμεως, ἀπολύνων τῆς χειρὸς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ὄργανου. Ἰλ. Ν. «αὐτὴν δὲ (χεῖρα) ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἰδς ἁώτῳ, σφενδονῇ, ἥν' ἄρα οἱ Σερᾶπων ἔχε», περὶ τῆς εὐρέσεως, καὶ χρήσεως αὐτῆς ἴδε Στράβ. βιβλ. 8. λέγεται δὲ διὰ τὴν ὁμοιότητα. α) δεσμός τις εἰς μέλος πληγώμενον. (Φασκία, δέμα). β) γυναικεῖον τὸ περίδεμα τῆς κεφαλῆς, πλατύτερον κατὰ τὸ μέτωπον. γ) γυναικεῖος τις δεσμός περὶ τὸ αἰδοῖον, ὅς τις ἄλλως καὶ φυλάξ φυλάκειον, καὶ χοιροκομῖον λέγεται. δ) εἶδος γεωγραφικοῦ χάρτου διὰ ταξιδίων εἰς σχῆμα ἱμάντος. Μαννέρτου

Γεωγρ. 2) τὸ διὰ τῆς σφενδῶνς ἐξδριμένον σῆμας 3) = σφενδῶνς, τὸ σφενδονῶν, ῥίπτειν διὰ τῆς σφενδῶνς. Δισχύλ. 4) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδίου ὅπου προσκολλᾶται ἡ λίθος. Λατ. pala onnuli. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ δέσμιον τοῦ δακτυλιδίου. 5) ὁ θόλος, ἡ καμάρα. 6) ὡς τὸ Λατ. funda, πανδήποτε ἐλλειψοειδὲς σχῆμα· ὅθεν
 Σφενδονήδων, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἡ τὸ σχῆμα τῆς σφενδῶνς.
 Σφενδονήσις, εως, ἡ (σφενδονά). Ἡ διὰ τῆς σφενδῶνς βολή.
 Σφενδονήτης, ου, ὁ (σφενδονά). Ῥίπτω λίθους διὰ τῆς σφενδῶνς. Ξενοφ. Κυρουπ. «σφενδονῶν τὰ πολύτιμα χεῖρα» ὅθεν
 Σφενδονητικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς σφενδονῶν ἀνῆκων «σφενδονητικῇ» ἐξυπακουομ. τέχνη.
 Σφενδονίζω, ἰσῶν = σφενδονῶν. ἀμφ. ὅθεν
 Σφενδονήσις, ου, ὁ· καὶ
 Σφενδονήτης, ου, ὁ, = σφενδονήτης. ἀμφιβ.
 Σφενδονοειδής, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σφενδῶνς σχῆμα ἔχων. «Ποσειδῶνιος δὲ ὁ Στωϊκὸς ἔγραψε (τὴν οἰκουμένην) σφενδονοειδῇ, μισόπλατον ἀπὸ νότου εἰς βορρῆν, στενὴν πρὸς ἑω καὶ δύσιν». Ἀγαθῆμ. ἐν Γεωγρ.
 Σφέος, σφέα, σφέον· ἔπικ. παρασχημ. ἀντὶ σφῆς, σφέτερος. Ἀπολλ. Ἀργ. «ἐπὶ σφέα» ἐξυπακουομ. «δῶματά»· εἰς τὰ ἰδικά του δῶματα.
 Σφές. Αἰολικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σφεῖς.
 Σφετερίζω, ἰσῶν καὶ Δωρ. ἔξω. μέτ. σφετερίζωμαι (σφέτερος). Κάνω τι ἰδικόν μου, οἰκιοποιῶμαι, μεταχειρίζομαι τὰ κοινὰ ὡς ἰδικά μου. Πλάτ. Νόμ. «τάτε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφῶδρα» ἴδια ἐποίησαν, ἡ ὡς ἴδια μετεχειρίσθησαν· ὅθεν
 Σφετερισμός, ὁ. Ἡ ἰδιοποιήσις, ἡ κατάχρησις δημοσίου τινὸς πράγματος.
 Σφετεριστής, ου, ὁ (σφετερίζω). Ὁ οἰκιοποιούμενος ἡ μεταχειριζόμενος ὡς ἴδιον τὸ ξένον, ἡ τὸ κοινὸν πρᾶγμα.
 Σφέρος, ἄρκα, ἐρον· κτητικὴ ἄντων. γ'· προσ. ἰδικὸς τῶν, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου εἰς τὸν πεζὸν λόγον συνήθ. τίθεται ἡ γεν. ἑαυτῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. 2) ἰδικὸς σας, ἀντὶ, ὑμέτερος· Ἡσίοδ. ἔργ. Θεόκρ. β') ἰδικὸς τῶν, ἀντὶ, ἑός. Ἡσίοδ. Πίνδ. γ') σπανιώτατα ὡς ἰδικὸς μου, ἀντὶ, ἑμός. Θεόκρ. δ') ἰδικὸς σου, ἀντὶ, σός· Θεόκρ. ε) ἰδικὸς μας, ἀντὶ, ἡμέτερος. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. (ἐκ τοῦ, σφέτερος, ἐσχηματίσθη τὸ Λατ. vester, ὡς καὶ τὸ, vespa, ἐκ τοῦ, σφῆξ).
 Σφέων· ἔπικ. καὶ ἰων. γεν. τοῦ, σφεῖς, ἀντὶ, σφῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.
 Σφῆ· δοτ. θηλ. τοῦ σφῆς. Ἰλ.
 Σφηκεῖον, τό (σφῆξ). Εἶδος φαλαγγίου.
 Σφηκεῖος, εἰς, εἰον, ὁ (σφῆξ). Ὅμοιος μὲ τὴν σφῆκα
 Σφηκεῖα, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκόφρ.
 Σφηκέξ, ἡ (σφῆξ). Σφηκορωλεῖα. Ἀριστοτ. ζῶων. ἱστορ. «σφηκίαν κινεῖν» παροιμία, ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων (εὐρίσκεται ἀλλ' ὄχι ὁρθῶς, καὶ, σφηκία).
 Σφηκίον, τό (σφῆξ). Οἱ ἐν τῇ σφηκίᾳ συριγγῶδες οἰκίσκτοι τῶν σφηκῶν· ἄρα, τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον. Ἀριστοτέλ. ζῶων. ἱστορ.
 Σφηκίσκος, ὁ (σφῆξ). Τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξύ λῆγον ξύλον (σοῦβλα, σουβλίον). Ἀριστοφάν. Πλούτ. «μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυρλώσασιν»

ἄλλως καὶ σκόλοφ. παρὰ Πολυβ. ἐκλαμβάνονται οἱ σφηκίσκοι, ὡς οἰκοδομικὴ τις ὕλη· παρὰ Νικομάχου. Μουσικ. σφμάτι ἡ ἀριθμὸς, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ διαστήματα εἶναι πρὸς ἀλλήλα ἄνισα.

Σφηκισμός, ὁ (σφήξ). Ὥχσθις τοῦ αὐλοῦ, ὁμοίος μὲ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν.

Σφηκίσσις, ἡ = σφηκία. ἄμφ.

Σφηκοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς σφηκὸς, ὁμοίος μὲ σφήκα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν, ὡς οἱ σφήκες, εἰς ὑπερβολὴν λιγνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνάστημα, ἡ λιγνὴ ὀσφύν καθόλου δὲ, λεπτὴς, ἰσχνὸς, ξηρὸς. Ἀριστοφ.

Σφηνός, ὁ· λέγουσι, ὅτι μετεχειρίσθη ὁ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ, σφηκοειδῆς. «τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκες τῇ σαρκίᾳ τινι τετραπτεροὶ γὰρ ὡττον, ἐν δεσμώνεσσιν σφηκοὶ καλαινόρυνες».

Σφηνόω, ὦ, ὥσω (σφήξ). Στερεῶς, σφικτὰ δένω, κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν αἵ τινες κατὰ τὸ μέτρον φαίνονται ὡς συνεσφιγμένοι ὄθεν, συνδῶ, συσφίγω, «πλοχμοὶ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφηνκνυτο», οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρον. Ἰλ. Ρ. στενεύω, κάμνω στενόν· «δεξιὴν ἐσφηνκνύω», ἔχει στενὸν λαίμνον. Νίκανδ. κλείω σφικτὰ, «θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηνκνύμεναι». Ἀριστοφ.

Σφηνόδης, ἑός, ὁ, ἡ· Κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σφηκοειδῆς. 2) «στίχος σφηνόδης», εἶδος ἔχων σφηκὸς, εἰς τὸ μέτρον τοῦ ὁποίου ἐλλείπει ἓνας χρόνος. Γραμμ. ἰδὲ Βουττιμάν.

Σφηνόωμα, ατος, τό (σφηνόω). Τὸ σφικτοδεμένον. 2) ὁ δεσμός, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσίν τι σφικτὰ. 3) εἰς τὴν περιεφραλαίαν ὁ τόπος, ὅπου ὁ περὶ τὸς λόφος στερεοῦται. Ἀριστοφάν. Εἰρ. καὶ ἐντεῦθεν «εὐλόγον σφηνόωμα». Σοφοκλ. ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. σφηνόωμα ἔχει ἀντὶ σφηνόωμα.

Σφηνώω, ὠνος, ὁ (σφήξ). Ἡ φωνὴ τῶν σφηκῶν.

Σφηλαί· ἀπαρέμφ. ἄορ. τοῦ, σφάλλω.

Σφηλεῖν· ἐπικ. ἀντὶ ἐσφηνεῖν γ'. πρὸς. ἐνικ. ἄορ. ἄ. ἐνεργ. τοῦ, σφάλλω. Ὁδ.

Σφηλός, ἡ, ὄν (σφάλλω). Εὐλόγητος, εὐκολόστευτος. «Πύχ. ὅς τις ἔχει καὶ τὸ ἀντίθετον, σφηνός, = ἀσφαλής· εἰς χρεῖται εἶναι μόνον τὸ σύντ. ἐξίστηλος.

Σφηλοεῖ, ὁ κύρ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηναίων ὤντων ὁ υἱὸς Ἰάσος συνεξοστράτευσεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλ. κατὰ τῆς Τροίας. Ἰλ.

Σφην, νός, ὁ. κωνὸς σφήνα. 2) πᾶν σφηνοειδὲς σῶμα. 3) τιμωρικὸν ὄργανον. (σφήν, σφηνώω, φαίνεται, συγγενὲς καὶ μὲ τὸ, σφήξ, σφηκός, καὶ μὲ τὸ, σφίγγω).

Σφηνάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, σφήν. Μικρὴ σφήνα.

Σφηνεύς, ἑως, ὁ (σφήν). Οὐχιάσις τις ἰχθύς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Καθρέων, ἵσως διὰ τὸ σφηνοειδὲς σχῆμά του. Ἀθήν.

Σφηνίσκος, ὁ· ὑποκοριστ. τοῦ, σφήν.

Σφηνοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (σφήν, εἶδος). Ὁ σφηνὸς εἶδος ἔχων, ὁμοίος μὲ σφήνα.

Σφηνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλὴ). Ὁ σφηνοειδής, σουβλητὸν κεφαλὴν ἔχων. Στράβ.

Σφηνοπώγων, ὠνος, ὁ. Σφηνογένης. 2) ἐπιθ. Ἐρμού· εἰς τὴν κωμῳδίαν περιστάνοντο οἱ γέροντες ὡς σφηνοπώγωνες.

Σφηνώω, ὦ (σφήν). Διὰ τῆς σφηνὸς σχίζω. 2) σφηνώματα ἐμβάλλω, στερεῶναι, ἐγκλείω· παρβλ. σφηκός. 3) τιμωρῶ, βασανίζω διὰ τοῦ τιμωρητικοῦ ὄργανου ἰδε, σφήν. Πλούταρχ. — παρὰ Λουκιαν. «χρυσὴ ἐσφηνωμένη» χρυσὴ σφηνώματα, καρφίαι ἔχοντα κλίνην ἵσως προέπει νὰ ἀνα-

γνωσθῇ «ἐσφηνωμένη», ἡ κατ' ἄλλους, ἐσφιγγαμένη, ἀντὶ σφιγγόπου.

Σφηνώμα, τό. Τὸ ἐσφηνωμένον.

Σφηνώσις, ἑως, ἡ. Τὸ διαχωρίζειν, διακρίνειν, σχίζειν διὰ τοῦ σφηνός, ἡ στερεοῦναι τι· σφίξεις, στενοχωροῖα, πλύνωσις· «σφηνώσις τοῦ πνεύματος». Πλούτ.

Σφήξ, ηκός, ὁ. Ζωάριον ἐντομον καὶ περὶ τὸν σφήκα, ἡ «σφήκες εἰνδούσι» οἱ εἰς τὸν ὁρμόν φωλεύοντες. Ἰλ. Μ. (παρὰ τὸ, σφήξ, = ἐντομον· ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ σφάξ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συνεσφιγμένου ἐκ τοῦ σφήξ, ἔργινε τὸ Λατ. vespa, καὶ τὸ Γερμαν. Wespe, ὡς ἀπὸ τὸ, σφέτερος· τὸ Λατ. Vester.)

Σφήττιος, ὁ, ἡ. Ξυνός, δριμύς. Κωμ.

Σφηττοί, οἱ. Ὅσομα ἐνὸς δήμου τῶν Ἀθηναίων, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἐνομιζόντο, ὅτι εἶχαν ἐριστικὸν πνεῦμα.

Σφηττός, ὁ. Κώμη καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀρμαντίδα φυλὴν. Στράβ. ὅθεν Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλούταρχ.

Σφήττος, ὁ· Υἱὸς τοῦ Τροϊζήνης, ὁ κτίσας ἐν τῇ Ἀττικῇ τὴν κώμην Σφηττόν.

Σφί· καὶ σφίν. Ἐπ. καὶ ἰων. ὁτ. πληθ. τοῦ, σφείς. Ὀμηρ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς ὁτ. ἐνικ. εἰς χρεῖται ἰδε σφείς.

Σφίγγα, ἡ. Φειδωλῆα. Σειράχ 11, 17. (πιθάν. ἐκ τοῦ, σκυρὸς, ἀντὶ, σκυρία.)

Σφίγγιον, ὁρος, τό = Φικεῖον ὄρος· ὅπερ ἰδε Σφίγγου, ὁδος, ὁ, ἡ (σφίγγ, πούς). Ὁ σφίγγος πόδας ἔχων κλίνην σφηνώου.

Σφίγγω, ἔω· παθ. παρακείμε. ἔσφιγμαι, τὸ γ'. πρὸς. ἔσφιγμαι, ἀπαρέμφ. ἔσφιγγαι, κ. τ. λ. Πιέζω, θλίβω, συνδῶ, συγκρατῶ· καθόλου δὲ, στενύνω, ἐγκλείω. 2) ἀμεταβ. ὥστε μὴ σφίγγειν, μὴτε λίαν εὐλυτον εἶναι (συγγεν'ς, μὲ τὸ, σφηνόω, καὶ σφηνάω).

Σφινκτήρ, ἦρος, ὁ. Πᾶν ὅ,τι σφίγγει, συνδέει, δεσμός. 2) ὁ στρογγυλὸς μῦς περὶ τὸν πρῶτον, ὅς τις ἔχει δύναμιν τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν εἰς τοὺς Ταραντίνους χιτῶνας, ἵσως διότι περιεδέτο μετὰ σφινκτῶν.

Σφινκτηρ, οὐ, ὁ, = κλινάριος, ὅθεν οἱ πολυβύλλητοι spintriae παρὰ Γαλιτ. καὶ Σουετον. ὁ λόγος τῆς ὀνομασίας ἐνυπάρχει εἰς τὸ, σφινκτήρ, σημασι. 2.

Σφινκτός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ σφινκτῶν. Ἐσφηνωμένος, στερεῶς δεδεμένος «θάνατος σφινκτός». Εὐστάθ. εἰς Διονύσιον. Περιττὸ ὁ δὲ ἀγχόνος, ὁ πνικτός, ὅταν διὰ σφινκτοῦ σφίγγωσι τὸν λαίμνον.

Σφινκτωρ, ὁρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σφινκτήρ.

Σφίγμα, τος, τό. Τὸ συνεσφιγμένον. 2) θλίψις, πίεσις, ἡ εἰς τὴν μηχανὴν τρίβην ἡ τριβή. Μαθημ. Παλ.

Σφίμω, ὁ (σφίγγω) = σφίξεις, ἀμφίβ.

Σφίγξ, ἡ, ὡς, ἡ Λατ. Spingx, Λατρινόντι τέρας, διατρίβον πλησίον τῶν Θεσθῶν, θυγάτηρ τῆς Ἐχιδνῆς, καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Ὄρθου ἡ ὀρθότερον, τῆς Χιμαίρας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὄρθου. Ἡσιόδ. Θέοι. ὅπου ὅμως ὁ Οὐδύμιος ἀντικατέστησεν ἤδη τὸν Βοιωτ. τύπον. Φίξ. 2) τροπ. καὶ κωμικῶς «Σφίγκα» ἄρβανος· περὶ μαγείρου πάντοτε λαλοῦντος αἰνιγματικῶς. Ἀθήν. 3) εἶδος πιθήκων.

Σφίξις, ἑως, ἡ (σφίγγω). Σφίξις, σφίξις.

Σφίδη, ἡ = χορδή· ὅθεν τὸ Λατίν. Fides.

Σφικάω, ὦ. «ὁ κώνωψ σφικὰ» ἐκφράζει τὸν τοῦ κώνωπος βόμβον.

Σφίν ἴδα σφί.

Σφίσει καὶ σφίσιν, δοτ. τοῦ, σφεῖς. Ὅμ.

Σφρογγία, ἡ, καί, σφρογγία, παροξύτ. Ἀττ. ἀντί, σπογγία.

Σφρόγγιον, τό. Ἀττ. ἀντί, σπόγγιον. Elmsl.

Ἀριστοφ. Ἀχ.

Σφρόγγος, ὁ. Ἀττικ. ἀντί τοῦ, σπόγγος, σφρογγάριον, ὅθεν τὸ Λατίν. Fungus.

Σφρόδρα, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ, σφροδρός. Λίαν ὁρμητικῶς.

Σφροδρίας, α, ὁ. κύρ. ὄνομ. Στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

Σφροδρός, α, ὁν. Ὅρμητικὸς, βίαιος, εὐτονος, δῆς, τολμηρὸς, ἰσχυρὸς· συγκροτ. σφροδρότερος, ὑπερβτ. σφροδρότατος· ἐπίρρ. σφροδρός, κατ' ἐπίτασιν, μάλα σφροδρῶς. Ὁδ. Μ. εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. σφρόδρα (ἴσως, συγγ. μετὰ, σπουδή) ὅθεν

Σφροδότης, ἡτος, ἡ. Ἡ ὁρμητικότης, τὸ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πορεύεσθαι σφροδρῶν.

Veheementia. Λατ.

Σφροδρύνω (σφροδρός). Κἄνω σφροδρῶν· παθ.

Σφροδρύνομαι. Σφροδρὸς γίνομαι. Αἰσχύλ. Προμ. »σφροδρύνῃ ἀθηνεὶ σοφίσματι« ἰσχυρίζεσθαι, ἐμπιστεύεσθαι, ὑπεραφάνως πέποιθας ἐπὶ τὸ ἀσθενὲς σοφίσμα.

Σφρονδύλειον, τό. Φυτόν τι. Νικ. Θηρ. »ὡς σφρονδύλιον.

Σφρονδύλη, ἡ. Ἀττικ. ἀντί σπονδύλη. Ζωῦφρον τι ὑπὸ τὴν γῆν ζῶν, καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καταβλάπτων, καὶ ἂν τις τὸ ἐγγίστη, ἀφίνει ἀπὸ τοῦ σώματός του κακὴν ὀσμὴν. Ἀριστοφ. »ὡς σφρονδύλη φεύγοντα πονηρότατον βδεῖν· ἔνθα ὁ Σχολ. »Σίλφη τις ἔστιν ἡ σφρονδύλη, βδέλλη προσομοία, δυσάδης ὄντως«. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ.

Σφρονδύλειον, τό, = σφρονδύλειον.

Σφρονδύλιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, σφρόνδυλος.

Σφρονδύλιος, ὁ. ὡς τὸ σφρόνδυλος. Ὁ στροφεὺς τῆς ῥάχews. Ιλ. Υ.

Σφρονδύλοδενητος, ὁ, ἡ (σφρόνδυλος, δινέω). Ὁ ἐπὶ τὸν σφρόνδυλον δινούμενος, στρεφονοριζόμενος. Ἀνθολογ. »σφρονδύλεντα τράχηλον«. Μανέθ. ὁ ὑπὸ σφρονδύλων συντεθειμένος τράχηλος.

Σφρονδυλόεις, εσσα, εν (σφρόνδυλος). Ἀπὸ σφρονδύλους σύνθετος.

Σφρονδυλῶναι, εως, ὁ, καὶ ἡ (σφρόνδυλος, μάντις). Ὁ δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ σφρονδύλου μαντεύων. Πολύδ.

Σφρόνδυλος, ὁ. Ἀττικ. ἀντί τοῦ. Ἴων. καὶ κοινοῦ, σφρόνδυλος. Τὰ στρογγύλα κόκαλα τῆς ῥάχews καὶ τοῦ λαιμοῦ· ἑξαιρ. ὁ δεύτερος μέγας ὁ στροφεὺς τοῦ τραχήλου, ὁ καί, μέγας σφρόνδυλος, καὶ ὁδοὺς λεγόμενος· ὅθεν καὶ αἱ κατὰ τὴν οὐρὴν τοῦ σκορπιῶν ἄρμογαι. 2) τὸ σφρονδύλιον τῆς ῥάχης. Verticillus. Λατ. 3) »σφρόνδυλοι μεγάλοι«. Παλ. Μαθημ. στρογγύλοι τινὲς καὶ μεγάλοι λίθοι· ἔτι δὲ καὶ αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι. 4) στολισμός τις εἰς τὰς στήλας κατὰ μίμησιν τοῦ σφρονδύλου τῶν φυτῶν. 5) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκυράς. 6) καθόλου τὸ δακτυλοειδὲς ἄθροισμα περὶ τὸν στέλεχος τοῦ φυτοῦ (verticillus) Λίν.

Σφρός, σφῆ, σφόν (σφεῖς)· εἰς τὸν ἐνίκ. ἀριθμ. Ἰδιόχης του, Σηλυκ. ἰδικός των, ὡς τὸ, ἑός. Ὅμ. 2) πληθ. ἄρσεν, καὶ Σηλυκ. ἰδικός των, ὡς τὸ σφέτερος. Ὅμ.

Ἡσιόδ. εἰς τοὺς μεταγενεστρ. ποιητὰς καί, σφέος· (τὸ, σφός, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σφέτερος, ὡς τὸ ἡμός, ἐκ τοῦ, ἡμέτερος, καὶ ὑμός, ἀντί ὑμέτερος.)

Σφραγῖδον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σφραγίς. Ἀριστοφ.

Θεσμοφ.

Σφραγῖδονυχαραγοχομήτης (σφραγίς, ὄνυξ, ἀργός, κομέω). Ἀνθρωποι, οἵτινες κατακα-

λύπτουσι τὰ δάκτυλά των μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀνύχων μετὰ λίθινά δακτύλια, καθὼς ἔκαμαν ἑξαιρέτως οἱ αὐληταί. Ἀριστοφ. Νεφ. κατὰ μὲν τὸν Οὐόλφιον μετεφφράσθη ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ Γερμαν. οὕτως· Prunkfaulheingelgeringte· κατὰ δὲ τὸν Οὐόσσιον, οὕτως· Ringfingeringschlendergelock-volk.

Σφραγῖδονυχάκιον, τό. Τόπος ὅπου φυλάττεται ἡ σφραγίς.

Σφραγῖδονύλαξ, ἁκός, ὁ. Ὁ τῆς σφραγίδος φύλαξ.

Σφραγίζω, ἴω· Ἴων. σφρηγίζω (σφραγίς) Σφραγίδα ἐπιβάλλω, βουλόμαι. 2) σημειῖν· μεταφορ. πληγῶν, σημείου τύπον κἄνω. Εὐριπ. Ἰγν. Ταυρ. »δεῖνοις σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι«, σημειωμένοι μετὰ πληγῶν. 3) τροπ. προσδιορίζω, βάλλω πύρον.

Σφραγῖς, ἴδος, ἡ. Ἴων. σφρηγίς. Τὸ δι' οὗ φράσσει τίς τι, ἡ κλειδί. Θεόγν. Ἡρόδ. ὅθεν, σφραγίς δακτυλίου. 2) τὸ ἐκτύπωμα, ἡ ἀπὸ τῆς σφραγίδας ἐκτυπωμένη εἰκὼν. Ἡρόδ. ἐν γένει δὲ, πανδήποτε ἐγχαράσσοντες σημειῖν. 3) σύμβολον, ἀδείας γράμμα· ἡ διαθετήριον. Ἀριστοφ. Ὅρν (ἴσως ἐκ τοῦ, φράσσω).

Σφραγίσμα, ἁτός, τό· Ἡ σφραγίς, τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος ἐπάνω τοῦ κηροῦ. Ξενοφ. Ἑλλ. »ἐπιστολὴν, τὸ βασιλεῖον σφραγίσμα ἔχουσαν».

Σφραγιστήρ, ἡρος, ὁ (σφραγίζω). Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, ἡ σφραγίς.

Σφραγιστήριον, τό (βούλα) = σφραγίς. Γλωσσ. Φιλοξ.

Σφραγιστής, οὗ, ὁ = σφραγιστήρ· ὅθεν

Σφραγιστήριος, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς σφραγίδα ἡ εἰς τὸ σφραγίζειν ἀνήκων. Γλωσσ. Στεφ.

Σφραγιστός, ἡ, ὁν (σφραγίζω). Σφραγισμένος· »μέτρον σφραγιστόν».

Σφρηγίζω, ἴω· Ἴων. ἀντί τοῦ, σφραγίζω· ἐκ τοῦ

Σφρηγίς, ἴδος, ἡ. Ἴων. ἀντί τοῦ, σφραγίς. Ἡρόδ.

Σφριγανός, ἡ, ὁν. Γεμάτος, φουσκωμένος, ἐξαγορμένος.

Σφριγῶν, ὦ, ἡσώ. Εἶμαι γεμάτος, ἐξογκοῦμαι, φουσκῶν, ὡς τὰ βυζία, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῶντων, ὅταν ᾔναι γεμάτα χυμῶν, ζωτικῆς δυνάμews, εἰς τὴν ἀκμὴν των· ὅθεν εἶμαι εὐρωστος, εὐτραφής, βωμάλεος, vigere. Λατ. 2) τροπικ. εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, αἰσθάνομαι πρὸς τὴν σαρκικὴν μίξιν βιαιᾶν ὁρμὴν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, κ. τ. λ. (σφρηγῶν, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἄλλος τύπος τοῦ, σπαργῶν, συγγ. μετὰ, σφαργῶν).

Σφριγός, τό (σφρηγῶν). Πλησμονὴ χυμῶν, ὑγείας, εὐβρωστίας, δυνάμews. 2) μεταφορ. σφροδρᾶ ἀτελής ἐπιθυμία, φιληδονία· ὅθεν

Σφριγώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης εὐεξίας, εὐβρωστίας, ἐπιθυμίας. Vegetus. Λατίν. Vigoureux. Γαλ.

Σφύγμα, τό (σφύζω). = σφυγμός, ὅθεν

Σφυγματώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος) = σφυγμώδης.

Σφυγμή, ἡ, = σφυγμός· ἄμφ. παρὰ Γαλιν.

Σφυγμικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σφυγμόν· ἐκ τοῦ

Σφυγμός, ὁ (σφύζω). Κίνησις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ διαστολὴν καὶ συστολὴν γιγνομένη.

Παῦλ. Αἰγ. καὶ ἑξαιρέτως, τὸ κτύπημα τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς, μεταφορ. ἐπιθυμία· ἐκ τούτου

Σφυγμώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων σφροδρὸν σφυγμόν, βιαιᾶν κίνησιν αἵματος, ἡ ὁ πρᾶξιν τὴν τοιαύτην κίνησιν, χαράν. Πλούτ.

Σφύζω, ύζω. Είμαι εις σφοδράν ἐσωτερικὴν κίνησιν· ἐπὶ σφυγμοῦ, κτυπῶ δυνατὰ, καὶ ἐπὶ τῆς τακτικῆς κινήσεως τοῦ αἵματος διὰ τῶν ἀρτηριῶν πάλῳ· τροπικ. ἔχω σφοδρὰν ὀρμὴν, πάθος· (πίθων· συγγεν. μὲ τὸ, σφαδιάζω, καὶ σφάκελος·) ὄθεν

Σφύξις, εἰς, ἡ = σφυγμός.

Σφύρα, ἡ. Εργαλεῖον τεκτονικόν, ἡ χαλκευτικόν· Ὀδυσ. Γ. «ἤλθε δὲ χαλκεὺς, ὅπλ' ἐν χερσίν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, ἄκμονά τε, σφύραν τ' εὐπολήτῳ τε πυράγῃην, οὗτις τε χρυσὸν εἰργάζετο». 2) ἐργαλεῖον γεωργικόν, εἰς τὸ νὰ συντρίβῃ τοὺς βώλους τῆς γῆς χρήσιμον. Ἡσιόδ. Ἐρ. Ἀριστοφ. Εἰρ. ἔτι δὲ σκαπάνιον, εὐχρηστον εἰς τὸ νὰ σκάψῃ τις τὸν σπόρον, καὶ νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ χώμα· (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, διὰ τὸ στρογγύλον σχῆμα τοῦ σφυρίου)· ὄθεν

Σφύραϊνα, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς. «Κέστρα», κατὰ τὸν Ἀθῆν.

Σφύρας, ἄδος, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σφυράς. Ἡ κόπρος τῶν αἰῶν καὶ προβάτων. Ἀριστοφ. Εἰρ. (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, καὶ σφύρα, τὰ ὅποια ἴδε).

Σφυρηλάττω, ὦ (σφύρα, ἐλαύνω). Διὰ σφύρας ἐλαύνω, μὲ τὴν σφύραν τὸ μέταλλον ἐξεργάζομαι. Φιλ. ὄθεν

Σφυρηλάτησις, εἰς, ἡ. Τὸ κτυπᾶν μὲ τὴν σφύραν.

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ (σφύρα, ἐλαύνω). Μὲ τὸ σφυρίον ἐξεργασμένος. Ἡρόδ. ἐπὶ μεταλλικῶν ἔργων, ἀντὶ τοῦ, ἔργα χωνευτά. 2) σφυροκοπημένος, πυκνός, στερεός· «ἀνάγκαι σφυρήλατοι». Πίνδ. ἀμετάτρεπτοι ἀνάγκαι τροπικ. «σφυρήλ. φίλια», στερεά, διαρκεῖς φίλια· «σφυρήλ. νοῦς», ἑφφαστὶς πυκνὴ, στενωχωρμένη, πτωχὴ εἰς λέξεις, καὶ εἰς νόηματα πλουσία. Πλούταρχ.

Σφύριον, ἡ, σφυρίον, τό ὑποκορ. τοῦ, σφύρα, σφυράκιον.

Σφυρίς, ἰδος, ἡ· Ἀττ. = σφυρίς. Γεωπ.

Σφύριτις, ἰδος, ἡ (σφυρίον). «Φλέψα, ἡ φλέβα τοῦ ποδός, τοῦ ὑστραγάλου.

Σφυροδέτης, ου, ὁ (σφυρόν, δέω). Δεσμός περὶ τὰ σφυρά.

Σφυροκόπανον, τό (σφύρα, κόπανον). Εἶδος σφυρίου, κοπιτροῦ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Φίλοξ. Γλωσσ.

Σφυροκόπεω, ὦ (σφυροκόπος). Κόπτω, κτυπῶ μὲ τὴν σφύραν· ὄθεν

Σφυροκοπία, ἡ. Τὸ σφυρηλατεῖν. Ο'.

Σφυροκόπος, ὁ, ἡ (σφύρα, κόπτω). Ὁ μὲ τὴν σφύραν κόπτων, κτυπῶν χαλκεὺς. 2) παθητ. προπαροξύτ. σφυροκόπος, ον, ὁ κτυπημένος, κομμένος μὲ τὸ σφυρίον.

Σφυροκτύπεω (κτυπέω) = σφυροκοπέω.

Σφυρόμαχος, ὁ. Δημαγωγὸς τῆς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδικαιε δίκασμα δι' οὗ αἱ τὸν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες ἐδύναντο ἐν τῇ δικάσει νὰ κάθηνται χωριστὰ ἀπὸ τὰς εταῖρας. Ἀριστοφ.

Σφυρόν, τό. Τὸ κότσει τοῦ ποδός, ἐν γένει ὁ ποῦς. 2) μεταφορικ. ἔσχατις, τὸ κατώτατον καὶ ἔσχατον μέρος, π. χ. τοῦ ὄρους· ὑπάρεια, πρόπαι. Πίνδαρ. Πύθ. (συγγεν. μὲ τὸ, σπείρα, σφαῖρα, σφύρον, τὰ ὅποια κατὰ τὸ φαινόμενον διόλου διάφορα πράγματα συνδέει πρὸς ἄλληλα τὸ κοινὸν αὐτῶν στρογγύλον σχῆμα).

Σφυροπρησιπύργος, ὁ (σφυρόν, πρήθω, πῦρ). Ἡ καίσινα τὰ σφυρά (τοὺς ποδὰς) μὲ πῦρ· ἐπὶ τῆς ποδόγρας. Λουκιαν. Τραγοπ.

Σφυρόω, ὦ (σφυρόν). Ἀθῆν. «ἐθέλει γὰρ ὁ σφὸς

ὄρθος ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζεῖν», ὅπου ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβολ. ὣτως προμηθευμένος μὲ δεσμούς περὶ τὰ σφυρά, ἡ ὁποιοδήποτε ἄλλο τῶν ποδῶν κάλυμμα.

Σφυρόω (σφύρα). Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρίον. 2) διορύττω τὸν σπόρον μὲ τὴν σφύραν· ὄθεν

Σφύρσις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς σφύρας, ἤτοι τῆς σκαπάνης γεωργεῖν ἡ ἐπικαλύπτειν τὸν σπόρον.

Σφυρωτήρ, ἥρος, ὁ (σφυρόν). Ἰδε σφαιρωτήρ. Γενεσ.

Σφυρωτὸς, ἡ, ὄν (σφυρόω). Ὁ διὰ τῆς σφύρας ἐξεργασμένος. Γλωσσ. Στεφ.

Σφύσθω. Δωρικ. ἀντὶ, σφύζω.

Σφῶ, Ἀττ. κατ' ἀποκοπ. ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ σφῶϊ, τὸ ὅποιον ἴδε. 2) ὡς κατ' ἀποκοπ. τοῦ, σφῶϊ, ἀμφιβ.

Σφῶϊ, σφῶϊν, δυῖκ. ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ γ'. προσ. προσωπ. ἄντωνμ. Αὐτοὶ οἱ δύο. Ὅμ. ἡ ὄνομ. εἶναι εἰς τὸν δυῖκ. ἀριθμ. διόλου ἀχρηστός, ὄθεν σφῶϊ, πανταχοῦ αἰτ. καὶ τὸ σφῶϊν, εἶναι παρ' Ὅμ. δοτ. καὶ ποτε γεν. καὶ πάντοτε ἐγγλτ. κατ' ἐπίτασιν, «σφῶϊν ἀμφοτέρωιν». Ὀδ. Υ'. σφῶϊ, ἀντὶ σφῶϊν, εἶναι χωρὶς παραδείγμα· ἂν ὅμως τὸ, σφῶϊς, ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ ἀντὶ τοῦ, σφῶϊ, εἶναι ἀμφ. Ἰλ. Η.

ὡσαύτως ἀθέβαιος εἶναι καὶ ἡ συναίρεσις τῆς αἰτιατ. σφῶϊς, εἰς σφῶ.

Σφῶϊ, σφῶϊν, δυῖκ. ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ δευτ. προσ. τῆς προσωπ. ἄντωνμ. σεις οἱ δύο, καὶ ἐπιταμμένως, ἀμφοτέρω σφῶϊ. Ἰλ. Η. ἐκ τούτου προέκυψε κατ' ἀποκοπὴν ὄνομ. καὶ αἰτιατ. σφῶ, (ὅχι σφῶ, ἡ σφῶ). Ἰλ. γεν. καὶ δοτ. σφῶν. Ὀδ. Δι. οἱ Ἀττικοὶ παρεδέχθησαν μόνον τοὺς κατ' ἀποκπ. γενομένους τύπους, τὸ δὲ σφῶϊν ὅτε ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ σφῶϊ ἐπιστηρίζεται εἰς ψευδεῖς ἐξηγήσεις.

Σφῶξτερος, ἔρα, ἐρον, κτητ. ἄντωνμ. τοῦ β'. προσ. εἰς τὸν δυῖκ. ἀριθμ. σφῶϊ, ὑμῶν τῶν δύο· «σφῶϊτερον ἔπος», τὴν προσταγὴν σας (ὑμῶν) τῶν δύο, τῆς Ἀθηναῶς δηλονότι καὶ τῆς Πρας. Ἰλ. Α. 2) ὡς ἄντωνμ. τοῦ γ'. προσ. δυῖκ. σφῶϊς, αὐτῶν τῶν δύο. Ἀντίμαχος. 3) καθόλου, ὡς τὸ σφέτερος, ἐπὶ τοῦ γ'. ἐνικ. προσ. ἰδικός του, ἐπὶ τοῦ β'. ἐνικ. προσ. ἰδικός σου.

Σφῶν, κατ' ἀποκπ. Ἀττ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ, σφῶϊ, ἀντὶ, σφῶϊν. Ὀδ. Δ.

Σχαδανοί, οἱ, ἀντὶ, σχαδόνες. Γλωσσ.

Σχαδών, ὄνος, ἡ. Ἡ νύμφη τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν· ἦτοι τὰ γενήματα τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, ὅσα ἐπὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κηρίοις (πούλοις).

2) οἱ οἰσκόκωτων μελισσῶν, ἐνθα οἱ σκόληκες. εἰσί.

3) κηρήθρα πλήρης μέλιτος. faves. Λατ. Θεόκρ.

Σχᾶζω, ἄσω, μεταβ. Κεντῶ, ξέω, σχέζω· ὄθεν ἀνοίγω, ἀνάμνω τροπικ. Ἰατρ. «τὴν φλέβαν», ἀνοίγω τὴν φλέβα, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα καὶ χωρὶς τῆς φλέβας, ἐπαίρνω αἷμα. 2) ἀφίνω, ἀπολύω· «τὴν οὐράν», ἀφίνω τὴν οὐράν νὰ κρέμεται. Ξενοφ. «βαλβίδα», ἀπολύω τὸ ἐμπροσθεν τοῦ ἱπποδρόμου σφῶμενον σχοινίον, καὶ διὰ τοῦτο ἀνοίγω τὸ στάδιον τοῦ ἱπποδρόμου, aperine carceres· «ἄγκυραν», ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, «τὴν χεῖρα», ταχέως σῶω ὅπως τὴν χεῖρα, καὶ διὰ τούτου ἀνοίγω τὸ στάδιον τῆς δέσις, ἑφφρατὶς παλαιστών. γ) παραιτῶ, παραλείπω· «τὴν ἱππικὴν, τὴν φροντίδα κτλ.» ὄθεν καὶ παραδίδωμι εἰς ἄλλον τινὰ, ἀφίνω, ἐπιτρέπω τι εἰς αὐτόν· «τινί». δ) διὰ τῆς υποχωρήσεως μετακινῶ, μεταπορίζω, διαστρέφω. ε) κρατῶ

- ὑπῆλθε, ἐμποδίζω, ἀναχαίττω· ἀκόπην, ἀκμήν· Πίνδ. «ὄμμα». Εὐριπ. ξ) περιλαμβάνω, περιέχω εἰς ἑμαυτόν. 2) ἀμετάβ. σκάζω, σκάνω. β) ἐλαττόνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. γ) διασπέρωμαι. Καὶ τὸ μέτ. ἀπαντᾷται καὶ κατὰ μεταβάτ. καὶ κατ' ἀμετάβ. σημασίαν (ἐκ τοῦ κέω, κείω, κεάζω, συγγεν. μὲ τὸ, σχίζω, καὶ μὲ τὸ, χαλάω, ἵτως δὲ καὶ μὲ αὐτὸ τὸ, χαίνω. Ἀττ. παρασχηματ. σχάνω· ἀλλ' εἰς τὰς μεταβάτ. σημασίας ἐ. καὶ ζ'. ἀναφέρεται τὸ, σκάζω, φανερώς εἰς τὸ πρῶτόν τι. ἔχω, σχέθω, ἵσχω).
- Σχάλι δὲ ὅω (σχάλις). Ὑποτινρίζω τὰ δίκτυα μὲ σχαλίδια· ὁθεν
- Σχάλι δὲ ὅω μα, τό. Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποβεβλημένη σχάλις.
- Σχάλις, ἴδος, ἡ. κυρίως Κλίμαξ μονοσκελῆς, ὅθεν τὸ Λατ. scala· συνήθ. δὲ, περὶ οὐκ ἐξ ὕλων, τὸ ὅποιον ἐτίθετο ὡς ὑποστήριγμα ὑπὸ τὰ δίκτυα· ἄλλως, σταλὶς, ἐκ τοῦ, στάω· ἔτι δὲ καὶ, δίκελλα.
- Σχάσις, ἡ (σχάζω). Ἐγγάρασις, ἐντομή. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ἔνθα ἄλλοι «σχίστις» γράρουντι.
- Σχάσμα, τό (σχάζω). Τόπος χαραγμένος διὰ τοῦ σχατήριου.
- Σχασμός, ὁ (σχάζω) = σχάσις 2) = σχάσμα.
- Σχαστήρ, ἥρος, ὁ. Παγίς. Γλωσσ. tendicula.
- Σχαστηρία, ἡ (σχάζω). Σχουρίον τῆς βαλβίδος, ἀφαιρετή. 2) τὸ ἐπὶ τῆς τροχιλαίας σχοινίον, τὸ ὅποιον ἐξαίφνης καὶ ἀφίεται καὶ μαζύνεται.
- Σχαστήριον, τό. Τὸ νυτῆριον Lanzetta.
- Σχαύτης, ὁ, ἡ. ἱσχυρόντος. Ἡτύχ.
- Σχάω, ἀπαρέμφ. σχᾶν, παρκατ. ἔσχων· ἴδε σχάζω. (Σχέ) προστακτ. ἄορ. τοῦ, ἔχω, ἀντί, σχές, ἀπαντᾷται μόνον εἰς σύνθετα, ὡς, κάτασχε, μέτασχε, πάρασχε.
- Σχεδέρειν, τό· ὑποκρ. τοῦ, σχέδη. Πινακίδιον, μικρὸν βιβλίον.
- Σχέδη, ἡ (σχίζω). κυρίως Σχίσμα· ὁθεν πίναξ, φύλλον, χαρτίον, ἐπάνω τοῦ ὁποῦν ἀριθμοῦμεν ἢ γράφομεν. Λατίν. Scheda ἢ Seida Κικέρ. καὶ Πλίν.
- Σχέδην, ἐπὶρ. (σχέω, σχεῖν). Ἡτύχως, ἀργῶς, ἀγάλη ἀγάλια. Ξενοφ. ἱππ. «ἐπειδὴν τῆς εἰς τάχος διελάττεις λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη ὁδὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν».
- Σχέδια, ἡ. ἱων. σχεδίη. Μικρὰ ναῦς· ἡ πλοῖον μὲ ξύλα μόνον πλεγμένον, «σχέδ. διαφθερόν», ἀπὸ δέρματα ἀντιξύλων συνθεμένη. Ξενοφ. ἀναβ. 2) ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένη πολεμικὴ γέφυρα. Ἡρόδ. «σχέδια ὑπότροχος» σκεῖναιμα τροχὸς ἔχον ὑποκάτω, διὰ τὰ μεταφέρονται ἐπ' αὐτοῦ πράγματα. 3) δεσμός, πόρπη· ἐκ τοῦ ἔχω, ἵσχω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ, συνέχω.
- Σχεδιάζω, ἄσω (σχέδιος). Ἐπιπολαίως, καὶ ἐκ τοῦ προχείρου λέγω ἢ κάμνω τι, ὅσον γράφω, σημειῶ, σκιαγραφῶ. β) ἀμετάβ. ἀμειλῶ. Πολυδ. «τοῖς κοινῶς πράγμασι σχεδιάζουσιν» ἀμειλῶν εἰς τὴν διοικήσιν καὶ ἐπιστάσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων. 2) ἐκ τοῦ σχεδόν, = ἐγγίζω. Ο'.
- Σχεδιάς, ἄδος, ἡ. Φυτόν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ «ἀγχοῦσα» καλουμένου φυτοῦ.
- Σχεδίασμα, τό (σχεδιάζω). Ὅτι ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ ἀμειλῶντος κάμνει τις.
- Σχεδιασμός, ὁ (σχεδιάζω). Τὸ ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ ἀπερισκέπτως ὁμιλεῖν, κάμνειν, γράφειν τι ἄμφ.
- Σχεδιστικὸς, ἐπὶρ. Ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμειλῶς. Εὐστάθ.
- Σχεδίζω, ἐπικ. ἐπὶρ. Ἐπὶ τόσον, συμμᾶ, πλησίον. Λατ. cominus. ἱλ. Ε. 2) ἐπὶ χρόνου, ταχέως, παρυσυθ.
- Σχέδιον, τὸ, = σχεδίασμα.
- Σχέδιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπὶρ. σχεδῶς (σχέδον). Ὁ ἐγγύς, πλησίον ὧν, ἐπὶ τόπου, «σχεδίη μάχη»· ἡ ἐκ τοῦ συνεγγυς· «σχεδία βίβλη». Δισχυλ. Χοηρ. ὅπλα, δι' ὧν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐκ χειρὸς μάχεται τις. 2) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς γινόμενος, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος· ὁθεν ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελέτητος, καὶ ἐντεῦθεν, μάταιος· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπὶρ. ἀντί, σχεδῶς.
- Σχέδιος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Γίδος τοῦ ἱφίτου καὶ τῆς ἱππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρώου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκίων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φρονεθεὶς ὑπὸ Ἑκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, καὶ οὗτος φρονεθεὶς ὑπὸ Ἑκτορος. ἱλ. Β'.
- Σχεδίουργός, ὁ, ἡ (σχεδία, ἔργον). Ὁ κατασκευάζων σχεδίας.
- Σχεδισμός, ὁ. Εἶδος γυναικείου χοροῦ. Σχολ. Βίβ. ἱλ. X.
- Σχεδογραφία, ἡ (σχέδη, γράφω). Ἡ ἐπάνω σχέδης, πινάκος τινος γεγραμμένη σημείωσις, ἡ ἱχνογραφία, σχέδιον. Σχολ. Ἀράτ.
- Σχεδογραφικός, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γράφειν, ἢ σημειῖν ἐπάνω τινὸς σχέδης. Ἐξην. ἱλ.
- Σχεδόθεν, ἐπὶρ. Ἐκ τοῦ πλησίον, μετὰ γεν. καὶ δοτ. «σχέδ. ἐλθεῖν τινι, σχέδ. στήναι τινος».
- Σχεδὸν, ἐπὶρ. (ἔχω, σχεῖν). ἐπὶ τόπου, Ἐγγύς, πλησίον, «σχεδὸν εἶναι», καὶ «σχεδὸν ἐλθεῖν, ἢ εἶναι»· ὁ Ὀμ. τὸ μεταχειρίζεται ποτὲ μὲν χωρὶς πτώσι, ποτὲ δὲ μετὰ γεν. ποτὲ δὲ μετὰ δοτ. «σχεδὸν ἀμφὶ τινι», καὶ «σχεδὸν παρά τινι». β) σπανίως, ἐγγύς, εἰς τὰ πλησίον. Ὁδ. γ) τροπικ. ἐπὶ συγγενείας. Ὁδ. K. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. περίπου, παρ' ὀλίγον «σχεδὸν πον», καὶ, σχεδόν τι «σχεδὸν τι πρόσθεν», ὀλίγον πρότερον. Σοφ. Οἰδ.
- Σχεδοῦργός, ὁ (σχεδία, ἔργον). Ὁ σχεδίασκατασκευάζων ἄμφ.
- Σχεδρός, ὁ, ἡ σχεθρός, ἡ, ὅν (ἔχω, σχέθω). Ἀττ. ἀντί, σχεθρός, παρ' Ἡτύχ. ὅς τις τὸ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ, τλήμων. Καρτερικός, ἐπίμονος.
- Σχεδύνη, ἡ. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντί τοῦ, σχετικὴ.
- Σχεθεῖς, εἴτα, ἐν μετοχ. ἄορ. ἁ. παθ. τοῦ, ἔχω, ἢ ἵσχω.
- Σχεθέμεν. Δωρ. ἀντί, σχέθω, ἀπαρέμφ. τοῦ, σχέθω.
- Σχέθω, ἐκ τοῦ ἄορ. σχεῖν, = ἔχω, Κρατῶ, ἐμποδίζω, «τινὰ τινος»· ὁθεν «σχέθε δ' ὅσσε γόοισα». Ὀύδ. Δ.
- Σχεῖν, ἀπαρέμφτ. ἄορ. τοῦ, ἔχω. ἱλ.
- Σχελίς, ἴδος, ἡ. Ἀττικῶς, ἀντί τοῦ, σκελὶς· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Ἀλεξίφ. ἔχει «σχελίδες», τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μήκος ἀραιρούμενα, ἀπερ φῆσιν ἀφρονόροισι.
- Σχελυνάξω, ἴδε χελυνάξω.
- Σχέμεν, ἐπικ. καὶ ἱων. ἀπαρέμφ. ἄορ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντί σχεῖν ἱλ. Θ. καὶ σχέμεναι, κατὰ προσχηματισμόν.
- Σχένδυλα, ἡ, ἔτι δὲ καὶ σχενδύλη. Ἐργαλεῖον τῶν ναπηγῶν καὶ χαλκῶν ἱσ. λαβίς· ἐκ τοῦ, σχεῖν· ὁθεν
- Σχένδυλάω. Πίνων μὲ τὴν λαβίδα.
- Σχένδυλη, ἡ, = σχενδύλη.
- Σχένδυλιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, σχενδύλη.

Σχενδὺ λὸλῃ πτοε, δ, ἡ (σχένδυλα, λαμβάνω). Πιασμένος μετὴν λαβίδα.
 Σχέο, ἐπικ. καὶ ἰων. προστακτ. μέσ. ἄορ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντί σχοῦ. Ἰλ. φ.
 Σχερίξ, ἡ. Scheria. Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων. Ὅδ. ἡ μετὰ ταῦτα. Κέρκυρα (πιθαν. ἐκ τοῦ, σχερός).
 Σχερός, ὁ, ἀντί ξερός, ξηρός, ἡ ξηρὰ, ἡ στερεὰ γῆ· ὅθεν «ἐν σχερῶ, ἐπὶ σχερῶ», συνεχῶς, ἀδιάκτως, ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. Πίνδ. ἐγράφετο δὲ καὶ ὡς μία λέξις, «ἐνσχερῶ, ἐπισχερῶ», τὰ ὅποια ἴδε.
 Σχές, προστακτ. ἄορ. τοῦ, ἔχω.
 Σχέσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἄορ. β'. τοῦ, ἔχω. Ὅδ. Σχέσις, εὖς (ἔχω, σχεῖν). ὡς τὸ, ἔξις, καὶ τὸ Λατ. habirus, ἐκ τοῦ habere, Διάθεσις, κατάστασις, ἀναφορά· ἐξαίρετος δὲ τοῦ σώματος, τὸ εὐσθενές ἢ ἀσθενές· οἱ ἱατροὶ διακρίνουσι τὰς ἀσθενείας, λέγοντες «ἐν ἔξι», ὅσαι ἔννεαν συνήθεις πλέον εἰς τὸ σῶμα, καὶ «ἐν σχέσει», ὅσαι ἀκόμη δὲν ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποδωχθῶσιν. Γαλην. λέγουσι δὲ καὶ, «κατὰ σχέσιν» καὶ, «καθ' ἔξιν». 2) τὸ ἐπιμένειν.
 Σχεταῖος, αἶα, αἶον. Ἰπποκράτ. «σχεταῖα ὄρα»· ἐπὶ τοῦ πτύειν, Ἀναιδῆ, συγκαμερὰ πράγμα α καμῶν· ἀριφί.
 Σχετήριον, τό (ἔχω, σχεῖν). Ἐμποδιστικόν. Εὐριπ. Κύλ.
 Σχετήριος, α, ον (ἔχω, σχεῖν). ἐπὶ ἱατρ. Πανστικός, καταπραυντικός.
 Σχετιχός, ἡ, ὅν καὶ ἐπὶ β. κῶς (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήριος εἰς τὸ ἐπέχειν, κρατεῖν, συνέχει. 2) εἰς τὴν Λογικὴν, ἀναφορικὸς· ἐπὶ β. σχετικῶς, ἀναφορικῶς, οἰκειωτικῶς.
 Σχετλιάζω, ἄσω (σχετίλιος). Μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι, ἀδικοῦμενος προσκλινομαι, ἀγανακτῶ, φωνάζω τὸ οἶμοι, φεῦ, κλαίω τὴν μοῖράν μου. Ἀριστοφάν. ὅθεν
 Σχετλιάσσομαι, ὁ. Τὸ σχετλιάζειν.
 Σχετλιαστικὸς, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τὸ σχετλιάζειν ἡ εἰς σχετλιασμὸν ἀνήκων, ἡ κλίειν ἔχων «σχετλιαστικά», τὰ Ψήνου, ὀδυρμοῦ, ἡ ἀγανακτήσεως σημαντικὰ μόρια.
 Σχετλιος, ἱα, ον (ἔχω, σχεῖν). Ἐνεργ. Ἐπιχειρηματίας, τολμηρὸς, βίαιος, ἀσπλαγχνος, σκληρὸς, φθοροποιός· παθ. ἄθλιος, ταλαίπωρος, καλὸτυχος· ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμάτων. «σχετλίη» Ὁμ. ἄφρων, μωρὰ· «σχετλία ἔργα», σκληρὰ, ἀδίκαια, ἀνόστιχα, τρομερὰ ἔργα. Ὁμ. «σχετλία καὶ ὑπερφύβ λέγειν». Πλάτ. μωρὰ καὶ παρὰ φύσιν «σχετλία πέπονθα». Ἀριστοφ. πάτῳ ἀδίκως.
 Σχέτω, ἐπικ. ἀντί, σχεστο, γ'. πρὸς. ἐνικ. μέσ. ἄορ. β'. τοῦ, ἔχω. Ἰλ.
 Σχετός, ἡ, ὅν. Ὅστις κρατεῖται· ὅθεν τὸ, ἄσχετος.
 Σχέω, ἄχρηστ. πρωτότπ. ἀπὸ τοῦ ὅποιον συνεθίζου νὰ παρὰ χρόνους τινὰς τοῦ, ἔχω.
 Σχήμα, ἄσος, τό (ἔχω, σχεῖν). Ὡς τὸ Λατ. habitus, Ἐνδύμα, μορφή. 2) ἡ κατάστασις, ὁ τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι, τοῦ ζῆν· διάτα, εὐπρέπεια. β) σκέπασμα· σάκισμα (τέλα). 3) τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, πρόσχημα, «σχῆμα ὀφθαλμοῦ» καὶ «σχῆματος ἀρχή» τὸ, σχῆμα τοῦ χορευτοῦ, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ χοροῦ. Ἀριστοφ. 4) εἰς τὴν Ῥητορ. καὶ Γραμ. «σχῆμα λόγου, σχῆμα λέξεως» ἀπλοῦν ἢ σύνθετον· καὶ «σχῆμα = σχηματισμὸς λέξεων» ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. 5) ἐν γένει, ἰχθυογραφία, σκιαγραφία, σχέδιον· ὅθεν

Σχηματίζω, ἔσω. Σχῆμα καὶ μορφήν δίδω, καλλωπίζω, στολίζω. 2) μέσ. σχηματίζομαι, λαμβάνω σχηματισμὸν τινα εἰς τὸ σῶμά μου, χορεύω. Ἀριστοφ. καὶ στολίζομαι, καλλωπίζομαι· ὅθεν προσποιῶμαι, ὑποκρίνομαι (simulare. Λατ.) Πλάτ. Σορίστ «πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχηματίζεται»· ἐκκωμῶν, προσποιεῖται ὡς νὰ τὸ ἤξευρεν «λόγος ἐσχηματισμένος»· ὁ κατὰ προσποίησιν, ὁ ἐπιτηδεύς, ὁ μὴ γνήσιος.
 Σχηματίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σχῆμα· πληθ. Χοροί, σχήματα χοροῦ· «σχημάτια λακωνικά». Ἡρόδ.
 Σχηματίσις, εὖς, ἡ καὶ
 Σχηματισμός, ὁ (σχηματίζω). Ἡ τοῦ σχηματίζεσθαι ἡ σχηματίζεσθαι πράξις, ἡ τοῦ σχήματος κατάστασις, καλλωπισμός, ἱματισμός. Πλάτ. Πολ. «κουράς τε καὶ ἀμπεργόνας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν». 2) ὑπόκρισις, προσποιήσις. Πλάτ. Πολ. «σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος» παρὰ Ῥήτορ. ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. Διονύς. Ἀλικαρν.
 Σχηματογράφω, ὦ (σχῆμα, γράφω). Γράφω σχήματα. Σχολ. Δισχύλ. Προμ. ὅθεν
 Σχηματογράφία, ἡ. Τὸ σχήματα γράφειν. Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ.
 Σχηματοειδής, ἔος, ὁ, ἡ. Ὁ σχήματος εἶδος ἔχων. Ἀθην. σελ. 646. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ «τῶ σχήματι μαστοειδής».
 Σχηματοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη σχημάτων, ἡ ὑποκριτικῶν μορφῶν, καὶ προσωπειῶν.
 Σχηματοποιέω, ὦ (ποιέω). = σχηματίζω, μέσ. σχηματοποιῶμαι = σχηματίζομαι. Ξενοφ. Ἰππ. β) ἐπὶ παντομίμων, διὰ διαφόρων σχημάτων καὶ κινήσεων τοῦ σώματος πρᾶξιν τινα παριστάνων· ὅθεν
 Σχηματοποιία, ἡ. Μορφή, εἶδος. 2) συνήθ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ σώματος διάφορα σχήματα.
 Σχηματοτής, ητος, ἡ· μεταγενέστερ. τύπος = σχῆμα. Στοβ. Φυσ.
 Σχῆσις, εὖς, ἡ, = σχέσις. Ἡσύχ.
 Σχήσω, μέλ. τοῦ, ἔχω. Ὁμ.
 Σχητηρίξ, ἡ (ἔχω, σχῆτω). = σχετήριον, καὶ σχετηρία. Ἡσύχ.
 Σχίδω, τήν· ἀνώμ. αἰτιατ. τοῦ, σχίδη. Ἡσύχ. ὡς τὸ, κνίδα, ἀντί κνίδω, κ.τ.τ.
 Σχίδακη δὲν, ἡ, σχιδάκη δὲν, ἐπὶ β. (σχίδαξ). Ὡς σχίδαξ, ἐπὶ τῶν κατὰ μήκος σχισμένων. Παῦλ. Αἰγ. «σχιδάκηδον δὲ ἐστὶ ῥῆξις ὁστέου ἐπὶ μήκος».
 Σχιδάκω δης, εὖς, ὁ, ἡ (σχίδαξ, εἶδος). Ὁμοίος μετ' σχίδακα. Διοσκρ.
 Σχιδανόπος, ὀδος, ὁ, ἡ, = σχιδόπος. Ἀθην. ἀμρ.
 Σχίδαξ, ἀκος, ὁ. = σχίδη. Φιλ. Θεσσ.
 Σχίδη, ἡ (σχίζω). = σχίδη. Ὁμοίως. Τὸ ἀποσχισμένον μικρὸν κατὰ μήκος ἔϋλον· ὡς τὸ Λατ. scindula ecin-do· ἀνώμ. αἰτιατ. σχίδω, ἀντί, σχίδη. Ἡσύχ.
 Σχίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σχίδη. 2) πληθ. ἔϋσμα λίνου· «ῥυμόλινα».
 Σχίδω, τὸ, = σχίδη, σχίξω. Ἡσύχ.
 Σχιδώω υχός, ὁ, ἡ. Ὁ ἐσχισμένους ὄνυχας ἔχων, δειγλῆς· ἀμρ.
 Σχίξω, ἡ. ἰων. σχίξη, ἡ (σχίζω). Μικρὸν τμήμα ἔϋλου ἀπεσχισμένον ἀπὸ τινος μεγαλύτερου, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «σχιζαί». Ἰλ. Α. «καίτε δ' ἐπὶ σχίξας ὁ γέροντα»· ἔκαιε ἐπὶ σχιζῶν. Ὅδ. Ξ. λέγεται ἐτι καὶ τὸ λεπτὸς ἐσχισμένον ἔϋλον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ κηροῦ ἢ λύχνου αἰ

- χωρικοί, τὸ δαδίου. Ἀριστοράν. Εἰρ. ἢ σχίζα γοῦ ἐνημμένη τὸν στιλβήδην πιέζει. 2) σχίσις, ἀποχωρισμός. Συνέε.
- Σχίξις, ὁ, = τετανός. ἄμφ.
- Σχίζιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σχίζω. Πολυδ.
- Σχίζογύνανδρος, ὁ, κατὰ τὸν Φαβωριν. = συκοφάντης.
- Σχίζοποδία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομένου.
- Σχίζοπους, ὁδος, ὁ, ἡ (σχίζω, πούς). Ὁ ἐσχισμένους πόδας ἔχων. ἢ καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν ταύτῃ τῇ ὕδατι ποιούμενοι τὴν πλείστην διατριβήν, ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἀντιθ. τοῦ, στεγανόπους. Ἀριστοτέλ.
- Σχίζοπτερος, ὁ (σχίζω, πτερόν). Ὁ ἐσχισμένους πτέρυγας ἔχων, ἀντιθ. τοῦ, στεγανόπτερος, ὁ, ἡ ὁ στεγανά πτερά ἔχων.
- Σχίζω, ἴσω κοινῶς σκίζω. Χωρίζω, διαίρω. Ὑμν. Ὁμ. »Νεῖλος μέσσην Λίγυτον σχίζων«. Ἡρόδ. αὐτὸθε παθ. »Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδοῦς«, διαίρεται εἰς τρεῖς ὁρόμους, ὥστε σχηματίζει τρεῖς βραχίονας· ὡσαύτως »σχιζομένη ὁδός«. Ἡρόδ. καί, »ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο«, τὸ στρατεύμα ἢ το χωρισμένον, διηρημένον. τροπικ. »ἐσχίζοντο σφραγίδες αἱ γνώμαι«, αἱ γνώμαι τῶν ἦσαν διηρημέναι, δὲν ἐσυμφωνοῦσαν. Ἡρόδ. 2) »σχίζω τὸ γάλα«, πῆλως, κάμνω νὰ χωρισθῇ ὁ ὀρρός ἀπὸ τὸν τυρόν. Διοσκ. »καὶ σχιστὸν γάλα« τὸ πεπηγός· συγγεν. μὲ τὸ, κέω, κείω, κεάζω, σχάζω. ὅθεν
- Σχινδαλμός, ὁ. Ἄττικ. ἀντί, σκινδαλάμος· καὶ
- Σχινδαλμός, ὁ. Ἄττικ. ἀντί, σκινδαλάμος. Κομμάτιον ξύλου, πάσσαλος, κ. τ. λ. ἴδε, σκινδαλάμος.
- Σχινδύλειος, = σχίζω, ὅθεν
- Σχινδύλησις, εὐς, ἡ. Ἡ εἰς μικρὰ τμήματα διαχωρίζεις. Ἱπποκρ.
- Σχινέλαιον, τὸ (σχίνος, ἔλαιον). Ἐλαιον ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου. Διοσκ.
- Σχινέζω (σχίνος)· »τοὺς ὀδόντας«. Καθαίρω, λευκαίνω τοὺς ὀδόντας διὰ τῆς μαστίχης· μέσ. σχινίζομαι, μασσῶ μαστίχην, ἢ κάμνω ἀπὸ σχίνου ὀδοντοξύστην· παρ' Ἀθην. φέρεται τὸ σχινίζεσθαι ἐπὶ τίνος κινήματος εἰς τὸν χορὸν, ἔνθα ἄλλοι »σχοινίζεσθαι«, θέλουσι ν' ἀναγινώσκεται.
- Σχινύνο, ἴνη, ἰνον (σχίνος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀπὸ σχίνου, ἀπὸ μαστίχης. Διοσκ.
- Σχινύς, ἴδος, ἡ. Ἐπιθέτου πῆς Ἀρροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἀριερωμένος ὁ σχίνος· 2) ὁ καρπὸς τῆς σχίνου. Θεόφρ.
- Σχινόκεφαλος, ὁ, ἡ (σχίνος, κεφαλὴ). Ὁ κεφαλὴν ἔχων, κάτω μὲν πλατεῖαν, ἄνω δὲ σουβληράν, ὅ ἐστι προμήκη ὥσταν κρομμυοκέφαλος. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινυοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ σκίλλαν, ἔστιν ὅτε καὶ σχίνον ὀνομάζουσι«.
- Σχίνος, ἡ. Θαμνώδεις τι φυτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου βρίζει ὁ ῥητινώδης ὀπός· »μαστίχη«, ἥτις καὶ »σχινίνη ῥητινή« λέγεται. 2) = σκίλλα· ὁ Γαλν. ἐν Γλωσ. ἔχει, »σχίνον, οὐ μόνον τὸ θαμνώδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδος τι σκίλλης, εἰμὴ ἄρα καὶ πάσης σκίλλης τὸν βολβόν. 3) ἰχθύς τις θαλάσσιος.
- Σχινωτρώκτης, εὐ, ὁ, καί,
- Σχινωτρώξ, ὤγος, ὁ (τρώγω). Ὁ σχίνον ἤτοι μαστίχην μασσών.
- Σχινώδης, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοῖος μὲ σχίνον, πλήρης σχίνων.
- Σχίσις, εὐς, ἡ (σχίζω). Τὸ σχίσιμον.
- Σχίσμα, ατος, τό (σχίζω). Τὸ ἐσχισμένον, σχί-
- σις. 2) σχισμάδα, χαραγματία· μεταφορ. διαφωνία, στάσις· ὅθεν
- Σχίσματις, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς σχίσμα ἀνήκων.
- Σχίσμη, ἡ, καί
- Σχίσμος, ὁ (σχίζω). Τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν. Λισχύλ. Ἀγ.
- Σχιστός, στή, στόν (σχίζω). Ἐσχισμένος, χωρισμένος· »σπιστὸν γάλα«, γάλα πηγμένον, καὶ ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν ὀρρόν· ἴδε, σχίζω· ἀλλὰ τὸ σχιστὸν προστυπακούοι. »ἰμμάτιον« εἶδος γυναικείου φορέματος, κατὰ τὸ στήθος μὲ πόρπην συνεχόμενον· καὶ »καὶ σχισταῖα« εἶδος γυναικείων υποδημάτων διὰ τοὺς λεπτὰ σχιμένους ἱμάντας τῶν.
- Σχιστή, ἡ· ὑπονοεῖτ. ὁδός. Στενὴ τις διὰ τῶν ὀρίων ὁδός ἐν Φωκίᾳ, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, φέρουσα ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλιίδα. Εὐρ. Φοίν.
- Σχοίετος, ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντί, σχοίντο. Ἰλ. Β. Ἀπέχοντο, παύσονται.
- Σχοίην, εὐκτικ. ἐνεργ. ἀόριστος β'. τοῦ, ἔχω.
- Σχοινεύς, εὐς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ Βοιωτίας καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. ὅθεν ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στέφ. Β.
- Σχοινύα, ἡ (σχοῖνος). Χορτόπλυνθον σχοίνου, ἥτοι σωρὸς πολλῶν ὁμοῦ συμφορέων σχοίνων. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. βουρλιά ἢ βουρλιά. 2) »σχοινία βοτρυών εἰς κύκλον περιηγμένη«, στέφανος σταφυλῶν, σύνδεσμος, συνάφεια διὰ σχοινίων.
- Σχοινία, ἡ (σχοῖνος). Ἐργαστήριον, ὅπου πλέκονται σχοινία. Ὀλδ. Ἐπιγραμ.
- Σχοινίζω, ἴσω (σχοῖνος). Καταμετρῶ γῆν τινα διὰ τοῦ σχοίνου, καὶ τὴν μερίζω εἰς τοὺς ἀποίκους, ἢ τὴν δίδω εἰς τοὺς δούλους νὰ τὴν γεωργώσι. 2) παρ' Ἀθηναίω τὸ »σχοινίζεσθαι« σημαίνει γυναικῶδη τινὰ ὀρχιστὴν ἢ τὰς χειρονομίας καὶ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων· ἄμφ.
- Σχοινίκλος, ὁ. Πτηνὸν τι εἰς ὕδατα διαιττώμενον, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὴν οὐράν του. Ἀριστοτ. Ζώων ἱστορ. ἴσως συγγεν. τοῦ, κίγκλος· ἀπαντῶνται δὲ καὶ οἱ τύποι σχοινίλος, σχοινίλος, καὶ, σχοινίον.
- Σχοινύκτος, ἡ, ὅν, καί
- Σχοινύνος, ἴνη, ἰνον (σχοῖνος). Ὁ ἐκ σχοίνου κατασκευασμένος, 2) μακρὺς καὶ λεγνός ὡς ὁ σχίνος (βουρλόν). ὅθεν ἰσχυρός, λεπτός· ὁ Ἡσυχ. ἔχει »σχοινίην φωνήν« τὴν αὐθράν· καὶ διεβρώγυϊαν ἔνθα τινὲς σχοινίην γράφουσι.
- Σχοινύον, τὸ (σχοῖνος). Τὸ ἐκ σχοίνου πεπλεγμένον σχοινί. 2) μεταφορ. σπέρα ἀδιάκοπος· »λύονται τὸ τῶν δυστῶρων σχοινίων μεριμνῶν. Πίνδ. »ἔξ ἄμμου σχοινίων πλέκει«· παροιμία ἐπὶ ἀδυνάτων πραγμάτων. 3) = σχοῖνος, τὸ μέτρον.
- Σχοινύοπλόκος, ὁ, ἡ (σχοινίον, πλέκω). = σχοινιοστρόφος.
- Σχοινίος, ὁ, ἡ, = σχοῖνιος. Εὐρ. Κύκλ. ἄμφ.
- Σχοινύοστροφος, ὁ, ἡ (σχοινίον, στρέφω). Ὁ τὰ σχοινία στρέφων, στρέφω· σχοινιά. 2) Ὁ εἰς πηγάδι περιστρέφων ἐπὶ τῷ τροχῷ τὸ σχοινίον, καὶ ἀντλῶν ὕδωρ. Σχόλ. Ἀριστοτ. Βάτρ.
- Σχοινύοσυμβόλος, εὐς, ὁ, καί
- Σχοινύοσυμβόλος, ὁ, ἡ (συμβάλλω) = σχοινιοστρόφος.
- Σχοινύς, ἴδος, ἡ (σχοῖνος). Ἀγγεῖον ἐκ σχοίνων πεπλεγμένον, ὡς κόσκιον, κ. τ. λ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, σχοινίον. Θεόφρ. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου.
- Σχοινίς, ἴδος, ἡ, ἴδε, σχινίς.

Σχοινοίς, ἴδω, ἡ ἰδιαίτερ. ποιητ. θηλ. τοῦ, σχοινίου· ἐκ σχοίνων κατασκευασμένη. Θεόφρ.

Σχοίνουμα, τό (σχοινίω). ἴδε σχοῖνος. 2) ὁροθεσία διαμοιρασμένης γῆς.

Σχοινισμός, ὁ (σχοινίω). Ἡ δὴ τοῦ σχοινίου καταμέτρησης τῆς γῆς. 2) εἶδος τιμωρίας. Πλούτ. Λούκιλ. »κατασφαῖλοι, κυκλίδες, καὶ ἵπποι· διότι μεσχονία κατεπίνετο τὸ καλαζομένον τὸ σῶμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἄρμοι τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐξετρέποντο ἀπὸ τῆς κλειδωσέως τῶν.

Σχοινίτης, ου, ὁ καὶ, θηλ. σχοινίτης, ἴδω, ἡ (σχοίνος). Ὁ ἐκ σχοίνου κατασκευασμένος· »καλύβη σχοινίτης». Ἀνάλεκτ.

Σχοινίων, ὠνος, ὁ, = σχοινίλος. 2) μαλακὴ τις μελωδία εἰς τὸν αὐλόν.

Σχοινοβάτης, ὦ. Χορεύων ἐπάνω τοῦ σχοινίου· ἐκ τοῦ

Σχοινοβάτης, ου, ὁ (σχοῖνος, βαίνω). Ὁ χορεύων ἢ τρέχων ἐπάνω τοῦ σχοινίου· ὅθεν

Σχοινοβάτης, ἡ. Τὸ χορεύειν, ἢ τρέχειν, περιπατεῖν ἐπάνω τοῦ σχοινίου.

Σχοινοβάτης, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τὸν σχοινοβάτην ἀνήκων· »ἡ σχοινοβατική» ὑπακοουμ. τοῦ, τέχνη.

Σχοινόδεσμος, ὁ (δεσμός). Σχοινίων δεσμός. Νικήτ. Χρον.

Σχοινόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ μετὰ σχοινίων δεδεμένος, δεσμός. Νικήτ. Χρον.

Σχοινοδρομικός, ἡ, = σχοινοβάτης· ἐκ τοῦ

Σχοινοδρομός, ὁ (τρέχω, δραμεῖν). = σχοινοβάτης· ὅθεν καὶ ὁναύτης λέγεται σχοινοδρόμος, διότι ἀναβαίνει διὰ τῶν σχοινίων ἐπάνω εἰς τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου. Ἡσύχ.

Σχοινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σχοίνου ἔχων.

Σχοινός, εσσα, εν (σχοίνος). = σχοινοδός. Πλήρης σχοίνων· παρβλ. σχοινούς.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ ἐκ σχοίνου πεπλεγμένος.

Σχοινοπλοικίδες, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς σχοινοπλόκον ἀνήκων.

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ σχοῖνος, ἡ τὰ ἐκ τούτων, ὅταν καλᾶθους, ψάθας, σχοινία πλέκων.

Σχοινοπώλης, ου, ὁ, ἡ (πώλω). Ὁ σχοῖνος ἢ τὰ ἐκ τούτων γινόμενα· ὅταν καλᾶθους, ψάθας, σχοινία πωλῶν ἁμφιβ.

Σχοῖνος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ σχίζω, σχίζω, σcheinω, ε. σκαινα, σχοίνος). κινῶς Βρύλλων, βρούλων, καὶ βούρλων. Γαλ. jone· φυτὸν μετὰ μακρὰ καὶ βελονοειδῆ κλωνάρια, φύον εἰς τόπους βαλτωδεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπλέκονται σχοινία, καλᾶθια, ψάθαι, κ. τ. λ. διακρίνονται δὲ πολλὰ εἶδη αὐτοῦ, ὁ δξύσχοιμος, ὁ ὀλόσχοιμος, ἡ μελαγκρανίς, ἡ μυρμηκὴ καὶ ἄρωματική σχοῖνος. 2) σχοινίον (σκοινί), καλῶδον, τριχίον, κ. τ. λ. Ἡρόδ. 3) μέτρον γῆς = 60, κατ' ἄλλους 30 σταδίων. Ἡρόδ. διὰ τοῦ ὁποίου καταμέτρον τὴν κυριευθεῖσαν γῆν, διαμερίζοντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀποικίας· ἔτι δὲ διεμέριζαν γῆν διὰ τοῦ σχοίνου καὶ εἰς τοὺς δούλους, διὰ τὴν γενεράσασιν ἑκάστος τὸ διοριστὸν μέρος καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότου, ἡ διπλὴ ἔννοια τοῦ χρηστέον· »καὶ καλὸν πεδίον σχοῖνον διαμετρήσασθαι· τὸ ὅποιον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τῆς γῆς ἐννόησαν· ἄλλ' ἔπειτα νικηθέντες· »σχοῖνον διαμετρήσάμενοι τὸ πεδίον τὸ Τεργετῆνον εἰργάζοντο·» ἐδούλευσαν ὡς σκλάβοι αὐτοὶ τὴν διαμετρημένην δι' αὐτοὺς γῆν.

Σχοῖνος, ἡ. Πᾶσι τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦτος ποταμοῦ ὀλίγοι ἀπέχοντα τῶν Θηβῶν. Τόμ. Γ'.

Σχοινοστρόφος, ὁ, ἡ. = σχοινοστρόφος.

Σχοινοσυμβολαίς, ἑως, ὁ. = σχοινοσφ. βολαίς.

Σχοινοτενής, ἑως, ὁ, ἡ, καὶ ἐπὶ β. σχοινοτενῶς (σχοῖνος, τείνω). Τεντωμένος ὡς σχοινίον, ἡ μέτρον· ὅθεν α) Εὐθύς, ὀρθός, μακρὺς. Ἡρόδ. »διώρυγες, διεξοδοὶ, σχοινοτενέες» »σχοινοτενῆς ποιήσασθαι», κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἡρόδ. β) μακρὸς, διεξοδικός, ἐπὶ κώλων, περιδῶν, καὶ ἁσμάτων· εἰς τὴν ὅποιαν ἔννοίαν ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται ἰδιαίτερ. θηλ. »σχοινοτενεία, αἰοῖδα». 2) »σχοινοτενῆς σπυρίς». ἡ ἐκ σχοίνων ἤτοι βούρλων πλεγμένη. Ἀνάλεκτ.

Σχοινοσία, ἡ. Ἡ εὐθύτης, ἡ τὸ εὐθὲς τῆς διευθύνσεως. 2) τὸ μήκος.

Σχοινοστόνος, ὁ, ἡ (σχοῖνος, τείνω). »διόφρος σχοινοτόνος». Θρονίον μετὰ ἐκτεταμένων σχοινίων, ἐπὶ τῶν ὁπείων κἀθηνται· οὕτω καὶ »κλίνη σχοινοτόνος»· κλίνη, ἥτις ἔχει ἐκτεταμένα σχοινία, ἐπὶ τῶν ὁποίων βάλλονται τὰ στρώματα. Ἱπποκρ.

Σχοινοῦς, οὔτος, οὐσα, ὄν, κατὰ συναίρ. ἀντλ. σχοινύεις, ἑξαιρ. Ὁ τόπος· ἔνθα φύεται σχοῖνος· παρὰ Στράβ. καὶ τὰ τώρα »τῷ σπαρταρίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλυμένῳ πεδίῳ», ἔνθα πρότερον »νάλοισχοινοῦντι ἔκειτο.

Σχοινοῦς, οὔτος, ὁ συνηθ. ἐκ τοῦ Σχοινοῦς. Διμήν ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ ἱσθμοῦ. Στράβ. 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας. Παιστ. 3) ποταμός τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σχοινοφελίνδς, ἐπὶ β. ἔτι δὲ καὶ σχοινοφελίνδς, καὶ σχοινοβολίνδς. Εἶδος παιγνιδίου. Πολυδ.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σχοῖνος, καλᾶθους, ψάθας, ἢ σχοινία φέρων.

Σχοινοχέλις, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ σχοίνου ἢ σχοινίου τὸν χαλινὸν ἔχων. Στράβ. ἔνθα τὰ χειρόγραφα »σχοινομάλεις» ἔχουσιν ἄμφ.

Σχοινοδής, ὁ, ἡ = σχοινοειδής.

Σχοινωτός, ἡ, ὅν (ὡς ἀπὸ τοῦ σχοινώ). Πλεγμένος ὡς σχοινίον.

Σχολάζω, ἄσω (σχολή). Σχολῶν ἔχω, ἄργῳ, ἡσυχῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. β) »σχολάζειν τινός», καὶ »ἀπὸ τινός», πάντα ἀπὸ τοῦ νὰ καταγίνωμαι εἰς τι. γ) »σχολάζειν τινί», εὐκαιρῶ, εὐκαιρίῳ ἢ καιρῶν ἔχω. Ξενοφ. Κυρουπ. πούκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιοῦτοις ὑπακούειν· δὲν εἶχε καιρὸν, δὲν εἶχε εὐκαιρίαν· ἡπρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι· αὐτόθ. ἔως οὐ λάβη καιρὸν καὶ ἡτυχίαν διὰ τὴν ἡμπορέσθαι νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῶν φίλων του· »σχολάζειν πρὸς τι», καταγίνωμαι διὰ τοῦ νοδῆ, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »στέκομαι καὶ συλλογίζομαι περὶ τινός»· »οὐδὲ πρὸς ταῦτα ποὺ ἐσχόλασα· οὐχ εὐρὺν ποτε καιρὸν νὰ τὰ συλλογισθῶ. δ) βραδύνω, ἄργοπορῶ. Δι. σχλ. ἱκέτ. »μὴδέ τις σχολάζετο». ε) τροπικ. »καθῆδρα σχολάζουσα»· ἀδεια, εὐκαιρος, κενή, μὴ ἔχουσα τὸν καθήμενον· οὕτω καὶ, »σχολάζων τόπος»· ὁ εὐκαιρος.

Σχολαίος, αἰα, αἶον, καὶ ἐπὶ β. σχολαίος (σχολή). Ἄργος, ἡνυχος, συγκριτ. σχολαίτερος· ἐπὶ β. συγκριτ. σχολαίτερα. Ἡρόδ. ὑπερβ. σχολαίτατος.

Σχολαϊότης, ητος, ἡ. Βραδύτης, ἄργοπορία, ὀκνηρία. Θουκυδ.

Σχολάρχης, ὁ, ἡ. Εἰμίαι σχολάρχης. Διογένης. Λα. ἐρτ. ἐκ τοῦ

Σχολάρχης, ου, ὁ (σχολή, ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἐπιτάκτορος σχολῆς τινος, ἢ αἰρέσεως.

Σχολαστήριον, τό. «πεντάκλινον σχολαστήριον». Ἀθην. Τόπος ἀναπτυκτός, πέντε κλίνας ἔχων ὁ Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. συνεκφέρει τὸ «σχολαστήριον» μετὰ τοῦ, «περίπατος περί τὰς βιβλιοθήκας», ἀντὶ τοῦ, τόπος ἡσχαστήριος καὶ ἀναπτυκτός, πλησίον βιβλιοθήκης τινός.

Σχολαστής, οὗ, ὁ ὡς τὸ σχολαστικός. «βίος σχολαστής», «καὶ βίος σχολαστικός», ἀντὶ τοῦ, κωθρός, ἀκνηρός, ἀργός, ῥάθυμος. Πλούτ.

Σχολαστικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπιρρ. κώς (σχολή). Ὁ σχολὴν ἔχων, ἄργος, «τὸ σχολαστικόν», ἡ ἀργία «σύλλογοι σχολαστικοί», συνάξεις ἀεργῶν καὶ ἀκνηρῶν ἀνθρώπων. Ἀριστοτέλ. 2) ὅστις καταγίνεται εἰς τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας. 3) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἰεροκλέους, ἐλήφθη ἡ λέξις καταπρονητικῶς, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ pedant, σημαίνουσα λόγιον μὲν ἄνδρα, κακοήθη δὲ, καὶ ἐστερημένον κρίσεως αἰσθησεως ὁρθῆς.

Σχολεῖον, τό (σχολή). Παιδευτήριον, γυμνάσιον, διδασκαλεῖον. Σουίδ.

Σχολή, ἡ. Ἀργία, εὐκαιρία, ἀπραξία, ἡσυχία, κατάπαυσις ἔργων, «σχολή πόνονα». Εὐριπ. Ἡράκλ. 2) ὁ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος πρὸς τι καιρός, «ἐπὶ σχολῆς», ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡσυχίαν. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. «τὰ τῆς θεοῦ πρῶστ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς», ὅταν ἔχῃς καιρὸν. 3) φροντίς, ἐπιμέλεια, προσοχή. «σχολὴν ἔχειν ἀμύριτα. — σχολάζειν τινί», ὅθεν 4) πᾶσα πρᾶξις, πᾶν ἔργον καὶ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις μὲ ἀνεῖν καὶ χωρὶς βίας. 5) ἔξαιρ. ὁ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀφιερῶμενος καιρός, καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ὁ διδάκκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν διατρίβει καὶ διδάσκει αὐτοὺς. σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον. ἔτι δὲ καὶ τὸ μάθημα αὐτοῦ, ἡ παράδοσις. 6) εἶδος στοᾶς, ἔνθα τις ἀναπαυόμενος θεωρεῖ τὰ περὶ, ὡς τὸ, σχολαστήριον. 7) βραδύτης, ἀργοπορία, χρόνον διατριβῆς, ἀμέλεια, ἀργήτα, ὡς τὸ, σχολακίτης. Θουκυδ. «Ὡς δ' αὐτῷ σχολῇ ἐδόκει γίνεσθαι». 8) «σχολῆ» ἐπιρρ. ἀντὶ, κατὰ σχολῇ κατὰ μικρὸν, ἀγάλλ, ἀγάλλια, Ξενοφ. Ἀνάβ. «Σχολῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, οἱ δὲ πολέμῳ ταχὺ ἀνεπήδων». β) μετὰ κήπου, μόλις καὶ μετὰ βίας, οὐδαμῶς. «Ὡμην εἰδένα· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλο τι ἦδον». Σοφοκλ. γ) «σχολῇ γε», μετὰ τὸ, «εἰ δὲ μὴ», σημαίνει τὸ, πολὺ ὀλιγώτερον. «εἰ δὲ μὴ τοῦτον, σχολῇ γε τῶν ἄλλων» Ἀριστοτέλ.

Σχολιάζω, ἄνω (σχόλιον). Κάμνω, γράφω σχόλια· ὅθεν

Σχολεῖ αὐτὸς, οὗ, ὁ. Ὁ σχολιάζων· λέξις μεταγενεστρ.

Σχολικός, ἡ, ὄν (σχολή). Ὁ ἀνήκων ἢ συνήθης εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σχολείου, ὁ σχολὴν καὶ εὐκαιρίαν ἔχων ὁ σχολιάζων· «σύσταγμα σχολικόν» ἀνήκον εἰς σχολὴν ἢ εἰς ἀνθρώπου σχολάζοντα, ἡσχάζοντα, ἀργούς· Διον. Ἀλικ. ἐπιρρ. σχολικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχολείου· καθόλου δὲ ἀργός, χωρὶς ἐργασίαν.

Σχολιογράφω, ὦ. Σχόλια γράφω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

Σχολιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων σχόλια, — σχολιαστής· ἐκ τοῦ

Σχολίον, τό (σχολή). Ἐρμηνεία, σαφήνεια, ἐξηγήσεις, ὁποῖα κατὰ πρῶτον ἐγράφοντο περὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ σχολεῖα καὶ μαθητάς. β) σεμνολόγημα.

Σχολόδριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, σχολίον· Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.

Σχόμενος, ἡ, ὄν· μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω. Κατεχόμενος. Ἰλ. I. «ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρί»· ἔνθα γὰρ «ἐπόμενος» κεῖται· οὕτω καὶ Ὀδύς. Δ. «ἄχρ' ἰσχυρὴν»· κατασχεθεῖται· καὶ παρὰ Παρθενίῳ «σχόμενος πόθῳ».

Σχοῦ, προσκτικ. μέσ. ἀόριστ. β'. τοῦ, ἔχω.

Σχῦρος, ὁ. Ἐχίνος, ἀκανθόχοιρος· ἄλλως καὶ, χήρ, συγγεν. τοῦ, χοῖρος.

Σχῶ, ὑποτακτ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω· ὅθεν Ἰλ. Φ, «σχῶμεν».

Σχῶν, μετοχ. ἔνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω. Ὅδ. σ.

Σῶ, ἴδε σῶν, σήθω.

Σῶ, Ἄττ. ὄνομ. πληθ. κατὰ τυναίρ. ἀντισῶν· Θουκυδ.

Σῶ, δοτ. ἐνικ. τῆς κτητ. ἀντωνυμ. σῖς.

Σωγένης, εὐς, ὁ, κύρ. ὄνομα ἀνδρός τινος ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ.

Σωδάριον, τό, ἀντὶ τοῦ, σουδάριον. Λατ. sudarium. Μαίρις.

Σῶδες, αἱ. Ἰεζυτικὸν εἶδος κελαιδιστικῶν πτηνῶν. Ὀππιν.

Σῶες, ἄτυναίρ. ἀντὶ τοῦ, σῶς· ὄνομ. πληθ. τοῦ, σῶς.

Σώεσκον, παρατατ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, σῶω. Ἰλ. Θ. «πειρόμενον σώεσκον»· ἔσῳζον· ἴδε σῶζω.

Σωζόπολις, ὁ, ἡ — Σωσίπολις. Σχολ. Πίνδ.

Σῶζω, ποιητ. σῶω, σῶω· παρακ. σέσωκα, παθ. σέσωμαι Ἄττ. σέσωμαι· ἐσῶθην, σωθήσομαι· εἰς τὸν Ὅμηρον ἡ μετοχὴ «σῶζω», ἀπαντᾷται μόνη καὶ ἁπλῆ, «σπέρμα πυρὸς σῶζω». Ὅδ. E. οἱ δὲ χρόνοι τοῦ, σῶω, συνητάτα. κυρίως, Διατηρῶ ὑγιᾶ. Ἔσχω. β) διασῶζω, λυτρῶν, ἐλευθερῶν· «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὑμᾶς σῶζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι». Ξενοφ. ἐπομ. γ) μεταφ. διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην· «τὸν μῦθον ἀνασῶζοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν». Πλούτ.

Παράλλ. διατηροῦντες εἰς τὴν μνήμην τὸν μῦθον, μὴ λησμονοῦντες. 2) παθητ. διατηρῶ ζῶην καὶ σῶμα, διαφεύγω, μόλις σῶζομαι· «μόλις ὕμιν ἐσῶθην, πολλοὺ μὲν ὄχλου, πολλῶν δὲ θεοτριππων». Ὅδ. κ. μόλις ἐσῶθην ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἀρμάτων. β) καταφεύγω· «σῶζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ πατρίδα»· ἐπιστρέφειν εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ πατρίδα· τὸ Σπαρτικὸν τοῦ ῥήματος εἶναι σῶος, σῶος, σῶς, ἐκ τοῦ σῶω, σῶω — ἄνω, ζῶω, ὅπου ἐνυπάρχει ἡ πρώτη ἔννοια ἢ τῆς ζωῆς· ἐκ τοῦ σῶω ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ σῶω, ἢ σῶων, οὐδέτ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, ἀρκῶ, εὐθάνω, καὶ εἰς τὴν τοῦ, τελειῶναι, ἀποτελεῖσθαι, ἐκτελεῖσθαι· «σῶζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν πατρίδα»· διατηρῶ, φέρω ὅπως εἰς τὴν Ἑλλάδα εῶσιν. Ἰλ. Φ, ἀντιθ. τοῦ, ἀπόλλυμι. Παθητ. ἐλευθεροῦμαι τὴν ζῶην· ἀντιθ. τοῦ, ἀπολέσθαι. Ἰλ. O, Ὅδ.

Σῶθις, εὐς, ὁ. Αἰγυπτ. ὄνομα τοῦ, Σείριος. Πορρ.

Σωθίς, αἰτιατ. Σῶθιν, ὁ. Αἰγυπτ. ὄνομ. τῆς αἰλου φεστικῆς δυνάμεως τῆς Ἰσιδος· Πλούτ.

Σωκάριον, τό — Σχορίον. Ἦρων Γεωμ.

Σωκέω, ὦ. Ἰσχυρ, δύναμαι, ἡμπορῶ. Δισχύλ. μετ' ἀπαρεργ. Σοφοκλ. Ἠλ.

Σωκλίδας, α. Δωρικ. ἀντὶ Σωκλίδης. κύρ. πατρωνυμ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Σωκλείους. 2) ὄνομα Αἰγινίτου τινός. Πίνδ. 3) Σπαρτιάτης τις. Ξενοφ.

Σωκλῆς, σ, συνηγορ. Σωκλῆς, εὐς, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλοδ.

Σώκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἰππασσου. Ὀμ. Ἰλ. Δ:

Σωκδς, οὐ, δ. Ἰσχυρός, δυνατός. 2) ἐπιθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· τὸ ὅποιον τινὲς μὲν παράγουσιν ἐκ τοῦ σώματος, σωταίους, ὡς ὁ σώζων τοὺς οἴκους· ἀλλοὶ δὲ ἀπώλῃ, ἐκ τοῦ σώματος, ἢ σώζω, ὁ σωτικός· ὡς π. χ. ἀπὸ τῶ, σώω, ὁ σώω, καὶ ἀπὸ τῶ, θάσσω, ὁ θάσσω.

Σωκρατέω, ὦ· κοίμῃ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. Μιμνῶμαι τὸν Σωκράτην.

Σωκράτης, εὖ, συνηρημ. οὐς, δ. Γνωστὸν κύρ. ὄνομα. ἢ ἐνικ. αἰτιατ. εἰς τὸν Πλάτ. Σωκράτη· εἰς δὲ τὸν Ξενοφ. Σωκράτην αἰτιατ. πληθ. Σωκράτας· κλητ. Σωκρατες.

Σωκρατίδης, ου, δ. Υἱὸς τοῦ Σωκράτους· 2) ὄνομα ἀρχοντος τινὸς ἐν Ἀθήναις.

Σωκρατίδιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, Σωκράτης.

Σωκρατίζω, ἴσω. Εἶμαι μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μιμνῶμαι τὸν Σωκράτην.

Σωκρατικός, ἢ, ὄν· ἐπιθ. τοῦ, Σωκράτης. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σωκράτην καὶ Σωκρατικαί· οἱ ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ φιλόσοφοι.

Σωλήν, ἦνος, δ. Πλὴν κοίλον ἢ διατροπυημένον σῶμα, ὡς π. χ. κάλαμος, αὐλὸς, δόναξ, κ. τ. τ. ὄχετος, κρουῖς, κανάλιον. 2) ἡ κοίλη πτυχή (διπλωματία τοῦ φορέματος). 3) εἶδος ὀστρέου διθύρου, «Σωλήνα», ἢ κοινοῦς λεγόμενον· Ἀριστοτέλ. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς (ἐτοιμολογεῖται δὲ παρὰ τοῦ, αὐλός).

Σωληνάριον, τό· καὶ

Σωληνίσκος, ὁ· ὑποκορστ. τοῦ, σωλήν.

Σωληνεύω, = συμπεριφέρειν. Ἡσύχ. καὶ Ἑτυμολ.

Σωληνίζω, ἴω (σωλήν). Ἐαρεύω, ἀλειύω σωλήνας. Ἀθήν.

Σωληνιστής, οὐ, δ. Ὁ σωλήνας ἀλειύων, ψαρεύων, ἐκ τοῦ, σωληνίζω. Ἀθήν.

Σωληνσειδής, εὖ, δ. ἢ. Ὁ εἶδος σωλήνος ἔχων.

Σωληνοθήρας, ου, δ. (Θηράω) = σωληνιστής.

Σωληνώω, ὦ (σωλήν). Σχηματίζω τι ὡς σωληνάριον. Παῦλ. Αἰγ.

Σωληνωτός, ἢ, ὄν· Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σωλήνος κατεσκευασμένος.

Σῶμα, τό· Τὸ κορμίον, καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Ἀριστοτέλους παρατήρησιν, πάντοτε τὸ νεκρὸν κορμίον ὅπου ἐξεναντίας τὸ ζῶν κορμίον, «σῶμα» ὀνομάζει· 2) Ἀνθρωπος· Ξενοφ. Κυρουπ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, Πρόσωπον, Persona, ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἀνδρόποδον· 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός· «σῶμα παιδοποιόν» Αἰλ. Ἰδιότ. 4) ἡ ζωὴ, μάλιστα εἰς τὴν προκτίν· «σῶματα καὶ χρήματα» 5) ὕλη, μάζα· Ἀριστοτέλ. προβλ. «Τὸ σῶμα τὸ τὸ ὕδατος πᾶν» ὅλη ἡ ποσότης, ὅλος ὁ ὅγκος τοῦ ὕδατος Corpς καὶ Massa, Λατίν. ἐπὶ δὲ καὶ τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ μελῶν συνιστάμενον ὅλον, σύλλογος, σύστημα, στρατιωτῶν ὅλη. κ. τ. λ.

Σωμαλεῖπτεω, ὦ (ἀλείφω). Χρίω, ἀλείφω τὸ σῶμα, τὸ γυμνάζω, ὡς τὸ σωματίζειν.

Σωμασκείω, ὦ (ἀσκέω). Ἀσκέω, γυμνάζω τὸ σῶμα εἰς τὴν πλῆκτικὴν, εἰς πόλεμον· Ξενοφ. Ἀπομν. «πότε οὐκ ἄσκησιν, ὡς περ Ἀλεξιμένηνιοι, σωματίζουσιν» ὅθεν

Σωμασκητής, οὐ, δ. Ὁ γυμνάζων τὸ σῶμα του, ἑκαστ. εἰς τὴν παλαιστικὴν· ἐπὶ δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος, ὁ γυμνάζων ἄλλους εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Διογ. Λαέρ.

Σωμασκία, ἢ ἢ Ἀσκήσις, γυμνασιεῖς τοῦ σώματος.

Σωματεῖον, τό. = σωματεῖον, ὑποκορστ. τοῦ, σῶμα.

Σωματεμπορέω, ὦ (σωματέμπορος). Ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι σῶματα, ἀνδρόποδα. Στράβ.

Σωματεμπορία, ἢ. Τὸ σωματεμπορεῖν.

Σωματέμπορος, ὦ, ἢ (σῶμα, ἔμπορος). Ὅστις ἀγοραζει καὶ πωλεῖ ἀνθρώπους.

Σωματηγέω, ὦ. Φέρω, ὀδηγῶ ἐν σῶμα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύ. Α.

Σωματηγός, ὦ, ἢ (σῶμα, ἄγω). «ἡμίονος σωματηγός» Φορτηγὸν μολάχιον, Ἑτυμολ. Μ.

Σωματία, ὦν, οἱ (σῶμα). Δέρματα ζώων ἐπιτήδεια εἰς γραφήν. Γλωσσ.

Σωματίζω (σῶμα). = ἐνσωματίζω. Στοβ. φυσ.

Σωματικός, ἢ, ὄν (σῶμα). Ὁ εἰς σῶμα ἀνήκων.

Σωματινός, ὦν, ὦν (σῶμα). Ὁ ἐκ σώματος ὢν, ὁ σῶμα ἔχων.

Σωματεῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σῶμα. Μικρὸν σῶμα, ποταπὸν, ἐξεῖλον σῶμα. 2) σύλλογος, σύστημα· 3) βιβλίον, τόμος, κώδιξ. 4) ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θεάτρα στολή. Πολυδ. «τὰ ἀναπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διατάττονται αὐτοῦς»· Φώτ.

Σωματοβλάβεια, ἢ (βλάβη). Ἡ βλάβη τοῦ σώματος. Προκλ. παρὰρ.

Σωματοσειδής, εὖ, δ. ἢ, ἐς (εἶδος). Ὁ σώματος εἶδος ἔχων· μὲ σῶμα ὁμοῖος· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ἀποτελῶν ἐν ὅλῳ «σωματοειδὲς ἱστορία» Πολυδ. ἢ συνεχὲς καὶ ἐντελὲς ἱστορία· οὕτως καὶ «ἀπαγγελία σωματοειδής» Ἀριστοτέλ. ῥήτωρ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λογγίν. «Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυντρίψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον» συνεξίστερον καὶ ἐντελέστερον, ἢ συστηματικώτερον.

Σωματοθήκη, ἢ (θήκη). Θήκη σώματος.

Σωματοκάπηλος, ὦ, ἢ (κάπηλος). = σωματέμπορος.

Σωματοποιέω, ὦ, ἦτω (ποιέω). Εἰκάζω σῶμα, φέρω τι εἰς ἐν ὅλον, εἰκάζω σωματικὸν ἢ δυνατόν, ἐνδυναμίζω, μεγαλύνω· ἐπὶ δὲ καὶ χορηγῶ εἰς τινα τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα· μετὰ αἰτιατ. προσ. Διογ. Λαέρτ. 3) = προσωποποιέω.

Σωματοποιέω, ἢ. Σχηματισμός, σύστασις τοῦ σώματος. Ὁκελ.

Σωματοπρέπῃς, εὖ, δ. ἢ, ἐς· καὶ ἐπὶ ῥ. -επῶς (πρέπω). Τὸ πρέπον, ἀρμόζον, εἰς τὸ σῶμα.

Σωματότης, ὦ, ἢ (σῶμα). Τὸ εἶναι τοῦ σώματος. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ.

Σωματοτρέφειν, τό (σῶμα, τρέφω). Τόπος ἐνθα τρέφονται τὰ ἀνδρόποδα. Διόδ. Σικ.

Σωματοργεῖα, ἢ (έργον) = σωματοποιεῖα. Στοβ. φυσ.

Σωματοφθορέω, ὦ (φθείρω). Τὸ σῶμα φθείρω. Διοχλ. Ἀγαμ.

Σωματοφθόρος, ὦ, ἢ. Ὁ φθείρων τὰ σῶματα. Τρυφιδ.

Σωματοφθόρος, ὦν (φείρω). Ὁ τρέφων τὸ σῶμα.

Σωματοφρουρητής, ἦρος, ὁ (φρουρέω). = σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλάξ, ὦ, ἦτω (σωματοφύλαξ). Φυλάττω τὸ σῶμα, εἶμαι σωματοφύλαξ· ὅθεν

Σωματοφυλάκεια, ἢ. Ἡ φυλάκη τοῦ σώματος, οἱ σωματοφύλακες.

Σωματοφυλάκισον, τό. Τόπος· ἐνθα φυλάττεται τὸ σῶμα· 2) τάφος. Λουκιαν.

Σωμῆτορ ὁ ὕλαξ, ἄκος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὸ σῶμα, δορυφόρος.

Σωμάτω, ὦ (σῶμα). Μεταβάλλω εἰς σῶμα, συνάπτω πολλά μέρη εἰς ἓν σῶμα, κάμνω ἐν ὅλῳ «σωματοῦμαι» σῶμα λαμβάνω «ὅπου σωματοθέντες» πυκνωθέντες, πῆξιν λαβόντες. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ.

Σωμάτω δ' ὧς, εὖς, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ δ' ὧς. Ὁ σῶματος εἶδος ἔχων, πυκνός, παχύς, ὀγκώδης, χονδρός.

Σωμάτωσις, εὖς, ἡ (τωματώσις). Ἡ πράξις τοῦ σωματύνειν καὶ σωμάτωντις ὁπῶν, ἡ πῆξις τῶν ὁπῶν. Θεόφρ.

Σῶν, αἰτιατ. ἑνικ. καὶ τῶν τριῶν γενῶν καὶ ὀνομ. οὐδεστ. τοῦ, σῶς.

Σωννύω, ἀντί, σῶζω, τὸ μετεχειρίσθαι ὁ Τραχ. Δεινόλοχος, Ἀνέκδ. Βεκκ.

Σώματι, σοῦμαι, σέδομαι. Βιαιώς, ταχέως ὑπάγει, τρέχει. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «σῶντο», ὠρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωνάυτης, ου, ὁ, ἀντί, σωνανύτης.

Σῶς, ὡς, ὡν, συνηρμ. σῶς, τὸ ὅπου ἰδεῖ.

Σωπαίνω, ἡ σωπαίνω, λέγεται, ὅτι τὸ μετεχειρίσθαι ὁ Ξεν. ἐπὶ τῶν κυνῶν εἰς τὴν σηματίαν τοῦ ἔπομν.

Σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντί τοῦ, σιωπάω, σιωπῶ. Πίνδρ. Ὅλ' ὡς τὸ, βύσσεσθε, ἀντί βιώσεσθε διειρηθήθῃ δὲ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, π. χ. εἰς τὴν προσετκ, ἔγκλ. «σῶπα», ἀντί, σῶπα ἀλλὰ καὶ τὸ, σωπαίνω αὐτό.

Σώπολις, ἰδός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου καὶ ἱππαρχος Ἀλεξ. τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. 2) ἱατρός τις παρὰ Λουκιαν.

Σώρα, ἡ (Sora). Πόλις τῶν Οὐλύτκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ἔπειτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. ὅθεν ὁ κάτοικος, Σωρανός.

Σωρακίς, ἰδός, ἡ. Τὸ ἐκ τῆς ροινικαμπεχίνης κοῖλον καὶ διάκενον περιγεῖρουν, δι' οὗ τριῶσι τὸν ἱππὸν μετὰ τὸ ἔστριμσα τρίτης. Πολυδ.

Σώραχος, ὁ (σωρὸς, σῶραξ). Κιβώτιόν τι ἡ κάλαθος ὅπου ἐξαίρετως φυλάττοντο τὰ ξηρὰ σῦκα. 2) κήρυς διὰ τοῦ ὁποῦ ἔφρυν τὰ ξύλα ἀπὸ τῆς ξυλοθήκης εἰς τὸ μαχεῖρετον ὁ Ἡσυχ. ἔχει «σῶρακον ἀγγεῖον, εἰς δὲ σῦκα ἐμβαλλέται, ἡ ξυλοκαυθήλια» ὁ δὲ Πολυδ. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν.

Σωράκτον ὄρος, τό (Sorete). Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλ. ὀλίγον ἀπέχον τῆς Ῥώμης. Στράβ.

Σωρεῖα, ἡ (σωρεύω). Τὸ σωρεύειν, ὁ σωρὸς.

Σωρεῖταις, ου, ὁ (σωρὸς). Σεσωρευμένος, ὡτάν σωρὸς ἐξαίρετως «συλλογισμὸς σωρείτης» εἰς τὴν διαλεκτικὴν, εἰδὸς τι συλλογισμοῦ, ἐκ πολλῶν προτάσεων συγκειμένου καὶ καταλήγοντος εἰς τὴν σύναψιν τοῦ πρώτου ὑποκειμένου μὲ τὸ ἔσχατον κατηγορούμενον, sorites. Λατίν.

Σωρεῖς, ὁ, = σωρὸς. Σουῖδ.

Σώρευμα, τό (σωρεύω). Τὸ σεσωρευμένον, συμφορήμα, σωρεῖα.

Σώρευσις, εὖς, ἡ (σωρεύω). Τὸ σωρεύειν.

Σωρευτός, ἡ, ὅν (σωρεύω). Σεσωρευμένος.

Σωρεύω, εὖτω (σωρὸς). Κάμνω σωρὸν, «τοὺς βωμοὺς λιβάνα σωρεύειν». Ἡρωδιαν. κάμνω σωρὸν ἐπάνω τῶν βωμῶν μὲ λιβάνον, ἡ γεμίζω τοὺς βωμοὺς.

Σωρηδὸν, ἐπὶ δ'. Ὁμοῦ ὡτάν σωρὸς, εἰς ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Σωρικὸς, ἡ, ὅν (σωρὸς). Ὁ εἰς σωρὸν ἀνήκων, «τωρικὴ ἀπορία», = σωρείτης. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. Σωρίτης, ου, ὁ (σωρὸς). Μὲ σωρὸν ὅμοιος, = σωρείτης.

Σωριτικὸς, ἡ, ὅν. Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σωρείτου συλλογισμοῦ, σωριτικῶς, ἐπὶ δ'. εἰς σχῆμα σωρίτου. Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθμ.

Σωρίτης, ἰδός, ἡ. Σηλ. τοῦ, σωρίτης. ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ἥτις χαρίζει σωροὺς καρπῶν.

Σωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σωροῦ εἶδος ἔχων. Ἡσυχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σίτανα. ἐκ τοῦ

Σωρὸς, ὁ. Συνάθροιστος πολλῶν, τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου κειμένου, «σωρὸς σίτου, σωρὸς ψήγματος». Ἡρόδ. πᾶν ἐπισωρευμένον ταμίευμα, ἀφθονία, θαψίλεια, πληθὺς τὸ Λατν. cumulus (συγγεν. τοῦ, σωρὸς, τὸ ὅπουον παρὰ βλ.)

Σῶς, ὁ, ἡ, αἰτιατ. ἑνικ. σῶν πληθ. σῶ ἡ σῶσι ἡ σῶς αἰτιατ. σῶς ἡ σῶναι. οὐδ. σῶα σπάν. σᾶ. Ὑγίης, ἀβλαβής, ἀπειράκτος, ἀπειλλήτης ἐπὶ παντός πράγματος, τὸ ὅπουον εἶναι εἰς τὴν πλήρη ἐντελὴ καὶ φυσικὴν του κατὰστασιν. β) τροπικ. βίβαιος, ἀσφαλής, ἀρענקτος «σῶνται σῶς αἰτὺς ὁλεθροῦς», τῶς ὁ ὁλεθρὸς εἶναι πρόδηλος, ἀρענקτος.

Σωσάνδρα, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀθηνῶν. Λουκ.

Σῶσανδρος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός. Ἀνθολ.

Σωσάνδρων, ὡνός, ὁ, = μοναστήριον. Βυζάντ.

Σωσάνιον, τό (σῶζω). Μέρους τοῦ Σώρακος εἰς προφυλακὴν τῶν ὁπῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ.

Σῶσαρχος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός. Ἀνθολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ.

Σῶσι. Ἰων. ἀντί, σήθουσι, γ'. πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ, σήθω.

Σωσιάδης, α, ὁ. Δωρ. Σωσιάδας κύρ. ὄνομ. καὶ πατρωνυμ. Ἀνθολ.

Σωσιέας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος Ἀθηναίου. Ἀριστοφ. 2) ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συράκουσιν. Ξενοφ. Ἀνάβ. 3) φιλόσοφος τις περιβόητος διὰ τὴν ἀθείαν του. Αἰλ.

Σωσιβίος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ σῶζων, φυλάττων, λυτρώων τὴν ζωὴν.

Σωσιβίος, ὁ. Πολιτικὸς περιήρμος, ὑπουργὸς τοῦ Ἰπτολεμαίου Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ. 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην, οὗ τινος σῶζονται στίχοι τινὲς ἐκ τινος ποιήματος ἐπιγραφόμενος Δάφνης ἡ Λιτύερσα. 3) Ἕλλην γραμματικὸς ἐκ Λακεδαιμόνους, συγγραφέας λύσεις τινάς. Σουῖδ.

Σωσιγάνης, ου, ὁ. Περιπατητικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, σύγχρονος Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτ.

Σωσιθεός, ὁ κύρ. ὄνομ. Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν. Ἀνθολ.

Σωσιλένης, έους, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος, γράψας 73 τραγωδίας. 2) πρέσβης Κορινθίος παρὰ Λακεδ. Ἡρόδ.

Σωσιχοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ σῶζων, φυλάττων τὸν κόσμον, ἡ τὴν εὐταξίαν.

Σωσικράτης, ους, ὁ κύρ. ὄνομ. Ποιητὴς Κωμικὸς. Στωβ. καὶ Σουῖδ. ἐν Ἀνθολ.

Σώσιλος, ὁ. Συγγραφεὺς ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλ. τοῦ Ἀντίθα.

Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθῆναις. Ἀθήν.

Σωσίνομος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ.

Σωσιπείτρος, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀνθολ.

Σωσιρικός, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ σῶζων, φυλάττων τὸν οἶκον, ἡ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου.

Σωσιπολις, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ σῶζων, φυλάττων τὴν πόλιν ἡ τὴν πολιτείαν.

Σώσιππος, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀνθολ.

Σώσεις, ἔθος, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικός.
 Σωσίστρατος, ὁ κύρ. ὄνομ. Πολίτης τις ἐξ Εὐ-
 θόας, φίλος τοῦ Φιλίππου Μακεδ. Δημ.
 Σώσος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός. Ἐπιγρ. Σιμων.
 Σώστης, ου, ὁ (σώζω). = σωτήρ.
 Σωστικὸς, ἡ, ὁν (σώζω). Ὅς τις δύναται νὰ
 σώσῃ ἐπὶ. σωστικός. Ἀριστοτ. Κόσμ. πτὸ ἴσον
 σωστικόν πως ἐστὶ τῆς ὁμοιότητος.
 Σωστός, ἡ, ὁν (σώζω). Σωτημένος.
 Σώστρατος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός. Πίνδ.
 Σωστράτη, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικός. Ἀριστοφ.
 Σωστρόν, τό (σώζω). Μισθὸς σωτηρίας, ἡ δια-
 φυλάξεως ζωῆς, υἱείας κ. τ. 2) = σάτρον.
 Σωσύλος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός, ὅχι δὲ, Σάσυλος.
 Σωσών, ὁ κύρ. ὄνομ. γυναικός. Ἐπιγρ. Σικων.
 Σωτήδης, ου, ὁ. Ποιητὴς κομικὸς Ἑλλήν. καὶ
 ἕτερος σατυρικός. Ἀθῆν.
 Σώτειρα, ἡ Σηλκ. τοῦ σωτήρ. 2) ἐπίθετον τῆς
 Εὐνομίας καὶ τῆς Περσεφόνης.
 Σωτέος, ἑα, ὁν (σώζω). Ὅς τις πρέπει ἢ εἶναι ἁ-
 ξίος νὰ σωθῇ. Ἡούχ.
 Σωτήρ, ἥρος, ὁ (σώζω). Λυτρωτής, ἐλευθερωτής,
 ὁ σωτηρίας, υἱείας, εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας
 πρόσθε. 2) ἐπίθετ. τοῦ Διὸς, εἰς τὸν οὗτον ἁ-
 φιερόντο εἰς τὰ συμπόσια τὸ τρίτον ποτήριον.
 Πίνδρ. Ἰσθμ. ὅθεν παροιμία. πτὸ τρίτον σωτήριον
 ἐντεύθεν δὲ ἐλέγοντο καὶ, «ποτήρια, ἡ ἐκώματα
 γραμματικά», ὅσα εἶχαν ταῦτα τὰ γράμματα
 ἐγκεκαυμένα ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ. Ἀθῆν. 3) ἐπίθ.
 ὡς τὸ, σωτήριος. Εὐρίπ. Ἠλεκτ. ὅθεν
 Σωτηρίζ, ἡ. Λύτρωσις, ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ,
 θεραπεία ἀσθενείας τινὸς, υἱείας, ἱστίς, εὐτυχία,
 εὐδαιμονία, εὐτυχὴς ἐπιστροφή, μετὰ τοῦ, εἰς.
 Σωτήρια, τά· ἐξυπακ. «νίσσα» ἰδὲ σωτήριος· εἰς
 τὴν Σμύρνην (ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Μυρίνην)
 ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος ἀπώτατος.
 Σωτηρικὰ, ὁν, τό. Τὸ εἰς ἐκπορὴν νεκροῦ διδόν-
 μενον. Ἡούχ.
 Σωτηρικὸς, ἡ, ὁν, = σωτήριος. ἄμφ.
 Σωτήριος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. σωτηρίας. Ὁ λυτρώ-
 νων, ἐλευθερόνων, διαφυλάκτων, κἀμυν τινὰ εὐ-
 τυχή· «σωτήριος τις», ἀλλὰ καὶ «τινὰ». «σωτή-
 ριον νόσημα» τὸ ἱατρικὸν ἐπιδεικτικόν πτὸ σω-
 τήριον, ἀντὶ τοῦ σωτηρία, ἱστίς, εὐτυχία «σω-
 τήριον», ἐξυπακ. «ἱερὸν», θυσία, προσφορά εἰς
 τὸν Θεὸν ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως, ἢ
 διατηρήσεως τῆς υἱείας, τῆς ζωῆς. Ξενοφ. Ἀναβ.
 «εὐχασθαι τῷ Θεῷ θύσειν σωτήρια», θύματα δη-
 λατὴν ἢ ἱερά.
 Σωτήριχος, ὁ, = σωτήρ. 2) κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.
 Σωτηρίδης, α, ὁ κύρ. ὄνομ. Σικωνικός τις. Ξενοφ.
 Σωτηριζώδης, εος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. ὄως (εἶδος).
 Ὑγιεινός, σωτηρίας καὶ υἱείας πρόσθε.
 Σωτίων, υνος, ὁ κύρ. ὄνομ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς
 ἐξ Ἀλεξάνδρειας.
 Σώτρευμα, τό, = σάτρον. Ἡούχ.
 Σώτρον, τό. Ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ
 τῆς ἀμάξης, la jante. Γαλλ. Felge. Γερμ. τὸ δὲ
 σιδηροῦν ἐπίθεμα τοῦ τροχοῦ λέγεται ἐπίσωτρον,
 καὶ πρ' Ὀμ. ἐπίσωτρον, τό· ὅθεν «εὐτρωτρος
 ἀπήνη», παρ' Ἡσιόδ. ὁ Ἡούχ. ἔχει ἔτι «σώτρευ-
 μα», ἐκ τοῦ, σωτρεῦν, ἀντὶ σάτρον (κατὰ τινας
 μὲν ἐκ τοῦ, σάωμαι, σῶμαι, ὡς ἀπὸ τὴν ταχέϊαν
 κίνησιν τοῦ τροχοῦ κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ, σῶς,
 ἐπειδὴ ἡ περιφέρεια αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐξεργάζε-
 το ἀπὸ ἑν μόνον κομμάτιον ξύλου, καθὼς ἀκόμη

καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς ἀμάξας τῶν Σλαβῶν
 ἐθνῶν, τῶν Πελοπον. καὶ Ῥώσων, ἢ ἐκ τοῦ,
 σῶζειν, κρικός τις, διὰ τὰ σώζεται, νὰ φυλάττεται
 τὸ ξύλον).
 Σωφάνης, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.
 Σωφηνή, ἡ προσυπακ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμε-
 νίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, μεταξὺ τοῦ Ἀντιταύρου ὄρους,
 καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. οἱ κάτοικοι Σωφηνῶν.
 Σώφιλος, ὁ καὶ Σόφιλος· κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.
 Σωφρονέω, ῶ, ἡσώ· ποιητ. σωφρονέω (σώφρων).
 ἔχω ὑγιὲ τὸν νοῦν, ἐλεύθερον ἀπὸ πάθης, καλῶς
 καὶ σωστά φρονεῖν «περί τι», ἔχω δρθὴν ἰδέαν
 περὶ τίνος· ἐξαιρέτως δὲ, εἶμαι ἐγκρατής, μέτριος,
 κόσμιος. Ξενοφ.
 Σωφρόνημα, τό. Ἡ πράξις τοῦ σώφρονος. Ξε-
 νοφ. Ἀγῆστ.
 Σωφρονητικὸς, ἡ, ὁν, = σωφρονικός. ἄμφ.
 Σωφρονίζω, ῖται (σώφρων). Κάνω τινα σώφρο-
 να, διὰ διδασκαλίας καὶ παραινήσεως ἢ τιμω-
 ρίας· ὅθεν παιδεύω, διορθῶν, ταπεινῶν. Ξενοφ.
 Σωφρονικός, ἡ, ὁν καὶ ἐπὶ. κῶς. Ὁ ἐκ φῶ-
 σεως σώφρων, φρόνιμος, μέτριος, ἐγκρατής, παρ'
 Ἀριστοφ. «σωφρονικός», μετὰ λογισμοῦ καὶ
 σκέψεως.
 Σωφρόνισις, εως, ἡ (σωφρονίζω). Παιδεία, βελ-
 τίωσις, ἢ διὰ τιμωρίας ἢ παραινήσεως εἰς ἐμ-
 τὸν ἐπιστροφή.
 Σωφρονισκος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.
 Σωφρόνισμα, τό (σωφρονίζω). Νοθεσία, πα-
 ραινέσις, τιμωρία, παιδεία· καὶ
 Σωφρονισμός, οὔ, ὁ, = σωφρόνισις. Λεβάν.
 Σωφρονιστήρ, ἥρος, ὁ, = σωφρονιστής. 2) εἰς
 τὸν πληθ. ἀριθ. «οἱ σωφρονιστῆρες», οἱ ὀδόντες τῆς
 γνάψεως, οἱ ἀναφυόμενοι περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος·
 τούτους ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει, κραντήρας. Λεξ.
 χειρόγραφ.
 Σωφρονιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου σωφρονίζον-
 ται οἱ ἄνθρωποι.
 Σωφρονιστής, οὔ, ὁ. Ὅς τις σωφρονίζει, διδά-
 σκει, νοθετεῖ, παιδεύει, νοθετῆς· εἰς τὰς
 Ἀθήνας ἐλέγοντο σωφρονισταί, ἀρχόντες τινες
 χειροτονητοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἐκάστης φυλῆς,
 οἵτινες ἐφρόντιζαν περὶ τῆς τῶν ἐρήθων σωφροσύ-
 νης, μισθὸν λαμβάνοντες ἕκατος παρὰ τῆς πό-
 λεως καθ' ἡμέραν δραχμὴν μίαν· ὅθεν
 Σωφρονιστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ σωφρονίζων.
 Σωφρονιστὴς, υος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, σωφρόνισις·
 ὅθεν «σωφρονιστὴς ἕνεκα». Ηλιάτ. Νομ. σωφρο-
 νίσεως ἕνεκα.
 Σωφρόνας, ἐπὶ. τοῦ, σώφρων. Μὲ σώφρονα τρόπον.
 Σωφροσύνη, ἡ· ποιητ. σωφροσύνη. Ὁ χαρα-
 κτήρ τοῦ σώφρονος, ἀρετὴ, φρόνησις, νουεχία· ἐξαι-
 ρέτως δὲ, ἡ μετριότης τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν·
 ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιβεβαί, ὑπακοή. Ξενοφ.
 Κυρουπ. «σωφροσύνη δὲ, ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς
 ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν, ὡς ὁ νόμος κε-
 λεύει ἀκολασία δὲ, τοῦναντίον». Ἀριστοτ.
 Σώφρων, υνος, ὁ. Ποιητὴς κομικὸς Συρακούσιος.
 Σώφρων, υνος, ὁ, ἡ· ποιητ. σώφρων, οὔδ. σώφρων
 (σῶς, φρόν). Ὁ σῶων τὴν φρένα ἔχων, ἀντίθ. τοῦ,
 μαινόμενος· ἀρετ., φρόνιμος· ἐξαιρ. δὲ, ἐγκρατής
 τῶν ἐπιθυμιῶν.
 Σωχέω, = σώχω. φαίνεται, ὅτι εἶναι χωρὶς πα-
 ράδειγμα.
 Σωχοί, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγενῆς χώρας ἐν Βυ-
 ρίᾳ. Ἀρρίαν.

Σόχω, μαλακώτ. Ἰων. τύπος ἀντί, ψόχω. Τρίω, συντρίβω ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ σύνθετον, κατατρίχω.

Σώω, = σώζω, τὸ ὅποιον ἴδε. "Ο

T.

T, τ, ταῦ, ἄκλιτ. ὡς ἀριθμητικ. σημειῖον οὗτω γραφόμενον τ. σημαίνει 300· ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω τ, σημαίνει 300,000· ἐν χειρογρρ. καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι εὐρηταὶ καὶ 7 γραφόμενον. 1) πρὸς τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰόλ. εὐρηται τὸ τ ἀντὶ τοῦ σ, ὡς τὸ, ἀντὶ σὺ, ὅθεν τὸ Λατ. tu. Γερμ. du. Γαλλ. tu· ὡταῦτ. τοῖ, τὲ, τῦκον, τευτλίον, φατίκ. τ. τ. ἀντὶ, σοί, σὲ, σῶλον, σευτλίον, φατίκ. ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀττικ. χωρὶς ταχάνης τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ· ἴδε τὰ σ. 2) συννότατα μετεχειρίζοντο, ἐξαιρ. οἱ νεώτρ. Ἀττικισταί, καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ Βοιωτοὶ τὸ ττ, ἀντὶ σσ, συνήθως ἐν τοῖς ῥήμασι, καὶ ἐν τισιν οὐσιαστί. ἴδε τὸ σ. 3) οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἔθετον ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων τὸ π ἀντὶ τοῦ τ, ἐξαιρ. σπ. ἀντὶ στ. ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ π, ἐξ οὗ τὸ Λατ. pavo ἀντὶ ταῶς. 4) εἰς τὰ εἰς θρον λήγοντα οὐσιαστ. ὀνόμ. ἐπέκειε παλλάνης τὸ τ τὸν τόπον τοῦ θ, ὡς, κήμητρον, βόθητρον, σάρωτρον, ἀντὶ, κήμητρον, βόθητρον, σάρωτρον. κ. τ. τ καθόλου δὲ εὐρηται παρὰ τοῖς Ἰωσι, καὶ ἰδίως παρ' αὐτῶ τῶν Ἡροδότῳ τὸ ψιλὸν τ ἀντὶ τοῦ ἀντιστοίχου δασέως θ, π. χ. αἰγίς ἀντὶ αἰθίς κ. τ. 5) οἱ Ποιεταὶ παραιοῖσιν ἐν ἀρχῇ τινῶν λέξεων, ἐξαιρ. ἐν τῷ, πόλις πόλεμος, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ τ μετὰ τὸ π, ὡς, πτόλις, πτόλεμος κ. τ. 6) μετὰ ταῦτα δὲ παραιοῖσιν τὸ τ ἐξαίρ. ἐν τῇ τῶν Μακεδόνων διαλέκτῳ, ἐν δὲ τῇ νέᾳ καθομιλουμένη Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τίθεται πολλάκις τὸ τ ἀντὶ τοῦ ζ, ὅπερ σχεδὸν ὡς σ προσφέρεται, καὶ ἐντεῦθεν μεταβάλλεται ἐπὶ ὅσους τὸ σ εἰς τζ, ὡς π. χ. τζάκωμα ἀντὶ σάκωμα, τζῖζον ἀντὶ αἰζω κ. τ. 9) οἱ Δωρ. καὶ Ἰων. ἀπέσπολλον συνήθως τὸ τ ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων περιτοσυλλάβων ὀνομάτων, ὡς, κέρας, κρέας, τέρας κ. τ. τ. ἀντὶ κέρατος, κρέατος, τέρατος· ἔτι καὶ οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο τῇ ἀποβολῇ ταύτῃ τοῦ τ, ἀλλ' αἰεὶ διὰ συναϊρέσεως, ὡς κέραος-κέρως κ. τ. τ.

T, μετ' ἀποστρόφου ἀντὶ τε, β) ἀντὶ, τοι, πρὸ τοῦ ἀν' ἢ ἄρα, ἐπὶ ὅτε ἀποστρέφεται, τ' ἀν, τ' ἄρα, μὲν τ' ἀν κ. τ. τ. ὀρθότερον δὲ συνδέεται διὰ κράσεως ταῖς ἐπομέναις λέξεσι, ὡς, τάν, τᾶρα, μεντάν κ. τ. τ. γ) τὸ δὲ ἄσθρον, τὸ, δὲν δέχεται ἐν οὐδεμιᾷ πώτῃ τὸν ἀπόστροφον, ἀλλὰ μόνον συνδέεται διὰ κράσεως μὲ τὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἀκόλουθον λέξιν. δ) εἰς δὲ τὸ, τί ἡ τί, δὲν ἔχει χῶραν οὔτε ὁ ἀπόστροφος, οὔτε ἡ κράσις.

T, ὁδότη. πληθ. τοῦ, ὁ, ὅ, ὅς, ἀπερ' ἴδε.

T ἄβα, αἰ. Πόλις τῆς Καραίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πεισιτιάδας. 2) πόλις τῆς Περιοίδος χώρας· ὅθεν Ταβηνός, ὁ νάτοικος.

T ἄβαίτα, ου, ὁ. Ξύλον ποτήριον παρὰ Πέρσας. Ἀθήν.

T ἄβαλα, τὰ, = Τύμπανα, τύμπανον, τουμβί, τὰ βαλ Περσ. ταβούλ Τουρκ. ὅθεν παρ' Ἰσπανοῖς. Atabales.

T ἄβαλος, ὁ κύρ. ὄνομ. Πέρσου τινὸς σατράπην τῶν Σάρδεων. Ἡρόδ.

T αβαρίτης, ου, ὁ ἴδε ταβυρίτης.

T ἄβασσοι, οἱ. Ἔθνος Ἰνδικόν.

T αβέαι, αἰ. Πόλις τῆς Μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

T αβαλλίω, υ, υνος, ὁ, = συμβολαιογράφος. Γλωτ.

T αθερνεῖον, ου, τὸ, = κυπηλεῖον, ταβέρνα. Γλωτ.

T αβιανή, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ.

T αβιηνή, ἡ. προσυπακ. Χώρα. Ἡ πρὸς μεσηθρ. ἐπαρχ. τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. οἱ κάτοικοι Ταβινοί.

T ἄβλα, ἡ. ἐκ τοῦ Λατ. tabula. Ἀθάκιον ἢ σάνδιον τετραγώνον, ἐφ' ᾧ παίζουσι τοὺς κύβους ταγλίον, ταῦτε ὅθεν

Ταβλίω, ἴσω. Κυβεῦν, πετεῦν, παίζω τὸ ταῦτε ὅθεν

T αβλιόπη, ης, ἡ. Περιπακτικὴ λέξις ὑπὸ τοῦ Παλλαδά, εἰς ποιήτην τινα κυβήοντα, σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ, Καλλιόπη, ἀντὶ τοῦ, κυβεία, ταῦτε » ἢ σὴ Καλλιόπη ταβλιόπη λέγεται.

T αβλιότηριον, τό. Τόπος, ἡ μέρος, ἐνθα παίζουσι τοὺς πεσούς, τὸ ταῦτε ἐκ τοῦ

T αβλιότης, ου, ὁ. Κυβευτής, ὁ παίζων τὸ ταῦτε.

T αθυρίτης, ἡ ταβαρίτης, ὁ προσυπακ. » ἄρτος Εἰδός ψωμίου.

T ἄγαθά. Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀγαθά.

T αγα, αἰ. Πόλις τῆς Παρθίας, τανῦν Δαμεγχάν. Πολύθ.

T αγαῖος, αἶα, αἶον (ταγή). Ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποῖων. Ἠτύχ. ἡ ἐκ προταγῆς γενόμενος.

T ἄγαμέμνωνος. Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

T ἄγαρ, τὰ. Πόλις περίρημος τῆς Ἰνδίας. Πτολ.

T ἄγῳ, ἡ. Εἶδος οἰσθήματος, ὡς ἡ χοιράς. Ἱπποκρ. struma. Λατ. 2) τάγγη, ἡ, καὶ τάγος (ταγός), ἴδε τάγος.

T αγγ (ασις, ἡ = τῷ, ταγγή. Γλωτ.

T αγγίζω, ἴσω. Ταγγός γίνομαι, ἡ ταγός εἰμί, ταγιάζω. Γεωπον. ἐκ τοῦ

T ἄγῳ, ἡ, ὅ. Ταγμασμένους, ὁξυδαμένους· ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὸ οὐσιαστ. ταγός, ἄθος, ἡ σημαίνουσα τὸ εἶδος τῆς διαφθορᾶς, ἥτις γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἐλαια, βούτυρον, ἀλατισμένον κρέας κ. τ. τ. ὅθεν

T ἄγῳ, εος, τό καὶ ταγῳ, ἡς, ἡ. Τὸ ταγόν, ταγισμένον.

T ἄγῳ (ταγός). = ταγίζω.

T αγεῖα, ἡ (ταγεῖω). Ἡ ἀξία, τοῦ ταγοῦ. Ξενοφ. Ἑλλ. » κατεσκευαστο τὴν ταγεῖαν τυραννίδα ὁμοίαν» ἴδε ταγός.

T αγεῖς, εἶσα, ἐν, ἄρ. β. μετοχ. παθητικ. τοῦ, τάσσοι.

T αγεῖω. Εἶμαι ταγός· » ἀρίστους ἀνδρας ἐκρίτους πόλεως, τάγευται τάχος». Αἰσχύλ. Θηθ.

T αγέω (ταγός). Ταγός, ἄρχων, ἡγεμὼν εἰμι. » Ἀσιὰδος μηλοφόρου ταγεῖν». Αἰσχύλ. Περσ.

T αγῳ, ἡ (ταγός). = τάξις. Διάταξις, διευθέτησις, καὶ ἐπομένως ὁρισμός, ἐντολή. 2) = σύνταξις, σιτηρέσιον ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ » ταγίνιον, καὶ ταῖνιον», καὶ » ταγίζω» = δωροῦμαι καὶ ἐπομένως = σιτίζω, ψωμίζω, τρέφω καὶ, ταγή, ἡ, ταή, ἡ ἢ τροφή. Ἀριστοτ. Λυσ.

Τα γηνηάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, ἀτταγῆν, νεωτρ. λέξ.
 Τα γηνία ς, ου, ὁ, = ταγηνίτης.
 Τα γηνίξω, ἰσω (τάγηνον). = τηγανίξω.
 Τα γηνιστός, ἡ, ὄν (ταγηνίξω). = τηγανιστός, καὶ ταγηνιστάι, οἱ, οὕτως ἐκαλεῖτο μὲν τῶν κομητῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.
 Τα γηνίτης, ου, ὁ (τάγηνον). = τηγανίτης, προσυπακουομένου ἄρτος· κινῶς τηγανίτα, ἡ.
 Τα γηνοκνίσσῃ ς ἡ ς, ου, ὁ (τάγηνον, κνίσσα, θηράν). Ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν, ἤτοι τὴν ὁσμήν τῶν τηγανητῶν, ἡ τοῦ τηγάνου· ὁθεν παράσιτος, ἡ ἀδόθηράς.
 Τα γηνον, τὸ, = τήγανον, τηγάνιον.
 Τα γηνοστρόφιον, τό (στρέφω). Ὅργανον δι' οὗ ἀνακατόνεται τὰ τηγανίζόμενα. Πολυδ. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐν λέξει λίττριον «τηγανόστροφον» ἔχουσι.
 Τα γηνόστροφον, τὸ, = ταγηνιστρόφιον.
 Τα γης, ου, ὁ, = τάγης, ἐστρατ. γραφ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.
 Τα γης, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. ἴσως Στάγης. Θουκ.
 Τα γμα, τος, τό (τάσσω). Τὸ τεταγμένον· ἄρα τὸ προσδιορισμένον πλῆθος στρατιωτῶν. Πλούταρχ. «τάγμα φυλακῆς ἡμερικῆς ἄγων» ὡν εἰς τὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης φυλακὴν καὶ, ἱππικὸν τάγμα. Ἡρωδ. παρὰ Πολυδ. = σημαία, σπειρα· legion ἡ escadron (Γαλλ. 2) προσταγῇ. 3) εὐχῇ, τάξιμον (τάγμα, χυδαίον). Ἀριστοτ. Οἰκ. β'. «ἐκέλευε τὴν βουλόμενν χουτορορεῖν τάγματι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἐρῷ».
 Τα γματάρχης, ου, ὡς, ἴσω. Διοικῶ, ἡ ὁδηγῶ τάγμα στρατιωτῶν, εἰμὶ ἀρχηγός τοῦ τάγματος· ἐκ τοῦ
 Τα γματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχὼν τάγματός τινος.
 Τα γματεκός, ἡ, ὄν (τάγμα). Ὁ εἰς τάγμα στρατιωτῶν ἀνήκων. Legionarius, ταγματικοὶ ἱππεῖς, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ τάγμα. Γνωστ. Στερ.
 Τα γματστρατάρχης, ἡ (στρατός, ἀρχω)· νεωτρ. λέξις, ἀντί, ταγματάρχια.
 Τα γματστρατάρχης, ὁ· νεωτρ. λέξις, ἀντί, ταγματάρχης.
 Τα γος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰσπανίας· παῦν Τάιους (Tajo). Στράβ.
 Τα γος, ὁ (τάσσω). Ἀρχὼν, ἡγεμὼν, ἐξουσιαστής. Ἰλ. Ψ. ἐξαίρετως ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Θεσσαλίας. Ξενοφ. Ἑλλ. (παραδέχεται δὲ διπλὴν τινα τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ παρακ. τέταχα, ὅς τις ὁμοῦς οὐχ εὔρηται καὶ ἐκ τοῦ ἀαρ. β'. ταγῆναι).
 Τα γωχος, ὁ (ταγῆ, ἔχω). Ὁ ταγὴν ἔχων, = ταγός. Διόχυλ. Εὐμ.
 Τα γωρι, τό· ἄλλιτ. = τῷ ἐπομένῳ.
 Τα γωριον, τό· καὶ παρ' Ἡσύχ. «ταγύρια». Τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχεύοντα.
 Τα γω, ἴδε ἐν τῷ τεχνῶν, ἡ τεταγός.
 Τά δε, οὐδ. πληθ. τοῦ ὁδε.
 Τά δε. Δωρ. = τῇδε.
 Τα δι. Ἀττ. = τάδε.
 Τά δε λφου. Ἀττικ. = τοῦ ἀδελφοῦ.
 Τά δικον. Ἀττικ. = τὸ ἀδικον.
 Τα θεις, εἶσα, ἐν, ἀορ. ἁ. παθ. μετοχ. τοῦ, τείνει· ὁθεν ἔτι καὶ ὑποτακτ. ταθῶσι. Ὅμ.
 Τά θη, ἐπικ. ἀντὶ ἐτάθη, γ'. πρόσ. ἀορ. ἁ. παθ. τοῦ, τείνει. Ἰλ.
 Τα ι, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ αἰ, ὀνομαστ. πληθ. Θηλ. τοῦ ἀρθρον δ. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.
 Τα ις ἄλοι, οἱ. Ἔθνος Βρεττανικὸν ἐν τῇ Σκωτίᾳ.
 Τα ις ἄροις, ἰα, ἰων. Ἀπὸ τῶ Ταίναρον. ἐκ τοῦ
 Τα ις ἄροις, ὁ, καὶ ἡ, καὶ Ταίναρον, τό κύρ. ὄνομ.

ἀρωτηρίου ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεως. Τμ.
 Ὅμ. Ἀπολλ.

Ταίναρος, ὁ. Γῆς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐριμέδας, ἀρ' οὗ ὀνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον.

Τα ινίς, ἡ, καὶ Ἰων. ταινίη (τεῖνω). Πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες δέμα, (ruban. Γαλλ.) = τελαμών· ἐξαίρ. τὸ περὶ τὸ στῆθος δέμα τῶν παρθένων, διάφορον τῆς ζώνης, οὕσης περὶ τὴν κοιλίαν. 2) = πᾶν στενὸν μέρος γῆς προβαίνον ἢ ἐκτενόμενον εἰς τὴν θάλασσαν. 3) σκώληξ τις ἐν τοῖς ἐντέροις τῶν ζώων, ἔλμυς πλατεῖα, καὶ εἶδος ἰχθύος. 4) ὁ ἐν τοῖς πλοίοις ἀνεμοδείκτης. Δίων. λόγ. «ταίνει αἱ τὸν ἀνεμον σημαίνονται κατὰ τὴν στάσιν αἰεὶ τοῦ πνεύματος αἰωρούμεναι». 5) = κυμάτια· παρὰ ξυλοργοῖς.

Τα ινίξω, = ταινίω. Σουδ.

Τα ινίον, τό· καὶ

Τα ινίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ταινία.

Τα ινίον λεις, ἡ (πυλῶ). Ἡ τὰς ταινίας παλοῦσα. Ἀθήν. ζ'.

Τα ινίον, ὡ (ταινία). Περιδέω με ταινίαν, ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τιμῆς ἑνεκα. Ξενοφ. Ἑλλ. «ὁ μὲν ἐστεφάνωνεν, ὁ δὲ ἐταίνωνε».

Τα ινίον δης, εος, ὁ, ἡ, ες (ταινία, εἶδος). Ὁ ταινίας εἶδος ἔχων.

Τα ισι, = ταῖς.

Τα κει, Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐκεῖ.

Τα κεις, εἶσα, ἐν μετοχ. ἀορ. β'. παθ. τοῦ, τήκω.

Τα κερὸς, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶ β. ρὸς (τήκω). Τακεῖ, ἀναελυμένους, χωνευμένους, ρευστὸς, μαλακός· «σάρξ τακερά». Πλούταρχ. τρυφερὰ, μαλακῇ· «κύμασι, ἐρέθινοι τακεροῖ». Ἀθήν. τρυφεροὶ «σκελίδες δολκνημοὶ τακερόταται» καὶ «πνικτὰ τακερά μηκάδων μέλη», παρ' Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ, ἀπαλὰ, ἐρῶ, τρυφερὰ, ἀναλυόμενα εὐθὺς ἐν τῷ στόματι τροπ. «τακεροὶ γέροντες». Λουκιαν. κατὰ ξηροὶ, ἀναελυμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος· καὶ «πένθος τακερόν»· πένθος μετὰ δακρύων, διάβροχον· ἐξαίρ. ἐπὶ βλέμματος, παρ' Ἀθηναίους ὡς τακερὸν ὡ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει· ἀντὶ τοῦ, τρυφερὸν, ἄδρὸν, ἡ ποιεῖτον, πλῆρες πάθους καὶ ἐπιθυμίας. 2) ἐνεργ. ὁ εἰς τὸ λύειν ἢ ἀναλύνειν ἐπιτιθέμενος, διαλυτικός· «ὑδατα τακερότατα» καὶ Ἀνακ. «ἔρως τακερός», τῆς εὐς πρός τινος· «τακερὸς ἔβρυν», ψήνει, βράζειν τι τόσον, ὥστε νὰ λυώσῃ. Ἀθήν. ὁθεν

Τα κερὸς χρω, ωτος, ὁ, ἡ (χρῶς). Ὁ τακερόν ἦτοι τρυφερὸν δέρμα ἢ σάρκα ἔχων. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν.

Τα κερὸν, ὡ (τακερός). Τακερόν, ρευστὸν ἢ τρυφερὸν ποιῶ διὰ τῆς ψήσεως. Διοσκωρ.

Τα κηρὸς, = τακερός.

Τα κιστα, ἀντιτάχιστα. Σκύθης ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ.

Τα κίτος, Κορινθίος, ὁ κύρ. ὄνομ. Μέγας ἱστοριογράφος· Ρωμαῖος.

Τα κομψός, = Ταχομψός.

Τα κτιχός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶ β. κῶς. Ὁ εἰς τάξιν ἐπιτήδειος, «τακτική, ἡ»· ἐξυπακουομ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ καλῶς παρατάσσειν εἰς μάχην τὸ στράτευμα· ἄριθμοὶ τακτικοί. Ξενοφ. στρατιωτικοί, ἀνήκοντες εἰς τὸ τακτικὸν στράτευμα· «τὸ τακτικόν», τὸ εἰς τὴν τακτικὴν ἐξηγητικὸν καὶ γεγυμνασμένον στράτευμα· «τὰ τακτικά», ἤτοι λόγοι, ἡ παρ' ὧν ἐλέματα εἰς τὴν τακτικὴν. «Κύρος ἐπειράτο, διδάσκειν τὰ τακτικά, τὴν τακτικὴν τέχνην». Ξενοφ. Κυρουπ.

καὶ «τακτικὸν σύγγραμμα» τὸ διδάσκον περὶ τακτικῆς· ἐκ τοῦ

Τακτὸς, ἡ, ὄν. Τεταγμένος, διωρισμένος· «τακτὸν ἀργυρίου ἐποτίσας». Ξενοφ. Ἑλλ.

Τάκω. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, τέκω. Θεόκριτ. «ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω», καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν καρὸν ἀναλίττω. Πίνδ.

Τακῶνες, οἱ καθ' ἡσυχ. Τροχίσκοι στέατος κομμένου μεθ' ἄλων, καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων· ἐν τεύθεν ἡ συνήθεια τὰ τοιαῦτα τμήματα εἶτε ἐκ κρέατος, εἶτε ἐξ ἰχθύων, κ. τ. τ. «τακῶνια, καὶ τακῶνια, καὶ, τάκους», λέγει.

Ταλάβριγαι, καί, τά. Talabriga. Πόλις Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰρκανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ταλαεργὸς, ὁ, ἡ, ὄν (ΤΑΛΩ, ἔργον). Ὁ ὑποφέρων μεθ' ὑπομονῆς τὸ ἔργον, ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς· «ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων». Ἰλ. Ψ.

Ταλαίμενης, εὖς, ὁ. κύρ. ὄνομα ἀνδρός. Ἰλ. Β.

Ταλαίμοχος, ὁ, ἡ, ὄν (ΤΑΛΩ, μόχος). ποιητ. Ὁ ὑπομένων τὸς μόχθους, τὰς ταλαιπωρίας.

Ταλαϊονίδης, ὁ πατρων. ὄνομα. ἀντὶ Ταλαΐδης, ὁ υἱὸς τοῦ Τάλαος. Ἰλ.

Ταλαίπαθος, ὁ, ἡ, ἔς (ΤΑΛΩ, πάθος). = ταλαίμοχος, ποιητ. Εὐστάθ.

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ ταλαιπωρέωμαι (ταλαίπωρος). Μεγάλους κόπους ὑποφέρω, μεγάλως κακοπαθῶ. «ἡ στρατικὴ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει». Θουκυδ. σῶμα ταλαιπωρούμενον, Πλουτάρχου σῶμα κακοκασπαρμένον, ἡρανισμένον ὑπὸ τῶν κόπων. 2) ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, κατατρώω, καταπονέω, κουράζω. Ἰσοκράτ. «ὁ πόλεμος πάντα τρόπον ταλαιπωροῖεν ἡμᾶς»· ὅθεν

Ταλαίπρημα, τό. Ἐπίκοπος, μόχος, ἀθλιότης, δυστυχία.

Ταλαίπρησις, εὖς, ἡ = ταλαιπωρία, κακοπάθεια.

Ταλαίπρηξ, ἡ. Ἰων. ταλαιπωρία (ταλαιπώρεω). Ὅσο τοῦ, ταλαιπώρος.

Ταλαίπριοις, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ποιεὶν ταλαιπώρους.

Ταλαίπυρος, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρ. πύρος. Ὁ βαρείας καὶ ἐπιπόνους ἐργασίας ὑποφέρειν. 2) ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής. ἐκ τοῦ ΤΑΛΩ καὶ πύρος.

Ταλαίφρων, ὄνος, ὁ, ἡ = ταλαίφρων. Σοφοκλ.

Ταλακάρδιος, ὁ, ἡ, ὄν (ΤΑΛΩ, καρδία). Ὁ πομονητικὸς καὶ πρῶτος κατὰ τὴν καρδίαν, καθόλου ταλαίφρων, ταλαίπυρος, ἄθλιος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλείους. Ἠσιόδ. Ἀσπ.

Ταλανίζω, ἴσω (τάλας). Τάλαν νομίζω ἐμμετόν, ἀθλῶν ἀποκαλῶ, κλαίω, θρηνοῦ· ἐπ' ἡμιμάταια ὡς τὸ, χαλρίζω, καὶ σχετλιάζω, ὅθεν

Ταλανισμός, οὗ, ὁ. Τὸ ταλανίζειν, θρηνεῖν, δ' ὄρεσθαι.

Ταλανταῖος, αἶα, αἶον. = ταλανταῖος· ἀμφ.

Ταλαντατος, ἀτη, ατον· ὑπερθετικ. τοῦ, τάλας. Δυστυχέστατος.

Ταλαντάω, ᾠ. = ταλαντεύω· ἀμφιβ.

Ταλάντερος, ἔρα, ερον· συγκριτικ. τοῦ, τάλας. Δυστυχέστερος.

Ταλαντεύω, εὖσω (τάλαντον). Σταθμίζω, αἰωροῦμαι, ἐνθε κῆκετε κινῶ· παθητ. αἰωροῦμαι, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κινῶμαι· «τῆς νίκης, τῆς μάχης δεῦρο κῆκετε ταλαντευόμενης»· πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φερόμενης. Διόδ. Σ. «ταλαντεύομαι τῇ γνώμῃ»,

διεστάζω, δὲν ἡξέωρα τί ν' ἀποραίσω. 2) «Καλοῖ Ῥῆναι τέκνα ταλαντεύουσι». Ἀνθολ. δοκιμάζουσι τὰ τέκνα, ῥίπτοντές τα εἰς τὸν Ῥῆνον. 3) ἑτεροβροπεῖα, ῥέπου, κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, ἀποραίσω. τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ κοινὸν «ἐξυγιάζω» ὅταν λέγωμεν, «ἐξυγίασεν ὁ ἥλιος, ἡ ἡμέρα» ἀντὶ τοῦ, ἔκλινε πρὸς ἐσπέραν. ὡσαύτως καὶ παθ.

Ταλαντία, αἶα, αἶον (τάλαντον). Ὁ τάλαντον βάρος ἔχων· καὶ ὁ τάλαντον ἄξιος. 2) ὅστις ἔχει ἐνὸς τάλαντου περιουσίαν. «ἐγγυσι ταλαντιαῖον» Ἀριστοτέλ. οἱ δυνάμενοι δοῦναι ἐνὸς τάλαντου ἐγγύσιον· ὡσαύτ. «ταλαντιαία χάλαζα», παρὰ τοῖς Ὁ, βάρος ἐνὸς τάλαντου.

Ταλαντιζώ, ἴσω. Γλωσσ. = ταλαντώω, ἡ, ταλαντεύω· ἴδε καὶ τανταλίζω.

Τάλαντον, τό (ΤΑΛΩ). Ζύγιον, ζυγαριὰ, ἡ στάθμη, στατήριον (καντάριον), ὃ ἐστίν, ὄργανον σταθμικόν, δι' οὗ ζυγιάζομεν. 2) τὸ ζυγιάζομενον πρᾶγμα, ὡς σταθμὸς ἦτοι ὁλὴ βάρους· ἀγνωστος πρὸς ἡμᾶς ἡ ποσότης τοῦ τάλαντου ἐπὶ Ὁσμήρου· ὁ Πολυδ. ἔκτιμ' τὸ παρ' Ὁρ. τάλαντον τοῦ χρυσοῦ εἰς τρεῖς χρυσοῦς στατήρας Ἀττικῶς, ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ τάλαντον ἦτο μέτρον κοινὸν βάρους ὅποιονδήποτε, = 52 λίρας, Γαλλικῶς, ἡ 53 ³/₄ περίπου φούντια Γερμ. ἡ 23. ὁκ. καὶ 355 ⁵/₉ δράμ. Τουρκ. βάρους. ἦν δὲ διάφορον τοῦτο τὸ βάρος κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἰδίας Ἑλλάδος, Ἀσίας, Αἰγύπτου, καὶ Ἰταλίας· οὕτω τὸ μὲν Συριακὸν ἡ Πτολεμαϊκὸν τάλαντον εἶχε βάρους 13 λίτραν Γαλ. καὶ 10 ὀγγλιν. τὸ δὲ Αἰγυπτιακὸν ἡ Ῥόδιον τάλαντον εἶχε διπλάσιον βάρους τοῦ Συριακοῦ· τὸ Ἀττικὸν ἡ κοινὸν τάλαντον, εἶχε βάρους ἡμισυ περισσότερον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ, τὸ Βαβυλωνικὸν τάλαντον εἶχε 1 ¹/₆ βάρους τοῦ Ἀττικοῦ τάλαντου· τὸ δὲ μέγα Ἀττικὸν ἡ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 1 ¹/₇ τοῦ Βαβυλωνικοῦ, ἡ 1 ¹/₃ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ τάλαντου· τὸ Ἰταλικὸν τάλαντον ἡ τὸ Ῥωμαϊκὸν centum pondium λεγόμενον περιεῖχε 4 ⁴/₅ βάρους τοῦ Συριακοῦ, ἡ 1 ³/₅ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ τάλαντου· τὸ Ἀλεξανδρινὸν τάλαντον περιεῖχε ἐξάκις πλείοτερον βάρους τοῦ Συριακοῦ, ἡ 2 τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ τάλαντου, καὶ τὸ Αἰγυπτιακὸν τάλαντον περιεῖχε 6 ²/₃ πλείοτερον τοῦ Συριακοῦ, ἡ 2 ²/₉ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ τάλαντου— 3) ὡς παραστατικὸν δὲ ποσότητός τινος ὀρισμένης νομίσματος, εἶχε διάφορον τιμὴν κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς, καὶ τὰς διαφόρους ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος, καὶ α) τὸ Ἀττικὸν μεσοτὴν τάλαντον, ὅπερ ἦν ἐν πλείοτερα χρήσει, καὶ πανταχοῦ κοινόν, ἐξισούτο μὲ 60 Μνᾶς, ἀποτελούσας 6000 δραχμᾶς, καὶ 36000 ὀβολοὺς, ἡ κατὰ τὰ νεώτερ. τῆς Εὐρώπης νομίσματα μὲ 5200 λίτρας Γαλ. ἡ 1375 ταλήρους Γερμανικῶς. β) τὸ Εὐβοϊκὸν ἀναλόγει μὲ 70 Εὐβοϊκῶς μνᾶς. ὡτὶ δὲ Βαβυλωνίον δύναται Εὐβοϊκᾶς ἐβδομήκοντα μνᾶς. τὰς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἀναλύει εἰς ἐπτά χιλιάδας δραχμᾶς. γ) τὸ Αἰγυπτιακὸν τάλαντον ἐξισούτο μὲ 4000 λίτρας Γαλ. δ) τὸ μέγα Ἀττικὸν ἡ Κορινθιακὸν περιεῖχε 80 μνᾶς Ἀττικῶς, καὶ ἐξισούτο μὲ 5600 λίτρας Γαλ. ἡ ὑπὲρ τοὺς 1400 ταλήρους· ἐφεξῆς ἦν τὸ Συρακούσιον ἡ Συρακικὸν τάλαντον, τὸ Αἰγυπτιακόν, τὸ ὁποῖον εἶχε βάρους ὀγδοήκοντα μνᾶν· ἅρα εἶχε 8000 δραχμᾶς Ἀττικῶς. 4) τὸ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινόν εἶχε 6000, δραχμᾶς, τὰς ὁποίας ὁμοῦς ἐκτιμᾶσι μὲ 1200. Ἀττικῶς

δραχμας διαφέρει δὲ τὸ «τάλαντον χρυσοῦ», ἀπὸ τὸ, «τάλαντον ἀργυρίου», διὰ τῆς ἀναλογίας τὸ 1. πρὸς τὰ 10. ὡς 6. δραχμαὶ χρυσοῦ, ποιοῦσιν 60. δραχμαὶ ἀργυρίου. εἰς δὲ τὸν χαλκὸν διὰ τῆς τοῦ 1, πρὸς τὰ 100. — 5) τὸ ἐσταθμισμένον, ἀπονεμόμενον, καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον· ὅθεν ὄδρον τύχης ἢ φύσεως· καὶ αὐτὴ ἡ τύχη ἢ ἡ θεία βουλὴ.

Ταλαντοειδής, ὁ, ἡ, ἐς. = ταλαντοδής.

Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχων). Ὅστις ἔχει τὴν ξυγρίαν καὶ ζυγιάζειν τροπ. Αἰσχλ. Ἀγ. «ταλαντοῦχος δορὸς μάχη», ὁ ταλαντεύων, ζυγιάζων τὴν τύχην εἰς τὴν μάχην.

Ταλαντώω, ὦ (τάλαντον) = ταλαντεύω.

Ταλαντώδης, ὁ, ἡ, ἐς. Ὁ ἐν τῇ στάθμῃ σταθμισμένος τροπ. ἀθέβαιος, ἀναποράτιστος· ἀμφ.

Ταλαντωσίς, εως, ἡ (ταλαντώω). Τὸ συνηθισμένον ζυγίασμα.

Ταλαῖος, ἡ, ὄν (ΤΑΛΩ), = τλήμων. 2) ἰσχυρὸς, βίαιος. 3) κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.

Ταλαῖος, οὔ, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἀργίου, εἰς τῶν ἄργοναυτῶν. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ταλαπαθής, ὁ, ἡ, ἐς (ΤΑΛΩ). = τλήπαθης, τλαιπαθής, ταλαπενθής.

Ταλαπείριος, ὁ, ἡ, ον (ΤΑΛΩ. πεῖρα). = τλήμων. Ὁ πολλὰ πειραθείς, δοκιμάσας· «ἐγὼ ξένος ταλαπειρίος ἔνθαδ' ἰκάνω, τλήθην ἐξ ἀπίης γαίης», Ὀδ. Η. ξένος ὅς τις ὑπέμεινα ἐν τῇ πλάνῃ μεγάλῃς ταλαπειρίας· καὶ «ἰκίτην ταλαπειρίον», ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστερον πλάνος, τυχοδιώκτης, ἐπαίτης.

Ταλαπενθής, ὁ, ἡ, ἐς (ΤΑΛΩ, πένθος). Ὁ πένθης ἢ πάθης ὑπομένων, δυστυχής. Ὀδύς. Ε.

Ταλαρία, ἡ Πόλις Σικελίας· τανῶν Tatria. Σέρ. Βυζ.

Ταλαρίον, τό· ὑποκοριστικὸν τοῦ, τάλαρος. Μικρὸς τάλαρος, καλῶς, κορίνιον.

Ταλαρίς, ἰδὸς, ἡ = ταλαρία καὶ

Ταλαρίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ, τάλαρος.

Ταλαρος, ὁ (πιθάν. ἐκ τοῦ ΤΑΛΩ). Πειλεγμένος κάλαθος. Ὁ Ὀμηρὸς λέγει ἐπικρατικῶς «πλεκτοὺς ταλάρους» ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν ἑρίων ἐν Ὀδῷ. Δ. «τάλαρον δ' ὑπόκυκλον ὅπασεν» ἐπὶ δὲ τῶν τυροποικῶν. Ὀδῷ. 1. «πλεκτοῖς ἐν ταλάρων ἀμνησάμενος κατέθηκε» ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν ἐν Ἰλ. Σ. «πλεκτοῖς ἐν ταλάρων φέρον μελιπδέα καρπῶν» ἐπὶ δὲ τὸ καλῶς τῶν ταλασιουργῶν ἐν ᾧ ἔβαλλον τὸ ἔριον καὶ τὸ ἔγνεθον· ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ τῶν ὀρνέων κορίνιον (κουμάσι) «τάλαρος» ποιμενικόν τι ἐξύλων ἐπίμυκτος ἀγνέων, ἐν ᾧ διακρίνουσι τὸ βούτυρον ἀπὸ τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ κοπανιστοῦρος.

Τάλας, λαρος, ὁ, θηλ. τάλας, οὐδ. τάλαν, αρος (ΤΑΛΩ), ὡς τὸ τλήμων. Ἀθλιος, ταλαίπυρος· «ξεῖνε τάλαν» Ὀδ. Σ. ἐπὶ δὲ ὑπομονητικὸς καρτερικός, ὅθεν πολλὰ. Θρασύς, ἀναιδής· Ὀδ. Τ. «ἔξελθε θύραζε τάλαν» συκρητ. τάλαντες, ἔρα, ἐρον ὑπερθ. ταλάντατος, ἀτη, ατόν.

Ταλασσιος, εἰα, εἰον (ταλασία). Ὁ ἀνῆκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἑρίων ὁ Σοῦιδ. ἔρμην. διὰ τοῦ, ἑριουργός.

Ταλασής, ἡ, ἰον. ἰων. ἀντὶ ταλάσιος, «ταλασής ἐργα» Ἀπολλών. Ῥόδ. = ταλασία.

Ταλασίαι, ἡ = ταλασιουργία. Ἐριουργία, τὸ γνέσθαι τοῦ μαλλίου, ἢ ξαντικῆ. Ξενοφ. Ἀπομν. «ἐν τῇ ταλασίᾳ τὰς γυναῖκας ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν». (πιθάν. ἐκ τοῦ ΤΑΛΩ, διότι τὸ ἔριον

σταθμισμένον πρότερον οὕτως ἐδίδετο τοῖς ἑριουργοῖς πρὸς ἐργασίαν).

Ταλάσιος, ὁ, ἡ, ον = ταλάσιος.

Ταλασιουργέω, ὦ, ἡσω (ταλασιουργός). Ἐρία ἐργάζομαι, γνέθω, γνέθω «πορφύραν καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἑρίων ταλασιουργεῖν» Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Ταλασιουργία, ἡ = ταλασία.

Ταλασιουργικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ εἰς ταλασιουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος. Ξενοφ. «τέχνη ταλασιουργική» ἐκ τοῦ

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, ὄν (ταλασία, ἔργον). Ὁ τὰ ἔρια ἐργαζόμενος.

Τάλας, εως, ἡ (ΤΑΛΩ). = τλήτης.

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ΤΑΛΩ, φρήν). Ὁ ἔχων ψυχὴν ἢ καρδίαν ὑπομονητικὴν, ἐγκαρτερικὴν, γενναίαν, ἀφοβὸν, ἀπτόητον.

Ταλάσσω, ἡς, ἡ, ὡμεν ποιητ. ἀντὶ ταλάσω ἢ τλήτω ὑπονακτ. ἄορ. ἀ. τοῦ τλάω.

Ταλαυγής, ὁ, ἡ, ἐς ἄορ. ἀντὶ τηλαυγής.

Ταλαύριος (ΤΑΛΩ, ῥινός). κυρίως Ὁ διὰ βοῦ, ἢ δερματίνος ἀσπίδος ἐν τῇ μάχῃ ἀντιστάσμενος· ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως ἢ Ἀρκα ταλαύριον πολεμιστὴν. Ἰλ. ὅθεν καθόλ. καρτερικός, τολμηρὸς, ἀνδρείος. Ἰλ. Η. «βῶν ἀξάλεην, τὸ μοῖ ἐστὶ (ὅπλον) ταλαύριον (ὥστε) πολεμίζεῖν» πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμίζων. 2) ὁ ἔχων ὄμμα χονδρὸν καὶ ἀντέχον εἰς πᾶσαν προσβολήν = κραταίρενος, ἐπὶ ἵππου. Ἐπιγραμ. Ἀνύτου. (ἢ διρφογγοῦς αὐ προσέκυψε ἕκ τινος προτέρου διγάρματος).

Ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ = ταλασίφρων.

ΤΑΛΑΩ, ἄρχητορ. ἐνεστ. ἐξ οὗ μόνον ἐκ. καὶ ἰων. ἄορ. ἐτάλασα, εὔρηται, καὶ παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ἰλ. ἐτάλασας. ταλάσσης, ἡ, καίται παρὰ τοῖς ὑστέρ. εὔρηται καὶ μέλ. ταλάσσου. Λυκόφρ. ἰδὲ ΤΑΛΩ.

Ταλετόν, τό. Πόλις Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου.

Ταληκοῦτος, αὔτα, οὔτα· ἀντὶ τηλικούτος.

Τάληθές· Ἄττ. ἀντὶ τὸ ἀληθές.

Ταλθύβριος, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρός. Ἰλ.

Ταλθύβρις, ὁ. Υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταλθύβριος.

Τάλεις, ἰδὸς, ἡ. Κόρη, ἡ εἰς γάμου ἡλικίαν φθάσασα. Σοφκλ. Ἀντ. (πιθάν. ἐκ τοῦ θῆλης, θάλλω, τηλεθάω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τηλικός. Δωρ. τάλικος, ἀντὶ τῆλεις).

Τάλλω, ἡ, τάλια, ἀντὶ τὰ ἄλλα.

Τάλως, ὡ, ὁ. Υἱὸς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλῶρ. 2) υἱὸς τοῦ Κρήτου καὶ ἑρωμένος τοῦ Ῥαδάμανθιος. Παυσ. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπύου. Παυσ. 4) ἀνὴρ ἐκ χαλκοῦ ὅλος, ἔχων μίαν καὶ μόνην φλέβαν αἵματος ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡρακλέους.

Τάμα· Ἄττ. ἀντὶ τὰ ἐμά.

Ταμάλιστα· ἐπίθ. ἀντὶ τὰ μάλιστα. = τῇ, μάλιστα

Ταμαρικοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρκαωνικῆς Ἰσπανίας

Τάμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρετανίας. νῦν Tamer-

Ταμάσεος, ἡ. Στέρ. Βυζ. καὶ

Ταμασός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου.

Τάματα, Ἄττ. ὅντι τὰ ἡματα.

Τάμε, ἀντίεταμε. ἰων. ἄορ. β. τοῦ, τέμνω.

Ταμέειν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ταμεῖν (τέμνω).

Ταμεῖς, ον, ὁ, = ταμίης, καὶ

Ταμετόν, ον, τό = Ταμειόν.

Τάμεσα (Tamesa). Δίον Κάστ. Ἰάμεσσα καὶ Ἰαμησά. Πτολ.

Ταμέσθαι, ἀπαρέμφ. ἄορ. μέσ. ἰων. τοῦ, τέμνω.

Ταμεσίχρως, ος, ὁ, ἡ (τάμνω, τέμνω, χρώς).
 Ὁ τὸ δέρμα, ἡ τὴν σάρκα τέμνων. Ἰλ. Δ, «ἐγχείσει ταμεσίχρως» α ὀξείας, τμητικὰς τοῦ χρωτός· ἔγχευ τέμνοντα τὴν σάρκα.

Ταμέω, ἰων. ἀντὶ τεμῶ· μέλ. τοῦ, τέμνω.

Τάμησι ἀντὶ τάμη, ἄορ. β' τοῦ, τέμνω.

Ταμίξ, ἡ ἐπ. καὶ ἰων. ταμίη (τάμνω) ἡ προστάτης τοῦ οἴκου, οἰκονόμος, κελλάρισσα. ὅθεν

Ταμίξ, ου, ὁ· ἐπικ. καὶ ἰων. ταμίης· δοτ. πληθ. ταμιάτιν (τάμνω). κυρίως Ὁ διακόπτων καὶ διανέμων ἑκάστῳ τὸ μερίδιόν του· οἰκονόμος, κελλάρης. «καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔταν, αἰτοιοδοτήρες»· ἐπιστάται καὶ διανομῆς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. 2) διατάκτωρ, διεσπότης, δεσπότης· κύριος. Ἰλ. Δ, καὶ **Τ** «Ζεὺς, ὅππ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται» καὶ Ὀδύσ. Κ, «κεῖνον γὰρ (τὸν Αἰλόν) ταμίην ἀνέμων ἐποίησε Κρονίωνα· φύλακα, = κύριον τῶν ἀνέμων. 3) διοικητής, ἐπίτροπος· «ταμίης τῆς παράλου». Δημ. ταμίης Σπάρτας, Κυράνας. Πίνδ. ἔτι ταμίης Διός, ἀντὶ ἱερέως τοῦ Διός. Πίνδ. Ὀλ. ο Μοῖρῃς ἔχει, «ταμίην, τὸν κατ' ἀγροῦς οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς· οἰκονόμον δὲ Ἑλληνικῶς· ἰδιαίτερος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις· δ' ἐπιστάτης τῶν εἰσοδημάτων καὶ φύλαξ τῶν δημοσίων χρημάτων, ὁ εὐπράκτων τοὺς κοινούς φέροντας καὶ ὁ τῶν κοινῶν προσόδων ἐπιμελητής, ἀποδεκτήρ.

Ταμεία, ἡ (ταμίζω). ἡ διανομή καὶ δαπάνη, ἐπιστάσια καὶ διοικήσις τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰσοδημάτων. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ταμίου ἢ τῆς ταμίως, καθόλου τὰ σημαντικώμενα Ξενοφ. Οἰκονομ.

Ταμείας, ου, ὁ, = ταμίης. ὡς τὸ συνταμίης». Δίων Κασ.

Ταμείδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ταμειῖον.

Ταμείον, τό (ταμίζω). Ὁ τόπος ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ χρεϊώδη ἀποθήκη κελλάριον· θησαυροφυλάκιον· μαγαζίον.

Ταμίευμα, τό (ταμίζω). ἡ φροντίς καὶ ἐπιστάσις τῆς διανομῆς τῶν χρεϊωδῶν· «δαπανᾶται τὰ πλείεστα διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμειυμάτων» Ξενοφ. Οἰκονομ. διὰ τῆς διανομῆς, ἢ διαχειρίσεως τῆς γυναικείας. 2) τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, σιτία.

Ταμίευσις, εως, ἡ (ταμίζω). Τὸ ταμειεύειν, ἡ ἐπιστάσις = ταμεία· καὶ ἐντεῦθεν ἡ διανομή, οἰκονομία, φειδωλία.

Ταμειυτήριον, τό· = ταμειῖον. 2) ἐργαστήριον, πορνοστάσιον. Ἀριστοφ. Θεσμωρ.

Ταμειυτικός, ἡ, ὅν καὶ ἐπιρρ. κῶς (ταμίζω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ταμίαν, ὁ ἔχων κλίσην ἢ ἐπιτηδεύοντα εἰς τὸ ταμειεύειν, οἰκονομικός. 2) ἐν Ρώμῃ ἐλέγτο ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ, Quaestor, ἢ εἰς τὴν Quaestura.

Ταμειύτωρ, ορος, ὁ, = ταμίης.

Ταμειύω, καὶ ταμειύομαι. Ταμίης εἰμί, τὴν ἐπιστάσιαν ἢ τὸ ἀξίωμα τῆς ταμίας ἔχω ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου· ἐπίτροπεύω, ἐπιστατῶ, διοικῶ. Δημοσθέν. 2) συνάγω, θησαυρίζω, καὶ οὕτως λαμβάνω, ἐκβάλλω ἐν καιρῷ ἀνάγκης· «οὐ τὰ τίμια ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμειύομαι»· ἀλλ' ἐκβάλλω ἐκ τῆς ψυχῆς ὅπου τὰ ἐταμειύσα. Ξενοφ. 3) φειδομαι, φυλάττω ἢ ἀναβάλλω τι εἰς ἄλλον χρόνον. Λούκιαν. Προμ. «εἰς τὸ αὔριον ταμειύεσθαι τὸ μένος»· φυλάττειν ἐν

ἑαυτῷ τὸ μένος διὰ τὴν αὔριον. Ξενοφ. καὶ Διόδωρ. Σικελ. «κατὰ τὴν μάχην ταμειυσάμενος· ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν»· φεισάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν, ἐπιφυλάξας μέρος τοῦ στρατοῦ διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἐκ καιροῦ ἀνάγκης· καὶ Διον. Ἀλ. «ταμειύεσθαι ἑαυτῷ φυγὴν» ἔχειν ὡς τελευταίαν σωτηρίαν τὴν φυγὴν· καὶ «ταμειύεσθαι τὴν τύχην, τὸν καιρὸν» ἥτοι ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς τύχης, ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ταμίη, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. θηλ. τοῦ, ταμίας, ἀντὶ ταμίαι. Ὁμ.

Ταμίης, ου, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ταμίας. Ἰλ. καὶ Ἡρόδοτ.

Ταμειούχεω, ὡ, ἡσρ Ἐχω τὸ ταμειῖον, διοικῶ τὸ ταμειῖον· ἐκ τοῦ

Ταμειούχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ ταμειῖον ἔχων, ἐπιστατῶν, ταμίης.

Ταμεισίνης, ου, ὁ, «τυρός». Τυρίον κατεσκευασμένον ἐκ πυτίας· ἐκ τοῦ

Τάμις, ου, ἡ. Δωρ. λέξ. Πυτία, coagulum. Θεόκριτ. «εἴχει πράγοιο νυκλον δερμὶ ὠμοῖσι, νέας ταμίσιον ποσσόδον»· προσφάτου πυτίας πνέων· ἡ διότι ἔγναφον τὰ δέρματα διὰ τῆς πυτίας, ἡ ἀπορία χειρομακτρῶν, ἀπεσπότην τῆς χειρὸς οἱ τυροποιοῦντες ἐν δέρματιν.

Τὰ μέσω, ἀντὶ τὴν μέσῳ, τὰ ἐν μέσῳ.

Τάμνω, ἐπ. καὶ ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τέμνω, παρ' Ὁμήρῳ, Ἡσιόδ. καὶ Ἡροδότ.

Ταμύνα, αἰ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων. Στράβ. ἐνικ. Τάμωνα, ἡ. Στέρ. Βυζάν.

Ταμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρινιτικοῦ κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματικῇ· ὅθεν ὁ Ταμυράκος κόλπος. Στράβ.

Ταμύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Σιδωνος καὶ Βηρυτοῦ· τανῦν Δαμείρ. Στράβ.

Ταμῶς, ὡ, ὁ· κύριον ὄνομα Αἰγυπτίου, Σατράπου τῆς Ἰωνίας.

Τάμων, μετοχικ. ἄορ. β'. ἰων. τοῦ, τέμνω. Ὁμ.

Τάμος, α. Δωρ. ἀντὶ τήμος.

Τάν. Δωρ. ἀντὶ τὴν, ἡν, καὶ ταύτην. Θεόκρ.

Τάν, ἡ τάν, ἀεὶ μετὰ τοῦ ὦ τάν, ἡ ὦ τάν, ἀκλιτ. ἀντὶ ὦ οὗτος, ὦ σύ· ἐκ τοῦ, ἔτης· καὶ κατὰ ἡμισόβιον, ἐκ τοῦ, τῆνος· κατὰ δὲ Βουττμ. ἐκ τοῦ τὸ, τύνη.

Τάν. Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῖς ἄν. Βουττμ. Ἑλλήν. Γραμ. τόμ. 1.

Τάν. Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐν.

Τανάγρος, ἡ. Ἀγγεῖον χαλκοῦν (λεθητάριον) ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα. Ἡσύχ.

Τανάγρος, ἡ· κύριον ὄνομα πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ.

Τάναγρος, ἡ. Θυσιατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Μεθώνης. Διόδ. Σικελ.

Ταναγρίς, ἰδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, Τανάγγρα.

Ταναγκής, εως, ὁ, ἡ, ἐς (ταναός, ἀκή). Ὁ τεταμένην ἀκὴν, μακρὰν καὶ σουβληράν μύτην ἔχων, σουβληρὸς, ὅξυς. Ἰλ. Ψ. 119 «χαλκὸς ταναγκής»· δόρυ, ἔγχος, ξίφος, ἀξίνη, κ. τ. λ. Ἰλ. 2) ἐπιμήκης, μακρὸς, τετνωμένος, (πιθ. ἐκ τοῦ ἥκω). Ἐπ.

Ταναγκήτης, ἐπ. ἀντὶ, ταναγκήτης. Ὀππιαν Κυν.

Ταναγκήτης, ου, ὁ (ἡχέω). Πολύηχος, θαρβύδης.

Ταναμιύκης, εως, ὁ, ἡ, καὶ

Ταναμιύκος, ου, ὁ, ἡ, ὄν (μυκάομαι). Ὁ ἐπὶ μακρὰν, ἡ παρὰ πολὺ μυκώμενος.

Ταναλέγης, ὁ, ἡ, ἐς = τανυλεγής.

Τάναϊς, ἴδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας· ταυῖν, Δών. Ἡρόδ. 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Ταννάδος ποταμοῦ· ὅθεν
 Ταναΐτης, ὁ κάτοικος. Στράβ.
 Ταναΐδεϊρος, ὁ, ἡ, ὄν (δειρή). Ὁ ταναῖν δειρὴν ἔχων, μακροτράχηλος. Ἀριστ. ἐκ τοῦ
 Ταναός, ὁ, ἡ καὶ ταναός, ἡ, ὄν (τανύω, τείνω). Ἐτεταμένος, μακρός. Ἰλ. «αἰγανέης, ταναοῖν» εἰς μήκος τεταμένης, μακρᾶς· ἔστι δὲ ἡ αἰγανέη, εἰς ἀκροῦ, πρὸς αἰγὴν ἄγαν ἐπιτηδεῖν· οὕτω καὶ «ἀσάχνης ταναοί» λεπτοί, τρυφεροί. Ὁμ. καὶ ταναὺν γῆρας. ἀντί, βαθύ. ὅθεν
 Ταναύπου, ὁ, ἡ, (τοῖς), = ταναόπους, μακρόπους, ταχύπους· ὁ συνήθ. τυπὸς ἐστὶ ταναύπου. Σοφκλ.
 Ταναΐδης, ἴος, ὁ, ἡ, ἐς (ὄρη). Ὁ λεπτὸς καὶ κατὰ μήκος ὑψατμένος, λεπτοῦρῆς. Φώτ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Ἡΰχ. ἀντὶ τούτου «ταναΐδης», ἔχει.
 Ταναχάλο, ὁ, ἡ, ὄν (χαλῶ). Ὁ ἔχων μακρὸν σίδηρον, = πολυχάλος. Ἀνθολ. «ταναχάλος λείψης».
 Ταναΐπης, ἴδος, ἡ (ὥψ). Ἡ μακρὰν βλέπουσα.
 Τανόον. Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἔνδον, κατὰ Οὐλρ. γραπτὴν τάνον.
 Τανόρι, τανόρος. Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τῷ ἀνδρὶ, τοῦ ἀνδρός.
 Τανεία, αἱ. παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἴστωρ. Μακρὰι δοκοί. ἱκρία (πιθν. ἐκ τοῦ τείνω). Το παρὰ τοῖς Ὁ. «τανίαι σανίδων» μετέβαλον εἰς «τανεῖαι» καὶ ἡρμήν. διὰ τοῦ, μακρὰι, παχέαι σανίδες.
 Τανηλέγης, ἴος, ὁ, ἡ, ἐς (ταναός, λέγω). Ἰλ. Θ. «θάνατος τανηλέγης». Ὁ μακρὰν ἀρροισίαν παρέχων· ὁ μακρὸν χρόνον ἀφίνων τὸν ἀνθρώπου κείμενον, ἡ ὁ μακρὸν καὶ αἰώνιον ὕπνον φέρων.
 Τανήλοφος, ὁ, ἡ, ὄν (λόφος). Ὁ ἐτεταμένον λόφον ἔχων, ἡ μακροτράχηλος.
 Τανηλγῆς, ὁ, ἡ, ἐς (ἡλύγη). Ὁ μακρὸν σκότος φέρων, «θάνατος» ἐν Ὁδ. ἡμαρτ. ἀντὶ τανηλέγης.
 Τανξός, ὁ = Τάνος. Εὐρ. Ἠλ.
 Τανητος, τό = Τάνητος.
 Τανθαλύξω, = ταυθαλύξω.
 Τανθαρυζέω, ὤξω. Τρέμω, σείομαι, κλονοῦμαι, σαλεύω. Δωρ. ὁ Ἡΰχ. ἔχει ἔτι ἐπανθυρῆσαι καὶ ἐπουένας, ταυθαρυζέω, ὁ, καὶ ταυθαρυστρια, ἡ· τρέμω παρασκευαστικὸς, πρόξενος, καὶ, ταυθαλύξει, τρέμει· ἔτι δὲ κλυθαρίζω, καὶ ταυθαλύξω, σπάνει μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντῶμεναι λέξεις, πῶθεν. συγγεν. τῷ ταυθαρυζέω, καὶ ταυτάλῳ ὅθεν
 Τανθαρυστὸς, αὖ, ὁ. Ὁ κἀμνον νὰ τρέμη, ἴδε ταυθαρυζέω.
 Τανθαρυστρία, ἡ. Ἡ ρόβος ἐμποιοῦσα.
 Τανίκα. Δωρ. ἀντὶ τήνικα.
 Τάνις, ἴος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου· ταυῖν Σιμνάχ. Στράβ. ὅθεν Τανίτης, ὁ κάτοικος· καὶ Τανίτης ἡ Τανικός νομός.
 Τάννητος κόμη, ἡ. Κόμη τῆς ἀνω Ἰταλίας μεταξύ Πάρμης καὶ Ρεγίου· ταυῖν Τανέτο.
 Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.
 Ταναχλεία, ἡ. Τὸ ἐπικρεμῆν, ἡ ἐπάνωθέν τινος ἐπαιώριστις· «ἡ τοῦ λίθου ταναχλεία». Πλάτ. ἐκ τοῦ
 Ταντάλειος, καὶ Ταντάλιος· ἴδε Τάνταλος.
 Τανταλέω. Ἐπαιώριστις, κρατὸς τι κρεμάμενον, καὶ αἰωρούμενον ὡς πλάστιγα β') τρέμω, κλονοῦμαι, σείομαι. 2) μεταβ. = ταλαντεύω.
 Τανταλίδης, αὖ, ὁ. Ὁ υἱός, ἡ ἀπάγονος τοῦ Ταντάλου. 2) Ἰσως ὁ Πέλοψ, ὁ υἱὸς τοῦ Ταντάλου.
 Τανταλίδης, ὡς τὸ ταλαντεύω = ταυταλέω·

ὁ Ἡΰχ. «εὐτανταλίσθη, εἰσεῖσθη καὶ ἐταντάλιζεν, ἔτρεμεν» καὶ ὁ Εὐστάθ. ταυταλίσσεται, σαλεύεσθαι καὶ εἰσεσθαι ἡπαροίμ. «τὰ Ταντάλου χρήματα ταυταλίσσεται» σημαίνει τὸ, ἔχει τὰ πλοῦτη τοῦ Ταντάλου, ζυγιάζει δηλ. ἴσια μὲ τὸν Ταντάλον, ὅπου ἄλλοι ἡμαρτ. ταυταλίζεται γάρανουσι.
 Τανταλίδης, ἴδος, ἡ. Ἡ Νιόβη, θυγ. τοῦ Ταντάλου.
 Τανταλίδης, ἴδος, ἡ. Λιθόσπερμα, φυτὸν τι.
 Τανταλός, αὖ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἡ τοῦ Τρώλου. Εὐριπ. βασιλεύς τῆς Παρίαγονίας ἡ Φρυγίας. Πίνδ. περιβόητος διὰ τὰ μεγάλα πλοῦτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὐνοίαν, ὅστις ἡ ξιόβη καὶ τῆς τραπέζης των· ἀλλὰ τέλος ἐπαρθεῖς καὶ ἀτεβήτας πρὸς αὐτοῦς, ἐτιμωρήθη ῥίφθεις εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου διψῶν ὑπερβολικὰ καὶ εὐρισκόμενος ὅλος εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ γυθῆ, μηδὲ τοὺς ἀφθόνους καρπούς, τοὺς πρὸ τοῦ στόματος τοῦ κρεμαμένους. Ὁδ. ἡ κατ' ἄλλους μέγας τις λίθος κρεμάμενος ἀνω τῆς κεφαλῆς του, ἐπαπειλὼν νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμὴν. Πίνδ. 2) υἱὸς τοῦ Θυέστου. Εὐριπ. 3) υἱὸς τῆς Νιόβης. Ἀπιδρ. ὅθεν Ταντάλειος, α, αὖ, τοῦ Ταντάλου αὖ.
 «Πίλοψ», ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐριπ. Ταντάλειος πλοῦτος· Πλάτ. Ταντάλειος δίκαι. Δουκ. καὶ Ταντάλειος. Ἀνθολογ.
 Τανταλὼν, ὡς τὸ ταλαντώω, = ταυταλέω. 2) σείω, κινῶ, καὶ ταυταλνθεῖς, σεισθεῖς, ῥίφθεις, σπενδονισθεῖς. Σοφ. Ἀντ.
 Ταντός, ἀντὶ τὰ ἐντός. Πλάτ. Τίμ.
 Τανύγληνος, ὁ, ἡ (τανύω, γλῆνη). Μεγαλόμματος.
 Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, ὄν (γλώσσα). Ὁ τεταμένον καὶ μακρὰν γλῶσσαν ἔχων. Ὁδύς. Ε.
 Τανυγλώχευ, ἴος, ὁ, ἡ, τό (γλωχίν). Ὁ ταναὺν γλωχίνα, ὁ ἔστι μακρὸν οὐρύτητα ἔχων. Ἰλ. Θ.
 Τανύδρομος, ὁ, ἡ, ὄν (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον ταυῖν, ἐκτείνων, ὁ ποῦν τρέχων. Αἰσχρ.
 Τανυθεῖρος, ὁ, ἡ (θεῖρα). Μακρομάλλης· «τανυθεῖρα Σιμέια». Πίνδαρ. Ὁλ.
 Τανυήκης, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς = ταναήκης.
 Τανυήλιξ, εὖς, ὁ, ἡ (ἡλιξ). Ὁ μακρὸν ἡλικίαν ἔχων, προβεβηκὸς ἡ πολυχρόνιος. «Μηδὶ, καὶ Σατύρην ταυυήλικας». Δεωνίω. Τραντ. Ἐπεγρ.
 Τανυήχεται, = ταναηχέται.
 Τανυθριξ, τριχὺς, ὁ, ἡ (τριξ). Ὁ μακρὸς τρίχας ἔχων, καλὴ ταυυήριξ. Ἡσιόδ. «Εὖς, ταυυήριξ». Σιμωνίδ. τριχωτὴ, δασυήρις· ὁ Ἡΰχιος ἔριμν. λεπτόθρις, ἄρα = εὐτριχός.
 Τανυκνήμις, ἴδος, ὁ, ἡ (κνήμις). Ὁ μακρὰς κνήμας ἔχων. Νόν.
 Τανυκνήμος, ὁ, ἡ, ὄν = τανυκνήμις.
 Τανυκραιρος, ὁ, ἡ, ὄν (κραιρά). Ὁ μακρὰ κέρατα ἔχων· ταυῖρος ταυυκραιρός. Ἀνάλεκτ.
 Τανυκρήπις, ἴδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ μακρὰς κρηπίδας, ἡ ὑποδήματα ἔχων. Βτυμολ. Μ.
 Τανυμαί, παθητ. τοῦ, τάνυμι, = τανύομαι, τείνομαι. Ἰλ. «τάνυται δέ τε (ἡ βοῆη) πᾶτα διαπρό».
 Τανύμετρος, ὁ, ἡ, ὄν (μέτρον). Ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, μακρόμετρος. Παυλ. Σιλ.
 Τανυμήκης, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (μήκος). Ὁ εἰς μήκος τεταμένος, μακρὸς, ἐπιμήκης· «τανυμηκέες ἰτέαι». Ἐτυμολ.
 Τανύν, ἐπὶρ. ἀντὶ τὰ νῦν· Τώρα, κατὰ τὸ παρόν. Ἡρόδοτ. «ὡς ἐγὼ τυγχάνω ταυῖν τὰδε ἱστοργῶς ἐκείνους»· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· «ἴτια ἴτια τάραν».
 Τανύπεπλος, ὁ, ἡ, ὄν (πέπλος). Ὁ μακρὸν πέπλον ἔχων, μακρόπεπλος.

Τανόπλεκτος, ὁ, ἡ, ον (πλέω). Μακρόπλεκτος.
 Τανύπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά). Ὁ μακρὰς ἡ μεγάλας πλευρὰς ἔχων. Ἀνθολογ.
 Τανυπλόκαμος, ὁ, ἡ, ον (πλόκαμος). Ὁ μακροῦς πλοκάμους ἔχων. Νόν.
 Τανύπους, ὁδος, ὁ, ἡ (πούς). συνήθ. τύπ. τοῦ ταυαύπους, ὅπερ ἴδε. Σοφοκλ. Αἶ.
 Τανύπρεμνος, ὁ, ἡ, ον (πρέμνον). Ὁ μακρὰ πρέμνα ἔχων, ἥτοι στελέχη, καυλοῦς, π. χ. ὕλη. Κολοθ.
 Τανύπρωρος, ὁ, ἡ, ον (πρώρα). Ὁ μακρὰν πρῶραν ἔχων, ἐπὶ πλοίων, καὶ ὁ μακρὰν μύτην ἔχων, καὶ περὶ τὸ πρόσωπον παρατεταμένην· καλύπτρα ταυόπρωρος, ἡ μακρὰ καλύπτρα, ἥτις κατακαλύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπον καθήκει καὶ ἔτι μακρὰν κατατέρει.
 Τανύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ἀντί, ταυσιπτερός. Μακρόπτερος.
 Τανυπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον, = »τανυπτέρυγος μύια». Σιμωνιδ. = τῇ ἐπομ.
 Τανυπτέρυξ, υἱος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Μακροπτέρυξ· ὁ ἐν τῇ πῆχτει τείνων τὰς πτέρυγας, ταχὺς ἐν τῇ πέτεσθαι. Ἰλ. Μ. »τὴν δ' οἶονοισι ταυυπτέρυγας καλέωμεν, καὶ ἄρστη. Ἰλ. Τ.
 Τανύπτορθος, ὁ, ἡ, ον (πτόρθος). Ὁ ἔχων μακροῦς κλώνους, μακρόκλωνος.
 Τανύρριζος, ὁ, ἡ, ον (ρίζα). Ὁ μακρὰς ῥίζας ἔχων. »αἰγεῖρος ταυόρ». Ἡτύχ. Ἀσπ.
 Τανύρριζος, ὁ, ἡ, ον (ρίς). Μακρομύτης.
 Τανυσίπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). = ταυυπτέρυξ.
 Τανυσιπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον (πτέρυξ) = ταυυπτέρυξ.
 Τανύσις, ἡ (τανύω). = τάσις.
 Τανύσκιος, ὁ, ἡ, ον (σκιά). Μακρόσκιος.
 Τανυσκόπελος, ὁ, ἡ, ον (σκόπελος). Ὁ μεγάλους σκοπέλους, βράχους ἔχων.
 Τανύσχω, νεώτερ. τύπος = τανύω. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίω Βιβλ. σελ. 1065.
 Τανύστροφος, ὁ, ἡ, ον (στρέφω). Ὁ μακρὰν δονοῦμενος, στρεφόμενος. Εὐσεβ. προπαρ. »σφενδόνη ταυόστροφος, ἡ μακρὰν ἡ ἰσχυρῶς στρεφόμενη.
 Τανυτός, ὕος, ἡ (τανύω). Τάσις, τάνυσις, τέντωσις. Οἰῶς. Φ.
 Τανύσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ τεταμένα, μακρὰ καὶ λεπτὰ σφυρὰ ἡ πόδας ἔχων. Ἡσιόδ. »Πλεκτρυνή ταυόσφυρος». »Ἀλεξανδαί ταυόσφυροι,« Ἰγμ. Ὁμ. Δημ. εὐσφυροι, καὶ καλίσφυροι.
 Τανύτριχος, ὁ, ἡ, ον (τριξ). = ταυότριξ.
 Τανύρθογος, ὁ, ἡ, ον (ρθόγος). Μεγαλόρθος, μεγαλόφωνος.
 Τανύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοῖος). Ὁ ἔχων μακρόν καὶ ἑκτεταμένον φλοῖον, »τανυφλοῖον τε κράνειαν,« Ἰλ. μακρὸν φλοῖον ἔχοντα καὶ Θεόκριτ. »ἐρινεὶς ταυόφλοιος» ευμήκης, εὐμεγέθους, ἀμυκίος.
 Τανύφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τεταμένα, μακρὰ φύλλα ἔχων, μακρόφυλλος. Οἰῶς. Ν. »-τανυφύλλος ἐλαίη». »ὅρος ταυόφυλλον» εἰνόςφυλλον, δασύφυλλον. Θεόκ.
 Τανύχειλῆς, ὁ, ἡ, ἔς (χειλός). Ὁ μακρὰ χεῖλη ἔχων, μακροχειλῆς.
 Τανύω, ὕσω, παθ. τετάνυσμαι, ἀόρ. ἐτανύσθην, = τείνω, τεντώνω, »Ζεὺς ταυόει Ἰριον ἐξ οὐρανοῦ» καὶ »ὑπὸ δ' ἔρμακα μα-

κρὰ τάνυταν» κατὰ μήκος διέπηκαν. Ὁμ. καὶ μέσ. »τόξον ταυόσθαια. Ἰλ. Δ, καὶ »κάνονα ταυόσση,« Ἰλ. Ψ, ἥτοι τὴν κερκίδα πρὸς τὸ ὑψαίνειν ἡμᾶσι ταυόεινα μὲ λωρία τείνων, τεντόνειν. Ἰλ. Ψ, ὅθεν καὶ »ἄρμα ταυόω.» ἀντὶ εὐθύνω τὴν ἄμαξιν. Πίνδ. ἔτι δὲ ἐπὶ μήκος ἐκτείνω »ἀνθρακὴν στορέσας, ὁβελούς ἐρυπερθε τάνυσε». Ἰλ. Ι, ἔθηκε κατὰ μήκος ἐπάνω τῶν ἀνθράκων τοὺς ὁβελούς, τὸ δὲ »πρηνέαι (Ἑκτορά) τάνυσε ἐν κονίῃς». Ἰλ. Ψ, ὁλοῦ ἐξαπλώσας ἐπὶ τῆς κόνεως, ῥίψας κατὰ γῆς νεκρόν. — 2) παθητ. »γυναῖμοι τάνυσθεν,« ἀντὶ ἐτανύσθησαν. Ὀδ. Η, »ἐτανύσθη πάντη». Ἡσιόδ. Ἑορ. ἥτοι ἐξαπλώθη καὶ κατέλαβεν ὅλον τὸν περί τόπον καὶ »κείται ταυόσθεις» Ἰλ. Ν, ἔκειτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, νεκρός.
 Ταξιείδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τάξις. Μικρὰ τάξις, μικρὸν σῶμα στρατιωτικόν, Bataillon, Escadron, Γαλ. 2) παρὰ Βυζαντινοῖς, ἐστρατεία, καθόλου δὲ, ὁδοπορία, διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ὅθεν καὶ, ταξιεύω, καὶ, ταξειδιώτης. Γράφεται καὶ, ταξιῖδιον, ταξιεύω, καὶ, ταξιῖωτης.
 Ταξεώτης, ου, ὁ (τάξις). Ἱππρέτης ἄρχοντος, κριτοῦ, ἡ μεγιστάνου τινὸς, νεωτρ. λέξ. παρὰ Βυζαντινοῖς, Γαλ. Huissier. ὅθεν
 Ταξεωτικός, ἡ, ον. Ὁ εἰς τάξεωτήν ἀνήκων.
 Ταξίανα, ἡ. Νῆσος ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ.
 Ταξιάρχῳ, ὦ. Ταξιάρχης εἰμί. Ξενοφ.
 Ταξιάρχης, ου, ὁ. = ταξιάρχος. Ἡρόδ.
 Ταξιάρχῆς, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ταξιάρχου.
 Ταξιάρχος, ὁ (τάξις ἄρχω). Ὁ τῆς τάξεως ἡ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος ἄρχων. Capitaine, Γαλ. Hauptmann, Γερμ. »διέπων ταξιαρχία» = ὀνομακλήτωρ. Maître des Cérémonies ἐν Ἀθῆναις ὁ ἀρχηγὸς τοῦ περικοῦ, τὸν ὅποιον ἐκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς παρείχε διὰ τὸν πόλεμον.
 Τάξιλα, τά. Πόλις Ἰνδική. Στράβ. ταυὺν Ἀττικῇ. Ἀρρίαν.
 Ταξιλής, ου, ὁ κύριον ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας. Ἀρρίαν.
 Ταξιλόχος, ὁ, ἡ, ον (τάσσω, λόχος). Ὁ τὸν στρατὸν, ἡ τοὺς λόχους διατάττων καὶ ὀδηγῶν, ἡγεμὼν. »ταξιλόχος λαῶνα. Ἀριστοτέλ.
 Ταξιῶ, ὦ (τάξις) = τάσσω. Πίνδαρ. Ὁλ. »σφετέρως ταξιούσθα. Δαρματιμβρότου αἰχμᾶς».
 Τάξις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (τάσσω, τάττω). Τὸ τάσσειν, ἡ καλὴ ἁρμονία. Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. α. »Νοῦν οὖν τις εἰπὼν εἶναι καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης» ἔξαιρ. ἡ κατὰ σειρὰν διάταξις τῶν στρατιωτῶν. παρὰ τάξις εἰς μάχην. »πρώτη τάξις. Αὐσ. ἐσχάτη τάξις ἔτι ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς πληρωμῆς χρόνους τινὸς, προβεβῆναι. »ἡ τοῦ φόρου τάξις» ὁ προσδιωρισμὸς τῶν φόρων. »τάξις ταῖς δίκαις ἐπιτιθεῖναι. Δουκ. προσδιωρίζειν τὰ ἐξοδα τῆς κρίσεως. — 2) Πᾶν τὸ διατετακμένον, διευθετημένον. »ἐν τάξει χωρεῖν». Θουκ. προχωρεῖν ἐν τῇ ἐαυτοῦ θέσει ὄντα ἑκαστον. ὡσαύτως λείπειν τὴν τάξιν, ἀντὶ λειποτακτεῖν. τὸ δὲ, τελευτᾶν ἐν τάξει, σημαίνει ἀγωνιζόμενον ἢ μαχόμενον πίπτειν, ὅπου τυγχάνει ἰσάμενος, φυλάττων ἀεὶ τὴν ἐαυτοῦ θέσιν· οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζον τάξιν

τὸ τάγμα τὸ ὑπὸ 128. ἀνθρώπων συνιστάμενον, τὸ ὅποτον ἐδίδετο ὑπ' ἐκάστης φυλῆς καὶ κατέγραφε μὲν ὁ ταξίαρχος· ἐνδερόνα δὲ ὁ στρατηγός· ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. αὕτη ἡ τάξις λέγεται καὶ φυλή. β) ἐπάγγελμα, ἀξίωμα, ἡ χρεὸς καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ ἀξιώματος· καὶ ἐν γένει, αὕτη ἡ ἀναφορά ἐκάστου ἀνθρώπου ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. » εἰς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξει τῆς πολιτείας « Δημοσθ. ἦτοι λαμβάνειν θέτιν τινα ἢ ἐπάγγελμα πολιτικόν· ὡσαύτ. νοικίτου τάξιν οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων « ὁ αὐτ. γ) «τάξιν ἔχειν,» «τάξιν λαμβάνειν.» κατέχω ἢ λαμβάνω θέτιν τινα· «ἐν τάξει τινός,» τὴν ποιότητα, ιδιότητα ἔχειν τινός, λογιζομαι ὡς τοιοῦτος, «ἐν ἐχθροῦ τάξει,» ἀντὶ ὧς ἐχθρὸς εἰμὶ ἢ φαίνομαι, Δημ. «θεραπεύνης τάξιν ἐπέχειν» Ἀθήν. ἐπέχω τόπον δούλης· «ἢ τῶν ἐλευθέρων» τάξις ἢ κατάστασις, ἢ ἡ κλῆσις τῶν ἐλευθέρων «ἢ τῆς εὐνοίας τάξις,» ἀντὶ τὸ χρεὸς, τὸ καθήκον τῆς φιλίας· «ἢ τοῦ συμβούλου τάξις,» τὸ χρεὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβούλου. «νόμος τάξιν ἔχειν,» δύναμιν, ἰσχύον ὡς ὁ νόμος· «διὰ τάξεως». Πλάτ. εὐκόσμως, κοσμίως, εὐπρεπῶς.

Ταξιφυλλός, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων ἐν τάξει τὰ ἑαυτοῦ φύλλα.

Ταξιότης, ου, ὁ. ὅθεν καὶ

Ταξιότης, ἡ, ὅν. = ταξεύτης, καὶ ταξευτικός.

Τάξις, ου, ὁ. Εἶδος δένδρου ὀρεινοῦ, ὅπερ ἄλλως. σμίλαξ, καὶ, σμίλος, λέγεται ἀπ' οὗ κατεσκευάζον τὰ τάξαι, Λατ. taxus.

Τάχοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Εὐξείνου Πόντου· τανὺν Ταχοκάροι. Ξενοφ. Ἀνάβασις.

Ταπεινήχος, ὁ, ἡ, ον (ἥχος). Ὁ ταπεινὸν ἤχον ἔχων. Ἀθήν. ἔνθα πρότερον «ὄντα πένητα», ἔκκετο. λίαν ἄμρ.

Ταπεινολογία, ἡ (ταπεινός, λόγος). Λόγος ταπεινός, ταπεινὴ ἢ μικροπρεπὴς ὁμιλία. Πολυδ.

Ταπεινορῶρη μούσων, ἡ (ῥῆμα) = ταπεινολογία. Χρυσόστ.

Ταπεινός, ἡ, ὅν. καὶ ἐπὶ β. ταπεινός. Χθα. μαλός, χαμηλός, ἐπὶ τόπου χαμηλά. «κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται» Πίνδ. Νομ. καὶ, μικρός, κοντός. Ξενοφ. ἱππαρχ. «ὀπλὰ ὑψηλαὶ ἢ ταπεινά» χαμηλαὶ καὶ ἐπὶ φράσεως «λέξις ταπεινή». Ἀριστοτέλ. παιητ. ἀδύνατος, εὐκαταφρόνητος, dietio exilis Λατ. καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑψηλόφρων, μὴ ὑπερήφανος, μέτριος, μικρόψυχος, μαλακός, δειλός, χαμερπής, καὶ ἐνδεής, πένης, δυστυχής. » Ταπεινὰ πράττειν « εἰς κακὴν κατάστασιν εἶναι· ἐκ τοῦ τάπης, δοτιμ. τάπει, = ὀάπος· ὅθεν τὸ, δάπεδον. τὸ δάπος τοῦτο σφάζεται ἐτι ἐν τῷ, ποδαπός, καὶ, ἀλλοδαπός, ἔδαρος, καὶ ἐν ἄλλοις· ὅτι δὲ τὸ δ, μετετράπη εἰς τ, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοῦ, δάπης, ὅπερ ταυτὸν, τῷ, τάπης· ὅθεν

Ταπεινότης, ητος, ἡ. οὐσιαστ. τῷ, ταπεινός. μεταφορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατήρεκα, ἀθυμία. Ξενοφ. Ἑλλην. «πολλὴν ἔρασαν οὐσιπὴν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι· εἶναι» ὡς τὸ τῆς συνθησίας. «ἐκρέμασαν ὅλοι τὰς κεφαλὰς κάτω ὑπὸ ἀθυμίας».

Ταπεινοφρονέω, ὡ. Ταπεινὰ φρονῶ. Ἀρβρίαν. Ἐπικτ.

Ταπεινοφροσύνη, ἡ. Τὸ ταπεινοφρονεῖν.

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ταπεινὰ φρονῶν. 2) δειλός, μικρόψυχος.

Ταπεινώω, ὡ (ταπεινός). Ταπεινῶω. καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ, ταπεινός.

Ταπεινώμα, ατος, τό. Χαμηλῶμα. » Τῶμακα καὶ ταπεινώματα· ἐπὶ ἀστέρων, ὑψηλότερα καὶ χαμηλότερα στάσις αὐτῶν. Κλεομήδης καὶ Πλούταρχ. 2) ταπεινὴ, οὐτιδανὴ ἔκφρασις.

Ταπεινώσεις, εως, ἡ (ταπεινώ). Τὸ ταπεινῶν εἶναι.

Ταπεινωτικός, ἡ, ὅν (ταπεινώ). Ὁ ταπεινῶν ποιῶν, ὁ μικροψυχίαν καὶ ἀθυμίαν ἐμπνέων.

Γάπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰρκανίας.

Γάπης, ητος. ὁ. Εἶδος μαλλίνου ὑφάσματος πρὸς ὑπόστρωσιν ἐπιτήθειον. ἐξ οὗ τὸ Λατ. tapes, Γαλ. tapis, Γερμ. Teppich. τὸ παρ' ἡμῶν κυλίριον καὶ πεύκιον. Ὁμ. χρῆται ἀεὶ τῇ λέξει ὡς ἐπὶ κάλυμμα ἢ ἐπίθεμα καθισμάτων, κλίνης, «εἰσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησι τε πορφυροῖσιν» Ἰλ. I, εἰς κλισμούς, καθέδρας ἐτροχμένας μὲ πορφυροὺς τάπητας συνήθως τάπητες οἱ ἐτερόμαλλοι· οἱ δὲ ἑμπίμαλλοι, ἑμφριτάπητες, ὡς καὶ ψιλοτάπηδες, οἱ ἄμαλλοι (πίθαν. συγγεν. τὸ δάπεδον.)

Ταπήτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, τάπης.

Τάπιδ, Ἀττ. ἀντὶ τὰ ἐπί.

Τάπιδ, ἴδος, ἡ. νεώτερ. τύπ. τοῦ τάπης· καὶ ἀντ' αὐτοῦ πολλάκις. ἦν ἐν χρῆσει ὁ τύπ. δάπιδ· ὁ συνήθ. τוניσμ. τάπιδ ἐστὶν ἡμαρτ. οἷοις ἡ αἰτ. σχηματίζτ. ταπίδα ἀλλ' οὐχὶ τάπιν. Ξεν. Ἀνάβ.

Τάπιδ, Ἀττ. ἀντὶ τὰ ἀπὸ.

Τάπουρος, οἱ, = Τάπουροι.

Ταπροβάνη, ἡ. Νῆτος μεγάλῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκροτήριον Κῶρον ἐκαλεῖτο πρότερον Σιμινδόν, ἔπειτα Σαλική, οἱ δὲ κάτοικοι Σάλικοι· νῦν δὲ, Κεϋλάν ἢ Σεϋλάν. Στράβ.

Ταπούριοι, οἱ. = Τάπουροι.

Τάπουρι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδείας. 2) λαὸς τῆς Ἰρκανίας.

Ταπρωτά, ἐπὶ β. ἀντὶ τὰ πρῶτα. Ἰλ. A, 6.

Τάρ, οἱ παλαιοὶ ἐξέλεγον τοῦτο ὡς ἐγκλητικὸν σύνδεσμον, ἐν τῷ ἔταρ καὶ οὐταρ. Ἰλ. A, ἔνθα νῦν «Εἰτ' ἄρ' α. καὶ, » Οὐτ' ἄρ' γέγραπται.

Τάρ, Ἀττ. ἀντὶ τοι ἄρα. Βουττμ. ἄλλοι γράφουσι τάρ, ὡς ὁ Dind.

Τάραγμα, τό (ταράσσω). Ταραχή, ἀνησυχία, σύγχυσις. Εὐριπ. Ἰρακλ.

Τάραγμός, ὁ (ταράσσω). = τάραξις. Εὐριπ.

Ταρακτής, οὔ, ὁ (ταράσσω). Ὁ ταράσσω, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶν, »ταρακτ. τῆς γαστρος» ῥύσιν τῆς κοιλίας, διάβροον προξενῶν, κινητικός.

Ταρακτός, ἡ, ὅν. Ὁ τεταραχμένος, ὅν ἐτάραις, καὶ ὅν δύνανται τις ταραῖαι.

Τάρακτρον, τό (ταράσσω). Ὁργανόν τι εἰς τὸ ταράσσειν καὶ ἀνακατάνειν ἐπιτήθειον, σκάλευθρον ἢ χουλιέρα. Ἀριστοφ. Εἰρ.

Τάρακτωρ, ορος, ὁ. ποιητ. = ταράκτης. Δισχλ.

Ταρακὼν, ὄνος, ἡ. = Ταρράκων.

Τάρανδος, ὁ. Τετράπουλον κροτοφόρον ζῶον διακινούμενον ἐν τῇ Ἀρκτῷ Εὐρώπῃ, ἔξαιρ. ἐν τῇ Λαπωνίᾳ. la renne Γαλ.

Ταρανταῖος, ὁ ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στέφ. Β.

Ταραντίζω (Τάρας). Μιμουμαι τοὺς Ταραντίνους· ἔξαιρ. ἱππεύω κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ταραντίνων.

Ταραντιναρχία, ἡ (ἄρχω). Σύστημα ἡ λόχος ἱππικῶν στρατιωτῶν, ἐκ 256. ἀνδρῶν συνιστάμενος. Ἀρρίαν. Τακτ.

Ταραντινίδιον, τό, καί, Ταραντίνιον, προσυπα. ἱμάτιον. ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν καὶ διαφανές, κροστούς ἔχων ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Λουκιαν. ὡς τὸ νῦν Μουτλίνιον ἢ Μουτελίνιον, Τουλπάνιον λεγόμενον. Mousseline, Γαλ. ὑφανμένον πῆλιν. διὰ τῶν ἰνῶν τῆς πύνης.

Ταραντινίζω, = ταραντίζω, ἀμφ. ἐκ τοῦ Ταραντίνος, ἴνη, ἰνον (Τάρας). Ὁ κάτοικος τοῦ Τάραντος.

Ταραξίς, ου, ὁ (τάραξις) = ταρακτής. Ταραχῶδης.

Ταραξικάρδιος, ὁ, ἡ (τάραξις, καρδία). Ὁ τὴν καρδίαν ταραττων. Ἀριστοφάν.

Ταραξίπολις, εως, καὶ ἰδος, ὁ, ἡ, (πόλις). Ὁ ταραττων, εἰς ἀνησυχίαν φέρων τὴν πόλιν.

Ταραξίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ τὸν ἵππον ταραττων. 2) τόπος ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρομίᾳ, Πανσ.

Ταραξιππόστρατος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος, στρατός). Ὁ ταραχὴν προξενῶν εἰς τὸν ἱππικὸν στρατόν. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. καλεῖ τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα ταραξιππόστρατον.

Τάραξις, εως, ἡ (ταράσσω), = ταραγμός· παρ' Ἰντροῦς λέγεται «τάραξις ὀρθαλμοῦ» ὅταν ἐκ θλίψεως ἢ τριψέως, ἢ καπνοῦ καί τινος λυπούμενος τοιοῦτον ἄλλου, ὁ ὀρθαλμὸς ἀνατεθολοιμένος φαίνεται.

Ταραξίων, ὠνος. Ψευδὲς κύριον ὄνομα ἡγεμόνος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν ὀνείρων. Λουκ.

Τάρας, αντος, ὁ κατ' ἡ. κύρ. ὄνομ. πόλεως Ἑλληνικῆ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Τάρασχοι, ὠνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Σαλίων ἐν τῇ Γαλίᾳ τανὺν Tarascon. Στράβ.

Τάρασσω, Ἀττ. ταραττω, ἔω. Ταράζω, συγχίζω· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων καὶ τρικυμίας καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, «σύναιγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον» Ὀδ. Ε. καί, «ἵππους ἐτάραξε». Ἰ. ὁ, ἐξέππασεν ἐξηγρίωσε, τοὺς ἵππους. καθόλ. δὲ, Σολῶν τὸ ὕδωρ, ἀνακατόνω. 2) διεγείρω εἰς ἐπανάστασιν. Ξεν. «στάσεις καὶ πολέμους ταρασσείν» «ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τοὺς... ἐταράχθη». Δημ. καὶ ἐντέλλεν τὸ παρὰ Λαϊῶν, turpatores pelli, διεγερταὶ πολέμου· «ὅπως τινὲς ταρασσά» ἀρχίζω κριτολογίαν μέ τινα κ. τ. λ. π. ὡταύτ. εἰς ταραχὴν καὶ ἀταξίαν, βάλλιν, συγχίω, ἀναστέλλω «τοὺς ταρατοὺς τῶν κωπέων». Πρόδτ. παρὰ βλ. τυρβάζω καὶ κυκῶ. παρ' Ἰατρ. ταραττειν τὴν κοιλίαν, προξενεῖν διάρροϊαν. 3) Ἐπικ. παρὰκ. τέτρηχα, κατ' ἀμεταβ. σημασ. τεταραγμένος εἰμί, δὲν ἡξέυρω τί κάμνω· «τετρήχει δ' ἀγορή» ἡ συνέλευσις κατεταράχθη, ἀνήσυχος ἐγένετο. Ἰλ. Η. καὶ «τετρηχία θάλασσα». Δίων Ταρ. ὅθεν τρηχὺς, Ἀττ. τραχὺς, τραχύνω, κ. τ. τ. (συγγεν. τῷ τάρος, τάρβω, πῆλιν. ἔτι καὶ τῷ ἀράσσω, ῥάσσω, ῥήσσω ἴδε ῥήγνυμι.) ὅθεν

Ταραχή, ἡ. Ἀνησυχία, «πρηνὴν ταραχή». Πίνδ. Ὁλ. καὶ φόβος, τρόμος, ἀγωνία ψυχῆς, θόρυβος,

ἐπανάστασις, σύγχυσις πολιτικῶν πραγμάτων. = «ταραχὴ κοιλίας» κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροϊα. Ἰατρ.

Τάραχη, ἡ. = ταραχή, κατὰ συγκοπήν. ὅθεν «ἀταρχος», ἀντὶ τοῦ, ἀτάχατος. Ἡσυχ.

Τάραχος, ὁ, = ταραχή, ἀνησυχία, θόρυβος, ἀταξία, φόβος, τρόμος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ.

Ταραχῶδης, εως, ὁ, ἡ, ες· καὶ ἐπιρ. - οιδῶς (εἰδῶς). Ὁ ταραχὴν προξενῶν, ταραχοποιός, ἡ μετὰ ταραχῆς συνοδευόμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. «ἱππικὸν στρατεύμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδῆς ἐστὶ» καὶ ἐν Οἴκον. «στρατιὰ ἀτακτος οὕσα ταραχῶδῆστατον». Ξενοφ. κυνηγ. «ἵγνη ταραχῶδῆ» τὰ ἐμποιοῦντα τριῶν καὶ «τὸ ζεῖν ταραχῶδες». Πρόδτ. «κοιλία ταραχῶδης» ἡ διάρροϊαν ἔχουσα, ἡ πάτχυστα κοιλία.

Ταραχάλεος, εας, εον (τάρβος). Φοβερός, τρομακτικός. 2) τρομασμένος, ἐμφοβός. Ὑμν. Ὀμ. Ἑρμ.

Τάραλοι, οί. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας. Στράβ.

Ταρθέω, ὦ, ἴτω (τάρβος). Φοβεῖμαι, τρομάζω· «ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησεν τε». Ἰλ. ἔσθότε μετὰ τοῦ, θυμῷ, «οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖν», «οὐδὲ ροβεῖται Ἰλ. παρὰ δὲ τοῖς Τραχ.» «ταρβεῖ ρόβη», εὐλαβοῦμαι, συστέλλομαι· «τῷ μὲν ταρβήσαντα, καὶ αἰδομένω βασιλεῖ στήτην». Ἰλ. Α. 2) τιμῶ, λατρεύω.

Τάρβη, ἡ = τάρβος. Σουῖδ.

Ταρθέω, εως, ὁ, ἡ = ταρβαλέω, ἀντὶ τοῦ, περονητμένος· λίαν ἀμφ.

Τάρβος, εως, τό. Φόβος, τρόμος, δειλία, ταρὰχὴ τῆς ψυχῆς. Ἰλ. Ω. «μηδέ τι σὶ θάνατος μελέτω φορεῖ, μηδέ τι τάρβος». 2) εὐλάβεια, αἰδώς, σέβας· Valk Φοιν. (συγγ. τῇ ταραττω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. torpor, = τάρβος.)

Ταρβόσυνος, ὤνη, υον (τάρβος). Λεϊσχὺλ. Θηθ. «φρόδος ταρβόσυνος» δεινός, καταπληκτικός.

Ταρθύω, = ταρβέω παρ' Ἡλυῶν, ὅς τις ἐτι καὶ ταρμύομαι ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅθεν καὶ τὸ, ἀτάρμυτος, ἀντὶ τοῦ, ἀτάρβυτος.

Ταργαίνω, = ταράσσω. Ἡσυχ.

Ταργάνη, ἡ. Πλεκτὸν δέμα, δεσμός, σχοινίον. = ταργάνη.

Ταργάνον, τό. Ὄξος, ὀξύνδιον, ἡ ὁ δευτερίας οἶνος τὸ «λάγγυρον», λεγόμενον· πῆλιν. ἐκ τοῦ ταραττω, ὡπναι τεταραγμένος· ὅθεν

Ταργάνω, ὦ. Μυγνῶν, ἀνακατόνω· «οἶνος τεταραγμένος». Πλάτ. Κωμικ. τεθολωμένος, χαλασμένος.

Ταργάνω (ταργάνη). Δένω, συνδέω.

Ταργίτας, ὁ, κύρ. ὄνομ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ μῆς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους· ὅθεν κατὰγονται οἱ Σκυθαί. Πρόδτ.

Ταργήλιος, ου, ὁ. ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος. ἴδε Θαργήλια.

Ταργύριον, ἀντὶ τοῦ ἀργύριον.

Ταρίφη, ἡ. = ταράνη. Ἡσυχ.

Ταριχάνης, οί. Μυθώδεις κάτοικοι μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ὀλεανῷ. Λουκ.

Ταριχεῖα, ἡ. Ἰων. ταριχή (ταριχεύω). Τὸ ταριχεύειν, ἀλατίζειν ἢ ἐμβασμάσκειν. Ἀριστοτ. 2) = ταριχεύω. 3) κύρ. ὄνομ. πολλῶν χωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Πρόδτ.

Ταριχεῖον, τό. Ἰων. ταριχίον (ταριχεύω). Ὁ τόπος ἐνθα ταριχεύονται, ἢ φυλάττονται τὰ ταριχευμένα σώματα.

Ταριχέμπορος, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἔμπορος). Ὁ τῶν ταριχευτῶν ἔμπορος· παστῶν, ἰχθύων ἢ καὶ κρεάτων. Διογ. Λαέρτ. εἰς Βίων. ἀ. «ἐμὸς ὁ πα-

- τῆρ μὲν ἦν ἀπελευθερὸς, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσό-
μενος (διεδόλῃον δὲ τὸν ταριχέμπορον) γένος
Βορυσθενίτης».
- Ταριχεύσεις, εἰς, ἡ (ταριχεύω). = ταρι-
χεῖα. Ἡρόδ.
- Ταριχευτή, οὗ, ὁ (ταριχεύω). Ὅστις ταρι-
χεύει. Ἡρόδ.
- Ταριχευτὸς, ἡ, ὅν. Ταριχευόμενος, ἀλατισμέ-
νος. 2) ἐμβλασκαυόμενος.
- Ταριχεύω, εὖσω (τάριχος). Ἐμβλασκαίνω νε-
κρὸν διὰ βλατάμου, ἢ ἀρωμάτου. 2) πικρὸν
ἰχθύος, κρέατος, διὰ δὲ ἁλατος, καπιού. 3)
κάμνυ αὐθιὰτα, λάχανα, κράμμυα, ὀπόσας.
4) σκληρύνω, ξηραίνω ξύλα, ὅταν ἐμβά-
λῃ αὐτὰ εἰς θαλάσσιον ὕδωρ, γίνονται σκλη-
ρότερα, διαρκέστερα. 5) Θεόφραστ. «ταριχεύου-
σι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν τῷ βάθει πάντα θύοντες
τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ
μεκρὸν ἀναιτέρω» ἢ συνήθεια ταύτην τῶν τῶν
ξύλων ταριχεύειν ἐκφράζει διὰ τοῦ, ἐογγάζω, ἢ
ἀργάζω, οὗ τὸ ὀρθὸν «κατεργάζομαι». 6) μετα-
φορ. ἰσχυαίνω, ἀδυνατίζω, καταξηραίνω διὰ
φροντίδων, λύπης, γήρατος καὶ πείνης. Δισχύλ.
(ἐκ τοῦ ταράσσειν, ταραγῆ, ταρχῆ, τάρχη, τάρχος,
τάριχος ταριχεύω).
- Ταριχηγὼς, ὁ, ἡ, ὅν (τάριχος, ἀγῶ). Ὁ τετα-
ριχευόμενος ἰχθύς ἢ κρέατα φέρων ἀπὸ ξένους τό-
πους, καὶ πολλὸν αὐτοῦς, = ταριχέμπορος. Ἀθήν.
- Ταριχηγία, ης, ἡ ἀντὶ ταριχεῖα.
- Ταριχηγίον, οὗ, τό. ἀντὶ ταριχεῖον.
- Ταριχηρὸς, ὁ, ὅν. = ταριχεύτος. 2) ὁ εἰς
ταριχεύον ἀνήκων, ἢ γινέσκων ταριχ. ἐπιτάθειον εἰς
τὸ ταριχεύειν ἐν αὐτῷ τοῦ ἰχθύος, τὰ κρέατα, κ.τ.λ.
- Ταριχέον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, τάριχος. Ἀρι-
στοτ. Βατρ.
- Ταριχόπλεως, ὁ, ἡ, ὡν (πλέω). Πλήρης τα-
ρίχων. Ἀθήν. «ταριχοπλέως Βίστροπος».
- Ταριχοπωλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ὅπου πωλοῦν-
ται τὰ ταριχεύατα. Θεόφρ. χαρὰκτ. ἐκ τοῦ
- Ταριχωπὸς, ὁ, ἡ, ὡν. Ταριχευτοῦς ἰχθύος πωλῶ.
2) ἀνασχολοῦμαι εἰς τὴν ταριχεύειν τῶν νεκρῶν
Λουκ. Νικητορ. ἐκ τοῦ
- Ταριχοπώλης, οὗ, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ ταριχευτὰ
πολλῶν, βακίλης.
- Ταριχος, ὁ, ἡ, ὡν. = ταριχεύτος.
- Ταριχος, ὁ. Το διὰ τῆς ταριχεῖας φυλαττόμενος
πολὺν χρόνον ἀσπὴν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου
(μούμια) κρέας, ὀφθαλμοῦ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον χοι-
ρομήριον, πατρωμαῖον, πατὰ ὀφθαλμοῦ καὶ λοιπά·
ἔστι δὲ καὶ τὸ οὐδεὶς τὸ τάριχος, εἰς, οὗς πολλὰ
ἐν χρήσει· ὅθεν τὸ κοινῶς αὐγατάριχος.
- Ταρκυνία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν
Ἰταλίᾳ. 2) ὄνομα γενεᾶς τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.
- Ταρκύνιος, ὁ. κύρ. ὄνομα δύο βασιλέων Ῥωμαίων.
- Ταρμύξομακ = ταρμύξω, ταρμῶ. Ἡσυχ. ὅθεν
ἀταρμυκτος.
- Τάρνεα ἀντὶ τὰ θρονεα.
- Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ
τοῦ ὄρους Τάμμου, ὑπερὸν Σάοδος κληθεῖσα. Ὁμ.
- Ταράδορον, τό. Πόλις Γερμανίας τανῶν Deren-
dorf. Πτολ.
- Ταρπάνη. Μέγας καὶ πλεκτὸς κόρινθος, κορινθία·
ὁ Ἀρβύκ. ἀντὶ τούτου, «ταρποναιὰ» ἔχει (συγγεν.
τῇ ταργάνῃ καὶ σαργάνῃ).
- Ταρπεῖος, εἰς, εἶον. Τῆς Ταρπηίας, τὸ Ταρ-
πεῖον, ὅρος ἐν Ῥώμῃ. Ἀνθολ.
- Ταρπηία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαβίου Ταρπεῖου,
ἑξ ἧς ὀνομάσθη καὶ τὸ ὄρος Ταρπεῖον. Ἀνθ.
- Τάρπη, ἡ. = ταρπός.
- Ταρπηναί, ἐπ. ἀντὶ ταρπήναι, ἀπαρέμφ. ἀορ.
β. πῶλ. τοῦ, τέρποι. Ὁμ.
- Τάρπητες, οἱ. Λαὸς Σινθικός· κατοικῶν ἐπὶ
τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Στράβ.
- Ταρπονῆ, ἡ. = ταρπάνη Κόρινθος ἐκ βύρλων ἢ
καλῶμεν πλεκτός.
- Ταρπὸς, ὁ. Πλεκτὸν τι, ἢ μέγας καὶ πλεκτὸς
κάλαθος, κοφίνα (ἑξ οὗ ταρπάνη, ταργάνη, σαρ-
γάνη, ταρίφη, συγγεν. τῇ ταρβός, ταρπός).
- Ταρράκίνα, ἡ. Πόλις τῶν Οὐδύσκων ἐν Ἰταλίᾳ·
ὅθεν Ταρράκινιτὸς ὁ κάτοικος.
- Ταρράκων, ὡνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰσπανίας τανῶν
Tarragona. Πολύδ. Στέρ. Βυζ. παρὰ δὲ Στράβωνι
Ταρακῶν, ὡνος.
- Ταρρίον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ταρρός.
- Ταρρόθος, ὁ, ἡ. = ἐπιτάρροθος. Λυκάορ.
- Ταρρός, ὁ. = ταρτός· ὅπερ ἴδε.
- Ταρρόω, καὶ ταρτόω. Πλέγμα τι κατασκευάζω,
ταρρὸν πλέκω, ἐπὶ τοῦ ταρρῶς στεγνύνω, ἢ ξη-
ραίνω, ὃ ἔστιν, ἐραπλῶν τι ἐπὶ τοῦ ταρρῶς ἔνα
ξηραίνω· πῶλ. πλέκωμαι ὡς ταρρός, ἢ περιπλέκο-
μαι· ἑξαιρ. ἐπὶ τῶν περιπλεκόμενων ἐπὶ τῶν ριζῶν
δενδρῶν τινός· «ταρρῶνται αἱ ρίζαι». Θεόφραστ.
καὶ Ἰπποκράτ. Φυτ. Ἱστ. καὶ περὶ τὴν ὀλην
κεφαλὴν ἐκτετάρσονται, ἢ ῥέλιθα ἐξηπλώθη ὡς
πλέγμα ἢ δικτύον. Ὁ Γαληνὸς ἐρμηνεύει τὸ «τε-
τάρσονται» διὰ τοῦ, πεπλάττονται καὶ «ταρτόω»,
λέγει πᾶν τὸ πεπλάττυμένον. παρὰ Διοσκ. τό.
«τεταρτωμένοις», ἔρμην. διὰ τοῦ Pinnatifidis,
(ἐπὶ φυτῶν) περὶ τὰ φύλλα ἐχόντων.
- Ταρρώδης, ὁ, ἡ, εἰς. Ἀττ. ἀντὶ, ταρτώδης.
- Ταρρώμα, τό. Ἀττ. ἀντὶ, τάρτωμα.
- Ταρτήιον, τό. Πόλις τῆς Βασιλικῆς Ἰσπανίας.
- Ταρτεμένη λίμνη, ἡ. = Τραυμένη.
- Ταρτιά, καὶ τερσία, ἡ. = τρασιά· ὅπερ ἴδε.
- Ταρτός, ὁ. Ἀττ. ταρρός (τέρτομαι). Πλεκτὸν
τι ἐπ' οὗ τοὺς τυροὺς, ὀπώρας, καὶ ἄλλους καρ-
πούς ξηραίνουσι, καλῶμεν τῇ. Ἡρόδ. «ταρσὸς
καλῶμεν διατρωχόμενους» πλέγματα ἐκ καλῶμων.
Λατ. crates. 2) τὸ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κώπης
πλατὺ μέρος, τὸ φύλλον τῆς κώπης palmulae.
Ἡρόδ. καὶ περὶ τῆς πρῶρας τῶν νεῶν εἰ-
λέοντο καὶ ἐτάρασσον τοὺς τυροὺς τῶν κοπέων·
ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ ὅλη ἡ κώπη καὶ
«ταρρώμα», ἢ κοπηλασία. παρὰ Πολυθ. λέγεται
ὅλη ἡ σειρά τῶν κοπῶν. Πολυθ. α. «τῆς δὲ
κώπης τὸ μὲν οὐλαμβάνονταί οἱ ναῦται, ἔχειρεῖον
τὸ δὲ μέσον οὐραλός· τὸ δὲ τελευταῖον, πτερόν,
καὶ ταρσοὶ κοπῶν». 3) ταρτός περὶ ὄντων, αἱ πτε-
ρυγες, καὶ τὰ ἄκρα τῶν περὶ ὄντων τῶν πτηνῶν.
4) = τάλαρως, καλὴν ἡτικὸς τυροκομικός, τυροθό-
λιον «ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθων» οἱ καλῶ-
σται ἐπεπλήρωντο τυρῶν. 5) «ταρτός ποδός», ἡ
πατούσα. Π. Α. «οὗδ' ἄρα μὲν ἄλιον βίλος, ἔκφυγε
ταρχειρὸς ταρτὸν δεξιτέρου ποδός»· ἔτι δὲ
καὶ, ταρτός ὀδόντων, ἢ σειρά τῶν ὀδόντων τοῦ
πρίνου. Ὁππ. — παρὰ τοῖς ὑπερὸν ποιητ. εὐ-
ρηται πολλάκι καὶ τὸ ἑτερογ. πληθ. τὰ ταρτά· ὅθεν
- Ταρσός, ἡ. Ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας,
τανῶν Τάρσο.
- Ταρσώ, ὡ. = τῷ Ἀττ. ταρρόω.
- Ταρσώδης καὶ Ἀττ. ταρρώδης (ταρτός, εἶδος).
Πεπλεγμένος ὡς ταρτός.

Τάρσωμα, τό, Ἀττ. τάρβωμα (ταρσώ). = ταρσός. 2) = κωπηλασία.
Ταρταρόεις, εσσα, εν = ταρτάρειος.
Ταρτάρειος, εία, ιον. Ὁ ἐκ ταρτάρου ὢν, ἡ τῷ ταρτάρῳ ἀνήκων.
Ταρταρίζω, ἴω (τάρταρος). Τρέμω ὑπὸ τοῦ φύχους· ὡδὸ καὶ τάρταρος οὗτος ὁ Ἄδης, ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται. Πλούτ.
Ταρτάριος, ια, ιον = ταρτάρειος.
Ταρτάρου, Ὀρρ. Ἀργ.
Τάρταρος, ὁ. Ὁ ἀπὸ γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότερος τόπος· ἡ φυλακὴ τῶν Τιτάνων· παρὰ τοῖς ὑπεριον τάρταρος ὁ Ἄδης. Ἀντίκ. τῷ Ἡλυσίῳ πεδίῳ — τὸ ἑσπερον. πλὴθ. «τὰ Τάρταρα» εὐρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. τὸ δὲ σπαν. Σηλ. ἡ Τάρταρος μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. καὶ Νικ. Θηρ. τὸ δὲ οὐδέτ. «τὸ τάρταρον» εὐρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. (πιθαν. ἡ λέξις ἐστὶν ὀνομασποικισμένη, ὡς βάρβαρος, κάρπαρος, μάμμαρος, βάρβαρος, μάρμυρος, κ. τ. τ.) ὄθεν
Ταρταρώω, ὦ. Εἰς τὸν τάρταρον ῥίπτω, κρημνίζω.
Ταρτάρσιος, ια, ιον καὶ Ταρτάρσιος· ἰδὲ Ταρτάρσιος καὶ Ταρτάρσιος.
Ταρτησός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰσπανίας, μεταξὺ τῶν στομιῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ. 2) αὐτὸς ὁ ποταμὸς Βαίτης. Στράβ.
Ταρφέεις, οἱ· καὶ ταρφέα, τὰ (τάρφος). μόνον ἐν τῷ πλὴθ. ἐν χρήσει, ὡς τὸ Σκαμῆς. Πυκνοὶ, συχνοὶ, συνεχεῖς· «ταρφέεις οἶα» Ἰλ. Α, πυκνοὶ, εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὸ, ταρφέα, καὶ ἐπιβόρμκ. πυκνῶς, συνεχῶς, ὁσέως.
Ταρφεῖς, ἄ, ὄν = τῷ προηγ. (τάρφος). Πυκνός, δασύς, συχνός. «ταρφεῖαι νηράδες», καὶ, «κάρυθες». Ἰλ. (ἔχει δὲ τὸ ταρφεῖς πρὸς τὸ ταρφέες, ὡς τὸ Σκαμῆς πρὸς τὸ Σκαμῆς).
Ταρφή, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκίδος. Στράβ.
Ταρρφήμεναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ταρρθῆναι, ὁ ἐστὶ, τερρθῆναι. ἄορ. ἀ. παθητ. τοῦ, τέρρω.
Τάρφος, εὐς, τό. Δασύτης, πυκνότης. Ἰλ. Ε. «βαθείης τάρφου ὕλης», εἰς τὰ πυκνότερα μέρη τοῦ δάτους· (οἱ παλαιοὶ παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, τρέφω, τὸ, πυκνῶς, ἐξ οὗ ταρρῦς, ταρφέες, ταρφεῖς).
Ταρφύς, εία, ὦ, καὶ ὁ, ἡ, ὦ = ταρφεῖς.
Ταρχαίνω (τάρχη). = ταράττω. Ἡσύχ.
Τάρχα, ὦν, αἰ. = Τάρχαια.
Ταρχάνιος, ια, ιον = ἐντάριος. Γλωσσ.
Τάρχυνον καὶ ταρχάνιον, ου, τό. Κῆδος, πένθος. Γλωσσ.
Τάρχεα, ια, τά. ἰδὲ τάρχος.
Ταρχεῖον τό. Κοιμητήριον ἰδὲ ταρχεῖον.
Ταρχέω, ὦν = ταρχύνω.
Ταρχεύω, εὔω = ταρχύνω.
Τάρχη, ἡ, κατὰ συνηθ. τύπ. τοῦ, ταρχή.
Τάρχος, τό· συνήθ. κατὰ πλὴθ. τὰ τάρχεα. Δημόσιος καὶ μετὰ πομπῆς γινόμενος ἐνταφιασμός, κηδεία· ἐκ τοῦ
Ταρχύω. κυρίως Ἐνταφιάζω· ἀπλῶς θάπτω τὸν νεκρόν. «τὸν δὲ νέκυν. ἀποδύσας, ὅρα ἔταρχύσῃ καρκηκόμενον τὴν Ἀχαιοί». Ἰλ. Η, καὶ Π. «ἐνθα ἔταρχύσῃ κατὰ γνητοῖ τε, ἔται τε, τύμβω τε, στήλῃ τε, ὁ ἐστὶ, ταρχύσῃ καὶ κομήσῃ τε στήλῃ τε καὶ τύμβῳ ὄθεν ἀτάρχευτος, καὶ, ἀτάρχυτος, ἀθαπτός· ἐκ τοῦ ταρχεύω, ὡς τὸ τάρχος ἀντὶ τάρχος.
Τάσις, εὐς, ἡ (τεῖνω). Τέντωσις, ἔκτασις· ὁδὸς τῆς τάσεως, ἡ ἑκτασις τῶν ὁρῶν «τάσις φωνῆς», τόνος, προσῳδία. Διονύσιος. Ἀλκίκαρ.

Τασκοί, οἱ Λαὸς τῆς Περσίας. Διον. Περ.
Τάσσω. Ἀττ. Τάττω, ξω· παθ. παρακ. τέταγμα, ἄορ. ἐτάχθην· β'. ἐτάχην. Εἰς τάξιν βάλλω. α) Ἐσθω. «τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν» καὶ «ἐπάρσονται ἀμύρτερον, ὡς εἰς μάχην». Θουκ. καὶ τὰ δύο μέρη ἐβάλλοντο εἰς τάξιν ὡς διὰ τὰς πολεμῶνται· καὶ «οὐδὲνα κόσμον ταχέοντες». Ἡρόδοτ. μὴ φυλάττοντες κῆρυμνιαν τάξιν. β) καθόλου. καθίστημι, διορίζω «τάττειν ἐπὶ τινας». Ἡρόδοτ. καὶ «τάττειν ἑαυτὸν ἐπὶ τι, ἡ πρὸς τι»· ἔξαιρ. ἐκουσίως ἀναδέχεσθαι τι, ὡς, «ἑαυτὸν τάσσειν τῶν ἀπιστούντων». Δημ. συγκατατάσσεσθαι μετὰ τῶν ἀπιστούντων. τὸ δὲ, «τάσσεσθαι ἐπὶ τινι», δηλοῖ, διορίζω καὶ εἰς τε πρὸς διοίκασιν ἡ κυβερνήσιν «ἐπὶ τριήρεσι». Δημόσθ. ἀντὶ ἐπιφορτισμοῦ τὴν κυβερνήσιν, τῶν πλοίων, ἀναδέχομαι τὴν ἐπιστάσιν. γ) συγκατατάττω, συγκαταριθμῶ εἰς τινα κλάσιν ἡ τάξιν, ἐπὶ τι, ἡ μετὰ τινας· «τάττειν μετὰ τῶν ἀδελφῶν»· σὺν, μετὰ τῶν ἀδελφῶν, καὶ «ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι». Πλούταρχος. οὕτω καὶ μετὰ τάσσεσθαι, συγκαταριθμοῦμαι, ἀνήκω εἰς τινα ἡ μερίδα, φατρίαν. — 2) ἀτάττω, ἐπιτάττω, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρέμφ. «ἄγειν τὸν ὄν πρὸς αὐτὸν ἔταξε τοὺς ἔρωτας». Θεόδοτ. καὶ, «τάττειν τινὲ φόρον», διορίζω, ἐπιβάλλω εἰς τινα τὰ πληρώσῃ φόρον. παθητ. φόρον φέρειν ταχέοντα, ἀντὶ, εἶμαι ἐπιφορτισμένος, ὑποχρεοῦμαι τὰ πληρώσω φόρον. Ἡρόδοτ. οὕτως. «τάξεσθαι εἰς δωρεάν», ὑποχρεοῦμαι, ὑποβάλλομαι τὰ προσφέρειν δωρεάν τινα. Ἡρόδοτ. καὶ «ζημίαν τάξεσθαι», ἐπιβάλλω, καταδικάζω εἰς ζημίαν ἡ εἰς χρηματικὴν ποινὴν. Ἡρόδοτ. β) μέσως πληρόν, ἀποδίδωμαι τὸ χρέος ἡ τὸν φόρον, εἰς ταχέοντα τινα προθεσμίαν· «ὁρλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθιζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδώσι». Θουκυδ. τὰ ἀποδώσιν ἐν τεταγμέναις καταβολαῖς, κατὰ καιροῦς ὠριμένους. καὶ ἐντεῦθεν τὸ «τάξις» κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Δημοσθένης. «περὶ ἀφείσεως τοῦ ὀφλήματος ἡ τάξεως», διορίσας, καιροῦ τεταγμένου, ὠριμένου ἰδὲ τάξις· γ) καθόλου δὲ σημαίνει τὸ μέσον, «τάττεσθαι τι πρὸς τινα» ἡ «περὶ τινας»· τὸ συμβιβάζεσθαι, συμφωνεῖν μετὰ τινας περὶ τινας, πράγματος, ἡ συμφωνεῖν πρᾶγμα τι μετὰ τινας, συμφωνίαν ποιῆσαι περὶ τινας, συντίθεσθαι, συμβιβάζεσθαι. Πολύβ. «ἡμέραν ταξάμενος πρὸς»· συνεφώνησεν, διώρισεν ἡμέραν.
Τάττω, = τέττω. Μύριν.
Τάττω, ἡ. Λίμνη τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Διον. Περ.
Τετῶ, Δωρικ. ἀντὶ τητῶ. Πίνδ.
Τετῶς, ἡ, ὄν (τεῖνω). Ὁ τεῖνων, τεντόνων, ὁ εἰς τὸ τεῖναι ἐπιτάττειν, ἀρμόδιος.
Τετῶν, Ἀττ. ἀντὶ τὸ αἶτιον.
Τετῶν, καὶ τατταται, καὶ Θεοδώρ. Γραμμ. σελ. 79. ἐπιφώνημα τι ἐν τραγῳδίᾳ, πιθαν. συγγν. τῷ, τάτω.
Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ τάσσω, ὅπερ ἰδὲ.
Τατύρας, ου, ὁ, καὶ
Τατύρος, ου, ὁ. Ἀσιανὸν ὄνομα τοῦ φασιανοῦ. Ἀθην.
Τετῶν, ἡ, ἰων. Τητύγη· κυρ. ὄνομα. τῆς Συγατρός τοῦ Ἀτλαντος. Πίνδ.
Τετῶν, ἐπὶ τὸν, τῶν, ἰων. Τητύγον. Ὅρος περιφῆμον ἐν τῇ Λακωνίᾳ.
Ταύγας, ὁ = Ταύγον.
Ταυλάτις οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. καὶ Στράβ.

Ταύλην, ἡ = τάβλη. Ἀγάθ.

Ταύρα, ἡ (ταῦρος). Ἡ στειρά βοῦς.

Ταυράς (ταῦρος). Ταύρου συνουσίας ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ ἀγγελῶδες. Ἀριστοτέλ. «ταυρωτῶν αἰβάδες».

Ταυρέα, ἡ, καὶ ἰων. ταυρέη, καὶ συναίρ. ταυρή, ἔτι δὲ καὶ ταυρεία, ἐξυπακούετ. δορά· τὸ δῆρμα τοῦ ταύρου. «ἀσπίς, κυνὴ ταυρεία» ἡ ἐκ ταύρου δέρματος κατασκευασμένη. Ἰλ. Κ, Ν. 2) ἐπὶ δὲ καὶ τὸ ἐκ ταύρου δέρματος κατασκευασμένον τύμπανον. «ὁ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος» - Γεωπ. καὶ ἡ μάστις ἡ ἐκ δέρματος ταύρου κατασκευασμένη.

Ταυρέας, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πολλάκις ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιστραν. Πλούταρχ.

Ταυρεῖος, εἰς, εἰον (ταῦρος). Ὁ εἰς ταῦρον ἀνήκων. 2) ἐπιθετον τοῦ Ποσειδῶνος. παρὰ δ. Ταύρεος.

Ταυρεῖών, ὄνομ. Μὴν τις παρὰ Κυζικηνούς.

Ταυρελάτης, ου, ὁ (ἐλαύνω). Ὁ ταῦρον ἐλαύνων. Ἀνθολ. «ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν» οἱ Θεσσαλοὶ, οἵτινες ἐπὶ δύναντο ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐπὶ τὸν αὐχένα τοῦ ταύρου, καὶ πιάνοντές τον ἀπὸ τὰ κέρατα τὸν ἐβαλλον κατὰ γῆς· ἐλέγοντο οὗτοι καὶ «Κεραελαῖς, καὶ Κερατεσσεῖς». παρὸλ. Ταυροκαθάψια.

Ταυρέλαφος, ὁ (ἐλαφος). παρὰ Κομφα, Ἰνδικόν τι ἡμερον ἀχθοφόρον ζῶον.

Ταυρέλεφας, ὁ (ἐλέφας). Ἰνδικόν τι θηρίον, κατὰ μὲν τὸ δῆρμα, χρώμα, καὶ μέγεθος τῷ ἐλέφαντι ὅμοιον, κατὰ δὲ τὰλα τῷ ταύρῳ. Αἰλ.

Ταύρεος, ἑα, εον (ταῦρος), = ταύρειος. 2) ἐπιθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐπρόσφερον αὐτῷ ἐν ταῖς θυσιαῖς ταύρους, ὡς φησὶ Τζέτζης· ἡ διότι οὗτος παρῆχε ταῖς ταύραις κατὰ τὰ παρὰ λην νομῆν· ἡ κατὰ κοινοτέραν γνώμην, διότι παριστάνετο ὡς Ὀκεανός, καὶ ἄλλοι ποτάμιοι θεοὶ, ἔχων κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου. Ἡσιόδ. Ἀσπασ.

Ταύρη, ἡ = Ταυρικὴ. Ἀνθολογ.

Ταυρή, ἡ = ταυρέα, ταυρέη.

Ταυρηθόν, ἐπίρ. (ταῦρος). Ὡς ταῦρος. Ἀριστοτ. Βάτρ. «ταυρηθὸν ἐμβολίπεινα. καὶ Πλάτ. εἰς Φαῖδ. «ταυρηθὸν ὑποβλήψας πρὸς τὸν ἀνθρώπον» τῷ τῆς συνηθείας «ἀγριοκυντάζω».

Ταύρια, ὡν, τά. Ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ταυρεῖον, ἡ, ὄν. Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου. παρὸλ. κριανός.

Ταυρεῖα, ὡ (ταῦρος), = ταύρων ὄπρ. ἴδε.

Ταυρεῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ ταύρος.

Ταυρικὸς, ἡ, ὄν (ταῦρος). Ὁ εἰς ταῦρον τὸ ζῶον ἢ τὸν ποταμὸν ἀνήκων.

Ταυρικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡρόδ. ὅθεν ἡ Ταυρικὴ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων, κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, καὶ τοῦ Καρκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβανόμενα ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τὸν Ἀγίλλειον ὄρμον· ταῦν, Ταυρία ἢ Κριμμαία. Ἡρόδ. καὶ Εὐριπ. τὰ «Ταυρικὰ οὖρεα» τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡρόδ.

Ταυρικὴ, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος λατρευομένης εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν· εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρόσφερον θυσιάς ἀνθρωπίνους, σφάζοντες ὅλους τοὺς αὐτοὶ ἐρχομένης ξένους. Ἡρόδ. εἰς τὸν ναὸν τούτου ἐφῆρθ ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰργένεια θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦσα ἐν αὐτῷ ὡς Ἱέρεια. Ταυρινό, οἶ. ἔθνος μάχικον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῇ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτὰς Ἀλπεῖς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου, καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασάιν.

Τόμ. Γ'.

(Τουρῖνον). Στράβ. παρὰ Πολυβίῳ, Ταυρίνοι, καὶ Ταυρίσκοι. κατ' Ἀππν. ἦσαν οὗτοι τὸ γένος Κελτοί.

Ταύριος, ἑα, ἰων. = ταυρικός. 2) Ταυρίαι, ὡν (αἱ) ὑπονοούμε. πληγαί, αἱ διὰ βουνεύρου διδόμεναι.

Ταυροβάας, α, ὁ (βοάω). Ὁ βοῶν ὡς ταῦρος, ὄρρ. = ταυροφθόγγος.

Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, ὄν (βάλλω). Ὁ ταύρους βάλλον, φρονεῖων ταυροβόλος τελετή. Ἀνάλεκτ. ἔπου ἔθνον ταύρους.

Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, ὄν (βάλλω). Ὁ ταύρους βάλλον, φρονεῖων ταυροβόλος τελετή. Ἀνάλεκτ. ἔπου ἔθνον ταύρους.

Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, ὄν (βορά). Ὁ ταυροφάγος.

Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ καταφαγωθεὶς ἀπὸ ταύρου.

Ταυρογάστωρ, ὄρος, ὁ (γαστήρ). Ὁ ταύρου κοιλίαν ἔχων, ἥτοι μεγάλην ὡς ὁ ταῦρος. Ἀνάλεκτ.

Ταυρογενής, ὁ, ἡ, ἑς (γένος). Ὁ ἐκ ταύρου γεννηθεὶς, ἡ καταγόμενος.

Ταυροδέτης, ου, ὁ καὶ θηλ. ταυροδέτης, ἴδος, ἡ (δέω). Ὁ τὸν ταῦρον δένων· «βύρσα ταυροδέτης» ἡ τὸν ταῦρον δένουσα. Ἀνάλεκτ.

Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, ὄν (δέω). Ὁ μὲ κόλλαν τοῦ ταύρου δεμνίζων, ἡ συγκολλημένος. Εὐριπ. παρὰ Πορφυρ. «ταυρόδετος κυπάριστος»· ἀνὴς κυπάριστος ταυροκόλλα συγκολλημένη.

Ταυροειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς (εἶδος). Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων.

Ταυρόθροος, ὁ, ἡ, ὄν (θρόος). Ὁ ταύρου φωνὴν ἔχων.

Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ, ὄν (θύω). Εἰς ὃν ἡ ὄπου θύεται ταῦρος, ἡ ἐθυσίασθη. «λοῖβαι ταυρόθυτοι» ἴδε καὶ Ταυροθύσις.

Ταυροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ.

Ταυροκαθάψια, τὰ (καθάπτωμαι). Ἑορτὴ, ὅπου ἐγένετο καὶ ἄγων ταύρων, ἴδε ταυρελάτης.

Ταυροκέρως, ὄρος, ὁ, ἡ, ὄν (κέρας). Ὁ κέρατα ταύρου ἔχων.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἡ, ὄν (κεφαλὴ). Ὁ ταύρου κεφαλὴν ἔχων. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου.

Ταυροκόλλας, ἡ (κόλλα). Κόλλα ἀπὸ ὠτῆς καὶ δέρματος ταύρου ἢ βοῦς (ἡ πετζόκολλα)· ὅθεν

Ταυροκόλλωδης, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς (εἶδος). Ὁμοίος μὲ ταυροκόλλαν. Διοσκ.

Ταυροκράνος, ὁ, ἡ (κράνος), = ταυροκέφαλος. «ταυροκράνος Ὀκεανός». Εὐριπ. Ὀρέστ.

Ταυροκτονέω, ὦ. Ταύρους κτείνω. ἐκ τοῦ

Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ, ὄν (κτείνω). Ὁ ταύρους κτείνων.

Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ ταύρου φρονευθεὶς.

Ταυρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη ταύρων.

Ταυρομαχίον, τό, = ταυρομαχία.

Ταυρομάχιον, τό· Πόλις τῆς Σικελίας.

Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ταύρου μέτωπον ἡ πρόσωπον ἔχων. ὄρρ.

Ταυρομόρφος, ὁ, ἡ, ὄν (μορφή). Ὁ ταύρου μορφὴν ἔχων. Λυκόφρ. «ταυρομόρφον τύπωμα»· τὸ τὴν Εὐρώπην ἀρπάζων πλοῖον.

Ταυροπάρεος, ἡ (παρθένος). ἐπιθετον τῆς Εὐρώπης, καὶ τῆς Ἰούς. Λυκόφρ.

Ταυροπάτωρ, ὄρος, ὁ, ἡ, ὄν (πατήρ). Ὁ ταῦρον ἔχων πατέρα.

Ταυροπόλιον, τό. Νεὸς τῆς Ἀρτέμιδος Ταυροπόλιον.

Ταυροπόλις, ἴδος, ὁ. Ἰὺς τοῦ Βάχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδίου.

Ταυροπόλος, ἡ, καί, Ταυροπόλη, ἡ ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰρ Ταυρ. » Ἀρτεμιν δέ νιν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ἀμνησθοῦσι, Ταυροπόλιν θεάνα. ὅθεν » Ταυροπόλια, τὰ, εἰς ἐσθρὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. » Ἠτύχ. Ταυρόπους, οὗτος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ταύρου πόδας ἔχων. Εὐριπ. Ἰρ. Αὐλ.

Ταυροπόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου.

Ταῦρος, ὁ, = Ταῶς. Ὁ φύλαξ τῆς νήτου Κρήτης. Ἀπολλορ. 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φυνευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπιδρ. 3) Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκλ.

Ταῦρος, ὁ. Ὁ πρὸς ὀρείαν ἐπιτήδειος βούς. β) τροπικ. ὁ ἀνήρ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ, γυνή. Αἰσχύλ. Ἀγλαμ. γ) ὁ ἱερεὺς τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος. 2) Σημεῖον ἀστερισμοῦ ἐν τῇ ζωδιακῇ κύλινδρ. 3) τὸ μεταξὺ ὀρχεῖων καὶ πρηνιτῶν διάστημα, ὅπερ καὶ κοινῶν λέγεται. Πολυδ. καὶ ἐντεῦθεν κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας καὶ τὸ ἀνδρικὸν μῆριον. Ἀριστφ. Ἐκ. 4) ὄρος μέγα ἐν τῇ Ἀσίᾳ » Ταῦρος » καλούμενον. Στράβ.

Ταυροσθένης, οὗς, ὁ κύριον ὄνομα ἀνδρός.

Ταυροσκήθαι, οἱ (Σκῦθαι). Ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τὴν Ταυρικὴν χειρὸν ἴκοντο. Ἡρόδοτ.

Ταυροσφάγιον, ὡ, = ταυροκτονέω. ἐκ τοῦ

Ταυροσφάγιος, ὁ, ἡ, (σφάττω), = ταυροκτόνος.

Ταυροφάγιος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ ταύρους τρώγων. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Ταυροφάγιος, ὁ, ἡ, ἐς (φαίνομαι). Ὁ οἷς φαίνεται ὡς ταῦρος. Διονύστ. Περιηγ.

Ταυρόφθογγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος). Ὁ φθεγγόμενος ὡς ταῦρος. Αἰσχύλ.

Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). Ὁ ταύρους φονεύων. ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους.

Ταυρόφορος, ὁ, ἡ, ον (φέρειν). Ὁ ὑπὸ ταύρου φερόμενος.

Ταυροφυής, ὁ, ἡ, ἐς (φυή). Ὁ ἔχων φύσιν ταύρου.

Ταυροχόλις, τὰ = Ταυροπόλια.

Ταυρόω, ὡ (ταῦρος). Εἰς ταῦρον ποιῶ, μεταβάλλω. 2) μέτ. ταυρόομαι, οὔμαι, ὡς ταῦρος ἀγριοῦμαι » ταυροῖμαι τινὰ καί, » ἀποταυροῦμαι. Εὐριπ. Μήδ. = » ταυροδὸν ὑποβλέπειν, » ἀγριοκτετᾶσθαι » καὶ μὴ πέλας μητρὶ δυσθυμουμένη, » ἥδη γὰρ εἶδον ὄμμασι ταυρουμένην » ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμην. ἄγριουμένην. 3) ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας ἔμεινε μόνον κατὰ τὸ » ταύρωται » ἐν χρήσει.

Ταυρόω, οὗς, ἡ. ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς τὸ Ταυροπόλος.

Ταυρώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς. Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, = ταυροειδής.

Ταυρώπις, εὐδος, ἡ, ἑξαιρ. ποιητ. θηλ. τοῦ ταυρωπός.

Ταυρωπός, ὁ, ἡ, ον (ὦψ). Ὁ ταύρου ὦψιν, ἡ βλέμμα ἔχων. ἔτι καί

Ταυρωψί, ὦπος, ὁ, = ταυρωπός.

Ταῦς, ἡ ταῦς, μόνον παρ' Ἠτύχ. Μέλας, πολὺς ὅθεν παρ' αὐτῷ ἔτι καί, » ταύτας, μεγαλύντας, πλεονάζτας. Ταῦσιμος, ἡμῆς, ἡμῶν καί

Ταῦσιος, αὐ, ον. ὡς ῥίξαι τοῦ ἰαν. τῆς οἰσος θεωρουμένη.

Ταῦσις, οὐδέτ. πληθ. τῆς ἀντωνυμ. οὗτος. συχνά. ὡς ἐπὶρ. ἐν χρήσει, ὅρα οὗτος.

Ταῦτά, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ αὐτά, ὅθεν

Ταῦτάξω. Ταῦτολόγῳ, φλυαρῷ.

Ταῦτη, ὡς ἐπὶρ. ἐν χρήσ. ἔστι δὲ δοτ. θηλ. τοῦ, οὗτος. ὅπως, ὅρα ταυροῦν, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. ὡς, τοῦτου ἕνεκα, διὰ τοῦτο. » οὐ ταῦτ' ἐστὶ πῶς ταῦτη. Ἀριστοφάν. Ἰπποκρ. ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι

ταῦτα, ἔχουσιν ἄλλως. Πλάτ. » ταῦτη ὅπως » ἀντὶ τοῦ, οὕτως, ὅπως.

Ταῦτις, Ἀττικ. κατ' ἐπίτ. τοῦ, ταῦτα, ἴδε οὗτος.

Ταυτίξω (ταῦτό). Τὸ αὐτὸ κάμνω, ταῦτολογῶ. Φιλίσπον. 2) μέτ. = ἰδιοποιῶμαι.

Ταῦτό, Ἀττικ. ταῦτόν, ἰων. ταῦτό, κατὰ συναλφ. ἀντὶ τὸ αὐτὸ, ἡ τὸ αὐτόν. » εἰς ταῦτόν συνελθεῖν. Ἀριστοφ. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. » ταῦτόν ἐκείνῳ. Πλάτ. παρόμοιον μὲ ἐκείνο. καὶ Δημοσθ. » ταῦτόν τοῦτο » ὅθεν

Ταῦτόαιμος, ὁ, ἡ, ον (αἷμα). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὢν, ὁμαίμος, συγγενής. Νικητ. Χρον.

Ταῦτοβουλίξ, ἡ (βούλομαι). Ἡ αὐτὴ βουλή, ὁμογνομία.

Ταῦτόγε, ἀντὶ τὸ αὐτό γε.

Ταῦτογενής, ὁ, ἡ, ἐς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὢν. Νικητ. Χρον.

Ταῦτογραφέω, ὡ (γράφω). Τὰ αὐτὰ ἡ ὡσταύτως γράφω.

Ταῦτόδοξος, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὁ τὴν αὐτὴν δόξαν ἢ φρόνημα ἔχων.

Ταῦτοδυναμέω, ὡ. Ταῦτοδύναμος εἰμί, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχω, ἰσοδυναμῶ. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχω. ἐκ τοῦ

Ταῦτοδύναμος, ὁ, ἡ, ον (δύναμις). Ὁ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν ἔχων, ἰσοδύναμος. 2) ταῦτόσημος.

Ταῦτοειδής, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ ὁμοίος τὸ εἶδος, τὴν μορφήν, ἡ τὸ σχῆμα.

Ταῦτοέπεις, ἡ (ἔπος), = ταῦτολογία.

Ταῦτοέπος, ὡ (ἔπος), = ταῦτολογέω.

Ταῦτοεργέω, ὡ (ἔργον). Τὸ αὐτὸ ἔργον ποιῶ, ὅθεν

Ταῦτοεργίς, ἡ. Τὸ αὐτὸ ἔργον, ἡ αὐτὴ πράξις, ἡ τῆς αὐτῆς πράξεως ἐπανάληψις.

Ταῦτόζηλος, ὁ, ἡ, ον (ζῆλος). Ὁ τὸ αὐτὸ μετὰ ζήλου ἡ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου πράττων. Νικητ. Χρον.

Ταῦτοζελής, ὁ, ἡ, ἐς (ζέλω). Ὁ τὸ αὐτὸ ζέλων. » τὸ ταῦτοζελής. ἡ αὐτὴ ζέλητις.

Ταῦτόθροος, ὁ, ἡ, ον καὶ συναίρ. οὗς (θρόος). Ὁ τὸν αὐτὸν θρόον, τόνον, ἦχον ἔχων. ἄμφ.

Ταῦτοκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινεῖν). νεωτ. λέξ. Ὁ τὴν αὐτὴν κίνησιν ἔχων.

Ταῦτοκλίνας, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (κλίνω). Ὁ τὴν αὐτὴν κλίσιν ἔχων. 2) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ κλίμα ὢν, κατοικῶν, ἡ γεννηθείς.

Ταῦτολογέω, ὡ. Τὰ αὐτὰ λέγω, ἐπαναλαμβάνω ὅθεν

Ταῦτολογίς, ἡ. Ἡ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπανάληψις.

Ταῦτολογικῶς, ἐπὶρ. Μετὰ ταῦτολογίας, ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν λόγων. Εὐστάθ.

Ταῦτολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τὸ αὐτὸ λέγων, ἐπαναλαμβάνων.

Ταῦτόματον, ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτόματον. Τὸ κατὰ περίστασιν, ἡ κατὰ συμβεβηκός, ἡ κατὰ τὴν γινόμενον » ἀπὸ ταῦτομάτου, » κατὰ τύχην.

Ταῦτομήκης, ὁ, ἡ, ἐς (μήκος). νεωτ. λέξ. Ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μήκος.

Ταῦτοπάθεις, ἡ. Τὸ αὐτὸ πάθος, ἡ τὴν αὐτὴν τύχην πάσχω.

Ταῦτοπαθής, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (πάττω, παθεῖν). Ὁ τὸ αὐτὸ παθὼν, τὴν αὐτὴν τύχην ὑπομείνας.

Ταῦτοποδίζ, ἡ (πούς). Ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον. Σχολ. Ἀριστοφ.

Ταῦτοπροσωπικῶς (πρόσωπον). Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. ἄμφ.

Ταὐτοσσημαντος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω). καὶ
 Ταὐτοσημος, ὁ, ἡ, ον (σημα). Ὁ τὴν αὐτὴν ση-
 μασίαν ἔχων, ἑμφανών.
 Ταὐτοσηνής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (σθένης). Ὁμοιος κα-
 τὰ τὸ σθένης· ἄμφ.
 Ταὐτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπώρα). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 σπόρου, γένους ὢν. Νικήτ. Χροῦ.
 Ταὐτοσυλλάβειω, ὦ (συλλαβή). Τὴν αὐτὴν συλ-
 λαβὴν ἔχων, ταυτοσύλλαβος· εἰμί.
 Ταὐτότης, ητος, ἡ (ταυτό). Ὁμοιότης, καὶ ἡ ἐπα-
 νάληψις τοῦ αὐτοῦ πράγματος Identity, Γαλ.
 Ταυτοφωνίᾳ, ἡ (ταυτοφω). Ἡ αὐτὴ φωνή· ἐκ τοῦ
 Ταυτοφώνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τὴν αὐτὴν φω-
 νὴν ἔχων.
 Ταυτώνομος, ὁ, ἡ, ον (δνομα). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνο-
 μα ἔχων, ὁμώνυμος.
 Τάπει, παρὰ Πινδ. ἀντί ἔταρε, γ'. πρὸτ. τοῦ ἀχρήτ.
 θέματος ΘΑΦΩ ἴδε τέθηκα.
 Τάπειος, εἰα, εἶον· ἴδε ταρήϊος.
 Τάπειός, ἑός, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων,
 θάπτης, νεκροθάπτης Σορ. Ο. Κ.
 Τάπειών, ὄνος, ὁ (τάπος). Τόπος ἔνθα εἰσὶν οἱ τάποι.
 Τάφῃ, ἡ (θάπτω). Ἐνταριασμός.
 Τάφῃος, ἡ, ἵον, ἐπικ. καὶ ἱων. ἀντί ταρεῖος. Ὁ
 εἰς τάφον ἡ ἐνταριασμὸν ἀνήκων, «Φάρος. . . Λαέρτη
 ἤρωϊ ταρήϊον» Ὁδ. καὶ «λίθος ταρήϊος», ὁ ἐπὶ τοῦ
 τάφου τιθέμενος λίθος.
 Ταφιστός, ὁ. Ὁρος τῆς Καλυδωνίως χώρας, ἐρ-
 ὶ ἢ ὅ τὸ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήστου. Στράβ.
 Τάφισος, οἶ. Ἔθνος ἀρχαῖον ἐπὶ τῶν δυτικῶν πα-
 ραλλίων τῆς Ἀκαρνανίας.
 Τάφιος, ἱα, ἱον, = ταρήϊος. Ἀπολλ. Ἀργ.
 Τάφιος, ἱα, ἱον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Τάρου ὢν· ὅθεν
 Τάριος, παρ' Ὁμ. περίφημοι Σιλυατοπόροι.
 Ταφροειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Τάφω ἡ ταφῇ
 ὁμοιος.
 Τάφρος, ὁ (θάπτω). Μνήμα, νεκρομνημεῖον. 2) ταφῇ,
 ἐνταριασμός, κηδεία. 3) αἱ ἐν ταῖς ταφαῖς τελεταί.
 Ὁμ. καὶ Ἡσ. «νεῖμεν δὴ μ' ἐθέλεις τελεταί τάφον
 Ἑκτορι δῖον.» Ἰλ. Ω. ἔαν θείης νὰ κάμω ὅλα τὰ πρὸς
 ταφὴν ἀπαιτούμενα. ἔξαιρ. δὲ τὸ γινόμενον δεῖ-
 πνον (μικαρία) πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος. Ἰλ.
 Ψ. «Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνω» παρε-
 σκεύαζεν, ἔκαστον ἐν νεκρικὸν συμπόσιον· καὶ ὁ ἐπι-
 τάριος ἀγὼν πρὸς ἀνάνησθαι τοῦ ἀποθανόντος· «ἐς
 τάφον, δὴν πάντας εὐίκα.»
 Τάφρος, τό (ΘΑΦΩ). Ἐκπληξίς, θαυμασμός. Ὁδύτ.
 Φ. «τάφρος ὅ' ἔλε πάντας ἰδόντας».
 Τάφραι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου· τα-
 νὺν Περεκόπη.
 Τάφρεϊα, ἡ· κύρι. ὄνομ. νήσου τοῦς μικροῖς μετα-
 ξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Δευκάδος, παρ' Ὁμ. Ὁδ.
 Τάφρεϊα, ἡ (ταφρεύω). Τὸ ταφρεύειν. Δημ.
 Τάφρευμα, τό. Ἡ ἐσκαμμένη τάφρος· ἐκ τοῦ
 Τάφρεύω (τάφρος). Τάφρον ποιῶ.
 Τάφρη, ἡ, ἱων. ἀντί τάφρος.
 Ταφροβόλεω, ὦ (τάφρος, βάλλω). Τάφρον ποιῶ.
 Γλωσσ. Στερ.
 Ταφροειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Τάφρῳ ὁμοιος,
 χαντακοειδής.
 Ταφροποιέω, ὦ (ποιέω). Τάφρον ποιῶ· ἄμφ.
 Τάφρος, ον, ἡ (θάπτω, τάφος). Ἐπιμνηκὸς ὄνυμα
 ἔξωθεν τοῦ τεύχους, ἡ πέριξ τοῦ στρατοπέδου διὰ νὰ
 ἐμποδίσῃ τὴν ἔξοδον τῶν ἐχθρῶν, χανδάκι. «ἐκπο-
 θεν δὴ βαθεῖαν ὀρύσσειν ἐγγύθι τάφρον» Ὁμ. Ἡ
 συνθήκη λέγει «τράφος κατὰ μετὰθεσιν.»

Ταφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). = ταφροειδής.
 Ταφρωρύχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τάφρον
 ὀρύσσειν, σκάπτων. Διογ. Λαέρ.
 Τάφρων, μετοχ. ἄορ. 6'. τοῦ θάματος ΘΑΦΩ. Ἐκπλα-
 γείς, θαυμάσιος, ἐκστατικὸν παθεῖν. Ὁμ. ἴδε τέθηκα.
 Τάχας, ἐπιρ. ἐκ τοῦ ταχέας, ὡς καὶ τὸ σάφα, ἐκ τοῦ
 σαφέας, κ. τ. τ. Ταχέως, εὐθέως, ταχ' ἐπειδὴν, ἀντί,
 ἐπειδὴν τάχιστα, εὐθὺς, ὅπου, ἀμέσως, ὅπου, quum
 primum. 2) πιθανός, ἴσως· πολλάκις καίτοι ἐκ πα-
 ραλλήλου μετὰ τοῦ, ἴσως. Ἀριστοφ. Σφήκ. «τάχα
 ὅ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλεια ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἡμπο-
 ρεῖ καὶ νὰ μὴ θελήσῃ· ἴσως καὶ δὲν θελήσῃ· τυχὸν
 καὶ νὰ μὴ θελήσῃ· «τάχα τις καὶ τοῖμα ἀποθανεῖν»
 Παῦλ. Ἀπόσ. ἴσως, πιθανός ἤθελε τοῖμα τις νὰ κα-
 ταφρονήσῃ τὸν θάνατον· τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκεται
 καὶ τὸ «τάχυν» ἐκπερόμενον· Δημοσθ. «ταχὺ γ' ἂν
 χαρίζαιτο καὶ γὰρ ὡς γὰρ μηδέποθ' ὑπῆρξε μηδὲ
 διετράχυν καὶ ἡ' ἂν φροντίσει» ὡς ἡμεῖς λέγομεν
 «πολλὰ ὀλίγον τὸν μέλει, ὀλίγον φροντίζει» «δυσκό-
 λως» «ὥς γὰρ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκ ἔδοξέ-
 θησε, ταχὺ γ' ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κίνδυνον τινα
 ὑπομείναι.» Ἀνυούρ.α. Λυκούργ.α. τοιοῦτοτρόπος φαίνεται καὶ
 τὸ, ταχέως καὶ σπουδῇ, παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ ἴσως·
 παρὰ Λυκούργ. «ἤπου ταχέως ἂν ἠνέσχετό τις
 ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἂν κα-
 τέλευταν τὸν κατασφύροντα» ἐντεῦθεν παρωρυμη-
 θεῖσα ἡ συνήθεια «ταχὺ καὶ, ταχὺ καὶ, ταχυῖνα»
 τὴν ἐπαύριον εἶπε.
 Ταχέως, ἐπιρ. (ταχύς). Ὀγλήγορα, σπουδαίως δρα-
 μαίως, = τάχα, 2.
 Ταχινά, ἐπιρ. ἐκ τοῦ οὐδέτ. ταχινός· ὅπερ ἴδε.
 Ταχινός, ον, ὁ (τάχυν). ἐπίθετον τοῦ λαγοῦ. Αἰ-
 λιαν. ζῶων ἱστορ. = ταχύς.
 Ταχινός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπιρ. ταχινός, ποιητ. = τα-
 χύς, ὀγλήγορος.
 Τάχινον, συχνάκ. ὡς ἐπιρ. = θάττον· οὐδ. τοῦ,
 ταχινόν.
 Τάχιστος, ἱστη, ἱστον, ὑπερθ. τοῦ, ταχύς. Τα-
 χύτατος, ὀγλήγορώτατος· «τάχιστα ἐπιρ. ὀγλή-
 γορώτατα. «Τὴν ταχίστην» ἐξυπακοῦσι. «ὁδὸν»
 ὡς τὸ περ' ἡμῖν τὸ ὀγλήγορώτατον, τὴν συντομωτά-
 τιν ὁδόν. Ξενοφ.
 Ταχίω ν, ονος, ὁ, ἡ, ἱον. συγκριτ. τοῦ, ταχύς, τα-
 χύτερος, ὀγλήγορώτερος.
 Ταχομψί, οὗς ἡ. Νήσος τῆς Ἀρρικῆς.
 Τάχος, τό, γεν. εος (ταχύς). Ταχύτης, ὀγλήγορότης,
 «τάχος ψυχῆς» Πλάτ. ἡ εὐρυτία τῆς ψυχῆς. ἡ ἐτοι-
 μότης τοῦ νοῦς, εἰς τὸ ταχὺ ἀντιλαμβάνεσθαι, ἡ
 κρίνειν καὶ ἀποφασίζειν. 2) ὡς ἐπιρ. ἀντί ταχέως.
 ὡσαύτ. καὶ, διὰ τάχους, εἰς τάχος, κατὰ τάχος,
 ὡς τάχος, ὅτι τάχος, ἀπὸ τάχους, ἡ τάχος, ὅσον
 τάχος, τάχει, ἐν τάχει. ἐν τῇ Ῥητορικῇ. «τάχος τῆς
 σημασίας· τὸ σύντομον καὶ δεινὸν τῆς περιστάσεως.
 Τάχυν, οὐδέτ. τοῦ, ταχύς· ὅπερ ἴδε.
 Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ ταχέως
 καὶ εὐκόλως ἀλωθῆναι δυνάμενος.
 Ταχυβάδιστος, ὁ, ἡ, ον (βαδίζω), = ταχυβάμων.
 Ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαῖνω). Ὁ ταχέως
 βαῖνων, ὑπάγων ὁ Ἠσυχ. ἔχει «ταχυβάμωνας ὁρ-
 κους», ἀντὶ τῶν βραδείων (ἴσως, βαδίζων).
 Ταχυβέτης, ον, ὁ, = ταχυβάμων.
 Ταχυβλάστια, ἡ (βλαστάνω). Ἡ ταχεῖα βλά-
 στήσις, αὐξήσις.
 Ταχυβουλος, ὁ, ἡ, ον (βουλή). Ὁ ταχέως βου-
 λεύμενος, καὶ ταχέως μεταβάλλων τὴν βουλήν αὐ-
 τοῦ. Ἀριστοφ. Ἀχ.

Τα χέ γη ρω ς, ὁ, ἡ, ον (γῆρας). Ὁ ταχέως γηράσκων.

Τα χύ γ λω σσο ς, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ταχύς εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀστόχαστος.

Τα χύ γ ο ν ι α, ἡ. Ταχεῖα γέννησις· ἐκ τοῦ

Τα χύ γ ὀ ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (γεννῶ). Ὁ ταχέως γεννῶν, παράγων, καρποφοροῦν.

Τα χύ γ ο υ ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (γόνυ). Ὁ ταχύς εἰς τὰ γόνατα, ταχύπους.

Τα χύ γ ρ α φ έ α, ὦ. Ταχέως γράφει· ἐκ τοῦ

Τα χύ γ ρ α φ ο ς, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ ταχέως γράφων.

Τα χύ δ α κ ρ υ ς, υος, ὁ, ἡ, υ (δάκρυ). Ὁ ταχύς εἰς δάκρυα, εὐκόλως δακρύων.

Τα χύ δ ι ν ή ς, έος, ὁ, ἡ, ές (δινέω). Ὁ ταχέως περιστρεφόμενος.

Τα χύ δ ρ ο μ έ α, ὦ (ταχυδρόμος). Ταχέως τρέχει· ὅθεν

Τα χυ δ ρ ο μ έ α, ἡ. Τό τρέχειν ταχέως.

Τα χυ δ ρ ό μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων.

Τα χύ ε ρ γ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ές, = ταχύεργος.

Τα χύ ε ρ γ έ α, ἡ. Ταχύτης εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2) ἀκαταστασία· ἐκ τοῦ

Τα χύ ε ρ γ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ἐργον). Ὁ ταχύς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2) ἀκαταστατος, καλὴμβουλος.

Τα χύ ή ρ η ς, εος, ὁ, ἡ ες (ἐρέσσω). Ὁ ταχέως ἐρέσσω, κοπιηλατῶν. Αἰσχὺλ. Ἰκετ.

Τα χυ θ ά ν α τ ο ς, ὁ, ἡ, ον (θάνατος). Ὁ ταχέως ἀποθνήσκων. 2) ἐνεργητ. ὁ ταχέως ἡ αἰφνηδινῶς θανατόντων.

Τα χύ έ π π ο ς, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ ταχέως ἵππεύων, αἰολόπυλος.

Τα χύ κ ι ν η τ ο ς, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος, ἡ ὀληγοροκίνητος.

Τα χύ κ ρ έ ι μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (κρίσις). Ὁ φέρων εἰς ταχεῖαν κρίσιν· ἐξαιρ. παρ' Ἰατρ. Τὸ φέρον ταχεῖαν τινα κρίσιν περὶ τοῦ πάθους.

Τα χύ λ ό γ ο ς, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ταχέως λέγων.

Τα χύ μ α θ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ές (μανθάνω). Ὁ ταχέως ἡ εὐκόλως μανθάνων.

Τα χύ μ η ν ι ς, ος, ὁ, ἡ (μῆνις). Ὁ ταχύς ἡ εὐκόλως εἰς μῆνην, ὀργήν· ὁ δεῦθυμος.

Τα χύ μ ή τ η ς, ὁ, καί

Τα χύ μ η τ ι ς, εως, ὁ, ἡ, (μῆτις). = ταχύβουλος. Νόν.

Τα χυ μ ή τ ω ρ, ορος, ἡ (μῆτηρ). Ἡ συχνάκις μῆτηρ. Ἀνάλεκ.

Τα χύ μ ο ρ ο ς, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ βραχεῖαν μοῖραν ἔχων, ὀλιγόζωος. Αἰσχὺλ. Ἀγαμ.

Τα χύ μ υ θ ο ς, ὁ, ἡ, ον (μῦθος). Ὁ ταχέως ὀμιλῶν, = ταχυλόγος.

Τα χυ ν α υ τ έ α, ὦ (ναύτης). Ταχέως πλέω. «σκάφος ταχυναυτοῦ». Λουκιαν. ὀληγόρον πλοῖον.

Τα χύ ν ο ι α, ἡ, = ἀγχίνουα ἄμφ. ἐκ τοῦ

Τα χύ ν ο ς, ύνους, ὁ, ἡ, ον (νοῦς), = ἀγχίνοος. ἄμφ.

Τα χύ ν ω, υνῶ (ταχύς). Ταχέως ποιῶ τι, ταχύς εἰμι εἰς τὰς πράξεις μου.

Τα χύ ο δ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ὁδός), = ταχυδρόμος.

Τα χυ π ε ι θ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ές (πείθω). Ὁ ταχέως ἡ εὐκόλως πειθόμενος, υπακούων ἡ πιστεύων, εὐκολόπιστος. Θεόκριτ.

Τα χυ π έ τ η ς, ου, ὁ, ἡ, ές (πέτομαι). Ὁ ταχέως ὑπτάμενος.

Τα χυ π λ ό έ α, ὦ (ταχύπλος). Ταχέως πλέω.

Τα χυ π λ ό έ α, ἡ. Τὸ ταχέως πλεῖν.

Τα χύ π λ ο ς, ύπλους, ὁ, ἡ, ον (πλέω). Ὁ ταχέως πλέων.

Τα χύ π ν ο ι α, ἡ (πνέω). Ἡ ταχεῖα ἀναπνοή.

Τα χύ π ο μ π ο ς, ὁ, ἡ, ον (πέμπω). Ὁ ταχέως πέμπων, στέλλων, φέρων, ἡ συνοδεύων. Αἰσχὺλ. Ἰκετ.

Τα χύ π ο π τ ο ς, ὁ, ἡ, ον. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Καχύποπτος.

Τα χυ π ό ρ ο ς, ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ ταχέως ὑπάγων, πορευόμενος.

Τα χύ π ο τ μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (πότμος), = ταχύμορος.

Τα χύ π ο υ ς, οδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ ταχύς κατὰ τοὺς πόδας.

Τα χύ π τ ε ρ ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (πτέρνα). Ὁ ταχεῖας πτέρνας ἔχων, = ταχύπους· ἢ ἵππος ταχύπτερος. Θέογνις.

Τα χυ π τ ε ρ ο β έ ρ υ έ α, ἡτω (περοβρέω). Καταβιβάξω, ἡ ῥίπτω ταχέως τὰ πτερά.

Τα χύ π τ ε ρ ο ς, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ὁ ταχέως πετῶν, ἡ ὑψούμενος.

Τα χύ π ω λ ο ς, ὁ, ἡ, ον (πόλος). Ὁ ταχέως ἐπὶ τοῦ ἵππου ἑρ' ἀμάξης τρέχων. 11 Δ.

Τα χύ ρ ό θ α ς, ὁ, ἡ, ον (ρόθος). Ὁ ταχέως ὑπάγων, τρέχων. Αἰσχὺλ. Θηβ. «αγγέλους σπερχυνούς τε καὶ ταχυρόθους».

Τα χύ ρ ό σ τ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ρόσμαι). Ὁ ταχέως ὑπάγων ἡ πετών, ταχύπτερος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. «Ταχυρόστωτος πελειάς».

Τα χύ ς, — χεῖρα, — χύ — ἐπὶρ, ταχέως. Ὁ λήγορος «ταχύ τοι ὑμῖν ἀποκρινούμαι». Ξενοφ. Ἀναβ. συγκριτ. ὁμαλ. ταχύτερος, ἔρα, ρον, ὑπερθετ. ταχύτατος, ἀτη, ατον, ταχύτερον, ἐπιρρήματικῶς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «τὸ ὀληγορώτερον» — ὑπερθετ. ἀνώμαλον τάχιστος, ἴστη, ἴστων.

Τα χύ σ κ α ρ θ μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (σκαρθμός). = εὐσκαρθμος, ἡ πολὺσκαρθμος, ταχύπους.

Τα χυ σ κ έ λ ή ς, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ ἔχων ταχεῖα σκέλη, ἡ πόδας.

Τα χύ σ π ε ρ μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (σπέρμα). Ὁ ταχύ σπέρμα ἔχων Ἀριστοτ. ζῶων Ἱστορ. 1. 3.

Τα χυ σ τ ρ ο φ ά λ ι γ έ ς, υγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὁ ταχέως φερόμενος διὰ τινος κυκλικῆς κινήσεως· ἀμφιβ.

Τα χυ τ ή ς, ἦτος, ἡ (ταχύς) = τάχος.

Τα χυ τ ό κ ο ς, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως τίκτων, γεννῶν.

Τα χύ φ ω ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ταχεῖαν φωνὴν ἔχων, ὁ ταχέως ὀμιλῶν.

Τα χυ χ ε ι λ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ές (χεῖλος). «αὐλοὶ ταχυχειλεῖς», αὐλοὶ ταχέως διὰ τῶν χειλέων φυσάμενοι.

Τα χύ χ ε ι ρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεῖρ). Ὁ ταχεῖας χεῖρας ἔχων, ταχύεργος. ὅθεν

Τα χυ χ ε ι ρ ί α, ἡ. Ἡ ταχύτης τῶν χειρῶν· εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, = ταχυεργία.

Τα χώ ς, ὦ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

ΤΑΩ, ἄχρηστον θέμα, συγγεν. τῷ ΤΑΓΩ, τεταγών. Πάνω λαμβάνω ἐκτείνων τὴν χεῖρα. ὁ ἐτυμολ. ἔχει τάω, τῷ σημαίνει τὸ δέχομαι, τάεις, τῆς, τάει, τῆ, καὶ κράτει τοῦ α, καί ε, εἰς η, Δωρικ. τῆς, καὶ τῇ τούτου ὁ παρτατα. ἔταον, ἔταες, ἔταε· καὶ τὸ προστατ. τάς, καὶ κράτει Δωρικ. τῇ· ἴδε πλατύτρ. ἐν τῷ τῇ.

Τά ω ν, Δωρικ. καὶ Διολ. γενικ. πληθ. τοῦ θηλ. ἄρθρου ἀντὶ τῶν, ἡ τούτων, ταύτων. Ὁμ. καὶ Ἰσυχ.

Τα ώ ν, ὄνος, ὁ, ἀντὶ ταῶς.

Τα ώ ν ι ο ς, ὁ. Ὁ ἐκ ταῶνος ὄν, παγεινίσσιος· ἐκ τοῦ

Ταώς, ὁ, γενικ. ταῶν, Ἄττ. ταών. ρατο, Λατ. Πα γώνιον, παγώνι, κοινότρο.
 Τε, ὁ, ἄριον ἐκκλητικόν, ἡ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, εὐχρηστος παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, καὶ ἐν γένει, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ λέξεις πρὸς ἀλλήλας ὡς «Νέστορι δίω εἰδός τε, μέ γεθός τε, φῶν τ' ἄγχιστοι ἐώκει». Ἰλ. Β. καὶ «πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται», ἀντὶ, πρὶν γένῃ ἐνδεκάτῃ ἢ δωδεκάτῃ. πολλάκις ἔχει ἀκό λουθον τὸν καὶ ὡς, «ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετῶντο ἕκαστος». μετὰ τὰ, ὅς, οἶος, ὅσος, ἔνθα, ἔνα, ὅτε, θεωρεῖται ὡς πλεοναστικὸς.
 Τε, Δωρ. αἰτ. ἐνικ. τοῦ, σὺ, ἀντὶ σέ.
 Τέ, ἀποστρεφόμεν. ἀντὶ τεὰ, οὐδ. πληθ. τοῦ τεός. Ἰλ. Ε.
 Τέωνον, τὸ καὶ Τεανὸν Ἀπουλον. Πόλις τῆς Ἀπου λίας ἐν Ἰταλίᾳ.
 Τέροσ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑβρὸν ποταμόν. Ἡρόδ.
 Τεατέα, ἡ Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
 Τέβερης, ὁ, = Τίβεριν. Στέφ. Βυζάντ.
 Τέβρος, ὁ κύρ. ὄνομα Εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Ἰππο κλάντος, φρονευνεῖς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ' Ἀπολλ.
 Τέγγω, ξω, παθητ. παρακ. τέττεται ἄριστ. ἐτέγ χθην. Βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω. μεταφρ. κινῶ εἰς συμπλήρωσιν. 2) βράπτω, χρωματίζω, ἀναμιγνύω, τοῦ ψεῦδεϊ τέγγω λόγον». Πίνδ. Ὀλ. καὶ, «τέγγων δάκρυα στοναχαῖς». Νεμ. τὸ δὲ «δάκρυα τέγγειν», ἀντὶ τοῦ χύνειν δάκρυα. συγγεν. τῷ, τήκω.
 Τεγέ, ἡ, Ἰωνικ. Τεγέ. Πόλις Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Τροπολιτιδῆς τανῦν Παλαιῶν Ἐπισκόπῃ. Ὁμηρ.
 Τεγεάτης, ου, ὁ ὅ ἐν τῇ Τεγέᾳ γεννηθεῖς. 2) ὁ ἐν Τεγέᾳ (πορνοστασίῳ) γεννηθεῖς. Διογέ. Λαέρτ.
 Τεγεάτις, ἰδος, ἡ ὑποκοῦμ. «χώρα». Ἡ περισχὴ τῆς Τεγέας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.
 Τέγεος, ὁ (τέγος). Ὁ ὑπερῶς. Ἰλ. Ζ. «δωδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι» ἀντὶ ὑπερῶοι οἴκου θωμάτια τῶν γυναικῶν, τὸ ἀνώτατον πάτωμα τοῦ οἴκου. ἄλλως ὑπερῶοι οἴκοι.
 Τεγεστράτοι, οἱ = Τεργεσταῖοι. Διονύς. Περ.
 Τέγη, ἡ = στέγη, τέγος. Ἡσυχ.
 Τεγκός, ἡ, ὄν, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ, τέγγω. Βρεγμέ νος, μαλακός, εἰς συμπάθειαν κινούμενος.
 Τέγξις, εως, ἡ (τέγγω). Τὸ βρέχειν, ὑγραίνειν. Ἰπποκ.
 Τέγος, εως, τό, ὡς τὸ στέγος. Ἡ στέγη τοῦ οἴκου, σκεπαστή. 2) πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος, οἶκος, δῶμα. 3) πορνοστασίον.
 Τέγγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στέφ. Βυζ.
 Τεθλυτᾶ, ποιητ. μετοχ. τοῦ παρακειμ. τέθηλα, ἐκ τοῦ θάλλω, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ, τεθλητᾶ. τὸ ἄρσεν. τεθ λώς, δὲν μετεβλήθ. εἰς τεθαλώς. Ὁμηρ. καὶ Ἡσίοδ.
 Τεθαρόρηκός τε, ἐπὶρ. Μετὰ θάρρους, τολμηρός.
 Τεθαράτται, Ἰωνικ. παρακ. τοῦ, θάρτω, ἀντὶ τεθ αρμένοι εἰσὶ. Ἡρόδ.
 Τέθεικα, Βοιωτικ. ἀντὶ, τέθηκα.
 Τέθηλα, μέτ. παρακ. τοῦ θάλλω. Ὀδ. καὶ Ἡσίοδ.
 Τέθηπα, παρακ. τοῦ ΘΑΠΩ ἢ ΘΑΦΩ, ἀμετβτ. Θαμμάζω, ἐκπλήττομαι. 2) μεταβατ. εἰς θαυμα σμόν κινῶ. Ἡσυχ. (συγγεν. τῷ, τάφος, θάμβος, θάομαι, θαέομαι, θύμα κ. τ. λ.).
 Τέθμιος, ἰα, ἰον (τεθμός) Δωρικ. = θέμιος, «Ἐορ τὰν Ἡρακλέους τέθμιον». Πίνδ. Νεμ. τὴν ὑπὸ Ἡρα κλέους θασπασθεῖσαν ἢ διαταχθεῖσαν ἐορτὴν καθό λου ἀπαράττητος, ἀναγκαῖος. Καλλιή. καὶ Ὀππικαν.
 Τεθμός, ὁ (τέθημι). Δωρ. = θεσμός, «τεθμὸν μέγιστον ἀέθλων», Πίνδ. Ὀλ. καὶ ἄλλαχού.

Τέθναθι, προσ. παρακ. τοῦ, θνήσκω.
 Τεθναίην, εὐκτ. παρακ. τοῦ, θνήσκω. Ἰλ.
 Τέθναμεν, Ἄττ. ἀντὶ τεθνήκαμεν, τοῦ, θνήσκω.
 Τεθνάναί, ἀπαρέμφ. παρακ. τοῦ, θνήσκω.
 Τεθνάσι, γ'. πληθ. πρόσπ. παρκ. τοῦ, θνήσκω. Ὁμηρ.
 Τέθνεικα, παρακ. Βοιωτ. ἀντὶ τεθνήκα, ὡς καὶ τὸ τέθεικα, ἀντὶ, τέθηκα.
 Τεθνέως, ὅτος, ὁ, καὶ τὸ συνήθ. Ἄττικ. ἄρσ. καὶ οὐδτ. μετοχ. παρακ. τοῦ, θνήσκω.
 Τέθνηκα, παρακ. τοῦ, θνήσκω. Ὁμηρ.
 Τεθνήξομαι. Ἄττικ. μέλλ. τοῦ, θνήσκω.
 Τεθνήξω, ὅτος, Ἰωνικ. ἀντὶ τεθνεώς, ἄρσ. καὶ οὐ δέτ. μετοχ. παρακ. τοῦ, θνήσκω.
 Τεθνώς, ποιητ. ἀντὶ, τεθνεώς.
 Τεθορεῖν, κατ' ἀναδιπλασ. ἄρσ. β'. τοῦ, θρώ σκω, ἀντὶ θορεῖν. Ἡσυχ. ὡς καὶ τὸ, λελαδέσθαι, ἀντὶ λαδέσθαι, κ. τ. λ.
 Τεθορυθμένως, ἐπὶρβ. (θορυθεῖω). Μετὰ θορυθῶν καὶ ἀταξίας. Ξενοφ. Ἑλλ.
 Τεθρήμερον, τό (τέτταρα, ἡμέρα). Διάστημα χρόνου ἐκ τεσσάρων ἡμερῶν.
 Τεθριππηλάτης, ου, ὁ (τέθριππον, ἐλάτης). Ὁ ἐπὶ τεθρίππου ἐλαύνων. Γλωσσ. Στεφ.
 Τεθριπποβάμων, ὄνος, ὁ (τέθριππον, βαί νω). Ὁ ὄχρους ἐπὶ ἑμάξης ἐκ τεσσάρων ἵππων. Εὐριπ. Ὀρέστ.
 Τεθριπποβάτης, ου, ὁ = τεθριπποβάμων.
 Τέθριπος, ὁ, ἡ, ου (τέτταρα, ἵππος). Ὁ τέσσα ρας ἵππους ἔχων. ὅθεν «τὸ τέθριππον», ἐξυπακούεται ἄρμα. ἄρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων. Πίνδ. Ὀλ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. «καὶ σὺν τεθρίπποις βούλοιο ἀπεί ναι» τὸ πλήρες παρ' Εὐριπ. Φοιν. «τέθριππα ἄρ ματα», καὶ «ἵππων τέθριππον». Ἀριστφ.
 Τεθριπποτρόφος, ὦ. Τέσσαρας ἵππους τρέφ ων, ἕνα σὺν τῇ ἑμαξί. Ἡρόδ. ἐκ τοῦ
 Τεθριπποτρόφος, ὁ, ἡ (τέθριππον, τρέφω). Ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τὸ τέθριππον.
 Τεθρυλλήμενος, ἐπὶρβ. (θρυλλέω). Ἐγνωμέ νος, φανερός.
 Τεθρυμένως, ἐπὶρβ. (θρυπτο). Ἡδυπαθῶς, μαλακῶς, θηλυπρεπῶς. Πλούταρχ.
 Τεθρύνειν, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. Τιβρώνιον. Πausan.
 Τεθρύνειν, μετοχ. παρακ. τοῦ, θρύω. Ἰλ.
 Τεῖ. Δωρ. αἰτ. ἐνικ. τοῦ, σὺ, ἀντὶ, τέ, σέ.
 Τεῖν. Δωρ. δοτικ. τοῦ, σὺ, ἀντὶ, σοί.
 Τεῖνδε. Δωρ. ἀντὶ τῆδε. Ἐνταῦθα. Ἐσέκριτ.
 Τεινέσμος, ὁ (τείνω). Τανυσμός, δυσκολία ἐν τῷ χέζειν. Κέλσ. ἡ καθ' Ἡσυχ. νόσημα περὶ τὰ ἔντερα.
 Τεινέσμος, εως, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τεινε σμόν πάσχων, ἡ ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ τεινέσμου.
 Τεῖνω, τενῶ, ἔτεινα, τέταχα, τέταμαι, ἐτάχην, ἐκ τοῦ τένω. Τανύω, τεντόνω. «τόξον ἔτεινεν». Ἰλ. Δ. ἐτάνωσε τὸ τόξον εὐθύνω, διευθύνω «τίε ταιεν ἐπὶ σὲ τὸν νοῦν» ανοίγω, ὑφώνω «ιστία τέτατο» τὰ ἰστία ἠνοήθησαν ἢ ὑψώθησαν προ σαρκῶ, δένω «νῆνια τείνουν ἐξ ἄνωγες». 2) οὐδ. τεντόνομαι, νοεῖται, καθ' ὁδὸν ὑπάγω, ταξιδεύω, «βίον τείνουν» μακροβιόω. 3) συντείνω, ἀνήκω, ἀποβλέπω. Εὐρ. ἐκ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν.
 Τεῖος, σπάν. ἐπικ. τύπος ἀντὶ τείως, τέως, καὶ τεῶς. Ἰλ. παράβλ. εἶδος.
 Τειρεσίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Τειρεσίης. Περιφρημος μάντις τῆς Ἡρωικῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους, καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλόδ. οὗτος προεῖπα.

περί τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρείας τοῦ Ἡρακλέους, ἔτι ἐν σπαργάνοις οὗτος.

Τεῖρος, εὖς, τό. ἐπικ. τύπος τοῦ, τέρας· πληθ. «τεῖρες» τὰ ἄστρα. Ἰλ. ἴδε τέκμαρ.

Τεῖρω, ἔτειρον. Τρίβω, συντρίβω, θλίβω. Ἰλ. Α. βαρύνω, ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ, ἀδυνατίζω (συγγεν. κατὰ τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. εἰς τὸ, τέρσομαι, τρίω, τιτράω, τετραίνω, τορῶς, τορέω, τορεύω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρίβω, τρώω, θρώω, τιτρώσκω, τρώω, τέρνω, tener, ὡς καὶ τὸ Λατ. tero καὶ terreo).

Τεῖσπος, εὖς, ὁ κύρ. ὄνομ. Ὑῖος τοῦ Μεγ. Κύρου. Ἡρόδ.

Τεῖχεσιβλήτης, ου, ὁ (τείχος, βάλλω). Ἡμαρ. γρμρ. ἀντί τοῦ

Τεῖχεσιπλήτης, ου, ὁ (πλήτω). Ὁ τὰ τεῖχη πλήττων, προσβάλλων, καταβάλλων, κρημνίζων, αἰρῶσι τεύχεος· κρημνίζων τεύχεσιπλήκτηνα. Νικάνδρ. Χρ. ἀντί κρημνιστοῦ πολιορκητικόν.

Τεῖχεσιπλήτης, ου, ὁ (πλάζω). Ὁ τοῖς τεύχεσι προσπελάζων· ἐκ τοῦ πλῆμι, ἀντί πελάζω.

Τεῖχέω, ὦ, ὡς τὸ τεύχίζω. Τεῖχη κτίζω. Ἡρόδ.

Τεῖχέω, εἰσα, ἐν (τεύχος) = τεύχισις.

Τεῖχίρης, ου, ὁ, ἡ (ἔρω). Ἀποκλεισμένοις εἰς τεῖχη, ἢ πολιορκημένοις· «τεύχερες ποιοῦσι». Θουκυδ. ἐν τῷ τῶν τεύχων ἀποκλείουσιν οὕτω καὶ τὸ, πυργήρης. 2) ὁ μὲ τεῖχη ὠχυρωμένος.

Τεῖχίδιον, τό = τεύχιον.

Τεῖχίζω, ἰσώ (τεύχος). Τεύχος ποιεῖ, ἢ τεύχος περιβάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ὀχυρόνω, διαυθεντεῖν, «Ἀλεξάνδρῳ τῷ Νεῖλῳ τετειχισμένην», διαυθεντεμένην ὑπὸ τοῦ Νεῖλου.

Τεῖχίχος, ἡ, ὅν (τεύχος). Ὁ εἰς τεύχος ἀνήκων, muralis, Λατ.

Τεῖχιόεις, ὄντος, ὁ συνηρημ. Τεῖχιος, οὐντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

Τεῖχιόεις, εἰσα, ἐν (τεύχος)· ἐπιθ. τῶν ὀχυρῶν πόλεων. Ὁμ. Ἰλ. «Τίρυνθα τετειχίστασαν» καλῶς τετειχισμένην, στερεὰ τεῖχη ἔχουσιν.

Τεῖχλον, τό ὑποκορ. τοῦ, τεύχος.

Τεῖχλον, τό. Πολύχην τῆς Αἰτωλίας. Θουκ.

Τεῖχιούσα, ἡ. Φρούριον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τεῖχίσις, εὖς, ἡ (τεύχίζω). Τὸ τεύχισιν.

Τεῖχισμα, τό. Τὸ διὰ τεύχους ἐκτισμένον ὀχυρῶμα, φρούριον.

Τεῖχισμός, ὁ (τεύχίζω) = τεύχισις. Θουκυδ.

Τεῖχιστής, οὔ, ὁ = τεύχισιν.

Τεῖχογραφεύω, ὦ. Τεῖχη γράφω, σχεδιάζω· ἄμφω.

Τεῖχοδόμος, ὦ (τεύχοδμος). Τεῖχη δομῶ, κατασκευάζω· ὅθεν

Τεῖχοδομία, ἡ. Ἡ τῶν τεύχων κατασκευὴ. Πλάτ.

Τεῖχοδόμος, ὁ, ἡ, ὅν (δέμω). Ὁ τεῖχη δομῶν, κτίζων.

Τεῖχοκταλῦτης, ου, ὁ (καταλύω). Ὁ τεῖχη καταλύων, κρημνίζων.

Τεῖχοκρατέω, ὦ (κρατέω). Κρατῶ, κυριεύω τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἢ τὸ φρούριον. Πολύαιν.

Τεῖχοκταλῦτης, ου, ὁ (λύω)· ἡμαρτμ. ἀνάν. ἀντί τοῦ, τεύχοκταλῦτης. Καταδαρσιτῆς τῶν τεύχων. Πλούτ.

Τεῖχομαχέω, τό. Μηχανή, δι' ἧς κατεδαφίζουσι τὰ τεῖχη.

Τεῖχομαχέω, ὦ, ἡ (μαχόμενος). Περὶ τὰ τεῖχη μάχονται, πολιορκῶν τὸ φρούριον. Ἡρόδ.

Τεῖχομάχος, ου, ὁ = τεύχομαχος, Ἀριστ. Ἀχ.

Τεῖχομαχία, ἡ. Ἰων. τεύχομαχία (τεύχομαχέω). Ἡ περὶ τὰ τεῖχη μάχη, πολιορκία ἢ κατὰ τῶν τεύχων ἐφόδος. Ἡρόδ. ὅθεν

Τεῖχομαχία, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τεύχομαχίαν ἀνήκων.

Τεῖχομάχιον, τό = τεύχομαχέον.

Τεῖχομάχος, ὁ, ἡ, ὅν (μάχομαι). Ὁ περὶ τὰ τεύχομαχόμενος, ὁ πολιορκῶν, ἢ κατεδαφίζων αὐτά.

Τεῖχομέλης, εὖς, ὁ, ἡ, ἔς (μέλος). Ὁ διὰ μέλους, ὥδων τεύχισόμενος. ἔν Ἀναλ. «κιθάρα τεύχομέλης» ἢ τοῦ Ἀμπίονος λύρα, δι' ἧς ἐτεύχισθησαν αἱ Θῆβαι.

Τεῖχοποιία, ἡ = τεύχοδομία. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τεύχοποιου, ἐκ τοῦ

Τεῖχοποιός, ὁ, ἡ, ὅν (ποιέω). Ὁ τεῖχη ποιῶν, κτίζων. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐπισκευῆς τῶν τεύχων. Δημοσθ.

Τεῖχοπύργος, ὁ (πύργος). Πύργος ἐπὶ τοῦ τεύχους.

Τεῖχος, εὖς, τό. Περιβάλλος διὰ λίθων, ἢ πλίνθων, ἢ ξύλων, πρὸς ὀχυρώσειν χρήσιμος. τροπικ. ὑπεράπτις διὰ λίθων ἢ πλίνθων.

Τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῆς Δύμης.

Τεῖχοσταίτης, ὁ, ἡ, ὅς (σταίω). Ὁ καὶ τεύχοσταίτης, ἢ (σταίω). Ὁ τὰ τεῖχη σταίω.

Τεῖχοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Τὸ σκοπεῖν, ἢ κατασκοπεῖν ἀπὸ τοῦ τεύχους.

Τεῖχοφυλάξ, ὁ (τεύχοφυλάξ). Φυλάττω τὰ τεῖχη.

Τεῖχοφύλαξ, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ τεύχους.

Τεῖχὺδριον, τό ὑποκορ. τοῦ, τεύχος. Ξενοφ.

Τεῖχωμα, τό ἡμαρτ. ἀνάν. ἐκ Πολύδ. = τεύχος.

Τεῖως, ἐπιδρ. ἐπικ. αἰ ἰων. ἀντί, τῶς. Ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μετὰ, ἐν ᾧ, ἔως οὔ. Ἀπολλ.

«τεῖως κεν ἰκάνεται» ἀντί τοῦ, ἔως ἂν.

Τέκ, ἐπικ. γ'. πρὸς. ἄδρ. β'. τοῦ, τίκτω. Ὁμ.

Τεκετόνος, ὁ, ἡ, ὅν ἀντί τοῦ, τελοκίνος.

Τεκμαίρω (τέκμω), τεκμαρῶ, ἐτέκμηρα· ἐνεργ. ὁρῶν σημειῶν, σημειῶν· ὅθεν δεικνύω· «τεκμαίρει χρῆμ' ἑκατόντα. Πίνδ. 6) ὁρίζω, τελειῶν·

«τεκμήρασε πᾶσαν ἀοιδίαν». Ἀρατ. 2) τεκμαίρομαι, λαμβάνω τι σημειῶν ἐκ τοῦ ὁποῦν συμπεραίνω, κρίνω, γνωρίζω, ὅσα κούρης τεκμαίρεται. Ἀπολλών. ἐγνωρίσε τὴν φωνήν. 6) ἀριθμῶ·

«τίς τάδε τεκμήρεται;» αὐτῷ. συντάσσεται. καὶ μετὰ δοτ. «μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαίρομενοι». Πίνδ. καὶ μετὰ τῆς ἐκ, ἢ ἀπὸ ὧσάτωις καὶ μετὰ τῆς περὶ· «περὶ τίνος τεκμαίρεσθαι» καὶ

«περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρομαι τοῖς ἡδὴ γεγενημένοις». Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. κρίνω τὰ μελλόντα ἀπὸ τὰ παρελθόντα· μετὰ δὲ τῆς πρὸς, ἀντί τοῦ, σκοπεῖν, διευθύνωμαι πρὸς τι· «ἔτι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον». Δημοσθ.

καὶ τεκμαίρεσθαι τι πρὸς τι.

Τέκμωρ, τό, καὶ ἐπικ. τέκμαρ, τό, ἡμαρτ. ἄκλιτα. Σιόπες, σημειῶν, ὅριον, πέρας. Ἀριστοτέλ. Ρητ. «τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταυτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν», «ἔκτε τέκμαρ». Ἰλ. Ν. καὶ τοῖο

«εὗρετο τέκμαρ». Ἰλ. Π. ἦτοι τέλος ἐπενόησε τῆς συγχύσεως ταύτης εἰς ἡν κατήντησαν οἱ ἵπποι, καὶ καθόλ. «τέκμαρ εὐρέειν, εὐρίσκω ἢ ἐπινοῶ ἐν τέλος. Ὁδύτ. Δ. «οὐδέτι τέκμαρ εὐρέμεναι δύναται. δὲν ἡμπορεῖς νᾶ εὐρὸς κἀνένα τέλος» 2) τὸ ὁρισμένον, τεταγμένον, ἀπορακτικόν. «μεῖστα τέκμαρ ἐξ ἐμέθεν», Ἰλ. Α. 3) «τέκμαρ σαρῆς», Πίνδ. Νεμ. ἀλάνθαστον σημειῶν, τεκμήριον, πρόδρησις.

Τμ. Ὁμ. καὶ ἐντεῦθεν οὐδόναν σημειῶν ὡς προσηνύον μέγα τι τὸ ὅποιον μέλλει νὰ συμβῇ ὡς τὸ τέλος, ταίρεα, καὶ Λατ. Signa, Ἀρατ. καὶ Ἀπολλ.

Ροδ. (ἐκ τοῦ τίκτω τσεῖν.)

Τέκμαρσις, εὖς, ἡ (τεκμαίρομαι). Τὸ τεκμαίρεσθαι.

Τεκμαρτός, ἡ, ὄν (τεκμαίρομαι). Ἐξ οὗ δυνά-
ται τις να συμπεράνη τι.

Τεκμηρίον, τό (τεκμαίρομαι). Σύμβολον, γνώρι-
σμα. ἀσφαλές καὶ ἀναμφίδεκτον » τεκμηρίον δὲ χρή-
ματα μὲν γὰρ κ. τ. τ. οὗ τὸ πλήρες » τεκμηρίον
δὲ τούτου, τὸδ' ἐστίν.

Τεκμηρίω, ῶ (τεκμηρίον). Τεκμηρίον δίδωμι,
σφραγίζω, ἀποδεικνύω. Θυκυδ. » τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα
Ὁμηρος. » μέσ. ἔλτινος τεκμηρίου κρίνω, ἡ συμ-
περαίνω, ἀπορατίζω.

Τεκμηριώδης, εως, ὅ, ἡ, ες (τεκμηρίον εἶδος).
Ὁ τεκμηρίων ἔχων, ἡ ἐκ τοῦ εἶδους τούτου ὦν. Ἀρι-
στοτ. ῥήτ. » τεκμηριώδη ἐνθυμήματα. τὰ ἐξ ἀνα-
γκαίᾳ σημειῶν συνηγμένα.

Τεκμηρίωσις, εως, ἡ (τεκμηρίω). Ἀπόδειξις
διὰ τεκμηρίων. Ἀρβαν.

Τεκμηρία, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Τελευτάντος, ἡ Τεύ-
θραντος ἐλ Φρυγίας, τὴν ὁποῖαν αἰχμαλυτίσας ὁ
Τελαμώνιος Αἰὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος, εἴ-
χε παρ' αὐτῷ ὡς παράκοιτιν, γεννήτας μετ' αὐτῆς
τὸν Εὐρύτακην. Σοφοκ.

Τεκμων, ὡν, ὠνος, ἡ Πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ.
Στέφ. Βυζ.

Τεκμωρ, τό, ἀκλιτ. ποιητικ. = τέκμαρ. Ὁμηρος.

Τεκνωδισον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέκνον.

Τεκνώω, τό, ὑποκορ. τοῦ, τεκνίδιον.

Τεκνογονέω, ῶ (τεκνόγονος). Τέκνα γεννῶ. Ἀν-
θολογ. ὅθεν

Τεκνογονία, ἡ. Τὸ τεκνογονεῖν.

Τεκνογόνος, ὅ, ἡ, ὄν (γόνος). Ὁ τέκνα γεννῶν. Δίσχ.

Τεκνοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, δαίνυμι). Τεκνοδάχμος.

Τεκνόεις, ἴδε ἐν τῷ, τεκνοῦς.

Τεκνοκτονέω, ῶ (τεκνοκτόνος). Κτείνω τὰ τέ-
κνα. ὅθεν

Τεκνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεῦν τὰ τέκνα.

Τεκνοκτόνος, ὅ, ἡ, ὄν (κτείνω). Ὁ φονεὺς τῶν
ιδεῶν τέκνων.

Τεκνολέτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, τεκνολέτηρ. Σοφο-
κλ. Ἠλεκτ. » ἀηδὸν τεκνολέτειρα, ἡ τὰ ἐαυτῆς
τέκνα ἀπολέσασα.

Τεκνολέτηρ, ἦρος, ὁ, = τεκνοκτόνος.

Τέκνον, τό (τεκεῖν, τίκτω). Πᾶν ὅ, τι γεννᾶται, παιδί-
ον, καὶ τ. λ. παρβλ. τέκος.

Τεκνοποιῶ, ῶ (τεκνοποιός). Τέκνα ποιῶ, γεννῶ. ὅθεν

Τεκνοποιητικός, ὅ, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τεκνοποιᾶν ἀνή-
κων ἡ ἐπιτήδειος.

Τεκνοποιία, ἡ (τεκνοποιός). Ἡ τῶν παιδῶν ποίη-
σις, γέννα, ἔτι καὶ τεκνοποιήσις.

Τεκνοποιός, ὅ, ἡ, ὄν (ποιῶ). Ὁ τὰ τέκνα τιμω-
ρῶν ποινάζων, ἐκδικῶν. Δίσχυλ. Ἄγ.

Τεκνοποιός, ὅ, ἡ, ὄν (ποιῶ). Ὁ τέκνα ποιῶν,
γεννῶν, παιδοποιῶν. Ἡρόδ. 2) καθόλ. ἱκανὸς εἰς τὸ
τεκνοποιεῖν. Ἡρόδοτ. » καὶ ἄλλην πρὸς ταύτην ἐστά-
γαγε γυναῖκα τεκνοποιῶν.

Τεκνοβράστις, ου, ὁ (βραίω). Ὁ τέκνα φο-
νεύων, Δυκόρρ.

Τεκνοσπορέα, ἡ (σπείρω). Τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνογονία.
Ἀνάλεκτ. ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος, ὅ, ἡ, ὄν (σπείρω). Ὁ τέκνα σπεί-
ρων, τεκνογόνος.

Τεκνοσφαιρία, ἡ (σφάττω). Τὸ σφάζειν τὰ τέκνα.

Τεκνοτρόφω, ῶ (τεκνοτρόφος). Τέκνα τρέφω. ὅθεν

Τεκνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν τέκνα. Ἀριστοτέλ.

Τεκνοτρόφος, ὅ, ἡ, ὄν (τρέφω). Ὁ τέκνα τρέφων.

Τεκνότροφος, ὅ, ἡ (προπαρεῖ). Ὁ ὑπὸ τέκνων
τραφεῖς, τρερόμενος.

Τεκνοουργέω, ῶ, ἡσται, = τεκνοποιέω.

Τεκνοουργία, ἡ, = τεκνοποιία, ἐκ τοῦ

Τεκνουργός, ὅ, ἡ, ὄν (ἐργον). = τεκνοποιός.

Τεκνοῦς, οὔσα, οὖν (τέκνον), ἀντί, τεκνοῖς, εσσα.
ὄεν. Ὁ τέκνα ἔχων, ἡ ὁ γεννήσας τέκνα. Σοφ. Τραχ.
παρβλ. παιδούς.

Τεκνοφάγία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα τρώγειν ἐκ τοῦ

Τεκνοφάγος, ὅ, ἡ, ὄν (φαγεῖν). Ὁ τὰ τέκνα τρώγων.

Τεκνοφθόρεω, ῶ (τεκνοφθόρος). Τὰ τέκνα φθεί-
ρω, φονεύω. ὅθεν

Τεκνοφθόρία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα φθεῖρειν ἡ φο-
νεύειν.

Τεκνοφθόρος, ὅ, ἡ, ὄν (φθείρω). Ὁ τὰ τέκνα
φθεῖρων ἡ φονεύων.

Τεκνόφι, ποιητ. γεν. τοῦ, τέκνον, ἀντί, τέκνον.

Τεκνοφονέω, ῶ. Τὰ τέκνα φονεύω, σκοτώνω. ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος, ὅ, ἡ, ὄν (φόνος). Ὁ τὰ τέκνα φονεύων.

Τεκνώω, ῶ, ὡσαι (τέκνον). Μὲ τέκνα προμηθεύω,
τέκνα χορηγῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. » πόλιν τεκναῖσι παι-
σί. » καὶ παθητ. Φοινίσ. » Δάϊος ἐτεκνώθη. » ἀντί
τοῦ, ἔσχευ ἀπέκτησε τέκνα. 2) τεκνοποιῶ, τέκνα
γεννῶ, τεκνοῖσα, ἡ τέκνα ἔχουσα. ἔστι δὲ συνηθ. τὸ
ἐνεργ. τεκνοῦν ἐπὶ ἀνδρῶν, τὸ δὲ μέσον τεκνοῦ-
σθαι ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἀριστοτέλ. ἐν ζῶνι ἱστορ.

» ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναῖξι τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς
ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦναι. καὶ τροπικ. » πᾶτρα με τε-
κνοῖ, ἱακ. All. ἡ πατρίς με ἐγέννησε. 3) Διόθεαρ.
Σικ. ἀντί τοῦ, υἱοθετέω, ὅθεν

Τεκνώμα, τό. Τὸ τεχθεῖν τέκνον.

Τεκνώσις, εως, ἡ (τεκνώω). Τὸ τεκνοῦν, τεκνοποι-
ησις, υἱοθεσία.

Τεκτόνος, ὅ, ἡ, ὄν (κτείνω). ἴδε τεκνοτόνος.

Τέκος, εως, τό (τίκτω, τεκεῖν). ποιητ. = τέκνον.

Τέκτινα, ἡ. Ἐπιθ. τοῦ, τέκτων.

Τεκταίνωμαι, μέσ. ἀποθ. (τέκτων). κυρίως Οἰ-
κοδομῇ, κατασκευάζω ἐκ ξύλων ἡ ἄλλων τινῶν ὑλῶν,
» ὡς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆναιτο νῆας, κατεσκεύασε
νῆας διὰ τὸν Ἀλέξανδρον. μεταφορικ. μηχανῶμαι,
ἐπινοῶ δόλους, μηχανουργήματα κατὰ τινος Εὐριπ.
» πᾶντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταίνεσθω.

Τεκτόναρχος, ὅ, ἡ (ἄρχω), = ἀρχιτέκτων.

Τεκτονεία, ἡ (τεκτονέω), = τεκτονία.

Τεκτονεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος.

Τεκτονεύω, εὔσω (τέκτων), = τεκταίνωμαι. ὅθεν

Τεκτονίζω, ἡ. Ἡ τέχνη ἡ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος.
Θεόφρ.

Τεκτονίδης, ου, ὁ πατρωνυμ. ὄνομ. τοῦ, τέκτων.
Ὁ υἱὸς τοῦ τέκτονος. Ὁδ. Θ.

Τεκτονικός, ὅ, ἡ, ὄν καὶ ἐπίρ. κῶς (τέκτων). Ὁ
εἰς τὸν τέκτονος ἀνήκων, ἐμπειρος ἡ γυμνασμένος
εἰς τὴν τεκτονικὴν, εἰς τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ » τεκτονι-
κή. ἔξυπασσιν. Τέχνη.

Τεκτονόχειρ, χειρός, ὅ, ἡ (χείρ), = τέκτων. Ὁρρ.

Τεκτόσαγος, οἱ ἐνικ. Τεκτόσας. Λαὸς τῆς Γαλιλίας
περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηνναίων, ὁρέων. Στράβ.

Τεκτοσύνη, ἡ. Ἡ τέχνη, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐρ-
γασία τοῦ τέκτονος. Ὁδύσ. Ε. » εὐ εἰδὼς τεκτονυ-
νάων. » τῆς περὶ τὴν τεκτονικὴν, ἥτοι τὴν ναυπη-
γικὴν ἐμπειρίαν. ἐκ τοῦ

Τεκτόσυνος, ὕνη, ὕνον, ποιητ. ἀντί, τεκτονικός.

Τεκτων, ὄνος, ὁ. Πᾶς τεχνίτης, ἐξαιρ. ὁ κτίστης
οἴκου. ματὰρ. κατασκευαστὴς ὀργάνων, ἐργαλείων.

ΤΕΚΩ, ἄχρηστ. Σέμα τοῦ, τίκτω, τέξω, τέξομαι,
ἐτέχην, ἔτεκον, ἐτεκόμην, τέτοκα, κ. τ. λ.

Τεκών, οὔσα, ὄν μετοχ. ἄορ. β'. τοῦ, τίκτω.

Τελάδαμος, ὁ. Ἀργεῖος τις, πρῶτος Φιλίππου.

Τελαμών, ὄνος, ὁ Πλάτῃς δερμάτινος λῶρος, δι' οὗ ἐκρεμάτο ἡ ἀσπίς, ἢ ἄλλον ὁποῖονδήποτε ὄπλον. «... δὴν τελαμῶνα περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἦτοι ὁ μὲν σάκος, ὁ δὲ φατγάνου ἀργυροχόλον. α. Ἰλ. Ε. καὶ ἀναρροεὺς οὐαὶς ἐλέγετο... λέγεται δὲ καὶ ὁ τελαμῶν, ὡς καὶ ὁ τάλας, ἀπὸ τοῦ, ταλάσσω τὸ κατεργάζομαι, οἰονεὶ τελαμῶν, ὁ κατεργαζόμενος καὶ βαστακτικός. 2) λινὸν τι ὀρέμα (φασκίαν), δι' οὗ περιέθενον τὰς πληγὰς. Ἰλ. Ρ. «ἠδ' ἀσπασμένος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφιτένοντα». 3) ταινία, δι' ἣν περιετύλισσον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ἀφ' οὗ ἐταριχεύοντο. Ἡρότ. 4) ἐν γένει, πᾶς τις ὁποιοσδήποτε δεσμός. 5) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, οἱ ἄλλοις ἀτλανταὶ λεγόμενοι, οἱ στηρίζοντες τὸν θόλον μιᾶς οἰκοδομῆς στήλοι (ἡ κάρα). ἔκ τοῦ τλήναι, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ στελλῶναι.)

Τελαμών, ὄνος, ὁ. Γίδος τοῦ Αἰακῶ καὶ τῆς Ἐνδιδόδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλεΐδου, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς οὐσού Αἰγίνης διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φόκου, ἦλθεν εἰς Σαλαμίνα ὅπου διετέλεθ' ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς γῆς ταύτης, παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως. Ὁμ. Πινδ. Ἀπολλοδ. 2) πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ μὲ λινεῖα περιφύον, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Πλούτ. ὅθεν

Τελαμωνιάδης, οὗ, ὁ Δωρικ. Τελαμωνιάδας Αἴας, ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος.

Τελαμωνιάζω, ἴσω. Τελαμῶνι περιδίδω πληγὴν. «ὅτε Φίλοκλῆος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπρόσθηθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλειστρος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμὸν», ἔδωσε καὶ αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ μὲ μίαν φασκίαν.

Τελαμωνίος, ἰα, ἰον (τελαμῶν). Ὁ ἐκ τελαμῶνος ὢν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τελαμῶνα.

Τελαμωνίος, οὗ, ὁ. Ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, πρὸς διαστολὴν τοῦ Αἰάντος Δοκροῦ. Ὁμ.

Τελαρχος, οὗ, ὁ (τέλος, ἄρχω). Ἀρχηγὸς τέλους, ἦτοι μέγιστος στρατεύματος, ταγματάρχης· ὅθεν

Τελαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τελαρχοῦ.

Τέλω, καὶ τέλομαι = ἀτέμνω. Βλάπτω. Ἦσυχ. **Τελαρχία**, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστάσις τοῦ τελαρχοῦ. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Τελαρχος, ὁ (τέλος, ἄρχω). Ἐν Θήβαις ὁ τελεαρχος εἶχε τὴν ἐπιστάσιν καὶ φροντίδα τῶν ὁδῶν.

Τελεάς, οὗ, ὁ. κύρ. ὄνομ. Περιδότης τῆς ἀδιδόχης ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοτ.

Τελέαμος, ὁ. Δωρικ. Τελεδῆμος. Ἀργεῖος τις, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας.

Τελέθριον, τό. Ὅρος τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Οἰκαλίας. Στράβ.

Τελέεις, εντος ἢτε τελείεις.

Τελέω (τέλλω). Εἶμι, ὑπάρχω, γίνομαι. «νῦν δ' ἤδη τελέθει» γίγνεται. Ἰλ. ὁ Ἦσυχ. ἔρμν. τὸ τελέθει, διὰ τοῦ, τελεῖται ἐπικ. παρατ. τελέθεσκε. Ἦμ. Δημ.

Τελειογενέομαι, οὔμαι (τελειογόνος). Τέλειος γεννῶμαι ἔτι τελεογενέομαι τὸ ἐνεργ. οὐκ ἐν χρήσει· ὅθεν

Τελειογονία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ἐντελῆ καὶ ἀκέραια τὰ τέκνα, καὶ τὸ φέρειν ὠρίμους καρπούς. Ἀριστοτ.

Τελειογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέλειος τέκνα γεννῶν, καὶ ὁ ὠρίμους καρπούς φύων.

Τελειογονός, ὁ, ἡ, ον· παθητ. Ὅστις γεννᾷται τέλειος. Ἀριστοτέλ. παρ' ᾧ καὶ «τελεόγονος», εὐρίσκεται.

Τελειοκαρπέω, ὦ. Φέρω τὸν καρπὸν εἰς τὴν τελειότητα· ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων· ἐκ τοῦ

Τελειοκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ εἰς τελειότητα φέρων, ὁ ὠριμάζων τοὺς καρπούς.

Τελειοποιέω, ὦ. Τέλειον ποιῶ. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Τελειοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τέλειον ποιῶν τι.

Τέλειος, εἶα, εἰον. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ δικατάληκτον, τέλειος, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. τέλειος, ἐπὶ τῇ τελείῳ (τέλος). Πᾶν ὅ, τι ἐφθασεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐντελής, ὁλόκληρος, ἀνελλιπής· «ἄρτων κνίσσης αἰγῶν τε τελείων». Ἰλ. «ἱερὰ τέλεια», ὅπου κατ' ἄλλους ἀντὶ τῶν ἀκραιῶν, μὴ νεογνῶν ζώων, εἰληπταὶ ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. καλεῖται ὁ ἀετός, «τελειότατος πετεηνῶν», ὁ ἐντελέστερος, ὁ ἐξοχώτερος, ἢ εὐγενέστερος τῶν ἄλλων πετεηνῶν· παρὰ τὴν κατελήγει. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν φθάσας. Ξενοφ. Κυρουπ. «ἡξέρονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας» καὶ ἐπὶ ζώων «τέλειος ἵππος», ἀντίκειται τῷ, πῶλος· καὶ ἐντεῦθεν «ἄρμα τέλειον», ἀντίκειται τῷ, «πωλικόν». 3) εἰς τέλος ἀρχής, ἐπὶ ἱεράς, εὐχῆς ἢ ἐλπίδος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν ἀποπληρουμένων. 4) ἐνεργ. ἐπιτελεστικός, ὁ πάντα εἰς τέλος ἄγων· ὅθεν «τέλειοι θεοὶ, τέλειαι θεαί». Αἰσχύλ. ἔτι τὸ, «τελειότατον πετεινόν» διὰ τοῦ, ἐπιτελεστικώτατον τὸ τὸν ἐντελῆ οἰωνὸν δεικνύν. «τελειώας», ἐπὶ τῷ = τελείως.

Τελειοστιγμή, ἡ ἀντὶ, τελεία στιγμή· ἀμφ. **Τελειοστιχίς**, ἡ (στιχός). Στίχος τις τοῦ ὁποῖου ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ λαμβανόμεναι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ὡς «ἀργυροτρόπεζα θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος». Ἰλ. Α, ὅπου τὸ, ἄρ καὶ τος, σχηματίζουσιν ἄρτος.

Τελειότης, ητος, ἡ (τέλειος). Τὸ ἀφηρημ. τοῦ, τέλειος.

Τελειοτοκίω (τελειοτόκος). Τέλειον παῖδα γεννῶν· ὅθεν

Τελειοτοκία, ἡ. Γέννησις τοῦ ἐντελοῦς παιδίου.

Τελειοτόκος, ὁ, ἡ, ον (τόκος). Ὁ γεννῶν τὰ παιδία τέλεια, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν.

Τελειοτριέω, ὦ (ἔργον). Τελεῖον, εἰς τέλος φέρω τὸ ἔργον, ἀποτελεῖον. = τελεῖω. Φίλ.

Τελεῖω, ὦ. Ἰων. τελεῖω (τέλειος). Τελεῖον. 2) τελεῖον τινα, ἀντὶ ἀγιάζειν, καθιστοῦν, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα προβιβάζειν, ἀναγορεύειν. Ἡρότ. τελεῖομαι, οὔμαι. = τελευτάω, παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

Τελεῖω ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, τελέω. «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». Ἰλ. Α. ἐτελειούτο, ἐπληροῦτο.

Τελεῖωμα, τό (τελεῖω). = τελεῖωσις. Ὁ.

Τελεῖωσις, εως, ἡ (τελεῖω). Τὸ τελεῖον. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἴστ.

Τελεῖωτής, οῦ, ὁ (τελεῖω). Ὁ τελεῖων, εἰς τέλος φέρων.

Τελεῖωτικός, ὁ, ὢν. Ὁ τελεῖων, εἰς τέλος, ἢ εἰς ἐντέλειαν φέρων.

Τελεῖωξω, ἴσω. Κενόνοι, εὐκαιροῦ ποιῶ, ἀδιάζω. Ἦσυχ. κοικμ. λέξ. ἀπὸ Τελεῖωνος τινὸς πένυτος παντελῶς· λέγεται ἔτι «τελεῖωξιος ἡχώ» ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τελεογονέομαι, οὔμαι (τελεογόνος). = τελεογενέομαι. Πλούταρχ.

Τελεογονία, ἡ. = τελεογονία.

Τελεογονός, ὁ, ἡ, ον (γόνος). = τελεῖογονος. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἴστορ. 2) ἐνεργ. τελεογόνος = τελεογόνος.

Τελεοδρομέω, ὦ ἴσω. Τελεῖων τὸν δρόμον· ἐκ τοῦ

Τελεόδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον τελειῶν. Ἀνάλεκτ.

Τελεοκαρπέω, ὦ. = τελειοκαρπέω. Θεόφραστ.

Τελεόκαρπος, ὁ, ἡ, ον = τελειόκαρπος.

Τελεόμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Τέλειος ἢ σωστὸς κατὰ τοὺς ὠρισμένους μῆνας. Σοφοκλ. «ἄριστος τελεόμηνος» ὁ ἐντελής ἐκ δώδεκα μηνῶν χρόνου· καὶ «τέκνον τελεόμηνον» σωστὸν ἐννεάμηνον. Ἀριστοτέλ.

Τέλειον· ἐπὶρ. ἀντὶ τελείως, καὶ τελείως. Ὅλο- τελώς, ἐντελώς· κυρίως οὐδέτ. τοῦ, τέλειος.

Τελέοντες, οἱ· κύρ. ὄνομ. μιᾶς τῶν 4 ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Τέλειος, ἑα, εον (τέλος). Ἰων. τύπ. = τέλειος. ἐπὶρ. τελείως· ὄθεν

Τελέω, ὦ. Ἰων. ἀντὶ τελείω. Ἡρόδ.

Τελέσαρχος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς, ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Πίνδ.

Τελεσθῶ, ὅος, συναίρ. οὖς, ἡ· κύρ. ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσιόδ. Θέογ.

Τελεσιάδης, ου, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἀνδρ. Οἰθαίου. Πίνδ.

Τελεσιάζω (τελέσιος). = τελέω, καὶ θύω· Ἐτυμλ.

Τελεσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος). Ὁ τὸν γάμον τελειῶν, ἢ τελῶν, ὁ καθιερωτὴν ἀγιάζων τὸν γάμον.

Τελεσίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). = τελεόδρομος. καθόλ. τέλειος, ἐντελής· «ἄρετὴ τελεσίδρομος». Στοβ.

Τελεσίερος, ὁ, ἡ, ον (ἱερός). Ὁ θυσίαν τινα ἢ τελετὴν τελειῶν. Ἡσύχ. «τελεσίτερον Παιῖνα, τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελούμενων ἱερῶν».

Τελεσικαρπέω, ὦ. «τελεσικαρπεῖ δὲ τὸν καρπὸν» ὠριμάζει, τέλειον φέρει· = τελεοκαρπέω· ἐκ τοῦ

Τελεσικαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). = τελεόκαρπος.

Τελεσικράτης, ου, ὁ· κύριον ὄνομ. ἀνδρὸς Κυρηναίου. Πίνδ.

Τελεσίλλα, ἡ. Περὶ φημι ποιήτρια ἐξ Ἀργούς.

Τελεσίνοος, ὁ, ἡ, ον καὶ συναίρ. τελεσίνοος, ὁ, ἡ, ον (νόος). = τελεσίφρων.

Τελέσιος, ου, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τελειῶν, ἐκπληρῶν· «τέλειος ἡμέρα», = ἐσχάτη, τελευταία. Ἡσύχ.

Τελεσιουργέω, ὦ (τελεσιουργός). Τελειῶναι τὸ ἔργον καθόλου ὁ ἐντελής, ὁ ὠριμον ποιῶν· ὄθεν

Τελεσιούργη καὶ ατος, τό. Τὸ τελεσιμένον ἔργον, ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις· ἐξαιρ. τοῦ κατὰ σκοπὸν ἔργου. Πολύδ. «πραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔστι τελεσιουργημα».

Τελεσιουργία, ἡ. Ἡ ἐκτέλεσις ἔργου τινός.

Τελεσιουργικός, ἡ, ὅν. Ὁ τελεσιουργῶν, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς πρὸς ἐκτέλεσιν, ἐνεργητικὸς, δραστήριος.

Τελεσιουργός, ὁ, ἡ, ὅν (ἔργον). Ὁ τὸ ἔργον τελειῶν· ὁ ἐπιτηδεύων καὶ εὐφυὴν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν ἐντελῶς τι· «οὐδ' αὖναις τελεσιουργός» καὶ

«τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων». Πλούταρχ.

Τέλειες, εως, ἡ. Ἡ τελείωσις, ἀποπεράτωσις.

Τελεσιφάντης, ου, ὁ (φαίνω). = ἱεροφάντης, ὀργιοφάντης. Ἡσύχ.

Τελεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (τελέω, φρῆν). = τελεσίνοος. Αἰσχύλ. Ἀγ.

Τελέσκω, ἡμαρ. γραφ. ἀντὶ τέλσκω.

Τέλεσμα, ατος, τό (τελέω). = τέλος· 2) Φορολόγημα, δόσιμον, καθόλου πληρωμὴ, ἔξοδον. Λουκιαν.

Τελεσμός, οῦ, ὁ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπεραίωσις.

Τελεσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος). ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγαμος. Νόν.

Τελεσίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγονος. Νόν.

Τελεσιδωτήρα, ἡ. (δωτήρα). ποιητ. ἀντὶ τελειοδωτήρα. = τέλος δούσα. Ἡ τελειοῦσα, τελειοποιούσα. Εὐριπ. Ἡράκλ.

Τελεσίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ τὸν μόρον ἐκτελῶν, θανατηφόρος. Νόν.

Τελεσίνοος, ὁ, ἡ, ον. ποιητ. ἀντὶ, τελεσίνοος. Ὀρφ. Ἀργ.

Τελεσίτοκος, ὁ, ἡ, ον (τόκος). Ὁ τὸν τόκον τελειῶν, ἢ ὅς τις κάμνει νὰ γεννηθῇ τι ἐγκαίρως· ἄμφ.

Τελέστις, ου, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Τελέτης. Γίδς νόθος τοῦ Προάμου. Ἀπολλόδ. 2) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Σελινούντος. 3) Ἀθηναῖος τις. Δημοσθ.

Τελεστήρ, ἥρος, ὁ. = τελεστής.

Τελεστήριον, τό Τόπος ἀγιασμοῦ, ἀγιαστήριον· «τελεστήριον» ἐξουακονομ. «ἱερά» θυσία· εὐχαριστήριος διὰ τὴν καλὴν ἔκθασιν τοῦ σκοποῦ, ἢ τῶν πράξεων· οὐδέτ. τοῦ

Τελεστήριος, ἡ, ον (τελεστήρ). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος φέρων. 2) ὁ καθιερώων, ἀγιαστής.

Τελεστής, οῦ, ὁ (τελέω). Τελεσιουργός. 2) ἱερούργος, ἀγιαστής, καθιερωτής· ὄθεν

Τελεστικός, ἡ, ὅν καὶ ἐπὶρ. κῶς. Ὁ τελῶν, ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν. 2) ὁ εἰς τὰ ἅγια, εἰς τὰς τελετὰς ἀνήγων, ἢ ὁ ἀγιάζων, καθιερώων «σοφία τελεστική» ἢ τῶν μυστηρίων. Πλούταρχ. «θεολογία τελεστική» ἢ συμβολικὴ.

Τελεστός, ἡ, ὅν (τελέω). Τετελεσμένος, τελειωμένος. 2) καθιερωμένος.

Τελέστω, ὅρος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ, τελεστής. Ἀνάλεκτ.

Τελεσφόρεω, ὦ (τελεσφόρος). Εἰς τέλος φέρω, (ἐπὶ ἐγγαστραιμένης) καθόλου εἰς ἐντέλειαν ἢ εἰς ὠριμασίαν φέρω. 2) τέλος φέρω, φέρον ἀποδίδωμι, ἢ τελῶναι. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἰσφέρω, εἰσδῶμα δίδω, ὠφελῶ· ὄθεν

Τελεσφόρησις, εως, ἡ. Τὸ τελεσφορεῖν.

Τελεσφορία, ἡ (τελεσφορέω). = τελεσφορήσις. 2) τελετή, μνήσις. 3) τέλος, φόρος, δασμὸς, ὠφέλεια. Καλλιμαχ. «ἐπετήσιος τελεσφορία» ἐνιαυτός θυσία. Ἀπολλών. Ἀργ.

Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τέλος, φέρω). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος ἄγων, ὠριμάζων· «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν». Ἰλ. Ὀδ. «ὁ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ἄγων, τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ», ἥτοι εἰς ἓνα ὁλόκληρον χρόνον ὥσαυτ. «θένδρα τελεσφόρα». Πλούτ. τὰ ὠριμάζοντα τὸν καρπὸν «τελεσφόρος οἶκος», ὁ τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος. 2) ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 3) «τελεσφόρος θωμάτων γυνή». Αἰσχύλ. ἡ ἔχουσα τὴν τοῦ οἴκου ἀρχήν, οἰκονοκυρία. 4) παθητικ. ἀποπληρωθεῖς, «ὄναρ τελεσφόρον». Σοφοκλ. πεπληρωμένον· «τελεσφόρος ἐλπίς» ἢ ἐκτελεσθεῖσα, εἰς ἔργον ἀποβάσας· «οἶκος τελεσφόρος», οἶκος μ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐπιπλά, καὶ σκευή.

Τελετάρχης, ὦ. Τελετάρχης εἰμί, θύω, ἀγιάζω. Νικητ. Χρον.

Τελετάρχης, ου, ὁ (τελετῇ, ἀρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τελετῆς. Ὀρφ. Ὑμν. ὄθεν

Τελετάρχη, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελετάρχου. 2) παρὰ Διονυσ. Ἀρεοπ. ἡ Ἀγία τριάς.

Τελετή, ἡ (τελέω). Τελείωσις, τέλος. Βατραχομ. καὶ «πολέμων τελετῇ μονοήμερος ἐξετελέσθη». 2) καθιέρωσις, ἀγιασμός, μνήσις. Ἡρόδ. «ἀγεσθαι τὴν τελετὴν», δέχομαι ἀρχίζω· τὴν εἰς τὰ μυστήρια καθιέρωσιν. 3) τελεταί, ἀγιαστία, τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα. Γάλλ. Cérémonies du culte θρησκεία.

4) ἑορτή, ἑορτάσιμος ἡμέρα. Πίνδ.

Τελετουργέω, ὦ (τελετουργός). Τελετὴν πληρῶ, ἀγιάζω, καθιερώω. Διονύτ. Ἀρεοπ. ὄθεν **Τελετουργία**, ἡ Ἀγιάσμος, καθιέρωσις, μύησις. **Τελετουργός**, ὁ, ἡ, ὄν (τελετὴ ἔργου). Ὁ ἀγιάζων, ὁ δὲ τῆς τελετῆς ἐνεργῶν. «Τελετουργός δύναμις» Διονύτ. Ἀρεοπ.

Τελευταγόρας, ἀ, ὁ. Ὁ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκῃς Θεσιπιδόος Ἀπολλόδ.

Τελευταῖον, ἐπίρ. Τέλος πάντων· κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Τελευταῖος, αἶα, αἶον (τελευτή). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος ἄγων, ὑπεριόνος, εἰς τὸ τέλος ὦν τὸ ὑπερθ. τελευτάτος. Γλωσσ.

Τελεύτας, αὐτός, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήτης, μεθ' ἧς ἐλήθη αἰχμάλωτος ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τελεμάνου Αἰάντος. Σφορ. Αἰλιαν.

Τελεύτω, ὦ, ἦτω (τελευτή). Τελειῶναι. Ὁμ. Ὁδ. «τελεύτα», ἀπετελείνε τὸ ἔργον· καὶ νοῦ Ζεὺς ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελεύτα. Ἰλ. Σ. δὲν ἐκπλήρωι τὰς εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων· τὸ δὲ ἐν Ὁδ. Ο. «τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ σφί» θέλει ἀποθῆ ὅπως διόλου δυστυχῆς ἐκείνη ἡ ἡμέρα· ἐξαιρ. μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ, βίον, ἀποθνήσκω. 2) ἄμτδ. ἀποβαίνει, γίνομαι, ἐκπληροῦμαι καὶ εὐτυχία εἰς τοῦτο ἐτελεύτησαν. Ἡρόδ. ἀντὶ τοῦ, ἀπέθαναν. «τελευτῶν εἶπε, ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον εἶπε.

Τελευτέω, ἰων. ἀντὶ τελευτάω, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τελευτέοντες ἐν χρήτει. Ἡρόδ.

Τελυτή, ἡ (τέλος). Ἡ τελειώσις ἐκείνου ἔργου· νοῦτ' ἀρνεῖται συγγερὸν γάμον, εὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται. Ὁδ. Α. οὔτε εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὸν γάμον δύναται. 2) τέλος τῆς ζωῆς, θάνατος.

Τελυτίαις, ου, ὁ. Εἰς τῶν γενναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγισιλάου ἐκ Σπάρτης. Ξενοφ.

Τελέω, ἔτοι, καὶ παρ' Ὁμ. τελέσω. Φέρω εἰς τέλος, ἀποτελῶ, συμπληρῶ, νύον τελέω τινα, ἐκπληρῶ τινας τὴν εὐχὴν. Ἰλ. Φ. ἐτι δὲ, «τελείται λότον, χόλον» εὐχαριστῶ, ἱκανοποιῶ τὴν ἀρχήν· «ὅρκα οὐκ ἐτέλεσεν Ζεὺς» οὐκ ἔδωκε τέλος τῶν ὀρκίων, καὶς συνθήκας δὲν ἔφερεν εἰς τέλος· συχνάκ. τέτοι τὸ τελῶ, περιφραστ. «ῥόνον τελεῖν» ἀντὶ φρονεῖν, «γάμον τελεῖν» ἀντὶ γαμεῖν, ἐπὶ ἀνδρός· παθητ. τελέομαι, ἐτοιμαί, πληροῦμαι, γίνομαι καὶ παροίμ. «αὐτίκ' ἐπειθ' ἄμα μῦθος, ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον», Ἰλ. Τ. εἶπε καὶ ἐγένετο. 2) Τελειῶναι, περαίνειν· «ὅτε δὲ πύματον τέλειον δρόμον ὥκεις ἵπποι», Ἰλ. Φ. ὅτε ἐτελείονον πλέον τὸ τελευταῖον τρέξιν· παρὰ τοῖς ὑπτέροις δὲ μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ βίον, τελειῶναι τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκω. Ἀπολ. Ἀργ. «εὐδ' ἐτέλεσας ἐπ' ἀλκιῇ βίῳ τοιο» δὲν ἀπέθανες με δόξαν. 3) καθιερώω, ἀγιάζω, μυῖω. «Διόνυσον Βακχεῖον τελεσθῆναι». Ἡρόδ. καὶ «τετελεσμένος Θεῶν», ἀφιερωμένος εἰς τινα θεότητα καὶ ἐν ψάλμ. ρέ. «καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγῶρα», ἐκινώνησαν, μετέτρεχον τῆς μακρᾶς θυσίας· ὄθεν τετελεσμένοις, μεμνημένοις· καὶ «στρατηγὸν τελεσθῆναι». Δημ. ἀντὶ, ἀναγορευθῆναι, αἰρεθῆναι στρατηγόν. 4) πληρῶναι ποσότητά τινα χρημάτων, φέρειν ἢ ἄλλο τι τακτὸν ὅσκιμον. ὄθεν «τελεῖν εἰς ἱππάδα ἢ εἰς ἱππέας» συνεισφέρειν ἀργύριον εἰς τὴν ἱππάδα, εἰς ἣν καὶ ἀνήκει οὐκ ἀπανάδωκε «τελεῖν τὴν ἱππάδα» καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθολικὴ ἔκφρασις· «τελεῖν εἰς ἀνδρας» ἥτοι ἐμβάλλειν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. 5)

«τελεῖν εἰς τόπον, εἰς πόλιν κ. τ. τ.», ἀντὶ τοῦ ἀφικνοῦμαι ὅπου προσπακ. τό, ὁδόν, πλοῦν, ὄρμον, κ. τ. τ.

Τελέων, οὗτος, ὁ κύριον ὄνομα ἀνδρός Ἀθηναῖον. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης, καὶ πατὴρ τοῦ Βούτη Ἀργοναυτοῦ.

Τελέως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τέλειος. Ἐντελῶς, παντελῶς.

Τελεωτικός, ὁ, ὄν. = τελειωτικός· ἄμρ.

Τελεῖ εἰς, ἔσσω, ἔην (τελέω). = τέλειος, καὶ τέλειος· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν διοριζομένων ζώων. Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὁδ. «καὶ ἔρδειν ἢ ῥέζειν τεληέστας Ἐκκτόμβας», εἶτε θυσίας ἐντελεῖς. 2) ὁ τελειῶν, εἰς πέρας φέρων «τελήεντες οἰωνοί» εἰς τέλος φέροντες τὸ προμύνημα αὐτῶν ἀντίκ. τῇ μαφύλογοι, Ἰμ. Ὁμ. «πέπα τελέεντα», ἀληθεῖς, ἀσφαλτεῖς μανταί.

Τέλης, ου, ὁ. Ὑἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Λυσιδίχης.

Τέλος, εὖς, τό, ποιητ. ἀντὶ τέλιος ὡς τὸ, ἄχος, ἄχθος· παρὰ Καλλιμάχ. «τέλιος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας» καὶ «τέλιος ὀφειλόμενον ἀντὶ τοῦ, φόρος, δασμός, χρέος.

Τελύχος, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τέλος ἀνήκων (κατὰ τὴν διάρκορον σημασίαν τῆς λέξεως τέλος). «Τελικὰ ἀγαθὰ» τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ μέγιστον καὶ ἔττατον ἀγαθόν, καὶ τοῦτο ἐν ἑαυτοῖς συνεχόντα καὶ περιέχοντα· Διογ. Α. «τελικὰ κεφάλαια» τὰς κεφαλαιώδεις ἀποδείξεις τοῦ δικαίου καὶ συμφέροντος.

Τέλικω, ποιητ. = τελέω. Νικ.

Τέλισμα, τό (ἐκ τοῦ τελίω). = τέλεσμα. Ἀνάλωμα, ἀπαπάνημα. Ἰπποκράτ. Ἐπιστολ.

Τέλλῃ, = τῷ, τελλῃ, ἡ. Εἶδος ὁστρέου διθύρου ἐν θαλάττῃ καὶ ἐν ποταμοῖς· ὅπερ ἀπὸ τοῦ σχήματος· Ξενοφ. οὐκ ἐπὶ λέγεται. Ξενοκράτ.

Τελλῆνας, αἶ. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τελλιάδης, ου, ὁ. Ὑἱὸς τοῦ Τελλίου· νοὶ Τελλιάδαι, «γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἠλίδι. Ἡρόδ.

Τελλίας, ου· κύρ. ὄνομα. Μάντις ἐξ Ἠλίδος. Ἡρόδ.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖος τις τὸν ὅποιον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλεῖα Κροῖτου, ὅτι ἐχρημάτισεν ὁ εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μέχρι τῆς τελευτῆς του καὶ ἐτάφη ἐνδόξως διὰ δημοσίον δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ.

Τέλλω, τελῶ, ἄρ. ἔτελλα, Διόλ. τέλω, ἔτελα, παθητ. παρακ. τέταμαι, ὑπερσ. ἐτετάμην, ἄρ. ἄ. ἐτάλθην· μέτ. τέλλομαι, ἄρ. ἄ. ἐτελλάμην (τέλιος τελέω). Τελεῖω, ἀπαπεραῖω, ἐτε παράγω, φέρω εἰς ρῆς, ἀναδείκνυμι. «ἔτειλαν Διὸς ὁδόν» Πίνδ. Ὁλ. ἤνυσαν, διήλθον τὴν ὁδόν· παθητ. τέλλομαι· τελειοῦμαι, καὶ ἐν γένει, ὑπάρχω· «γένος φυτεύθην λοιπὸν αἰετέλετο». Πίνδ. Πυθ. ἥτοι ὑπῆρχεν αἰετὶ καὶ, «Ἰμνοι τέλλεται». Ὁλ. οἱ ὕμνοι λαμβάνονται ἀρχὴν, ἀρχίζονται, ὡσαύτ. «εἰτὶ ἐς χάριν τέλλεται τοῦτο» Ὁδ. ἐκ τούτου σοὶ ἦναι ἀρετὸν· ἐπὶ ἀνατολῆς ἡλίου, ἀνατέλλω, ὡς, «Ἥλιος τελεντος» Σοφ. «εἰ μῦθον ἐτέλλεν» Ἰλ. Α. «ἐπέταττο» προτέθετο διαταγήν καὶ, «ἐλόχο ὃ ἐπὶ μῦθον ἐτέλλεν» Ὁδύς. εἶπε, παρήγγειλλε πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ παθητ. «τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο». Ἰλ. Ὁδ. ὅλα ἐπέταχθησαν αὐτῷ, ἡ ἐναγιστεύθησαν.

Τέλμα, ατος, τό (τέλλω). Τόπος πληρώδης, ὕδωρ, καὶ αὐτὸ τὸ πληρώδες καὶ βορβορώδες ἱστάμενον ὕδωρ, «ὄμβριον ὕδωρ ἐν τοῖς τέλμασιν». Ἀριστοφάν. νοὶ ἐκ τῶν τελμάτων βάτραχοι· ὄθεν καὶ «τελματῖοι βάτραχοι» καὶ «τελματῖον ὕδωρ», τὸ ἐκ τῶν λάκκων, βρόχινον ὕδωρ,

μή εἰσὶ ἀποτραχιθέν 2) πηλὸς τῆς βάλ-
του, = τελμῖς. Ἡρόδ. »Τέλματι χρωόμενοι ἀ-
σφάλτω Σερμῇ« ἀντὶ τοῦ, λάτρη οἰκοδομικῇ
πηλός. 3) ὁ τῆς τῶν λίθων ἀρμογῆς τόπος, ὅπου
ἐμβαλλόνσιν οἱ τεχνῖται τὴν κόλλαν. 4) = πάλ-
μα· πολλὰ ἀμρ. ὅθεν

Τελμῆτι αἶος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐκ τέλματος ὄν,
ὁ εἰς τέλμα ἀνήκων.

Τελματόω, ὦ (τέλμα). Εἰς τέλμα μεταβάλλω.

Τελματώδης, εὖς, ὅ, ἡ εἰς (τέλμα εἶδος). Ὁ
τέλματος εἶδος ἔχων, καὶ τόπος πλήρης τελμάτων.

Τελμῖς, μῖνος, ὅ, ὡς τὸ τέλμα 2. Ἡ ἐν τοῖς
τέλμασιν ὑφισταμένη ἰὺς, ὁ ἐκ τελμάτων πηλός.

Τελμισσέως, εὖς, ὅ. Ὁ ἐκ τῆς Τελμισσοῦ.

Τελμισσός, καὶ Τελμισσός, ἡ. Πόλις ἐπί-
σημος τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας.
Κικέρ. 2) πόλις τῆς Παιονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.
Πολύβ. κατ' ἄλλους Τερμηστός. 2) Τελμισσός, ὁ
ὅρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Σίνθου ποταμοῦ. Παλαιῖρ.
4) ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς
πόλεως Ἐρέτης. Αἰλιαν.

Τελδορομέω, ὦ. ἀντὶ τολδορομέω.

Τέλος εὖς, τό. Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ὁ-
ριον πράξεώς τινος ἢ πράγματος, πέρας, ἄκρον,
σκοπός, ὁ ὅρος. »τέλος ἐπιτιθεναὶ τινί« διδοῖ
τέλος εἰς ἓν πρᾶγμα. Ἰλ. καὶ, »τέλος ἐπιγίνεται
τινί,« ἡ »τέλος γίνεταί τινος«, πρᾶγμα τι λαμ-
βάνει τὸ τέλος του· ὡταύτ. »τέλος ἔχεινα φθάνω
εἰς τὸ σκοπούμενον· τέλος πολέμοιο,« ἡ ἔλθαις
τοῦ πολέμου· καὶ »τέλος γάμοιο,« ἡ ὥρα τοῦ γά-
μου, καθ' ἣν πανθυρίζεται ὁ γάμος. Ὁδ. ἐν
γένοι, ἡ τελευταῖ ἐνός πράγματος, ἔσχατος, τὸ βίον,
ὁ θάνατος Ἡρόδ. νοὶ τὸ τέλος ἔχοντες, οἱ φθά-
σαντες εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν, οἱ ἀποθανόντες·
καὶ Ξεν. νοῦτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικᾷ
γάρ τελευτᾷ. 2) Ξενοφ. Κυρουπ. »εἰς τόδε
τὸ τέλος κατέστηνα, εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν ἀξι-
ωμα· καὶ πληθύν. »τὰ τέλη« αἱ ἀρχαὶ καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ νοὶ ἐν τέλει. 3) δατμός,
φόρος, δόσιμον καὶ δαπάνη, ἔξοδον· ἐν Ἀθήναις
ἐλεγτο καὶ ἡ περιουσία ἐκλήστον πολιτοῦ, καθ'
ἣν ἀναλόγως ἐπροσδιορίζετο καὶ ὁ φόρος τὸν ὁ-
ποῖον ἔπρεπε πρὸς πληρόνη· ὅθεν »κατὰ τέλος ζη-
μιούσθαι« ὁ ἐπὶ πληρόνει ζημίαν, ἡ τιμωρεῖ-
σθαι ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ τάξει. 4)
τὰ μυστήρια, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ μῆσις, καὶ αἱ θυ-
σίαι. »τέλος γάμοιο· καὶ »τέλος γαμήλιον,« ἀντὶ
τοῦ, γάμος, ὁ σκοπός ἡ τεκνοποιία. 5) τάγμα
στρατιωτικόν. 6) ἐπὶ ῥῶ. »εἰς τέλος«. ἀντὶ τοῦ ὁ-
λοτελῶς· »τέλος· καὶ ἐπὶ τέλει, τελευταῖον,
ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, »τέλος πάντων.«

Τέλοσδε, ἐπὶ ῥ. »Εὖς· τέλος. »Θανάτοιο τέλος δε.« Ἰλ.

Τέλοσιν, τό· ποιητ. τύπ. τοῦ, τέλος. Πέρας, τέλος,
ἄκρα· »τέλσιν ἀρούρης νεοῖο« τὸ δριον, τὸ περι-
φραγμένον μέρος τοῦ ἄγρου. Ἰλ. — ἴδε καὶ, τέλλω.

Τελχίον, ἴνος, καὶ, Θελγίον, ὁ. Ὁ βέλκωνος, φθονερός,
γόνος. (ἐκ τοῦ Θέλγω). Διόδωρ. Σικελ.

Τελχίον, Τελχίνος, ὁ. Γόνος τοῦ Εὐροπος· ὁ φονεύ-
σας πολλῶς τὸν Ἀπην βασιλέα τοῦ Ἀργεῖος. Ἀ-
πολλόδ. 2) πατὴρ τοῦ Ἀπιοῦ βασιλεὺς τῆς Σικελίνος.
Πανουκ.

Τελχίνες, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου.
ἐλθόντες ἐκ τῆς νήσου Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμόν.
Στράβ. οὗτοι πρῶτοι ἐπενόησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ
σιδήρου καὶ χαλκοῦ, κατασκευάσαν διάφορα αὐ-
τά· γάλακτα· ἔπειτα ἀφέντες τὴν Ῥόδον μετέβησαν

εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα
Κουρήτες· ἐξ ὧν ὠνομάσθη ἡ Κρήτη »Τελχινία·
ἦσαν δὲ ἐμπειρότατοι εἰς τὰς βαναύσους τέχνας,
καὶ καθ' ὑπερβολὴν φθονεροὶ καὶ γόντες. Διόδωρ.
Σικελ. καὶ Καλλιμάχ.

Τελχίνες, ἴδος, ἡ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου
Ῥόδου. Στράβ.

Τελχινώδης, εἰς. Ὁ ἀπειθής.

Τελχινέτω. Γόνος, βάτκωνος, σκληροτράχηλος
εἰμί. Ἐτυμολ. Μ.

Τελωνάρχης, ὦ, ἡ. Ἀρχιτελώνης· εἰμί· ἐκ τοῦ

Τελωνάρχης, ου, ὁ (τελώνης, ἀρχω). = ἀρχιτελώνης.

Τελωνεία, ἡ (τελωνεύω). Ἡ ἐκμισθωσις τοῦ τελω-
νείου· 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τελωνίου.

Τελωνεῖον, τό. Ὁ τῶν τελωνῶν οἶκος. Δημοσθ.

Τελωνέω, ὦ, ἡ. Τελώνης εἰμί καὶ συνάγω τὸ
δικαίωμα ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων πραγ-
ματείων· »πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους τελωνεῖν·
Στράβ. καὶ τροπ. »τελωνεῖν τοὺς λόγους«. Βασίλ. Μ.
φθόρον λαμβάνω ἐκ τῶν λόγων, τοῦτέστι· πληρόνομαι
διδάσκων· ἐκ τοῦ

Τελώνης, ου, ὁ (τέλος, ὠνεῖμαι). Ὁ τὸ τέλος ὠνού-
μενος, κυρίως, ὁ ἀγοράσας τέλη· 2) ὁ φορολόγος, ὁ
συνάγων τέλη, ἡ ἄλλα δόσιματα.

Τελωνήτης, οὗ, ὁ. Ὁ τῆς ἐκ τῶν τελωνείων προ-
σόδους συνάγων καὶ ἐγγράφων αὐτάς. = τελώνης.

Τελωνίς, ἡ = τελωνεία.

Τελωνίς, ἡ. Ἡ καλὴ πληρωμὴ, καὶ ὁ καλὸς
τρόπος τοῦ ζῆν ἐνὸς τελωνίου.

Τελωνικός, ἡ, ὁν (τελώνης). Πᾶν ὁ, τι ἀνήκει εἰς
τὸν τελώνην.

Τελωνίον, τό = τελωνεῖον· 2) Ἡ ἐκ τοῦ τελω-
νείου πρόσδοσις. (Τουρκ. γουμπρούκ.)

Τεμαθίας, ου, ὁ. Ὁ ὅρος τῆς Μεσσηνίας ἐν
Πελοποννήσῳ. Πασ.

Τεμαχίζω, ἴσω (τέμαχος). Κομματιαῖζω καὶ ἀλα-
τίζω, ἔξαιρ. μεγάλους ἰχθύς. Ξενοκράτ. κερ. ἡ.
μεταφρ. εἰς τμήματα διαίρω, μερίζω. »τὴν πραγ-
ματείαν τεμαχίζειν«. Πλούταρχ.

Τεμάχιον, τό, ὑπικρον. τοῦ, τέμαχος. Πλάτ.

Τεμαχιστός, ἡ, ὁν. Κομματιασμένος καὶ ἀλατι-
σμένος Ἀθήν. »κωδὶς τεμαχιστός.«

Τεμαχίτης, ου, ὁ (τεμαχίζω). Ἰχθύς τεμαχίτης·
ὁ μεγάλος ἰχθύς ὁ κομματιαζόμενος καὶ ἀλατιζόμε-
νος.

Τεμαχιστός, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τεμάχη πω-
λῶν. Ἀθήν. = ταριχηγός.

Τεμαχος, τό (τέμνω, τόμος). Τὸ κομματίον·
2) κομματίον ἀλατισμένον ἰχθύος ἢ χοίρου ὡς »κομ-
μάτιον μουρούνης, λαλέροας, κ. τ. λ. α. Φρύν.

Τέμβρος, ἡ. Πόλις Κύπρου.

Τεμενίζω, ἴσω (τέμενος). Ποιῶ ναὸν, ἀγιάζω.
»τέμενος τινὶ τεμενίζειν« Πλάτ. ὡσαύτ. »ναὸν,
οἶκον τεμενίζειν· ἀφιερόμενον ναὸν τινα ἐπ' ὀνό-
ματί τινος. Διονύς καὶ Δίων Κῆρ.

Τεμενικός, ἡ, ὁν = τεμένιος.

Τεμενίς, ἡ, ἡ (τέμενος). Ὁ εἰς τέμενος ἀνή-
κων. »φυλλὰς τεμενία,« ὅσας ἀφιερομένον εἰς ναὸν
τινα. Σοφοκλ. Τραχ.

Τεμενισμα, τό (τεμενίζω). Τὸ καθιερωμένον τέ-
μενος, ἡ ναὸς περιβάλλος.

Τεμενίτης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος πλησίον τῶν Σι-
ρακουτῶν. 2) πόλις μετὰ τὸν Ἀπόλλωνος Τε-
μενίου. Θουκυδ. 3) ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενίτης, ου, ὁ, καὶ, Τεμενίτης, ἴδος, ἡ. Ὁ
εἰς τέμενος ἀνήκων, ἀνήκουσα = τεμένιος· ἐκ τοῦ

Τέμενος, εὖς, τό (τέμνω). Μέρος τόπου ἀποχωρι-

σμένον καὶ ἀφιερωμένον εἰς Θεοὺς, ἢ ἱερεῖς, ἢ ἀξι-
ους πολίτας, ἄλλος, ναὸς, τεμένη κοινὰ καὶ βασιλι-
κὰ. Στράβ. Ποιητ. πᾶς περίβολος, οἷον «Νεῖλοιο τέ-
μενος» τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Νεῖλον μέρος τῆς
γῆς «Καρισίδος (λίμνης) ἐν τεμένει» ἐν τοῖς ὑπὸ
τῆς λίμνης περιβεβρεμένοις μέρεσι, θεωρουμένοις
ὡς ἴδιον κτῆμα τῆς νύμφης Καρισίδος· ἐτι δὲ καὶ
αὐτῇ ἡ θάλασσα, «τέμενος Ποσειδῶνος», ἐκαλεῖτο·
παρβλ. ἄλλος, 2) παρὰ τοῖς ὑστερον ἐκαλοῦντο τε-
μένη καὶ τὰ πρὸς τέρψιν ἄλλη ἡ δάση, διότι αὐτόθι
ἦσαν συνήθως τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν· ὅθεν

Τεμενωὺχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τέμενος ἔχων
καὶ κατοικοῦν ἐν αὐτῷ.

Τεμενωρός, ὁ, ὅ, (τέμενος, οὔρος). Ὁ τοῦ τεμένου
φύλαξ. Ἡσύχ.

Τεμέση, ἡ, ὄνομ. πόλεως. Ὁδ. Α. = Ταμασός.

Τέμικες, οἱ. ἐνικ. Τέμικξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι
τῆς Βοιωτίας. = Βοιωτοί. Στράβ.

Τέμνω, ἰων. τάμνω, ἔτεμον καὶ ἔταμνον. μετοχ.
τέμνων· ἄορ. ἔτεμον καὶ ἔταμον κτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου
τέμνω, τάμνω, ὅθεν τεμῶ καὶ ταμῶ συνήθ. τμήτω,
καὶ τμήξω παρακ. τέμμηκα, τέμμημαι, ἄορ. παθ.
ἐτμήην ἐκ τοῦ τεμάω, ταμάω, τμάω, τμάγω,
τμήγω, τμήσω. Κόπτω, σχίζω, κατακόπτω, σράζω,
χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διακρίνω· αἱ φρά-
σεις «τέμνειν πλόν», κέλευθον, ὁδόν, ἢ τέμνεσθαι»,
προέρχονται ἐκ τῆς μεταφ. τέμνειν θάλασσαν, πέ-
λαγος, ὅταν τὸ πλοῖον τρέχον χωρίζει τὰ νερά· εἰς
δὲ τὰς ποιητικὰς φράσεις «τέμνειν τέλος μαχῶν».
Πίνδ. «κίνδυνον σιδήρα» Εὐριπ. ἐνυπάρχει καὶ ἡ
ἐννοία τοῦ τελειν, συντέμνειν 2) ἀπὸ τοῦ τέμνειν
(τρυγᾶν) τοὺς καρπούς, καὶ τέμνειν (κλαδεύειν) τὰ
δένδρα, προέρχεται τέμνειν χώραν, τουτέστι λεηλα-
τεῖν, ἐρημόναι· 3) ἀπὸ τοῦ κόπτειν ῥίζας καὶ χόρ-
τα, προέρχεται «φάρμακον τέμνειν» ἀντὶ τοῦ
κατασκευάζειν φάρμακον· ὅθεν «ἄκος τομαῖον» τὸ
φάρμακον 4) ἀπὸ τοῦ τέμνειν (σράζειν) τὸ θυμῶ.
γίνεται τὸ, τέμνειν ὄρνια, σπονδάς.

Τέμπεα, καὶ συναλ. Τέμπη, τὰ. κυρίως Ἡ ἐν Θεσσα-
λίᾳ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης χαριεστάτη κοι-
λάς, ἔνθα διαβρέει ὁ Πηνειὸς ποταμὸς, τανῦν δὲ,
Μπαμπάς. 2) πᾶς τοιοῦτος τόπος. Ὀππιδαν. Κυνηγ.

Τεμπίς, ἰδός, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Τεμπῶν οὔσα, Τεμπική. Νίκ.
Τεμπώδης, ὁ, ἡ (Τέμπεια, εἶδος). Πλήρης Τεμπῶν,
ἡ εἶδος Τεμπῶν ἔχων.

Τέμψα, ἡ, = Τεμέση.

Τέμω, πρωτότυπον τοῦ, τέμνω. Ἰλ. Ν. «τέμει δέ
τε τέλτον ἀρούρηα» χωρίζει τὸ περιορισμένον
χωράριον.

Τεναγίζω, ἰτω (τέναγος). Τεναγώδη εἶναι, τέ-
ναγος ἔχει, ῥηχὰ νερά ἔχει. Στράβ.

Τεναγίτης, ου, ὁ. θηλ. τεναγίτις, ἰδός. Τενάγων
πλήρης, ῥηχός, ὑγρός· ἐκ τοῦ

Τεναγος, εὐς, τό. Ῥηχόν, ἀβαθὺ νερόν, ἢ τόπος
ἔχων ῥηχὰ νερά (ἐκ τοῦ τέγω)· ὅθεν

Τεναγός, ὦ, ὥσω, = τεναγίζω.

Τεναγώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ες (τέναγος, εἶδος). Ὁ
ἔχων τενάγη. 2) τελματώδης, βαλτώδης.

Τεναγών, οντος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Βάκτριος τις. Αἰσχύ.

Τένδω. Ἀττικ. τένω. Ἐσθίω, τρώγω, κόπτω (ρο-
κανίζω ἢ κρυτανίζω) μετὰ τὸς ὁδόντας. Ἡσιόδ.
Ἔργ. «ἤματι χειμερῶν, ὅτ' ἀνόςτεος ὄν πόδα τέν-
δει»· ὅτε ὁ πολυπόους τροφῆς ἀπορῶν, τὸν ἴδιον
πόδα ἐσθίει. 2) λιχνεύω, γλύφω, μετὰ λαίμαργίαν
ἐρηρογλύφω (ἴσως ἀπὸ τοῦ, τείνω ὡς τὸ Λατ. tenuis
ἐκ τοῦ tendo, ἄρα κυρ. λεπτύνω, λεπτύνω ποιῶ).

Τένεα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας, μετὰ τὸν
τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν Τενεάτης, ὁ κάτοικ. Στράβ.
Τένεας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας. Στράβ.
Τένεδιος, ἰα, ἰων. Ὁ ἐκ τῆς Τενέδου, ἢ Τεννέδου.
Τένεδος, ου, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καί με-
νη ἀπέναντι· τῶν παραλίῶν τῆς Τρωάδος. Ὁμ.

Τένθεια, ἡ. Τὸ τρώγειν, ἐσθίειν. 2) λιχνεῖα,
γαστριμαργία. Ἀριστοτάν. Ὁρ. ἐκ τοῦ

Τένθω (τένης). Λιχνεύω, λαίμαργός εἰμι. Νι-
κήτ. Χρον.

Τένθης, ου, ὁ (τένω). Λίχνος, λαίμαργος· ἴδε
προτένης.

Τένθιδης, ὁ, ἡ, = τένης. Ἀθην.

Τένθρωνος, ἡ. Εἶδος σπηκός, ἀγρίας μελίσ-
σης. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἱστορ. συγγεν. τῷ ἀνθροδῶν
καὶ πεμφροδῶν. 2) Τενθροδῶν, ὄνος, ὁ. κύρ. ὄ-
νομ. Ἰλ. Β.

Τένθρηνη, ἡ, = τενθροδῶν. Νίκανδρ. Ἀλε-
ξίφ. ὅθεν

Τένθρηνον, τό. Ἡ φωλεὰ τῶν τενθροδῶν.
Ἀριστοτέλ. ζῶων ἱστορ.

Τένθρης, εὐς, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τενθρηνίω-
δμοιοι, πλήρης τρυπῶν, ὡς ἡ σφηκοφωλεὰ, λέγεται
καὶ τενθρηνώδης. Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ. ὅς τις καὶ
ἐρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, σφραγῶδης.

Τένθω. Ἀττικ. ἀντὶ τένω, ὅπερ ἴδε.

Τένζα, ἡ· καὶ, τενίδον, τό (τένω). = ταινία,
ταινίδιον. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Τέννης, ου, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ Τένης. Υἱὸς τοῦ Κύνου
βασιλεὺς τῶν Κολωνῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, περί-
φημος διὰ τὴν δικαιοσύνην, καὶ εὐθύτητα του.
Παυσ. κατὰ Διόδ. Σικελ. αὐτὸς πρῶτος κατέκτισε
τὴν νῆσον Τένεδον πρότερον ἔρημον οὔσαν, ἐξ οὗ
καὶ τὴν κλητὴν ἔλαβε.

Τέννος, καὶ, τένος, τό (τένω). = τένων, τενία,
παρὰ Γραμ. Ἡσύχ. ἔχει τέννος ἀντὶ τοῦ, στέμμα,
«στέφανος ἐλάτινος, ἐρίω πεπλεγμένους».

Τένοντάγρα, ἡ (τένων, ἄγρα). Παραλυσία καὶ
σκληρότης τῶν μυῶν τοῦ τραχήλου.

Τενοντόρωτος, ὁ, ἡ, ον (τιτρώσκω). ὡς τὸ
νευρόρωτος. Ὁ πληγωμένος κατὰ τὸ νεῦρον τοῦ
τραχήλου.

Τενοντός, ὦ (τένων). Ἀποκόπτω τὸν τένοντα
ἦτοι τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Ἡσύχ.

Τέντυρα, τὰ. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θη-
βαίδι χώρᾳ, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου.
ποταμοῦ· τανῦν Δενδερὰχ. Στράβ. παρὰ δὲ Στεφ.
Βυζ. Τεντυρίς, ἰδός, ἡ.

Τένων, οντος, ὁ (τένω). Πᾶς τενωμένος δεσμός,
ἐξαιρέτως τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ παχὺ νεῦρον· «ῥῆξε
δ' ἀπο τοῦ (δηλ. αὐχένος) τένοντα». Ἰλ. = αὐχὴν,
τράχηλον, λαίμω. 2) τροπ. ὡς τὸ αὐχὴν, στενός
τις τόπος, κρημνός, ἢ στενοτοπία (συγγ. τῷ ται-
νία, τενία).

Τέξις, εὐς, ἡ (τίκτω, τέξω). Τὸ τίκτειν, γεννᾶν.

Τέξω, καὶ τέξομαι, μέλ. τοῦ, τίκτω. Ὁμ.

Τέο. Δωρ. γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ. Ἄλκμ.

Τέο. Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ, τίς, ἀντὶ τίνος.

Τέοϊο, ἐπικ. γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ.

Τέοισι. Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ, τίς, ἀντὶ τίσι.

Τέος, τεῖ, τεόν· ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σὸς, σῆ, σόν·
ὅθεν τὸ Λατ. tuus.

Τέος, καὶ τεός, ἄχρηστ. χρήσιμοι δὲ ἡ γεν. τέο,
τεο· ἡ δοτ. τέω, τεω. πληθ. τέων, τέοισι· ἴδε ἐν
τῷ τίς.

Τέου, ἐπικ. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ, σὺ, ἀντὶ, σοῦ.

Τεοῦς, ἐπικ. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ, σὺ, ἀντὶ σοῦ ὡς ἑλκ. ἀντὶ τῆς ὁποίας.
 Τέρξ, ἀντὶ τέρατα, ὄνομ. πληθ. τοῦ, τέρας.
 Τεράζω, ἄσω (τέρας). Σημαίνει, προφητεύω. Αἰσχ. Ἄγαμ. = τεοτατεύομαι.
 Τέραμβος, ου, ὁ. Τῆς τοῦ Εὐσείρου καὶ τῆς νύμφης Ὁρθρήιδος, περίφημος ἀθλητῆς τῶν ποιμενιτῶν αὐλῶν, καὶ τῆς ὕρας. Ἀντων. Λιβ.
 Τεράμνιον, τό. Ἡ στήλη.
 Τέραμνος, καί, τέραμνον, = τέρεμνος, καί, τέρεμνον. ὁθεν
 Τέραμνότης, ητος, ἡ = τερεμνότης. 2) = τεραμότης.
 Τεραμότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, ἀπαλότης ἐκ τοῦ Τεράμνων, ονος, ὁ, ἡ, ου (τείρω, τέρην). Εὐκολόβραστος, ὡς ὅσποια καὶ ὕδωρ. τὸ συγκρτ. τεραμονέστερος· ἰδὲ τέρην.
 Τέρξ, ατος, ἐπικ. αος, τό. πληθ. τέρατα, ἐπικ. τέρατα. Ὁδ. καὶ τεράκα. Διον. Περ. καὶ τέρα. Ἀπολ. Ῥόδ. γεν. τεράων, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τεράων, καὶ τεράεσσι. Ἰλ. Σήματα, σημεῖα, τὰ φαινόμενα παρὰδόξα σημεῖα ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ δηλώσει μέλλοντός τινος, ὁσημεῖα· ἡμῖν μὲν τότε ἔφηνε τέρας Ζεύς. Ἰλ. Β. καθόλου ὅτε, τὸ παρὰ φύσιν συμβαίνει, monstrum Λατ. ὅσον αἱ Γοργόνες, οἱ Πήγασοι ἢ οἱ Ἱπποκένταυροι, κ. τ. τ. τὸ παρὰ φύσιν τεχθὲν, ἔκτρωμα· ἀφύσικον καὶ ἀλλόκοτον γέννημα. Αἰσχίν. εἰς Κτησιρ. »ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναικας τέκνα γονεῦσιν ἐσθιότα, ἀλλὰ τέρατα· ἔτι δὲ καὶ φόβητρον, τὸ ἐκπλήξουσιν καὶ θαυμασμοῦ πρόξενον, θαῦμα, ἢ θαυμάσιον τέχνασμα τῶν θαυματουργῶν, καὶ ἀγυρτῶν (συγγεν. τῷ τέρατι)· ὁθεν
 Τεραστία, ἡ, = τερατεία· ἡμαρτ. ἀνάγν. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ.
 Τερασκός, ὁ, ἡ, ου, = τερατοσκός.
 Τεραστειός, εἰς, εἰον· καὶ
 Τεραστειός, ὁ, ἡ, ὄν (τέρας). Ὁ παρὰ φύσιν θαυμάσιος, παρὰδόξος, ἐκπληκτικός, ὁ ἀπενικταῖον καὶ κακὴν σημασίαν ἔχων ἐπὶ τῷ τεραστειῷ.
 Τερατεία, ἡ. Θαυματουργία, ἀγυρτεία, ἀπάτη· ἐκ τοῦ τερατεύομαι.
 Τεράτειος, ὁ, ἡ, ου, = τεραστειος.
 Τερατεύω, συννη. τερατεύομαι (τέρας). Περί τεράτων ἢ τεραστειῶν ὁμιλῶ, τεράστια διηγούμεναι, ποιῶ, (κίπτω παλῶρας) κομπάζω, μεγαλογορῶ, ἀλαζονεύομαι. Αἰσχίν. Ἀριστοφ. Ἰππ.
 Τερατευμα, ατος, τό. Θαυματουργημα, τὸ ἔργον τοῦ ἀγύρου. Ἀριστοφάν.
 Τερατίξ, ου, ὁ, = τερατουργός.
 Τερατίξω, = τερατίξω. Ἠσύχ.
 Τερατίξος, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ τῷ. κῶς, = τεράστεις, καί, τεράστιος.
 Τερατογονία, ἡ (γονή). Γέννησις τεράτων.
 Τερατογραφία, ὡ (γράφι). Τερατώδη πράγματα περιγράφω, ἢ περὶ τεράτων γράφω. Στράβ.
 Τερατοεργάτης, ου, ὁ (ἔργον). = τερατουργός.
 Τερατοκία, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τερατοτοκία.
 Τερατοκία, ἡ ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τερατοτοκία.
 Τερατολογία, ὡ (τερατολόγος). Περί τεράτων λέγειν· παθητ. »τερατολογεῖσθαι· καὶ »τὰ τερατολογούμενα· ὁθεν
 Τερατολογία, ἡ. Ἀδως περὶ τεράτων παραδοξολογία. Ἀθῆν.
 Τερατολόγος, ου, ὁ, ἡ, ου (τέρας, λόγος). Ὅς τις διηγείται τέρατα. 2) παθ. τερατώδης, περὶ

οὗ διηγούνται ἢ ἀναφέρουσι τεράστεια ἢ φύσις τερατολόγος, = τερατομόρφος. Πλάτ. Φαίδρ.
 Τερατομορφός, ὁ, ἡ, ὄν (μορφή). Ὁ τερατώδη μορφήν ἔχων. Κυσπ. προβλήμ.
 Τερατοποιέω, ὡ = τερατουργέω, καὶ
 Τερατοποιία, ἡ, = τερατουργία.
 Τερατοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). = τερατουργός.
 Τερατοσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις καὶ ἐξήγησις τῶν τεράτων· ἐκ τοῦ
 Τερατοσκοπός, ὁ, ἡ, ου (σκοπέω). Ὁ τὰ τέρατα σκοπῶν, παρατηρῶν καὶ ἐρμηνεύων.
 Τερατοτοκία, ὡ, ἡ (τερατοτόκος). Τέρατα τίκτω. Ἀριστοτέλ. ὁθεν
 Τερατοτοκία, ἡ. Τὸ τέρατα τίκτειν, γεννᾶν· ἐκ τοῦ
 Τερατοτόκος, ὁ, ἡ (τέρας, τίκτω). Ὁ τέρατα τίκτων, γεννῶν.
 Τερατοργία, ὡ (τερατοργός). Τέρατα ἐργάζομαι, τερατουργός, γόνος, θαυματοποιός εἰμι· ὁθεν
 Τερατοργήμα, τό. Θαυματουργημα· καὶ
 Τερατοργία, ἡ. Τὸ τερατοουργεῖν, = τερατοουργημα.
 Τερατοργός, ὁ, ἡ, ου (ἔργον). Ὁ τέρατα ποιῶν, θαυματουργός, γόνος, ἀγύρτης.
 Τερατώ, ὡ (τέρας). Εἰς τέρας ποιῶ· μέτ. τερατοῦμαι, ὡς θαῦμα θαυρῶ, ἐκπλήττομαι. Τίμων παρὰ Διογ.
 Τερατώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, καὶ ἐπὶ τῷ. ὡδῶς (τέρας, εἶδος). Θαυμάσιος· ὁθεν
 Τερατώδης, ἡ, = τερατώδης, θαυμαστόν.
 Τερατωπός, ὁ, ἡ, ὄν (τέρας, ὥψ). Ὁ ὅψιν ἢ πρόσωπον τεράτος ἔχων. Ὁμηρ. Ὑμν.
 Τερεβινθος, ἡ· ἀντὶ τερεβίνθος.
 Τεργέστη, ἡ· καὶ Τεργέσται, αἱ. Πόλις περίφημος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης μετ' ἐπίσημον ἐμπορίον ἦτις καὶ νῦν Τεργέστη καλεῖται. Στράβ. Trieste. Τὸ Τέργηστον, Πτλμ. τὰ Τέργεστα. Στ. Βζ. ὁθεν Τεργεσταῖοι, οἱ κάτοικοι καὶ Τεγεστραῖοι. Διονυσ. Περιηγ.
 Τερεα, εων, τά. Ἰων. ἀντὶ τέρατα.
 Τερεβινθίξω, ἰσω. Τερεβίνθω ὁμοιάζω ἢ ὁμοίως εἰμι.
 Τερεβινθίνη, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς τερεβίνθου ρέουσα ῥιτίνη. Termentina. Ἰταλ. Σηλ. τοῦ
 Τερεβινθίνος, ἰνη, ἰνον. Ὁ ἐκ τερεβίνθου ὢν, ἢ ἐκ τερεβίνθης κατασκευασμένος, ἐκ τοῦ ὅπου, ἢ ἐλαίου αὐτῆς. Ξενοφ.
 Τερεβινθος, ου, ἡ· καὶ συγκοπ. τερεβίνθος, ἀρχ. τύπ. τέρμινθος, ἡ, καί, τρέμινθος, καὶ τρέμινθος, ἡ. Θεόφροστ. Πλίν. Αἰνν. τὸ γνωστόν δένδρον κικινυδιὰ ἢ τζικινυδιὰ, ἐκ τοῦ ὅποιου δι' ἐγχαράξεων ῥέει ἡ κοινὴς Ἰταλίστι καλουμένη τερμεντίνη ἢ τρεμεντίνη· ὁθεν
 Τερεβινθώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁμοίως τερεβίνθω, ἢ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς τερεβίνθου ὢν, πλήρης τερεβίνθων.
 Τερενός, συγγεν. τύπ. τοῦ τέρην, μόνον παρ' Ἀνακρ.
 Τερεμνός, τὸ, καὶ τέραμνον. Πᾶν στερεῶς κλεισμένον καὶ ἐσπερασμένον· ὅσον, οἶκος, σκῆνωμα, κοιτῶν, νάρθηξ, σῆκη κ. τ. τ. Λυκούρ. »ἄνις τεράμνωνα· ἐσπερημένη ξυλινὼν στεγνῶν.
 Τερεμνός, ὁ, ἡ, ου, καὶ τέραμνος, ἀντὶ στέρεμνος. Στερεός, στεβρός, ἰσχυρός, πυκνός, σκληρός.
 Τερεμνότης, ητος, ἡ, καὶ τεραμνότης. Πυκνότης, στερεότης, σκληρότης.
 Τερενοπλοκάμος, ὁ, ἡ (τέρην πλόκαμος). Ὁ μαλακοὺς πλόκαμους ἔχων.
 Τερενοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ τέρενα ποιῶν.

Τερ ενόχρους, ὁ, ἡ, ον· και

Τερ ενόχρους, ὁ, ἡ, ουν, γενικ. ρους· δοτ. τρε-
νόχροι (χρόα) και

Τερ ενόχρους, υτος, ὁ, ἡ (τέρων χρώς). Ό τρου-
φρον δέρμα ἡ σῶμα ἔχων, ἀπαλόδερμος.

Τερ εντιαυδς, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Τερ εντιος, ιου, ὁ. Ἀρριανός, περίφημος κω-
μικός ποιητής τῶν Ῥωμαίων, γεννηθείς εἰς Καρ-
χηδόνα ἀρ' ὅπου ἐρέθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν
Ῥώμην, χρηματίας μέγας φίλος Σαπώνος τοῦ
Ἀρριανου καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν
σώζονται δὲ ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐξ κωμικῆ
δράματτα. Φαβρ. Λατ. βιβλ.

Τερ επιζω, ιτω. Ἀλλῶ, φωνῶ, ἐπὶ χελιδόνος, τέ-
τιγος, κιθάρης, καὶ ἀνθρωπίνου φωνῆς· κελιδῶ
ψάλλω ἡ λέξις φαίνεται ἀνομασπεποιημένη· ὅθεν

Τερ επισμκ, ατος, τό, και

Τερ επισμός, ὁ. Τὸ τερετίζειν.

Τερ επιστικός, ἡ, ὁν (τερετίζω). Ό τερετίζων,
κελιδῶν, φωνῶν.

Τερ επιριον, τό ὑποκορ. τοῦ, τέρετρον. Θεόφρ.
φυτ. ἱστ.

Τερ ετρον, τό. Τρύπανον, τρυπάνιον.

Τερ έω, ω, τερήτω, καὶ τερύω. Τρυπῶ, διατρυπῶ,
τιτρώσκω· πληγῶν 2) τορνέω, ἰδε τορνός.

Τερ ηδονίζομαι, κπιθητ. ἄνευ ἔνεργ. Ἰπὸ τε-
ρηδῶνος κατατρώγομαι Διοσκορ. 2) πάσχω σῆψιν
ὀστέων.

Τερ ηδών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη
ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Διονύσι. Περιηγ. 2) κύρ.
ὄνομ. γυναικός, Ἀλλήτρια ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοτ.

Τερ ηδών, ὄνος, ἡ. Σκώληξ ζυλοτρώκτης, (Σχαρά-
κον, Toredon). 2) ἡ περὶ τὰ ὀστά σαπρότης. 3) κύρ.
ὄνομ. πόλεως· τινος· (ἐκ τοῦ τέρω, τετραίνω, τιτρώω,
ἄρα κυρ. τερηδών.)

Τερ ην, ενος, ὁ, ἡ. Τέρεινα, ἡ· οὐδτρ. τέρεν, τό,
γεν. ενος (τείρω). κυρίως Ἀποτερημένος, ζυσιμέ-
νος, ὁμαλὸς, μαλακὸς, τρυφερός. Όμ. «τέρειν κατὰ
θάρος χένυστα» τρυφερόν θάρον καταχέουσα·
ὁ ἐστι μάστιγος· ὁ Ἀνακρέων λέγει «αὐλοῦς τέρε-
νας» τοὺς λιγεῖς, Σελτικοὺς ἐν τῷ ἀκούειν. Εὐρι-
πίδ. «τερείνην ὄψιν» τρυφερά ὅμματα. συγκρι-
τικ. τερενότερος (συγγεν. τῷ τέρεος, τεράμην).

Τερ ηεία, ἡ (τερηθεύομαι). Θέμα, ἀπάτη τῶν
ὀφθαλμῶν, γοητεία, λεπτολογία, φλυαρία, περιέρ-
γεια, κενόπουδια. Πλούταρχ. (περὶ τοῦ ἀκούειν)
«πολλὴν τερθεαίαν καὶ στρωμυλὴν ἐν ταῖς σχολαῖς
πεποιήκε» 2) τερατώδης ἡ μυθώδης διήγησις, τε-
ρατολογία, «τερθεαία μυθική».

Τερ θρευμα, τό (τερθεύω). Φλύαρημα, ἡ φλυα-
ρία, γοητεία.

Τερ θρεύς, έως, ὁ. Γῆς, φλύαρος, κενολόγος· ἄμφ.
ἐκ τοῦ

Τερ θρεύω, συνηθεστέρας, Τερ θρεύομαι
(τέρθρον). Τερθεῖας ποιῶ, τερατεύομαι, φλυαρῶ,
κομπάζω, ἀπατῶ, πλανῶ.

Τερ θρηδών, ὄνος, ὁ· ἰδε τερθρωτήρ.

Τερ θρεά, ἡ = τερθεῖα.

Τερ θριος, ἡ (τέρθρον). Σχοινίον τοῦ πλοίου, κάλως,
δί' οὗ ἀνέλκονται καὶ καθέλκονται τὰ πανία τοῦ πλοίου.
Ἀριστ. Ἰππ. κυρ. ἐπιθ. ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, κά-
λως· ὅθεν καὶ τερθρίος κάλως.

Τερ θρον, τό. Τὸ ἔσχατον, τὸ ἀκρότατον καὶ ἀνώ-
τατον ὡς τέρμα, τέλος καὶ τέλος. 2) τὸ ἀνώτατον
μέρος τοῦ καταρτίου, ἥτοι ἡ ἄκρα τῆς ἀντένας, ἀφ'
ἧς δένεται ὁ τέρθριος κάλως· ὁ Μούχιος τὸ ἐξηγεῖ

λεπτὸν σχοινίον τοῦ πλοίου· ἄλλοι, τρύπαν τοῦ κα-
ταρτίου, ὅπου ἐναρμόζεται ἡ κεραία. (καθ' ἣν ση-
μαστ. ἡ λέξ. δύναται νὰ παρᾷ. ἐκ τοῦ, τετραίνω).

Τερ θρωτήρ, ἥρος, ὁ (τέρθρον). Ό ἀκρότατος
τῆς πλώρας τοῦ πλοίου τόπος, ὅπου ὁ πλωρεὺς προο-
ρᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ. Ησύχ. ὁ αὐτὸς ἐρμηνεύει καὶ
τὸ, τερθροδῶν διὰ τοῦ, πλωρεὺς.

Τερ ινα, καὶ Τέρεινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας
ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. ὅθεν Τερινάιοι οἱ κάτοι-
κοι· καὶ «Τερινάιος κόλπος». Θουκδ.

Τερ μα, τος, τό. Σκοπὸς, μέρος τοῦ σταδίου, ὅπου οἱ
ἵπποι καὶ αἱ ἄμαξαι ἐπρεπε ἐν τῷ τρέχειν νὰ κάμ-
ψωτιν, ὅττις ἄλλως καὶ καμπητῇ, καὶ νύσσα λέγεται.

σημεῖον, ἔχνος, πάτημα. Πλούτ. 2) τὸ ἔσχατον μέ-
ρος ὅπου τελευτῶσι οἱ πρόποδες τοῦ ὄρου. 3) ὄριον,
τέλος, πέρας, σκοπὸς, «τέρμα νίκης», ὁ σκοπός.
«τέρμα τέχνης», τὸ ἀκρότατον, ἡ ἐντέλεια τῆς τέ-
χνης· «τέρμα βίου» τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὰ ἔσχατα
τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γῆρας· 4) ἡ υπερτάτη ἀρχή, ἐξου-
σία, καὶ ἡ περὶ τινος κρίσις καὶ ἀπόφασις, «τέρμα
τινὸς ἔχειν» ἔχειν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀπο-
φασίτω περὶ τινος πράγματος, γίνομαι δικαιοκρίτης
πληρεξούσιος, κριτῆς· «Θεοὶ ἀπάντων τέρμ' ἔχοντες»
οἵτινες ἔχουσι τὴν υπερτάτην ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν
εἰς πάντα. Εὐριπ. καὶ «τέρμα σωτηρίας ἔχειν» ὁ
αὐτ' ἥτοι ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀπορατίσῃ περὶ τῆς
σωτηρίας· «τέρμα Κορίνθου ἔχειν» Σιμμωνιδ. ἔχων
τὴν υπερτάτην κυριότητα ἐπὶ τῆς Κορίνθου. 5)
ἐπιβόρηματικῶς, τέλος, τελευταῖον (ἐκ τοῦ τρέπω,
τέρμαται, κατὰ δὲ «Ρεῖμέρον συγγεν. τῷ τέρας
καὶ τηρέω). ὅθεν

Τερ μαζω, άσω, και, ω, = τερματίζω.

Τερ μαξιζω, ιτω, = ὀρίζω. 2) τελειῶ, εἰς πέρας
φέρω.

Τερ ματιον, ου, τό ὑποκορ. τοῦ, τέρμα.

Τερ ματω, ω, ώτω = τερματίζω.

Τερ μερα, τά. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη
ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας. ὅθεν Τερ-
μερεὺς ὁ κάτοικος. Στράβ. Ηρόδ.

Τερ μερειον, ἡ «τερμερεῖον κακὸν» παροιμ. Μέ-
γα δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπισύρει τις εἰς ἑαυτὸν
δι' ἰδίαν αὐτοῦ κακουργίας ἢ ἐνοχῆς· ἔκ τινος κα-
κούργου ληστῆ τοῦ Τέρμερος, ὅστις ἐφρόνεν ἀνιλεῶς
τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ληστευομένους, καὶ τελευταῖον ἐρο-
νεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλούταρχ.
Θητ. 2) κύρ. ὄνομ. Ἀκρωτηρίου τινὸς ἐν τῇ Καρίᾳ
Στραβ.

Τερ μερος, ὁ. Περιβήτορος ἀρχαῖος ληστῆς ἐν
Θεσσαλίᾳ, φονεύων ἀνιλεῶς πάντας τοὺς αὐτόθεν
διαβαίνοντας συντρίβων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, ἕως
ὅπου ἐφρονεῖτο καὶ αὐτὸς μετ' οὗτον ἴδιον θάνατον ὑπὸ
τοῦ Ἡρακλέους. Πλούταρχ.

Τερ μης, ὁ. Θηρίον μικρὸν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἐντό-
μων, μύρμηκας ὅμοιον.

Τερ μησός, καὶ Τερμισός, ἡ. Πόλις τῆς Πισι-
δίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ
ὄρους Ταύρου. Στράβ. Βυζ. παρὰ Σουῖδα Τερμιστός·
παρὰ δὲ Ἀρρίανου, Τελμησσός· ὅθεν Τερμητεὺς, ὁ
κάτοικος.

Τερ μιεύς (τέρμαξ) = ὄριος, ἐκ τοῦ τέρμις, ὡς
«ἐπιτέρμιος Ἐρμῆς»· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ
διαρρύλαξιν τῶν ὀρίων.

Τερ μιλαί, οί. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μετα-
βάς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπεδόνο· ὕστερον
δὲ Λύκιοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Παν-
δίωνος. Ηρόδ.

Τέρμινάλια, τά. Μεγάλη ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις· ἴδε Τέρμων.

Τέρμινθι νος, ἰνθ, ἰων (τέρμινθος). ἀρχαῖος τύπ. τοῦ, τερεθίνθιος.

Τέρμινθίς, ἰδος, ἡ ἑξαίρ. ποιητ. θηλ. τύπ. τοῦ, τερεθίνθιος.

Τέρμινθος, ἡ, ἀρχ. τύπ. τοῦ, τερεθίνθος· 2) πάθος τι περὶ τὸ σῶμα γενόμενον. Γαλην. τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς «μχυρὴ, ἡ» λεγόμενη.

Τέρμιόεις, εντος, ὅεσται, ὅεν (τέρμα). Ὁ τερομκτιζόμενος, ὁ μέχρι τοῦ τέρματος ἦεν, «χιτῶν τερμιόεις» Ὁδ. ὁ σύμμετρος ἡ ὁ μέχρι ποδῶν θάνατον καὶ «ἀσπίς τερμιόεσται» ἡ δὸν τὸ σῶμα σέπυσται.

Τέρμιος, ἰα, ἰον (τέρμα). «χώρα, ἡμέρα τερμίας» Σοφοκλ. Ἡ τελευταία χώρα, ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου· ὁ Ἡτύχ. ἐρμην. τὰ, τέρμιον, καὶ διὰ τοῦ, ἀρμάζον, πρίπον· οὗτω καὶ τὸ, τερμιόεν, ἀρμωστὸν, τείλειον, εὐμετρον.

Τέρμιος, ὁ, = τέρμα. Ὁ πούς, διὰ τὸ εἶναι τὸ τέλος, ἡ ἀκκα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡτύχ.

Τέρμοδρομέω, ἦτω (δρόμος). Πρὸς τὸ τέρμα τρέχων, σπεύδων πρὸς τὸν σκοπὸν.

Τέρμόνιος, ἰα, ἰον (τέρμα). = τέρμιος, ἔσχατος. Αἰσχύλ.

Τέρμος, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήτου Σαρδηνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόρον. τανὺν. Fiume d' Aragonese.

Τέρμορον, τό. ὁ Φιλόδομος ἐν ἰδ'. Ἐπιγραμ. προσαρμόζει κατὰ τὴν τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ γεννητικῷ μορίου τῶν γυναικῶν ἄμρ.

Τέρμων, ονος, ὁ = τέρμα· 2) κύρ. ὄνομα. Θεότητος τίνος παρὰ Ῥωμ. Πλούταρχ. Νουμ.

Τέρμωνος, ὁ. Terminus Θεότης τις τῶν Ῥωμαίων, εἰσαχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλεῦς Νουμά, καὶ λατρευομένη ὡς ἑρως τῶν συνόρων. Διονύσι. Ἄλκι. πρὸς τιμὴν ταύτης τῆς Θεότητος ἐπαυγυρίζετο ἐτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμηνάλια· καλυμμένη, περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ φεβρουαρίου μηνός. Πλούταρχ. Νουμ.

Τέρπανδροος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής· ἔξ' Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου· οἱ Ἀλκεαδαιμόνιοι ἐφαλλον τὰς ὁδὰς αὐτοῦ εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συστάσια. Πλούταρχ. Στράβ.

Τέρπελέομαι, οῦμαι, μέτ. ἀποθ. = τέρπομαι.

Τέρπειδης, ου, ὁ. πατρωνύμ. ὄνομα τοῦ, Τέρπειος.

Υἱὸς τοῦ Τερπίου, ὁ Φήμιος. Ὁδ. Χ. 330.

Τέρπειος, κέρπειος, ὁ, ἡ, ὢν. κυρίως Ὁ τερπόμενος, ἐπὶ τῇ ῥέψει τῶν κεραυνῶν ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς· ὁ Εὐστάθ. ἐρμην. διὰ τοῦ, ὁ τρέπων κεραυνούς ἐν τῷ ἀρίειναι.

Τέρπειστος, ατος, ατον. ἀνώμλ. ὑπερβτκ. τοῦ, τερπνός, ἀντί τοῦ, τερπνότατος.

Τέρπειστος, ἰστη, ἰστον, ἀνώμλ. ὑπερ. τοῦ, τερπνός. Καλλιμάχ.

Τέρπινός, ἡ, ὢν. ἐπὶ θ. τερπνός (τέρπων). Ἡδονικὸς, θελητικὸς, διασκεδαστικὸς, εὐφρόνους.

Τέρπινότης, ητος, ἡ. Ἡδονή, χαρὰ, εὐφροσύνη.

Τέρπινότηρας, ἡ (τερπνός, τράμις). Ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις. Φώτιος ἐκ Τηλεκλείδους.

Τέρπων, φων. ἑτεροφ. παθ. ἄθρ. ἐτέρων ἀντὶ ἐτέρων καὶ β. ἄθρ. ἐτάρων, ἀντὶ ἐτάρων. ἀπαρέμρ. τροπήναι καὶ τροπήμεναι, καὶ κατὰ μετὰθ. ὑποτακ. τροπείω, ἀντὶ τροπῶ, ὅθεν τροπείωμεν. Ἰλ. Γ. Ὁδ. Θ. ἄθρ. ἐτερφάμεν, τερψάμεναι, καὶ τέρπαντο, συνήθ. ὁ β. ἄθρ. ἐταρπομεν. — σημερινὴ δὲ κυρίως, Χορτάζω, χορταίνω, ἐπὶ χορτασμοῦ κοιλίας, ὅθεν εὐφραίνωμαι «μῖπτε ἔμῃ, τί δ' ἄρα φθονεῖς ἐοίκετον αἰδῶν τέρπειν, ὅκη οἱ νόος ὀρνυται». Ὁδ. Α. διακτὶ δὲν θέλει νά μᾶς ἡδονῇ διὰ τῆς μελωδίας τοῦ ὁ αἰοδῶ;

Τερπωλή, ἡ. ποιητ. = τέρψις, εὐφροσύνη, θέλεις, ἡδονή. Ὁδύσ.

Τερπών, ὄνος, ἡ = τερπωλή. Ἐτυμολ. Μέρ.

Τέρρῳ, ἴδε ἐν τῷ τέρσομαι.

Τέρταίνω, ἐτέρσηνα (τέρτομαι). μεταβ. Ξηραίνω, σεγνώνω «αἶμα τέρσηνε». Ἰλ. Π. παράθλ. τέρσομαι.

Τέρσῃς, ἡσσαι, ἦεν (τέρσω). Ξηρός, στεγνός. Ὁππ.

Τέρσις, ἡ· ὅς τὸ, ταρτὸς, ταρτιά, ὅπερ ἴδε. Ιουλιαν. Ἐπιστολ.

Τέρσω, Αἰολικ. μέλ. τοῦ, τέρω· ὡς ἀπὸ τοῦ κέρω, κείρω, κέρτω.

Τέρσω, = τερταίνω «ἔλκος ἐτέρσεται, πύσεται» δ' αἶμα. Ἰλ. (ἐκ τοῦ τέρω, Λατ. tero, συγγεν. τῷ, ταρτὸς, ἔτι δὲ καὶ τῷ τέρω, θέρως, θερμός, ὅθεν τὸ Λατ. tergo, tergeo, καὶ torreo).

Τέρυνεις, ου, ὁ ἴδε τέρως.

Τέρυς, υς, ὁ, ἡ· κεί, τέρω, τὸ (τέρω). κυρίως Τετρομμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξηνητημένος, ἀσθενής, ἀδύνατος, «τέρως ἴποια ἀσθενεῖς, γέροντες» ὅθεν

Τέρυκω, καὶ τερύσσομαι = τέρω, τείρομαι.

Τέρφος, εος, τό· ἔτι καὶ, ἔρως, καὶ, στέρως. Δέρμα, φλούδα σκληρά. Νικάνορ. Αἰεξ.

Τέρχως, καὶ τρέχως, εος, τό· ποιητ. Νέον φυτὸν, βλαστὸς, κλωνάριον.

Τερψίξας, α, ὁ κύρ. ὄνομα. Καρδινίος τις, νικητὴς τῶν Ἰσθμιακῶν ἀγώνων. Πίνδ.

Τερψικράτης, ἡ. κύρ. ὄνομα. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύτοπα. Ἀπολ.

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, ὢν (τέρπων, βροτός). Ὁ τοῦς βροτοῦς τέρπων· ἐπὶ θ. τοῦ ἡλίου.

Τερψίνοος, ὁ, ἡ, ὢν (τέρπων, νόος). Ὁ τὸν νοῦν ἦτοι τὴν καρδίαν τέρπων, ἡδονικὸς, εὐφραντικὸς.

Τέρψις, εως, ἡ (τέρπω). Χορτάσμις, ἐπὶ πόθου, «εἰς τέρψιν ἦλθες». Εὐρύπ. Φοῖν. ἐχόρτασας, ἐπλήρωσας τὴν ἐπιθυμίαν σου· 2) εὐφροσύνη, χαρὰ.

Τερψιχόρος, ἡ· ἐπικ. Τερψιχόρη, καὶ Τερψιχορεία. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης. 2) ὄνομα μῆς τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡ. Θοορ. Θεὰ τῆς ὀρχήσεως. ἐκ τοῦ

Τερψιχόρος, ὁ, ἡ, ὢν καὶ τερψιχόρος, τερψιχόρη, ὢν (τέρπω, χορός). Ὁ τέρπων ἑαυτὸν ἐν τῷ χορεύειν· 2) ὁ διὰ τοῦ χοροῦ τέρπων ἄλλους.

Τερψίων, ονος, ὁ κύρ. ὄνομα. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· ἐλ. Μεγάρων. Πλούτ.

ΤΕΡΩ, ἄχρηστ. Θέμα τοῦ τέρω, ὅθεν τέρην, τέρως, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ Λατ. tero.

Τέσσαρς, ἴδε τέσσαρες.

Τέσσαρθροιος, ὁ, ἡ, ὢν (βρῦς). Ὁ ἐκ Δερμάτων τεσσάρων βρῦν κατεσκευασμένος· καὶ ὁ τεσσάρων βρῶν ἄξιος. Ἰλ. Ψ.

Τέσσαρχα καὶ δεκάς, οἱ, αἱ, τά. Δεκατέσσαρα. Γεν. τεσσαρωνκαίδεκα, κ. τ.

Τέσσαρχα καὶ ἐκθάρως, ὁ, ἡ, ὢν (θῶρον). Ὁ δεκατεσσάρων παλαιστῶν ἦτοι παλαμῶν πλάτος ἡ μήκος ἔχων.

Τέσσαρχα καὶ δεκάτατος, αἱ, αἶον. Κατὰ τὴν δεκάτην τεσσάρτην ἡμέραν.

Τέσσαρχα καὶ δεκάτος, ατος, ατον. Δέκατος τέταρτος.

Τέσσαρχα καὶ δεκάτης, ὁ, καὶ, τεσσαρακαίδεκάτις ἡ (ἔτος). Δεκατεσσάρων ἔτων.

Τέσσαρχον θήμερος, ὁ, ἡ, ὢν (ἡμέρα). Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν (σαραντῆμερος, κοινῶς) ἐκ τοῦ

Τέσσαρχοντα, ἄττικ. τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τά. κοινῶς σαράντα· ὅθεν

Τέσσαρχον τετῆτης, ου, δ, καὶ

Τεσσαρακονταετής, έτος, ό, ή, ές (έτος). 'Ο τεσσαράκοντα έτών ών· όθεν
 Τεσσαρακονταετής, ή. 'Οί τεσσαράκοντα χρόνοι.
 Τεσσαρακονταίος, αία, αίον· άντί τεσσαρακοσταίος, τήν 40 ήμέραν.
 Τεσσαρακοντακαιπεντακισχιλιός, ό, ή, όν. 'Ο 45κίς χιλιοστός.
 Τεσσαρακοντάκις, επίρ. Τεσσαράκοντα φορές.
 Τεσσαρακονταοκτώ, οί, αί, τά. Σφραγισκώ. 48.
 Τεσσαρακονταπέντε. Σφραγισκώ. 48.
 Τεσσαρακονταπηνχυσ, εως, ό, ή, υ (πηνχυσ). 'Ο τεσσαράκοντα πηνχύν μήκος έχουν.
 Τεσσαρακοντάς, άδος, ή. 'Ο άριθμός τών τεσσαράκοντα. 2) τό διάστημα τών τεσσαράκοντα ήμερών. Ιπποκρ.
 Τεσσαρακονταστάδιος, ό, ή, ον (στάδιον). 'Ο τεσσαράκοντα στάδια μήκος έχουν.
 Τεσσαρακοντατρις, οί, αί, και, τεσσαρακοντατρια, τά, σαράντα τρεις, και, τεσσαρακοντατέσσαρες, οί, αί, 44. κ. τ. λ.
 Τεσσαρακοντήρης, εως, ή (έρεσσω). 'Η τεσσαράκοντα κώπας έχουν· ίδε τριήρης. Άθήν.
 Τεσσαρακοντόργυος, ό, ή, ον (όργυιά). 'Ο τεσσαράκοντα όργυιών μήκος έχουν. 'Ηρόδ.
 Τεσσαρακοντούτης, άντί τεσσαρακοντάτης.
 Τεσσαρακόσιοι, αί, α, άντί τετρακόσιοι, τετράκις εκατόν.
 Τεσσαρακοσταίος, αία, αίον. Τη τεσσαρακοστή ήμέρα· έκ του
 Τεσσαρακοστός, ή, όν (τεσσαράκοντα). 'Ο περιεχόμενος τών τεσσαράκοντα άριθμός· 2) »Τεσσαρακοσταία, νόμισμα της Χίου.
 Τέσσαρες, οί, αί, τέσσαρα, τά, γεν. ρων. δοτικ. τέσσαρσι, και ποιητ. τέτταρσι, Άτ. τέτταρες, τέτταρα. Δωρικ. τέιτορες. Αιολ. πίσυρες· »τά τέσσαρα» ύπονοούμ. ξύλα, οί τέσσαρες σανίδες ήτοι ή θύρα του οικου, και έντευθ. »έντός τών τεσσάρων γενέσθαι». Πολυδκ. φθάνω, ή είμι έν τή οικω· και »παραβήναι τέτταρα». Δουκ. έκβαίνω της θύρας, εξέρχομαι της οικίας· (ή συνήθ. παραγ. της λέξεως έστι έκ του πεσούς, διότι αί ψήφοι δι' ών έπαιζον τούς πεσούς ήσαν έσθ' ότε τετράγωνοι, όρθότερον θμως, κατά την είκασίν του Πασσοβίου, παρήχθη τό πεσός ως και τό Λατιν. tessera, tessella, έκ του τέσσαρες.) όθεν
 Τεσσαρεσκαίδεκα, οί, αί, τά. Δεκατέσσαρες. 'Ηρόδ. όθεν
 Τεσσαρεσκαίδεκαέτης, ου, ό (έτος). Δεκατεσσάρων έτών.
 Τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβος, ό, ή, ον (συλλαβή). 'Ο δεκατέσσαρας συλλαβής έχουν. 'Ηραισιτών.
 Τεσσαρεσκαίδεκαταίος, αία, αίον. Τη δεκάτη τετάρτη ήμέρα. Ιπποκρ.
 Τεσσαρεσκαίδεκατίτης, ου, ό. 'Ο τήν δεκάτην τετάρτην της σεληνης έορτάζων, ό έστι, ό μετά τών Ιουδαίων έορτάζων τό Πάσχα. Έκκληστ. Συγγρ.
 Τεσσαρεσκαίδεκατος, άτη, ατον. 'Ο δέκατος τέταρτος.
 Τεσεράκοντα, Ιων. άντί τεσσαράκοντα. 'Ηρόδ.
 Τέσσερες, οί, αί, τέσερα, τά, Ιων. άντί τέσσαρες. 'Ηρόδοτ. ούτω και
 Τεσερήκοντα, οί, αί, τά. Ιων. άντί τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως (τάσσω). Τακτικώς, εις τόν άνήκοντα καιρόν. Ξενοφ. Οίκ. »ό θεός ου τεταγμένως τό έτος άγει»· οίον ποτέ μέν ό χειμών γίνεται πρωιμώτερος, ποτέ δέ όψιμώτερος.
 Τεταγών, όντος, ό· επικ. κατ' αναδιπλάσμ. μετοχ. άόρ. β'. άχρήστου τινός. Ήμέματος ΤΑΓΩ. 'Ο πιάσας, επιλαβόμενος. 'Ομ. 'Ιλ. »ρίψε ποδός τεταγών», πιάσας αυτόν έκ του ποδός τόν έβρίψε.
 Τέτακα, τέτακας, παρακ. του, τείνω, όθεν παρακ. παθ. τέταμαι. άόρ. ά. έτάθην.
 Τέταλμαι, παθ. παρακ. του, τέλλω, όθεν τέταλτο, επικ. γ'. πρόσ. ύπεροστ. άντί έτέταλτο. 'Οδ.
 Τέταμαι, παθ. παρακ. του, τείνω.
 Τεταμιεύμενως, επίρ. έκ της μετοχ. του παθ. παρακ. του, ταμιεύω. Φειδωλώς, οικονομικώς. Διον. Άλικ.
 Τετανικός, ή, όν. 'Ο υπό τετάνου πάσχων, ή ύποκείμενος εις τέτανον.
 Τετανωσίδης, έτος, ό, ή, ές (τέτανος, είδος). 'Ο τετάνου είδος έχουν. Θεόφρ. φυτ. ιστορ.
 Τετανόθριξ, τριχος, ό, ή (τέτανος, θρίξ). 'Ο μακρομάλλης.
 Τετανός, ή, όν (τανύω, τείνω). Τεταμένως, τεντωμένος, μακρός, πλατύς. Θεόφρ. φυτ. ιστορ. και »τετανόν και καθάρων πρόσωπον, όμαλόν, άνευ δηλαδή ρυτίδων ή άλλο τι τών τοιούτων· Νίκανθρ. Άλεξ. »τετανόν τ' άπληκτότα ρινόνα» συντεταμένον, εξηραμένον δέρμα· όθεν
 Τέτανος, ό. Σύντασις, τέντωσις, σπασμός, διαστροφή και διάσπασις του σώματος ή μέλους τινός έν μέρει μετά συντάσεως· εξέχ. τό περί τόν λαιμόν πάθος όταν πιάγνυνται τά νεύρα αυτού και μένη άκίνητος, ή τεντωμένη ή κλίνη προς τό έτερον μέρος. όθεν έμπροσθότονος ή όπισθότονος· 2) ή τάσις του άνδρικού μορίου, ήτις και ροπαλισμός κλειείται, από τό ρόπαλον.
 Τετανός, ώ (τετανός). Τείνω, τεντώνω, και έντευθ. τάς ρυτίδας άφαιρώ. Διοσκορ. »χρώτα ρίπτει και τετανόα·» όθεν
 Τετανόθρον, τό. Μίσον δι' ου άφαιρούνται αί ρυτίδες του προσώπου, και ύαλίζει τό δέρμα. Γαλ.
 Τετανός, μα, τό (τετανός), = τετανώθρον· άμρ.
 Τεταγμένως, επίρ. (ταράττω). Μεταραχύν.
 Τεταρπετο, τεταρπόμεσθα, τεταρπόμενος, επικ. κατ' αναδιπλάσμ. άόρ. β'. του, τέρπομαι. 'Ομ.
 Τεταράζω (τεταρτος). Είς τέταρτα διαιρώ· άμρ.
 Τεταρταίξω (τεταρταίος). Τόν τεταρταίον πυρετόν έχω. Πλούταρχ.
 Τεταρταίξος, ή, όν (τεταρταίος). 'Ο εις τόν τεταρταίον πυρετόν άνήκων.
 Τεταρταίος, αία, αίον (τέταρτος). Τη τετάρτη ήμέρα ή κατά την τετάρτην ήμέραν.
 Τεταρτημοριαίος, αία, αίον. Άξιος τεταρτημορίου, ή όστις άξίζει τό τέταρτον ενός όβολού· έκ του
 Τεταρτημόριον, τό (μόριον). Τό τέταρτον μέρος πράγματός τινος, και εξαίρετως ενός όβολού. ό έστι, δύο χαλκοί.
 Τεταρτίξω (τέταρτον). Τό τέταρτον μέρος λαμβάνω, ως τό, δεκατίξω. Γλωσσ.
 Τεταρτολογέω, ώ (λέγω). Τέταρτον λέγω, έκλέγω, χειροτονώ τόν τέταρτον. Φιλοξ. Γλωσσ.
 Τέταρτος, τετάρτη, τέταρτον (τέσσαρες). 'Ο επέχων την τάξιν μετά τούς τρεις· 2) ή τετάρτη, μέτρον ύγρών »Τετάρτη Λακωνική ούνοα· 'Ηρόδ. 3) ή τετάρτη ήμέρα.

Τετράσθην, ἀντί τετράσθην· ὡς «τόν» ἐν κινήσει παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην ἰλ. Δ. ἐγγύς ἀλλήλων ἔκειντο ἐκτεταμένοι.

Τέταστο, ἀντί ἐτέτατο. Ὁμ.

Τετάρχεται, ἀντί τεταγμένοι εἰσίν. Ἡρόδοτ.

Τέταστο, ἐπικ. γ'. πρόσ. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ, τείνω. ἰλ. Δ. «πληγνῆς ἐν κινήσει παρ' ἀλλήλοισι τετάστο» τεταμένοι, ἀντηρημένοι ἔκειντο.

Τετλεσμένον, μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ, τελέω. Ὁμ.

Τετευγμένος, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ, τεύχω.

Τετεύχεται, ἰων. παρακ. παθ. τοῦ, τεύχω, τετευγμένοι ἦσαν ἡ ἐστὶ. ἰλ. Ν.

Τετεύχετον, γ'. δοικ. πρόσ. τοῦ, τετεύχω, = τεύχω. ἰλ. Ν.

Τετεύχημα, ἐπικ. παθητ. παρακ. ἐκ τοῦ, τεύχεα. Εἰμί ὀπλισμένοι, ἀρματωμένοι, εὐρηται μόνον ἅπασις ἀπαρέμρ. τετευχῆσθαι, ἐν Ὁδ. Χ.

Τετεχνημένως, ἐπίδ. ἐκ τῆς παθ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ, τεχνάω. Τεχνικῶς, τεχνικῶς. Εἰσιν. μέγ.

Τετηρημένως, ἐπίδ. ἐκ τῆς μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, τηρέω. Προσεκτικῶς, με παρατήρησιν καὶ προφύλαξιν. Σχολ. Ἀπολλ.

Τετιχημαί (τίω, τίνω). Περίλυπος καὶ κατηφῆς εἰμι, συγχίζομαι, ταραττομαι, ἐρεθίζομαι. Ὁμ. τὸ ἐνεργ. τίω, ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ, τίνω, τίω, τιμωρέω, οὐχ εὐρηται ἐν χρήσει.

Τετιμένος, ἐντ, ἐιον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ, τίω. Ὁμ.

Τέτλα, ἀντί τέτλαθι. Ὑπόμεινον, ἀνέχον· οὕτως ἀνέγνωσαν τινες ἐν ἰλ. Δ. ἐνθα νῦν «τέττα» ὀρθότ. καίται.

Τετλήθι, ποιητ. προστακτ. παρακ. τοῦ, ΤΛΑΩ. ἰλ.

Τετλαίην, ποιητ. εὐκτ. παρακ. τοῦ, ΤΛΑΩ. ἰλ.

Τετλάμεν, ἐπικ. ἀπαρεμρ. τοῦ, ΤΛΑΩ. Ὁδ. καὶ Ὑμ. Δημ.

Τετλάμενα, ἐπικ. ἀπαρεμρ. τοῦ, ΤΛΑΩ. Ὁδ.

Τετλήω, ὅτος, θηλ. τετλήναι, ἐπικ. καὶ ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ, ΤΛΑΩ. Ὁμ.

Τετμημένος, η, ον· μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ, τέμνω. Ὁδ.

Τετμήω, ἐπικ. καὶ ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ, τέμνω. Ἀπολλ. Ρόδ. «τετμηότι θαλάσῃ» κεκομμένω.

(Τέτμω) ἄχρηστ. μόνον ὁ ἄνρ. τέτμω, ἐτετμον· ὑποτακτ. τέτμη, τέτμη, εὐρηται ἐν χρήσει κυρ.

Ἀποκόπτω, διὰ συντομοτέρου ὁδοῦ θάνατος, συναντῶ, εὐρίσκω, μετὰ αἰτ. Ὁμ. «Ἐκτορ δ' ὡς οὐκ ἐνδον ἀμύμονα τέτμεν ἔκτορα», δὲν τὴν εὐρήκει μέσῃ καὶ τροπ. «ὦν γῆρας ἔτετμενα». Ὁδ. Α' ὅν εὐρηκεν, κατέλαβε τὸ γῆρας· μετὰ γεν. ἀντί τοῦ λαγχάνω, ἐπιπράγμ. Πτ. Θέογ. «ὅς δὲ κατέτμη ἀταρτηρόιο γενέθλης». 2) = τέμνω. Ὁρρ. Ἄργ.

«τέτμετο ἄλλα», ἡθάλασσα διεσχίζετο.

Τετολμηκότως, ἐπίδ. Μετὰ τόλμης.

Τέτορε, ἐπικ. ἄνρ. β'. τοῦ, τορέω. Ἐρωτα. Ἡσύχ.

Τέτορες, οἱ αἰ· καὶ, τέτορα, τά. Δωρ. ἀντί, τέσσαρες, τέσσαρα. Ἡσιόδ. Ἐργ. «ἢ δὲ γυνὴ τέτορ ἡβώη, πέμπτω δὲ γαμήτω» ὁ ἐστὶ τὸ πέμπτον ἔτος μετὰ τὴν ἡβὴν· «εἶναι δὲ τὴν ἡβὴν τεταρτακαίδεκατον, καὶ πρόσθε καὶ τούτοις πέντε, ὡς εἶναι δεκαεννέα».

Τέτρα, ἐν συνθέσει λέξεσι ἀντί, τέτορα, τέσσαρα, ἢ, τετράκις, ἵδε ἐφεξῆς.

Τετραβάμων, ονος, ὅ, ἢ, ον (βαίνω). Ὁ τέσσαρσι ποτὶ βαίνω, τετράπους.

Τόμ. Γ'.

Τετραβαρής, ἑως, ὁ, ἢ, ἐς (βάρις). Τετράκις βαρὺς· Ἀλκαῖος παρ' Ἡσυχ.

Τετραβασίλειος, ὁ, ἢ, ον (βασιλεύς). Ὁ ἔχων τέσσαρες βασιλεῖς· ἄμρ.

Τετράβιβλος, ὁ, ἢ, ον (βίβλος). Ὁ περιέχων τέσσαρα βιβλία.

Τετραβόειος, ὁ, ἢ, ον καὶ

Τετράβοιος, ὁ, ἢ, ον (βοῦς)· ἵδε τετταράβοιος.

Τετράβραχυς, εως, ὁ (βραχύς). Ποῦς ἐκ τεττάρων βραχειῶν συλλαβῶν· ἄλλως προκελευσματικῶς. Ἡρακλείων.

Τετράγηρυς, ὁ, ἢ, υ, εως (γῆρυς). Τετράφωνος, τετράχορδος. Στράβ.

Τετράγωνος, ὁ (ἄγκων). Ὁργανον πολεμικόν. Ἡσύχ.

Τετράγλωσσος, ὁ, ἢ, ον (γλῶσσα). Ὁ ἔχων, γνωρίζων τέσσαρας γλώσσας, διαλέκτους.

Τετραγλώχην, εως, ὁ, ἢ (γλῶχιν). Ὁ τέσσαρας γλῶχιν· ἢ γωνίας ἔχων, τετράγωνος. Ἀνέλεκτ.

Τετράγωνος, ὁ, ἢ, ον (γῶνος). Ὁ τέσσαρας γῶνους ἔχων. «τετράγωνον, τό, φαρμακρόν τι φαλάγγιον». Ἀέτιος.

Τετραγράμματος, ὁ, ἢ, ον (γράμμα). Ὁ τέσσαρα γράμματα ἔχων, ὡς «Ἀδάμ». «τὸ τετραγράμματον». Ἐκκλησι. ὄνομα μυστηριώδες τῆς θεότητος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Τετραγράμμος, ὁ, ἢ, ον (γραμμὴ). Ὁ τέσσαρες γραμμὰς ἔχων.

Τετράγυος, ὁ, ἢ, ον (γύα). Ὁ ἀποτελῶν τέσσαρας γύας. Ὁμ. 2) τετράγυον, τὸ, μέτρον γῆς, ὅσον δύναται τις νύ ὀργῶντι μίαν ἡμέραν, ἰσοδυναμεῖ τῇ παρ' ἡμῶν γεωγραφικῇ μέτρῳ «ποροῖα, ἢ» λεγομένην.

Τετραγώνιος, αἶα, αἶον, = τετράγωνος. Γεωπον.

Τετραγωνίζω, ἰσώ (τετράγωνος). Τετράγωνον ποῖω. 2) ἄμετρ. τετράγωνός εἰμι. Πλάτ. Θεαίτ.

Τετραγώνιον, τό· ἐξυπακουομ. Ἰμάτιον, τὸ ἔχον τέσσαρας ἄκρας, ἡ ποδεῶνας· ἵδε τετράγωνος.

Τετραγωνισμός, ὁ. Τὸ τετραγωνίζειν.

Τετραγωνοειδής, εως, ὁ, ἢ, ἐς (εἶδος). Ὁ τετραγώνου εἶδος ἔχων. Εὐστάθ.

Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἢ, ον. Ὁ τετράγωνον πρόσωπον ἔχων· ὁ Ἡρόδοτ. καλεῖ «τετραγωνοπρόσωπα», τὰς Ἐνυδρίδας καὶ τοὺς Κάστρος.

Τετράγωνος, ὁ, ἢ, ον (τέσσαρες, γῶνος). Ὁ τέσσαρας γῶνας ἔχων· «πυραμῖς τετράγωνος». Ἡρόδοτ. καὶ, «τὸ τετράγωνον», δηλ. σῆμα, τοῦ ὁποῦν ἡ ἐπιφάνεια ἀποτελεῖ σχῆμα ἐκ τεσσάρων ὀρθῶν γωνιῶν. 2) «τετράγωνος ἀριθμὸς», ὁ ὑπὸ δύο ἰσῶν ἀριθμῶν παραγόμενος διὰ τοῦ πολυπλασιασμοῦ· ἐν δὲ τῇ στρατιᾷ. «τετράγωνον», ἐξυπακουομ.

«στρατόπεδον» ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Carré. 3) «τετράγωνον» πᾶν στερεόν, τοῦ ὁποῦν καὶ τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος σχεδὸν ἰσομετρεῖται καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐδοξαίον, στερεόν, καλῶς στηριζόμενον· μεταφορ. «τετράγωνος ἀνὴρ» ὁ σταθερὸς, ἀπτόητος, καὶ «νόμῳ τετράγωνος». Πλάτ. Πρ. ὁ στερεὸς κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ φρόνημα, σώος, ἐντελής.

4) «ἰμάτιον, ἢ σχῆμα τετράγωνον», ἐλέγετο τὸ Ἑλληνικὸν ἐπανωρόρεμα πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, Toga, τὸ ὁποῖον ἐτρημάτιζεν ἡμικύκλιον.

Ἀππιν. Ἐμρ.

Τετραγωνώδης, δ, ή, ες, = τετραγωνοειδής.

Τετραδακτύλιαιος, αία, αἶον. Ὁ τεσσάρων δακτύλων μήκος ἢ πλάτος ἔχων. ἐκ τοῦ

Τετραδάκτυλος, ό, ή, ου (δάκτυλος). Ὁ τέσσαρας δακτύλους ἔχων.

Τετραδάρχιέομαι, = τετραρχέομαι. Ἐν τετραρχίᾳ τινὶ ζῶν, θθεν

Τετραδάρχια, ή. Τὸ ἀξίωμα, ή ή ἐπαρχία τρυ τετράρχου, = τετραρχία. Ἀππαι.

Τετραδέϊον, και, τετράδιον τό (τετράς). Ἀριθμὸς ἐκ τεσσάρων, Quaternio, τέταρον, Quaternio.

2) ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν τάγμα· και παρ' ἡμῖν τὸ εἰς τέσσαρα μέρη διπλωμένον χωρίον.

Τετραδισταί, οί. Νέοι συνερχόμενοι και συμποιαζόντες τὴν τετάρτην ἐκάστου μηνὸς, ὡς και εἰκαδισταί, και, τριακادισταί. Ἀθην. 2) οἱ ἐπιπονον βίον διάγοντες, θθεν τὸ τῆς παροιμίας »τετράδι γέγονας« ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείους, γεννηθέντος τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς, οἷα νῦν ταλαιπωρεῖται.

Τετραδραχμιαός, αία, αἶον, = τετράδραχμος. Τετράδραχμον, τό. Νόμισμα ἐκ τεσσάρων δραχμῶν.

Τετράδραχμος, ό, ή, ου (δραχμή). Τεσσάρων δραχμῶν ἀξίος· »μέδιμνος τετράδραχμος« τέσσασι δραχμαῖς πωλούμενος. 2) ὁ ἔχων βάρος τεσσάρων δραχμῶν.

Τετραδύμος, ό, ή, ου, = τετραδιδύμος, τετραπλάσιος, »τετράδυμα τίκτει« τέσσαρα τέκνα ἑμοῦ τίκτει.

Τετράδωρος, ό, ή, ου (δῶρον). Ὁ τεσσάρων πηλκμῶν μήκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετραελίκωψ, ωπος, ό, ή (ἐλίκωψ). Ὁ ἔχων τέσσαρας ὀρθολομούς. Γλωσσ. ἄμφ.

Τετραελίκτος, ό, ή, ου· και

Τετραελίξ, ικος, ό, ή (ἐλίξ, ἐλίστω). Τετράκις περιελιγμένος, περιτυλιγμένος ὄφης. 2) τετραελίξ, ή, εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐρύκης. Θεόφραστ.

Τετραένης, ό, ή, ες· και

Τετραένος, ό, ή, ου (ένος) = τετραετής.

Τετραετηρίξ, ή (τετραέτηρος) = τετραετία.

Τετραετηρικός, ή, όν. Ὁ εἰς τετραετηρίαν ἀνήκων.

Τετραετηρίς, ιδος, ή ἐξυπακουσι. »Ἐορτή«. Ἡ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους πανηγυριζομένη εορτή, οἷα ἦν, ή τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Τετραέτηρος, ό, ή, ου, = τῷ ἐπομν.

Τετραέτης, εος, ό, ή, ες· και

Τετραετής, ό, ή, ες (έτος). Ὁ τέσσαρα ἔτη ἔχων = τετραετής. Ἡρόδ. θθεν

Τετραετία, ή. Τὸ τεσσάρων ἐτῶν διάστημα = τετραετηρία.

Τετράζευκτος, ό, ή, ου (ζεύγνυμι) = τετράζυγος· Φιλήμ. Λεξ.

Τετράζυγος, ό, ή, ου (ζυγόν). Ὁ τέσσαρας ζυγούς ἔχων, τετραπλοῦς· τετράζυγον ἄρμα, τὸ τέσσαρας συνεζευγμένους ἵππους ἔχων, και ἀνευ τοῦ, ἄρμα, = τετράριππον.

Τετράζυξ, υγος, ό, ή, = τετράζυγος.

Τετράξ (τετράξ). Κακκαρίζω, ἐπὶ τῶν θονίθων ὅταν τίκτωσι τὰ ὠά. Ἀθην. »ὅταν ὠοτοκῇ δὲ, τετράξει τῇ φωνῇ«.

Τετραήμερος, ό, ή, ου. Ὁ τέσσαρας ἡμέρας διαρκῶν. »Δάξωρος τετραήμερος«. Ἐκκλησ.

Τετραέλιμνος, ό, ή, ου (ἐέλιμνος). Ὁ τέσσαρας πτυχῆς, ή διπλώματα ἔχων, τετράπτυχος, τετραπλοῦς.

Τετραέθυρος, ό, ή, ου. Ὁ τέσσαρας θύρας ἔχων.

Τετραίνω, ήσω, και, ανθ· = ΤΡΑΩ, τιτράνω.

Τετράριππον, τό (ἵππος). = τέθριππον. Στερ. Γλωσσ.

Τετρακαδέκαέτης, ου, ό· και

Τετρακαδέκαετής, εος, ό, ή, ες (έτος). Ὁ δεκατέσσαρα ἔτη ἔχων.

Τετράκερος, ό, ή, ου. Ὁ τέσσαρα κέρατα ἔχων.

Τετρακίσμυριοι, ιαι, ια (μύριοι). Τέσσαραις φοραῖς μύριοι, ὁ ἐστὶ 40,000.

Τετρακισχίλιοι, ιαι, ια. Τέσσαρες χιλιάδες.

Τετρακίων, ονος, ό, ή, ου (κίων). Ὁ τέσσαρας κίους ἔχων.

Τετράκλιστος, ό, ή, ου (κλίω). Ὁ εἰς τέσσαρα κομμάτια κεκλασμένος. Ἡρόκλ.

Τετράκλιμος, ό, ή, ου (κλίμα) »γῆ«. Γῆ κειμένη κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου. Νικήτ. χρόν.

Τετράκλιος, ό, ή, ου (κλίνη). Ὁ τέσσαρας κλίνας ἔχων, ή μετέσσαρα θρονία τράπεζα.

Τετράκνημος, ό, ή, ου. ἀντὶ τετράκνημος (κνήμη). Ὁ τέσσαρας κνήμας, ἀκτῖνας ἔχων κνήμη γῆρ και ἀκτῖς· ἐνταῦθα ή ράβδος τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης. Πίνδρ. »Ῥύγγα, δεσμὸν τετράκνημονα«.

Τετρακνήμων, ό, ή, ου. ἀντὶ τετράκνημος.

Τετρακόρυμβος, ό, ή, ου (κόρυμβος). Ὁ τέσσαρας κορυμβοὺς ἔχων ῥάγας ἔχων. Ἀνθολογ. »κισσὸς τετρακόρυμβος« ἴδὲ κόρυμβος.

Τετρακόρωνος, ό, ή, ου (κορώνη). Ὁ τεσσάρων κορωνῶν ἔτη ἔχων, δηλ. γηραιότατος, ἑξακότῳ γηρος. Ἡσιόδοι.

Τετρακόσιοι, οί. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθηναῖς οἱ τετρακλῆσιοι ἄνδρες, οἵτινες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν, εἰσήγαγον τὴν ὀλιγαρχικὴν. Θουκ. Δημοσ.

Τετρακόσιοι, ιαι, ια. Ὁ ἀριθμὸς τεσσάρων ἑκατοντάδων· θθεν

Τετρακοσιοστός, ή, όν. Ὁ τῶν τετρακοσίων τάξιν ἔχων.

Τετρακοστός, ή, όν, = τεσσαρακοστός.

Τετρακοτύλιαϊος, αία, αἶον· και

Τετρακότυλος, ό, ή, ου (κοτύλη). Τεσσάρων κυττῶν περιεκτικός. Σέξτ. Ἐμπ.

Τετρακτὺς, υός, ή (τετράς) = τετράς. 2) Πυθαγορείος ὅρος· ἐπὶ δὲ οὗτος νναί μα τὸν ἀμετέρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν, πηγάν ἀεναού φύσεως. Πυθ. Χρ. Ἐπ.

Τετράκυκλος, ό, ή, ου (κύκλος). Ὁ τέσσαρας κύκλους ή τροχοὺς ἔχων, = τετράτροχον. »ἀμαξὴ τετράκυκλος«. Διόδ. Σικ.

Τετράκωλος, ό, ή, ου (κῶλον). Ὁ τέσσαρα κῶλα, ή τέσσαρα μέλη ἔχων.

Τετρακωμία, ή (κώμη). Τέσσαραι ὁμοῦ κῶμαι. Στράβ. ἔθνα ὡν ήμαρτημ. »τετρακώμη« κεῖται.

Τετράκωμος, ό (κῶμος). Ἐπινικίος τις ὕμνος μετ' ὀρχήσεως εἰς Ἡρακλῆα ἀφιερωμένος. Ἀθην.

Τετράλινον, τό (λίνον). Τὸ ἐκ τεσσάρων λίνων ή κλωστῶν συνιστάμενον, και σειρά τις τετραπλῆ μαρυχρίτων περὶ τὸν τράχηλον· ἄμφ.

Τετραλίξ, ή, = τετραελίξ.

Τετραλογία, ή (λόγος). Τὰ τέσσαρα δογματικά κομμάτια, ὡν τὰ μὲν τρία ἦσαν τραγωδία, τὸ δὲ τέταρον σατυρικόν, δι' ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Ἀθήναις Τραγικῶν ποιητῶν, εἰς τὰς τέσσαρας Διονυσιακὰς ἐορτὰς, ἡγωνίζετο ἀμυλλόμενος μετ' ἄλλους ποιη-

τάς διὰ νῆ τὰς παρὰ τῆς εἰς τὸ τετάρτον. τριτολογία δὲ, αἱ τρεῖς τραγῳδαί ἀνεν τοῦ σατυρικοῦ.
Τετραμέλης, ὁ, ἡ, ἐς (μέλος). Ὁ ἐκ τεσσάρων μελῶν συνιστάμενος ἢ ὁ 4 μέλη (ὠδὴς) ἀπαρτίζων.
Τετραμερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἐς· καὶ τετραμερῶς ἐπὶρ. (μέρος). Ὁ τέσσαρα μέρη ἔχων.
Τετραμέτρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ τέσσαρα μέρη ἔχων ἐν τῇ μετρικῇ, στίχος συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων μέτρων ἥτοι ἐκ τεσσάρων διπλῶν ποδῶν ἢ διποδιῶν. 2) τὸ τετράμετρον, τεταρτημόριον ἐνός· ὁποιοῦν ποτε μέτρον.
Τετραμηνιαῖος, αἶα, αἶον (μήν). «σπονδαὶ τετραμηνιαῖαι», Αἱ τέσσαρες μῆνας διαρκοῦσαι.
Τετραμηνος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τέσσαρες μῆνας ἔχων «τετραμηνιον, τό» = τετραμηνία.
Τετραμυαίος, παρὰ. παθητ. τοῦ, τρέπω. ὁθεν μεταχ. «τετραμυαῖαι» ἀπετραμμένα, πρὸς ἐκιντοῦς τὰς ὁφείλονται. Ὁδύ. Ε.
Τετραμυαῖος, αἶα, αἶον. Ὁ τεσσάρων μῶν βάρους ἔχων, ἡ τεσσάρων μῶν ἄξιος.
Τετραμνηστὸς, ου, ὁ· κύριον ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Ἀντύου, Σιδωνίου, εἰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ.τ.
Τετραμνοῦς, ὁ, ἡ, ον (μυῖα). = τετραμναῖος.
Τετραμοιρίων, ὁ, ἡ, ον. Ἡ τετραπλῆ μερίς. Ξενοφ. 2) ἡ τετραπλοῦς· ἐκ τοῦ
Τετραμοῖρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ εἰς τὸ τέταρτον μέρος ἀνῆκων, ἐν τεταρτημόριον. 2) ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος. Εὐριπ. Πῆτ. τετραμοῖρος νυκτὸς φρουρὰ, εἰς τέσσαρα μέρη διηρημένη, τετραπλῆ.
Τετραμορός, ὁ, ἡ, ον (μόρος). = τετραμοῖρος.
Τετραμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τετραπλὴν μορφήν ἔχων «ὡς αἱ τετραμορφοί». Εὐριπ. αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους.
Τετρανυαῖος, αἶα, αἶον (τετράς). Ὁ τετάρτου μέρους ἄξιος, καὶ τετάρτου βάρους ἔχων ἀμφ.
Τετρανυκτὶς, ἡ (νύξ). Τὸ τεσσάρων νυκτῶν διάστημα. Γλωσσ. Στερ.
Τετραξ, γῆρος, καὶ, ἄξος, ὁ. Ὅροις τις. Ἀριστοφάν. ἐν Ὀρν.
Τετραξος, ὁ, ἡ, ον (ξίω). Θεόραστ. «δένδρα τετραξοα». Τὰ ὑπὸ τῶν τεσσάρων τετρακίς δυνάμενα σχισθῆναι τὰ δὲ ὀξεία, δίξω καὶ, τὰ ἄκμα, μονόξω.
Τετραξός, ἡ, ον. Τετραπλοῦς, τετραπλάσιος.
Τετραξοδὶς, ἡ, καὶ
Τετραξοδίων, τό (ὁδός). Τὸ σταυροδρόμιον.
Τετραξοδός, ἡ = τετραξοδίων, σχηματισθ. κατὰ τὸ τρίδος.
Τετραξοίδιος, ὁ, ἡ, ον (χοιδή). Ὁ ἐκ τεσσάρων ὠδῶν συνιστάμενος. Πλούταρχ. νόμος κιθαροδικὸς τεσσάρων ὠδῶν μελωδίαν ἔχων.
Τετραξόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τεσσάρων ὄργυιων μήκος ἢ πλάτος ἔχων.
Τετραξορίων, ἡ = τετραξοίον. Πίνδαρχ. Ὀλ. ἐκ τοῦ
Τετραξορός, ὁ, ἡ, ον (ἄρα). Ὁ ὑπὸ τεσσάρων ἔκτατον συρρέμενος, ἡ ἐξισυγμένος. Πίνδα. 2) = τετράπους.
Τετραξορῶν φάσμα τῆς ὁδοῦ. Σαρραλ. κατὰ συναλ. τέτρωτος, ὡς καὶ τὸ, συνάροτος, συνωρίς.
Τετραξόλαι, ἐπὶρ. (πάλας). Πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐκπαλαι παρὰ. δεκαπάλαι.
Τετραξόλαιστος, αἶα, αἶον, καὶ
Τετραξόλαιστος, ὁ, ἡ, ον (καλίστος). Ὁ τεσσάρων καλίστων, καλίστων μήκος ἢ πλάτος ἔχων. Γεωργ.

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, ον (πέδον). Τετράπλευρος, τετράγωνος. Διόδωρ. Σικ. καὶ Ἀνάλ. «λίθος τετράπεδος». 2) Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. «τετράπεδον μέγεθος», τὸ τεσσάρων ποδῶν.
Τετράπεξος, ὁ, ἡ, ον (πέξα). = τετράπους. Ὀρρ.
Τετραπέρατος, ὁ, ἡ, ον (πέρας). Ὁ τέσσαρα πέρατα ἔχων. «τετραπέρατα τά» τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς ἢ τοῦ κόσμου. Ὑμνοδ. ὁθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ, «τετραπερασμένους» ὁ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς διαπεράσας. καὶ ἐντεῦθεν πολυέστωρ, πολύτροπος· πανούργος.
Τετραπηχυαῖος, αἶα, αἶον, καὶ
Τετραπηχυσ, ἐος, ὁ, ἡ, ον (πήχυς). Ὁ τεσσάρων πήχων μήκος ἔχων. Ἡρόδ.τ.
Τετραπλατιάξω. Τετραπλοῦν ποιῶ. ὁθεν
Τετραπλασιασμός, ὁ. Τὸ τετραπλασιάζειν, τὸ τετράκις λαμβάνειν τι.
Τετραπλασιος, ἰα, ἰον. Τετράκις περισσώτερος.
Τετραπλασίων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος, = τετραπλάσιος.
Τετραπλεθρίων, ἡ. Ἐπιφανεία τις, ἡ διάστημα περιέχον τέσσαρα πλεθρά· ἐκ τοῦ
Τετραπλεθρος, ὁ, ἡ, ον (πλεθρον). Ὁ τεσσάρων πλεθρῶν μήκος ἢ πλάτος ἔχων.
Τετραπλευρος, ὁ, ἡ, ον, (πλευρά). Ὁ τέσσαρας πλευρὰς ἔχων.
Τετραπλή, ἐπὶρ. καὶ
Τετραπλῶς. Κατὰ τέσσαρας τρόπους· ἐκ τοῦ
Τετραπλός, ὁ, ἡ, ον καὶ συναλ.
Τετραπλοῦς, ἡ, οὔν. Ὁ ἐκ τεσσάρων συνιστάμενος, τετράκις μεγαλύτερος, ἢ πλειότερος· ἐπὶρ. «τετραπλοῦς» ὁπερ ἴδε·
Τετραπνοῦς, ου, ὁ, ἡ, ον (πνέω πνοή). Ὁ τέσσαρας τρύπας εἰς τὴν μύτην ἔχων, καὶ ἐκ τούτων ὄλων ἀναπνέων. Αὐλοφρ. Σηλ. τετράπνη.
Τετραποδὴδόν, ἐπὶρ. Μὲ τέσσαρας πόδας, ὡς τὸ τετράπουν ζῶον. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ
Τετραποδὴς, ου, ὁ (πούς). Ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας. 2) ὁ τεσσάρων ποδῶν μήκος ἢ βάθος ἔχων. «λίθον τετραπόδον». Ἀρρίαν. Ἀνάξ.
Τετραποδὴς, ἐπὶρ. = τετραποδὴδόν.
Τετραποδία, ἡ. Μέρων τι, ἡ διάστημα ἔχον τεσσάρων ποδῶν μήκος.
Τετραποδίζω, ἰω (τετράπους). Βαδίζω ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, περιπατῶ, ἡ ζῶ ὡς τετράποδον ζῶον· ἡ συνηθεία λέγει «βουσιερίζω» ἐκ τοῦ βοῦς καὶ εἰλίττω ὡς βοῦς πορεύομαι. ὁθεν
Τετραποδιστής, οὔ, ὁ. Ὁ τετραποδίζων.
Τετραποδιστί, ἐπὶρ. = τετραποδιτί, καὶ, τετραποδὴδόν.
Τετραποδός, ὁ, ἡ, ον, = τετράπους. Πολύβ. «λείας τετραπόδου» ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζῴων.
Τετραπόλις, εως, ἡ (πόλις). Ἡ ἐκ τεσσάρων πόλεων πόλις, ἡ πολιτεία.
Τετραπόλος, ὁ, ἡ, ον (πολέω). Ὁ τετράκις ἐστρεμμένος ἢ γεωργημένος.
Τετραπόρος, ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ τέσσαρας πόρους, διεξόδους ἔχων.
Τετραπος, ὁ, ἡ, ον. = τετράπους. Ἀράτ
Τετραπος, ὁ, ἡ, ον, γεν. ποδος (πούς). Ὁ τέσσαρας πόδας ἔχων. Ἡρόδ.τ.
Τετραπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τέσσαρα πρόσωπα ἔχων.
Τετραπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ὁ τέσσαρας πτέρυγας ἢ πτερὰ ἔχων. ὁθεν

- Τετραπτερυλλίς**, ἰδος, ἡ. Ἡ τέσσαρας πτερυλλίδας, πτέρυγας ἔχουσα, τετράπτερος.
- Τετραπτερυξ**, υγος, ὁ, ἡ, = τετράπτερος· ἄμφ.
- Τετραπύλος**, ὁ, ἡ, ον (πύλον). = τετραπτερυξ.
- Ἡ τέσσαρα πύλας ἔχων. Ἀριστοτράν. Ἀχαρν.
- Τέτραπτος**, ἐπικ. γ'. πρόσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ, τρέπω, ἀντί ἐτέτραπον. Ὀμ.
- Τετραπόλις**, ἡ, ἀντί τετράπολις. Εὐρ. Ἡράκλ.
- Τετραπύχος**, ὁ, ἡ, ον (πυχή). Ὁ τέσσαρας πυχάς ἔχων.
- Τετράπυτος**, ὁ, ἡ, ον (πύσις). Ὁ τέσσαρας πρώσις ἔχων. »τετράπυτα ὀνόματα· Γραμμ.
- Τετράπυλος**, ὁ, ἡ, ον (πύλη). Ὁ τέσσαρας πύλας ἔχων.
- Τετραπυργία**, ἡ (πύργος). Τόπος τέσσαρας πύργους ἔχων. Πλούταρχ. 2) Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας· ταῦν Ἰγγυσοῦ. Πολύβ.
- Τετραπυλεία**, ἡ (πύλος), = τετραορία. Τέθριππον, τετράζυγον. Γλωσσ. Στεφ.
- Τετράραβδος**, καὶ τετράβραβδος, ὁ, ἡ, ον (ράβδος). Ὁ τέσσαρας ράβδους, ἀκτίνες, ἢ σειράς ἔχων.
- Τετράρβυμος**, ὁ, ἡ, ον (ρύβμος). Ὁ τέσσαρας ρύβμους ἔχων.
- Τετράρβυμος**, καὶ, τετράρμμος, ὁ, ἡ, ον (ρύμμος). Ὁ τέσσαρας ρύμους καὶ ἵππους ἔχων. 2) ἄμικτα συρομένη ὑπὸ ὀκτώ ἵππων. Ξενοφ. Κυρουπ. ἰδε καὶ τριρῆμος.
- Τετραρχέω**, ὦ. Τετράρχης εἰμί. μέσ. τετραρχέομαι· ζῶ, ἡ κυβερνώμαι ὑπὸ τετράρχου· ἐκ τοῦ
- Τετράρχης**, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τεσσάρων λόχων, ἡ ταγματίας. 2) ὁ ἡγεὺς ἐπαρχίας εἰς τέσσαρα διηρημένης· οὗτος ἦν διηρημένη καὶ ἡ Ἰουδαία ἐπὶ Ῥωμαίων· ὅθεν
- Τετραρχία**, ἡ. Ἡ ἡγεμονία τοῦ τετράρχου. »τετραρχία ἱππική· ἡ τεσσάρων ἱππικῶν ταγματίας. Ἀρρίαν.
- Τετραρχικός**, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην ἢ τετραρχίαν.
- Τετράς**, ἄδος, ἡ (τέτταρες). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων συνιστάμενον. 2) ἡ τέταρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἐβδομάδος· »τετράδι τῇ πρωτέρῃ· πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μηνὸς ἀρχομένου, »τετράδι μηνὸς ἱσταμένου, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ, »τετράδι φθίνοντος. 2) τετράδιον, ἥτοι χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα φύλλα· (τετράς ἐστὶ κυρίως κατ' ἀποκοπὴν, ἀντί τετοράς.)
- Τετράς**, ἄντος, ὁ (τέτταρες), κυρ. τὸ τέταρτον μέρος, τὸ τεταρτημόριον. 2) νόμισμα τι τεσσάρων χαλκῶν ἄξιον. Ἡσύχ.
- Τετράσειρος**, ὁ, ἡ, ον (σειρά). Ὁ ἔχων τέσσαρας σειράς· καὶ = τετράορος. Εὐστάθ.
- Τετράσημος**, ὁ, ἡ, ον (σημα). Ὁ τέσσαρα σημεία, τέσσαρας χρόνους ἔχων. Μουτ.
- Τετράσκαλμος**, ὁ, ἡ, ον (σκαλμός). Ὁ τέσσαρας σκαλμούς, κόπας ἔχων.
- Τετρασκελής**, ἑος, ὁ, ἡ, ἐς (σκέλος) = τετράπους. Εὐριπ.
- Τετράσχαρον**, τό. νεωτρ. λέξ. Νόμισμα ἐκ τεσσάρων ἀσπαρίων συνιστάμενον. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἦν δὲ τὸ ἀσπῆριον, τὸ δέκατον ἕκτον μέρος τοῦ δηναρίου παρὰ Ῥωμαίων.
- Τετραστάδιο**, ὁ, ἡ (στάδιον). Ὁ τεσσάρων σταδίων μήκος ἔχων. 2) τὸ τετραστάδιον, διάστημα τεσσάρων σταδίων.
- Τετραστάτηρος**, ὁ, ἡ, ον (στατήρ). Τεσσάρων στατῶν ἥτοι δεκαεὶς δραχμῶν ἄξιος· Ἀριστοτράν. Ἑλλκλ.
- Τετράστεγος**, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τέσσαρας στέγας ἔχων, οἶκος τετράπατος, τετράορος.
- Τετράστιχος**, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ ἐκ τεσσάρων στίχων συνιστάμενος.
- Τετραστοιχία**, ἡ. Τὸ τετραπλοῦν τῶν στίχων, ἐκ τοῦ
- Τετράστοιχος**, ὁ, ἡ, (στίχος) = τετράστιχος.
- Τετράστοον**, τό. Τὸ τέσσαρας στοῖς ἔχον προδωμάτιον.
- Τετράστοος**, ὁ, ἡ, ον (στοά). Ὁ ἐκ τεσσάρων στοῶν, ἥτοι περιστυλίων συνιστάμενος.
- Τετράστυλος**, ὁ, ἡ, ον (στύλος). Ὁ τέσσαρας στύλους ἔχων.
- Τετρασυλλαβία**, ἡ. Τὸ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχειν ἐκ τοῦ
- Τετρασύλλαβος**, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχων· ἐπὶρ. τετρασυλλάβως.
- Τετρασχιστός**, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Ὁ εἰς τέσσαρα μέρη ἐσχισμένος.
- Τετράσχοινος**, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τεσσάρων σχοίνων, ἥτοι διακοσίων τεσσαράκοντα σταδίων μήκος ἔχων.
- Τετρασώματος**, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ σύνθετος ἐκ τεσσάρων τωμάτων.
- Τετρατόμος**, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ εἰς τέσσαρας τόμους διηρημένος. Παῦλ. Σελ.
- Τετράτονος**, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ τέσσαρας τόνους ἔχων. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ διαφωνία τις ἐκ τεσσάρων τόνων, ἣν οἱ νεώτεροι, μικρὰν ἔκτεν ὀνομαζοῦσιν.
- Τετράτος**, ἄτη, ατον, = τέταρτος, καὶ τέταρτον, τετάρτην φορὰν.
- Τετράτροχος**, ὁ, ἡ (τροχός). Ὁ τέσσαρας τροχούς ἔχων = τετράκυκλος.
- Τετράτρυφος**, ὁ, ἡ, ον (τρυπώ). Ἡσιόδ. ἔργ. »ἄοτος τετράτρυφος». Ὁ εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεθῆναι δυνάμενος.
- Τέτραφα**, ἀντί τέτροφα. ἐκ τοῦ, τρέφω. καὶ ἀντί τέτροπι, ἐκ τοῦ, τρέπω.
- Τετραφαλαγγαρχία**, ἡ. Ἡ ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῆς τετραφαλαγγίας. ἐκ τοῦ
- Τετραφαλαγγάρχης**, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγός τῆς τετραφαλαγγίας· ἐκ τοῦ
- Τετραφαλλίγεια**, ἡ (φάλαγγ). Τάγμα στρατιωτικὸν εἰς τέσσαρα διηρημένον.
- Τετραφάληρος**, ὁ, ἡ, ον· παρ' Ὀμήρ. »κυνὴ τετραφάληρος, = τετράφαλος, ἥτις καὶ, ἀμφίφαλος καλεῖται· κυρίως ἡ περικεφαλαία.
- Τετράφαλος**, ὁ, ἡ, ον (φάλος). Περικεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας φαλούς, ἢ λαμπροὺς ἤλους πρὸς στολισμόν.
- Τετραφάρμακος**, ὁ, ἡ, ον (φάρμακον). Ὁ ἐκ τεσσάρων φαρμάκων συνιστάμενος· »δύναμις τετραφάρμακος».
- Τετραφαται**, τετράφατο, ἐπικ. καὶ ἰων γ'. πρόσ. πληθ. παθ. παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ, τρέπω. Ἰλ.
- Τέτραφε**, ἡμαρτ. γραφ. παρ' Ὀμ. Ἰλ. Φ. ἀντί, γ' ἔτραφε.
- Τετραφῶς**, υῖα, ὅς· μετοχ. παρκ. τοῦ, τρέπω.
- Τετράφυλλος**, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τέσσαρα φύλλα ἔχων. ἄμφ.
- Τετράφυλος**, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ ἐκ τεσσάρων φυλῶν συγκείμενος. Ἡρόδτ.
- Τετραχῆς**, ἐπὶρ. (τέτταρες). Εἰς τέσσαρα ἢ κατὰ τέσσαρα διηρημένος.
- Τετραχειρ**, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ τέσσαρας χεῖρας ἔχων.

Τετραχῆ, ἐπίρ. = τετραχῶς.

Τετραχῶς, ἐπίρ. = τέτραχα, ὡς τὸ τριχῶς ἀντὶ τρίχα, καὶ διχῶς ἀντὶ δίχα.

Τετραχίζω, ἰσώ (τέτταρα). Εἰς τέσσαρα μέρη διαιρῶ. 2) ποιῶ τι μὲ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ μισθοῦ.

Τέτραχμον, τὸ ἀντὶ τετράδραχμον.

Τετραχόθεν, ἐπίρ. (τέτραχα). Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

Τετραχουαῖος, αἶα, ον, = τέτραχος. Ἐπεγρ.

Τετραχουινέος, ἡ, ὄν, = τετραχοῖνις. Σχολ. Ἀριστοτ. Νερ.

Τετραχοῖνις, ἡ, ὄν, (χοῖνις). Ὁ τέσσαρων χοῖνικων χωρητικός.

Τετράχος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συναλ. τετράχους, ουν. Ὁ τέσσαρας χῶς ἔχων, ἐμπεριέχων. Ἀνάλεκ.

Τετράχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τέσσαρας χορδᾶς ἔχων καὶ «τετράχορδον, τὸ» ὄργανον μουσικὸν τέσσαρας χορδᾶς ἔχων.

Τετραχροῖα, ἡ. Οἱ τέσσαρες χρόνοι. Γραμματ. καὶ παρὰ Μουσ. ἡ διάρκεια τεσσάρων χρονικῶν διαστημάτων. ἔκ τοῦ

Τετραχρόνιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

Τετράχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ τέσσαρας χρόνους ἔχων, ἐξ ὧν δύο ποιοῦσι μίαν μακρὰν συλλαβήν. Γραμμ.

Τετράχυτρος, ὁ, ἡ, ον (χύτρος). Ὁ τέσσαρας χύτρος χωρὼν. Βατραχμ.

Τετράχωρος, ὁ, ἡ, ον (χώρος). Ὁ ἔχων τέσσαρας χώρους, ἢ κοίτας. Βοταν.

Τετράχῶς, ἐπίρ. (τέτταρες). Κατὰ τέσσαρας τρόπους.

Τετράψομα, μετ' ὀλίγ. μέλ. τοῦ, τρέπω. Ἠσύχ.

Τετράων, ὡς, ὅ, ἔτι δὲ καὶ, τετράδων, καὶ, τετραῖον. Ὅρνις ποῖς, ὡς ἡ μελεαγρίς, ἡ ὁ μέγας τέτραξ. Ἀθήν.

Τετράωτας, ὁ, ἡ, ον (οὐς). Ὁ τέσσαρα ὠτα ἔχων, ἢ λαβᾶς.

Τετρεμαίνω, = τρέμω.

Τέτρημαι, παθ. παρακ. τοῦ, τετραίνω.

Τετρήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ἀντὶ τοῦ, τετραήμερος. Ἀριστοτέλ. Πολ.

Τέτρηνα, ἐπικ. ἄρ. τοῦ, τετραίνω, ἀντὶ ἐτέτρηνα, Ἐγρύπνηκα. Ὀμ. Ὀδύς.

Τετρήνω, ἡμαρτ. γράφ. ἀντὶ τετραίνω.

Τετρήρης, εὖς, ὁ, ἡ, ες (ἑρέω). Ὁ τέσσαρας κώπας ἔχων. οὗτ. » ἡ τετρήρης, ναὺς μὲ τέσσαρας κώπας. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Τετρηρικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τετρήρην ἀνήκων. » πλοῖον τετρηρικόν » = τετρήρης.

Τέτρηχα (ταράσσω). Εἰμὶ τεταραγμένος, συγχισμένος, ἢ ταλαιπωρημένος. καὶ μετοχ. τετρηχώς, οὐα, ὅς.

Τετρίγει, ἐπ. γ'. πρόστ. ὑπερστ. τοῦ, τρίζω.

Τετρίγυια, μετοχ. Σηλ. παρακ. τοῦ, τρίζω. Ὀμ.

Τετρίγῳτας, ἐπικ. αἰτ. πληθ. μετοχ. ἄρσεν. τοῦ παρακ. τοῦ, τρίζω, ἀντὶ τετριγύτας. Ἰλ. Β.

Τέτριξ, ἡ, ὄν. Ἀγρίον τι πτηνόν. Ἰδε τέτραξ.

Τετριμμένη, ἡ (τρίβω) προσυπακ. » ὁδός. Ἡ πεπατημένη ὁδός. Ἠσύχ.

Τέτρομος, ὁ, = τρόμος. Ἀπολλών. Δύσκ.

Τετρόργυις, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια) = τετραόργυιος.

Τέτροφα, ἀντὶ τέτροπα. παρακ. τοῦ, τρέπω.

Ἀριστοτ. Νερ. 2) παρακ. τοῦ, τρέπω. ὅθεν τέτροφε = πέπυγε. Ὀδύς. 3) = πέφυκε. Σοφ. Οἶδ.

Τετρῦσθαι, ἀπαρέμφ. παθ. παρακ. τοῦ, τρύω, ἡ τρύχω. Ἡρόδοτ.

Τετρυφάλεια, ἡ. Περικεφαλαία, ἀντὶ τετραφάλεια.

Τετρωβολία, αἶα, αἶον, = τετρώβολος.

Τετρωβόλις, ἰσώ. Λαμβάνω τετρώβολον. ἔκ τοῦ

Τετρώβολον, τό. Νόμισμά τι τεσσάρων ὀβολῶν οὐδέτ. τοῦ

Τετρώβολος, ὁ, ἡ, ον (ὀβολός). Ὁ τεσσάρων ὀβολῶν ἄξιος, ἢ τοσούτον βάρος ἔχων.

Τετρώκοντα. Δωρ. ἀντὶ, τεσσαράκοντα. Ἀρχιμ. ὅθεν

Τετρωκοστομόριον (μόριον). Τὸ τετταρακοστὸν μερίδιον, ἔκ τοῦ

Τετρώκοστος, ὅστις, ὅστος. Δωρ. ἀντὶ τετταρακοστός.

Τετρωμένος, ἔνη, ἔνον, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, τειρώσκω. Ἡρόδοτ.

Τετρωρία, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ τετραορία.

Τετρωρίς, ἰδος, ἡ, = τετρωρία.

Τετρώριστος, ὁ, ἡ, ον, = τέτρωρος, τετράρορος. Σοφ. Ἀμύρια. Σ.

Τέτρωρος, ὁ, ἡ, ον = τετράρορος. 2) ὁ ἀστράγαλος, ὡς τετράπλευρος, ἢ ἐν μέρος αὐτῶν τῶν τεσσάρων.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὄροφή). Ὁ τέσσαρας ὀραφᾶς, πατώματα ἔχων = τετράστεγος. Ἡρόδοτ.

» οἰκίαν τριωρῶν καὶ τετρωρῶν », οἰκίαι μὲ τρία καὶ τέσσαρα πατώματα.

Τέττα. Τιμητικὴ, φιλική, ἢ κολακευτικὴ προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς καὶ τὸ, ἄττα, τάτα, ἄππα, ἄππᾶ, πᾶππα, πᾶπά. Ἰλ. Δ.

» τὸν ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης, τέττα, σιωπῇ ἦτο ».

Τέτταρα, τά. Ἄττ. = τέσσαρα. Ἰδε καὶ τέσσαρες.

Τετταράκοντα. Ἀττικ. ἀντὶ τεσσαράκοντα. ὅθεν

Τετταράκονταετία, ἡ. Χρονικὸν διάστημα ἔκ τεσσάρων ἐτῶν.

Τέτταρες, οἱ, αἱ, τέτταρα, τά. Ἀττικ. ἀντὶ, τέσσαρες.

Τέττιγος μήτρα, ἡ (τέττιξ, μήτρα). Ἡ τοῦ τέττιγος μήτρα, ὅ ἐστι τὸ ὑποκάμισον τῶν τετρίγων, ἐξ οὗ ἐντελεῖς ἐξέρχονται. Ἀριστοτ. ζῶων ἱστορ.

Τέττιγόνια, τά (τέττιξ). Εἶδος μικρῶν τετρίγων. Ἀριστοτ.

Τέττιγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τέττιγα φέρων. ἐκαλοῦντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι » τεττιγοφόροι », διότι ἀρχαίῳθεν ἐφόρου ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τέττιγας χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ, γηγενεῖς καὶ αὐτόχθονας εἶναι. Θουκυδ.

κατὰ Περσόνιον πιθανῶς μετεχειρίζοντο εἰς δέσιν καὶ στήριξιν τῶν μαλλίων τοιαύτας καρφοβελόνας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ παρίστανε χρυσοῦν τέττιγα.

Τέττιγος, ὁ φύς, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τεττίγω ὁμοῖος, ὁ φύς, ἡ εἶδος τέττιγος ἔχων.

Τέττιξ, = τιτίξω.

Τέττιξ, ὁ, ἡ, ον (ἔτιξ). Ὁ πρὸς ὅλους γνωστὸς τέττιξ. 2) ὡς κόσμος ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ, βελόνη, ἢ καρφοβελόνη ἔχουσα χρυσοῦν κορυφὴν εἰς σχῆμα τέττιγος, τὴν ὁποίαν ἐφόρου οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰς δέγμα τῆς αὐτοχθονίας τῶν ἰδε καὶ ἐν τῇ, κόρυμβος. 2) τέττιξ ἐνάλιος, εἶδος θαλασίου καρφίδος, ἢ καρίδος.

Τέτυγμαί, παθ. παρ. τοῦ, τεύχω. Ὅμρ. ὑπερσ. ἐτετύγμην, ὅθεν »τετυγμένονα. Σύνθετον, πεποικημένον.

Τέτυκεῖν, ἐπικ. κατ' ἀναδιπλασ. ἀπαρέμ. ἄορ. β'. τοῦ, τεύχω. Ὅδ. Ο'.

Τέτυξαι, β'. πρόσπ. παθ. παρακ. τοῦ, τεύχω. Ἰλ. καὶ ὑπερσυντ. τέτυξο, ἀντί, ἐτέτυξο. Ἰλ.

Τετυφωμένως, ἐπὶ βρ. ἐκ τοῦ, μετοχ. πλητ. παρακ. τοῦ, τυφώω. Μωῶς, μεμωραμένως. Δημοσθ. »τετυφώμαι«, ἀντί τοῦ, ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν.

Τετύχηκα, παρακ. τοῦ, τυγχάνω· ὅθεν μετοχ. τετυχήκός, ὅτος. Κατὰ τύχην.

Τετύχθαι, παρακ. παθ. τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ, τεύχω. Ἰλ. Ο'.

Τεῦ. Δωρκ. γενκ. τοῦ τῦ, σὺ, ἀντί τέο, σοῦ· ὡς τὸ, ἐμεῦ, ἀντί τοῦ, ἐμοῦ.

Τεῦ. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντί τίνος, γενκ. τοῦ τίς, τὸ δὲ τευ, ἐγκλιτ. γενικ. τοῦ τίς, ἀντί τινός. Ὅρμ. καὶ Ἡρόδ.

Τεύγλουσα, ἡ· ἴδε Τεῦτλουσα.

Τεύγμα, ατος, τό (τεύχω). Τὸ πεποικημένον, κατασκευασμένον ἔργον.

Τευθέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἥλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πaus.

Τευθέας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἥλιδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Στράβ.

Τεῦθις, ἰδος, ἡ· ἴδε Τευθέα.

Τευθίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τευθίς. Φερειοτ. Ἀθῆν.

Τευθις, ὡς δηρ. ὁ, ἡ, es (εἶδος). Ὁ ἔχων μορφήν τευθίδος.

Τευθίς, ἰδος, ἡ. Τὸ θαλάσσιον καλαμάριον.

Τεῦθος, ἡ τευθίς, ὁ. Ἡ μεγάλη τευθίς, ἥτοι τὸ μεγάλο καλαμάριον. Ἀριστοτ. ζῶων ἴστωρ.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τευθραῖν ἰδης, ου, ὁ. πατρωνυμ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Τεῦθραντος ὁ Ἀέλιος. Ὅμ.

Τευθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν τοὺς τὴν Αὔγην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρακιδίας, υἱοθέτησεν αὐτὴν ἀναθρέψας καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς Τήλερον, τὸν ὅποιον ὑπᾶν δρέυσας μετὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην, ἀφῆκε μετὰ θάνατον διὰδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἀπολλόδ. Πaus. 2) εἰς τῶν ἐπιστήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνητίας. Ὅμ. 3) Ἀθηναῖος τις. Ἰλ.

Τευθρώνη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεῦθραντος Ἀθηναίου. Πaus. τανῦν, Κολοκυνθία.

Τευθῶδης, ὁ, ἡ, es (εἶδος). Ὁ ἔχων μορφήν τεύθους.

Τεύκριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πινθ. εἶδος λαχάνου. Δισκῶρ.

Τευκρίς, ἰδος, ἡ. Χώρα τῆς Τρωάδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου. Ἡρόδ. Τευκρίς = Τρώας.

Τευκροί, οί. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ συνήθ. ἀντί τοῦ Τρώες. Ἡρόδ.

Τεύκρος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ τῆς Νύμφης Ἰδέας. Ἀπόλλοδ. ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρωάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὅποιου ἀνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Διόδ. Σικελ. 2) υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σαλαμίνα· ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφύμου Αἰάντος,

μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἀριστος τοῖστίς μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κοινοῦσας ἐν μέρος αὐτῆς, ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε Σαλαμίνα, λαθὼν τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σαλαμίνας· οἱ ἀπὸγονοὶ αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινάς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ· ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ.

Τευκτῆρ, ἥρος, ὁ (τεύχω). Ὁ τεγνάζων, κατασκευάζων, ποιητής, κατασκευαστής. Ἠλύχ.

Τευκτῆρ, ὁ, ὡς, ἡ, ὄν (τυγχάνω). Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπολαύει.

Τευκτῆς, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥήματι. τοῦ, τεύχω. Χειροποίητος, κατασκευαστός.

Τεύκτωρ, ὀρος, ὁ, = τευκτῆρ.

Τευμάω, καί, τευμάομαι, ἤτομαι, = τεύχω, καί, τεύχομαι.

Τευμησὸς, καὶ Τευμησὸς, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πλᾶττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην, ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὅμ. Στράβ. Πaus. 2) Ὅρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης. πινθ. = Ὑπατον. Στράβ. Στέρ. Βυζ.

ὅθεν Τευμησσιος, ἰα, ἰον· τοῦ Τευμησσοῦ ὄν, ἡ κάτοικος. Ἡ Τευμεσία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἐπεμψεν ὡς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενούσα μεγάλην φθοράν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Πaus.

Τεῦξις, εως, ἡ (τεύχω) = τύξις. Κατασκευῇ, ἐξεργασίᾳ. 2) ἐπιτυχία, ἐπιτεύξεις, ἀπολαύσεις· ἐκ τοῦ τυγχάνω.

Τευρίσκοι, οί. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λακίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσυλβανίᾳ. Πτολεμ.

Τευρνία, καὶ Τσουρνία, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ. Πτολ.

Τεῦς. Δωρκ. καὶ Αἰολκ. γενικ. τοῦ σὺ, τὸ, ἀντί τοῦ, τέο, σοῦ, ἀεὶ ὁδοτονοῦμ. Ἀπολλ. Δύσκ.

Τευτάζω, άσας, ἀντί ταυτάζω. Λέγω, ἡ πράττω· ἀεὶ τὸ αὐτὸ πράττω. καθόλ. ἐνδιατρίβω, σπουδάζω, πραγματεύομαι περὶ τι κατὰ τινας· ἐκ τοῦ ταυτά, ταυτάζω, κάμνω τὸ αὐτό· ὁρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ ταῦς. Ἰων. τῆς, τεῦς, ὡς πρῶτος, πρῆς, πρὸς· καὶ σημαίνει Μεγαλύνω, πλεονάζω.

Τευταμίξας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακίας ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τοῦ ὁποῖου τοὺς ἐπικηδῖους ἀγῶνας ἐφρόνουν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀκρίων. Ἀπολλοδ.

Τευταμίξδης, ου, ὁ. πατρωνυμ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Τευταμίδου Πελαγονοῦ, ὁ Ἀθηναῖος. Ὅμ.

Τεύταμος, ὁ· ὄνομα. κύρ. ἀνδρὸς τινος.

Τευτασμός, ὁ (τευτάζω). Τὸ τευτάζειν, ἀργοπορεῖν, ἐνδιατρίβει.

Τευτάω, συγγεν. τύπος, τοῦ, τευτάζω. Ἠλύχ.

Τευτιάπλος, ὁ· ὄνομα. κύρ. Ἠλεῖος τις. Θουκυδ.

Τευτλοσας, ἡ. Νῆτος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας, πλησίον τῆς Ρόδου. Στέρ. Βυζ.

Τευτλόν, τὸ, ἡ τεύτλιον, = τεῦτλον, τὸ, Ἀττ. ἀντί τευτλίον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον, ἴδε τεῦτλον, καὶ τεῦτον.

Τευτλίσ, ἰδος, ἡ, Ἀττ. ἀντί τευτλίσ.

Τεῦτλον, τὸ, Ἀττ. ἀντί τοῦ Ἰων. σεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον.

Τευτλοφάκη, ἡ (φακή). Φαγητὸν ἐκ τεύτλων

καὶ φακῆς ἡτοιμασμένον, σέτλα μετὰ φακῆς.
Διοσκορ.
Τεύτονες, οἱ. ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας.
Στράβ.
Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τεύχος, φέρω). Ὁ-
πλοφόρος.
Τευχέω (τεύχος) ὁθεν τετευχῆσθαι, Ὀπλίσθαι.
Τευχήεις, εσσα, εν (τεύχος). — τευχήρης. Ὀππι-
αν. Κυν.
Τευχήρης, εως, ὁ, ἡ, ες (τεύχος, ἄρω). Ὁ τεύχη,
ὄπλα φέρων, ὀπλίτης. Ὀρφ. Ἀργ. «ἐντοσθεν ἔθρσαν
νῆδς τευχῆρεις», ἐμβῆκαν εἰς τὴν ναῦν ὀπλισμένοι.
Τευχηστήρ, ἥρος, ὁ, καὶ τευχηστής, καὶ
Τευχητής, ὁ (τεύχος). Ὁ τεύχη, ὄπλα φέρων
στρατιώτης. Διοχύλ. Περσ.
Τευχήτωρ, ορος, ὁ, = τευχηστήρ.
Τευχοπλάστις, ου, ὁ, καὶ τευχοπλάστις, ιδος,
ἡ (πλάσσω). Ὁ τὰ τεύχη ἦτοι τὰ σκεύη πλάττων, κε-
ραμεύς. Λυκόφρ.
Τεύχος, εως, τό (τεύχος). Πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς
ἐργασίαν τινα, ἐργαλεῖον, ὄργανον, σκεῦος, ὄπλον,
λεκάνη καὶ τῆτοια. 2) εἰς τοὺς μεταγ. βίβλος, βι-
βλίον, ὅθεν πεντάτευχος, ὀκτάτευχος.
Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω), = τευχετφόρος.
Εὐριπ. Ρῆτ.
Τεύχω, τεύξω, ἔτευξα, τέτευχα, παθητ. τέτυγμαί,
μετ' ὀλίγ. μέλ. τετεύξομαι, ἀορ. παθ. ἐτύχθην. Γεν-
νῶ, ἀνατρέφω, ποιῶ, κατασκευάζω, ὑφαίνω, ἑτοιμά-
ζω, εὐτρεπίζω· πολλάκις σημαίνει τὸ γίνομαι, τὸ
εἶμι ὡς «ταμίης πολέμοιο τέτυκται». Ὁμ. ὑπάρχει,
εἶναι διωρισμένος· καὶ «τετεύχες γὰρ καὶ οὗτος
ἐπισπώμενος». Ἡρόδ. ὑπῆρχεν, ὁ ἐστὶ ἡκολούθει αὐ-
τῷ καὶ οὗτος. καὶ «γυναικὸς ἀντὶ τέτυχα», ἦτοι
ἐξωμώθης μετ' ἑταίρῳ, ἀντὶ γυναικὸς ἐγένετο. Ἰλ.
Θ. ἡ μετοχ. τετυγμένος ὑπεμφαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πο-
λὺ τὴν ἔννοιαν τοῦ καλῶς ἐξεργασμένου πρά-
γματος· «δότω σοι κρατῆρα τετυγμένα». Ὀδσ.
Δ. ἦτοι εὐποιήτων ὡσαύτ. καὶ τὸ τυκτός, ἀντὶ τοῦ
εὐτυκτός, ἡ εὐποιήτος· οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τῇ
τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον». Ψευδοφωκυλ. δὲν δύ-
ναιται πλέον τὸ γενημένον νὰ ἀπογίνη, τὸ γινόμε-
νον οὐκ ἀπογίνεται.
Τέφρα, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. τέφρη (θάπτω, τάφρος,
τύρω). Στάκτη ἢ σταχτή.
Τεφράτος, αἶα, αἶον. Στακτώδης, ὀτακτερός.
Τεφράς, ἄδος, ὁ· ἐπιθετον τοῦ τέφτιγος, διὰ τὸ
τεφρώδες χρῶμα του. Δίλιαν. ζῶων ἱστορ.
Τεφρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τεφρός.
Τεφρίζω, ἰώω (τέφρα). Τεφροειδὲς χρῶμα ἔχω,
στακτερός εἰμι. 2) = τεφρώω.
Τεφρικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τέφραν ἀνήκων.
Τεφρινος, ἡ, ον. = τεφρός.
Τεφριν, τό· Ἀλεξίῃ τις τεφρωειδής, ἥτις καὶ
«τεφρικὸν κολλύριον» καὶ «σποδιακόν» λέγεται.
Παῦλος. Αἰγιν.
Τεφροειδής, εὐς ὁ, ἡ, ες (εἶδος). = τεφρώδης.
Παῦχ.
Τεφρός, ἡ, ὄν (τέφρα). Τεφροειδής, στακτοειδής.
παράβλ. σποδιάς· ὅθεν
Τεφρώω, ὦω, ὥσω. Καίω τι καὶ τὸ μεταβάλλω εἰς
τέφραν. 2) τεφροειδὲς, στακτηρὸν ποιῶ.
Τεφρώδης, εως, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναλ. ἀντὶ τεφρο-
ειδής. Στακτοειδής.
Τεφρώσις, ἡ (τεφρώω). Τὸ ἀποτεφροῦν.
Τεχνάζω, ἄσω (τέχνη), = τεχνάζω· ἔτι δὲ καὶ μέσ.
τεχνάζομαι. Ἡρόδ.

Τεχνάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ τεχνήεις.
Τεχνάσμα, τό (τεχνάζω), = τέχνη. Πᾶν τὸ διὰ
τέχνης παραγόμενον, ἡ ἐπινοούμενον. 2) δόλος,
ἀπάτη, πανουργία. Ξενοφ.
Τεχνάσμος, ὦ, ὁ (τεχνάζω). Τέχνευμα, δόλος.
Τεχνάστος, ἔα, ἔον, Ξετ. τοῦ, τεχνάζω.
Τεχνάστης, οὐ, ὁ (τεχνάζω), = τεχνίτης· ἐξαιρ.
ὁ δολιεύμενος τι.
Τεχνάστος, ἡ, ὄν. Ὁ διὰ τῆς τέχνης κατεσκευα-
σμένος, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης ἐπινοημένος.
Τεχνάω, ἥσω (τέχνη). Ποιῶ, κατασκευάζω τι μετ'
τέχνην· «γυναικὲς ἰστον τεχνῆσαι». Ὀδ. Η. ἦτοι
ὑφαίνειν. 2) ἐπινοῶ πανουργίαν, δολιεύομαι· «τε-
χνήτομαι, ὥς κε γένεται παῖς ἐμός». Ὑμν. Ὀμρ.
Ἀπολ.
Τεχνεύω, = τεχνάζω.
Τέχνη, ἡς, ἡ. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποιεῖν τι κατὰ κανόνας.
ἡ ἐπιτηδεύσις. «ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρα-
τα τέχνης». Ὀδ. Γ. τὰ ὅποια ἐκτελῶς καὶ ἀριστα
κατεσκευάσεν ἡ ἐπιτηδεύσις τοῦ χαλκήϊος. λέγεται
δὲ κατ' ἐξοχὴν «τέχνη» ἡ Ῥητορικὴ, καὶ ἡ Γραμμα-
τικὴ. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία· «Ἡρατοσ
χωλὸς ἐὼν—ἔλεν Ἀρηα, τέχνησιν». Ὀμ. καὶ «τέχνην
δὲ κακὴν ἔχει». Ἡσιόδ. ἀντὶ τοῦ, ἦθος, τρόπον, πο-
νηρίαν καθόλ. τὸ μέσον, ὁ τρόπος. 3) κατεσκευασμέ-
νον τι, ἐξεργασμένον, ἔργον, τέχνημα (πιθάν. ἐκ
τοῦ τίκτω, τεκεῖν, συγγενὲς τῷ τεύχω).
Τεχνήδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, τέχνη καὶ
Τεχνήδιον, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεχνύ-
διον, ἡ τεχνίδιον.
Τεχνήεις, εσσα, εν (τέχνη). Ἐντεχνος, μετὰ τέ-
χνης κατεσκευασμένος. Ὀδσ. Θ. «τεχνήεντες δεσ-
μοί» τεχνικῶς κατασκευασμένοι ἐπὶ ῥῶ. τεχνήεντως,
μετ' ἐπὶ τεχνικὸν τρόπον. Ὀδ. Ε. «πῆδ' αὐτῶν ἰθύνετο
τεχνήεντως», ἐπιστημόνως, τεχνικῶς.
Τεχνήμα, τό (τεχνάζω). Τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς
τέχνης κατεσκευασμένον. Ξενοφ. Ἀπομν. «ἔοικε
ταῦτα σοροῦ τινος δημιουργοῦ τεχνήματα». 2)
δόλος, ἀπάτη, πανουργία.
Τεχνήμων, ονος, ὁ, = τεχνήεις· «αὐλὸς τεχνή-
μων». Ἀνάκλ. καὶ Νόν.
Τεχνήτης, ου, ὁ. νεώτρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, τεχνίτης.
Τεχνήτικος, ἡ, ὄν. Ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης ποιῶν
τι. Ἀθήν.
Τεχνήτις, ἡ, ὄν (τεχνάζω). Μετὰ τέχνης κατεσκευα-
σμένος, ἡ μετὰ δόλου καὶ πανουργίας.
Τεχνήκος, ἡ, ὄν (τέχνη). Ὁ εἰς τέχνην ἀνήκων
ἢ ὁ ἑξέυρων τέχνην· «τὸ δὲ τεχνικῶς ἔχειν», δηλοῖ
τὸ συμφωνεῖν μετὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ὅθεν ἰδι-
ως ὁ διδασκαλὸς τῆς Ῥητορικῆς, καὶ ἡ Γραμματικῆς
τέχνης, καὶ τεχνικοί, οἱ ῥήτορες. Δογγίν.
Τεχνέον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέχνη = τεχνύδιον.
Τεχνέτις, ἡ (τεχνεύω). Τὸ τεχνικῶς ἐργά-
ζεσθαι, τέχνη, ἐργασία. Ἀθήν. 2) δόλος, ἀπάτη.
Τεχνέτις, ου, τό. Πᾶν τὸ μετὰ τέχνης εἰργα-
σμένον· ἐκ τοῦ
Τεχνεῖς, ου (τεχνίτης), ἐνέργ. Τεχνικῶς ἢ ἀπα-
τηλῶς ποιῶ. 2) οὐδετ. μεταχειρίζομαι τέχνην ἢ
ἀπάτην. Ὑσσηπ. Ἀρχ. «ἐτεχνεῖτε τινα τρόπον προ-
έχειν»· ἐκ τοῦ
Τεχνέτης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ τέχνην τινα ἐπιστά-
μενος ἢ μετεργόμενος, δημιουργός, κατασκευαστής.
2) «Διονυσιακοί, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῆται.
οἱ σκηνικοί, οἱ ἐν θεάτροις ἀγωνιζόμενοι, οἱ ὑπο-
κριταί, καὶ ἐξαιρέτως οἱ μουσικοί· ἔτι δὲ, καὶ οἱ
κωμικοὶ, καὶ κωμωδιδάσκαλοι». Ἀθήν.

Τεχνίτις, ἴδιος, ἢ. Σηλ. τοῦ, τεχνίτης. Τεχίτριαν καὶ ἡ ἔμπειρος, ἐπιτηδεύα ἑταῖρα. Νίκαρχ.

Τεχνογράφω, ὡ, ἡ, ὡς (γράφω). Περί τινος τέχνης γράφω· ὁθεν

Τεχνογράφικος, ἡ, ὡν. Ὁ εἰς τεχνογράφον ἀνήκων· πλοῦται τεχνογραφικαῖα, = ἐπιδεικτικοί. Διον. Ἀλικ.

Τεχνογράφος, ὁ, ἡ, ὡν (γράφω). Ὁ διὰ συγγράμματος διδάσκαλος τέχνης τινός, καὶ ἐξαιρέτως ὁ κανόνος καὶ διδασκαλίας διδούς εἰς τὴν τέχνην τῆς Ῥητορικῆς, καὶ Γραμματικῆς. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Λογικ.

Τεχνοδίαίτις, ὁ, ἡ, ὡν (δίαίτω). Ὁ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, τεχνίτης. Ὀρφ. Ὑμν.

Τεχνοεἶδής, ὁ, ἡ, ἑς (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς τέχνης. Διογ. Λαέρτ.

Τεχνολογέω, ὡ, ἡσσω (τεχνολόγος). Λέγω περὶ τινος τέχνης. Ἀριστοτέλ. 2) προσαρμόζω τὰς λέξεις εἰς τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς. Γραμμ. ὁθεν

Τεχνολογία, ἡ, ὡς. Τὸ τεχνολογεῖν.

Τεχνολογικός, ἡ, ὡν (τεχνολογῶ). Ὁ εἰς τεχνολογίαν ἀνήκων. Γραμμ. καὶ ἐπιρ. τεχνολογικός, διδασκαλικός.

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, ὡν (τέχνη, λόγος). Ὁ περὶ τινος τέχνης λέγων, ἡ κανονικῶς πραγματευόμενος· ἔξαιρ. περὶ Ῥητορικῆς ἢ Γραμματικῆς· ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ, σοφιστῆς, λεπτολόγος. Γρηγ. Ναζ.

Τεχνοπαίγιον, τό (παίγνιον). Παίγνιον τῆς τέχνης, τεχνικὸν παίγνιον· ἔξαιρ. ποιητικὸν παίγνιον ὡς τὸ τοῦ Ἀδωνίου.

Τεχνοποιέω, ὡ (ποιέω). Τεχνικὸν ποιῶ, ἢ τέχνας ἐφευρίσκω.

Τεχνοπώλειω, ὡ (πωλείω). Τέχνας πωλῶ, πραγματευόμενος, ἐμπορεύομαι μετέχνας· ἄμφ. ὁθεν

Τεχνοπώλικός, ἡ, ὡν. Ὁ ἀνήκων εἰς τεχνοπώλην. Πλάτ. Σοφιστ. »τεχνοπωλικὸν τόα, ἢ μετὰ τεχνῶν ἐμπορία.

Τεχνοσύνη, ἡ ποιητ. = τέχνη. Ἀνθολογ.

Τεχνουργέω, ὡ (ἔργον). Τέχνας ἢ τεχνικῶς ἐργάζομαι. 2) μηχανῶμαι· ὁθεν

Τεχνουργήμα, τό, = τέχνημα. 2) μηχανή, δοιότης, πανουργία· καὶ

Τεχνουργία, ἡ. Τέχνη, ἔργον τεχνικόν. 2) ἐπίνοια, μηχανή, δολιότης. Πλωτα. Φιλοσ.

Τεχνόω, ὡ, ὡσω (τέχνη). Τέχνην διδάσκω· παθητ. τεχνόομαι, οὔμαι. Μενθάνω τέχνην τινά. Γαλην.

Τεχνύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τέχνη. Πλάτ. Πολ. ὡς τὸ, χερσίδριον, λογύδριον, βιβλύδριον· καὶ

Τεχνύφριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέχνη.

Τέω. Ἰωνικ. δοτ. τοῦ τίς; ἀντί τίνι· καὶ τσω, ἐγκλ. Ἰων. δοτ. τοῦ τίς, ἀντί τινί. Ὁμ. καὶ Ἡρότ.

Τέων. Ἰων. γενκ. τοῦ τίς; ἀντί τινών· Ὁμ.

Τέων, ἐπικ. ἀντί τῶν, ὧν, γεν. πλθ. τοῦ, ὅς. Νικ.

Ἄλ. ἔτι δὲ καὶ Ἰων. ἀντί τινῶν. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ.

Τέως, ἐπικ. καὶ Ἰων. τείως· σπαν. δὲ τείος, ὅπερ ἴδε· ἐπὶρ. Μέχρι τοῦ, ἕως τότε, ἕως ἐδῶ, ἐν τούτῳ, ἐν δῶ, ἐν τῷ μεταξύ, ὅθρα τέως, αὐτὸς τε μένω. Ἰλ. Ω, ἐν δῶ ἐγὼ μένω, καὶ »τείως... κείσθω. Ὅδ. Ο. ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου ὡς κείται. 2) ἀπολύτ. ἀντί τοῦ, κάμποσον χρόνον, χρόνον τινά· ὃ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις... δέδετο. Ὅδ. Ο.

Τέως, ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χεϊμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μετὰ λιμένα· πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος, καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἐκαταίου τανύν ἐρείπια, Βοδρούμ· καλούμενα Ἡρόδ. ὁθεν Τήιος, ὁ κάτοικος.

Τῆ, ἀρχ. ἐπικ. προστακτ. ὡς τὸ λάβε, ἔχε δέξου, μεθ' ὃ αἰεῖ ἐπεται καὶ ἄλλη τις προστακτ. κατ' ἐγγύτερον προσδιορισμὸν αὐτοῦ, »τῇ σπεῖτον δι— τῇ πῆσιν οἶνον — κ. τ. α. Ὁμ. ὡσαύτ. καὶ »τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα. Ἰλ. Ξ, »τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο χεῖμα ἔσται. Ἰλ. Ψ, νομίζεται προστακτ. θέματος τινος· ΤΑΓΩ, τεταγών, κατὰ Δωρ. ἀναλογίαν, ὡς τὸ ζῆν σχηματισθῆν.

Τῆ, δοτικ. Σηλ. τοῦ ἄρθρ. ὁ καὶ ἀντί τοῦ, ἡ ἐκ τοῦ ὅς. 2) ἐπιρρήματικῶς, ἐλίσσε, καὶ ἐντεῦθεν, ποτὲ δὲ ὡς τὸ ταύτῃ. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »συνεχῆς δὲ αὐτῷ, τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτειον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον», ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους τὸ Αἰγύπτειον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου τὸ Αἰγαῖον. »καὶ Σακράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐξήται, τῇ δ' ἡμέρανεναν».

Τῆθεν, ἡ, καὶ τῆθεν, ἡ, καὶ, τῆθενος, ἡ. Ἑλληνικόν τι ἐνδυμα ἢ ἐπανωφόριον τῶν πλουσίων, ὅπερ ἄλλως καὶ τῆμενος, καὶ τῆμενός ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα δὲ ἐξῶχ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ Ῥωμαίους ὡς εἶδος περιβολαίου Toga καὶ Trabea ὡς τὸ παρ' Ἑλλήσι, χλαμύς, νομή. κατὰ παραφθοράν ἀπὸ τοῦ Τῆμενος τοῦ ἐφευρετοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς Τῆμενός πόλεως.

Τῆθεννείος, ὁ, ἡ, ὡν· καὶ

Τῆθεννικός, ἡ, ὡν. Ὁ τῆθεννον φορών, »εὐσθῆς τῆθεννικῶν» ἀντί τῶν, τῆθεννα. Στράβ.

Τῆθεννίς, ἴδιος, ἡ· καὶ

Τῆθεννός, ἡ, = τῆθεννα.

Τῆθεννοφόρεω, ὡ. Τῆθενναν φορῶ· ἐκ τοῦ

Τῆθεννοφόρος, ὁ, ἡ, ὡν (φέρω). Ὁ τῆθενναν φορών.

Τῆγανίξω, ἰσω (τήγανον). Ψήνω τι εἰς τὸ τήγανιον.

Τῆγανιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, τήγανον.

Τῆγανισμός, ὁ (τήγανίζω). Τὸ τήγανίζειν, τήγανισμα.

Τῆγανιστὴς, ἡ, ὡν (τήγανίζω). Εἰς τὸ τήγανιον ἐψημένος. ὡς τῆγανιστάς. Γαλην. »ταγανιστοὶ ἰχθυεῖς». Ἀθῆν.

Τῆγανίτις, ὡν, ὁ, ἄρτος. Ἡ καινῶς τήγανίτα καὶ λαλαγγίτα.

Τῆγανον, τό (ἐκ τοῦ τήκω, ἀναλύω). καὶ, τάγηνον, τὸ κοινὸν τήγανιον.

Τῆγμα, τό (τήκω). Πᾶν ὅ, τι ἀναλύεται, ἢ εἰς ρευστὸν μεταβάλλεται· ἄμφ.

Τῆθε, Σηλ. δοτ. τοῦ, ὅδε· ὡς ἐπὶρ. Ἐνθάδε, ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· ἀντίκειται τῷ, κἀκεῖτε οἶον »τῆθε κἀκεῖσε· στρέφασθαι.

Τῆθε, ἀντί Τῆτες.

Τῆθί, Σηλ. δοτ. τοῦ ὁδὶ, ὡς ἐπὶρ. = τῆθε.

Τῆθελῆς, ὁ. Τηθαλλᾶδης, καὶ Τηθαλλαδῆς, καὶ Τηθαλλωδῶς καὶ Τηθελᾶς (τήθη). κυρίως Τρόφιμος, ὁ πῶτ τῆς μάμης τραφεῖς, ὁ οὐδὲ τῆς προμήτορος· καὶ ἐντεῦθεν κακοαναθρεμμένος, ἀτακτος, μαρός· ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ, »χαδιάρης ἢ κανακάρης».

Τῆθεύα (τήθη)· τιθεύα. Ἀριστοτ. γεν.

Τῆθη, ἡ, καὶ τῆθῃ, ὡς τὸ, τίτθῃ. Ἡ τροφὸς (παρὰ μάναν, βυζύσταρα). 2) μάμη, προμήτορ· ὁθεν

Τῆθηνός, ὁ, ἡ, ὡν, = τιθηνός. Ἡσυχ. ἄμφ.

Τῆθία, ἡ, = τῆθίς. 2) χάριν τιμῆς, πάσα πρεσβυτέρα γυνή.

Τῆθίβρις, = τῆθία. Διονύτ. Ἀλικ.

Τῆθίς, ἴδιος, ἡ (τήθη). Ἡ θεία, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τῆθος, τό. Ἰλ. Η. »τῆθαια διφῶνα· ὄστρεα, ἄλλοι δὲ, διὰ τὸν, εἰδους ὁστρέων ἐρμην. καὶ »τῆθαια» ἴσως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, »φούσκα, λεγόμενα.

Τήθυα, τά, ἴδε, τῆθος.

Τήθυονάκιον, τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ, τήθυα.

Τήθυς, ὅς, ἡ, κύρ. ὄνομ. Σύζυγος τοῦ Ὀϊκαίου ἢ ὁ Ὀμηρος ἐν ταύτῳ καὶ μητέρα καλεῖ. Ἰλ. Ε, »Ὀϊκαίου τε, θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύην« μεταγεν. ἢ θάλασσα.

Τηκεδώνος, ἡ, ὄν. (τήκω). Τὸ τήκω, ἢ ὁ τηκόμενος, λυόμενος. Ἠσύχ.

Τηκεδόνικος, ἡ, ὄν. Ὁ τήκω, ἀναλύων, φθείρων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τηκεδώνος, ἡ (τήκω). Τὸ τήκω. »χιόνος τηκεδών, χιόνος ἀνάλυσις. Διόδωρ. Σικελ. 2) τῆς, φθίσις (κηκίς, ἢ ὀκτικας). 3) διαλυτικὸν τι μέσον, πρὸς διάλυσιν τοῦ βάρους τοῦ στομάχου, ἢ πρὸς τὸ μὴ παχύν καὶ εὐτραφεῖ γίνεσθαι.

Τηκόλιθος, ὁ. Λίθος τις διαλύων τὸν ἐν τῇ κύστει λίθον. Πλίν.

Τηκτικός, ἡ, ὄν. (τήκω). Ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων.

Τηκτός, ἡ, ὄν. Ἀναλελυμένος, ἢ ὁ ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Εὐριπ.

Τήκω, ξω. Ἀναλύω, διαλύω, μαλακύνω μεταφ. φθείρω, μακρύνω, »μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γόρυσσα«. Ὀδ. Τ, μὴ καταθλίβεις τὴν ψυχὴν σου κλαίοντα τὸν ἄνδρα σου. ἔξαιρ. ἐπὶ μετὰλλων. Ἠρότ. παθ. τήκομαι, ἄορ. ἀ. ἐτάκην, ἀναλύομαι, ῥευστὸς γίνομαι, μακρύνομαι (συγγεν τῷ τέγγω).

Τηλαυγέω, ὦ (τηλαυγής). Τηλαυγής εἰμι, λάμπω μακρὰν ἢ μακρόθεν ὄθεν

Τηλαύγημα, ατος, τό. Ἡ μακρόθεν λάμψις, καὶ τηλαύγημα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ.

Τηλαυγής, ἑός, ὅ, ἡ, ἐς καὶ ἐπὶ. τηλαυγῶς (τῆλε, αὐγῇ). Λαμπρὸς, ὁ μακρὰν λάμπων, φωτίζων, ἀστράπτων.

Τηλαύγησις, εως, ἡ (τηλαυγέω). = τηλαύγημα.

Τῆλε, ἐπὶ. = τηλοῦ. Μακρὰν, πόρρω ἴδε τηλοῦ.

Τηλεβαθής, ἑός, ὅ, ἡ, ἐς (βαθύς). Ἐπὶ πολὺ βαθύς ἀντίκειτ. τῷ, ἀγχιβαθής. Ὀππ.

Τηλεβόας, α, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἐκγονος τοῦ αὐτόχθονος Διέλογος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες, Τηλεβόοι καλούμενοι, κατῳκισαν τὴν Λευκαδίαν. Στράλεβόοις τοῦ Λυκάουτος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. 3) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Πλούτ.

Τηλεβόας, ου, ὁ (βόας). Ὁ μακρὰν βοῶν, μεγαλόφωνος.

Τηλεβόαι, οἱ. Ἐθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας.

Τηλεβόεις, ἰδός, ἡ. Τὸ μέρος τῆς Ἀρκαδίας ὅπου κατοικοῦν οἱ Τηλεβόαι.

Τηλεβόλέω, ὦ. Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν βάλλω, ῥίπτω. Νικήτ. Χρον.

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, ὄν. (βάλλω). Ὁ μακρὰν βάλλων, ῥίπτων, κτυπῶν, ὁ ἀπὸ μακρὰν πληγόνων.

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φάρειος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Ὀρεσίλοχον. Παιστ.

Τηλέγονος, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως, τὸν ὁποῖον ἐφρόνενεν ὁ Ἡρακλῆς, μονομαχίας μετ' αὐτῶν. Ἀπολλόδ. 2) βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὃς τις ἔλαθεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰώ, ὅτε αὐτὴ ἐφῆρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολλόδ. κατὰ τὸν Σχολ. Εὐ. π. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος αὐτοῦ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ φερθεὶς ὑπὸ μίᾳ τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, ἐφρόνενεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσεῖα μετὰ ταῦτα δὲ λέγεται, ὅτι ἔλαθεν εἰς γυναῖκα τὴν Πηνελόπην. Ἠσιόδ. Θέογ. κατὰ δὲ Εὐστάθιον ἐν Ὀδυσ. II. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψούς, κτίσας τὴν πόλιν Τούσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεδανός, ὁ, ἡ, ὄν. (τῆλε). Μακροχρόνιος, διαρκής, κατὰ τὴν εἰκατ. τοῦ Σνείδερου Τηλεδανός (ἐκ τῆς καταλήξεως θανὸς καὶ τῆλε ὡς πευκεδανός, τυρεδανός κ. τ. λ. π.)

Τηλεδανός, ἡ, ὄν. (τῆλε). Ὁ ἐκ ξένης γῆς, μακρυνός, ἀλλοδαπός. ὡς τὸ ἡμεδαπός.

Τηλεθάω, κατ' ἔκτατ. τύπ. ἀντὶ θάλλω, τίθηλα, θηλέω, θαλέω. Ἀφθόνως θάλλω, πρασινίζω, ἀκμάζω. Ἰλ. Ρ. »ἔρνος τηλεθάω« πᾶν θάλλον, εὐανθές, εὐθαλές. Ψ. »χαίτην τηλεθάωσαν«, μακρὰν καὶ καλὴν κόμην οὕτω καὶ ὅλην τηλεθάωσα, ἐλάττει τηλεθάωσαι, δένδρα τηλεθάωσα. Ἰλ. Ὀδ. τροπικ. »παῖδες τηλεθάοντες«. Ἰλ. Χ. ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ὄντες.

Τηλεθροός, ὁ, ἡ, ὄν. (θρόος). Ὁξὺφρωνος, μεγάλωφρονος, ὁ ἐπὶ μακρὰν φρονῶν. Ἠσύχ.

Τηλεκλειτός, ὁ, ἡ, ὄν. (κλειτός). ἴδε τηλέκλητος καὶ τηλέκλυτος.

Τηλεκλήτης, ὁ, ἡ, ὄν. (κλήτης, ἑός, οὗς ὁ κύρ. ὄνομ. Εἷς τῶν Δολιχόνων ἐκ Θράκης. Ἀπολλών. Πρόδ.

Τηλεκλήτης, ὁ, ἡ, ὄν. (κλήτης, καλέω). Ὁ ἐπὶ μακρὰν καλούμενος, ἢ πόρρωθεν κληθεὶς, προσκληθεὶς εἰς βοήθειαν.

Τηλεκλίδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικὸς Ἕλληνα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ἐξ κωμικῶν δράματα, παρὰ Σουίδα καὶ Ἀθηναίω.

Τηλεκλός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλεκλυτός, ὁ, ἡ, ὄν. (κλυτός, κλύω). = τηλεκλειτός. Ἐξάκλυτος, περίφημος. Ὀμ.

Τελεμάχος, ὁ, ἡ, ὄν. (μάχομαι). Ὁ μακρόθεν μαχόμενος, ἀντίκ. τῷ, ἀγχιμάχος. 2) προπαροῦς.

Τηλέμαχος, ὁ κύρ. ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς. Ὀδ.

Τηλεμός, ὁ κύρ. ὄνομ. μάντις τινος τῶν Κυκόπων. Ὀδ. I.

Τηλεπαιγνός, ὁ, ἡ, ὄν. (πλάζω). Ὁ μακρὰν πλανώμενος. Αἰσχύλ. Περσ.

Τηλέπομος, ὁ, ἡ, ὄν. (πέμπω). Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν πεμπόμενος. Αἰσχύλ. Ἀγαν. »φῶς τηλέπομονα«.

Τηλεπόρος, ὁ, ἡ, ὄν. (πόρος). Ὁ μακρὰν πορεύων, ποιοῦμενος, μακρὰν ὑπάγων ἢ ἐκτεινόμενος, διαδιδόμενος. Ἀριστοφ. Νεφ. »τηλέπορον τι βόημα« μακρὰν ἢ μακρόθεν ἀκούμενον. Νόν. »τηλέπορος ἀτραπιτός« μακρὰ ὁδός· καὶ νηλεπόροι λιμένες. μακρὰν ἐκτεταμένους.

Τηλεπύλος, ὁ, ἡ, ὄν. (πύλη). Ὁ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων τὰς πύλας ἔχων. Ὀδύς. Κ. »Τηλεπύλον Λαιστρυγονίην· μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαν διεστῶσας τὰς πύλας, ἄλλοι δὲ ἔρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ μικρόπυλος διὰ τὸ εἶναι τοὺς αὐτοὺς κατοικοῦντας ἄνδρας γιγαντιαίους· ἄλλοι δὲ πάλιν παραδέξαντο τὴν λέξιν ὡς κύρ. ὄνομ. τὸ δὲ Λαιστρυγονίην ὡς ἐπιθετον αὐτῆς.

Τηλεσιφαντός, ὁ, ἡ, ὄν. = τηλεφανής. Ὀρφ.

Τηλεσκοπός, ὁ, ἡ, ὄν. (σκοπέω). Ὁ πόρρω σκοπῶν, ὁ μακρὰν βλέπων. Ἀριστοφάν. Νεφ. ὅθεν τηλεσκοπῶν, τὸ ὄργανον δι' οὗ βλέπομεν τὰ μακρὰν.

Τηλεσκοπός, ὁ, ἡ, ὄν. (προπαρῆν). = τηλεφανής.

Τηλεφάης, ὁ, ἡ, ὄν. (φάος). Ὁ μακρὰν φέγγων, λάμπων.

Τηλεφάνης, ους, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλεφανής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (φαίνομαι). Ὁ μακρόθεν φαινόμενος, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθησῶν ὡς π. χ. »τηλεφανής ἄχρά«. Φιλ. παρβλ. τηλωτός· καθόλου δὲ, μαμακρυσμένος.

Τήμος, ἐπίρ. Τηνικάυτα, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν· τίθειαι δὲ αἱ ἐπὶ προηγουμένου χρόνου, καὶ ἔπειτα αἱ μετὰ τὸ ἀνακροθ. ἤμος. 2) παρ' Ἀπολλωνίου. Ἀργ. «ἀνδράσι ὀφύγονσι μένει καὶ τήμος ἰδέσθαι» ἀντὶ τοῦ, σήμερον.

Τημόσδε, ἐπίρ. = τήμος, ἀμφ. ἐν ὄδῳ.

Τημοῦτος, ἐπίρ. σπαν. τύπ. ἐκ τοῦ, τήμος· ὅδε τηλοῦτος, περὶ τοῦ σχηματισμ. τῆς λέξεως.

Τηνάλας, ἐπίρ. κυρ. ἀντὶ τῆν ἄλλως· ἐξυπακουμέν. «ἄγουσιν ὁδόν». Κατὰ τινα ἄλλην εἰς ἄλλον τόπον φέρουσιν ὁδόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ = ἄλλως· καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ μάτην, ματαίως, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔστιν, ἐπιπολαιῶς· οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤρουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσιν ὁδὸν πορεύονται. Πλάτ. εἰς Θηαίτ.

Τηνεῖ, ἐπίρ. (τήνος). Δωρικ. = ἐκεῖ. Θεόκριτ. «ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται».

Τήνελλα, ἐν Ἀρχιλόχ. Δεῖψ. Μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον, εἰς τοὺς ἐπινικίους ὕμνους, ἤρχετο δὲ τοῦτο οὗτος· «χαῖρε ὦ καλλίνικε, τήνελλα». Σχολ. Πινδάρ. Ὁλ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. ὄθεν.

Τήνελλος, ὁ, Κοιν. λέξις παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. ἀλλ' ἐὰν μὲν τοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶμι, ἀντὶ τοῦ νικητῆς, ἢ καλλίνικος εἰ, ὕμνος ἐπινικίος σοὶ πρέπει.

Τηνεσμός, ὁ ἤμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεινεσμός. ὄθεν.

Τηνεσμόςδε, ὁ, ἡ, ες, ἤμαρτ. ἀνάγ. ἀντὶ τεινεσμόςδε.

Τηνίχας (τήνος)· σημαίνει κυρίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καιρὸν ἢ ὥραν τινὰ ὠρισμένην τῆς ἡμέρας, πρωΐαν, ἑσπέραν, μεσημβρίαν, ἐν καιρῷ νυκτός. Ἡρόδ. καὶ Πλάτ. «τί τηνικάδε ἀρτίξαι;» πῶς ἦλθες τόσον πρωΐ, οἱ Ἴων. καὶ καθόλ. οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ παντὶ χρόνῳ καὶ καιρῷ ἀντὶ τοῦ, τότε, τώρα· ὡσαύτ. τηνικάδε, καὶ ἔξαρτ. τηνικάυτα· παρὸλ. ἡνίκα, πηνίκα.

Τηνίχδε, ἐπίρ. = τήνικα.

Τηνίκαυτα, συνήθ. Ἀττικ. τύπ. ἀντὶ τήνικα. (ἐκ τοῦ τήνικα, ὡς τὸ ἐνταῦθα, ἐκ τοῦ ἐνθα).

Τηνόθεν, ἐπίρ. (τήνος). Δωρικ. ἀντὶ ἐκεῖθεν. Ἀριστφ.

Τηνόθι, ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ. Θεόκρ.

Τήνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγ. πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς νήσου Ἀντρου, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξάκρετον αἶνον καὶ ἀφθόνως καρπούς, ἔχουσα καὶ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο εἰς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, μὲ ἐν ἱερὸν δάσος αὐτοῦ· καὶ νῦν Τήνος. Ἡρότ. ὄθεν Τήνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρότ.

Τήνοσ, τήνα, τῆνο, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ κῆνος, κείνος, ἐκεῖνος. Θεόκρ. ὄθεν.

Τηνῶ, ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ ἐκεῖ. Θεόκρ.

Τηνῶθεν, καὶ τηνῶθεν, ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖθεν. Θεόκριτ.

Τηξίμελος, ὁ, ἡ, ες (τήκω, μέλος). Ὁ τὰ μέλη τῆκων, ἀναλίσκων, φθείρων. Ἀνθολογ. «τηξίμελιν ὄσῳ κεκολλυμένον» α φθοροποιῶ.

Τηξίποθος, ὁ, ἡ, ον (τήκω, πόθος). «ἔρωτες τηξίποθοι». Κράτ. παρὰ Κλήμ. Στρωμ. Οἱ τὴν καρδίαν διὰ τοῦ πόθου καταναλίσκοντες ἔρωτες.

Τηξίς, εως, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν φθείρειν, φθίσις, μαρasmus.

Τηπερ, ἐπκ. καὶ Ἴων. ἀντὶ τῆπερ, δοτ. Σηλ. τοῦ ὄσπερ. Ὁμ.

Τήραος, ὁ. ὄνομα. κύρ. Βασιλεὺς τις τοῦ Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Λουκιαν.

Τήρεια, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας, ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας· τὸ «Τηρείας ὄρος» Ὁμ. (κατ' εὐστάθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύματα).

Τήρεύς, εως, ὁ, κύρ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος Νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θράκης ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδύονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαθεν εἰς γυναικα τὴν Συναγέρα αὐτοῦ Πρόκνην, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολλοδ. Ὑστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἐξέκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώτῃ τὴν αἰτοπον πρᾶξιν του, ἀλλ' ἡ Πρόκνη μαθούσα τὸ συμβᾶν τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα τῆς Ἴτυν, τὸν ὅποιον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τοῦ Τυρέως, διὰ τὸ ὅποιον ὀργισθεὶς οὗτος καὶ καταδίδων αὐτὰς μεταμορφώθη ὁ μὲν Τυρεὺς εἰς Ἐποπα «ὄρνεον», ἡ δὲ Πρόκνη εἰς Χελιδόνα, καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς Ἀηδόνα. Ἀνακρ.

Τήρέω, ὦ, ἡσω (τηρός). Παρατηρῶ, καὶ ἐντεῦθ. Φυλάττω, φρουρῶ, «ὀδῶματα, πόλιν». Πίνδ. σώζω, «οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας» προσέχω, παραμονεύω. 2) μέσ. τηρέσμαι, ἡσμαι, ὡς τὰ φυλάττωμαι, φυλάττω ἑμαυτὸν, προσέχω, μετὰ αὐτ. Ἀριστοφάν. Σφήκ. «πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάθης ὑπώπια». φυλάττω, πρόσεχε· ὄθεν.

Τήρῃμων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, φυλάττων.

Τήρσις, εως, ἡ (τηρέω). Παρατήρησις, διατήρησις. 2) τόπος φυλακῆς, ἡ μετὰ προτοχῆς φυλάξις.

Τήρῃς, εως, καὶ οὐς, ὁ. κύρ. ὄνομα. βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ. Ἡρόδ. Θουκ.

Τηρητέον, Σετ. ἐπίρ. τοῦ τηρέω. Πρέπει νὰ τηρῇ τις.

Τηρητής, οὗ ὁ (τηρέω). Παρατηρητής· ὄθεν.

Τηρητικός, ὁ, ὄν. Ὁ φυλάττων, παρατηρῶν, ἔτι καὶ πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ παρατηρηθῇ. Δωρ. Λαέρ.

Τηρίας, οὐ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας. Διόδ. Σικλ.

Τηρίβας, ὁ, κύρ. ὄνομα. Πέρσης τις σατραπείας τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ Ξενοφ.

Τηριδάη, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου, ἐξ ἧς αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθη. Ἀπολλοδ.

Τηριδάτας, α, ὁ. κύρ. ὄνομα. ἀνδρὸς τινος ἐκ τῆς Πισιδίας χώρας Δουκ.

Τηριδάτης, οὐ, ὁ. Εὐνούχος Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ.

Τήριλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἰμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδ.

Τήρός, ὁ, ἡ, ὄν. Φύλαξ, τηρητής (φαίνεται συγγενὲς τῷ τέρας).

Τῆς, τῆσι. ἐπικ. καὶ Ἴωνικ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς· δοτικ. πληθυντ. Σηλ. τοῦ ὁ, καὶ ὅς. Ὁμ.

Τῆτάω, ὦ (τήτη). Ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ τινὰ τινας· μεσ. τητάσμαι, σπανίζω, στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, στερῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. «μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνεῖται σὺ δὲ τητάω· στερεῖ, στερεῖσαι τὸ Δωρικ. τατώμενος, στερημένος, μετὰ γεν. Πινδάρ. Νεμ. νοίχεται τιμὰ φίλων τατωμένο φωτί. στερησκομένο» (πινθαν. συγγεν. τῷ ζητεῖν, ἄρα κυρ. ζητῶ, ποθῶ, γυρεῖω).

Τῆτάνιος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τῆτεῖος, ὁ, ἡ, ον, = τήτηνος. Ἐρετεινός. Πολυδ.

Τῆτες, ἐπίρ. χρόν. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Ἴωνικ. καὶ κοιν. σῆτες. Ἐν τῷδε τῷ ἔτει, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐπὶ ἔτος, ἐπ' ἔτος, ὄθεν τὸ τῆς συνειθέας, ἐφέτος, καὶ, «ἡ τῆτες ἡμέρα», ἀντὶ ἡ μεσημερινῇ ἡμέρᾳ· ἀντὶ τούτου οἱ Δωριεῖς «σᾶτες» ἔλεγον· ὄθεν τὰ ἐπὶ θ. σατινός,

τητινός, σπηάνειος, τητάνειος, σπηάνιος, τητεις, τητίνος, σήτειος, κ. τ. τ. ἔλεγον ἔτι καὶ «τῆδες». (τὸ τητες, σήτες, ἐκ τοῦ ἔτος, ὡς καὶ τὸ τήμερον, σήμερον, ἐκ τοῦ, ἡμέρα).

Τήτη, ἡ, = σπάνις, ἐκ τοῦ, τητάω.

Τήτηνος, ἰνη, ἰνον καὶ τητινός (τητες). Τούτου τοῦ ἔτους, ἐπέτειος, ἐρετινός. Λουκιαν.

Τήτος, τὸ, = τητή.

Τηύ, γέγον, τὸ, ἰων. ἀντὶ Ταύγετον. Ὁδ.

Τηύσιος, ἰα, ἰον, καὶ ἐπιβ. τηύσιος. Κενός, ἀδειος, μάταιος· «οὐ δὲ τηύτην ὁδὸν ἔλθης». Ὁδ. Γ. Σέλιος κἀκεῖς μάτην τὸν δρόμον· καὶ «τηύσιον ἔπος». Ὁδ. Ο. μάταιος, ἀνόητος λόγος· (κατὰ τινας ἀντὶ τοῦ ταύσιος, ἢ ταύσιμος, ἐν ἰσῳ τῷ, αὐσιος, = μάταιος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, αὐν, αὐτέν, ἀντὶ περιβήτους, περὶφρησος).

— τὶ, ἀτάλληξιν διαφύροντες ὀξυτόνων ἐπιβόρημάτων, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φαίνεται ὅτι εἰς εἰ μετετρέπετο.

Τί, καὶ τί, οὐδέτ. τοῦ, τίς καὶ τίς, ἅπερ ἴδε.

Τίξρα, ἡ, παρ' Ἡρόδοτ. αἰετάρια, καὶ κατὰ τὰς νεωτέρ. γραφ. ἰων. τήρης, ου, ὁ καὶ παρ' Ἠσυχ. καὶ, τήρις, ἡ· ἄλλως δὲ καὶ, κυρβάσια, καὶ, κιδάρις· καὶ, πῖλος. Κόσμος ἐπικερφάλιος, ἢ οἱ Περσῶν Βασιλεῖς μόνον ὁρῶντες ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ καθολικὴν ἐν ἐπισήμοις ἡμέραις, ἢ ἑορταῖς· τὸ Τουρκ. Κεζούκ.

Τίξαρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Σιυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, ταῦν Σὺλ ἐν τῇ Δυτικῇ Βλαχίᾳ. Ἡρόδ.

Τίξρος, ου, ὁ, ἰων. τήρης, = τίξαρος. Ἡρόδ.

Τίξρις, ἡ, σπάν. τυπ. ἀντὶ τήρα. Ἠσυχ.

Τίξροδισμος, καὶ, τιξροδισμός, ὁ. Ὁ τῆς τιάρης ἡ περὶ τὴν τιάραν δεσμός.

Τίξροειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ εἶδος τιάρης ἔχων. Ξενοφ. Ἀναξ. «καὶ βύλος τιξροειδής».

Τίξροφόρος, ὁ, ἡ, ου (φέρω). Ὁ τιάραν φέρων, φορῶν.

Τίξσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομήσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ «Τίξσα» ποταμός. Παισ.

Τίξσαρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Θερμόδοντα ποταμὸν. Στράβ.

Τίξσαρηνίς, ἰδος, ἡ «Τιβερηνίς χώρα, ἡ γαίαια». = Τιβερηνία.

Τίξσαρηνίς, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Τιβερηνίας.

Τίξσαρις, ἄδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ· κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου κατ' Ἀντίπα Στέφ. Βυζ.

Τίξσαριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολ.

Τίξσαρις, καὶ Τιβήριος, ὁ. Υἱὸς Σετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πολλῶ.

Τίξερξ, ἰδος, καὶ εως, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν Θάλατταν· ταῦν Τίξερξ. Στράβ.

Τίξην, ἦνος, ὁ. Λυκάριον· τιβήνη καὶ κύπελλον ῥανιῶν· ἐνθα ἔρρηγ. διὰ τοῦ, τρίποδα· παραγόμενον συνήθ. ἐκ τοῦ, τρίς, καὶ βάν, βάνω· ὁ Πύχιος ἔχει· «τιβήνος, λύδης, τρίπους»· ὁ δὲ Εὐστάθ. τιβήν, ὁ τρίπους, οἰονεὶ τριβήν, ὁ ἐστὶ, τρεῖς, βάνειν ἔχων.

Τίξηνός, ὁ, = τιβήν, πῖθων. συγγεν. τὸ ἰβάνη. ἔθνος.

Τίξις, ἡ, = Φρυγία. Σουίδ.

Τίξιον, τό. Ὅρος Φρυγίας. Στέφ. Βυζ.

Τίξιος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Φρυγίας.

Τίξισις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἰμού, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον. ταῦν Καρά Λόμ. Ἡρόδ.

Τίβισκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον. Πτολ. ταῦν Τίβις ἐν τῇ Τρανσυλθανίᾳ.

Τίβουρα, τά. Πόλις Ἀρχαία τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ. ὁθεν Τίβουρτινός, ὁ, κάτοικος.

Τίγαις, ἰδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλῆδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλοδ.

Τίγγαβας, τὸ, Ἀτκ. = κιννάβαρι, ὅθεν

Τίγγαβανός, ἡ, ὁν. Ἐρυθρός, κόκκινος ὡς τὸ κιννάβαρι.

Τίγγις, ἰος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ. ταῦν Τεγγέρ. Στράβ.

Τυργάνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγ. Κύρου. Ξενοφ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου βασιλεὺς τῆς μεγ. Ἀρμενίας, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτταν θυγατέρα τοῦ μεγ. Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου. Λουκιαν.

Τυργάνηκερα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρμενίας.

Τύργης, ἡτος, καὶ Τύρις, ἰδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐτοῦ ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται, ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσποταμίας καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· ταῦν καλεῖται Δισχλῆ. 2) ἀγνωστός τις ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἄρπυς καλούμενος. Ἀπολλοδ.

Τύργις, ἰδος, καὶ ἰων. ἰος, ἡ· αἰτιατ. Τύριν. Ζῶν τετράποδος, ἀγριώτατος, οὗ τῶν τριγυμὰ ἐστὶ ῥαβδωτῶν ἢ ἐστιγμένων, γὰρ ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλὰ πολλῶ· μεγαλύτερον· πατρὶς τούτου τοῦ ζώου ἡ Ἰνδία καὶ Ἀφρικῇ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. Πλ. τίργις, γεν. ἰος, 2) Τύργις, = Τίγρης, Διον. Περικλ. ὅθεν

Τύργειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τίγριδος εἶδος ἡ χροῖα ἔχων, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις.

Τύγυρηνί, οἱ. ἔθνος τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδας. Στράβ.

Τίειον, τό· = Τίον.

Τίεσκον, ἰωνικ. παρατατικ. τοῦ, τίω, ἰλ. Ν. «οὐ τι τίσκεται» οὐδαμῶς ἐτίμα, καὶ «τίεσκετο» ἰλ. Δ. ἐτιμάτο.

(Τίέω), ἴδε τσιτίμα.

Τίξω, (τί). Κωμικ. παρ' Ἀριστοφ. Λέγω πάντοτε τί· ἢ ξρωτῶ ἁπλοῶς αὐτῶν τίς τίς;

Τίξη, κατ' ἐπίτασ. τίς πεντηκόν. Ὀμ. καὶ Ἡτ. Ἀριστοφ. «τίξη δέ; καὶ τίξη δέ;» τιγί· δέ; Διατί; (ἐκ τοῦ τί, ὡς περὶ ὅτι, ἐκ τοῦ ὅτι. καὶ ἐπειὶ ἐκ τοῦ ἐπεί).

Τίξην εἶναι, τό· ὡς οὐτ. τὸ κατ' ἰδέαν εἶναι, τὸ ἰδανικῶς εἶναι, ἀνευ τοῦ πραγματικῶς τι ὑπάρχειν. Ἀριστοτ.

Τίξρη, ὁ. ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τιάρης. Ἡρόδοτ. «ἐπιτεφάνωμενος τὸν τιήρην μυρσίνῃ μάλισται».

Τιθαίβωσσι, ἐπὶ μελισσῶν, αἰτῶνς κτίζουσιν, τὰ κηρία ἥτοι τὰς φυλακὰς αὐτῶν, Νεοττίου. Ὁδ. Ν «—ἐνθάδ' ἐπειτα τιθαίβωσσι μέλισσαι». ὁ Σχολ. ἀποτίθοντα τὴν βίαν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον Σηταυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοροροῦν. 2) Νικάνδρ. Θρη. ἐπὶ ὀρνυθῶν ἥτοι ἀλεκτοριδῶν. «τέκναι τιθαίβωσσι ὑπὸ πτερυγῇ θέρουσαι» ἀντὶ τοῦ, φυλάσσουνται· 3) τρέφω, καρπορῶν ποιῶ, ἐπιμελοῦμαι, καλεργῶ (συγγεν. τῷ τιβός, τιβή, τίτθη· τήνθην, τήθασις, τιθασις, κ. τ. τ. Πλάτοδ.).

Τιθαίος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δατίδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.

Τιθάς, ἄδος, ἡ, ὄρνις (τιθασός)· ὡς τό, τιθή, ἸΑ-
νάκτ. «ὄρνις τιθάς» ἡμερος, οἰκειακή, ἡ κλώσσα.
Τιθασευτής, οὐ. Ἀριστ. Σρ. καί
Τιθασεύτωρ, ὁρος, ὁ = τιθασευτής ποιητ.
Οππικ. Κυνηγ.
Τιθασεύω, ποιητ. ἀντὶ τιθασεύω.
Τιθασός, καὶ τιθασός, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ τιθασός.
Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, οὐ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τι-
θασοτρόφος.
Τιθασσεῖα, ἡ (τιθασεύω). Τὸ τιθασσεύειν.
Τιθασσεύω, τὸ (τιθασεύω). Μέσον πρὸς τιθασ-
σεῖαν, πρὸς ἐξημέρουν.
Τιθασσευτήρ, ἡρος, καί
Τιθασσευτής, οὐ, ὁ. Ὅστις τιθασσεύει, ἐξημερό-
νει. Ἀριστ. Σρ. «Ἰνα γινώσκῃς τὸν τιθασσευτήν»·
ὁ Σχολ. τὸν ἀπαρπύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολα-
κεύοντα. ὅθεν
Τιθασσευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ τιθασσεύειν
ἐπιτήδεος.
Τιθασσευτός, ἡ, ὄν. Ὁ ἡμερωθῆναι δυνάμε-
νος, ὅστις ἡμερώνεται.
Τιθαστεύω, ποιητ. τιθασεύω (τιθασός). Ἡμε-
ρώνω, θαμάζω, πράττω· ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ φυτῶν.
2) ὀστωπῶ, καταλλάττω, φιλιῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων·
καὶ ἐπὶ γυναικὶς νεογάμου «ἐπιθαστεύετο ὥστε δια-
λέγεσθαι».
Τιθαστός, ὁ, ἡ, ὄν. ποιητ. τιθασός (τιθός, τι-
θή, τιθήνη, τιθήνη). Τιθαστευμένος, ἡμερωμένος·
«ζῶα τιθαστά», τὰ χειροθήκη καὶ οἰκειακά ζῶα· ἐστὶ
δὲ ἡ ὄρνις τῶν μὲν ἀγρίων καλλιχρημάτων, τῶν
δὲ τιθαστῶν ἰσχυρότατον». Πλούτ. Κριολ. ἐπὶ.
τιθαστός, πράως· ὅθεν
Τιθάσσω, σπαν. τύπ. ἀντὶ τιθασεύω.
Τιθέαμεν, ἀντὶ τοῦ, τίθεμεν· ὡς τὸ, διδά-
μεν, ἀντὶ δίδομεν, ἄ. πρόσ. πληθ. ἐνεστ. τοῦ, τί-
θημι.
Τιθέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, τίθενται.
Τιθεῖμεν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τίθειμεν.
Τιθέμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, τίθεναι.
Τιθεμεν, Αἰολ. ἀντὶ, τίθημι.
Τιθεν, Αἰολ. Δωρ. καὶ. ἐπικ. ἀντὶ, ἐτίθεσαν, γ'. πληθ.
πρόσ. παρ. τοῦ, τίθημι.
Τιθεσκε, Ἰωνικ. παρ. ἀντὶ, ἐτίθει.
Τιθευτήρ, ἡρος, ὁ = τιθηνός. Σιδύλ. Χρησμ.
ἐκ τοῦ
Τιθεύω (τιθή) = τιτθεύω, τιθηνεύω.
Τιθέω, ὦ, = τίθημι.
Τιθή, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, τίθη, τιθήνη. Ἡ τρωός.
(συγγεν. τῇ ΘΑΩ, θήσαι, θήσθαι).
Τιθήμεναι, ἀπαρέμφ. Δωρικ. ἀντὶ, τιθήναι,
τίθεναι ὡς καὶ τὸ, τιθήμενος, ἀντὶ, τιθέμενος.
ἰλ. Κ.
Τίθημι, συγγεν. τύπ. τιθέω, θήτω, ἔθηκα, τέ-
θεικα, ἐθεθείην, ἄορ. β'. ἔθην, εὐκτ. θέην, ὑποτ.
θῶ, ἀπαρέμφ. θέηναι, προστακτ. θέε, ἀντὶ θέτι.
— μέσ. τίθεμαι, ἐπιθέμην, θήσομαι, ἄορ. ἄ. μέσ.
ἐθηκάμην, ὅθεν θήκατο· μετοχ. θηκόμενος, μέσ.
ἀόριστος β'. ἐθέμην, γ'. πρόσ. εὐκτ. θέτο, θέο,
πρόστακτ. ἀντὶ θέτο, θέω, — παθ. τίθεμαι, τε-
θήσομαι, ἄορ. ἐθέθην, παρ. τέθειμαι, ὑπερσυντ.
ἐθεθέμην. Θέμα τοῦ ῥήματος ἐστὶ ΘΕΙΩ· κυρίως,
Θέτω, ἴστικι καταθέτω, κάμνω, 1) ποιῶ, κάμνω
πόνον τινί, κάμνω εἰς τινα πόνον· «τίθεσθαι πό-
νον» ποιεῖν ἐαυτῷ πόνον· — «εὐδαίμονα, νεκρὸν,
κτλ.» κάμνω εὐδαίμονα, νεκρὸν κτλ. «τίθεσθαι
μάχην, λόγον, σπουδὴν, κτλ.» ἀντὶ μάχεσθαι, σπου-

δάζειν κτλ. 2) ποιητικῶς· «τιθέναι ἐν, ἐνί, ἐπὶ
φροσίν» ἀντὶ βαλεῖν, βαλέσθαι· ἡ ἀντὶ τοῦ ἐνθυ-
μίζειν, συμβουλεύειν· μέσ. ἀντὶ ἐνθυμῆσθαι, βου-
λεύεσθαι, σκέπτεσθαι· «αἰδῶ θέσθε ἐνὶ θυμῷ»
θέσετε εἰς τὴν ψυχὴν σας τὸ αἰσθημα τῆς ψυ-
χῆς· 3) διατάττειν, ἀποφατίζειν· «καὶ νῦν τέρ-
ματ' ἔθηκεν ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς». Ὁμ. ἦτοι
ἔταξεν, ἐδιόρυσεν, καὶ ἀλλαχού «τιμὴν τιθέναι
τινί». διορίζω τιμὴν εἰς τινα· ἔταξιν. ἐπὶ ἀγῶ-
νων καὶ ἄλλων, «τιθέναι τὰ Ὀλύμπια»· τάττειν ἡ
καθιερῶν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ «ἔθηκε
θεῖναι βασιλεῖα τὰ θεοῦσια ἅπαντα». Ξεν. ἦτοι
ἐθέσπισεν, ὥστε ὁ Βασίλειος νὰ κάμῃ ὅλας τὰς
θυσίας· τὸ δὲ μέσ. «θέσθαι νόμον» δηλοῖ κυρ.
δίδω· ἐμαυτῷ νόμον τινὰ, ὑποβάλλομαι εἰς νόμον.
ἐπὶ δημοκρατίας, ὅπου τὸ ἔθνος ἐλέγχει τοὺς
νομοθέτας του, καθυποβάλλεται εἰς τὰ νομοθετη-
θέντα ὑπ' αὐτῶν· 4) ἐκτίθημι, ἀφιερῶν, ἔταξιν.
τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἱερὰ· ὡς τὸ ἀνατίθημι· «ἐν δὲ
καὶ θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά» Ὀδ. ἔτι
δὲ καὶ ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων· ἀντὶ τοῦ, ἐκθέτω,
δείχνω εἰς τὸ κοινὸν ἔργον· ἐπὶ τῇ τετεχνευμένῳ,
κατεργασμένῳ τροπ. δὲ, τίθεσθαι τὴν γνώμην,
προτείνω, ἡ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου, μετὰ ἀπα-
ρεμφ. Ἡρόδ. 5) τάττω τι εἰς τινα ὠρισμένον
τόπον, κατατάττω, συγκαταριθμῶ, καὶ πολλὰ.
μέσ. «τίθεσθαι τιὰ ἐν τιμῇ» ἀντὶ ἐν τιμῇ ἔχω,
τιμῶ. Ἡρόδ. καὶ «τίθεσθαι τι ἐν αἰσχροῖ»· νο-
μίζω τι ὡς αἰσχρόν. «τίθεσθαι τινα ἐν φιλοσό-
φοις», τὸν συγκαταριθμῶ μετὰ τῶν φιλοσόφων,
κ. τ. τ. ἔτι δὲ, θέιναι καὶ θέσθαι ἐν μέρεσι τινός,
καὶ ἐντεῦθ. τροπικ. ἀντὶ, λογιζέω, θεωρῶ, μετὰ
διπλ. αἰτ. «τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθαι»; Ὀλ.
Φ, διὰ τί νομίζετε ταῦτα ὡς ὀνειδῆ; καὶ «εἰς
τύχην τίθω» ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην. 6) τὴν ψῆ-
φον τίθεναι· εἴτω ἐπὶ τὸν πίνακα· τὴν ψῆφον,
λογαριάζω, ἀριθμῶ· καὶ, τὴν ψῆφον τίθεσθαι, δι-
δῶ τὴν γνώμην μου, ἔτι, τίθεσθαι τὴν γνώμην
περὶ τινος, καὶ ἄπλ. τίθεσθαι τινί, προσπακ. τὴν
ψῆφον, δίδω τὴν γνώμην μου ὑπὲρ τινος, συγκα-
ταθέσθαι· καὶ, «τίθεσθαι τῇ γνώμῃ», συμφωνῶ,
εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης. Σοφ. Φιλ. 7) εἰσφέρω,
πληρόνω, «τόκον εἰσφορὰς, καταβολὰς, μετοίκιον
κ. τ. τ. τίθημι. Δημοσθ. καὶ ἐν γένει, καταβάλλω,
δαπάνω, «ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἰς ἄλλα ἀνδρῶ-
ποδὰ τίθηται εἰσοσι» Ξεν. ἀν' ἐξοδουθῶσιν εἰκοσι
ταλάντα. 8) παρακαταθέτω, εἰς παρακαταθήκην
βάλλω, ἐνεχυριάζω καὶ μέσ. τίθεμαι, ἐπὶ δα-
νειστοῦ, ὅς τις δέχεται τι ὡς ἐνέχυρον, τίθεσθαι
παρὰ τινι, δανείζω τινί χρημάτων, λαμβάνων ἐνέ-
χυρον· «τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαδέκα μῶν»
ἀρρέαντι Παμφωτάδῃ. Δημοσθ. βάλλω ὑποθήκην
τὴν συνοικίαν εἰς τὸν Παμφωτάδην διὰ δεκαῖς
μνᾶς· καὶ ἀτὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο,
οὐδεὶς ἐθέλει οὕτε πριάσθαι, οὕτε τίθεσθαι ὁ
αὐτ. κἀνεὶς δὲν θέλει μῆτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ μῆτε
νὰ τὸ λάβῃ ἐνέχυρον. 9) ἐπὶ ὅπλων, «τίθεσθαι
τὰ ὅπλα», ἐνδύομαι τὰ ὅπλα, ὀπλιζομαι, ἐτοιμά-
ζομαι εἰς μάχην· «θέσθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς
τάχιστα». Ξεν. Ἀναβ. καὶ, «τίθεσθαι ὅπλα εἰς
ὄπρην ἕνεκα πάτρας». Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ, μάχε-
σθαι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ πατρίδος· καὶ ἀντὶ τοῦ,
στρατοπεδεύω καὶ φυλάττω τὸ κατάλυμά μου· «τὰ
ὅπλα εὖ τίθεσθαι» φυλάττεται καλῶς τὰ ὅπλα, ὅ
ἐστὶ τὸ κατάλυμά σας· καὶ «τίθεσθαι ὅπλα πρὸς πό-
λιν, περὶ τείχεος» ἀντὶ πολιορκεῖν καὶ «τίθεσθαι

τὰ δπλα ἀντία· ἀντί τοῦ ἐναντιοῦσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ ἀποδοῦναι τὰ δπλα· ἡτὸς ἀπείδης ἐπείσθαι· καταπαύειν τὸν πόλεμον. 10) «τιθεσθαι ὄνομα ἐν μέτῳ» ἀντί τοῦ φανερόν, γνωστόν ποιεῖν καὶ «τίθεσθαι τινα παῖδα» υἱοθετεῖν· «θέσθαι υἱόν, ἢ παῖδα ὑπὸ ζώνῃ»· ἀρνούμαι νὰ συλλάβω ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐγγαστρύνομαι· προτίετι «τιθέναι τὸν νεκρόν» ἐνταφιάζω, ὅθεν ἐθήκη, θήμα, σῆμα, ὁ τάφος, τὸ μνήμα.

Τιθηνεία, ἡ (τιθηνέω) = τιθηνία. Ὁππ.

Τιθηνεύω, καὶ, τιθηνέω, ἥτω (τιθηνή). Θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, ὑπηρετῶ, ὑπομένω. Ξενοφ. Κυρπ.

Τιθηνή, ἡ, θηλ. τοῦ, τιθηνός. Ἡ τροφὴ, ἡ θηλάζουσα τὸν βρέφος, παρμαμήνη. 2) Μήτηρ, καὶ ὁ πόλεμος· «ἔρις πολέμοιο τιθηνή»· Νύν.

Τιθηνήμα, τό (τιθηνέω). Τὸ τιθηνούμενον, βυζανόμενον παιδίον.

Τιθηνήσις, εἰς, ἡ (τιθηνέω). Ἀνατροφή, Σερραπειύα. Πλάτ.

Τιθηνήτειρα, ἡ = τιθηνή· ἐκ τοῦ

Τιθηνήτης, ἡρος, ὁ (τιθηνέω) = τιθηνός· ὅθεν

Τιθηνήτριος, ἱα, ἱον. Ὁ ἀνατρέφων, Σερραπειύω, ὁ εἰς τιθηνίαν ἀνήκων.

Τιθηνίαι, ἡ. Ἐπιμέλεια, Σερραπειύα, ἀνατροφή Ὁππιν. Ἀλ.

Τιθηνίδια, τὰ (τιθηνή). Ἐορτή τις παρὰ Λακεδαιμονίους, καθ' ἣν αἱ τιθηναὶ ἔφερον τὰ ἄρτενικάς παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος Κορυθαλίας. Ἀθῆν.

Τιθηνίζομαι, μέτ. ἀποθ. νεώτρ. τύπ. Θηλάζω, τρέφω, ἀνατρέφω.

Τιθηνόκομῆς, ὦ, ἥτω (τιθηνή, κομέω). Ἀνατρέφω μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος· καὶ καθόλου περιποιῶμαι, Σερραπειύω· ὅθεν

Τιθηνόκομος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ ἐπέχων τόπον τιθηνός, τροφὴς, ἐπιμελητής.

Τιθηνός, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τὸ θηλ. = τιθηνή. Διον. Λογγ. «πιστευτόν ἐκείνων τῶν θυλλομένων, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τιθηνός»· ὁ τιθηνός· ὡς οὗτ. ὁ ἐπιμελητής τῆς τῶν παιδίων ἀνατροφῆς, (ἐκ τοῦ τιθῆ, τίθηθι, τίθος, κ. τ. λ.).

Τίθησθαι. ἱον. ἀντί τοῦ, τίθης, β'. ἐν. πρότ. τοῦ, τίθημι.

Τιθόραξ, ἡ = Τιθορέα.

Τιθορέα, ἡ. Πόλις τῆς Φυκίδος ἐπὶ τοῦ Παρονταίου, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ἴδε· νῦν δὲ Βελίτζα. Πανσ. 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρη τοῦ ὅρους Παρνασσίου. Ἡρόδ.

Τιθόρας, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν τιθράτιος, ἱα, ἱον· ὁ ἄν. ἐκ τοῦ δήμου Τιθραντος. Ἀριστοφ.

Τιθραῦστης, ου, ὁ ἡ κλητ. Τιθραῦστα. Εἰς τῶν ἐπιστάνων Περγάτων, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι' ἐπιταγῆς τοῦ οὐρίου ἐρόνευσε τὸν Τιτσαρέρην καὶ ἐκλήχθη ἀντ' αὐτοῦ ἀσκήτης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὗτος ἐβίβασε τὸν βασιλεῖα Ἀργαίαν καὶ ἀφῆλθ' ἡτὸς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφύρων τῆς Λακεδαιμονίας. Ξενοφ. Ἑλλήν.

Τιθός, ἡ, ὄν. = τιθαστός· ὁρνεῖται τιθία. Ἀρατ. Διοσημ.

Τιθύμακς, ἰδος, ἡ = «τιθύμαλος· παρὰ λίσσα. Διοσκρ.

Τιθύμαλος, καὶ, τιθύμαλλος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τὰ ἄνθη ἔχον κωδωνοειδῆ, καὶ τοῦ ὁποίου οἰκλῶνοι ἔχουσι τὸν τινὰ γαλακτοειδῆ, κυνιδώδη καὶ σηπτικόν· τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ, γαλατῆς, καὶ χυδαῖα· γαλακτίδα, καὶ γαλατσίδα· οἱ παλαιοὶ ἱατροὶ καὶ σήμερον οἱ κάτοικοι τῆς Ρωσσίας μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς κινητικὸν τῆς κοιλίας· (ἐκ τοῦ θύμος, θυμάρι, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετα τοῦ θύμου).

Τιθύνης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, καὶ τῆς Στρυμῶν, τὸν ὁποῖον ἀρπάσαντα ἡ Ἥως διὰ τὴν ὠραϊότητά του ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μήμονα, διὰ μετειτίας δὲ τῆς Σεῖς ταύτης ἀξιώσεις τῆς ἀθανασίας μετὰ τὸ νὰ κατήνησεν εἰς ἔσχον καὶ ἀσθενὲς γῆρας, μετεμορφώθη εἰς τέτιγα. Ὁμ. κατ' ἄλλους ὑπῆρχεν ὁ Τιθύνης υἱὸς Ἡοῦς καὶ τοῦ Κερκράου· εἰληπταὶ δὲ ὁ Τιθύνης ἐν παροιμ. ἐπὶ ἐσχάτου γέροντος λεγόμενος. Ἀριστοφ. Λουκίαν.

Τιχέων, τό. Πόλις ἐν τῇ ἀρκτῳῇ Ἰταλίᾳ, = Τίκινος.

Τιχέως, ὁ, καὶ ἡ· κύριον, ὄνομα. Πόλις καὶ ποταμὸς ἐπὶ τῆς ἀνω Ἰταλίας.

Τικέως, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ γεννᾶν ἐπιτήδειος, ἀνήκων· ὁ Φώτ. ἔχει, «τικτικόν» τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον· ἐκ τοῦ

Τικτω, τέξω, συνήθ. τέξομαι, ποιητ. τεκοῦμαι, ὅθεν ἀπαρέμφ. τεκίτθαι. Ἰγν. Ὁμ. Ἀρρ. ἀρ. ἔτεκον, παρὰ τέτοκα, μετοχ. τετοκός, νῖα, δε, παθ. παρὰ τέτεργμαι, ἀρ. ἐτέχθην, ὁ ἀρ. ἀ. ἔτεξα, σπανιότ. ἀρ. β'. ἐτεκίμην, τέκετο, τεκίσθαι· (ἀχρηστ. Σέμα τέκος, συγγεν. τῶ τεύχος). Γεννῶ, ἐπὶ πατρὸς, καὶ ἐπὶ μητρός. 2) καθόλου, βλαστάνω ἐπὶ τῆς γῆς, παράγω, προξενῶ, ποιῶ, φέρω, παρέχω. Αἰσχλ. «τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοτάνης καὶ βίου Δημήτριον». Σοφοκλ. «χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἡ τικτοῦς· αἶμα· ἡ χάρις προσεῖν· πάλτοτε χάριν.

Τίλαι, αἱ (τίλλω). Τίλλωματα, χυνοῖςματα, καὶ κροκίδες, γνάφαλα, φλόιοι, ὅ ἐστι τὰ περιεπτάμενα ἐν τῷ ἄερί ἐλαφρά τμήματα.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης περὶ τὸ Σκόμιον ὄρος. Θουκ.

Τιλάω, ὦ, ἥτω (τίλος). Ἐκβάλλω κόπρον νερούλην, (τσιρλάω, τσιρλίξω)· ὅθεν

Τιλήμας, τό. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κόπρος. (Τιρλάω).

Τιλλάρια, τὰ. Ἀδρία. Ἐπὶ κτ. Γραφικοὶ κάλαμοι, κονδύλια ἐκ πετρῶν· κατ' ἄλλους δὲ ὁρθότερον, «τιλλάρια», ὅπερ ἴδε.

Τιλλέθωρος, ὁ. Περιδότης τις ληστῆς. Λουκ. Ἀλέξ.

Τιλλοπάγων, ανος, ὁ (τίλλω, πάγων). Ὁ τέτιλλωμένος, μαδῆστος τὸν πάγονα ἔχων.

Τιλλω, τιλλῶ, ἔτιλα· παθ. παρὰ τέτιλλμαι. Ἐκσπῶ, ἀνασπῶ, μαδῶ, ἢ δὲ νῦν μῆτερ τίλλε κόμην· Ἰλ. Χ. κατὰ μέτ. διὰ θ. «τίλλεσθαι τινα» ἐκμαδῶ, ἐκπαῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διὰ τὴν λύπην τῆς στερήσεως τινος· = κόπτεσθαι, ἐπὶ λύπῃ καὶ θλίψει θανάτου τινός. Ἰλ. Ω. ἀλοχός τε φίλη καὶ ποινία μήτηρ τίλλεσθον ἐπ' ἄμαξας· ἔτι δὲ τίλλασθαι τινα, ἐκπαῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πρὸς χάριν ἢ πρὸς τιμὴν τινος· 2) ἐπισκόπτω, ἐπιχλεύω, (τυγγεν. τῷ Λατ. vello, vellio, vellus, villus, καὶ τῷ κατ' ἀναδιπλάσ. titillo, ἵτας δὲ καὶ τῷ σίλλυδος, καὶ σίλλος).

Τιλλών, ἡ, τίλων, ανος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἐκ τῆς Θρακικῆς λίμνης Πρασιπύδος. Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτ. ζῶων ἴστρο.

Τίλμα, ατος, τό (τίλλω). Τὸ ἀπεσπατμένον, ἐξεσμένον, ξαντόν· ἴδε τίλτος. 2) = τίλσις. 3) οἱ νεώτεροι ἱατροὶ ὀνόμασαν «τίλματα», καὶ τοὺς σπασμούς τῶν μυῶν, ἃ οἱ παλαιοὶ «σπάσματα» ἔλεγον.

Τίλμάτιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τίλμα.

Τίλμος, ὁ (τίλλω). Τὸ τίλλειν, = τίλσις.

Τίλος, ὁ. Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδατώδης κόπρος, (τσίρλα). ὅθεν τὸ τίλλω, συγγεν. τῷ σπατίλῃ.

Τίλος, ὁ (τίλλω). Τίλμα, ἔκζεσμα, ἐκχνούδισμα, κροκίς, καὶ τ. λ. π. παρὰ Πολυδύκη «τίλοι» αἱ βλεφαρίδες, ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ πτίλον, πτίλος, τὰ λεπτά καὶ μαλακὰ περὰ.

Τίλσις, εως, ἡ (τίλλω). Ἀνάσπασις, μάθησις. 2) δέριφις, τὸ ἀποδέρπειν, ἐκρίζουν, ἀπολέγειν. 3) ἐρεστιάλα, χλεύασις, σκῶψις.

Τίλτος, ἡ, ὅν (τίλλω). Ἀπεσπατμένοις, μαδισμένοις· «τίλτος, μοτός» καὶ, τίλτον, τό = μοτός, ξαντός, charpie. 2) «τίλτον τάρχιος»· εἶδος ταριχευτοῦ, ἐκλελεπισμένου ἰχθύος, καὶ «τὸν σαρπέρδην ἀποτίλει χροῖα». Πολυδ. πρέπει νὰ ἐκβάλῃς τὸ δέρμα.

Τίλφη, ἡ, = τίλφη. Λουκίαν.

Τίλφουσα, καὶ Τίλφουστα, ἡ. Δωρ. Τίλφωστα καὶ Τελφούστα. Ὄνομα Κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Νύμφης τῆς ἐρόρου αὐτῆς. Ὀμ. Ὑμ.

Τίλφουσιον, καὶ Τίλφουστιον. Δωρ. Τίλφωσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας καὶ ὄρος ἐν ταύτῃ. Στράβ.

Τίλφουσιος, ὁ. Δωρ. Τίλφωσιος· ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὀμ. Ὑμ.

Τίλφωσσα, ἡ. Δωρ. Τίλφουσσα.

Τίλφωστατον, καὶ Δωρ. Τίλφωστιον = Τίλφουσιον.

Τίλων, ὁ, ἄντι Τίλλων.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ρήτωρ τις, καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐπὶ τῶν χρόνων Καίσαρος Δυούστου ἀναγερόμενος παρὰ Κυντίλιανῶ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ.

Τιμαγέτος, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τιнос παρὰ Θεοκρ.

Τιμαγόρας, ου, ὁ. κλητ. α. Κάτοικός τις ἐκ Τηγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Θουκυδ. 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρέσβους εἰς τὴν Περσίαν, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκηθεὶς πρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

Τιμαέσσα, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολογίᾳ.

Τιμάξω, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τιμάω (τιμή). ὅθεν «ἐτίμαξεν» ἀντὶ, ἐτίμησεν. Πίνδ. Ἡρακλ.

Τιμαΐα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγίδος βασιλ. τῆς Σπάρτης. Πλούτ.

Τιμαίθω, οῦς, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικός. Ἀνθολ.

Τιμαίνετος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ζωγράφος. Πaus.

Τιμαιογράφω, ὦ (γράφω). Τὸν Τιμαῖον γράφω, ὃ ἐστὶ τὸν πρὸς τὸν Τιμαῖον διάλογον.

Τιμαίος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδασκαλὸς τοῦ Πλάτωνατος, ἐναγχοληθεὶς ἐξαίρετος· εἰς διαφόρους φυσικὰς ἐρεῦνας, οὗς καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς ἰδίους συμπόλιτας τοῦ Λοκροῦς. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τοῦτου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνατος, ἔτι δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἰδίου σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλάτ.

Τιμαλχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκόρους εἰς τὴν πόρθησιν τῶν Ἀργιῶν ἐν Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἤλθον νὰ λάβωσι τὴν ἀρπαγὴν ὑπὸ τοῦ Θεσείως ἀδελφῆν των Ἑλένην. Πaus.

Τιμαλρέω, ὦ, ἤτω. Τιμῶ, σέδομαι. Αἰσχύλ.

Τιμαλφής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (τιμή, ἄλφω, ἄλφωας, ἄλφαινα). Ὁ τιμὴν εὐρίσκων· πᾶν ὅ,τι ἔχει τιμὴν, πώλησιν, πέρασιν· ὅθεν τίμιος, πολύτιμος. Πλάτ. εἰς Τιμ. «τιμαλφέστατον κτήμα χρυσὸς», λίαν τίμιον.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐάνδρον. Πaus.

Τιμάνδριδας, ου, ὁ. πατρωνυμ. ὄνομ. Ὁ υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου. 2) κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός.

Τιμάνδρος, ὁ. Μακεδὸν τις. Ἀβρίαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ· κύρ. ὄνομ. Κορινθίος τις. Θουκ. 2) περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας. Πaus.

Τιμάντω, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, τιμῆντα· ἴδε τιμή.

Τιμάνωρ, ὄρος κυρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος.

Τιμάρορ, Δωρ. καὶ Ἰων. Τιμήρορ, ὁ, ἡ, ἀντὶ τιμαρός. Εὐρύπ.

Τιμάχορ, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τιμοῦχος. Ὁ τιμὴν ἔχων. Ὀμηρ. Ὑμν. Δῆμτρ.

Τιμαῖρετῃ, ἡ. κύρ. ὄνομα μιᾶς τῶν ἐν Δοδώνῃ Ἱερειῶν. Ἡρόδ.

Τιμαρέτεια, ἡ. ποιητ. = Τιμαρέτη.

Τιμαρχία, ἡ (ἄρχω). Πλάτ. Πολτ. = τιμοκρατία· σημαίνει καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κήνσωρος. Λατ. Censors.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ. Ἀρχὸν τις ἐν Ἀθήναις. Διόδ. Σικελ.

Τιμαρχος, ὁ. Δημωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ἱστορικὸς λόγος τοῦ Δισκίνου. 2) Ἀθηναῖος τις ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θέγγ. 3) φιλόσοφος Ἐπικούρειος παρὰ Καλλιμα. Ἐπικ.

Τιμάσαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης.

Τιμαστῶν, ὁ. Στρατηγὸς Ἑλλήν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νέου Κύρου. Ξενοφ.

Τιμαυόν, τό. Ναὸς τοῦ Διομήδους ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τιμαυῶ. Στράβ.

Τίμανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἑνετῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν. Στράβ.

Τιμάω, ὦ, ἤτω (τιμή). Τιμῆς ἀξίω, κρίνω τίμιον, ἄξιον· ὅθεν ἀνταμείβω, γέρας χαρίζω, ὅπως δώμω· «χρήματα ἔδωκε τοῖς ταξίρχαις, ὅπως καὶ ἐκείνῳ ἔχουν τιμὰν». Ξενοφ. Κύρ. 2) = τιμωρῶ, καταδικάζω· ἐπὶ κριτοῦ, ὅστις γνωρίζων τὸ δίκαιον, κρίνει καὶ ἀπορασιζει τὴν ποινὴν ἢ ζημίαν διὰ τὸ ἁμάρτημα· «ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν». Ἀριστοφ. Σφήκ. καταδικάζει ὅλους τοὺς δικαζομένους διὰ τῆς μακρᾶς γραμμῆς ἐπὶ τῷ τιμητικῷ πίνακι καὶ «ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω»· τὰ ὁμμάτιά μου πάντοτε ἔχω ἐπὶ τοῦ τιμητικοῦ πίνακος, καὶ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῷ μακρὰν γραμμὴν τῆς καταδίκης· ὅθεν καὶ «τιμητικὸν πινάκιον» αὐτόθι. τὸ τοῖς δικάζουσι διδόμενον, ἐφ' ᾧ γράφουσι διὰ μακρᾶς γραμμῆς τὴν καταδίκην· «ἡ Ἡλιάα τιμάτω περὶ αὐτοῦ ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι παθεῖν ἢ ἀποτινέμεν». Δημοσθέν. οἱ τῆς Ἡλιάας κριταὶ ἂς προσδιορίζωσι κατ' αὐτοῦ ὁποῖαν ποινὴν νομίσωσιν ἀνάλογον τοῦ ἐγκλήματός του· «τὴν μὲν οὖν αἰτίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμᾶται, τοὺς δὲ ὕβρι· ξιν δὲ ξαντας ἐξεστὶν ὑμῖν θανάτῳ ζημιώσται». Ἀντίας· τὴν ὑπὲρ αἰτίας ἢ τοις βασιπματός δικὴν δύνασθε μόνον νὰ καταδικάσῃτε μὲ χρηματικὴν ποινὴν· οὐκ ἀπέκτεινε μὲν αὐτοὺς, καὶ τοι καὶ τοῦτου τινῶν τιμωσάντων σφῆπτα. Δίων Κάστ. ἂν καὶ τινας ἐξ αὐτῶν ἦσαν καταδικασμένοι εἰς

ταύτην τὴν τιμωρίαν ἐλέγγο ἔτι καὶ ἐπὶ κατη-
γόρου »τιμᾶσθαι τινὲ τὴν δίκην, τοῦ δεσμοῦ, ἀρ-
γυρίου, θανάτου, τῶν ἐσχάτων, ἐν τῇ δικολογίᾳ
ἀπαιτεῖν τὴν παιδείαν ἢ τὴν διὰ δεσμοτηρίου,
διὰ χρημάτων ἢ θανάτου ποινὴν κατὰ τοῦ ἐνα-
γομένου, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δίκην, μόνον μετὰ
γενν. ἐξ ἐναντίας ὁ κατηγορούμενος ἠδύνατο νὰ
ἀνταποκριθῇ καὶ νὰ ἀπορατίσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ μόνος
τὴν παιδείαν τοῦ, ἂν ἀπεδικνύετο ἔνοχος, καὶ
τοῦτο ἐλέγγο ὑποτιμᾶσθαι». Ξενοφ. Ἀπολ. μετὰ
δὲ αἰτ. προσώπ. τιμᾶσθαι τινὰ, ἀντὶ τοῦ, πρό-
κλητον κάμναι κατὰ τινος, προκαλοῦμαι τινὰ, ἐπὶ
ποινῇ. Πλάτ. Νομ. παραβλ. τίω, τίνω, τίνυμι.

Τιμή, ἡ (τιω). Ἐκτίμησις, υπόληψις, εὐμενὴς ὑπο-
δοχή, θεραπεία, σέβας τὸ ὅποιον ἀπολαμβάνει τις
παρά τινι. 2) ἀξίωμα, ὑπουργημα, δύναμις, ὑπε-
ροχή. 3) προσφορά, δῶρον πρὸς τιμὴν προσφερό-
μενον, ὡς π. χ. ἀπὸ μέρους τῶν θνητῶν πρὸς τοὺς
θεούς. 4) ἐπὶ ὧν ἡ, ἡ πωλήσεως, ἡ ἀξία πράγμα-
τός τινος: »τίς ἡ τιμή;» πόσου ἀξίζει; πόση εἶναι
ἡ τιμὴ του; ἔτι διατίμησις, καὶ πληρωμὴ, ἡ τὸ
ἀργύριον, οὗ οὐ ἀγοράζεται καὶ πληρώνεται τι. 5)
τιμωρία.

Τιμηγενέδης, εὼ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρπυος, Θε-
βαίος, ὁ συμφολεῖστας τὸν Μαρόδιον νὰ φυλάξῃ
τὰ στενὰ τοῦ Κιθαिरῶνος ὅρους, μήπως φύγῃσι
πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ στράτευμα
αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Τιμήεις, ἤεσσα, ἦεν. Τετιμημένος, ἔντιμος, ὁ ἐν
τιμῇ καὶ ἐν υπόληψει ὢν »οὐκ ἐτ' ἔγωγες μετ' ἀθά-
ντοις θεοῖσιν τιμήεις ἔσσομαι». Ὀδ. Ν, δὲν θέλω
εἶσθαι πλέον ἔντιμος μετὰ τῶν θεῶν. 2) πολυ-
τιμος, ἀκριθὲς, ἐπὶ πραγμάτων, χρυστὸς, δῶρον,
κ. τ. τ. »δῶρον. . τιμῆεν μάλα καλόν. »Ὀδ. συγκρ.
τιμηθέντες, ὑπερθ. τιμηθέντες, κατὰ γυναῖκα.
ἐπιθ. τιμῆς ἀντὶ τιμῆς, αἰτ. τιμῆντα. Ἰλ. Σ,
»χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἀργυρον». Δωρ. τιμᾶντα.
Δηλ. τιμῆσσα.

Τιμημα, ατος, τό (τιμάω). Τὸ τετιμημένον ἀρ-
γύριον, ἡ ἐκτιμηθεῖσα περιουσία. Γαλ. Census.
Ἀρστ. Πολιτ. 2) πρόστιμον, χρηματικὴ ποινὴ. Πλάτ.

Τιμηντα, ποιητ. ἀντὶ, τιμῆντα, αἰτ. τοῦ, τιμῆς.
Ἰλ. Σ. Δωρικ. τιμᾶντα.

Τιμηόρος, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ, τιμάορος, =
τιμωρός. Αἰσχύλ.

Τιμηουλέω, καί, τιμουλέω, ὦ (ἐλκω). Ἐλκω
τὴν τιμὴν, ἀνεβάζω τὴν τιμὴν, ἀκριθὰ πωλῶ, πα-
ροικίαι Σολομ. »ὁ γὰρ τιμηουλέων σῖτον δημο-
κατάρατος» ὁ πλείονα τιμὴν ἀπαιτῶν.

Τιμηρύω (ἐρύω) = τιμουλέω. Ἠπίχ.

Τιμης, ἀντὶ τιμῆς. Ἰλ. Ι, κατὰ Οὐλρ. Δηλ. τιμῆσσα,
οὐδ. τιμῆν.

Τιμησίθεος, ὁ κύρ. ὄνομα. Δηλὸς τις εἷς ἐξ ἐκείνων
ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι δέσαντες ἐφρόνευσαν ὡς συνωμότης
τοῦ Κέλωνος. 2) Τροχπεζούντις τις Ἡρόδ. Ξενοφ.

Τιμησίως, εὼς, ὁ. Ὄνομα Κλαζομενίου τινός. Αἰλιαν.

Τιμησιος, ὁ, ἡ, ον. = τιμητός. Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ.
ὡς τὸ ὑμνήσιος.

Τιμησις, εὼς, ἡ (τιμάω). Ἐκτίμησις, ἔξαιρ. δὲ
ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας, Census. 2) τὸ τιμᾶν,
σέβασθαι.

Τιμησσα, ποιητ. ἀντὶ τιμῆσσα ἐκ τοῦ τιμῆς.

Τιμητέα, ἡ, καὶ τιμητέα. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τι-
μητοῦ, Censor. ἐκ τοῦ

Τιμητέον, θετικ. ἐπὶ ῥ. τοῦ, τιμάω. Δεῖ τιμῆται,
πρέπει νὰ τιμῆται τις. Ξενοφ.

Τιμητεύω, εὔσω (τιμητής). Τιμητής εἰμι. (Cen-
sor). Πλούταρχ.

Τιμητήρ, ἄρος, ὁ, = τιμητής. ὄθεν

Τιμητήριος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τιμῶν, ἐκτιμῶν. Ἰουλιαν.

Τιμητῆς, οὐ, ὁ (τιμάω). Ὅς τις τιμᾶ, ἔξαιρέτως
ὅστις διορίζει τὴν ποινὴν ἢ ζημίαν εἰς τινα κριτο-
λογίαν, ἐγχαράττων τὴν μακρὰν γραμμὴν εἰς τὸ
τιμητικὸν πινάκιον. 2) ὅστις ἐκτιμᾷ τὰς περιουσίας
τῶν πολιτῶν, ὁ παρὰ Ῥωμαίους. Κένσωρ. ὄθεν

Τιμητὶς, ἡ, ον. Ὁ τιμῶν, καὶ ὁ ἐντιμος, πλή-
ρης τιμῆς, πολιτικὸς ἢ αὐλικός. 2) ὅστις τιμᾷ τὴν
ἐκάστου οὐσίαν, τιμητής, ἡ τιμητικὴ ἀρχή, = τι-
μητεία. 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τιμητῆν, ἡ εἰς τὴν
τίμησιν, ὄθεν »τιμητικὸς πινάξ, ἡ, τιμητικόν». Ἀριστοφ. τὸ καταδικαστικόν, ὅπου τὴν μακρὰν
χαράσσοντες κατεδικάζον, ἡ τὴν μακρὰν καὶ ἀπέλυνον.

Τιμητός, ἡ, ον. Τετιμημένος, ἀξιολύμηντος. 2)
ἄγων τιμητός, δίκη τις, ὅπου ἡ ποινὴ τῆς δια-
τιμῆσεως ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κριτοῦ, καὶ
ἀτίμητος, ὅπου ἡ ποινὴ διορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων,
κατὰ τὸν Ἀρποκρ. ὅλον τὸ ἐναντίον, τιμητὸς ἄγων
ὅπου οἱ νόμοι διορίζουσι τὴν τιμωρίαν.

Τιμιδα, ας, ὁ κύρ. ὄνομα. Αἰγινίτης τις. Πίνδ.

Τιμιπολέω, ὦ. Ἀκριθὰ (μετὰ μεγάλην τιμὴν).
πωλῶ. ἐκ τοῦ

Τιμιπώλης, ον, ὁ (πωλέω). Ὁ ἀκριθὰ πωλῶν. Πολυδ.

Τιμιος, ἰα, ἰον (τιμή). Ἐντιμος, τιμῆς ἀξιος·
ὡς »ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις». Ὀδ. Κ, ἦτοι ἐν τιμῇ εὐρίσκειται μετὰ τῶν ἀν-
θρώπων καὶ ἄρεταί τιμίαι. Πίνδ. αἱ μεγάλας
τιμώμεναι ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀξιολύμηντον, πο-
λύτιμον ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐωνον. τὸ τίμιον,
= ἡ τιμή. Διόδ. Σικ. ἐπὶ ῥ. »τιμῶς» μετὰ τιμὴν,
μετὰ τίμιον τρόπον. ὄθεν

Τιμιότης, ης, ὁ κύρ. ὄνομα. Ἀνδρὸς τινος. Σκύθου.

Τιμιουλέω, ἰδε τιμουλέω.

Τιμῆν, εὼς, ὁ κύρ. ὄνομα. ἄνδρὸς τινος. Σκύθου.

Τιμογράφω, ὦ (γράφω). Σημεῖον τὴν τιμὴν,
καὶ καθόλ. διατιμᾶ, διορίζω τὴν τιμὴν. Ὀ.

Τιμοδότης, ὁ. Ἀθηναῖος τις, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέ-
ους ὁ νικήτας εἰς τοὺς Νεμισίους ἀγῶνας. Πίνδ.

Τιμόθεος, ὁ, ἡ, ον (θεός). Ὁ τιμῶν τὸν Θεόν.
2) Ὁ τιμόθεος, κύρ. ὄνομα. Ἀθηναῖος τις.

Τιμόκλης, ἡ κύρ. ὄνομα. γυναικὸς τινος. Ἀριστοφ.

Τιμοκλής, εὐς, ὁ. Ποιητὴς κομικὸς. 2) φιλόσο-
φος στωϊκός.

Τιμοκράτης, ος, ὁ κύρ. ὄνομα. Κορίνθιος τις

Τιμοκρατέα, ἡ (κρατέω). Λέγεται πολιτεία τῆς
ὁποίας βᾶσις εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἡ δόξα, ἡ τιμή.
Πλάτ. Πολιτ. = τιμοκρατία. 2) κατ' Ἀριστοτέλην
πολιτεία ἔθνα διδόνται αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα
κατὰ τὸ τίμημα τῶν ὑπαρχόντων ἐκάστου. ὄθεν

Τιμοκρατικός, ἡ, ον. Ὁ ἔκ τινος τιμοκρατίας ὢν, ἡ
εἰς τιμοκρατίαν ἀνήκων »νεανίας τιμοκρατικός».

Τιμοκρέω, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κομικὸς ποιη-
τὴς Ῥόδιος. Αἰλιαν.

Τιμοκρίτος, ὁ κύρ. ὄνομα. ἄνδρὸς τινος. Ἀνακ.

Τιμόλαος, ὁ. Δωρ. Τιμόλαος, κύρ. ὄνομα. Κορίνθιος τις.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περιφρῆσις στρατηγὸς Κορίνθιος.

Τιμόμαχος, ὁ κύρ. ὄνομα. Ἀθηναῖος τις.

Τιμονόη, ἡ κύρ. ὄνομα. γυναικὸς τινος.

Τιμόνοος, ὁ. Ἀθηναῖος τις. Πίνδ.

Τιμόξενος, ὁ. Ἰων. Τιμόξενος κύρ. ὄνομα. ἄνδρὸς τινος.

Τιμόπτολις, εὼς, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὑπὸ τῆς πολι-
τείας τιμώμενος. 2) ἐνεργ. ὁ τιμῶν, κοσμῶν τὴν
πόλιν. Εὐριπ. Ἰκέτ.

Τίμος, ὁ, = τιμή. Αἰσχύλ. Χοερ.

Τίμοσθ' ἐν νησ, οὐς, ὁ. Αἰγινίτης τις· ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμεδόνητος, ὁ νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

Τίμουχ' ἐώ, ὦ, μέλ. ἦτω. Τιμὴν ἢ ἀξίαν ἔχω, ἀρχων εἰμὶ· ἐκ τοῦ

Τίμουχ' ος, ὁ, ἢ, οὐ (ἔχω). Ὁ τιμὴν ἔχων, τετιμημένος, ἐν τιμῳ, παρὰ Μεσσηνίους καὶ ἄλλους, ὁ ἀρχων.

Τίμοφ' ἀν νησ, οὐς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κορινθίου Τιμοδήμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμολέοντος. Πλούτ.

Τίμω, οὐς, ἢ. Ἰερείαι τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Ἡρόδ.

Τίμω ν, ὠνος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς, παρ' Ἡρόδ. 2) Ἀθηναῖός τις, ὅστις καὶ μισανθρώπος ἐκαλεῖτο. Ἀριστοτ. Λουκιαν.

Τίμω ν α ξ, ακτος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Κυπρίος τις.

Τίμω ν ι ο ν, τό. Δωμάτιον μονῆος, καὶ παράμερον ἐνθα μένει τις ὅταν θῆλ' ἢ γῆναι μόνος του, ἀπὸ τοῦ μισανθρώπου Τιμόνος παρωνομασθέν. Στράβ.

Τίμω ν ι ο ν, τό. Φρύριον τῆς Παχλαγονίας. Στέφ. Βυζ.

Τίμω ρ έ ω, ὦ, ἦτω (τιμωρός)· «τιμωρὸς τινί». Βοηθῶ, τρέχω ἢ παρεύριστομαι διὰ νὰ βοηθῆται.

Ἡρόδ. κείτοιο ἄμεινον γίνεται τιμωρόναι τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἄνευ δοτκ. Ἡρόδ. ἐξαιρτ. βοηθῶ τινά εἰς τὸ νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν κατ' αὐτοῦ ἀδικεῖν· τιμωρεῖν τινί τινος, ἀντὶ λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ τινος· «διὰ τι τιμωρεῖν τινί τοῦ παιδὸς», συνεκδικούμαι μετὰ τινος διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς· παθ. τιμωροῦμαι τινι, ἀντὶ ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος· καὶ Ἡρόδ. «τετιμώρηται εἰς Λαωνίδην» ἀντὶ τετιμώρηκας Λαωνίδην. 2) μέτ. «τιμωροῦμαι τινι», ἀντὶ τοῦ, ἐκδικούμαι κατὰ τινος, ἀναποδοδίδωμι τινι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, κολάζω, παιδεύω· καὶ Λουκιαν. «τί τιμωρεῖσθαι ἐκ τοῦ λυγίζεσθαι»; τί βατανίζετε ἐαυτοὺς;

Τίμω ρ η μ α, τό. Βοήθεια, συνδρομή, προστασία· «τὰ Μενελάω τιμωρήματα». Ἡρόδ. ἢ ὑπὲρ τοῦ Μενελάου γινουμένη βοήθεια. 2) ἐκδίκησις, κόλασις, πρόστιμον. Πλάτ. Πολ.

Τίμω ρ η σ ι ς, εὐς, ἢ (τιμωρέω). Τὸ τιμωρεῖν, βοηθεῖν. 2) τὸ ἐκδικεῖν, ἐκδικησις.

Τίμω ρ η τ ἦ ρ, ἦρος, ὁ. Ἡρόδ. «ὅεσθαι τὸν θεὸν χροῖται τιμωρητῆρην γενέσθαι» καὶ

Τίμω ρ η τ ἦ ς, οὐ, ὁ (τιμωρέω). Βοηθὸς, προστάτης, ἀμυντῆρ. 2) ἐκδικητῆς· θῆεν

Τίμω ρ η τ ι κ ὸ ς, ἢ, ὄν. Ὁ εἰς βοήθειαν, ἢ ἐκδικησιν, ἀνήκων ἢ λότιον ἔχων.

Τίμω ρ η τ ὸ ς, ἢ, ὄν. (τιμωρέω). Τιμωρημένος, ἢ δυνάμενος τιμωρῆσθαι.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

Τίμω ρ ι α, ἢ, ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδ. 2) ἐκδίκησις, ζημία, πρόστιμον· καὶ ἐντεῦθεν, κόλασις, βλάσις· «τιμωρίας τυγχάνει». Ξενοφ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιούμαι καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδί, ἐκδικούμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου»· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιέσθαι τινι». Θουκ. ἐκδικούμαι ὑπὲρ τινος, τὸν βοηθῶ· καὶ «τιμωρία μετέρχεσθαι». Δημ. κατατρέχει διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ». Πλάτ. οἱ βασιλευσίν, οἱ δῆμοι· «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις, ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἐνεκά ἐστιν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Ἀριστοτέλ. Ρητ.

«τιμωροὺς Μενελάω»· τιμωρὸς λόγος, λόγος παρακινητικὸς πρὸς τιμωρίαν, ἐκδίκησιν. Ἡρόδ.

Τίμω, καὶ Τέμω, Δωρικ. δοτ. τοῦ σὺ, ἀντὶ σοί, τοῦ ἐτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σέ. Θεόκρ.

Τίμω γ μ α, τος, τό (τινάσσω). Τὸ τετιναγμένον. 2) τινάζει, τιναγμός.

Τίμω γ μ δ ς, ὁ (τινάσσω). Τὸ τινάσσειν. Τίμω κ τ ε ι ρ α, ἢ· Σηλυμ. τοῦ, τινακτῆρ.

Τίμω κ τ ἦ ρ, ἦρος, ὁ καὶ Τίμω κ τ ἦ ς, οὐ, ὁ (τινάσσω). Ὁ τινάστων, σείων, τινάστων· «γαίης τινάκτης», = ἐνοσίγαιος. Σοφοκλ.

Τίμω κ τ ο π ἦ λ η ξ, ηκος, ὁ (τινάσσω, πλήλξ). Ὁ τινάστων, τὴν πλήλξ, = σεισολόγος. Ἡσύχ.

Τίμω κ τ ρ ι α, ἢ, = τινάκτερα. Τίμω κ τ ω ρ, ἦρος, ὁ, = τινάκτηρ.

Τίμω σ σ ω, ξω. Σείω, σαλεύω, κλονῶ, φάσγανον, πτερά, πλήλκκα ἀστεροπῆν, αἰγίδα. Ἰλ. Χ, καὶ «ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαίαν». Ἰλ. καὶ κουντῶ τινὰ διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικόν· «χειρὶ δὲ νεκταρέου ἐκνοῦ ἐτίναξε λαβούτα». Ἰλ. Γ. ἐτι δὲ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, «ποσὶ δὲ θρόνον... λακτίζων ἐτίναξε». Ὀδ. Χ. ἢ διατακτάζω, διασκορπίζω, ἐπὶ ἀνέμων. Ὀδ. Ε. «ἄνεμος... ἦεναι θεμῶνα τινάζει καρραλέωνα», «ἐκ δ' ἐτίναχεν ὀδόντες». Ἰλ. Π. ἦτοι ἐξεσπάσθησαν οἱ ὀδόντες· «νεύρα κιθάρας τινάσσειν», κρούει τὰς χορδὰς τῆς κιθάρης· «δεσμὰ τινάσσειν», ἀντὶ ἀποτινάσσειν, ἀπορρίπτει (συγγεν. τῷ τεῖνω, τανύω).

Τίμω σ π ἰ ν, Δωρ. τύπ. ἀντὶ τίν.

Τίμω θ α λ έ ς, έ α, έον. Ὁ βράζων, θερμὸς, Νίκ. ἐκ τοῦ

Τίμω θ ς, ὁ. Βραχτός, θερμὸς, ζεστός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει τιντὸν, ἐρθόν. 2) οὐσιπτικ. Λυκόφρ. «πνιθὸς λέβητος», ἢ κοιλία τοῦ λέβητος, ἢ ὁ ἐξερχόμενος ἀτμός ἐκ τοῦ βράζοντος λέβητος (συγγεν. τῷ θερρός, θερμός, θερμός, τύρω, καὶ τῷ Λατ. titulo.)

Τίμω ψ μ ι, = τίνω.

Τίμω ν, τίτω, ἔτι-σα, τέτικα, παθητ. παρακ. τέτισμαι, ἄφρ. ἐτίσθην. Τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, «ποιεῖν τίσσι τινί τινος». Ἡρόδ. τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος διὰ τι πρὸς αὐτὸν πρᾶξιν· καθόλου ἀποδίδω χάριν, ἀναποδίδω εὐεργεσίαν· «ζωάγρια τίνειν». Ἰλ. Σ, ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενηθεῖσαν μοι σωτηρίαν· καὶ «ὑβριν τίνειν». Ὀδ. Ω. τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ὑβριν· «τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρός». Ἀπολ. Ρόδ. ἐσπληρόνω τὰ ἀμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλου· «τίνειν ἀμοιβήν», ἀναποδίδω τὰ ἴσα· μέτ. τίνομαι, τίτομαι, ἐτίσῃμην, κάμω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ· ἐτι καὶ τινὰ ὑπὲρ τινος. Ἡρόδ. τινὰ τινος. Θεόγν. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρὸς, κολάζω.

Τίμω ν, τίτω, ἔτι-σα, τέτικα, παθητ. παρακ. τέτισμαι, ἄφρ. ἐτίσθην. Τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, «ποιεῖν τίσσι τινί τινος». Ἡρόδ. τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος διὰ τι πρὸς αὐτὸν πρᾶξιν· καθόλου ἀποδίδω χάριν, ἀναποδίδω εὐεργεσίαν· «ζωάγρια τίνειν». Ἰλ. Σ, ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενηθεῖσαν μοι σωτηρίαν· καὶ «ὑβριν τίνειν». Ὀδ. Ω. τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ὑβριν· «τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρός». Ἀπολ. Ρόδ. ἐσπληρόνω τὰ ἀμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλου· «τίνειν ἀμοιβήν», ἀναποδίδω τὰ ἴσα· μέτ. τίνομαι, τίτομαι, ἐτίσῃμην, κάμω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ· ἐτι καὶ τινὰ ὑπὲρ τινος. Ἡρόδ. τινὰ τινος. Θεόγν. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρὸς, κολάζω.

Τίμω ν, τίτω, ἔτι-σα, τέτικα, παθητ. παρακ. τέτισμαι, ἄφρ. ἐτίσθην. Τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, «ποιεῖν τίσσι τινί τινος». Ἡρόδ. τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος διὰ τι πρὸς αὐτὸν πρᾶξιν· καθόλου ἀποδίδω χάριν, ἀναποδίδω εὐεργεσίαν· «ζωάγρια τίνειν». Ἰλ. Σ, ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενηθεῖσαν μοι σωτηρίαν· καὶ «ὑβριν τίνειν». Ὀδ. Ω. τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ὑβριν· «τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρός». Ἀπολ. Ρόδ. ἐσπληρόνω τὰ ἀμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλου· «τίνειν ἀμοιβήν», ἀναποδίδω τὰ ἴσα· μέτ. τίνομαι, τίτομαι, ἐτίσῃμην, κάμω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ· ἐτι καὶ τινὰ ὑπὲρ τινος. Ἡρόδ. τινὰ τινος. Θεόγν. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρὸς, κολάζω.

Τίμω ν, τίτω, ἔτι-σα, τέτικα, παθητ. παρακ. τέτισμαι, ἄφρ. ἐτίσθην. Τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, «ποιεῖν τίσσι τινί τινος». Ἡρόδ. τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος διὰ τι πρὸς αὐτὸν πρᾶξιν· καθόλου ἀποδίδω χάριν, ἀναποδίδω εὐεργεσίαν· «ζωάγρια τίνειν». Ἰλ. Σ, ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενηθεῖσαν μοι σωτηρίαν· καὶ «ὑβριν τίνειν». Ὀδ. Ω. τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ὑβριν· «τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρός». Ἀπολ. Ρόδ. ἐσπληρόνω τὰ ἀμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλου· «τίνειν ἀμοιβήν», ἀναποδίδω τὰ ἴσα· μέτ. τίνομαι, τίτομαι, ἐτίσῃμην, κάμω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ· ἐτι καὶ τινὰ ὑπὲρ τινος. Ἡρόδ. τινὰ τινος. Θεόγν. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρὸς, κολάζω.

Τίμω ν, τίτω, ἔτι-σα, τέτικα, παθητ. παρακ. τέτισμαι, ἄφρ. ἐτίσθην. Τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, «ποιεῖν τίσσι τινί τινος».

Ἀργεῖδι. 2) υἱὸς τοῦ Ἀργεῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Διὸς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τίρουθα.

Τίς, τι. γεν. τινός, παρ' Ὁμ. αἰέ τευ, Ἀττ. του, δοτ. τινί παρ' Ὁμ. αἰέ τῷ καὶ τῷ, παρβλ. ὁ αἰτ. τινά, τι· πληθ. τινές· τινά, τινῶν, τίσι, τινάς, τινά — ἄντων. ἀρίστ. Εἷς, κάποιος, »Ὀμυγίη τις νῆσος» Ὀδ. καὶ »τις ποταμός» Ἰλ. Α. 2) ἀντί τοῦ ἑνός ἐκ τῶν πολλῶν, »καὶ ποτέ τις εἴη σοι» Ἰλ. Ζ. β) ἑκαττος, ἡ πᾶς τις. »Εὐ μέν τις δόρυ θηξέσθω» Ἰλ. 3) τις, ἔξαιρ. τι, ἀντί τοῦ καί τι, »κλήρων τις φαίνεται ἡμεῖς» Ὀδυσσ. καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι εἰμαί καί τι, ὅτι σημαίνει ὅποιον· »τι λέγειναι ἀντί, λέγειν τι ἀξίον λόγου, λέγω καί τι, ἀντίκτ. τῷ οὐδὲν λέγειν· β) καί· ἔξοχῃ δὲ τίθεται τό τις ἀντί τοῦ ἀνθρώπου πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τινος ἄλλου θεοῦ, »τίς ἡ κύβηκ» Ἀριστοτ. Βατρ. 4) μετὰ τὰ ἀριθμητ. καί μενον τό τις ἀποτελεῖ ἀδιόριστον τὸν ἀριθμὸν, τρεῖς τινες, ἀντί, περὶ που, σχεδὸν τρεῖς· εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ τις ἐλλαμβάνεται καὶ ἀντί τοῦ ὅστις — τὸ δέ τι, ἀντί τῷ μὲν, τὸ δὲ, πότε μὲν, πότε δὲ, ἡ μέρος μὲν, μέρος δὲ. Πλάτ. Ἐπιστ.

Τίς; τί; τίνος; Ὁμ. αἰεί τέ; καί τευ; Ἀττ. τοῦ; τίνι; Ἀττ. καί τῷ; τίνα; τί; πληθ. τίνες; τίνα; τίνων; Ὁμ. αἰεί τῶν; τίτι; τίνας; τίνα; τίνων; Ἀντωνυμία ἐρωτηματικὴ, Ποῖος; τί; ποῖον; καὶ κατ' ἐπίτασιν, τίς γὰρ; τί γὰρ; »εἰς τί»; ἀντί ἑως πότε; ἐπὶ πότῳ χρόνῳ; Ἰλ. Ε. »τίς δ' οὐτος ἔρχεται»; ποῖος εἶται σὺ ὁ; τις ἔρχεται; τί τοῦτο; τί γάρ; ἔα, τί τοῦτο; κ. τ. τ. 2) ὁ; τις »ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι»; Ἰλ. Ο. ὁ; τις, ὁποῖος ἦτο καὶ πόθεν ἦλθε;

Τισαῖα το, Ἰωνικ. ἀντι τοῦ, τίταιντο. Ὀδ.

Τισαῖον ὄρος, τό. ὄρος τῆς Θεσσαλίας. Πολύδ.

Τισαμενὸς, ὁ, δὲ κύριον ὄνομα Γίδος τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῦ, τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Σπάρτης. Πaus.

Τισανδρός, ὁ κύριον ὄνομα Γίδος τοῦ Ἰάκχου καὶ τῆς Μηδείας. Διόδ. Σικ.

Τισιχίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἑλισσάντων Ἀσπρ.

Τισίγες, ου, ὁ. Συρακὺσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, μαθητῆς) τοῦ Κόρακος. Πλάτ. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφράμῳ στρατηγῷ Ἰφικράτους. Δημοσθ. 3) υἱὸς τοῦ Τιμάχου. Θουκυδ.

Τισιγίτης, ου, ὁ. Περιοικὸν τι αἰεὶς, ἄγγειον. Ἀθήν.

Τισίμαχος, ὁ. Πατήρ τοῦ Τιτίου. Θουκ.

Τίσις, εως, ἡ. (τίω) κυρ. Τίμημα, τιμὴ, ἐκτιμησις, ἀνταπόδοσις, ἱκανοποίησις, καθολ. ποιητ. τιμωρία, κήλασις, »τίσιν δούναι» ἦτοι τιμωροῦμαι. αἱ Τίτιες, Ἰωνικ. αἱ ἐκδικητικαὶ Θεαί. Ἡρόδ. 2) εὐχαριστία, »τίσις φίλων». Ἰούρν.

Τισιφόνη, ἡ. (τίω φόνος) κυρ. ὄνομα. Μιᾶς τῶν Ἑρηνύων. Ὀρφ. κυρ. ἡ ἐκδικούσα τὸν φόνον.

Τισίρωνος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ.

Τισσαφέρνης, ου, ὁ. κύριον ὄνομα Πέρσου τινός.

Τίσση, ἡ. Πῆλις Σικελίς. Στράβ. Βυζ.

Τιταίνω, ἐτίτηνα — τείνω. Τανύω, τεντόνω. Ἰλ. Θ. »τόξα τιταίνω» διατείνω, ἀπλώνω, ἐκτελέτω, ἐξεδιπλύνω. »προπάρουθε θρόνων ἐτίταινα τράπεζας». Ὀδ. Κ. μετ. τιταίνωμαι, ἐκτείνωμαι, τεντόνωμαι ἐξαπλώνωμαι »τετινομένῳ περὺγεσιν». Ὀδ. Β. ἐκτείνωμενοι ἡ ἐξαπλούμενοι, μετὰ τὰς πτέρυγας τῶν καὶ ὑπὲρ τινος, »τῇ καὶ τῇ» ἵππος... ἄρμα τιταίνω». Ἰλ. Β. μετὰ συντονίας ἔλκων τὴν ἄμαξάν, καὶ ὑδρόμον τιτ. α ἐκκένω ἐπὶ μακρὰν τὸν τρέξον, διατρέχω μα-

κρὸν τε διάστημα· καὶ ἀντιπρωτ. »τεταίνετον» ὅτι τάχιστα». Ἰλ. Υ. ἐπισπεύσατε εἰς τὸ τρέχειν, τρέξατε, σπεύσατε, συνήθ. κατὰ μετ. διάθ. ἄλπιος· εἴτε τιταίνωμενος· πιδόσω». Ἰλ. Χ. ὁ ἵππος τρέχει μετὰ ταχὺ καὶ βίαιον τρέξον διὰ τοῦ πιδόου. 2) τιταίνω (μετὰ μακρὸν ἴστω) Ἰσθ. Θέου. ἐκδικούμαι »τεταίνοντας ἀτασθαλίᾳ μέγα ῥέξαι» καὶ ἐσχηματίζεται. ἐκ τοῦ τίω, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐνταύθα ἐννοίας· μάλλον δύναται νὰ ἐξηγ. μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τιτάν.

Τιτακίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τινος ἐγγωρίου Ἡρώος Τιτακῶ. Στράβ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θητεύου. Ἡρόδ.

Τιτάν ἄνθρωπος, ὁ, πληθ. Τιτᾶνες, Ἰωνικ. Τιτῆνες οἱ. Οἱ παῖδες τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἰλ. Ε. καλοῦνται »Οὐρανίονες», καὶ διατρέφονται ἐν τῷ Ταρατάρῳ ὁ Ὀμηρος καλεῖ αὐτοὺς. ἐν Ἰλ. Ε. »θεοὺς ὑποχθονίους, οἱ Τιτῆνες καλοῦνται» ὅθεν Τιτανικός τόπος, τὸ μέρος ἐνθα διατρέφονται οἱ ποιητὰ ἐν γένει ὀνομάζονται οὕτω τὸν Ἥλιον, καὶ ἄλλους θεοὺς ἡ ἀπογόνους τοῦ Οὐρανοῦ Ὀρεῖς. »ἀλλ' ὅτε γ' Ὀκεανὸς ῥόον βαπτίζετο Τιτάν», ὅτε ἔδυσεν, ἐβασίλευεν ὁ Ἥλιος. Τὴν ἀρχικὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος δεῖκνυσι ὁ Πιστόδος ἐν Θεῷ. ἐκ τοῦ »τεταίνεω» τίσιν τιμωρεῖν· ὁ Ἡτύχ. ἐρμηνεύει τὸ »ἄγριοι θεοὶ» ὁ δὲ Σουίδας, ἀντί τοῦ, παιδερασταί· ἔχει τὴν λέξιν »Τιτᾶς, Τιτάν· ἡ Τιτάξ, Τιτηνός, Τιτῆνη, ἡ « ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τῶν, ἐξουσιασῆς, κύριος, βασιλεὺς» κατ' ἄλλους ἔστι ἐκ τοῦ Τιτάνος, οἱ τινες ὑπολαμβάνουσι τοὺς ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντας, τίνα τῆς γῆς, καὶ οὕτω παρίστανται ἀληθῶς οἱ Τιτᾶνες ὡς ἀρχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς ἀνεφύρει καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἐν βιβλ. γ'.

Τιτάνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Τιτάνη, ἡ κύριον ὄνομα γυναικός. Ἀνθολ.

Τιτάνη, ἡ. Κώμη τῆς Σικωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Πaus.

Τιτάνις, τῆς, προσυπακ. »εἰρά». Ἑορτὴ τῶν Τιτάνων· οὐδέτ. τοῦ Τιτάνιος. Θεοδοστ. Γραμμ.

Τιτάνις, ἡ, ἡδὸς, ἡ ἰδὸς ποιητ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτάνιος, ἡ, ὅν. = Τιτάνιος.

Τιτάνιος, ἡ, ἰον. Ἰων. Τιτῆνιος. Ὁ ἐκ Τιτᾶτων καταγόμενος.

Τιτάνις, ἡδὸς, ἡ ἰων. Τιτηνίς. Σηλ. τοῦ Τιτάν.

Τιτάνις, εως, ὁ = Τιτάνος.

Τιτάνογραφία, ἡ (γράφω). Ἡ τῶν Τιτάνων γραφὴ, ἱστορία. Σηλ. Ἀπολλων.

Τιτάνοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Νικητὴς τῶν Τιτάνων. Λουκίαν.

Τιτάνοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Φονεὺς τῶν Τιτάνων.

Τιτανομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ μετὰ τῶν Τιτᾶτων μάχη. Διόδωρ. Σικ.

Τιτανόπαις, αἰδός, ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς Τιτᾶνος.

Τιτάνος, ἡ. Πέτρα ἐξ ἧς γίνεται ἡ ἀσθέτη καὶ γύψος. 2) Πῆλις καὶ ὀρεινὸς τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰλ. Β. ὅθεν

Τιτανόω, ὁ. Μετὰ τιτάνου ἡ γύψου ἀλείφω, ἀσβεστοῦ· ὅθεν »τετιτανωμένους, γεγυψωμένους, ἀσβεστομένους. Ἡτύχ.

Τιτανώδης, εως, ὁ, ἡ, ες (τιτάν, εἰδός). Τιτᾶ-

- τάνη ὁμοίος. Λουκιαν. «βλέπειν τιτανώδεα», ἀ-
γρίως, τρομακτικῶς βλέπειν.
- Τιτανωτός**, ἡ, ὅν (τιτάνος). Μετὰ τιτάνου ἡ
γύφου ἀλειμένος, ἀσθενομένος. «χρῶα τιτανωτῆς»
λευκὸν δέρμα, λευκόχροος. Ἡτύχ.
- Τιταξ**, ὁ καὶ Θηλ. Τιτήνη, ἡ (τίω). — βασιλεὺς,
βασιλίσσα. Ἡτύχ. ἴδε Τιτάν.
- Τιταρήσιος**, ὁ. Ποταμὸς τις ἐν Θισσα-
λίᾳ, ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλον
εἰς τὸν Πηνειόν, ὑπερὸν Εὐρώτης κληθεῖς. Ἰλ. 2)
Ἐξ ἐκτῶν Λαπίθων. Ἡτύχ. Ἀσπ.
- Τιταρον** τὸ. Πόλις καὶ Ὄρος τῆς Θισσαλίας
ἐξ οὗ πηγάζει ὁ Τιταρήσιος ποταμός. (ὄθεν Τιτα-
ρήθεν. ἐπὶ ῥ. Ὀρρ.). Στράβ.
- Τιταρῶν**, ὄνος, ἡ. — Τιταρον. Στέφ. Βυζ.
- Τιτας**, ου, ὁ (τίω). Δωρικ. — τίτης, Τιμαρός.
Δισχυλ. Σοφρ.
- Τιτάω**, τιτάσμαι. — τητάω.
- Τιτηγενής**, ὁ, ἡ, ἐς (γένος). Ὁ ἐκ Τιτάνων
γεννηθείς. ὡς τὸ Ἀτλαγενής. ἐκ τοῦ
- Τιτήν**, Τιτήμιος, Τιτηνίς. ἑπικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτά-
νιος. κ. τ. λ.
- Τιτηνές**, οἱ ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ Τιτᾶνες. Ὀμ.
καὶ Ἡτύχ.
- Τιτήνη**, ἡ. Θηλ. τοῦ Τίταξ. Ἡτύχ.
- Τιτήνιος**, ἰή, ιον. ἰωνκ. ἀντὶ Τιτάνιος.
- Τιτηνίς**, ἰδός, ἡ. ἰωνκ. ἀντὶ Τιτανίς.
- Τιτθαία**, ἡ. Τὸ θλάζειν, βυζάνειν, ὡς ἡ τίθηθαι.
Δημοσθέν. ἐκ τοῦ
- Τιθηῖναι**. Τιθηεῖμι (εἶμαι παραμύνα, βυζάστρα).
2) ἔνερ. Δημοσθ. «τὸν Κλεινίαν τιτθεῖσθαι», ἐ-
θλάσσει τὸν Κλεινίαν. ἐκ τοῦ
- Τιθη**, ἡ. καὶ, τιτθῆ, ἡ. Ὁ μαστὸς, ἡ ἡ ῥῶγα τοῦ μα-
στοῦ. 2) Θηλάστρια. — τιθήνη. 3) — τιθημεῖα, προ-
μήτηρ (συγγεν. τῷ τιθῶνός, τιθήνη, τιθῆ, τιθός).
- Τιτιθεῖω** — τιτυθεῖω.
- Τιτιζῶ** (τίτθω). Θηλάζω, βυζάνω.
- Τιτιθῶν**, τὸ ὑποκριστ. τοῦ, τιθός.
- Τιτιθίς**, ἰδός, ἡ. ὑποκριστ. τοῦ, τίτθω.
- Τιτιθολαβέω** (λαμβάνω). Ἀπτομαι, πικνύω τοὺς
τιθούς. Ἀριστᾶν. ἐκ τοῦ
- Τιτιθός**, ἡ. ἢ Θηλῆ, ἡ ῥῶγα τοῦ μαστοῦ, καὶ
καθόλου μαστός. 2) — τιθήνη.
- Τιτίξω**. Τι, τί κράζω, ὡς τὰ νεογνὰ ὀρνίθια
ὡς καὶ τὸ, πιπίξω. (συγγεν. τῷ τέττιξ.)
- Τίτις**, ὁ. κύριον ὄνομα ἀνδρῶν Ῥωμαίων.
- Τίτις**, ἰδός, ἡ (τιτίξω) ὡς τὸ πιπῶ. Πᾶν μικρὸν
ὀρνίθιον τιτίξω ἢ πιπίξω. Φώτ.
- Τιτλάριον**, τᾶ. Εἰδὸς τι γραφικῶν πινάκων ἴδε
τιλλάρια.
- Τίτιλος**, ὁ. νεωτέρ. λέξ. — ἐκ τοῦ Λατιν. Titulus.
«πυλὸν ἐπιγραφὴν ἔχον». 2) ἔντιμος προσφώνησις.
- Τίτορμος**, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας περίφημος
διὰ τὴν σωματικὴν ἀνδρείαν του, περὶ τοῦ ὁποῖου
λέγουσιν, ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτε μὲ τὸν Κροτωνιάταν
Μίλων, καὶ ἔλθων μὲ δαίξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπερο-
χὴν τῆς ἰσχύος του, ἔρριψε πρῶτον ὑψηλὰ ἓνα μέγα
λίθον, τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ·
ὑστερον δὲ στάς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης, ἔλαβεν
ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριότατον ταῦρον,
προχωρῶν δὲ ἔλαβεν καὶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἔτε-
ρον ἐπιστὸς ἄγριον καὶ φοβερόν ταῦτα ἰδὼν μὲ ἐκ-
πλήξεν καὶ θαναταμὸν ὁ ἀντίπαλός του Κροτω-
νιάτης, ἔκτεινας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐβόησε
μεγάλῃ φωνῇ· οὐ Ζεῦ! μὴ τούτων, Ἡρακλῆν ἡμῖν
ἔτερον ἔσπειρας;» Ἡρόδ. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ.
- Τίτος**, ὁ, Φλάβιος Οὐδеспасиανός. Γῆς καὶ διάδοχος
τοῦ αὐτοκράτορος Οὐδеспасианου. βασιλεύσας ἐν
Ῥώμῃ, ὑπέταξε καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, μὲ μίαν
φρικτὴν πολιορκίαν, ἐπανακτησάντων τότε τῶν Ἰου-
δαίων. Πολύβ. Στράβ.
- Τιτραῖνον**, ἀντὶ τετραῖνον.
- Τιτράω**, τρήσω, ἔτρησα. — ΤΡΑΩ, ἀντ' αὐτοῦ
χορῶνται οἱ Ἄγτι. συνήθ. τὸν Ὀμηρικὸν τύπ. τε-
τραῖνον, ἐτέτρηνα, καὶ ἐτέτρανα. ἴδε τετραῖνον,
καὶ τράω.
- Τιτρώσκω**, ὥτω. Κτυπῶν πληγῶν· κυρίως τρυ-
πῶ, διατρύπῃ (συγγεν. τῷ τρέω καὶ ΤΡΑΩ, τι-
τράω· ὅθεν τρυμνί). ὅθεν
- Τιτρωσμός**, ὁ. Τρωισμός, τραῦμα, πληγὴ· ἔτι
καὶ ἀμβλυσις, ἀπόβασις. Ἱπποκρ.
- Τιττία**, ἀντὶ τιτθῶν, λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστορ.
Θεσμρ.
- Τιτυθίζω**. κυρ. Τὸ ἐμφράζειν τὴν κραυγὴν τῶν
ὀρνιθαρίων. Ἀρστρ. καθ. δὲ, ὡς τὸ, τρίζω, τιτίξω.
- Τιτυοκτόνος**, ὁ, ἡ, ου (κτείνω). Ὁ τὸν Τιτυὸν
κτείνας. Ὀρρ. Ὑμν. «πικρὸν Τιτυοκτόνεα» ἐκ τοῦ
- Τιτυός**, ὁ. κύριον ὄνομα. Γῆς τῆς γῆς, Γίγας τις.
Ὀδ. Δ, καὶ Η.
- Τιτύριος**, ὁ. «αὐλός». Αὐλὸς καλᾶμινος, ποιμε-
νικὴ φλογέρα, σφραῖλλον ἢ συρίχτρα· πιθάν. ἐκ
τοῦ Τιτύριον ποιμένος κληθείς.
- Τιτυριστής**, οὗ, ὁ. Ὅστις ἐμφυτὰ, παίζει τὸν
τιτύριον αὐλόν.
- Τίτυρος**, ὁ. Δωρ. κύριον ὄνομα. ποιμένος τινὸς
καὶ βουκόλου. 2) ὁ προπορευόμενος τοῦ ποιμνίου
τράγος. 3) — σάτυρος, εἰδὸς τίς πέλικος μὲ μικρὰν
οὐράν. 4) — κάλαμος.
- Τιτύσκω**, — τεύχω. Ἐτοιμάζω, κατασκευάζω.
«Ἡραίστος τιτύσκετο πῦρα» ἡτοίμαζε, παρεσκεύα-
ζεν, ἐποίησε. Ὀμ. 2) σημαδεύω, σημαῖον τίθημι
διὰ νὰ ῥίψω καὶ ἐπομέν. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ,
ἐπιτυγχάνω. «καί. . βάλλα τιτυσκόμενος». Ὀδ. Χ.
ἔρριπτε ἀκαταπαύστως ἐπιτυγχάνων. ἔξαιρ. «ἄντα
τιτυσκόμενος», διεθυνοῦν, σημαδεύων κατ' ἀντι-
κρ. «ἄντα τιτυσκομένη», ζητοῦσα νὰ βάλῃ τὸ
ἔμβολον ἢ τὸ κλεῖθρον εἰς τὴν ὀπήν τῆς θύρας
διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Ὀδ. Φ, καὶ μετὰ γενικῆς· «τιτυ-
σκόμενος κεφαλῆσθαι». Ἰλ. Α. Ν. Φ. ὥσπερ. «τι-
τυσκεσθαι καθ' ὅμιλον». Ἰλ. Ν. ἀπύνηθ. μετὰ αὐτ.
«πρώριον βλέμμα τιτύσκεσθαίτινος», ῥίπτω κρύ-
φιον βλέμμα κατ' ἐπᾶν τοῦ, τὸν κρυποκτάζω.
Παυλ. Σιλ. τροπικ. «τιτύσκομαι φρεσὶ» τοῖς ἐ-
μοῖς διαλογισμοῖς σκοπεῖν, ἔχω τὴν κατὰ νοῦν
καὶ ἐπὶ πλοῖον «ἔφρασε τὴν πέμπτωσι τιτυσκόμε-
ναι φρεσὶ νῆες». Ὀδ. Θ. διεθυνομένην αἱ νῆες
καθ' ἑαυτὰς πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος ἄνευ
τῆς ἔμπροσθεν καὶ ἐπιτηδείας τοῦ κυβερνήτου
διεθυνοσας, ὥσπερ ἰδίᾳ συνέσει καὶ ἐπιτηδεία-
τητι. (ἀπὸ τοῦ τεῖνω, τιταίνω, τανύω, οὐχὶ δὲ ἐκ
τοῦ τεύχω).
- Τιτώ**, οὗς, ἡ (τιτάν). — ἡμέρα. Κλλημ. καὶ Λουκῆρ.
- Τίφα**, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Σίφα.
- Τίφη**, ἡ. Σίτου εἶδος, ἣν τινὲς παραβάλλουσιν ἢ
συγχέουσιν τῇ θύρᾳ. Θεόφραστ. εἶδος μικροῦ τινος
πυροῦ ὁμοῖον σηκίλῃ ἢ ξέα κατὰ τὸ χροῶμα.
2) Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ. εἶδος ἐντόμου· κατὰ τινὰς
Τίφλη, ἢ Σίφλη· ἄρα ἐκ τοῦ τίφος.
- Τίφω**, ἀντὶ τοῦ, τίποτε, πρὸ θασιῶς φωνήεντος.
- Τίφις**, ἰα, ἰον (τίφος). Ὁ ἐκ τίφου ὄν, τίφω-
δης, βαλτώδης· ὅθεν «τίφια ὄρεα», τὰ ἐν τοῖς
ἐλασι γινόμενα.

Τίφους, τό. Ὑδωρ ἰσάμενον, ἔλος, βάλτος. Θεόκριτ. 2) ἔντομιν τι ζωάριον ἐπὶ τῶν ἰσταμένων ὑδάτων. 3) Δυόμωρ. »τά τέρηα« ὁ δάση.

Τίφουν, τό. = ἔρουν, ἐξ οὗ ἐπλεον στεράνους, ἢ ἀνοδοίσμας. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ.

Τίφους, υός. κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἀγνίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βωιωτίας, κυδερνήτης τῆς νῆος τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) = Ἐπιάλτης. Ἀπολλών. Ῥόδ.

Τίφυσσιν, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. μεθ' ἧς ὁ Ἡρακλ. ἐγέννησε τὸν Λυγκία. Ἀπολλ.

Τίφωδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τίφες, εἶδος). = τίφρος. Στράβ.

Τίω, ἔτιον, τίωω ἔτισα, παθ. τίομαι τέτιμαι, τετιμένος· ἐνεργ. ἀπαρέμφ. τιέμεν· παρτατ. ἐνεργ. καὶ παθ. τίεσκον, τίεσκετο. Ὀμ. καὶ Ἡσ. Τιμῶ, δοξάζω. »ἐπαρίηαι τοκεῦτιν ἐτίμενα. Ἰλ. Ο. καὶ ὡλλά σὺ περ μιν (Ἀχιλλεύ) τίσον, Ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ. Ἰλ. Α. δοξασον, ὦ... καὶ »θεοὶ τίοντι δίκην«, τιμῶσι τὸ δίκαιον. Ὀδ. Ε. καὶ ἐντεῦθεν ἐκτιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμὴν ἢ ἕξιαν πράγματός τινος· »τρίποδα δυωδεκάβοιον, γυναῖκα τεσσακβοιον τίεω. Ἰλ. Ψ. ἤτοι, ἐκτιμῶ τρίποδα δώδεκα βοῶν, τὴν δὲ γυναῖκα τεσσάρων. 2) πληρώνω, καταβάλλω τιμὴν. »τίσουςι βοῶν ἀμοιβήν«. Ὀμηρ. πληρῶν πρόστιμον διὰ τοὺς βόους. Ὀδ. Μ. καὶ, τινί τι. Ὀδ. Ο. ὠταῦτ. »σὺ κράκτι τίσεις«, δέλεις τὸ πληρῶσαι ἢ τὸ ἀποδῶσαι μὲ τὸν κίνδυνον τῆς κεφαλῆς σου. Ὀδ. μέσ. λαμβάνω δίκην, ἐκδίδκην, ἐκδιδούκην· »ἐτίετατο ἔργον ἀεὶ κίς ἀντίθεον Νηλέα«. Ὀδ. Ο. ἐκδιδέχθη κατὰ τοῦ Νηλέως διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν· τίεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Ἰλ. Γ. δέλει τιμωρῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὴν κακουργίαν του. 3) εἰσπράττωμαι, πληρόνομαι, λαμβάνω τὴν πληρωμὴν μου· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τιμώμεθα. »Ὀδ. Ν. καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. τίσομαι σε δίκην, δέλω πληρωθῆ ὑπὸ σοῦ διὰ πονηρῆς.

Τίω, τίως, Δωρ. ἀντὶ σοῦ, τέο, τεοῦς.

Τλήθυμος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, τλήθυμος. Πίνδ.

Τλαίπαθης, ὁ, ἡ, ἐς, ἀντὶ, τληπαθίς.

Τλαίσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). = τλησίφρων, ταλασίφρων, καὶ, ταλάφρων. Ἡσυχ.

Τλάμων. Δωρ. ἀντὶ, τλήμων.

Τλάπολεμος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

ΤΛΩΩ, ἄχρηστ. ἀντὶ τούτου ὁ παρκ. τέτληκα ἐπὶ τῆς σημασι. τοῦ, Ἀνέχομαι, ὑπομένω, κ. τ. τ. μελ. τλήσμαι, ἄορ. ἔτλην, προστατ. κτλθῆ, εὐκτ. τλαῖν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. τλαῖεν, ἀντὶ τλαῖσαν, μετοχ. τλᾶς, τλᾶσα, τλάν, ἀπαρέμφ. τλῆναι, κυρίως ἀναδέχομαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀνέχομαι, ὑπομένω· ὅθεν

Τλήθυμος, ὁ, ἡ, ον. Δωρ. τλήθυμος (θυμός). Ὑπομονητικός, ἰχυροκάρδιος. 2) τολμηρὸς, αὐθάδης, = τλήμων. Πίνδ.

Τλήμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐτλημεν ἐπικ.

Τλήμι, ἴδε ΤΛΑΩ.

Τλήμων ἰδ. ας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Λακεδαιμονίων Πελασγῶν. Ξενοφ.

Τλημόνων, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ, τλήμων.

Τλημοσύνη, ἡ. Ταλαίπωρία, κακοπάθεια. 2) ὑπομονή, καρτερία, εὐστάθεια ἐν τῇ ὑπομένειν· ἐκ τοῦ

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, κλητ. τλήμων καὶ ἐπὶρ. τλημόνος (ΤΛΑΩ). Ὁ ὑπομένων, ὑποφέρειν· ὅθεν ὑπομονητικός, καρτερικός, »τλήμονα θυμὸν ἔχων«· εὐπολμον, ὑπομονητικὴν καρδίαν καὶ δυστυχῆς.

ταλαίπωρος. 2) ἐπιχειρηματίας, ἀπώκοτος, τολμηρὸς. καὶ ἐπὶ κακοῦ, θρασυῦς, αὐθάδης.

Τληπαθ εἰς, ἡ, = ταλαίπωρία· ἐκ τοῦ

Τληπαθῆω. Πάσχω, ὑπομένω, δυστυχῆς εἰμι ἐκ τοῦ

Τληπαθῆς, εος, ὁ, ἡ, ἐς (ΤΛΑΩ, παθος). =

ταλαίπωρος.

Τληπόλεμος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος· ἢ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος. Ὀμ. Πίνδ.

2) Στρατηγὸς τις τῶν Ῥοδίων, ἐν Ἰλ. 3) εὐγενὴς τις Λόκιος. Ἰλ. Π.

Τλησινάροδος, ὁ, ἡ, ον (καρδία). = ταλακάρδιος. Δισχ.

Τλησιμoxθος, ὁ, ἡ, ον (μόχος). = τλησίπνοος.

Τλησιπαθῆς, ὁ, ἡ, ἐς (παθεῖν). = τληπαθής.

Τλησιπνοος, ὁ, ἡ, ον (πῆνος). Ὁ πῆνος καὶ ἀγῶνας ὑπομένων, καὶ ὁ μεθ' ὑπομονῆς, καρτερίας ἐπιχειρῶν τι.

Τλήσις, εως, ἡ (ΤΛΑΩ). Τὸ ὑπομένειν, καρτερεῖν. 2) τολμή, θράσος.

Τλητικός, ἡ ὄν καὶ ἐπὶρ. τλητικῶς. Ὁ εἰς τλήσιν, ἀνέκων, ὑπομονητικός, καρτερικός· ἐκ τοῦ

Τλητὸς, ἡ, ὄν (ΤΛΑΩ). Ὁ ὑπομένων, ὁ δυνάμενος πολλὰ ὑπομεῖν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καρτερεῖν. Ἰλ. Ω. »τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποις«· ὡς καὶ τὸ, πολύτλητος. 2) παθητ. ὑποφερτός.

Τλώς, ὦ, ἡ. Πόλις Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Τμάγευ, ἀντὶ ἐτμάγησαν, γ'. πληθ. πρόσ. ἄορ. παθ. ἐπικ. τοῦ, τμήγω. Ἰλ. Π.

Τμάχων, ἀντὶ ἐτμάχων, ἐπικ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ, τμήγω.

Τμάριος, ἰα, ἰον, = Τομάριος. Καλλίμ.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

ΤΜΑΩ, ἄχρηστ. Σέμα τοῦ, τμήγω.

Τμήγησις, ου, ὁ καὶ

Τμήγων, Δωρ. = ἀροστήρ, γεωτόμος, ὕνιον. Ἡσυχ.

Τμήγος, εος, τό· »ἀρότρον τμήγος« ἀντὶ τοῦ, βούτμηγα. Ἡσυχ. Προτριωμένος, ὀργωμένος χωράγιον ἐκ τοῦ

Τμήγῳ, ἐτμηξά, ἄορ. β'. ἐτμάγων, μέτ. ἄορ. ἐτμηξάμην, ἄορ. παθ. ἐτμάχην, = τέμνω· ὅθεν

Τμήθην, ἐπὶρ. τμηκῶς. Ἀποκειχωρισμένος. Ἰλ. Η. »τμήθην δ' αὐχέν' ἐπῆλθεα, ἔκοψεν, ἐχάραξεν ὀλίγον τὸν αὐχένα.

Τμήθεις, εἰσα, ἐν· μετοχ. παθ. ἄορ. τοῦ, τμήγω. Ἡσίοδ.

Τμήμα, ατος, τό (τέμνω, τμήγω). Τὸ τετμημένον· ὅθεν

Τμήματῶδης, εως, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κομματικατὸς ὡς τμήμα. 2) = τμητικός.

Τμήξας, μετοχ. ἄορ. ἁ. τοῦ, τμήγω. Ἰλ.

Τμήσις, εως, ἡ (τέμνω, τμήγω). Τὸ τέμνειν, »γῆς τμήσεις« ἴδε δῆλως. 2) Γραμματικὴ ἢ ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, ὡς π. χ. ἄκρα πόλις, ἀντὶ, ἀκρόπολις.

Τμήσω, ἴδε τμήγω.

Τμήτος, ἐα, ἐον (τμήγω). Πρέπει νὰ κόψῃ τις ἢ νὰ κοπή.

Τμήτηρ, ἡρος, ὁ (τμήγω). Ὁς τις τέμνει, κόπτει.

Τμήτης, οῦ, ὁ, = τμητήρ.

Τμήτιχος, ἡ, ὄν. Ὁ τέμνων, διαιρῶν ἐπὶρ. τμητικός· ἐκ τοῦ

Τμήτὸς, ἡ, ὄν (τέμνω, τμήγω). Κοπτός, ὁ εἰς μερίδια κειχωρισμένος, ἢ ὁ δυνάμενος τμηθῆναι· ὅθεν

Τμήτοσις, ὁ, ἡ, ον (σίδηρος). Ὁ διὰ σιδήρου τετμημένος· Ἀνάλεκτ.

Τμῶλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ

τοῦ ὁποίου ἀνομάσθητό ἐν Λυδίᾳ ὄρος »Τλώμος«
κατὰ τινος υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφά-
λης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. κατὰ
δὲ τὸν Σχολιαστ. Εὐριπ. Ὀρεστ. Πατὴρ τοῦ
Ταντάλου.

Τ μ ω λ ο ς, ὁ. Ὅρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχημα-
τιζόν συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὅποιον ἐπαινέ-
μενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ
παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, φέρεται διὰ μέσου
τῆς χώρας τῶν Λυδῶν, ὅπου καὶ ὀνομάζεται ἰδίως
Τμώλος· ἐπὶ μίᾳς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο ἡ
ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· τανῦν, Βοῦδαγ. Ὁμ. Ἡρόδ.

Τ ὁ, οὐδέτερον τοῦ ἀρβύρου, ὁ· ὅπερ ἴδε.
Τ ο α π ο τ ο ὕ δ ε, ἐπὶρ. (ἀπὸ, τοῦδε). Ἀπὸ τώρα καὶ
εἰς τὸ ἐξῆς, ὡσαύτ. καὶ τοαπεικνίζον, ἀπὸ τότε.

Τ ο α ρ χ α ῖ ο ν (ἀρχαῖος)· ἐπιρρηματικῶς, οὐδέτ.
τοῦ, ἀρχαῖος. Εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους, κατὰ τὸ
ἀρχαῖον.

Τ ὁ θ ι ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοετανίας. Πτολ.

Τ ὁ γ ε, οὐδ. τοῦ ὄν· ὅπερ ἴδε.

Τ ὁ δ ε, οὐδέτερον τοῦ, ὅδε· ἔτι καὶ ἐπὶρ. μετὰ τοῦ,
δεῖρο, ὡς ἐν ἰλ. Ε. »δεῖρο κατ' Ὀλύμπου τόδ'
ἰκάνω«· ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι τὸ »τόδ' ἰκάνω·
καὶ, τόδ' ἰκω« ἔχει ἑλλειψιν προσγορητοῦ τινος,
δῶμα, ἡ χωρίον· ἵνα ἡ, εἰς τὶδε τὸ χωρίον ἰκάνω,
παρβλ. ὅδε.

Τ ο δ ε ὑ τ ε ρ ο ν (δεύτερος)· ἐπὶρ. Αὐτῆς, ἐκ δευτέ-
ρου. Ἡρόδ.

Τ ο δ ι, ἀντὶ τούδε, ἴδε ἐν τῷ ὁδί.

Τ ο ε κ τ ο ὕ δ ε ἐκ, τοῦδε· ἐπὶρ. = τοαποτοῦδε, τοῦ
λοιποῦ.

Τ ο ε π ῖ π α ν, ἐπὶρ. (ἐπίπαν). Παντελῶς, καθόλου,
κοίθης. Ἡρόδ.

Τ ὁ θ ε ν, ἐπὶρ. δεκτικ. Εὐτεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ,
καὶ ἀντὶ τοῦ ὅθεν. 2) ἐκ τούτου, ἔνεκα τούτου,
διὰ τοῦτο. Ἀπολλών. (τὸ πόθεν ἔχει ὡς ἀναφορὰ
τὸ ὅθεν, καὶ ἐρωτηματ. τὸ πόθεν, ὅπερ ὅρα).

Τ ὁ θ ι, ἐπὶρ. Ἐνεῖ, ὡς τὸ αὐτοῦ, αὐτόθι. 2) ἔτι ἀντὶ
τοῦ ἀναφορὰ ὅθι, ὅπου παρβλ. ὁθι, καὶ πόθι ἐπὶρ.

Τ ο ι, μόριον ἐγκλιτικὸν μεθ' ἐτέρων σχεδὸν ἀείπο-
τε συνεκρερόμενον, καὶ ἐστὶ κυρ. ἀρχ. δοτ. ἀντὶ
τῇ, ὅ ἐστι τούτῃ διδ., διὰ τοῦτο, δι' αὐτὸ, τού-
του ἔνεκα, ἄρα, λοιπόν, ἐπομένως, ἐξῆς· ὅθεν δὴ,
ἐντεῦθεν. 2) καὶ, βέβαια, οὐδ' αὖτ. Ἀριστοτ. ἀντὶ
ἡξέουρ βέβαια, »εὐ τοι λέγεις« πολλὰ καλὰ λέγεις.

Τ ο ῖ. Δωρ. καὶ ἰων. ὁστικ. τοῦ σὺ, ἀντὶ τοῦ, σοί.

Τ ο ι, ταί, ἐπικ. καὶ ἰων. ὄνομ. πληθ. τοῦ ὁ, καὶ ὅς
ἀντὶ οἱ, αἱ, οἱ, αἱ.

Τ ο ι γ ἄ ρ, ἔξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, δι' ὃ δὴ, διὰ
τοῦτο λοιπόν. ἰλ. Α. »τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω« οὕτω
λοιπὸν θέλω ὁμιλήσαι. 2) = τῷ τοι φαίνεται ἐστ'
ὅτε ἐν τῷ, καὶ τοῖνον, μὲν τούτων.

Τ ο ι γ α ρ ο ὦ ν, ἔξαιρ. κατ' ἐπίτασ. τοῦ τοιγάρ. Ξε-
νοφ. Ἀναβ.

Τ ο ι γ ἄ ρ τ ο ι, ὡς τὸ τοιγαροῦν.

Τ ο ῖ ἑ ν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. τοῦ ὁ· ἀντὶ τοῦ. Ὁμ.

Τ ο ῖ ν υ ν (τοι, νυν) σύνδεσμ. Ἄρα, λοιπόν, διὰ τοῦ-
το, τούτου ἔνεκα.

Τ ο ῖ ο. ἰων. γεν. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ, ὁ, ἀρβύρου.

Τ ο ῖ ο ς, τοῖα. ἰων. τοίη, τοῖον. Τοιοῦτος, τοιαύτη
τοιοῦτο. Ἄντων. πρὸς ἢν ἀντιστοιχεῖ ἡ ἀναφο-
ρὰς, ἡ ἐρωτημκ. ποῖος; καὶ ἡ ἀφ. ποῖος, συγνώ-
ματ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. »οὐγάρπω τοίους ἴδον ἀ-
νέρας, οὐδὲ ἴδωμεν, οἷον Περὶβορον« καὶ ὁπποῖον
χ' εἴκησθα ἔπας, τοῖον χ' ἐπακούσεις· καὶ ἡ ἀπλὴ
ἀναφορ. Ἄντων. ὅς, »ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἱ δὲ

πόθεν ἀντιτάσμεν«· παρὰ τοῖς ὕστερον ὁμοῖς δη-
λοῦται διὰ τοῦ τοῖος ἐπόμενον· τι τὸ ὁπποῖον διὰ
τῆς ἀκολουθοῦ προτάσεως προσδιορίζεται ἀκριβέ-
στερον, ὡς, τοῖα ἔλεξε, δηλ. τοιαῦτα ὁποῖα ἐφεξῆς
ἔπονται. 2) τοῖας, μετὰ ὑπαρεμφ. ἀντὶ οὕτως, ἡ
τοιαύτος, ὥστε »τοῖοι ἀμυνόμενα, ἱκανοί, δυνατοί
ὥστε νὰ ἀντιταχῶσιν. Ὁδ. 3) μετ' ἐπιθέτου ἐκ-
φράζει πλείονα προσδιορισμὸν, καὶ ἐπιτείνει μάλ-
λον τὴν διὰ τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένην ιδιότητα
τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος· »ἐπεικὴς τοῖος·
ἀντὶ τόσον ἐπεικὴς, ὁλος ἐπεικὴς. ἰλ. Ψ. καὶ »πέλαγος
μέγα τοῖον· τόσον πολὺ μέγα πέλαγος. Ὁδ. Γ.
καὶ »ἀβλήχρδς μάλα τοῖος«. Ὁδ. Α. Ψ. ἀντὶ εἰς
ἄκρον γλυκὺς, πρὸς. 4) ὁ Ὁμ. χρῆται τὸ οὐδ.
τοῖον καὶ ἐπιρρηματ. ἀντὶ οὗτο, τοιουτοτρόπως,
παρὰ νεωτρ. εὐρηται καὶ τοίως· (ἐσχηματίσθη
ἐκ τοῦ, τοῖο, τοῦ).

Τ ο ι ο ς, τοιάδε. ἰων. τοιάδε τοιόνδε, = τοῖος· »ἤ-
τοι μὲν τὸδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰοῦτοιοῦδ',
οἷς ἥδ' ἐστί«. Ὁδ. καὶ ἰλ. »τοιόςδε δέμας καὶ
ἔργα, τοιόςδε πόδας, τοιόςδε τε χεῖρας«, τοιοῦ-
τος κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὰ ἔργα, κατὰ τοὺς πό-
δας, κατὰ τὰς χεῖρας. Ὁδ. Ρ, Τ. συνήθ. παρὰ
τοῖς Ἑλλ. »τοιόςδε τοσόςδε κατὰς. ἰλ. Β. ἐλ-
λειπτικ. κατὰ τοιόνδε, ἀντὶ κατὰ τοιόνδε τρό-
πον. Ἡρόδ. ἐν τῷ τοιάδε, ἀντὶ ἐν τοιοῦτῳ και-
ρῷ. Ἡρόδ. παρβλ. τοσόςδε.

Τ ο ι ο ὕ τ ο ς, τοιαύτη, τοιοῦτο· καὶ Ἀγτ. τοιοῦτον,
= τοῖος καὶ τοιόςδε, »ἀλλ' οὕτω τοιοῦτον ἐγὼν
ἴδον ὀφθαλμοῖτιν, οἷον Ὀδυσεὺς ταλασίγερνος
ἔσκε φίλον κῆρ«. Ὁδ. Δ, καὶ αἰοιούτός ἐστι ἡ
ῖνεται τινι ἢ περὶ τινος, ἀντὶ οὕτω φρονεῖ πε-
ρὶ τινος, οὕτω φέρεται πρὸς τινος, ὡς τὸ τῆς συ-
νηθ. τέτοιος ἡ τοιούτης λογῆς εἶναι μέντοι μετὰ
δοτ. τοιοῦτός τινι, ἀντὶ σύμφωνος, ὁμοῖος μέ-
ντοι· καὶ, ἕτερος τοιοῦτος κατ' ἐπίτασ. καὶ ἄλλος
τις παρόμοιος· ὅθεν

Τ ο ι ο ὕ τ ο σ χ ῆ μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (σχῆμα). Ὁ τοιοῦ-
τον σχῆμα ἔχων. Σέξτ. Ἐμπ.

Τ ο ι ο ὕ τ ο σ χ ῆ μ ω ν, ὁ, ἡ, ον, ονος, = τοιουτόσχημος.

Τ ο ι ο ὕ τ ὁ τ ρ ὁ ς, ὁ, ἡ, ον (τρόπος). Τοιοῦτος
κατὰ τὸν τρόπον· ἐπὶρ. »τοιουτοτρόπως· κατὰ
τούτων τὸν τρόπον.

Τ ο ι ο ὕ τ ὁ χ ρ ὁ ς, ὁ, ἡ, ον (χρῶμα). Ὁ τοιοῦτον
χρῶμα ἔχων. Εὐστάθ.

Τ ο ι ο ὕ τ ὁ ῥ ῆ ς, εος, ὁ, ἡ, ες (τοιούτος, εἶδος). Ὁ
τοιούτον εἶδος ἔχων, = τοιουτότροπος. Λουκιαν.

Τ ο ι ο ὕ τ ω ς, ἐπὶρ. ἴδε τοιοῦτος.

Τ ο ῖ ς δ ε σ ι, καὶ

Τ ο ῖ ς δ ε σ σ ι, τοῖς δεσσι. Ὁμ. ἀντὶ τοῦ »τοῖςδε«
καὶ »τοῖσιδε«.

Τ ο ῖ χ α ρ χ ο ς, ὁ (τοῖχος, ἄρχη). Ὁ τῶν τῆς νεῶς
τοιχῶν ἄρχων, ὁ ἐστὶν ὁ ἐπιτάτης ἐκείνου τοῦ
μέρους τοῦ πλοίου εὐθα ἵτανται οἱ κοπηλάται
ἢν δὲ τὸ ἀξιωμακ. τοῦτο ἐν τοῖς πλοίοις τὸ δεύ-
τερον μετὰ τὸν ναύτην. Λουκιαν.

Τ ὁ ῖ χ ῖ ω, ἴσω (τοῖχος). Τοιχῶ, ἀνατοικῶ δταν
τὸ πλοῖον κλίνη πρὸς τὸ ἐν μέρῳ, πνέοντος ἀνέ-
μου σφοδροῦ. Ἀχ. Τατ. »κλίνεται δὲ κοῖλον τοι-
χίσαν τὸ σκάφος«.

Τ ο ῖ χ ι ο ν, τὸ ὑποκορ. τοῦ, τοῖχος. Ἐπιγρῆμ.

Τ ο ῖ χ ο γ ρ α φ ῖ α, ἡ Ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφῇ,
ζωγραφία, εἰκονογραφία· παρὰ Πολυβίῳ τὰ χρο-
νικὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως ἐν τῇ Ῥώμῃ, τὰ
ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ λευκοῦ τοίχου γεγραμμένα πρὸς
ἀνάγνωσιν πάντων· ἐκ τοῦ

Τοιχογράφος, ὁ, ἡ, *ον* (γράφω). Ὁ ἐπὶ τοῦ τοίχου γράφων ἢ ζωγραφίζων.
Τοιχοδιφίτωρ, *ορος*, ὁ (διφάω). Ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, διατρυνῶν διὰ τὴν κλίσην τι, = τοιχορύντης, καὶ τοιχωρύχης. Ἡτύχ.
Τοιχοκράνον, τό (κράνον). Τὸ κράνον, ἥτοι ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου. Μαθημ. παλ.
Τοιχοόμοι, οὔμαι (τοίχος). Ὡς τοίχος παρίσταμαι, ἢ φαίνομαι ἐναντία ἀπὸ ὅ,τι ἀληθὺς εἰμί. Πλούτ. παρὰβλ. ἵππομαι.
Τοιχοποιός, ὁ, ἡ, *ον* (ποιέω). Ὁ τοίχους ποιεῶν, οἰκοδομῶν.
Τοιχορῦκτης, *ου*, ὁ, = τοιχωρύχος.
Τοίχος, ὁ. Ὁ τοίχος τῆς οἰκίας, τῶν δωματίων καὶ πύργων τοίχος· ὁ μὴ ἔχων θυρίδας, παράθυρα· 2) ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, «τοίχον νεὸς, τὰ ἐκτείνωθεν πλάγια τοῦ πλοίου»· «τοίχων ἀρχονα»· ἀντὶ τοῦ, τοίχαρχος. (συγγεν. τῶ, τεῖχος).
Τοιχωρύχης, ὦ, ἡτοι (τοιχωρύχος). Τὸν τοίχον διορύττει, διατρυνῶν κλέπτει, κλέπτεις εἰμί· μεταφορικ. «Οἱα τοιχωρύχισαν περὶ τὸ δάνειον»· πόσα ἔκλεψαν, ἢ κοινότερον, πόσαις διαβολαῖς καὶ κλεψαῖς μετέχειρίσθησαν. Δημοσθέν. ὅθεν
Τοιχωρύχημα, τό. Τρύπα εἰς τὸν τοίχον «γὰλῃς τοιχωρύχημα»· τοίχου ὁπὴ ὑπὸ γαλῆς γεγεννημένη. 2) τροπ. διαβολὴ, δολιχότης, πανουργία.
Τοιχωρύχια, ἡ. Τὸ διορύττειν καὶ διατρυνῶν τὸν τοίχον, κλοπὴ, διαβολὴ, πανουργία. Ξενφ. Ἀπολύ.
Τοιχωρύχη, ἡ, προσυπακ. «τέχνη». Ἡ τέχνη τοῦ τοιχωρύχου. Σέξτ. Ἐμπ.
Τοιχωρύχος, ὁ (τοίχος, ὀρύσσω). Ὁ τοὺς τοίχους διορύσσων, κλέπτει· τροπ. ἀπαταιῶν, κακοῦργος.
Τοίως, ἐπιδ. ἐκ τοῦ τοῖος. Οὕτως.
Τοῖως δέ, ἐπιδ. ἐκ τοῦ τοῖόςδε, = τοῖως.
Τόκα, Δωρικ. ἀντί, τότε. Πίνδ.
Τοκαρίον, τό, ὑποκορσ. τοῦ, τόκος.
Τοκαρίδιον, τό, ἡμαρτ. γράφη, ἀντὶ τοκαρίδιον.
Τοκάς, ἄδος, ἡ (τίκτω) Ἡ γεννήτασα, ἢ ἡ γεννώσα. Ὀδύσ. Ε. καθόλου δέ, εὐρρεος, καρποφόρος. Στράβ. ὅθεν
Τοκάω, ᾧ. Γεννῆσαι θάλα, ἢ μέλλω νὰ γεννήσω, πλησίον τοῦ γεννῆσαι εἰμί. Πολυδ.
Τόκατος, οὗ, ὁ, = τόκος, γέννησις. Πολυδ. Ν. «ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ, μέχρι ἐσχάτου γήρωος». 2) τὸ γεννηθέν.
Τοκεύς, εἰς, ὁ (τίκτω). Ὁ τίκτων, πατήρ, ἢ μήτηρ.
Τοκήεσσα, ἡ (τόκος), = τοκάς. Ἰπποκ.
Τοκίζω (τόκος). Ἐπὶ τόκῳ δανείζω. Πολυδ. ὅθεν
Τοκισμός, ὁ. Τὸ τοκίζειν καὶ
Τοκιστής, οὗ, ὁ. Ὁ τοκίζων. Πολυδ.
Τοκογλύφω, ᾧ. Τοκογλύφος εἰμί. Πολυδ.
Τοκογλύφος, ὁ (τόκος, γλύφω). Ὁς τις ἀκριβῶς λογαριάζει καὶ τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, ὡς ὁ ὀβολοστάτης.
Τοκοληψία, ἡ (λαμβάνω). Αἱψίς, εἰσπραξίς τόλου.
Τοκοπράκτωρ, *ορος*, ὁ (πράσσω). Ὁ τόκους εἰσπράττων.
Τόκος, ὁ (τίκτω). Τὸ γεννᾶν, ἢ γέννησις. Πλάτ. Συμπ. «ἢ γὰρ ἀνδρὲς καὶ γυναῖκες ξυνουσία τόκος ἐστίν». 2) ὁ παῖς, τὸ νεογνόν. 3) τροπ. διάφορον δανεισθέντος ἀργυρίου· ὅθεν
Τοκοφορέω, ᾧ (φέρω). Τόκον φέρω, πληρῶν τὸ διάφορον. Δημοσθέν.

Τολιάπης, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ.
Τολιστοβόγιοι, οἱ ὄνομα μιᾶς φυλῆς ἐν τῇ Γαλιταίᾳ. Στέφ. Βυζ.
Τόλμαιος, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀθηναῖος τις πατήρ τοῦ Τολμίδου. 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Αὐτοκλέους. Θουκ.
Τόλμα, ἡ, καὶ τόλμη. Θάρρος, ἀποκοτιὰ, αὐθάδεια, ἀρροβία· «τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρύσει λέγειν». Πίνδ. Ὀλ. προθυρία δικαία καὶ εὐθεῖα, (συγγεν. τῶ, ΤΑΛΑΝ, ΤΑΛΑΝ)· ὅθεν
Τολμάω, ᾧ, ἡτοι. Ἰων. τολμέω. Καρτερῶ, ὑπομένω, ἐπιχειρῶ, ἀποκοτῶ, λαμβάνω θάρρος, καρδεῖν, προθυμία, αὐθάδεια· ἀναδέχομαι τι, ἀπορασιζῶ, ἀποκοτῶ· ὅθεν
Τόλμη, ἡ, = τόλμα.
Τολμήεις, εἶσα, *εν* Τολμητικῶς, κυρτερικῶς· 2) τολμηρὸς, αὐθάδης, θραύς κατὰ συναλ. τολμῆς, ἥσα, ἡν, ἐξ οὗ ὑπερβ. τολμηστάτος. Σοφ.
Τόλμημα, ὦ, τό (τολμάω). Πράξις τολμηρᾶ, τολμηρὸν ἔργον. Θουκυδ.
Τολμηρίζω, ἡ. Τὸ τολμᾶν· ἐκ τοῦ
Τολμηρός, ὁ, ὄν (τολμάω), = τολμήεις. ἐπιδ. ῥῶς.
Τολμηρῆς, ἡσα, ἡν, ἀντὶ τολμήεις, ὅπερ ἰσέ.
Τόλμησις, ἡ (τολμάω). Τὸ τολμᾶν.
Τολμηστάτος, *η*, *ου*, = τολμήεις.
Τολμητής, οὗ, ὁ (τολμάω), = τολμητίας.
Τολμητίας, *ου*, ὁ. Ὁ τολμηρὸς.
Τολμητικός, ἡ, ὄν, = τολμηρός.
Τολμητός, ἡ, ὄν, ῥηματικ. τοῦ, τολμάω. Ὁ μετὰ τόλμης παραχθῆς, ἢ ὅ,τι μετὰ τόλμης δύναται νὰ γίνη.
Τολμίδης, *ου*, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τολμαίου. Θουκυδ.
Τολμίστατος, *η*, *ου*, ὑπερθετ. τοῦ, τολμήεις. Σοφ. Φιλ. ἀντὶ τολμηστάτος, πλὴν οὐκ ὀρθῶς.
Τολσιπόν (λοιπός), ἐπιδ. Τὸ ἐπιλοιπον. 2) ἐπομένως. 3) ἄρα, λοιπὸν, ὅθεν. Σοφ. καὶ Πλάτ.
Τόλορος, ὁ κύρ. ὄνομ. Αἰτωλὸς τις. Θουκ.
Τολορῶν, ἄνος, ὁ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν· τανῦν Μοναστήρι Κούτζιον· ὅθεν
Τολορῶνισι, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ.
Τολύπειμα, τό (τολυπέω), = τολύπη.
Τολυπευτικός, ἡ, ὄν. Ἐργαστικὸς, ἐπιτελεστικός, εἰς ἐκτέλεσιν, ἐκπεραίωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος. Ἡτύχ.
Τολυπέυω (τολύπη). Τολύπην ποιῶ, κάμνω το-
 λυπέαν, μαζώνω τὰ ἐξεσμένα καὶ πρὸς γνέσινον ἔτοιμα μαλλιά εἰς κουβάρη, ὅπερ τολύπη λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν ἐκτελῶ, κατεργάζομαι. 2) μηχανῶμαι, «δόλους τολυπέεινα»· πλάναι, στρέφειν, ἐφρευραίνει δόλους· Ὀδ. Τ. νοὶ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δόλους τολυπέω. Εὐριπιδ. Ῥήσ. ἐκ τοῦ
Τολύπη, ἡ. Τὸ ἐξεσμένον καὶ περιτυλιγμένον εἰς σφαῖραν ἔριον ἢ λινάριον, καὶ τὸ ἔτοιμον εἰς τὸ νὰ γνησθῇ. 2) τὸ τῆς σπηλαιῶος «τολούμα», νῆμα, κλωστή, κουβάρη· ἐκ νήματος. 3) πλῆκτος τις, ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος παρωνυμασθεὶς 4) Εἶδος στρογγυλῆς κολοκύνθης· καὶ καθύλ. βῶλος, μᾶζα.
Τολῶσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ναβωνιτιδῶς Γαλλίας· ὅθεν Τολωσσάτης, ὁ κάτοικος. Στράβ.
Τομαῖον Ὀρος, τό, = Τομεύς.
Τομαρίας, ἄδος, ἡ. Ἡ οὗσα ἐκ τοῦ Τομάρου ὄρους.
Ταμάριος, *ια*, *ιον*. = Τιμάριος. Στεφ. Βυζ.
Τομαῖος, ὁ, ἡ, *ον*, καὶ τομαῖος, αἶα, αἶον (τομή). Κοπετρός, κόπτων. 2) παθ. κεκομμένος,

πεχωρισμένους, ἡ χάρις τομάρου» ἡ κουρευμένη χαίτη. Εὐριπ. Ἄλκ.

Τομάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, τόμος, = τριμίδιον.

Τόμαρος, ὁ καὶ Τόμουρος. ἱερεὺς ἡ μάντις εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀντὶ, Τομάρουρος· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος», (ὄθεν τὴν σήμερον αἱ περὶ αὐτὸ κῶμαι γενικῶς Τομαροχώρια καλοῦνται). 2) ὄρος τῆς Θεσπρωτίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Στράβ. 3) ἐπιθετ. τοῦ Διὸς (τὸ Τόμαρος ἢ Τούμαλος ἐκ τοῦ τέμνω, τομή).

Τομάω, ὦ (τομή). Τομῆς δέμα· χρειᾶν ἔχω τομῆς. Σοφοκλ. Αἴας· «πύκαζε θάττον, οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θορεῖν ἐπωδᾶς πρὸς τομῶντι ποιήματι»· τομῆς ὑδομένη, χρειᾶν ἔχοντι.

Τομεῖον, τὸ (τομή), = τομεύς.

Τόμερος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεωργασίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Τομεύς, ἔως, ὁ. Δωρικ. δοτικ. πληθύν. τομέσι (τομή). Τμητῆρ, ὁ τέμνων, κόπτων. Πλούταρχ. 2) τὸ κοπίδιον τοῦ σανδαλιορράφου. 3) ἐν τῇ Μαθηματικῇ τμημα ἡ τομή κώνου, κύκλου κ.τ.τ. Εὐκλείδ. καὶ Ἀρχιμήδ. 4) τῶν ὀδόντων οἱ μέτοι τέσσαρες καλοῦνται τομέσι, οἱ αὐτοὶ ἔτι καὶ δεχαστήρες, καὶ κτένες καλοῦνται.

Τομεύς, ἔως, ὁ. Τόπος θρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ. Στέφ Βυζ.

Τομεύω, = τέμνω. Ἡτύχ.

Τομεχρί, ἐπὶ = μέχρι.

Τομή, ἡ (τέμνω). Τμησις, τὸ τέμνειν, κόπτειν. 2) τὸ κεκομμένον μέρος δένδρου καὶ τὸ μέρος ἀφ' οὗ ἀπεκόπη, ὡς ἐν Ἰλ. Α. «τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ ὄξους φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομήν ἐν ὄρει λείπονται». 3) τμημα, διάκρισις μερῶν, «τομή λόγου». Ἑρμογ.

Τομίαις, ου, ὁ (τέμνω). Εὐνοῦχος, = ἐκτομίας. Ἀριστοτέλ. ζῶων Ιστορ.

Τομικός, ἡ, ὄν (τέμνω). Ὁ εἰς τὸ τέμνειν ἐπιτήδειος ἡ ἀνήλιος.

Τόμοις, ὁ, ἡ, ὄν (τομή). συνήθ. οὐδὲ. «τὰ τόμια» = ἔντομα, ἱερεῖα ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν, ὃ ἔστι θυσία γινόμενη μετὰ πανηγύρεως ἐπὶ ὄρκων καὶ συνθηκῶν «στὰς ἐπὶ τομίῳ κάπρου, καὶ κριῶ καὶ ταύρου». Δημοσθέν. «στάντες ἐπὶ τῶν τομίῳ ὀμνύσαντα». Διονύτ. Ἄλκ. τὸ ἀρχαιότερον τοῦτον ἐλέγεται· «ὁμῶσαι καθ' ἱερῶν τελείων». Δημοσθέν. ἡ δὲ Ὀμηρικὴ ἔκφρασις ἔστι τὸ «ὄρκια τέμνειν».

Τομίς, ἴδος, ἡ. = τομεύς, τανάλια. Γλωσσ. Στεφ. «στὰς ὕλας ἔχει τομίδας». Ο'.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἀπολλ.

Τόμορος, = Τομούρος.

Τομός, ἡ, ὄν (τέμνω). Τομητικός, ὁ τέμνων, ἡ δὲ δυνάμειος τέμνειν κοπτήρ, ὅξυς συγκριτ. τομώτερος, ὑπερθ. τομώτατος. Σοφοκλ. Αἴας, «ὁμὲν σφαγεὺς, ἔσθλην ἢ τομώτατος», λίαν διαπεραστικῶς ἐπὶ τὸ τομῶς, μὲ κοπτήρον τρόπον, συντόμως ἢ ταχύς, διασκεπτικῶς.

Τόμος, ὁ (τέμνω) = τέμαχος· ἔτι δὲ καὶ τμημα ἡ μέρος βιβλίου γεγραμμένου εἰς περγαμηνὴν καὶ περιτυλιγμένου. Ἡταίος· «λάβε σοι τόμον κινὸν μέγαν» ὅπερ ἄλλοι μετέφρασαν· «τόμον χάρτου καινοῦ μεγάλου» ἔνθα κυρίως σημαίνει τὴν λεπτὴν διφθέραν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ χάρτου μεταχειρίζοντο ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ὑποκοριστικῶς «τομάρια» λέγει κυρίως τὸ δέσμα τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγός,

καὶ τοῦ λαγοῦ κ.τ.τ. μικρῶν ζώων· κυριολεκταί δὲ τὸ, τόμος, παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐπὶ βιβλίου, volume, Γαλ.

Τομοῦραι, αἱ. = οἱ ἐν Δωδώνῃ παρὰ τοῦ Διὸς διδόμενοι χρησμοὶ καὶ μαντεῖα.

Τομοῦροι, καὶ Τμάροι, οἱ. Ἱερεῖς τοῦ Δωδωναίου μαντείου.

Τόμουρος, ὁ. = Τόμαρος· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς».

Τόμυρις, υς, ἡ. Βασιλισσα τῶν Μεσσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολέμιας ὁ Μέγ. Κύρος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡρόδ. κατὰ Διόδωρ. Σικελ. λέγεται ὅτι ληρθεὶς ἀιχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος, ἀπέθανε μετὰ μεγάλου βασάνου· παρὰ Λουκιαν. Τόμυρις, ἴδος. Λουκ.

Τοναῖος, αἶα, αἶον (τόνος). Ἐντεταμένος, τανισμένος, σύντονος, «ὁδὸς τωναίος» ἰσχυρὸς, ταχύς. Σουῖδ. «τωναία» ἔξυπακ. φωνή μεγάλη φωνή ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς. Ἀλεξ. παρὰ Φωτ. «οὐκ ἔχω γε ἄλλο τι εἶπον τωναίας τηλικαύτης ἄξιον».

Τονάριον, τὸ (τόνος). Συρίγγιον φωναστικόν, σὺριγξ, ἡ σφυρίτρα, δι' ἧς εἰδὸν τῶν ψάλλοντι ἢ ἀγορεύοντι τὸν ἀρμόζοντα τόνον πρὸς τὸ ἄδειν ἢ ὀμνύειν. Πλούταρχ. περὶ Ἀδριαν. ἄλλως ἐπιτόνιον λεγόμενον, καὶ ὃ τοὺς φθόγγους ἀναδιβάλλουσι.

Τονέω, = τόνω. Εὐστάθ.

Τονθορύξω, καὶ, τουθορίζω. Μουρμουρίζω, ἀτάκτως ἢ ὑπόπτως λαλῶ. Ἀριστοφ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ζώων· θέν· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· τουθρός, ἡ φωνή· ἐν παροιμ. Σολμ. καίται· «τουθροστής, ὁ· ἀντὶ τοῦ, γογγυστής, παρ' Ἀκύλα· ἀντὶ δὲ τουθορυγέω, εἶκαν τουθολυγέω· κατὰ τὸ πομφολυγέω. (οἱ τύπ. εἰς ὕψω εἰς συνηθέστερ. τῶν εἰς εἰς ὕψω)

Τονθορύς, υς, ἡ, Γλωσσ. ἴδε τουθορύξω.

Τονθορυστής, οὗ, ὁ ἴδε τουθορύξω.

Τονεῖατος, αἶα, αἶον (τόνος). Ὁ ἐκ τῆς μακρότητος τοῦ τόνου, ὁ ἔχων μακρότητα τόνου. Μουσ. «τωναῖον διάστημα» τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ πέντε ἐπὶ τὸ διὰ τεσσάρων. Θέων Σμυρ. καὶ «σύστημα τωναῖον». Πλούταρχ.

Τονίζω, ἴωα (τόνος). Τόνους γράφω, ὀξύω, βαρύνω, ἡ περισπῶ μίαν λέξιν.

Τονικός, ἡ, ὄν. Ὁ τόνον δίδων, ἡ δὲ ἐκ τῶν συνεισμένων.

Τονοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τόνου ὁμοίος, εἶδος τόνου ἔχων. Ἡτύχ.

Τόνος, ὁ (τείνω). Τέντωμα, τάνισμα, καὶ ἐντεῦθεν σχοινίον, νεῦρον, δι' οὗ δίνεται καὶ τεντώνεται· θέν· ἐν ταῖς μηχαναῖς τόνου καὶ ἀντίτονοι, τὰ καλῶδία, τὰ χονδρὰ σχοινία, τὰ ὅποια ἀνέλκουσιν ἢ καθέλκουσι μέγα τι βάρος· ἔτι δὲ καὶ λῖνοι, ἢ κλωσταί, ἐξ ὧν πλέκονται τὰ σχοινία, «ἐκ τριῶν τόνων». Ξεν. ἐκ τριῶν νημάτων πεπλεγμένους. 2) ἡ τάσις τῆς φωνῆς· βαθμὸς τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῆς φωνῆς, παρὰ μουσικοῖς καὶ ποιηταῖς. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 20. «τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιοῦμενον ὀξύ, βραχὺ, μικρὸν, μέγα», ὡσάυτως καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὁργάνων. 3) τὸ ἐπὶ τινος φωνήεντος ἡ συλλαβῆς τιθέμενον προσηλιακὸν σημεῖον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ διὰ τούτου σημειούμενος ἤχος· «τόνος ἐξάμετρος». Πρόδ. τὸ ἐξάμετρον ἠρωϊκὸν μέτρον.

ώπαυτος, «τόνος τρέμετρος». Ἡρόδ. 4) ῥώμη, ἰσχύς, ἥτις ἀποτελεῖται διὰ τήσεως ἢ συντάσεως ἀγωνίας· τινός. Γαλην. λέγεται ἔτι καὶ ὁ μετὰ παρῳήτιαι, ἢ δραστηριότητος λόγος. Πλούταρχ. Τονώω, ὦ. Δίδω, ἐνταῖνον, δυνάμινω. Γρηγόρ. Νᾶξ. 2) = τονίζω.

Τονών, ἰδε νυν.

Τονώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς, = τονοειδής.

Τόνωσις, εὐς, ἡ (τόνω). Τὸ τένειν, ἐνισχύειν. 2) ἡ ἐπίθεσις τοῦ τόνου, τονισμός.

Τονωτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τόνον ἢ εἰς τόνωσιν ἀνήκων. Γαλην.

Τοξάζομαι, ἀτομαί (τόξον) = τοξεύω.

Τοξαλκείτης, ου, ὁ καὶ

Τοξαλκή, ὁ, ἡ, ἐς (ἀλκή). Δυνατός εἰς τὸ τοξεύειν, προεβός τοξότης. Ὀργ. Γυν. ἔξω τοξαλκήα.

Τοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόξον. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «δοξάριον».

Τοξάρις, ἰδος, ὁ. Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανόντων αὐτόθι· ἢ δὲ αὐτος φίλος τοῦ νεμοθέτου Σόλωνος, σπουδᾷ σὰς πρὸ πάντων τῇ νατρικῇ ἐπιστήμῃ, καὶ τυττήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σουλίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν· ὁ τᾶρος αὐτοῦ εὐρίσκειτο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Δυπόλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἐπρόστρεφον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτησίως μίανδρῶν, τιμῶντες αὐτὸν ὡς Ἡρώκῃ τὸ ὄνομα Ξένος ἱατροῦς, διότι κατέπαυσεν τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νότον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, φανείς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναικῇ ἐνδὲς Ἀρεῖοπαχίτου. Λουκιαν. Σουλ. 2) ἕτερος Τόξαρς Σκύθης· πιθάν. ἐπίπληκτος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει σύγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦ ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλικῆς διαλόγου του.

Τοξάρχης, ὁ, ἡ (ἀρχω). Ὁ κύριος τῶν τόξων, ὁ τῶν τόξων ἢ τοξευτῶν ἀρχων.

Τοξάρχος, ὁ, ἡ. = τοξάρχης. Αἰσχύλ. Περτ.

Τοξασμός, ὁ, ἡ (τοξάζομαι) = τοξεία. Νικήτ.

Τοξεία, ἡ (τοξεύω). Τὸ βάλλειν, ῥίπτειν διὰ τοῦ τόξου, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. 2) «τοξεία, ἡ» περιληπτ. = τοξόται.

Τοξελκή, ὁ, ἡ, ἐς (ἔλκω). Ὁ τὸ τόξον ἔλκων, τοξευτής.

Τόξευμα, ατος, τόξ (τοξεύω). Τὸ ἀπὸ τοῦ τόξου ἀφαιρεσὶν βέλος, καὶ αὐτὴ ἡ πληγὴ. 2) τὸ διάστημα ἔως ἐκεῖ ὅπου φθάνει τὸ τόξον. 3) = τόξον, τὸ δοξάριον. 4) περιληπτ. οἱ τοξόται.

Τοξεύς, ἐνός, ὁ. κύρ ὄνομ. 2) = τοξότης ἀμυβλ.

Τοξέουσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή.

Τοξεύτις, ἡ. Ἐθελ. τοῦ, τοξευτήρ.

Τοξευτήρ, ἥρος, ὁ, καὶ

Τοξευτής, οὔ, ὁ (τοξεύω). Ὁ τόξω χρώμενος, = τοξότης· παρὰ Ὀππιανῶ καὶ Ἀράτῳ φέρεται τὸ, τοξευτήρ, καὶ Ἐθελ. τοξευτήρ· καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, ἡ τόξων εἰς εἰδεία ἢ ἀπὸ τοξευτικῆς εὐδοκῆμοῦται· ὅθεν

Τοξευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος εἰς τὸ τόξον.

Τοξευτός, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπὸ τόξου βληθείς.

Τοξεύω, εὔω (τόξον). Τὸ τόξω ἢ τῶξος βάλλω. «τοξεύω εἰς, ἐπὶ τινα». «ἦς ἄρ' ἀνῶγει τοξεύειν» ἀντὶ κατατοξεύειν. 2) διὰ τοῦ τόξου πληγίνω, «ἠθρονον τοξεύοντα». Ξενοφ. 3) τροπικ. «ἔπη τοξεύειν», ῥίπτει λόγους ὡς βολὴ ἀπὸ τόξου. 4) μεταφρ. σκοπεῖω, ὁμματιάζω, ἀποβλέπω, «ἢ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν».

Εὐρω. πολλοὶ ἀγαπήσιν τὴν ἐξουσίαν καὶ ἔχουσι τὰ δαμάτια ἐπ' αὐτήν.

Τοξήρης, ὁ, ἡ, ἐς (ἔρω). Ὁ τόξον αἶρων, ῥων, τοξότης. Εὐρωπ. Ἀλλ.

Τοξήριος, ὁ, ἡ, ὄν (κλυτός). Περιφρῆμος εἰς τὸ τόξον. Πίνδ.

Τοξήριος, ἡ, ὄν (τόξον). Ὁ εἰς τόξον ἢ εἰς τὸ τοξεύειν ἀνήκων. 2) = τοξευτικός. 3) τὸ τοξικὸν προτυπικ. πηλῆος, = τοξόται καὶ τοξικόν, προσπακονύμ. ἔγχοιμα. Διοσκορ. δηλητήριον φαρμάκιον, δι' οὗ ἐδραστοῦν ἡ ἐξουσία τῆς αἰκίας τῶν βελῶν.

Τοξήριος, ἡ. Ἐθελ. τοῦ, τοξήριος.

Τοξήριος, ἡ. κύρ ὄνομ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσιπίου, μεθ' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγγήνησε τὸν Λύκιον. Ἀπολλοδ.

Τοξήριος, ὁ, ἡ, ὄν (κρτέμ). = τοξευτήρ, καὶ, τοξευτήρ.

Τοξήριος, οἱ Ἀλκός τῆς Ἰνδίας. Διονύσι. Περγ.

Τοξήριος, ὁ, ἡ, ὄν (βέλεμον). καὶ

Τοξήριος, ὁ, ἡ, ὄν (βάλλω). Ὁ διὰ τοῦ τόξου βάλλων.

Τοξήριος, ατος, ὁ (δαμάω). Ὁ τόξοις δαμάων, καταβάλλων, φρονέων καὶ

Τοξήριος, ὁ, ἡ, ὄν (δαμάω). = τοξοδάμης.

Τοξοειδής, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τόξου εἶδος ἔχων.

Τοξοειδής, ἡ (ἔλκω). Ἡ τοῦ τόξου ἔλκω. Σχολ. Ἀριστοτ.

Τόξον, τό. Εἶδος ὅπλου ἡμικυκλικὸν σχῆμα ἔχοντος· τὸ πρὸς ἡμὶν τοξάριον, καὶ δοξάριον, δι' οὗ ἐρρίπτον μακρόθεν τὰ βέλη. 2) ὁ δὲ αὐτοῦ βολόμενος ὀπίσθ. 3) ἡ ἔρριψις, τὸ μετὰ τὴν βροχὴν ἐν οὐρανῷ φαινόμενον ποικιλόχρουν κυκλιότερος σημεῖον. Ἡτοχ. ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γινομένη ἐν ταῖς νεφέλαις χροῖα, τὸ καλούμενον οὐράνιον τόξον, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς «δοξά» καὶ καθόλου πᾶν τὸ καμπύλον καὶ κυρτὸν σχῆμα ἔχον. 5) ὁλόος. κ. τ. λ.

Τοξοποιέω, ὦ. Τόξω ποιῶ. 2) τροπικ. «τοξοποιεῖν τὰς ὀρεῖς» ἀντὶ τοῦ συστρίφειν ἐπὶ σκυθρωπάζοντος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «κατεβάξει τὰ ὄρη» διότι. ἔκ τοῦ τοξοποιός. Ἀριστοτ. ὅθεν

Τοξοποιέω, ἡ. Τὸ τόξω ποιεῖν.

Τοξοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ τόξω ποιῶν.

Τοξοσύνη, ἡ (τόξον) = τοξική.

Τοξοτευχής, εὐς, ὁ, ἡ, ἐς (τεύχω, τεύχος). Ὁ μετὰ τόξων καὶ βελῶν ὀπλισμένος.

Τοξότης, ὁ (τόξον) = τοξευτήρ. 2) ἀπερισμὸς τῆς ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ. 3) ἐν Ἀθήναις ὑπέρτης τοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὗτος ἦν Σκύθης· καὶ κοινῶς ἐλέγεται καὶ Σκύθης. Ἀριστοτ. «ἄνδρα πρεσβύτην (ιδῶν) ὑπὸ ἀνδρὸς τοξότου κυκλόμενον» ὑπέρτης δημοσίον.

Τοξότης, ἰδος, ἡ. Ἐθελ. τοῦ, τοξότης. 2) ὅπῃ, ἡ τρύπη τις ἐν τῷ τεύχει, δι' ἧς τοξεύουσιν οἱ ἐνὸς τοῦ τεύχους μαχόμενοι. Πολύδ. 3) «χειρ τοξότις» Ἀνάκτ. ἀντὶ τοξευτικῆς, ἡ τόξον κρατοῦσα.

Τοξουλκός, ὁ, ἡ, ὄν (ἔλκω). Ὁ τόξον ἔλκων, τοξότης. Αἰσχύλ. Περτ. «τοξουλκὸς αἰχμῆ» τὸ βέλος, ὁ οἰστός, ὅστις τανύει τὸ τόξον καὶ «τόξον λήμμα», αὐτόθι ἡ ἐπιτηδείτης εἰς τὸ τοξεύειν.

Τοξοφορέω, ὦ. Τόξον φέρω, κρατῶ. Ἰακ. Α.

Τοξοφόρος, ὁ, ἡ, ὄν (φέρω). Ὁ τοξότης 2) ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμιδος.

Τοξόω, ὦ (τόξον) = τοξεύω. 2) κυρτῶ, καμπυλῶ.

Τοπάξις, τό, καὶ, τοπάξις λίθος, ὁ, = τῶπαξος. Τῶπαξος, ὁ. Λίθος πολύτιμος χρυσόχρους. Διον. Περιφρ.

Το παζω, άνω (τόπος). Ἀποτίθημι, καταθέτω, βάλῃμι τι εἰς τὸν τόπον του. 2) τροπ. σκοπεύω, στοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποπτεύω.

Τοπάζαι, ἐπὶ β. = πάλαι. Τὸν παλαιὸν χρόνον. Ἠρδ. Τοπαλαῖον, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ, παλαιός. Τοὺς παλαιούς χρόνους.

Τοπαύν, οὐδέτ. τοῦ πᾶς, ἐπιβόηματικ. Καθόλου, διόλου, παντελῶς, τὸ δὲ, ἐς τοπᾶν σημν. κοινῶς ὅλον τὸ πλῆθος, ἀντίκειται τῷ συνετοί. Πίνδ. Ὁλ.

Τοπαράπαυ, ἐπὶ β. = παράπαυ. Ἠρδ. Τοπαρραυτίκα, ἐπὶ β. = αὐτίκα, ὡς τὸ τουν, ἀντί τοῦ, νῦν. Ἠρδ.

Τοπαροίθε· καὶ Τοπαροίθεν, ἐπὶ β. = πάροιθε. Τὸ πρὸ τούτου. Ὁδ. καὶ Ἡσ.

Τοπαρός, = πάρος. Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Τοπαρχης, ου, ὁ (άρχων) = τόπαρχος.

Τοπαρχία, ἡ. Τὸ ἄξιωμα τοῦ τοπαρχου. Ἰώσηπ.

Τόπαρχος, ὁ, καὶ ἡ (άρχων). Ὁ ἄρχων, διοικητὴς τόπου τινός. Διχύλ.

Τοπεῖον, τό, ἴδε τοπήιον.

Τοπηγορία, ἡ (τόπος, ἀγορεύω). Πραγματεία, τρέπος τῶν πραγματευέσθαι τόπον τινὰ κοινόν· παρὰ Ῥήτορ. ἢ κατ' Ἀρθόιον (εἰς προσημν.). Λόγος αὐξήτικὸς τῶν προστόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Λογγίν.

Τοπήιον, τό Ἰωνικ. ἀντί τοπειόν. Σχοινίον. Καλλιμ. «τοπήϊα νηός». 2) τετμημένον μέρος ἐκ τινος τοπογραφίας. Πλίν.

Τοπήκος, ἡ, ὁν (τόπος). Ὁ ἀνήκων εἰς τόπον· ὅθεν «τοπική, ἡ», ἡ τέχνη τοῦ εὐρίσκειν τοὺς κοινούς τόπους ἐν τῇ Ῥήτορ. καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους «τοπικά», διὰ τὸ πραγματεύεσθαι περὶ ἐρευρέσεως τῶν κοινῶν τόπων· ἐπὶ β. τοπικῶς.

Τόπειον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόπος.

Τοπίτης, ου, ὁ (τόπος). Ὁ εἰς τόπον ἀνήκων. Ἐτυμολ.

Τοπλέον, ἐπὶ β. = πλεον, συχνάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Τοπογραμματοεὺς, ἑός, ὁ (γραμματεὺς). Ὁ γραμματεὺς τοῦ τόπου, ἀξιωματὶ παρ' Αἰγυπτίους.

Τοπογραφέω, ὦ (τοπογράφος). Περιγράφω, σημειῶ, διορίζω τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν τόπου τινός. Στραβ. «τοπογραφεῖ μέγιστα τὴν Τροίαν ἢ τῆς Ἰδῆς θέσις», διορίζει τὰ σύνορα· ὅθεν

Τοπογραφία, ἡ. Ἡ περιγραφή τόπου τινός.

Τοπογράφος, ὁ, ἡ, ὄν (τόπος, γράφω). Ὁ περιγράφων τόπου τινός τὴν θέσιν, τὰ ὅρια, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ.

Τοποθεσία, ἡ. Ἡ θέσις τόπου τινός. Διόρ. Σικ. 2)

ἡ τοπογραφικὴ παράστασις. Κικ. πρὸς Ἀττίτ. ἐκ τοῦ

Τοποθετέω, ὦ (τίθημι), = τοπογραφέω. Στραβ.

Τοποκλισία, ἡ· ἡμικρτημ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ «τόπου κλισία». Πλούταρχ.

Τοποκρατέω, ὦ (κρατέω). Ἐξουσιάζω τόπον τινά· ὅθεν

Τοποκράτωρ, ὁρος, ὁ, = τόπαρχος.

Τοπολλάκις, ἐπὶ β. = πολλάκις. Πίνδ.

Τοπομαχέω, ὦ (μάχομαι). Διὰ καλῆς καὶ ὀχυρᾶς τοποθεσίας πᾶγχυ νὰ ἐμπιδῶσι τὴν ὁμῆν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπομένως νὰ τὸν πολεμήσω. Πλούτ. Κλεσμ. 2) Διόδωρ. Σικ. «περὶ τῆς στάσεως τοπομαχία», μάχουσι περὶ τῆς τοποθεσίας.

Τόπος, ὁ. Ἠρισμένον διάστημα ὑπὸ τινος σώματος κατεχόμενον, χώρα, πόλις, ἀγορά· «τὸν τόπον τὸν Ἑλληνικὸν εἶτατε. Ἰσοκ. ὁ ἔστι τις χώρας ὅπου κατοικούν οἱ Ἕλληνες. 2) παρὰ Ῥήτορ. «τόπος κοινός»· ὅθεν ἐξάγεται ἡ εὐρεσις, τὸ θέμα, ἡ ὑ-

πόθεσις, ὡς παρ' Ἰσοκρ. Ἑλέν. «ἵνα μὴ δοκῇ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν». 3) τάξις, θέσις, ἡ ἀναγορὰ ἀντικειμένου τινός πρὸς τὸ ἄλλου, καὶ αἰτία, ἀφορμή, εὐκαιρία.

Τοποτηρητής, οὗ, ὁ (τηρέω). Ὁ τὸν τόπον τηρῶν, ἐπίτροπος.

Τοπρίν, ἐπὶ β. = πρίν. Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Τοπρόσθεν, ἐπὶ β. = πρόσθεν. Ὁμρ.

Τοπρότερον, ἐπὶ β. οὐδέτ. τοῦ, πρότερος, = πρότερον.

Τοπρώτων, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ, πρῶτος. Κατὰ πρῶτον.

Τόργος, ὁ. Ὁ Γυψ, τὸ ὄρεον, Καλλιμ. καὶ Λυκόφρ. 2) ἐν Σικελίᾳ τὸ ὄρος Τόργιον, διὰ τὸ νεοττεῖν ἐπ' αὐτὸ τοὺς γύψας. 3) παρὰ Λυκόφρ. «Τόργος ὑγρόφαιτος»· καλεῖται ὁ Κύνος.

Τορδύλιον, τό, = τέρδουλον.

Τόρδουλον, τό. Εἶδος σκιαδρόφου φυτοῦ. Διοσκορ.

Τορεάται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς ὀχθῆς τῆς Μακρό-τιδος· λίμνης. Στραβ. παρὰ δὲ Στέρ. Βυζ. Τορέται.

Τορεία, ἡ (τορεύω). Τὸ τορεύειν.

Τόρευμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ τόρνου ἐξεργασμένον ἔργον· ἴδε τορεύω.

Τορεὺς, ἑός, ὁ. Ὁ τορεύων, = τορευτής. 2) τὸ τρυπάνιον, ἡ γλύφανον τοῦ τορευτοῦ. Ἀνάλεκτ. «γόμφων τορέες», τρυπητήρες.

Τόρευσις, εὖς, ἡ, = τορεία.

Τορευτής, οὗ, ὁ (τορεύω). Γλύπτης, τορνευτής· ἴδε τορεύω.

Τορευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν τορευτὴν ἢ εἰς τὸ τορεύειν ἀνήκων· ἡ τορευτική, ἡ τέχνη τοῦ τορεύειν, ἴδε τορεύω.

Τορεὺς, ἡ, ὄν. Τετορευμένος, ἐπὶ β. ῥημτ. τοῦ

Τορεύω, κυρ. = τορέω. Μέταλλα, λίθους ξύλα ἐγγύφω, αναγλύφω, διαγλύφω· ξέω, λεαίνω, στρογγυλίσιναι. 2) τορνεύω τὴν φωνήν, λαλῶ μέγας καὶ καθαρός· «τόρνευ πᾶσαι ᾠδήν». Ἀριστρ. κάμμε ν' ἀντιχῇ ἡ ᾠδή, σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως κράζει, (τορέω κυρ. ἐν καὶ ταῦτον τῇ ΤΡΑΩ, τιτράω, τετραίνω, ἐκ τοῦ τεύρω, τορῶς, συγγεν. τῷ τρώω, τιτρώσκω, καὶ τῷ τήρνω, τορνώω, τορνεύω· ἕτερος δὲ πληγιάτερος τύπ. τοῦ, τορέω ἔστι τῇ τορνεύω, ὅπερ ἔσχευ ἰδίαν καὶ ὠρισμένην σημασίαν·) ὅθεν

Τορνητός, ἡ, ὄν (τορέω). Τρυπητός, πληγυτός. Λυκόφρ.

Τόρμα, ἡ, Λυκορ. καὶ

Τόρμη, ἡ, = τόρμος.

Τόρμος, ὁ. Τρύπα εἰς ἣν ἐμβαίνει πάσσαλος, ἡ στροφεὺς. Ῥοδῶτ. ἡ τῶν ἀρματείων τροχῶν χοινίς, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐμβάλλεται, = πλήμνη, ἔτε καὶ στρόφιγγες ἢ στροφεῖς τῆς θύρας. 2) Ἠτύχ.

= τέρμα, ἡ καμπή, καὶ ὁ ὑπληγῆς, καὶ ἐντεῦθεν «ἱππικός τόρμος», ὁ καμπτήρ. καὶ «ἐκ τορμῶν», ἀπὸ τοῦ καμπήρος· ἔτε δὲ καὶ τόρμα. Λυκόφρ. ἀντί καμπαί. 3) οἱ Κρήτες ὀνόμαζον Τόρμαν τὸ τάγμα τῶν ἱππέων καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτοῦ τοῦ τάγματος, Τορμάρχην.

Τορνεία, ἡ (τορνεύω). Τὸ τορνεύειν, τόρνευσις.

2) Ἐσθόρρ. φυτ. ἱστορ. τὰ στραβόξυλα, ἴδε τορεύω.

Τόρνευμα, τό (τορνεύω). Τὸ τετορνευμένον καὶ στρογγυλεμένον. Διοσκορ.

Τορνευτήριον, τό. Τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ. Ἐσθόρρ. φυτ. ἱστορ.

Τορνευτής, οὗ, ὁ (τορνεύω). Ὅστις τορνεύει, tourneur. Γαλ.

Τορνευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τόρνον, ἢ εἰς τὸ τορνεύειν.

Τορνευτολυρασπιδοπηγδς, δ (τορνεύω, λύρα, άσπιδς, πήγνυμι). Ο τορνεύω, λύρας και άσπίδας κατασκευάζων. Άριστ. Όρν.

Τορνευτός, ή, όν. Τετορνευμένος, ρήματ. τοῦ

Τορνεύω, εύτω (τόρνος). Ξέω, λειάνω, διά τοῦ τόρνου στρογγυλεύω. 2) μεταφ. επί λόγου. Τορνεύω όνόματα, λόγον, περιόδους (συγχέειν. τῷ τορνεύω).

Τορνίσκος, ό, υποκορ. τοῦ, τόρνος.

Τορνωσιδής, ό, ή, ές (είδος). Ο σχήμα τόρνου έχων.

Τόρνος, ου, ό. Εργαλείον τῶν τορνευτῶν δι' οὔ περιγράφοντες κύκλον τινά ή ημικύκλιον κατασκευάζουσι τὰ ξύλα και άλλας ύλας στρογγυλῶν, «κανών, τόρνος, διαβήτης, σιάθημα, και προσαγώνιον». 2) τὸ σιδηροῦν εργαλείον τῶν τορνευτῶν δι' οὔ περιέχονται, τὰ ξύλα ή άλλαι εύκαμπτοι ύλαι. Πλάτ. Φίληβ. 3) τὸ γλύφικον, ή γλυφεῖον, κολλητῆρ διά τοῦ όποιου εἰργάζοντο τὰ ανάγλυφα. 4) πᾶν ό,τι διά τοῦ τοιούτου εργαλείου σχηματίζεται, κύκλος, κύκλωμα. 5) κάμψις, κύρτωμα, κοιλώμα: «τόρνω τόξον». Διον. Περιηγ. (τόρμος και τόρμη, συγγεν. τῷ τείρω, τόρος, τορός, τορέω). όθεν

Τορνώω, ώ, ώτω. Στρογγυλεύω, διά κύκλου περιγράφω. Ιλ. Ψ.

Τόρος, ό. Όρος Σικελίας. Πολύβ.

Τόρος, ό (τείρω). Γλύφανον, ή γλυφεῖον.

Τορός, ά, όν και επίρ. τορός (τείρω). Διαπεραστικός, όξύς: επί όφθαλμοῦ, «όμμα τορόνα» επί άκμης, όξύς εις τὸ άκούειν και επί φωνῆς, μεγάλη, τρανή, καθαρή, ήχώδης και έντεῦθεν τριπ. «λόγος τορός», σαφής, καταληπτός. Σοφοκλ. όθεν και «τόρνευε ώδῆν», και «τετορήσω ταῦτα» σαφώς και μεγαλοφώνως λέξω και «σημανῶ τορός». Αἰσχύλ. Άρ. ισχυρώς, μεγαλοφώνως: και έντεῦθεν αντί τοῦ ισχυρός, θάρραλος. Ξενοφ. Λακ. «έθηκε τῆς ἴλης τὸν τορότατον τῶν άρβένων άρχενα» άνθ' οὔ ό Πλούταρχ. «τὸν θυμοειδέστατον», εἶπε.

Τοροτίγξ, ή τοροτίξ. Μήμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Άριστορ. Όρν.

Τορύλαος, ό, κύρ. όνομ. Θεσσαλός τις. Θουκ.

Τορυνάω, ώ, μέλ. ήτω, και

Τορυνέω, ώ. Διά τῆς τορύνης περικινέω, τάρασσω, ανακατόνω, ανακινῶ: έκ τοῦ

Τορύνη, ή (τείρω). Τὸ κινήτηριον τῆς χύτρας, ταρκατήριον, κοχλιάρα, ήτοι τοιοῦτον κίνητρον, δι' οὔ περικινούμεν και ανακατόνομεν τὰ έφόμενα εις τὰς χύτρας.

Τορυνητός, ή, όν, ρήματ. τοῦ, τορυνάω. Ο διά τῆς τορύνης κεινημένος, ανακατωμένος: «τορυνητόν, τὸα, = πολιτάριον.

Τορύνω (τορύνη) = τορυνάω. Άριστορ. Ιππ.

Τορωναίος, αία, αἶον. Τῆς Τορώνης ή εις τὴν Τορώνην άνήκων. «Τορωναίη άκρη» τὸ άκρωτήριον τῆς Δερβιόης έν Μακεδονία: «Τορωναιος κόλπας» ό περί τὴν Μακεδονίαν κόλπος. Στράβ.

Τορώνη, ή. Πόλις τῆς Μακεδονίας, τανῶν Τόρων. Πρόδτ.

Τορώς, επίρρ. έκ τοῦ τορός. Όξύς: ίδε τορός.

ΤΟΣ, άρχρητ. άρχικ. τύπος τοῦ, ό, ή, τὸ, και τῆς άντρωμ. οὔτος: ίδε έν τῷ ό. άρθρῳ.

Τοσάκις, και, έπικ. τοτσάκι και τοσσάκις, επίρ. (τόσος). Τόσις. Φραζία.

Τοσάτιος, έπικ. τοσάτιός, υποκορ. τοῦ, τόσος, ως τὸ τῆς συνηθείας «τοσούτικος, ή τοσούτισκος». Άνθολογ. τὸ άναρρ. όσάτιος.

Τοσαυτάκις, επίρ. (τοσοῦτος), = τοσάνις.

Τοσαυταπλάσιος, ία, ίον (τοσεῦτος). Τοτά-

κις περισσώτερος. Άριστοτέλ. Προβλ. άναφερομ. τῷ όσοπλάσιος.

Τοσαυτοπλάσιων, ό, ή, ον γενικ. ονος, = τοσαυταπλάσιος.

Τοσαυταχῶς, επίρ. (τοσοῦτος). Κατά τόσους πολλούς τρόπους. Άριστοτέλ.

Τοσαχῶς (τάτος) = τοσάνις.

Τοσήμερον, έκ επίρ. = σήμερον.

Τοσήνος: ίδε τοσῆνος.

Τόσος, τόση, τόσον, και έπικ. τόσος, τόσση, τόσσον. Τοσοῦτος, επί μεγέθους, αποδίδεται εις τὸ άναφορκ. όσος, «οὔτε τόσος γε, όσος Τελαμώνιος». Ιλ. Β. πολλάκι. δε και άπολύτ. άνευ τοῦ όσος. Όμηρ.

Τοσόσδε, τοσῆδε, τοσόνδε, έπικ. τοσάσδε, τοσῆδε, τοσόνδε, = τόσος: κατ' έπιτεταμ. δεικτ. σημασία.

Τοσουτάριθμος, ά, ή, ον (άριθμός). Τοσοῦτος τὸν άριθμόν. Αἰσχύλ. Περσ. έκ τοῦ

Τοσοῦτος, τοσαῦτη, τοσοῦτο: έπικ. τοσπούτος, τοσπαῦτη, τοσοῦτο (τόσος, οὔτος) = τόσος. Άττ. τοσουτοσί, τοσαυτή, τοσουτονί: ως τὸ τηλικούτος τοῦ τηλικος, και τημουτός, και τοιούτος, άπερ ίδε.

Τοσσάκι, Όμ. και τοσάνις, επίρ. άντι τοσάνις.

Τόσσαξ. Δωρ. τόσαις, μετοχ. άρ. άχρήστου τινός δέματος ΤΟΞΩ ή ΤΟΞΩΩ, = τυχεῖν. Τυγχάνω, επιτυγχάνω, ευρίσκω μετά γενικ. και αιτιατ. εύχρηστον μόνον τὸ τόσσας και σύνθ. έπέτοσσε Πινδ. ίδε έπιτόσσε.

Τοσάτιος, ίη, ίον: έπικ. άντι τοσάτιος.

Τοσσηνος. Δωρ. άντι τοσοῦτος. Θεόκριτ.

Τόσος, τόση, τόσσον: έπικ. άντι τόσος. Όμηρ. και Ήρῡχ.

Τοσόςδε, τοσῆδε, τοσόνδε: έπικ. άντι τοσόςδε. Όμ.

Τοσοῦτος, τοσαῦτη, τοσοῦτο, και τοσοῦτον, έπικ. άντι τοσοῦτος. Όδ.

Τότε, επίρρ. χρονίον. Κατ' έκείνον τὸν χρόνον: 'Ιλ. τότε γε, τότε τοῦλάχιστον: «οἱ τότε» οἱ χρηματίζαντες τότε, «έκ τότε» από εκείνου τοῦ καιροῦ, από τότε, «νῆς τότε», έως τότε. 2) μετά τοῦ άναφορ. ότε, «άλλ' ότε δη μισθοῖο τέλος πολυγηθείς ώραι εξέφερων, τότε νῶϊ βήτατο μισθὸν άπκνυται». 'Ιλ. Φ. 3) μετά τοῦ άναφορ. όππότε «εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' έσται, όππότε θυμῷ σὸ έθέλης». Όδ. Ψ. και μετά τοῦ όππότεκεν. 'Ιλ. 4) άπολύτ. επί παρεληλυθότος χρόνου, άλλοτε.

Τοτέ, επίρρμ. Μίαν φοράν, κάποτε, «ποτέ μὲν, ποτέ δέ». Όδ. Ω. ως τὸ συνηθέστρ. ποτέ μὲν, ποτέ δέ. Ξενοφ.

Τελευταῖον, επίρρ. (τελευταίος). Τέλος πάντων.

Τοτέαρτον, επίρρμ. (τέταρτον). Τετάρτην φοράν.

Τοτηνίκα, επίρρμ. = τηνίκα. Σοφ.

Τοτηνικάδε, και τοτηνικάυτα, επίρ. = τηνίκα, και, τηνικάυτα.

Τοτθρίξ. Μήμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Άριστορ.

Τοτρίτον, επίρ. (τρίτος). Τὴν τρίτην φοράν. Όμ.

Τοῦ, ίδε ό. και, τίς.

Τοῦ, έγκλιτ. άντι τοῦ, τινός. Θουκυδ. και Ξενοφ. σημαίνει δε και τὸ, ένεκα, ως έν Εὐαγγελ. «του λέγειν, του άπολέσαι» παρ' Όμήρῳ δε άντι τοῦ, οὔ, ίδε ό.

Τοῦ, τούν, τούγα. Βοιωτκ. άντι, εὐ, σύς.

Τοῦ θολοῦ. Ἀττικ. ἀντί τοῦ θολοῦ. Ἀριστοτ. Ὀρν.
 Τοῦ κ. Ἀττικ. ἀντί τοῦ ἐκ. Ἀριστοτ.
 Τοῦ ἑλαίου, ἀντί, τὸ ἔλαιον.
 Τοῦ λασσον, ἀντί, τὸ ἔλασσον. Θέογον.
 Τοῦ ἁχίστου, Ἀττικ. ἀντί τὸ ἑλάχιστον.
 Τοῦ λλά, ἢ. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατριαίων ἐν
 Ῥώμῃ. 2) κύρ ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.
 Τοῦ λλίου, ὁ, Σερούλιος. Ἐκτος βασιλεὺς τῶν
 Ῥωμαίων.
 Τοῦ λλο, ποιητ. ἀντί, τὸ ἄλλο.
 Τοῦ ὄν. Ἀττικ. ἀντί, τὸ ἐόν.
 Τοῦ μοῦ. Ἀττικ. ἀντί, τοῦ ἐμοῦ.
 Τοῦ μπαλιν, ἀντί, τὸ ἐμπάλιν. Τὸ ἐναντίον,
 ἀνάπαλιν.
 Τοῦ μπροσθεν, ἀντί, τὸ ἐμπροσθεν.
 Τοῦ μφανές, ἀντί, τὸ ἐμφανές.
 Τοῦ ναντίον, ἀντί, τὸ ἐναντίον.
 Τοῦ νεκα, ἀντί, ἔνεκα. Τοῦτου χάριν διὰ τοῦτο. 2)
 ἐπ' ἐρωτήσεως ἀντί τίνος ἔνεκε; διατί;
 Τοῦ νθ ἐνδε, ἀντί, τὸ ἐνυένδε.
 Τοῦ νομα, ἀντί, τὸ ὄνομα. Ἰλ.
 Τοῦ ντεῦθεν. Ἀττικ. ἀντί, τὸ ἐντεῦθεν.
 Τοῦ ἐειργασμένου, ἀντί, τὸ ἐξειργασμένου.
 Τοῦ πίπαν, ἀντί, τὸ ἐπίπαν.
 Τοῦ πίπεμπτον, ἀντί, τὸ ἐπίπεμπτον. Τὸ πέμ-
 πτον μέρος.
 Τοῦ πισθεν, ἀντί, τὸ ὀπισθεν.
 Τοῦ πίσω, ἀντί, τὸ ὀπίσω.
 Τοῦ πο. Ἀττικ. ἀντί, τὸ ἔπος.
 Τοῦ ργον. Ἀττικ. ἀντί, τὸ ἔργον.
 Τοῦ ραοῦ. Ἀττικ. ἀντί, τοῦ οὐρανοῦ.
 Τοῦ ρδιτχνία, ἢ. Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἰσ-
 πανίας.
 Τοῦ ρδιτχνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰσπανίας. Πτολ.
 Τοῦ ρδοῦλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουσιτανίας ἐν τῇ
 Ἰσπανίᾳ. Στράβ.
 Τοῦ σκλον καὶ Τούσκουλον, τό. Πόλις τοῦ Λατίου
 ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· τανῦν Frascati. Στράβ. ὅθεν Του-
 σκουλιανός, ὁ κάτοικος.
 Τοῦ σχατον, ἀντί, τὸ ἐσχάτον.
 Τοῦ τχίς, καὶ παρὰ ποιητ. τουτάχι· ἐπὶρ. ἀντί
 τότε. Πίνδαρ. 2) = τασάκις.
 Τοῦ τεῖ, ἐπὶρ. Δορ. ἀντί ταύτῃ· ὡς τὸ, πεῖ, ἀντί
 τοῦ, πῆ, καὶ εἰ, ἀντί τῇ. Θεόκριτ. ὡς τὸ ἐλεῖ.
 Τοῦ τέρον, ἀντί, τὸ ἔτερον. Ἡρόδοτ.
 Τοῦ τέστι, ἀντί, τοῦτ' ἐστι, τοῦτο ἐστί.
 Τοῦ τί, ἀντί, τοῦτο.
 Τοῦ τογί, τουτοδί, ἀντανυμ. οὐδετ. τοῦ, οὔτος.
 Τοῦ τθε, ἐπὶρ. (οὔτος). Ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν. Θεόκρ.
 Τοῦ τω. Δωρικ. ἐπὶρ. = τουτόθε. Ἐκεῖσε, ἐντεῦ-
 θεν, ἡμεκτ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. ἀντί τουτεί.
 Τοῦ τθεν, ἐπὶρ. (οὔτος). Αὐτόθεν. Θεόκρ.
 Τοῦ τω, ὄνος, ὁ. = Λατομεῖον Πλάξ. Ἠρακλ.
 ἐκ τοῦ
 Τόφος, ὁ. Ἀσπίς τις καὶ τιτανόδης λίθος.
 Τόφρξ, ἐπὶρ. Ἐφ' ὅτῳ χρόνῳ. 2) τότε. 3) διὰ
 γὰ, ὡς τὸ ὅρα κατὰ τοὺς Γραμμ. = εὐθείως,
 εἰς, ἡνίκα· ἐντοσούτω.
 Τόχαιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαυαρικῆς χώρας ἐν τῇ
 Ἀσίᾳ. Στράβ.
 Τράγαν, ἢ (τράγος). Ἡ στεῖρα αἰξ. Ἀριστοτ.
 Τράγαν, ἢ (τράγος, ἀκύνθα). Εἶδος ἀκύν-
 θης, ἐξ ἧς ἀπέσταζε κόμμι τὸ λεγόμενον τρά-
 γανθον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκαθαρίζετο ἡ φωνὴ ὧσιν
 τὸ ἔρωγον. Διοσκοριδ.
 Τράγελίξω (τράγω). = Λαγρίζομαι. ἄμφ.

πρώτῳ τραγανόν τις· ἡ συνήθεια λέγει τραγα-
 νίζω καὶ τραγαλίζω. Croquer. Γαλ.
 Τράγανθης, ὁ. Εἶδος φυτοῦ. Artemisia.
 Τράγανις, ὁ, ἢ ἐπὶ ἐδοδίμων, ἅτινα ἐν τῇ
 τρώγεσθαι βαρύν τινα ἔχον ἐν τῇ στόματι προ-
 ξενούσιν, ὡς τὸ τραγανόν, χόνδρος, οἱ τραγῆς
 κέρατοι, οἱ σπειδαίται ἄρται καὶ αὐτὴ ἡ σπειδα-
 λὶς κ. τ. τ. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τραχείας φω-
 νῆς, καὶ μάλιστα τῶν ἀκμαζόντων νέων, ὅτε ἡ
 τῆς ἡβῆς τρίχους ἄρχεται· τινὲς παράγουσι ταύ-
 την τὴν μεταφορικὴν σημασίαν ἀπὸ τοῦ Τράγος.
 Τράγανον, τό = τραγανίς.
 Τράγανος, ὁ = τράγος· ἄμφ.
 Τράγα, ἢ = τραγία.
 Τράγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωικῆς χώρας· ὅθεν
 Τράγασαῖος, αἷα, αἶον· κύρ. Ἑθν.κ. ὄνομα. ἐκ
 τῆς ἡπειρωτικῆς πόλεως Τραγασαί· παρὰ δὲ Ἀ-
 ριστοτ. Ἀχ. ἐπὶ χοίρων, πῶς τραγασαῖα φαίνε-
 ται· ἀπτεῖναι αὐντόμ. τὸ τραφεῖν, καὶ Ἀχαρ.
 αὐντόμ. τό τράγος.
 Τράγας, ὡ, ἥσω (τράγος)· ἐπὶ ἀνθρώπων = τρα-
 γίζω. 2) ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἐξαίρετως ἐπὶ ἀμπέλων
 ἀντί τοῦ ἀκαρπεῖν, ὅταν αὐταὶ οὕτως ἐν δυνάμει
 καὶ τροφῇ, πολλὰ φύλλα καὶ πολλοὺς βλαστῶν,
 οὐδὲν δὲ καρπὸν φέρωσιν ὁ Ἀριστοτέλης ζῶων
 ἱστορ. λέγει· «οἱ δὲ τράγοι, πίνοντες ὄντες, ἤττον
 γόνιμοι εἰσιν ἄρ' ὢν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ
 φέρωσι, τραγῆν καλοῦσιν» μέθεν ἄμπελος τρα-
 γῶσα. Θεόφραστ.
 Τράγειν, ἀκάρειμ. ἄρ. τοῦ, τρώγω.
 Τράγειον, τό· ἀντί τράγιον.
 Τράγειος, εἷα, εἰον (τράγος), = τράγεως. Ὁ ἀνήκων
 εἰς τὸ τράγον. 2) τραγέλι, προσπακ. ὁρρά, τραγῆ-
 σιον δέρμα, καὶ «τράγεια κρέα».
 Τράγελιφος, ὁ (τράγος, ἑλαφος). Ζῶον τῆς
 φαντασίας ἀνυπαρκτον, εἶδος τι κατὰ φαντασίαν
 θηρίου ἐχόντος μορφήν τράγου καὶ ἐλάφου. 2) παρὰ
 τοῖς ὑπερῶν ἐνομιζέτο καὶ ὡς ἀληθὲς θηρίου δια-
 τώμενον ἐν Ἀραβίᾳ καὶ παρὰ τὸν Φάτιν ποταμὸν. 3)
 Τυῖρος τῆς Παιονίας, πῖθαν. οὔρος, ἡ βίσων καὶ
 Λάμβρος, ὅστις εἶχεν ἐλάφου μὲν προτομήν· γένειον
 δὲ τράγου, ξυκνὸν τὸ χροῖμα, μέγεθος βοός.
 Τράγος, εἷα, εἰον (τράγος)· = τράγεως· καὶ τραγῆ,
 ἐξυπακούου. δορά· τὸ τοῦ τράγου δέρμα. Πλούταρχ.
 Τράγην, ἢ (τράγειν)· κύρ. Τὰ μετὰ τὸ φρεῖν
 παρατιθέμενα ἐν τῇ τραπέζῃ ἀκρόδρου, ὅσον γλυκύ-
 σματα, κήρυα, ἀμύγδαλα, σῦκα, κ. τ. τ. = τρα-
 γάλιον, καὶ Γαλ. Dragées. Πλάτ. Πολιτ. ἐλέγοντο,
 ἄλλως ἐπιδόρυπα, ἐπιτρομήματα, καὶ ἐπιτραπέζω-
 ματα· ἴδε περὶ τούτου διεξοδικῶς Ἀθήναιον ἐν
 βιβλ. ιθ'. σελ. 640, καὶ ἐξῆς· καὶ παροιμία. «ἐκ
 τραγῆμάτων τὴν εὐνοχίαν» λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπὸ
 τῶν ἡττόνων τὸ μετίζον θαναταζόντων· ὅθεν
 Τράγην, ἢ (τράγειν)· μέτ. Τραγηνάζομαι.
 Τραγῆματα τρώγω, = ἐπιδορπίζομαι. Ἀριστο-
 τέλ. Νικόμαχ. καὶ Ἀθήν. ὅθεν
 Τραγηνάξις, ὁ. Τὸ τρώγειν τραγῆματα.
 Τραγηνάσις, ὁ, ὁ (πώλῃς). Ὁ τρα-
 γῆματα πώλῳ.
 Τραγηνάτις, ὁ, ἢ, εἰς (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἰ-
 δους τῶν τραγῆμάτων ὢν. Εὐστάθ.
 Τραγηνόρος, ὁ, ἢ (φέρω). Ὁ δέρμα τράγον
 φορῶν· ὁ τραγῆν φέρων καὶ κόραι Διονύσου ὀργι-
 ζοῦνται τραγῆν φέροντα. Ἠλύχ.
 Τραγεία, ἢ. Νήτος τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Θου κ.
 Τραγέια, ὁ (ἱαμβός). Ὁ τραγικὸς ἱαμβός.

Τραχιζω, ἴστω (τράχος). Ὡς τράχος μυρίζω, τράχου δυτωδία ἐπέμπτω. 2) αἰσθάνομαι ἰσχυρῶς τὴν πρὸς τὰ ἄφροδίτια ὁρμήν. 3) τραχεῖαν καὶ χονδρὴν φωνὴν ἔχω, καθὼς π. χ. οἱ νέοι ὅταν μεταβαίνουν σιν εἰς τὴν ἡδὴν ἡλικίαν.

Τραχιεκέουμαι, εὐστομαι (τραχικῆς). Τραχικῶς ὁμιλῶ ἢ πράττω, φέρομαι μὲ τραχικὴν τρόπον. Σχολ. Ἀριστοφάν.

Τραχιχοκωμῶδία, ἡ (τραχικῆς, κομωδία). Τὸ ἐκ τραχυδίας καὶ κομωδίας συνιστάμενον ὁρᾶμα.

Τραχικός, ἡ, ὄν. καὶ ἐπίθ. τραχικῶς, κέρως, πόνων, δυτωδία. 2) συνήθ. πᾶν ὅτι ἀνήκει, εἰς τὴν τραχυδίαν ἢ εἰς τὸν τραχυδῶν. «τραχικὸς» ἔξυπνα, ποιητῆς, = τραχυδικός· ὡς καὶ τὸ «κομικός» ἀντὶ τοῦ κομωδικός· «τραχικὴ ἡ», ἢ τραχικὴ, ποιήτης· «τραχικὸν πάθος», τὸ μετὸν συμφορᾶς, καὶ ἡ τραχικὴ τέχνη, σκηνὴ. Φύτ. παροιμία, «τραχικὸς πήλικος» ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνηνομένων καὶ ἠχορπὶ τραχικῶν ὀρχηστῶν τραχικῇ καὶ μεταφορ. ὁ πομπώδης· λόγος.

Τραχικόωδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς τραχικοῖς. Παλαιῶτα.

Τραχινοῖς, ἱνῆ, ἰνον (τράχος). = τράχειος. Ἐκ τράχων, τραχητίος.

Τραχιον, τό (τράχος). Εἶδος φυτοῦ, τράχου ὁσμὴν ἔχον· Διοσκορ.

Τραχικός, ὁ ὑποκορ. τοῦ, τράχος. 2) θαλλάστιος· τίς ἰχθύς.

Τραχίτης, οὔ, ὁ (τραχιζῶ). Ἰσρότυλος, ὁ κλέπτων ἐκ τῶν βωμῶν τὰ πρὸς θυτικὰ σφάγια τῶν τράχων. Γλωσσ.

Τραχόβαμν, ὄνως, ὁ (βάμν), = τραχύπους, ἐπέβητο τοῦ Πλάνης. Ἀριστοφάν.

Τραχοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ· εἶδους τοῦ τράχου ὄν.

Τραχόκερως, ὁ, ἡ, ὦ (κέρως). Ὁ τράχου κέρατα ἔχων.

Τραχοκουρικὸς, ἡ, ὄν (κουρά). Ὁ εἰς κουρεῖαν τῶν τράχων ἀνήκων. Ἀριστ. «μάχιμα τραχοκουρικὰ» ψαλίδιον δι' οὗ κουρεύουσι τοὺς τράχους. Λουκιαν.

Τραχοκτόνος, ὁ, ἡ, ὦν (κτείνω). Ὁ τράχους κτείνων. Εὐριπ. Βακχ.

Τραχομάσχαλος, ὁ, ἡ, ὦν (ματχάλη). Οὗ τινος αἰ ματχάλοι ὄξυνται ὡς τράχος = γράττων. Ἀριστοφάν.

Τραχόπος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τράχου πόδας ἔχων, = τραγοβάμν, «Πᾶν τραχύπους.»

Τραχοπιτσάνη, ἡ (πιτσάνη). Πιτσάνη ἐκ τράχου.

Τραχοπώγων, ὄνως, ὁ (πώγων). Τὸ γένειον τοῦ τράχου· εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 2) ἐπιτετικ. ὁ τραχομένης.

Τραχορίγανον, τό (ὀρίγανον). Εἶδος θάμνου, ἡ ὀρίγανος. Διοσκορ.

Τραχοῦριον, τό. Πίλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας. Πολύβ.

Τράχος, οὐ, ὁ. Ζῶν κεραιοφόρος, ὁ ἄρβρον αἰῶ, παρὰ τὸ τράχειν, πρῶγειν, κατὰ μίμημα ἄχου, ποιῶ. 2) ἡ ὑπὸ τῶν μασχάλων τοῦ ἀνθρώπου δυτωδία, = γράττος, καὶ, κινάβρα. 3) ὁ χράνος καθ' ὃν ἀρχεται παρὰ τοῖς ἐρήθοις ἡ τοῦ τράχου ἀπογορᾶ, ἴδε τραχιζῶ. 4) ἡ πρὸς σαρκιῶν συνουσίαν ἀκράτητος ὁρμῆς. 5) τὸ ἀνὰ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ὀπίου, τὸ δὲ ἀντικείμενον, ἀντίτοαχος. 6) εἶδος πιτσάνης ἐκ πυρῶν ἢ ὀλῶρας. Γαλ. 7) εἶδος φυτοῦ· Διοσκ. 8) εἶδος

σπόγγου. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἴστωρ. «τῶν δὲ πυκνῶν (σπόγγων) οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ τραχεῖς, τράχοι καλοῦνται.» 9) σάτρες, διὰ τὸ τράχου ὡτα ἔχειν. Ἡσύχ. 10) μικρὸς τις θαλάσσιος ἰχθύς. Ὀππ.

Τραγοσκελής, ἐσός, ὁ, ἡ, ἐς (σκέλος). Ὁ τράχου σκέλη ἔχων, ἐπὶ θεῶν τοῦ Πανὸς = τραγόπους. Ἡρόδ.

Τραγοφάειω, ὦ (φαγεῖν). Τράχους τρώγω.

Τράγω, Δωρικ. ἀντὶ, τρώγω, ὡς καὶ πρᾶτος, θεαρός, ἀντὶ, πρῶτος, θεωρός, κ. τ. τ.

Τραγωδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τραχυδία.

Τραχυδῶς, ὦ (τραχυδός). Τραχυδία παριστάνου καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λέγω, διηγοῦμαι, ψάλλω τι μετὰ τραχικοῦ τόνου. 2) ἡ συνήθεια χρῆται τὸ τραχυδῶ, καὶ, τραχυδῶ, ἀντὶ, τοῦ, ἄδω, καὶ τραχυδῶν, ἡ, τραχυδῶν, τό, λέγει τὴν ᾠδὴν, καὶ τραχυδῶν, ἡ, τραχυδῶν, τὸν ᾠδόντα· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Εὐμέν. 2. «ὡς αὐτεῖν εἴη κρατίστον ἢ τραχυδῶν.» ὅθεν

Τραγώδημα, τό. = τραχυδία. 2) τραχικὴ παράστασις.

Τραγώδης, οὔ, ὁ, = τραχυδός. Σχόλ. Θεοκρίτ.

Τραγώδεια, ἡ (τραχυδός). Δράμα θεατρικόν, ἡ παράστασις τρομερὰ, σκοπὸν ἔχουσα νὰ διεγείρῃ λύπην καὶ συμπάθειαν. Ἀριστ. καὶ Πλάτ. 2) οἱ πομπώδεις λόγοι τὰ δῶματα τῶν φιλοσόφων καὶ μάλιστα τὰ τῶν Στωϊκῶν. Πλούτ. ἐλίγετο δὲ τραγώδεια εἴτε διότι οἱ κατ' ἀρχὰς τραγῶδοι ἔβαλλον τοιαύτας τραχικὰς διηγήσεις εἰς τὰς διὰ τράχου γινόμενας θυσίας, ἢ διότι ἐλάβανεν ὁ νικῶν ἐν τῇ τραγῶδιᾳ ὡς ἄλλον ἕνα τράχον· ἢ διότι ὁ ἐπαγγελόμενος καὶ παριστάνων αὐτὰς ἐνδύετο μὲ δέριμα τράχου.

Τραγώδιδας, ὁ, ἡ, καλός, ἀντὶ, τραχυδοδιδάκαλος.

Τραγώδικός, ἡ, ὄν (τραχυδός). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἀναπεριμένος εἰς τὸν τραγῶδον ἢ εἰς τὴν τραγῶδιαν, καθόλου δὲ = τραχικός. Ἀριστοφάν.

Τραγώδιογράφος, ὁ, ἡ, ὦν (γράφω). Ὁ τραγῶδίας γράφων, συγγράφων.

Τραγώδιοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ τῆς τραγῶδίας διδάσκαλος.

Τραγώδιοποδάγρα, ἡ (ποδάγρα). Οὕτως καλεῖται κημικὴν τι δράμα ἀποδοδόμενον εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅπου περιεστάνονται ὡς δραματικὰ πρόσωπα, οἱ πόνοι καὶ τὰ κακὰ τοῦ πάθους τῆς ποδάγρας.

Τραγώδιοποιός, ὁ, ἡ, ὄν, = τραγῶδοποιός.

Τραγώδιοποιεῖα, ἡ. Ἡ τραχικὴ ποιήτης· ἐκ τοῦ

Τραγώδιοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιεῖω). Ὁ τραγῶδίας ποιῶν, τραχικός ποιητής.

Τραγώδης, ὁ (τράχος, αἰοδός, ᾠδός). κυρ. Ἀοιδὸς ψάλτης, ὁ λαμβάνων ὡς βραβεῖον ἕνα τράχον. 2) οἱ ὑποκρινομένοι ἐν τῇ θεατρῷ πρόσωπον τραχικόν, ὑποκριτῆς τῆς τραγῶδίας.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας. 2) πόλις τῆς Θράκης.

Τραϊανός, ὁ. κύρ. ὄνομ. Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος.

Τρακτιζῶ. Λευκαίνω ὡς κηρόν. Εὐρυμ. ἐκ τοῦ

Τρακτόν, τό, καὶ τρακτός, ὁ «κηρός». Παύλ. Αἰγίν. Λευκὸς καὶ καθαρὸς κηρός· ὅθεν

Τρακτομα, τό. Ἐμπλαστρον ἐκ λευκοῦ κηροῦ. Ἱππιατρ.

Τράλλεις, οἱ. Θράκες, οἵτινες ἐπὶ μισθῷ ἐδούλευον παρὰ τῇ μεγάλῃ Βασιλεῖ τῆς Περσίας, καὶ ἔξαιρ. ὡς δῆμιοι καὶ βασιανιστᾶι τῶν καταδίκων. ἀπ' αὐτῶν λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη καὶ ἡ ἐν Λυδία πόλις «αἱ Τράλλεις»· ὅθεν

Τράλλεις, ἡ, ὄν, ἔθνη. ὄνομ. τῶν Τράλλων.

Τράλλεις, οἱ. ἴδε Τραλλία.

Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας.

Τράλλεις, εὖς, ἡ. = Τράλλεις. Στέφ. Βυζ.

Τράμης, ἡ, καὶ τράμις, ἡ = ὄρρος, καὶ, περιόνιον· δέσσι τὸ μεταξὺ πρῶτου καὶ αἰδοίων διάστημα, ὅπερ ἄλλοι διαγραφὴν (ἢ διαβάρησιν) καὶ ὑποταύριον, εἶπον. Ἀριστοτ. Θεσμῶν. «αἰδὺς γεγνημαὶ πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν» ὅθεν «διάτραμις, ὁ, ἡ» = λυσιπύργος (ἐκ τοῦ ΤΡΑΩ).

Τράπις, ἰδος, ἡ. Ναῦς, πλοῖον. Λυκόφρ. (συγγεν. τῶ τράπηξ, τράχη).

Τρανέω, = τρανέω. ἄμφ.

Τρανής, εὖς, ἐς· ἐπιφ. τρανῶς (ΤΡΑΩ, τετραίνω) = τῶρος· διαπεραστικός, ὀξύς, ἐναργής, καθαρὸς ἐπὶ ὁράσει, ἀκοῇ, ὁμιλίᾳ, ἤχῳ, κρότῳ καὶ ὁμιλίᾳ· «ἵσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα». Ἀριστοτέλ.

Τρανίψαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης.

Τρανός, ἡ, ὄν, = τρανής. Πλούταρχ. «γλώττα τρανὴ» σαφής, καθαρῶς ὁμιλοῦσα· «τρανωτέρα φωνή». Φιλ. καθαρωτέρα, σαφεστερα· «τρανώς ὄρα», καθαρῶς, ἀκριβῶς ὄραν· «τρανία ἡ ἢ ἐν ὁδῷ μεγάλη αὐλή». Πτοχ. ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, τρανός, ἀντί, τοῦ, μέγας, καὶ παρὰ τοῖς Ὑμνοῖς. «τρανώς βούσας» ἀντί τοῦ μεγαλοφώνως· ὅθεν

Τρανότης, ἡτος, ἡ (τρανός). Καθαρότης, εὐκρίνεια, σαφάνεια.

Τρανός, ὦ, ὡτά (τρανός). Σαφηνίζω, ἐναργεῖς, φανερόν ποιῶ. Γρηγορ. Ναζ. ἡ συνήθεια ἔχει «τρανεύω» ἀντί τοῦ μεγάλυνω, αὐξάνω, καὶ οὐδέτ. μεγάλως γίνομαι, ἡλικιούμαι· ὅθεν

Τρανώμα, ὁ. Σαφηνεία, ἐκφρασις. «τρανώματα γλώσσας». Ἐμπεδοκλ.

Τρανώσις, εὖς, ἡ (τρανώ). = σαφηνίσις.

Τρανωτικός, ἡ, ὄν. Δηλωτικός, ἐκφραστικός. Γρηγορ. Ναζ.

Τράπεζα, ἡς, ἡ. κυρίως τετράπεζα· κατ' ἄλλους τριπέζα. Τετράπους σάνις, κοινῶς τραπέζιον· ἐφ' οὗ τρώμεν, καὶ ἡ ὕρα τοῦ τρώγειν, καὶ αὐτὴ ἡ τροφή, ὡς λέγουσιν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «ἔχω τὸ τραπέζειν» ὅλῃ τὴν τροφήν μου. 2) ἡ χρηματοτράπεζα. Γαλ. Banque. 3) Πᾶν πλατὺ σῶμα ἐφ' ᾧ τάσσεται τι π. χ. ἐν τῷ πλοίῳ λέγεται τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ πλατὺ ξύλον (ἢ ληνός) ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται τὸ κατέρτιον· ἐν τῇ καταπέλτῃ, καλεῖται τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον, ἐκτε τῶν κανόνων καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος· καὶ τὸ μονοπώλιον ἦτοι ὁ κύκλος, ἐφ' ᾧ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιποῦσθαι ἐν τῇ τῶν δούλων ἀγορᾷ· καὶ τὰ τῶν ὁμοπλατῶν περὶ τὰ νῦτα πλατυνόμενα μέρη καὶ μέρος τοῦ ἡατος· παρὰ Νικάνδρ. καὶ τὸ λεῖνον τὰ σιτία ὁδόντιον, ὅπερ ἡ συνηθεία, «τραπέζιτης», καλεῖ.

Τραπεζεύς, εὖς, ὁ. Ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ τράπεζᾳ. Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ κυνῶν λεγόμενον. Ἰλ. Χ. «κύνων τραπέζευς», ἀντί τοῦ, οἰκιακὸς σκύλος, ὁ μὴ θηρευτικός. 2) παράσιτος. Πλούταρχ.

Τραπεζεύς, εὖς, ἡστος, ἦεν (τράπεζα). Ὁ εἰς τράπεζαν ἀνὴρ.

Τραπεζία, ἡ. Θεόφρ. = τραπεζοποιία (ἄμφιβόλος, ἴσως «τραπεζοποιία»).

Τραπεζίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, τράπεζα. 2) παρὰ Γεωμέτραις, σχημάτι τετραγώνων, ἀνίσους τὰς πλευρὰς ἔχον.

Τραπεζίτης, ὁ. Τραπεζίτης εἰμί. Δημοσθέν.

Τραπεζίτης, οὐ, ὁ (τράπεζα). Ἀργυραμοιβός, ἡ ὀκνευτής. Γαλλ. Banquier. 2) = τράπεζ· ὅθεν

Τραπεζίτης, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνὴρ εἰς τράπεζαν ἢ εἰς τραπέζιτην· «γράμματα τραπέζιτικά» Δημοσθέν. τραπεζογραμμάτια.

Τραπεζοεἶδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ εἶδος τραπέζης ἔχων.

Τραπεζοκόμος, ὁ, ἡ, ὄν (κομέω). Ὁ κοσμῶν καὶ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, ὁ περὶ αὐτὴν ὑπηρετῶν.

Τραπεζόκορος, ὁ, ἡ, ὄν (κόρος). «κόλαξ τραπεζόκορος»· Ὁ ἀπὸ ξένων τραπέζων τρεφόμενος κόλαξ· παράσιτος, κατὰ τὸ «νεώκορος» ἀπὸ τοῦ κορέω.

Τραπεζόλειχος, ὁ, ἡ, ὄν (λείχω). Ὁ λείχων τὰς τραπέζας, παράσιτος.

Τραπεζοποιεῖω, ὦ (ποιέω). Ὑπηρετῶ τὴν τράπεζαν ὅθεν

Τραπεζοποιεῖα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τραπέζας, καὶ ἡ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρεσία.

Τραπεζοποῖος, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ τραπέζας κατασκευάζων. 2) = τραπέζοκός.

Τραπεζόπολις, εὖς, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, τανὺν χωρίον Καραδοχεοῦ. Γεωγραφ.

Τραπεζορίτωρ, ὁρος, ὁ (ρήτωρ). Ὁ εἰς τὴν τράπεζαν ῥητορεύων. Ἀθην. α.

Τραπεζότης, ἡτος, ἡ. Τὸ ἄφρημ. τῆς τραπέζης· ὡς ἀνθρωπότης ἐκ τοῦ ἀνθρωπος.

Τραπεζοῦς, οὖντος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. (Ηρόδ. 2) πόλις ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος. Ξενοφ. ὅθεν

Τραπεζοῦντιος, ἰχ, ἰον. Ὁ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος. Στράβ.

Τραπεζοῦς, οὖντος, ὁ. Ὁρος τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Στράβ.

Τραπεζοφόρος, ὁ, ἡ, ὄν (φέρω). Ὁ τράπεζαν φέρων· παρὰ Λυκούργου· «ἡ Τράπεζα» ἱερείας ὄνομα, ἣτις ἐνότμει καὶ ὠκονόμει τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά· οὐδέτερον. «τὸ τραπέζοφρον»· τράπεζά τις, ἐφ' ἣ τὰ ἐκπύματα κατὰκινεῖται ἢ ἀποθήκη τις παρὰ τῇ τράπεζῃ.

Τραπεζόω, ὦ (τράπεζα). Φέρω, τίθημι ἐπὶ τῆς τραπέζης, τραπέζιον. Δημήτρ. Φαλ. «οὐ τραπέζουται κύλλε»· ἀντί τοῦ, «ἀπύθμενος, ἐπὶ τραπέζης κύλλε οὐ τίθεται».

Τραπεζώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς. Ὁ τραπέζης ἢ τραπέζιου σχῆμα ἔχων, = τραπέζοειδής.

Τραπεζώμα, τό (τραπέζω). Τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τραπέζῃ βρώμα, σκεῦος, κ. τ. τ.

Τραπεζώσις, εὖς, ἡ (τραπέζω). Τὸ τραπέζω· «τῶν ἱερῶν τραπέζωσις».

Τραπεζομεν, ἐπικ. ὑποτακτ. ἄφρ. β'. παθ. τοῦ τρέπω, ἀνὴρ τραπεζώμεν, τραπεζώμεν ἡ τραπεζώμεν.

Τραπεζέω, ἐπικ. = τραπεζίζω.

Τραπεζεύς, ἡ, ὄν (τρέπω). Ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος· ὅθεν οὐστράπελος, καὶ, εὐτράπελος.

Τραπεζέω, ἐπικ. (ἐμπικν, τρέπω). Ὑπεναντίως πρὸς τὰ ὀπίσω. Φερεκράτης παρὰ Φωτίου.

Τραπεζόω, ἡ. Δωρ. ἀντί τοῦ, τράπεζα.

Τραπεζέω, ἀπαρέμφ. μέτ. ἄφρ. β'. τοῦ τρέπω.

Τραπεζέω, ὦ. Ἀντοπατῶ, πατὼ τὰς σταφυλὰς.

Τραπεζή, ἀπαρέμφ. ἄφρ. β'. παθητ. τοῦ τρέπω.

Τραπεζή, ἡος, ὁ. Δοκὸς ἢ ξύλον διὰ τοῦ ὁποῖου στρέφεται ἐν σῶμα ὁποῖον δήποτε, ὡς τρόπηξ, καὶ τρόφης, ὁ Πτοχ. ἐρμην. διὰ τοῦ «χάραις, σκόλφω».

ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ, ἄλλοι τὸ τῆς νεῆς χεῖλος· λέγεται δὲ καὶ τὸ ξύλον, ἐνθα τίθεται τὸν ἄρτον· ὁ Σχολ. Λυκόφρ. »τράτῃς, κυρίως ἡ ὑπόπλατος σανίς, ἐν ἣ τούς ἄρτους πρὸς τοὺς κλισθάνους ὑπάγουσι· νῦν δὲ ἀπλῶς τὸ ξύλον, καὶ τὸ δόρυ· τροποί, οἱ ἀντί τοῦ, δοκοί· παρβλ. τροπίς.

Τραπητέος, ἔα, ἐόν, ῥηματικ. τοῦ τρέπω. Πᾶν ὅτι πρέπει νὰ τρέπηται, ἢ νὰ στρέφεται.

Τραπητής, οὗ, ὁ (τραπίω). Ὁ τὰς σταφυλὰς πατῶν.

Τραπητὸς, ἡ, ὄν. Πατητὸς, νοῦνος τραπητὸς· οἶνος ὑπὸ πατημένων σταφυλῶν, μούστος.

Τράπω. ἰων. ἀντί τρέπω· παρ' Ὀμήρ. καὶ Ἡροδ.

Τρασίχ, ἡ (τίσιος, τερασίω). — ταρρός, ταρτός, ταρσίς, ἡ τερασία. Ἀριστοφάν. Νερ.

Τρασιμένη Λίμνη, ἡ. Ἐπίσημος Λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ. καὶ Τρασυμένη.

Τράσειες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν. Ἡρόδ.

Τραυλίζω, ἰσώ καὶ μέσ. τραυλίζομαι. Ψελλίζω, βατταρίζω, τραυλὶ ὀμιλῶ, ἔξαιρ. ὅταν δὲν δύναμι καθαρώς νὰ προφέρω τὸ ρ, ἢ τὸ λ, στοιχεῖον· Ἀριστοφάν. ἴδε τραυλός· ὁθεν

Τραυλισμός, ὁ. Τὸ τραυλίζειν.

Τραυλὸς, ἡ, ὄν. Ὁ ἀκαρτάνων κατὰ τὴν προσφορὰν ἔξαιρ. τοῦ λ καὶ ρ, ὅ ἐστιν, ὁ ψελλίζων, τραυλὸ ὀμιλῶν· ἀντίκειται. τῇ τορὸς, παρβλ. καὶ ψελλός· ὁ Πλούταρχ. τίσσει τὸ, τορὸς καὶ ἰσχυφῶνος, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, εὐφῶνος. 2) τροπικ. ὁ τερετίζων ἐπὶ χειλοδόνος· (ἐκ τοῦ θραύω, θραυλός)· ὁθεν

Τραυλότης, ητος, ἡ. Τὸ φυσικὸν πταίσμα τῆς γλώσσης ὅταν δὲν δύναται τις νὰ προφέρῃ καθαρώς τὸ ρ, ἢ ἄλλο τι τῶν στοιχείων, καὶ μάλιστα τὰ παιδία κατ' ἀρχάς, ὡς τὸ, τραυλισμός, ὁ· Ἀριστοτέλ.

Τραυλόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ἔχων τραυλὴν τὴν φωνήν, ὁ τραυλίζων. Ἡούχ.

Τραῦμα, ατος, τό. Πληγὴ (κτυπηματικὴ), ἐπὶ ὁλοκλήρῳ τρατοῦ, ἀντί τοῦ, κατὰπτωσις, ἥτα· ὡς καὶ ἡ συνήθεια τὴν ἥταν, κτύπημα, μεταφορικῶς λέγει (ἐκ τοῦ τρώω, τιτρώσκω, συγγεν. τῇ θραύω)· ὁθεν

Τραυματίας, ὁ. Τετρωμένος, πληγωμένος.

Τραυματίζω, ἰσώ (τραῦμα). Τραῦμα ποιῶ, τιτρώσκω, πληγώνω. Θουκυδ. καὶ Εἰνερ.

Τραυματικός, ἡ, ὄν (τραῦμα). Ὁ ἀνήκων εἰς τραύματα, ἢ ὁ ἰατρῶν τὰ τραύματα. Διοσκωρ. »φάρμακον τραυματικόν·.

Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τραύματα ποιῶν, πληγώνων. Γλωσσ. Στιπ.

Τραύενο, ατος, τό. Πληγὴ καὶ τραύματιον, τό· ἴδε τρώζανον.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Ἡρόδ.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Ροδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐθρήνουν ἀεὶποτε διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡρόδ.

Τραφαλῖς, καί, τραφαλλίς, ἰδος, ἡ, καί

Τραφελός, ὁ, ὅδε τραφίς.

Τραφμέν. ἰων. ἀπαρέμρ. ἄορ. β. τοῦ, τρέφω, ἀντί τραφεῖν.

Τράφεν. Διόλικ. γ'. πληθ. πρόσ. ἄορ. β'. παθ. τοῦ, τρέφω ἀντί ἐτράφην.

Τραφερός, ἄ, ὄν (τρέφω). Καλοθρεμμένος, παχὺς, λιπαρὸς ἢ ἰθύς. 2) εὐπαχὺς, στερεὰ· »τραφερὴ ἀρουρα· καὶ »τραφερὴ κέλυνθος· ἢ διὰ ξηρᾶς

ὁδός· παρὰ τὸ τρέφειν ὁ δηλοῖ τὸ πηγύναι. 3) ἐνεργ. ἀντί θρεπτικός· νομὸς τραφερός·. Ἀρατ.

Τράφῃς, ητος, ὁ· ἴδε τράπηξ.

Τράφος, ἡ. Δωρ. ἀντί τοῦ, τάφρος. Πίναξ. Ἡ· ρακλ. ὅπερ ἴδε.

Τράφω. ἰσώλκ. καὶ Δωρ. ἀντί τοῦ, τρέφω.

Τραχαλᾶς, ατος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Δωρ. ἀντί Τραχηλᾶς (τράχηλος). Παχὺς τὸν αὐχένα, ἔχων χονδρὸν λαιμόν.

Τραχειώτης, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχέως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ, τραχύς.

Τραχηλάγχη, ἡ (τράχηλος, ἀγχη). Ἡ περὶ τὸν ράχηλον ἀγχή.

Τραχηλᾶς, ὁ· ἴδε Τραχαλᾶς.

Τραχήλια, τὰ (τράχηλος). Τὰ ἄκρα καὶ εὐτελῆ τῶν κρεάτων, τὰ ὁποῖα ἐξέρριπτον· πιθανὸς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου μέρους· ἡ συνήθεια λέγει· »τραχηλῖς, ἡ· τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ἐνδομάτος.

Τραχηλῖαιος, αῖα, αῖον (τράχηλος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τράχηλον.

Τραχηλιάω, ὦ. Ὑψῶ τὸν αὐχένα, σηκώνω τὸν λαιμόν ὕψηλὰ, ἔξαιρ. ἐπὶ ἵππων, καὶ τροπικ. ὑπερφηφάνως φέρομαι καὶ τὸ ἐντατρίπω. 2) ἀντί τοῦ, ἐναντιοῦμαι, ἀπειθῆς γίνομαι παρὰ τοῖς Ὁ.

Τραχηλίξω, ἰσώ. Αἶρω, σηκώνω τὸν λαιμόν τοῦ ζώου ἐπάνω ὡς πρὸς σφαγὴν, ἢ πᾶνω τὸ ζῶον ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἐντατρίπω. 2) ἀντί τοῦ ἀνακαλύπτω· »πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀρθαλμοῖς αὐτοῦ». Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. φανερά· 3) στρίφω, γυρίζω τὸν λαιμόν διὰ νὰ κυτᾶξω πρὸς τι μέρος. 4) πᾶνω τινα ἀπὸ τὸν λαιμόν ὡς οἱ παλαιστοὶ καὶ τὸν στίγνῳ ἢ τὸν βάλλω καὶ· »· ὁθεν κρημνίζω, καταβάλλω· ἐπὶ ἵππων, κρημνίζω τὸν ἵππεα ὑπὸ τὸ ἄλογον καὶ μεταφορικ. μετὰ δυνάμεως καὶ βίας ἀποσπᾶν, ἀρραπάζω, καταβάλλω.

Τραχηλῖμαίος, αῖα, αῖον, —τραχηλῖαιος· ἀμφ.

Τραχηλίσον, τό· ὑποκ. τοῦ, τράχηλος, καὶ τὸ τοῦ ὀράτος ἄκρον, ὁ σαυρωτήρ.

Τραχηλίσμός, ὁ. Τὸ τραχηλίζειν. Ἀθην.

Τραχηλοδεσμός, ον, ὁ (δεσμός). Ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων.

Τραχηλοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Τῷ τραχήλῳ ὅμοιος.

Τραχηλοκάκη, ἡ (κάκῃς). Κλοῖς, ἄλυσος, σίθηρα περὶ τὸν λαιμόν ὡς τὸ ποδοκάκη. Νικ. Χρον.

Τραχηλοκοπέω, ὦ (κόπτω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποτέμνω· ὁθεν

Τραχηλοκοπία, ἡ. Ἡ τῆς κεφαλῆς ἀποτομή.

Τραχηλός, ὁ. Ὁ λαιμός, αὐχὴν, ἔξαιρ. τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ (σβεστος). 2) ἐπὶ πορφυρῶν κοχυλίων λέγεται τὸ ἔμπροσθεν ἀνω μέρος αὐτῶν. Ἀθην. 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ πανίου τῆς νῆος.

Τραχηλόσμιος, ὁ, ἡ, ον (σμός). Κοντόλαιμος.

Τραχηλόδης, ὁ, ἡ, ἐς· ἀντί τραχηλοειδής.

Τραχίν, ἰδος, ἡ, καὶ Τραχίς, ἴδος, ἡ. ἰων. Τραχίν· κύρ. ὄνομα. Πόλεως καὶ χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν αὐτῆς ποιότητα. ἰλ.

Τραχύνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πόλεως Ταβράκινος ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχυνία, ἡ. ἰων. Τρηγινία. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Τραχύνιον, τό· ἴδε Τριχύνιον.

Τραχύνιος, ἰα, ἰων. Τρηγίνιος. Τῆς Τραχίνος, ἡ εἰς τὴν Τραχινὰ ἀνήκων. Σαρ. ἡ Τραχινία,

ἐπὶ πύργον τῆς πόλεως Ἡρακλείας· ὅπερ ἴδε· καὶ Τραχινίαι πέτραι, βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὀποιῶν περιείχοντο τὸ παρὰ τῇ Μυκλακῇ κόλπῳ πεδίου. Ἡρόδ.

Τραχίς, ἴνος, ἡ Ἴων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρό-πολ. τῆς Τραχινίας. = Τραχύν. 2) = Τραχινία. 3) Πίλις μικρὰ τῆς Φυλίδος. Στράβ.

Τραχύουρος, ἡ τραχύουρος, ὁ (τραχύς, οὐρά). Ὁ τραχύς κατὰ τὴν ὀψιν, ἰχθύος ποίος. Ἀθήν.

Τραχώω, ὦ (τραχύς). = τραχύνω. Ἰωάνη.

Τραχὺ βῆξτεω, ὦ (βῆξις). Ἐπὶ τραχείας ἐδά-φους βῆξις· περιπατῶ εἰς σκληρὸν τόπον. Ἰπποκράτ. Ἐπιστ.

Τραχὺ δερμῶς, ὁ, ἡ, ον καὶ Τραχὺ δερμῶν, ὁ, ἡ, ον (δέρμα). Ὁ τραχὺ δερμα ἔχων. Ἀθήν. »βῆται, ῥίνας τε τραχυ-δερμονες«.

Τραχὺ λόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τραχείος ὁμιλῶν, τραχύφωνος, = τραχύτομος.

Τραχύντικος, ἡ, ὅν. Ὁ τραχύνων. 2) τροπικ. κακῶν, παροξύνων ἐκ τοῦ

Τραχύνω Ἰωνικ. τρηχύνω παρὰκ. τετράχυσμαι, καὶ τετράχμμαι. Ἀριστοτ. καὶ τετράχμμαι. Ἀπὸλ. Ρόδ. (τραχύς). Τραχὺ ποιῶ, σκληρύνω. 2) τροπικ. παροξύνω, παροξύνω.

Τραχὺ δστραχίος, ὁ, ἡ, ον (δστράκω). Ὁ τραχὺ δστρακίον ἔχων. Ἀθήν.

Τραχὺ πους, ποδός, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τραχεῖς πόδας ἔχων.

Τραχὺς, τραχεῖα, τραχύ. Ἰωνικ. τρηχὺς εἶα, ὦ. Ἀνδραῖος, ἀκαυθωτός, ἐξοχὺς ἔχων, σλόος· ἀν-τικαίται τῷ λείῳ. 2) μεταφορικ. ὠμός, ἀθύρ-μος, ἄγριος· ἐπιρῶν. τραχεῖος. Ἰωνικ. τρηχίως, ἀντὶ τοῦ ὀποίου πολλάκι. τὸ οὐδέτ. »τραχὺ βλέ-πειν, ἄγριως βλέπειν. (συγγεν. τῷ ῥάττω, ῥήτω, ῥάχος, ῥήχος, ῥαχία, κ. τ. τ.)

Τραχὺ σμα, τό (τραχύνω). Τραχύτης· ἀνωμα-λία· σκληρότης. Ἀθήν.

Τραχὺ στόμα, ὁ (τραχύ). Τὸ τραχύνειν. Ἰπποκράτ.

Τραχὺ στόμα, ὁ (τραχύς). Τραχὺ στόμα. ἔχω. 2) τραχεῖαν φωνὴν ἔχει· ὁθεν

Τραχὺ στόμα, ἡ. Τὸ τραχὺ στόμα. 2) ἡ τραχεῖα φωνή.—

Τραχὺ στόμα, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τραχὺ στόμα ἔχων, σκληρόστομος. 2) τραχύς τῇ φωνῇ. Στράβ.

Τραχὺ τής, ἡ (τραχύς). Τὸ οὐτὸ τοῦ τραχύ. Ξενοφ. Κυρουπ. »ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα· διὰ τὸ εἶναι πε-τρώδη τὸν τόπον.

Τραχὺ φλοιός, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τραχὺν φλοιὸν ἔχων.

Τραχὺ φωνία, ἡ. Τραχεῖα φωνή· ἐκ τοῦ

Τραχὺ φωνῶς, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων.

Τραχὺ Δωρικ. ἀντὶ τρέχω. Ἠτύχ. παρὰκ. τράχω Τραχὺ δής, εὖς, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). = τραχύς.

Τραχὺ μα, ατος, τό (τραχύς) = τράχυμα. οἱ Βυζαντινοὶ λέγουσι τὴν σήμερον, »τράχυμα«, τὴν προῖκα, τὴν φερνὴν· ὁθεν

Τραχὺ ματικὸς, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τράχυμα ἀνή-κων ἡ ἱατρῶν τὰ τραχύματα. Γαλην.

Τραχὺν, ὄνος, ὁ (τραχύς). Τραχύς, σκληρὸς, πε-τρώδης τόπος· ὁθεν

Τραχὺνίτης, ὁ. Δηλκ. τραχυνίτης, ἴδος, ἡ. = τραχύς, τραχεῖα.

Τραχυνίτης, ἴδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Πε-τραίας Παλαιστίνης. 2) = τραχυνίτης.

ΤΡΑΩ, ἄχρηστ. Σέμα ἐξ οὗ σχηματῖ. τινὲς χρόνοι τοῦ, τειράω, τετραίω, ἄπερ ἴδε.

Τρεβίας, α, καὶ ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀνω Ἰτα-λίας. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούτ.

Τρεῖς, οἱ, αἱ· οὐδέτ. τρία, τὰ γενικ. τριῶν, δοτικ. τριῖν καὶ τριοῖσι, ὡς τὸ δυοῖσι. Ἰωνικ. ἀντὶ δυτὶ· αἰτικ. τρεῖς, τρία, ἀριθμὸς περιττός, ἐκ δυο καὶ ἑνός.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ = Δρυὸς κεφαλαί, ὅπερ ἴδε.

Τρεῖω, ποιητ. ἀντὶ, τρεῖω.

Τρέμιθος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τέρμιθος, ἡ· ἴδε τρέμιθος. Νικ.

Τρέμιω. Κλονοῦμαι. ταράττομαι. Ἰλ. Ν. »--τρέμε δ' οὐρα μακρὰ καὶ ὕλη«. 2) φοβοῦμαι, τρέμω ἀπὸ φόβου λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ λεπτοῦ χιτῶνος κινουμένου ὑπὸ τοῦ ἀέρος· ἀντὶ σείεται παρὰκ. τρομένω (ἐκ τοῦ τρέω, ὅπερ ἀγγεν. τῷ τετρε-μαίνω καὶ τρέμω).

Τρέξι, ἀντὶ θρέσκει καὶ θρέζεται, οὕτω λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοτ. Θεσμῶν.

Τρεπτικός, ἡ, ὅν (τρέπω). Ὁ εἰς τὸ τρέπειν ἀνήκων· εὐμετάτρεπος, εὐμετάβλητος.

Τρεπτός, ἡ, ὅν ῥημτ. τοῦ, τρέπω. Ὅστις τρέ-πεται, στρεπτός, εὐμετάβλητος.

Τρεπτότης, ἡ = τροπή. Ἠτύχ. ἐκ τοῦ

Τρέπω, ψω, ἔτρεψα, ἔτρεψάμην, ἐτρέφην· ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἐτρέφην. ἄρ. β'. ἐνεργ. ἐτραπον. μέσ. ἄρ. β'. ἐτραπόμην· καὶ παθ. ἄρ. ἐτραπην· ἐξ οὗ ἐπικ. ὑποκλκ. τραπέομαι ἀντὶ τραπέωμαι, τραπέωμαι ἐνεργ. παρὰκ. τέτροπα. Στρέφω, γυρί-ζω, κλίνω· πρὸς ὅρος τρέπει πτόνα μήλα. Ὅδ. καὶ »τρέπειν τινὰ εἰς εὐνήν, εἰς τὴν κλίνην νὰ πλαγιάσῃ· παθ. καὶ μέσ. στρέφωμαι, εὐθύνωμαι, »ἀμφιποιοῦν μὲν ἐπειτα θούς ἐπὶ ἔργα τράποντο«. Ἰλ. Γ. ἐδύθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν· τρέπεσθαι εἰς ἀρχήσιν, εἰς ἀρχήν· εἰς γέλοισιν· ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνακάμπτω γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, »πάλιν τρέπει μώνυχας ἵππους«. Ἰλ. Θ. καὶ ἀντὶ τοῦ, διώ-κω εἰς τὰ ὀπίσω, βάλλω εἰς φυγὴν, »τρέψω δ' ἡρώας Ἀχαιοῦς«. Ἰλ. Ο. 2) μετατρέπω, μεταβάλλω, »ἐτρέψεν ἀδελφεῖο φρένας«, ἐχύρισε, μετέ-βαλε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἰλ. Ζ. παθητ. καὶ μέσ. μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, »τοῦ μὲν γάρ, κλυοὶ τρέπεται χροὺς ἀλλοδὶς ἀλλήν. Ἰλ. Ν. ἀλ-λοιοῦται ἡ ὄψις τοῦ προσώπου, κυτρινίζει, λαμ-βάνει ἄλλο χροῖμα. 3) χρώμαι, μεταχειρίζομαι, »τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γυνομένην, ἐπεὶ ἀν-ἀσπάζοντο ἐκ τῶν ἐλέων, τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς ἀ-ποτάμνοντες, εἰς ἄλλο τι τράπουσι«. Ἡρόδ. 4)

τροπικ. κατὰ μέτ. διάθ. διεύθυνον τινα λαμ-βάνω, δίδω τὴν προσοχὴν μου, ἐνυποχολοῦμαι, καὶ γυνάμεις εἰς ἐσθλὰ πολὺ καὶ χρυσὸν κίστην τρέ-πονται«. Ξενοφ. Πέρ. καὶ »τρεψόμεθα ἐπὶ βα-θιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ »εἰς ὕπνον τρέ-πομαι, ἀντὶ, δίδωμαι εἰς τὸν ὕπνον, ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ. (συγγεν. τῷ τρέμω, τετρεμαίνω).

Τρεσάς, ἄντος, ὁ· ἴδε τρέω.

Τρεστής, ον, ὁ (τρέω). Δειλὸς (ροβιτιστάρης). Ἠτύχ.

Τρέφος, εὖς, τό (τρέφω). = θρέμμα. Σοφοκλ.

Τρέφω, θρέψω, ἔθρεψα· ἄρ. β'. ἐτροφον, τέτρο-φα· παθ. τεθράμην· ἀπαρέμην· τεθράφθην, καὶ

τέθρεμμαι, ἐθρέφην· ἄρ. β'. ἐθράφην· κυρίως, = πηγνυμι, ὑγρὸν τι κάμνω νὰ πήξῃ, νὰ γίνῃ

- στερείν· ὄθεν γάλα θρέψαια, πηγνυθαι ποιῶ. Ὅδ. καὶ «τυρὸν τρέφειν». Θείακ. ὄθεν τροχαλῆς, ὁ προσάτος πεπηγμένος τυρός· ὡσπύ. κάμνω τι νὰ παγώτῃ, ἐπὶ ψύχους. 2) συνήθ. δίδω τὴν ἀναγκαιὴν τροφήν, παχύνω, περιποιούμαι, αὐξάνω· ὥς μοι τέκνον ἐμὸν, τί νὺν σ' ἐτρεφον ἀνὰ τεκνούτα. ἰλ. Α. (συγγεν. τῷ τρέπω).
- Τρεχεδεῖπνέω**, ὦ. Πρὸς δεῖπνον τρέχω. Νικ. Χρον. ἐκ τοῦ
- Τρεχεδεῖπνος** ὁ, ἡ, ον (τρέχω, δεῖπνον). Ὁ πρὸς δεῖπνον, εὐτυχίαν τρέχων.
- Τρέχωνος** εὖς, τό. Δωρικ. = τέρχωνος. Δοσιάδ.
- Τρέχω**, σπαν. θρέζομαι, θροῖζα· μέλ. δραχυῶμαι, τὸ δὲ δραχμῶ μόνον ἐν συνθέτ. παρὰ Φιλεταίρ. ἐν Ἀθην. υπερδραχμῶ ὡσαύτ. καὶ ἀναδράμματα. Φιλ. Θετα. παρβλ. θύτομαι καὶ θυσσοῦμαι ἐν τῷ, θίω. ἀόρ. β'. ἐδραμον, δεδράμηνκα· ποιητ. δέδρομα. μέλ. θραξοῦμαι. Σπουδαίως κινούμαι ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν· «ὁ δὲ τ' ἄγχι· μάλα τρέχει» Ὀμηρ. Ξενοφ. δρόμον δραμεῖν, ἀγώνως δραμεῖν. Ἡρόδοτ. στάδιον, δόλιχον· καὶ ἐντεῦθεν πτόν περὶ ψυχῆς, βασιλείας, σωτηρίας τρέχειν· ἐξυπακουσμένου τοῦ, ἀγώνω, ἡ δρόμον, ἡ κίνδυνον καὶ ἀνευ τοῦ ἄρθρου. «περὶ ψυχῆς, περὶ αὐτοῦ τρέχουσιν». Ἡρόδοτ. ἥτοι τρέχων διὰ νὰ σώτῃ ἐμαυτὸν, διὰ νὰ γλυτώτῃ τὴν ζωὴν μου καὶ «τρέχειν ἀπὸ τινά». Πύχ. τρέχω μετὰ τινος, συναμιλλώμεν ὡσαύτ. «τόν περὶ κρεῶν θίει, τρέχει» καὶ «περὶ κρεῶν θίει, τρέχει» ὅταν ὁ λαγὼς ἐν τῷ κυνηγεῖσθαι φεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἵνα λυτρώτῃ τὴν ζωὴν του. «νευαυμάχῃς τὴν περὶ τῶν κρεῶν». Ἀριστοφ. ἐξυπακ τοῦ, ναυμαχίαν· ὁ ἔστιν ἐκινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ναυμαχίαν· καὶ «δραμεῖν φόνον πέρι». Εὐριπ. «περὶ νίκης δραμεῖν», τρέχω διὰ νὰ νικήσω ἐν τῷ ἀγῶνι· ἔτι ἐγγύτατα ὀλίθρου τρέχειν, ἥτοι κινδυνεύω, παρ' Ἡροδότ. «παρ' ἐν πάλαισμα ἔδραμε νικῶν» ἥτοι ἐν πάλαισμα ἐξέρδιζε τὴν νίκην· ἴδε ἐν τῇ, παρὰ «ἐπὶ δὲ δολιχὴν τοῖς ἔτεστιν ἥδη τρέχει» ἀντὶ «ἐπεὶ πόρρω τῆς ἡλικίας ἤλασε»· ἐπειδὴ τώρα ἐπέρασαν ὁ καιρὸς τῆς, ἐγήρασε. ἐπικ. ἐπὶ τῆς Αἰδίδος.
- Τρέψις**, εὖς, ἡ (τρέπω). Τροπὴ, γύρισμα, κλίσις, κάμψις. τῆς Διογένης.
- Τρέψιχρως**, ὡς, ὁ, ἡ (τρέπω, χρώς). Ὁ τρέπων τὸν χρώτα, ὁ μεταβάλλων τὸ δέρμα ἢ τὸ χρώμα τοῦ σώματος. Ἀθήν. «πολύπους τρέψιχρως».
- Τρέω**, ἀπαρεμφτ. τρεῖν, τρέτω, ἔτρεσα· ἐπικ. τρέσσει, τρέσαν, κ. τ. τ. ποιητ. ἔνεστ. τρεῖω. Τρέμω ὑπὸ δειλίας καὶ φόβου, φοβοῦμαι, τρέπομαι εἰς φυγὴν. Ὀμηρ. «αὐτὰρ μεγάλαισι ἔπεισι ἔτρεσαν ἄλλουδ' ἄλλος, ἔπει εἰδὼν ἄνδρα πιστόντα» ἥτοι ἐφυγον ὑπὸ φόβου· ὄθεν ὁ τρέτας, ὁ δραπετεύτας. ἰλ. Ξ. 2) μετὰ αἰτιατικ. μετὰ δὲ. ἀντὶ τοῦ, ἔνεργ. φοβέω φοβίζω καὶ «τρέττης, ὁ δειλός». (συγγεν. τῷ τρέπω).
- ΤΡΕΩ**, ἄχρηστ. θίμα, ἐξ οὗ κέρηται τινες μόνον χροῖον τοῦ, τιτράω.
- Τρηβούλα**, ἡ. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
- Τρηγαλέος**, ἕα, ἕον, = τραχαλέος, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ῥωγαλέος, ἡ ἀντὶ τοῦ ἰωνικ. τρηχαλέος.
- Τρημα**, ατος, τό (τιτράω). «τρημα ῥαβίδος» ἡ τρύπα τῆς βελόνης· ἐξαιρ. αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τῶν κύβων· ὄθεν
- Τρηματίζω**, ἴσω. Δωρικ. ἴζω. Κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους, καὶ ἰδίως βάλλω ἀργύριον εἰς κάθε τρύπαν ἢ στίγμα τοῦ κύβου (ποντάρω).
- Τρηματίκτης**, ου, ὁ. Δωρικ. = τρηματιστής.
- Τρημάτιον**, τό. ὑποκορ. τοῦ, τρημά. Ὀμηρ.
- Τρηματιστής**, οὔ, ὁ. Δωρικ. τρηματίκτης (τρηματίζω). Κυβευτής. Πολυδ. καὶ Ἥσυχ.
- Τρηματόεις**, δεσπα, ὄεν (τρημα). Τετρημένος, τετυρημένος, πλήρης τρημάτων.
- Τρηματόδης**, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος), = τρηματοίς.
- Τρήμη**, ἡ, = τρημα. Ἑτυμολογ. ἀμφ.
- Τρηούροι**, οἱ. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Στράβ. καὶ
- Τρηούριος**, οἱ. Δίον Κάτω. καὶ
- Τρηυροί**, οἱ, = Τρηούροι. Πτολ.
- Τρηρες**, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης· Θουκ.
- Τρηρος**, ἡ. Χώρα τῆς Θράκης. Στέρ. Βυζ. 2) Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
- Τρηρός**, ἁ, ὄν. (τρέω), = τρήρων.
- Τρήρων**, ὡς, ὁ, ἡ (τρέω). Δειλὸς, τρήτης, ὡς ἐπίθετον τῶν πελειῶν, «τρήρωνες πελειαί, καὶ, πελειάδες».
- Τρήσις**, εὖς, ἡ (τιτράω). Τὸ τρήμα. Ἀριστοτ.
- Τρητόν** (τιτράω). Ὅρος τῆς Πελοποννήσου. Παυσαν.
- Τρητή** ἡ νῆτος, ἡ. Νῆτος τῆς· Εὐρυθαῖ· Σαλάτσης.
- Τρητός**, ἡ, ὄν. ῥηματ. τοῦ, τιτράω. Τετρημένος, τετυρημένος· «πύσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λιθοῖα». Ὅδ. Ν. συνήθ. παρὰ Ὀμήρ. «ἐν, ἡ παρὰ τρητοῖς λεχίστινα, πύσαν. ἐπὶ τῶν τεχνικῶς ἐξεργασμένων κρεβάτων, γεγλυμένων, ἡ τετορνευμένων, ὡς ἐν ἰλ. Γ. «ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχίστινα».
- Τρητός**, ἡ. οὐτ. ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Ἀργολίδι. Ἡτ. Θεογ.
- Τρηχαλέος**, ἕη, ἕον, ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ τραχαλέος, = τραχύς.
- Τρηχίς**, ἡ, ἴσως, ἡ. ἰωνικ. = Τραχίς. ἰλ. καὶ Ἡτ.
- Τρηχινίς**, ἡ = Τραχινίς.
- Τρηχίν** καὶ Τρηχίς, ἡ. ἰωνικ. ἀντὶ Τραχίν καὶ Τραχίς.
- Τρηχίς**, ὁ, κύριον ἦν οὐκ ἀνδρός τινος. ἰλ. Ε.
- Τρηχυβάτις**, ὦ. ἰωνικ. ἀντὶ τραχυβατίας.
- Τρηχύνω**, ἰωνικ. ἀντὶ τραχύνω.
- Τρηχύς**, εἶα, ὦ. ἰωνικ. ἀντὶ τραχύς. Ὀμ. Ἡτ. καὶ Ἡρόδοτ.
- Τρηχυσμα**, τό, ἰωνικ. ἀντὶ τράχυσμα.
- Τρηχυσμός**, ὁ. ἰωνικ. ἀντὶ τραχυσμός.
- (**Τρήχω**), παρὰ. τέτρηχα παρ' Ὀμήρ. «τετρήχει δ' ἀγορή» ἥτοι ἐθορυβήτο· καὶ «δεινὴ, τετρηχία ἀγορή»· παραχώδης. 2) παρὰ τοῖς νεωτέρ. ἐπικοί· ἀντὶ τοῦ τραχύς, ἡ δύσβατος. Νίκανδρ. «τρήχοντι πάγω» ἀπὸ τραχύν τῶπων καὶ ἐν Ἀνακρέτ. «τετρηχίει θάλασσα» ἡ τραχίει καὶ ἡριμανίει.
- Τρηχώ**, οὖς, ἡ (τρηχύς)· ὡς τὸ τραχών.
- Τρηχώδης**, ὁ, ἡ, ἐς = τραχώδης.
- Τρεῖ**, ἐκ τοῦ τρεῖς ἢ τρία, ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων σημαίνει τὸ, τρεῖς, τρεῖς φορές· καὶ «εἰ δὲ καὶ κατ' ἐπίτασιν, ὡς, τριδουλος, τριδύτνης, τριθάβηρος, τριάνωρ.
- Τρεῖς**, οὐδ. τοῦ ἀριθμ. ὄνομα. τρεῖς, ὅπερ ἴδε.
- Τριαγμός**, ὁ (τριάζω). Ἡνίκ.
- Τριάδελφαι**, αἱ (ἀδελφῇ). Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὁμοῦ, ἐξαιρ. αἱ τρεῖς Μοῖραι.
- Τριάζω**, ἄσω καὶ, τριάσω, ἄζω (τρία). Νικῶ, κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν ἐν ταῖς τρεῖσι πάλαις τὴν νίκην καταπονεύων καὶ ἰδίως ἐν τῇ πυγμαχίᾳ, ἐνθα ὁ ἀγωνιζόμενος ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ τρεῖς φορές τὸν

- ἀντίπαλόν του ἀλλεπαλλήλως διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἄθλον τῆς νίκης· καὶ τριαχθῆναι, λέγουσι, οἱ παλαιστρικοὶ, ἀντὶ τοῦ, τρεῖς πεσεῖν. Ἐτυμολογ. ὅθεν Εὐριπ. Ὀρέστ. «οἱ δὲ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι» ἀντὶ τοῦ, παντελῶς, ὁλόλου χαμένος εἰμὶ· ἐντεῦθεν τριακτῆρ, τριακτὸς, ἀτριάκτος.
- Τριάξω**, ἄσω (τρία). Τρεῖς φορὰς λαμβάνω τι, ἢ τριπλασιάζω.
- Τρίαίνω**, ἢ (τρία). Δόρυ τρεῖς ἔχον ἀκμὰς, ἰχθυόεντρον, κάμαξ, καμάκιον. 2) ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος.
- Τρίαίνωτῆρ**, ἦρος, ὁ = τριαινωτῆρ, ὁ ἰδε τριαινός.
- Τρίαίνουσειδῆς**, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς (εἰδός). Ὁ τριαίνης εἶδος ἔχων.
- Τριαίνουκράτωρ**, ὁρος, ὁ (κρατέω). Ὁ κρατῶν τὴν τρίαῖναν, ὁ Ποσειδῶν. Εὐεγραρ.
- Τριανόω**, ὦ (τρίαῖνα). Διὰ τῆς τριαίνης κινῶ, διασπῶ. 2) Ἀριστοφάν. Βατρ. Ὁ τριαινοῦν τὴν γῆν διέκλῃ· ἀντὶ τοῦ, σκάπτειν τῇ τριαίνῃ τὴν γῆν· ὅθεν
- Τριαινωτῆρ**, ἦρος, ὁ = ἀροτῆρ. Ὁ σκάπτων τῇ τριαίνῃ τὴν γῆν, ἢ παστρεύων αὐτήν. Ἡσύχ.
- Τριακαίδεκα**, οἶ, αἶ, τὰ, ἄκκλητ. ἀριθμ. ὄνομ. Δέκα καὶ τρία, δεκατρία· ὅθεν
- Τριακαίδεκέτης**, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ δεκατριάων ἐτώνων, θηλ. τριακαίδεκέτις, ἰδός. Πλάτ. Νομ.
- Τριακάς**, ἄδος, ἡ· ἐπικ. καὶ ἰωνικ. τριηκάς, ἀντὶ τοῦ, τριακοντάς (τρεῖς, τρία). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τριακοντα (τριακονταίς). 2) ἰδίως ἡ τριακοντὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσ. Ἐργ. ἐν Ἀθήνασι ἦσαν αἱ τριακάδες ἀφιερωνέμει εἰς μνήμην τῶν τελευτώνων, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὰ Novendialia· καὶ παρὰ Χριστιανούς τὰ τεσσαρακοντά, ἢ τὰ τεσσαράκοντα. 3) παρ' Ἀθηναίους σύστημα τι πολιτῶν, ὁ ἔστιν, ἡ ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς κατὰ ἔθνος εἰς τριακοντα γένη, ἐνωσίς τις ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν· ἰδε τριττύα· ὅθεν
- Τριακάτριοι**, οἱ. Δωρικ. ἀντὶ, τριακῆσιοι. Πίναξ Ἡρακλ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Ἡσύχιον λέγονται καὶ οἱ ἔφηβοι καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν, κατὰ τοὺς Κυρηναίους. Εὐστάθιος.
- Τριάκις**, ἐπέρβημι. (τρεῖς). Τρεῖς, τρεῖς φορὰς.
- Τριακονθάρμης**, ὁ, ἡ, ὄν (τριάκοντα, ἄμμα). Ὁ τριάκοντα ἄμματα ἔχων κόμβους ἔχων. Ξενοφ.
- Τριακονθήμερος**, ὁ, ἡ, ὄν (ἡμέρα). Ὁ τριάκοντα ἡμέρας ἔχων· «μήνες τριακονθήμεροι».
- Τριάκοντα**, ἐπικ. καὶ ἰωνικ. τριήκοντα οἶ, αἶ, τὰ, ἡ γενικ. τριηκόντων. Ἡσίοδ. ἡ δοτικ. τριηκόντασιν. Ἰακ. Αἰ. Ὁ ἐκ τριῶν δεκάδων συνιστάμενος ἀριθμὸς, τριάκτα· ὅθεν
- Τριακονταετηρίς**, ἰδός, ἡ. Τὸ διάστημα τῶν τριάκοντα ἐτῶν· «τριακονταετηρίς ἐορτή». Δίων Κασ. ἡ εἰς κάθε τριάκοντα χρόνους· ἐορταζομένη· ἐκ τοῦ
- Τριακονταετής**, ὁ, ἡ, ἑς (ἔτος). Ἐκ τριάκοντα χρόνων. Πλάτ. Νομ.
- Τριακονταετής**, ου, ὁ (ἔτος). = τριακοντούτης· ὅθεν
- Τριακονταετία**, ἡ. Τὸ διάστημα τριάκοντα ἐτῶν.
- Τριακονταετής**, ἰδός, ἡ. ἰωνικ. τριηκονταετής, θηλ. τοῦ, τριακονταετής.
- Τριακονταεθύς**, ὁ, ἡ, ὄν (ζυγόν). Ὁ τριάκοντα ζυγοὺς ἔχων καθεδράς (ἐφ' αἷς κάθηται οἱ κωπλάται) ἔχων. Θεόκριτ. «Ἀργὸν τριακονταεθύς».
- Τριακοντάκις**, ἐπέρ. Τριάκτα φορὰς.
- Τόμ. Γ'.
- Τριακοντάκλινος**, ὁ, ἡ, ὄν (κλίνη). Ὁ τριάκοντα κλῖνας ἢ καθίσματα διὰ τὴν τράπεζαν ἔχων. Πλούταρχ. Συμπ. «οἶκος τριακοντάκλινος».
- Τριακοντάκωπος**, ὁ, ἡ, ὄν (κώπη). Ὁ τριάκοντα κώπαι ἔχων.
- Τριακοντάμερος**, ὁ, ἡ, ὄν (ἡμέρα). Δωρικ. ἀντὶ τριακονθήμερος.
- Τριακοντάμηνος**, ὁ, ἡ, ὄν (μήν). Ὁ τριάκοντα μῆνας ἔχων.
- Τριακονταμναῖος**, αἶα, αἶον (μναῖ). Ὁ τριάκοντα μνῶν βάρους ἔχων, ἡ ἄξιος.
- Τριακονταμόριον**, τό (μόριον). Ἐν μόριον ἐκ τῶν 30 μορίων.
- Τριακονταπέντε**, αἶ, αἶ, τὰ (πέντε). Τριανταπέντε.
- Τριακοντάπηχυς**, εὐς, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ τριάκοντα πηχῶν μήκος ἔχων.
- Τριακονταπλασίον**, ὁ, ἡ, ὄν καὶ
- Τριακονταπλασίον**, ὁ, ἡ, ὄν, γενικ. οὐος. Τριακοντάκις περισσότερος.
- Τριακοντάπους**, οὐός, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τριάκοντα ποδῶν ὕψος ἔχων.
- Τριακονταρχία**, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἀρχὴ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήνασι.
- Τριακοντήρης**, ὁ, ἡ (ἑρέστα). Ἡ τριάκοντα κώπας ἔχουσα· παράβλ. τριήρης.
- Τριακοντόργυις**, ὁ, ἡ, ὄν (ὄργυια). Ὁ τριάκοντα ὄργυιῶν μήκος ἔχων. Ξενοφ.
- Τριακοντόροος**, ἡ, = τριακοντήρης· ἰωνικ. τριηκόντερος. Ἡρόδ.
- Τριακοντούτης**, ὁ, ἡ, ες· γενικ. εὐς (ἔτος). Ὁ τριάκοντα ἔτη ἔχων = τριακονταετής· οἱ Ἀττικοὶ ὁμως ἐν τῇ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ ἔλεγον πρὸς τὸ τριακονταετής, καὶ ἰδίετρ. θηλυκ. «τριακονταετίδες»· «σπονδαὶ τριακονταετίδες» καὶ, «τριακονταετίδων σπονδῶν».
- Τριακοντούτης**, ου, ὁ = τριακονταετής.
- Τριακοντούρυγος**, ὁ, ἡ, ὄν (όρυγμα). Ὁ τριάκοντα ὀρύγματα ἢ τάφρους ἔχων.
- Τριακοντούς**, ιαι, ιαι. ἰωνικ. τριηκῆσιοι. Ὁ τρεῖς ἑκατοστάς περιέχων ἀριθμὸς. Ὀμηρ. καὶ Ἡσ.
- Τριακοντούς**, ὁ, ἡ, ὄν (μέδιμος). Ὁ τριακοντούς μεδῖμους περιέχων. 2) ἱππύς.
- Τριακοντούχος**, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ συναίρ. τριακοντούχος, οὐν (χών). Ὁ τριακοντούς περιέχων φέρων, ἢ παράγων.
- Τριακονταῖος**, αἶα, αἶον (τριάκοντα). Τῇ τριακοντῇ ἡμέρᾳ. 2) «τριακονταῖον παιδίον»· τριάντα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχων. Ἀθήν.
- Τριακονταμόριον**, τό (μόριον). Τὸ τριακοντὸν μέρος. ἰωνικ. «τριακονταμόριον». Ἱπποκρ.
- Τριακοντούς**, ὁ, ἡ, ὄν (δύο). Τριακοντὸς δευτέρος· ἐκ τοῦ
- Τριακοντός**, ἡ, ὄν (τριάκοντα). Ὁ τῶν τριάκοντα ἀριθμὸν ἔχων κατὰ τὴν τάξιν. Πίνδ.
- Τριακτῆρ**, ἦρος, ὁ (τριάξω). Νικητής. Αἰσχύλ. ἰδε τριάξω.
- Τριακτός**, ὁ, ἡ, ὄν (τριάξω). Νικημένος· ὅθεν «ἀτριάκτος», ἀνίκητος· ἰδε τριάξω.
- Τριάνωρ**, ὁρος, ἡ (ἀνὴρ). Ἡ τρεῖς ἀνδρας ἔχουσα. Λυκόφρ. «κῆρη τριάνωρ» = πολυάνδρος.
- Τριάροιοι**, οἱ. Οἱ πρεσβυτάτοι τῶν στρατευσάντων, οἱ τινες ἐσχημάτιζον τὴν τρίτην μοῖραν ἐν τῇ στρατείᾳ. Δίων. Ἀλκ.
- Τριάρμενος**, ὁ, ἡ, ὄν (ἄρμενον). Ὁ τρία ἄρμενα ἢ κατάρτια ἔχων. Πλούταρχ. καὶ Δουκιαν.

Τριαρχία, ἡ (ἀρχή). Ἡ ἐκ τριῶν ἀνδρῶν συνσταμένη ἀρχή. **Triumvirat**, παρὰ Ῥωμ. Δίων Κάσ.

Τριῖς, ἄδος, ἡ (τρεῖς). Ὁ περιεκτικὸς τριῶν μονάδων ἀριθμὸς.

Τριῖς, ἄντος, ὁ. Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ἄξιον. **Ήσχ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω = τριάξω, ὅπερ ἴδε.

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ (αὐλαξ). Ὁ τρεῖς αὐλακας ἔχων. **Πλάτ.** **Φιλόξ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

Τριῖς ὡ, ἄξω, ὁ, ἡ (αὐλήν). Ὁ τρεῖς αὐχένες ἡ κεφαλὰς ἔχων. **Λυκούρ.**

τοῦ ἵππου. **Πολυδ.** 3) φωτὸν τι ἀκανθοῦ ἐν ἐνυδροῖς τόποις φυόμενον, οὗ τινος εἶδη δύο «τρίβλος ἐνυδρος», καὶ «τρίβλος χειρῆος». **Λινν.** τὸ ἐν τῇ συνθηγεία τριβόλιον ἔχει δὲ ἡ ἀκανθοῦ αὕτη σφαιροῖδου σχῆμα, ἐφ' ᾧ συμφύονται τρεῖς ἡ τέσσαρες ἡ καὶ πέντε ἀκίδες· ὅθεν παροιμ. δξύτερος τριβόλου, ἐπὶ ξυνοῦ οἴνου, παρβλ. δξύτης. 4) «τρίβλος, ἡ καὶ τριβόλοι, οἷς ἀλωῦσαι» **Μαθηματ.** παλ. ἡ μηχανή, δι' ἧς ἀλωρίζουσιν· ἔστι δὲ αὕτη σπινθὶς πλατεία, ἐξῆς λιθάρια ὑποκάτω ἔχουσα, ἣτις σύρεται ἐν τῷ ἀλωνίῳ ἐπάνω τῶν γεννημάτων, **Δοκάνη**, λεγομένη κοινῶς. 5) εἶδος τριβόλου πολυακάνθου, τὰ ὅποια συγκολλῶνται εἰς τὰ δέρματα ἡ εἰς τὰ μαλλιά τῶν προβάτων, ὅταν αὐτὰ ἐν βοσκῇ φέρονται μεταξὺ τούτων ἡ συνθηγεία καλεῖ ταῦτα, κολλητσίδας, ὅθεν. **Ἀριστοφ. Λυσ.** «τοὺς τριβόλους ἀπολέσαι» κομμ. λέγει ἐπὶ τῶν ἀχρεῶν ἐρίων, ἀφ' ὧν πρέπει νὰ διαλεχθῶσιν οἱ τριβόλοι· ὁ **Ἡσυχ.** ἔχει τριβήλα, καὶ σπορθύγια, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. λέγονται, ὅσα προξενοῦσι σύγχυσιν, ταραχὴν καὶ ἀηδίαν.

Τριβός, οὐ, ἡ (τρίβω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων πατουμένη ὁδὸς, δρόμος, στρατά. 2) αὐτὸ τὸ τριβεῖν, τρίψις, τρίψιμον. **Αἰσχύλ.** 3) ὡς τὸ τριβή, σωματικὴ γύμνασις. 4) ἡ περί τριβῆ, ἐνασχόλησις. 5) ἔτι τροπικ. δρόμος, προχώρησις.

Τριβράχυς, ὁ (βραχύς). Ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἐκ τριῶν βραχείων συλλαβῶν συνιστάμενος πούς.

Τριβράχος, ὁ, ἡ, ὢν (βρέχω). Ὁ τριβραχέμενος, ἡ καταβραχέμενος.

Τριβω, ψω, ἄρο. παθ. ἐτρούβην, συννηθέστερ. δ ἄρο. β'. ἐτρίβω, ὁ μέσ. μέλ. τρίζομαι κυρ. Τρίβω, ὡς «τρίψας τὴν κεφαλὴν ὁ Δημοσθένης»· ἐτρίψα τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν χεῖρα· καὶ τρίζω σῶμά τι, μεταφέρω αὐτὸ εἰς κόνιν· ἀλυνίζω, ἐπὶ γεννημάτων, ἐκτρίβω τὸν σῖτον, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀχυρά. **Ἰλ. Γ.** καὶ «χρυσὸν βρασάνη τρίζει». **Θέογν.** δοκιμάζω τὸν χρυσὸν ἐπὶ τῆς **Λυδίας** λίθου. 2) ἐκτρίβω, καὶ ἐφ' ὧν, ὅσα διὰ τῆς συναχοῦς ἐράφει· ἡ χρήσις ἀποτρίβονται, λύνονται, ἔξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων, καὶ ἐπὶ ὁδοῦ· ἴδε τρίζω. 3) τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων. **Ἡσίοδ.** «ἔρ. ὅσοι σκολιῇ δίκῃσιν ἀλλήλους τρίζουσιν», ἦτοι κατατρώγουσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ δολίους δίκας, καὶ «τρίβεσθαι κακοῖσι», κατατρίβομαι ὑπὸ τῶν δεινῶν. **Ἰλ. V.** «τρίβομενος λαός». **Ἡρόδ.** ἀντὶ εἰς συνεχῇ πρὸς ἀλλήλους μίξιν καὶ κοινωνίαν ὄντες· καὶ τρίζω βίον γεωργικόν, διάγειν. **Ἀριστοφ.** καὶ τρίζω πόλεμον, ἦτοι χρονίζω ἐν τῷ πολέμῳ· παθητ. **Ἡρόδ.** «ἵνα τρίζωνται ἐν πολέμῳ»· ἵνα γυμνάζωνται εἰς τὸν πόλεμον καὶ Θέογν. «ἂν μ' ἀρετὴν τρίζω»· γυμνάζω εἰς τὴν ἀρετὴν· (ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τείρω, τρώω, τρώω, τρώπτω, τρώπαω, τιτρώω, τετρώω, τιτρώσκα, τρώω, κ. τ. λ.

Τρίβωμος, ὁ (βωμός). Τριπλοῦς βωμός, ἡ τρίγωνος βωμός.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύπ.** **Μῆδ.** «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίζω τὰ τοιαῦτα»· ἐμπειρὸς δηλαδὴ, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, ἀποαὐτ.

Τρίβων, ἄνος, ὁ (τρίβω). κυρίως. 2) τετρετρίμενον καὶ πεπαιδευμένον ἰμάτιον. **Ἀριστοφ.** **Πλουτ.** «ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὅπως ἔχοντες», ἐπ' αὐτοῦ φόριον, ῥάσον. 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ, ἡ, τρίζω, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἐμπειρὸς εἰς τι, «τρίζω αὐτῆς»· **Ἡρόδ.** «τρίζω τῶν λόγων». **Εὐρύπ.** ἦτοι γεγυμνασμένος, ἐμπειρὸς εἰς τοὺς λόγους, καὶ **Εὐρύ**

ἀντὶ τοῦ πεπονηρευμένους, τετραπάρστος, δόλιος. Ἀριστοφ. Νεφ. παρβ. τριβακός.
Τριβωνάριον, τό ὑποκορ. τοῦ, τριβών.
Τριβωνεύομαι (τριβών). Ἀντιφ. Ἀναβάλλω, βραδύνω, τριβὰς ἐμποῖω. 2) τεχνάζομαι, πονηρεύομαι. Ἀρποκρ. Φώτ.
Τριβωνικῶς, ἐπὶ β. (τριβών). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ τριβώνος· ὡς περ τριβώνων. Ἀριστοφ.
Τριβώνιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τριβών 2) ἱμάτιον, ὅπερ ἐφόρουν ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἀντίθ. τῷ χλαμύδι· ὅθεν
Τριβωνιώδης, ὁ, ἡ, ἐς = τριβωνώδης.
Τριβωνοφόρῳ, ᾧ (τριβωνοφόρος). Τριβώνιον φορῶν· ὅθεν
Τριβωνοφορία, ἡ. Τὸ φορεῖν τριβώνιον.
Τριβωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τριβών, φέρω). Ὁ τριβώνια φορῶν.
Τριβωνώδης, ὁ, ἡ, ἐς (τριβών, εἶδος). Ὁ σχῆμα τριβώνος ἔχων.
Τριγὰμμος, ὁ, ἡ, ον (γὰμμος). Ὁ εἰς τρίτον γάμον ἑλθών.
Τριγγός, ὁ, ἡ, καρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, θριγγός.
Τριγένεια, καὶ, τριγενία, ἡ. Τρίτη γέννα, καὶ τριγονία. 2) »τριγένεια ἀγαθῶν· τριῶν γεννῶν. Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τοῦ
Τριγενής, ὁ, ἡ, ἐς (γένος). Ὁ ἐκ τριῶν γεννῶν, ἢ ὁ ἐκ τριῶν ἰδῶν ὢν. Ἀριστοτέλης.
Τριγενία, ἡ, = τριγένεια· ἄμφ.
Τριγεννητός, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Τρεῖς φορές γεννηθείς, »τριγεννητ. Σέξτ. λέγει ὁ Λυκόφρ. ἀντὶ τοῦ, τριτογένεια.
Τριγερήνιος, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς φορές γεροντότερος παρὰ ὁ Γερήνιος Νίστωρ· ὅθεν = τριγέρων.
Τριγίγας, αὐτός, ὁ (γίγας). Τριπλοῦς γίγας, μέγας γίγας. Ὀρφ. Ἀργ.
Τριγκός, ὁ, καὶ
Τριγκῶω, ἡ, καρτ. ἀντὶ θριγκός, θριγκῶω.
Τρίγλας, ἡ, καὶ
Τρίγλη, ἡ. Ἰχθύς τις θαλάσσιος ἐρυθρός (τριγλή). Ἀριστοφ. Ζώνωνιστορ. 2) τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐνθα καὶ ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλαντίνῃ. Ἀθήν.
Τρίγληνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τρεῖς γλήνας, ἥτοι ὄμματα ἔχων, τριόφθαλμος. Ὁμρ. Ἰλ. Ξ. 2) ἐνώπιον (σπουδαρίου), ἄλλως, τριοπίς καὶ τριοπίς.
Τρίγλιζω, = κηλίζω, ἐκφράζω ποιῶν τινα γέλωτα.
Τρίγλιον, τό· καὶ
Τρίγλις, ἰδός, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, τρίγλα.
Τρίγλιτης, ὁ, ἡ καὶ
Τρίγλιτις, ἰδός, ἡ. Εἶδος τιμίου λίθου ξανθοῦ. Πλίν.
Τρίγλοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ἀλείψων τῶν τριγλῶν.
Τρίγλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρίγλας φέρων. Ἀνάλεκτ. »χιτῶν τριγλοφόρος· τὸ ἀγρεῖον τῆς τρίγλας δίκτυον.
Τρίγλυφος, ὁ, ἡ, ον (γλύφω). Ὁ τρεῖς γλυφὰς ἔχων· »αἰχμὴ τρίγλυφος. Ὀπίαν. Ἀλ. = τρίαίνα 2) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τῶν Δωριέων στολισμός τις τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιστυλίῳ κορωνίδος τοῦ στύλου. Εὐρύπ. Ὀρεστ.
Τρίγλωχιν, ἰνός, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τρεῖς γλωχίνας ἢ ἀκίδας ἔχων.
Τρίγμος, ὁ (τρίζω). Τὸ τρίζειν, τρεῖς μόνον· ἐξαίρ. τῶν μυνῶν καὶ νυκτεριδῶν ἤχως.
Τρίγναθος, ὁ, ἡ, ον (γνάθος). Ὁ τρεῖς γνάθους ἔχων.

Τρίγμοφος, ὁ, ἡ, ον (γόμεφος). Ὁ τρεῖς γόμους ἢ πασσάλους ἔχων.
Τρίγονέω, ᾧ (τρίγονος). Τρίτην φοράν γεννῶ. Θεόφρ. ὄθεν
Τρίγονία, ἡ. Ἡ τρίτη γέννησις, »ἐκ τριγωνίας βασιλικῆς· τρίτος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς.
Τρίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὅστις τρεῖς γέννας ἐξήγαγεν. 2) »τρίγονα τέκνα· καὶ, »τρίγονοι κόραια. Εὐρύπ. Ἡρακλ. Μαιν. τρία τέκνα, τρεῖς θυγατέρας.
Τρίγραμμος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ ἐκ τριῶν γραμμάτων συνιστάμενος.
Τρίγχις, ὁ, τριγχιῶ, τριγχιῶσι· ἡ· ἡμικρ. γραφ. ἀντὶ θριγκός, θριγκῶω, θριγκοῖσι.
Τρίγωνίξω, ἰτω (τρίγωνος). Τρίγωνον ποῖω. 2) παίζω τὸ τρίγωνον ὁργανον. 3) ἀμεταβ. σχηματίζω τρίγωνον, ἢ στέκω ὡς τρίγωνον. 4) τριπλασιάζω.
Τρίγωνικός, ὁ, ἡ, ον (τρίγωνος) = τριγωνοειδής.
Τριγωνιστὴς, ἐπὶ β. (τριγωνίζω). Κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς τριγώνου.
Τρίγωνιστρια, ἡ. Ἡ τὸ τρίγωνον ὄργανον παίζουσα. Λουκιαν. Λεξιφρ.
Τριγωνοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τριγώνου εἶδος ἔχων· ἐπὶ β. τριγωνοειδής· ἐκ τοῦ
Τρίγωνον, τό. Σχῆμα γεωμετρικὸν ἐκ τριῶν πλευρῶν καὶ τριῶν γωνιῶν συνιστάμενον. 2) εἶδος ὄργανου μουσικοῦ πολυαρμονίου, τρεῖς γωνίας ἔχοντος καὶ πολλὰς χορδὰς.
Τρίγωνος, ὁ, ἡ, ον (γώνος). Ὁ τρεῖς γωνίας ἔχων.
Τρίδακτυλος, αἶα, αἶον, καὶ
Τρίδακτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τρεῖς δακτύλους ἔχων. 2) ὁ τριῶν δακτύλων μήκος ἢ πλάτος ἔχων.
Τρίδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ τρεῖς δειράς, λαίμους ἔχων· τρικέφαλος· Λυκόφρ.
Τριδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Παιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθῆσιος ποταμοῦ, ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Τυράλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον. Στράβ.
Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, ον (δεσπότης). Ὁ τρεῖς δεσπότης ἔχων. Σχολ. Λυκόφρ.
Τριδούλος, ὁ, ἡ, ον (δούλος). Ὁ τριπλοῦς δούλος, ἢ ἐκ τριτῆς γενεᾶς δούλος. Σοφ. Οἰδ.
Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Ὁ τριῶν δραχμῶν ἄξιος ἢ τοσοῦτον βάρους ἔχων· »τρίδραχμον· νόμισμα τριῶν δραχμῶν.
Τρίδυμος, ὁ, ἡ, ον (τρίς). Τριπλοῦς· »τρίδυμοι παῖδες· ὡς διδυμοί.
Τρίδυστηνος, ὁ, ἡ, ον (δύστηνος). Τριπλῶς δύστηνος, δυστυχεστάτος· Ἀνθολογ.
Τρίελικτος, ὁ, ἡ, ον (ἐλίσσω). Τρίς περιτυλιγμένος· ἐπὶ β. ὄρεως 2) »ἐκγονοπῆδη τριέλκτος· τριπλὴ θηλυτὴ εἰς τοὺς πόδας. Ἐπὶ γράμ.
Τρίεμβολος, ὁ, ἡ, ον (ἐμβολον). Ὁ τρία ἐμβόλα ἔχων. Ἀριστοφ. Ὀρν. 2) »στυλοῦν τριεμβολονα, μεγάλην ὀρμὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἔχων.
Τρίενος, ὁ, ἡ, ον (ένος). Τριστῆς. Θεόφρ.
Τρίεσπερος, ον, ὁ· ἐπιθετον τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως, διότι τριτὴν ἐσπέρας συνέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκόφρ.
Τρίεσπερος, ὁ, ἡ, ον (ἐσπέρα). Ὁ τρεῖς ἐσπέρας ἢ νυκτας ἔχων· ἐπὶ β. τοῦ εἰς τρεῖς νύκτας συλλεγθέντος Ἡρακλέους. Ἰακ. Α. Π.

Τριέταια, ἡ (τριετής) = τριετία. Δημ.
 Τριετήρ, ἡ, -ος, ὁ = τριετής. Ὀρφ. Ὑμν.
 Τριετηρικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τριετηρίδα ἀνήκων.
 Τριετηρίς, ἰδος, ἡ· κυρίως θηλκ. τοῦ, τριετη-
 ρος· «εορτή τριετηρίας» ἡ εἰς τρεῖς χρόνους μίαν
 φορὰν πανηγυριζομένη εορτή, καὶ ἡ τριῶν ἐτῶν
 περίοδος.
 Τριέτιρος, ὁ, ἡ, ὄν = τριετής.
 Τριετής, ὁ, ἡ, ἑς. Ἡρόδ. ἐτι δὲ καὶ τριέτης,
 ου, ὁ (ἔτος). Τριῶν ἐτῶν «πλὴς τριετής» ἐπέρ-
 τίστες· ἐξ ἐναντίας δὲ παραξυτόνους «τριετής
 χρόνος».
 Τριετία, ἡ. Διάστημα τριῶν ἐτῶν.
 Τριετίζω, ἰσω (τριετής). Εἰμί τριετής, «μόσχος
 τριετίων» τριῶν ἐτῶν. Ὁ.
 Τριεφών, ὄντος, ὁ κύρ. ὄνομα ἀνδρός· παρὰ
 Λουκιαν. πιθαν. ἀντὶ τοῦ, Τρύφων.
 Τριζυγής, ὁ, ἡ, ἑς· καὶ
 Τριζυγος, ὁ, ἡ, ὄν (ζυγός) = τρίζυξ.
 Τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγὸν ζεύγνυμι). Ὁ τρεῖς
 ζυγούς ἔχων, τριπλούς· «τρίζυγοι Θεαί». Εὐριπ.
 Ἑλέν. αἱ τρεῖς Θεαί, αἱ τρεῖς Χάριτες.
 Τρίζω, ἰσω καὶ ἰζω, τέτριρα, μετοχ. τετριγώτες
 ἀντὶ τετριγότες· συνήθως ἐκράζει κτὴν φωνὴν τῶν
 νεοτερνιδίων, τοῦ ἐλέφαντος, τῶν μυιῶν, τῶν νεοστ-
 σῶν κ. τ. λ. καὶ ἡ χιών τῇ πλατεί τοῦ ποδὸς πα-
 τουμένη, τρίζειν λέγεται καὶ ὁ θυμούμενος τρί-
 ζειν τοὺς ὁδόντας· περᾶλλ. τρίζω καὶ κρίζω.
 Τριζωδία, ἡ. Ἡ ἐνωσις τριῶν ζωδίων τοῦ ζω-
 διακοῦ κύκλου.
 Τριζυγία, ἰδος, ἡ, ἐπικ. καὶ ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ, τρια-
 κός. Ἡσδ. καὶ Ἡρόδ.
 Τριζυκοῦ θήμερος, ὁ, ἡ, ὄν. Ἰωνικ. ἀντὶ τρια-
 κονθήμερος.
 Τριήκοντα, Ἐπικ. καὶ ἰωνικ. ἀντὶ τριάκοντα.
 Τριήκοντα ἑτάεις, ἰδος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ τριακον-
 ταέτις. Ἡρόδ.
 Τριήκοντα ῥοσ, ἡ, προσυπακ. «ναῦς». Ἡ ἔχουσα
 τριάκοντα κωπία, = τριακοντήρης, καὶ τρια-
 κόντορος.
 Τριήκοντα ῥοσ, ἡ, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ τρια-
 κόντοι. Ὀμρ. καὶ Ἡσ.
 Τριήκοντα ῥοσ, ἡ, ἰωνκ. ἀντὶ τριακοντήριον.
 Τριήμερίς, ἡ (τριήμερος). Τὸ διάστημα τριῶν
 ἡμερῶν. Ὁ.
 Τριήμερίς, ἡ. Ἐξακολουθῶν γὰ κάμνω τι τρεῖς
 ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.
 Τριήμερόνυκτος, ὁ, ἡ, ὄν (ἡμέρα, νύξ). Ὁ
 τρία ἡμερόνυκτα διαρκῶν. Διονύσι. Ἀρεοπαγ.
 Τριήμερος, ὁ, ἡ, ὄν (ἡμέρα). Ὁ τρεῖς ἡμέ-
 ρας διαρκῶν.
 Τριήμερικτον, τό. Ἐν καὶ ἡμισυ μέρος τοῦ
 ἑκτοῦ ἀριθμοῦ. Ἀθήν.
 Τριήμεριόλια, ἡ· ἰδὲ τριημεριόλια.
 Τριήμεριόλιος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐνὸς καὶ ἡμί-
 σους ποδῶν μήκος ἔχων. Ξενοφ. ὅθεν
 Τριήμεριόλιος, τό (πούς). Εἰς καὶ ἡμισυ πούς.
 Ξέν. Οἰκον. «βόθουνον τὸ βάθος ἐλάττωνα ἔχοντα
 τριημιποδίου».
 Τριήμεριόλιον, τό (τόνος). Εἰς καὶ ἡμισυ τόνος,
 ἐν τῇ μουσικῇ ἡ διαφώνησις, ἣν οἱ Εὐρωπαῖοι, μι-
 κράν τρίτην, λέγουσι.
 Τριήμεριόλιος, υγος, ὁ, ἡ (χοῖνις). Εἰς καὶ ἡμι-
 σους χοῖνις, πιθαν. προημιχοῖνιον.
 Τριήμεριόλιος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐνὸς καὶ ἡμί-
 σους ὀβολοῦ ἄξιον ἔχων.

Τριημιόλιον, τό (ὀβολός). Εἰς καὶ ἡμισυ
 ὀβολός.
 Τριηραρχία, ὦ (τριηράρχης). Τριηράρχης εἰμί.
 2) ἐν Ἀθήναις ἡ συνεισφορά πρὸς κατασκευὴν ἢ
 ἐξοπλισμὸν μιᾶς τριήρεως. Ξενοφ. Ἀθήν. ὅθεν
 Τριηράρχης, υγος, τό. Ἡ εἰς τὴν τριηραρχίαν δα-
 πάνη· «ἐπιτριηραρχία» δὲ, τὸ ἀναλίσκόμενον με-
 τὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον. Φώτ.
 Τριηράρχης, ου, ὁ (τριήρης, ἄρχω). Ὁ διοι-
 κητής μιᾶς τριήρεως. Ξενοφ. 2) ὅς τις ἡ μόνος ἢ
 μετ' ἄλλου τινὸς ἡτοίμαζε τριήρην διὰ τὸν πόλεμον.
 Τριηραρχία, ἡ. Τὸ ἄξιωμα τοῦ τριηράρχου. 2)
 ἡ ἐξοπλισία καὶ ἐτοιμασία μιᾶς τριήρεως.
 Τριηραρχικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν τριηράρχην,
 ἡ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνήκων.
 Τριήραρχος, ὁ· ἀρχαιότερ. τύπος τοῦ, τριηράρχης.
 Τριηραύλης, ου, ὁ (αὐλῆς). Ὁ τῆς τριήρεως
 αὐλῆτης. Δημοσθ. καὶ Πολυδ.
 Τριηρετεύω, εὐτω (τριηρέτης). Τριηρέτης
 εἰμί. Πολυδ.
 Τριηρέτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ κωπηλάτης τριήρεως.
 Τριηρετικός, ἡ, ὄν (τριήρης). Ὁ εἰς τριηρέτην
 ἀνήκων, πρᾶστος τριηρετικός. Ἀππικ. ἀκᾶτιον
 (σκάφος) τριήρει ὀμοῖον.
 Τριηριόλια, ἡ, καὶ τριημιόλια, ἡ (ἡμιόλια).
 Μικρόν τι καὶ ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἄνευ κα-
 ταστρώματος· ὁ Φώτ. ἔχει «ἡμιόλια, ληστρικὸν
 πλοῖον οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν ἐρετῶν ἐστί,
 πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι, τριημιόλια, οὗ τρι-
 πλατία ταύτης, ἀλλὰ τριήρης».
 Τριήρης, ὁ, ἡ, ἐς· γεν. πλθ. τριήρεων, καὶ τριη-
 ρῶν, καὶ τριήρων (ἐκ τοῦ ἄρω). Τριπλούς, ἡ μὲ
 τρία πατώματα. Θουκ. 2) προσυπακ. ναῦς, ἔχουσα
 κατὰ μῆκος τρεῖς σειράς κωπηλατῶν καθ' ἐκάστην
 πλευράν· τὰ ἐπίβητα τριηκόντορος, τεσσαρακόντορος,
 πετῆκόντορος, ἐσήμεριον τὸν ἀριθμὸν τῶν κωπηλα-
 τῶν· τὰ δὲ μονήρης, διήρης, τριήρης τὰς σειράς.
 Τριήρης, ἡ. Φερούριον τῆς Φοινίκης πρὸς μεσημ-
 θρίαν τῆς Τριπλῆως. Στέφ. Βυζ.
 Τριηρικός, ἡ, ὄν, = τριηρετικός.
 Τριηρίτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ τῆς τριήρεως κωπηλάτης.
 Τριηροεὶδής, ὁ, ἡ, ἑς (εἶδος). Ὁ τριήρεως εἶ-
 δος ἔχων. Εὐστάθ.
 Τριηρονόμος, ὁ (νέμω) = τριηράρχης. Ἡσύχ.
 Τριηροποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ τριήρεις ποιῶν.
 Τριθάλασος, ὁ, ἡ, ὄν. Ἀττικ. περιθάλαττος,
 (θάλασσα). Ὁ ὑπὸ τριῶν θαλασσῶν περιβρέθεμενος
 ὡς τὸ «διθαλάσσιος Κόρινθος».
 Τριθάλης, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς (θάλλω). Ὁ τρεῖς θάλλων,
 λίαν θαλερός, ἐριθαλής.
 Τριθέλις, ἡ (θεός). Ἡ εἰς τριπλοῦν θεὸν πίστις, ἡ
 ἢ τριπλὴ θεότης. Γρηγορ. Ναξίαζ. ὅθεν
 Τριθέλιτης, ου, ὁ. Ὁ δογματίζων τὸν θεὸν τρι-
 πλοῦν. Ἑκκλησι. Συγγρ.
 Τριθέμιος, ὁ, ἡ, ὄν (τρίτος, ἡμέρα). Ὁ τρεῖς
 ἡμέρας διαρκῶν ἢ γενόμενος. Γλωσσάρι. Στεφ.
 Τρίθρονος, ὁ, ἡ, ὄν (θρόνος). Ὁ τρεῖς θρόνους
 ἔχων. Ἑκκλησι.
 Τρίϊππος, ὁ, ἡ, ὄν (ἵππος). Ὁ μὲ τρεῖς ἵππους
 ὄν· πρὸ τριῖππου, ἄμαξα μὲ τρία ἄλογα.
 Τριχάλινδης, ὁ, ἡ, ὄν (καλινδῶ) = τρι-
 κυλίνδης.
 Τρίκαλον, τό· καὶ Τρίκαλα, πτά. Φερούριον Σικε-
 λίας. Στέφ. Βυζ.
 Τρικάρων, τό. Χωρίον ὄχρυν τῆς Φλιασίας
 ἐν Πελοποννήσῳ.

Τριχάρωνος, ὁ. Σύγραμμα τι ἐποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστορικὸν Θεόπομπον, ὅπερ ἄλλως καὶ Τριπολίτικὸς ἐκαλεῖτο.

Τριχαρηνία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Τριχάρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον). ποιητ. = τρικέφαλος. Ἠσιόδ. Θεογον.

Τριχάρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τρις τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, = τριετής.

Τρικᾶτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουκίης Γαλλίας. Πτολ.

Τρίκερως, ὁ, ἡ, ον (κέρας). Ὁ τρία κέρατα ἔχων. Γλωσσ.

Τρίκεφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τρεῖς κεφαλὰς ἔχων.

Τρίκη, καὶ **Τρίκκη**, ἡ. Πόλις ἄρχαία καὶ ὄχυρά τῆς Ἑστιάτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρίς τοῦ Ἀτληπιοῦ. Στράβ. ὅθεν

Τρικκαῖος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐκ τῆς Τρίκκης ὢν. Ὅρι.

Τρικλινάρχης, ὁ (ἄρχων). = ἀρχιτρικλινος.

Τρικλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τρεῖς κλῖνας ἡ καθίσματα πρὸς τὸ κοιμηθῆναι, ἢ πρὸς τὸ φαγεῖν ἔχων.

Τρικλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύζω). Τρεῖς κεκλυσμένοι, πολὺ βρεγμένοι, καλῶς πλυμένοι. Πολυδ.

Τρικλώνος, ὁ, ἡ, ον (κλῶν). Ὁ τρεῖς κλῶνους ἔχων.

Τρικλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλώθω). Τρεῖς κεκλωσμένοι, ὁ τρεῖς κλωστήας ἔχων. Ἀνάλεκτ.

Τρίκκοκος, ὁ, ἡ, ον (κόκκος). Ὁ τρεῖς κόκκους ἔχων. Διοσκορ. «μέσπιλον τρίκκοκον».

Τρίκλληθον, τό. Νόμισμά τι τριῶν κολλῶσαν ἄξιν. Πλούτ. καὶ Πολυδ.

Τρίκλουρος, ὁ, ἡ, ον (κλόουρος). Τρεῖς φορὰς κολοθημένος, ἀκρωτηριασμένος.

Τρίκλῶνος, ὁ, ἡ, ον (κλῶνός). Ὁ τρεῖς κλῶνας ἔχων. ἡτοὶ λόφους ἔχων, = τρικόρυρος.

Τρίκλῶνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας. Παντ.

Τρίκλῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Τρίκλῶνυλος, ὁ, ἡ, ον (κλῶνυλος). Ὁ τρεῖς κονδυλοῦς ἔχων.

Τρίκῶροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβοννίτιδος Γαλλίας. Στράβ.

Τρίχορος, ὁ, ἡ, ον (χόρη). = τριγλῆνος. Γραμματ.

Τρίκῶρυθος, τό. = Τρίκῶρυθος. Στέφ. Βυζ.

Τρίκῶρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ ὄμιος τῆς Τετραπόλεως ἐν τῇ Ἀττικῇ. μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνουντος. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τρίκῶρυθος, ὁ, ἡ, ον, = τρίκορος, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1480.

Τρίχορυς, υἱος, ὁ (χόρυς). Ὁ τριπλοῦν κόρυθα ἔχων περικεφαλαίαν μετὰ λόφου ἔχων.

Τρίχορυφος, ὁ, ἡ, ον (κορυφή). Ὁ τρεῖς κορυφὰς ἔχων. Γεωπονικ.

Τρίχωρωνος, ὁ, ἡ, ον (χωρώνη). Ὁ ἔχων τριῶν κορωνῶν ἡλικίαν, ὑπέρηρος ἴδε καὶ τετραχώρωνος.

Τρίχότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τριῶν κοτυλῶν περιεκτικός, ὁ Πσύχ. ἔχων «τρικότυλος οἶνος, οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοὶ πωλοῦνται».

Τρίκουρος, ὁ, ἡ, ον (κουρά). Ὁ τρις τοῦ ἔτους κειρόμενος, κουρευόμενος. Πσύχ. «τρίκουρος κριάς».

Τρίκρανος, ὁ, ἡ, ον (κράνος). = τρίκρανος, τρικέφαλος, τρικῶρυφος.

Τρίκρᾶνος, ὁ, ἡ, ον = τρικάρηνος. ἄμφ.

Τρίκράσπεδος, ὁ, ἡ, ον (κράσπεδον). Ὁ τρία κράσπεδα, ἔχων. Προβλ. Ἀρχιμ.

Τρίκῆς, υἱός, ἡ = τριτής.

Τρίκῆθος, ὁ, ἡ, ον (κῆθος). Ὁ τριῶν κῆθων περιεκτικός.

Τρίκλινδης, ὁ, ἡ, ον (κλινδῆς). Ὁ τρεῖς φορὰς κλινδῆς, κλινδῆς.

Τρίκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλινῶ). = τρικυκλινδῆτος. Διογ. Λαέρτ.

Τρίκυμα, ἡ (κῦμα). Τὸ τριπλοῦν κῦμα, καὶ ἐνταῦθα. τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κύματα, ἡ μεγάλη παραχὴ τῆς θαλάσσης.

Τρίκυλος, ὁ, ἡ, ον (κύλων). Ὁ τρία κύλα ἔχων, λόγος ἐκ τριῶν κύλων.

Τρίκυμα, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολ.

Τρίλαγνος, ὁ, ἡ, ον (λάγνος). καὶ

Τρίλαγνος, ὁ, ἡ (λάγνος). Ὁ τριῶν λαγῶνων χωριστικός. Ἀθήν.

Τρίλαμπος, ὁ, ἡ, ον (λάμπω). Ὁ ἐκ τριῶν λάμπων συνιστάμενος, = τριφωτός. Τυμωδ.

Τρίλιθον, τό. ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Μαλιέλα καὶ ἄλλων καλεῖται οὗτο ὁ ἐν Βάλλεξ ναὸς, διὰ τὸ περικυκλοῦσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν τριῶν μεγάλων λίθων κυρ. οὐδὲρ. τοῦ

Τρίλιθος, ὁ, ἡ, ον (λίθος). Ὁ ἔχων τρεῖς λίθους. Γλωσσάρ.

Τρίλινος, ὁ, ἡ, ον (λίνον). Ὁ ἐκ τριῶν λίνων, τρέλινον τὸ περιδέριον ἐκ τριῶν λίνων μετὰ μαργαριτῶν. Γλωσσ.

Τρίλιτρος, ὁ, ἡ, ον (λίτρα). Ὁ τριῶν λιτρῶν βάρους ἔχων. Γλωσσ.

Τρίλιστος, ὁ, ἡ, ον. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίλιστος (λίτροι, λίτσοι). Πολυλίτανετος, πολύευκτος. Ἰ.

Τρίλοβος, ὁ, ἡ, ον (λοβός). Ὁ τρεῖς λοβούς ἔχων. «καρδίαι τριλόβος». Ἀθήν. καὶ ὁ τρία βάρη, ἡ κροκίδα ἔχων.

Τρίλογέω, ᾧ. Τρεῖς λέγω. Γραμματ.

Τρίλογος, ἡ (λόγος). Αἱ τρεῖς τραγωδίαί, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν τραγικῶν ποιητῶν εἰς τοὺς δραματικούς ἀγῶνας, παράδλ. καὶ τετραλογία.

Τρίλογος, ὁ, ἡ, ον (λόγῃ). Ὁ τρεῖς λόγους ἔχων.

Τρίλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ τρεῖς λόφους ἔχων. ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας· καθολ. τρεῖς λόφους ἡ ὑψώματα.

Τρίμακαιρα, ἡ. Ψηλ. τοῦ, τριμάκρ.

Τρίμακρος, ὁ (μάκρ). Τρισμμάκρως.

Τρίμακρος, ὁ, ἡ, ον (μακρός). Ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν συνιστάμενος.

Τρίμαμμα, ἡ (μάμμα). Τριμάμμη, ἡ τετάρτου βαθμοῦ ἀπὸ γονέων οὔσα.

Τρίμελης, ὁ, ἡ, ον (μέλος). Ὁ ἐκ τριῶν μελῶν συνιστάμενος. 2) τρόπος τις μελῶδους, παρὰ Μουσικοῖς.

Τρίμερεια, ἡ. Ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις.

Τρίμερης, ὁ, ἡ, ον (μέρος). ὁ ἐκ τριῶν μερῶν ἔχων. ἐπὶ τριμερῶν. Τριπλοῦς· ὁ τρία μέρη ἔχων. ὅθεν

Τρίμερις. Εἰς τρία μέρη διαίρεσις. ἄμφ.

Τρίμετρία, ἡ. Τὸ εἶναι ἐκ τριῶν μέτρων· ἐκ τοῦ

Τρίμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ τρία μέτρα ἔχων· ἰδίως ἐν τῇ στιχουργίᾳ, παρὰ τρεῖς μέτρας.

Τρίμηθος, οὐντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου. Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Τριμηνιαῖος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν συνιστάμενος, ἐπὶ τριμηνιαῖος, κατὰ τρεῖς μῆνας.

2) ὁ τρεῖς μῆνας διαρκῶν, «πυρὸς τριμηνιαῖος», λέγεται ὁ σπειρόμενος οἶτος κατὰ τὸ ἔαρ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας θειρόμενος· καὶ

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). = τριμηνιαῖος.

Τρίμητος, ἡ. Νῆτος ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. Πτολ.

Τρίμιθος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. εἶνα τὰ χειρόγραφα, «τρίμιθος» ἀντὶ τοῦ, τέρμιθος, ἔχουσι.

Τρίμιτος, ἡ, ἡ, ον ἐκ τοῦ τρίμιτος, καὶ = τρίμιτος

βίμυτος, ὁ, ἡ, ον (μέτος). Ὁ ἐκ τριῶν μέτων συνιστάμενος, τρικλίστος· καὶ ἐντεῦθεν τριμίτινος, νύσματος τριμίτινον», παρβλ. διμίτος.

Τρίμιμα, ατος, τό (τρίω). Τὸ τετριμμένον. 2) ππονηρευμένος, διαβαλευμένος. 3) ποτόν τι ἐκ διαφόρων τετριμμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, ἐτι δὲ καὶ ζωμός τις ἐκ διαφόρων καρυκευμάτων παρεσκευασμένος. 4) πλακοὺς τις ἐπιτηδεύς ζυμωμένος.

Τριμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρίμμα.

Τριμμός, ὁ (τρίω). Τὸ τρίβειν. 2) τὸ ἀποτετριμμένον ἢ λειανισμένον. Πλούταρ. «πρίονων τριμμός», πριονίδια. 3) παρὰ Ξενοφῶντι Κυνηγ. ὁ. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Σουίδας ἐρμην. διὰ τοῦ, τρίβος, ὁδός, ἢ κυρίως τὸ παρ' ἡμῶν «μονοπάτιον».

Τριμναῖος, αἶα, αἶον (μυῖ). Τριῶν μυῶν ἄξιος.

Τρίμνω, ω, ὁ (μυῖ). Νομισμάτι τριῶν μυῶν· παρβλ. διμνω.

Τριμοίρια, ἡ (τρίμοιρος). Τριπλ μοῖρα, ἢ τριπλοὺς μισθός· ὅθεν

Τριμοίριτης, ου, ὁ. Ὁ τρία μερίδια ἔχων.

Τρίμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ τρεῖς μοῖρας ἔχων, τριπλοὺς. Δισχύλ. Αἰγ. ἐτι καὶ τριμοιριαῖος, αἶα, αἶον. Lobek Φρυν.

Τρίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος)· = τρίμοιρος. «δισσαῖς ἐν τριμόροιαι». Ὀρφ. Ἀργ. εἰς δύο τριτημόρια τῶν ἡμερῶν.

Τρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τρεῖς μορφὰς ἔχων.

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, ον (μύξας). Ὁ τρεῖς μύξας ἥτοι φωτύλια ἔχων.

Τρινακρία, ἡ. Οὕτως ὀνομάζετο ἄλλοτε ἡ Σικελία ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀκρας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές. Θουκυδ. ὅθεν «Τρινακρίος Πόντος», ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολλών. Ῥόδ. Διον. Περιγ.

Τρινακρία, ἡ· ἐπιθ. τῆς νήσου Σικελίας διὰ τὸ ἔχειν σχῆμα τριγωνοειδές, καὶ Τρινακρία (ἐκ τοῦ ἀκῆ). Ιάκ. ΑΙΙ.

Τρίναξ, κλος, ἡ (τρὶς, ἀκῆ)· = Τρίναξ, τρίαῖνα. Φιλ.

Τρινασσου τεῖχη, τά Λιμὴν τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ. Στράβ.

Τρινεμῆς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στέφ. Βυζ.

Τρινύκτιον, τό (νύξ). Αἱ τρεῖς νύκτες. Γλωσσ. Στεφ.

Τριεῖς, ατος, ὁ. Νόμισμά τι Σικελικὸν τριῶν χαλκῶν ἄξιον. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Τριεῖς, ἡ, ὅν. Ἰωνκ. ἀντὶ τρισσός, ὡς τὸ διεῖς, ἀντὶ τοῦ, δισός. Ἡρόδοτ.

Τριεὶς ληης, εος, ὁ, ἡ, ες· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, τριεξώλης.

Τριεβολιαῖος, καὶ τριεβολιαῖος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τριεβολιαῖος.

Τριεβολον, τό· ἡμαρ. ἀνάγν. ἀντὶ τριεβολον.

Τριεθῶ (δόξ). Διέρχομαι τρις διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ καθόλ. τρις ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Τριοδία, ἡ (δόξ). Τὸ τρίστρατον· ὅθεν

Τριοδίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ τριόδῳ ὢν, καθόλ. κοινὸς ἄνθρωπος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου.

Τριοδίτης, ἡ, ὅν. τοῦ, τριοδίτης. β) ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης. 2) δρομάς, κοινὴ πόρνη, καὶ καθόλ. κοινὴ, χυδαία.

Τριοδοντία, ἡ. Πλάτ. Σοφ. καὶ

Τριοδοντική, ἡ (τριοδός). ἔξυπακ. «τέχνη».

Πολυδ. ἡ διὰ τριακτῆς ἀγρα τῶν ἰχθύων, ἡ τέχνη τοῦ ψαρεύειν μετὰ καμάκιον.

Τριοδότης, τό· ὑποκορ. τοῦ, τριοδότης. Γλωσσ. Φιλοξ.

Τριοδός, ου, ἡ (δόξ)· = τριοδία. Θεογν. καὶ Πινδ. «ἐκ τριοδου», ἥτοι ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, κοινὸς, χυδαῖος. Lob. Φρυν. καὶ «ἐν τριοδῷ εἶναι λογισμῶνα παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀδῆλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων.

Τριοδούς, οντος, ὁ, ἡ (δόξ). Ὁ τρεῖς δόδοντας ἔχων. 2) ὁ τριοδότης, = τριοδία. Πινδ.

Τριοδός, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς ὄξους, κλόνους ἔχων. Θεοφρ.

Τριοῖσι, ἴδε ἐν τῇ τρεῖς.

Τριοκαλα, τά, = Τρίκαλα.

Τριοπάς, α, καὶ ον ποιητ. Τριοπῆς καὶ Τριοφ. κύρ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, διὸ καὶ Αἰολίδης καλούμενος. Διόδωρ. Σικελ. ὅθεν

Τριοπίος, εἶα, εἶον. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν Τριοπᾶν.

Τριοπῆς, ου, ὁ. Ξηλ. τριοπίς, ἴδος, ἡ (ὄφομαι). Ὡς τὸ τριόφθαλμος, τριόμματος. 2) = Τριοπάς.

Τριοπίος, ἡ, ὅν. = τριοπῆς.

Τριοπίς, ἴδος· Ξηλ. τοῦ, τριοπῆς. 2) = τριοπῆς.

Τριοπίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Τριοπίου. Καλλίμ. 2) ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Τριοπίου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μοσχ.

Τριοπίδης, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ Τριοπίον. 2) ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρατηρίου ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ.

Τριοπίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κνιδίας ἐν τῇ Καρίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος· ταῦν Κάπο Κρίον. Ἡρόδ. 2) πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τριοπίου, διωγθέντος ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν.

Τριοπίος, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ἐνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Τριοπος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐφ' ἐνὸς ὑψώματος. Μοσχ.

Τριοπος, ου, ὁ κύρ. ὄνομα. ἀνδρὸς τινος. Ὁμ. Ἀπολλ.

Τριοργυῖος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Τρεῖς ὄργυιας μῆκος ἔχων.

Τριορία, ἡ (ὄρος). Τρεῖς ὄροι, τρία σύναρα.

Τριορφος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τριώροφος. Ἡρόδ.

Τριορχης. Ἀριστρ. Ὅρ. καὶ

Τριορχος, ὁ (ὄρχης). Ὁ τρεῖς ὄρχεις ἔχων καὶ ἐντεῦθ. ὁ ἀσελγής, θηλυμανής. 2) Ἀριστοτ. εἶδος ἱέρακος. 3) μυθολογούμενον τι φυτὸν, ὅπερ ἄλλως, Κενταυρίς, λέγεται.

Τριοτ, ὁ, μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Ἀριστρ.

Τριοττίον, τό· ὑποκορ. τοῦ τριοττίς.

Τριοττίς, ἴδος, ἡ. Εἶδος ἐνωτίου (σκουλαρίκιον).

Τριοφθαλμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Πλούταρχ.

Τριοφυλλον, τό· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τρισφυλλον, τριφύλλον.

Τριοψ, ὁ, = Τριοπάς.

Τρίπαις, αἶδος, ὁ, ἡ. Ὁ τρεῖς παῖδας ἔχων.

Τρίπαλα, ἐπίρ. πρόπαλα. Ἀριστοφάν.

Τρίπαλαιος, αἶα, αἶον. Παλαιότατος. Φρύνιχ.

Τρίπαλαιστιᾶς, αἶα, αἶον· καὶ

Τρίπαλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστή). Τρεῖς παλαιστὰς ἢ παλάμας πλάτος ἔχων.

Τρίπαλαστος, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνκ. ἀντὶ τριπάλαστος. Ἡρόδ.

Τρίπαλτος, ὁ, ἡ, ον (πάλλω). Τριπλὸς, σφοδρῶς τιναχόμενος, βεβλημένος. Δισχύλ. Θήβ.

Τριπάνουρος, ὁ, ἡ, ον. Δίαν παυθοῦρος. Μελέαγρ.
 Τριπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ τέταρτος κατὰ τὸν
 βαθμὸν τῆς γενεᾶς ἀπὸ τῶν γονέων.
 Τριπάρθενος, ὁ, ἡ, ον (παρθένος). Ὁ ἐκ τριῶν
 παρθένων συνιστάμενος. Εὐριπ.
 Τριπάροδος, ὁ, ἡ, ον (πάροδος). Ὁ τριπλῆν
 πάροον ἔχων. Ἀθήν.
 Τριπάτορες, οἱ (πατήρ), = πρόπαπποι. 2) =
 οἱ πρῶτοι ἀρχηγεῖται.
 Τρίπατρος, ὁ, ἡ, ον (πατήρ). Ὁ ἐκ τριῶν πατέ-
 ρων γεγεννημένος. Δυκόφρ.
 Τριπάχιος, ὁ, ἡ, ον. Δωρικ. = τριπήχιος.
 Τρίπεδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Τρεῖς πόδας μα-
 κρὺς. ἀμφβλ.
 Τριπέδων, ὡνος, ὁ, ἡ (πέδη). Ὁ πολλὰκις πεδη-
 θεὶς, ἀχρεὺς, καὶ κακὸς δούλος.
 Τριπέμπελος, ὁ, ἡ, ον (πέμπελος). Δίαν γέρων,
 προθεβηκὺς, ξαναμωραμένος. Πλούταρχ.
 Τριπεννημιμερὲς, τό. »τριπεννημιμερὲς μέ-
 τρου». Τὸ καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν
 ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ
 μέσον ἰαμβικόν.
 Τριπέρσις, ἐπὶ. Δίαν πέρσι, πρὸ μακροῦ
 χρόνου. Πολυδ.
 Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, ον (πέτηλον). Ὁ τρία πέταλα
 ἔχων φύλλα ἔχων. Ὑμ. Ὁμ. οὐδετέρ. τριπέτηλον,
 τό, = τριφύλλον.
 Τριπότης, ὁ, ἡ, ἐς (πετάννυμι). Εἰς τρία διη-
 ρημένος. ἤ ἐσχισμένος. Νικανδρ. Ἀλεξ. »τριπετῇ
 πόσιν σύκων», ἀντὶ τοῦ, πόσιν σύκων τριπετῶν, ξη-
 ρῶν καὶ τρισχίστων σύκων.
 Τριπήτης, ὁ, ἡ, ον (πότης). Ὁ διὰ κάλ-
 πες δρόμος, γαλορ, Γαλλ. παραβλ. τριποδίξω.
 Τριπήχιος, ὁ, ἡ, ον καὶ
 Τριπήχιος, ὁ, ἡ, ον (πήχιος). Τριῶν πηχῶν μῆκος ἔχων,
 καθὼς ἀντὶ τοῦ λίαν μακρὸς, ἐπιμήκης. Αἰσχύλ.
 Τριπήκκινος, ἴνα, ἰον (πίθηκος). Δίαν πιθήκι-
 νος, πιθηκόμορφος. Ἀνάλεκτ.
 Τρίπλαξ, ἁκός, ὁ, ἡ (τρίς). Τριπλοῦς. Ἰλ. Σ. ὡς
 τὸ δίπλαξ.
 Τριπλάνης, ὁ, ἡ, ἐς (πλανάω). Τριπλῶς ἀπο-
 πλανηθεὶς.
 Τριπλασιάζω, ἄσω. Τριπλασίον ποιῶ, τρεῖς ἄ-
 ρισμῶ ἡ προσθέτω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ
 τριπλάσιος.
 Τριπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίπεμ-
 πτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἐν πεμπτημόριον βάρος
 ἢ ἀξίαν ἔχων.
 Τριπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπιτέταρ-
 τος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἐν τεταρτημόριον βάρος
 ἢ τιμὴν ἔχων.
 Τριπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίτριτος).
 Ὁ τριπλάσιον καὶ ἐν τριτημόριον βάρος ἢ τι-
 μὴν ἔχων.
 Τριπλασιεφήμευς, εἰα, υ (ήμευς). Ὁ τρεῖς
 καὶ ἡμισυ μεγάλητερος.
 Τριπλάσιος, ἱα, ἰον ἐπὶ. Τριπλασίως καὶ
 Τριπλασίον, ὡνος, ὁ, ἡ, ον. Τριπλοῦς. Ξενοφ.
 »δύναμις τριπλασία», μετὰ γεν. Ἀριστοφ.
 Τρίπλεθρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν πλέθρων μῆκος
 ἔχων. Ξενοφ.
 Τριπλεκής, ὁ, ἡ, ἐς (πλέκω). Τρεῖς πεπλεγμένοι,
 τριπλοῦς. Γλωσσ.
 Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά). Ὁ τρεῖς πλευρὰς ἔχων.
 Τρίπλη, ἐπὶ. Τριπλασίας, κατὰ τρεῖς τρόπους·
 χωρὶς δοτικῆς Σηλ. τοῦ τρίπλοος. Ἰλ. Α.

Τρίπλοος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω). = τριπλεκτός.
 Τριπλόος, ὄη, ὄον, καὶ Τριπλοῦς, λῆ, λούν, ἐκ
 τοῦ τρεῖς. Τριπλάσιος, ἐπὶ. Τριπλῶς, καὶ τριπλῇ
 παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α. »τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσμεν»,
 ἀντὶ τοῦ, τριπλασίονα.
 Τριπόδεος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων.
 Τρίποδες, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν. Παισ.
 Τριποδῆτος, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. ἀντὶ τριπόδεος. Καλλίμ.
 Τριποδήλαλος, ὁ, ἡ, ον (τρίπους, καλέω). Ὁ
 ἀπὸ ἡ διὰ τοῦ τρίποδος καλῶν, χρησιμοδοτῶν.
 Τριπόδης, ον, ὁ (πούς), = τρίπους. Ἡσίοδ. 2) ὁ
 τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων. Ξενοφ.
 Τριποδηφορέω, καὶ, τριποδοφορέω (τρίπους,
 φέρω). Τρίποδα φέρω.
 Τριποδηφορικὸς, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ εἰς τὸ τριποδεῖν
 ἀνήκων, »μέλος τριποδηφορικόν». Προκλ.
 Τριποδαῖος, αἶα, αἶον. Τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων.
 Τριποδίξω, ἱώ (τρίποδος). Ταχέως κινῶμαι,
 = καλῶς, ἐπὶ ἱππων. Γαλλικ. galopper.
 Τριπόδιον, τό. καὶ, τριποδίσκος, ὁ καὶ τριπο-
 δίσκιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, τρίπους.
 Τριποδίσκος, ὁ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος, κειμέ-
 νη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας. Στήφ. Βυζ.
 Τριποδοσειδής, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τρίποδος
 εἶδος ἔχων. Εὐστάθ.
 Τριποδοφορέω, ἴδε τριποδηφορέω.
 Τριπόθητος, ὁ, ἡ, ον (ποθεῖω). Λίαν ποθητός.
 Τρίποκος, ὁ, ἡ, ον (πόκος). Ὁ λίαν πυκνὸς καὶ
 μακροὺς μαλλοὺς (πόκους) ἔχων. Δικαίταρχ. »κώδικα
 καινὰ τρίποκα» πολλὰ καὶ καλὰ μαλλιά ἔχοντα.
 Τριπόλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκωρ. Θεόφρ.
 Τρίπολις, εὖς, ἱων. ἱος, ὁ, ἡ. Σώρα τριῶν πό-
 λεων. Πίνδ. Ὀλ. 2) ἡ ἐκ τριῶν πόλεων συνιστα-
 μένη πόλις.
 Τρίπολις, εὖς, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας,
 περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Καλλιάν, Δίποινα καὶ
 Νάνακριν. Παισ. 2) πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης.
 Στράβ. 3) πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μα-
 ἰάνδρου ποταμοῦ· τανὺν Τρίβευλ. ὅθεν Τριπολί-
 της, ὁ κάτοικος.
 Τριπόλιςτος, ὁ, ἡ, ον (πολίς). Τριπλασίως
 ὠκοδομημένος, ὀχυρῶς κτισμένος. Σοφοκλ. »οἶκος
 τριπόλιςτος».
 Τριπολιτικός, ὁ, ἡ, ον. Οὕτως ἐπεγράφετο σύγγραμ-
 μά τι τοῦ Δικαίταρχου. 2) = τρικάρανος.
 Τριπολιτικός, ἱός, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας, =
 Πιλαγονία. Στράβ.
 Τρίπολος, ὁ, ἡ, ον (πολέω). Τρεῖς ἐστραμμένοι
 ἢ ἡροτρισμένοι, ἢ τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγῶν,
 ἐπὶ εὐφύρου γῆς. Ἰλ. Σ. »τρίπολον θρουρανα».
 Τριπόνητος, ὁ, ἡ, ον (πονέω). Τρεῖς φορὰς πε-
 πονημένος, δουλευμένος. Ἀνάλεκ. »ἔρις τριπόνη-
 τος» μεταξὺ τριῶν ἐργατῶν ἔρις.
 Τριπόρθητος, ὁ, ἡ, ον καὶ
 Τρίπορθος, ὁ, ἡ, ον (πορθέω). Τρεῖς πεπορθη-
 μένος. Δωσιπιδ.
 Τρίπορνος, ὁ, ἡ, ον (πόρνη). Τριπλάσιος ἢ με-
 γάλους πόρνος. Ἀθήν.
 Τρίπος, ον, ὁ, ποιητ. = τρίπους. Ἰλ. Χ.
 Τρίπους, ποδός, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας
 ἔχων. 2) εἶδος λέβητος. 3) ἀναθηματικὸς τρίπους,
 ὁ ἀφιερωνόμενος εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἢ προσφερόμε-
 νος δῶρον. 4) παροιμ. »ὡς ἐκ Τρίποδος», ἀντὶ
 ὡς ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἢ Πυθικοῦ Τρίποδος ὀμιλεῖν,

- ἤτοι ἀσφαλῶς καὶ ἀνακαρτήτως λέγειν. 5) ἄπυροι τρίποδες εἰς οὓς ἐνέχεον αἶνον μεθ' ὕδατος, ἄρα τρίποδες κρατῆρες. Ἀθήν.
- Τρίπρατος, ὁ, ἡ, ον (πιπράσκω). Ὁ τρεῖς ἢ πολὺ λίκας πρᾶταις. Σχολ. Σοφοκλ. καὶ Εὐστάθ.
- Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσσωπον). Ὁ τρία πρόσωπα ἔχων. 2) ὁ ἐκ τριῶν πρόσωπων ἤτοι ἀνθρώπων συνιστάμενος.
- Τριπτήρ, ἥρος, ὁ (τρίβω). Τρίπτει, καὶ ὁ δοῦναι, τὸ ἰγδοῦσθαι. Ἡσύχ. καὶ Ἀριστοτ. «τριπτήρ δικῶν». 2) παρὰ Νικάχ. Ἀλεξ. τὸ πεισθῆριον, ἡ κατὰ Πολυδῆκ. ὁ κρατῆρ εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου το πειζόμενον. 3) ὁ κυλινδροειδὴς λίθος δι' οὗ τρίβουσι τὰς ἐλαίας πρὸς ἐλαινοποιεῖν κατὰ δὲ Ἡσύχ. ἐν ᾗ τὴν σφαυλὴν τρίβουσι.
- Τριπτήριον, τό. Ὅργανον δι' οὗ τρίβουσιν, ἡ τόπος ἐνθα πρίβονται ἐλαίαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἄμφ.
- Τρίπτει, ου, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων. Πλούταρχ. ἐκ πύλου ἢ ἐκ τριχῶν ὑψάμα, δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουρμένους ἐν τοῖς λουτροῖς. ἐν τῇ συνηθείᾳ, «τρίπτει», καὶ τὸ ἐκ τριχῶν ὑψάσμα δι' οὗ τρίβουσι τοὺς ἵππους μετὰ τὸ ξεοθῆναι.
- Τριπτόλεμος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κελσεῦ βασιλεῦς τῆς Ἐλευσίως ἐν Ἀττικῇ, καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τροχίου. Παντ. εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἐλθοῦτα ἡ θεὰ Δήμητρα, ὅτε ἐπλανῶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἀρκαγεῖσαν Περσεφόνην, καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Τριπτολέμου ἔτι βρέφους ὄντος, ἠθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τῆν φιλόφροναν ὑποδοχὴν, τὴν ὁποῖαν εὖρε παρὰ τῇ Μετανείρᾳ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ ἀόλκατον, καίοντα τὴν θυγατρὴν αὐτοῦ σάρακα ἄλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, ἀφῆκεν αὐτὸν, δούσα αὐτῇ μίαν ἡμαξάν ἐξευγμένην με δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρεται καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Ὁμ.
- Τριπτός, ἡ, ον (τρίβω). Τριμμένος, ἡ ὁ εὐκόλως τριβόμενος.
- Τριπτυχός, ὁ, ἡ, ον (πτύσσω). Ὁ τρεῖς πτυχὰς ἔχων, = τριπλᾶξ, τριπλούς. Ἰλ. Α.
- Τριπτωτός, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς πτώσεις ἔχων. Γραμματικ.
- Τρίπυλος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς πύλας ἔχων. Ε. Μ.
- Τριपुरγία, ἡ. Χωρίον τῆς νήσου Δίγινης. Ξενοφ.
- Τρίπυλος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς πύλους ἢ ἵππους ἔχων.
- Τρίρρυθμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς ῥυθμούς ἔχων.
- Τρίρρυμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς ῥυμούς ἔχων, ἐξάπτης. Αἰσχύλ. Περσ. «τρίρρυμα τέλη» ἀντὶ τοῦ ἄρματα τρίρρυμα. ὁ ἐστιν, ἐξ ἵππων ἐξευγμένους ἔχοντα.
- Τρεῖς, ἐπὶ ῥ. ἐκ τοῦ τρεῖς. Τρεῖς φοραῖς.
- Τρεῖς γίσις, ὁ, ἡ, ον καὶ, τρεῖς γίσις, ἰα, ἰον, (γίσις). Τρεῖς ἡ λίαν ἥγισ.
- Τρεῖς ἀνέσος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἀνέσος.
- Τρεῖς ἀθλῖος, ἰα, ἰον (ἄθλιος). Λίαν ἀθλῖος.
- Τρεῖς ἀκτινός, ο, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς ἀκτῖνες ἔχων. Ἰμν.
- Τρεῖς ἀλαστός, ὁ, ἡ. Λίαν ἀλαστός. Ἀνάλεκτ.
- Τρεῖς ἀλιτήριος, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς ἡ λίαν ἀλιτήριος. Ὁ.
- Τρεῖς ἀλύπος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἀλύπος.
- Τρεῖς ἀνὰριθμός, ὁ, ἡ, ον (ἀνὰριθμος). Διόλου ἀνὰριθμος.
- Τριπλάνθρωπος, ὁ. Τριπλούς ἀνθρώπος. Διογένης. Λαέρτ.
- Τρεῖς ἀποτμός, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἀποτμός, τρεῖς ἀθλῖος = πανάποτμος. Ἐπιγράμ.
- Τρεῖς ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ. Λίαν Ἀρειοπαγίτης, ὁ ἐστὶ, λίαν αὐστηρὸς. Κικέρ. Ἀττικ.
- Τρεῖς ἀριθμός, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς ἀριθμηταίς.
- Τρεῖς ἀριστεύς, ἑως, ὁ. Ὁ τρεῖς ἀριστεύσας. Ἐρμολογ.
- Τρεῖς ἀσμενος, ἑνη, ενον (ἀσμενος). Λίαν ἀσμενος. Ξενοφ. «τριτάσμενος ταῦτα ἐποίησεν» τὰ ἔκαμνε μετὰ μεγάλης ἡδονῆς.
- Τρεῖς αὐγουστός, ὁ. Ὁ τρεῖς φοραῖς Αὐγουστός.
- Τρεῖς αἰωρός, ὁ, ἡ, ον. Λίαν αἰωρός, παράκαιρος. Ἀνθολογ.
- Τρεῖς δελυκτός, ὁ, ἡ, ον. Λίαν βδελυρός.
- Τρεῖς δελαιός, ὁ, ἡ, ον. Λίαν δελαιός, = τριδύστηνος. Ἀνάλεκτ.
- Τρεῖς δύστηνος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν δύστηνος. Ἀνάλεκτ.
- Τρεῖς εἰνάς, ἀδός, ἡ, πρᾶσιν. ἡμέρα (εἰνάς). Ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη τοῦ μηνός. Ἡσίοδ. Ἔργ.
- Τρεῖς ἐλήνης, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς σελήνας ἡ νύκτας ἔχων. «τριεῖς ἡμέρας». Πλούταρχ. καὶ ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλείους ὡς τὸ, τρεῖς περὶ. Ἀνάλ.
- Τρεῖς ἐλίκτος, ὁ, ἡ, ον (ἐλίσσω), = τριελίκτος.
- Τρεῖς ἐξώλης, ου, ὁ. Λίαν ἐξώλης, ἐξώλεστος. Εὐστάθ.
- Τρεῖς ἐπαρχός, ὁ. Ὁ τρεῖς φοραῖς ἐπαρχὸς γενόμενος.
- Τρεῖς εὐδαίμων, ὁ, ἡ, ον. Λίαν εὐδαίμων, εὐδαιμονέντατος.
- Τρεῖς εὐτυχής, ὁ, ἡ, ἐς = τριεὐδαίμων.
- Τρεῖς εὐφρός, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς φοραῖς εὐφρός, ἐψυμένους.
- Τρεῖς ἐχθιστός, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἐχθιστός.
- Τρεῖς ἐώλος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἐώλος.
- Τρεῖς ἥλιος, ὁ, ἡ, ον (ἥλιος). Λίαν φαινός, ὁ ὑπὸ τριῶν ἡλίων συνιστάμενος = τριήλιος. Ἐκκλησι. ἐπίθετον τῆς Ἀλγίας Τριάδος.
- Τρεῖς ἡμῆς, ὁ, ἡ, ον (ἡμῆς). Τρίημιος. Μετρ.
- Τρεῖς θανάς, ὁ, ἡ, ἐς (θνήσκω). Ὁ τρεῖς ἀποθανών, ἡ ἄξιος θνήσκου ὢν.
- Τρεῖς καὶ δεκά, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Δεκατρεῖς, ἀντὶ τριακαίδεκα.
- Τρεῖς καὶ δεκά ἐτης, καὶ Τρισκαιδέκτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ δεκατρεῖς ἔτη ἔχων.
- Τρεῖς καὶ δεκά κλίνας, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ δεκατρεῖς κλῖνας ἔχων. Ἀθήν.
- Τρεῖς καὶ δεκά μηνός, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ δεκατρεῖς μηνὸν ὢν.
- Τρεῖς καὶ δεκά πηχυες, ὁ, ἡ, ον (πῆχυς). Ὁ δεκατρεῖς πῆχυν μήκος ἔχων.
- Τρεῖς καὶ δεκά πλασίον, ὁ, ἡ, ον = τρισκαιδεκαπλάσιος.
- Τρεῖς καὶ δεκά στάσιος, ὁ, ἡ, ον (στάσις). Ὁ δεκατρεῖς φοραῖς περισσότερος ὢν κατὰ τὸ βῆρος ἢ κατὰ τὴν τιμὴν. «χρυσίου τρισκαιδεκάστασιον». Ἡρόδοτ.
- Τρεῖς καὶ δεκά ταῖος, αἰα, αἶον (τρικαίδεκα). Τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἡμέρᾳ.
- Τρεῖς καὶ δεκά τος, ἀτη, ατον. Δέκατος τρίτος.
- Τρεῖς καὶ δεκά φέρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ δεκατρεῖς φοραῖς κερπὸν φέρων. Λουκιαν.
- Τρεῖς καὶ δεκά ἐτης, ὁ, ἡ, ον. Τρεῖς καὶ δεκά ἐτης, ἰδός, (ἔτος), = τριακαίδεκά ἐτης.
- Τρεῖς καὶ δεκά ῥης, εος, ὁ, ἡ, ἐς (ῥω). Ὁ δεκά

Τρίσχοινος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τριῶν σχοίνων μῆκος ἢ πλάτος περιλαμβάνων.

Τριτοβάμων, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τρίτα σώματα ἔχων ἐπίθετ. τοῦ Κερθέρου. Εὐριπ. Ἡρακλ.

Τριτωμος, ὁ, ἡ, ὄν. = τρισώματος.

Τριτωγωνιστέω, ὤ. Τριταγωνιστής εἰμι. Δημοσθέν.

Τριτωγωνιστής, οὗ, ὁ (ἀγωνιστής). Ὁ τὴν τρίτην τάξιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἔχων, ὁ τρίτος ὑποκριτής τοῦ Θεάτρου. Δημοσθέν. περὶ Στεφ.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν τῇ Πελοποννήτῳ. τανῦν Τριτί. Στράβ.

Τριταῖζω (τριταῖος). Πάσχω ἀπὸ τριταίου ξέρμην. ὁθεν

Τριταῖκος, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τριταῖον πυρετὸν ἀνήκων. ἐπιρ. τριταῖκος. Δισκορ.

Τριταιογενής, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς. ἐπιρ. τριταιογενῶς (γένος). Ὁ ἐκ τριταίου πυρετοῦ προξενούμενος »τριταιογενῆ ἀλγήματα«. Ἱππ.

Τριταῖος, αἶα, αἶον (τρίτος). Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. ἀφικνοῦνται τριταῖοι» ἔρχονται εἰς τρεῖς ἡμέρας. καθόλου. ἀντὶ τοῦ τρίτος. 2) τριταῖος μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ, πυρετός, ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐρχόμενος πυρετός. 3) πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὄν, »τριταῖος οὗσης τῆς προσαγγελίας«. Πολύβ. ὁθεν

Τριταιοφυής, ἑός, ὁ, ἡ, ἑς (φυή). Ἱπποκρ. Κωμικ. »πυρετός τριταιοφυής» ὁ τριταῖος.

Τριταλανταῖος, αἶα, αἶον. καὶ

Τριταλάντος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τρία τάλαντα, ἡ τριῶν τάλαντων βάρος ἔχων. Ἀριστοφάν.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν. Διάν τάλας. Εὐριπ. Ἱππόλ.

Τριτανταχίμης, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης σατράπης. Ἡρόδ.

Τριτανυστος, ὁ, ἡ, ὄν (τανύω). Διάν τανυσμένος, μακρὺς. »ὀνόμαξ τριτανυστος«. Ἀνθολογ.

Τρίττος, ἀτη, ατον, ποιητ. κατ' ἔκτασ. = τρίτος. ὡς τὸ, μέσστος, ἀντὶ μέσος. Ὀμηρ.

Τριτάω, ὁθεν τριτόωσα. Ἀρατ. Ἡ τριῶν ἡμερῶν Σελήνη. ἴδε τριτόω.

Τριτέγγονος, ὁ, καὶ τριτεγγόνῃ, ἡ. Ὁ τριεγγόνος.

Τρίτεια ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος. Στέφ. Βυζ. ὁθεν

Τριτειεῖς, οἱ κάτοικοι καὶ Τριταῖεῖς. Θουκ.

Τριτεῖος, εἶα, εἶον (τρίτος). ὁθεν »τὰ τριτεῖα» ἡ τρίτη τάξις, ὁ τρίτος βαθμὸς, ἡ τρίτη ἀμοιβή, ὡς τὸ, πρωτεῖα, καὶ δευτερεῖα.

Τριτεύς, ἑως, ὁ. Τὸ τριτημόριον ἐνὸς μεδιμένου ὡς τὸ ἐκτεῦς. Πολυδ.

Τριτεύω (τρίτος). Τρίτος εἰμι, ὡς τὸ πρωτεύω. 2) γίνομαι τι τρίτην φοράν. ὁθεν

Τριτευτής, οὗ, ὁ. Ὁ τρίτην ἤδη φοράν χρηματίζων, ἡ ὅ ἐν τινι ἀξιώματι τρίτην φοράν εὐρισκόμενος.

Τριτημοίριος, ἰα, ἰον (μοῖρα). Ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀποτελῶν ἄμφ. γραφ. Ἡρόδοτ.

Τριτημορίζω, ἰα, ἰον. Εἰς τρία μέρη διαιρῶ. Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Τριτημόριον, τό. ἀντὶ τρίτον μέρος, ἡ μέρος. Ἡρόδοτ. λέγεται καὶ νόμισμά τι, ἐξ χαλκῶν ἀξίων. Φιλήμων παρὰ Σουῖδ. »τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημόριον» οὐδέτ. τοῦ

Τριτημόριος, ἰα, ἰον (μόρος). Ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀποτελῶν, τὸ τριτημόριον τῆς Βασιλείας. Ἡρόδοτ.

Τριτημορίς, ἰδος, ἡ, = τριτημόριον. Ἡρόδ.

Τριτημόριον, τὸ, = τριτημόριον.

Τριτοβάμων, ὄνος, ὁ, ἡ, ὄν (βαῖνω). Ὁ ἐν τῇ τρίτῃ τάξει βαίνων, ὁ τὸν τρίτον πόδα σχηματίζων.

Τριτογένεια, ἡ (γένος). ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ, Τριτωνίς, λίμνης τινὸς ἐν Διεύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας κατὰ τοὺς παλαιούς μύθους ἐγεννήθη κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Τριτῶ, ὅπερ ἀρχαίως ἐσημάνει παρὰ τοῖς βοιωτοῖς, Κρησὶ καὶ Αἰολεῦσι κεφαλῇ. ἄρα Τριτογένεια ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα. 2) ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεε οὕτω καὶ τὸν τριακίδιον ἀριθμὸν, καὶ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον. Πλούταρχ.

Τριτογενής, ἑός, ἡ, σπάν. τύπ. τοῦ, Τριτογένεια. Ἱμν. Ὀμ.

Τριτοκένω (τόκος, τίκτω). Τρίς τίκτω.

Τριτοκηνίς, ἰδος, ἡ (μήν). Ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἀρποκρατ.

Τριτομος, ὁ, ἡ, ὄν (τέμνω). Ὁ εἰς τρία τεμήματα διηρημένος. »τρίτομον, τό» τεμάχιον ταρίχου. 2) τριγωνοειδής. ὁθεν τὸ τρίτομον, = τρίγωνον.

Τριτονος, ὁ, ἡ, ὄν (τόνος). Ὁ ἐκ τριῶν τόνων συνιστάμενος, ἡ μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης γινομένη διαφωνία. Μουσ.

Τριτοπέτωρ, ὁ, ὁρος, ὁ (πατήρ). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς γενεαλογίας πατήρ, τρίπαππος. ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο καὶ ἐτιμῶντο δαίμονες τινες, περὶ ὧν οἱ ἐρμηνευταὶ διάφορα λέγουσιν ἴδε Φώτ. Ἡσύχ. καὶ Σουῖδ.

Τρίτος, ἡ, ὄν (τρίς, τρεῖς). Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τοῦ, τρία, ὁ ἔστιν ὁ μετὰ τὸν δύο. 2) »τρίτονα, ἐπιρ. τὴν τρίτην φοράν, = τρίτως. 3) »τὰ τρίτα» ἔξυπακ. »ἰερά» »τὰ τρίτα καὶ τὰ ἑννατα ποιεῖν», τὰ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς κηδείας γινόμενα ἱερά εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεώτος. καὶ, τὰ τρίτα, ὑπόνοουμι. ἄθλα, τὸ τρίτον βραβεῖον ἐν τῷ ἀγῶνι. ἴδε Φώτ.

Τρίτοσπονδος, ὁ, ἡ, ὄν (σπονδή). = τρίτοσπονδος.

Τρίτοσπορος, ὁ, ἡ, ὄν (σπορά). Αἰσχύλ. Περσ. »γονή τριτόσπορος» ἡ τρίτη γενεά. = »τρίσπορος».

Τρίτοσάτης, ου, ὁ (ἱστημι). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν ἐν τῷ χορῷ ἱστάμενος. Ἀριστοτέλ.

Τριτόω, ὦ (τρίτος). Εἰς τρία διαιρῶ. Ἀρατ. »τριτόωσαν» κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ, τριτάω.

Τριτταῖος, αἶα, αἶον πολλ' ἄμφ. τύπ. ἀντὶ τριταῖος.

Τριττός, ἡ, ὄν. Ἀττ. = τριστός. Πλάτ.

Τριττύς, ἡ, = τριτύς.

Τριτταρχέω. Ἀρχὼν μιᾶς τριτύτος εἰμί. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Τριτταρχης, ου, ὁ καὶ

Τριττύαρχος, ὁ (ἄρχω). Ἀρχων μιᾶς τριτύτος.

Τριτύς, ὅς, ἡ, καὶ τριτύα, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς. 2) ἡ ἐκ τριῶν ζώων συνισταμένη ζῴα. 3) ἐν Ἀθήναις ἐλεγχο τὸ τρίτον μέρος ἡ ἡ τρίτη διαίρεσις τῆς φυλῆς. αἱ δὲ λοιπαὶ ἐλέγοντο, ἔθνη, καὶ φατρίαι, ἐξ ὧν ἕκαστον ἔθνος, εἶχε τριάκοντα γένη, ἃ καὶ, τριακάδας, ἐλεγον. οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι, καὶ οἱ Θημιουργοί.

Τριτώ, ἡ, = κεφαλὴ. ἴδε Τριτογένεια.

Τριτώ, οὗς, ἡ, = Τριτογένεια ἡ Τριτωνίς.

Τρίτων, ὄνος, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ μία τῶν Θελα-

οίων θεοτήτων. Ἡσύχ. Θέογν. μεταγεν. Τρίτωνες· καταχθόνιοι τῆς θαλάσσης θεοί, οἱ τινες παριστάνονται μὲ ἰχθύων οὐράς· ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ μὲ πόδας ἵππων. 2) θεὸς τῆς ἐν Αὐθύνῃ Τριτωνίδος λίμνης. Ἡρόδοτ. 3) ποταμὸς τις ἐν Αὐθύνῃ, ὅστις συνέχει τὴν Τριτανίδα λίμνην μετὰ τῆς θαλάσσης. Ἡρόδοτ. 4) ῥάα ἐν Βοιωτίᾳ χυνόμενος ἐν τῇ Κοπαίδι λίμνῃ· ὅθεν

Τριτωνιάς, ἄδος, ἡ, ὡς τὸ Τριτωνίς, ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ λίμνη Τριτωνιάς ἐν Διθύρ. Εὐρ. Τριτωνίως, ἱα, ἰον. Ὁ εἰς τὸν Τρίτωνα ἀνήκων, Τριτωνικός.

Τριτωνίς, ἰδος, ἡ· κύρ. ὄνομ. Περιφύμου τινὸς ἐν τῇ μυθολογίᾳ λίμνης τῆς Διθύης. Πίνδ. Πύθ. 2) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς. = Τριτογένεια.

Τριτωνός, ἡ· κύρ. ὄνομ. Πάλεως ἐν Μακεδονίᾳ. Στερ. Βυζ.

Τριτώης, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ, τρίτος, = τρίτον. Πλάτ.

Τριτώσις, ἡ (τριτώ). Ἡ μέχρι ἐνὸς τριτημορίου ἐλλάττωσις.

Τριφασῆς, ὁ, ἡ, ἐς (φάος) = τριφωτός.

Τριφάλαγγια, ἡ (φάλαγγ). Τὸ τριπλοῦν τῆς φάλαγγος. Αἰλιαν. Τακτ.

Τριφάλης, ἡτος, ὁ. Ἐπιγραφή μιᾶς τῶν κοινωδίων τοῦ Ἀρτορ. Πιαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφάλεια, ἡ (φάλος). Εἶδος περικεφαλαίας τέσσαρας φαλούς ἢ ἀσπίδιστους ἐχούσης δι' ὧν ἐστερεοῦτο ἐπ' αὐτῆς ὁ λόφος· παρβλ. τετράφαλος.

Τριφάνης, ὁ, ἡ, ἐς (φάνομαι). Ὁ τριπλῶς φαίνόμενος, ὁ τριπλῶν φάνων ἔχων.

Τριφάσις, ἱα, ἰον (τριεῖς). = τριπλοῦς, τριπλάσιος, καθόλου. = τριεῖς. Ἡρόδοτ.

Τριφάτος, ἀτη, ατον, = τριφάσιος.

Τριφάγγος, ὁ, ἡ, ὡν (φάγγος). = τριφωτός, τρισσοφάγγος. Ὑμν.

Τριφάλητος, ὁ, ἡ, ὡν (φάλη). Τρις περιλημένος, τριπόητος. Θεοκρ.

Τριφορέω, ὦ. Τρεῖς φοραῖς φέρω, ἔξαιρ. τρις καρποφορῶ· ἐκ τοῦ

Τριφόρος, ὁ, ἡ, ὡν (φέρω). Ὁ τρεῖς φοραῖς φέρωντι, ἔξαιρ. ὁ τρις τοῦ ἔτους καρποφορῶν.

Τριφύης, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (φύη). Ὁ ἐκ τριῶν φύσεων συνιστάμενος, τριπλῶς.

Τριφυῖς, ὁ, ἡ, ὡν, = τριφυῆς.

Τριφυλία, ἡ. Χώρα τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοπον. ἐκτεινόμενη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Ξενοφ. Στράβ.

Τριφυλία κῆς, ἡ, ὡν. Ὁ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων.

Τριφυλίας, ἱα, ἰον. Ὁ ἐκ τῆς Τριφυλίας, καὶ ὁ κάτοικος τῆς Τριφυλίας.

Τριφυλῆς, ἰδος, ἡ. Ἡ Τριφυλὶς γαῖα, = Τριφυλία.

Τριφύλλον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τριφυλλόν.

Τριφυλλον, τό. Εἶδος χόρτου, τρία φύλλα ἔχοντος, τριφύλλον. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Τριφυλλός, ὁ, ἡ, ὡν (φύλλον). Ὁ τρία φύλλα ἔχων. «τριφυλλὸς πᾶς». Διοσκορ. ἀντι τοῦ, τριφύλλον.

Τριφυλός, ὁ, ἡ, ὡν (φύλη). Ὁ τρεῖς φυλὰς ἔχων.

Τριφύλιος, ὡν, ὁ· κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἀρχάδου, καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ.

Τριφώνος, ὁ, ἡ, ὡν (φώνη). Ὁ τρεῖς φωνὰς ἔχων.

Τριφώτος, ὁ, ἡ, ὡν (φάος). Ὁ τρία φῶτα ἔχων· ἡ ἐν Τριάδι μονάς. Ὑμνωδ. «οὐσία τριφώτος».

Τριχῆς, ἐπὶρ. (τριεῖς). Εἰς τρία μέρη, τριχῶς, «τριχῶς νυκτός· καὶ τριχῶς σχίζειν τι». Ἡρόδοτ. ὅθεν

Τριχῆς, ὁ (τριχῶς· ἄλσσω). «Δωριεῖς». Τριχῆς ἡτοιμαῖς τρία μέρη διαιρεθέντες. Ὀδ. Πινδ. κατ' ἄλλους, οἱ τριλογοὶ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τριχῶς ἄλσσω, ἀντὶ κορυθαῖς.

Τριχῆκτον, τό. Σουῖδ. = κτένιον.

Τριχάλεπτος, ὁ, ἡ, ὡν (χαλέπτω). Λίαν χαλεπός. Ἀνάλεκτ.

Τριχάλλος, ὁ. Νομισμὰ τι τριῶν χαλκῶν ἀξίων.

Τριχάλος, Δωρικ. = τριχῆλος, «τριχάλον κύμα». Αἰσχ. τὸ τρεῖς χεῖλές, χάσματα, ἢ κορυφὰς ἔχον κύμα, = τρικυμία· παρβλ. τρήχων.

Τριχάπτος, ὁ, ἡ, ὡν (τριεῖς, ἄπτω). Ὁ ἐκ τριῶν πεπλεγμένος· καὶ τριχῆκτον, τὸ, ἐξυπακουομ. ἱματίον. Ο'. Εἰς. εἶδος ὑφάσματος ἡ ἱματίου.

Τριχῆς, ἄδος, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ.

Τριχῆς, αἰ· ὄνομαστ. πληθ. τοῦ Τριεῖ. Ὅμηρ.

Τριχῆς, ἐπὶρ. (τριχῶς). Τριχῶς κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τριχῆλαβον, τό, ποιητ. ἀντὶ τριχολάβιον.

Τριχῆλος, ὁ, ἡ, ὡν (χρήλη). Ὁ τρεῖς χηλὰς ἔχων.

Τριχῆνος, ὁ, ἡ, ὡν (χάινω). Ὁ τρις χάστων, λίαν χάστων· καθ' Ἡσύχ. τριχόρυπος.

Τριχῆς, ἐπὶρ. ποιητ. = τριχῶς· ὅθεν

Τριχῆδος, ἱα, ἰον. Τριπλοῦς.

Τριχιάζω, = τριχιάω.

Τριχίαις, ὡν, ὁ (τριεῖς). Τριχιώτης. «ὁ κάτω τριχίαις». Πολύδ. ὑποκάτω ἢ κάτω τετριχιωμένος.

Τριχίαις, ὡν, ὁ· καὶ τριχίαις, ἄδος, ἡ, = τριχῆς. 2) = τριχίς, ἰδος, ἡ· ἰχθύς τις, ἐκ τοῦ αἰδούς τῆς σαρόελλας, θρίσσαι.

Τριχίαις, εὖς, ἡ (τριχιάζω). Πάθος περὶ τὰς βλεφαρίδας, ὅτε αἱ τριχῆς τῶν βλεφάρων κακῶς καὶ παρὰ φύσιν αὐξάνουσι. Γαλην. 2) πάθος τε τῆς οὐρήθρας, ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται λευκαὶ τινες ἕως ὡς τριχῆς. 3) καὶ πάθος τι περὶ τὸν μαζόν τῶν γυναικῶν ὅταν ἔχωσιν ἐν γαστρὶ.

Τριχιάω, ὦ (τριεῖς). Τριχῆς ἔχω.

Τριχίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τριχίς.

Τριχίνος, ἐν, ἰον (τριεῖς). Ὁ ἐκ τριῶν κατασκευασμένος. Ξενοφ.

Τριχίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, θρίε. Ἀριστοτέλ.

Τριχίς, ἰδος, ἡ (τριεῖς). Ἰδε τριχίαις. Ἀρ.

Τριχισμός, ὁ (τριεῖς). Σχίσαις τινὲς λεπταὶ ὡς τριχῆς περὶ τὸ κρανίον. Παῦλ. Αἰγ.

Τριχίτις, ἰδος, ἡ. Ὁμοία τριχὶ ἢ τριχῆς ἔχουσα. Πλίν. «σττυπηρία τριχίτις».

Τριχόβαπτος, ὡν, ὁ (τριεῖς, βάπτω). Ὁ βάπτων τὰς τριχῆς.

Τριχόβροτος, ὁ, ἡ, ὡν (βρότρυχος). Ὁ ἔχων βροστρυχοειδῆς ἢ κατ' ἀρχὰς τὰς τριχῆς.

Τριχόβρωτος, ὡτος· καὶ τριχόβρωτος, ὡτος, ὁ, ἡ (βιβρώτω). ὡς τὸ τριχόβροτος, καὶ ἐντεῦθ. τριχόβρωτες, οἱ κατασθιόντες τὰς τριχῆς σκόληκας. Ἀριστοφάν. Ἀχ. = σῆτες, θρίπτες.

Τριχοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τριχῶς εἶδος ἔχων· ἐπὶρ. «τριχοειδῶς», ὡσάν τριχῶς.

Τριχοθεν, ἐπὶρ. (τρία). Ἐκ τριῶν μερῶν.

Τριχοεινός, ὁ, ἡ, ὡν. Τριῶν χοινικῶν χωρητικός. Ἀριστοφάν. Σφῆκ «τριχοεινικὰ ἔπη» ἤτοι τεράστιοι, λόγον ὡς τὸ, ῥῆμα μυριάμφορον.

Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, ὡν (κοιμῶ). Ὁ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενος ἢ κοσμῶν αὐτάς.

Τριχοκοσμητής, οὔ, ὁ. Ὁ τὰς τριχῆς κοσμῶν.

Τριχοκουράς, ἄδος, ὁ (κουρά). Ὁ κουρευόμενος ἔχων τὰς τριχῆς. Ἰώσηφ.

Τριχοχορρία, ἡ (κουρά). Τὸ κουρεύειν τὰς τρίχας. Ἑκκληστ.
Τριχολάθειον, τὸ, καὶ
Τριχολάθεις ἰδος, ἡ (λαμβάνω). Μαδιστήριον, ἡ τοιμαῖδιον.
Τριχολογέω, ὦ (λέγω). Τρίχας λέγω, ἐκλέγω ἢ ξαίνω.
Τριχόλωτος, ὁ, ἡ, ον (χολός). Ἄταν μισητὸς, ἀξιωματικός.
Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, ον (μαλλός). Ὁ μαλλωτὸς, ὁ τρίχας πολλὰς καὶ μαλακὰς ἔχων· »οἷς τριχόμαλλος«. Εἰγράμ.
Τριχομανὲς, τό (μαίνομαι). = πολὺτριχον. Εἶδος φυτοῦ, πολυτρίχιον. Διοσκορ.
Τριχομαγνία, ἡ (μάχη). Συνέα. Ἡ τῶν τριχῶν ἢ τῶν γενεῶν μάχη. Περσάνιος εἰς Μοίριδ.
Τριχοπλάστης, ου, ὁ (πλάττω). Ὁ πλάττων ἥτοι σχηματίζων, καλλοπίζων τὰς τρίχας.
Τριχοποιεῖω (ποιεῖω). Τρίχας ποιῶ, τρίχας ἀποκτῶ.
Τριχοραχάτης, ου, ὁ (ραχίς). Ὁ τρίχας περιτὴν ῥάχην ὡς ὁ χοῖρος ἔχων. Θεοφαν. Χρον.
Τριχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τρεῖς χορδὰς ἔχων· »τριχορδον, τὰ, ὄργανον μουσικόν.
Τριχορία, ἡ (χορός). Τὸ τριπλοῦν τοῦ χοροῦ. Πολυδ.
Τριχορῶσέω, ὦ, ἡ, ἴσω· καὶ
Τριχορῶσέω. Ῥοὴν τῶν τριχῶν πᾶσχω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου. Ἀριστοφάν. ἐκ τοῦ
Τριχαρῶυς, ὁ, ἡ, ἐς (ῥέω). Ὁ τὰς τρίχας ῥέειν ἢ πίπτειν ποιῶν, ἡ ὁ τῶν τριχῶν στεροῦμενος.
Τριχοτομέω, ὦ (θρίξ, τέμνω). Τέμνω τὰς τρίχας. Διονύσι. Ἄλκ.
Τριχοτομέω, ὦ (τρίχα, τέμνω). Τριχῇ τέμνω, διαίρω εἰς τρία· ἄμφ. ὅθεν
Τριχοτομία, ἡ. Ἡ εἰς τρία τομή.
Τριχοτοκτής, ου, ὁ (τρώγω). = τριχοθόρος.
Τριχοῦ, ἐπὶ ῥ. (τρίχα). Εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους. Ἡρόδοτ.
Τρίχουλος, ὁ, ἡ, ον (οὔλος). = οὐλότριχος, κατὰφοινῶν. Ἀρχιλ.
Τριχουναίτις, αἶα, αἶον, = τρίχους· ἄμφ.
Τρίχους, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν χόσων χωρητικός, = λάγνης. Ἀθήν.
Τριχόφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). »Τριχόφοιτος ὄυλος» ἡ τοῦ ἰούλου αὐξήσις. Στραβ.
Τριχοφυάω, ὦ. Τρίχας φύω, ἀποκτῶ· ἐκ τοῦ
Τριχοφυῆς, ἐός, ὁ, ἡ, ἐς (φύω). Ὁ τρίχας φύων, ἀποκτῶν. Διοσκοριδ. ὅθεν
Τριχοφυῖα, ἡ. Ἡ αὐξήσις τῶν τριχῶν.
Τριχόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων τὰ φύλλα λεπτὰ ὡς τρίχας. Θεόφανστ. ἰδὲ φύκος.
Τριχόω, ὦ, ὥσω (θρίξ). Τριχῶτων ποιῶ, τριχῶνω. Διοσκορ.
Τριχρονέω. Τρεῖς χρόνους ἔχω. Γραμματ. ἐκ τοῦ
Τρίχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ τρεῖς χρόνους ἔχων. Μουσ. καὶ μετρικῇ, = τρίσημος.
Τριχρώματος, ὁ, ἡ, ον (χρῶμα). Ὁ τριῶν χρώματα ἔχων.
Τρίχρωμος, ὁ, ἡ, ον ἂντι τριχρώματος.
Τρίχρως, αὐτος, ὁ, ἡ (χρῶς). = τριχρώματος.
Τρίχυφος, ὁ, ἡ, ον (θρίξ, ὑφαίνω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος. Ἀθήν. »ἀμπελόνας τριχύφους» ὡς τὸ τρίχαπτος.
Τριχῶδης, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τριχῶς εἶδος ἔχων καὶ τροπ. λεπτὴ φωνὴ ὡς τρίχα.
Τρίχωμας, τό (τριχῶν). Ἡ τῶν τριχῶν

φῆ, τρίχους· »τρίχουμα φέρειν, ἢ ἔχειν· ἀντί
 τοῦ κομᾶν, ἔχειν μαλλιά. Ἡρόδοτ. καὶ Ἀριστοτέλ.
Τριχώνιον, οὐ, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας καίμε-
 νη πλησίον τῆς Λυσιμαχίας. Πολύβ. 88β.
Τριχωνεύς, ἔως, ὁ. ἀκάτοικος· καὶ Δωρικ.
 Τρικωνεύς Στέφ. Βυζ.
Τριχωνίς λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Αἰτωλίᾳ καί-
 μένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου. Πολύβ.
Τρίχωρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρεῖς χώρους, διαστή-
 ματα ἔχων.
Τρίχῶς, ἐπὶβ. = τριχῆ.
Τρίχωσις, εὐς, ἡ (τριχώω). = τρίχουμα. Πολύβ.
Τρίχωτος, ὁ, ἡ, ον (τριχώω). Μαλλιαρός.
Τρίψα ῥίψα, ἡ (τρίβω, ἔργον). Ἡ περὶ τὸ ἔργον
 τρίψις, διατριβή, μέλλητις.
Τρίψα μερέβω (τρίβω, ἡμέρα). Κατατριβώ, δια-
 περῶ τὴν ἡμέραν ἐπὶ ματαίῳ, χασημερῶ. Ἀρι-
 στοτάρ. Σφῆ.
Τρίψις, εὐς, ἡ (τρίβω). Τὸ τρίβειν. 2) τὸ αἰ-
 σθημα τὸ ὁποῖον προξενεῖ οἰδμὰ τι διὰ τῆς ἐφά-
 ψεως καὶ τριβῆς. Ἡρόδ. 3) τρίψις, πλυν. ἐπιτη-
 δεῖως μαγειρευμένα καὶ ἀνακατωμένα φαγητά.
Τρίψυχος, ὁ, ἡ, ον (ψυχῆ). Ὁ τρεῖς ψυχὰς ἔχων.
Τριώβολαιος, αἶα, αἶον· καὶ
Τριώβολιατος, αἶα, αἶον, = τῷ ἐπομένῳ.
Τριώβολιμαῖος, αἶα, αἶον (ὀβολός). Τριῶν ὀ-
 βολῶν ἄξιος.
Τριώβολοκρεῖσχος, τό (κρέας). Ἐν κομμάτι
 κρέας ἄξιζον τρεῖς ὀβολούς. Κωμικ.
Τριώβολον, τό (ὀβολός). καὶ
 Τριώβολος, ὁ. Νόμισμα τι τρεῖς ὀβολούς ἄξιζον. Ξενοφ.
Τριώνυμος, ἡ. Ἡ ἑνωσις τριῶν ὀνομάτων. Εὐ-
 στάθ. ἐκ τοῦ
Τριώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ τρία ὀνόμα-
 τα ἔχων.
Τριώνυχος, ὁ, ἡ, ον (ὄνυξ). Ὁ τρεῖς ὀνυχας
 ἔχων. Λυκόφρ.
Τριώπης, οὐ, ὁ (ὥψ). Τριόφθαλμος, ὁ Ἡτύχ. ἔχει
 καὶ, τριόπιος.
Τριώπις, ἰδος· ἡ· 3ηλ. τοῦ, τριώπης.
Τριώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὀροφή). Ὁ τρεῖς ὀροφὰς, ἔ-
 χων, τριστεγός. Ἡρόδ.
Τροία, ἡ. Ἴων. Τροίη ποιητ. Τροία. Πίνδ. προσυ-
 πακούω. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ
 Ἀσίᾳ, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μυσίας, καὶ
 ἐκτεινομένη παραβαλασσίως ἀπὸ τοῦ Αἰσίου πο-
 ταμοῦ, ἕως τοῦ Καίκου, ἡ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ
 ἀκρωτηρίου Λέκτου ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου, πρὸς
 ἀνατολὰς δὲ ὀριζομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης·
 πρότερον μὲν Τευκρίς καὶ Δαρδανία καλουμένη.
 Τροία δὲ ὀνομάσθη μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρώε-
 υιοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἧτις ἐσχημάτιζεν ἐρεξῆς ἐν
 ἐπίσημον βασιλεῖον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· ἐξαιρο-
 ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασι-
 λέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας
 ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θράκης· πρῶ-
 τος δὲ καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου ὑπῆρξεν
 ὁ Τεύκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου· ἡ περὶ φανεστά-
 τη πόλιν αὐτοῦ τοῦ βασιλείου καὶ μητρόπολιν ὑ-
 πῆρξε τὸ Ἴλιον, ἧτις ἐκτίσθη παρὰ τοῦ Ἴλου ἐκ-
 γόνου τοῦ Ἐριχθονίου· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων
 περιέβαλεν αὐτὴν μὲ ὀχυράτατα τείχη. Ὅμ. Ἀ-
 πολλοδ. Θουκυδ. παρὰ τοῖς πεζογράφαις συνηθέστερ
 Τροάς. 2) μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ
 καθέδρα τῶν βασιλέων, ἄλλως Ἴλιος καλούμενη ὀ-
 περ Ἰδε. Θουκυδ.

Τροίεσθαι. Ἰων. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐπὶρ. Ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ.
Τροίανδε. Ἰων. Τροίηνδε, ἐπὶρ. Εἰς Τροίαν. Ὅμ.
Τροίξην, ἦνος, ἢ Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήτῳ, ὁλίγον ἀπέχουσα τῆς Σαλαμῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασιλεῦσε ποτὶ ὁ Πηλεΐδης πάππος τοῦ Θησέως, καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἦρωσ· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πάγων, τανὺν Δαμαλᾶς. Ὅμ. ὅθεν Τροίξηνιος ὁ κάτοικος. Ἡρόδ.
Τροίξην, ἦνος, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροίξηναν ἐν Πελοποννήτῳ καὶ ἀφ᾽ ἧτας αὐτὴν μετὰ θανάτου εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πηλεΐαν. Στράβ. Πανστ.
Τροίξηνος, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Κέαντος, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφῆμου, εἰς τῶν Κικόνων ἐκ Θράκης. Ὅμ.
Τροίξηνιος, ἱα, ἰον, καὶ Τροίξηνιος, ὁ, ἢ, ον. Ὁ κάτοικος τῆς Τροίξηνος. 2) κύρ. ὄνομ. στρατηγὸς τινος τῶν Θρακῶν, Ἰλ. Β.
Τρόμοις, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄλφου ποταμοῦ, καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Πολύδ. παρὰ δὲ Ἀππιαν. καὶ Πολ. Τρωκμοί.
Τρομοσίατο. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, τρομέονται. Ἰλ. Κ. ἐνστ. μέσ. τοῦ τρομέω.
Τρομορδῆς, ὅ, ὄν. Τρόμου πλήρης, περὶσσευμένος.
Τρομέω, ὦ (τρόμοι). — τρέμω. 2) μεταβτ. τρομέω τινά, φοβοῦμαι ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τι. Ἰλ. Ρ.
Τρόμης, ητος. ὁ. Πατήρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθηναίσι πρότερον δούλος ἐνὸς τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφεῖς, ὠνομάσθη Ἀτρώκηντος. Δημοσθ. περὶ Στεφ.
Τρομητός, ἦν, ἡν, νεώτρ. — τρωμερός. Γλωσσ.
Τρομικός, ἦ, ὄν, — τρωμερός. Γλωσσ.
Τρομοποιέω. Τρέμειν ποῶ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ
Τρομοποιός, ὁ, ἦ, ὄν (ποιέω). Ὁ τρώμων ποιῶν. Εὐριπ. Φοιν. ἐκ τοῦ
Τρόμος, ὁ (τρέμω). Τὸ τρέμειν. Ὅμ. ὅθεν
Τρομώδης, εος, ὁ, ἦ, ἐς (εἶδος). «σφυγμὸς τρομώδης». Ὁ μὴ ὁμαλὴν μῆδὲ ἀσάλευτον τὴν πληγὴν ἀναφέρειν, ἀλλ' οἷον κινούμενός τις.
Τροπία, ἦ, ἦλ. τοῦ, τρώπιος, ἔξυπναυον. πνοή. Ἡ τρεπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη πνοή, φύσημα τοῦ αἴρος, ἔξαιρ. ὁ ἀπὸ θαλάσσης, πνέων ἀνεμος καὶ ἀναστρεφόμενος πρὸς τὴν ξηρὰν, ἔτι καὶ «τροπία» ὁ αὐτὸς καλούμενος. Θεόφρ. ἀντίκτ. τὸ ἀπογαία, ἥτοι ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων ἀνεμος. Ἀριστοτέλης. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ τροπή, ἀποτροπή, ἀποστροφή, «ἀλλ' εἰ τροπίαν Ζεὺς κακῶν δίδται ποτέ». Αἰτγύλ. καὶ
Τρόπαιον, τό, καὶ τροπαῖον, οὐδέτ. τοῦ, τρώπαιος. Νίκης σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρετο εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἐνικάτο ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, συνήθ. ἐκ τῶν λαμπραγωγῶν ἐχθρῶν ὀπλων, ἀσπίδων, περιεφαιλίων κ. τ. τ.
Τρόπαιος, αἶα, αἶον (τροπή). Ὁ εἰς τροπήν, ἀνέμων ὅθεν «Πρὸς τροπαία» καὶ «Ζεὺς, Ποσειδῶν τρώπαιος» ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νίκῃ τροπῆς τῶν ἐχθρῶν κληθέντες, ὁ ἔστιν, οἳ ἀνίστανται τρώπαια διότι συνεργοῦσιν εἰς τὴν τροπήν τοῦ ἐχθροῦ. 2) «θεοὶ τρώπαιοι», — ἀποτρόπαιοι. Σοφοκλ. Τραχ. «Ζεὺς τρώπαιος». 3) κατὰ παθ. ἔννοιαν. παρ' Εὐριπ. Ἠλ. «Ἐκτορος ὁμοῦσι τρώπαιοι» — τρωμεροὶ καὶ στρέφοντες τὰ ὅμματα ἀπὸ τοῦ Ἐκτορος.

Τροπαιοχία, ἡ. Τὸ ἔχειν τροπαῖον τι καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ τοῦ, νίκη. Νικήτ. Χρον.
Τροπαιοῦχος, ὁ, ἦ, ον (τρόπαιον, ἔχω). Ὁ τρώπαιον ἔχων, νικήτης.
Τροπαιοφόρος, ὁ, ἦ, ον (τρόπαιον, φέρω). Ὁ τρώπαιον φέρων, νικήτης.
Τροπαλίζω, ποιητ. — τρέπω. Ἡσυχ. ὅθεν
Τροπαλισμός, ὁ, ποιητ. — τροπή.
Τροπαλῖς, ἴδος, ἦ, — δέσμη. Ἀριστοφάν. Ἀχ. «σκορδοὺν τροπαλῖδα» ἔνα δεματί σκόρδα ἔνθα ἄλλοι, «τροπαλῖς, καὶ, τροφαλῖς», γράφουσιν ἐκ τοῦ τροπαλῖς.
Τροπάω, ὦ, ἡμαρτμ. γραρ. ἀντὶ τρωπάω, ἐν Ἰλ. παρὰ τ. στροφῶν.
Τροπεῖον, τό, ἴδε τροπήν.
Τροπέω, ποιητ. — τρέπω.
Τροπή, ἡ (τρέπω). Στροφή, καμπή, ἡ εἰς τὰ ὀπισθεν στροφή. «ἡλίου τροπαία». Ὀδύς. καὶ Ἡσ. Ἔργ. ὅπου τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, δύσεις, τὰ δυτ. καὶ μέσθ' ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐπιστροφῆς τοῦ ὁρόμου τοῦ ἡλίου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἐναντίας, solstitium καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο δύο τροπὰς τοῦ ἡλίου, μίαν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἄλλην ἀντιστρόφως, διὰ τοῦτο διακρίνοντο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, Σεριναὶ καὶ χειμεριναὶ, ἡ διὰ τοῦ, βόρειοι καὶ νότιοι τροπαί. 2) ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφή, καὶ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν. 3) μετατροπή, μεταβολή, ἀλλοίωσις. «γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς» μετεβλήθη ὁ καιρὸς.
Τροπήνιον. Ἰων. — τρωπέιον. Ἰππώναξ. Πολύδ. ληνὸς, τρυγητήριον πιθῶν. τραπέιον, τραπήνιον, ἐκ τοῦ, τρέπω.
Τροπήλῖς, ἴδος, ἦ, ἴδε τροπαλῖς.
Τρόπηξ, ητος, ὁ. Ἡ τῆς κώπης λαβή, καὶ αὐτὴ ἡ κώπη ἴδε τρώπηξ.
Τροπίας, ου, ὁ (τρέπω). «οἶνος τροπίας». Ὁ διεσθαρμένος (τὸ κομμένον κρασί).
Τροπίδιος, ὁ, ἦ, ον. Ὁ εἰς τρώπιν ἀνέμων, ὡς ἔξυλον τρωπίδιον. Πολύδ. 2) μεταφορ. ἐπὶ καταβολῇ τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρώπις ἴδε τρώπις.
Τροπίζω, ἴσω (τρόπις). Τρώπιν βάλλω. Ἰπποκράτ. Ἐπιστολ. «ναυὺς ἱκανῶς τετροπισμένη» καλὴν τρώπιν ἔχουσα.
Τροπικός, ἦ, ὄν (τρόπος). καὶ, τροπικῶς, ἐπὶρ. Ὁ εἰς τροπήν ἀνέμων «κύκλος τροπικός», καθ' ὃν φθάνων ὁ ἥλιος, στρέφεται πάλιν ὀπίσω καὶ «σημεῖα τροπικά» οἱ ἐν αὐτῇ τῇ κύκλῳ εὐρισκόμενοι ἀστερισμοί, ἡ ζώδια. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. 2) Ῥητορ. «λέξεις τροπικαί», ἡ κατὰ σχῆμα λέξεις μεταφορικαί, ἀλληγορικαί. ὁ οἱ Περικατιπτικοὶ «συνημμένονα» ἔλεγον, τοῦτο οἱ Στωικοὶ «τροπικόν» σημ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.
Τρόπις, ἡ, γεν τρώπιος, παρὰ τοῖς ὕστερ. τροπιδος καὶ τρώπειος (τρέπω). Τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου κατὰ πρῶτον ὡς ἀρχὴ καὶ βάσις τιθέμενον μέγα ξύλον, ὁ καὶ στεῖρα λέγεται, ἐφ' ᾧ ἔπειτα συμπήγνυνται τὰ λοιπὰ (καρίνα). Ὀδύς. Η.
Τροπολογέω, ὦ (τρόπος, λέγω). Τροπικῶς ἢ ἀλληγορικῶς λέγω. Ἀρῖθ. ὅθεν
Τροπολογία, ἡ. Ἡ ἀλληγορικὴ, ὁμιλία. Σουῖδ.
Τροπολογικός, ἦ, ὄν. Ὁ εἰς τροπολογίαν ἀνέμων. ἐπὶρ. τροπολογικῶς, κατὰ τροπολογίαν.
Τροπομάσθης, ητος, ὁ (μάσθης). Ὁ ταπεινὸν χαρκτηῖρος, ὡς μαστιγίας· ὁ Λουκιανὸς περιγελά τὴν λέξιν ὡς μὴ γνησίαν Ἑλληνικὴν.

Τρόπαξι, ὁ (τρέπω). Στροφή, εὐθυνοσις, κλίσις. **Ἡρόδοτ.** συνήθ. δὲ μέσον, ἐπιτήδευμα. Πίνδ. καὶ ἦθος, πολίτευμα, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἰδιαίτερος βίος καὶ χαρὰν. ἢ τῶν τρόπων ἥθη· **Ἰσοκράτ.** 2) ἐν τῇ μουσικ. ὡς τὸ ἁρμονία, μέλος· **Πλάτ.** 3) ἐν τῇ ῥητορικῇ ἢ μεταφορικῇ, ἀλληγορικῇ ἔκφρασις. 4) ἀποτροπή, ἀποστροφή. **Σοφοκλ.**
Τροπέρις, ὁ (τρέπω). Ἰμάς, λώρος δι' οὗ ἔδεον τὰς κόπας εἰς τοὺς σκαλομύς· τροπωτήρ. **Ὀδύσ.** ἢ ῥοτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματινοῖσι. 2) = τράπηξ, καὶ τράρηξ.
Τροποφορέω, ἄν (τρόπος, φέρω). Ἀνέχομαι, ὑποφέρω τὸν τρόπον τινός. **Σχολ.** Ἀριστοφ. Βάτρ.
Τροπόω, ὦ (τρόπος). = τρέπω. 2) τὴν κόπην δύνω μετὰ τὸν τροπωτήρα· ὅθεν
Τροπωτήρ, ἦρος, ὁ, = τροπός. Ὁ κατέχων τὴν κόπην δεσμός. 2) παρ' Ἀθην. «τροπωτήρ φλεβός», ἀντὶ τροπωτήρ, ὁ τρέφων καὶ ἔντονον ποῖον τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον.
Τρουεντίνος, ου, ὁ. **Truentus**. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν **Tronto**. **Στράβ.** 2) ἢ Τρουεντίνος, πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· τανῦν, **Torre Segura**. **Στράβ.**
Τρούλιον, τό. Ἦρων Πνευμ. ἐκ τοῦ Λατιν. **Trulla**, ἢ **Trullus**. Τρουβλίον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὡς λεκάνη ἢ λοπάδα, βυθυλὸν ἀγύειον.
Τροφάλιον, τό· ὑποκορρ. τοῦ, τροφαλῆς.
Τροφάλλις, ἰδός, ἡ (τρέφω). Χλωρὸν τυρὶ. ἐκ τοῦ, τρέφειν γάλα· ὁ ἐστὶ, πηγνύναι· εὐρίσκεται ἐτι καὶ τροφαλῆς, καὶ τρυφαλῆς, καὶ, τραφαλῆς, τραφαλὸς τυρός.
Τροφέτιον, τό (τρέφω). Ὁ τῆς τροφῆς μισθός· καὶ ὁ εἰς τὴν τροφὴν, τιθὴν διδόμενος μισθός. 2) «βίου τροφεία». **Σοφοκλ.** αἱ ζωοτροφίαι, ὡς τὸ «θρεπτήρια νηδύος».
Τροφέω, εὖος, ὁ (τροφή). Ὁ τρέφων, ὁ ἀνατρέφων· ὅθεν
Τροφῆω, νεώτρ. τύπ. = τρέφω. **Σχολ.** Πίνδ. **Νέμ.** καὶ
Τροφέω, = τρέφω.
Τροφή, ἡ (τρέφω). Τὸ δι' οὗ τρέφεται τις, «βίου τροφή» ὁ τρόπος δι' οὗ ζῇ τις, δι' οὗ διατρέφεται. **Σοφ.** 2) ἡ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τροφή. **Πλάτ.** καὶ Ἡρόδοτ. 3) πᾶν ὅ, τι τρέφεται ἢ ἀνατρέφεται.
Τρόφιον, τό (τροφέω). = τροφή. **Ἰπποκρ.**
Τρόφι, ἰλ. **Λ.** ἴδε τρώρις.
Τροφίαις, ου, ὁ (τρέφω). Ἀριστοτέλ. «τροφίαις ἵππου». Ὁ ἐν σταύλῳ τρεφόμενος, ἀντίκειται τῷ, φορέως, καὶ, ἀγελαιῶς· τροφία βούς. **Πλούταρχ.** ἀντὶ τοῦ, σιτευτοὶ βόες, τρώριες.
Τροφίματός, αἰα, αἶον, = τρώριμος· ἐκ τοῦ
Τρώριμος, ἰμνη, ἰμνη, καὶ τρώριμος, ὁ, ἢ, ον (τρέφω). Πᾶν ὅ, τι τρέφει, θρεπτικός, ἀντίκειται τῷ, ἄτροφος· ὅθεν «τὰ τρώριμα», τὰ πρὸς τροφήν ἀνήκοντα πράγματα, «γῆ τρώριμος παῖδων». **Εὐριπ.** **Τρωάδ.** ἀντὶ τοῦ, τρέφουσα τὰ τέκνα, κακοποφύρος, εὐφορος τέκνων. 2) ὁ τρώριμος, οἰκοδεσπότης καὶ τρώριμη, ἢ ἡ οἰκοδεσποῖνα. 3) ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τινος, ὑπότροφος καὶ ἐπὶ ζώων, κύνες τρώριμοι, οἱ ἐν τῷ οἴκῳ τρεφόμενοι σκύλοι· παρβλ. μόθων, καὶ μόθαξ· ὅθεν
Τροφιμότης, ἡ. Ποιότης τροφίμου τινός· πράγματος. **Εὐστάθ.**
Τρώριος, α, ιον, = τρώριμος. Ἀθην.

Τρώρις, ιος, οὐδ. ὁ, ἢ, τρώρις, ιος (τρέφα). Καλοθρεμμένος, παχὺς, ἰσχυρός, μεγαλόσωμος. **Ἡρόδ.** «ἐπείν γένανται τρώριες οἱ παῖδες». ὁπότεν τὰ παιδία μεγαλύνωσιν, καὶ τρώρις κῆμα. Ὁμ. τὸ χονδρὸν ὑψηλὸν, παρβλ. τρώρις.
Τροφιδῆς, εὖος, ὁ, ἢ, ες (εἶδος). Πυκνοειδής, ὁ Ἰπποκράτης καλεῖ «οὐρα τροφιδῆα»· τὰ ἔχοντα κατακαθίσματα τινα· ὅθεν καὶ οὐρεῖν τροφιδῆα, τὸ κατορεῖν τοιοῦτον οὐρος.
Τροφιδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τροφὴν δούς. **Τμωδ.**
Τροφείας, εσσα, ἐν (τρέφω). Εὐτραφής, παχὺς. «κῆματα τροφείας». **Ἰλ.** εὐτραφῆ, τὰ μεγάλα κῆματα· παρβλ. τρώρις καὶ πηγός.
Τροφοποιός, ὁ, ἢ, ὄν (ποιέω). Ἀρνέθων τροφοποιός. Ὁ τρέφων ὄνθων. **Μανέθ.**
Τροφός, οὔ, ὁ, καὶ ἡ. Ὁ Τροφῆς, θηλ. ἢ τρέφουσα, ἡ μετὰ τὸν ἀπογαλκτισμὸν ἐκτρέφουσα τὸ βρέφος τιθήνη, ὁ ὑπὸ τινος τρεφόμενος, = τρώριμος. **Ἡσύχ.**
Τροφορέω, ὦ, ἢ, ἴσω. Τροφὴν φέρω, ἀνατρέφω· **Ἐκκλησ.** **Συγγ.** ἐκ τοῦ
Τροφόρης, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τροφιδότης. **Εὐστάθ.**
Τροφιδῆς, εὖος, ὁ, ἢ, ες (εἶδος). Θρεπτικός. 2) = τροφιδῆς. ἀμφιβ.
Τροφῆα, τὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Λεβαδίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφῆου.
Τροφῆνις, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, καὶ ἔκγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους, ἐξ Ὁρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήθους, ἀμφότεροι περίφημοι Ἀρχιτέκτονες, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν Σηταυροφυλῆκτον τοῦ Τριέως βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἀπ' οὗπου θείοντες νὰ κλέψωσι διὰ τῆς ἐπιτηδεύτητος των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους Σηταυρούς, καὶ κατασταθάντες ὑποπτοί, ὁ μὲν Ἀγαμήθης πᾶσι εἰς τὰς πηγίδας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀδελφοῦ Τροφῆνιου, οὗτος δὲ φυγὼν, λέγεται ὅτι ἔγεινε μετ' οὐ πολὺ ἀφανής ὑπὸ τὴν γῆν πλησίον ἐνὸς δάσους τῆς Λεβαδίας. **Παυσ.** κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἠλιδι παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀλγείᾳ, μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφῆνις ὡς ἦρος, ἔχων ἴδιον μαντεῖον εἰς τὸν ὑπόγειον σπήλαιον, πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδίας ἐν Βοιωτίᾳ, ἐνθα ἐδίδοντο χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. **Ἡρόδ.** οἱ σκηοὶ Τροφῆνιου. **Εὐρ.** τὸ Διὸς Τροφῆνιου μαντεῖον. **Στράβ.** «καταβαίνειν εἰς Τροφῆνιου», διότι ὅσοι ἤθελον τὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφῆνιου κατέβαινον εἰς τὸν ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες διάστημα τι καιροῦ αὐτόθι. **Διόδ.** **Σικελ.**
Τροχάδην, ἐπιρ. (τρέχω). Δρομαίως, τρεχάτα, ὡς τὸ λογάδην, σποράδην κ. τ. τ.
Τροχάζω, ἄσω (τρέχος), = τρέχω, διατρέχω, σπεύδω. **Ἡρόδ.** **Ξενοφ.**
Τροχάϊκος, ἡ, ὄν, ἢ τροχάϊκος, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ τροχάϊου, συνιστάμενος ἐπὶ. «τροχάϊκός», ἐκ τοῦ
Τροχάτος, αἰα, αἶον (τροχός). Δρομαῖος, τρεχάτος, = τροχάλης· ἐν τῇ Μετριοῦ καλεῖται «πύς τροχάτος» ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας συλλαβῆς συνιστάμενος.
Τροχάλειον, τό (τροχάλης). Τροχός, κύκλος. **Ἀρατ.**
Τροχάλης, ἡ (τροχάλης). Τροχός, στηριγμένος εἰς δύο σημεία καὶ κινούμενος περὶ τὸν ἀξονά του καὶ διὰ σχοινίαν ἀνέλκων βάρους. (καρούλιον) **Poullie**, **Γαλ.** ὅθεν
Τροχάλιον, ἴσω. Περιτρέφω, κυρίως καὶ παθ. περιτρέφομαι, ἢ διὰ τῆς περιστροφῆς ἐκρίπτομαι

Τροχαλιώδης, ὁ, ἡ, ας (τροχαλία, εἶδος).
 Ὁ τροχαλίας εἶδος ἔχων.

Τροχαλὶς, ἡ, ὅν, καὶ ἐπὶ τροχαλῶς (τρέχω).
 Δρομάτος, τρεχάτος, πτοχαλῶς, γέρον, ὅχος.
 Ἡσόδ. Ἐργ. ὅθεν εὐτρόχαλος, εὐκίντος. 2) στρογγύλος· «λίφθος τρέχαλος» ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρέχαλον, τὸ, καὶ τρέχαλα, τὰ, τὰ παρὰ τοῖς ποταμοῖς καὶ παραθαλάσσιαις στρογγύλα λιθάριαι, παρβλ. τρέχμαλος.

Τροχαυτήρ, ἡρος, ὁ (τροχάζω). Δρομεύς. 2) ἡ στρογγύλη ἔκρουσι, τῆς κεφαλῆς τοῦ κατὰ μηρὸν δαστέου. Πολυδ. 3) μέρος περὶ τὴν πρὶν μυναν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ πηδάλιον. Ἡσυχ. 4) βασιανιστικόν τι ὡς τροχὸς ὄργανον Ἰωάννη. ἴδε τροχός.

Τροχάς, ἄδος, ἡ = ἐνδρομῆς.

Τροχασμα, τό (τροχάζω). Ταχυκίνητον ἁμαξίον.

Τροχάω, ποιητ. συγγεν. τύπ. τοῦ, τροχάζω, τρέχω· ἔξιρον. περιτρέχει, καὶ ἐντεῦθε. στρογγύλος εἰμί. 2) τροχῶ καὶ τροχίζω, ἀντιᾶκονῶ, θήγω.

Τροχέος, εἰς, εὐν, ἁμφ. καὶ, τροχερός, ἄ, ὄν (τροχός).

Ταχὺς ἡ περιμερὴς ὡς τροχός. Ἀριστοτέλ. Ῥητ.

Τροχή, ἡ, = τρέχος. Ὅδός, δρόμος. Ἡσυχ.

Τροχηλασία, ἡ. Ἀρματληλασία, τὸ ἁμαξεύειν. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. «παντοίη τροχηλασία» ποικίλη κινήσις. ἔκ τοῦ

Τροχηλάτης, ὡς, ὡ. Ἐλαύνω, ὀχοῦμαι. 2) βασανίζω διὰ τοῦ τροχοῦ. Εὐριπ. Ὀρέστ. καὶ ἐν Ἡλ. «μάνισι τροχηλατεῖν» διὰ μανίας βασανίζω· ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ἁμαξῆς, ὡς τὸ ἱππηλάτης.

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, ὄν (τροχός, ἐλαύνω). Ὁ σφύριμος ἀπὸ τροχού. 2) «λοπὰς τροχίλατος» Ἀθην. διὰ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ ἐξεργασθὲν, πορευθὲν.

Τροχηλία, ἡ, ἴδε τροχίλια.

Τροχίλιον, ἡ (τροχός). Τὸ ἔχον τοῦ τροχοῦ, ὃ μένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅταν περάσῃ ἡ ἁμαξία. 2) ἡ περιφέρεια τοῦ τροχοῦ· καὶ ἐν τῇ Ἀστρονομ. ἡ γραμμὴ τοῦ κύκλου πλανήτου τινὸς, ἡ τοῦ κυκλοειδὸς πορείαι.

Τροχίσμα, τό, = τροχός. Μαθημ. Παλ.

Τροχίζω, ἴσω (τροχός). Περιτρέφω ἐπὶ τὸν τροχὸν καὶ βασανίζω, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Ἀριστοτέλ. 2) πατὴρ διὰ τὸν τροχόν, ζημίαν προσενῶ. 3) τροχὸς βάλλω, μετροχὺς προμηθεύω. 4) ἀμετθ. περιτρέφωμαι. Ἀριστοτ. «οἱ τροχίζόμενοι, οἱ τρέχοντες, παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. «ἄζωνες τετροχιζόμενοι» οἱ τροχὸς ἔχοντες. 5) ἀκονάω, ἀκουίζω.

Τροχίλιον, ἡ, = τροχαλία, τροχίλια.

Τροχίλια, τά, = τροχίλια. Πλάτ. Πολιτ.

Τροχίλος, τροχίλος, καὶ τροχίλος, ὁ (τρέχω). Πτηνόν, μικρόν, ἐν ὕδασι διακινούμενον, καὶ τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κροκοδείλου καθαίρων. Ἡρόδ. κλαδάρουρυγος, ἄλλως λεγόμενον. 2) Ἀριστοτέλ. τροχίλος, εἶναι τὸ πτηνὸν τὸ ὀνομαζόμενον πρέσβυς καὶ βατικύδης. 3) παρὰ Βιτρούλιου λέγεται «τροχίλος», καὶ μέρος τι ἐν τῇ βάσει τοῦ στύλου σκοτία (scotia) λεγόμενη.

Τροχίλος, οὐ, ὁ κύρ. ὄνομα. Ὑῖς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερίας ἐν Ἀργεῖ, ἀφ' ὅπου πυγῶν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαθεν εἰς γυναικα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐδούλειον καὶ τὸν Τριπόλεμον. Πaus.

Τροχίον, τό· ὕποκορ. τοῦ, τροχός· ἴδε διτρήχιον.

Τροχίος, ἄ, ὄν = τροχεὺς καὶ τροχερός. Στρογγύλος· Ἀνάλεκτ. «τροχίᾳ φθοῖς» στρογγύλος πλακοῦς. 2) ταχύς, ἡ κυκλὴν τρέχων.

Τροχίος, ἴος, καὶ εἰος, ὁ (τρέχω). Δρομεύς, ὑπηρέτης, ἄγγελος. Ἀισχύλ. Προμ. «ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τὸν θεὸν τοῦ Διὸς τρέχονα».

Τροχίσκιον, τό· ὕποκορ. τοῦ, τροχίσκος.

Τροχίσκος, ὁ· ὕποκορστ. τοῦ, τροχός.

Τροχίμαλος, ὁ· ἐξυπακμ. λίθος, = τροχαλός. Στρογγύλον τι λιθάριον ὡς τὰ ἐπὶ τῶν παραλίων. 2) «τρέχμαλα, τὰ τρέχαλα, σωρὸς τοιούτων λίθων καὶ ἡ ἐκ στρογγύλων λιθαρίων περιηκοδομημένη τοῖς χωρίοις αἰμασία. Νικάνδρ. Θηρ. ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «τροχίμαλοι, ὄρεων καταδύσεις».

Τροχοδινέω, ὡ, ἴσω (τροχός· δινέω), = στροφοδινέω. Ἀισχύλ.

Τροχοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς (τροχός, εἶδος). Ὁ τροχοῦ εἶδος ἔχων.

Τροχοειδής λίμνη, ἡ. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Αἰγὴ, ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν Ἀρτεμιν. Ἡρόδ.

Τροχόεις, εσσα, ἐν (τροχός). Στρογγύλος, ἡ εὐστροφος ὡς τροχός.

Τροχοκουράς, ἄδος, ὁ, ἡ, καὶ τροχοκουρῆς, ἴδος, ἡ (τροχός, κείρω). Ὀλοστρογγύλος, κουρευμένος.

Τροχοπακταίω, ὡ (τροχός, πακίτης). Μετὰ τροχοῦ παίζω, ὡς οἱ ἀγύρται. Ξενοφ.

Τροχοπέδη, ἡ (τροχός, πέδη). = ἐποχεύς, ὄργανον δι' οὗ κρατεῖται ἡ κίνησις τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμαξῆς, ἐν τοῖς καταπορευοῦσι τόποις.

Τροχοποιέω, ὡ. Τροχὸς ποιῶ. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ

Τροχοποιός, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τροχὸς ποιῶν.

Τροχός, ὁ (τρέχω). Δρόμος κυκλικός, ὡς π. χ. τοῦ ἡλίου. 2) τὸ δρομικὸν στάδιον. 3) δρομεύς. 4) Ἀριστοτ. εἶδος ἀγρίου ζώου.

Τροχός, ὁ (τρέχω). κυρίως Πᾶν ὃ, τι τρέχει, καὶ πᾶν στρογγύλον, κυκλικὸν εὐκόλως· ὡς ὁ τῆς ἁμαξῆς τροχός. 2) ὄργανον τι στεφανοειδές, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαίξον τὸ πάλαι οἱ παῖδες τὸ αὐτὸ καὶ κρίκος λεγόμενον, ὅθεν καὶ τὸ παγινίδιον ἐκάλουν κρικηλασία. 3) βασανιστικὸν τι ὄργανον, «ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι». Ἀριστοτ. 4) ὄργανον κεραμικόν, δι' οὗ ὁ κεραμεὺς δίδωσι τὴν μορφήν εἰς τὰ ἀγγεῖα, περιτρέφον αὐτὸ κύκλῳ. Ἰλ. Σ. 5) «τροχοὶ γῆς», τμήματά τινα, ἐν τῇ θαλάσῃ ἔκτενιζόμενα ὡς Χερσόννητος, καὶ τροχοὶ θαλάσσης, τὰ ἐν τῇ ἑρᾷ προσκυροῦντα μέρη αὐτῆς, γλῶσσαι ὀνομαζόμενα. 6) περιτέχισμα, = τρέχμα καὶ θρυγός· ἡ συνηθεῖα λέγει «τροχὸν» καὶ τὴν κυκλοειδῆ ἀκόνην.

Τροχός, ὁ, ἡ, ἐς (τροχός, εἶδος). Ὁ σχῆμα τροχοῦ ἔχων.

Τροχίμα, τό, = τροχός.

Τροχίον, τό. Πινάκιον, πιάτον καὶ κύαθος, ποτήριον. Ἀριστοτ. Ἀχ.

Τροχίον, ὁ, ἡ, καὶ τροχίον, τὸ (τρέχω, βάλλω). Τόπος, εἰς ὃν καρπὸς συλλεγμένους καὶ ξηροὺς ἀποτίθεντο. Ἡσυχ.

Τροχίον, οὐ, ὁ κύρ. ὄνομα. Ἀμπελοφυγός τις Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἀθμόνης. Ἀριστοτ.

Τροχίον, ὡ, ἴσω (τρέχω). Κόπτω, θρίζω, συνάγω τοὺς καρποὺς· ἔξαιρ. ἐπὶ σταφυλῶν. 2) μεταφορικ. «τροχίον τινα», ὠρελούμι ἀπὸ τινος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τροχὸν. 3) παροιμ. «ἐρήμας τροχίον», προσπακ. ἀμπελούς, ἦτοι, τροχὸς σταφυλῶν, ἀπὸ ἀφυλάκτους ἀμπελούς, λέγεται ἐφ' ὧσιν ἐπιχειροῦσι τι εἶναι οὐδὲς φόβος αὐτοῖς ἐπαπειλεῖ. Ἀριστοτ.

Τροχίον, ὁ. Πτηνόν τι. Ἀριστοτ.

Τροχίον, ἄ, ὄν (τρέχω), = τροχίον, ἡσυχ.

Τρυετός, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ τρυητός.

Τρυέω, ὦ, = ξηραίνω, Ἡσύχ. ἴδε τρύγη.

Τρύγη, ἡ (τρύγω). Πᾶς καρπός, ὃς τις περιζέται ἢ συνάγεται ἀφ' ὧριμάσης ἢ συνήθ. λέγει τρύγος καὶ τρύγημα. 2) ξηρότης, ἀφ' ὧριμάτης, ξηρασία, αἰχμός. Νικανό. Θηρ. (συγγεν. τῆς, φρύττω, φρύττω).

Τρυγηθόλιον, τό. = τρυαβόλιον.

Τρυγήσιμος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τρύγον, ὄριμος, ἔγκαιρος. Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Τρύγησις, εὐς, ἡ (τρυγῶ). Τὸ τρυγᾶν.

Τρυγητήρ, ἥρος, ὁ (τρυγῶ). = τρυγητής, ὁ τρυγῶν τὰς ἀμπέλους. Ἡσιόδ. καὶ ὄνομα ἀστέρος. Σχολ. Ἀράτ. ὅθεν

Τρυγητήριον, τό. Τὸ δι' οὗ πιέζουσι τὰς σταφυλὰς πιεστήριον.

Τρυγητής, οὗ, ὁ = τρυγητήρ. ὅθεν

Τρυγητικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, εἰς τὸν τρύγον, ὁ δὲ τὸ τρύγος ὢν.

Τρυγητὸς, ὁ (τρυγῶ). Τὸ τρυγᾶν, καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν τρυγᾷται. 2) = τρύγη, τρύγος.

Τρυγητρία, ἡ. Δημοσθ. Ξηλ. τοῦ, τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). = σιτοφάγος, καὶ ὀστρακίφάγος, καὶ ἀτρυγηφάγος. Πλούτ. Συμπ.

Τρυγηφάνιος, ὁ (φάνομαι). Πολυδ. «οἶνος τρυγηφάνιος», ὁ δευτερίας, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀκριπισμένος οἶνος.

Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρύγη, (καρπός, γεννημένα καὶ ἑξαιρτ. οἶνου) φέρων. Ὁμ. Ἰγμ. Ἀπολ.

Τρυγία, ἡ = τρύξ, τρυγία. Γεωπον. πολλὴ ἀμρ.

Τρυγίας, οὗ, ὁ (τρύξ). Ὁ ἀκάθαρτος, ὁ τεθολωμένος οἶνος. Ψαλμ.

Τρυγίξω (τρύξ). Τρυγίας γίνομαι ἀμρ.

Τρυγίξω, ἰνῃ, ἰον (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίας ἢ πλήρης τρυγίας ὢν.

Τρυγικὸς, ἡ, ον (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίου κατασκευασμένος. 2) «τρυγικὸς χορὸς». Ἀριστοτ. Ἀχ. = τρυγηδικός.

Τρύγισ, ἡ ὄλυσ. Ἰπποκρ.

Τρυγητήριον τρύπανον. Ἰπποκρ. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, πιθ. ἀντὶ τρωγητήριον.

Τρυγέθιος, ὁ, ἡ, ον, ἡμαρτ. ἀνάγ. ἀντὶ, τρυσιθίος. Πολυδ.

Τρυγοδαίμων, ονος, ὁ (τρύξ, δαίμων). Ἀριστοτ. ἐν Νερ. καλεῖ τῶς τρυγῶδους «τρυγοδαίμονας», ἥτοι δαίμονας τῆς τρυγῆς, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, κακοδαίμων, ἐμπαίζων αὐτοὺς ὡς ἀχρεῖους κοιμῶδους.

Τρυγοδιφῆσις, εὐς, ἡ (τρύξ, διφῶ). Παιδιά τις, ἔνθα ῥιπτοντές τι εἰς ἀγγεῖον πλήρες γλεῦκος, ἐξήκων τὰ ἐκβάλλει διὰ τὴν χειλέων. Πολυδ.

Τρυγόζω, ἐπὶ τρυγῶν. Ἡρωδιαν. = τρύξω.

Τρυγοίπew, ὦ. Διηθῶ, στραγγίζω τὸν οἶνον, διὰ νὰ ἐκβάλω ἀπ' αὐτοῦ τὰ στέμφυλα, καὶ νὰ τὸν καθαρίσω ἐκ τοῦ

Τρύγοιπος, ὁ (τρύξ, ἵπος). Ὑλιστήρ σάκκινος, ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα. Ἀριστοτ. Πλούτ.

Τρυγονάω. ἴδε Τρυγανάω.

Τρυγόνιον, τό. ὕποκορ. τοῦ, τρυγῶν. Σουίδ.

Τρυγόσις, ἰά, ἰον. Ὁ ἐκ τρυγῶντος ὢν, ὁ εἰς τρυγῶνα ἀνήκων, τὸ τρυγόνιον, φυτὸν τι, ἀλλως περιστερεῶν λεγόμενον.

Τρύγος, ὁ = τρύγη.

Τρυγόων = ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτι. τοῦ, τρυγῶ, ἀντὶ τοῦ, τρυγῶν. ἰλ. Σ.

Τρυγῶδέω, ὦ (τρυγῶδός) = κοιμῶδέω.

Τρυγῶδης, ὁ, ἡ, ες (τρύξ, εἶδος). Ὁ εἶδος γλεῦκος ἔχων.

Τρυγῶδία, ἡ (τρυγῶδός) = κοιμῶδία ὅθεν

Τρυγῶδικός, ἡ, ον = κοιμικός, κοιμῶδικός.

Τρυγῶδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = κοιμῶδοποιός. Ἀθήν.

Τρυγῶδός, ὁ (τρύξ, ὠδή) κυρίως, Γλεῦκος ἢ τρυγίας αἰσίδος, οὕτως ὠνομάζετο κατ' ἀρχὰς ὁ κοιμῶδός, ἡ διότι ὁ νικητὴς ἐλάβανε τρύγα, (μοῦστον), ἡ διότι ἤλειπε τὸ πρόσωπον μὲ τρύγα, ἡ διότι ἐφαλλαν εἰς καιρὸν τρύγον.

Τρυγῶν, ὄνος, ἡ (τρύξω). Πετεινὸν γνωστὸν ἢ τρυγῶνα, τουρτούρα, τὸ τρυγῶν λεγόμενον. Ἀριστοτ. ζῶων Ἰστορ. 2) ἰχθύς τις θαλάσσιος, κέντρον δηλητήριον ἔχων κατὰ τὴν οὐρᾶν. Ἀριστοτ.

Τρυγῶν, ὄνος, ἡ κύρ. ὄνομα. Ἡ τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐβρίσκετο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πaus.

Τρυγῶνιος, ἰά, ἰον. Ὁ εἰς τρυγῶνα (τὸν θαλάσσιον ἰχθύν) ἀνήκων. Ὀππαι. Ἀλ.

Τρύξος, οὗ, ὁ κύρ. ὄνομα. Τύρανός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζονται διὰ σχηματισμῶν, ὑποπτευόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτῶν ἐφημερίδας. Αἰλιαν. Ποικιλ.

Τρύξω, ὕτω. Ψιθυρίζω, γογγίζω, μουρμουρίζω, καὶ ἐπὶ γοργορυσμοῦ (βορβορυγμοῦ) τῆς κοιλίας, (διαφέρει τὸ τρύξω ἀπὸ τοῦ τρίζω, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφράζει τὴν ἡχὸν τινα βαϊότερον καὶ βαθύτερον, τὸ δὲ τρίζω καθαρώτερον καὶ ὀξύτερον.

Τρύλλω, ἡ = τρυήλης.

Τρύλλω, οὗ, ὁ (τρύω). Ὅργανον μαγειρικόν, τορύνη, ἡ δοῖδουξ.

Τρυλλίζω, καὶ τρυλλίζω. = Φρυλλίζω. Ἰπποκρ. συγγεν. τῷ τρύξω.

Τρύμα, τό (τρύω) = τρύμη.

Τρύμαλις, ἡ (τρύω) = τρύμη. Σωτάδ.

Τρύματιον, τό. ὕποκορ. τοῦ, τρύμα.

Τρύμη, ἡ (τρύω). Ἡ τρύπα, ὅπῃ ἐξαιρ. ἡ διὰ τῆς τριβῆς γινομένη ἐπὶ τινος σώματος. 2) τροπ. πεπονημένος, πρηνὸς ὄντος. Ἀριστοτ. Νερ.

Τρύξ, τρυγός, ἡ (τρύγω). Τὸ γλεῦκος, ὁ μῆστος ὅστις δὲν ἔβρασεν ἀκόμη. 2) τρυγία, κατακάθισμα, λάσπη τοῦ οἴνου, ἐλαίου κ. τ. λ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σιδηρῶν σκυριᾶ. «τρύξ σιδηρήσασα». Νικ. 3) «τρύξ οἴνου ὀπτή, ἡ πεφρυγμένη» τὸ τρυμοστάρταρον ἢ κριμοστάρταρον. 4) «τρύγες στεμφυλίδες», ὁ δευτερίας οἶνος, καὶ ἄλλως τρυγηφάνιος. 5) τροχίσκοι τρυγῆς ἢ ρυπτόμενα. Θεόφρ. μικροὶ τροχοὶ κηλίδων. ὅθεν

Τρυξῶδης, ὁ, ἡ, ες, ἀντὶ τρυγῶδης.

Τρύος, τό (τρύω) = πόνος, κόπος, μόχθος.

Τρύπα, ἡ (τρύω) = τρύπη. Ὀπή. Εὐστάθ. ὅθεν

Τρύπαλις, ἡ (τρύω), ἡ (ἀλώπηξ), ἡ ἀπανταχοῦ διατρυπούσα ἀλώπηξ, καὶ ἐντεῦθεν ὅστις τρυπᾷ, κινεῖται παντοῦ, πολὺτροπος, Φρύν.

Τρύπαν, ἡ (τρυπάνω). Τὸ τρυπάνιον, ἀριδίον, ἐργαλεῖον τεκτονικόν. Ἡσύχ.

Τρύπανος, ἡ. Τὸ λωρίον, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀπὸ τὴν λαβὴν τοῦ τρυπάνου.

Τρύπανίζω, ἰτω. Διὰ τῆς τρυπάνης τρυπῶ.

Τρύπανιον, τό. ὕποκορ. τοῦ, τρυπάνου.

Τρύπανος, ἡ (τρυπάνω). Ὅργανον τεκτονικόν διὰ τῆς τοῦ λαβρίου περιστρεφόμενον τρυπᾷ ὕλην καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τῶν τορνευ-

τῶν. Ὅμ. ὄθεν ἀρίδα, τρυπάνιον. 2) Ἰπποκρ. «τρυπάνον δὲν καὶ εὐθὺς», ὄργανόν τι χειρουργικόν, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ὀστέα τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἄλλους καὶ «ἀθάπτιστον» λέγεται. 3) τὸ τριβόμενον ξύλον εἰς τὸ ἀνάπτειν πῦρ ἴδε πυρεῖον.

Τρυπανοῦχος, ὁ (ἐχω). Ὁ τὸ τρυπάνον ἔχων, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω, ὦ, ἦσω (τρύπα, τρύπη). Τρύπαν ποιῶ. 2) ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας· συνουσιάζομαι. Θεόκρ.

Τρύπη, ἡ (τρύω) = τρύπα.

Τρύπημα, τό (τρυπάω). Ἡ τρύπα.

Τρύπησις, εως, ἡ. Τὸ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητήρ, ἦρος, ὁ (τρυπάω). «χαλκοῦς ἡ κεραμοῦς τρυπητήρ». Ἀγγεῖον τι διατρυπημένον. Παλ. Μαθ. κοινὸς τρυπητήρ.

Τρυπητής, οὔ, ὁ (τρυπάω). Ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ὀρος, ὁ, ἡ (τύρω, ἀνήρ). Ὁ ταλαιπωρῶν, βασανίζων ἡ ἐνοχλῶν τοὺς ἀνθρώπους. Σοφοκλ. «αὐτὰρ τρυσάνωρ», ἀντὶ τρισάνωρος· φωνὴ τεθλιμένου καὶ καταπεπονημένου ἀνδρός.

Τρυσίβριος, ὁ, ἡ, ὄν (τρύω, βίος). Ὁ κατατρίβων τὸν βίον. Ἀριστοφ. Νεφ. «φειδωλοῦ καὶ τρυσίβριος γαστρός»· καταπονούσας τὸν βίον. 2) ὁ φειδωλὸς καὶ ταλαιπωρῶς ζῶν. Πολύβ.

Τρυσίπιον, τό (τρύω, ἵππος). Τὸ ἐγκεκαυμένον σημεῖον, τὸ ἐπὶ τῆς γνάβου γηραλίου ἵππου χρησιμεύοντος εἰς τὰς χρείας τῆς πολιτείας καὶ πλεόν μὴ δυναμένου ὑπερητῆσαι ἡ χρησιμεύσαι. Εὐστάθ. κατὰ δὲ Ἡσύχ. «τρυσίπιον»· ὁ χαρακτήρ ἦτοι σημεῖον εἶδους τροχού, ὅπερ ἐτίθετο ἐν τοῖς γνάβοις τῶν γεγρακῶτων ἵππων, ἵνα μὴ ἐκστρατεύονται.

Τρῦσις, εως, ἡ (τρύω). Τριβή, πόνος, ταλαιπωρία.

Τρύκω, τρύξω, = τρύω, τρύχω. Ἡσύχ. 2) = τρυγέω.

Τρυσμός, ὁ (τρύξω). Γογγυσμός, ψιθυρισμός.

Τρυσός, ἡ, ὄν (τρύω). Εὐτρυπός, εὐθραυστος, καὶ ἐντεῦθεν νοσερός, ἀσθενής, λεπτός τρυφερός.

Τρυτάνεύω, εὔσω. Ζυγίζω ἐκ τοῦ Τρυτάνη, ἡ. Ζυγαριὰ, κυρίως δὲ ἡ γλωσσὶς τῆς βράβδου τοῦ ζυγοῦ.

Τρυτανοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ δέχη τῆς τρυτάνης. Σουῖδ.

Τρύφαινα, ἡς, ἡ κύρ. ὄνομ. Ἐταῖρα τις ἐν Ἀθῇν. Λουκ.

Τρυφάλεια, ἡ. Κρανὸς, περικεφαλαία· ἐκ τοῦ τρύς καὶ φάλος, ἦτοι περικεφαλαία μὲ τρεῖς φάλους.

Τρυφάλη, ἡ, = τρυφάλεια. Ἡσύχ.

Τρυφάλις, ἰδος, ἡ (τρύφος). Τμήμα. Λουκιαν. Λεξιφ. «τυροῦ τρυφάλις»· τμήμα ἀπαλοῦ τυροῦ ἔνθα ἄλλοι «τροφαλὶς» ἀναγινώσκουσι.

Τρύφας, ακος, ὁ. Τρυφή. Στοβ. ἐκ τοῦ Τρυφάω, ὦ, ἦσω (τρυφή). Μετὰ τρυφῆς ζῶ, σπαταλῶ, ἀσπαύω. 2) μεγαλοπρεπῶς, εὐφροσύνῃς ζῶ. 3) ὑβρίζω. Εὐριπ. Ἰκετ. «τρυφᾷ ὁ δαίμων»· ἡ τύχη ἐμπαιζεῖ, ὑβρίζει.

Τρυφέρα, ας, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινας. Ἀνθολογ.

Τρυφεραῖνομαί (τρυφερός). Τρυφηλὸς γίνεσθαι, ἐκνευρίζομαι. Ἀριστοφ. Σφήκ.

Τρυφεράνομαί (τρυφερός). = τρυφεραῖνομαί.

Τρυφερόμαί (τρυφερός). = τρυφερότης.

Τρυφερόβιος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τρυφερόν βίον ἄγων. Σουῖδ.

Τρυφερός, ἄ, ὄν, καὶ, ῥως, ἐπὶ. (τρυφή). Ἀπαλός, μαλακός. 2) ἀδύνατος, ἀσθενής, εὐθραυστος. 3) ἡδυπαθὴς, μαλθακός.

Τρυφερόσαρκος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ τρυφεράν σάρκα ἔχων, ἀπαλόσαρκος.

Τύμ, Γ'.

Τρυφεροστήμων, ὁ, ἡ, ὄν (τρυφερός, στήμων). Ὁ ἐξ ἀπαλοῦ στήμονος ὑφαιμένος, = ἀβροστήμων. Σχολ. Λυκόφρ.

Τρυφερότης, ητος, ἡ (τρυφερός). = ἀβρότης.

Τρυφερόχρως, τρυφερόχρους, χρωτὸς, ὁ, ἡ, ὄν καὶ τρυφερόχρωτος (χρῶς). Ὁ τρυφερόν χρώμα, μαλακὸν δέρμα ἔχων.

Τρυφερότης, ὁ, ἡ, ες (τρυφερός, εἶδος). Ὁ τρυφερὸς ποιότητος ὦν, ὁ εἰς τρυφερότητα, ἡ ἡδυπαθῆσαν κλίαν ἔχων ἐπὶ. τρυφερόδως. Φώτ.

Τρυφή, ἡ (θρίπτω). Μαλθακότης, ἡδυπάθεια (ἐξεφάντωμα). 2) μαλθακότης, νωθρότης· ὄθεν

Τρυφήλος, ἡ, ὄν = τρυφερός.

Τρυφήλότης, ἡ, = τρυφερότης.

Τρύφημα, τό (τρυφάω). Τὸ τρυφῆς αἷσιον. Εὐριπ. «λέκτρων τρύφημα».

Τρυφήτης, οὔ, ὁ (τρυφάω). Ὁ τρυφηλὸς ζῶν, ἡδυπαθὴς, γαστρίμαργος· ὄθεν τὸ, τρυφητιάω.

Τρυφήτις, ου, ὁ, = τρυφήτης.

Τρυφήτις, ὦ. Τρυφῆς ἐπιθυμῶ. Κλήμ. Ἀλεξ.

Τρυφήτις, ἡ, ὄν (τρυφάω). Ἐκδοτος εἰς τὰς τρυφάς. Κλήμ.

Τρυφιδωρός, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. Συγγραφεὺς τις Αἰγύπτου, γράψας ἐν ποίημα διαστίχων ἡρωϊκῶν, ἱλίου ἄλωσις ἐπιγραφόμενον. Σουῖδ.

Τρυφοκαλάσις, ἡ (καλάσις). Εἶδος γυναικείου ἐνδύματος λεπτοῦ καὶ πολυδαπάνου.

Τρύφος, εως, τό (θρύπτω). Θρύμμα, ἡ τρύμμα, τμήμα, κομμάτιον. Ὁδ. Δ.

ΤΡΙΦΩ, ἄχρηστ. Ξέμα τοῦ, θρύπτω, τρύφος, τρυφή, τρυφερός, κ. τ. τ.

Τρύφων, ανος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τετάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλιαν. ποικίλ. Ἰστορ. 2) κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολογ.

Τρυχήλος, ἄ, ὄν, = τρυχηρός.

Τρυχήρως, εως, ὁ (τρυχός). Ἐσοχισμένοι, κατεμπαλωμένοι. Εὐριπιδ.

Τρύχινος, ἰνη, ἰνον (τρύχος). Ὁ ἐκ τρυχῶν ἡτοι βράκων κατασκευασμένος, πλήρης βράκων.

Τρύχιον, τό ὑποκοριστ. τοῦ, τρύχος.

Τρύχνη, ἡ, καὶ

Τρύχνος, = στρύχνος.

Τρύχων, = τρύχω, καὶ τρυχώ, τρύω. Γαλην. Γλωσ. ἄμφ.

Τρύχος, εως, τό (τρύχω). Τρύμα· ἑξαίρ. βράκος. Θεόφρ. 2) πενιχρὸν, πένθιμον φόρεμα. Εὐριπ.

Τρύχων, ὦ, = τρύχω.

Τρύχω, ξω. Κατατρίβω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, φθείρω, ἐλκυστῶ, «τρύχουσι οἶκον», καταδαπανῶσι τὴν περιουσίαν. Ὁδ. 2) ἐξαντλῶ, ἐξασθενῶ, ταλαιπωρῶ, βασανίζω· «τρύχειν βίον ἐν κακότητι», καταφθεῖραι τὴν ζωὴν μου ἐν ταλαιπωρίᾳ. Θέογν.

Τρύχως, εως, ἡ (τρύχω). Θλίψις, πόνος, ταλαιπωρία.

Τρύω, ἐξ οὗ εὐχρηστ. ὁ παρακμ. τέτρυμαι, μετοχ. τετρυμένος, ἀπαρέμφατ. τετρυσθαι, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ τεύχω λαμβάνονται. Τρίβω, κατατρίβω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, φθείρω· ὄθεν «τετρυμένος» ἀντὶ τοῦ, καταπεπονημένος· Ἐπιγρᾶμ. 2) ἰδίως τρυπῶ, διατρυπῶ, (ἔχει δὲ τὸ τρύω μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ΤΡΑΩ, ΤΡΕΩ, τιτράω, τι, τραίνω, τρώω, τιτρώσκω, τρώγω, τείρω, τρύχω, τρυχώω, τρύσκω).

Τρώα, αἰ (Τρώς). Αἱ γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρωάδες· κοινὸς Τρωαδίτισσαι. Ὅμ. ἴδε Τρώας.

Τρώας, ἀδος, ἡ ἰθλ. τοῦ, Τρώς. 2) ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τρωάδα.

Τρωγᾶλια, τὰ, καί, τρωκτᾶ, τὰ (τρώγω). Οἱ καρποὶ καὶ ἄλλα εἶδη φαγητῶν, τὰ ὅποια τρώγονται ὠμά. 2) ἰδίως τὰ ἐφημένα βεβήθια· καινῶς στραγᾶλια· οὐδ. τοῦ

Τρωγᾶλιος, ὁ, ἡ, ου (τρώγω). = τρωκτός.

Τρωγῆλος, «λήμνη» ὁ. Διμήν τις τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Στέρ. Βυζ.

Τρωγίτις, ἰδος, ἡ. Λήμνη τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ.

Τρώγλη, ἡ (τρώγω). Τρύπη· ὅθεν

Τρωγλήτης λήμνη ὁ. Εἶδος χειλιδόος ἐν ταῖς τρώγλαις τῶν πετρῶν καὶ τοῦ χεῖλους τῶν ποταμῶν κατοικοῦσα, «πετροχειλιδόνα».

Τρωγλήτης, ου, ὁ, = τρωγλήτης.

Τρωγλίτις, ἰδος, ἡ. Εἶδος σμύρνας· ὅπερ καὶ τρωγλοδίτις καλεῖται.

Τρωγλοδύνα, = τρωγλοδύνα.

Τρωγλοδυτέω. Τρυπῶνω, κατοικῶ εἰς τὰς τρώγλας· ἐκ τοῦ

Τρωγλοδύται, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐν Αἰθιοπικῇ μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου. Στράβ. 2) ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ (τρώγλη, δύω). Ὁ ἐν τρώγλαις διατρεφόμενος, οἰκῶν, ὅστις εὐρίσκεται, κατοικεῖ, κρύπτεται ἢ τρυπῶναι εἰς τὰς πέτρας ἢ εἰς τὰς τρύπας. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἱστορ. ιβ'. «ἔστι δὲ οὗτος ὁ τόπος περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν, οὗ γὰρ ἐστὶ τοῦτο μῦθος, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἔμποι, τρωγλοδύται δ' αἰσι τὸν βίον· κατοικοῦσι δηλαδὴ μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ καταρύττουσιν· ὁ Ἡρόδ. 4, 183. ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικόν, νοί γὰρ Τρωγλοδύται Αἰθίοπες, πόδας τέχιστοι ἀνθρώπων πάντων εἰσι, τῶν ἡμεῖς πέρι λόγους ἀποφρομένους ἀκούομεν αἰτέονται δὲ οἱ Τρωγλοδύται ὄρεσι καὶ σάυρας, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν· γλῶτταν δὲ οὐδεμιᾷ ἄλλῃ παρομοίῃ νενομάσκει, ἀλλὰ τετρίγασσι, καθάπερ αἰνυκερίδες». 2) ὄνομα πτηνοῦ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ Τροχίλου· ὅθεν

Τρωγλοδυτικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ β. -κῶς. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος τῶν Τρωγλοδυτῶν «βίος Τρωγλοδυτικῆς» καὶ Διοσκορίδ. «Ἀραβία Τρωγλοδυτικῆ, ἡ ὑπὸ τῶν Τρωγλοδυτῶν οἰκουμένη καὶ Τρωγλοδυτικῇ σμύρνα»· ἡ ἐν τῷ τόπῳ τῶν Τρωγλοδυτῶν γινόμενη.

Τρωγλοδυτίς, ἰδος, ἡ, = τρωγλίτις.

Τρωγλοδυτός, ὁ, ἡ, ου, = Τρωγλοδύτης. Ἀριστοτ.

Τρωγλοδύω (τρώγλη, δύω). Ἐν τρώγλαις κατοικῶ, κρύπτομαι.

Τρωγλοδίτης, ὁ, ἡ, ἐς. Ὁ Τρωγλῆς εἶδος ἔχυν.

Τρώγω, τρώξωμαι κυρίως, Ἀλέθω διὰ τῶν ὁδῶν ταν· ἰδίως ἐσθίω ἀνέφθικα καὶ ξηρὰ, ὡς ἀμύγδαλα, κάρνα κ. τ. τ. λ. τὴν διανοήν τοῦ τρώγειν ἀπὸ τὸ ἐσθίειν δεικνύει τοῦ Ἡροδότου ἡ ῥῆσις· «τοὺς γενομένους κυάμους οὕτε τρώγουσιν οὕτε ἐφοντες πατέονται»· αὐτοὶ δηλ. δὲν ματῶσι τοὺς κυάμους μήτε ὠμούς, μήτε μάγειρευμένους· εἰς τὴν συνήθειαν ἐκλαμβάνεται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐσθίω (ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τρώω, καὶ τρύω, ἀπαρ ὅδε).

Τρωγῆθεν. Δωρικ. ἀντὶ Τροιάθεν· ἐπὶ β. Πίνδ.

Τρωϊάς, ἄδος, ἡ ποιητ. Σηλ. τοῦ Τρωϊῆος, Τρωῆς, ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. συνηθ. γυναῖκες Τρωϊάδες καὶ ἄνευ οὗς. ἀντὶ Τρωάδες, παρβλ. Τρωῆς.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν (Τρωῆς). Ὁ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, ἐκ τῆς Τροίας ὄν. 2) τὰ Τρωϊκὰ, = ὁ Τρωϊ-

κὸς πόλεμος· τὸ Τρωϊκὸν πεδίον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ Σιάτρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁμ. Ἰλ.

Τρωϊλός, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὁμ.

Τρωϊός, ἡ, ἴον, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρωῆς, ἐκ Τροίας, «ἵππος Τρωϊός». Ἰλ.

Τρωκτᾶ, τὰ ἰδε τρωκτός.

Τρωκταίω, = κακουργέω. Ἐτύμολογ. ἐκ τοῦ

Τρωκτής, ου, ὁ (τρώγω). Ὅστις τρώγει. 2) λαίμαργος, πολυφάγος. 3) πανούργος, ἀπαταίων, κακούργος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίων, καὶ κεραταίνων βουλούμενος. 4) Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ. «τρώκτηνα» τὸν θαλάσσιον ἰχθυον, ὃν ὁ Ἀριστοτέλ. καὶ Ὀππιαν. «Ἀμίνα» καλοῦσιν.

Τρωκτός, ἡ, ὄν· ῥηματικ. τοῦ, τρώγω. Ὅς τις τρώγεται ὠμός, = τρωγλῆς, καὶ, τρωκτᾶ = τρωγᾶλια.

Τρώμα, ατος, τό (τρώω). Ἰωνικ. = τραῦμα. 2) βλάβη, φθορά, ἐπὶ πλοίων. Ἡρόδ. καὶ καθόλ. ζημία, καταστροφή, ἥττα. Ἡρόδ.

Τρωματίαις, ου, ὁ (τρώμα). = τραυματίας.

Τρωματίζω. Ἰωνικ. ἀντὶ, τραυματίζω. Ἡρόδ.

Τρωματίτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ τραυματίας.

Τρώμη, ἡ, Δωρικ. τρώμα, = τρώμα, τραῦμα. Πινδάρ. Πυθ.

Τρώνυμι, καὶ

Τρώνυμι, = τρώω, τιτρώσκω· ἀμφ.

Τρώξ, γός, ὁ (τρώγω). Φάγος, φαγᾶς, τρώκτης, γαστρίμαργος, ἔξαιρ. ὁ τρώγων τὰ ὅσπρια σκόληξ. Φάτ. 2) = τρώγλη. Ἡσυχ.

Τρωξάλλις, ἰδος, ἡ (τρώγω). Ὁ κατατρώγων τὰ λάχανα σκόληξ, κάμπη. Ἀθῆν. ἡν ἡ συνήθεια. «Ψαλλίδας», λέγει.

Τρωξάνω, τό (τρώγω). Σιληρὸν ξύλον, ἡ ξηρὰ κλωνία δέδραν· φρύγανα. 2) «τρωξάνα», τὰ ἀπὸ τῆς φάνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἡ τῶν βοῶν λείψανα (ἡ συνήθεια «κῶσταλα» λέγει).

Τρωξάρτης, ου, ὁ. Ὁ τρώγων ἄρτον, καμκ. ἐπιθ. μυθ. ἐν Βατραχίῳ.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, ου (τρώγω). Ὅστις δύναται φάγεσθαι ὠμός.

Τρώξις, εως, ἡ (τρώγω). Τὸ τρώγειν ὠμούς· καρπούς.

Τρωός, ἡ, ὄν· = Τρωῆς (Τρώς). Τρωϊκός· ἵπποι, κύνες, αἱ δὲ τῶν Τρωῶν γυναῖκες καλοῦνται ἐξ ἐναντίας Τρωαί, ἄνευ ὑπογεγραμμ. Ἰδοτα.

Τρωορθόρος, ὁ, ἡ, ου (Τρώς, φθειρώ). Ὁ φθειρὼν τοὺς Τρώας, ἡ τὴν Τροίαν.

Τρωπάω, ποιητ. = τρέπω· παρβλ. τρωχάω, στραφάω, νομάω. Εὐριπ. Μήδ.

Τρώς, ὁ, γενικ. Τρωῆς. κύρ, ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστύχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολλόδ. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διονύς. Ἀλικαρ. ὅθεν οἱ Τρώες, γενικ. Τρώων. Ὁμηρ.

Τρώσις, εως, ἡ (τρώω). Τὸ τιτρώσκειν.

Τρώσκω, = τρώω, τιτρώσκω· ἀμφ.

Τρωσμός, ὁ (τρώω). Τραυματισμός. Ἱπποκρ. 2) = ἐκτραυσμός. Φρυν.

Τρώτιλον, ου, τό. Χωρίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκυδ.

Τρωτός, ἡ, ὄν· ῥημα. τοῦ, τρώω. Τετρωμένος, πληγώμενος· καὶ ὁ τραυθῆναι δυνάμενος. Ξενοφ.

Τρωῦμα, τό, = τραῦμα. Ἡρόδ.

Τρωχάω, ὦ· ἐπικ. ἀντὶ τρέχω· παρβλ. τρωπάω.

Τρῶα, ἀπλὸν θῆμα τοῦ, τιτρώσκω. Πληγύνω. 2) βλάπτω, «ὄντος σὲ τρώει». Ὁδ. Φ, τὸ κραεὶ σὲ ζαλίξει· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «τρώει, τιτρώσκει, θαπανά» ἰδὲ τιτρώσκω.

Τύ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σὺ, καὶ σέ. Θεόκριτ.

Τύαναν, τὰ. Πόλις τῆς μεταμέθρινος Καππαδοκίας· πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμὰς· ἦτις καὶ Εὐτέβεια ἐκαλεῖτο νῦν δὲ, Καραϊσάρ· ὅθεν

Τυανεύς, ἑως, ὁ κάτοικος. Στράβ. Λουκ.

Τυανίτις, ἰδος, ἡ. Ἡ πρὸς μετημβ. χώρα τῆς Καππαδοκίας· τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχον τὰ Τύανα. Στράβ.

Τύβαρις ἐν ὄρει. Πολυδ. Σέλινα εἰς τὸ δξίδιον κατεσκευασμένα (τουρσῇ).

Τύβιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀχρήστ. τύβος, πιθάν = ἡμιτύβιον.

Τυχάνω (τεύχω). τεύζωμαι· ἔτυχον· τετύχηκα. Τυχάνω, ἐπιτυχάνω. 2) μετὰ μετοχ. σημαίνει τὸ κατὰ τύχην· «ὁδὸς τευχάσας» Ὀμ. ἀπαντήσας αὐτὸν κατὰ τύχην τὰ ἔδωκε· τὸ δὲ «οὐδὲ γὰρ ὦν ἔτυχεν ἦν» δὲν ἦτον ἐκ τῶν κοινῶν καὶ μηδ' αὐμινῶν ἀνθρώπων· καὶ διὰ μόνης τῆς μετοχῆς· «οἱ τυχόντες», οἱ κοινοὶ ἀνθρώποι «ὃ τυχόν» ὅστις ἐν τύχῃ καὶ «τὰ τυχόντα» τὰ κοινὰ καὶ συνήθη πράγματα. 3) εὐστοχῶ, τοξέωμαι καὶ βάλλ' ἐπαίττοντα τυχῶν κατὰ δαξίον ὅμονα. Ὀμ. τὸν εὐστόχῃσιν ὁρμῶντα.

Τυδεΐδης, ου, ὁ. Πατρωνομ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Τυδείως, ὁ Διομήδης. Ὀμ.

Τυδεύς, ἄρς, ἐπικ. ἑός, ὁ· κύρ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Οἰνείως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, καὶ τῆς Περιβοίας, ἑκγονος τοῦ Πορθόωνος ἐξ Αἰτωλίας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περιφθόμον Διομήδην. Ὀμ. αἰτ. Τυδῆ. ἰλ. Δ.

Τυεῖ, καὶ τυίδε. Δωρ. ἀντὶ τῆς, τῆδε. Σαπρῶ, «τυιδὶ» ἔλθ', αἰτίτοι κατ' ἐρωτος· ἀντὶ τοῦ, δεῦρο.

Τύτον, τό, = τύον, ἀμφίβ.

Τύκα. Δωρ. = τύχη· ὅπερ ἰδὲ.

Τυκάνη, ἡ, ἡ τυτάνη. Εὐστάθ. Ὁργανον δι' οὗ τοὺς στάχους ἀλλοῦσιν ὁ δὲ ἡτύχ· «τυτάνη, ὄργανον τι, ὃ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου»· τριβόλος, δοκάνη, καὶ δοκάνη, ἡ, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἄμφ.

Τυκίζω, ἰσω (τύκος). Περικόπτω, πελεκῶ τοὺς λίθους διὰ τοῦ τύλους. Ἀριστοφάν. Ὀρν. ὅθεν

Τύκισμα, τό. Πελέκημα, κήρυγμα τῶν πετρῶν, κατὰ ξέσμα. 2) τὸ ἐκ πελεκημένων λίθων οἰκοδόμημα. Εὐριπ. «κάνονον τυκίσματα» οἱ τεῖχοι, ἡ τὰ τεῖχη.

Τύον, τό. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ σῶκον.

Τύκος, εὐς, ὁ, καὶ τύχος (τεύχω, τίτευμαι). Ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ Λατόμοι κόπτουσι τὰς πέτρας κοινῶς τυκίον (σφυρίον), καὶ τυκάνιον (τυκάνιον χιδοῦκ). 2) = σφῆν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τύρος. 3) πέλεκυς. Ἡρόδ. εἰς τὸν Εὐριπ. ὁ Ἡρόκλ. λέγει· «κάνονον καὶ τύκοις ἡρμοσμένα βύθρα» ὅπερ ἐν Τρωάδ. «κάνονον τυκίσματα» εἶπεν.

Τυκί. Ἀ. Περισχ. λέξ. τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. διὰ τοῦ, τέλειον δεῖπνον βασιλείου, ἔρμην.

Τυκτός, ἡ, ὄν· ῥηματ. τοῦ, τεύχω. Ποιητὸς, κατασκευαστὸς· ὅθεν «Ἄρς, τυκτὸν κακὸν κακὸν τὸ ὁποῖον αἰκοθεν ἐπιφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑαυτοὺς, ἀντίκτ. τῷ φυσικῷ. 2) εὐτυχτος, μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδείότητος κατασκευασμένος. Ὀμ.

ΤΥΚΩ, ἀχρηστ. θῆμα, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθ. τινὲς χρόνοι τοῦ, τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύλαρος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, τύλος. 2) παρ' Ἡσύχ. «τύλαρος, μάνδαλος», ὁχλὸς τῆς θύρας, ἐμβολὸν· ὅθεν

Τυλαρόω, ὦ, = μανδαλόω. Μανδαλῶνα. 2) ἐπὶ ἀτελοῦς ἐννοίας, = περαίνω. Ἡσύχ.

Τυλάς, ἄδος, ἡ. Εἶδος τε κιχλῶν, = Ἰλλας.

Τυλεῖα, ἡ, καὶ τυλία, σπάν. τύπ. τοῦ, τύλη. Πολυδ.

Τυλεῖον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, τύλη.

Τύλη, ἡ, = τύλος. Πᾶς ὄγκος, ἐξόγκωσις πρίξιμον. ἔξαιρ. τύλοις, ῥόζος. 2) εἶδος ὑποστρώματος (σιλτές. Τουρκ.) 3) οἱ ὄμοι, ἔξαιρ. τῶν ἀχθοροσούντων, ὅτε ἐξέχουσιν μὲ δύνανται περισσοτέραν πρὸς ὑποστήριξιν βάρους τινὸς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. «ἔκαμον τὰν τύλαν κακῶς» καὶ «ὑπόκλυτε τὰν τύλαν» ὡς καὶ τὸ «ἔκαμον τραχήλου τύλαν» ἔνθα ὁ Σχολ. «ἔκαμον τὸν ὄμον βασιτάζονα. 4) ἡ καμπύρα τῆς καμήλου ὅθεν «δύτλοι κάμηλοι». Διοδ. Σικ. αἱ δὴν τύλας ἔχουσιν.

Τυλίσσω. Ἀττικ. τυλίττω. Τυλίγω, κουβαριάζω· καὶ ἐντεῦθεν ἐμπερδεύω. 2) κάμπτω, λυγίζω. Θεόκρ. ἀπὸ τοῦ, τύλος, τύλη· ἄλλοι δὲ ἤττον πιθάν. ἐκ τοῦ εἰλῶν, εἰλίσσω.

Τύλλιος, ὁ· ἴδὲ Τούλλιος.

Τυλοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (τύλος, εἶδος). Ὁ ἐκ τύλου ὄν, καὶ ἐντεῦθ. τραχύς. Ἡσύχ.

Τυλόεις, ὅστος, ὄν. Τυλόδης, τραχύς· ἐκ τοῦ

Τύλος, ὁ· κυρίας, Πᾶσα ἐξόγκωσις ἐπὶ τῆς σαρκὸς, ἐκρυσις, ῥόζος. Λουκιαν. «τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλωζ». 2) κύρωμα, καμπύρωμα, ὡς π. χ. τῆς καμήλου. Διόδωρ. «ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιθῆρους». 3) πάσσας ἡ ξύλινος ἥλος. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. «τύλων φοροῦνται» καὶ «τύλος, ὁ ἐξέχων ἥλος, περὶ ὧν δεσμεύεται ὁ τροπατήρ». 4) παρ' Ἡλιοδόρ. ὁ ἀτρακτος, τὸ ἀδράκτι· ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ μετάνιος ἡ ξύλινος σωλὴν δι' οὗ ἐκχέεται τὸ ὕδρον ἀπὸ τῆς βαρέλλαν. 5) πᾶν τεχνιτὸν εἰς εἶδος προσκεφαλίου ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον, ὑπόστρωμα. 6) κυμικ. τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. 7) παρὰ Πολυδ. ὄρρυς, ἡ τριχὺς τῶν ὀρρῶν.

Τύλος, ὁ, = Οἶτυλος. 2) ἡ ὥς ἐν τῷ Περσικῷ κόλπω, περιφρημος διὰ τὴν μεγάλην ἀλίευσιν τῶν μαργαρίτων· τανῦν Βαχαρίμα. Θεόφρ. Ἀῤῥίαν.

Τυλοτάκης, ἡτος, ὁ (τάτης). Ὁ ἀμριτάκης, τάτης ἔχων δύο ὄφεις, συνήθ. πληθ.

Τυλόω, ὦ (τύλος). Τύλον ποιῶ, σκληρύνω, τραχύνομαι. Ξενοφ. Ἰππ. «ὃ ἄγαν πρὸς ταῖς γνάθους (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ στόμα», τύλον, ῥόζον προξενεῖ· παθ. τραχύνεται μέλος τι τοῦ σώματος καὶ γίνεται ἀναίσθητον· «χεῖρες τετυλωμέναι». Θεόκρ. τὸ δὲ κορύναι σιδήρῳ τετυλωμέναις· περιεκαλυμμένας μὲ σιδηροῦς ἥλους· ὅθεν καὶ «ῥόπαλα τυλωτά». Ἡρόδ. τὰ τύλους σιδηροῦς ἔχοντα, τὸ δὲ «τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν τυλοῦν πρὸς» ἀντὶ τοῦ ἐθίζειν, σκληρύνειν διὰ τῆς τριβῆς καὶ γυμνάσεως.

Τυλοφάντης, ου, ὁ (τύλη, ὑφαίνω). Ὁ τύλην ἢ προσκεφάλαιον ὑφαίνων. Πολυδ.

Τυλόδης, ὁ, ἡ, ἐς, = τυλοειδής. Πλούταρχ.

Τύλωμα, ατος, τό (τυλόω). Σκληρώμα, τύλος. 2) τὸ πέλαμα (ἡ πατοῦνα τοῦ ποδὸς), καὶ ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εὐς, ἡ (τύλόω). Ἡ σκληρότης οἰδήμα· ματὸς τινος. Πολυδ.

Τυλωτός, ἡ, ὄν· ῥηματ. τοῦ, τυλόω. Τετυλωμένος, πλήρης τυλῶν. ὅθεν «ῥόπαλα τυλωτά». Ἡρόδ. ἀκαθωτά, τὰ ἔχοντα ῥόζους.

Τυμβάς, ἄδος, ἡ (τύμβος). Ἡ λαμβάνουσα τὰ ὀστέα ἀπὸ τῶν τάφων καὶ κήνουσα τὰς μαγείας τῆς φαρμακίης. Ἡσύχ.

Τυμβάλη, ου, ὁ (τύμβος, αὐλέω). Ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Γαλήν.

Τυμβεία, ἡ (τυμβεύω). Κηδεία, ἐνταφιασμός. Σουίδ.
 Τυμβείος, εἶα, εἶον (τύμβος). Ὁ εἰς τύμβον ἀνήκων.
 Τύμβευμα, τό (τυμβεύω). Τὸ εἰς καῦσιν, ἡ ἐν-
 ταφιασμὸν νεκρὸν σῶμα. Εὐριπ. Ιων. 2) παρὰ Σο-
 φοκλ. Ἀντιγ. = τύμβος, ἐνταφιασμός.
 Τύμβευσις, εως, ἡ. Τὸ τυμβεύειν. ἐκ τοῦ
 Τυμβεύω (τύμβος). Σοφοκλ. Αἰ. »σῶμα τυμβεύ-
 σαι τάφῳ« ἐνταφιάσαι· ὁ αὐτὸς ἐν Ἡλ. »πατρί
 τυμβεύεται χοάς«, χύσαι χοάς ἐπὶ τῷ τύμβῳ ἢ
 σπένδω ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος. 2) ἀμεταδτ. ἐν-
 ταφιάζομαι, »ἐν τοιαύτῃ ζωσᾷ τυμβεύσει στέγη«.
 Σοφοκλ. Ἀντιγ.
 Τυμβήρης, εως, ὁ, ἡ, ἐς (τύμβος, ἄρω). Ὁ ἐν
 τῷ τάφῳ κλεισμένος. Σοφοκλ. 2) Ἀριστοφάν. Θεσ-
 μοφ. »τυμβήρης ἔδρα«, = τύμβος.
 Τυμβίαις, ἀδος, ἡ ποιητ. Σηλ. τοῦ, τύμβιος Νόν.
 Τυμβίδης, εως, ἡ. Ἐπιτύμβιος, ἐπιτάφιος.
 Τυμβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τύμβος.
 Τύμβιος, εως, ἡ. Ἰων (τύμβος). = τυμβεύς.
 Τυμβίτης, ου, ὁ· Σηλ. τυμβίτης ἰδὸς ἡ (τύμ-
 βος). Ὁ εἰς τύμβον ἀνήκων· »πλάσας τυμβίτης«
 σῆμα. Ἐπιγράμ. = τυμβεύς.
 Τιμβογέρον, οντος, ὁ (γέρον). Ὁ πλησιάζων
 εἰς τὸν τάφον, ἐσχατόγηρος.
 Τυμβολέτης, ου, ὁ· Σηλ. τυμβολέτης, ἰδὸς, ἡ
 (ὄλλυμι). = τυμβωρύχος. Γρηγόρ. Ναζ.
 Τυμβονόμος, ὁ, ἡ, ον (νέμω). Ὁς τις νέμεται,
 διατροίβει ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους.
 Τύμβος, ὁ (τύρῳ). κυρίως Ἡ πυρά, ἥτοι ὁ τόπος
 ἐνθα καίεται τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί
 τοῦ, σῆμα, μνημεῖον, τάφος. 2) ὁ λίθος ἐπὶ
 τοῦ ὁποῖου ἐγχαράττετο ἡ εἰκὼν τοῦ ἀποθανόντος·
 τροπικ. »γέρον τύμβος«, = τυμβωγέρον, ὡς τὸ
 τῆς συνηθείας »γέρον μετ' ὃν ἕνα πόδα εἰς τὸν
 τάφον« καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. »ὦ τύμβει«
 ἀντί τοῦ, ὦ ταφῆναι ἀξίως γέρον.
 Τυμβοσύνη, ἡ. Οὕτως ἔκαλ. μέρος τῶν ταυχῶν τοῦ Βυζαν-
 τίου, ἐπισκευασθὲν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῶν μνημείων λίθους.
 Τυμβούχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τὸν τύμβον ἔχων,
 ἐξουσιάζων, ὁ ἐπὶ τῷ, ἡ ἐν τῷ τύμβῳ εὐρισκόμενος,
 »εἰμὴ δὲ κῆρ τυμβούχος«. Ἀνθολογ.
 Τυμβοχοεύω, καὶ
 Τυμβοχέω, = τύμβον χεῖν. Σωρεύω γῆν πρὸς
 τὸ ἐγεῖραι τύμβον. Ἡρόδ. ὁ Ἡούχ. ἔχει, »τυμβο-
 χοῖται, τάφον ἀναχωματίσαι· ἐκ τοῦ
 Τυμβοχοῖ, ἡ. Τὸ τύμβον χεῖν, ὁ τύμβου ἀναχω-
 ματισμός. 2) καθόλ. ἐνταφιασμός, κηδεία.
 Τυμβοχοός, ὁ, ἡ, ον (χέω). Ὁ τύμβον ἀναρύ-
 των. β) ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χέων, σπένδων. 2)
 προπαραῖτον. τυμβόχορος, παθ. ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου
 χυνόμενος. Δισχυλ. Θέβ. »τυμβόχορα χειρώματα«,
 λοιβὰς ἐπιταφίους.
 Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ, ον (χώννυμι). Σοφοκλ. Ἀν-
 τιγ. »ἔργμα τυμβόχωστον τάφου«, τὸ ἀναχωμα-
 τισμένον μνημα, χωστὸς τύμβος, ὕψωμα γῆς.
 Τυμβορυχέω, ὁ, ἡ (τυμβωρύχος). Ὁρύσσω, ἀνοι-
 γω τοὺς τάφους καὶ κλέπτω τὰ ἐν αὐτοῖς. Συνέσ.
 Τυμβωρυχίς, ἡ. Τὸ τυμβωρυχεῖν.
 Τυμβωρύχος, ὁ, ἡ, ον (τύμβος, ὀρύσσω). Ὁ
 τύμβον ὀρύσων, λοιποῦτης νεκρῶν. Ἀριστοφάν.
 Βάτρ. 2) πρωτοκλέπτης, κακοῦργος.
 Τύμμα, ατος, τό (τύπτω). Κτύπημα, πληγὴ (σου-
 ελιά). Θεόδωρ.
 υμῆ, ἡ· σπανιώτρ. τύπ. τοῦ, τύμμα.
 νης, ου, ὁ· κύρ. δογμ. Πατήρ τοῦ Ἰστιαίου
 υἱὸς τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρίας. Ἡρόδ.

Τυμπανία, ου, ὁ (τύμπανον). = τυμπανόεις,
 καὶ, τυμπανοειδής· »ὕδρωψ, ἡ, ὕδερως τυμπα-
 νόεις«. Νίκανδρ. Ἀλεξ. ὅταν ἡ κοιλία εἶναι τόσον
 φουσκωμένη, ὥστε πληττομένη ἐκδίδει ἤχον ὡς
 τύμπανον. Ἱπποκρ.
 Τυμπανίζω, ἴσω (τύμπανον). Πλήσσω, κτυπῶ,
 ξυλοκοπῶ. Παῦλ. 2) κτυπῶ τὸ τύμπανον παθητ.
 »τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους«, ἥτοι, ὑπὸ τυμ-
 πάνων συνοδεύομαι ἐξερχόμενος.
 Τυμπανίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τύμπανον.
 Τυμπανισμός, ὁ (τυμπανίζω). Τὸ τυμπανί-
 ζειν. 2) τὸ κτυπᾷν τὸ τύμπανον.
 Τυμπανιστής, οὔ, ὁ (τυμπανίζω). Ὁ τυμπανίζων.
 Τυμπανίστρια, ἡ· Σηλ. τοῦ, τυμπανιστής. Ἡ
 τυμπανίζουσα.
 Τυμπανίτης, ου, ὁ, = τυμπανίας.
 Τυμπανόδουπος, ὁ, ἡ, ον (δουπέω). Ὁ κτύ-
 πον ποῖων διὰ τοῦ τυμπάνου. Ὁρφεύς.
 Τυμπανόειδης, εως, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τυμ-
 πάνων εἶδος ἔχων.
 Τυμπανόεις, εσσα, ὅεν, = τυμπανίας.
 Τύμπανον, τό· ἀντί, τύπανον (τύπτω). Ὁργα-
 νον ἡχητικὸν ἐκ δερμάτων τετατωμένων ἐπὶ ἡμι-
 σφαιροειδοῦς τινοῦ λεπτοῦ καὶ κενοῦ ἔσθωθεν ξύ-
 λου, ὁ κρουόμενον ἤχον ἀποτελεῖ, κοιν. τοῦμπανον. 2)
 τιμωρητικὸν τι ξύλον δι' οὗ ἐδέροντο οἱ ἀμαρ-
 τάνοντες. Ἀριστ. 3) ὄργανον τι κολακτήριον, δι'
 οὗ ἡ ἐρ' οὗ ἀπέτεμνον τὰς κεφαλὰς· ὅθεν τὸ,
 ἀποτυμπανίζειν, ἀντί τοῦ, ἀποτέμνειν τὴν κεφα-
 λήν. 4) τροχὸς ἀμάξης μονόξυλος. 5) καὶ ἐν τῇ
 ἀρχιτεκν. τὸ ξύλινον τρίγωνον τοῦ κατὰ τὴν κο-
 ρυφὴν τοῦ οἴκου. Le fronton.
 Τύμπανος, ὁ, = τύμπανον· ἄμρ. Ἰάκ. ΑΠ.
 Τυμπανότερης, εως, ὁ, ἡ, ἐς (τέρω). Ὁ
 τυμπάνῳ τερπόμενος. Ὁρφ. Ἰμν.
 Τυμπανοτρίβης, ὁ. Ὁ πλήττων τὸ τύμπανον·
 τροπικ. μαλθακὸς, θηλυπρεπής.
 Τυμπανορροῖα, ἡ. Τύμπανον φέρω. Ἀθῆν.
 Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, ἐς, = τυμπανοειδής.
 Τύμβλος, ὁ, = Τυμβός. Ἀνθολ.
 Τυμπαία, ἡ. Χώρα ὁρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος
 Τύμμη ἐν Ἡπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ πλησίον
 τῆς Θεσσαλίας. Ἀρριαν. 2) Πόλις αὐτόθι. Στέφ. Βυζ.
 Τυμφαίς, ἰδὸς, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμμης εὐστα.
 Καλλίμ.
 Τυμφαῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Τύμμης. 2) οὐσιαστ.
 οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμμη κατοικοῦντες.
 Τύμφη, ἡ. Ὁρος τῆς Ἡπείρου ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς
 Μακεδονίας. Σφέραν. Βυζ. Στύμφη παρὰ Στράβ.
 (κατὰ τοὺς ἐξῆγ. Τύμμη, γραφομένη ἀπὸ τοῦ, Τυμ-
 φαῖς, κάτοικ. ἀπαντῶν. παρὰ Στράβ. ἀμφοτέ-
 ρα μέντοι αἱ γῆραι ἔχουσιν ὀρθαίς).
 Τυμφρηστόν, τό. Ὁρος τῆς Θεσσαλίας περὶ
 τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας ἀρκτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου
 ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Σπερχιδῆος ποταμοῦ. Στράβ.
 παρὰ Στέφ. Βυζ. Τυμφρηστός, ὁ.
 Τυνδαρεῖος, εἶα, εἶον, καὶ ὁ, ἡ, ον. = Τυν-
 δάριος.
 Τυνδάρεως, α, ον, καὶ ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τυν-
 δάρεω, ἡ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὄν· ἐν ἡ. Τυνδαρεῖα
 παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα, Εὐριπ. Τὸ δὲ Τυνδάριος
 παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστοφάν.
 Τυνδαρεὺς, ὁ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. Τυνδάρεως, ω.
 Υἱὸς τοῦ Οἰσθάλου βασιλεῦς τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς
 Νύμφης Βατιάς, ἔχγονος τοῦ Περικλῆος. Ἀπολλόδ.
 ἡ υἱὸς τοῦ Περικλῆος καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς

τοῦ ἱκαρόντος καὶ ἱπποκόντος. Ἀπολλοδ. διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἱπποκόντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θεστίον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Κλυτεμνήστραν, Ἑλλήνην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεῦκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπεκτείνῃσεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, φονεύσας τὸν ἱπποκόντα μὲ τὸς παῖδας αὐτοῦ. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρὸς τοῦ Μενέλαος. (Τυνδάρεως, ω, δὲ παρ' Αἰσχλ. Ἡροδ. καὶ Θουκλ.).

Τυνδάρεων η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Ἀνάλεκτ.

Τυνδάρεως, ω, ὁ, Ἄττικ. = Τυνδάρεος.

Τυνδάριος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεόκρ. ἰδίως πληθυντ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Τυνδάριον, τό = Τυνδαρίς. Πτολμ.

Τυνδάριος, ια, ιον. Τοῦ Τυνδάρεω. «οἱ Τυνδάριοι σκόπελοι» τρεῖς σκόπελοι ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσῃ ἀπέναντι τῶν Λυθικῶν παραλίων, ἐπικινδύνου διὰ τοὺς πλεόντας. Πτολμ.

Τυνδάρεις, ιδος, ἡ, = Τυνδαρεῶνη. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρυπιδ. 2) Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Πρεσβυτέρου. Πολύβ. Στράβ. Τυνδάριον, τὸ, παρὰ Πτολμ.

Τύνη, ἐπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τὴ, σὺ, ὡς τὸ, ἔγνων, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ. Ἰλ.

Τύνης, ητος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγυτανίας ἐν Ἀφρικῇ· ταῦν Τούνης. Πολύβ. ὅθεν

Τύνη παῖτος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τύνητος. Στέφ. Βυζ.

Τύνεις, ιδος, ἡ = Τύνης. Στράβ.

Τύνυχος, ὁ. Κάτοικος τῆς ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, μουσοληπτος καὶ ἐνθους ἐκ μιᾶς γινόμενος, ἐποίησεν ἕνα ὅρατον Παιῖνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδασθῆναι οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ.

Τυννός, ἡ, ὅν. Δωρικ. Μικρός. Θεόκριτ. «τυννὸν δόρπον» μικρὸν γεῖμα ἢ ἀριστον· ὅθεν ἐκ τυννῶν, ἐκ μικρῆς ἡλικίας.

Τυννοῦτος, ου, Ἄττικ. τυννουτοσί, τυννουτοσί. Τοσοῦτον μικρός. Ἀριστοφ. (ἐκ τοῦ τυννός, ὡς τὸ τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικούτος ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλίκος).

Τυντλάξ, ω. Ἐμβαίνει εἰς τὴν λάσπην καὶ μεταβατ. πηλῆλξω, ἡ χλευάζω τινά. 2) βολοκοπῶ, σκάπτω τὴν ἄμπελον, = ταρασῶ. Ἀριστοφ. Βατ.

Τύντλος, ὁ. Πηλὸς, λάσπη. 2) τάραχος.

Τυντλώδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἰδος). Πηλώδης. Ἡσύχ.

Τύξεις, εως, ἡ, = τεύξεις. Ἡσύχ.

Τυπάζω, ἄωω (τύπος), = τυπῶ Ὅπκ. 2) (τυπῇ) τύπτω. Ἡσύχ.

Τύπειον, τό. Ὅρος τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐκρημνίζοντο πολλάκις αἱ γυναῖκες, ὅσαι ἐτόλμων νᾶ ἀναβῶσι πρὸς θεῶν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων.

Τυπῆναια, τά· καὶ

Τύπανέαι, αἱ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολύβ. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Τύπανον, τὸ (τύπτω)· ποιητ. τύπος τοῦ, τύμπανον Ὅμηρ. Τυμ.

Τυπάς, ἄδος, ἡ (τύπτω). Σφύρα, σφυρίον, κόπανος· Πλούταρχ.

Τυπετός, ὁ (τύπτω). Τὸ τύπτειν, πλήττειν. 2) = κοπετός, καὶ ἐντεῦθ. πᾶν ἐξωτερικὸν σημεῖον πένθους. Διονύσιος. Ἄλκ.

Τυπή, ἡ (τύπτω), = τύμμα. Ἰλ. Ε.

Τυπήιον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, Τυπεῖον. «Τυπήϊα νηὸς». Καλλιμ. ἀντὶ τοῦ, τύπος, μνημόσυνον.

Τυπίας, ου, ὁ (τύπτω). «χαλκὸς τυπίας» ὁ σφυρήλατος. Πολύδ.

Τυπικόν, τό. Βιβλίον τι Ἑκκλησιαστικὸν τῶν ὁρθόδοξων, οὕτω καλούμενον, ἐν ᾧ ἐμπεριέχεται ἡ ἐνιαύσιος τάξις καὶ σειρά τῆς καθημερινῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας. Ἐκκλ.

Τυπικός, ἡ, ὅν. ἐπὶ δ. κῶς. Ὁ εἰς τύπον ἀνήκων, συμβολικός, εἰκονικός, ἀλληγορικός. Ἑκκλ.

Τυπίς, ιδος, ἡ, = τυπᾶς, σφύρα. Διόδωρ. Σικελ.

Τυπογράφος, ὧ (γράφω). Διά τύπων γράφω· ὅθεν

Τυπογραφεῖον, τό. Ἐργαστήριον ἔνθα τυπογραφουσι.

Τυπογραφία, ἡ. Ἡ διὰ τύπων γραφή.

Τυπογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ διὰ τύπων γράφων· ὅθεν τυπογραφική, τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ τυπογράφου.

Τυποπλαστία, ἡ (τύπος, πλάσσω). Ἡ πλάσις ἡ χάραξις τῶν τύπων.

Τυποποιέω, ὧ (ποιέω), = εἰδωλοποιέω.

Τύπος, εως, τό, = τύμμα.

Τύπος, ὁ (τύπτω). Κτύπημα, πληγὴ, καὶ τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀποτελούμενον· ὅθεν τύπωμα, τὸ ἐκ τῆς τυπώσεως ἔκμαγμα, ἡ ἴχνη· καὶ κτύπος, ἡχος, ὡς ὁ τῶν ποδῶν τὸν περιπατούντος ἵππου. 2) ἡ ἐντύπωσις τοῦ κτυπήματος· ὡς «τοὺς τύπους τῶν πληγῶν». Ἀθήν. «χύτρας τύπος» Πλούταρχ. ὁ τόπος, τὸ ἴχνη ἔνθα ἐστέκετο ἡ χύτρα· καὶ ἐν τοῖς Πυθαγορικ. «οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα· αἰσχρὸν γὰρ ἐστίν, ἀνδρὶ συγκοιμημένῳ γαμετῆς χώραν ὁρᾶσθαι καὶ τύπον» τὸ ἐντύπωμα, τὸ ἐπὶ τῷ στρώματι κοιλοτήτος σημεῖον τοῦ σώματος τῆς γυναικός. 3) τύπος καὶ ἀντίτυπος· σφύρα καὶ ἀκμων. Ἡρόδοτ. 4) τύπος νομίσματος, ἐγχάραγμα χαρακτῆρων· τὰ εἰς λίθον ἐγχαραγμένα γράμματα κ. τ. λ. 5) σχῆμα μορφῇ, εἰκὼν, ἐκσφράγισμα. 6) ἀρχαῖον, παρὰδειγμα, πρωτότυπον. 7) τάξις τῆς ἡμετέρας ἐπιτάξεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι γινόμενη· «τὰ πάθη τυπούνται», δεχόμενοι τοιοῦτον τινα τύπον, περιδοκίως δηλαδὴ λαμβάνουσιν αὐξήσει καὶ ὁρμῇ ἢ ἐλαττωμέναι· ὡς π. χ. ὁ πυρετός, κ. τ. λ. Γαλην. 8) δίκη ἡ κατηγορία ἐναντίον τοῦ μὴ ἀποδίδοντος τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἀργοποροῦντος τὴν πληρωμήν· «οἱ δὲ τύποι γράμμα εἰσὶν ἀγοράς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἐπιιδόντι». Πολυδεῦς. «καὶ οἷκας μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος». Ἡρόδοτ. 9) ἐργασία, γλυφὴ ἐξέχουσα καὶ ψηλαφωμένη· ὅθεν

Τυπῶν, ὧ. Τύπον, ἐντύπωμα, ἡ ἐκτύπωμα ποιῶ, ἐγχαράττω, σφραγίζω. Ἀππιαν. «τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελθὼν, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγίδι τοῦ Μαρκέλλου»· ἐσφράγισεν· παθητικ. τυποῦμαι· ἀνήγρ. φθόγγος ἀνάρθρος τυπωθεῖς· Πλούτ. 2) καθολ. δι' ἐκτυπωμάτων γράφω, τυπῶν·

Τυπτήεος, ἑα, ἑόν. Κτυπημένος, ρηματικ. τοῦ

Τύπτω, τύψω, καὶ Ἄττικ. τυπτήσω. Πλάτ. καὶ Ἀριστοφάν. παθητ. παρακ. τετύπτημαι, παθητ. ἄορ. ἐτύπην, ἐνεργ. ἄοριστ. ἐτυψα, παθητ. παρκ. τετυμμένος· Πλάτ. πληττω, κτυπῶ. 2) κενῶ, κεν· τρώω ἐπὶ μελισσῶν, σφηκῶν, σκορπίων, κ. τ. τ. Ἀνακρ. «ὄφρις μ' ἐτυψε μικρός»· ἡμεῖς λέγομεν·

τὸν ἐδάγκασεν ὁ θρῖς. καθόλ. ἐπὶ τῆς διὰ θλων
βολῆς, ἀντὶ κτυπῶ, πληγόνω. » Ἄχος οὖν τύψε φρέ-
να βαθεῖναι· ἐπλήγασε βαθέως τὴν ψυχὴν, κατέ-
θλιψε, κατέλυσε· » ἢ ἀληθινῇ ἐτύψε Καμβύσεα.
Ἡρόδοτ. κατεπλήγασε τὸν Καμβύσην· ἐπὶ λίθων,
λιθοβολῶ, κτυπῶ μὲ τὰς πέτρας. 3) Ὀδύσ. Δ.
» τύπτον ἅλα ἑρετμοῖς· ἐκτυποῦσαν τὴν θάλασσαν
μὲ τὰς κώπας, ἐκωπλήτευν. » ὁ δὲ χθόνα
τύπτε μετόπω· ἐκτυποῦσε τὴν γῆν μὲ τὸ μέτω-
πον, ἐφέρετο πρὸς τὴν γῆν· » ἵχνια πόδεσσι τύ-
πτειναι. Ἰλ. Ψ. πατῶ μὲ τοὺς πόδας μου τὰ ἵχνη·
καὶ » Ζέφυρος λαίλαπι τύπτειναι, ἥτοι πνέων μεθ'
ὄρμης καὶ σφοδρότητος. Ἰλ. Α. παύηται. » τύπτοιμαι
πολλὰς, προστυπακουμι. πληγὰς, λαμβάνω πολλοὺς
δαρμούς, μαστιγώσεις. Ἀριστοφάν. νεωτερ. (ἐκ τοῦ
τύπτω, παρήχθη τὸ, τύπος, κτύπος, κτυπέω.)
Τύπῳ ὁ ἴς, εὖς, ὁ, ἡ, ἐς· καὶ ἐπὶ. τυπώδης (τύ-
πος, εἶδος). Ὁ τύπου εἶδος ἔχων· καὶ μὴ δι' ἀ-
χρεΐας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιναι.
Ἀριστοτέλ. ἀλλὰ καὶ τοῦλάχιστον ὡς εἰς γενικὴν
καὶ συνοπτικὴν τινα γνώσιν, μάθησιν· » ἐν τύπῳ
εἰπεῖν· καὶ » τυπωδῶς εἰπεῖν. Στράβ.
Τύπωμα, ατος, τό (τυπώ). Σοφοκλ. Ὁρέστ. » τύ-
πωμα χαλκοπλευρονα· ἢ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμέ-
νη κάλπις, ἐν ᾗ ἔβαλον τὴν κόνιν τῶν κεκαυμένων
νεκρῶν σαμάτων.
Τύπωσις, εως, ἡ (τυπώ). Τὸ τυπῶν.
Τυπωτής, οὔ, ὁ. Θηλ. τυπώτις, ἴδος· ἡ (τυπώ).
Ὁ τυπῶν, ἡ ὁ τύπον τινὰ παριστῶν· » σφρηγὶς τυ-
πώτις· Ὀρρ. ἡ ἐπ' αὐτῆς ἔχουσα ἐγκεχαραγμένον
σημεῖον τι.
Τυπωτικός, ἡ, ὄν (τυπώ). Ὁ τυπῶν. Ἀθην.
Τυπωτής, ἡ, ὄν ῥηματ. τοῦ, τυπώ. Τετυπω-
μένος, ἔσχηματισμένος.
Τυργάται, οἱ· = Τυργέται, ὅπερ ἴδε.
Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας
περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στράβ.
Τυραννεῖον, τό (τύραννος). Ὁ οἶκος τοῦ τυρά-
νου. Διόδωρ. Σικελ. καὶ Πλούταρχ. ἐκ τοῦ
Τυραννεύω, καὶ
Τυραννέω (τύραννος) Τύραννος εἰμὶ, μεταβ.
τυραννῶ, δεσπόζω λαοῦ, ἔθνος, χώρας, ἢ πό-
λεως. 2) τυραννικὰ φρονῶ. 3) βασανίζω, θλίβω,
κακῶς μεταχειρίζομαι τινα.
Τυραννησεῖω (ἐκ τοῦ μέλλ. τυραννέω, ἐρεσκ.).
Τυραννίας ἡ τυραννῆσαι ἐπιθυμῶ. Διογ. Λαέρτ.
Τυραννία, ἡ (τύραννος) = τυραννίς. Ξενοφ.
Τυραννιάω, ὦ = τυραννέω. 2) δεικνύω φρό-
νημα τυραννικόν· » οἱ λόγοι σου τυραννῶσι· οἱ
λόγοι σου ὁμοιάζουσιν ὅτι ἀγαπᾷς τὴν τυραννίαν.
Διογ. Λαέρτ.
Τυραννίζω. Ἐκ τοῦ μέρους τῶν τυράνων εἰμὶ.
Δημοσθένης. ὡς τὸ, Μηδίζω.
Τυραννικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπὶ. — κῶς (τύραν-
νος). Ὁ εἰς τύραννον ἀνήκων.
Τυραννίς, ἴδος, ἡ· κλητικ. τυραννί. Σοφοκ. (τύ-
ραννος). Ἡ ἀρχὴ τοῦ τυράνου, ἡ δεσποτεία· καθόλου
δὲ, βασιλεία, ὑπεροχὴ, τὸ πληθ. αἱ τυραννίδες =
οἱ τύραννοι. 2) Θηλ. τοῦ τύραννος, ἡ βασιλὶς, ἡ
γυνὴ τοῦ τυράνου. Οἱ.
Τυραννοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Τύραν-
νος καὶ δαίμων ἐν ταῦτῳ. Πλούτ.
Τυραννοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Δι-
δάσκαλος τοῦ τυράνου. Πλάτ. καὶ Δίων Κάσ.
Τυραννοκτονέω, ὦ (τυραννοκτόνος). Κτείνω
τὸν τύραννον· Φάλαρ. ὅθεν

Τυραννοκτονία, ἡ. Ἀναίρεσις, φόνος τοῦ τυ-
ράνου.
Τυραννοκτονικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τυ-
ραννοκτόνους, ἡ εἰς τυραννοκτονίαν.
Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, ὄν (κτείνω). Ὁ κτείνων
τοὺς τυράννους.
Τυραννοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ τυράννους
ποιῶν. Πλάτ.
Τύραννος, ὁ, καὶ ἡ. Δωρικ. = κύραννος, ὅπερ
ζήτει. 2) τύραννος, ὁ, ἡ, ὄν, ἐπιθετ. = τυραννικός.
Τύραννος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, φονευ-
θεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν
κατὰ τὰν παῖδων τοῦ Ἠλεκτρίου μάχην. Ἀπλόρ.
Τυραννοφόνος, ὁ, ἡ, ὄν (φονεύω) = τυραν-
νοκτόνος.
Τυραννόφρων, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ τυραννικὸν φρό-
νημα ἔχων. Δίων Χρισόστ.
Τύρας, ὁ, ἴων. Τύρης, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐ-
ρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειοανατολικῶς
τοῦ Ἰστροῦ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. τα-
νὺν Διέστερ. Ἡρόδ. Στράβ.
Τύρβας, ἐπὶ. (τύρβη). » δονοῦσα καὶ τρέπουσα τρύβ'
ἄνω κάτω· Αἰσχύλ. ὅσων ἔφερον ἄνω κάτω τὰ
πράγματα· λέγεται καὶ » σύρβας. Ἡτύχ. Μετὰ Σο-
ρύβου· ὅθεν
Τυρβάς, ὁ, ἴων, ἄσω. Ταράσσω, συγχείω, ἀναμειγνύω,
ἄνω κάτω φέρω, » τὸν πληθὸν τυρβάεις βαδίζονα.
Ἀριστοφάν. πατήσεις, ἀνακατώσεις τὸν πληθὸν ἐν τῷ
πορεύεσθαι. 2) μέσ. ἐν Σορύβῳ καὶ ταραχῇ εἰμι, ἐνο-
χλοῦμαι, στενοχωροῦμαι. » μεριμνᾷς καὶ τυρβάζεις
περὶ πολλὰ. Λουκάς· ὅθεν
Τυρβάσις, ἡ = τύρβη. Πολυδ.
Τύρβη, ἡ. Ἀττικ. ἀντισύρβη. Θόρυβος, τάραχος,
στενοχωρία. Ξενοφ. Κυρουπ. » ὡς μὴ μιγνύηται ἡ
τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ.
2) Βακχικὴ τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν συ-
νήθης χορός. (συγγεν. τῷ θόρυβος, Σορύβῳ).
Τυρέδις, ἡ, = Τυρόδις. Στέφ. Βυζ.
Τυρεῖα, ἡ (τυρεῦω). Ἡ τυροποιία. 2) = κύκεις,
σύγκυσις.
Τύρευμα, ατος, τό (τυρεῦω). Τύρομα, τυρός. Εὐριπ.
Κύκλ. » πεπαιγμένον γάλακτος τ' οὐ σπᾶναι τυρεύματα.
Τύρευσις, εως, ἡ (τυρεῦω) = τυρεία.
Τυρευτής, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ
Τυρευτής, ὁ, ἡ, ὄν, ὁ (τυρεῦω). Ὁ τυρὸν ποιῶν, » Ἐρ-
μῆς τυρευτῆς· ὡς θεὸς καὶ προστάτης τῶν αἰπό-
λων, καὶ δοτὴρ τοῦ τῶν αἰγῶν τυροῦ· ἴδε εὐλαγῆς.
Τυρεῦω, καὶ τυρέω, ἥσω (τυρές). = τυρός. Ἀθην.
» τυρὸν ἐτύρηναι μέγαν· ἔκαμνος ἔνα μέγαλον τυ-
ρόν· καὶ » γάλα τυρεῖναι· κάμειν ἐκ γάλατος τυρόν.
2) μεταφορικ. = τυρβάζω, » ὁ δ' ἔνδον ἐτύρηναι
ταῦτα· Δημοσθ. καὶ » τυρεῖν κατασκευάζειν, δολίως
ἢ κκομηχάνως κατασκευάζειν καὶ παρασταίνειν τι
οὕτω καὶ » τυρεῖν ἐπιβουλάς. Νικήτ. Χρον. καὶ
τυρεῖω κακὸν τι, ἐπιβουλεύομαι κατὰ τινος.
Τυρία, ἡ· κύρ. ὄνομ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῆς ἐποί-
ας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κλεῖτον, Σθένειλον καὶ Χρυσίτι-
πον. Ἀπολλοδ.
Τυρία, καὶ Τυρίαον τό. Πόλις Λυκαονίας ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς
Φρυγίας, διό καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναφέρεται καὶ ὡς
Φρυγικὴ πόλις, ταῦν Ἀσχιέρ. Ξενοφ. Ἀνάβ.
Τυργάται, οἱ· ἔνκ. Τυργέται, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν
Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γαῖται, λαὸς ἐν τῇ
Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ παρ' Ἡρόδ. καὶ Τυρίται πα-
ρὰ Στράβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύραι καὶ Γέται, Τυργέται,

ἔπερ καὶ ὀρθότ. παρὰ τὴ Στρεβ. καὶ Στέρ. Βουζ. κατὰ Halstein· ἀλλ' ἐν χειρογρ. ἀναγίνσκ. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγένει, ἀντί τῆς προτέρως κοινῆς γραφῆς, Τυρρήγενται.)

Τυρίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τυρός.

Τυρίος, ἰα, ἰον (τύρος). Ὁ ἐκ τῆς πόλεως Τύρου ὢν, ἴδε Τύρος, ἦ.

Τυρίσδω, Δωρικ. ἐντὶ συρίζω. Θεόκρ.

Τυρίσκος, ὅ· ὑποκορσ. τοῦ, τυρός.

Τυρίτα, οἱ = Τυριγένει ὅπερ ἴδε.

Τυρμιδαί, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν. Στέφ. Βουζ.

Τύρνος, ου, Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ρουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας, συμαχῆσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Δίων. Κάσ.

Τυροβόλιον, τό (βάλλω). Πλέγμα, κάλαθος ἐν ᾧ τετραστραφύλλοι, στραγγιζοῦσιν οἱ τυροί.

Τυρογλύφος, ὁ (γλύφω). Ὁ γλύφων τὸν τυρόν. Βατραχίμ.

Τυροδιζα, ἦ. Πόλις τῆς Θράκης, παραθαλάσσιος, ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σερρίου. Ἡρόδ.

Τυριδία, παρὰ Στεφ. Βουζ.

Τυρόεις, ὅσοσα, ὅν, κατὰ συναρ. τυροῦς, οὔσα, οὖν (τυρός). = τυρόδης, «πλακοῦς, ἄρτος τυρόεις» τυρόπητα.

Τυρόεσσα, ἦ (τυρός). Ἐπίπλαστος νῆσος. Λουκ.

Τυρόκληψ, ὁ (κλέπτω). Τυροκλέπτης.

Τυρόκνιστις, ἰδος, ἦ (κνύω). Ὁργανον σιδηροῦν δι' οὗ ὁ τυρὸς κνύται, ἐπιξέεται Ἀριστοφ. Ὀρν. κατ' ἄλλους γράφεται τυροκνήστις· κοινῶς τυροξύστις.

Τυροκομεῖον, τό. Τόπος ἐνθα κατασκευάζεται ὁ τυρός· ἐκ τοῦ

Τυροκομέω, ὦ (κομῶ). Τυρόν ποιῶ. Πολυδ.

Τυροκοπέω (κόπτω). Τυρόν κόπτω.

Τυροκόσκινον, τό (κόσκινον). Τὸ τοῦ τυροῦ κόσκινον, «τυρόν ἐκπίεσας καλῶς, ζῆς εἰς ἄγγος· εἴτα ἀνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθείς, διάχευ τὸν τυρόν· ὅταν δὲ μέλιθ προσφέρῃν, βάλε μέλιτος αὐταρκές ἐπάνω». Ἀθην. 2) εἶδος πλακοῦντος, τυροπλακοῦς.

Τυρόμαντις, ὁ καὶ ἦ (μάντις). Ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντεύων. Ἀρτεμίδ. καὶ Αἰλιαν.

Τυρόνωτος, ὁ, ἦ, ὄν (νώτος). Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα τυρόν ἔχων. Ἀριστοφάν. «πλακοῦς τυρόνωτος» ὁ ἔχων τυρόν ἀπ' ἐπάνω πλακοῦς.

Τυρόξος, ὁ, ἦ, ὄν (ξέω). Ὁ τὸν τυρόν ξέων.

Τυροποιέω (ποιέω). Τυρόν ποιῶ ὅθεν

Τυροποιέω, ἦ. Τὸ τυρόν ποιεῖν.

Τυροποιικός, ἦ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν τυροποιάν ἀνήκων.

Τυροπωλέω, ὦ. Τυρόν πωλῶ. Ἀριστοφάν. Βατρ. «τυροποιῆσαι ἀνδρῶν ποιητῶν τεχνήνα· διότι πρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός· ἐκ τοῦ

Τυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τυρόν πωλῶν.

Τυρός, οὔ, ὁ. Περὶ γὰρ γάλα (τυρίον, τυρί, τό). Ἀρισφ. Βατρ. «τὸν τυρόν χλωρόν σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατῆλκε» ὡς τὸ τῆς συνηθείας «χλωρόν τυρίον» ὡς καὶ «χλωροτύριον», ὅπερ καὶ «νεαλῆς, νεαφρὸς, νεοπαγῆς» καὶ ἀντικείμεται τῇ, ξηρὸς, καὶ, παλαιός, πληθυντ. «τυροί, οἱ» ἡ ἀγορά ἐνθα πωλεῖται ὁ τυρός, τυροπάζαρον.

Τύρος, ἦ. Ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζόρ. καὶ παρὰ Ρωμαίοις ἐστὶ ὅτε Jar. Πόλις ἀρχαιότατη τῆς Φοινίκης παραθαλάσσιος, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡρόδοτ. κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τού, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱε-

ρέων. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζάρ, οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοικῶν ἦλθον καὶ ἔκτισαν ἀρκυκώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾷ νήσου μίαν νέαν πόλιν, ἣτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἔκτοτε Τύρος ἡ Νεότυρος, πρὸς διαστολὴν τῆς πόλεως Τύρου· τανὺν Σούρ· ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὐρίσκειτο ὁ περιφνημὸς ναὸς τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους. Ἡρότ. Στράβ. ὅθεν Τύριος, α, ὄν. Τῆς Τύρου, ἢ ἐκ τῆς Τύρου ὢν. Δισχλ. καὶ οὐσιασ. Τύριος, ὁ κάτοικ. Εὐρπ. ὁ Τύριος Ἡρώς, ὁ Ἡρακλῆς. Λεων.

Τυροτόριχος, ὁ (τάριχος). Ἐδεσμά τι ἐκ τυροῦ καὶ ταριχευτοῦ ἰχθύος.

Τυροτόμος, ὁ, ἦ, ὄν (τέμνω). Ὁ τέμνων τὸν τυρόν.

Τυροφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὁ τὸν τυρόν τρώγων. Βατραχίμ.

Τυροφορεῖον, τό. Τὸ ἐκατέρωθεν φέρων τοὺς ταλάρους, ἣτοι καλᾶθους τῶν τυρῶν ξύλον. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Τυροφόρος, ὁ, ἦ, ὄν (φέρω). Ὁ τυρόν φέρων. Ἐπιγράμ.

Τυροψύκτης, ου, ὁ (ψύχω). Τόπος, ἐνθα ξηραίνουσι τὸν τυρόν· καθόλ. = τυροκομεῖον.

Τυρόω, ὦ (τυρός). Τυρόν ποιῶ. «γάλα τυροῦνα· πήγνυμι τὸ γάλα εἰς τυρόν· τυροῦσθαι ὡς γάλα», συμπήγνυσθαι ὡς γάλα καὶ γίνεσθαι τυρός. 2) κυκλῶ, ἀνακατόννευ, ἀναμινύειν. Ἀθην. οὗ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθύς· ἀλλὰ διαφθεῖρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα» ἀνακατόννυντες. ἴδε τυρεῖω· ὅθεν «συντυρόω» = συγκυκλῶ, Ἀριστοφάν. Ἰππ.

Τυρόνη α, το, αἶα, αἶον. = Τυρρήνικος. Ἡρώδ.

Τυρόνην ἰα, ἦ, ἰων. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς ἰδίας Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρούριαι καὶ Τουσκία καλουμένη, περιλαμβανούσα ὅλον τὸ νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης, καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάττοι καὶ Τυρρήνοι, ἐφημίζοντο πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἔμπειροι θάλασσοπλοῦς, καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τεχνῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστων πολλὰς ἀφελήμας συνηθείας καὶ ἔθνημα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ Τυρρήνεια, ἀπὸ τοῦ Τυρρήνιου υἱοῦ τοῦ Ἄττος, Ἡρόδ. ὅθεν

Τυρρήνια κός, ἦ, ὄν, καὶ

Τυρρήνικός, ἦ, ὄν. Ἰων. Τυρσηνικός. Τῆς Τυρρήνειας ἢ εἰς τὴν Τυρρήνιαν ἀνήκων· ἐπὶ Τυρσηνικὸν πέλαγος, ἢ πρὸς ὁσμάς τῆς Ἰταλίας θάλασσα περὶ τὴν Τυρρήνικην χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκλ. Πολθ. «ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιξ»· ἐπισημειῖται τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶν Τυρρήνων.

Τυρρήνιος, ἰς, ἰδος, ἦ. Ἰων. Τυρσηνός. Τῆς Τυρρήνειας ἢ ἐκ τῆς Τυρρήνειας οὔσα. Πολυδ. ἡ Τυρσηνὶς Σκύλλα. Εὐρπ. Μῆδ.

Τυρρήνω λές, ου, ὁ (ἔλλυμι). Φθορεὺς, ἀφαιστής τῶν Τυρρήνων. Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Τυρρήνω βς, ὁ. Ἰων. Τυρσηνός. Υἱὸς τοῦ Ἄττος βασιλεὺς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲν μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεσάν Ἰταλίαν κατήλκε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυρρήνιαν χώραν. Ἡρότ. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυρρήνιος οὗτος ἐπὶ νῆγεις τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρήνικην θάλασσαν, καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἀκάλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τοუსκίαν. 2) κάτοικος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τυρρήνικῃ, πρῶτον παρ' Ὀμ. ἐπὶ δὲ ἐν

- Θράκη καθ' Ἡρότ. 3) Τυρρηνός, ἡ, ὄν, ἐπιθεατ. ἂντι Τυρρηνικός. Εὐριπ. Μήδ.
- Τυρρῆνου ργῆς, ἑός, ὅ, ἡ, ἐς (ἔργον). Ὁ ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν κατεσκευασμένος, ὁ Τυρρηνικὴν τέχνην ἢ ἐργασίαν ἔχων. Πολυδ.
- Τυρρῆ δειόν, τὸ, ὑποκορ, τοῦ, τῶρρις.
- Τύρρεις, ιδος, ἡ, καὶ τύρρις, ιος ἡ. Πύργος· Πίνδ. καὶ μάλιστα ὁ περὶ τὰ τέχνη τοῦ φρουρίου. 2) ἑπαλξίς, προμαχών.
- Τυρρανός, ὁ, Δωρ. ἂντι Τυρρηνός. Πίνδ.
- Τυρσηνία, ἡ, ἴδε Τυρρηνία.
- Τυρσηνικός, ἡ, ὄν, = Τυρρηνικός.
- Τυρσηνίς, ιδος, ἡ, = Τυρρηνίς.
- Τυρσηνός, ὁ, = Τυρρηνός.
- Τύρρος, ὁ, = τύρρις, τῶρρις.
- Τύρρανός, ὁ, καὶ Τυρταῖος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλν. Παρίφημος ἀρχαῖος ποιητ. Ἀθηναῖος κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμ. πιθαν. ἐπιτέθηκες αὐλητῆς, τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρέλαβον ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους κατὰ συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ β. Μεσσην. πολέμου, καὶ ὅστις διὰ τῆς μελωδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσίασε τοσοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολλοῦ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς τῶν Μεσσηνίων, πολιορκήσαντες καὶ τὸν βασιλεῖα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰραν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων· πολιτογραφῆς ὑπ' αὐτῶν· ἐκ τῶν ποιημάτων του ἐσώθησαν τεμάχια τινα, συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ὑπὸ Klotz Πλάτ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλθ.
- Τύρταμος, ὁ, κύρ. ὄνμα. ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐκαλεῖτο πρότερος ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στράβ.
- Τύρχη, ἡ. ἀμυρίβ. ἀνάγκη, ἂντι τοῦ, Ἰρχη.
- ΤΥΡΩ, ἀχριστ. θέμα, ἐξ οὗ τῶρρις, τύρρις, δύρρος, ἴδε δύρροι.
- Τυρώ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Αἴσωνα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Ὁδ. Ἀπλδρ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν καὶ λαβὼν τὴν μορφήν τοῦ ἐρωμένου της ποταμίῳ Θεοῦ Ἐνipeως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα.
- Τυρώδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τυροῦ εἶδος ἔχων.
- Τυρωτός, ἡ, ὄν, ῥημτ. τοῦ, τυρώ. Τετυρωμένος, ὁ μετὰ τυροῦ μεμιγμένος.
- Τυτάνη, ἡ, ἴδε τυκάνη.
- Τυτθός, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ τυτθός, ἡ, ὄν. Μικρὸς νέος· Ὁμηρ. 2) ἐπιρῥηματ. «τυτθὸν» ἂντι τοῦ, μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον ἐπ' ὀλίγον. Ἰλ. Α. «νῦν δ' οὐδὲ με τυτθὸν εἴτευσεν» (πιθαν. συγγεν. τῷ τυτθός, τίττη).
- Τυτῶ, οὗς, ἡ. Ἡ γλαῦξ, ἀπὸ τῆς φωνῆς παραινομασθεῖσα.
- Τυφάβιον, ἡ, ἴα, ἴον, ποιητ. ἂντι Τυφώνιος.
- Τυφάβιον, τὸ, κύρ. ὄνμα. ὄρους, τινὸς μετὰ τῶν Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν. Ἡσδ. ἄλλως μὲν τοι ἀγνώστου.
- Τυφάβιος, ιδος, ἡ, ἴδιως ποιητ. Σηλ. τοῦ, Τυφάβιος.
- Τυφάβιον, οὗς, ὁ, ἰδιαίτρ. ἐπικ. τύπος ἂντι Τυφῶν. Ὁμ. Ἀπλν. Ροδ. (ἐν τῷ Τυφῶν ἔστι ἀεὶ τὸ ὑψηλὸν μακρὸν καὶ ἐν τῇ γενικ. Τυφάβιος).
- Τυφεδώνος, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ τυφῶν, ἡ, ὄν. Μαιρὸς, παιδαρεϊώδης.
- Τυφεδώνος, οὗς, ἡ (τύφω). Φλόγιστος. 2) λαμπράς. Εὐσεβ.
- Τυφῆ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ξηραίνοντο ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι δι' αὐτοῦ προσκεφάλαια καὶ στρώματα. Θεόφρ.
- Τυφῆρης, ὁ, ἡ, ἐς (τύφω, ἄρω). «λύχνος τυφῆρης»· λύχνος καϊόμενος. Ἀνάλεκτ.
- Τυφλάγκιστρον, τὸ (ἀγκιστρον). Παῦλ. Ἀγ. Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι τὰ λεπτὰ τῶν ἀγγείων.
- Τυφλίνης, ἡ, καὶ, τυφλίνος, ὁ, ἡ τυφλίνος (τυφλός). = τυφλῶς καὶ κοφίως. Εἶδος ὄψεως. Ἀριστοτ.
- Τυφλογενής, ἑός, ὅ, ἡ, ἐς. Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός.
- Τυφλοπλαστεῖται (πλάσσει). Σουῖδ. ἐπὶ Ἀρκτου «τυφλοπλαστεῖται»· τυφλὸς πλάττεται, ἡ γεννᾶται· διότι αὕτη τυφλὰ καὶ ἀμορφα γεννᾷ τὰ τέκνα της. Φίλων = πλάττεται, πεπλασμένον (ψευδές) ἐστί.
- Τυφλόπους, ὁ, ἡ, ὄδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τυφλοῦ πόδας ἔχων ὁ μὴ περιπατῶν ὀρθῶς.
- Τυφλός, ἡ, ὄν. Ἀόμματος, ὁ μὴ βλέπων. 2) τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, καὶ τοῦ νοῦς, «τυφλὸς τὰ ὄντα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα». Σοφκλ. ἤτοι ἀόμματος, κοφῆς, ἀνόητος, (κατ' ἀποκοπ. ἂντι τυφλός, ἐκ τοῦ τύφω) ὄθεν.
- Τυφλόστομος, ὁ, ἡ, ὄν (στόμα). Ὁ τυφλὸν ἤτοι νεκρῶν, σπουπαμένον τὸ στόμα ἔχων. Στράβ. ἐπὶ ποταμῶν.
- Τυφλότης, ἡ, ὄν. Ὁ (τυφλός). Τὸ μὴ βλέπειν, τύφλα, τυφλάματα. Πλούταρχ.
- Τυφλόφρος, ὁ, ἡ, ὄν, παθητικ. ὁ ὑπὸ τυφλοῦ φερόμενος.
- Τυφλόω, ὡ (τυφλός). Τυφλὸν, στερεῶ τὴν ὄρασιν.
- Ἡρότ. 2) τροπικ. ἀμαυρώνω, σκοτίζω, καὶ οὐδ. μάταιος, κοφῆς εἰμὶ· στερεῶν ὄθεν, γάλα τυφλοῦται, τὸν γάλα δὲν ἔρχεται δὲν τρέχει πλέον, ἐπὶ μακρόν· ὡσαύτ. «οὐρα τυφλοῦται», κ. τ. τ. Νικ.
- Τυφλώδης, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὁ τυφλὸν εἶδος ἢ φύσιν ἔχων.
- Τυφλωσίς, ἡ, ὄν. Ὁ (τυφλός). Τὸ τυφλὸν ποιεῖν. 2) = τυφλότης. Σοφκλ. Ἀριστοφάν.
- Τυφλώτω (τυφλός). Τυφλός εἰμι· καθολ. = τυφλός. (ὡς τὸ λιμώττω ἐκ τοῦ λιμός, ὄνειρώττω ἐκ τοῦ ὄνειρος)
- Τυφλώψ, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ (τυφλός, ὡψ). Ὁ τυφλὸν ὄψιν ἔχων. 2) ὄφρις τὸ παρ' ἡμῶν «τυφλότης».
- Τυφλώφρων, οὗτος, ὁ (τύφω, γέρον). Ὁ διὰ γήρας χάσας τὴν φρένας αὐτοῦ γέρον, μαρὸς, βαρετός, ὀχλήρως. Ἀριστοφ. Νεφ. παρβλ. τυρεδανός.
- Τυφωμάνης, ἑός, ὅ, ἡ, ἐς (τύφος, μαίνομαι). Ὁ ὑπὸ τύφου ἴαν ἀλαζών· ὄθεν.
- Τυφωμάνης, ἡ. Παράφορος, ἐμμανὴς ἀλαζονεία. 2) Ἰπποκράτ. εἶδος νόσου.
- Τυφωπλάστειω (τύφος, πλάσσει). Ὁ τὸ τύφω πλάττω τι, ἐπινοῶ ἢ προφασίζομαι. Φίλ.
- Τύφος, ὁ (τύφω). Ἀτμός, καπνός, ἀχνός. 2) τροπ. Ἀλαζονεία, κενοδοξία, οἷησις. 3) ἡ ἐξ οἷησεως καὶ κορυφότητος φραστικῆς, αὐθάδεια. 4) ἱατρ. βύθος, ληθαργία, φρενοληψία, καὶ ἀμελῶδης, ἡλιθιότης.
- Τυφός, ὁ, = τυφός. Ἀριστοφάν.
- Τυφώ, ὡ (τύφος). Τύφον ποιῶ. 2) τροπικ. ζόφον ἤτοι ἀλαζονείαν, οἷσιν ἐμπνέω εἰς τινα, ἀλαζονεία ποιῶ καὶ πληρῶ τὴν ψυχὴν μὲ κενοδοξίαν, ἢ κορυφότητα, τυφλὸν, παραξάλιζω, «εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύρωσα». Ἡρωδιαν. ὡς τὸ τῆς συνηθείας· «τοῦ ἔβαλε μεγάλους καπνοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν» καθόλ. ποιῶ τινα μαρὸν, ἡλιθίον, καὶ ἀναίσθητον. παθητ. σκοτίζομαι, ξαλίζομαι, ἀμελύνομαι, ἄφρων, ἀναίσθητος γίνομαι· ὄθεν Δημοσθ. «τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα»· μαρὸν καὶ ἀνόητον εἶναι. Ἀλκαῖος φησι· «πάμπαν δὲ τυφῶς ἐξέλετο φρένας», ἢ μοῖρα τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸν του.
- Τυφρησός, ὁ, = Τυμφορησός. Στράβ. Βυζ.
- Τύφω, δύψω, ἔθωψα· κατὰ. παρακμ. τέθυμαι ἢ

τέθυμαι, παθητ. ἄορ. ἐτύφην. Ἡρόδτ. «καπνὴ τυφειν μέλισσαι», ἥτοι καπνίζεῖν με καπνὸν τὰς μελίσσας ἐν τῷ τρυγῆν τὸ μέλι ἀπὸ τὸν σιμελὸν παθητ. «καπνὴ τυφόμεναι μέλισσαι» ἥτοι καπνίζόμεναι καὶ διοικόμεναι ἐκ τὸν κυψέλον· ὡσαύτ. «τῇ καπνὴ τύφον ἄπαται τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν». Ἀριστοτ. Σρ. πληρῶν ἄπαται τὴν πόλιν με καπνόν. 2) ἡ τυχὴ ἐλέως, κρυφοκαίω μεταφορικ. Πλούταρχ. «ὑποτυφόμενον τὸν πόλεμον ἐξέκαυσε» ἀναψεν εἰς φλόγας τὸν κρυφοκαίοντα πόλεμον· (τύφω ἐστὶ συγγεν. τῷ τυφῷ, θυμῷ. Αἰολ. θυμός).

Τυφὼ δ' ἡς, εὐς, ὅ, ἡ, ἐς (τύφος, εἶδος). Ὁ τύφου εἶδος ἔχων, ἀτμοειδής, καπνοειδής. 2) τροπικ. ἀναίθθητος ἀνόητος, ἡλίθιος.

Τυφὼς ἐς, εὐς, ἐπικ. ἐός, ὅ, κατὰ συναλ. Τυφῶς, ὦ. Ἰλ. Ἡρόδ. ἔοργ. αἰτικ. Τυφῶς. Ἡσδ. Ἀπλ. συνηρ. Τυφῶς εὐρηται μόνον παρὰ Πινδ. (τὸ ὑ αἰε βραχὺ εἰς δὲ τὸ Τυφῶς μακρόν = Τυφῶν.)

Τυφὼν ὄνος, ὁ, ποιητ. καὶ ἐπικ. Τυφῶν, ὄνος· καὶ Τυφῶνος, καὶ Τυφῶς, καὶ

Τυφωεύς, ὁ αὐτὸς καλεῖται. Ἰγμ. Ὀμ. κύρ. ὄνομ. Γίγας φουερὸς καὶ τερατώδης. Ἡσδ. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, τὸν ὀλοῦν αὐτὴ ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρήσινεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτάνες, ἔχων, ὡς πλάττεται, ἑκατὸν πυρρινόους κεφαλὰς δράκοντος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν. Ἀπλδ. κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κυλικίας καθειργμένος ὑπὸ τῇ γῇ· κατ' ἄλλους, ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν αὐτὸν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου ἐῤῥιψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτην. Πινδ. καὶ κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὡς φθοροποιὸς τῆς Δαίμων τῶν βορείων μερῶν. Φερκδ. λέει. καὶ Sturz εἰς Ἀπλ. Ρόδ. ὑπὸ τὴν ιδέα αὐτοῦ τέρατος τούτου φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο, ὁ ἐκ μεσημβρίας πύον φθοροποιὸς ἀνεμῶς. 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Λιγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἔγχωριων ὡς θεότης, θεωρουμένη ὑπὸ αὐτῶν ὡς φθοροποιὸς δυνάμεις, πρόξενος πολλῶν κακῶν, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζωὰ ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱπποτάμας, τὸς ὁ Κροκόδειλος. Ἡρότ. τὸ ἐύρηται ἐν μὲν τοῖς δυσὶν. πτώσει μακρόν, ἐν δὲ τοῖς τρισυλλ. βραχὺ. 3) ὡς προσηγρ. = Τυφῶς, ὅπερ ἴδ.

Τυφὼν εἰς, εἰα, εἰον. Ὁ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων. 2) «ἡ Τυφωεὶς πέτρη» ἄρα ἀπότομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ρόδ.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς Τυφῶνα ἀνήκων, ἡ ἐκ τοῦ Τυφῶνος προερχόμενος. πράξ. Ἀποστολ.

Τυφώνιος, εἰα, εἰον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Τυφῶνος ὄν. 2) = Τυφωνικός· καλοῦνται δὲ ἐτι τυφώνιοι, οἱ ἐμβρόντητοι, μαροὶ καὶ ἀναίσθητοι. Στράβ. Φυσ.

Τυφωνοειδής, ἐός, ὅ, ἡ, ἐς καὶ ἐπὶ. ὁδῶς (τυφῶν, εἶδος). Ὁ τυφῶνος, ἀνέμου σφοδροῦ εἶδος ἔχων ὁμοίους αὐτῷ.

Τυφῶς, ὡ, ὁ, ἀντὶ Τυφωεύς. Ἡσὺχ. 2) εἶδος σφοδρῶ ἀνεμοστροβίλου, ὃς τις μετὰ μεγάλης δυνάμεως πνέων αἰφνιδίως ῥίπτει καὶ ἐκρίθνεαι οἰκίας καὶ δένδρα, ἐγείρει νέφη κοινυρότα, ὅτε δὲ προσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἔλκει πρὸς τὰ ἄνω μεθ' ἐαυτοῦ σαρὸν ὕδατος, καὶ τότε λέγεται σίφων καὶ οὐρανία. Ἀριστοτ. Μετεωρ.

Τυχάζομαι (τύχη). Ἡσὺχ. = στοχαζομαι.

Τυχαιοῦν, τό. Ὁ ναὸς τῆς θεᾶς Τύχης.

Τυχαιος, αἰα, αἰον (τύχη). Πᾶν ὅ, τι ἀπὸ τύχης ἐρχεται, τυχερός· ἐπὶ. «τυχαίως» κατὰ τύχην, τυχερός· Τυχεῖν, ἀκέραια ἄορ. β'. τοῦ, τυγχάνω.

Τυχεῖον, τό (τύχη). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, ναὸς τῆς Τύχης ἢ τοῦ δαίμονος τόπου νινὸς ἢ πόλεως.

ΤΥΧΕΩ, ἄχρστ. Σέμα, ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ, τυγχάνω, ὅπερ ἴδ.

Τύχη, ἡ (τυγχάνω, τυχεῖν)· κυρίως Πᾶν ὅ, τι συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον κακὸν ἢ καλόν, μοῖρα, συμβεβηκός, εὐτυχία, δυστυχία· τύχη χρηστή ἢ ἀγαθή. Ἡρόδτ. οἱ παλαιοὶ ἐλεγον τὸ «ἀγαθὴ τύχη» ὡς ἡμεῖς τώρα τὸ «ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ».

Τύχη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων. Ὀμ. 2) Συνατήρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύας. Ἡσδ. 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna· ἔφορος τῆς τύχης καὶ εἰμαρμένης τῶν θνητῶν. ὁ Πινδ. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς ἣν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία· κατὰ Παστ. πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφῇ γυναικὸς, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖραν τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ, Δωρικ. Τύχα. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενου ναοῦ τῆς τύχης. Στέφ. Βυζ.

Τυχερὸς, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ. τυχερός. Ὁ ἐκ τύχης, ἡ κατὰ τύχην, τυχαίως, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς. Πλούταρχ. ἐν τῇ κοινῇ συνθηκῇ, «τυχερὸν ἄνθρωπον» λέγομεν, τὸν εὐτυχοῦντα εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του.

Τυχθεῖς, εἰσα, ἐν· μετοχ. παθ. ἄορ. ἡ. τοῦ, τεύχω.

Τυχθεὶς, οὐ, ὁ. Πατρωνυμ. ὄνομ. Ὁ υἱὸς τοῦ Τυχίου. 2) κύρ. ὄνομα. Λουκίαν.

Τυχίζω (τύχος). = τυκίζω.

Τυχικὸς, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ. τυχικῶς (τύχη). = τυχαίως. Διόδ. Σικ.

Τυχίος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Ἐμπεριος σκυτοτόμος ἐξ Ὑλῆς πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο, ὅτι ἐπιλοθῆναι ποτὲ τὸν Ὀμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του. Ὀμ. Ἰλ. (ἐκ τοῦ τεύχου, κατεσκευάσεν γὰρ ἀσπίδας.)

Τυχὸν, ἐπὶ ῥήματι, ἀντὶ τοῦ ἴσως. Κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός. Ξενοφ. Ἀναβ. ἀντίκειται τῷ, ἐκ προνοίας.

Τυχόντως, ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχα.

Τύχος (τεύχω). ἴδε τύχος.

ΤΥΧΕΩ, ἄχρστ. = τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύχων, ὁ, (τύχη). Θεότης τις, ὡς τὸ, Τύχη. Στράβ. Πλούταρχ. 2) ἐπώνυμ. τοῦ Πριάπου· πιθαν. ἐκ τοῦ τεύχου, ὁ παράγων, γεννῶν.

Τύχης, εὐς, ἡ (τύπη). Τὸ τύπτειν, = τύμμα.

Τῷ, ὁτ. ἐνικ. τοῦ οὐδετ. τό. Τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως.

Τῷ, ἐγκλητικ. δοτικ. τοῦ, τίς, ἀντὶ τινί.

Τῷ γαλμα, ἀντὶ τὸ ἀγαλμα.

Τωθάξω, καὶ Δωρικ. τωθάξω, ἄσω. Χλευάζω, μετὰ κενοδοξίας ἀκόπτα, ἐρεθίζω. Ἀριστοφάν. καὶ Ἡρόδτ. ὁ Πλάτ. χρῆται καὶ τῷ, μέλ. «τωθάξομαι» ὁδῶν

Τωθασμός, ὁ. Χλευασμός.

Τωθαστής, οὐ, ὁ (τωθάξω). Χλευαστής.

Τωθαστή, ἐπὶ. (τωθάξω). Κατὰ τωθαστικὸν τρόπον, ἐμπαικτικῶς, χλευαστικῶς.

Τωθαστικὸς, ἡ, ὄν. Χλευαστικός· ἐπὶ. «τωθαστικῶς» χλευαστικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Τωθεῖα, = τωθασμός. Εὐσέβ.

Τὼ ληθῆς, ἀντὶ τὸ ἀληθές.

Τὼ μυρεῖς, ἰδός, ἡ· = Τόμυρις.

Τὼν ὄρες, ἀντὶ τοῦ, τοῖ ἄνδρες. Δωρικ. ἀντὶ, οἱ ἄνδρες. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τὼ παθῆν, ἀντὶ τὸ ἀποβαλόν.

Τὼ ρα, ποιητ. ἀντὶ, τὸ ἄρα, = τοίνυν. Καλλίμ.

Τῶρα, ἐπὶ. Τῶρα εὐθύς ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τῶρα.

Τ ὠ ρ χ α ῖ ο ν, ἀντί τὸ ἀρχαῖον. Ἡρόδ.

Τ ὠ ς, δεικτ. ἐπὶ ὁ. ἀντίστοιχ. τῷ ἐρατηματ. πῶ, ὡς, ἀντί τοῦ ὡς, οὕτως. Ὁμ. καὶ Ἡσίο. ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ, οὐ, ὅπου. Θεόκριτ.

Τ ω σ ἄ λ η μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέ-
ραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἀρκτικῶς, ἐν τῇ νῦν χώρα
τῆς Τίπρας. Πτολεμ.

Τ ω ὑ τ ὸ, γενικ. τωτοῦ. δοτ. τωτῶ. Ἰωνικ. ἀντί,
τὸ αὐτὸ, τοῦ αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Υ.

Υ, υ, ὤ ψιλόν, τό. Τὸ εἰκοστὸν στοιχεῖον τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ὤ.
γραφόμενον, σημαίνει 400· ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω
υ. 400,000· τὸ Υ ἥτοκατ' ἀρχὰς συγχρόνως τὸ
σημεῖον τοῦ Ἀιολικοῦ διγράμματος· ὅθεν μόνον ἀ-
πλή τις δασύτης· καὶ ἐντεῦθεν ὡς σύμφωνον διεκρί-
νεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διὰ τῆς προσθήκης «ψι-
λὸν», ἥτις διέμεινεν ἀκόμη, καὶ ἄφ' οὗ τὸ δῆγμαμα
ἐξέλιπε ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου· παρὰ Διονυσίου
τοῦ Ἀλικαρνασ. ἐπροσέφερετο ὡς τὸ τῶν Γάλλων υ.
εἰς τοὺς μεταγενεστ. ὅμως τὸ φωνῆεν υ, εἰς τὰς
διφθόγγους αυ, καὶ ευ, μεταβάλλεται πάλιν εἰς σύμ-
φωνον, καὶ ἐξεφράζεται τότε διὰ τοῦ, β. οὕτως ἐκ
τοῦ, αὔρα, ἔγινε τὸ, ἄβρα, ἐκ τοῦ, καλαῦροψ, τὸ
καλάβροψ, κ. τ. τ. ἡ προφορὰ αὕτη διετηρήθη· καὶ
εἰς τὴν ὁμιλουμένην μας γλώσσαν. — Κατ' ἐξοχὴν
δὲ ἐμεταχειρίζοντο τὸ υ, οἱ Αἰολεῖς (οἱ τινες τὸ
ἐπρόφεραν ὕμ). Σέτοντες αὐτὸ ἀντί τοῦ ο· οἶον, ὀ-
νυμα, στύμα, ὕρνις, ὕμοιος, μύγις, κ. τ. λ. ἀντί,
ὄνομα, στόμα, ὄρνις, ὄμοιος, μόγις. β) εἰς τινα ἑ-
τρεπαν καὶ τὸ α εἰς υ, οἶον, σῦρξ. Αἰολ. ἀντί, σάρξ.
γ) ὡσαύτως καὶ τὸ ω, εἰς υ· οἶον, χεύλυν, τέκτυν,
ἀντί χελώνη, τέκτων. δ) ἐνίοτε δὲ τρέπεται τὸ υ,
καὶ εἰς ι· οἶον, φύω, φῖτυ, φῖτύω. ε) πολλὰ συχνῇ
εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. ἡ ἐπένθεσις τοῦ, υ, μετὰ τὸ,
α, καὶ ε· οἶον, αὔρα, αὔως, θεῦω, νεῦω, χεύω· ἀντί
ἀήρ, ἄώς, θεῶ, νέω, χέω, κ. τ. τ. ὅταν μετὰ τὸ
φωνῆεν ἀκολουθῇ, λ· ἀποβάλλεται τοῦτο, ἄφ' οὗ ἐ-
πεντεθῇ τὸ υ· οἶον, ἀνύξ, ἀνύων, ἄυμα, ἄυσος,
θεύγειν, εὐθεῖν, ἀντί, ἀλλή, ἀλκύνω, ἄλμη, ἄλσος,
θελέγειν, ἐλθεῖν. Οὕτω δὲ ἐπεντεθειμένον τὸ υ, εἶναι
πάντοτε σύμφωνον, καὶ ὅχι ποτὲ φωνῆεν· ὅθεν καὶ ἡ
συνῆθ. Σῆσις τοῦ φθόγγου καὶ τοῦ τόνου, αὔρ, αὔως,
αὔμα, θεῶ, θεύγειν, κ. τ. λ. εἶναι ψευδής.
ζ) ἔτι δὲ τὸ υ, ἐπεντίθετο ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, Βοιω-
τοὺς, καὶ Λακωνίας καὶ μετὰ τὸ, ο, ὅποτε γεννᾶται
διφθόγγος· οἶον, πῦννος, στοῦνος, φῦννος· ἀντί,
πόννος, στόνος, φόννος· ἀλλὰ καὶ τανάπαλιν ἔθεταν
τὸ ο, πρὸ τοῦ, υ· οἶον, κοῦνες, κοῦμα, σκουτάλη·
ἀντί, κύνες, κύμα, σκυτάλη. η) ἐξεναντίας δὲ τρέ-
πουσι οἱ Αἰολεῖς τὸ, υ, ἢ κάλλιον, τὴν διφθόγγον ου,
κατὰ τὴν πληθυντ. αἰτία. τοῦ ἄρσεν. τῆς δευτέ-
ρας κλίσε. ἐνίοτε εἰς υ, καὶ αὐτὸ τότε λήγει κατ'
αὐτοὺς εἰς οἰς, ἀντί, εἰς οὐς. θ) τελευταίου μετα-
χειρίζονται αἱ Αἰολ. εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ υ ἀρχομένας
λέξεις πάντοτε τὸ ψιλὸν πνεῦμα (), ἐν ᾧ οἱ Ἀττ.
καὶ οἱ λοιποὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν τὰς δασύνων. — Οἱ
παλαιοὶ Ἕλληνες ἐξεφράζαν τὸ εἰς Λατινικὰς λέξεις
ἐνρισκόμενον υ, ἢ διὰ τοῦ, ου, ἢ διὰ υ, οἶον βοῦ, ἢ

Οὐάλης Valens, Βαλέριος, Valerius, Οὐάρεον, Var-
ro, κ. τ. τ.

Υ, ὤ, ὤ· παρ' Ἀριστοφάν. Πλουτ. 806· ὡς μιμητι-
κῇ τις φωνῇ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κωμικὸς ἐκφράζει τὴν
ὀσμὴν τοῦ τὰ ὀπτάμενα κρέατα ὀσφραϊνομένου, καὶ
βέβαια τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἀναβροφῆσεως τοῦ ἀέ-
ρος διὰ τῆς ῥίνος, καθὼς ὅταν τις μυρίζεται τι.

Υ α γ ν ἰ ς, ἰδός, ἡ· κῆρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος.

Υ α γ ν ι ς, ἰδός, ὁ. Πατήρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσίου, ὁ
ἐπινοήσας πρῶτον, ὡς λέγεται, τὴν τέχνην τοῦ ψάλ-
λειν δι' αὐλῶν. Πλούτ.

Υ ἄ γ χ η, ἡ· Ἡ νόσος τῶν χοίρων, ἥτις εἰς τοὺς κύνας κυ-
νάγχη, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους συνάγχη λέγεται. ἄμφ.

Υ α γ ὠ ν, ἡ, = σιαγών. Ἀθήν.

Υ ἄ δ ε ς, ἄδων, αἱ (ὤω). Οἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ
Ταύρου εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπτά ἀστέρες, τῶν ὁποίων
ἡ ἀνατολὴ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐμήνυνε ἕσπιν. Ἰλ. Ἡσίοδ.
Ἐρ. ἐπλάττοντο δὲ αὗται θυγατέρες· πότε μὲν
τοῦ Ἐρεχθίδος, πότε δὲ τοῦ Κάδμου καὶ πότε τοῦ
᾽Ωκεανοῦ, ἔτι δὲ τοῦ Ἰαντος καὶ τῆς Βαιτίας, δια-
τρίβουσι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύκτος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἀ-
νέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον. Ἰλ. ὁ Ἡσίοδ. δὲ ἀνα-
φέρει κατ' ὄνομα πέντε Ἰάδας, μὲ τὰς χάριτας
ὁμοίας καὶ εἶναι αἱ ἐρεχθίδ, Φαισίλη, Κορωνίς, Κλέ-
εια, Φαῖδι, καὶ Εὐδῶρη.

Υ α ἰ α, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν.
Στεφ. Βυζ. ὅθεν Γιάται, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Υ α ἰ ν α, ἡ (ὤς). Χοῖρα, σκρόφα· συνήθ. δὲ θαλάσ-
σιος τις ἰχθύς. Αἰλ. 2) θηρίον τι ἀγριώτατον εἰς
τὴν Λιβύαν, ὅμοιον μὲ τὸν λύκον καὶ μὲ τὸν σκύ-
λον. Ἀριστοτέλ. 3) «ὑαίνα», καλοῦνται αἱ ἀγριω-
μέναι γυναικες εἰς τὰς λατρείας καὶ εἰς τὰ ἱερὰ
τοῦ Μίθρα, οἱ δὲ ἄνδρες, λέοντες. Πορφύρ.

Υ α ἰ ξ ω, = ὑετίξω, βρέχω. Ἡσυχ.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ἰ α, τὰ· ἐξυπακουσμ. ἱερὰ. Ἑορτὴ τις πα-
νηγυριζομένη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τιμὴν
τοῦ Ἰακίνθου. Ἡρόδοτ.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ἰ ζ ω, ἰώω. Ὀμοιάω μὲ τὸ ἄνθος, ὑάκιν-
θον, ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου. Πλιν.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ἰ ν ο β ὲ ς φ ἡ ς, ἑος, ὁ, ἡ (βάπτω). Βεβαμ-
μένος κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου. Ξενφ. Κυρουπ.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ἰ ν ο ς, ἰνᾶ, ἰνον (ὑάκινθος). Ὁ ἐξ ὑακίνθου
ἄν, ὁ ἔχων χρῶμα ὑακίνθου, μελανοπέρφυρος, ἢ
οὐρανιογαλᾶντος.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμύνκα καὶ τῆς Διομήδης.
Ἀπλόρ. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης,
περίφημος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος· ἔχων πολ-
λοὺς ἐραστὰς, ἐξ ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ
Ζεῦρος· παῖζων δὲ ποτὲ τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, ἐφρονεῖτο ἐξ ἀπροσεξίας ὑπ' αὐτοῦ, ἐκ
δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλα-
στήσῃ τὸ ἄνθος ὑακίνθου. Δουκ. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ
ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαιμονίᾳ τὰ Ἰά-
κινθα λεγόμενα, διαρκούντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡ-
μέρας. Θουκδ. 2) υἱὸς τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης
Κλειοῦς, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὠραιότητα ἠγάπησεν
ὁ κοιδὸς Θάμυρις. Ἀπλδ. ἐνθά συγγέεται μετὰ
τοῦ προτέρου. 3) Λακεδαιμονίους τις, διατρίβων
ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἐπικού αἱ θυγατέρες κατὰ δια-
ταγὴν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν ὡς θυσιά ἐπὶ
τοῦ τέφρου τοῦ Κύκλωπος Γεραίου, ὅτε αἱ Ἀθη-
ναι ἐπολιορκούντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνως. Ἀπλδ.

Υ ἄ κ ἰ ν θ ο ς, ὁ καί, ἡ. Φυτὸν, τὸ ὅποιον λέγεται, ὅτι
ἀνεφύη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τελαμονίδου Αἰάντος·
ὅθεν ἠθέλησαν γ' ἀναγνώσωσιν εἰς τὰ φύλλα τοῦ
ἄνθους τούτου τὰ ἑρκτικὰ γράμματα τῶν ὄντων

Υβρίζω, ἵνω· καὶ ὑβριόυμαι (ὑβρις)· οὐδ' αὐτὸρ. Εἴμαι ὑβριστής, φέρομαι ὑπερηγάνως, αὐθαδῶς, καθόλου δέ, εἶμαι ἀκόλαστος, ἀκρατής, ἄσωτος. 2) μεταβατ. μεταχειρίζομαι τινα ἀλαζονικῶς, αὐθαδῶς, καθόλου, προπηλακίζω, ραπίζω, βιάζω, ἀτιμάζω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀπαρπάζω τὴν τιμὴν τινος διὰ τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἀτιμάζω παθ. «ὑβριν ὑβρίζεσθαι», πάσχω, ὑποφέρω ἀδικίας. Εὐριπ. τὸ δέ, «ὑβρισμένους τὰς γυνήθους», τὸν ὅποιον ἑκακομεταχειρίσθησαν εἰς τὰς γυνήθους, δι' ἐνὸς ράπισματος δηλονότι· τὸ δέ «ὑβρίζόμενος ἀποθνήσκει». Ξενοφ. Ἀναβ. ἐπὶ εὐνούχων οἵτινες ἀκρωτηριαζόμενοι ἀποθνήσκουσιν· ἔξεναντίας «στολή, οὐδέν τι ὑβρισμένῃ», μὲ ὅχι μεγάλην λαμπρότητα στολισμένον φόρεμα. Ξενοφ. Κύρ. Παῖδ.

Υβρίζομαι, ὡς (ὑβρις, πάσχω) = διανοπαθέω.

Υβρις, εὖως, ἐπικ. ἰος, ἡ. Ὁ Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως «ἔστι γὰρ ὑβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν, ἐφ' οἷς αἰσχρὴν ἐστὶ τῶ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γίνηται αὐτῷ ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἦσθῃ» ὁ Φατωρίνης «ὑβρις ἐστὶν ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Ὑβρις οὐ μόνον ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρὸν», ἄρα, Καταδυναστεία, βία, προπέτεια, ἀσεβεία· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων βιαστῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, τῶν καταναλωσάντων εἰς τρυφὰς τὴν περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς καιρὸν τῆς ἀπουσίας του. Ὁδ. Α. Δ. Ο. Π. Ρ. καὶ ἄπαξ ἀντιτάσσει τοῦτο εἰς τὸ, εὐνομία· «θεοί... ἀνθρώπων ὑβριν τε καὶ εὐνομίην ἐπορῶντες»· οἱ θεοί, οἵτινες ἐπιβλέπουσι τὴν ἀδικίαν καὶ τὰ νόμιμα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο περιφέρονται πολλάκις εἰς τὴν γῆν ὑπὸ ἀνθρώπινον σχῆμα. Ὁδ. Ρ. ὡς ἀντίθ. τοῦ, δίκη, παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἐργ. «δίκη δ' ὑπὲρ ὑβριος ἴσχει»· ὁ Ἡσιόδος ἀντιτάσσει τὸ «ὑβριν ὀφείλεινα» εἰς τὸ, «δίκης ἀκούεινα»· καὶ συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ «Ἄρης ἔργα καὶ ὑβριος», οὕτω λέγει καὶ ὁ Ὀμηρος ἐπὶ τῶν ἀρπαζόντων καὶ λεηλατούντων πολεμιστῶν «ὑβριεῖ εἰζάντες ἐπισπόμενοι μένει σφῶν». Ὀδυσ. Ε. βία καὶ δυναστεία δηλαδὴ ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. «οὐχ' ὑβριεῖ, ἀλλ' ἀνάγκη λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια»· ὅθεν 1) ὡς ἐσωτερικὴ διάθεσις· ἀλαζονεία, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβεία, περιφρόνησις, μεγαλαυχία, ἀτέλεια, ἄσωτοι, λαγνεία, τρυφὴ καθόλου δέ, ἀκρατεία εἰς ἡδονάς, πάθη· ἀντίθ. τοῦ, σωφροσύνη. 2) ὡς ἔξωθεν τε προσγινόμενον· ἀλαζονική, αὐθάδης, ἀσεβής, βία, ἀτιμος μεταχειρίσεις ἄλλων, ἀδίκημα· «τίπτ'... εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὑβριν ἴδης, Ἀγαμέμνονος». Ἰλ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ὑβριστικά, ὑπερφηροντικά πράξεις. Ἡσδ. Ἐρ. ἀναιδεία, ἀναίσχυντία. Ξεν. Λακεδ. Πολ. «ὑβριν ἐπιπολάζουσιν»· ἐτιμία, χλευασμός, ὄνειδος· ἔξαιρ. βιασμός, πορνεία, μοιχεία παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγ. «ὑβρις παίδων», διὰ τῆς σαρκικῆς συνουσίας καταισχυρὴν καὶ διαφθορὰν, οὕτω καὶ «πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὑβρί»· καὶ «ὑβριν τοῦ σώματος πιπράσκειν»· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πορνείῃ ἑαυτὸν μισθοῦν. Αἰσχίν. ἐπὶ περιουσίας δὲ καὶ κτημάτων, ἀδικία, ζημία. β') κατ' ἐννοιαν δὲ νομικὴν, κακολογία, κατηγορία· εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων ὁ «νόμος ὑβρεως» ἦτον ἕνας τῶν σημαντικωτάτων νόμων κατὰ τῶν αἰσχυρῶς, αὐθαιρέτως, ἢ παρανόμως μεταχειριζομένων τοὺς ἐλευθέρους πολίτας· παιδεία πρὸς τὸν ὑβριστὴν ὠρισμένη ἦτον ὁ θάνατος, ἢ δὲ κατηγορία ὀνομάζετο «ὑβρεως δίκη, ἢ γραφή», καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Θεσμοθετῶν.

Λυσίας πρὸς Ἰπποκράτ. καὶ Φώτιος· «ὑβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρεάς καὶ αἰκίας»· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὑπο τοῦ Δημοσθένους κατὰ τοῦ Μειδίου δίκη, καὶ ἄλλαι. γ') ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἀκρατεία, ἀκολασία, ἀγριότης· μεταφορ. «οἶνον ὑβρις», ἡ ζύμωσις καὶ ἡ βράσις τοῦ οἴνου. Αἰλιαν. συνήθ. συντξ. ὑβριν ὑβρίζειν, σπανιότερ. ἀλόγως δὲ ὑπὸ τοῦ Ἑλμπεύου ἀμφιβαλλμ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. «ὑβρις ὑβρίζεινα». Εὐρ. Ἡρακλ. 3) ὡς ἐπιθ. ἄρσ. «ὑβρις ἀνὴρ», ἀντὶ, ὑβριστής, ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος καὶ ἀγαθός· «κακῶν ρεκτήρα καὶ ὑβρίνα». Ἡσιόδ. Ἐρ. (ἡ παραγωγή τοῦτο ἀπὸ τῆς ὑπὲρ, εἶναι ἡ πιθωνωτάτη).

Υβρις, ἰδος, ὁ. Ὅργεον νυκτερινόν. Ἀριστοτ. τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ πτύγξ, ἄλλοι δὲ γράφουσι «πύγλι» ἰως, πύγγυ· ἀμφ.

Υβρίστω, ἄνω. ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω.

Υβρίσμα, τό (ὑβρίζω). Τὸ δι' οὗ γίνεται ἡ ὑβρις, λοιδορία, βλάβη ὑβριστικὴ ἢ τολμηρὰ καὶ αὐθάδης πράξις. Ἡρόδ. κακομεταχειρίσεις, καταισχυρὴ, ἀδικία, ὡς τὸ, ὑβρις. Ξενοφ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων ἐμὲ ταῦτ' ἐστὶν»· ἡ ὑβρίσμα, ἢ, ὑβρις, ἢς ὑβρίσμα. 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος, ἢ τοῦ ἀσεβήματος. Εὐριπ. Ὀρέστ. καὶ Ἡρακλ. μαινόμε. ὀνομάζει κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἀφρημένου ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου τοὺς Κενταύρους «ὑβρίσμα τετρασκελές».

Υβρίσμος, ὁ = ὑβρίσμα.

Υβρίστηρ, ἄρσ., ὁ· ποιητ. ἀντὶ, ὑβριστής. Μελέαρχ.

Υβρίστης, οὐ, ὁ. Ὅνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. κατὰ Schütz. πιθαν. ὁ Τάναις, περὶ τοῦ ὅποιου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλοις ἐκδόσεσιν εὐρηται ἐπιθετὴ. Ὑβρίστης.

Υβρίστης, οὐ ὁ (ὑβρίζω). Ὁ ὑβρίζων, καταδυναστεύς, ἀλαζών, τολμηρὸς, αὐθάδης, ἀναιδής, ἀσεβής. Ὁμ. ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος, φιλόθεος, καὶ, θεουδής. Ὁδ. καθόλου δέ, μὴ σφῶρων, ἀσελγής, λάγνος, ἄσωτος. Ἀριστοφ. Νεφ. ἀκόλαστος, καταφρονητής, βίαιος, κακολόγος, λοιδορὸς, ὁ ὑβριν προσενδὼν εἰς τὴν ἄλλον. Ἡρόδ. ἀντίθ. τοῦ σφῶρων· παρβλ. ὑβριστός, σημ. 2. παρ' Ἡσιδ. Θεσθ. φέρεται καὶ «ὑβριστὴς ἄνεμος»· τὸν ὅποιον ὁ Εὐπολὶς «ἀσελγὴ ἄνεμον», εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, βίαιος· παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάχ. ὁ ὑβρίζων εἰς τὰ ἀνθρώπινα σώματα· ἴδε, ὑβρις, καὶ, ὑβρίζω· παρὰ Ξενοφ. Κυρουστ. «ἵππος ὑβριστής»· ὁ ἄγριος, ἀτίθαστος· ὅθεν

Υβριστιά, ὡ, μέλ. ἄσω· ἐφετ. τοῦ, ὑβρίζω. Ἐπιθυμῶ νὰ φέρωμαι ὑβριστικῶς, νὰ πολιτεύομαι ὡς ὑβριστής. Ἀνακρέων παρ' Ἀθην. ἀμφ.

Υβριστικός, ἢ, ὄν. Ὁ εἰς ὑβριν ἀνήκων, ἢ εἰς τὸ ὑβρίζειν ἐπιτήδειος, κλίσιον ἔχων· δυνάστης, περιφρονητικὸς, αὐθάδης, ἀκρατής, ἄσωτος, «διήγησις ὑβριστική». Διονύσ. Ἀλικ. διήγησις ὑβρεῶς τινος· «τὸ ὑβριστικόν», ἢ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑβριν· ἐπὶ ὑβριστικῶς. Ξενοφ. ὁ Θεόφραστος λέγει καὶ τὰ ὑλομανοῦντα, καὶ μὴ καρπὸν φέροντα δένδρα, ὑβριστικά.

Υβρίστις, ἰδος, ἢ, θηλ. τοῦ, ὑβριστής. Lobeck. Φρύν. σελ. 256.

Υβριστοδίκη, οἱ (δίκη). Οἱ βίαν εἰς τὸ δίκαιον ἐπιφέροντες χρεταί, χρεταί, οἵτινες διὰ δωροδοκίας βοηθοῦν τοὺς ἐγκληματίας.

Υβρίστος, ἢ, ὄν. ῥημ. ἐπιθ. τοῦ, ὑβρίζω. Ὑβρισμένος, κατασχυμμένος, χλευασμένος, ὃν ἐμε-

ταχειρίσθησαν δυναστικῶς, περιφρονητικῶς, αὐθαδῶς. 2) τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερβτ. ὑβριστότερος, ὑβριστότατος, ἔνεργ. = ὑβριστικός· αὐθάδης, ἀκρατής, ἀσεβής, ἀσελγής, ἄσματος. Ἡρόδ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ὡσαύτως τὸ δετικόν παρὰ Πλάτ. Κωμ. (κατὰ τὸν Βούττυν. Ἑλλ. Γραμμ. τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερβ. δὲν ἀνήκει εἰς τὸ, ὑβριστικός, ἀλλ' εἰς τὸ ὑβριστής· παρβλ. Μελχόριον εἰς Ἀνάκρ. ὅστις ἀποδοκιμάζει διόλου τὴν ἐνεργητ. χρῆσιν τοῦ δετικού).

Υβρίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑβριστήρ.

Υβρώμας, τό (ὕδω). Κύτωμα, ὡς ἀπὸ τῶ, ὑδός.

Υβώτις, εὐς, ἡ (ὕδω). Τὸ κάμνειν πρὸς τὰ ἔξω κυρτόν. 2) = ὕδω· ἀντίθ. τοῦ, λόρδοσις.

Υγεία, ἡ κοινὸς τύπος ἀντὶ, ὑγεία. Ἀθήν. ὕγεια δὲ καλεῖται ἡ διδομένη ἐν ταῖς ψύσιν μαζα, ἵνα ἀπογεύσονται.

Υγείη, ἡ κοιν. τύπ. ἀντὶ. Υγεία.

Υγεινός, καὶ, ὑγεινός, ἡ, ὄν = ὑγεινός. 2) τὸ πρῶτον καὶ ὡς κύρ. ὄνομ.

Υγευνέις, οἱ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἡρόδ. ἔθθα ἀπ᾿ αὐτῶν ἀπαντᾷται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφὴν, «οἱ Οὐγευνεῖς», (obigene) κατὰ Πλίν. Χώρα μικρᾶ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Υγιᾶζω, ἄσω (ὕγις). Κάμνω ὑγιᾶ, ἱατρεύω. Ἀριστοτέλ. παθντ. ὑγιαζομαι, ὑγιᾶς γίνομαι.

Υγιαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὑγιανα (ὕγις). Εἶμαι ὑγιᾶς καὶ καλά κατὰ τὸ σῶμα. Ξενοφ. Συμπ. «βούλομαι γυμναζόμενος ὑγιαίνειν». 2) τροπικ. εἶμαι ὑγιᾶς κατὰ τὸν νοῦν, ὁ αὐτ. Οἶκ. «προβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι. Οἶσιν. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. ἐπὶ προσηγορίας καὶ χαιρετισμοῦ ὑγιαίνειν ὡς τὸ, χαῖρε, καὶ ὡς τὸ τῆς συνήκειας, γιᾶ σου, ἡ ἔγε ὑγιαίν. παρὰ Λατίν. Vale. Γαλ. Adieu. Ἀριστοφ. Βάτρ. «νῆ Δία καὶ σύ γε ὑγιαίνειν» ὁθεν

Υγιάνσις, εὐς, ἡ. ἱατρεία, θεραπεία. Θεμιστιος. Ἀριστ. Φυσ. 5, 5.

Υγιαντός, ἡ, ὄν ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ, ὑγιαίνω. Ὅς τις δύναται νὰ ἱαθῇ, θεραπεία.

Υγιέσις, ἡ (ὕγιαζω), = ὑγιάνσις.

Υγιασμα, τό (ὕγιαζω). ἱατρικόν, θεραπευτικόν μέσον, ἄκτισμα.

Υγιαστὶς, ἡ, ὄν (ὕγιαζω). Ἐπιτήδειος πρὸς ὑγιαίν, ὑγείας πρόξενος.

Υγιαστός, ἡ, ὄν ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ, ὑγιαζω. ἱατρευόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ.

Υγιατῆς, οὐ, ὁ ἐπὶθ. τοῦ Διονύσου. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. 1, 209.

Υγιᾶω, θεραπεύω τὸν, ὑγιαζω.

Υγιεία, ἡ (ὕγις). Ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πλίν. Πύθ. ὕγεια χρυσάνα. Ἀρίφρων Σικανδίνος παρ' Ἀθηναίων, ὕγεια πρεσβύτα μακάρων μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτάς· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. ὕγεια φρενῶνα· ἡ ὁλοκληρία τοῦ νοῦς, τὸ σωφρονεῖν. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεσθαι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ προσηγορίας ὕγεια σοι· ἀντὶ τοῦ, ὑγιαίνει. Σπανιῶρ. ἀλλ' ἐπίσης Ἀττ. εἶναι ὑγεία. Ἀριστοφ. Ὀρν. ἰων. ὑγιη.

Υγεία, ἡ (ὑ-u). Hygea ἐν Ὀρφ. κύρ. ὄνομ. Ὑμν. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὐρίσκειτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· παρ' Ὀμ. Ἡδ. καὶ Πινδ. οὐχ εὐρηται οὐδ' ὅλως

ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν θεοτήτος· Ἀνθολογ. 2) ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Πaus.

Υγιεῖνός, ἡ, ὄν (ὕγις). Υγείας πρόξενος, ὠφέλιμος, ἡ πρόσφορος πρὸς ὑγείαν. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐπὶρ. ὕγεινός· ἀνόσως, ἀπόνως, ἐρρωμένως· ὁθεν καὶ συγκρτ. παρὰ Ξενοφ. ὕγεινότερος· ὑγεινότερον, καὶ ὑγεινότερα δίδχειν· ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. ἀναφέρων τὰ πολλαχῶς ἀναφερόμενα, λέγει περὶ τῶν σημαινομένων τῆς λέξεως ταύτης οὕτω· ὕγεινόν, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν τὸ δὲ, τῷ ποιεῖν· τὸ δὲ, τῷ σημείον εἶναι ὑγείας· τὸ δὲ, τῷ δεκτικόν εἶναι ταύτης.

Υγιεῖς, εσσα, ἐν Βοιωτ. ἀντὶ, ὑγιᾶς, ὁθεν· ὕγιεντα ὄλως. Πίνδ. Ὀλ.

Υγιηρῆς, ὁ, ἡ = τῷ ἐπομν. ἀμφιβλ.

Υγιηρός, ἡ, ὄν· καὶ, ὑγιηρός. ἐπὶρ. (ὕγις). Υγαινός, τούτεστι 1) πρόσφορος, ὠφέλιμος εἰς ὑγείαν· ἄλως ὑγιηρόν· ὑγείας πρόξενον. Πίνδ. Νεμ. 2) τελείαν ὑγείαν ἔχων, εὐρωστος· ὕγιηρότατος. Ἡρόδ. ὁ αὐτὸς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸ ὑπερβ. ὕγιηρότατος· διὰ τὸ ὁποῖον τινὲς παρεδέχθησαν ἐντεῦθεν τὸ συνηθείας ὕγιηρός, καὶ, ὕγιηρός.

Υγιής, ἑός, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων ὑγείαν κατὰ τὸ σῶμα, καὶ τὸν νοῦν, εὐρωστος. Ξενοφ. Ἀπολογ. ὕγιες τὸ σῶμα· ὁθεν ἀντὶ τοῦ, σῶς, ἀκολόθως, ἀβλαβής, γνήσιος, καλῆς, ὠφέλιμος, ὡς τὸ, κρήνυος, ἐπὶ νοῦς, ὀρθῶς κρίνων, φρόνιμος, συνετός· τὸ παρ' Ὀμήρ. ἰλ. Θ. «μῦθος ὑγιᾶς· ἀντὶ τοῦ, ἀπαραιοήτος καὶ ἀκολόθως, ὁ ἐστὶ, σωστός· δὲν ἀπαντᾷται ἄλλου εἰς τὸν Ὀμ. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὕγιης λόγος· καὶ «οὐδὲν ὑγιᾶς προφύρειν», τὸ μὴ λέγειν τι ὀρθόν, φρόνιμον· ὑγιᾶς, ἐπὶρ. ὀρθῶς, σῶς, ἐρρωμένως· Δημοσθέν. «πάντα ταῦτα ὑγιᾶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι»· σωστά καὶ καλὰ ὀρθῶς· τὸ συγκρτ. ὕγιεστερος. Ἀθήν. (παράγεται δὲ, λέγων, ἡ λέξις παρὰ τὸ, ὑγρόν. καθότι τὸ ὑγρόν μετὰ τοῦ θερμοῦ μεμιγμένον συγκρατεῖ τὴν ζωὴν).

Υγιῖνος, ἰούλιος, ὁ. Hyginus. Ρωμαῖος Μυθογράφος, ἱσπανός, ἡ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φυλάξ τῆς ἐν Ρώμῃ Παλατινῆς Βιβλιοθήκης, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum 277, ἥτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθῶδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum· βιβλ. τέσσαρα. Φαβρ. Λατ. βιβλθ.

Υγιεοσύγία, ἡ (ὑγός). Ὑγιᾶς, ἰσχυρὰ ζεῦξις, ἑνώσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ.

Υγιεοποιέω, ὦ (ποιέω). Κάμνω ὑγιᾶ, ὑγιαζω, θεραπεία· Διόδ. Σικ.

Υγιόω, ὦ = ὑγιαζω, Ἡσυχ. Ἰπποκρ.

Υγιῶς, ἐπὶρ. τοῦ, ὑγιᾶς.

Υγιώτερος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιέστερος· συγκρ. τοῦ, ὑγιᾶς. Σώφρων παρὰ τῷ Εὐμολόγ.

Υγρᾶ, ἡ, = θάλασσα· ὡς καὶ τὸ, τραφερά, ἀντὶ τοῦ, γῆ. Ἀριστοτάν. Σφρῆκ.

Υγρᾶζω (ὕγρός). Εἶμαι ὑγρός. Ἰπποκράτ.

Υγραίνω, μέλ. ανῶ (ὕγρός). Κάμνω ὑγρόν, βρέχω· ἐπὶ ποταμοῦ, ὅστις ποτίζει ἓνα τόπον. Εὐριπ. Τρω. τὸ δὲ παρὰ Καλλιμ. ὕγραίνειν ὀφθαλμούς· ἀντὶ, πορνικούς ὀφθαλμούς ἔχειν, ἡ πόθου καὶ ἀπιθυμίας δάκρυα χέειν· ὁθεν

Υγρανσίς, εὐς, ἡ. Τὸ ὑγραίνειν, ὑγρότης.

Υγραντικός, ἡ, ὄν. Ἐπιτήδειος νὰ ὑγραίνῃ, νοτίξῃ, βρέχῃ· Ἡρόκλ. Παράφρ. Πτολ.

- Υγρασία**, ἡ (ὕγρασις). Ὑγρότης. Γαλην. «ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς, ὅταν ὑγρασία γένηται, βάρη ποιεῖν» ὅταν ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ᾗται ὑγρά, ὅταν ᾗται ὑγρὸς καιρὸς.
- Υγρασμία**, ὁ (ὕγρασις). Τὸ βραχὺν, νοτισθὲν, ὑγρανθὲν. 2) = ὑγρασία. Ἰπποκράτ.
- Υγράω**, θεματ. τοῦ, ὑγράζω, ὑγραίνω.
- Υγρέμπλαστορον**, τό. Ὑγρόν τι καὶ ῥευστὸν ἐμπλαστρον. Πλίν.
- Υγρηδών**, ὄνος, ἡ. Ἴων. ἀντί ὑγρασία, ἐκ τοῦ, ὑγρέω. Ἰπποκρ.
- Υγρή**, ἡ. Τὸ οὖρος. Διονύσιος παρ' Ἡσυχίῳ.
- Υγροθετία**, ὦ. Περιπατῶ εἰς τὸ ὑγρὸν ἢ εἰς τὸ ὑδωρ, ζῶ εἰς τὸ ὑδωρ. Ἰακ. Α. Π.
- Υγροθετία**, ου, ὁ (βαίνει). Ὁ ὑγροθετῶν καθόλου δέ, ὁ εἰς τὰ ὑδάτα ζῶν· ὅθεν
- Υγροθετικός**, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς ὑγροὺς τόπους διατρίβων· παρὰ Πλάτ. «ζῶα ὑγροθετικά» τὰ ἐνυδρά, ἀντίθ. τοῦ, χερσαία.
- Υγροθεφής**, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βουτισμένος εἰς τὸ νερὸν, βρεγμένος ἀπὸ τοῦ νεροῦ. Νόν.
- Υγρόβιος**, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τὴν ὑγρασίαν, ἢ εἰς τὰ ὑδάτα διάγων τὸν βίον· = ὑγροθετικός. 2) ὁ ἐπὶ τῶν, ἢ ἐκ τῶν ὑδάτων τρεφόμενος, ἀλειύς, ψαρός. Νόν.
- Υγροβόλος**, ὁ, ἡ. Ὁ ὑγρασίαν βάλλων, «σταγόνες», αἱ ψευκαλίδες τῆς βροχῆς. Εὐριπ.
- Υγρόγελως**, ὁ, ἡ (γέλως). Ὁ γελῶν μὲ χαρὰν φυσικὰ, καὶ μὴ βεδαισμένης. Φρύν. Βεκκερ.
- Υγρόγονος**, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννημένος εἰς τὸ ὑδωρ. Νόν.
- Υγροθηρική**, ἡ «τέχνη». Ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν εἰς τὰ ὑγρά, ἥτοι εἰς τὰ ὑδάτα, ἀλειυτική.
- Υγροκέλευθος**, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὑγρά, ἥτοι εἰς τὰ ὑδάτα πορευόμενος, πλανώμενος, ζῶν· ποιητ.
- Υγροκέφαλος**, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ ὑγρὸν κεφαλὴν ἔχων· παρ' Ἀλεξανδρ. φέρεται «ὕγροκέφαλοι» καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, οἱ τὴν ἀσθένειαν ὑδροκέφαλον πάσχοντες.
- Υγροκισοκήλη**, ἡ. Ἀνευστμός τῶν τρεφόντων τὸν διδύμον ἀγγεῖων, καὶ ἀργοῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατὰ τι μέρος τοῦ στήθους. Γαλην. = ὑδροκήλη.
- Υγροκοίλιος**, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ ὑγρὸν ἥτοι μαλακὴν κοιλίαν ἔχων, εὐκοίλος.
- Υγροκολλούρια**, τὰ, = ὑγρά κολλούρια ἢ κολλύρια· ἄμφ.
- Υγροκόμος**, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ μὲ νερὸν περιποιούμενος, θεραιπεύων· πλούσιος εἰς νερά. «Φᾶτις», Σιθύλλ.
- Υγρόκομος**, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὑγρὸν τὴν κόμην ἔχων.
- Υγρολάξευτος**, ὁ, ἡ (λαξεύω). Ἀπὸ νερὸν λαξευμένος, νεκοιλωμένος.
- Υγρομέδων**, οὗτος, ὁ (μέδω). Ὁ ἐξουσιαστής τῶν ὑδάτων, = ποντομέδων· ποιητ. Νόν.
- Υγρομέλεια**, ἡ. Τὸ τρυπερὸν, εὐλύγιστον τῶν μελῶν· ἐκ τοῦ
- Υγρομήλης**, ἑός, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ὑγρά, ἥτοι μαλακὰ καὶ τρυπερά· ἢ εὐλύγιστα μέλη ἔχων. Ξενοφ. «μικρὰ λαγία, ἔτι ὑγρομελῆ ὄντα».
- Υγρόμετρον**, τό· παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὄργανόν τι, δι' οὗ μετροῦσι τὰ ὑγρά, ἀν' ὁποῖα αὐτὰ ᾗται καθαρά καὶ ἄμικτ.
- Υγρόμοθος**, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὰ ὑγρά, ἢ μὲ τὰ ὑδάτα πολλομῶν Νόν.
- Υγρόμορφος**, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων ὑγρά μορφήν. Νόν. Διονύσι.
- Υγρόμυρον**, τό. Τὸ ὑγρὸν καὶ ῥευστὸν μύρον. Ἀέτ.
- Υγρόνομος**, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ νεμόμενος, περιφερόμενος εἰς τὸ ὑδωρ.
- Υγρόνοος**, καὶ συναίρ.
- Υγρόνους**, ὁ, ἡ. Ὁ ὑγρὸν, ἥτοι μαλακὸν νοῦν ἔχων, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, μάλιστα εἰς τὰ ἥθη, μαλακὸς, θηλυπρεπής, κίναυδος. Πολυδ.
- Υγροπαγής**, ὁ, ἡ (πάγνυμι). Ὁ ἔχων παγωμένον ὑδωρ. Νόν. 2) ὁ ἐξ ὑγρῶς, ἀδυνάτου κράσεως ὢν, ἀντίθ. τοῦ, σκληρότατος. Γαλην.
- Υγρόπισσον**, τό. Ὑγρά, ῥευστὰ πίσσα. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλέξ. 116.
- Υγροποιός**, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὑγρὸν, νοτίζων, βρέχων, ὑγραίνων. Πλούταρχ.
- Υγροπόρευτος**, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὁ εἰς τὰ ὑγρά πορευόμενος, = ὑγροκέλευθος. Ὀρφ.
- Υγροπόρος**, ὦ. Εἰς ὑγρά, ἢ διὰ τῶν ὑγρῶν πορεύομαι, εἰς ὑδάτα διαπορεύομαι.
- Υγρόρος**, ὁ, ἡ. Ὁ δι' ὑδάτος, θαλάσσης, ὑγρασίας πορευόμενος, θαλασσοπόρος.
- Υγρόροέω** (ροῦς, ῥέω). Ἐξ ὑγρασίας ῥέω, εἵμαι ῥευστός.
- Υγρός**, ὁ, ὄν (ὕω, ὑδωρ). Ὑδατώδης, νοτερός, ὀλισθηρός, ἀντίθ. τοῦ, ξηρός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ῥευστός· «ὕγρον ἔλαιον». Ἰλ. ῥευστὸν ἐλαίον λαδόν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῶν ζώων λίπους· «ὕγρον γάλα» πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πεπηγμένου καὶ ξηροῦ γάλακτος, ἥτοι τοῦ τυροῦ· «ὕγρον ὑδωρ». Ὀδ. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παγετοῦ ἢ πάγου· «ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες», ἄνεμοι, φυσῶντες μαζῇ μὲ πολλὴν βροχήν· κατ' ἀντίθ. τῶν ξηρῶν, τῶν φυσῶντων εἰς καιρὸν ξηρασίας. Ὀδ. ὅθεν ἢ ὑγρά· Ἴων. ὑγρή· κυρίως μὲν, ἢ ὑγρότης, ὑγρασία· συνήθ. δέ, ἢ θάλασσα· πολλάκις παρ' Ὀμ. ὅς τις ἀντιτάσσει τὸ, τραφερὴ, καὶ, ἀπειρὸν γαῖα. Ἰλ. «ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν» ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν· καὶ τὴν ὑγρὰν θάλασσαν, καὶ «τά μιν φέρον ἢ μὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἢ δ' ἐπ' ἀπειρὸν γαῖαν». Ἰλ. ἀντί τοῦ, ὑγρῇ, μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ. τὸ, «ὕγρὰ κέλευθα», τοὺς ὑγροὺς δρόμους, περιφραστικῶς ἀντί τοῦ, θάλασσα. Ὀδ. ἀλλὰ «τὸ ὑγρὸν, καὶ τὰ ὑγρά», ἀντί, ἢ ὑγρασία. 3) καθόλου, ἀπαλὸς, εὐλύγιστος, εὐκίνητος, εὐκαμπτος, εὐτροπος. Ξενοφ. «ὕγρὰ σκέλη» ὑγρά κνήμη, λαγῶν· ὑγρὸς τράχηλος· μαλακὸς, εὐκαμπτος· «ὕγρον νῶτον». Πίνδ. Πύθ. οὕτω καὶ, «σῶμα ὑγρὸν»· εὐκαμπτον· «ὕγρος χαλινός»· εὐτροπος, εὐκίνητος, ὡς παρὰ Ξενοφ. «ὕγρον τοῦ χαλινοῦ ἔστιν, ὅταν οἱ ἄζωνες εὐρείας, καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολὰς»· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εὐλύγιστου τόξου, ἐπὶ τῶν εὐκαμπτῶν φύλων τοῦ κιστοῦ, κ. τ. λ. ἀντίθ. τοῦ, σκληρός· ἀλλὰ, «ὕγρον ὄμμα», καὶ, «ὕγρος ὀφθαλμός»· ὁ περιτριφεύμενος καὶ πικίλων, ἥτοι ὁ ἐρωτικός· ὅθεν καὶ, «ὕγρον ὄρξιν, ὑγρὸν δέρεσθαι», βλέπω ἐρωτικῶς, οὕτω καὶ «ὕγρος πόθος». Ἰων. Ὀμ. «ὕγρον ἀεΐδειν»· ψάλλω μαλακώτατα, καὶ κινῶ εἰς δάκρυα· «εὐπλαστον καὶ ὑγρὸν ἢ νεότης». Πλούταρχ. εὐκαμπτος, δύναται δηλαδὴ νὰ τὴν πλάσῃ καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ τις ὡς θέλει. β) ἀλλὰ καὶ, ἄπνοος, χαλάρως, χαύνος. Σοφοκλ. 3) τροπικ. δέ, «ὕγρος», ὁ εὐκατάφορος εἰς ἡδονὰς, ἀσελγής· ὅθεν καὶ, «ὕγρος βίος»· ὁ ἄσπτος· καὶ ἐντεῦθεν, κλίνω εὐκόλα εἰς τι· ἔχω κλίσει εἰς τις· «πρὸς τια εἵμαι εὐμετά-

ἐλκτος· ἐπὶ δ. ὑγρῶς· κατὰ τὸν ὑγρὸν τρόπον, βυστωῶς, εὐκόλως, μαλακῶς, εὐκάμπτως. Ξενοφ. Ὑγρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ὑγρὸν, μαλακὴν, τρυφερὰν, ἢ χαυῖον σάρκα ἔχων.

Ὑγρότης, ητος, ἡ (ὕγρως). Τὸ εἶναι, ἢ κατὰστασις τοῦ ὑγροῦ, βυστώτης, γλυστρώτης. Ξενοφ. «τὰ φυτὰ σήπεσθαι δι' ὑγρότητα. 2) καθόλου, μαλακότης, εὐκαμψία, εὐκίνησις. Ξενοφ. «ὕγρότης τῶν ὀμμάτων», τὸ μαλακὸν βλέμμα. 3) τροπ. εὐκαμψία τοῦ νοῦς, εὐκαργία, ἐπεικεία, γλυκυθυμία· «τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς θαυροῖς εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι» τὸ ἀπαλὸν, μαλακὸν τῆς καρδίας των. Λυκούργ. «ὕγρότης βίον», δὲ, ὡς τὸ, «βίος ὑγρὸς» ἀσώτεια. Ἀθήν. καὶ Σχολ. Ἡσιόδου Θεογον. «ὕγρως καλοῦμεν τοὺς ἀσελγείς ἀνθρώπους». Πλούταρχ. εἰς Κίμ. «περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ θαψίλειαν» ἀσώτεια· ἔνθα τὸ, ὑγρότης καὶ θαψίλειαν, κεύνται ἐκ παραλλήλου.

Ὑγροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων ὑγρασίαν, ὕδωρ. Νόνν. προπαροξυτ. δὲ, ὑγρότακος, ὁ ὑγρὸς γεννημένος.

Ὑγροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ μαλακὸν καὶ εὐκαμπὴ τράχηλον ἔχων. Ἀριστοτέλ.

Ὑγροτροφικός, ὁ, ὅν. Ὁ εἰς ὑγρότροπον ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἶδους τούτου ὄν· «ζῶον ὑγρατροφικόν» ὑγροβατικόν, καὶ, ὑγρόδιον. Ἀθήν.

Ὑγρότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ εἰς ὕδατα τρεφόμενος ζῶν.

Ὑγρουσία, ἡ, = ὑγρασία. Χαλκιδ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

Ὑγρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ὑγρὰ, βυστωτικῶς, μαλακῶς, εὐκίνητα, ἢ παρνηκῶς, ἀσελγῶς, καὶ ἐρωτικῶς θυματά ἔχων.

Ὑγρόφθογος, ὁ, ἡ (φθόγγος). «λάγνητος». Φτιάλητις, ἥτις, ὅταν κινῶται ἐξ αὐτῆς, ἤχη, καὶ ἀποτελεῖ πεποιημένον τινὰ φθόγγον ἐκ τοῦ περιεχομένου βυστωτοῦ. Ἀνάλ.

Ὑγρόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ὑγρὸν, ἢ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων. Γεωπον.

Ὑγροφοβία, ἡ, = ὑδροφοβία.

Ὑγρόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτῶ). = ὑγροφόρος. Λυκούργ.

Ὑγροφόρητος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φερόμενος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἀπὸ τὸ ὕδωρ. Νόνν.

Ὑγροφόρος, ὁ, ἡ, = ὑδροφόρος.

Ὑγροφυής, ἑός, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ δ. ὑγροφυής (φυή). Ὁ ὑγρὸς φύεται ὄν· καὶ ἀντὶ ὑγρὸς.

Ὑγροχίτων, ὁ, ἡ (χιτών). Μὲ ὑγρὸν φέρεμα, ὑγρὰ ἐνδεδυμένος. Νόνν.

Ὑγρόχρως, ὁ, ὁ, ἡ (χρῶς). Ὁ ὑγρὸν ἐπιφάνειαν ἔχων. Ἰων. Γαζ.

Ὑγρόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὑγρῶς χυνόμενος· ὁ μύθος. Νόνν.

Ὑγρύνω, = ὑγραίνω· ἀμρ.

Ὑγρώσις, ποιητ. ἀντὶ, ὑγραίνω. Βρέχω, νοτίζω, κάμνω ὑγρὸν. 2) ἀμεταβ. ἀντὶ, ὑγρῶζω· εἶμαι ὑγρὸς, βρεγμένος. Δισχυλ. Ἀγαμ.

Ὑδαλιός, ἑα, ἑόν (ὕδωρ). Ὑδατώδης. 2) ὑδαρικὸς, ὑδροπικνός. Γαλην. Ἰπποκρ. (υ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, υ).

Ὑδαποτέω, ἡμαρτμ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδατοποτέω.

Ὑδαρής, ἑός, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑδατώδης, μεθ' ὕδατος μεμιγμένος, λεπτός, νερούλης. Ξενοφ. «οἶνον ἢ πάμπαν ἀπεχόμενα, ἢ ὑδαρεῖ χρώμενα» κεκραμένω· ὅθεν 2) τροπικ. ἐξησθενημένος, ψευδής, μεθ' ὑδατοῦ· «φιλότης». Δισχυλ.

Ὑδάρινος, ἑός, ὁ, ἡ. Εἰς τῶν ἐπὶ τὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμωσαν κατὰ τοῦ μάγου Σμέρδαιος.

Ἡρόδ. 2) υἱὸς τοῦ Ὑδάρινος, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. παρὰ Στράβ. εὐρηται ἡ γενικ. εἰς οὐ.

Ὑδάρνις, ἑός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδόξ.

Ὑδαρὸς, ἄ, ὄν, = ὑδαρής· ὅθεν

Ὑδαρότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ φύσις τοῦ ὑδαροῦ. Κλήμ. Παιδαγ.

Ὑδαρώδης, ὁ, ἡ (ὕδαρς, εἶδος)· ὡς τὸ, ὑδαρής. Ὑδατώδης, ὡσάν ὕδωρ.

Ὑδᾶς, ἄχρηστ. ὀνομαστ. ἐξ ἧς σχηματίζονται αἱ πλάγναι πτώσεις τοῦ, ὕδωρ· γεν. ὕδατος, κτλ.

Ὑδασιστεγής, ἑός, ὁ, ἡ (στέγω)· ὡς τὸ ὑδατοστεγής· «πῖλος ὑδασιστεγής» ὁ τὸ ὕδωρ, τὴν βροχὴν κωλύων διὰ τὰ μὴ διαπεράσῃ εἰς τὸ σῶμα. Φιλ. Θεσσ. (υ, ἀλλὰ παρὰ Φικ. καὶ υ).

Ὑδάσπης, οὐ, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, ἐνομένου πρῶτον μὲ τὸν Ἀκείνην· τανῶν Βεχάτ. Στράβ. Διον. Περιγ.

Ὑδάσπις, ἑός, ὁ, = Ὑδάσπης. Λουκιαν.

Ὑδαταίνω, καὶ, ὑδαταίνομαι, μέσ. (ὕδωρ). Εἶμαι ὑδροπικνός· παρ' Ἰπποκρ. «γυναῖκες ὑδαταίνουσαι» ὑδροπικναί (ὡς καὶ τὸ «ὑδαταίνόμενοι» ὑδροπικνοί) ἢ τὰ ὑδαρὰ αἵματα, κατὰ μῆκος ἔχουσαι.

Ὑδάτεινος, η, οὐ, = ὑδάτινος. Ἰπποκρ.

Ὑδατηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ὕδωρ ἄγων, φέρων, ὑδραγωγός, ἢ ὁ ἀντὶ τὸν ὕδωρ. Σουῖδ.

Ὑδατηγός, ἄ, ὄν (ὕδατ). Ὁ εἰς ὕδωρ ἀνήκων, ἢ ἀγείων περιεκτικὸν ὕδατος. Δισχυλ. «κρυσσὸς ὑδατηγός»· ὡς τὸ, οἰνῆρος, ἐκ τοῦ οἴνου· ἀντὶ τὴν, κρυβῶς· ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια παρορρηθεῖσα ἐσχημάτισε τὸ, «λαθρόνα» ἀγείων, εἰς τὸ ὅποιον φέρεται τὸ ἔλαιον· ὁδερόν, τὸ ὄξος· ἀλατυρόν, τὸ ἄλας· κ. τ. τ.

Ὑδάτινος, ἰνῆ, ἰνον· ἔτι δὲ καὶ δικατάληκτον (ὕδωρ). Ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μεθ' ὕδατος κατασκευασμένος ὄν, ὑδατώδης, καθόλου δὲ ὑγρὸς, νότιος· παρὰ Θεοφράστ. «ὑδάτινος ἄνεμος»· ὑγρὸς, νοτερός· ὡς καὶ παρ' Ἰπποκράτ. «ἄνεμος ὑδατεινός» διαφανής ὡς ὕδωρ. β') ἐπὶ λεπτῶν φορεμάτων τῶν Μιλησίων γυναικῶν· «ὑδάτια βράκη». Θεόφρ. ὅπου ἄλλοι νοσούν φορέματα, ἔχοντα τὸ χρώμα τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς θαλάσσης. 3) ὡς τὸ, ὑγρὸς, σημεῖον. 2. εὐλύγιτος, εὐστροφος· «βροχίονες». Ἀνακρ. (υυυ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. καὶ -υυυ, καὶ παρὰ Ματθ 1, 79. υυ· υ).

Ὑδάτιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, ὕδωρ. Ὀλίγον νερόν, μικρὸς ῥυαξ, μικρὰ βροχή· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 3· καὶ πληθ. εὐχρηστ.

Ὑδατῖς, ἰδός, ἡ. Φύσκη, φυσαλὶς πεπληρωμένη ὕδατος, ἢ λίπους, ὑποκάτω τῆς ἀνωτέρου βλεφαρόδος. Γαλην. Παύλ. Αἰγίν. ὁ Ἡτύχ· καὶ Φάτ· ἔχουσιν «ὑδατῖς, σταγῶνας».

Ὑδατισμός, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ὕδατίζω. Ὁ γινόμενος θόρυθος, ἢ ψόφος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ σῶμα τῶν ὑδροπικνῶν. Καλλίος Αὐρῆλ.

Ὑδατοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος)· = ὑδατώδης.

Ὑδατόεις, ὅεστα, ὅεν (ὕδωρ)· ὡς τὸ, ὑδατώδης, ποιητ. (υ, ἀλλὰ συνήθ. υ, ὡς κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄρσιν).

Ὑδατορέμιον, οὐ, ὁ, ἡ (σπέρμα, τρέφω). Ὁ ἐκ τοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὁ εἰς ὕδατα αὐξάνων, ζῶν, διατρώμενος· «ὑδατορέμιον ἔχθρας» (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ υ, Ἐμπεδ.)

Υ'δ'ετὸ κλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ὁ ὑπὸ ὕδατος κλυζόμενος, πλυνόμενος, βρεχόμενος. Πλούταρχ. Προβλ. Ῥωμ. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ).

Υ'δατοπληγῆς, ὁ, ἡ, καὶ

Υ'δατοπληγῆς, ἄγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅπου κτυπᾷ τὸ ὕδωρ, ὑπὸ ὕδατος κτυπημένος. ἡ ὀνομαστ. ὑδατοπληγῆς, εἶναι ἀμφ. Bast ep cr. p. Ὅπκιαν. κυνηγ. »ἀκρα ὑδατοπληγῆς« πληττομένη ὑπὸ ὕδατος· ἔνθα πρότερον »ὑδατοπληγῆς«, ἔκειτο (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ).

Υ'δατοποσία, ἡ (ὑδατοπότης). = ὑδροποσία.

Υ'δατοποτέω, ὦ. Πίνω ὕδωρ, = ὑδροποτέω.

Υ'δατοπότης, ου, ὁ (πίνω). = ὑδροπότης. Ἀθην.

Υ'δατοπωτέω, = ὑδατοποτέω, ποιητ. ἴδε Lo-beck. Φρύν. σεν. 456.

Υ'δατοστεγῆς, ἑός, ὁ, ἡ (στέγω). = ὑδασιστεγῆς. Ὁ βασιτάς, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ, ἀμυντικός κατὰ νοτίας, ἡ ὑγρασίας. Ἀνάλκτ.

Υ'δατοστέφης, ἑός, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ ὕδατος ἐστέφανοι μένος, περικυκλωμένος· ποιητ. Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθην.

Υ'δατοσύδνη, ἡ. Ὄνομ. Νηρηίδος τινός, ἐκ τοῦ, ὕδωρ, καὶ ὕδνης, ὡς Ἄλυσυδνη, ἐκ τοῦ, ἄλς.

Υ'δατορεφῆς, ἑός, ὁ, ἡ (τρέφω). ὡς τὸ, ὑδατορέμμων. Ὀδύς. »ἀμφὶ δὲ ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος« ὑπὸ ὕδατος τρεφόμενων ἡ αὐξομένων.

Υ'δατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλόη). = ὑδατόχλωρος.

Υ'δατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Πράσινος, ἡ γαλάζιος ὡς τὸ ὕδωρ. (υ, εἰν τὴν ἄρσιν καὶ, υ).

Υ'δατόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ μετὰ ὕδατος καὶ χολῆς μεμιγμένος.

Υ'δατόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὕδατος χροῖαν, ἡ χρώμα ἔχων.

Υ'δατώ, ὦ (ὕδωρ). Κάνωμι τι νερούλον· παθητικ. »ὑδατούμαι«, ὑδαρῆς γίνομαι· ὅθεν »ὑδατούμενος«, ὁ ὑδροπικός. Ἱπποκράτ.

Υ'δατώδης, ὁ, ἡ (ὕδωρ, εἶδος). Ὁ ὕδατος εἶδος ἔχων, μὲ ὕδωρ ὅμοιος, πλήρης ὑδάτων, ἡ μετὰ ὕδατος μεμιγμένος, ὑγρός, κάθυγρος, = ὑδαρῆς, καὶ, ὑδαλέος· ὅθεν καὶ ἀντι τοῦ, ὑδροπικός.

Υ'δείω, ἐπικ. ἀντι τοῦ, ὑδέω, = ὕδω. Καλλιμαχ. εἰς Δία.

Υ'δεράινω (ὑδερὸς). Εἶμαι ὑδρωπικός. Ἱπποκρ.

Υ'δεράω, = ὑδερῖαι. Lob. Φρύν. σελ. 80.

Υ'δερίαισις, εως, ἡ. Ὑδρωψ, τὸ πάθος τοῦ ὑδέρου· ἐκ τοῦ

Υ'δερίαι, ὦ (ὑδερὸς). = ὑδερῖαι, καὶ, ὑδρωπῖαι.

Υ'δερίκός, ἡ, ὅν (ὑδερὸς). = ὑδρωπικός· »ὑδερικὸν ἀβρόστυμα«, = ὑδρωπικία. Πλούταρχ.

Υ'δερός, ὁ καὶ (ὕδωρ) παρ' Ἱπποκράτ. = ὑδε-

Υ'δερούς, ὁ ῥιαισις, καὶ, ὑδρωψ. ἐκ τοῦ, ὕδωρ, ὡς καὶ τὸ, ὑγρὰς, ὑγερὸς· ἐκ τοῦ, ὕγω· ὅθεν

Υ'δερόω, ὦ· παρ' Ἱπποκράτ. »ὑδερουσθαι· μέσ. = ὑδερῖαι.

Υ'δερώδης, εως, ὁ, ἡ· ἀντι, ὑδερειδής.

Υ'δέω, ὦ· ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ, ὕδωρ. Ἀδω, λέγω, ὑμῶν. Καλλιμ. εἰς Δία »ὑδείομεν« λέγομεν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. »καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται· ἄδονται καὶ λέγονται. Σχολ.

Υ'δης, ἡ (υ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὁμ. Ἰλ. κατὰ Σχολαστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. 2) πόλις τῆς Λυκαονίας, βορειοδυτικῆς τῆς Νύσσας. Στέφ. Βυζ.

Υ'δης, ου, ὁ. Διοδῶς, ποιητής. Ἡσυχ.

Υ'δισσα, ἡ καὶ Ὑδισσος, ὁ. Πόλις Ἀρχαία τῆς Καρίας. Ἡτολμ. Στέφ. Βυζ. ἐκ τοῦ

Υ'δισσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βελλερεφόντου καὶ τῆς Ἀστερείας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Ὑδισσος. Στέφ. Βυζ. 2) = Ὑδισσα.

Υ'δινεω. Τρέφω. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Υ'δνης, ου, ὁ (ὕω). Τροφή· παρ' Ἡσυχ. »ὑδναί, ἔκγονοι, σύντροφοι καὶ, ὕδνης, εἰδώς, ἐμπειροσ· ὅς τις ἀναμφιβόλως σκοπεύει ἐπὶ τὸ »ἄλσούδνη«. Ἰλ. ὄνομα Νηρηίδος, ἡ ἐπίθετον Ἀμφιτρίτης, παρὰ τὸ ἐν ἄλλ' εὑεσθαι, ὁ ἐστίν, ὁρμῶν, ἡ παρὰ τὸ εἰς ἄλλα δεύεσθαι, ἡ δεύεσθαι, κατὰ τινος· ἀλλ' ἐνταῦθα λέγεται ἡ Θέτις »καλλιπλόκαμος ἄλσούδνη« καὶ ἡ Φώκη. Ὀδύς. »νήποδες καλῆς ἄλσούδνης«. Ἀπολλ. »εἴτε σε Φόκυν. ἡ Νηρῶα θυγάτρις ἐπικλείουσ' ἄλσούδναί· ἔνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει ὡς ἐπίθετον τὸ, »ἄλσούδναί· διὰ τοῦ, θαλάσσιαι· οὕτως ἡρμηνεύσαντινες καὶ τὸ Ὀμηρικόν, ἄλσούδνα, διὰ τοῦ, θαλάσσιαι· ἀλλ' ὁ Καλλιμαχος κατ' Εὐστάθιον ὠνομάσεν »ὑδατοσύδνη« καὶ τινος Νηρηίδα· καὶ αὕτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ἀβίατος ἐρμηνεία τῆς τωρινῆς ἀναγνώσεως· ὁ Ἡσύχιος ἡκολούθησε τοὺς ἐρμηνεύσαντας τὸ, ἄλσούδνος, καὶ, ἄλσούδνη, διὰ τοῦ, θαλάσσιος, καὶ, ἄλλος ἔκγονος· οὗτοι φαίνεται, ὅτι παρέβαλαν μετὰ τούτου καὶ τὸ, ὕδων· καὶ ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ »ὑδνεῖν, τρέφειν, αὔξειν, κρύβειν« παρ' Ἡσυχίου. 2) ἡ τοῦ κατακολυμβητοῦ Σκύλλιδος θυγάτριον παρ' Ἀθηναίω (7 σελ. 296.) Ὑδνη, κατὰ τὸν Πανσανίαν 17, 19. ἐκαλεῖτο. Κυνάνη.

Υ'δνον, τό· καὶ, οἶδνον (οἰδάω). Βολβός τις ἐδωδῖμος ὑπὸ γῆν γινόμενος, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ Λινναίου. Lycopodon tuber.

Υ'δνοφυλλον, τό (φύλλον). Πόα τις ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα φερόμενη, πρὸς τὸ δεῖχναι αὐτά. Ἡσυχ. Ἀθην. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύς.

Υ'δογενῆς, ἑός, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γεγεννημένος. Ὀρφ. ποιητ. ἐκ τοῦ

Υ'δος, εως, τό· ποιητ. ἀντι τοῦ, ὕδωρ· πρῶτον δηλαδὴ ἔλεγον, ὕδωρ· ὅθεν τὸ Λατίν. Sudor· καὶ ἐνταῦθεν ἀντι τοῦ, ἰδρώς· ὡς τὸ, τέκμαρ, τέκμαρ. κυρίως δὲ εἰς χρῆσιν ἦτο μόνον ἡ ἐπικὴ ὁστ. ὕδει· ὁ δὲ Καλλιμαχος λέγεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη καὶ τὴν ὀνομ. (τὸ υ, εἰς μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρόν. Θεογν. εἰς δὲ τὴν Σέαν, βραχύ. Ἡσιόδ.).

Υ'δρα, ἡ (ὕδωρ). Ὅρις τις εἰς ὕδατα εἰσπαιόμενος, νεροφίδα, = ὕδρος· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »ὑδρα«, ὁ ὕδρος ὅρις· οἱ δὲ τὸ, »χέρουδρον«. Ἡσιόδ. παροιμιακ. »ὑδραν τέμνειν«, ἐπὶ ἀνικίτων δυσκολιῶν, ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον πάσης μῖα κεφαλῆς, τὴν ὁποῖαν ἔκοπταν ἐκ τῆς Λερναίας Ὑδρας, ἐφύτρωναν δύο νέαι. Ast. Πλάτ. Πολιτ. 4, 5.

Υ'δρα, ἡ· μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερός ἐννεακεφαλὸς δράκων τῆς Λέρνης, ἴδε Λέρνη ἀριμν. 3. Ἀπολλ. παροιμ. »ὑδραν τέμνειν«, ἐπὶ ἀνικίτων δυσκολιῶν, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν μυθολογίαν, εἰς τὸν τόπον πάσης μῖα κεφαλῆς, τὴν ὁποῖαν ἔκοπταν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λερναίας Ὑδρας, ἐφύτρωναν δύο νέαι. Ast. Πλάτ. πολιτ. 2) λίμνη τῆς Αἰτωλίας, καίμενη μεταξὺ Πλευρώνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Λυσιμαχία κληθεῖσα. Στράβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφὴν Ὑρία ἐξ Ὑθιδ. Μεταμρ.

Υ'δραγωγέϊον, τό. Αὐλαξ, διώρυξ, διὰ τῆς ὁποίας ἄγεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, καὶ μάλιστα τὸ πόσιμον. Στράβ. ἐκ τοῦ

Υδρογωγέω, ὤ (ὕδραγωγός). Ἄγω, φέρω τὸ ὕδωρ. Στράβ. 88εν

Υδρογωγία, ἡ. Τὸ ἄγειν, φέρειν τὸ ὕδωρ. Πλάτ. Τιμ. 2) = ὑδραγωγεῖον.

Υδρογώγων, τὸ, = ὑδραγωγεῖον.

Υδρογυγός, ὁ, ἡ. Ὁ ἄγων, φέρων τὸ ὕδωρ· ὁ ὑδραγωγός, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστάσιον εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα, ἡ ὁ γράφων περὶ αὐτῶν. 2) = ὑδραγωγεῖον· παρὰ τοῖς Ὁ. «ἐν ᾧ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγός ἐξήλθεν εἰς παράδεισον».

Υδραῖνον (ὕδωρ). Ὑδωρ περιχέω, ποτίζω, βρέχω· «ὥς ὑδραῖνον τινί». Εὐρύπ. πλύνειν, λούειν μίσ. ὑδραῖνον· λούεμαι, πλύνομαι. Ὀδύσ. «ἀλλ' ὑδραμένην, καθυρά· χρᾶς εἰμαί' ἐλόντα, εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶτα σὺν ἀμφοτόλοισι γυναιξὶ εὐχεο»· λουαμένη, ἀνέβη καὶ προσηύχετο.

Υδροῖος, αἷα, αἶον (ὕδωρ). Εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν Φιλασσὴν ἀνήλκων· ἀντίθ. τοῦ, χειραῖος. Νικήτ. Χρον. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Υδράκης, ὁ κύρ. ὄνομ. ἄνδρός τις.

Υδραλέσια, καὶ

Υδραλέσια, τὰ· πλῆθ. τοῦ, ὑδραλέσιον (ἄλεια).

Υδράμυλος, νερόμυλος. Gl. Vulcan.

Υδραλέτης, ου, ὁ (ἄλεια). Νερόμυλος. Στράβ. (εἴτι δὲ καὶ = ὑδραλέτια, ἄμφ.).

Υδραλετήα, ἡ. Τὸ ἀλῆθιν εἰς τὸν ὑδρόμυλον. Πηυχ.

Υδράλμη, ἡ (ἄλμη). Ἡ μετὰ ὕδατος ἄλμη, ἄλμυρα, σιλαιμύρα. Γνωστ. Στεφ.

Υδραμαρδία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Ἐπιπλάστου νήσου Καβαλούς, παρὰ Λουκιαν. ἀθ. ἱστορ. λέξις βαρβαρική κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι.

Υδραμία, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης.

Υδρυός, ὁ (ὕδραϊνον). Ὁ προδραντίζων τοὺς μυουμένους τὰ μικρὰ μυστήρια. Πηυχ.

Υδραντικός, ἡ, ὄν, = ὑδραντικός· ἄμφ.

Υδράργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ τεχνικῶς ἐτοιμαζόμενος ἡ ἐκβαλλόμενος ἐκ κινναβάρεως ἄργυρος· Διοσκ. ὁ δὲ φυσικὸς ἐκαλεῖτο «ἄργυρος χυτός» διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, καὶ εἶναι ρευστός.

Υδράραπαξ, ἁγος, ὁ (ἄραπαξ). = Κλεψύδρα. Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐραν.

Υδράυλαξ, αἰος, ὁ Αὐλαξ διὰ τῆς ὁποίας φέρεται, ἡ ῥεῖται τὸ ὕδωρ.

Υδραύλης, ου, ὁ (αὐλείω). Ὁ παίζων τὴν ὑδραυλιν. = ὑδραυλῆς.

Υδραύλης, ἡ· ἀντί τοῦ, ὑδραυλὶς παρὰ Σιμπλ. εἰς τὰ τοῦ Ἀριστ. φυσικά· «ὑδραυλῆος»· ἰδετὴν τοῦ Νικομάχ. Γεωστ. Μουσικ. κυρίως δὲ σημαίνει τὸ παίζειν τὴν ὑδραυλιν.

Υδραυλικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδραυλιν. Ἡρ.

Υδραυλῆς, εως, ἡ (ὕδωρ, αὐλείω). Ὁργανον μουσικόν. Ἀριστοτέλ. πρὸ Ἀθην. «ἐκ τῶν ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως ῥηθῇ τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· κατεστραμμένοι γὰρ εἰσὶν οἱ αὐτοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀκαταρμένον τοῦ ὕδατος ὑπὸ τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διὰ τὸν αἰὶνόν διὰ τοῦ ὁργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐτοί, καὶ ἔχον ἀποτελοῦσι προσηύχη· ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθήναιος· «ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραυλῆος ἤχους πάνυ τις ἡδὺς καὶ ταρπνός, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπισταρφαῖναι θαυμάζοντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας»· περὶ τοῦ μουσικοῦ ὁργάνου τούτου

Τόμ. Γ.

ἀναφέρει καὶ ὁ Βιτρούβιος ὅς τις ἔτι αὐτῷ ἀναφέρει καὶ περὶ τίνος μηχανῆς διὰ τοῦ ὕδατος κινουμένης «ὑδραυλῆς» καλουμένης, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν «ὑδρομύλην»· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ «ὑδραυλικὰ ὄργανα»· ἔθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις «ὑδραυλικὰ τέχνη»· ἡ κατακινουμένη περὶ τοὺς αὐλοὺς, σωλήνας, κ. τ. τ. δι' ὧν ὁδηγεῖται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἡ δι' ὧν τὸ ὕδωρ μετὰ δυνάμειος κινεῖ μηχανήν τινα.

Υδραυλος, ὁ, = τῷ προηγμ.

Υδρωίτης, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας, ὅς τις ἐνούμενος μετὰ τὸν Ἀκεσίτην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν· τανῶν Ῥαβ. Ἀρρίαν. Ἀνάδ.

Υδρέα, ἡ. Νήτος μικρὰ τοῦ Αἰγίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· τανῶν Ὑδρα. Ἡρόδοτ.

Υδρεία, ἡ (ὕδρευς). Τὸ ὑδρεῖν, ἀντλεῖν ὕδωρ. Θουκυδ. «φρυγανισμὸν καὶ ὑδραῖνα»· λέγεται ἔτι καὶ «ὑδρείας ποιέσθαι»· δηλ. ἀντλεῖν, φερεῖν ὕδωρ· ἐν Ἀζιῳχῳ φέρεται «Δαναίδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς»· ἀνκρυβόλως ἀναφέρεται εἰς τὸ «ἡθμῶ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πῖθον τετραμήνον». Πλούταρχ. Συμπ. «αἰατίης ἐξήτης, δι' ἧν οἱ ναυκλήροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νεῖλου νυκτός, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται»· διατὶ οἱ ναυκλήροι πέρνουσι νερον τὴν νύκτα εἰς τὰ πλοῖά των ἐκ τοῦ Νεῖλου. 2) πότισμα, πείριχτις ὕδατος. Θεόφραστ. «φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρεῖαν σπέρμα τὸ δένδρον»· ἀντί τού, πότισμα, βρέξιμον. 3) καὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Διόδωρ. Σικ. «ὑδρείας σπανίζουσας»· ἀντί «ὑδατος σπανίζοντος». 4) καταχρηστ. δὲ εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀντί τοῦ, ὑδρεος, ὑδρωφ. Μυθ. Αἰτ. Συναγ. ἐκδ Κοραῆ.

Υδρεῖα, τό· καὶ ἰων. ὑδρήϊον (ὕδρευς). Ἀντλημα, τὸ δι' οὗ ὑδρεῖται ἀγέτης, κουῆς. Ἡρόδοτ. 2) ὁ τόπος, ἔνθα ὑδρεῖται, φρέαρ, πηγή· παρὰ Στράβωνι καὶ ὑδρίον, τό.

Υδρέλαιον, τό (ἐλαιον). Ἐλαιον μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκ. 2) ὁ τόπος, ὅπου τις ὑδρεῖται, ἀντλεῖ ὕδωρ, πηγή, φρέαρ, βρύσις, κρήνη.

Υδρεῦς, εως, ὁ (ὕδρευς). ποιητ. ἀντί ὑδρευτής. Lobeck. Φρυν.

Υδρευς, εως, ἡ (ὕδρευς). Τὸ ὑδρεῖν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ποτίζειν. Θεόφρ.

Υδρευτής, ου, ὁ (ὕδρευς). Ὁ ὕδωρ ἀντλῶν καὶ ποτίζων, ὁ ἀροῦν.

Υδρευώ, εὐτω (ὕδωρ). Ἀντλῶ νερόν, ἡ πέρνω νερόν ἀπὸ τῆς πηγῆς. Ὀδύσ. «κούρη δὲ ζυμβλοῖντο, πρὸ ἄσπερος ὑδρευούσῃ». Θεόφρ. συν. θ. μέτ. ὑδρευομαι. Ἀντλῶ, πέρνω νερόν δι' ἐμαυτὸν, διὰ νὰ πίω. Ὀδύσ. «νὺν δὲ δύω κρήνας, ἔθεν ὑδρευόντ. πολῖται»· ὅθεν ἔπερναν νερόν. Τιμν. εἰς Δήμ.

Ἡρόδ. 2) ποτίζω ἡ βρέχω τὰ φυτὰ. Θεόφραστο· «δεῖ δὲ ὑδρεῖν εὐ μάλα κατὰ τῆς κόπρου».

Υδρογός, = ὑδραγωγός. Ὁχετός. Πηυχ.

Υδροῖον, τό· ἀντί ὑδρεῖον. Ἡρόδ.

Υδροῖα, τό. Πόλις τῆς Κιρίας.

Υδροῖα, ἡ, ὄν (ὕδωρ). Ὑγρός, νοτερός, μαλακός, ἐνυδρός, ὑδατώδης, ὑδαρής. Ὀδύσ. «λεῖμῶνες ὑδροῖαί· κάθυγροι, ὑδατώδεις· καὶ παρ' Ἀθην. «ἡ γὰρ ὑδροῖα κρήνη καὶ ὀχετοῖται»· καὶ «ὑδροῖα καλὰ μινθός». Νικανδρ. Θηρ. ἡ εἰς ὑγρούς καὶ ἐνυδρούς τόπους φυαμένη. Γεωπονικ. Βιβλ. β'. φέρεται ἐπὶ ὀπωρῶν, «τούτων δὲ τὰ λίγα ἐμπηλα, ὑδροῖα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ γλυκάζοντα»· ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς, νερολύτερα, ζωμερότερα.

Υδρηρός, ἄ, ὄν, = ὑδρογός. Δισχυλ. μόνον ποιητ.
 Υδρηχόος, ὁ, ἡ (χέω). = ὑδροχός. «πόμα ὑδρηχόν». Εὐριπ. ποτὸν ἐξ ὕδατος.
 Υδρία, ἡ (ὑδωρ). Ἀγγειον, δι' οὗ ὑδρεύμεν, κουθᾶς, λάγνος, κ. τ. τ. Ἀθην. ἔτι δὲ καὶ ἡ κάλπη, εἰς τὴν ὅποιαν ἐνέβαλλον τὰ ὀστᾶ τῶν τεθνεώτων. Ἀθην. καὶ Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. παρ' Ἀθηναίους ἐλέγετο ὑδρία, καὶ ἡ κάλπη, ὅπου ἔθετον τὰς ψήφους, ἢ τοὺς κλήρους. Ξενοφ. Ἑλλην. «θεῖναι εἰς τὴν φυλὴν ἐκάστην δύο ὑδρίας» καὶ Ἰσοκράτ. Τραπεζ. «ὑδρίαί σεσημασμένααι.
 Υδριαχός, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ.
 Υδρίας, ἄδος, ἡ. Ἡ εἰς ὕδατα διατρίβουσα Νύμφη. Πλάτ.
 Υδριοφόρος, ὁ, ἡ (ὑδρία, φέρω). Ὁ ὑδρίαν φέρων. Εἰς τὰ Παναθήναια ἦσαν ὑδριοφόροι, αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.
 Υδρινός, ἡ, ἡ, ἡ. Ὁ εἰς ὕδρον ἀνήκων. Πλίν. Hydrinus vulnus πληγὴ ἡ δάγκμα ὑπὸ ὕδρου.
 Υδρίον, τό ὑποκορ. τοῦ, ὕδωρ. Ὀλέγον νερόν, νεράκιον. 2) = ὑδρεῖον καὶ ὑδρήϊον· μικρὰ ὑδρία. 3) ὠρολόγιον ἐξ ὕδατος.
 Υδρίς, ἡ (ἔδος = ὑέτις. Ἡτύχ.
 Υδρίσκη, ἡ ὑποκορ. τοῦ, ὑδρία. Μικρὰ ὑδρία, λαγνίσκιον. Ἀθην.
 Υδροβατικός, ἡ, ὄν (βαίνω). Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νᾶ περιπατῆ εἰς τὸ ὕδωρ.
 Υδροβαφής, ἔος, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος, βουτισμένος, βρεγμένος εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ ψυχροβαφής. Πολυδ.
 Υδρογάρου, τό. Γάρου μετὰ ὕδατος ἀραιωμένος, ἡ ἡτοιμασμένος. Λέτιος.
 Υδρογαστήρ, ὁρος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁ εἰς τὴν κοιλίαν τούτων ὑδρωπαῖ ἔχων, ὑδρωπικός. Μανέθ.
 Υδρογνώμων, ὄνος, ὁ, ἡ (γνώμη, γνώμαι). Ὁ ἐξευρίσκων τὸ ὕδωρ καὶ φρέατα δούστων, ὅστις δηλαδὴ γνωρίζει τὸ τύπον, ὅπου εἶναι νερόν, καὶ σκάπτων ἀνοίγει πηγὰδιον. Γεωπονικ.
 Υδρογόνοος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕδωρ γεννῶν ὅθεν
 Υδρογονικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς υδρογόνον, ἡ ὁ γεννῶν ὕδωρ. «σημεῖα υδρογονικά» σημεῖα τόπου τινος, ὅστις γεννᾷ, ἀναβλύζει ὕδωρ. Γεωπονικ.
 Υδροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ ὕδωρ δεχόμενος. Πολυδ. καὶ τόπος, ἐνθα φυλάττουσι τὸ ποτάμιον ὕδωρ, ὑδροθήκη.
 Υδροδόμος, ὁ, ἡ (δόμος). Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὕδωρ.
 Υδροδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ κτιζὼν ὕδωρ, δηλαδὴ βρύσεις. Ὀρφ. Ἦμν.
 Υδροδοχεῖον, οὗ, τό (δέχομαι). Ἀγγειον, εἰς τὸ ὅποιον δεχόμεθα τὸ ὕδωρ.
 Υδροδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων ἢ κολυμβῶν εἰς τὸ ὕδωρ.
 Υδροειδής, ἔος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοῖος μὲ τὸ ὕδωρ, μορφήν ἢ χρώμα ὕδατος ἔχων. Ρῆτ. καθόλου, δέ: ὑδατώδης, νοτερός, βρεγμένος.
 Υδρείς, ὅσσα, ἔν (ὑδωρ). Ὑδρώδης, κάθυγρος, ὑδρής. Εὐριπ. «ὑδρώεντι δόνακι» ἐν ὕδροις τόποις φουμένω· ἔτι δὲ καὶ, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, aquaticus, ποιητ.
 Υδροθήκη, ἡ. Θάληξ τοῦ ὕδατος, ὑδροδόχος, στέρα. Ἀθην.
 Υδροθήρας, οὗ, ὁ (θηράω). Ἀλιεὺς, ψαρεῖς. Ἀλιαν. ἰδ. ζῶων ἱστορ. ὅθεν
 Υδροθηρία, ἡ. Κυνήγιον εἰς τὰ ὕδατα, ἀλιευσίς, ψάρευμα. Ἀλιαν. ζῶων ἱστορ.

Υδροθηρικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλιευσίαν, εἰς τὸ ψάρευμα. Ἀλιαν. ζῶων ἱστορ.
 Υδροκίλευθος, ἡ, ὄν. ἡμαρ. ἀνάγκη. ἀντί τοῦ, ὑδροκίλευθος. Ὀρφ. Ἦμν. = ὑδροπόρευτος.
 Υδροκέφαλον, τό· καὶ
 Υδροκέφαλος, ὁ (κεφαλή). Κέσπ. Πάθος τι κατὰ τὴν κεφαλὴν παρὰ Γαίην. «ἔστι δὲ ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τοῦ τρυγώδους συλλογῇ κατὰ τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωματικῶν τοιοῦτό τι φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὸ, ὑδροκέφαλος.
 Υδροκίλη, ἡ (κίλη). Σπᾶσμα τι ἡ ὄγκος τις περὶ τὰ αἰσθὰ ὑπὸ ὕδατος γινόμενος· ὁ ἔστιν, ὑδατώδους τινος ὑγροῦ συλλογὴ εἰς τὰ τὸν ὄγκον διαπλέκοντα σώματα. Παῦλ. Διγ. ὅθεν
 Υδροκίλικός, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπὸ ὑδροκίλης πάσχων, ὁ τὸ πάθος τῆς ὑδροκίλης ἔχων.
 Υδροκινάω (κινάω). Κινῶ, μινύω, ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, Lobeck. Φρύν. ἐκ Τζέτζ.
 Υδρόλαπαθον, τό. Τὸ εἰς ὑγροὺς τόπους φουμένον λάπχον. Πλίν.
 Υδρόλογιον, τό (λόγος). Ὁρολόγιον δι' ὕδατος, κλεψύδρα. Κλεσιμήδ.
 Υδρόμαντις, εὖς, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ διὰ, ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεύων. Στράβ.
 Υδρομαντεία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεία.
 Υδρομαστευτής, οὗ, ὁ (μαστεύω). Ὁ ὕδωρ ζητῶν, ὁ ἀνακαλύπτων τὰ ὑπόγεια ὕδατα· ὅθεν
 Υδρομαστευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν ὑδρομαστευτὴν ἀνήκων, ὑδρομαστευτική· τέχνη τοῦ ζητεῖν καὶ ἀνερνεῖν πηγὰς ὑδάτων. Γεωπονικ.
 Υδρομέδουσα, ἡ (μέδουσα). Ἡ τῶν ὑδάτων μέδουσα, βασιλίσσα τῶν νερῶν καμικ. ὅμν. βατοχάρου τινος εἰς τὴν Βατραχομ.
 Υδρομέλαθρος, ὁ, ἡ (μέλαθρος). Ὁ εἰς ὕδατα κατοικῶν, ἡ παλάτιον κτισμένον εἰς τὰ ὕδατα.
 Υδρομέλι, ἡ, ἡ. Μέλι μετὰ ὕδατος μεμιγμένον· νερόμελον. Διοσκωρ.
 Υδρομέτριον, τό (μέτρον). Ἀγγειον μετὰ ὕδατος, δι' οὗ ἐμέτρουν. Ὡς εἰς Πτολεμ.
 Υδρομήλον, τό. Ποτόν τι ἐκ μηλομέλιτος μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκωρ. Ἀρτεμίδ.
 Υδρομύγης, ἔος, ὁ, ἡ (μύγμη). Ὁ μετὰ ὕδατος μεμιγμένος.
 Υδρομύλη, ἡ, = ὑδρόμυλος. Ἡτύχ.
 Υδρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τοῦ ὕδατος ἀλέθων μύλος, νερόμυλος· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, ἀνερόμυλος, καὶ ἀλογόμυλος. Ἡτύχ.
 Υδρονομέομαι, οὔμαι, παθ. (νέμω). Ὑδωρ νέμομαι, κάμνω νᾶ μοιράσσω τι μὲρ τοῦ ὕδατος. Ἀντικρ. Δεξιφ. ἀμφ. σηματ.
 Υδροπαραστάται, οἱ. Οἱ ἐπιστάται τοῦ ὕδατος. 2) Ἀφροδίτης Χριστιανισμῷ ἐκπορεύοντων μὲ μόνον ὕδωρ, Λατ. aquarii· ἰδεῖ Ἑκκλητ. Θεσαυρ. τοῦ Σουικίου.
 Υδροπάω, ἄλλη διάφ. γραφ. ἀντί, ὑδρωπάω.
 Υδροπέρι, εὖς, τό (πίπερι). Εἶδος φυτοῦ. Διοσκωρ. 3, 191. Polygonum hydropiper ἢ persicaria. Διγν.
 Υδροπόρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) = ὑδροπόρος.
 Υδροποσία, ἡ (ὑδροπότης). Τὸ πίνειν ὕδωρ, ἡ τοῦ ὕδατος πόσις. Ξενοφ. Κυρουπ. «ὑδροποσίαν φέρεται» δύνανθε νᾶ πίνετε τὸ νερόν.
 Υδροποτίω, ὦ. Ὑδωρ πίνω. Πρὸς. ὡς ἀντίθ. τοῦ, οἶνω διαχρησθῆναι. Ξενοφ. Κυρουπ. «ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν» νᾶ μᾶς συνεθίσῃ νᾶ πίνωμεν μόνον νερόν ἐκ τοῦ

Υδροπότις, ου, ὁ (πίνω). Ὁ ὕδωρ πίνων, τροπικ. δὲ ἄνθρωπος εὐήθης, ἀβέλτερος, ἀνίκανος. Ἰάκ. Ἀνθ. Δημοσθ. πολιτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λατίνους, aqua potior. Ὅρατ.

Υδροποτιέω, = ὑδροποτέω, ποιητ.

Υδροπόδιον, τό (ρόδιον). Τριανταφυλλόλαδον μεμιγμένον μὲ ὕδωρ.

Υδρορόστατον, τό. Τριανταφυλλόνερον, ρόδοσταμον.

Υδρορόα, ἡ, ποιητ. ὑδρορόη καὶ

Υδρορόβα, καὶ, ὑδρορόβη, ἡ, Lobeck Φρύν. (ροή). Ἀμάρα, διώρυξ, ἀχευὴς, διὰ τοῦ ὀποίου ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. Σπῆ. ἔνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει ἔτι καὶ διὰ τὴν, «τὸ μέρος τῆς στεφανίτιδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑδροῦ ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται». τοῦτέστιν, ὁ κἀναλὸς εἰς τὴν ἀσπρέχαν τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν καλεῖται ἔτι καὶ «ὑδρορόβρια» σημαίνει δὲ ἔτι κατ' αὐτὸν καὶ τὸ «ὑδάτος πέτρα» παρὰ Παλλαδίην «μικραίνει τὸ ὑδρορόβρια» λέγεται ὁ εἰς ἡμᾶς, νεροχύτης, λεγόμενος παρ' Ἑτυμολόγ. εὐρίσκεται καὶ, ὑδρορόβη. 2) = ὑδρῶν.

Υδρορόβρια, ἡ, Lobeck. Φρύν. σελ. 497. καὶ

Υδρορόβος, ὁ (ῥέω). = ὑδρορόβια. Ὑδραγωγέον, αὐλάς, δι' ἧς ῥέει τὸ ὕδωρ. Αἰλίφρ.

Υδρορόβυς, ἡ, καὶ, ὑδρορόβη, = ὑδρορόβια. Lobeck Φρύν.

Υδρος, ὁ (ὑδωρ). Ὅρις τις εἰς τὸ ὕδωρ διαιωμένος, = ὕδρα. ἰλ. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἱστορ. Natrix violator aquae. Ὁ Ἀρτεμίδωρος ὀνομάζει μεταξὺ τῶν μικρῶν θηρίων «φαλάγγια καὶ ὕδρια, καὶ αὐτοῖσι» ἀλλὰ τοῦτο φέρεται, ὅτι εἶναι ἐν ἄλλο θηρίδιον ὁ δὲ παρ' Αἰλιανῶν ζῶων ἱστορ. καὶ Ἀρρίαν. περιπλ. Ἐρυθρ. καὶ παρὰ Πλιν. ἀνήκει εἰς τὸ γένος τοῦ Λινναϊκοῦ Hydrus, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν ὁ Σνείδερος εἰς τὴν τῶν Ἀμφιβίων ἱστορίαν. Φάκελ.

Υδροσεληνίτις, ου, ὁ (σελήνη). Λίθος τις ἐκ τῶν τιμίων. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ «τὸν ἐν ὕδατι τεργόμενον, εἴτα ἐκραίνοντα τὸν μηνίσκον» ἄρα, τὸν ἐν τῷ ὕδατι διαφανῆ γινόμενον, ὡς ὁ Ὠπάλιος, καὶ μηνίσκον τινὰ δεκνύοντα.

Υδροσκοπέω, ὠ, καὶ, ὑδροσκοπέομαι, σῦμαι (ὑδροσκόπος). Ὑδωρ σκοπέω, ζητῶ, ἐρευνῶ γὰρ εὖρω νερόν. Γεωπονικ. ὅθεν

Υδροσκοπικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ ὑδροσκοπεῖν, ἡ εἰς τὸν ὑδροσκόπον ἀνήκων. ὑδροσκοπική, ἡ, ἢ τέχνη τοῦ ὑδροσκοπεῖν = ὑδρομαστευτική. Γεωπον.

Υδροσκόπιον, τό. Ἡ δι' ὕδατος δοκιμή. Συναίσ. Ἐπιστ. καὶ τὸ εἰς τοῦτο ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὴν βαρύτητα τοῦ ὕδατος. 2) σημειῖται ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος· καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀνερευνᾶ καὶ ἐξευρίσκειν πηγὰς ὑδάτων. 3) ὠρολόγιόν τι δι' ὕδατος, ὡς τὸ, κλεψύδρα.

Υδρουσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ζητῶν καὶ ἀνερευνῶν πηγὰς ὑδάτων, καὶ ὁρᾷσιν φρέιατα ἐπ' αὐτῶν, ὑδρογνώμων, ὑδρογνώτης.

Υδρόσπονδα, τά (σπένδω). ἔξυπακουσιμ. τοῦ ἱερᾶ. Θυσία, ἔνθα ἡ χοῆ ἐρίνετο μετὰ ὕδατος· καὶ, νηφάλια. Θέορρ. παρὰ Πορρ.

Υδροστάσιμος, ὁ, ἡ (στάσιμος). Ὁ ὕδωρ ἱστάμενος ἔχων· πτόσις ὑδροστάσιμος· ἔνθα δυνάμει νὰ σταθῇ τὸ ὕδωρ.

Υδροστάσιον, τό (ττήναι). Τόπος, ἔνθα ἱστανταὶ ὕδατα, ἡ ὕδατα ἱστάμενα.

Υδροστατέομαι, ι, παθ. (ἵστημι). Ἐχων ἱστάμενον ὕδωρ· παρὰ Σουίδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ἀξιόλογα· πτόσις

ὑδροστατουμένους τόπους γεφυρώσας» δηλαδὴ τοὺς ἔχοντας ἔλη, βάλτους κ. λ.

Υδροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ζυγίον τοῦ ὕδατος, ὄργανον δι' οὗ ζυγιάζουσι καὶ μετροῦσιν ἐν ποταμῷ, ἀν στέκεται ὀριζοντίως. Niveau. Γαλ. Πρόκλος εἰς Ἡσιόδ.

Υδροσφράντης, ου, ὁ (σφραίνωμαι). Ὅστις σφραίνεται τὰ ὕδατα. Αἰλίφρ.

Υδροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδωρ τίκτων πηγῶν· ἐπιθ. τῆς πηγῆς. Απολλών. Ῥόδ.

Υδροῦντις, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ὑδρουντος.

Υδροῦς, σύντος, ἀντί, ὑδρόεις, δέντος.

Υδροῦς, σύντος, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ, Ὑδρόεις. Λατ. Hydruntum. Πόλις τῆς Καρπινίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῶν τῆς Καλαυρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν, ἔχουσα προσφυγὴν λιμένα, ὑπερὶον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ πόλις Ῥωμαϊκὴ τανῦν Οἶραντο. Στράβ.

Υδροῦσα, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ὑδρόειςσα. Νῆτος μικρὰ ἐν τῇ Σαρωνικῇ κόλπῳ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίῶν τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Φλέγα. Στράβ. 2) ἐπώνυμ. τῆς νῆσου Τήνου. Στέφ. Βυζ.

Υδροφαντική, ἡ, ἔξυπακουσιμ. τοῦ, «τέχνη». Ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου, = ὑδρομαστευτική, καὶ, ὑδροσκοπική. Δημόκριτ. Γεωπονικ. ἔνθα τὸ, «οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν», καίται ἀντὶ τοῦ, οἱ ὑδροφάνται.

Υδροφόβας, ου, ὁ, = ὑδροφόβος.

Υδροφοβία, ἡ (ὑδροφόβος). Τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, γίνεται δὲ τὸ πάθος τοῦτο μάλιστα εἰς ὅσους θαλασσοδύνει ὑπὸ λυστάντων σκύλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον σύμπτωμα· ὅθεν

Υδροφοβία, ὡ. Ὑπὸ ὑδροφοβίας πάσχω. Διοσκ.

Υδροφοβικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, ὑπὸ ταύτης κυριευμένος· πάθος ὑδροφοβικόν, = ὑδροφοβία. Διοσκιορ. ἐκ τοῦ

Υδροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέω). Ὁ πάσχων ὑδροφοβίαν. 2) = ὑδροφοβία. Διοσκιορ.

Υδροφόρας, ὁ, παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ὑδροφοβία· ἀμείβλ. ἀνάγν.

Υδροφορέω, ὡ (ὑδροφόρος). Ὑδωρ φέρω, κομίζω, εἶμαι ὑδροφόρος. Ξενοφ. Ἀναβ.

Υδροφορησις, ἡ, καὶ

Υδροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν ὕδωρ. 2) *Ὑδροφορία, τά. Ἐορτὴ τελουμένη εἰς τὴν Αἴγιναν. Σχολ.

Πινδάρου Νομ. κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «εορτὴ πένθιμος Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἐν τῇ καταλυσμῷ ἀπολλωμένοις, ὡς Ἀπολλώνιος».

Υδροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕδωρ φέρων, κομίζων. Ἡρόδ. 2) = ὑδροφόρος. Πλούχ.

Υδροχαμαίμηλον, ου, τό (χαμαίμηλον). Τὸ τοῦ χαμαίμηλου βράχυν ὕδωρ.

Υδροχαρής, ἑός, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων εἰς τὰ ὕδατα, ὅστις ἀγαπᾷ, χαίρεται νὰ ᾔηται μετὰ εἰς τὸ νερόν, ἢ ἐπάνω τοῦ νεροῦ· ὅθεν

Υδροχάρης, ὁ. Κομικὸν ὄνομα βατράχου εἰς τὴν Βατραχίαν.

Υδροχέιον, τό· ἡμικρημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχέοιον. Μένανδρ. παρὰ Σουίδ.

Υδροχόα, ἡ, ἡμικρημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχόη.

Υδροχόον, τό (ὑδροχόος). Φρέαρ, πηγάδιον, δεξαμενὴ, στέρον.

Υδροχόος, ἑως, ὁ (χέω). Ὁ ὕδωρ χέων. 2) ἀστερισμὸς τις εἰς τὸν οὐρανὸν φαινόμεν. Ἀρατ.

Υδροχόη, ἡ. Τόπος δι' οὗ χύνεται τὸ ὕδωρ, = ὑδρορόβια, καὶ, ὑδραγωγός.

Υδροχόος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ χύνων ὕδωρ. 2) «ὁ Ὑδροχόος» ἀστερισμός τις, = Ὑδροχόους.
 Υδροχυτός, ὁ, ἡ (χέω). Με ὕδωρ, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ βρεγμένος· παρ' Εὐρύπ. «κρήναις ὑδροχυταῖς»· αἱ βένουσαι ὕδωρ, παρὰ Νόν. «κόλπος ὑδροχυτος»· μετὰ ὕδατος κεχυμένος.
 Υδροῶ, ὦ· ἡμερτ. ἀνάν. ἀντί τοῦ, ἰδρῶ.
 Υδρώδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὕδατος, ὁμοῖος μὲ ὕδωρ, ὑγρὸς, υστερός.
 Υδρωπία, ὦ (ὕδρωψ). Ὑδρωπία ἔχω, πάσχω ὑπὸ ὕδρωπος, = ὑδραῖναι.
 Υδρωπικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕδρωπα, πᾶν τὸ ἀπὸ ὕδρωπος προεξοφλουμένον, καὶ ὁ ὑπὸ ὕδρωπος πάσχων, ὁ ἔχων ὕδρωπα.
 Υδρωπίωδης, ὁ, ἀντιὸ ὕδρωποιεῖς· ἀμφ' Ἰπποκρ.
 Υδρωπίωδης, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὕδρωπος ὢν· ὁ ἔχων εἶδος ὕδρωπος.
 Υδρωπός, ὡπος, καὶ, ὡπος, ὁ (ὕδωρ). Πάθος τι περὶ τὴν κοιλίαν, ὅτε τὸ μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ περιτονίου μέρους πληροῦται ὕδατος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. κοινῶς ὑδρωπικός. 2) ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους, ὑδροπικός· κατὰ τὴν ὁποίαν σημάτιον οἱ ἀκριβεῖς. Γραμμ. «ὕδρωψ» τονίζουν, καὶ γενικ. «ὕδρικός», παραδεδεχμένοι. 3) ἀκάθαρτός τις τοῦ σώματος· ῥέυστις, ἰχώρ. Ἰπποκρ. καὶ Γαλῆν. Συμπτωμ. (ὁ σχηματισμός ἀποδοικνύει τὴν λέξιν, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ὕδωρ, χωρὶς τὴν σύνθεσιν τοῦ, ὡψ, ὡς το, αἰμάλωψ, θυμάλωψ· ἔνθα τὸ, ὡψ, οὐδεμίαν χώραν ἔχει).
 Υδυσσεύς, ὁ. Αἰολ. ἀντί, Ὀδυσσεύς.
 Ὑδω, ἄδω, φάλλω, ἐξυμῶν· καθόλου δὲ, δηλοῦμαι, λέγω, ὀνομάζω· ὅθεν παθ. ὀνομάζομαι· λέξις ἀπαντωμένη μόνον εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινούς ποιητάς, καὶ μὲ τούς παρασχηματισμούς της «ὕδω» καὶ, «ὕδω», ἐκ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἤδη παρήξαν τὸ, ὕμνος, ὕμνεν· παρὰ ὕδης, ὕδης, ὕλλος· (τὸ υ εἰς μὲν τὸ, ὕδωρ, εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τὸ, ὕδω, καὶ, ὕδω, βραχύ. Naecke Choeril. p. 133.)
 Ὑδωρ, τὸ, γενικ. ὕδατος, κ. τ. λ. δοτ. ὕδατι, ὡς τὸ, σκῶρ, σκατός· καθότι ὀνομάζει. ΥΔΡ, ἢ ΥΔΑΣ, δὲν ἀπαντᾷ τελείως· ἐκ τῆς ἐπικ. δοτ. ὕδει παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἄλλων· ὁ Καλλίμ. εἶχεν τὴν αἰτιατ. ὕδος (ῥα). Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων κατὰ τοὺς παλαιούς, ῥευστὸν καὶ διαφανές, νερόν. Ξενοφ. Ἀπμ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδ. πολλὰ ῥα· λέγεται ἔτι καὶ τὸ νερόντης θαλάττης, διὰ τοῦ, «πλατὺ ὕδωρ». Ἡρόδ. καὶ τοῦ ποταμοῦ, νερόν πόσιμον, διὰ πλύσιμον, καθάρσιον, ἱερόν· κατ' ἀρχάς, νερόν τῆς βροχῆς, ὡς· «λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ Ζεύς». Ἰλ. ἀντί, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα συνήθ. «ῥυται ὕδατα». Ἡρόδ. Ξενοφ. Ἀνάδ. «ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ»· καὶ ὁ Θεὸς ὑπερπονεῖ, ἀντί βρέχει. Θεόφρ. «ὕδατα ἀστραπιαῖα», βροχὴ μὲ ἀστραπὴς· «τὸ κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ». Ἀριστοφάν. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν νύμφων τοιούτων καὶ τὸ, ἐν Ἰλ. 1, «φρέστε δὲ χερσὶν ὕδωρ»· καὶ, «ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν»· πολλὰ σπανίως ἀντί τοῦ, ἰδρῶς, ὡς εἰς τὴν φράσιν· «ἐν ὕδατι βρέεσθαι»· παρ' Ἡρόδ. ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ῥήτορι λέγεται τὸ εἰς τὴν Κλεφύδρην χυνόμενον ὕδωρ δι' οὗ ἐμέτρουν τὸν χρόνον τοῦ πρὸ τοῦ κριτηρίου ὁμιλοῦντος· ὅθεν «πρὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν», ἔχω ὀλίγον καιρὸν διωρισμένον νὰ ὁμιλήσω. Διτγίν. κατὰ Κτησιπ. Δημοσθέν. «ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι»· εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐγὼ ὁμιλοῦν ἐπὶ κριτηρίου· εἰς Πολυκλ. «πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν», λέγω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν

τῆς δημηγορίας· ἔτι δὲ ὁ ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων, ἢ ποταμιαίων ὕδατων κατ' ἐξοχὴν εὐχρηστος πληθ. ἀριθ. ὕδατα, ὡς παρ' Ἡρόδ. ἀπαντᾷ, παρ' Ὀμήρ. μόνον ἅπασι· «ὕδατ' ἀνείκοντα». Ὀδ. τὰ ὄντα εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, εἰς τὴν Ἰθάκην· περὶ τῶν φράσεων «γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν», καὶ «οἰδοῦναι»· ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. γῆ, (τὸ υ φηλὸν εἶναι κυρίως βραχύ, ἀλλ' ἡδὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου τὸ ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἐξαμέτρου καθ' ὅλας τὰς πρώτας πολλά συγὰ ὡς μακρόν, καὶ τοῦτο κεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγόμενους καὶ συνθέτους λέξεις· ἢ καθὼς ἐκράζεται ὁ Ἑρμάνος. Γγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 381. εἰς μὲν τοὺς Ἑπ. ἡ πρώτη συλλαβὴ συνήθ κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρά, κατὰ δὲ τὴν ῥέσιν, βραχεῖα· εἰς δὲ τοὺς Ἀττ. μένει πάντοτε βραχεῖα).

Υεικός, ἡ, ὄν καὶ

Υειός, εἰα, εἰον· ἔτι δὲ καὶ δικατάλκτ. (ῥς). Ἀπὸ χείρου, χειρὶνός, χείρου ἔργον· ὡς τὸ, ὑἱκός, καὶ, ὕινος. Ξενοφ. καὶ Ἀθήν.

Υελός, ἐα, εἰον· καὶ συναίρ. Υελούς, ἡ, οὖν, μεταγενέστερ. καὶ κακὸς τύπος ἀντί τοῦ, ὕαλος, ὕλλινος. Διοσκωτῖδ.

Υελήψης, ου, ὁ (ὕελος, ἔψω). Ὁ φύνων, χύνων τὰ ὕλινα ἄγγεα, ὕαλοποιός· Ἡτύχ. Πλίν.

Υελή, ἡ κύρ. ὄνομ. Πόλεως τινος. Ἡρόδ. 2, = Ἑλέα. Υελίζω· μεταγενέστερ. τύπος ἀντί τοῦ, ὑαλίζω.

Υελύνος, ἰνῃ, ἰνον· μεταγενέστερ. τύπος ἀντί τοῦ, ὕαλινος.

Υελίτης, ου, ὁ· καὶ, ὑελίτης, ἰδος, ἢ μεταγενέστερ. τύπος ἀντί, ὑαλίτης, ὑαλίτης.

Υελός, ἡ, παρὰ Θεοφρ. καὶ, ὁ· μεταγενέστερ. καὶ κακὸς τύπος ἀντί τοῦ, ὕαλος· τὸν παρεδέχθησαν μ' ὅλα ταῦτα ἐν πολλῶν χειρογράφ. καὶ ἐκδότ. καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. «Ἠλεκτρον, ὕαλινον, κ. τ. λ.

Υελότηχνης, ου, ὁ, = ὑελήψης. Ἡτύχ.

Υελουργεῖον, τὸ· μεταγενέστερ. τύπος ἀντί τοῦ ὕαλουργεῖον. Διοσκωρ.

Υελουργικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν ὕαλουργὸν ἀνήκων· «ὕαλουργικὴ» ὕπακμν. τοῦ, «τέχνη»· ἢ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὕλινα ἄγγεα. Γεωπον.

Υελός, ὁ, = ὑελήψης.

Υελουργός, ὁ, μεταγν. τύπος ἀντί τοῦ, ὕαλουργός.

Υελώδης, εὖς, ὁ, ἢ μεταγενέστερ. τύπος ἀντί τοῦ, ὑαλώδης.

Υελίζω, μλ. ἰσω (ὕετός). Κάμνω ὑετὸν, βρέχω. Νικήτ. χροιν.

Υελίος, ἰα, ἰον (ὕετός). Ὁ φέρων, προξενῶν βροχὴν· «ὕετιος ἀνεμος». Θεόφρ. ἐξαιρτ. ἐπέθετ. τοῦ, Διός· «ὕετιος Ζεύς»· ὁ βρέχειν, κάμνων ὑετούς· Jupiter pluvius. Τὸ συγκριτικ. «ὕετιώτερος». Θεόφραστ. β') = ὑετοῖς.

Υελίς, ἰδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεόφρ. εἰδλ.

Υελός, ὅσπα, ὅν (ὕετός)· ὡς τὸ ὑετός. Ὁ εἰς ὑετὸν ἀνήκων. Ἀνάλεκτ.

Υετόμαντις, εὖς, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ βροχὴν προφητεύων, προμηνύων.

Υετός, οὐ, ὁ (ὕς). Τὸ ἐκ τῶν νεφελῶν πίπτον ὕδωρ, βροχή· «ὕδρως... αἱ τ' ἀνεμον μίμνουσι, καὶ ὑετὸν ἡματα πάντα»· αἱ ἡποῖαι ὑποφέρουν πάντοτε ἀνεμον καὶ βροχὴν. Ἰλ. κυρίως δὲ ἡ ῥαχδαία βροχή, nimbus, ὁ δὲ «ὄμβρος» imber pluvia σημαίνει τὴν ἐπικρατοῦσαν διὰ πολλὰς ἡμέρας βροχὴν· ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ξενοφάν· ἔχει· «ὄμβροι, καὶ ὑετοῖα. 2) ὡς ἐπιθ. εἰς τὸ ὑπερθετ. «ἀνεμοὶ ὑετώτατοι», οἱ προ-

- Ξενοῦντες μεγάλας βροχάς. Ἡρότ. ὅπου ὁμοῦς ὁ
 Βουτμ. ἔλκει νὰ γράφῃ «υετιώτατοι» παροιμ.
 «υετός ἐν αἰθέρᾳ» δάκρυα χωρὶς προϋπαρέχουσας
 λύπης — εἰς τὴν Παλ. Διαθ. «υετός πρώιμος» λέ-
 γεται ὑπὸ τῶν Ὁ. ἡ βροχὴ ἐλείνη, ἥτις πίπτει εἰς
 τὴν Παλαιστινικὴν τὸ φθινόπωρον περὶ τὸ τελευταῖον
 ἡμῖς τοῦ Ὀκτωβρίου ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ
 Δεκεμβρίου μηνός, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σπόρου
 Δευτερονόμ. Ιερεμ. «υετός ὕψιμος» δὲ, ἡ πρὸ τοῦ Σέ-
 ρου τὴν Μάρτιον μῆνα πίπτουσα βροχὴ. Δευτερονόμ.
 Ἰετὼ δ ης, εὐς, ὅ, ἡ (εἰδος). Βροχερός, κλίνων
 πρὸς βροχὴν.
 Ἰη, ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Σεμέλης, ὕδατος, σημ. 2.
 Ἰη ν εἰ α, ἡ, = ὑνεία· ἄμφ.
 Ἰη ν εὐς, εὐς, ὁ (ὕπνος). Ὁ σκαῖος, ζωώδης, μω-
 ρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ὡς ὁ χοῖρος ἀνθρώπος.
 Ἰη ν εὐ, ἡ, ὡς (ὕπνος). ὡς τὸ, συνηνέω. Εἶμαι,
 πράττω, ἡ διάγω ὡς χοῖρος· εἶμαι μωρὸς, σκαῖος,
 ἀπαίδευτος. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. θθεν
 Ἰη ν ι α, ἡ, ὡς τὸ, συνηνέω. Τὸ πολίτευμα τοῦ χοίρου,
 χοιρώδης τρόπος τοῦ ζῆν, ἀπαίδευσις, μωρία, σκαῖ-
 ούτης· ρυπαρόν, καὶ ποταπὸν πολίτευμα. Ἀριστο-
 ταν. περὶ δ. καὶ, ὑδρία.
 Ἰη ν ος, ἡ, ὄν (ὕς)· ὡς τὸ, συνηνέω, = ὕσιος, καὶ, ὑει-
 κός. Ὁ εἰς χοῖρον ἀνήκων· ἡδρέμματα ὑνεία· χοί-
 ροι. Πλάτ. Νομ.
 Ἰης, ου ὁ (ὕς). Ἐπίθετ. τοῦ, Διός· ὡς καὶ τὸ, Ἰέ-
 τιος. 2) ἐπίθετ. τοῦ, Σαβάζιος· ἡ τοῦ Διονύσου,
 Βάκχου, καὶ τοῦ Σουῖδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰης
 μητρὸς αὐτοῦ, ἡ ἀπὸ τοῦ ὕν, βρέχων, διότι κείποτε
 ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνεβαίνον ὑετοί. Πλούτ.
 Meinecke Εὐφορ. Ὁ Ἡτ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχημα-
 τισμὸν Ἰεῖς· πῖθαν. ὡς θεὸς τῆς καρπογόνου ὑγρα-
 σίας, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἡ μήτηρ τὸν Σεμέλη ὀνο-
 μάζετο Ἰη, καὶ αἱ Νύμφαι, αἰτίνες τὸν ἀνέθρε-
 ψαν, Ἰάδες.
 Ἰή τ τ ι ος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κώμης Ἰηττοῦ.
 Ἰή τ τ ος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν
 συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα οὕτως, ὑπὸ τοῦ
 Ἰηττοῦ. Πλουτ. καὶ ἄρουν. Στεφ. Βυζ.
 Ἰή τ τ ος, ὁ. Ἀργεῖος τις, ὅστις διὰ τινά πραχθέν-
 τα φόνον, ἀφάρως τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἤλθε πρὸς
 τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαθὼν
 ἐν μέρει τῆς ἐπικρατείας του, ἐκτίσας τὴν ὁμόνομον
 πόλιν Ἰηττόν. Πλουτ.
 Ἰθ λ ε ω, ὡ, ἡσω (ὕθλος). Αἰρω, φλυαρῶ. Λατ. nuga-
 ri· θθεν
 Ἰθ λ η μ α, τῶ. Φλυαρία, ληρήματα, συνηθ. εἰς τὸν
 πληθ. Γλωσσ.
 Ἰθ λ ος, ὁ. Ἀῆρος, φλυαρία, μωρία. Λατ. nugae.
 Πλάτ. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι καὶ «ὕθλους, φλυαρούς,
 μωρούς, λήρους» καὶ, «ὕθλος, σαῖος, φλυαρός»·
 ἐνθα ὁ Ἐρστερχ. «ὕθλος» γράφει, καὶ ὡς Λακων-
 ικὸν τὸ νομίζει· καὶ ἴσως ὁ σχηματισμὸς οὗτος
 εἶναι ὁ πλησιέστερος τοῦ πρωτοτύπου· θθεν ἴσως
 καὶ τὸ Λατίν. Susurrus ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι καὶ
 «ὕρρῳθται, φληναφεῖν» καὶ ἴσως ἐκ τοῦ «ὕρρος»
 Surrus, susurrus, ἡ ἐκ τοῦ, ὕρος, ὕρας, ὑρόττω·
 ὡς καὶ ὁ Σνειδέρος εἰκάζει· δύναται δὲ ἔτι νὰ ληφθῇ
 καὶ ὡς συγγενὲς τοῦ, ὕδω, ὕδωι, ὕμνος· ἄλλοι δὲ
 προκρίνουσι τὴν μετὰ τοῦ, ὕλας, συγγένειαν αὐτοῦ.
 Ἰτ α, ποιητικ. αἰτιατ. τοῦ υἱός. Ὀμ.
 Ἰα ρ χ ι α, ἡ (υἱός, ἀρχή). Ἡ τοῦ υἱοῦ ἀρχή. Διον.
 Ἀρεοπαγ.
 Ἰί ε σ ι, ἀντί, υἱέσι, ὁ ἐστίν, υἱοῖς ποιητ. δοτ. πληθ.
 τοῦ, υἱός. Ἰλ.

- Ἰί ε φ ι ο ν, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, υἱός. Γλωσσ.
 Ἰί ε υς, εὐς, ὁ (υἱός). Ὁ υἱός τοῦ, υἱοῦ, ἔγγονος·
 = υἱοῦς. Ἰσοκράτ. Ἀριστοφάν.
 Ἰί ε η, ἡ· Δηλ. τοῦ, υἱεὺς, υἱοῦς. Ἡ ἔγγονη.
 Ἰί ε ι ο ν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Ἀριστοφάν. 2) ὑ-
 ποκορ. τοῦ, Ἰς, = συῖδιον. Ξενοφ.
 Ἰί ε ο υς, οὐ, ὁ (υἱός)· ὡς τὸ, υἱέυς. Ὁ υἱός τοῦ
 υἱοῦ, ἔγγονος, = υἱεὺς· ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς γενικ.
 ἐσχηματίσθη καὶ τὸ υἱοῦς, καὶ Δηλ. ὑδῆ, ἡ· ἡ
 τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ· παρ' Ἡσυχ. ὅστις ἔχει καὶ, ὑέ-
 δες, θυγατέρες υἱῶν ἄμφ.
 (Ἰί ε υς) ἄχρηστ. ὄνομ. ἐκ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη-
 σαν ὅλαι αἱ πλάγαι πτώσεις τοῦ, υἱός· ἴδε υἱός.
 Ἰί ε ω (ὕς). Γρύζω· ὡς χοῖρος φωνάζει. Πολυδ.
 Ἰί ε, δοτικ. ποιητ. τοῦ, υἱός. Ἰλ.
 Ἰί ε ι ο ν, τὸ, ὡς τὸ, υἱοῦ· ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Ἀ-
 ριστοφάν. Σπῆκ.
 Ἰί ε κ ος, ἡ, ὄν (υἱός). Ὁ ἀνήκων, πρέπων, ἀρμόζων
 εἰς υἱόν· ἐπὶ δ. Ἰί ε κ ως, κατὰ τὸν υἱικὸν τρόπον,
 ὡς πρέπει εἰς υἱόν.
 Ἰί κ ος, ἡ, ὄν καὶ
 Ἰί ν ος, ἔννη, ἔννη (ὕς). Ὁ ἐκ χοίρου ὄν, χοίρινος, εἰς χοῖρον
 ἀνήκων, βάρβαρος, χωριάτης εἰς τόφροισιμον. Ξενοφ.
 Ἰί ο θ ε σ ι α, ἡ. Θέσις υἱοῦ, ἥτοι ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς
 τόπον υἱοῦ. Ἡσυχ. Ὁ τοθεσία ὅταν τις Σετόν υἱὸν λαμ-
 βάνῃ, κατὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Παῦλ. Ἀπόσ. ἐκ τοῦ
 Ἰί ο θ ε τ έ ω, ὡ, ἡσω. Δέχομαι τινα ὡς Σετόν υἱόν,
 υἱοποιῶμαι. Ἡσυχ.
 Ἰί ο θ ε τ ος, ὁ, ἡ (υἱός, τίθημι). Ὁ Σετὸς υἱός, ποιη-
 τὸς, εἰςποιήσεως· ψυχροῦς.
 Ἰί ο πα τ ο ρ ι α, ἡ. Ἐννοία τῆς ιδιότητος τοῦ πα-
 τρός μετὰ τοῦ υἱοῦ, τὸ εἶναι ἐν ταύτῃ καὶ πατήρ
 καὶ υἱός· ἄμφ. ἐκ τοῦ
 Ἰί ο π ά τ ω ρ, ορος, ὁ (υἱός, πατήρ). Ὁ ὢν ἐν ταύ-
 τῇ καὶ πατήρ καὶ υἱός· ἄμφ.
 Ἰί ο ποι έ ω, ὡ· Ἡτύχ. Ἰί ο ποι έ σ μ α ι, οὔμαι,
 μέσ. (ποιέω). = υἱοθετέω. Διόδωρ. Σικ. θθεν
 Ἰί ο πο ι ή σ ις, εὐς, ἡ, = υἱοθεσία.
 Ἰί ο πο ι ή τ ος, ὁ, ἡ, = υἱοθετός. Διον. Ἀλικ.
 Ἰί ος, ἐπικ. γενικ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ν.
 Ἰί ος, ὁ· κλίνεται μὲν ὁμαλῶς, υἱοῦ, κ. τ. λ. ἔχει
 ὁμοῦς, ἔξαρτ. παρὰ τοῖς Ἄττ. καὶ τοὺς ἐφεξῆς
 πτωτικὰς τύπους κατὰ τὴν γ'. κλίσιν· γεν. υἱέος·
 δοτ. υἱέ· δοικ. υἱέ, υἱέσιν· πληθ. υἱέτις, υἱέων, υἱέ-
 σιν, υἱέτις· ἡ δὲ αἰτιατ. ἐνικ. υἱέας καθὼς καὶ ἡ γρφ.
 τοῦ πληθ. υἱέας, ἀποβάλλεται δικαίως ὡς μὴ Ἄττ.
 ὡσαύτως καὶ ἡ γεν. ἐνικ. υἱέως, μ' ὅλον ὅτι παρει-
 σέδυσαν πολλοὶ τοιοῦτοι τύποι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς
 ἐκδοτ. τοῦ Θουκυδ. καὶ Πλάτ. εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα
 πεζογράφους, ὡς παρ' Ἀλίκων. ἀπαντᾷται καὶ ἡ
 δοτ. πληθ. υἱέυσι. ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται κατὰ
 β'. κλ. ἐκτὸς τῆς ὀνομ. ἐνικ. καὶ τὴν αἰτ. πολλὰ
 συχάνεις τὴν γεν. υἱοῦ. Ὀδ. τὴν δοτ. υἱῶ, τε-
 λείως, τόσον ὀνυγότερον τὸ δοικ. ἐκ τοῦ πληθ. τὴν
 γεν. τὴν δοτ. υἱοῖσιν. Ὀδ. καὶ τὴν αἰτ. υἱοῦς, μόνον
 ὡς διάφ. ἀνάγν. Ἰλ. ἐκ τῶν Ἄττ. τύπων κατὰ τὴν
 γ'. κλ. ἔχει ὅχι σπανίως τὴν γεν. υἱέος· δοτ. υἱέ·
 καὶ διαλεκτικῶς, υἱέ· ὄνομ. πληθ. υἱέτις, πολλὰ-
 κίς διαλεκτ. υἱέως· ἀλλὰ τὴν γεν. καὶ δοτ. τελείως·
 ἔξεναντίας δὲ πολλάκις τὴν μὴ Ἄττ. αἰτ. υἱέας,
 ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐνικ. αἰτ. υἱέα, ἀπαξ. Ἰλ. πρὸς
 τοὺς ὁμοῦς μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸν
 ὁμῶς ἐπικ. τύπ. τῆς γενικ. υἱός· δοτ. υἱέ, αἰτ.
 υἱά, δοικ. υἱέ (ἐκ τῆς ὁμαλῆς κλητ. τοῦ ἐνικ. υἱέ,
 διὰ τοῦ τόνου ἀρκετὰ διακρινόμενον)· πληθ. υἱέας
 πολλὰ συχάνεις· δοτ. υἱάσι, καὶ αἰτ. υἱάς, ὡσαύτ.

τως πολέμους κυρίως δὲ εἰς τὸν ἰών. πρὸν λόγον ἀνήκουσιν αἱ πλάγαι πτώσεις, υἱός, καὶ ἐφεξῆς· ἡ λεγομένη ὅμως ἄτ. ὄνομ. υἱός φαίνεται, ὅτι, ἐξευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. καὶ ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἂν καὶ ὁ Ἄττιος νεωστὶ ἠθέλησε γὰρ τὴν εἰσαῆξ· ἴδ. Lob. Φρύν. σελ. 40. ἐπίσης ὀλιγότερον ἦσαν ὅποτε εὐχρηστοὶ αἱ ἐδῶ κ' ἐκεί παραληφθεῖσαι ὀνομαστ. υἱός, υἱός, υἱς υἱ. Ὁ υἱός ἦδη παρ' Ὀμ. πολλὰ εὐχρηστ. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἐχρηστίμευε μάλιστα ὁ πληθ. ἀριθμ. ὡς τὸ, παῖδες, ὡς περιφραστικὸς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὅστις συνήθ. μετέβαινε τυτματικῶς καὶ κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸν υἱὸν οἶον, «ἰατρῶν υἱεῖς», «ῥητόρων υἱεῖς» οἱ ἱατροὶ, οἱ ῥήτορες, κ. τ. λ. παρ' Ὀμ. «οἱ υἱεῖς Ἀχαιῶνα», ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοὶ αὐτοὶ (Τὸ, υἱός, πρέπει νὰ παραχρῆσθαι χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐκ τοῦ, ὦω, μὲ τὸ δίγραμμα, φύω· ὅθεν τὸ Λατίν. filius. ἐκ τοῦ παλαιοῦ fuo σχεδὸν ἀναλλοίωτον διετηρήθη ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν Ἰσπανικὴν γλῶσσαν, hijo· ἀλλὰ καὶ ἡ χυδαία συνήθεια τὸ προσφέρει μὲ τὸ δίγραμμα, γυός. — Ὁ Ὀμρ. μεταχειρίζεται εἰς τὴν θῆσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνῆντε βραχέϊαν, πλὴν μόνον κατὰ τοὺς τύπους, υἱός ἰλ. καὶ, υἱέ ἰλ. παρβλ. Ἑρμάν. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ.).

Υἱότ ης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ υἱοῦ, τὸ κάτηγορούμενον τοῦ, υἱός.

Υἱόω, ὦ (υἱός). Κάμνω υἱόν. μέτ. ἀναδέχομαι τινα ὡς υἱόν· ὁ Φώτ. ἔχει· «νύσσει τὸν παῖδα»· υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θῆτόν· καὶ, υἱόσει, τῇ υἱοθεσίᾳ καὶ, υἱόσατο, υἱὸν θῆτόν ἐποιήσατο.

Υἱόω δὲ, ὁ (υἱός). Ἡ κραγὴ, φωνὴ τοῦ χοίρου. Πολυδ.

Υἱόνειος, ὁ, καὶ υἱόνος, ὁ· καὶ θηλυκ. υἱωνή, ἡ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· παρβλ. υἱοῦς, καὶ υἱόθ.

Υἱώσις, ἡ (υἱός) = υἱοποίησις, υἱοθεσία.

Υἱώσις, ης, ὡν, ἀντὶ τοῦ, υἱεύς. Γλωσσ.

Υἱώσις, καὶ, ὕκσις, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὕκσις. Θαλάσσιος τις ἰχθύς, ὅς τις ἄλλως «ἐρυθρόνους», καλεῖται. Ἀθήν. ἔθνη καὶ «ὕκνη» φέρεται καὶ ὑπ' ἄλλων διὰ τοῦ, ἰουλις, ἐρμηνεύεται· φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Δωρικὴ.

Υἱώσις, τῆ· καὶ Ὑκάρων, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, καίμενη ἄρκτης οὐ μακρὰν τῆς Σαλαστός, πατρὶς τῆς περιφήμου ἐταίρας Λαίδος καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· ταύνην ἐρείπεια Catini καλούμενα. Θουκυδ. πληθτ. παρὰ Διοδ. Σικλ. Πλούτ. καὶ Ἀθήν. ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. (ἀπὸ τοῦ ὕκσις, εἶδους Σαλαστόων ἰχθύων. Ἀθήν.) ὅθεν

Υἱώσις, εἰς, ὁ. Ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Υἱώσις, κός, ἡ, ὡν. Τῶν Ὑκάρων ἢ ἐκ τῶν Ὑκάρων ὄν. Θουκυδ.

Υἱώσις, ὡν = Ὑκάρων. Στέφ. Βυζ.

Υἱώσις, ἡ (ὕ) = ὕκσις. Ἀθήναιος.

Υἱώσις, ὁ (ὕ) = ὕκσις· ὅπερ ἴδε.

Υἱώσις, ὁ (ὕ) = ὕκσις. Ἡσυχίος.

Υἱώσις, οἱ = Ὑκάρων.

Υἱώσις, τό (ὕκσις, ὕκσις) = ὕκσις· τροπ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθ. αἰσχροὶ λόγοι. Δισχλ.

Υἱώσις, ὁ (ὕκσις, ὕκσις). Τὸ ὕκσις, ὕκσις, βοή. ἰλ.

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὑκνῶν, φέρω, κουβαλῶ ξύλα, ξυλοφορέω· ὅθεν

Υἱώσις, ἡ. Τὸ ὕκσις. Πολυδ.

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, αἱ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, αἱ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας, καίμενη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινόμενη ἀπὸ τοῦ Βορρὺθίνου εἰς τὸ Ὑπάλκιος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοὶ πιθανῶς ἡ νῦν Νογαί, πεδὸν ἐρημον. Ἡρότ. Ὑλέα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Υἱώσις, ἡ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ἡ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὁ (ὕ). Εἰς τὸν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγαλάντης, ὅτε ἤθελε νὰ βιάσθαι αὐτήν. Ἀπλδ. Καλλμ. εἰς Ἄρτ.

Υἱώσις, μέτ, αἶον (ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ἡ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ἡ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ἡ, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

Υἱώσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις). Ὁ ὕκσις, ὡ (ὕκσις, ὕκσις).

πρωτότπ. ἑλᾶω, εἶναι ὡς τὸ, ὑλακάω, καὶ ὑλακτιάω, ὑλάσκω, καὶ ὑλάσσω, πολλὰ ἄμφ. ὅθεν
 Ὑλακτιγής, οὗ, ὁ. Ὁ γαυγιστής, ὅς τις γαυγίζει ὥσων σκύλους.

Ὑλακτητής, ὁ, = ὑλακτής, ἄνευ παραδῆ.

Ὑλακτιάω, = ὑλακτέω. Κόιντ. Σμυρ. ποιητ.

Ὑλακτικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ γαυγίζων, ἔχων κλίσιν, ἀγαπῶν νὰ γαυγίζῃ.

Ὑλακτώ, = ὑλακτέω ἄμφ.

Ὑλαμοί, οἱ. Πόλις τῆς Λυκίας· καὶ, Ὑλαβοί.

Ὑλαξ, ἄκος, ὁ, = ὑλακτής. Ὁ γαυγιστής.

Ὑλάρχιος Θεός. Ὁ μορφώτας τὴν ὕλην, Συνέπ.

Ὑλάς, α, ὁ κύρ. ὄνομ. Hylas. (υ-). Υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εἰς ἄκρον εὐειδὴς νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόβον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς Κολχίδα, ὃν αἰετοπεπλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν τῆς Μυσίας διὰ διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, αἰ Νύμφαι τῆς Κρήνης ἐρασθεῖσαι τοῦ κάλους του, εἰλκυσαν αὐτὸν πρὸς ἑαυτάς, ὥστε ἔατοτε ἔγεινε ἀφανής, δι' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν, ἐξήτει τὸν προσωριλὴν τοῦτον ἐταῖρόν του ἄπανταρχοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Ἀπλν. Ῥόδ. Ἀπλδρ. Θεόκρτ. Ὑλλας παρὰ Δουκν. 2) κύρ. ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Ἀριστοφάν. καὶ ὄνομα ἄλλων πολλῶν.

Ὑλάσχω, καὶ

Ὑλάσσω, μέλ. ξω, = ὑλακτέω· τοῦτο μὲν παρ' Αἰσχ. ἐκεῖνο δὲ, παρὰ Χαρτί. ἄμφ.

Ὑλαστῆς, οὗ, ὁ καὶ Φηλ. ὑλάστρια, ἡ (ὑλάζω-μ.) Ὁ ὕλην, ἥτοι ξύλα συλλέγων. Φώτ.

Ὑλάτης, ου, ὁ ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ὑλῆς, ἐνθα ἐλατρεῖτο ἰδίως. Διόφρ.

Ὑλάω, ποιητ. πρωτότπ. τοῦ, ὑλακτέω. Γαυγίζω. Ὁδ. ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀποθ. ὕλάοντο· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ ἄλλοις. 2) μεταθ. ὕλάω τινά, γαυγίζω τινά. Ὁδ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστικόν.

Ὑλάα, ἡ, = Ὑλαία. Στέφ. Βοῦζ.

Ὑλέες, ἑως, ὁ. Εἰς τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων, ὅσοι ἔλθον εἰς τὴν Σήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπου, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Σηρίου τούτου. Ἀπολδρ. 2) ὄνομ. σκύλου τινός. Ξενοφ.

Ὑλή, ἡ. Μία τῶν Συγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὀνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις. »Ὑλήα. Ἰλ.

Ὑλή, ἡ, καὶ Ὑλαί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς Κοιπαίδος λίμνης κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ἰλ. ἐνικ. παρ' Ὁμ. πληθυντ. δὲ παρὰ τοῖς ὑστέροις. Μόσχ. Εἰδ. Στράβ. 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιθανῶς, = Ὑδη, ὡς τινες ἀναγινώσκουσι (ἐν Ἰλ. καί τας ἑς βραχὺ, ὅπου διὰ τοῦτο ἠβέλησαν νὰ ἀναγνώσωσιν Ὑδη, καὶ κατὰ Στράβ. φύσει βραχὺ.)

Ὑλή, ἡ. Ἄλσος, δάσος, δρυμὸς, καὶ ὅσα συνίστανται ἐκ τούτων, ἄρα· ξύλα, δένδρα, θάμνοι, κλάνοι, πυρξύλα, φούγανα, πιά, φυτὰ, φύλλα, χόρτα· πολλάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. Ξενοφ. Ἀναθ. »ἐπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην»· ἐξέπεσαν εἰς τὸ δρυμάνιον. Ἐλλ. Ὑλὴν ἐκ τῆς Ἰδῆς κομιζέσθαι· ξυλική. Ξεν. Ἀναθ. »ξευξας τοὺς ἄσλους, ἐπιβάλλω ὕλην καὶ γῆν»· κλάδους δένδρων, κλωνάρια, κλαδιά· οὕτως καὶ παρ' Ἡροδ. 2) τὸ κεκομμένον τὸ πρὸς οἰκοδομήν καὶ ναπηγίαν ἐπιτιθέειον, ὕλην τ' ἄξιμα. Ἰλ. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ ξύλον τὸ ὁποῖον τίθεται ὡς ἄρμα εἰς ἐν πλοῖον, διὰ νὰ μὴ περι-

τρέπεται εὐκόλᾳ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου. 3) καθ' ὅλου δὲ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ συντελεῖται καὶ γίνεται τι· ἢ τραχεῖα καὶ ἀνεπεξέργαστος ὕλη, εἴτε ξύλον ἥθελεν εἶσθαι, ὡς Ὁδ. »πολλὴν δ' ἐπεχεύετο ὕλη», ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ὀδυσσεύς, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Καλυψούς· εἴτε λίθος, εἴτε μέταλλον ὡς, »ἐκάστω δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἐνάγεται. Ἡλίω μὲν, ὁ χρυσός· σελήνῃ δὲ, ὁ ἄργυρος. Ἀρεῖ, στήθερος· Κρόνῳ, μόλιθος· Διὶ, ἡλεκτρος· Ἑρμῇ, κασσίτερος. Ἀφροδίτῃ, χαλκός». Σχολ. Πιν. εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς τὸ Λατίν. apparatus, materia· ὕλη ἱατρικῇ, materia medica· »ἐν ὕλῃ», κατὰ τὴν ὕλην· πτά κατὰ τὴν ὕλην, ἡ ἀπὸ τῆς ὕλης, τὰ ὑλικά πράγματα· ἐπὶ χημικῆς σημασίας, βάσις· οἶον, τὸ ἔλαιον εἶναι ὕλη (βάσις) τοῦ μύρου. Πλούταρχ. (πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, ὕω, = φύω, γεννᾷ, ὁ ἔντευθεν ὕληα καὶ ὁ τόπος, ἐνθα αὐξάνουσι καὶ γίνονται τὰ φυτὰ, ἥτοι, ὁ σύμφυτος, τόπος· διότι καὶ τὸ, ξύλον εἶναι σύλον· καὶ ταῦτο τὸ, σύλον, = τῷ Λατ. sylva, ὃ ἐστιν, ὕλη, δάσος). [Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὕω, φύω, ἔγινεν ἔτι καὶ τὸ, ὕδς, υἱός, τοῦτέστι, γέννημα· καὶ ἐπομένως, τὸ φύλον, ἡ γενεά, τὸ γένος, καὶ μετὰ τοῦ διπλοῦ ἢ τὸ φύλλον. Καὶ τέλος ἐκ τοῦ, ὕω, φύω, ἔγινεν καὶ τὸ, φύσις.]

Ὑλήεατης, ου, ὁ (ὕλη, βαίνω). Ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς Θεοῦ τῶν ὕλων, δρυμῶν· ὁ εἰς ὕλας βαίνων, διατρίβων.

Ὑλήειος, ἡ Ὑλήειος, ὁ, ἡ. Ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση, ἡ εἰς τὸν καρπὸν τοῦ δάσους.

Ὑλήγενής, εὐς, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅς τις ἐγεννήθη μετὰ ὕλης ἢ ὁ ἐξ ὕλης γεγεννημένος, συνιστάμενος. 2) σωματικὸς. Ἀθήν.

Ὑλήεις, εσσα, ἐν (ὕλη). Σύνδεστος, θαυός, ξυλόδης, σύμφυτος, ὕλας, δρυμοῦς, δάση, δρυμάνια· ἔχων Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ δικατάλκτ. Ὁδ. σχεδὸν μόνον παρὰ ποιητ.

Ὑλήκοιτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν ὕλαις τῆν κοίτην ἔχων· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὀρμάνια. Ἡσιόδ. Ἑργ. μόνον ποιητ.

Ὑλήμα, τό (ὕλη). Φρύγανον, θάμνος, καθόλου δὲ κάλαμος. Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2) = ὕλη.

Ὑλήμανέω, = ὕλομανέω· ποιητ.

Ὑλήνομος, ὁ, ἡ, = ὕλονόμος· ποιητ.

Ὑλήουργία, ἡ (ὕλη, ἔργον). Ἐουλουργία, = ὕλουργία, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑλήουργός, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν ὕλαις τῆν κοίτην ἔχων· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὀρμάνια. Ἡσιόδ. Ἑργ. μόνον ποιητ.

Ὑλήσκοπος, ὁ, ἡ, = ὕλοσκόπος· ποιητ.

Ὑλήτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ξυλοτόμος, = ὕλοτόμος· ποιητ.

Ὑλήφορέω, = ὕλοφορέω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑλήφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην, ξυλικὴν φέρων, ἡ συνάξων, = ὕλοφόρος, ποιητ.

Ὑλήωρης, ὁ καὶ

Ὑλήωρος, ὁ (οὔρος). Ὁ ἐπιστάτης τῶν δασῶν. Ἀπλν. Ἀργοντ. 2) = ὕλοδης. Νίκ.

Ὑλία, αἱ παρ' Ἡσυχ. τὰ ἀχνάρια τῶν σανδαλίων, ὁ Σαλμάσιος ἐντεῦθεν παράγει τὸ Λατ. solea, ὅθεν καὶ τὸ Γερμ. sohlen. ὁ Ἡσυχ. ἔχει· ὕλιαί, τὰ πρὸς καττύματα δέρματα, καὶ ὕλιας, τοὺς καρπατίνους τόμους· ὁ αὐτὸς ἔχει, »καρπατίνους, ἀγροίκους ὑπόδημα μονόδερμονα ἄρα = καρβατίνην, ἐκ τοῦ χάρηκα, καρπατίνος, ἐσώθη παρ' Ἰταλοῖς τὸ scarpa.

Υλίας, ου, ὁ (-υ-). Ποταμός τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων μεταξύ τῆς Κρότωνος καὶ Συθάριδος· τανῦν Aquanile. Θουκλ.

Υλιότης, ὁ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντί, ὑληβάτης, Lobeck Φρυν.

Υλιγενής, ἑως, ὁ, ἡ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντί, ὑληγενής, ὑλαγενής. Ὁ ὕλην, ξύλα γεννῶν, ὑλώδης, σύμματος τόπος. Νικαιέντος παρὰ Παρθεν.

Υλιζω, μέλ. ἰω. Εκθαρζω τι ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας, στραγγίζω· ὑλιζέιν τὰς ῥίνας· ἀπομύττειν, σπογγίζεῖν. Διοσκρ. (κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐκ τοῦ ὕλης, κατὰ μετάθ. ἀντί, ὕλος).

Υλική ὑλήμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ὁρικτικῶς τῶν Θηβῶν, νῦν Στιβα. Στρωβ. 2) οὐστει. Μικρὸς ποταμός τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Υλικός, ἡ, ὅν. Τῆς ὕλης, ἡ παρὰ τῇ ὕλῃ κείμενος. Υλικός, ἡ, ὅν (ὕλη). Ὁ ἐξ ὕλης ὢν, σωματικός· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἑκκληστ. σαρκικός, κοσμικός, καὶ ὕλικόν πνεῦμα, ὁ διάβολος. Γρηγ. Ναζ. παρ' ἱατροῖς ὕλικόν, μέρος ἡ εἶδος τῆς ἱατρικῆς, τὸ περὶ τὴν ἰωμένην τὸ σώμα ὑμῶν ὕλην ἔχον.

Υλεις, ἑως, ἡ, = ὕλος. ὁ φῶς. ἔχει ὕλην ἡμαρτ. Τὸ καθίζον τοῦ οἴνου, ἡ τοῦ ὕδατος· οὕτως καὶ Ἀριστφ. ἄρα, λούνη, κατακάθισμα, τρυγίας, ἀκαθάρσια· ἡ συνήθειαι ἔσονται καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

Υλισκόπος, ὁ, ἡ· ἐφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, ὑλησκόπος, Lobeck Φρυν.

Υλισμός, ὁ (ὕλις). Τὸ ὑλίεσθαι, στραγγισμός.

Υλιστήρ, ἡρος, ὁ (ὕλις). Ὁ ὑλίεσθαι, ἡμέρος· ὅθεν

Υλιστήριον, τό· καὶ συσκοπ. ὑλίστριον, τό. Στραγγιστήριον, ἀγγεῖον τετρυπημένον, δι' οὗ στραγγιζοῦσιν. Πολυδ.

Υλλαϊκός ὑλήμνη. Λίμνη τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ'. 72.

Υλλεῖσι, οἱ, = ὕλλεῖς· ἄρθ. 2. Διον. Περγ.

Υλλεῖς, οἱ· ἐνικ. ὕλλεῖς, ἑως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σικυονίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους. 2) κάτοικοι τῆς Χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέρ. Βυζ. ποιητ. Ὑλλες. Ἀπλν. Ῥόδ. Ὑλλος. Ἀπλδ. λειψ.

Υλλεύς, ὁ· ὄνομ. ἔθνικόν τοῦ

Υλλή, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στρωβ. Βυζ. ὅθεν

Υλλήης, ἰδός, ἡ. Τῆς Ὑλλίδος ἢ ἐκ τῆς Ὑλλίδος οὐσα· ἡ Ὑλλήης γαῖα = Ὑλλίς. Ἀπλ. Ῥόδ. ἡ Ὑλλήης πόλις, = Ὑλλή.

Υλλεικός, ἡ, ὅν. Τῆς Ὑλλίδος παραβλ. Ὑλλαϊκός.

Υλλίς, ἰδός, ἡ. Τοῦ Ὑλλου ἢ εἰς τὸν Ὑλλον ἀνήκουσα. Πίνδ. 2) προτυπ. γῆ. Χερσονήσος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὑλλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐλθόντος ἐνταῦθα μετὰ μίαν ἀποικίαν Φαιακίων. Στέρ. Βυζ.

Υλίσχος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Δωρ. τύπος, ἐκ τοῦ Ὑλλος, ὡς τύνιχος, ἐκ τοῦ, τυννός.

Υλλος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του λαβὼν εἰς γυναικὴ τὴν Ἰλὴν, ἐγέννητε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, καὶ βοηθοῦμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅτε, λέγεται, ὅτι ὁ ἴδιος Ὑλλος ἐφόρμησε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολόδ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρηθεὶς νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν ἐφρονεῦθη μονομαχῶν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκά-

δων. Ἡρόδ. 8, 132. 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλῆους ἐκ τῆς Μελίδης συγκατὰς τοῦ Ἀργαίου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιακίων, ὅς τις ἦλθε μετὰ μίαν ἀποικίαν Φαιακίων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ Χερσονήσῳ, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Ὑλλίς. Ἀπλόδ. 3) αὐτόχθων εἰς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ὁ ἐν Ἀυδίας Ὑλλος ποταμός. Πανστ. 4) Ποταμός τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑρμόν. Ἰλ. πύρρ. τοῖς ὑπερὸν Φρύγιος κληθεῖς. Στρωβ. (Ὑλλος κύρ. ὑποκρ. τοῦ, ὕδρος.)

Υλοβάτης, ὁ· ἀντί τοῦ, ὑληβάτης.

Υλοβίος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὸ δάτος, ἢ ὁ τρεφόμενος ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ δάτους.

Υλογενής, ἑως, ἡ· = ὑληγενής.

Υλογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ζωγραφίζων, ἡ γράφων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον. Μανέθ.

Υλοδιαίτος, ὁ, ἡ (δαίτα) = ὑλόδιος. Συνέτ.

Υλοδρόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ εἰς τὰ δάση τρέχων. Ἀριστφ.

Υλοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ εἰς ὕλην κατοικῶν. Γλωσσ. Στρωβ.

Υλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ δασώδης, ὑλώδης, πλήρης δένδρων, φυτῶν. Εὐριπ.

Υλόκομος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ τὴν φροντίδα τοῦ δάτους ἔχων.

Υλοκόπιω, ὦ (κόπτω). Κόπτω ξύλα. Ἀριστ. ζῶων ἴστρω.

Υλόκουρος, ὁ (κείρω, κουρά). Ὁ τὴν ὕλην κουρεύων, κόπτων = ὑλοτόμος. Λυκέρ.

Υλομανής, ὦ, μέλ. ἦτο. Μανίαν ἔχον περὶ τὴν ὕλην, ὅστις, μεγάλους, πολλοὺς καὶ παχεῖς κλώνους φύει. Στρωβ. πτὰ πεδία ὕλομανεῖα, βλαστάνουσι πολλὰ φυτὰ, φρύγανα κ. τ. τ. ἔξαιρ. ἐπὶ ἀρπύλων. Γεωγν. παρὰ τὴν τραχύναν κατὰ ταύτην τὴν λέξιν ἐσχηματισθῇ καὶ τὸ τῆς συνηθ. ὁρμάνιον, τό· καὶ κατὰ συκοπὴν ὁρμάνιον· τὸ ὅποιον σημαίνει τὸ, ὕλομανεῖς ὅρος, ἡ τόπον ὕλομανῆ· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ μετὰ, ὕλη· ἐκ τοῦ

Υλομανής, ἑως, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ τὰ βλαστήματα τῆς γῆς καὶ τὰ δάση ἀγαπῶν, ὡς μαϊνόμενος. 2) ἐπὶ δένδρων, τὸ πολλὰ ξύλα, βλαστήματα φύον.

Υλομαχέω, ὦ, μέλ. ἦτο (μάχομαι). Πολεμῶ εἰς τὰ δάση. Ἀππιναν.

Υλομήτρα, ἡ· καὶ, ὕλης μήτηρ. παρ' Ἡσυχ. σκώληξ τις, τὸν ὅποιον τινεὶς διὰ τοῦ, βόβυξ, ἐρμηνεύουσι.

Υλονόμος, ὁ, ἡ (νένομαι). Ὁ βιάσκων εἰς τὰ δάση.

Υλοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁς τις παραμονεύει, ἢ ἐπιστατεῖ εἰς τὰ δάση· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Πανός.

Υλοτομέω, ὦ (ὕλοτόμος). Κόπτω τὰ ὁρμάνια, ἢ τὰ ξύλα. Ἡσιόδ. ὅθεν

Υλοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν ξύλα. Ἀριστλ.

Υλοτομικός, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς ὕλοτόμῳ, ἢ εἰς ὕλοτομῳ ἀνήκων· ὅθεν ὕλοτομικὰ ἐργαλεῖα, οἱ πελέκει· καὶ ντέχνη ὕλοτομική· ἡ τέχνη τοῦ κόπτεν ξύλα. Διογν. Λαέρτ.

Υλοτόμιον, τό· περὶ Σπράβ Ἠγόρων, ἐνθα πωλοῦνται ξύλα, κυρίως δὲ ὁ τόπος, ἐνθα κόπτονται ξύλα.

Υλοτόμος, ὁ, ἡ, = ὑλοτόμος (τέμνω). Ὁ κόπτων ξύλα, ξυλοκόπος. Ἰλ. καὶ δ' ἔσαν ὑλοτόμους πελέκειας ἐν χειρὶν ἔχοντες· πελέκεις, δι' ὧν κόπτουσι τὰ ξύλα. 2) προπαροξύτ. δὲ, ὕλοτόμος, ὁ, ἡ, παθ. ὁ εἰς τὸ δάτος κομμένος. Ὑμν. Ὁμ.

Υλοτοργέω, ὦ (τρώγω). Ἀγρίου καρποῦς καὶ ῥέζας τρώγων. Αἰλ. ζῶων. ἴστρω.

Υλοτοργής, ἑως, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐξ ὕλης τρεφόμενος. Προκλ. Ἀνάκτ.

- ὕμνεῖν τοὺς θεοὺς· ἔξαιρ. δι' ὕμνων ἐγκωμιάζω. β) λέγω, διηγούμαι, ἱστορῶ· ἔξαιρ. ἐπαναληπτικῶς διηγούμαι, τὸ ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, θρυλλῶ. Ξενοφ. «τὴν ὑμνουμένην χρυσὴν πλάτανον» τὴν θρυλλουμένην, λεγομένην. γ) ἐπὶ κακοῦ, κακολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, μέμφομαι. Δισχύλ. 2) ἀμετβ. ἄδω, ψάλλω, τραγῶδω. Πλάτ.
- Ἵμνηπολέω, ὦ. Περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρέφομαι, καταγίνομαι εἰς ὕμνους, ὕμνους συνθέτω ποιητ. ἔκ τοῦ
- Ἵμνηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρέφόμενος, ὁ κάμνων ὕμνους, αἰδοπόλος.
- Ἵμνησιος, ὁ, ἡ παρ' Ἀλλίαν. ζῶων ἱστορ. 12, 5. = ὕμνητός.
- Ἵμνησις, εως, ἡ (ὕμνέω). Τὸ ὕμνεῖν, ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν.
- Ἵμνητήρ, ἥρος, ὁ· καὶ
- Ἵμνητής, οὔ, ὁ (ὕμνέω). Ὅς τις ὕμνεῖ, ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει· καθόλου δὲ αἰοῖδός, ψάλλτης· ὅθεν
- Ἵμνητήριος, ὁ, ἡ καὶ
- Ἵμνητικός, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς τὸ ὕμνεῖν ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος.
- Ἵμνητός, ἡ, ὅν. ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ, ὕμνέω. Ἀξίος ὕμνου, ἡ ὕμνήσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ὕμνήσῃ τις τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὕμνήσῃ τις. Πίνδ. Πύθ. 10, 24, 11, 93.
- Ἵμνήτρια, ἡ, καὶ ὕμνητρίς, ἱδός, ἡ· θηλκ. τοῦ, ὕμνητήρος, ὕμνητης. Ἡ ὕμνος ἄδουσα.
- Ἵμνία, ἡ· ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἴδιον ναὸν, μεταξὺ Μαντινείας καὶ Ορχομενοῦ· Παντ.
- Ἵμνιάω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὕμνέω. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1305.
- Ἵμνιον, τό, = ἄμνιον, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, ὑμέμιον, ὑποκορ. τοῦ, ὕμνῃ.
- Ἵμνίς, ἱδός, ἡ· κύρ. ὄνομα ἐταίρας τινός. Λουκκ.
- Ἵμνογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὕμνους γράφων, ἡ γράφας.
- Ἵμνοδότερος, ἡ. Ἡ τῶν ὕμνων δότεира. Ὀρφ. θηλκ. τοῦ
- Ἵμνοδοτήρ, ἥρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ὕμνους. ποιητ.
- Ἵμνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις συνθέτει ὕμνους, ὑμνοποιός, ποιητής.
- Ἵμνοθέτος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐξ ὕμνων καὶ ἁσμάτων συντεθειμένος.
- Ἵμνολόγῳ, ὦ (ὕμνολόγος). Ὑμνους λέγω, ἐγκωμιάζω, εἶμαι ὕμνολόγος· ὅθεν
- Ἵμνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Τὸ ὕμνους λέγειν, ψάλλειν, ὠδῇ, ἐπαινεῖν, ἐγκώμιον. Χρυσόστομ.
- Ἵμνολογίζω, = ὕμνολογέω· ἔκ Mart. Capella.
- Ἵμνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕμνους λέγων, ψάλλων, ὕμνωδός, αἰοῖδός, ψάλλτης.
- Ἵμνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕμνους ποιῶν, = ὕμνοθέτης. Εὐριπ.
- Ἵμνοπόλεω, = ὕμνηπολέω, ἔκ τοῦ
- Ἵμνοπόλος, ὁ, ἡ, = ὕμνηπόλος.
- Ἵμνος, ὁ. Ὡδῇ, τραγῳδίῳ· «ὕμνος αἰοῖδῃς» ἀντὶ τοῦ, ὠδῇ, ἡ ὕμνος, τραγῳδῖον. 2) ποιητικὸν ἡ ἐπαινετικὸν τραγῳδίον, συνῆθ. ὠδῇ εἰς θεόν, ἡ εἰς τιμὴν θεοῦ, ἥρωον Πίνδαρ. Ὑμνον θεοῖς. ποτὲ μὲν εἰς ἐπικ. εἶδος, ὡς οἱ Ὀμηρ. καὶ Ὀρφικοὶ ὕμνοι· ποτὲ δὲ εἰς λυρικόν, ὡς οἱ τοῦ Πινδάρου, οἱ τινες ἐψάλλοντο συνῆθ. μὲ τὴν λύραν, χωρὶς χοροῦ. 3) κατ' ἐξοχὴν, ἐγκώμιον. 4) Σοφῆνος. 5) χρησμός, λόγιον· Εὐστάθ. (ἐκ τοῦ, ὕμ, ὕδω)· ὅθεν
- Ἵμνωδῶ, ὦ (ὕμνωδός). Ὑμνον ἄδω, εἶμαι ὕμνωδός· 2) = χρησμοῦδῶ.
- Ἵμνωδῆς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὕμνων.
- Ἵμνωδία, ἡ (ὕμνωδός). Ἡ τοῦ ὕμνου ὠδῇ. 2) ψαλμωδία, τραγῳδίον.
- Ἵμνωδός, ἡ, ὁ· ἡμαρτημ. ἀνάγκη. ἀντὶ τοῦ, ὕμνωγράφος. Ἰωσήφ. εἰς Ματθαῖ. 18.
- Ἵμνωδός, ὁ, ἡ (ὕμνος, ὠδῇ). Ὁ ὕμνους ἄδων. 2) = χρησμοῦδός.
- Ἵμός, ἡ, ὅν. Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμέτερος, ὑμέτερον. Ἰδικός σας, ἰδική σας, ἰδικόν σας. Ὀμηρ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς τὸ, δεξιός, δεξίτερος, κ. τ. τ. παραβλ. ἄμός.
- Ἵμος, ἡ ὕμνος, ὁ ἴδε ὕμα.
- Ἵν, αἰτιατ. τοῦ, ὕς. Ὀδσ.
- Ἵνις, ἡ, ὕνις, εως, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ὕνη, ἡ ὕνη, ἡ. Τὸ τοῦ ἀράτρου σιδήριον, τὸ τέμνον τὴν γῆν· ὕνιον, ἡ γυννίον παρ' ἡμῖν. Πολυδ. 2. «Τὸ δὲ ἀροῦν, σιδήριον, ὕνις, ἥς τὸ ἀκρον, ὕμψα» ὅθεν
- Ἵνιχάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ πολεμῶν μὲ τὸ ὕνιον.
- Ἵννος, ὁ, ἐσφαλμ. ἀνάγκη. ἀντὶ τοῦ, ἵννος, ἡ ἵννός.
- Ἵννοσχος, ὁ (ἕς, βόσκω). Ὁ τὰς ἕς βόσκων, χοιροβοσκός.
- Ἵννοτης, ου, ὁ· = ὕννοσχος.
- Ἵννοδῆς, ὁ, ἡ (ἕς, εἶδος). Ὁμοιος μὲ χοῖρον· «ὅστων ὕννοδῆς», κόκκαλόν τι, τὸ σχῆμα ἔχον κατὰ τὸν ἕν, μὲ δύο πτερύγια εἰς τὸν λάρυγγα. 2) τροπ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν χοίρων, ῥυπαρὸς, κακοήθης.
- Ἵννοσις, ἡ (μῦστα, ἕς). Ἡ τοῦ χοίρου μουσική· χοιροδία, ὠδία. Ἀριστοφάν.
- Ἵννοσχος, ὁ, ἡ (ἕς, πολέω). Ὁ περὶ τοὺς χοίρους πολὺν, ὕννοσχος, χοιροβοσκός· ποιητ.
- Ἵννορος, ὁ, ἡ (πρώρα, ἕς). Μὲ πρώραν, ἥτις εἶναι εἰς τὰ ἐπάνω γυρισμένη, ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου· ὅθεν «ὕννορος ναὺς τὸ σίμωμα». Πλούτ. Περικλ. 26. ὅπου πρὸ τοῦ Κοραῖ ἀνεγίνωσκον ψευδῶς «ὕννορος».
- Ἵνός, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ υἱός, ἄχρηστον.
- Ἵνός, γενικ. τοῦ, ἕς. Ὀμηρ.
- Ἵνσις, εως, ὁ. Εἶδος φυτοῦ. Πλίν.
- Ἵνσχυμάω, ὦ. Ὑσχύμαον τρώγω, ὃ ἔστι μαίνεσθαι ἐκ τοῦ
- Ἵνσχύμας, ὁ (ἕς, κύμας). Πόα τις μαρινώδης καὶ καρποτική, τῆς ὁποίας ὅταν τις πῇ τὸν ζωμόν, γίνεται ὡς μεθυσμένος καὶ πηράφρων. Ξενοφ.
- Ἵνστασις, ἡ. Ἡ τῶν ὕδων σιγῆτις, συορρόβιον.
- Ἵνστάσις, τό, = συορρόβιον. Σταῦλος τῶν χοίρων.
- Ἵνστροφίον, τό (ὕνορρόβος). Σταῦλος τῶν χοίρων.
- Ἵνστροφίον, τό. Ποίμνη, ἀγέλη τῶν χοίρων.
- Ἵνστροφός, ὁ (φέρω). Χοιροβοσκός.
- Ἵνσχυμάω, ὦ (ἀγανακτέω). Ἐπὶ τι ἀγανακτῶ. 2) ὀλίγον τι ἀγανακτῶ.
- Ἵνσχυμάω, ὦ (ἀγανακτῶ). Ὀλίγον ἡ κυρίως ἀγανακτῶ.
- Ἵνσχυμάω (ἀγγέλω). Κυρίως ἀγγέλλω, εἶδος· ποῖω, προδίδω, συκοφαντῶ.
- Ἵνσχυμάω, ὁ (ἄγγελος). Ὁ ὑπ' ἀγγέλου μηνυθείς, καλεσθείς. Δισχ.
- Ἵνσχυμάω, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαγγέλλω. Κυρίως ἀγγελλόμενος, φανερωμένος, προδομένος.
- Ἵνσχυμάω, ὁ (ἄγγελος). = ὑπαγκάλω.
- Ἵνσχυμάω, ὦ (ἀγκάλω). Δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας. 2) βάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκυλιάζω· ὅθεν
- Ἵνσχυμάω, τό. Ὅ, τι λαμβάνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅ, τι ἀγκυλιάζει τις, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγκυλιάματος, ἡ γυνή, ἡ ἐρωμένη. Σοφοκ.

Υ'π'ἀγκάλῳς, καί, ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη).
 Ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας φερόμενος· παραβλ. ὑπαλένιος.
 Υ'παγωγῶν, τό (ἀγκών). Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος προσκεφάλαιον.
 Υ'παγνυμι (ἀγνυμι). Ὑποκάτω τσακίζω, συντρίβω.
 Υ'παγορεύσεις, εὖς, ἡ (ὑπαγορεύω). Τὸ ὑπαγορεύειν, ἐμπνεῖν, υποθήκη, συμβουλή.
 Υ'παγορευτικός, ὁ, ὅν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν.
 Υ'παγορεύω, εὖσω (ἀγορεύω). Λέγω τι πρότερον, διὰ τὴν ἀκούσιν αὐτοῦ τις, καὶ νὰ τὸ γράψῃ, ἢ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς ἄλλον· (Dietz, Γαλ.) 2) φανερόνως κρυφίως, εἰδοποιῶ. 3) συμβουλεύω, διδάσκω, ὁδηγῶ, ἐκτρέφω. 4) ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι. 5) ἐπὶ τῇ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὴν πράξιν) λέγω. «ἐλπίδα, πρόφασιν ὑπαγορεύειν». Στράβ. ὑποβάλλω, ἐγχειρίζω, προξενῶ, ἀφορμὴν δίδω· δίδω νὰ καταλάβῃ τις.
 Υ'παγορέα, ἡ· ὡς τὸ, ὑπαγορεύεις. Ἡ συμβουλεύουσα, Δωρ. ἀντί, ὑπαγορέα.
 Υ'παγορικός, ὁ, ἡ (ἀγορικός). Ὀλίγον χωριάτης. Δατ. subrusticus.
 Υ'παγρυνός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον ἄγρυνος. Ἰπποκρ.
 Υ'πάγως, ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.)· μεταβ. Ἄγω, φέρω ὑποκάτω· πῶς δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγόν ὠκείας ἵππους, καὶ ὑπάγειν ἵππους ζυγόν· βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζεύω. Ἰλ. β) φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσω· νοί Ζεὺς ὑπάγαγον σε ἐς χεῖρας τὰς ἐμάς. Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ, φέρω κατὰδικον ἐμπροσθεν εἰς τὸν ὑψόμενον θρόνον τοῦ κοίτου, ὥστε νὰ στέκηται κατώτερα παρὰ τοῦτον· ἐντεῦθεν ὑπάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ὑπὸ τὸ δικαστήριον, ὑπὸ τὸν δῆμον, ὑπὸ τοὺς ἐφόρους, ἐγκάτω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡρόδ. Ξενοφ. «ὑπαγόμενος θανάτου διὰ τὴν προδοσίαν», ἐγκαλούμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἄξιός θανάτου. Ξενοφ. ἀλλὰ καὶ, ὑπάγειν, ἀπλῶς, χωρὶς τινὰ ἄλλην προσθήκην. γ) ὁδηγῶ εἰς τὴν, τροπικ. πανουργίως, κρυφίως φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπὸν μου, ἀποπλανῶ, προσπαθῶ νὰ φέρω εἰς τὰ θελήματά μου. Πλούτ. κατὰ μέτ. διάνηται. ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ νὰ ζητῇ τις ὠφέλειαν δι' ἑαυτὸν ἀπὸ ἐκείνου, εἰς τὸ ὅποιον δίδει τις ν' ἀποπλανῇ τὸν ἄλλον. Ξενοφ. 2) σηκώνω ὑποκάτωθεν, ἐκβάλλω. β) φέρω πρὸς τὰ κάτω «κοιλίαν, γαστέρα ὑπάγειν»· καθαρῶς τὴν κοιλίαν διὰ τινος καθαρσίου· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια «τὸν ὑπάγει ὑποκάτω», ἀντί τοῦ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας, λέγει· ὁ Ἰπποκρ. λέγει καὶ οὕδε· «κοιλία ὑπάγουσα», ἔχουσα κίνησιν. Β) ἀμεταβ. κρυφίως φέρω, ἀπομακρύνωμαι, διάγω μεμονωμένην ζωὴν· ὑπάγω, φρένα τέφρωμα, Θέσω. ἐπὶ στρατεύματος, ἀποσύρωμαι. Ἡρόδ. 2) προάγω, προχωρῶ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, πορεύομαι. Ξενοφ. τοῖς ἐμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. Ἀριστοτ. «ὑπάγει, τί μέλλεις», ἀντί τοῦ, πορεύεσθαι· καὶ, «ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐκ οἰσάτε». Ἰωάν. Εὐαγγ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ, ἥτις μεταχειρίζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντί τοῦ πορεύεσθαι, καὶ ἀντί τοῦ ἄγω· καὶ ἀντί τοῦ ἐξακολουθεῖν, τρέχειν τὸν δρόμον μου· ἡ χυδαία φωνὴ λέγει κατὰ παραφθοράν καὶ ἀφαίρεσιν ἐν· «πάω, πάγω, παγαίνω, καὶ παγαίνω».
 Υ'παγωγέως, εὖς, ὁ. Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὅποιον φέρεται ὁ πρὸς οἰκοδομὴν πηλός. Ἀριστοτ. καὶ ἐργασίαν τὴν οἰκοδομικὴν, μυστήρι. 2) τιμωρητικὸν τὸ ὄργανον. 3) κινήτὸν τὴν ξυλάρειον εἰς τὰ χορδῶτα μουσικὰ ὄργανα, ὑπὸ τῶν χορδῶν τιθέμενον, διὰ

νὰ διέχων ἀναλογικῶς ἀπ' ἀλλήλων τὸ ὅποιον ἄλλως καὶ, ὑποβολεύς, λέγεται, ὁ καθολάρχης.
 Υ'παγωγῆ, ἡ (ὑπάγω). Τὸ φέρειν ὑποκάτω, μέσα ἢ πρὸς τι, τὸ φέρειν εἰς τὰ ὅπισθεν, ὁδηγία, φέρεσιν. 2) ἀπάτη, πανουργία, τὸ φέρειν τινὰ πανούργως πρὸς ἑαυτόν. Δημοσθένης. 3) ἀναχώρησις, ἐπιστροφή, (retrait) φυγή. Θουκυδ. 4) «κοιλίας ὑπαγωγῆ· ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάβροια».
 Υ'παγωγίδιον, τό καὶ
 Υ'παγωγίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, ὑπαγωγέως.
 Υ'παγωγικός, ὁ, ὅν. Ἐκτεταμένος, κατὰ μήκος τανυσμένος· ἄμφ.
 Υ'παγωγός, ὁ, ὅν (ὑπάγω). Ὁ ὑποκάτω ἄγειν δυνάμενος, «κοιλία», ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καθαρῶς τὴν γαστέρα, κινήτικός.
 Υ'πάδω (ἄδω). Ὑάλλω, ἄδω ἐπὶ τι. 2) ἡσύχως ἄδω.
 Υ'παείδω, ποιητ. ἀντί, ὑπάδω.
 Υ'παέριος, ὁ, ἡ (ἄηρ). Εὐρισκόμενος εἰς τὸν ἄερα, ζῶν εἰς τὸν ἄερα.
 Υ'παί, ποιητ. ἔξαιρ. ἐπικ. ἀντί τῆς, ὑπό.
 Υ'παίάξω, μέλ. ἄξω (αἰάξω). Ὀλίγον, ἡ ἐπὶ τὴ στενάξω.
 Υ'παίδεδοικα, ἐπικ. παρακμ. τοῦ, ὑποδεῖδω, ἀντί, ὑποδέδοικα. Ὀμηρ.
 Υ'παίδεομαι, μέλ. ἐσθαι, μετὰ διπλ. ἀορ. παθ. ὑπῆρθεσθην, καὶ μέτ. ὑπῆρθεσάμην (αἰδέομαι). Ὀλίγον αἰδοῦμαι· ὑπαιδέομαι τινά· ὀλίγον τι σέδομαι, ἐντρέπομαι τινά. Ξενοφ.
 Υ'παίετος, ὁ (αἰετός). Εἰδός τι ἀετοῦ.
 Υ'παίθα, ἐπὶ. (ὑπὸ, ὑπαί). Κατ' εὐθὺς, ἀντικρὺ, ἐμπροσθεν· ἐπὶ πταμοῦ, εἰς τὰ ἐμπροσθεν ῥέοντος. 2) ὡς πρόθεσ. μετὰ γενικ. ὑποκάτω· Ἰλ.
 Υ'παίθριάζω, μέλ. ἄτω (αἰθριάζω). Εἶμαι εἰς αἰθρίαν, εἰς ὑπαίθριον τόπον.
 Υ'παίθριος, ὁ, ἡ (αἰθρος)· ὡς τὸ ἐπὶ. Ὑποκάτω εἰς αἰθρίαν, ἀσπίεσται οὐρανόν. Πίνδ.
 Υ'παίθρος, ὁ, ἡ (αἰθρῶ). Ὁ ὑπὸ αἰθραν ὄν, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· τοῦτέστιν, εἰς ἀνοικτὸν καὶ μὴ ὑποστεγνὸν τόπον. Ξενοφ. «ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ὑπαίθρον», ἔξω εἰς τὸν κάμπον· πτὸ ὑπαίθρον, ὁ ἐλευθερὸς ἀήρ, ὁ ἀστεγὸς οὐρανός, πεδῖον· ὑπαίθροι πόλεμοι· οἱ εἰς τοὺς κάμπους γινόμενοι· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἄγιν, ὑπαίθρος μανία· ἡ σφοδρά, ὅτε ὁ μαινόμενος δὲν δύναται νὰ κρατῇ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ διάγει ἔξω εἰς ὑπαίθρον τόπον· παρὰ Πλούτ. ὑπαίθρον· τὰ ἐλευθερα πεδία, οἱ κάμποι, ἐξ ἐναντίας τοῦ, προύρου, ἡ ὄχυροὺς τόπους· ἄρα πεδῖον, τόπος ἀνοικτός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, στρατόπεδον.
 Υ'παίθω (αἰθῶ). ποιητ. ἀντί τοῦ, ὑποκαίω. Σοφκλ.
 Υ'παικάλλω (αἰκάλλω) Δωρικ. ἀντί τοῦ ὑποστάνω.
 Υ'παίνεσις, ἡ (αἰνέω). Συναίνεσις, ἀποδοχή, ἐνθάρρυνσις· ἄμφ.
 Υ'παίνισσομαι, Ἄττικ. -ττομαι· μέλ. ἔσομαι· μέτ. ἀποθ. (αἰνίσσομαι). Σκοτεινῶς ἡ μακρόθεν αἰνίστομαι, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, αἰνυγματωδῶς ἐμφανῶ. Δημοσθένης. μετὰ αἰτιατ.
 Υ'παίρω, ἰωνικ. ἀντί, ὑπαίρειω. Ἡρόδ.
 Υ'παίρω, ἡ (αἶρω, ἀνώμ.). Πσύχως, ἡ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἶρω, σηκώνω.
 Υ'παίσθανομαι, μέλ. σθήσομαι, μέτ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι ἀνώμ.). Ὀλίγον τι αἰσθάνομαι, κρυφίως καταλαμβάνω.
 Υ'παίσω, μέλ. ἔσω (αἰσώω). Πηδῶ, ὁρμῶ κάτω μετ' αἰτιατ. «ὑπαίξει ρῖκα» (τὴν ἐπιφάνειαν). Ἰλ. ποιητ. 2) ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν ταχέως.

- Υ' **παισχροσ**, ὁ, ἡ (αἰσχροσ). Ὀλίγον τι αἰσχροσ ἢ ἀσχημος.
- Υ' **παισχύνομαι**, παθ. (αἰσχύνω). Ὀλίγον τι ἐντρέπομαι.
- Υ' **παίτιος**, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὁ υπεύθυνος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος. ὑπαίτιον εἶναι τινα. Ξενοφ. ἀποκρίσεις, ἡ λόγου τινας ὑπόχρεως εἶναι.
- Υ' **παίτριον**, ἵσσω, ἐπικ. ἀντί **πολινίσσω**. Νίκ.
- Υ' **παιρέω**, ὦ (αἰρέω). Ὑποκάτω, κρεμῶ. Πλούταρχ.
- Υ' **πακμάζω** (ἀκμάζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἀκμάζω.
- Υ' **πακοή**, ἡ (ὕπακούω). Ἡ ὑποταγή, εὐπειθεία.
- Υ' **πακολουθεῖν**, ἀντί τοῦ, ἐπακολουθεῖν.
- Υ' **πακουός**, ὁ (ὕπακούω). Ὅστις ἤκουσεν ἀπὸ τινός τι.
- Υ' **πάκουσις**, ἡ (ὕπακούω). Τὸ ὑπακοῦειν, = ὑπακοή.
- Υ' **πακουστέω**, οὕτως ἔχει ἐν χειρόγραφον τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 3, 58, ἐνθα αἱ ἐκδόσεις, ὠτακουστέω, ἔχουσιν, ὡς τὸ ἀνηκουστέω, κ. τ. τ.
- Υ' **πακουστός**, ὁ· ὅθεν, ὑπακουστέος, ὑπακουστέον, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ, ὑπακούω. Πρέπει νὰ ὑπακουσθῇ.
- Υ' **πακούω**, μέλ. οὐτομα, σπανιῶτ. οὕτω (ἀκούω). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, δίδω ἀκρόασι, ἀκούω τι καὶ ἀποκρίνομαι. 2) τροπ. ὑπακούω (ὡς λέγει ἀκρόη καὶ ἡ συνήθεια), ὑποτάσσομαι, πειθομαι. Ἡρόδ. συχνότερ. μετὰ ὁτο. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 1, 1, 3, «ἦ ἴδον αὐτῷ ὑπακούειν»· ἔτι δὲ, ὑποχωρῶ, συγκατατίθω, κάμνω τὸ προσιταττόμενον· ἐξαιρ. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν θυρωρῶν, οἵτινες, ὅταν ἔλθῃ τις, ἐρωτῶσιν αὐτὸν ἔσθωθεν τίς ἐστί, καὶ τί θέλει, ἔπειτα ἰδοῦσιν τὸν οἰκοδεσπότην, μετὰ ταῦτα ἢ ἀποκρίνονται ἢ ἀνέχονται τὴν θύραν, «κρούτας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι». Πλάτ. Φαίδων, σελ. 59. Ε. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες κραζόμενοι, ἀποκρίνονται ἐπὶ πελεμιστῶν, οἵτινες παρουσιάζονται ἐπὶ μαθητῶν, οἵτινες δίδουν ἀκρόασι εἰς τὴν παράδοσιν, ἐπὶ τοιούτων, οἵτινες πείθονται, ὅταν τοὺς κράζῃ τις. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 17. «ἐκάλει αὐτὸν — οὕτε βράδην ὑπῆκουσεν, ἀλλ' αἰετρίχων»· ὡς τὸ τῆς συνθεσίας, δὲν ἤκουσε τελείως, δὲν ἐφῆρησε τὸν λόγον μου· «δείπνω ὑπακούειν» ἔρχομαι μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν δεῖπνον· ὑπακουόμενον (ὕπακούειν) αὐγαῖς ἀλλοῦ· εἶμαι κατὰθερμος, καὶ ἀπείραστος, ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Πίνδ. Ὀλ. 3, 44. «ὕπακουειν τοῖς λόγοις», καταλαμβάνω τοὺς λόγους, καὶ δίδω ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ κρίσει. Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 3, «τὰ πράγματα ὑπακούω μοι», γίνονται κατ' εὐχὴν, κατὰ τὴν θέλησίν μου. Ἡρωιδαν. 2, 7, 6. «ὕπακουέται», παρὰ Γραμμ. ἀντί τοῦ, ἐννοεῖται, συνηνοεῖται.
- Υ' **πακρός**, ὁ, ἡ (ἄκρος). Ἐγγὺς τοῦ ἄκρου, ἀρκετὰ ἐντελής.
- Υ' **πακτέον** (ὕπαγμα, σημετ. 2). Πορευτέον. Φώτ.
- Υ' **πακτικός**, ἡ, ὅν (ὕπαγμα, σημετ. 2). Ὁ εἰς τὸ ὑπάγειν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδῆος· ὑπακτικός κοιλίας· κινητικός, καθαρτικός.
- Υ' **πάκνυρις**, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας· ῥέει διὰ τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκιντικὸν κόλπον. ταῦν Κανιχαχιά. Ἡρόδ.
- Υ' **παλγέω**, ὦ. Ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως ἀλγῶ, πο. δὲ· ὅθεν.
- Υ' **παλγής**, ἐός, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον τι ἀλγῶν, πονῶν.
- Υ' **παλεάζω** (ἀλεάζω). Ὑποθερμαίνω, ὀλίγον θερμαίνω, ζεσταίνω.
- Υ' **παλείμμα**, τό (ὕπαλειψω). Ἡ ἀλειμμένη ἐπὶ τὴν ἀλοιφήν, ἢ ἡ πρὸς τὸ ἀλείφειν ἐπιτηδεύα ἀλοιφή.
- Υ' **παλείπτος**, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπὶ τοῦ, ὑπαλείψω. Προταλειμμένος, χρισμένος, παρ' Ἰπποκρ. «φάρμακον ὑπαλείπτοντα», ἀλοιφή διὰ ἀλείμμα ἢ διὰ χρίσιμον.
- Υ' **παλείπτρις**, ἰδος, ἡ παρ' Ἰπποκρ. «μήλη ὑπαλείπτρις» = ὑπαλείπτρον.
- Υ' **παλείπτρον**, τό. Ἀσκαλίων τι τῶν χειρουργῶν, πρὸς τὸ ἀλείφειν ἐπιτηδεύον, Specillum· ἢ κατὰ τοὺς γίωστογράφους, «ἐκταμάτιον, ὃ ἂν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς».
- Υ' **παλείψω**, μέλ. ψω (ἀλείψω). Ἐγχοῖω, μετ' ἀλοιφῆς ὑποκάτω, ἢ ἐπιπολαιῶς ἀλείψω, καθόλου δὲ ἀλείψω, ἐξαιρ. ὑποκάτω εἰς τὰ φορέματα, μεσ. ὑπαλείψομαι, ἀλείψω ἐμαυτὸν· ὑπαλείφεσθαι εἰς ἱμάτιον, ἀλείφωμαι φορῶν τὰ φορέματα. Πλάτ. Λάχ. «ὕπαλείφμενος τοὺς ὀφθαλμούς» βάπτων τὰ ὄμματα, καὶ παθῇ. αὐτόθ. «ὀφθαλμούς ὑπαληψμένους» μετὰ χρίσματος ἢ φυκασιδίου γεγραμμένους, κεχρισμένους· ὅθεν.
- Υ' **παλείψις**, εως, ἡ. Τὸ ἀλείφειν, ἐξαιρ. ὅταν τις, ἦναι ἐνδυμένος.
- Υ' **παλένομαι**, μέσ. ἀποθ. (ἀλένω, ἀνώμ.). Ἀπορῶν, γλυτῶν, μετὰ αἰτ. συνήθ. κατ' ἄρ. «τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, φεύγω». Ὀδ. Ο. 275, μόνον ποιητ. ἴδε καὶ ἀπαλύσω.
- Υ' **παλλάγῃ**, ἡ (ὕπαλλάσω). Μεταλλαγή, ἀνταλλαγή, ἀλλάξια. 2) σχῆμα λόγου, ὅταν μέρη τινὰ τῆς περιόδου ἀναλλάσσονται μετ' ἀλλήλων.
- Υ' **παλλάγμα**, τό (ὕπαλλάσσω). Τὸ ἐνηλλαγμένον πρᾶγμα, συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, ὅτε χρησιμεύει εἰς ἀλλαγὴν οὕτω καλεῖται τὸ νόμισμα ὑπάλλαγμα τῆς χρείας· ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπέχει τὸν τόπον τῆς ἀμοιβαίας χρείας.
- Υ' **παλλατικός**, ἡ, ὅν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς ἀλλαγὴν, ἀλλάξιον.
- Υ' **παλλάξις**, ἡ = μεταλλάξις.
- Υ' **παλλάσσω**, Ἀττ. ττω, μέλ. ξω (ἀλλάσσω). Μεταλλάσσω, ἀνταλλάττω, κάμνω ἀλλάξιον, μεταβάλλω, μετατρέπω.
- Υ' **παλλήλος**, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὑποτεταγμένος.
- Υ' **παλλυξίς**, εως, ἡ. Ἐκκλισις, ἐκφυγῇ, διαφυγῇ· οὗ τοῦ ἐτ' ἐσθ' ὑπάλυξις, δὲν θέλει διαφυγεῖν πλέον, Ἰλ. Χ. 270.
- Υ' **παλύσκω**, μέλ. ξω (ἀλύττω ἀνώμ.). Ἐκκλίνω, ἀπορῶν, μετὰ αἰτ. «ἐκρυγε κῆρας... ἢ ὑπάλυξεν». Ὀδ. Δ, «τέλος θανάτοιο». Ἰλ. ἐκφύγω χρέος, δὲν τὸ πληρῶν. Ὀδ. χωρὶς πᾶσιν. Ἡσιόδ.
- Υ' **παμάω**, ὦ, μέλ. ἦτω (ἀμάω). Ἀπὸ κάτω θερίζω, κίπτω «τί τινος». Νίκαν. Ἠορτ.
- Υ' **παμβλής**, ἐς, = ὑπαμβλύς. Φίλ. πολλὰ ἀμφιβ.
- Υ' **παμβλύω** (ἀμβλύω). Κατὰ μικρὸν, ὀλίγον ἀμβλύω.
- Υ' **παμβλύς**, ὁ, ἡ (ἀμβλύς). Ὀλίγον ἀμβλύς.
- Υ' **παμβέβομαι**, μέλ. φομαι, μέσ. (ἀμβέβω). Ἀλλάσσω, κάμνω ἀλλαγὴν. «πόντον ὑπομείβεσθαι». ἀλλάσσω τὴν ξηρὰν μετὰ τὴν θάλασσαν.
- Υ' **παμμος**, ὁ, ἡ (ἄμμος) = ὕραμμος. Ἀθήν. Σελ. 62.

Υ' πά μου σος, ὁ, ἡ (ἄμουσος). Ὀλίγον ξένος· εἰς τὰς μούσας· ἄμφ.
 Υ' πά μ παῖος, ὁ, ἡ. Μετὰ ἀμπέλου φυτευμένος· ἄμφ.
 Υ' πά μ πέχω, μέλ. ὑπαμρέξω (ἔχω, ἀνώμ.). Κρύπτω τε ὑποκάτω τῆς ἀμπελόνης, τοῦ φορέματος. Πλούταρχ.
 Υ' πά μ φιέ ν ν υ μ ε, μέλ. ὑπαμρέτω, Ἄττ. ὑπαμφῶ (ἐννυμι, ἀνώμ.). Ἐνδοῦ ὑποκάτω.
 Υ' πά ν α, ἡ, καὶ Ὑπαννα, τὰ Πίλις τῆς Τριφυλίας χῶρας ἐν Ἠλίδι. Πολλ. Στραβ.
 Υ' πά ν α θ ἄ λ λ ο μ α ι, μέτ. (βάλλω, ἀνώμ.). Ὀλίγον χρονισθῆναι, μακρύνει τὸν καιρὸν.
 Υ' πά ν α θ λ έ π ω, μέλ. ψω (βλέπω). Κατ' ὀλίγον βλέπων, ἀρχίζω ν' ἀνακαμθῶν πάλιν τὴν χρῆσιν τῆς ὁράσεως.
 Υ' πά ν α γ ι ν ὡ σ κ ω, μεταχενετ. γινώσκω, μέλ. ὑπανγκνῶσθαι (γινώσκω, ἀνώμ.). Ἀναγκνῶσθαι ἔμπροσθεν, ἢ πρό τινος, τοῦτέστι παραδίω μαθῆματα δύν.
 Υ' πά ν α γ ν ω σ ι ς, εως, ἡ. Τὸ ὑπανγκνῶσθαι, καὶ τὸ ὑποκαίμενον τῆς ἀναγκνῶσεως, μάθημα.
 Υ' πά ν α γ ν ὡ σ τ η ς, ου, ὁ. Ὁ ἀναγκνῶσκων τι ἔμπροσθεν τινος πρὸς διδασκαλίαν.
 Υ' πά ν α γ ω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνώμ.). Κάτω, ἡ κρυφίως φέρω· ἔξαιρ. κατ' ὀλίγον, ἡ ἀνεπαίσθητος κάμνω τινὰ ν' ἀπολαύσῃ παθ. καὶ μέτ. ἄρ. β'. κατ' ὀλίγον ἡ ἀνεπαίσθητος ἀποπλέω, ἐκβαίνω τοῦ λιμένος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐστρατεύω· ὑπανάγων τὴν δύναμιν. Ἰώσηπ. Ἀρχ.
 Υ' πά ν α δ ἰ π λ ω σ ι ς, ἡ (διπλῶ). ἀντὶ τοῦ, ἐπαναδίπλωσις· ἄμφ.
 Υ' πά ν α δ ὶ ω (δύω, ἀνώμ.). ἀπὸ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος ἔρχομαι· μέτ. κρυφίως ἀπορεύομαι· ἄμφ.
 Υ' πά ν α θ λ έ β ω, μέλ. ψω (θλίβω). Κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω θλίβω.
 Υ' πά ν α κ ι ν έ ω, ὦ· μέλ. ἦτω (κινέω). ἄμεταβ. Ἀνιστάμενος προσποιῶμαι ὅτι φεύγω, σπινόμεμαι ἐπάνω καὶ κινεῖσθαι πρὸς φυγὴν. Ἀριστ.
 Υ' πά ν α κ λ έ ν ω (κλίνω). Κλίνω ξίμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκλίπτω.
 Υ' πά ν α λ έ σ κ ω, μέλ. λώσω· ἄρ. ἤλωσα, καὶ ἄλωσα (ἀναλίσκω, ἀνώμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον φθείρω· ἐξοδεύω.
 Υ' πά ν α μ έ λ π ω (μέλπω). Ὁμοῦ ψάλλω κ' ἐγὼ εἰς τινὰ ὕμνον. Ἀλλιαν.
 Υ' πά ν α π έ μ π λ η μ ε (πέμπλημι, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον γεμίζω.
 Υ' πά ν α π λ ή θ ω (πλήθω). Ποιητ. ἀντὶ ὑπαναπέμ- πλημι.
 Υ' πά ν α π τ ω, μέλ. ψω (ἄπτω). Ἀνάπτω ὑποκάτω.
 Υ' πά ν α ρ ὀ ω, μέλ. ὅτω (ἄρῶ). Ὀλίγον τι ἄροτριῶ.
 Υ' πά ν α σ τ α ς ι ς, εως, ἡ (ὑπανίσταμαι). Τὸ νὰ προστηκύνῃ τις ἀπὸ τὸν τόκον του, οἷα νὰ καθήσῃ ἄλλος, ἢ διὰ τιμὴν τινος.
 Υ' πά ν α σ τ α τ έ ο ν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπανίστημι, Πρέπει νὰ προστηκύνῃ τις.
 Υ' πά ν α σ τ ο ι θ ἄ ζ ω, ἰδὲ ἀναστοιβάζω.
 Υ' πά ν α σ τ ρ έ φ ω, μέλ. ψω (στρέφω). Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω.
 Υ' πά ν α τ έ λ λ ω (τέλλω). Κάτωθεν ἀνατέλλω· ἐκ- θρώω. Ἀπλην. Ἰδιότ.
 Υ' πά ν α τ ρ έ φ ω (τρέφω). Κρυφίως, ἡ κατ' ὀλίγον ἀνατρέφω.
 Υ' πά ν α τ ρ ο π ι ἄ ζ ω (τρέπω). Ἄμφ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτροπιάζω. Ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Υ' π α ν α φ λ έ γ ω, ξω (φλέγω). Κατ' ὀλίγον ἀναφλέγω, καίω.
 Υ' π α ν α φ ὶ σ μ α ι, μέτ. με ἄρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἀναφύομαι, ἀναβλαστάνω.
 Υ' π α ν α χ ὠ ρ έ ω, ὦ· μέλ. ἦτω (χυρίζω). Κατ' ὀλίγον ἡ κρυφίως ἀναχυρίζω, τραβῶμαι ὀπίσω· δθεν
 Υ' π α ν α χ ὠ ρ η σ ι ς, εως, ἡ. Ἡ κατὰ μικρὸν ἡ κρυφίως γινομένη ἀναχυρίσεις, φυγή.
 Υ' π α ν ὀ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἀνὴρ). Εἰς ἀνδρα ὑποκείμενος, γυνὴ ὑπανδρευμένη, παρὰ Πλούταρχ. «γύναια ὑπανδρα» φηίνεται, ὅτι σημαίνει τὰς ἀσώτους καὶ μιχαλίδας γυναῖκας. 2) τροπικ. ὑποκείμενος εἰς τὸν ἀνδρα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ.
 Υ' π α ν ε ι μ έ ν ο ς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑπανέμμι. Ὀλίγον τι ἄκοντος, χαλαρῶς.
 Υ' π ζ ν ε μ ὶ ω, ὦ (ἀνεμῶ). Ὀλίγον τι φυσῶ, ἀνεμίζω.
 Υ' π α ν ε ρ π ὺ ζ ω, μέλ. ὕτω (ἐρπύζω). Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἐρπύζω πρὸς τὰ ἄνω.
 Υ' π α ν έ χ ω, μέλ. ξω (ἔχω, ἀνώμ.). Ἰστάμενος ὑποκάτω βαστῶν τι εἰς ὕψος.
 Υ' π α ν θ έ ω (ἀνθίω). Ἐξ ἐναντίας ἀνθῶ, ἡ ἀρχομαι τοῦ ἀνθῆναι. Πολυδ. δθεν
 Υ' π α ν θ ρ ὅ ς, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀνθηρὸς, ποικίλος.
 Υ' π α ν ι ἄ ω, ὦ· μέλ. ἄσω. Ἰων. ἦσω (ἀνίω). Ὀλίγον τι πικραίνω, λυπῶ.
 Υ' π α ν ι ή μ ι (ἱημι). Ἐνδίδω, καταπαύω, χαλαρόνω ὀλίγον τὸν τόνον. Πλούταρχ.
 Υ' π α ν ι ς, ὁ, δ. Μίγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορείσθεν, πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐζείνῳ Πόντῳ· τανῦν Βόγας. Ἡρόδοτ. 4, 52, 2) ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Συρματίας. Στραβ. 3) ποταμὸς τῆς ἐντεθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μίχρη τοῦ ὁποίου ἔρχεται ὁ Μίγας Ἀλέξανδρος. Στραβ. νῦν Βεῖαχ. Γρασις ὀρθτρ. παρ' Ἀρρίαν.
 Υ' π α ν ι σ τ η μ ι (ἱστημι). Κατ' ὀλίγον στήνω, μέτ. μετὰ τοῦ ἄρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. σηκνόμεναι, προστηκνόμεναι· ὑπανίστανται μοι θάλλον. 2) Ἐκ τῆς κοίτης σηκνόμεναι, ἐκβαίνω. Ξενοφ. «προεσμένω» δὲ αὐτῷ, ἐβύθω ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγῶς· ἐκβήκεν, ἐξετινάχθη ἔμπροσθέν του λαγῶς.
 Υ' π α ν ι σ χ ω (ἱσχω), = ὑπανέχω. 2) ἄμεταβ. = ὑπανατέλλω. Φώτ.
 Υ' π α ν ο ι γ ν υ μ ι, = ὑπανοίγω.
 Υ' π α ν ο ι γ ω, μέλ. οἶζω· ἄρ. ἀνέοξα (οἶγω, οἶγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ὀλίγον τι ἡ ἐλαφρὰ ἀνοίγω· κρυφίως ἀνοίγω· ὑπανοίγειν γράμματα. Δημοσθ. κρυφίως ἡ τεχνικῶς ἀνοίγειν τὰ τῶν ἄλλων γράμματα.
 Υ' π α ν τ ἄ ζ, ἐπίρ. (ἄντα), = ἀντικρῶ. Ἀριστ.
 Υ' π α ν τ ἄ ω, καὶ Ἰων. ἐν· μέλ. ἦσω (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἐνταμῶν, ἀπαντῶ, πρὸς τινὰ ὑπάγω, μετὰ ὁποῖα. ὑπάνταταιν (ὑπάνηταιν) ἰόντι· τροπικ. ἀποκρίνομαι, ἀποταίνομαι.
 Υ' π α ν τ ή, ἡ, καὶ
 Υ' π ἄ ν τ η ς ι ς, εως, ἡ. Ἡ συναπάντησις.
 Υ' π α ν τ ι ἄ ζ ω, μάλ. ἄτω (ἀντιάζω). Ὑπάγω εἰς ὑπάντησιν, ἐνταμῶν· «πρόσθεν ὑπαντιτάσας».
 Υ' π α ν τ ι ἄ ω, μέλ. ἄτω (ἀντιάω), = τῷ προμυ.
 Υ' π α ν τ λ έ ω, ὦ, μέλ. ἦσω (ἀντλέω). Κάτωθεν ἀντλῶ· δθεν
 Υ' π ἄ ν τ λ η ς ι ς, εως, ἡ· παρὰ Διοδ. Σικ. 2, 10, ἐθα νῦν «ἐπάντλησις» κεῖται· τὸ ἀντλεῖν, ἀνάγειν κάτωθεν τὸ ὕδωρ· ὁ Ἡσύχ, ἔχει ὑπάντλεια, χαλκῇ ἄγγειᾳ, κάδοι· οἱ δὲ ὅν δηλαδὴ ἀντλοῦσι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν φρεάτων.

Υ' πάντομαί, ἔλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρακείμεν. εὐχρηστον (ἀντομαι) ποιητ. ἀντί, ἀπαντάω.

Υ' παντρος, ὁ, ἡ (ἄντρον). Ὁ ἄντρα, σπήλαια ἔχων. Αἰλιαν. «ὕπαντρος οἶκος» μέσα εἰς ἐν σπήλαιον ὁ «Πούχ. ἔχει «ὕπαντροι, οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον».

Υ' πανύομαί (ἀνύω). Κατ' ὀλίγον ἐτελεῶ, = ὑ. ὑπουργέω. Πούχ.

Υ' παξάνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄξωνος εὐρισκόμενος.

Υ' παπαίδευτος, ὁ, ἡ (ἀπαίδευτος). Ὀλίγον ἀπαίδευτος, ἀμαθής.

Υ' παπειλῶς, ὦ, μέλ. ἦστω (ἀπειλέω). Κρυφίως ἀπειλῶ, φοβερίζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 6, 3.

Υ' πάπειμι (εἶμι). παρατ. ὑπαπήνω, Κρυφίως ἡ κατ' ὀλίγον ἀπείμι, φεύγω.

Υ' παπέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἄορ. ἐνεργ. (ἐρχομαι ἀνάμω). Κρυφίως ἀπέρχομαι.

Υ' παποκινέω, ὦ (κινέω). οὐδέτερο. Ἀγάλλε ἀγάλλια ἀναχωρῶ, φεύγω μετὰ γεν. «τῆς οδοῦ». Ἀριστοφάν. Ὀρν. 1012.

Υ' παποκινεῖται, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ προηγουμένου. Πρέπει νὰ φύγη τις κρυφίως. Ἀριστοφ.

Υ' παποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τι ὑποκάτω τινός «τί τινα».

Υ' παποτρέχω, μέλ. θρέξομαι καὶ δραμαῖσθαι (τρέχω, ἀνάμω). Τρέχω εἰς τὰ ὀπίσω, γλυτώνω, τρέχων.

Υ' παποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Κατ' ὀλίγον ἀποτρίβω, ἀποξέω.

Υ' πάπτω, ἰωνικ. ἀντί τοῦ, ὑπάπτω. Ἡρόδ.

Υ' παρ, τό. ἁλιτ. Ἀληθῆς καὶ πραγματικῆς ὁπτασία, τὴν ὁποίαν βλέπει τις, ἔξυπνος ὄν, ἀντίθ. τοῦ, ὁναρ ὁθεν Ὀδύς. «ὄνκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ» ὁθεν εἶναι ὁνειρον, ἀλλ' ἀληθὲς φαινόμενον. Πλάτ. «ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὄνειροκτος ὑμῖν γίνηται». 2) ὡς τὸ ὄναρ, ὡς ἐπὶ θ. κυρίως ἀπὸ αἰτίας. ἀντί καὶ ὕπαρ, ἐξυπνητῶς, ἐργηγῆρος «ὕπαρ τε καὶ ὄναρ» γρηγορῶν καὶ κοιμώμενος. δηλ. ἡμέραν καὶ νύκτα.

Υ' παρᾶσσω, ἄττ. ττω μέλ. ἄσω (ἄρασσω). Ὑποκάτω κινῶ, κρούω.

Υ' παργήεις, ἡεσσα, ἦεν (ἀργήεις), = ὑπόλευκος· ἐκ τοῦ, ἄργός.

Υ' παργίλος, ὁ, ἡ (ἀργίλος). Ὀλίγον τι ἀργιῶδης. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. 9· «γῆ ὑπάργιλος».

Υ' παργμα, τό (ὑπάρχω). Ὅτι ὑπάρχει, εἶναι παρὼν, ὅθεν 1) ἡ οὐσία. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἡ περιουσία. 3) = ὑπαρξίς.

Υ' παργύρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἴναι τις χρεώστης· ἐκ τοῦ

Υ' παργυρέω, σπανίως κατ' ἐνεργ. τύπ. συνήθ. ὑπαργυροῦμαι, παθ. (ὑπάργυρος). Εἶμαι χρεώστης, χρεωστῶ ἀργύρια, εἶμαι χρεωμένος, κυρίως ὁμῶς σημαίνει τὸ, ζητῶ τὸν ἀργυρον ὑποκάτω τῆς γῆς.

Υ' παργυρος, ὁ, ἡ (ἀργυρος). Ὁ ἀργυρον εἰς ἑαυτὸν ἔχων, ὅθεν ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένος, ἀργυρωμένος. Ξενοφ. Πόρ. 1, 5, 2) ὁ ἀργύρου ἡ ἀργυρεῖον ἄξιος. 3) ὁ μετ' ἀργύριον ἀγοραζόμενος· «φρονῶν ὑπάργυρον» πωλητήν μετ' ἀργύρια. Πίνδ. Πύθ. 11, 65, ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ἐργαζόμενος ὁ ὑπὸ μισθῷ.

Υ' παριθμῶ, ὦ (ἀριθμέω). Μεταξὺ ἀριθμῶ· ὁθεν

Υ' παρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ μεταξὺ τῶν ἀλλων ἀριθμῆσις, τὸ συγκαταριθμεῖν.

Υ' παρκίος, ὁ, ἡ (ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, ἐπάρκιος. Τρουριόδ. 28.

Υ' παρκτηδός, ἡ, ὄν (ὑπάρχω). Ὁ εἰς ὑπάρξειν ἀνήκων, αὐθύπαρτος.

Υ' παρκτηος, ὁ, ἡ (ἄρκτος). Ὁ πρὸς τὸ βῆρειον μέρος καίμενος.

Υ' παρκτηός, ἡ, ὄν· ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπάρχω. Ὁ ὑπάρχων, ὁ ὢν. 2) ὅτι κείτῃ εἰς θεμέλιον, ὁ, τι δύνανται νὰ τεθῇ ὡς θεμέλιον. Διογ. Λαέρτ. 7, 91.

Υ' παρκναι, τὰ. Φρούριον τῆς Καραίας. Ἀρβρίαν.

Υ' παρνος, ὁ, ἡ (ἀρὴν, ἀρνός). Ὁ ἄρνα ὕψ' ἐαυτὸν ἔχων θηλάζοντα. Εὐριπ.

Υ' παρξίς, εως, ἡ (ὑπάρχω). Τὸ εἶναι τινός, τὸ ὑπάρχειν. 2) ἡ οὐσία. 3) τὸ ἔχειν μου, ὑπάρχοντα. Πολύδ. «ὕπαρξίς γεμὴν ἐκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός».

Υ' παρόω, ὦ, μέλ. ὦτω (ἄρώ). Ὑποκάτω ἄρώω, ὀργάνω.

Υ' παρπάξω. Ἰων. ἀντί τοῦ, ὑπαρπάξω. Ἡρόδ.

Υ' παρτάω, ὦ (ἄρτάω). Ὑποκάτω ἄρτῶ, ἐξαρτῶ, κρεμῶ.

Υ' παρχή, ἡ (ἄρχή). Ἀρχή, ἔναρξίς· «ἐξ ὑπαρχῆς» ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου. Ἀριστοτέλ. ζῶων Ἱστορ. «πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτόμενα».

Υ' παρχία, ἡ. Τὸ ἄξιωμα τοῦ ὑπάρχοντος ἐκ τοῦ

Υ' παρχος, ὁ (ἄρχος). Σατράπης, διοικητῆς τόπου τινός· εἰς τὸν στρατὸν ἐλέγετο ὁ ἀντιστράτηγος, lieutenant général, legatus. Ξενοφ. εἰς τὴν ἑπαρχίαν, ὁ ἐπίτροπος, procurator. 2) ὡς ἐπιθ. ὁ ὑπ' ἀρχὴν ὑπάρχος, ὑποταγμένος· μέτ' ὧν γεν.

Υ' παρχω, μέλ. ἄρξω (ἄρχω). Κάμνω ἀρχὴν ἐγὼ πρῶτος εἰς τι, «ὅστις ὑπάρξῃ». Ὀδ. α) μετὰ γεν. ἐγὼ διδοὺ τὸ παράδειγμα εἰς τι, αἰτία γίνομαι τινος, «ἀδικῶν ἔργον, ἀδικίης». Ἡρόδ. καὶ παρὰ τοῖς Τραχ. β) μετὰ μετοχ. ἐγὼ πρῶτος κάμνω τι· «ἐμὲ ὑπῆρχον ἀδικα ποιοῦντες», ἐμὲ ἀδικήσαν πρῶτοι. Ἡρόδ. «ὕπαρχε εὐ, ἡ κακῶς ποῶν τινα». Ξενοφ. Ἀναβ. εἶναι δὲ ἡ σύνταξις αὕτη μετὰ μετοχ. παρὰ τοῖς ἄττ. ἡ εὐχρηστοτάτη, καὶ ἀντιστρόφως, «ὕπαρχων ἡδίκας αὐτούς». Ἱσοκρ. μέσα ὑπάρχομαι, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχὴν μόνον παρὰ μετὰ γενεστρ. «ὕπαρχομένου τοῦ ἥροος», πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἥροος. Αἰλιαν. παθητ. «τὰ ἐκ τινος ὑπαργμμένα», ὅσα ἀρχίσαν ἄλλος. Ἡρόδ. 2) οὐδέτερο. εἶμαι, ὑπάρχω, εἶμαι παρὼν, ἔτοιμος· «ὕπαρχων, πεφυκῶς ὄν» καὶ «ὕπαρχθῆσαν, προσγενοῦσαν» συνήθ. «τινί», ὅθεν α) εἶμαι ἐννοεῖς εἰς τινα, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους τινός. «ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ», ἡγάπα δηλαδὴ τὸν Κύρον, ἦτον ἐκ τοῦ μέρους του. Ξενοφ. ἀξιοσημειώτως εἶναι ἡ τροπὴ εἰς τὸ παθητ. «τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπῆρχμμένα», ἀντί, ὑπάρχοντα. Δημοσθ. 3) ἀπρωτότως, εἶναι συγχωρημένον εἶναι ἄδεια· «εἰς νῆσον οἰκοῦντες ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς, πάσχειν δὲ οὐδέποτε»· Ὁμοκλ. «οἱ δὲ τάχους ἔθαπτον ὥσπερ ὑπῆρχεαν» ὡς καὶ τὸ, παρῆεν· ἐτι δὲ καὶ «ὕπαρχον εἶναι». Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως «ὕπαρχον», ἐν ᾧ ἦτον εὐκαιρία, ἐπιτήδειος καιρός· γ) καίμαι ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, σχηματίζω τὸ θεμέλιον, «ὕπαρχειν πρὸς τι», ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον εἰς τι, συνεργῶ, συνεισφέρειν εἰς τι. δ) ἀπρωτόπ. δύνανται, ἰσχύει. Ξενοφ. «πρὸς φίλων μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φρονία». ε) «ὕπαρχε μοι», ἔχω, κτῶμαι. Ξενοφ. «δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς» ἀντί τοῦ, δούλοι εἰσὶ· ὅθεν «τὰ ὑπάρχοντα», ἡ περιουσία, ὑποστα-

- τικά, βίος» ἐξόψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 6. 3) = ὑπαρχός εἰμι, ἀρχω, ἐξουσιάζω, μετὰ γεν. ἄλλα καὶ μετὰ δοτ. Θουκυδ. 6, 87. «καὶ ὃ μὴ ὑπαρχομεν χωρίω», ἀντί τοῦ, ἀρχομεν, ἐξουσιάζομεν.
- Υ' παρ ο μα τι ζω, μέλ. ἴσω, καὶ ἰῶ (ἀρωματίζω). Ἀρώματά τινα ἐμβάλλω εἰς ποτὶ ἢ φαγητά.
- Υ' πα σ θ εν έω, ὦ, μέλ. ἴσω (ἀσθενέω). Ὀλίγον τι ἀσθενῶ, ἀρχίζω ν' ἀρρώστω.
- Υ' πα σ π ῖ δ ι ο ς, ὅ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ὢν, ἡ ὁ μετὰ ἀσπίδος κεκαλυμμένος· ὅθεν «ὑπασπίδια», ὡς ἐπὶ βρ. ἰλ. N. 158, καὶ 807. «ὑπασπίδια προποδίζων, καὶ προθεβῶνα καὶ, II. 609. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὕτω προβαίνων» ὑπασπίδιος, πολεμιστὴς μετ' ἀσπίδος, ἐνοπλος.
- Υ' πα σ π ῖ ζ ω, μέλ. ἴσω (ἀσπίζω). Φέρω τινὸς τὴν ἀσπίδα, εἶμαι ὑπασπιστὴς τινος· μετὰ δοτ. «ὑπασπίζων Χρομίω». Πίνδ. Νεμ. 9, 80. ἐκ τοῦ
- Υ' πα σ π ι σ τ ῆ ρ, ἦρος, ὅ, καὶ
- Υ' π ι σ π ι σ τ ῆ ς οὔ, ὁ (ἀσπιστής). Ὁ ὑπ' ἀσπίδα μαχόμενος, ἀσπιδοφόρος, ὀπλοφόρος. Ἡρόδοτ. 2) σωματοφόρος, θεράπων τοῦ στρατηγοῦ· ἐξάρκ. ὁ μὲ τὴν ἀσπίδα προφυλάττων τὸν στρατηγόν. Ξενοφ. 3) παρ' Αἰσχύλ. «ὄχλος ὑπαπιστῆς» φαίνεται, ὅτι σημαίνει λόχον τινὰ στρατιωτῶν, φέροντα ἀσπίδας.
- Υ' πα σ τ ρ ο ς, ὅ, ἡ (ἄστρον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄστρου, ἡ τῶν ἀστρον ὢν· ὅθεν ἐπίγειος. 2) ὑποκαίμενος εἰς τὴν ἐπὶ ῥόριαν τῶν ἀστρον, ἀπ' αὐτὰ ἐξαερόμενος.
- Υ' πα σ ῶ δ η ς, εὖ, ὅ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀνώδης. Ἰππύκρ.
- Υ' πα τ α, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖος ποταμοῦ. Πολύδ.
- Υ' π ᾶ τ η, ἡ. Στέφ. Βυζάντιος· ὅθεν
- Υ' πα τ α ῖ ο ς, ὁ. Ὁ κἀκὸς τῶν Ὑπάτων.
- Υ' πα τ ε ῖ α, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου, ἡ ὑπατική ἀρχή. Ἡρωδιαν Consulatus. Λατ. ἐκ τοῦ
- Υ' πα τ ε ῦ ω (ὑπάτος). Εἶμαι ὑπάτος, γίνομαι ὑπάτος. Πλούταρχ.
- Υ' π ᾶ τ η, ἡ = Ὑπατα, τά. Στέφ. Βυζ.
- Υ' πα τ η ῖ ς, ἰῶ, ἡ. Ῥάβδος (fascies) φερομένη εἰς σημεῖον τῆς ὑπατικής ἐξουσίας.
- Υ' π ᾶ τ η ς, οὔ, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς τινος.
- Υ' πα τ ι κ ὸ ς, ἡ, ὄν (ὑπάτος). Ὁ εἰς ὑπάτον ἡ ὑπατίαν ἀνήκων. 2) ὁ ὑπάτος χρηματίσας. Πλούταρχ. Consularis. Λατ.
- Υ' πα τ ῖ α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφίας καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν· συνέγραψε δὲ πύνακας Ἀστρονομικοῦς καὶ ἐσχολίασε τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.
- Υ' π ᾶ τ ι ο ς, ἰα, ἰον. Ὁ ἀνῆκων εἰς ὑπάτον, ἡ ὑπατεῖαν.
- Υ' πα τ μ ῖ ζ ω, μέλ. ἴσω (ἄτμιζω). Ὑπὸ τὸν ἄτμον, ἡ καπνὸν κρατῶ τι, καὶ ἄτμιζω αὐτό. Διοσκωρ. ὅθεν
- Υ' πα τ μ ι σ μ ὸ ς, ὁ. Τὸ ὑπατμιζέειν. Διοσκωρ.
- Υ' πα τ μ ὸ ς, ὁ (ἄτμός). Ὁ ὑποκάτωθεν ἐρχόμενος ἀχνός.
- Υ' πα τ ὀ δ ω ρ ο ς, ὁ· κύρ. ὄνομ. Θεθαῖός τις. Ξενοφ.
- Υ' πα τ ο ν ὄ ρ ο ς, τό. Ὁρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζων συνέχειαν τοῦ Μεσσηνίου, ἐπεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τεμμητσοῦ· πύαν. = Τεμμητσοῦ. Στράβ. παρὰ Παιῦ. Ὑπάτος.
- Υ' π ᾶ τ ο π ο ς, ὁ, ἡ (ἄτοπος). Ὀλίγον τι ἄτοπος, ἀνοστος, ἀπρεπής.
- Υ' πα τ ο ς, ἀτῆ, ατον· ἀντί τοῦ, ὑπέρτατος. Ὁ ὑψηλότερος, ἀνώτατος, ἐξοχος, διαφέρειων τῶν ἄλλων, πρῶτος πάντων παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς, «ὑπάτος κρείνουν» Θεῶν, ὑπάτος» κ. τ. λ. ἰλ. Ἀργ. α) «ὑπάτη (χορδή)» ἡ ἀνωτάτη ἡ καθ' ἡμᾶς τελευταία χορδή τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ ἀπλουστάτου Ἑλληνικοῦ τοικοῦ συστήματος, ἡ τὸν βαρυτάτον καὶ χαμηλὸν τόνον ἔχουσα τελευταία καὶ κατώτατον. β) «ὑπάτος» ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Consul λεγόμενος. Διονσ. Ἀλκρ. 2) κύρ. ὄνομ. = Ὑπατον.
- Υ' πα τ τ ι κ ῖ ζ ω, μέλ. ἴσω, καὶ ἰῶ (Ἀττικίζω). Ὀλίγον Ἀττικίζω, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ Ἀττικῶς.
- Υ' πα τ τ ι κ ὸ ς, ἡ, ὄν. (Ἀττικός). Ὀλίγον, ἐξ ἡμελείας Ἀττικῶς.
- Υ' π ᾶ τ υ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἄτυρος). Χωρὶς μεγάλην ἀλαζονίαν.
- Υ' πα υ γ ᾶ ζ ω, μέλ. ἄσω (αὐγάζω). Ὑποκάτω αὐγάζω, φωτίζω. 2) ὀλίγον αὐγάζω. Ἀπολλών. 3) ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φωτίζω π. χ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ τῆς χαραγῆς τῆς ἡμέρας.
- Υ' πα υ γ ῆ ς, εὖ, ὅ, ἡ καὶ
- Υ' πα υ γ ο ς, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὸ λάμπειν ὢν, ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς, ἡ ὀλίγον αὐγάζων, ἡ ὁ αὐγάζειν ἀρχόμενος.
- Υ' πα υ θ ᾶ δ ῖ ζ ο μ α ι, μέλ. ἴσομαι, καὶ ἰοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (αὐθαδίζομαι). Ὀλίγον αὐθαδίζω.
- Υ' πα υ λ ῆ ο ς, ὦ, μέλ. ἴσω (αὐλέω). Παίζω τὸν αὐλόν· μετὰ δοτ. Ἀθήν. 6, σελ. 259. «λυσισωδοὶς ὑπαυλοῦντα».
- Υ' πα υ λ ο ς, ὅ, ἡ (αὐλή). Ὁ ὑπ' αὐλὴν, ἡ εἰς τὴν αὐλὴν ὢν· μετὰ γεν. παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 796. «ὑπαύλου σκηπῆς» ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.
- Υ' πα υ σ τ η ρ ὸ ς, ἂ, ὄν. Ὀλίγον αὐστηρός.
- Υ' πα υ χ ῆ ν ι ο ν, τό (οὐδέτερο· ἐκ τοῦ, ὑπαυχένιος). Ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένον ὢν. β) Τὸ ὑποκάτω τοῦ λαιμοῦ τιθέμενον προσκεφάλαιον.
- Υ' πα υ χ ε ν ο ν, τό (αὐχὴν). Τὸ κάτω μέρος τοῦ αὐχένος, τοῦ λαιμοῦ.
- Υ' πα υ χ μ ῖ ε ς, ἤεσσα, ἦεν (αὐχμῆεις). Ὀλίγον τι ξηρός· ποιητ.
- Υ' πα φ ῖ σ τ α μ α ι, παθητ. μετὰ ἀόρ. β'. παρὰ καὶ ὑπερσυντλκ. ἐνεργ. (ἴσσημι). Κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, φεύγω. Πολυδ. σπανιώτ. εἶναι τὸ ἐνεργ. ὑπαφίστημι.
- Υ' πα φ ρ ῖ ζ ω, μέλ. ἴσω, καὶ ἰῶ (ἄφριζω). Ὀλίγον ἄφριζω. 2) ἀρχίζω ν' ἀφρίζω, κάτωθεν ἀφρίζω.
- Υ' πα φ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἄφρος). Ὀλίγον τι ἀφρώδης, «ὑπαφρον ὄμμα», τὸ ἀπὸ δάκρυα βρεγμένον ὄμμα. Εὐροπ.
- Υ' π ᾶ φ ρ ω ν, ονος, ὁ, ἡ (ἄφρων). Ὀλίγον ἄφρων, μωρός, ὀλίγον πνεῦμα ἔχων· συγκριτ. ὑπαφρονέστερος. Ἡρόδ. 4, 95.
- Υ' π ᾶ φ ω ν ο ς, ὁ, ἡ (ἄφρωνος). Ὀλίγον τι ἄφρωνος
- Υ' πα χ λ ῦ ω, καὶ
- Υ' πα χ λ ῦ ω (ἄχλυνω). Ὀλίγον τι, ἡ κατ' ὀλίγον ἀχλύνω, σκοτίζω· παθητ. κατ' ὀλίγον σκοτίζομαι.
- Υ' π ε α ς, τό· ἡμερηθμ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 4, 70. ἀντί τοῦ, ὅππειας. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «ὑπεα», τὰ ὁπίσθια.
- Υ' π ε α σ ι. ἰωνικ. γ'. πληθ. πρῶτ. ἀντί, ὑπεισι. ἰλ. I, 20k. ἐκ τοῦ, ὑπεισι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «ὑπέασιν», ὑπεληλύθασιν.
- Υ' π ε ρ α χ ο ν· ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστ. ὑπαράχων.
- Υ' π ε γ γ ῶ ς, ὁ, ἡ· καὶ ἐπὶ ὑπεγγύως (ἐγγυος).

Ὅστις εἶναι ὑπὸ ἐγγύησιν, ὁ εἰς ἐγγύησιν ὑποκει-
μενος, ἡττασθέντος, βεβαιωμένος· ὑπὲργυκα τὰ
ὑποτέθηκα, ὅσα εἶναι ὡς ἐνέχοντων βαλμένα. 2)
καὶ ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἐγγύησιν, ὑπό-
χρεως· «ὀδικα καὶ θεοῖς». Εὐριπ.

Υπεγείρω (ἐγείρω, ἀνώνμ.). Κατ' ὀλίγον ἐγείρω,
διεγείνω, παροξύνω.

Υπεγκλίνω (κλίνω). Ὀλίγον τι ἐγκλίνω, κλίνω.
Ὅρρ.

Υπεγχεώ, μέλ. χεῦτω (χεύω, ἀνώνμ.). Ἐγχεώ,
κερύνω. Πλούταρχ. Ἀντ. 76.

Υπεδδείσαν, ἐπικ. ἀντί τοῦ, ὑπέδεισαν. γ'.
πληθ. πρόσ. ἀορ. ἀ. τοῦ, ὑποδείδω. Ἰλ.

Υπεδέκτο, γ'. πρόσ. ἐνικ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ,
ὑποδέχμαι, ἐπικ. ἀντί τοῦ, ὑποδέκτο, ὑπεδέχε-
το. Ὅμ.

Υπεδύσετο, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. τοῦ, ὑποδύ-
μαι, ἀντί τοῦ, ὑπιδῶ ποιητ.

Υπέθηκα, ἀορ. ἀ. τοῦ, ὑποτίθημι.

Υπέδομα, ἐπικ. ἀποθ. (ΕΙΔΩ, εἰδῶμαι, ἀνώνμ.).
Κάτωθεν βλέπω καὶ θεωρῶ τι. Λατ. subicere,
θεῖν τροπικ. ὑποπτεύωμαι, νομίζω τι ὡς ὑποπτον,
suspicari. Λατ.

Υπέδωθον, Ἀττ. ἀντί τοῦ, ὑπέκω. Σοφοκλ. καὶ Πλάτ.

Υπεεκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπέκω. Πρέπει
τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἐνδῶσῃ. Πλάτ. Κρίτων,
σελ. 51. Β.

Υπεεκτέος, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπέκων, παραχωρῶν,
ἐνδίδων· ἐκ τοῦ

Υπέκω, μέλ. εἶξω, καί, ξομαι, παρ' Ὅμ. συνή-
θως, ὑποκίω (εἶκω). Ὑποχωρῶ, σηκῶμαι καὶ
φεύγω μετὰ γεν. «νεῶν (ὀρή. ἀπὸ) δ' ὑπέκων
ἀνάγκη», ἀνγκασθέντες ὑπεχώρησαν, ἀνεχώρησαν
ἀπὸ τὰ πλοῖα· «τινὶ ἔδρησ», σηκῶνται, καὶ κά-
μνω τόπον εἰς ἄλλον «τινὶ», ἐμπροσθέν τινος
παραχωρῶ, σύρομαι ὅπως· ὅθεν «τινὶ λόγῳ»,
παραχωρῶ τὸν λόγον εἰς τινα, τὸν ἀφίνω νὰ ὁμι-
λήσῃ πρῶτος· ἀντί τῆς δοτ. «χειρὰς ἐμῆς ὑπό-
εἰξα», ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου. Ἰλ. 2) τροπικ.
ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ἐνδίδω· «τινὶ», «νῦν μέ-
νοι ἐγὼν ὑποεἶξωμαι αὐτοῖς»· «τινὶ τι», «εἰ δὲ
σοὶ (κατὰ) πᾶν ἔργον ὑπεἰξομαι». Ἰλ. καθόλου δὲ,
ἀκολουθῶ, ὑπακούω, πειθόμαι, ὑποκλίνωμαι· «λό-
γον ὑπέκινω», ἐκκλίνω, ἐκτρέπωμαι ὀλίγον ἀπὸ
τὸν λόγον, ἢ τὸ ἀξιωμακόν μου. Ἡρόδ. «ὑποχωρεῖν
τινός· τινα» ἀντί τοῦ, παραχωρεῖν εἰς τινά τι ἀπό-
τινος, ἀφίνω τι εἰς τινα, μετὰ ἀπαρεμφ. παῶν,
ἀρυσταμαι· «νοῦ» ἂν ἐγὼ Κόλλχοισιν ὑπεἰξαίμι
πολεμίζεσθαι. Ἀπολλών.

Υπεελέω, καί, ὑπέλω (εἰλέω, εἶλω, ἀνώνμ.). Ὑπο-
κάτω τυλίττω· «οὐράν», μαζίνω τὴν οὐράν, κα-
θῶς ποιοῦσιν οἱ σκύλοι ὅταν χαδεύωσι. Εὐριπ.
τροπικ. «στόμα», συστέλλω κολλησύντικῶς τὸ στό-
μα· παρβλ. ὑπέλω· παθητ. ὑπελεῖσθαι, ὑφέρπω,
ὑποδύομαι.

Υπεελημμένον· Ὑπονεννοημένον· παθητ. πα-
ρακμ. τοῦ, ὑπολαμβάνω

Υπεεληφα, ενεργ. παρακμ. τοῦ, ὑπολαμβάνω.

Υπεελίσσω. Ἀττ. ττω (εἰλίσσω). Ἀχλ. Τατ. Κά-
τωθεν ἐπὶ τὰ ἄνω τυλίττω, στρέφω.

Υπείμι, μέλ. ἐτόμα, παρατ. ὑπῆν (εἶμι). Εἶμαι
ὑποκάτω, μετὰ δοτ. «φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι
μελά^ρρω», εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν στέγην μου, εἶναι
μέσα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἰλ. 1, 204. ἀλλὰ καί,
ὑπὸ τι· «Ἡρόδ. ἔξαιρ. ἐπὶ θηλάζοντων ζώων»·
«πολλῆσι (ἱπποῖς) πῶλοι ὑπῆσαν»· ὑποκάτω εἰς πολ-

λὰς θυλοῖς· ἱπποῦς· ἦσαν θηλάζοντα πωλάρια. Ἰλ.
καθόλου δὲ, εἶμαι παρὼν, πλησίον, ἀνά χειρὰς. Ἡ-
ρόδτ. Ὑπὸδ. παρὰ Θουκλ. ἀντί τοῦ, ὑπόλοιπὸν ἐστὶ
πλησίον· τινὸς εἶμαι, ἢ ἀκολουθῶ, ἐξαρτῶμαι. Δημοσθ.
«τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσσται»· δὲν δελεῖ πλη-
σίσει, φθάσει, ἀκολουθήσει. Δημοσθ. «πᾶν
ἀνθρώποις ζῶντι ἐπεσσι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος»·
ἀντὶ ὁλίγου, πρότεσι, ὅλοι ἔχουσι νὰ φθῶνται τὸν
φθόνον, ὅλοι φθονοῦνται, ὅλοι εἶναι ὑποκείμενοι
εἰς τὸν φθόνον. 2) εἶμαι, ἡ καίμαι ὑποκάτω, εἶμαι
κεκονιμένος μετὰ εἰς τι. 3) εἶμαι ὑποτεταγμένος,
ὑποκείμενος, ὑπήκοος. Εὐριπ.

Υπείμι (εἶμι)· ὡς τὸ, ὑπέρχομαι. Ὑπάγω κάτω,
ἢ μετὰ ὑπὲρ τινα, ἐνεδρεύω τινα κρυφίως,
παρεῖσθ' εἰς τινα κρυφίως. Ἀριστ. ἔτι δὲ καί,
κατ' ὀλίγον, καὶ μυητικῶς ἔρχομαι. 2) σπανιότερ.
κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως φεύγω, ἀναχωρῶ. Ἡρόδτ.

Υπεῖναι. Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑφίημι,
ἀντὶ τοῦ, ὑρεῖναι.

Υπεῖς, εὖς, ἡ (ὑπέκω). Ἡ ὑποχώρησις, ὑπο-
ταγή, ὑπακοή.

Υπεῖπεν (εἰπέιν, ἀνώνμ.). Προσέτι, ἐπὶ τι, μετὰ
ταῦτα εἰπέιν. 2) προσιπεῖν, δηλοῦν, ψευθίζεσθαι.
3) προπαρίζεσθαι. 4) κρυφίως εἰπέιν, κρυφίως
λέγειν.

Υπεῖρ, ποιητ. ἀντὶ τῆς, ὑπέρ· τοῦ μέτρου χάριν.

Υπεερέλιος, ποιητ. ἀντὶ ὑπερέλιος.

Υπεερέσια, ἡ (εἰρεσία). Τὸ κολληλατεῖν, ἡ κο-
λληλασία ἀμφ. ἀνάγκ. παρ' Ὅρρ. Ἀργ. 670.

ἔλδ. Ἐρμάν.

Υπεερέχω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπερέχω. Ὅμ.

Υπεερόπλος, ποιητ. ἀντὶ, ὑπερόπλος.

Υπεερόχιδης, οὐ, ὁ Πατρωνύμ. ὄνομ. Ἰίδς τοῦ
Ὑπερόχου, ὁ Ἰουλιανός. Ὅμ. Ἰλ.

Υπεερόχος, ὁ· ἐπικ. ἀντὶ Ὑπερόχος (υ) κύρ.
ὄνομ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ
Ὀδυσσεύς. Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Προιάου. Ἀπολλ.

Υπεερόχος, ὁ, ἡ· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ὑπερο-
χος. Ὅμ. καὶ Ἡρόδτ.

Υπεῖρω, ὑπέρσω (εἶρω, ἀνώνμ.). Συνάπτω, συν-
δέω ὑποκάτω.

Υπεῖρων, οὐς, ὁ κύρ. ὄνομ. Εἰς τῶν Τρώων
ἡγεμόνων φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ.

Υπεῖσας Ἰων. ἀντὶ, ὑπέρτας, μετοχ. ἀορ. ἀ.
ἐνεργ. ἐκ τοῦ, ὑφείσα, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδ.

Υπεῖσθαι, καί

Υπεῖσθ' ὡς, καὶ ὑπεῖσθ' ὡς (δύω, δύνω, ἀνώνμ.).
εἰς τὸ μέσ. μετὰ ἀορ. β' καὶ ἐνεργ. παρακμ. Ὑ-
ποκάτω ὑπάγω, ἐμβαίνω 2) κρυφίως ἐμβαίνω. Ἡρόδ.

Υπεῖσειμι (εἶμι). Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐμβαι-
νω, καθόλου = τῷ ὑπεῖσθ' ὡς.

Υπεῖστέλευσις, εὖς, ἡ· «κληρονομία». Εἰς
τὸ δικαίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ εἰς τὴν κληρονομίαν
γινομένη πρόσθεσις.

Υπεῖσέρχομαι, ἀποθ. με ἐνεργ. ἀορ. (ἐρχο-
μαι, ἀνώνμ.). Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, ἐξαιρ.
ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· «ὑπεῖσρχεται με
δῆος, ἔλεος, κ. τ. τ.

Υπεῖσρέω, μέλ. ρυθίσσεται (ρέω, ἀνώνμ.). Κατ'
ὀλίγον, κρυφίως ἢ ὑποκάτω εἰσρέω.

Υπέκ, πρό φωνήεντος, ὑπέξ (ὑπό, ἐκ)· ποιητ. πρόθ.
μετὰ γεν. Ὑποκάτωθεν, κάτωθεν εἰς τὰ ἔξω. Ὅμ.

Υπεκβαίνω, βήσομαι (βαίνω, ἀνώνμ.). Κάτω-
θεν ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.

Υπεκβάλλω (βάλλω, ἀνώνμ.). Κάτωθεν ἐκβάλλω.

Υπεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέ-

- χομαι, ἀνώνμ.). Ἐχω ὑπ' ἐμαυτὸν· ἀπόρτιν μα-
στῶν· δέχομαι ὑπὸ τὸν μαστὸν, ἐπὶ σαμάλεως.
Ἐπιγρ. ἀδισπ. 2) περιμένω, προτμένω, ἀπαν-
τυχίζω.
- Υ'πεκδιδράσκω, μέλ. δρότομαι (διδράσκω, ἀνώνμ.). Κρυφίως ὑποκάτω ἐκρυγῶ· ὁ Ἄσχυ. ἔχει, ὑπεκδράμω, φεύγω. Δίων Κάτ.
- Υ'πεκδυσις, ἡ (υπεκδύω). Τὸ ὑπεκδύειν, ἐκρυγῶ.
Οἰπιαν.
- Υ'πεκδύω (δύω, ἀνώνμ.). Κρυφίως ἐκδύω,
Υ'πεκδύω (ἔλκω, σύρω ἔξω· μέσ' ὑπεκδύομαι
μετὰ ἄρ. β'. καὶ ἐνεργητ. παρακειμ. ἀντίτου,
ἐκρυγῶ, ἐκβάλλω ἐνωτὸν κρυφίως ἔξω μετὰ
αἰτίας· πένους). Εὐριπ.
- Υ'πεκθεσις, ἡ (ἐκθεσις). Ἡ κρυφίως ἐκθεσις.
- Υ'πεκθέω (θέω, ἀνώνμ.). Κρυφίως τρέχω ἔξω,
φεύγω. Πλούταρχ.
- Υ'πεκθρόσκω (θρόσκω). Ὑποκάτω ἐκθρόσκω,
ἐκπηδῶ.
- Υ'πεκκθαίρω (καθαίρω). Διὰ καθαρτηρίου
ἐκκαθαίρω ὑποκάτω, κινῶ τὴν κοιλίαν. Ἱπποκρ.
- Υ'πεκκαίω, καύσω (καίω, ἀνώνμ.). Ὑποκά-
τω, ἡ κατ' ὀλίγον, κρυφίως καίω, κρυφαίνω με-
ταφ. δι' αἰγίρας καὶ προξύνω τὰ τῆς ψυχῆς πάθη.
- Υ'πεκκαλύπτω (καλύπτω). Ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον
ἐκκαλύπτω. Ἀνάλεξτ.
- Υ'πεκκαυμα, τό (υπεκκαίω). Τὸ δι' οὗ ἀνάπτει
τις πῦρ, ἔναυσμα, ἵνα ἡ ὕστα, προσαναμμω,
ὕλη, ἡ ἡ τροφή τῆς φλογός, ἡ εὐλόως ἀνάπτου-
σα καὶ καίνουσα ὕλη. Ξενοφ. μεταφ. ἐρέθισμα,
τροφή τῶν παθῶν. Ξενοφ.
- Υ'πεκκαύσταις, ὁ, ἡ (υπεκκαίω). Ὁ τὸ πῦρ,
ἡ τὸ πρὸς θυτίαν πῦρ ἀνάπτων. Πλούταρχ.
- Υ'πεκαύστρια, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑπεκαύστης.
- Υ'πέκκειμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κείμαι, ἀνώνμ.).
ἐπὶ προσώπων καὶ πράγματων, τὰ ὅποια ἐκβάλ-
λει τις κρυφίως, ἡ κρύπτει διὰ τὴν λυτρίσιν. Ἡρόδ.
παρβλ. ὑπεκτίθμι, παθ. 2) κείμαι, ἔξω. Θουκυδ.
- Υ'πεκενόω, ὦ (κενόω). Εὐκαίρον ἡ κοῖλον κένω,
ἀδειάζω ὑποκάτω. Δίων Κάτ.
- Υ'πεκκλέπω (κλέπτω). Κατ' ὀλίγον, ἡ ἐλαφρὰ,
κρυφίως ἐκκλέπτω, ἐκβάλλω.
- Υ'πεκκλίνω (κλίνω). Κύπτων ὑποκυνῶ, σκύπτων
παραμυρῶ, ἀποφεύγω. Ἀριστοφ. Πλούταρχ.
- Υ'πεκκομίζω, μέλ. ἴσω. Ἄγγ. ὤ (κομίζω).
Κρυφίως ἐκκομίζω, ἐκφέρω· μέτ. ὑπεκκομίζω-
μαι· ὑπεκκομίζω τὰ ἐμαυτοῦ, ἡ τὰ ἐμ. Ξενοφ.
ὑπεκκομισθαι πάντα, ἐξάγω, ἐκφέρω μαζὴ
κρυφίως ὅλα τὰ πράγματά μου. Ἡρόδ.
- Υ'πεκκρίνω (κρίνω). Ὑποκάτω, ἡ διὰ τῆς κοι-
λίας ἐκκρίνω, ἐκβάλλω. Διογ. Λαίρτ.
- Υ'πεκλαμβάνω, μέλ. λήφομαι (λαμβάνω, ἀνώνμ.).
Κρυφίως ἐλαμβάνω, δέχομαι, λαμβάνω τι κρυ-
φίως, ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω. Εὐριπ.
- Υ'πεκλύω (λύω, ἀνώνμ.). Ὑποκάτω, ἡ κρυφίως
ἀπολύω, ἀναλύω. 2) ὀλίγον τι ἀδυνατίζω. Ἱπποκρ.
- Υ'πεκπέμπω (πέμπω). Ὑποκάτω κρυφίως ἐκ-
πέμπω, στέλλω.
- Υ'πεκπεράω, ὦ, ἄτω (πράω, ἀνώνμ.). Ὑποκάτω
ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι. Ὀρφ.
- Υ'πεκπηδῶ, ὦ, ἡτω (ἐκπηδάω). Κρυφίως ἐκπη-
δῶ, πηδῶ ἔξω.
- Υ'πεκπλέω, μέλ. πλεύομαι (πλέω, ἀνώνμ.). Κρυ-
φίως ἐκπλέω. Πλούταρχ.
- Υ'πεκπνέω, μέλ. πνέω (πνέω, ἀνώνμ.). Ἐλαφρῶς,
κατ' ὀλίγον ἐκπνέω, ἐξαγμίζω, θνήσκω. Αἰσχίν.
- Τόμ. Γ'.
- Υ'πεκπονέω, ὦ (πονέω). Ὑπό τινα, ἡ ἀπὸ προ-
σταγῆν τινας ἐκτελῶ, ἡ ἐκπληρῶ τι. Πολυδ.
- Υ'πεκπρὸς, ἐπὶ β'. Ἐξω καὶ πρὸς τὰ ἐμπροσθεν.
Ἀπολ. Πρόδ. ποιητ.
- Υ'πεκπροθέω, φεύτομαι (θέω, ἀνώνμ.). Ἐπὶ
τὰ ἐμπροσθεν τρέχω ἐκφυγῶν ἀπὸ τίνος, ὑπεκτρέ-
χω, ὑπερχομαι, ταχέως προτρέχω. Ἰλ. καὶ μετὰ
αἰτ. τρέχω πρὸ τίνος, τρέχω καὶ προφθάνω τι-
νά· ποιητ. Ὀδ.
- Υ'πεκπροθρόσκω, ἀπαρεμφ. ἄρ. β'. ὑπεκπρο-
θορεῖν (θρόσκω, ἀνώνμ.). Κάτωθεν ἐκπηδῶ εἰς τὰ
ἔξω, ποιητ. Ὀππιαν.
- Υ'πεκπρόλυς. Ἀπολύω ἡ μίονους ἀπήνησιν. Ὀδ. Z.88.
- Υ'πεκπροβρέω, ὦ, ῥυήτομαι (βρέω, ἀνώνμ.). Κά-
τωθεν ἐκπροβρέω, ἐκχέω. Ὀδ. Z.
- Υ'πεκπροτάμνω. Ἰων. ἀντὶ ὑπεκπροτέμνω (τέ-
μνω, ἀνώνμ.). ὑπόντονα. Ἀπολύω. ὑπεκπρὸς δὲ
πόντον ἔκαμνε νῆυσ· ἡ ναῦς ἐξέπλευσεν, ἐξῆλθεν
ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἔκοπτε τὰ
κύματα τῆς θαλάσσης.
- Υ'πεκπροφεύγω (φεύγω, ἀνώνμ.). Κρυφίως ἐκ-
φυγῶν τρέχω ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, γλυτῶν ἀπὸ
κινδύνου κρυφίως· μετὰ αἰτ. Ὀμ.
- Υ'πεκπροχέομαι, παθ. (χέω, ἀνώνμ.). Χέω,
ρέω κάτω, ἡ ἔξω.
- Υ'πέκπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Ὀλίγον τι ἀναμμένος,
= ἔκπυρος.
- Υ'πεκρέω, μέλ. ῥυήτομαι (ρέω, ἀνώνμ.). Ὑπο-
κάτω, κρυφίως ἐκρέω, τρέχω, φθείρομαι. Πλάτ.
- Υ'πεκρήγνυμι, ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνώνμ.). Κατὰ
μικρὸν, ἡ κρυφίως ἔξω, κατακρημνίζω. Πλούτ.
- Υ'πεκρίπτω (ρίπτω, ἀνώνμ.). Ρίπτω ἔξω κρυ-
φίως. Πλούταρχ.
- Υ'πεκρύομαι, μέλ. ῥύτομαι, μέτ. ἀποθ. (ρύο-
μαι, ἀνώνμ.). Ὑποκάτωθεν, ἡ κρυφίως ἐξέλκω τινά,
καὶ τὸν ἐλευθερόν ἀπὸ τὸν κίνδυνον μετὰ γεν. «φό-
νοισιν». Ἀπολλ. Πρόδ.
- Υ'πεκσάω, ἀχρηστ. ἐνεστ. ἀντὶ, ὑπεκσάω· ὅθεν
ἐπικ. ἄρ. ὑπεκσάωσεν. Ἰλ.
- Υ'πεκσώζω (σώζω, ἀνώνμ.). Ἀπὸ τίνος ἐκσώζω,
λυτῶναι τινά.
- Υ'πεκτανύω (τανύω). Ὑποκάτωθεν τευτῶν
ποιητ. Παῦλ. Σιλ.
- Υ'πεκτελέω, ὦ, ἔτω (τελέω). Κρυφίως ἐκτελῶ, ἐκ-
πληρῶ τι.
- Υ'πεκτήκω (τήκω). Κατ' ὀλίγον ἀναλύω, ἡ φθεί-
ρω. Ἱπποκρ.
- Υ'πεκτίθμι (τίθμι). Κρυφίως ἐκβάλλω τι,
ἐκβέτω μέτ. ἐκβάλλω κρυφίως τὰ πράγματά μου
καὶ τὰ κρύπτω εἰς ἀσφάλῃ τινα τόπον. Ξενοφ.
παθητ. κρυφίως φέρομαι ἔξω εἰς ἀσφάλειαν. Ἡρόδ.
- Υ'πεκτρέπω (τρέπω, ἀνώνμ.). Κατ' ὀλίγον, ἡ κρυ-
φίως ἐκτρέπω τι ἀπὸ τίνος· «τινός». Σοφοκλ. μέτ.
παραμυρῶ, ἀποφεύγω μετὰ αἰτ. Πλάτ.
- Υ'πεκτρέχω (τρέχω, ἀνώνμ.). Ἀπὸ τίνος ἐκφεύ-
γω, μετὰ τάχους τρέχω, ἀποφεύγω, μετ' αἰτ.
Ἡρόδ. Σοφκλ.
- Υ'πεκτροφῆ, ἡ (τροφή). Ἡ κατ' ὀλίγον ἡ παι-
διῶν ἀνατροφή. Εὐριπ.
- Υ'πεκφαίνομαι, παθ. (φαίνομαι, ἀνώνμ.). Ὑπο-
κάτω ἐκφαίνω, ἡ κρυφίως πῶς φανερόνομαι.
- Υ'πεκφέρω (φέρω, ἀνώνμ.). Κρυφίως ἐκβάλλω,
ἡ σηκώνω ἐπὶ χρόνον, ὀλίγον τι ἀναβάλλω
χρονотριβῶ, βραδύνω, διάφρ. γραφ. Ἰλ. 2) ὑπο-
κάτωθεν ἡ κρυφίως ἐξάγω, ἐξαίρ. ἔκ τινος κινδύ-
νου μετὰ γεν. «τινὰ πολέμοιο». Ἰλ. καθόλου δὲ,

ἐκφύω ἅπ' ἰδῶ. 3) ἀμεταβ. παρ' Ἡροδότ. ὑπεκφύω ἡμέρης ὁδῶν· ἀντὶ τοῦ, προτρέχω, ἢ ἐμπροσθὰ εἶμαι, παρὰ βλ. ἡμέρης ὁδῶν προέχουν τινός· α.

Υπεκφύω (φύγω, ἀνῶμ.). Κρυφίως ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. 11. συχνότερ. παρ' Ὀμ. μεταβ. μετ' αἰτ. κῆρα, ὀλεθρον, κακότητα, κτλ.

Υπεκφυγάνω, = ὑπεκφεύγω. Ἰπποκράτ.

Υπεκχέω, μέλ. χεύτω (χέω, ἀνῶμ.). Κάτωθεν, ἢ ἐκφύω καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχέω, χύνω.

Υπεκχωρέω, ὦ (χωρέω). Κρυφίως, ἢ κάτωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκφεύγω. Ἡρόδ. 2) ἐκφυρεῖ διὰ τῆς κοιλάδας ὅθεν

Υπεκχώρησις, εως, ἢ. Ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἐκφυγή, καὶ ἡ κίνησις τῆς κοιλάδας, διάβροια, κόπος. Ἰπποκρ.

Υπεκχωρητικὸς, ἢ, ὅν. Ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτιθέμενος, ἢ δύναμιν ἔχων, κινητικὸς Ἰπποκρ.

Υπέλαιον, τό (ἐλαιον). Ὑποτάθηναι, καὶ ἀλάθισμα τοῦ ἐλαίου (ταίρας), = γλοιός. Πλούτ.

Υπελαύνω, μέλ. ἄσω. Ἀττ. ὑπελῶ (ἐλαύνω, ἀνῶμ.). Ἐπὶ τὰ κάτω, ἐνδον, πρὸς τὸν ἐλαύνον συνυπακουμένον δὲ τοῦ, ἵππον, ἄρμα, κτλ. ἀντὶ τοῦ, ἵππεύω, ἀμαξεύω, στρατεύω ὡς τὸ κοινὸν «τραβῶ ἐμπρός».

Υπελαφρός, ἄ, ὅν (ἐλαφρός). Ὀλίγον τι ἐλαφρός. Σέξτ. Ἐμπ Μχθ.

Υπελαφρύνω (ἐλαφρύνω). Ὀλίγον τι ἐλαφρύνω, ἀνακουρίζω.

Υπεμβάλλω (βάλλω, ἀνῶμ.). Κάτωθεν, κρυφίως ρίπτω μέτα, σπρόχυνω.

Υπεμβρυον, τό· ἐξ Ὀδυσ. 2. 245· ἐνθα ὡπ' ἐμβρυον ἦκε· ἀντὶ τοῦ ὡρῆκε ἀναγωνιστέον

Υπεμβρυός, ὦ (ἐμβρυον) Ἐλγαστρήνω. Σοκλ.

Υπεμνήμω, ἢ ἰλ. X, 491· «πάντα δ' ὑπεμνήμωκα, ρίπτει παντοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του κάτω με αἰδῶ καὶ συστολῶν. Ἐπικ. γ. ἐν. πρότ. παρακειμ. τοῦ, ὑπλημῶ, ἀντὶ, ὑπεμνήμωκεν. διότι τὸ, ν. παρεντέθη διὰ τὸν στίχον, ὡς εἰς τὸ νόνημος, ἀντὶ νόνημος, κτλ.

Υπεμπίρημι (πίρημι, ἀνῶμ.). = ὑποκαίω. Ἰώτηπ

Υπεμρίνω (φαίνω, ἀνῶμ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὀλίγον μόνον (οὐχὶ ἐντελὸς) φανερόν, μισοφανερῶν, ὀλίγον τι δίδω νὰ καταλάβῃ τις.

Υπεναντιόομαι, οὔμαι παθ. ἀποθ. με μέλ. μέσ. (ἐναντιόομαι). Εἶμαι ὀλίγον ἐναντίος, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, «τινί».

Υπεναντίος, ἰα, ἰον (ἐναντίος). Στεκόμενος, κείμενος, εὐριστόμενος ὀλίγον τι ἐναντίος, ἀντικρῶ. «τινί». Ἡσιόδ. β) ἐναντίος, ἐχθρὸς ἀντίπαλος· «ὑπεναντιώτατα». Ξενοφ. γ) «τὸ ὑπεναντίον τούτου», τὸ ἐναντίον τούτου, ἐξεναντίας τούτου. Ἡρόδ. ἐπὶ. ὑπεναντίον ὅθεν

Υπεναντιότης, ἡτος, ἢ. Τὸ εἶναι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὀλίγας τις ἢ μικρὰ διαφρονία, ἀσυμφωνία. Διογ. Λαέρ.

Υπεναντιώμα, τό. Μικρόν τι ἐναντιώμα, = τῷ προσημ. Ἀριστοτ.

Υπεναντιώσις, εως, ἢ (ὑπεναντιόομαι). Τὸ εἶναι ἐναντίον, τὸ στέκεσθαι, φέρεσθαι ἐναντίον, ὡς τὸ, ὑπεναντιότης.

Υπενδίδωμι (δίδωμι). Ὀλίγον, ἢ κατὰ μικρὸν ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. Θουκυδ.

Υπενδύοθεν, ἐπὶ. (ἐνδύοθεν). Ἀπὸ μέτα εἰς τὰ ἔξω, κάτωθεν.

Υπενδύω, τό (ἐνδύω). Τὸ ὑποκάμειν.

Υπενδύτης, ου, ὅ, = ὑπενδύμα.

Υπένερθε, -θεν ἐπὶ. (ἐνερθε). Ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν. Ὁμ. ἔξαιρ. κάτω εἰς τὸν Ἀδην. Ἰλ. ἔτε δὲ καὶ μετὰ γεν. ἤτις ποτὲ μὲν προτίθεται, ποτὲ δὲ ἕπεται εἰς τὸ ἐπὶ. «ποδῶν δ' ὑπένερθε», ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὴν γῆν. Ἰλ. B, 150.

Υπεννοέω, ὦ (νοέω, ἀνῶμ.). Κατὰ νοῦν ἔχω τι κρυφίον. Αἰλίου. Πουκίλ.

Υπέπαγω (ἄγω, ἀνῶμ.). Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω ἐκβάλλω, ἔξαιρ. ἐξάγω, φέρω εἰς ἀτράλειαν. Ὁμ. 2) ἀμεταβ. κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀπομακρύνωμαι, ἀποτύρομαι, ἀναχωρῶ. Ἡρόδ. ὅθεν

Υπέπαγλή, τό ὑπέπαγειν, ἐκβάλλειν, ἐκφέρειν.

Υπέπαρσις, εως, ἢ. Τὸ κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον πέρων, ἢ συναγεῖν, ἢ κρυφίως, ἢ κατὰ μικρὸν λῆψις, ἢ συναΐξις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξαιρέσις· «μετ' ὑπέπαρσεως», κατ' ὀλίγον.

Υπέπαρῶς, ὦ (αἶρω, ἀνῶμ.). Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκβάλλω διὰ τινά ἄλλον, ὑπέπαγω, ὑπεκχωρίζω. Ἡρόδ. β) κρυφίως ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, φονεύω. Πλάτ. καθόλου δὲ, βάλλω κατὰ μέρος· μετοχ. παθητ. παρακέρω. «τούτων ὑπέπαρσιν ἡμῶν». Ἡρόδ. 7, 8, 3, μέτ. ἐκβάλλω διὰ τὸν ἐκυτόν μου ὑποκάτω, ἢ κρυφίως, κλέπτω κρυφίως ἀπὸ τινος, ἐξαιρῶ, κάμνω ἐξαιρέσειν ἀπὸ τινος, ἐλέγω, διαλέγω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ αἰσθητοῦ. Ξενοφ.

Υπέπαίρω (αἶρω, ἀνῶμ.). Κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον σπέννω, ὑψώνω.

Υπέπαρίζω (αἶρω, ἀνῶμ.). = ὑπερακρίζω. Ἐπὶ τὸ ὅρος, ἐπὶ τῶν ἄκραν ἐκφέρω. Εὐριπ.

Υπέπαλέσθαι, ἀπαρέμφ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὑπεξάλλομαι, μέτ. ἀποθ. Κρυφίως ἐκφεύγω, καὶ ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ὁμ.

Υπέπαλύσκω, ξω (ἀλύσκω, ἀνῶμ.). Κρυφίως ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, = τῷ προσημ. μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ.

Υπέπαβαίνω, βήσομαι (βαίνω, ἀνῶμ.). Κάτωθεν κρυφίως, ἢ ἐλαφρὰ ἀναβαίνειν ἔξω· «ποδία». Θεόκρ.

Υπέπανόομαι, παθητ. μετὰ μέτ. ἄορ. β'. (ἄγω, ἀνῶμ.). Κρυφίως ἐκπλέω ἀπὸ τοῦ λιμένος, ἢ φεύγω. Θουκυδ.

Υπέπανδύω (δύω, ἀνῶμ.). εἰς τὸ μέτ. μετὰ ἄορ. δ'. ὑπεπένδυναι, καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐκβαίνειν ἐπάνω, κάτωθεν ἀνέρομαι.

Υπέπαίσταμαι, = ὑπανίσταμαι· Πλούτ.

Υπέπαντλέω, ὦ (ἀντλέω). Κάτωθεν ἐξαντλώ, ἐκβάλλω, ἀδειάζω. Εὐριπ.

Υπέπαπτω (ἄπτω). Κάτωθεν ἐξάπτω, κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀνάπτω.

Υπέπαφύω (ἄφύω). Κατ' ὀλίγον ἐξαντλώ, ὡς ἐκφύομαι· παθητ. ἐπὶ ῥυάκων, αἵτινες ῥέοντες κατὰ μικρὸν ἐκλείπουσι, χάνονται εἰς τὴν γῆν. Ἀπλ. Ἀργ.

Υπέπειμι (εἶμι). Εἰσέρχομαι, ἐκφεύγω, κρυφίως ἀναστρέφω. Ἡρόδ. 2) ἀπεναντίας ὑπάγω, εἰς ὑπάντησιν ἔρχομαι. Ἡρόδοτ. 3) κατ' ὀλίγον περνώ.

Υπέπειρώ, ἰων. ἀντὶ, ὑπεξέρω. Ἡρόδ.

Υπέπελάυνω (ἐλαύνω, ἀνῶμ.). Κάτωθεν οὖρω ἔξω συνήθ. ὡς ἀμεταβ. ἐξυπακούω. ἴσως ἐξέρχομαι τοῦ, ἵππον, ἄρμα, στρατὸν κ. τ. λ. ἐπιπρος. ἢ ἐρ' ἀμάξης, ἢ πεζός, κινουμά μετὰ στρατοῦ ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, παρ' Ἡρόδοτ. δὲ 4, 120. ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέφω, ἐπαναχωρῶ μετὰ τοῦ στρατοῦ, ὅπου ἄλλοι ἀναπληροῦσι «τὰ βοτάνηματα», δῖκω κατ' ὀλίγον τὰ ποίμνια.

Υ'πεξέλλουσιν, ἡ (ὑπεξέρχομαι). Τὸ ἐκβαίνειν κρυφίως. 2) βῆσανος, ἐκδοκῆσις, ἡμαρτ. ἀντὶ ἐπεξελευντὶς παρὰ Σοοῦ.

Υ'πεξερεύω, καὶ (ἐρεύω). Κατ' ὀλίγον ἡ ἀ-
Υ'πεξεργάζω, ὑπεκισθῆτως ἐμῶ, ἐξεργῶ.

Υ'πεξερύω, ἰω. ὑπεξερίω (ἐρύω). Ὑποκάτω ἐξέλκω, κρυφίως σὺν ἑξω, ἀραιῶ, ἀποστῶ. Ἡρόδ.

Υ'πεξερχομαι, ἀποθ. μετὰ ἀορ. 6'. καὶ ἐνεργ. παρακίω. (ἐρχομαι, ἀνώμ). Κρυφίως κάτωθεν ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω. ὑπεξέηλθε τῆς πόλεως. Πλούταρχ. καθόλου δὲ, σκάνομαι ἀπὸ τῶν τόπων μου, καὶ μετοικῶ, ἐπὶ μετανάστευόντων λαῶν. Ἡρόδ.

Υ'πεξεσάσα, ποιητ. ἀορ. ἀ. τοῦ, ὑπεσάωζω, ἀντὶ, ὑπεξίσταται.

Υ'πεξέχω (ἐχω, ἀνώμ). ἀμετάβ. συνυπακούμ. πῆμαυτῶν. Κρυφίως σκάνω, ἐκβάλλω ἐμαυτὸν, τουτέστι, κρυφίως ἀνιστάμενος φεύγω. Ἡρόδοτ.

Υ'πεξηγητικός, ἡ, ὅν (ἐξηγομαι) Ὀλίγον τι σαφηνιστικός. Εὐστάθ.

Υ'πεξίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. 6'. καὶ ἐνεργ. παρακίω. (ἵστημι). Κάτωθεν, ἀνεκισθῆτως ἐξίσταμαι, καὶ μάλιστα αἰφνιδίως ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἐνέδρας, ἐκβαίνω ἔμπροσθέν τινος. 2) ἐκκλίνω, παραμεινῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφύγω, μετ' αἰτ. Πλάτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Πλούταρχ. 3) ἀφίνω, παραιτῶ μετὰ γεν. ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς. παραιτῶ τὴν ἀρχήν. Ἡρόδ. σπανιώτρ. ἐνεργ. ὑπεξίσταμαι, κατ' ὀλίγον ἐκβαίνω, ἡ ἐκέρω.

Υ'πέξοδος, ἡ (ἐξοδος). Ἡ ὑποκάτω ἐξοδος, κί-
νῃσις κοιλίας. Ἱπποκράτ.

Υ'πεξοπίστος, ὁ, ἡ Ὁ ὑπ' ἐξουσίᾳ ὄν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον τινά, ἀντὶδ. τοῦ ἀντεξοπίστου ὅθεν

Υ'πεξοπιστότης, ἡ. Ἡ ὑποταγή.

Υ'πεπικουρίζω (κουρίζω). Ὀλίγον ἐλαφρύνω. ἀμρ.

Υ'πεπιμέρης, ἑός, ὁ, ἡ καὶ

Υ'πεπιμέριος (μέρος). Σημαίνει εἰς τὴν ἀριθμ. ὅταν τινὲς τῶν ἀριθμῶν, τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν τὴν ὅποιαν φαινομένην τὸ, ἐπιμερὲς καὶ ἐπιμέριος, εἰς τὴν πρόθεσιν, περιέχονταν τὸ ὅλον πλὴν ὡρισμένου τινὸς χριστοῦ μέρους, ἄρα ἀναλογίαν ὡς τὸ 3 πρὸς 2, ὅπου τὸ δύο εἶναι ὑπεριμερὲς, ἐπειδὴ εἶναι μικρότερον κατὰ ἓν τρίτον ἀπὸ τοῦ 3.

Υ'πεπετέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Περιέχων ὅλον τι πλὴν ἑνὸς τετάρτου, ὡς π. χ. ἡ ἀριθμ. ἀναλογία 4 πρὸς 3.

Υ'πεπίτριτος, ὁ, ἡ (τρίτος). Περιέχων ὅλον τι, πλὴν ἑνὸς τρίτου, ὡς ἡ ἀριθμ. ἀναλογία 3 πρὸς 2.

Υ'πεπιφύσκει (φύσκει). Ὑποκάτωθεν φέγω, φωτίζω. ἀμρ.

Υ'πέρ. ἐπικ. καὶ ὑπέρ, τοῦ μέτρου χάριν παρ' Ὁμ. πρόθεσις μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. κυρία σημασία Ἄνω, ἐπάνω. Α) μετὰ γενικής, ἣτις ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται, ἡ συμβαίνει τι. 1) ἐπὶ τόπου, καὶ μάλιστα α) ἐπὶ στάσεως, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, πολλὰ συχνάκις παρ' Ὁμ. «στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς» ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του. «τὸ σῶρος τὸ ὑπὲρ Τεγένης», τὸ ὅποιον ὑφύνηται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Τέγαν. Ἡρόδ. 6) ἐπὶ κινήσεως, ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος, ὡς ἡ ὑπὲρ μετὰ αἰτιατ. ὅχι σπανίως παρ' Ὁμ. ὅθεν γ) πέραν, ἐκείθεν. 2) διὰ, ἔνεκα δηλ. πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀσφάλειαν, σωτηρίαν «πείρους ἐτειχίσαντο νεῶν ὑπὲρ ἐκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶνα. Ὁμ. καθόλου δὲ, διὰ τὸ καλὸν, διὰ τὸ συμφέρον τινός, οἶον, «ὅθεν ὑπὲρ τῆς πόλεως». Ξενοφ. ὑπέρ τινος εἵμαι, εἶμαι πρὸς βρῆλός τινος, ὑπὲρ

τῆς πατρίδος ἀμύνειν» κυρίως στέκομαι ἐπάνω εἰς τι, καὶ ἐμποδίζω, ὅτι δύναται νὰ πέρῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ τὸ βιάσῃ. ὅθεν μάχομαι, πολεμῶ δι' αὐτὸ. «ὃ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θάνατος», κ. τ. τ. πολλὰ συχνάκις παρ' Ἡροδ. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) περὶ, ὡς τὸ Λατ. de. ὑπὲρ σθένος αἵσχε' ἀκούσ' πρὸς Τρώων», ἀκούω ἀπὸ τοῦ Τρώας αἰτχρὰ περὶ σου. Ἰλ. Ζ. 524. — 4) διὰ, ἔνεκα, δηλ. χάριν τινός. παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τὸ, λίσσομαι, συντεταγμ. ὑπὲρ τόλμης, ὑπὲρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὑπὲρ ψυχῆς, ὑπὲρ θένων καὶ δαίμονος σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, παρακαλῶ δι' ἀγάπην τῶν γονέων σου. κ. τ. λ. παρβλ. πρὸς, μετὰ γεν. σημασι. 3, δ'. 6) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔξω. τοῖς Τραγ. διόλου ὡς ἡ, ὑπὸ, μετὰ γεν. ὑπὲρ ἀλγέων, ἐξ αἰτίας τῶν πόνων. ὑπὲρ πένθους, ὑπὲρ παθῶν, ἐριδος ὑπὲρ, κ. τ. τ. «οὐδέναι ὑπὲρ τινος», φοβούμαι διὰ τινά, ἐξ αἰτίας του εἶμαι εἰς φόβον. γ) μετ' ἀπαρεμ. ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προσταττόμενον. ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθνεύειν, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνω. Ἀττ. — 5) ἀντὶ τινός, εἰς τόπον ἄλλου τινός ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Θουκυδ. 6) εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φαίνεται ἐνίοτε ὡς μόνον περιγραφή τῆς γενικ. «στρατηγὸν ὑπὲρ ὅμων», ὅταν ἦτο στρατηγός σης, κυρίως εἰς τὸ ὄνομά σης, κατὰ προσταγὴν σης, ὡς αὐτοῖς. «στρατηγῆσαι ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων», μ' ὅλον ὅτι ἐντάθῃ δύναται νὰ σημάνῃ καὶ ὅτι ἐξουσίαζε τοὺς Κυπρίους, καὶ Αἰγυπτίους. ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας. Β) μετὰ αἰτιατ. ἣτις ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον, πέραν τοῦ ὁποίου διαβαίνει τι. 1) ἐπὶ κινήσεως, πέραν, ἐπέκεινα, ἐκείθεν, ἀποπέρα, παραπάνω. Ὁμ. 2) πέραν τοῦ μέτρου, τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου, «ἐπει με κατ' αἵσαν ἐνέεικας, οὐδ' ὑπὲρ αἵταν», ἐπειδὴ μὴ ἐπέπληξες δικαίως, οὕτε πέραν τοῦ δέοντος. ὡς ὑπερμερονα, παρβλ. παρὰ, μετὰ αἰτ. σημασι. 5. — 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, παρεπάνω, περισσώτερον, παρὰ πλεον, ὑπὲρ τὰ τεταρτάκοντα ἔτη». Ἡρόδ. περισσώτερον παρὰ σαράντα χρόνους. ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, περισσώτερον ἀπὸ ἥμισυ. 4) ἐπὶ χρόνῳ, ὑπὲρ τὴν ηλικίαν, περισσώτερον παρ' ὅτι προσμῖνει τις ἀπὸ τὴν ηλικίαν του. — 5) ὡς αὐτοῖς ἐπὶ παντός, ὅτι εἶναι παραπολὺ, ἡ πέραν τοῦ μέτρου, ὑπὲρ δύναμιν, ὑπὲρ λόγον, ὑπὲρ ἀνθρώπου», ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν. ἡ ὑπὲρ, δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ οὐσιαστικόν της καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, πάχει ὅμως, τότε τὴν ἀναστροφήν, ὑπὲρ. Γ) Εἰς τὴν σύνθεσιν τὴν αἰνέει, ἡ ὑπὲρ, ὡς αὐτοῖς τὸ, ἐπάνω εἶναι, καθ' ὅλας τὰς σχέσεις, ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἐπάνω, πέραν βοήθειαν, ὑπεράσπισιν. συνήθ. μετὰ γεν. 3) ὑπερβολὴν, πλεονασμόν, ἐπὶ δὲ καὶ ἀπλῶς ἐπίτασιν ὅλον, ὑπεράγαθος, ὑπεραιδεσθαι. συνήθ. ἔχει καὶ καταφρονητικὴν τινα σημασίαν.

Υ'πέρα, ἡ (ὑπέρ). Τὸ σχοινίον τῆς ἀντένας, δι' οὗ ἀνάγεται καὶ κατὰγεται αὕτη εἰς τὸ κατάρτιον (μπότζος). Ὁδύτ.

Υ'περα, τὰ. Εἰδὸς ἀμψης.

Υ'περαβέλτερος, ὁ, ἡ ἐνίοτε δὲ καὶ τριχά-
τῶν. (ἀβέλτερος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ἀβέλτερος. Δημοστ.

Υ'περαγάτομα, ἡ, ἡ ὑπεράγαμα ἀμρ.

Υ'περάγαθος, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθός. ὅθεν

Υ'περαγαθότης, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθότης.
Υ'περαγάλλομαι, ἡ, ἡ ἑλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ'

- ἐνεστ. καὶ παρ. εὐχρ. (ἀγάλλομαι). Δίαν χάρις, εὐφραίνομαι.
- Γ' περάγαμαι, μέτ. ἀποθ. καὶ ἐνίοτε παθ. ἀποθ. (ἀγαμαι, ἀνύμ). Ὑπὲρ τὸ θεῖον θαυμάζω.
- Γ' περάγαν, ἐπὶ β. (ἀγαν). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολὺ, παρὰ πολὺ.
- Γ' περάγανακτέω, ὦ (ἀγανακτέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμῶν.
- Γ' περάγαπάω, ὦ (ἀγαπάω). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαπῶ.
- Γ' περάγνωστος, ὅ, ἡ (ἄγνωστος). Δίαν ἄγνωστος, πολλὰ σκοτεινός.
- Γ' περάγόντως, ἐπὶ β. (ὑπεράγω). Ἐξω τοῦ μέτρον, ἐξαιρέτως, ὑπερβαλλόντως.
- Γ' περαρεῦν (ἀγορεῦν). Ὑπὲρ τινος ὁμιλῶ. μετὰ γεν.
- Γ' περαγρυνέω, ὦ (ἀγρυνέω). Ὑπὲρ τινος ἀγρυνέω μετὰ γεν. γιν. αἰ.
- Γ' περάγω, μέλ. ἄζω (ἄγω, ἀνύμ). Ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· ἔτι δὲ «ὑπεράγω» ἀντὶ τοῦ ὑπερέχων, ἔξω τοῦ μέτρον καὶ τῆς τάξεως ὡν μέγιστος· ἐκκοπάζειν ὑπεράγουσα, μεγίστη ὑπὲρ τὸ θεῖον. Πολὺν. ὑπεράγειν τινός καὶ διαφέρειν, ἀνώτερος εἶναι τινός· ὅθεν ἐπὶ β. ὑπεραγόντως, ὑπερβαλλόντως.
- Γ' περαγωνιάω, ὦ (ἀγωνιάω). Ὑπὲρ τινος φροντίζω, μετὰ γεν. μεταγευστ. δὲ καὶ μετὰ αἰτ.
- Γ' περαγωνίζομαι, μάχομαι ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζομαι τινι μετὰ γεν.
- Γ' περαείρω (αἵρω, ἀνύμ). = ὑπεραίρω, ποιητ.
- Γ' περαῖς, ἑός, ὅ, ἡ (ἄρη). Ὁ ἀνάσθεν πνέων, φυτόν. Ἰλ.
- Γ' περαθλέω (ἀθλέω, σημασ. 2), = ὑπεραγωνίζομαι.
- Γ' περαιδέομαι, μέλ. ἐτοίμαι, ἀποθετ. μετὰ διπλ. ἄορ. μέσ. παθητ. (κιδέομαι). Κατὰ πολλὰ ἐντρέπομαι, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, μετὰ αἰτ. Ἀπολλων. Ἀργ.
- Γ' περαιμόω, ὦ (αἷμα). Εἶμαι πλήρης αἵματος.
- Γ' περαιμοῖς, ἡ. Ἡ πληθώρα τοῦ αἵματος.
- Γ' περαινετός, ὅ, ἡ (ὑπεραινέω). Ὁ λίαν ἐπαινετός. Ὑμνωδ.
- Γ' περαίρω (αἵρω, ἀνύμ). Ἐπάνω σηκῶν, ὑψώνω, μετὰ γεν. 2) οὐδ. σηκῶν ἐμαυτὸν ὑπεράνω τινός, καὶ μετὰ αἰτιατ. «τὸ ὄρος, τὸ πέλαγος», ὑπεράνω τοῦ ὄρους, τοῦ πελάγους περὶ, ὑπάρχω· ὅθεν τροπικ. ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, μέσ. ὑπεραιρομαι· ὑπερηρχνεύομαι.
- Γ' περαισιος, ὅ, ἡ (αἶσα). Ὑπέρμετρος ποιητ.
- Γ' περαισχος, ὅ, ἡ (αἰσχρός). Καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρός ἢ ἀσχημος.
- Γ' περαισχύνομαι, παθητ. (αἰσχύνομαι). Δίαν, ὑπερβολικῶς ἐντρέπομαι μετὰ αἰτιατ.
- Γ' περαιωρέω, ὦ (αἰωρέω). Ἐπάνω κρεμῶ, μετεωρίζω, κρατῶ ἑπάνω εἰς τὸ ὕψος· παθ. κρέμαμαι ἑπάνω, εἶμαι μετέωρος, ἔξω, προέχω ὑπὲρ τινος· «τινός». Ἡρόδ. 2) εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νουτῶν, ὑπεραιωρηθῆναι· μετὰ γεν. ἔρχομαι εἰς τὸ ὕψος τινός τόπου, παρισχνομαι ἀντικρὺ αὐτοῦ. Ἡρόδ. ὅθεν
- Γ' περαιώρησις, ἡ. Τὸ κρεμᾶν ἑπάνω, ἡ ἀπ' ἑπάνω αἰώρησις. Ἰπποκρ.
- Γ' περαμάζω (ἀμαζέω). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀμαζέω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀκμὴν μετὰ αἰτ. Μύρων παρ' Ἀθην.
- Γ' περακίμος, ὅ, ἡ (ἀκμή). Ὁ ὑπερακμάσας, ὅστις ἐπέκρανεν ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τῆς ἡλικίας του Ν. Δ.
- Γ' περακοντίζω, μέλ. ἰσώ. καὶ ἰβ. (ἀκοντίζω). Ὑπεράνω ἀκοντίζω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀκοντίζω, ὡς καὶ τὸ, ὑπεροίστηναι. μεταφ. ὑπερβάλλω, ὑπερβαί-
- νω. Ἀριστοτ. Ὀν. 463, ὑπερακοντίζεις, οὐ γ' ἤδη Νικήαν μηχαναῖς, καὶ «τινά», μὲ ἐπιφερόμετοχ. Ἀριστοτ. Πλουτ. 666.
- Γ' περακούω, μέλ. οὔσομαι (ἀκούω). Δίαν ἀκούω, καθ' ὑπερβολήν, πολλὰ καλὰ ἀκούω.
- Γ' περακράτως, ἐπὶ β. (ἀκράτος). Δίαν, ὑπερμέτρως, λίαν ἀκράτως. Δημοσθ.
- Γ' περακρίβης, ἑός, ὅ, ἡ (ἀκριβής). Δίαν ἀκριβής.
- Γ' περακρίζω (ἀκρίζω). Ὑπερβαίνω «πειρίζω» ὑπερακρίζω τὰ τίχη = ὑπερβαίνω, ὑπεραίρειν. 2) ὑπερέχω, ἔξω τινός μετὰ γεν. «δύμω». Εὐριπ.
- Γ' περάκριος, ὅ, ἡ (ἄκρα). Ὁ ἑπάνω εἰς τὴν ἄκραν ἡ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων κείμενος, οἰκῶν, «τὰ ὑπεράκρα», «τὸ ὀρεινὰ χωρία καὶ ὑπερέχοντα» νοὶ ὑπεράκριοι, ἐν Ἀθῆναις οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῆς ἀνω Ἀττικῆς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν εὐκαταστάτων, τῶν κατοικοῦντων εἰς τὰ πεδία καὶ τὰ παραθαλάσσια, «πεδάσιοι, καὶ παραλίοι». Ἡρόδ.
- Γ' περάκρος, ὅ, ἡ (ἄκρος). Ὁ ὑπεράνω τῆς κορυφῆς. «ἐπὶ β. ὑπεράκρος», ὑπεράκρως ζῆν· ζῆν εἰς τὸν πλεον. ὑψηλὸν βαθμὸν, μεταχειριζόμενος ἀπλότητος δύνανται, λίαν ἀπλότης ζῆν.
- Γ' περαλγέω, ὦ, μέτ. ἡσώ (ἀλγέω). ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰσθάνομαι πόνον, πόνω· μετὰ γεν. μεταγευστ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. 2) λυποῦμαι καθ' ὑπερβολήν. Εὐριπ.
- Γ' περαλγής, ἑός, ὅ, ἡ (ἄλγος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰσθάνομενος πόνον. Σοφ.
- Γ' περάλιος, ὅ, ἡ (ἄλις). Ὁ ἑπάνω ἢ πέραν ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος, παραθαλάσσιος.
- Γ' περαλκής, ἑός, ὅ, ἡ (ἀλκή). Ὁ λίαν ἰσχυρὸς δυνατὸς, στερεός. Πλουταρχ.
- Γ' περάλλομαι, μέτ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνύμ). Ὑπερπιδῶ, πιδῶ ἀπ' ἑπάνω, μετὰ γεν. Ἰλ. «λέοντα οὐλῆς ὑπεράλλεμενον» ὑπερπηδῶντα· ὅθεν ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω «πολλὰς στίχας ὑπεράλτο». Ἰλ.
- Γ' περάλλος, ὅ, ἡ (ἄλλος). Ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ὅστις ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἄλλους. Πίνδαρ.
- Γ' περάλμα, τό (ὑπεράλλομαι). Ὑπερπιδῆμα, ἡ πράξις τοῦ ὑπερπηδᾶν.
- Γ' περάλπειος, ὅ, ἡ (ἄλπεις). Ὁ πέραν τῶν Ἀλπειν κείμενος. Στραβ. Transalpine.
- Γ' πέρερτος, ἄορ. τοῦ, ὑπεράλλομαι, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ὑπερήλετο.
- Γ' περαμετθετέω, ὦ (ἀρμετθετέω). Ὑπὲρ τὸ θεῖον ἐρίω, φιλονεικῶ.
- Γ' περανβαίνω, μέλ. βήσομαι (βαίνω, ἀνύμ). Ἐπάνω, ἢ παρ' ἐπάνω ἀναβαίνω, ὑπερβαίνω, καθόλου, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.
- Γ' περανβλύζω (βλύζω). Ὑπεράνω τινός ἀναβλύζω μετὰ γεν. Ἰσχυρ. Ἐπιστ.
- Γ' περανιδεύομαι, μέτ. ἀποθ. (ἀναιδεύομαι). Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ἀναίδειαν, ἀδιαντροπίαν. Ἀριστοτ.
- Γ' περανιδίζομαι, = τῷ προηγ. ἄμφ.
- Γ' περανίσχυντος, ὅ, ἡ (ἀναισχυντος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀδιαντροπος.
- Γ' περανέκμαι, ἑλλειπτ. ἀποθ. (κείμαι, ἀνύμ). Ἡ ὑπεράνω τῶν ἄλλων κείμενη εἰς τὴν τράπεζαν.
- Γ' περανάστης Μετανάστης, μεταβάτης. Ἡούχ.
- Γ' περανάτειν (τείνω). Ἐπάνω ἀνατείνω, εἰς ὕψος ἐξυψώνω, σηκώνω.
- Γ' περαντέλλω, ποιητ. ὑπεραντέλλω (τέλλω). Ἐπάνω ἀνατέλλω, ἡ ὑψοῦμαι ἑπάνω. Απολλών.
- Γ' περανέχω (έχω, ἀνύμ). ἀμετάβ. Ὑπεράνω ἔξω, ὑπερέχω τῶν ταπεινότερων· μετὰ γεν. αἰ.

Ἰπ'εραυθίω, ὦ, ἦσω (αὐθίω). Ἐπάνω ἀνθῶ. 2) λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀνθῶ.

Ἰπ'εράνθη, εὖ, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἰῶδες Ἀφρείου τοῦ Ἰσταύπου, φρονεῖς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἠρόδ.

Ἰπ'εράνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

Ἰπ'ερανίσταμαι, μέτ. μετὰ ἀορίστ. β. καὶ παρακλιμ. ἐνεργητ. (ἵστημι). Ἐπάνω, ἢ ὑψηλότερα τῶν ἄλλων ἀνίσταμαι, υπερβαίνω, ἐξέχω, μετὰ γεν.

Ἰπ'ερανίσχω (ἵσχω, ἀνάμλ.). = ὑπερανέχω.

Ἰπ'εραντλέομαι, παθητ. (ἀντλέω). Εἶμαι ὑπεραντλῶς ἢ γίνομαι. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεραντλῶν ἔχειν τὸ σκάφος τῇ ἄμρῃ, ὅστις, γεμίζειν ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης· τροπικ. δέ, εἶμαι κατακυριευμένος ἀπὸ κακῆ, δυστυχίας.

Ἰπ'εραντλῶς, ὁ, ἡ (ἀντλῶς). κυρίως νηαὺς ὑπεραντλῶς. Ναὺς πλήρῃ ἔχουσα τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ὥστε δύνανται οἱ ναῦται νὰ ἐξαντλήσωσιν αὐτά, ῥῆτε εἶναι ἐπὶς λυρωτάτου· μετοφ. καταπλημμυρισμένος, καταπορρωτισμένος, καταπεπονημένος, καταπνιγμένος ὑπὸ πλήθους κακῶν, θλίψεων καὶ δυστυχιῶν.

Ἰπ'εράνω, ἐπὶβ. (ἄνω). Παρεπάνω, ἐπάνω ὄντων «ὑπεράνω γίνεσθαι»· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν, ἢ ἀποκοτᾶν τὴν ὑψηλοτάτην ἀρχήν· «ὑπεράνωθεν» ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ ἀνωτάτου μέρους, ἀπὸ τὰ ὑπεράνω ἐπὶ τὰ κάτω.

Ἰπ'εραπατάω, ὦ. λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀπατῶ.

Ἰπ'εραποδίδωμι. Δίδω ἀντὶ ἄλλου τινός· Ἐπιγρμ.

Ἰπ'εραποθνήσκω (ἐνήσκω, ὄνομ.). Ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινας. Ξενοφ.

Ἰπ'εραποκρίνομαι, μέτ. (κρίνω). Ἀποκρίνομαι ὑπὲρ τινας, υπεραπίζομαι τινα. Ἀριστοφάν.

Ἰπ'εραπόλλυμαι, μέτ. (δύλυμι, ἀνάμλ.). Ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινας· μετὰ γενικ.

Ἰπ'εραπολογέομαι, οὐμαι, ἦτομαι, ἀποθ με μέτ. καὶ παθητικ. ἄφρ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογέομαι ὑπὲρ τινας, υπεραπίζομαι τινα· μετὰ γεν. Ἠρόδ.

Ἰπ'εραπτόω, = ὑπερεκτίω· καὶ

Ἰπ'εραπότισις, εὖ, ἡ = ὑπερεκτίσις. Πτύχ.

Ἰπ'εραποφαντικῶς, ἡ, ὅν (ἀποφανῶν). Ὁ ἐτιμῖαν φορᾶν, ἢ ἐπὶ τι ἀποφανόμενος βεβαιῶν, λίαν ἀποφαντικός.

Ἰπ'εραποφατικῶς (ἀπόφημι, σηματ. 2) «Ἐτιμῖαν φορᾶν, ἢ ἐπὶ τι ἀποφαντικός, λίαν ἀρνητικός.

Ἰπ'εραποχρᾶν (χρᾶν, ἀνάμλ.). Περισσότερον εἶμαι παρ' ὅτι χρειάζεται, φθάνω καὶ περισσεύω· ὅθεν

Ἰπ'εραποχρῶν τῶς, ἐπὶβ. μέτρον. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, υπεραποχρᾶν. Περισσότερον τοῦ ἀρκετοῦ.

Ἰπ'εραφρέτω, ἔτω (ἀρέτω) Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀρέτω.

Ἰπ'εράριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ὁ ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὄν, λίαν πολὺς.

Ἰπ'εραρῶδέω, ὦ, ἦσω, ἰωνικ. ἀντὶ ὑπεροβῶν. Ἰπὲρ τὸ μέτρον φοβοῦμαι. Ἠρόδοτ. «τῇ Ἑλλάδι» διὰ τὴν Ἑλλάδα ἢ τῆς Ἑλλάδος ἕνεκα.

Ἰπ'εραρως, εὖ, ἡ (ὑπεράρω). Ἡ ἐπάνω ἄρως, σήκωσις, ὕψωσις· 2) τροπικ. ἐξαίρεσις, προτίμησις, υπεροχή· παρὰ τοῖς Ὁ.

Ἰπ'εράρχιος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς ὢν ἀνάρχος. Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἰπ'εράρχω. Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐξουσιάζω· παρὰ τοῖς Ὁ.

Ἰπ'ερασθενής, εὖ, ὁ, ἡ (ἀσθενής). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀσθενής, ἢ λειπόψυχος.

Ἰπ'ερασθαλίω (ἀσθαλίω). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀσθαλίω, ἀχνομαχῶμαι· ὅθεν

Ἰπ'ερασθμός, ὁ, ἡ (ἀσθμα). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πάσχων ὑπὸ τοῦ ἀσθματος, λίαν ἀσθμαίνων. Ξενοφ. Κυνηγ.

Ἰπ'εράτιος, οὐ, ὁ κύρ. ὄνομ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολλν. Ῥόδ.

Ἰπ'ερασμὲνίζω (ἀσμενίζω), μετὰ δοτικ. Δέχομαι, τι μετὰ μεγάλης χιρᾶς, ἢ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἔχω ἐπὶ τι.

Ἰπ'ερασπάζομαι, ἀσμαι, μέτ. ἀποθ (ἀσπάζομαι). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀσπάζομαι, ἀγαπῶ. Ξενοφ.

Ἰπ'ερασπίζω, ἴσω, καὶ, ἰώ (ἀσπίζω). Μάχομαι ὑπὲρ τινος μετὰ τῆς ἀσπίδος, καλύπτω, ἀσπάζω τινά, ἔχω ἢ λυμῶναι τινά ὑπὸ τὴν σκέπην μου· μετὰ αἰτιατ. ἀλλὰ παρ' Ἀριαν. καὶ μετὰ γεν. ὅθεν

Ἰπ'εράσπισις, εὖ, ἡ καὶ

Ἰπ'ερασπισμός, ὁ. Τὸ σκεπάζειν μετὰ τὴν ἀσπίδα, διαφυλάττειν, βοήθεια. Γαλλ. protection, defence.

Ἰπ'ερασπιστής, οὐ, ὁ καὶ

Ἰπ'ερασπιστήρ, ἦρος, ὁ (ὑπερασπίζω). Ὅστις υπερασπίζεται καὶ διαφυλάττειν τινά, ἀντιλήπτωρ ὁ ὑπὲρ τινος μαχόμενος. Defenseur.

Ἰπ'ερασπίστρια, ἡ· Ἡλυκ. τοῦ προηγουμ.

Ἰπ'εράστειος, ὁ, ἡ (ἀστέιος). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀστέιος, χωρατατός.

Ἰπ'εραστράπτω, ἴσω, Ἀττικ. ἰώ (Ἀττικίζω).

Ἰπ'ερασχημονέω, ὦ (ἀσχημονέω). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀσχημονέω, φέρομαι ἀπρεπῶς.

Ἰπ'εράτοπος, ὁ, ἡ (ἀτοπος). Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἀτοπος. Δημοσθένης.

Ἰπ'εραττικίζω, ἴσω, Ἀττικ. ἰώ (Ἀττικίζω).

Ἰπὲρ τὸ μέτρον Ἀττικίζω, μιμούμαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὴν γραφὴν καθ' ὑπερβολὴν τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον· ὅθεν

Ἰπ'εραττικισμός, ὁ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι ὑπὲρ τὸ μέτρον τὸν Ἀττικισμὸν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχειρίσας τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ἰπ'εραττικός, ἡ, ὅν καὶ ἐπὶ — ὡς (Ἀττικός).

Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μιμούμενος, ἢ μεταχειριζόμενος τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, ἢ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ἰπ'εραυγάζω, ἄσω (αὐγάζω). Ἰπὲράνω τινός αὐγάζω, ἀπ' ἐπάνω τινός αὐγάζω, φωτίζω μετὰ γενικ. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐγάζω, φωτίζω, λάμπω.

Ἰπ'εραυγής, εὖ, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φωτίζω, λάμπω, λίαν φωτεινός, λαμπρός.

Ἰπ'εραυγός, ὁ, ἡ. Ἀσθή τις ὀνομαζόμενος οὕτως, στελλε εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου, stella combusta.

Ἰπ'εραυξάνω, καὶ, ὑπεραύξω, ἦσω (αὐξάνω, ἀνάμλ.). Ἰπὲρ τὸ μέτρον αὐξάνω, πληθύνω, μεγαλύνω· ὅθεν

Ἰπ'εραύξισις, εὖ, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξήσις, πληθυνσις.

Ἰπ'εραύξω (αὐξέω). = ὑπεραυξάνω· ὑπερτίδε.

Ἰπ'εραυχέω, ὦ (αὐχέω). Ἰπὲρ τὸ μέτρον μεγαλυνῶ, λίαν κομπάζω, μεγάλας καυχώμαι.

Ἰπ'εραυχής, εὖ, ὁ, ἡ, ἢ, ὑπεραυχός, ὁ (αὐχή). Ὁ κομπαστής, ἀλαζών, υπερόψανος. Δισχ.

Ἰπ'εραυχός, ὁ, ἡ, = ὑπεραυχής.

Ἰπ'εραφρίζω, ἴσω, καὶ ἰώ (ἀφρίζω). λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀφρίζω.

Ἰπ'εραχθής, εὖ, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ἰπὲρβαρὺς, πολὺ βεβαρυνόμενος, φορτωμένος. Θεόκρ.

Ἰπ'εράχθωμα, ἴσω, καὶ ἰώ (ἀφρίζω). λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ σφόδρα ἀχθόμαι, λα-

ποῦμαι μεγάλης, ὑπεραλῶ· μετὰ δοτικ. «τῇ Μιλήτῳ ἀλώσει». Ἡρόδ.

Υπερβάθμιος, ὁ, ἡ (βαθμός). Ὁ τὸν βαθμὸν, ἥτοι τὸ καθ' ὅσον ὑπερβαίνειν· τροπ. ὁ ὑπερβαίνων τὸ θρία, ὅτι ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ θρία του.

Υπερβαίνω, βήσομαι, ἀόρ. β. ὑπερέβην, ἐπικ. ὑπέβην (βαίνω, ἀνώμ.). ἐνεργητ. Φέρω, ἐπ' ἀνωθέν τινος εἰς τὸ πέραν μέρος, μετατέρω, διατιβάζω, σκόνων τι ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ξενοφ. 2) οὐδ. ἐπ' ἀνωθέν τινος περὶ, διαβαίνω, εἰς τὸ πέραν μέρος· «ταῖχος οὐδ' ὄνα. Ἰλ. «τοὺς οὐρούς». Ἡρόδ. ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχεῖλίζειν, ἐκβαίνειν τοῦ χεῖλους, τῆς ἐχθρῆς, πλημμυρεῖν· «ἐς τὴν χώραν, ἐς τὰς ἀρούρας». Ἡρόδοτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. δὲ πορεύμα, ὑπάγω, ἀναβαίνω, ἵππευω, ἀμαξεύω, πλέω· μετὰ γενικ. 2) παραβαίνω, καταπατῶ· «συνθήκας, νόμους» κ. τ. τ. χωρὶς πτόσ. πταίνω, σφάλω, ἀμαρτάνω· παραβλ. ὑπερβάσις· γ) παρτρέχω, ὑπερπηδῶ, ἀποτινῶ, ἀπορρίπτω μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 3) ἐξαπέρνω, νικῶ, ὑπερτερῶ· μεταφ. 4) ἐπιστάτω, προφυλάττω, ὑπερασπίζομαι μετὰ δοτικ. Ὀππιαν.

Υπερβακχεύω (βακχεύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βακχεύω.

Υπερβαλλόντως, ἐπὶδ. (ὑπερβάλλω). Κατὰ τινα ὑπέριμετρον, ἢ ἐξαιρετικὸν τρόπον, ἐξόχως, διαφερόντως, περισσώτερον τῶν ἄλλων, προτιμωτέρως, ἐξαιρετώς.

Υπερβάλλω, ἐπὶδ. καὶ, ὑπερβάλλω. Ἰλ. (βάλλω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα πέραν τοῦ δέοντος, ἢ τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω. Ἰλ. «ὑπέρβαλε σήματα πάντας» μακροτέρως τῶν σημάτων ἔρριψε, σπανίως μετὰ γενικ. καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερβαίνω, ἐξαπερῶν τινα εἰς τὸ ῥήψιμον· «τινά» οὕτω καὶ ἀπτότ. ἐπὶ λέσθης· «ὑπερβάλλει», ὑπεραρρῖζει, ὑπερχεῖλίζει. Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνῳ, «ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον», διατρίβω περισσώτερον καιρὸν· ὅθεν καθόλου, ὑπερβαίνω, ἐξίχω, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ· μετὰ αἰτιατ. Ἡσιόδ. παρκαταίνω τι μεγαλύτερον παρ' ὅτι εἶναι τῶνόν τι. Ἡρόδοτ. μεταγενετέρω· καὶ μετὰ γενικ. καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ πραγματος, παραβαίνω, ἢ ὑπερβαίνω τὰ θρία, «τινὶ ἀπτότ. ὑπερβαίνω, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μέγας καὶ ἰσχυρός»· «ὑπερβάλλοντα ἀδικία», ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγάλην· «ὑπερβάλλουνα, ἐξόχος, λίαν μέγας, ἐξαιρετός, παρὰ βλ. ὑπερβαλλόντως· ἐπὶ τόπου, ὅστις τίθεται κατ' αἰτιατ. ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ὄρος, ἢ λόφον τινὰ, μεταβαίνω εἰς τὸ πέραν μέρος, ἐπὶ θαλασσοπλοῦνται, φθάνω εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, διόλου ὡς τὸ λατ. superare. Ἡρόδοτ. καταπλάκων, ἐπιπίπτω, ἐρρομῶ «τινά». Ξενοφ. — μέσ. ὑπέρχω, ὑπερβαίνω, μετ' αἰτιατ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ χωρὶς πτόσ. ἔχῃ τὴν ὑπεροχὴν, τὴν προτιμωτήν· ἐκεῖνο δὲ, εἰς τὸ ὅποιον τις ὑπερβαίνει τὸν ἄλλον, τίθεται κατὰ δοτ. «ὑπερβεβημένη γυνή», ἐξαίρετος, ἐγκριτωτέρα, ἢ ὑπερέχουσα τῶν ἄλλων. Εὐριπ. β) ὑπερτίθεται, ἀναβάλλω τι εἰς ἄλλον καιρὸν μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ.

Υπερβαρέω, ὡ Βαρύνω παραπολύ· 2) ἐνεργ. ὑπερφορτίζω· ἐκ τοῦ

Υπερβαρής, ὁ, ἡ (βαρύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βαρύνω, βαρυτάτος, πολλὰ μέγας. Αἰτχὺλ

Υπερβαρύς, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμ. πύαν. ὁ καλλίτερος τύπος.

Υπερβασία, ἡ (ὑπερβαίνω). Παράθεσις δυνά-

ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, ἀμαρτία, ἔξαιρ. ὑπερπράνεια, ἀδικία, ἀπειρία· ὡς τὸ, ὕβρις. Ὅμ. καὶ εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. μόνον ποιητ. παραβλ. ὑπερβάσις.

Υπερβάσις, ὁ, — ὑπερβάσις· πολλὰ ἀμφιβ.

Υπερβάσις, εὖς, ἡ (ὑπερβαίνω). κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν, περὶν ἀπ' ἐπάνω, τὸ παραβαίνειν. 2) = ὑπερβασία· 3) = ὑπερβάτον (ἢ ἐνεργητ. = ὑπερβόσις).

Υπερβατέος, ἔα, ἐόν (ὑπερβαίνω). Πρέπει νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις.

Υπερβατήρ, ἥρος, ὁ, — ὑπερβατήρ· ὅθεν

Υπερβατήριος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑπερβόσιν ἀνήκων· «ὑπερβατήριος δύνει»· ἐξυπακούω· «νείρα» δυνάει· προσφέρειν διὰ τὴν εἰς τὸ πέραν εὐτυχὴ διάβαιναι.

Υπερβάτης, ου, ὁ (ὑπερβαίνω). Ὁ ὑπερβαίνων, ἐπ' ἀνωθέν τινος εἰς τὸ ἐκτεῖθεν μέρος περὶν, διαβαίνων.

Υπερβάτον, τό. Μετάθεσις τῶν λέξεων, ἢ μετακίνησις τῶν κώλων τῆς περιόδου· γραμματικὸν τι σχῆμα.

Υπερβατικός, ὁ, ἡ, ὅν. Ὁ εἰς ὑπερβόσιν ἀνήκων.

Υπερβατός, ὁ, ἡ, ὅν (ὑπερβαίνω). Ὁ ὑπερβαίνόμενος, τὸν ὅποιον εὐκόλως δύναται νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις. β) μετατεθειμένος, μεταβεβημένος, μετατοπισμένος· «λέξεις ὑπερβατή» καὶ «ὑπερβατός δηλοῦν»· ὅταν αἱ λέξεις τάσσονται ἔξω τῆς φυσικῆς τάξεως αὐτῶν καὶ μετατίθενται, «ὑπερβατὸς δέξασθαι τι», νοῦ καὶ ἐξηγῶ τι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὑπερβατόν· «ὑπερβατὸς νοήσεις»· τὰ διὰ τῶν παρερριμμένων καὶ μετατεθειμένων λέξεων ἐκφραζόμενα νοήματα· παραβλ. ὑπερβάτον. 2) ἐνεργητ. ὑπερβαίνων, ὑπερέχων· ὅθεν ἐξαιρετός, προτιμωτέρος, διαφερόντως ἐξόχος· ἀλλ' ἐπὶ καταφρονήτ. ἑνωσίας, ὑπερβαίνων καὶ μέτρα, καὶ δριμύ, ἀμεινός, ἀκρατής. Αἰσχύλ.

Υπερβεβλημένος, ἐπὶδ. (ὑπερβάλλω). Κατὰ τινα ὑπερβάλλοντα τρόπον, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τοῦ δέοντος.

Υπερβερεταῖος, ὁ. Μὴν τις τῶν Μακεδόνων.

Υπερβήχ, ἐπικ. γ. πρόσωπ. ἑνικ. ὑποταχτ. ἐνεργητ. ἀόρ. β. τοῦ, ὑπερβαίνω, ἀντὶ ὑπερβῇ. Ἰλ.

Υπερβιάζομαι, ἄσσομαι, μέσ. ἀποθ. (βιάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βιάζομαι, καταδαμάζω, στενοχωρῶ. Θουκυδ.

Υπερβιάζω (βιάζω). Εἰς τὸ ἐκτεῖθεν μέρος μεταθίβω, παρεπὶν βιάζω, περὶν τὸ ἐπ' ἀνωθέν τινος εἰς τὸ πέραν μέρος. 2) μεταθίβω γράμματα, ἢ λέξεις· ὅθεν

Υπερβιάσις, εὖς, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πέραν μέρος πέρασις, διάβασις, μετάθεσις.

Υπερβιάσμος, ὁ = ὑπερβιάσις· παρὰ δὲ γραμματικοῖς, = μετάθεσις, μάλιστα τοῦ τόνου.

Υπερβίη, ἡ. Δυναστεία, βία, ἀδικία. Λατ.

Υπερβίον, ἐπὶδ. Πάνυ βιαίως, δυναστικῶς, ὑπερηγάνως. Ὅμ.

Υπερβίος, ὁ, ἡ (βία). Πολλὰ βίαιος, ὑπερβάλλων εἰς τὴν βίαν, δύναμιν, πολλὰ μέγας, καὶ ἐπομέν. δυναστικὸς, ὑπερπράντος. Ὅμ. (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. superbus.)

Υπερβίος, ὁ. κύρ. δν. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀπολδρ. 2) οὖς τοῦ Οἰνύπος, εἰς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήτας κατὰ τοῦ ἱπομειδόντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰτχ. Ἐπτ. Θελ.

Υπερβλαστάνω, μέλ. στήσω (βλαστάνω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνω, ἐκφύω βλαστάρια, κλάδους· ὅθεν

Υπερβλαστῆς, ἑος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνων.

Υπερβλήθη, ἐπὶ. (ὑπερβάλλω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολήν.

Υπερβλήμα, τό (ὑπερβάλλω). Ἡ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐξέχοντα ἐπιφάνεια. Ἀρχιμ.

Υπερβλήτος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Ὑπερβάλλον κἀλλιστος, ἀεφαίρετος, ὡς τὸ, ὑπερβατός, σημ. 2. Δημοσθεν.

Υπερβλύζω, ὕσω (βλύζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκχειρίζω, πλημμυρῶ μετὰ αὐτ. θθεν

Υπερβλυσίς, εἰς, ἡ. Πλημμύρισις, ἐκχειρίσις.

Υπερβοάω, ὦ. μέλ. ἡσσαι (βοάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω.

Υπερβολήθη, ἐπὶ. (ὑπερβολή). Ὑπέρμετρα, καθ' ὑπερβολήν. Θέγου.

Υπερβολαῖοι, οἱ. Οἱ ἀνύστατοι τόνοι εἰς τὴν ἐκτεσσάρων καὶ πέντε τετραχόρδων συνθεθειμένην κλίμακα τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς.

Υπερβολῆ, ἐπὶ. = ὑπερβλήθη. Θέγου. κυρίως δὲ ὁτιδήποτε

Υπερβολή, ἡ (ὑπερβάλλω). Τὸ ὑπερβάλλειν, ῥίπτειν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ. 2) ἡ εἰς τὸ πέραν μέρος μετάθεσις· οὐδέτερος διάθεσις, πέρασμα ἐπάνω ὅρους τινός, ἡ δαλτάσις· ἐτι δεῖ καὶ λόγος, τὸ πρὶ ἡμῖν ζυγὸς ὅρους. Ξενοφ. 3) ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπιτήδευσις· ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκφράσεως καθόλου δὲ, τὸ ὑπὲρ μέτρον λεγόμενον, πραττόμενον, ἡ μεγαλυνόμενον, ἔκτακτον. Δημοσθ. ὑπερβολὴ ποιήσονται· δέλω τὴ ἐπιχειρησθῆ μεῖ δὲλα τὰ δυνάτα μου· νείς ὑπερβολήν, καὶ, «καθ' ὑπερβολήν», καὶ, «ὑπερβολή», ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπέρμετρα, πέραν τοῦ δέοντος· καὶ, «νείς ὑπερβολὴν τίνος», περισσώτερον παρὰ. 4) καμπύλη τις γραμμῆ. Ἀπ. περι. 5) ἐκ τοῦ μέτ. ὑπερβάλλομαι, = ἀναβολή, ὑπέρθεσις χρόνου, τὸ ἀναβάλλειν, ἀφίνειν τι δι' ἄλλον καιρὸν. Ἡρόδ. εἰς ἄλλους δὲ συγγραφ. δὲν ἀπαντᾷται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην.

Υπερβολία, ἡ, = ὑπερβολή. Ἡσύχ.

Υπερβολικός, ἡ, ὄν. καὶ ἐπὶ. κῶς (ὑπερβολή). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ὢν.

Υπερβολίμος, ὁ, ἡ (ὑπερβολή, σημ. 4). Ἀναβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ἀνέβαλέ τις «ὀδὴν», ἀναβεβλημένη, ὑπερθεθειμένη.

Υπερβολός, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνόπολις, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἄχρειος χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν Σόλωνα τοῦ Κλέωνος σφετεριθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξουρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ. Ἀριστ. Βάτρ. Θουκ.

Υπερβόρειοι, καὶ Ὑπερβόρει, οἱ. Ἐθνικὸν ὄνομα μυθώδες, μετὰ τὸ ὅποτον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατὰ τὸν πέρα τοῦ Βορρᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα περιεστέγαντο ὡς εὐδαίμονες τὰ καὶ τερπινότατα ὅλης τῆς οἰκουμένης, λογιζόμενοι οἱ μακκρωτάτοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλὰς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πόσιν παρ' Ὀμ. Ὑμν. κατὰ δὲ Πίνδ. Πύθ. 10, 49. κατὰ τὸν οἱ Ὑπερβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν καὶ καθ' Ἡρόδ. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸ κοινὸν ὄνομα Ὑπερβορείους καλούμενους· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν Ὑπερβορείων ἐθνῶν ἔμεινεν ἀέποτε ἀσα

φής καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν, οὔτινες ἔθετον αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορρὰν καὶ δυσμὰς εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς· πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων λαὸν ὡς διατριβὴν τῶν Γραιῶν καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ Ἑσπερίδων Νυμφῶν. Ὑπερβόρειοι. Στέρ. Βυζ.

Υπερβόρειος, καὶ, ὑπερβόρεος, ὁ, ἡ (βορέας). Ὁ ἐκείθεν τοῦ βορρᾶ κατοικῶν, δηλ. εἰς τὰς ἐσχάτας τῆς ἀρκτου· θθεν

Υπερβορεῖς, ἰδός, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. Θηλ. τοῦ, ὑπερβόρειος.

Υπερβριθής, ἑος, ὁ, ἡ (βριθής)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαρὺς. Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν φορτωμένος. Σοφοκλ.

Υπερβράζω (βράζω). εἰς τὸ παθ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον βράζω, καὶ διὰ τοῦτο ἐκχειρίζω, χύνομαι ἔξω.

Υπερβρυχάομαι, μέλ. ἡσσαι, μέτ. ἀποθ. καὶ μετ' ἀόρ. παθ. (βρυχάομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὠρύσσει, οὐρλιάζω.

Υπερβρύω (βρύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρύω, ὑπερβλύζω, εἶμαι γεμάτος.

Υπερβύθιος (βυθός). Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν βυθὸν τοῦ ὕδατος, ἡμαρτ. ἀνάγκ. ἀντὶ τοῦ, ὑποβρύχιος.

Υπεργάζομαι, μέλ. ἄσσαι, μέτ. (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι, ὑποσκάπτω· «ἄρουραν». Ξενοφ. 2) κάμνω ὑπὲρ τοῦ, ὑποτάσσω. 3) ἐργάζομαι πικρῶς. 4) = ὑπερβαίνω.

Υπεργαμία, ἡ (γάμος). Ὁ παράκαιρος γάμος.

Υπεργαργαλίζω (γαργαλίζω). Ὑπέρμετρα γαργαλίζω, κηθώ.

Υπεργείος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Ὁ ὑπὲρ τῆς γῆς ὢν, οὐράνιος.

Υπεργέλος, ὁ, ἡ (γελαῖος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γελαῖος, ἐξιογέλαστος.

Υπεργεμίζω (γεμίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμίζω, φορτώνω. Ξενοφ.

Υπεργέμω (γέμω). Ὑπεργεμίζω, ἡ εἶμαι πανταχόθεν γεμισμένος, γεμάτος· «τινός».

Υπεργεννάομαι, ὡμαι, = ὑπερφυῖναι. Ἡσύχ.

Υπεργράσσω, ἄσσαι (γγρασσω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γηράσκω, εἶμαι πολλὰ γέρων. Λαέρτ.

Υπεργήρειος, ὁ, ἡ καὶ

Υπεργήρος, καὶ, ὑπέργηρος, ὡ, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γηραιός, λίαν γηραιός. Αἰσχύλ.

Υπεργέμος, ὁ, ἡ (ὑπεργέμω). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμισμένος, ὑπερφορτωμένος.

Υπεργράφω (γράφω). Ὑπὲρ τοῦ τινός ζωγραφίζω.

Υπεργυῖος, ὁ, ἡ (γυα, γυία) = ὑπερμήκης.

Υπερδατός, ἑος, ὁ, ἡ (δατός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δατός, μακκίμαρος, πυκνὸς μετὰ φύλλα, ἡ δένδρα, ὠλόδας. Ξενοφ.

Υπερδεής, ἑος, ὁ, ἡ (δέος). Ὁ ἀνώτερος δέους, εἴδω, ἀπτόντος, ἀεθός, ὑπερδεῖς, ὑπερδεῖα, ἡ, ὑπερδεῖα.

Υπερδεΐδω, εἴτω (δεΐδω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τινός ἡ διὰ τινος φοβούμαι. Ἡρόδ.

Υπερδεμαίνω (δειμαίνω), = τῷ προηγμ. Διὰ τινος φοβούμαι· «τινός». Ἡρόδ.

Υπερδαινός, ὁ, ἡ (δαινός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δαινός, ροδερὸς, ἐπικίνδυνος, ἰδε δαινός.

Υπερδειπνέω, ὦ (δειπνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δειπνῶ, ὑπερτρυνῶ. Ἡσύχ.

Υπερδέξιν, τό. Χωρίον τι τῆς Λέσβου.

- Υπερδεδίξας, ὁ, ἡ· καὶ ἐπὶ δ. ὡς (δεξιός). Εἰς τὴν δεξιάν χειρὰ κείμενος. Ξενοφ. β) καθόλου, κείμενος ἐπάνω ἢ ὑψηλότερα· μετὰ γεν. 2) τροπικ. ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑπέρτερος, κρείττων· μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ἢ πράγ. τοῦ ὁποίου τις εἶναι ἀνώτερος, καὶ μετὰ δοτ. ἐκείνου, κατὰ τὸ ὅποῦν τις εἶναι ὑπέρτερος.
- Υπερδένω, μέλ. ἦτω (δέω, ἀνῶμ.). Δένω ἐπάνωθεν, ἐπανωδένω.
- Υπερδολαλέγομαι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπαρ διαλέγομαι. Διαλέγομαι περὶ ὑπαρος.
- Υπερδιατείνομαι, μέσ. (τείνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον διατείνομαι, τευτόνομαι ὁμιλῶν, φωνάζων.
- Υπερδίδωμι, μέλ. δώτω (δίδωμι). Δίδω ὑπέρτινος· «τί τινος».
- Υπερδικάζω, μέλ. ἀτω (δικάζω). Ὁμιλῶ εἰς τὸ κριτήριον ὑπὲρ τινος, τὸν ὑπεροσπίζομαι μετὰ γεν. 2) ἐδικολοῦμαι, παρὰ τοῖς Ὁ.
- Υπερδίκνω, ὦ, μέλ. ἦτω. Ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶ, ὑπὲρ τινος συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι, «τινὸς», ἔτι δὲ καὶ, ὑπερασπίζομαι πρᾶγμα τι, «τοῦ λόγου». Πλάτ. ἐκ τοῦ
- Υπερδίκνω, ὁ (δίκη). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον δίκαιος. Σοφοκλ. 2) ὁ ὑπερασπίζόμενος, προστατεύων τὸ δίκαιον. Πίνδαρ. «νέμεσις, ὑπέρδικος», ἐδικητικῇ. Πολυδ. «ὑπέρδικος συνηγόροι, οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες», ὁ ἐστὶν ἀδίκος ὁ Φώτ. ἔχων «ὑπέρδικον, τὸν ἀκροδίκαιον, καὶ σφόδρα δίκαιον».
- Υπερδίπληχυσ, εὐς, ὁ, ἡ (δίπληχυσ). Παρεπάνω, ἢ περισσώτερον ἀπὸ δύο πῆχεις.
- Υπερδίσκω, ὦ (δίσκω). Ὑπερβαίνει τινὰ εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ δίσκου· καθόλου δὲ, ὑπερβαίνει, ὑπερτερῶ· «τινὰ τινα».
- Υπερδισύλλαβος, ὁ, ἡ (δισύλλαβος). Ὁ περισσώτερον ἀπὸ δύο σύλλαβας ἔχων.
- Υπερδοκέω, ὦ (δοκέω, ἀνῶμ.). «ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖται»· τοιαύτη εἶναι διόλου καὶ ἡ γνώμη μου.
- Υπερδοξάζω, ὦ (δοξάζω). Λίαν, ἄγαν δοξάζω.
- Υπερδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ ὑπερέχων, κατὰ τὴν δύναμιν· ὄθεν
- Υπερδύναμος, ὦ. Καταδυναστεύει παρὰ τοῖς Ὁ.
- Υπερδωριος, ὁ, ἡ (δωριος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος τόνου, ὡς νόμος.
- Υπερέξομαι, μέλ. ὑπερεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἐξομαι, ἀνῶμ.). Παρεπάνω καθίζομαι, ἀθήμαι.
- Υπερεθίζω (ἐρεθίζω). Ὀλίγον τὲ ἐρεθίζω.
- Υπέρεσις, ἡ. Περιφρῆμος κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ὁμ. Ἰλ. 2) ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὔτοι νᾶ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆτον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπετίθεντο οἱ οἱ Φαίakes κατὰ πλῆσιν τῶν Κυκλώπων, τινὲς μὲντοι τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν θέτουσι τὴν Ὑπερείαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἑπείρου.
- Υπερεῖδον, ἀπαρμέφ. ὑπεριδεῖν (εἶδον)· ἄορ. τοῦ ὑπεροράω. Παραβλέπω, καταρρονῶ.
- Υπερεῖδω (εῖδω). Ὑποστηρίζω, στυλῶν. Πίνδ.
- Υπερείκων, καὶ ὑπέρικον, τό (εῖρεικ). Εἶδος χόρτου. Πλίν. Hypericum perforatum, ἢ ericoides. Λίν. Johanniskraut. Γερμαν.
- Υπερείμι (εἶμι). Ὑπεράνω εἶμι.
- Υπερείμι (εἶμι). Ἐπάνωθεν ἀναχωρῶ, φεύγω.
- Υπερείπειν (εἵπειν, ἀνῶμ.). Ὑπὲρ τινος εἵπειν, μετὰ γεν.
- Υπερείπω (ὑπὸ, ἐρείπω, ἀνῶμ.). Ὑποκρίπτω τε
- διὰ νᾶ πέτη, καταβάλλω, κρημνίζω τε, ἀφαιρῶ ὑποκάτωθεν τὸ ὑποστήριγμα. 2) ἀμεταβ. κατ' ἄορ. β). ὑπὴρπον, καταπίπτω, βυθίζομαι κάτω. Ἰλ.
- Υπέρεσις, εὐς, ἡ (ὑπερείδω). Τὸ ὑποστηρίζειν, ὑποστηρίζεις.
- Υπέρεσις μα τό (ὑπερείδω). Ὑποστήριγμα (ὑπακούμενισμα).
- Υπέρεστικός, ἡ, ὅν (ὑπερείδω). Ὁ εἰς τὸ ὑπερείδω ἀκίμων, ἐπιτήδειος, ὁ ὑποστηρίζων.
- Υπερεβάλλω (βάλλω, ἀνῶμ.). Ὑπεράνω ἐκβάλλω, ῥίπτω, φθάνω, ἡ ἐκτείνωμαι. Θουκ.
- Υπερέκεινα, ἐπὶ δ. (ἐκείνος). Ὡς τὸ, ἐπέκεινα, πέραν, ἐκείθεν, πέραν ἔξω.
- Υπερεκθεραπεύω (θεραπεύω). Δι' ἀποδεδειγμένης θεραπείας, ὑπερείσας, καὶ τιμῆς προσπαθῶν νᾶ κερδήσω τὴν εὐνοίαν τινος. Λισχίν.
- Υπερέκειμαι, ἑλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνῶμ.). Κεῖμαι ἔξω, εἵμαι ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἐξέχω.
- Υπερεκκρῆσιν, ἡ (κρῆσις). Ὡς τὸ, ἐπέκεινα, πέραν, ἡ ἀπ' ἐπάνω κρεμάω ἔξω.
- Υπερεκκρίσις, ἡ (κρίσις). Ὑπερβολικὴ χωρίσις, ἡ κένωσις.
- Υπερεκπαῖω, μέλ. παῖσω (παῖω, ἀνῶμ.). Ὑπεράνω, ἡ ἀπ' ἐπάνω κτυπῶ· καθόλου δὲ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ.
- Υπερεκπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, ἐκπέμπω, ῥίπτω.
- Υπερεκπερισσοῦ, ἐπὶ δ. ἀντὶ, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ. Περισσώτερον τοῦ δέοντος, παρὰ πολὺ. Ν. Δ.
- Υπερεκπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνῶμ.). Ἐπίκεινα ἐκπίπτω, πέραν τοῦ σκοποῦ παρεκβαίνω, ὑπερβαίνειν τὸ μέτρον.
- Υπερεκπλήσσω, ἔω (πλήσσω, ἀνῶμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπλήσσω, τρομάζω· παθ. ὑπερεκπλήττομαι, λίαν ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, «ἐπιτινα».
- Υπερεκπίπτω, εὐς, ἡ (ὑπερεκπίπτω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπίπτω, ὑπερβολή.
- Υπερεκτίσας, εὐς, ἡ. Ἡ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, ἡ ὑπεράνω τινὸς ἔκτασις· ἐκ τοῦ
- Υπερεκτείνω, μέλ. τεῖνω (τείνω). Ἐπάνωθεν, ἡ ἐπέκεινά τινος ἐκτείνω, ἐξαπλώνω· μέσ. ὑπερεκτείνωμαι ὑπεράνω τινὸς ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι.
- Υπερεκτείνω, μέλ. ἴτω (τείνω, ἀνῶμ.). μετὰ γενικ. Πληρόν διὰ τινα· «τινὸς» ὄθεν
- Υπερεκτίσις, εὐς, ἡ. Ἡ διὰ ἄλλον τινὰ πληρωμή.
- Υπερεκτρέπομαι, παθ. (τρέπω, ἀνῶμ.). «τινὰ», Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκτρέπομαι, φεύγω ἀπὸ τινος· ἀμφ.
- Υπερεκρύγω (κρύγω, ἀνῶμ.). μετὰ αἰτία. Περισσώτερον ἢ ἐπέκεινα ἐκκρύγω.
- Υπερεκχέω, μέλ. χεύτω (χέω, ἀνῶμ.). Ἐπάνωθεν ἐκχέω, πλημμυρῶ· ὄθεν
- Υπερεκχυσις, εὐς, ἡ. Ἡ ἐπάνωθεν τινος ἔκχυσις, ἐκχέυσις. 2) πλημμύρα.
- Υπερέλασις, εὐς, ἡ (ἐλαύνω), = ὑπερβολή. Ἡτύχ.
- Υπερέλαφρος, ὁ, ἡ (ἐλαφρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐλαφρός.
- Υπερεμβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνῶμ.). Ἀνωθεν, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐμβάλλω, ῥίπτω.
- Υπερεμέω, ὦ, μέλ. ἐμέω (ἐμέω). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμέω, ἐξερῶ.
- Υπερεμπίπλημι (πίμπλημι, ἀνῶμ.). Γεμίζω ἔως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρῶν· «τινὸς» μέσ. ὑπερεμπίπλημαι· γεμίζω ἑαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον.
- Υπερεμπλήθω (πλήθω). Εἶμαι ἔως ἐπάνω γεμάτος· «τινὸς».

Υπερμεφορέομαι, οὔμαι, παθ. (φορέω). Γεμίζω ἑμαυτὸν ὑπὲρ τὸ ὅτι, φορτόνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λουκιαν.

Υπερένδοξος, ὁ, ἡ (ἐνδοξος). Κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος, περιβλεπτός.

Υπορενιαντίζω (ἐνιαυτίζω). Περισσότερον ἐνὸς ἐνιαυτοῦ διαρκῶ.

Υπερεντέλης, εὐς, ὁ, ἡ (ἐντελής). Λίαν ἐντελής, περισσότερον παρὰ ἐντελής.

Υπερέντευξις, εὐς, ἡ (ὑπερεντυγχάνω). Μεσιτεία ὑπὲρ τινος, παρακάλεσις δι' ἄλλον τινά.

Υπερεντυφάω (τυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω, κάμνω νάξαι, μετὰ δοτ.

Υπερεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω, ἀνώμ.). Ὀμιλῶ, μεσιτεύω ὑπὲρ τινος. μετ. γεν. Ν. Δ.

Υπερεξαίρω (αἶρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψύω, σηκώνω.

Υπερεξανθήω, ὦ (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐξανθῶ.

Υπερεξαπατάω, ὦ, μέλ. ἤσω (ἀπατάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαπατῶ, πλανάω.

Υπερεξέρω, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, ὑπεξερώ.

Υπερεξέχω (έχω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τινος ἐξέχω, ὑπερτερώ.

Υπερεξήκοντέτης, εὐς, ὁ, ἡ (ἐξήκοντα). Ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, περισσότερον ἀπὸ ἐξήκοντα χρόνους ἔχω. Ἀριστοφ.

Υπερεξήκοντούτης, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Υπερέξις, εὐς, ἡ (ὑπερέχω). Ὑπέρμετρος ἐξις, ἰδιότης. Πλάτ.

Υπερέξις τῆμι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί ὑπεξίστημι.

Υπερεπανέω, ὦ, μέλ. ἔσω (ἐπανέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπανιδῶ. Ξενοφ.

Υπερεπαίρω (αἶρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψύω, ἐπαινώ.

Υπερεπειγόμεαι, παθ. (ἐπαίγω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπειρόμαι, βιάζομαι.

Υπερεπιθυμέω, ὦ (ἐπιθυμέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπιθυμῶ.

Υπερεπιτείνω (τείνω). Ἀκόμη περισσότερον ἐπιτείνω, τευτῶν.

Υπερέπτω, μέλ. ἔσω (ὑπὸ, ἐρέπτω). Ὑποκάτωθεν τρώγω, κατὰ τρώγω, καθόλου δὲ, ὑποκάτωθεν ἀφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ἠνυγκί ὑπέρειπτον ἀνίαται ἔσθαι κατέτρωγαν αὐτὸν αἰ λυπαί, οἱ πόνοι.

Υπεεράω, ὦ (ἐράω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαπῶ μετὰ γενικ. συνήθ. μέτ.

Υπερέρημος, ὁ, ἡ. Πικντάπαινον ἔρημος.

Υπερέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἄορ. β' καὶ ἐνεργ. παρακίεμ. (ἐρχομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐρχομαι, περνῶ, ἐξαπερνῶ.

Υπερεσθίω, μέλ. ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τρώγω. Ξενοφ.

Υπερέσσωμαι, παθ. παρακίεμ. τοῦ, ὑπερσύνω.

Υπερέσχεον, ποιητ. ἄορ. β'. τοῦ ὑπερέχω.

Υπερέω, ἐπίρ. (ὑπὲρ εὖ). Λίαν καλῶς, κάλλιστα. Ξενοφ.

Υπερέωγε, ἐπίρ. ἐπιτακτικόν, τοῦ εὐγε.

Υπερευγενής, ὁ, ἡ, ἔς. Λίαν εὐγενής. Ἀριστλ.

Υπεεύχομαι, μέλ. ἔχομαι, μέτ. ἀποθ. (ὑπὸ, ἐρεύχομαι). Ἐμῶ, ἐξερνῶ.

Υπερευθεμονεύω, ὦ (εὐδαιμονεύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐτυχῶ, εἶμαι μακάριος.

Υπεευδοκέω, ὦ (εὐδοκέω) καὶ

Υπεευδοκέμεω, ὦ (εὐδοκίμεω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδοκίμῶ, ἔχω φήμην, θόξω.

Υπερευθέης, εὐς, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί, ὑπερθεύρας.

Υπεευκαίρεω, ὦ (εὐκαίρεω). Λίαν εὐκαίρῳ ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμον, ἱκανόν, καλόβολον εἶναι.

Υπεευνεπείρω, ἐπίρ. Κοτμίως, σεμνῶς.

Υπεευτυχία, ἡ (εὐτυχία). Ἡ εἰς ὑπερβολὴν μεγάλη εὐτυχία.

Υπεεὐφημος, ὁ, ἡ (εὐφημος). Λίαν περίφημος.

Υπεευφραίνομαι (εὐφραίνω). Λίαν εὐφραίνω. παθητ. ὑπερυφραίνομαι, μετὰ μέτ. μέλ. λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐφραίνομαι.

Υπεεὐχομαι, μέλ. ἔχομαι, μέτ. ἀποθ. (εὐχομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐχόμαι. 2) ὑπερεύχομαι τινος· ἀντί τοῦ εὐχόμαι, δέχομαι ὑπὲρ τινος.

Υπεεὐωνος, ὁ, ἡ (εὐωνος). Λίαν εὐθύνος.

Υπεερχθαίρω (ἐρχθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μισῶ μετὰ αἰτίας. Σοφοκλ.

Υπεερχόντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ ὑπέρχω. Καθ' ὑπεροχὴν, ὑπερβαλλόντως.

Υπεερέχω, ἐπικ. ὑπειρέχω (έχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἔχω, κρατῶ ἡτὶ τινος. ἢ. ἔξαιρ. κρατῶ τε ὑπεράνω τινὸς πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, συνήθ. ἡ χεῖρα ἡ χεῖράς τι (ἡ τινὸς) ὑπερέχειν. ἀντί τοῦ, ὑπερασπίζεω, βοηθεῖν. 2) οὐδεν. ἐξέχω, προσέχω, ὑψηλότερος εἶμαι τῶν ἄλλων, χωρὶς πτώσεως. Ἡρόδ. ἠσπάζοντο μὲν Μενέλαος ὑπειρέχειν εὐρέας ὁμούςας, κατὰ τοὺς ὁμούςας ὑπερέχει τῶν ἄλλων μετὰ γεν. ἡγαίης ἢ. ἐπὶ ἀστέρον, ἀνατέλλει. Ὀδ. καθόλου δὲ, εἶμαι ἐπάνω, ὅθεν θ' εἶμαι κρείττων, ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, ὑπερνικῶ, ἐξαπερνῶ, μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτίας. ὑπερέχει ναυτικῇ. ὑπερέχει φιλοπονίας». Ξενοφ. ὑπερέχειν τινὰ δυνάμει· τροπ. δὲ «ὑπερέχειν ἀναλωμάτων». — Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸν παρατ. εἰς τὴν ἰλδ. τὸν ἄορ. ὑπερέσχον, τὸν ποιητ. ἄορ. ὑπερέσχεθον.

Υπεερέψω, μέλ. ὑπερεψήσω (έψω ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βράζω.

Υπεερέω (ἐρέω, ἐρέσσω), = μετακινέω.

Υπερέω, ὦ (ὑπὸ, ἐρέω). Ἰων. τοῦ ὑπαίπειν, τὸ ὁποῦν ἴδε.

Υπεερέζεις, εὐς, ἡ (ζέω). Τὸ ὑπερβολικὸν βράσιμον.

Υπεερέζεστος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπερέζω. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζεστός, ὑπέρμετρα βράζων.

Υπεερέζω, μέλ. ζέτω (ζέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέω, βράζω. Ἀριστοτέλ. πρὸ ὕδαρ ὑπερέζει.

Υπεερέζωος, ὁ, ἡ, ἡ, κατὰ συναίρ.

Υπεερέζωος, ὦν (ζωός). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζῶν ἀμφ.

Υπεεργορέω, ὦ, ὡς τε, ὑπεραγορεύω. Ὀμιλῶ ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζομαι τινά μετὰ γεν. ὅθεν

Υπεεργορία, ἡ. Ὑπεράσπισις, διαυθίνευστις.

Υπεεργόεω, ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδέως, μετὰ χαρᾶς ἐκ τοῦ.

Υπεεργόυς, ὁ, ἡ, (ἡδύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύς, γλυκύς. ὅθεν ὑπερθετ. ὑπερήδιστος· λίαν ἡδιστος γλυκύτατος· καὶ ἐπίρ. ὑπερήδιστα, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδίστα, γλυκύτατα.

Υπεεργόω, μέλ. ἤτω (ἡδῶ). Λίαν ἡδύνω. Βασίλ. Μ. «καὶ ἡ μὲν εὐχραία σε τοῦ χερσοῦ ὑπερήδει» παθητ. ὑπερήδομαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον χαίρω, ἡδύνομαι· «τινα».

Υπεεργίς, ἴδος ἡ, = Ὑπέρεια. Πίνδ. Πύθ.

Υπεεργίξ, ἴκος, ὁ, ἡ (ἡλίξ). Ὁ περατμένος εἰς τοὺς χρόνους.

Υπεεργίμαι, ἐλλειπτ. (ἤμαι ἀνώμ.). Ὑπεράνω κάθημαι μετὰ γεν.

Υπεεργερία, ἡ. Ἡ παρελευσις τῆς διορίσεως,

- τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, καὶ ἡ ἀμίλεια περὶ
 τούτου καὶ ἀναβολὴ καὶ ὑπερθεσις τῆς προθεσμίας
 καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἀναβολὴν πώλησις τῶν ὑπαρ-
 χόντων τοῦ χρεωφειλέτου, καὶ ἡ ὠρισμένη ἡμέρα
 κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται Δημοσιέν. ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Οὐ τινοῦ ἐπέρα-
 σαν αἱ ἡμέραι τῆς διορίσεως του, καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ πλη-
 ρωθῇ τὸ χρέος του ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ὑπόχρεσίν του.
- Υ'περ ῥήμισυς, ὁ, ἡ, υ. Πλέον ἀπὸ τὸ ῥῆμισυ ὦν.
- Υ'περ ῥήμος, ὁ, ἡ (ἔρημος, ὑπὸ) Σχεδὸν ἔρημος,
 ὁλίγους ἔχων τοὺς κατοικοῦντας. Πλούταρχ.
- Υ'περ ῥήνεμος, ὁ, ἡ (ἀνεμος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ
 ἀνέμου κείμενος.
- Υ'περ ῥήνορ ῥή, ἡ (ὑπερήνωρ). Ἀλαζονεία, ὑπερ-
 ρηζάνεια.
- Υ'περ ῥήνωρ ῥέων μετχ. ἴδε τὸ ἐπόμενον.
- Υ'περ ῥήνωρ ῥέω, ὦ, εὐχοχστ. μόνον κατὰ μετοχ.
 ἄρσεν. ὑπερρηνορέων, οὐτως, ὁ. Εἶμαι ὑπερῶφανος
 διὰ τὰς δυνάμεις μου, ὑπερρηφανεύομαι· παρ' Ὁμ.
 σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
 ἐπὶ τῶν μνηστήρων «μνηστήρες δὲ μάλιστα, κα-
 κῶς ὑπερρηνορέοντες». Ὁδ. κατ' ἐπίτασιν δὲ,
 «κακῶς ὑπερρηνορέοντες». Ὁδ. παρβλ. ὑπερήνωρ,
 ὑπερῶφρος, ὑπερόπιος, ὑπερβίαιος. 2) κυμικ.
 ὑπὲρ ἀνδρα εἶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ἀνδρας. Ἀρι-
 στοτ. Εἰρήν. 53. ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥήνωρ, ρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). ὡς τὸ ὑπερρηνορέων.
 Ὁ ὑπερίμεγναι τὴν ἀνδρίαν, μεγαλόψυχος, ὑψη-
 λὰ καὶ μέγιστα φρονῶν, ἀνδρείος, ὑπερέχων τῶν
 ἄλλων, ἰσχυρὸς, γενναῖος· ὑδριστής, ὑπερήφανος,
 τολμηρὸς, αὐθάδης· φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι παντάπα-
 σιν εὐχρηστον μόνον ἐπὶ κακοῦ.
- Υ'περ ῥήνωρ, ρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανθόου, φονευθεὶς
 ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.
 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης. Ἀπολόρ.
 3) εἰς τὸν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Ὁρίδιαι. Ἀπολόρ.
- Υ'περ ῥήσει, γ. πρὸς. μέλ. τοῦ ὑπερήναι.
- Υ'περ ῥήσια, ας, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος. ἰλ.
- Υ'περ ῥήσια, ἡ· ἐπικ. ἀντὶ ὑπερήσια.
- Υ'περ ῥήση, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαιῶν, κατὰ Παντ. Ὑ-
 στερων Ἀγείρα κληθεῖσα. ἰλ. ἔνθα διὰ τὸ ἐκεῖται.
- Υ'περ ῥήφανεῖα, ἡ. Ἀλαζονεία, ὑψηλοφροσύνη.
 (τονίζεται δὲ ἐσφαλμ. καὶ ὑπερρηζάνεια). ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥήφηνεῦομαι, μέτ. ἀπὸ. σπανιώτρ. ἐ-
 νεργ. ὑπερρηφάνεω = ὑπερρηζάνεω.
- Υ'περ ῥήφανεῖω, ὦ, μέλ. ἴσω. Ὑψόνω ἐμαυτὸν
 περισσώτερον τῶν ἄλλων, ἐξίχην, ἐκπρέπω· ἀλλὰ
 συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, ὑπερρηφανεύομαι, κομπάζω, καυ-
 χῶμαι. 2) μεταβ. πρῶτῳ ὑπερρηφάνω, ὑδριστι-
 κῶς, ὑδρίζω, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους· μετὰ αἰτ. καὶ
 γενικ. καὶ μετ' ἀπαρεμάρτου· ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥήφηνεῖς, ὁ, ἡ, = ὑπερῶφανος.
- Υ'περ ῥήφηνεῖα, ἡ, = ὑπερρηφάνεια· ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥήφηνος, ὁ, ἡ, ἐπὶ. — ἄνωγ. (φαίνω).
 Ἐπιφανής, προέχων, ὑπερέχων τῶν ἄλλων· ἐπὶ κα-
 κοῦ, ἀλαζών, ὑψηλόφρων (συγκρ. ὑπερρηφανεστέρος,
 ὑπερ ὑπερρηφανεστάτος).
- Υ'περ ῥήφηνεῖς, ὁ, ἡ, = ὑπερφερέης.
- Υ'περ ῥήχέω, ὦ, ἴσω. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡχῶ.
- Υ'περ ῥῥα. Αἰολ. ἀντὶ ὑπερθε.
- Υ'περ ῥῥαλασσίδιοις, ἡ. Ἠρόδ. ὡς ἀντὶθ.
 τοῦ, παραβαλάσσιος· καὶ
- Υ'περ ῥῥαλασσιος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Ὁ πέραν
 τῆς θαλάσσης κείμενος.
- Υ'περ ῥῥῥέω, ὦ (ἄρρος). Λίαν θῥῥῥῶ, εἶμαι,
 λίαν θῥῥῥαλέος, ἡ τολμηρός.
- Υ'περ ῥῥαυμάζω, μέλ. ἄσσομαι (θραυμάζω). Λίαν,
 ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον θραυμάζω.
- Υ'περ ῥῥεῖω, ὑπερθε, ἐπιρ. (ὑπέρ). Ἐπάνωθεν, ἀνω-
 θεν, ἀπ' ἐπάνω, ἔτι δὲ καὶ μόνον ἀνω, ἐπάνω, πολ-
 λάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τοῦς θεοῦς ἢ ἐξ οὐρα-
 νοῦ, οὐρανῶθεν ἰλ. «τὰ ὑπερθενα τὰ ἀνώτερα,
 τὰ ὑψηλότερα, ἢ τὰ περισσώτερα.
- Υ'περ ῥῥεῖα, τό (ὑπερτίθιμι). Ἀνάσσω τῆς τι-
 μῆς πράγματός τινος.
- Υ'περ ῥεματίζω. Ἀναβιβάζω, αὐξάνω τὴν τι-
 μὴν τινος, πλειστηριάζω· ὅθεν
- Υ'περ ῥεμάτισις, εως, ἡ· καὶ
- Υ'περ ῥεματισμός, ὁ. Ἡ ἀνάβασις τῆς τι-
 μῆς πράγματός τινος, ὅταν πωλῇται = πλειστη-
 ρισμός.
- Υ'περ ῥεματιστής, οὔ, ὁ. Ὁ ἀναβιβάζων τὴν
 τιμὴν, ἀρβιχάνων.
- Υ'περ ῥεμιστοκλής, πλέον παρὰ τοῦ Θεμι-
 στοκλῆς, ἀνώτερος τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡσαύτως
 Ὑπερριπλής, Ὑπερτωκράτης, κ. τ. τ.
- Υ'περ ῥεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ ὑπεράνω, ἦτοι ὁ μέ-
 γιστος ὢν τῶν θεῶν.
- Υ'περ ῥεραπεύω (θεραπεύω). Λίαν ἡ ὑπὲρ
 τὸ μέτρον θεραπεύω, περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ.
- Υ'περ ῥερμαίνω, μέλ. ἀνώ (θεομαίνω). Ὑπὲρ
 τὸ μέτρον θερμαίνω, ζεσταίνω· ὅθεν
- Υ'περ ῥερμασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον θερ-
 ματίζω, ζέστα.
- Υ'περ ῥερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 θερμός, ζεστός.
- Υ'περ ῥέτιμος, ὁ, ἡ· ἐξυπακουσμ. «ἡμέρα». Ἡ
 νηστήσιμος ἡμέρα· διότι ὑπερτίθεται κατ' αὐτὴν τὸ
 φραγτόν. Εὐχάρ. Ἐκκλ. ἱστορ. ἐκ τοῦ
- Υ'περ ῥεσις, εως, ἡ (ὑπερτίθιμι). Διάβασις, ὅον
 δι' ὅρους τινος, τὸ ὑπάγειν, ἡ φέρειν μακρύτερα·
 ὁ τόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου τις διαπεράσῃ, πῶρος, πέρα-
 σμα· παθητ. 2) μετὰθετις, μετατόπισις· ἐξαιρ.
 τῶν λείξων, ἡ τῶν κώλων τῆς περιόδου. 3) ἐξορία
 καὶ ἐνεργ. τὸ ἐξορίζω. 4) τὸ παραλείπειν, παρά-
 λειψις. 5) ἀναβολὴ χρόνου, ἀργοπορία· ὑπερβολή,
 καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Γραμματ. ὑπερθετικόν.
- Υ'περ ῥετέω (ὑπερτίθιμι). Πρέπει νὰ ὑπερ-
 θέσῃ τις.
- Υ'περ ῥετικός, ἡ, ὢν. Ὁ εἰς ὑπέρθεσιν ἀνή-
 καν, παρὰ Γραμματ.
- Υ'περ ῥέω, εὐσθαι (θεῖω, ἀνώμ). Ὑπερτρέχω
 ὑπεράνω ἢ ἔμπροσθεν τρέχω, ἐξαπερνῶ, ὅθεν ὑπερ-
 βαίνω, υπερβάλλω.
- Υ'περ ῥηγής, εως, ὁ, ἡ (θριγγάνω). = ὑπερήφα-
 νος ἄμρ.
- Υ'περ ῥνήσκω (θνήσκω, ἀνώμ). Ὑπὲρ τινος ἢ
 ἐπάνω τινος θνήσκω μετὰ γεν.
- Υ'περ ῥορεῖν, ἀπαρέμρ. ἄρρ. β'. τοῦ, ὑπερθρῶσκω.
- Υ'περ ῥορέομαι, μέλ. τοῦ, ὑπερθρῶσκω.
- Υ'περ ῥορέω (θροέω), = ὑπερθρῶσκω. Ὑπερπη-
 δῶ, πέραν τοῦ σημείου πηδῶ, μετὰ αἰτίαι. ὡδ
 ἔρομαι. Ἠρόδ.
- Υ'περ ῥορθεῖω, ὦ (θρουθεῖω). Κάμνω μέγαλον θό-
 ρουον, ταράχην
- Υ'περ ῥορσύνομαι, παθ. μετὰ μέτ. μέλλ.
 (θρασύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τολμῶ, αὐθαδιάζω.
- Υ'περ ῥορσκιω, ὑπερθοροῦμαι, ἐπικ. καὶ ἰων. —
 θορεύομαι, ἄρρ. ὑπερθοροῦν, ἐπικ. ὑπερθοροῦν (θρῶ-
 σκω ἀνώμ.). Ὑπερπηδῶ, ἐπέκειμαι τοῦ σημείου πη-
 δῶ, μετὰ αἰτίαι. ἔπαρρον ἐρίωνα. Ὁμ.
- Υ'περ ῥομέομαι, οὔμαι, πηθητ. ἀποθ. Εἶμαι

εἰς ὑπερβολὴν θαρράλειος, εὐτολμος, ἀνδρείος, με-
 ὑπέρμετρον καρδίαν πολέμου· ἐκ τοῦ

Υπερθυμός, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ. — ὅμως (θυμός). Μεγαλόθυμος, μεγαλόθυρος. 2) ἐπὶ κακοῦ, λίαν ὑπε-
 ρήφανος, τολμηρὸς, θραύς· ἐπὶ ἵππου, ἀντὶ τοῦ
 λίαν πρόθυμος, εὐθυμος, ἡ ἄγριος. 3) παρ' Αἰσχύλ.
 Εὐμ. «μηδ' ὑπερθύμιος ἄγαν»· ἀντὶ τοῦ, λίαν θυ-
 μωμένως, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὠρισμένος, θυμω-
 μένος. 4) εὐμενής, φιλόφρων.

Υπερθύριον, τό καὶ

Υπερθύρις, ἰός, ἡ καὶ

Υπερθύρον, τό. Ηρόδ. (Θύρα). ἔξυπακ. «ξύλον»· ἐκ τοῦ

Υπερθύρος, ὁ, ἡ. Ο ὑπέρανω ἢ ἐπάνω τῆς Θύρας
 ὡν, εἰς τὴν συνήθειαν «ἀνάφρων» λεγόμενον ὁ Πύχ.
 ἔχει, «ὑπερθύριος, ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τοπος»·
 ὁ δὲ Εὐσταθ. «ὑπερθύριον», τὸ ἐπικείμενον ταῖς
 Θύραις (ξύλον), εἰς ὁ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἀρμό-
 ζονται.

Υπεριάχω (ἰάχω). Φωνάζω δυνατὰ, ὑπερηχώ,
 μετὰ γεν. «αὐλῶν».

Υπεριδεῖν, ἀπαρεμφ. ἄφρ. τοῦ, ὑπερεῖδον.

Υπερίδης, ου, ὁ. Εἰς τὸν περιφώνου ἡμαγ-
 γῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθῆναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου,
 σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου
 τῆς Ἀττικῆς, καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσο-
 κράτους, τὸν ὅπῃον ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων μετε-
 χειρίσθη πολλὰς εἰς διαφόρους χρεῖας τῆς πολι-
 τείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μετὰ τινος προσθείας·
 ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς πατρίας, συλληφθεὶς
 ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος
 τῆς 114. Ὀλυμπ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν
 λόγων, συμποσιμίων κατὰ Πλούτ. καὶ Φώτ.
 52 τὸν ἡριμῶν, εἰς μόνον ἐτώθη, περὶ τῶν πρὸς
 Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. περὶ
 Στεφ. Φαβρ. «Ελ. Βιβλ. 2) Υἱὸς τοῦ Καλλιάρχου·
 Δημοσθ. περὶ Στεφ. (ἡ γραφ. Ὑπερίδης, παρὰ Δουκ.
 καὶ Ἀβρίαν. ἔστιν ἡμαρτυ.)

Υπεριζάω (ἰζάω). Παρ' ἐπάνω τῶν ἄλλων
 καθίζομαι.

Υπερίημι, ἦσω (ἴημι, ἀνὴμ). Ἐπέκεινα, πέ-
 ραν τοῦ σκοποῦ ῥίπτω, βάλλω, ὑπερέμπω. Οὐός.

Υπερίκανος, ὁ, ἡ (ικανός). Πλέον παρὰ ἱκα-
 νός· ἄμρ.

Υπερίκων, τό ἴδε, ὑπερέκων.

Υπερικταίνομαι. «πόδες ὑπερικταίνοντο»·
 ἔκινουν ταχύτερον, καὶ ὑπὲρ δύναμιν παρὰ ἄλ-
 λοτε. Ὁδ. Ψ, 3. ἡ κατ' Εὐστάθ. ἀνεπάλλοντο·
 κατὰ Ἀοίσταρχον, ὑπερεξετείνοντο καὶ ἄγαν ἰκνού-
 ντο· καὶ Πύχ. ὑπὲρ δύναμιν ἰκνουν, ὑπερικινούντο·
 διὰ τὴν χαρὰν, ὁ ἔστιν, ἐξετείνοντο πιθαν. ἐκ τοῦ,
 ἔταρ, ὅθεν αἰτροπαί εἰς τὸ «ὑπερακταίνοντο»,
 τὸ ὅποιον ἔρμην. διὰ τοῦ, κατεκλόντο, ἔτρεμον,
 «ὑπερακταίνοντο» (ἀκταίνω) εἶναι διόλου περιτ-
 τὰ· ὁ Πύχ. ἔχει «ἀκταίνειν, μετρωρίζειν, καὶ,
 ἀκταίνουσα, τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κροτούσα».

Υπερινέω, ὦ, ἦται (ινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκ-
 κενώω, καθαίρω ὅθεν

Υπερίνησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον κά-
 θαρσις, κένωσις.

Υπερίνος, ὁ, ἡ (ὑπερινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 κεκαθαρμένος, ὅστις διὰ καθαρσίου ἐκαθάρισε
 τὴν κοιλίαν τοῦ ὑπὲρ τὸ μέτρον «ῥοινοῦς ὑπερι-
 νοί», κεκενωμένοι, διότι ἐγέννησαν πολλὰ αὐγά.
 Ἀριστοτέλ.

Υπερῶνιδης, ου, ὁ. πατρων. τοῦ Ὑπερίον-
 ος. Υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, τὸν ἔστιν ὁ ἥλιος· Ὁμ.

Υπεριονίς ἰδος, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερί-
 ονος, παρὰ τοῖς Πυθαγόρῃ. ἢ Σελήνῃ.

Υπερίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν
 ἐμνηστεύθη ὁ Ἱπποκοροστής. Ἀπολλρ. ἔνθα πῖθαν.
 Ὑπαρτέτη ἀναγινώσκει. 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουσίχου
 βασιλέως τῶν Μολοσσῶν καὶ τῆς Λελάντης, ἥτις
 διακοσμένη ποτὲ ὑπὸ ληστῶν εἰσέληεν ἐντὸς ἐνὸς
 πύργου, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ λέγεται, ὅτι ἔγινεν
 ἀφανής. Ἀντ. Λιδ.

Υπερίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνὴμ).
 Ἀττικ. τύπος, ἀντὶ, ὑπερέτομαι. Ὑπεράνω ἵπτα-
 μαι, ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν. Ὁμ.

Υπερίπτω, ἡμάρτημ. ἀνάν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερέπτα-

Υπερισθέω, ὦ· ἡ ὀρθότερον «ὑπερισθιμίζω»
 (ισθμός). Πέραν τοῦ ἰσθμοῦ φέρω. Πολυβ. ὡς τὸ,
 διειρύω.

Υπερίσκοις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς
 Τροίας. Ὑγν. μύθ.

Υπερίσταμαι, μέσ. μετ' ἄφρ. β'. καὶ παρα-
 κειμ. ἐνεργ. (ἵστημι) Ὑπεράνω τινὸς στέκομαι,
 μετὰ γεν. Ηρόδ. 2) πρό τινος ἰστάμενος μάχο-
 μαι περὶ αὐτοῦ, ὑπὲρ τινος μάχομαι, ὑπερασπί-
 ζομαί τινα. Σοφοκλ.

Υπερίστωρ, ορός, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Ὅστις μόνον ἰεῖρεται
 πολλὰ καλλίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅστις ἔμαθε
 καὶ διδασχθὲν ἐντελέστατα· λίαν ἵστωρ. Σοφοκλ.

Υπερίσχυος, ὁ, ἡ (ισχύος). Λίαν ισχύος, λεπτός, ξηρός.

Υπερίσχυρός, ὁ, ἡ (ισχυρός). Λίαν ισχυρός,
 στερεός. Ξενοφ.

Υπερίσχυς (ισχύς) Λίαν τῶν ἄλλων ισχύς, δύνα-
 μαι καὶ ἐνταῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερυνικός, ὑπερορδ.

Υπερίσχω (ἵσχω, ἀνὴμ). = ὑπερέχω. Πολύβ.

Υπερίων, ἰονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς
 Γῆς, εἰς τὴν Τιτάνω, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα
 τὴν ἀδελφὴν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἡ-
 λιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Πώ. Ἡσ. Θέοι. ἐν δὲ
 Ὁμ. Ὑμν. γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος ἀναφέρεται ἢ Εὐ-
 ρυσέσσα Ἀπολλρ. ἐν Ὁδ. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ
 Ὑπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα
 καὶ Ἀκταετία ἐν τῇ νήτῳ Σικελίᾳ. 2) παρ' Ὁμή-
 ρῳ εἴληπται ἀντὶ τοῦ Ἡλίου· κατ' Εὐσταθ. δι' ἁ-
 ποκοπ. ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίου, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος,
 κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπέρῳ (ὀηλ). ὁ ὑπερίων
 ἡμῶν πορευόμενος ἐρμηνεύμενος ὁ Διόδρ. Σικ.
 ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Ὑπερίων, ὑπολαμ-
 βάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον, ὅστις ἠρέθησε τὸν δρό-
 μον τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης.

Υπερκαγχάζω (καγχάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γελῶ.

Υπερκαθαίρω (καθαίρω). Λίαν διὰ τῆς κενώ-
 σεως καθαρίζω· ὅθεν

Υπερκάθαρις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον
 κάθαρις ἢ κένωσις τῆς κοιλίας, = ὑπερίνησις.

Υπερκαθεύδω (εὐδω, ἀνὴμ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 κοιμῶμαι, κοιμώμενος φροντίζω περὶ τινος· μετὰ
 γενικ.

Υπερκάθημαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (ἤμαι). Κάθη-
 μαι ἐπάνω· μετὰ γεν. καὶ, ἐπὶ τινος. Ξενοφ. 2)
 τροπικ. μετὰ γενικῆς, παρ' ἐπάνω κάθημαι.

Υπερκαιρός, ὁ, ἡ (καιρός). Παράκαιρος, ἔξω
 τοῦ ὀριζήμενου καιροῦ.

Υπερκαίω, μέλ. καύσω (καίω, ἀνὴμ). Ὑπὲρ
 τὸ μέτρον καίω.

Υπερκαχέω, ὦ (καχός). = ἐκκαχέω. Εἰμαι κατὰ
 πάντα δυστοχῆς. Πύχ.

Υπερκαχέω (καχός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω
 δυστυχῶ.

Υπερκαλλής, εὖος, ὁ, ἡ (κάλλος). Ξενοφ. καὶ
 Υπερχαλός, ὁ, ἡ (καλός). Καθ' υπερβολὴν εὐμορ-
 φώτατος, ὠραιότατος.
 Υπερχάμων, μέλ. κχιούμαι (κάμων, ἀνώνμ.).
 Ταλαιπωρούμαι, λίαν κοπιᾶω. 2) δουλεύω, ἡ ὑπο-
 μένω πολλὰ ὑπὲρ τινος μετὰ γεν. Εὐριπ.
 Υπερκαρπείω, ὦ (καρπός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 καρποροῦ, πολλὸν καρπὸν φέρω. ὅθεν
 Υπερχαρπός, ὁ, ἡ. Ὁ πολὺν καρπὸν φέρων.
 Υπερκαταβαίνω, μέλ. βήσμαι (βαίνω, ἀνώνμ.).
 Ἐπάνωθεν καταβαίνω = υπερβαίνω. Ἰλ
 μετὰ αἰτίατ.
 Υπερκαταγέλαστος, ὁ, ἡ (καταγέλας).
 Λίαν καταγέλαστος, ἀξιογέλαστος.
 Υπερκατάκειμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κείμεναι, ἀνώνμ.).
 Ὑπεράνω ἢ παρ' ἐπάνω τινὸς κάθημαι.
 ἔξαιρ. εἰς τὴν τράπεζαν.
 Υπερκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ πε-
 ρισσοτέρων μίαν κατάληξιν ἔχων.
 Υπερκατάληπτος, ὁ, ἡ (καταταμβάνω). Ὁ
 ἔξω πάσης καταλήψεως ὢν.
 Υπερκατηφής, εὖος, ὁ, ἡ (κατηφής). Λίαν κα-
 τηφής, συνθρῶπός.
 Υπερχλάζω (κυχλάζω). Λίαν ἀναθράζω, ἀ-
 κατεινάζομαι, βράζω, χουχιάζω τότεν, ὥστε χύ-
 νομαι ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν.
 Υπερκειμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κείμεναι, ἀνώνμ.).
 Παρ' ἐπάνω κείμεναι, εὐρισκομαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί-
 τοι, εἰμαι ἀνώτερος, υπερβαίνω, μετὰ γεν. 2) ἐκ-
 τεθειμένος εἶμαι, ἢ γίνωμαι = υπερτίθεμαι.
 Υπερκέραις, εὖος, ἡ. Ἡ περικυκλώσει τῶν κεράτων τοῦ
 ἐχθρικοῦ στρατεύματος εἰς τὴν μάχην. Σουῖδ. ἀντί-
 τούτου ἐξ Ἀγαθίου υπερκέραις ἔχει· ἐκ τοῦ
 Υπερκεράω, ὦ (κέρας). Ἐκτείνω τὰ κέρατα,
 ἤτοι τὰς πτέρυγας τοῦ στρατεύματός μου περισ-
 σότερον, ὥστε περικυκλῶν τὰς τοῦ ἐχθροῦ. Πολύβ.
 Υπερκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ πολλὰ, ἡ ὑπὲρ τὸ
 μέτρον κέρατα ἔχων· «ἐλαφος ὑπέρκερως». Πολύδ.
 Υπερκέρωσις, ἡ = υπερκέραις.
 Υπερκηλέω, ὦ (κηλέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύ-
 νω, ευφρανῶ, στέλλω. Λουκιαν.
 Υπερκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὑπὲρ τινος κιν-
 δυνεύω, βάλλω ἑμαυτὸν ὑπὲρ τινος εἰς κίνδυνον
 μετὰ γενικ.
 Υπερκλησις, εὖος, ἡ (κλησις). Ἐπράλμ. ἀνάγ. ἀντί τοῦ,
 ὑπέρκλησις· Εὐνάπιος εἰς Ἰάμβλ. «ἐπὶ τῆς κριτικῆς
 κατὰ τὴν ὑπέρκλησιν».
 Υπερκλονέω (κλονέω). Πλημμυροῦ, ὑπερεχει-
 λίζω, ἐπὶ πλημμυροῦντος ὕδατος εἰς εἰσιμὸν γῆς.
 Υπερκλύζω (κλύζω). Πλημμυροῦ. Στράβ.
 Υπερκολακεύω (κολακεύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 κολακεύω, υπερβαίνω εἰς τὴν κολακείαν.
 Υπερκομίζω, ἰσώ, καὶ ἰώ (κομίζω). Εἰς τὸ
 ὑπεράν μέρους φέρω.
 Υπερκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). κυρίως Ὁ ὑπὲρ τὸ
 μέτρον θορυβῶν, κάμων κατόπιν τροπικ. δὲ, ὁ
 ὑπέρμετρα κομπάζων, ἀλαζών, ὡς τὸ, ὑπερήφα-
 νος· μετὰ δοτ. Διτχὺλ. Περσ. 340. «ὑπέρκομποι
 νῆες τάχει»· λίαν ταχεῖς· ἐπὶ β. ὑπερκόμπως, ὑπε-
 ρκράνως. Ἡσύχ.
 Υπερκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 κοπιᾶν μένος, ἐξησθενημένος.
 Υπερκοπος, ὁ, ἡ (ὑπερκόπτω). Ὁ ὑπερβαίνων
 πᾶν μέτρον καὶ τέρμα παραβαίνων, ἀχαλίνωτος,
 ὡς τὸ, ὑπέρκομος, ὑπερήφανος. Σοφοκλ. ἐπὶ β.
 ὑπερκόπως. Διτχὺλ.

Υπερκόπτω, μέλ. φω (κόπτω). Ὑπερβαίνω,
 υπερβάλλω, ὑπερέχω.
 Υπερκορέννυμι (κορέννυμι)· ἐνεργ. Χορτά-
 νω τινὰ μετὰ εἰς υπερβολήν, «τινὰ τινος».
 Υπερκορέω, ἰων. ἀντί, ὑπερκορέννυμι. ὅθεν
 Υπερκορής, ὁ, ἡ καὶ
 Υπερκορός, ὁ, ἡ, καὶ, ἐπὶ β. ὅρος (κόρος).
 Ὑπὲρ τὸ μέτρον χορτάσσομαι, χορτάτος.
 Υπερκορύφωσις, εὖος, ἡ (κορυφώ). Ἡ ἐξέ-
 χουσα κορυφή, ἡ τὸ ἐξέχον ἄκρον, τέλος.
 Υπερκόσμιος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ β. κοσμίως (κό-
 σμος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου ὢν, οὐράνιος.
 Υπερκότος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ β. κοτότως (κότος,
 κοτέω). Λίαν θυμωμένος, ὀργισμένος.
 Υπερκρατέω, ὦ (κρατέω). Ὑπερνικῶς μετὰ
 αἰτ. 2) ἀμεταβ. λαμβάνω ὑπεροχὴν, τὴν ἀνωτέ-
 ραν ἐξουσίαν.
 Υπερκρέμαμαι, μέλ. κρεμάτομαι. Ὑπεράνω
 κρέμαμαι.
 Υπερκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάω. Ἄττικ.
 κρενώ (κρεμάννυμι, ἀνώνμ.). Ὑπεράνω κρεμῶ,
 ἐπικρεμῶ· «ἡγῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς». Θέογγ.
 Υπερκρίνω (κρίνω). Ὑπερβαίνω, ὑπερέχω·
 παθ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερέχομαι.
 Υπερκτῶμαι, κτήσομαι, μέσ. ὑποθ. (κτάσ-
 μαι, ἀνώνμ.). Ὑπεράνω, ἢ πρὸς τούτοις, ἀκόμη
 κτῶμαι, ἔχω, ἔξαιρ. ἐν τι, ὅχι τότεν ἀναγκαίου.
 Σοφοκλ. «πολύ τι καὶν ὑπερκτήσων»· ἔχεις ὑπὲρ
 τὸ μέτρον κακὰ, δυστυχίας.
 Υπερκύνεος, ὁ, ἡ (κύνεος). Λίαν, εἰς ὑπερ-
 βολὴν κυνῶν, γλαυκός. Ἡσύχ.
 Υπερκυβιστάω (κυβιστάω). Ἐμβαίνω εἰς κιν-
 δυνον, τολμῶ.
 Υπερκυδᾶς, αὐτός, ὁ (κῦδος). Ὁ λίαν ἔνδοξος,
 περιφρῶς, ὑπερένδοξος· κατὰ μὲν ὄνομαστ. ἀ-
 χρηστον, κατὰ μὲν ὄνομα δὲ αἰτίατ. ἐνικ. καὶ πληθ.
 ἀπαντῶμενον· ὑπερκυδάντας Ἀχαιοὺς· Ὀμηρ.
 καὶ, ὑπερκυδάντα Μενεΐτιονα. Ἡσιόδ. κατὰ τινος·
 κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ὑπερκυδῆεις, καὶ δωροῦ ὑπερ-
 κυδᾶς, καὶ τότε βέβαια ἡ αἰτίατ. ὑπερκυδάντα κάλ-
 λων νὰ γυθῆται, παρ' Ὀμήρ. καὶ Ἡσιόδ.
 Υπερκυδῆεις-ἤς, εἰσα, ἐν ποιητ. Ὑπερένδοξος,
 ἑλλαμπος.
 Υπερκύνειος, ὁ, ἡ (κύνειος). «Μέλι ὑπερκύ-
 νειαν· τὰ μέλι τὰ πλέον ἡδονικώτερον τῶν τοῦ κύνου».
 Υπερκύπτω, ψω (κύπτω). Ὑπεράνωθεν κύπτω
 καὶ βλέπω, προκύντω, προέχω, ἐξέχω, μετὰ γεν.
 2) διαβαίνω, ἐξυπερνῶ· μετὰ αἰτ. Ἡρόκληιτ.
 ἡτὴν εἰκασταὴ ἡλικίαν ὑπερκύπτωνα, ἀντί τοῦ,
 υπερβαίνων, ἐξαπερνῶν.
 Υπερλαλέω, ὦ (λαλέω). Ὑπὲρ τινος λαλῶ, ὁμιλῶ.
 Υπερλαμπρός, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὑπὲρ τὸ μέ-
 τρον λαμπρός, καθυρδός, περιφρῶς, ὀνομαστός.
 Υπερλαμπρύνομαι, μεγαλαυχῶμαι, φαίνο-
 μαι φαεινός· καθόλου δὲ, ἐκτρέπω, διαφέρω τῶν
 ἄλλων. Ξενοφ.
 Υπερλάμπω, ψω (λάμπω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 λάμπω, φέγγω.
 Υπερλαός, ὁ κύρ. ὄνομα. Γιῆς τοῦ Μέλαντος, φονευθῆς
 ὑπὸ τοῦ Τυδείως. Απολόδρ. ὁρθότρ. κατὰ Heyne
 Πτερέλως· γραφόν.
 Υπερλεπτός, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 λεπτός, λεπτότατος, ἢ τρυφερώτατος.
 Υπερλευκός, ὁ, ἡ (λευκός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον
 λευκός, ἄσπρος.

Υπερλίαν, ἐπὶ β. (λίαν). Υπὲρ τὸ μέτρον λίαν, ὑπερμετρὰ, πολύ.
 Υπερλύδιος, ὁ, ἡ (λύδιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.
 Υπερλύπεω, ὦ (λυπέω). Υπὲρ τὸ μέτρον λυπῶ, πικραίνω· παθ. εἶμαι ὑπερμετρὰ λυπημένος.
 Υπερμαζάω, ὦ (μάζα). Υπερτρύφω, μάζης πλουτῶ· καθόλου δέ, ἐπὶ πολλῆς, καὶ θρεπτικῆς τροφῆς καυχώμαι, πολλὰ φαγητὰ ἔχω, πλεονεκτῶ εἰς φαγητὰ (μαζός)· μεγάλους ἢ πλήρεις τοὺς μαστοὺς, τὰ βυζία ἔχω.
 Υπερμαίνομαι, ἄορ. ὑπερμαίνομαι, παθ. (μαίνομαι, ἀνώμ.). Υπὲρ τὸ μέτρον μαίνομαι, παραρρῶν.
 Υπερμάκης, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντί, ὑπερμύκης.
 Υπερμαντεύομαι, μέσ. ἀποθ. (μάντεύομαι). Δι' ἄλλον τινὰ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον· μετὰ γενικ.
 Υπερμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Υπὲρ τὸ μέτρον μαυρὸς, εἰς ὑπερβολὴν τρελλός.
 Υπερμαχέω, ὦ (μάχη). Υπὲρ τινος μάχομαι, ὑπεραπτεῖναι τινά· μετὰ γεν. Σοφοκλ. καὶ μετὰ αἰτιατ. ὄθεν.
 Υπερμάχσεις, ἡ. Ὑπεράσσεις, διαυθέντους· ὄθεν.
 Υπερμαχητικός, ἡ, ὄν. Ὅστις μάχεται ὑπὲρ τινος, ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ ὑπερμάχεσθαι.
 Υπερμάχομαι, μέσ. ἀποθ. (μάχομαι, ἀνώμ.). Υπὲρ τινος μάχομαι, τὸν ὑπεραπτεῖναι, τὸν προστατεύειν, μετὰ γεν. καὶ, »τί τινος, διαμάχομαι, μάχομαι διὰ νῦν προμηθεύω εἰς τινά τι. Σοφοκλ.
 Υπέρμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ ὑπὲρ τινος μαχόμενος, ὑπερασπιστὴς, προστατὴς, βοηθός.
 Υπερμεγάλης, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντί τοῦ, ὑπερμεγέθης.
 Υπερμεγας, μεγάλη, μεγα (μέγας). Υπὲρ τὸ μέτρον μέγας, μέγας.
 Υπερμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). = ὑπερμέγας. Ξενοφ. 2) ὑπερμετρὰ δύσκολος· αὐτόθ.
 Υπερμεγεθέω, ὦ, ἦτω. Υπερμεγας εἶμαι, ἡ γίνομαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον μέγας γίνομαι. Ἀρτεμίδ.
 Υπερμεθύσκομαι, μεθύσθωμαι, παθ. (μεθύσκω). Υπὲρ τὸ μέτρον μεθύσκομαι.
 Υπερμενέτης, ὁ, ποιητ. ἀντί τοῦ, ὑπερμενής.
 Υπερμενέω, ὦ· εὐχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἔνεστ. ὑπερμενέων, οντος, ὁ. Ὅδυσ. »ἄνδρες ὑπερμενέοντες» ἀντί, ὑπερμενέες· ἐκ τοῦ
 Υπερμενής, ἑός, ὁ, ἡ (μένω). Ὁ μεγάλῃν ἰσχύϊ ἔχων, καθ' ὑπερβολὴν δυνατός, ἀνδρείος· συχρὸν ἐπὶ τοῦ Διὸς, καὶ πολλῶν βασιλέων μετὰ ταῦτα δὲ ἐλήφθη καὶ ἐπὶ καταφρονητικῆς σημασίας, ἀντί τοῦ, βικίος, δυναστικός· = Υπερήνωρ, καὶ Ἀγρήνωρ· ποιητ.
 Υπερμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμονίος τις. Ξενοφ.
 Υπερμεσάζω (μέσων). Περνῶ τὸ μέτρον τῆς ὁδοῦ, περνώ μὲν μέσων. Ὑμνοδ.
 Υπέρμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Λίαν πλήρης, γεμάτος ὑπὲρ τὸ μέτρον. Πλούτ.
 Υπερμετρέω, ὦ (μέτρον). Πιραπολὺ μετροῦ.
 Υπέρμετρος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ β. ὑπερμέτρος (μέτρον). Ὁ πέραν τοῦ μετρίου ὢν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον. Ξενοφ.
 Υπερμετώπιον, ου, τό (μέτωπον). Ταινία, δέμα, τὸ ὅποιον ἐφόρου ὑπεράνω τοῦ μετώπου.
 Υπερμήκης, εος, ὁ, ἡ (μήκος). Υπὲρ τὸ μέτρον

μακρὸς, λίαν μακρὸς· ὑπερμάκης βοῆς, μακρὰν ἤχουσα φωνή, κραυγή. Πίνδ.
 Υπερμιξολύδιος, ὁ, ἡ. Ὑψηλότερος, ἀνώτερος τοῦ μιξολυδίου ἤχου. Ἀθήν.
 Υπερμνήστρα, ἡ. Ὑγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντινίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκεύς υἱοῦ τοῦ Αἰγυπτοῦ, ὃν δέισαν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ γόνου, παρβαῖσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς τῆς, δι' ὃ καὶ ἐρόβηθη εἰς μίαν φυλακὴν ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκεύς τὸν Ἄθαντα. Ἀπολλοδ. 2) Ὑγάτηρ τοῦ Οἰκλείους. Διόδ. Σικ.
 Υπέρμορα, καὶ
 Υπέρμορον, ἐπὶ β. (μόρος). Υπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὴν περρωμένην, ἐκτός τῆς τύχης, περισσώτερον ἂν ὅ, τι εἶναι περρωμένον, προσδιωρισμένον. Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ, ὑπέρμορα· παρβλ. ὑπέρ σιγς. 2.
 Υπερμόρως, ἐπὶ β. ἡ = τῷ προηγούμενῳ.
 Υπερνεολκέω, ὦ χειροτρ. γραφ. ἀντί τοῦ, ὑπερνεωλέω. Στράβ.
 Υπερνεφέλος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Ὑψηλότερος τῶν ὑπερνεφελῶν. Δουκιαν.
 Υπερνεφέω. Υπεράνω τῶν νεφῶν ὑψοῦμαι, σηκόνωμαι· ἐκ τοῦ
 Υπερνεφής, ἑός, ὁ, ἡ = ὑπερνεφέλος.
 Υπερνεώ, νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Υπεράνω πλέω, κολυμβῶ.
 Υπερνεωλέω (νεωλέω). Σύρω, ἔλκω, φέρω τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. Στράβ.
 Υπερνήχομαι, νήσομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι) = ὑπερνέω. Ἀπὸ ἐπάνω, ἡ ἐπέκεινα νήχομαι, κολυμβῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Πλούτ.
 Υπερνελέω, ὦ (νικήω). Λίαν νικῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ν. Δ.
 Υπερνεόω, ὦ (νεώω, ἀνώμ.). Εἰς τὸν νοῦν μου λαμβάνω, ἔχω· συλλογίζομαι ἐπὶ τι Σοφοκλ. μετ' αὐτ.
 Υπερνεότιος, ὁ, ἡ· παρὰ ποιητ. καὶ τρικατάλ. (νότος). Ὁ πέραν τοῦ νότου κείμενος. Ἡρόδοτ. ἀντίθ. τοῦ, ὑπερβόρειος.
 Υπερξανθίζω (ξανθίζω). Υπὲρ τὸ μέτρον ξανθίζω, εἶμαι λίαν ξανθός.
 Υπερξηραίνω, ἀνώ (ξηραίνω). Υπὲρ τὸ μέτρον ξηραίνω· ὄθεν.
 Υπερξηρασία, ἡ. Ὡπὲρ τὸ μέτρον ξηρασία. Ἰπποκρ.
 Υπέρξης, ὁ, ἡ (ξηρός). Λίαν ξηρός.
 Υπέρογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Ὁ μέγαν ὄγκον, περριχὴν ἔχων· καθόλου δὲ ἀντί τοῦ, ὑπερμετρος, μέγας καθ' ὑπερβολὴν, ὑψηλός· κ. τ. τ. τροπικ. πολλή· σαρκος, λίαν πικρὸς. Πλάτ.
 Υπεροχέω, ὦ. Υπὲρ τὸ μέτρον κάμνω μέγα.
 Υπεροδυνέω (ὀδυνή). Αἰσθάνομαι ὑπερβολικόν πόνον.
 Υπεροειδέης, ἑός, ὁ, ἡ (ὑπερος, εἶδος). Ὁ ὑπὲρ τοῦ εἶδος ἔχων· ὁμοίος μὲ τὸν κόπανον τοῦ ἰγδίου.
 Υπεροιδαίνω (οἰδαίνω) μεταβ. Υπὲρ τὸ δέον φουσκῶ, ἐμψύω, ἐμπνέω.
 Υπεροιδάω. Ἰων. -έω (οἰδάω)· ἀμετάβ. Υπὲρ τὸ μέτρον φουσκῶν, πρίστω.
 Υπεροικέω, ὦ (οἰκέω). Υπεράνω, ἡ ἐπέκεινα τινος κατοικῶ· μετὰ γενικ. καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ.
 Υπεροικοδομέω, ὦ (οἰκοδομέω). Υπεράνω οἰκοδομῶ, κτίζω.
 Υπεροικός, ὁ, ἡ (οἶκος, οἰκέω). Ὁ ὑπεράνω, ἡ ἐπέκεινα κατοικῶν· μετὰ γεν. Ἡρόδ.
 Υπεροίνοος, ὁ, ἡ (αἶνος). Ὁ τὸν αἶνον ἀγαπῶν φιλοπότης.

Υπεροϊομαί, οἰήσμαι, παθ. ἀποθ. (οἶμαι, ἀνώμ.). Ἐχω περὶ ἑαυτοῦ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλὴν ἰδέαν, εἶμαι φαντασμένος. Ἠτύχ.

Υπεροῖστέω (διστεύω). Ὑπεράνω ἢ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ ῥίπτω τὸν οἶστέον, τὸ τόξον.

Υπεροῖσω, μέλλ. τοῦ, ὑπερφέρω.

Υπερόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εὐτυχής.

Υπερόλβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Ὑπερπλοῦτος, ἡ ὑπερευτυχής.

Υπερομβρία, ἡ (ὁμβρός). Μεγάλη βροχή. Ἀριστοτ.

Υπερον, τὸ μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερος· πολλάκις παρὰ Λοκκ.

Υπερον, τὸ, ἰδε, ὑπέρα.

Υπεροσύει, εἶχ, υ (δύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μυτηρός, σουδληρός. -β) ὑπερμετρα στρουγνός, ἡ ξυνός. -γ) λίαν δριμύς, σφοδρός, ὁρμητικός.

Υπεροπεύς, ὁ, καί, ὑπερόπτης, ὁ περ ἰδε· καί

Υπεροπεύω, = ψεύσταις, ψεύδομαι. Ἠτύχ. κατὰ διὰλεκτον ἀντὶ τοῦ, ἡπεροπεύς, κ. τ. λ.

Υπεροπλήεις, ἡσσαι, ἦεν, ἐπικ. ἀντὶ, ὑπερόπλος. Ἀπολλ. εἰς τὸ ὑπερθετ. ὑπεροπληέστατος.

Υπεροπλία, ἡ (ὑπερόπλος). Αὐθάδεια, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὅπλα δυνάμεως, ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλῆθυντ. «ἦς ὑπεροπλήει τάχ' ἄν ποτε θυμὸν δλέσση», διὰ τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ ἴσως ποτὲ θίλει χάσει τὴν ζωὴν του. ἰλ. καθόλου δὲ, ἀλαζονεία, ὑπεριφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, θράσος. 2) ἐπὶ καλοῦ, Θεόκριτ. ἀντὶ τοῦ, μεγαλοφυχία, γενναϊότης, θάρρος· (τὸ ἰδῶτα εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν.)

Υπεροπλίζομαι, ἴσμαι, μέσ. ἀποθ. (ὀπλίζω) μεταβατ. Διὰ τῆς τῶν ὁπλων δυνάμεως νικῶ, καταπορθῶ· νοῦκ ἄν τις μιν (αὐτὴν, τὴν αὐλὴν τῶν θαυμάτων) ἀνὴρ ὑπεροπλίστατο, τὴν αὐλὴν ταύτην, ἣτις εἶναι τότε καλῶς ὠχυρωμένη, δὲν θίλει δυνεθῆ ἀκείνους δυναστικῶς νὰ κυριεύσῃ, νὰ ὑπερβῇ. Ὅδ. κατ' Ἀρίσταρχ. -β) φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὑπερόπλος, καταφρονῶ καὶ οὕτως ἡφ' ἐμνήσταν ἦν καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμμ. τὸ ἄνω χωρίον τῆς Ὅδ. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ὑπερόπλος, ἀλαζών, αὐθάδης, τολμηρὸς· μόνον ποιητ.

Υπερόπλος, ὁ, ἡ (ὀπλον). Ὁ ὑπεριφάνης θρασυμένο· εἰς τὴν δυνάμειν τῶν ὁπλων καθόλου, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, κυχηματικός, τολμηρὸς, θράσους, αὐθάδης, εἰς τοὺς πάλ. ποιητ. οὐδὲ ποτε ἐπὶ πρωτόπων. ἰλ. «ὑπερόπλον εἵπεν· ὡς ἀδελφὸς καὶ συνηλικιώτης αὐτοῦ ὠμίλησεν ὑπὲρ τὸ δῖον καὶ ὑπερήφανον, ὃ ἐστίν, αὐθαδὲς καὶ τολμηρὸν, καὶ «τοιοῦς δὲν ὑπερόπλον εἵπας», ὡς φρόνιμος· ἀνθρώπος δὲν ὠμίλητες τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ψευδὲς καὶ ἀδίκον «ὑπερόπλον ἦθαν», ἀλαζονικὴν, ὑπεροπτικὴν. Πίνδ. Πύθ. 2) ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὑπέρμετρος, μέγας καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ μεγάλος. Πίνδ. Ὀλύμπ. 1, 90 «ἄτ' ὑπερόπλος» ἢ ὑπὲρ δυνάμειν δυστυχία, μεγάλη καὶ ὑπέρμετρος. «Λαπιθῶν ὑπερόπλιον βασιλεὺς», τῶν εἰς τὰ ὅπλα ἐξόχων, τῶν ἰσχυροτάτων ἀνδρειοτάτων. Πύθ. Βουτυάν. λέξι. μόνον ποιητ. (ὑπερόπλους ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν τινὲς μὲν ἐκ τοῦ, ὑπὲρ, καὶ πείδομαι τινὲς δὲ ἐκ τοῦ, ὀπλοτέρως [παραπολὺ νέος], προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἐρμηνεύωσι διὰ σημασίας, ἥδη τροπικῶς εἰλημμένης· τὸ, ὑπερόπλος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ, ὀπλον, ὡς τὸ, ὑπέριος, ἐκ τοῦ, βία).

Υπεροπτιάω, ὦ, ἡ (ὀπτάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτάω, ψήνω, καταξηραίνω ψήνω, ἀφίνω τι νὰ κατὰξηρανθῇ.

Υπερόπτης, ὢν, ὁ (ὑπερόψομαι). Ἀλαζών, ὑπερήφανος, καταφρονητής. Σοφκλ.

Υπερόπτης, εὖς, ἡ (ὑπεροπτάω). Τὸ ὑπερβολικὸν ψήσιμον, ξηραίνει διὰ τῆς ὀπτήσεως.

Υπεροπτία, ἡ (ὑπεροπτος, σημ. 2.) = ὑπεροπλία, ἄμφ.

Υπεροπτικὸς, ἡ, ὢν· καὶ ἐπὶ δ. -κῶς. Ὁ εἰς ὑπεροπτικὴν κλίσει ἔχων· ὁ τοὺς ἄλλους καταφρονῶν, ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν, ἀλαζών, ὑπερήφανος, ἐκ τοῦ

Υπεροπτος, ὁ, ἡ (ὑπερόψομαι)· παθητ. Παραβλεμμένος, καταφρονημένος. 2) ἐνεργ. ὁ παραβλέπων, παραμειλὼν, καταφρονῶν· ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζών. Σοφκλ.

Υπερόρσσις, εὖς, ἡ (ὑπεροράω). Ἡ παράβλεψις, καταφρόνησις.

Υπερορστικός, = ὑπεροπτικός.

Υπεροράω, ὦ· ὑπερόψομαι, ἄορ. ὑπερεῖδον, ἀπαρεμφ. ὑπεριδεῖν (ὄραω, ἀνώμ.). Ἐπ' ἀνώθεν, ἢ ἐπέκεινα θείων, βλέπω ἀπ' ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω. μετὰ αἰτίας. Ἡρόδοτ. 2) παραβλέπω, τοῦτέστι, δὲν προσέχω, μετὰ μετοχ. -β) κάμνω πῶς δὲν βλέπω, βλέπω μὲ ὑπερήφανειαν, καταφρονῶ· μετὰ γενικ. Ξενοφ. «ὑπερορᾶν ὠμόν» καὶ μετὰ αἰτίας. ἐνίοτε· «πάντ' ἀνθρώπων ὑπερορᾶν».

Υπεροργίζομαι, παθητ. (ὀργίζομαι). Θυμῶν.

Υπερορέγομαι, παθητ. καὶ μέσ. (ὀρέγομαι). Μεγάλῃν ὀρεξίῃ ἔχω ὑπὲρ τίνος· μετὰ γενικ. Πολυδ.

Υπερορία, ἡ· ἡ ἐξυκαίουμι. νῆα, ἐκ τοῦ, ὑπερόριος. Ἡ ξένη γῆ, ἡ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος γῆ, ἑξορία· ἰδε περόριος.

Υπερορίζω, ἴσω. Ἀττ. ἰ ὦ (ὀρίζω). Ἐπέκεινα, πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος θύκω, ἐξορίζω. Αἰσχίν.

Υπερόριος, ὁ, ἡ· καὶ τρικατάληκτ (θρος) Ὁ πέραν τῶν συνόρων ἢ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (ἐκτός, τῶν ὁρίων) τῆς πατρίδος ὦν· ὅθεν ἐξωτερικός, ξένος· «λαλὴ ὑπερόριος». Αἰσχίν. Ῥήτ. διήγησις περὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ πραγμάτων. 2) «ὑπερορία, ἡ» «ἐξυπακ. γῆ, ἡ χώρα» ἢ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος· κειμένη γῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. «προσόδου οὕσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας»· ἐξαιρ. δὲ ὡς πρὸς τὴν Ἀττικὴν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἐνδήμιοι. Ἀπομν. «τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ. « καὶ, Ἀναβ. 3) «τὰ ὑπερόρια» ἐξυπακ. χωρία· τὰ ἔξω τῶν συνόρων κείμενα. Ξενοφ. Ἀθήν. «διὰ τὴν κτήνιν ἐν τοῖς ὑπερορίοις». Συμπ. «τῶν ὑπερορίων (κτημάτων), στέρομαι. καὶ τὰ ἔγγεια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς κτήματα καὶ τὰ ἐνδον στέρομαι. 4) ἀντὶ τοῦ, ἐξορίζω.

Υπερορισμός, ὁ (ὑπερορίζω). Τὸ ἔξω τῶν ὁρίων φέρειν, ἐξορισμός, ἐξορία.

Υπερορμαίνω (ὀρμαίνω) = ὑπερέρχομαι.

Υπερόρνωμαι, μέσ. (ὀρνωμαι, ἀνώμ.). Ἐπὶ τι γίνωμαι, φύω, καθίσταμαι, γεννώμαι· «ἔσται ὑπερορνωμένοι πόλει». Σοφκλ.

Υπερόρος, ὁ, ἡ (θρος) = ὑπερόριος. 2) ὁ παραβαίνων τὰ ὅρια, ἢ τὴν προθεσμίαν, κακῶς πληρωτής. Ἀριστφ.

Υπερόρφος, ὁ, ἡ· κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερορφός (θροφος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ ὀρέγου ὦν· ὁ Ἠτύχ. ἔχει· ὑπερορφούς· ὑπερήφανους.

Υπερόρβω δέω, ἴσω (ὀρβώδω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν φοδῶμαι· παρβλ. τὸ ἰων. ὑπεραρβώδω.

Υπερός, ὁ. Ὁ κόπας τοῦ ἰγδίου, τὸ γουδοχέριον. Ἡσδ. Ἡρόδ. ὅθεν παροιμία· ὑπέρου περιστροφή, λεγόμενη ἐπ' ἐκείνων, ὅσοι ἐπιμένουσι πάντοτε εἰς

- τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὲ δὲν τὸ τελειοῦνσι, καθὼς ὁ κόπανος τοῦ ἑαυτοῦ, ἢ ἡ ἀριθία, περιστρέφεται πάντοτε εἰς ἓνα τόπον. 2) ὁ κόραξ, μάνδαλος. — μεταγενέστρ. τύπος εἶναι »τὸ ὑπερόναι.
- Υπερουρανίος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ διν, οὐράνιος.
- Υπερορύσιος, ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί τοῦ, ὑπερόριος. Θεόκριτ.
- Υπερούσιος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶ β. -σίως (οὐσία). Ὁ ὁ ὑπὲρ πάντων οὐσίαν διν, ἀκατάληπτος. Ἑκκληστ. Συγγρ. ὅθεν καὶ
- Υπερουσιότης, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑπερουσιού Ἑκκλ. Συγγρ.
- Υπερόφρυν, τὸ (ὄφρυς). Τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων μέρος.
- Υπερόφρυσμα, οὐμαι μέτ. ἀποθ. (ὄφρυς οὐμαι). Ὑψών, σηκόνω ὑψηλὰ τὰς ὄφρυς, υπερηφανεύομαι.
- Υπερόφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὄφρυς). Ὁ ὑψών, σηκόνων ὑψηλὰ τὰς ὄφρυς, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.
- Υπεροχέω, ὦ (ὑπέροχος). Υπερέχω, ὑπεραιωροῦμαι.
- Υπεροχή, ἡ (ὑπερέχω, σηματ. 2). Τὸ ὑπερέχειν, ὑπεράνω τῶν ἄλλων εἶναι ἡ ἵστασθαι, ἡ ἐξοχή, σάρκωμα, ἀπόρριψις, φούτισμα. τροπικ. τὸ ἔχειν τὰ πρωτεῖα καὶ ἐξέχειν τῶν ἄλλων, πρωτεῖον, μεγαλεῖον, προτίμους (Superiorité), εἰς τὸ πληθ. ἀριθμ. καὶ ὑπεροχία οἱ ἔγκριτοι, οἱ δυνατοί, οἱ πρώτιστοι.
- Υπερόχη, ἡ. Μίξ τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων Ἡρόδ.
- Υπεροχίδης, ου, ὁ = τῷ ἐπικ. Ὑπεροχίδης. 2) κύρ. ὄνομ. Ἀθηναίου τινός. Θουκυδ.
- Υπεροχικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς ὑπεροχὴν ἀνήκων, ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἐξοχος »τὸ ὑπεροχικόν» ἡ ὑπεροχή. Γραμματ.
- Υπεροχος, ἐπικ. καὶ Ἰων. ὑπέροχος, ὁ, ἡ (ὑπερέχω, σηματ. 2). Ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἐξοχος, ὑπάτος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων μετὰ γεν. Πίνδ. 3) Ὑπέροχος κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος ὅθεν τὸ πατρωνυμ. Ὑπεροχίδης, ου, ὁ.
- Υπέροχος, ὁ ὡς Ὑπέροχος ἀριθμ. 2.
- Υπεροχούω, ὦ (ὀχούω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀχούω, ἐνδυναμίζω.
- Υπεροψία, ἡ. Ὑψηλοροσύνη, ἀλοχονεία, υπερηφανεία, κατωφρόνησις.
- Υπεροψίς, υος, ἡ. Τὸ παραβλέπειν, παραμελεῖν, κατωφρόνησις καθόλου δὲ, = ὑπεροψία, ἐκ τοῦ
- Υπερόψομαι, μέλλ. τοῦ, ὑπεροράω, ὅπερ ὡς.
- Υπεροψύω (ὀψυνέω). Ἀγοράζω τὰ φαγητὰ περισσύτερον παρὰ τοὺς ἄλλους.
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (πάγος, πήγνυμι). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπαγμένος, ὑπὸ τοῦ πάγου συννετριμμένος ὅθεν παρὰ Ξενοφ. »ὑπερπαγὲς τὸ», ἡ μεγαλωτάτη ψύχρα.
- Υπεροψύω, ὦ, ἡ. Λίαν πάσχω, ὑποφέρω, εἰς υπερβολὴν λυποῦμαι. Εὐροπ. ἐκ τοῦ
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ πολλὰ πάσχων, ἡ παθὼν, πολυπαθής. λίαν λυπημένος.
- Υπεροψύω, πατήω (παῖω, ἀνώμ.). Ὑπερβαίνω, υπερβάλλω, ὑπερέχω μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτίας. Δημοσθέν. »τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλοῦτον τοὺς ἄλλους».
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (παλαίω). Ὑπερβαίνω, νικῶ εἰς τὴν πάλιν καθόλου, = τῷ προχῆμ.
- Υπεροψύω (παλύνω). Καταπάσσω, παεπαλέω, »ἰξῶ» ἀντί τοῦ ἀλείφω ὑπεράνω μετὰ ἰξῶ.
- Υπεροψύω (παρλάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παρλάω, καχλάω, χύνωμαι ἐξω τοῦ ἀγγείου.
- Υπεροψύω (παχύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παχύνω, κάμνω παχύνω ἐκ τοῦ
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον παχύνω.
- Υπεροψύω (παίω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παίω, καταπαίω.
- Υπεροψύω, μέτ. ἀποθ. (πέλωμαι, ἀνώμ.). μετὰ γενικ. Ἐπάνωθεν ἡ ἐπέκειναι τινος εἶμαι ποιητ.
- Υπεροψύω (πέμνω). Ἐπέκειναι τινος πέμνω, στέλλω. ἄμρ.
- Υπεροψύω (πενθέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πενθῶ, θρηνῶ μετὰ αἰτίας. 2) ἀμετάβ. ὑπέρμετρα λυποῦμαι.
- Υπεροψύω (πεπαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω ὀρίμω.
- Υπεροψύω (πέπτω). μεταγενέστρ. τύπος ἀντί τοῦ, ὑπεροπέτω.
- Υπεροψύω (περισσεύομαι, μέτ. ἀποθ. (περισσεύω). Ὑπέρμετρον, παρὰ πολλὴν ἀφρονίαν ἔχω εἰς τι »τινί» »ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ» ὑπέρμετρον χαρᾷ ἔχω.
- Υπεροψύω (περισσός, ἡ, ὄν καὶ ἐπὶ β. -σῶς (περισσός). Λίαν περισσός.
- Υπεροψύω (περκάω). Λίαν βάφομαι, χρωματίζομαι ὅθεν ἐπὶ ὀπορικῶν, εἶναι παραπολὺ ὄριμα.
- Υπεροψύω, καὶ -ττω. Ἀττ. πέψω (πέσσω, ἀνώμ.). Ὑπέρμετρα, παραπολὺ χωνεύω.
- Υπεροψύω, μέτ. ἀποθ. (πέταμαι) = ὑπερπέτομαι.
- Υπεροψύω, μέτ. ἀποθ. (πετάομαι) μεταγενεστ. τύπος ἀντί τοῦ, ὑπερπέτομαι.
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐπάνωθεν, ἡ ἐκείθεν τοῦ σημείου πετών, ὁ ὑψηλὰ πετών ἔτι δὲ καὶ ὁ μεγάλως πνέων, φυτῶν, ἐπὶ ἀνέμων. 2) (πίπτω), ὁ ὑψηλὰ κείμενος, ὑψηλός, ἐπὶ ὀρείων, = ὑπερτενός, ὁ εἰς ὕψος ἐκτεταμένος.
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (πέτομαι, μέτ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν πετῶ, πέραν πετῶ, υπερβάλλω, μετὰ αἰτίας. Ὁδ. μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ γεν. — Ὁμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἐπικ. γ. πρὸς τοῦ ἀορ. ὑπερπτατο.
- Υπεροψύω, Ἀττ. ἀντί, ὑπερπέσσω.
- Υπεροψύω, πῆγνυμι, πῆγνυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω πηγνύω, στερεώνω.
- Υπεροψύω, ὦ, ἡ (πηδάω). Ἐπέκειναι τοῦ σημείου, ἡ εἰς τὸ πέραν πηδῶ, ἐπάνωθεν τινος πηδῶ. Ξενοφ. μεταφορικῶς δὲ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἐξαπενδῶ »τινὰ τινα», ἀλλὰ καὶ, παραμελῶ, παραβαίνω. Αἰσχίν. Ῥητ. »ὑπερπηδῶν νόμον».
- Υπεροψύω (πικάνω). Ὑπερπικύνω.
- Υπεροψύω, υος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν πικρός, δριμύς ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ ὡμοῦ, τραχείος ἥθους, χαρακτήρος. Αἰσχύλ.
- Υπεροψύω (πλήγω, ὑπερπλήγω (πλήγωμαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πληγῶν, γεμίζω »τινός». Σοφκλ.
- Υπεροψύω, πινύω, καὶ πινύω (πίνω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνω Ξενοφ.
- Υπεροψύω (πίπτω, πεσύνω (πίπτω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, παρεπάνω πίπτω. 2) παρεπρὸς, ἡ πέραν τοῦ σκοποῦ ὑπάγω, πίπτω, ἐπὶ ὁρίων καὶ σκοπῶν, τὰ ὅποια ὑπάγουσι μακρύτερον τοῦ σκοποῦ. 3) ἐπὶ χρόνου, περνῶ, κατέρχομαι. ἢ ὑπερέστη ἡ νῦν

- ἡμέρη· ὁπόταν παρήλθῃ, περάσῃ αὕτη ἡ ἡμέ-
ρα. Ἡρόδοτ.
- Υπερπλεονάζω (πλεονάζω). Λίαν πλεονάζω,
υπερπερισσεύω.
- Υπερπλέω, μέλ. πλεύτομαι (πλέω, ἀνώμ.). Υπερά-
νω, ἐπέκεινα πλέω.
- Υπερπλήθω (πλήθω). Υπὲρ τὸ μέτρον εἶμαι
γεμάτος· »τινός».
- Υπερπλημμυρέω, ὦ (πλημμυρέω). Υπερά-
νω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλημμυρῶ.
- Υπερπληρόω, ὦ (πληρόω). Υπέριμετρα γεμίζω,
υπεργεμίζω· »τινός, καὶ τινί».
- Υπερπλήρωμα, ατος, τό. Ὅτι εἶναι εἰς ὑ-
περβολὴν γεμάτος.
- Υπερπλησθεῖς, εἵτα, ἐν· μετοχ. παθητ. ἄορ.
τοῦ, ὑπερπλήρημι.
- Υπερπλήσσομαι, καὶ, ττομαι. Ἀττικ. πιθα-
νῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, ὑπερεκπλήττομαι·
ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους.
- Υπερπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Υπὲρ τὸ μέ-
τρον, πολλὰ πλούσιος.
- Υπερπλουτέω, ὦ. Υπὲρ τὸ μέτρον ἢ πολλὰ πλου-
τέω, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλούσιος. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ
- Υπερπλουτώ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ ὑπερ-
πλούσιος. Αἰσχύλ.
- Υπερπνέω, μέλ. πνεύσω (πνέω ἀνώμ.). κυρίως,
υπεράνω τινός πνέω, φυσῶ· ὅθεν, ὑπερβαίνειν τι-
νὰ κατὰ τὴν ὑπερβαίνειαν· μετὰ αἰτίατ.
- Υπερπνίγῃς, ἑός, ὁ, ἡ (πνίγω). = ὑπερασθίμος.
- Υπερποθέω, ὦ, μέλ. ἑσώ, καὶ, ἡσώ (ποθέω,
ἀνώμ.). Υπέριμετρα ποθῶ, ἐπιθυμῶ.
- Υπερπολάζω. Υπεράνω πολάζω, πλημμυρῶ,
ἐκχειρίζω· ἴδε, ἐπιπολάζω.
- Υπερπολλός, πολλή, πολλόν. Ἰων. ἀντί, ὑ-
πέρπολος.
- Υπερπολύς, ὁ, πολλή, πολὺ (πολύς). Υπὲρ τὸ μέ-
τρον, πάνυ πολὺς. Ξενοφ.
- Υπερπονέω, ὦ (πονέω). Υπὲρ τὸ μέτρον, πονῶ,
ἐργάζομαι, κοπιᾶζω, ἡσυχάζω· μετὰ αἶτ. Ξενοφ.
2) κοπιᾶζω ὑπὲρ τινος, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τινος,
μετὰ γεν. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ μέσ. »ὑπερπονέσθαι
τινος. Σοφοκλ. »τοῦδ' ὑπερπονουμεῖον» ἐν ᾧ ἐγὼ
κοπιᾶζω ὑπὲρ τούτου, καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν.
- Υπερπονός, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ δὴ τὸς πολλούς
πόνους καὶ κόπους ἀποκαμῶν, ἀδυνατήσας. 2) ὁ
ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐργαζόμενος, κοπιᾶζων.
- Υπερπόντιος, ὁ, ἡ καὶ τρικατάληκτον (πόντος).
Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης, ὁ ἐπάνω τῆς θαλάσσης
ὑπάγνων, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης φερόμενος· ὅθεν ἔξω
τοῦ τόπου, ξένος· ὑπερποντίαν γλώτσανα, ξένην
γλώτταν· ποιητ.
- Υπερποτάομαι (ποτάομαι)· ἐπικ. ἀντί, ὑπερ-
πίτομαι.
- Υπερπρόθεσμος, ὁ, ἡ (προθεσμία). = ἐκ-
πρόθεσμος, καὶ, υπερήμερος· ἄμφ.
- Υπερπροθυμέομαι, οὔμαι, μέλ. θυμηθήσο-
μαι, παθ. ἀπαθ. (προθυμέομαι)· Υπὲρ τὸ μέτρον
προθυμῶμαι, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πρόθυμος, ἔ-
τοιμος.
- Υπερπροφύγω, διάφωρ. ἀντί τοῦ, ὑπεκπρο-
φύγω. Ἡσιόδ. Θέογ. 42.
- Υπερρπτατο, ἐπικ. γ'. πρόσ. ἐνικ. ἄορ. τοῦ, ὑπερ-
πέτομαι. Ὅμ.
- Υπερρπτικός, ὁ, ἡ (πτωχός). Πάμπτωχος.
- Υπερρπυκνός, ὁ, ἡ (πυκνός). Υπὲρ τὸ μέτρον
πυκνός.
- Υπερρπυπάξω (πυπάξω). Παραπολὺ θαυμά-
ζω· τινὰ ὑπὸ τὸ προσφώνημα, πυπάξ. Ἀριστοφ.
- Υπερρπυρός, ὁ, ἡ (πῦρ). Λίαν πεπυρμένος,
κεκαυμένος· ἄλλως δὲ, = ἔμπυρος.
- Υπερρπυρρία, ὦ, μέλ. ἥσω (πυρρία). Υπὲρ
τὸ μέτρον κόκκινος γίνομαι, περισσότερον παρ' ἄλ-
λον τινὰ· μετὰ γεν.
- Υπερρωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Αἰσχύλ. Εἰς ἵππους
ὑπέρπλουτος, ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους, ὡς τὸ, πο-
λύπικος, ἀμφιβ.
- Υπερρωσις, εως, ἡ. Ἐπίρως, ἐπαύξεισι
ρόζον· »καταγμάτων ὑπερπώρωσις», ἡ ὑπεραν-
ξάνουσα πώρωσις μετὰ τὸ κατάγμα, τὸ σύντριμμα.
- Υπερρωτάομαι, μέσ. ἀποθ. (πωτάομαι)· ποιητ.
ἀντί τοῦ, ὑπερπέτομαι.
- Υπερρρῆγῃ, γ'. πρόσ. ἐνικ. παθητ. ἄορ. β'. τοῦ,
υπορρῆγνυμι.
- Υπερρρῶσθαι, ἀπαρέμφ. παθητ. παρακειμ. τοῦ,
υπορρῶννυμι.
- Υπερρρῶς, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέ-
τρον, ἐπέκεινα ῥέων. Σουίδ.
- Υπερσαρκέω, ὦ, ἡ (σάρξ). Υπὲρ τὸ μέ-
τρον σάρκας ἀποκτῶ, ἢ ἔχω, ὁ ἔστι παχύνω.
Ἀθην. ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδδραγίας
ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας· ὅθεν παρ' ἰατροῖς· »τὰ
ὑπερσαρκούντα» τὰ ὑπεραυξημένα κρέατα· »καὶ
οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκῆσῃ τὸ ἔλλος». Ἱπποκράτ.
- Υπερσαρκός, ὦ (σαρκίω). Υπὲρ τὸ μέτρον
σαρκύνω, κρέατος αὔξω, ἢ ἐπικαλύπτω· ὅθεν »ὑπερ-
σαρκούται τὸ ἔλλος»· ὑπερτάρχωμα ἀποκτῶ· ὅθεν
- Υπερσάρκωμα, τό. Τὸ εἰς τὴν περιφέρειαν
τοῦ ἔλλους αὐξανόμενον ὑπὲρ τὸ μέτρον κρέας,
καὶ καλύπτει τὴν πληγὴν· καὶ
- Υπερσάρκωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερσαρκύν· μεθ'
ὑπερσαρκύνουσα αὔξιν ἢ ἐπικαλύπτειν, ὑπερ-
σάρκωμα.
- Υπερσεμνός, ὁ, ἡ (σεμνός). Υπὲρ τὸ μέτρον,
πολλὰ σεμνός, σεβαστός, μεγαλοπρεπής.
- Υπερσεμνύομαι, μέσ. (σεμνύνω). Υπὲρ τὸ
μέτρον καυχῶμαι, ὑπερφανεύομαι· Ξενοφ.
- Υπερσεύω (σεύω, ἀνμλ.). Υπεράνω, ἐπέκεινα
διώκω· παθητ. παρακειμ. ὑπερέστυμαι, ἀπ' ἐπάνω
ὁρμῶ, τρέχω· ποιητ.
- Υπερσκελῇς, ἑός, ὁ, ἡ (σκελός). Ὁ ὑπὲρ τὸ
μέτρον μεγάλα σκέλη, ἢ πόδας ἔχων. Πλάτ.
- Υπερσκληρός, ὁ, ἡ (σκληρός). Υπὲρ τὸ μέτρον
σικληρός.
- Υπερσοφιστεύω (σοφιστεύω). Υπερβαίνειν τι-
νὰ κατὰ τὴν σοφιστικὴν, κατὰ τὰ σοφίσματα.
- Υπερσοφιστής, οὔ, ὁ (σοφιστής). Ὁ ὑπέρτα-
τος τῶν σοφιστῶν. Ἀθην.
- Υπερσοφός, ὁ, ἡ (σοφός). Υπέρτατος τῶν σο-
φῶν, σοφώτατος.
- Υπερσπουδάξω (σπουδάξω). Λίαν σπουδάζω,
καταγίνωμαι περὶ τι. Λουκιαν.
- Υπερσπουδός, ὁ, ἡ (σπουδή). Υπὲρ τὸ μέτρον,
λίαν σεβαστός, σεμνός.
- Υπερσταθμίζομαι, μέσ. (σταθμίζω). Υπὲρ
τὸ δέον σταθμίζομαι, υπερξυγίζω, εἶμαι ὑπερβαρὺς.
- Υπερσταθμός, ὦ, = ὑπερίσταμαι. Στέχομαι ἀπ'
ἐπάνω, καὶ προφυλάττω· μετὰ γενικ. Αἰσχύλ.
- Υπερσταχυόω, ὦ (σταχυόω). Προάγω στά-
χους εἰς ἀφθονίαν.
- Υπερστεγός, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην ὄν.
- Υπερστενός, ὁ, ἡ (στενός). Ἐπί τι, ἢ ὑπὲρ τινος στα-
νάζω, μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. ποιητ.

Υπερστέργω (στέργω). Υπερμέτρως στέργω, ποθῶ, ἀγαπῶ.

Υπερστίλβω (στίλβω). Υπερμέτρως στίλβω, λάμπω.

Υπερστροφώνυμι, μέλ. ὥτι, καὶ ὑπερστονύω (στροφώνυμι, ἀνύμ.). Ἐπάνωθεν στρώνω, σκεπάζω.

Υπερσυντελικός, ἡ, ὄν (συντελικός). »χρόνος«. Πλέον καὶ συντελικός, tempus plus quam perfectum ὥς καὶ συντελική στάσις. Status perfecti, facti. Κυντὶλ.

Υπερσχήθω, = Υπερέχω, ποιητ. ἴδε ὁμοῦς σχέθω.

Υπερρχη, ὑπέρρχω, γ'. πρὸς. ἐνικ. ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. ἄορ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπέρρχω. Όμ.

Υπερτάξιω, μέλ. ἄνω παρὰ Θεοράστω. φυτ. ἴστωρ. »ὅν μόνον ὑπερτάσσονται καὶ κινήσονται εὐθύς ἀναβλαστάνειν τὰ οἰκεία τῆς χώρας« ἡμαρτημένους, ὥς καὶ παρὰ Στεφ. καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπεργάσσονται.

Υπερτάλαντώ (τάλκτω). Υπερξυγίζω, ὑπερβαρέω. Ἐτυμολ.

Υπερτάσις, εὐς, ἡ (ὑπερτείνω). Ἡ ὑπεράνω γινόμενη τάσις.

Υπερτάτος, ἄτη, ἀτον ὑπερβτ. τῆς, ὑπέρ. Ἀνώτατος, ὑψηλότετος, μέγιστος, πρεσβύτατος, »ἦτο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιουσίᾳ«, ἐκλήθητο εἰς ἓνα τόπον πολλὰ ὑψηλόν, ἐπάνω εἰς ἐν ὕψωμα· ὅθεν ἐδύνατο νὰ ἰδῇ μακρῶς ἐξ ἐπὶ τοῦ πλείστον μόνον ποιητ. παρβλ. ὕψατος (υ-υ) ὁ Πίνδ. ἔχει καὶ, ὑπερώτατος παρβλ. ὑπέρτερος.

Υπερτείνω, μέλ. τενώ (τείνω) μεταβατ. Υπεράνω ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον τεντόνω, ἐξαπλώνω. Ξενορ. β) ἐκέντων τεντόνω, ἡ διευθύνω »τί τινος«. Εὐριπ. 2) ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἐπέκεινα ἐκτείνωμαι, τεντόνωμαι, φθάνω· ὅθεν β) τροπικ. ὑπέρχω, ὑπερβαίνω, συνήθ. μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ἀριστοτέλ. »τὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνειν« νοὶ στρατιώται δὲ δεῖλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος· ὅταν μακρυνθῇ, διαρκέσῃ βαρυστάξῃ πολλὸν καιρὸν παρὰ Θουκυδ. »ἀπὸ κεραυνῶν δύο ἐπικεικλιμένοι καὶ ὑπερτείνουσιν« ὁ Σχολ. ἔρμην. διὰ τοῦ, ὑπομένουν, τουτέστιν, εἰς ὕψος ἀνατεταμένους, παρ' Ἀθην. 12. νοὶ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκον ἐκπέπχον τὸν ἄνω τόπον· οἱ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω ἐξοπλισμένοι.

Υπερτέλειος, ὅ, ἡ καὶ Ἄττ. ὑπερτέλειος, ὅ, ἡ (τέλος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τέλειος, ἐντελής, ἐντελέστατος, ὑπέμετρος.

Υπερτέλω, ὦ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον τελῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ μετὰ αἰτιατ. Δισχύλ.

Υπερτελής, εὖς, ὅ, ἡ (τέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ τέμα, ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ πέραν πορευόμενος. Δισχύλ. μετὰ γεν. »ἄθλων ὑπερτέλης«, ὅς τις ἐτελείωτε τοὺς ἀγῶνας του καθόλου δὲ, = ὑπερτέλειος. 2) (τέλλω) = ὑπερτέλλω, ὁ ὑπερβαίνων, ὑπερφυγνόμενος.

Υπερτέλλω, εἰδῶ (τέλλω). Υπεράνω, εἶμαι, φαίνωμαι, ἡ ἀνατέλλω »ὑπερτέλειος ὁ ἥλιος«, ὁ ἥλιος, ὅς τις ὑψώθη ἤδη ἐπάνω εἰς τοῦ ὁρίζοντα. Ἡρόδ. μετὰ γεν. ἐνώτε δὲ καὶ μετὰ δοτ.

Υπερτενέω, εὖς, ὅ, ἡ (ὑπερτείνω). Υπεραναιένω, ὑψηλότερον, μακρύτερον τῶν ἄλλων ἐκτείνόμενος· ὅθεν ἐξέχων, ὑψηλός· μετὰ γεν.

Υπερτερέω, ὦ, ἦτω (ὑπέρτερος). Εἶμαι ἀνώτερος, καλλίτερος, μετὰ γεν. ὑπερβάτω, ὑπέρχω μετὰ γενικ. δὲ παρ' Ἠσυχ. ἀντὶ τοῦ, διοπάζω.

Υπερτερία, ἡ. ἰων. ὑπερτερία. Τὸ ἐπ' αὐτὸ μέρος, ἔξαι. τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀμάρξας, εἰς τὸ ὅ

Τόμ. Γ.

ποῖον βάλλονται τὰ φορτία Ὀδύσ. 2) τὸ ὑπεράνω εἶναι· ὅθεν τὸ εἶναι ὑπέρτερος, καλλίτερος, τὸ προτιεήμα. 3) ὥς τὸ, ὑψηλοφροσύνη. Θεογ. ἐκ τοῦ Ὑπέρτερος, ἔρα, ἐρον, συγκριτ. τῆς, ὑπέρ. Υπεράνω, ἐπάνω εὐρισκόμενος· »κρὸς' ὑπέρτερα τὰ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ ἱερείου κρέατα, κατ' ἀντίθετον τοῦ, σπλάγχνα. Ὁδ. ὅθεν, ἀνώτερος, καλλίτερος· »γενεή μὲν ὑπέρτερος, ἐστὶ Ἀχιλεὺς· ἀντὶ τοῦ, νεώτερος. Όμ. ἰσχυρότερος, ὅθεν καὶ, νικητής. Σοφοκλ. »ὑπέρτεροι ἐδίκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι«. Πρωδιαν. 6. ἀνώτεροι κατὰ τὴν δύναμιν, νικηταί· παρὰ τοῖς Τραγ. ὁμοῦς ἐνίοτε καὶ »νεώτερος« Σοφοκ. τοὺς συγκριτικοὺς τύπους, ὑπερτερέστατος, καὶ ὑπερτερωτάτος, ἔχει μόνον ὁ Ἠσυχ. παρβλ. ὑπέρτατος.

Υπερτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Υπερβολικῶς τετεχνευμένος· καθ' Ἠσυχ. σπουδαῖος.

Υπερτήκω. Ὑπὲρ τὸ μέτρον τήκω, ἀναλύω. Στράβ.

Υπερτήρ, ἦρος, ὁ, καὶ, ὑπερτήριον, τὸ, = ὑπερτερία. Τὸ μὲν πρῶτον παρ' Ἠσυχίω, ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνα εἰς Θηαίτ. 42. ἡμαρτ. ἀνάγν. ὑπερτήρια, ἀντὶ τοῦ, ὑπερτήρια.

Υπερτίθημι, ὑπερβήτω (τίθημι). Ἐπάνω θέτω, βάλλω, στένω ὑψηλότερα. β) ἔξω, ἡ εἰς τὸ ὕψος σηκώνω, ὕψινα· κατὰ μέσ. διάθ. ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἐπέκεινα ὕψους, ἡ ἀναβαίνω· ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. »ὑπερβαίνειν ὄρος, ἄκραν, κτλ.« ἀναβαίνω ἡ διαβαίνω, ὄρος, λόγον. 2) τροπικ. θέτω, βάλλω ἐπὶ τι, ἰδῶ εἰς τινα τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τι, μετὰ δοτ. πράγματι καὶ αἰτιατ. προσπ. »παντὶ μὲν θεῶν αἰτίων ὑπερτιθέμενα, ἐπὶ παντός πράγματος πρέπει ν' ἀποδῶτες τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θεόν. Πίνδ. ὅθεν εἰς τὸ μέσ. »ὑπερτιθεσθαι τινὶ τια ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα, »τὰ σπουδαίστερα τῶν πραγμάτων, τὸ ἐνύπνιον, κ. τ. τ.α. Ἡρόδ. ὡσαύτως, πλὴν σπανιωτέρ. κατ' ἐνεργ. διάθ. »ὑπερτιθέναι τινὶ τια, ὅπου σημαίνει ἀπλῶς μόνον κοινοποιεῖν τινα, ἡ ἀγγεῖλαι. β) κρατῶ ἀπ' ἐπάνω πρὸς ὑπερδοσιάν· »χεῖρα ὑπέρ τινος. γ) ὑψηλότερα θέτω, ἡ τιμῶ περισσότερον· ὅθεν, προτιμῶ, προκρίνω, »τί τινος, καὶ, »τί τινα· μέσ. ὑψηλότερα στέκομαι· ὅθεν ὑπέρχω. δ) ἐπὶ χρόνῳ, διαρκῶς περισσότερον καιρὸν, ἐπιζῶ, μετὰ αἰτιατ. Στράβ. ε) μέσ. ὑπερτιθεμαι· ἀναβάλλω, ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρὸν· »ἡμέραν«.

Υπερτιμάω, ὦ (τιμάω). Παραπολὺ τιμῶ, προτιμῶ μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ.

Υπερτίμιος, ὁ, ἡ (τίμιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τίμιος, περισσότερον παρ' ὅ, τι ἀξίζει.

Υπερτίμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων τιμώμενος, = μεγαλότιμος, καὶ, ἐρίτιμος.

Υπερτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Πάνω τολμυρῶς. Δισχύλ.

Υπερτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐκτεταμένος, τεντωμένος· ὁ μέγιστον τόνον ἔχων Ἀριστοτ. Νερ' »βοῶσιν· ἄρα τὴν ὑπέρτονον βοῶν· μετὰ μέγιστον ἦτον· θείων φωνάξ· ὁ Εὐσταθ. ἔχει, »ὑπέρτονον· τὸ μέσον τῆς· στέγης ξύλον. 2) ὁ παραπολὺ ἤχων. Δισχύλ.

Υπερτοξεύσιμος (τοξεύω). Τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ὑπερνικήσῃ. Δισχύλ.

Υπερτοξεύω (τοξεύω). Πέραν, ἐπέκεινα βίπτω τὸ τόξον, = ὑπερακοντίζω, καὶ, ὑπεροίστεύω, πέραν τοῦ σκοποῦ βάλλω, βίπτω.

Υπερτραγίζω (τραγίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τραγίζω, μεγάλη ὑστερίαν τοῦ τραγικοῦ ἔχει.

Υπερφροντίζω, ἰσθ. Ἀττ. ἤδ (φροντίζω).

Υπερὸ τὸ μέτρον φροντίζω.

Υπερφρόνως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ, ὑπέρφρων.

Υπερφροσύνη, ἡ = ὑπερφρόνησις.

Υπερφρύγιος, ὁ, ἡ (Φρύγιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Υπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ καὶ ἐπὶρρ. - φρόνως (φρήν). Ὁ ὑψηλότερα παρ' ἄλλον τινὰ φρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, καταφρονητικός, ἄδικος. 2) ἐπὶ καλοῦ, ὁ μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων ὑψηλόφρων.

Υπερφυῆς, ἐος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς φύσεως, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων αὐξήσας, Διογν. Λαέρτ. «τοὺς ὑπερφυῆς τῶν ἀσταχύνων» ὅθεν ὑπερμεγέθης, ἀτυνήθης, πολλὰ μέγας, μεγαλοπρεπής, δυνατὸς, κ.τ.τ. Ἡρόδ. παρὰ Δημοσθ. «πῶς οὐχ' ὑπερφυῆς; παρὰδόξον, παρὰξενον; ἐπὶρ. ὑπερφυῆς.

Υπερφύομαι, μέσ. μετὰ ἄορ. β'. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (φύω, ἀνυμλ.). Ἐπᾶνωθεν, ἡ ὑπεράνω γίνομαι, αὐξάνω ὅθεν 2) τροπ. αὐξάνω περισσότερον παρ' ἄλλους τις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνω. Διών. Κέα. «πᾶντας ἀνθρώπους πολυανθρωπία ὑπερέφυμενα» καὶ «ὁ ὑπερφύς Ἕλληνας ἰσχύει». Ἡρόδ.

Υπερφυσάω, ὦ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον φυσάω, πνέω. Ὑπερφυνέω (φυνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φυνάω, ἡ οἰμῶδι.

Υπέρφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Αἰάν, ὑπὲρ φύσιν φωτεινός, λαμπρός. Ὑμνωδ.

Υπερχαίρω (χαίρω, ἀνυμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χαίρω, εὐφραίνομαι «ντίν». Εὐρ. 2) μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ ῥήματος κάμνω τι ἀσμένως, μετὰ χαράς. Ξενοφ.

Υπερχαλάω, ἄσω (χαλάω). Ἐπᾶνωθεν πρὸς τὰ κάτω χαλαρόναι, ἀπολύω.

Υπερχαίρῃς, ἐός, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ ὑπερχαίρων, εὐθυμος, χαρούμενος.

Υπερχεῖλῃς, ἐός, ὁ, ἡ καὶ

Υπερχεῖλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Πλήρης μέχρι τῶν χευλῶν, γεμάτος τόσοσιν πολλοῖς, ὥστε ξεχειλίζει.

Υπερχέω, εὐτώ (χέω, ἀνυμλ.). Ὑπεράνω ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χύνω, πλημμυρῶ παθ. ὑπερχέομαι χύνομαι ἀπ' ἐπάνω, ἐκχειλίζω.

Υπερχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ὄν, τροπ. οὐράνιος, θεῖος.

Υπερχλιδᾶω, ὦ (χλιδᾶω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδυναθῶ, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονάς, εἰς τὴν μαλθακότητα, ὑπερφρανέομαι. Σοφοκλ.

Υπερχολᾶω, ὦ (χολᾶω). Ἐχω πολλὴν χολήν μεταφ. ὑπὲρ τὸ μέτρον χολιάζω, ὑπεργαγκασκῶ. 2) ἐνεργητικ. ὑπερχολήτει, πολλῆς πληρώται χολῆς.

Υπερχολος, ὁ, ἡ (χολή). Αἰάν χολιασμένος, θυμωμένος.

Υπέρχομαι, ὑπελεύσομαι, ἄορ. ὑπῆλθον, συνήθ. ὑπῆλθον ἀπαρμφ. ὑπελθεῖν, ἀποθ. μετ' ἄορ. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (ἐρχομαι, ἀνυμλ.). Ὑποκάτω ἐρχομαι, ἐμβαίνειν, παρεισδύομαι μετὰ αἰτίατ. «ὑπῆλθες θάμνους», παρεισδύ, ἐχώθη ὑποκάτω εἰς τοὺς θάμνους. Ὁδ. Ε. 2) κρυφίως, ἡ ἀνεπαίσθητος ὑπάγω ὑποκάτω, ἡ ἐμβαίνειν μέσθ. ὅθεν παρεισέρχομαι ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, παθῶν, τὰ ὅποια κυριεύουν τὸν ἄνθρωπον μετὰ αἰτ. «Τρῶας τρώμους ὑπῆλθεν», ἐκυρίευσεν τοὺς Τρῶας, ἡ τὰ μέλη τῶν Τρώων τρώμους. Ἰλ. ὠσάτους, ὑπέρχεται με φόβος, δέος, οἶκτος, κ.τ.τ. 3) «ὑπέρχομαι τινά» πλησιάζω εἰς τινα μετὰ κολακείας διὰ

τὰ κερδῆσαι αὐτοῦ τὴν ἀγάπην, ταπεινῶς καὶ μεθ' ὑπακοῆς φέρομαι, θεραπεύω καὶ κολακεύω. Ἀριστφ. Ἰππ. 459. «τὸν ἄνδρα λόγοις ὑπῆλθες» ἀντὶ τοῦ, ἐκολάκευσες «εἶδες οἱ ὑπέρχεται» εἶδες πόσους τρόπους μεταχειρίζεται ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φοβέσθαι, καὶ διὰ τοῦτο, κρυφίως φεύγειν «οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους μᾶλλον». Ξεν. 4) ἐξαπατῶ, δολεάζω, φενακίζω, ἀποπλανῶ «ντίν». 5) κρυφίως ἢ πανούργως προσέρπω, καὶ σκύπτω, διὰ ν' ἀπολάσῃ τι, μετὰ αἰτίατ. τοῦ πράγμ. «τυβράνιδα». 6) ὑποκάτω περιφέρομαι ἢ ὑπάγω, περιέρχομαι.

Υπέρχρεως, ὁ, ἡ (χρέος). Κατάχρεως, οὗ τινος τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὴν περιουσίαν του. Δημοσθ.

Υπέρχρηματὸς, ὁ, ἡ (χρήμα). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρήματ' ἔχων, πλουσιώτατος.

Υπέρχρονίζω (χρονίζω). Ὑπὲρ τὸν χρόνον εἶμαι, διαβαίνειν τὸν ὁρισμένον καιρὸν, ἄργῳ.

Υπέρχρόνιος, ὁ, ἡ καὶ

Υπέρχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τοῦ χρόνου, ἀναρχος, αἰώνιος.

Υπέρχυσις, ἐως, ἡ (ὑπερχέω). Ἡ ἐκχειλίσσις.

Υπέρχορῶς, ὁ, ἡ (χωρέω). Ὑπεράνωθεν τινος ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ.

Υπέρχυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀνώτερος, δυνατώτερος, ισχυρότερος παρὰ τὴν ψυχὴν. Πλάτ.

Υπέρχυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψυχρὸς, κρύος. 2) καὶ μεταφορ. ἐπὶ ψυχροῦ τινος σκόμματος καὶ ἀστεϊσμοῦ.

Υπερφύχω (ψύχω, ἀνυμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψυχραίνω.

Υπερφῶα, καὶ, ὑπερήφῃ, ἡ. Ἰωνικ. Ὁ κατὰ τὸ στόμα οὐράνισκος.

Υπερωδυνέω, = ὑπεροδυνέω. Ἰπποκρ.

Υπερωδυνία, ἡ (δδύνη). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον δδύνη, πόνος.

Υπερωδυνος, ὁ, ἡ, = ὑπεροδύνος. Σουίδ.

Υπερωέω, ὦ (ἐρωέω, ὑπό). Ὑπαστρέφω, ὑποχωρῶ, ἀναποδίζω. Ἰλ.

Υπερωίθεν, ἐπὶρ. Ἐκ τοῦ ὑπερώου, ἦτοι ἐκ τοῦ ἀνωγείου οἰκήματος. Ὁδ.

Υπερωίον, τὸ, ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερώον, ὅπερ ἰδε.

Υπερωίος, ἰα, ἰον, ἰδε ὑπερώος.

Υπερωκεάνιος (ὠκεανός). Ὁ ὑπεράνω ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ὠκεανοῦ κείμενος.

Υπερωμία, ἡ (ὠμος). Τὸ ὑπεράνω τῶν ὠμων μέρος τοῦ σώματος.

Υπερωνέομαι, οὔμαι, μέσ. ἀποθ. (ὠνέομαι, ἀνυμλ.). Ὤνθωμαι, ἀκριβῶς ἀγοράζω.

Υπερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Οὗ τινος τὸ ὄνομα εἶναι ὑπέρτατον, ἀνέκκρηστος.

Υπερώον, τό, «ἰκκη» ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερώιον. Τὸ ἀνώγον, τὸ ἐπάνω, ἡ τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δωμάτιον, ὅπου ἐκατοικοῦσαν αἱ γυναῖκες. «παρθένης αἰδομένη ὑπερώιον εἰσαναβάσκει». Ἰλ.

Υπερώος, ὥα, ὄον. Ἰων. καὶ ἐπκ. ὑπερώϊος ἐπὶθ. ἐκ τῆς, ὑπέρ. Ἐπᾶνω κείμενος, εὐρισκόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εὐχρηστ. εἰς τὰ οὐτ. ἡ ὑπερώα, καὶ τὸ, ὑπερώον.

Υπέρωρος, ὁ, ἡ (ῥωρα). Οὗ τινος ἡ ῥωρα ἐπέρασεν, ὁ περασμένος ἀπὸ τὸν καιρὸν του, παράωρος, παράκαιρος.

Υπερωρύσιος, ὁ, ἡ (ῥορος). Ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην, τὴν σκαπιστὴν ὢν κικῶς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερρύσιος.

Υπερώσιος, ὁ, ἡ = περιώσιος. Σουίδ.

Υπερώτατος, ἄτρη, ἄτον. σπανιώτρ. ποιητ. συγκριτκ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος. Πίνδ.

Υπερωτάω, ὦ (ὑπὸ, ἐρωτάω). Ἀνεπαισθήτως ἐρωτῶ, ἀνερωτῶ. Πλάτ.

Υπερώφθη, παθ. ἄορ. τοῦ, ὑπερῶφαι.

Υπεσθίω, ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἐσθίω, τρώγω. 2) κρυπτοτρώγω, κατ' ὀλίγον ἐσθίω.

Υπεσσεύεται, Δωρ. τοῦ, ὑπείμι, ἀντὶ ὑπέσεται, ὑπέσται.

Υπεσταλὴ νῆος, ἐπίρ. (ὑποστέλλω). Μὲ συστολήν, ταπεινῶς.

Υπέσταν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστησαν, γ'. πληθ. πρὸς. ἄορ. β'. τοῦ, ὑρίστημι. ἰλ.

Υπέσχεθον, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέσπον.

Υπέσχημαι, παρακμ. ἐκ τοῦ, ὑπισχνέομαι.

Υπεσχέμην, μέσ. ἄορ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι.

Υπεύδιος, ὁ, ἡ (εὐδίας). Ὀλίγον τι εὐδίας, ἤτωχος, γαλήνιος. ἔξαιρ. ἐπὶ ἀνέμον καὶ καιροῦ. Πλούταρχ. «τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης» γαλήνη καθόλου δὲ, ὅπου τούτῳ βέβαιος.

Υπεύθυνος, ὁ, ἡ (εὐθύνη). Ὁ ὑπὸ εὐθύνην ὢν, ἡ ὁ υποχρεωμένος νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τοῦ χρηματικῷ ταμεῖου, ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιώματος, εἰς τὸ ὅπου εἶναι ἐπιφορημένος· «ὑπεύθυνος ἀρχὴ», κατ' ἀντίθ. τοῦ «μουναρχία». Ἡρόδ. «ὑπεύθυνος γράφεται», καλεῖται εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ζητεῖται νὰ δώσῃ λόγον, λογαριασμὸν. 2) καθόλου περιωρισμένος, ὁ μὴ ὢν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. 3) ὑπόδικος, ἔνοχος ἐγγλήματός τινος, μετὰ γένκ.

Υπευθύνω, ὑνθ. Τιμοκράτ. Σχολ. Σοφοκλ.

Υπευνόμαι, παθ. (εὐνόμα). ὄθεν ἄορ. «ὑπευνηθεῖσα». Ἐχω τι ὑποκάτω μου· «τινὰ» νεοστοῖς ὑπευνηθεῖσα, ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς τοὺς νεοστοῖς.

Υπέχω, μέλ. ὑρέω, ἄορ. ὑπέσπον, ποιητ. ὑπέσχεθον (ἔχω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω κρατῶ· ἔξαιρ. κρατῶ ὑπολάτω ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὅπου χύνω ἀπὸ ἄλλο ἐπάνω κρατοῦμενον. Ἡρόδ. β) βάλλω ὑποκάτω· «ὑποσχὼν Σήλεας ἱππυρας». 2) ἔκτεινω, ἀπλόνω, δίδω, παρέχω· «οὐδας», δίδω ἀκρόασι· «εὐθύναν», χρεωστῶ νὰ δώσῃ λογαριασμὸν, εἶμαι ὑπόχρεως. Πλούταρχ. «οἷκεν ὑπέχειν τινί». Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, ἐκδικεῖσθαι, ἀνταποδοῦναι· «ὑρέω τοῖς κακοῖσι δίκην». Εὐρύπ. Σέλω τοὺς κάμει τὴν ἀνταμοιβήν, Σέλω τοὺς ἐκδικῶ. Σοφοκλ. «ἐαυτὸν τινί», παραδίδω, ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς τινά, ἢ εἰς τὴν καὶ μετὰ ἀπαρεμν. Πλάτ. 3) ὑπομένω, ὑποκρίνομαι, μετὰ αἰτία. ὄθεν, ἀνταδύχομαι, λαμβάνω τι εἰς ἑμαυτὸν· «αἰτίαν», ἀνταδύχομαι κατηγορίαν τινά. 4) προπατίζομαι, προσποιούμαι, «τὴν ἐκχειρίαν». Ἀριστοφ. περὶ τοῦ μέσου, συνενοοῦμαι εἰς τὴν, ὑπόσχομαι, ἴδε, ὑπισχνέομαι.

Υπήβολος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ὑπόβολος.

Υπήριος, ὁ, ἡ = ὑπέρριος. ἰων.

Υπήκοος, τό. Εἶδος φυτοῦ.

Υπήκοος, ὁ, ἡ (ἄκοη). Ὁ ἀκροατὴς, μαθητὴς. 2) ὁ δίδων ἀκρόασι, ἀκροαζόμενος. 3) εὐπειθής, ὃς τις ἀκούει τὸν λόγον τινός, μετ' εὐπειθείας ὑποταγμένος. Ἀριστοφ. μετὰ γεν· ὑπήκοος τοῦ βασιλέως. β) κατ' ἐξοχὴν δὲ, ὑποτελής, ὑπόχρεως νὰ πληρῶν φόρον, δόσιμον. 4) εἰς τὰς Ἀθήνας ὄνομαζοντο «ὑπήκοοι», οἱ ὑποκείμενοι σύμμαχοι, κατ' ἀντίθ. τοῦ, αὐτόνομοι· ἡ λέξις συντάσσεται καὶ μετὰ δοτικ.

Υπήλατος, ὁ, ἡ (ἐλάνω). Ὁ ὑποκάτω ἐλαύνων, πρὸς τὰ κάτω οὐραν, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας· «φάρμακα ὑπὲλατα». Ἰσποκρ. ἀντὶ τοῦ, κινήτικα.

Υπήλιφης, ἑός, ὅ, ἡ (ὑπαλίφω). Ὑπαλειμμένος, πακαλειμμένος, κυρίως, ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πακαμισμένος.

Υπήμιος, ὁ, ἡ (ἡμαρ). Ὁ ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἀρχόμενος, ὑπέρθερος, ὡς τὸ, ὑπὲρθερος.

Υπήμιος, ἴδε τὸ ὑπεμήμιχες. Ομηρ.

Υπήνεικαν, γ'. πληθ. πρὸς. ἰων. ἄορ. τοῦ, ὑποφέρω.

Υπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ἀνεμώδης· ἔξαιρ. «ὠδὴν». Ἀριστοφ. τὸ μὴ ἔχον σποράν, = οὐρίνος, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. ἀντὶ τοῦ, εὐκαίρος, κούριος· «λόγος, ονειράτα», κ.τ.τ. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ταχύς, ὡς ὁ ἄνεμος.

Υπήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπὸ τὸν ἄνεμον ὢν, ἢ τὸν ἄνεμον ὀπισθεν ἔχων, ὁ μὴ ἐκτεθεμένος εἰς τὸν ἄνεμον· ἀντὶθ. τοῦ, προσήνεμος.

Υπήνη, ἡς, ἡ. Τὸ μέρος, ἐνθα φύεται ὁ μύσταξ, ὁ ὑπὸ τὴν ῥίνα τόπος, ἡ κατ' ἄλλους, τὸ κάτω, γέιλος, καὶ ὅλον τὸ τῆς σαγιόνος καὶ τοῦ περὶ τὴν ῥίνα μέρος, ἐνθα φύεται καὶ ὁ μύσταξ, καὶ τὸ γένειον, καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ γένειον· «ὑπὲρθερος ἔκλοντες». Ἀριστοφ. ἀφύοντες νὰ φυτρῶνται τὰ γένεια (ἐκ τῆς ὑπὸ, καὶ τοῦ ἡν, ὅθεν ὑποκορ. ἡνίον τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου ἐμβαλὼν μέρος τοῦ χαλινού, οὗ τινος καὶ τὸ ὑποκάτω μέρος ὑπὲρθερος λέγεται).

Υπήνη, ἡς, οὐ, ὁ. Ὁ ὑπὲρθερος, ἡτοι γένειον ἔχων, ἀκαμάς, ἄρετι γένειον· «πρῶτον ὑπὲρθερος». Ὀμ.

Υπήνῳβιος, ὁ, ἡ. Κωμικῶς. Ὁ τρέφων διὰ βίου, γένειον ἄμφω.

Υπήοις (ἡώς). Ὁ πρὸς τὴν πρωίαν, ἡτοι αὐγὴν ὢν, ἡ γινόμενος· «στὶς ὑπὲρθερος, ἡ πρωινὴ πάχη». Ὀμ. παραβλ. ὑπήϊος.

Υπήρεμα, ἡ ὑπὲρμα, ἐπίρ. (ἡρέμα). Ὀλίγον ἡσύχως, σιγᾷ.

Υπήρεσις, ἡ (ὑπηρεσία). κυρίως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κομηλητά, κομηλασία. β) κατὰ πληθ. ἀριθμ. «ὑπηρεσίαι». αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταί, ἡτοι οἱ κομηληταί, Θουκυδ. «ὑπηρεταί ταῖς ναυσίν» οἱ κομηληταί, οἱ ναῦται. 2) ἡ δυσκολοτέρα ἐργασία, ἡτοι ἡ διὰ χειρῶν γινόμενη βαρεῖα δουλεία, πᾶσα δούλευσις, ἢ θεραπεία, βοήθεια, καὶ β) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἡ τάξις τῶν τεχνιτῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς δουλείας. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαιρ. ἐκδούλουςι τὴν ὅπου ἐκκαμένε τίς εἰς τὴν πολιτείαν, διαφύρουσα τοῦ, ἀρχή, ὅτι αὕτη μὲν ἐδοικετο ἁμισθί· ἡ δὲ ὑπηρεσία, ἐγένετο μὲ μισθόν.

Υπήρεσις, ὁ, ἡ. Δέρμα τι ὡς προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καθήνται οἱ ἐρέσσοντες, οἱ κομηληταί. Θουκ. καθόλου πᾶν τοιοῦτον ἐπίστρομα, ἐπίππειον, σέλλα. 2) τὸ κομηλασίας ταξιδεύον πλοῖον (καίριον μὲ τὰ κνήτα ταξιδεύον). Ὑπηρετικόν. 3) ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρετοῦ.

Υπήρεσις, ὁ, μέλ. ἡώς (ὑπηρετής). κυρίως, Κομηλατῶ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου. 2) καθόλ. δουλεύω, διακονῶ, υποταγῶ· τὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἔργα ἐκτελῶ, βοήθω, προστάτευω, συνεργῶ, κάμνω δουλεύω, ὑπακούω εἰς τινά χαρίζομενος· μετὰ δοτικ. πρὸς. «τινὶ εἰς τίς», καὶ μετὰ αἰτία. τοῦ πράγμ. Σοφοκλ. καὶ εἰς μέσ. διάθ. ὅθεν, «τὸ ὑπηρετοῦμενον», οἱ δούλοι.

Υπηρετήμα, τό. Τὸ ὑποῦργημα, δούλευσις, βοήθεια.

Υπηρετής, οὐ, ὁ (ἐρέτης, ἐρέτης). κυρίως Ὁ κομηλητὴς, ὁ ὑπὸ κομηλατῆαν ὢν καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ ναύτης, ἐκτὸς τοῦ (ναυτικῷ) στρατεύτου, ὁ ἐργαζόμενος καὶ δουλεύων εἰς τὸ πλοῖον. 2) οἰκίτης, θεράπων, ὁπαδὸς, δούλος, συνεργός, δίδων χεῖρα βοήθειας. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαίρετως δού-

λος, ὅς τις θουώδευς εἰς τὴν διαστρατείαν τὸν ὀπλίτην, καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σκεῦη, τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὴν ἀσπίδα, ἄλλως σκευοφόρος λεγόμενος. 4) παρὰ Ξενοφ. τάγμα τι εἰς τὸν στρατὸν, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε προχείρως εἰς πᾶσαν χρείαν τοῦ στρατεύματος.

Υπηρετήσις, εἰς, ἡ (ὑπηρετεῖ). Δούλεις, δεικονία, ἐκδούλεις, — ὑπηρετήμα.

Υπηρετικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸ ὑπηρετεῖν ἀνήκων, ἡ κλίσις ἔχων. ἡ ἐπιτήδειος. »πλοῖον«, διὰ κοπιῶν κινούμενον πλοῖον. 2) καθόλου δέ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν χεῖρα βοηθείας, »ὄπλα ὑπηρετικά«. Ξενοφ. τὸ μισθοτὸν στρατεύμα, ἥτοι οἱ μισθοφόροι. »πλοῖον ὑπηρετικόν«. Δημοσθ. καὶ »κλέης ὑπηρετικός«. Ξενοφ. τὸ συμβοηθητικὸν πλοῖον, ὃ ἐστὶ πλοῖον μικρὸν χρησιμεύον εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλὸν.

Υπηρετής, ἰδος, ἡ. Ξηλ. τοῦ, ὑπηρετής.

Υπέρριπε, γ'. πρόσπ. ἐνικ. ἐνεργ. ἄρ. β'. τοῦ, ὑπερίπτω.

Υπήσω, ἰωνικ. ἀντί τοῦ, ὑρήσω, μέλ. τοῦ, ὑρήμι.

Υπήτριον, τὸ (ἤτρον). Τὸ ὑπογάστριον, ἐφ' ὅβαιον.

Υπήχως, ὦ, ἡ (ἡχῶ). Ὑποκάτω ἡχῶ, ἀντηχῶ. 2) συνεπηχῶ, συμφωνῶ, ὀλίγον ἡχῶ.

Υπήσως, ὦα, ὦον (ἡώς). — ὑπέρσως.

Υπιδέσθαι, ἀπαρμ. μέσ. ἄρ. β'. τοῦ, ὑποράω.

Υπήμι, ἰων. ἀντί, ὑφίμι. Ἡρόδ.

Υπὲλλω (ὕλλω). κυρίως, πρὸς τὰ κάτω τυλίττω, συμμαζώνω. »οὐρὰν ὑπὲλλιν«, ὑποκινεῖν καὶ υποσείειν τὴν οὐρὰν, καθὼς ὁ σκύλος τροπκ. ὑπὲλλιν στόμα. ὑποτάσσειν τὸ στόμα, κούτεται, σιωπῶν. Σοφοκλ. ἴδε καὶ ὑπείλειω.

Υπὲλπω, ὦ (ὕλλω). Ὀλίγον τι βλεφαρίζω, κινῶ τὰς βλεφαρίδας, σκαρδαμύττω. ἴδε, ὑπολωπάω.

Υπὲν, ὦ (ὕν). Ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον ἐκκενῶν, ἀδειάζω. ἀμρ.

Υπὲς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προύσσης. Ἀπολ. Ροδ. Ἰππιδας, παρὰ Πτολμ.

Υπισθα, Αἰγλ. ἀντί, ὕπισθεν.

Υπιστήμι, ἰων. ἀντί τοῦ, ὑρίστημι. Ἡρόδ.

Υπισχνέομαι, ὦ, οὔμαι. ἰων. ἐνεστ. ὑπισχομαι, ὑποσχόμαι, ἄρ. ὑπεσχόμεν, προστα. ὑπόσχομαι. συνήθ. δὲ μὲ παλθόν. τύπ. ὑποχέειν, ὑπέσχομαι (ἔχω, ἴσχω). κυρίως, Κρατοῦμαι ὑποκάτω. ὅθεν ὑπόδομαι, ἀναδεδόμαι, ὑπόσχομαι. πολλάκις παρ' Ὀμρ. ἔξαιρετ. ἐπὶ πατρὸς, ὅς τις ὑπόσχεται εἰς τινα τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νύμφης, ἥτις δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ὑπόσχεσιν. ἔτι δὲ καὶ, ὑπόσχομαι εἰς τοὺς θεοὺς. Ἰλ. »ἐκαστόμβας ἱερὰ«. συνήθ. ἡ τινί. τινι. ἔτι δὲ καὶ μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλ. Ὀδ. μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἰλ. βεβαίονω, ἐμποιῶ ἐπιδα, προρασίζομαι, προσποιῶμαι μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἡρόδ.

Υπισχνίος, ὁ, ἡ (ἵσχνος). Ὑπὸ τὸν πόδα, ὑποπόδιος. ἀμρ.

Υπισχνός, ὁ, ἡ (ἵσχνος). Ὀλίγον τι ἵσχνος, ξηρὸς, λεπτός, ἑλαφύς.

Υπισχομαι, ἰων. ἀντί, ὑπισχνέομαι.

Υπὶ γῆ, ἡ. Ὀδ. Ε. 404. ἡμρ. ἀνάγ. ἀντί ἐπιγῆ.

Υπνάλιος, ἔα, ἔον (ὑπνος). Ὑπνώδης, ὑπὸ ὑπνου κατακυριευμένος. 2) ἐνεργ. φέρων, προξενῶν ὑπνον.

Υπναπότης, οὐ, ὁ (ὑπνος, ἀπατάω). Ὁ εἰς τὸν ὑπνον ἀπατάω, ἡ ἡδύνη. Μελέαργ.

Υπνάω, ὦ. ἰωνικ. ὑπνέω (ὑπνος). καὶ ὑπνάομαι, ὦμαι. Κοιμῶμαι ἢ μᾶλλον νυστάζω, ὑπνον ἐπιθυ-

μῶ, ὡς καὶ τὸ πινάω, καὶ διψάω, τὸ ὁποῖον ἔσως ἐγράφη ποτὲ »υπνιάω«. διότι ἡ συνήθεια ἔχει ἐντεῦθεν τὸ, »υπνιάρης, ὅα ὁ τὸν ὑπνον ἀγαπῶν, ὑπναλός. ὅθεν

Υπνυλὸς, ἡ, ὄν. ποιητ. ἀντί, ὑπναλός.

Υπνυτικὸς, ἡ, ὄν (ὑπνάω). Ὁ εἰς ὑπνον ἀνήκων, ἡ κλίσις ἔχων πρὸς ὑπνον.

Υπνίξω (ὑπνος). Εἰς ὑπνον φέρω, κοιμίζω.

Υπνικὸς, ἡ, ὄν (ὑπνος). Ὁ εἰς ὑπνον ἀνήκων, ὁ ὑπνον προξενῶν, ὑπνωτικός.

Υπνίον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὑπνος. Μικρὸς, ὀλίγος ὑπνος. Ἀριστοφ.

Υπνοδότις, ἰδος, ἡ. Ξηλ. τοῦ, ὑπνοδότης.

Υπνοδοτήρ, ἡρος, ὁ. ποιητ. καὶ

Υπνοδοτής, οὐ, ὁ (διδωμι). Ὁ τὸν ὑπνον δίδων, χαρίζων.

Υπνοδοτὶς, ἰδος, ἡ. Ξηλ. τοῦ, ὑπνοδότης.

Υπνοδοτής, οὐ, ὁ. — ὑπνοδότης.

Υπνοδοτής, ἰδος, ἡ. Ξηλ. τοῦ, ὑπνοδότης.

Υπνομάχης, ὦ (μάχεται). Πολεμῶ μετὸν ὑπνον, ἀποστρέφωμαι αὐτόν. Ξενοφ.

Υπνον, τό. Ἡρόν. τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ δένδρα.

Υπνοποιέω, ὦ. Ὑπνον ποιῶ, προξενῶ. ἐκ τοῦ

Υπνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὑπνον ποιῶν, ὁ κοιμίζων.

Υπνος, ὁ. παρ' Ἡσδ. Θεῶν. τέκνον τῆς νυκτὸς ἄνευ πατρός. Ὀμ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστάνομενος ὡς φοβερὰ θεότης πλανωμένη ἡσυχίας, καὶ πρῶτος ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ Θαλάσσης, κατοικοῦσα εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη ἀεὶποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίας ἐκχέοντος τοὺς ὄνειρους ἀπὸ τινος κέρματος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μῖς κλίνης πέριξ τῆς ὁποίας ἵστατο πλῆθος ὄνειρων. Ὀρρ. Ἀργ.

Υπνος, ὁ. Ἡ τῶν ζωτικῶν ὀργάνων ἀνάπαυσις, καὶ ἡσυχία, πολλὰ παρ' Ὀμ. καὶ ἐπὶ σαρκίᾳ συνουσίας. Ὀδ. »γάλλιος ὑπνος«. Ὀμ. ὁ ὑπνος τοῦ Θανάτου. ὑπνον κοιμᾶσθαι, — ὑπνοῦν, ἀμετθ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πολλάκις κατὰ τὸν πληθ. ἀριθμ. »περὶ πρώτον ὑπνον«, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου ὑπνου. καὶ, »περὶ πρώτους ὑπνους«. φράσεις ἀντὶ τοῦ κοιμᾶσθαι, καὶ »ἐν ὑπνῷ εἶμι«, ἀντί, κοιμῶμαι. Ἰλ. ὅθεν

Υπνοφῆς, ὁ, ἡ (φνίνομαι). Ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ὑπνον, εἰς τὸν ὄνειρον.

Υπνοφῶς, οὐ, ὁ. Ὁ εἰς τὸν ὑπνον, ἡ εἰς τὰ ὄνειρα φθῶν, τρομάζων. ἐπιθετον τοῦ Βάκχου.

Υπνοφῶρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὑπνον φέρων, προξενῶν.

Υπνώ, ὦ, ὡς (ὑπνος). Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω τινά. 2) οὐδέτ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. Ἡρόδ. ἴδε καὶ, ὑπνώω.

Υπνώδης, ἡ, ὄν (ὑπνος, ἱδός). Ὁ κλίνων εἰς ὑπνον, νυστάζων, κοιμώμενος. Εὐρ. π. ὑπνωτικός, κλίσιν πρὸς ὑπνον ἔχων. ὅθεν

Υπνωδία, ἡ. Τὸ κλίσιν ἔχειν πρὸς ὑπνον, νυσταγμός.

Υπνών, Δωρικ. ἀπαρέμφ. τοῦ, ὑπνώω, ἀντί, ὑπνοῦν. Ἀριστοφάν.

Υπνώσσω, καὶ ὑπνώττω, Ἀττικ. — ὑπνώω. Νυστάζω, εἶμαι μεθυμένος ἀπὸ τὸν ὑπνον.

Υπνωτικός, ἡ, ὄν (ὑπνώω). Ἐπιτήδειος ἡ δύναμιν ἔχων τοῦ προξενῆσαι ὑπνον. ὑπνοποιός, ὑπνοφῶρος. 2) οὐδέτερο. ὁ κλίσιν εἰς ὑπνον ἔχων, ὁ νυστάζων, ὑπναλός. Ἀριστοτέλ. »υπνωτικῶς ἔχων« ἀντί νυστάζων.

Υπνώω, ὦ. ἐπικ. ἀντί, ὑπνώω, σημασ. 2. ἀμετα-

κοιμῶμαι τροπικ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν δώσω, τελειώσαντες τὸν περιφορικὸν δρόμον των. Κολουθ. Ὑπὸ, πρόθεσις. μετὰ γενικ. δοτικ. καὶ αἰτιατ. κυρία σημασία αὐτῆς ὑποκάτω· ποιητ. ὑπαί, Α) μετὰ γενικῆς· 1) σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται, ἢ προέρχεται τι· «ὑπὸ χθονὸς ἔχε φῶς» δεκ. Ὁμηρ. ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς· «ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους» ἢ βρύσις ἐκρέει ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ὁμηρ. «ὅσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξέφρανε», οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπαν τρομερὰ ὑποκάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα· ἔξαιρ. ὑποκάτω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός· εἰς τὰ ῥήματα, ἀρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύκειν· «πλύνει ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ», ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν, παρὰ βλ. Δ, σημασ. 3. ὑπ' ἐκ. β) τὸ ποιητικὸν αἶτιον, εἴτε τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχεται ἢ μεταβιβάζεται ἢ ἐνέργεια εἰς τὸ ὑποκείμενον· ἔξαιρ. εἰς τὰ παθητ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅσα ἐνεργητ. ἐνυπάρχει παθητικὴ τις ἔννοια· εἶον, θνήσκειν ὑπὸ τινος, πάσχειν ὑπὸ τινος, κ. τ. τ. «ὑπὸ τινος», ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ βασιλείαν τινός· «ὑπ' ἑαυτοῦ», ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτορρημῶς ὡσαύτως «ὑπ' ὡμῶν». Θουκυδ. «ἀκούειν ὑπὸ τινος», δηλ. πράγματα ἀποβλέποντα εἰς αὐτόν. Σοφοκλ. γ) καθόλου δὲ εἰς περιστασιὶν πάσης συνεργείας, καὶ ἐπὶ συνεργούτων προσώπων, καὶ ἐπὶ ἐνεργούσης δυνάμεως, ὁρμῆς, ἢ εἰσορῆς· οἶον, «φεύγειν ὑπὸ τινος», φεύγειν, φοβούμενος ἀπὸ τινος· «ὑπ' Ἐκτορος ἀνδροφρόνιος φεύγοντος». Ἰλ. ὡσαύτως «φροβέσθαι ὑπὸ τινος». Ἰλ. «ὑπὲρ κήρυκος προηγήρευσ», διὰ μέσου ἑνὸς κήρυκος. Ἡρόδοτ. «ὑπ' ἀνάγκης», ἐξ ἀνάγκης, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνάγκης· τίθεται ὁμως ἢ, ὑπὸ, καὶ εἰς πράξεις, αἰτίνας λαμβάνουν τότε παθητ. τύπον· οἶον, «δίκην φεύγειν ὑπὸ τινος», — διώκεσθαι ὑπὸ τινος, κατηγορεῖσθαι· «πράττειν τι ὑπ' ἀρετῆς», ἀπὸ ἀνδρῶν κινούμενος, ὁρμώμενος. Ἡρόδ. «ποιεῖν τι ὑπὸ δέους», κάμνω τι ἀπὸ φόβου· δ) πολλάκις χρησιμεύει ἡ ὑπὸ, εἰς παραστασιὶν μόνον συνεργούτων, ἢ συγχρόνως παρεπομένων περιστάσεων, ὥστε ἡ ὑπὸ, ὅταν τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον ὀδισιαν. ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ μετοχὴν, φαίνεται ὅτι κάμνει περιγράφειν τινα τῆς γενικῆς ἀπολύτου· οἶον, «αὐτάντων ὑπ' Ἀχαιῶν», ὑπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἀχαιῶν, τοῦτέστιν, ἐνῷ ἐφώναζαν οἱ Ἀχαιοί. Ὁμηρ. πολλάκις ἐπὶ πάσης πράξεως, ἥτις γίνεται ὑπὸ μουσικῆς, ἢ ἄλλως ῥυθμικῆς τινος συνοδείας· οἶον· «ὑπὸ συρίγγων αὐδὴν ἰέναι», ψάλλειν κατὰ συμφωνίας τῶν συρίγγων· «ὑπὸ φορμύγγων χορὸν ἀνάγειν», κάμνω χορὸν μεθ' ὁρμύγγων συνοδῶν· «νομάζειν ὑπ' αὐλοῦ». Ἡσίοδ. Ἑοργ. «πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος». Ἀριστοφ. «ὑπὸ συρίγγων στρεψέσθαι», ἐκστρατεύει μετὰ τὴν συνοδίαν τῶν συρίγγων. Ἡρόδ. «ὑπὸ μαστίγων δρύσειν», ὑποκάτω εἰς τὰς μάστιγας, εἰς τὰ μαστιγιακάτα, τοῦτέστι σκιάπτω, ἀναγκάζομενος, βιάζομενος μεθ' ὁρμύγγων. Ἡρόδ. «ὑπ' εὐφῆμου βοῆς θύσαι». Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. καὶ, «ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι», μετὰ φανὸν, μεθ' ὁραρίου. Ξενφ. «ὑπὸ λαμπάδων», μεθ' ὁραρίου. Ἐὐρ. «ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν τινα», μεθ' ὁραρίου. Ἡρόδοτ. «συνθῆκαι ὑπ' ὀρκίων», μεθ' ὀρκίων καὶ ὀρκίους ἡνωμένοι συνθῆκαι. Διον. τοιούτοτρόπως συντάσσεται ἡ, ὑπὸ, καὶ μετὰ δοτικ. 2) ὡς μετὰ δοτικ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τι, ἀλλὰ συνήθως ἔχουσα πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὸν σημαίνοντα τὸν κινήσεως· ὑποκάτω εἰς. Ὁμηρ.

«ὑπὸ γῆς», ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν· «ὑπ' Ἀμαζῆς», ὑποκάτω εἰς τὴν Ἀμαζαν, ἐξευγμένους εἰς αὐτὴν, κ. τ. τ. 3) ὡς ἡ, ὑπὸ, μετὰ αἰτιατ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον πορεύεται, ἢ κινεῖται τι, ὅθεν ἐπὶ τῆς εἰς τινα τόπον κινήσεως. Ὁμηρ. Β) μετὰ δοτικῆς, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου, ὑποκάτω, πολλὰ συχνὰ παρ' Ὁμηρ. οἶον, ὑπὸ ποσεί. Ἰλ. Β. «ὑπὸ χερσὶ τινος δαμῆναι, ἀλῶναι, κ. τ. τ. Ἰλ. Β. «ὑπὸ Τρωάδων», ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Τρώϊου. Ἰλ. Β. «ὑπ' ἄρμασι» ὑποκάτω εἰς τὴν Ἀμαζαν, τοῦτέστιν, ἐξευγμένους εἰς αὐτὴν. 2) σημαίνουσα τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἐπιρροήν, ἢ τὴν σχέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται τι· «ὑπὸ πομπῇ». Ἰλ. ὡσαύτως, «πρώσσειν, πῖπτειν, φοβεῖσθαι, κλονεῖσθαι ὑπὸ τινος, κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμηρ. συνήθ. μεθ' ἁμετάβ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς παθητ. ἔτι δὲ καὶ, «τίκτειν ὑπὸ τινος», ἐπὶ γυναικὸς, γεννᾷ· κυρίως διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἐγγαστρωθεῖται· καὶ, «τίκτεσθαι ὑπὸ τινος». Ὁμηρ. «ὑπενάρχημαι». β) ἔξαιρ. δὲ ὁλοῦ τὴν σχέσιν τῆς ὑποταγῆς· ὅθεν «ὑπὸ τινος», ὑποκάτω εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τινός, «ὑπ' ἀνδράσι», ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνδρῶν. Ὁδ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττικ. «νεῖναι ὑπὸ τινος», εἶναι ὑποταγμένος, ὑποτεταγμένος εἰς τινα· «γίγνεσθαι ὑπὸ τινος», ἐρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν ὡσαύτως ἥδη παρ' Ἡροδ. «ποιεῖν τι ὑπὸ τινος», φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· «ποιεῖσθαι τι ὑπ' ἑαυτοῦ», ὑποτάσσω, φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. γ) σημαίνει τὴν ἐνέργειαν παρεπομένην ἄλλων περιστάσεων· «ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἔκινον» ἐτροπονοῦντο ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ αὐλητοῦ. Ἡσίοδ. «ὑπ' αὐλῶ», μετὰ τὴν μουσικὴν τοῦ αὐλοῦ, «ὑπὸ κήρυκος», διὰ τῆς κλήσεως τοῦ κήρυκος· «ὑπὸ φρεσὶ, δαδί, λαμπάδι», κ.τ.τ. μεθ' ὡς, κ.τ.τ. ὡς καὶ μετὰ γενικ. ἴδε Α, σημασ. 1, δ) καθόλου δὲ ἡ ὑπὸ, μετὰ δοτικ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, καθὼς καὶ μετὰ γενικ. χωρὶς ὁμως καὶ διὰ τοῦτο νὰ μεταβῶσιν ὅλαι αὐτὰ μετὰ γενικ. σημασίαι εἰς τὴν μετὰ δοτικ. οὐντάξιν. Γ) μετὰ αιτιατικῆς σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον πηγαίνει ἢ κινεῖται τι, ὅθεν τὴν εἰς τόπον κίνησιν· «πολλὰκις παρ' Ὀρ. οἶον, «ὑπὸ τὸ σπέος ἦλπε μάλα», ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον. Ἰλ. «ἰέναι ὑπὸ γαῖαν», ὑπάγω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τοῦτέστιν, ἀποθνήσκω. Ἰλ. «ὑπὸ Ἰλίου», ἦλθεν ὑποκάτω εἰς τὰ τεῖχη τοῦ Ἰλίου· «ὑπὸ πτόλιν». Ἰλ. «ὑπὸ τεύχος». Ἰλ. πρῆπει νὰ ἐκληφθῶσι κυρίως ἐπὶ ὑψηλῇ κειμένον πτόλιν, ὑποκάτω εἰς τὰς ὁποίας ἄρα ἐρχεται ἐκεῖνος, ὅστις πλησιάζει εἰς αὐτάς· τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκράσεως, «ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν» Ἡρόδ. ἐπειδὴ πρῆπει νὰ νοήσωμεν τοὺς δικαστὰς καθήμενους εἰς ὑψηλὴν τινα τόπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς κατωτέρω βαθμίδας ἐπαρουσιάζοντο οἱ ἐγκλοῦντες καὶ ἐγκλοῦμενοι, καὶ τοιοῦτοτρόπος πρῆπει νὰ ἐρμηνευθῶσιν ὅλα τὰ χωρία παρὰ Valck. Ἡρόδ. «ὑπὸ τοὺς ἐφύρους». Ἡρόδ. παρὰ βλ. ὑπάγω, σημασ. 1, β. 2) ὡς ἡ, ὑπὸ, μετὰ δοτικ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τι, ὅθεν ἐπὶ στάσεως. «Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ». Ἰλ. Β. «ὑπὸ ἡλίου τ' ἡελίον τε», παροιμιακ. ἀντὶ ἀπανταχοῦ. Ἰλ. Ε. β) ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὑποκάτω, συνδέεται πολλάκις καὶ ἡ τῆς σκέπης, προφυλακῆς, ἀμύνης

ἔννοια, ἐνυπάρχει ἄρα εἰς τὴν, ὑπὸ, καὶ ἡ σημασία τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς, ὅπως τινός· ὑπὸ τὴν θύρην», ὑπὸ τὸν στρατὸν καταφυγεῖν», κατακρυβύσθαι ὁπίσω εἰς τὸ στρατεύμα, τούτεστιν, εἰς τὴν σκέπην καὶ ὑπεράσπισίν του. Ἡρόδοτ. 3) ἐπὶ χρόνου, σημαίνοντα πλησιασμόν εἰς τινα θεωρισμένον καιρὸν περὶ, ὑπὸ νύκτα, περὶ τὴν νύκτα, ὅταν ἐπιπείσῃς ἡ νύξ, ὑπὸ τὴν ἡμέραν, ὅταν χαράξῃ ἡ ἡμέρα, ὑπὸ ταῦτα, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν. Ἡρόδ. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν. Θουκυδ. ὑπὸ τὴν εἰρήνην, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅταν ἔγεινεν ἡ εἰρήνη. Ισοκρ. 4) ὡς μετὰ γενικ. καὶ δοτ. σημαίνοντα ὑποταγὴν, ὑπόκλισιν. 5) ὑπὸ τι, ὡς ἐπὶ ῥ. τρόπον τινά, ὀλίγον τι, σχεδόν. Πλάτ. Δ) ὑπό, χωρὶς πτώσιν ὡς ἐπὶ ῥ. κάτω, ὑποκάτω, πολ- λάκις, παρ' Ὀμ. ἐπὶ ζώων ἔξαιρ. κειμένων ὑποκάτω εἰς τὰς μητέρας των, τούτεστιν, εἰς τὰ βυζία των. Ὀδ. β) ὅπως. 2) κυρίως κατ' ὀλίγον, ἀνεπαίσθη- τως. Ι. 3) ὑπ' ἐκ, ἡ ὑπέκ, μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ χωρὶς πτώσιν ὡς ἐπὶ ῥ. κάτω, ὑποκάτω, ἔξωθεν. Ὀμ. ὠταυτοὺς τίθειαι ὑπόα μετ' τὴν ἀναστροφὴν ἐπιτακτικῶς μετὰ τὴν, πρὸς, μετὰ γενικ. οἶον, ὑπὸ δ' ἤγαγεν, ἀντὶ ὑπήγαγε δὲ, φυγῶν ὑπό, ἀν- τί ὑποργῶν. Ε) εἰς τὴν σύνθεσιν. 1) ὑποκάτω, καὶ ἐπὶ στάσεις, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἀποχω- ρισμού. β) μίξιν ὕλης τινὸς μετ' ἄλλην, μεταξὺ. γ) συνέριγμαι, ἐπιβρόχην, ὑποταγὴν, ἡ ὑπόκλινιν. 2) τὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κεκρυμμένον, ἀνεπαίσθητον.

Υποακταίνουμαι, ἰδεῖ υπερικταίνουμαι.

Υποάμουσος, ὁ, ἡ (ἄμουτος). Ὀλίγον τι ἄμου- σος, ὀλίγον τι χωριάτης, χυδρός. Πλάτ.

Υπόβαθμος, ὁ, καὶ

Υπόβαθρον, ἡ, ἡ (βάθρον, βάθρα). Ὑποστή-

Υπόβαθρον, τό, ἡ (ριγμα, στόλος, βάσις, Σε- μέλιον. 2) πούς. γ) ἐφ' ὅδρα, (Banc, μπάγκος) πα- ρὰ Ξενοφ.

Υποβαίνειν, βήσομαι (βαίνειν, ἀνὸμ.). Ἐνδον, ἡ ὑποκάτω ἐμβαίνειν, εἰσχωρῶ, εἰσδύω, ὑποκάτω ἵσταμαι καὶ ἐνταῦθεν β) στέκομαι ὑποκάτω ὡς βάσις, Σεμέλιον, ὑποστήριγμα. 2) ὑποκάτω κα- ταβαίνειν, κάτω πρὸς τὸ τέλος πηγαίνω. 3) τρο- πικ. καταβιβάζομαι, λήγω «τινὸς», ὅθεν τεσσα- ράκοντα πόδας ὑποβάς τῆς ἐτέρας (πυραμίδος) τῶνδ' ὀλίγος, τούτεστι, χτίσας αὐτὴν κατὰ τεσ- σαράκοντα πόδας χαμηλότερα παρὰ τὴν ἄλλην.

Ἡρόδ. β) ἀραιρῶ, ὀλιγοστεύω, καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ «καθάπερ ὑποβέβηκεν ἐκάστῳ τὸ τίμημα». Πλάτ. γ) εἶμαι ταπεινός, χαμηλός, στέκομαι ὀπίσω, ἐπέ- χω τὴν δευτέρον τόπον δ) «μικρὸν ὑποβάς» ὀλί- γον τι παρακάτω εἰς τὸ κείμενον.

Υποβάκχειος, ὁ. Ὀνομασία ποδὸς τινος εἰς τὴν μετρικὴν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλ- λαβῶν (υ.-) συνιστάμενος, ὅστις ἄλλως καὶ, βακ- χεῖος, καὶ πηλιβακχέιος λέγεται.

Υπόβακχος, ὁ, ἡ (Βάκχος). Ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἡ συνέργειαν τοῦ Βάκχου ὢν, ὅθεν ἐνθουσιῶν, ἐν- θουσιώδης, ἐμπνευσμένος. 2) ὀλίγον τι Βακχικός.

Υπόβᾶλλον, βαλὼ (βάλλω, ἀνὸμ.). Ὑποκάτω ῥίπτω, βάλλω· «τί τινος». Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ, βάλ- λω πρᾶγμα τι νόθον ὡς γνήσιον ὑποκάτω τινός· οἷον τέκνον· ἴδε ὑποβολιμαῖος. Ξενοφ. καθόλου δὲ, ὑποκάτω στήνῃ, ἢ φέρω· μέν. ὑποβάλλω ἑμαυτὸν, βάλλω ἑμαυτὸν ὑποκάτω «πορφυρίδας», σκεπάζο- μαι μετ' πορφυρᾷ σκεπάσματα· ἄντιον νὰ μοῦ βάλ- λωσι πρᾶγμα νόθον ὡς γνήσιον· οἷον, τέκνον. Ἡρόδ. τροπ. ὑποτάττω, φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου,

καθόλου δὲ, οἰκαιοποιῶμαι «ἄλλό-τρια», κάμνω τὸ ξένον πρᾶγμα ἰδικόν μου. 2) ἐρμηνεύω, πα- ραδίδοι, παρέχω, ἐγγιγρίζω, ἐμβάλλω εἰς νοῦν παραινῶ, ὑπαγορεύω, ὑπομνηστικῶ, ἐνθυμιζῶ, Ξενοφ. «παράδειγμα ἔσσεσθε, καὶ ὑποβάλλειν δυ- νήσεσθε, ἣν τι ἐπὶ ἀνθρώπωνται». 3) ῥίπτω εἰς τὸ μεταξὺ ἑνα λόγον, ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι· ἔξαιρ. διακόπτω τὸν λόγον, ἀντικρίπτω τὴν ὁμιλίαν. Ὀμηρ. ὅπου ὁ ἐπικ. τύπος εἶναι «ὑββάλλειν», πα- ράβλ. ὑποβλήδην. 4) βάλλω, ἡ ῥίπτω ἐπ' ὀρθῶς, προβάλλω· «τοῖς Θηρίοις ὑποβάλλειν», ῥίπτειν τι- νὰ εἰς τὰ Θηρία. 5) βάλλω ὑποκάτω εἰς ὄχλειν· «ἀγας τοῖς τρέχοις». 6) ὑποβάλλω τοὺς ὀρθαλ- μοὺς, ὑπούλως βλέπω.

Υποβαρίζω, ἴτω· Ἀτ. ἰῶ (βαρβαρίζω). Ὀμιλῶ ὀλίγον τι ἔξωτος, ὀλίγον τι βαρβαρίζω, βαρβαρικῶς ὁμιλῶ.

Υποβαρὸς, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὀλίγον τι βαρ- βαρικῶς, μὴ ὀρθῶς ὁμιλῶ.

Υπόβασις, εὖς, ἡ (ὑποβάνω). Τὸ ὑπάρχειν εἰς τὰ ὀπίω· ὑποτροπὴ, μεταφ. ὀλιγοστεύειν, χειρο- τέρευμα. 2) βάσις, κρηπίς, πούς. 3) χαμηλότης τοῦ σώματος εἰς τὸ γόνυ, ἡ καμπυλωμένη θῆσις ἔξαιρ. τοῦ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ τὴν δεξιὴν τοῦ ἀναβάτην· παρὸ ὑποβιβάζομαι.

Υποβάσκανος, ὁ, ἡ (Βάσκανος). Ὀλίγον τι βά- σκανος, φθονερός.

Υπόβασμος, ὁ. Ἰων. τοῦ, ὑπέβαθμος.

Υποβαστάζω, ἡ (βαστάζω). Ὑποκάτω ὢν βα- στάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑποστηρίζω.

Υποβάτης, ου, ὁ = ὑποβάθρα.

Υποβούλλω (βούλλω). Κουφοκλάνω, ἡ κουφοκλάνω.

Υποβούθριος, ὁ, ἡ (βένθος), = ὑποβύθριος.

Υποβήσσω, ἡ, ἡ (βήσσω). Ἀττ. ξω (βήσσω). Μικρὸν τι βήχην, ὀλίγον βήχᾳ ἔχω.

Υποβιάζω, ἄσω (βιάζω). Μετὰ δυνάμειος κατα- βιάζω· ἄμρ.

Υποβιβάζω, ἄσω (βιβάζω). Σύρω, ἔλκω πρὸς πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω, μεταφ. ἐλαττώνω, ἐξαπθεῖν· παρ' Ἰατροῖς, κενό- νω, καθαρίζω τὴν κοιλίαν· μέτ. ὑποβιβάζομαι· καταβιβάζω ἑμαυτὸν παρακάτω, χαμηλόν· ἔξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του διὰ τὴν δε- ξιὴν τοῦ ἀναβάτην· ὅθεν

Υποβιβασμός, ὁ. Κένωσις, κάθαρσις τῆς κοι- λίας. Ξενοφ.

Υποβιβρώσκει, βρώσομαι (βιβρώσκω ἀνὸμ.).

Ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον τι βιβρώσκει.

Υποβινητιάω, ὦ (βινητιάω). Ὀλίγον τι ἀσέλ- γειαν, ἡ ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν διεγείρω· «βρώ- ματα ὑποβινητιώντα», τὰ διεγείροντα τὰ πάθη τῆς σαρκός.

Υποβλαίσος, ὁ, ἡ (βλαίσος). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός.

Υποβλαστώνω, στήσω (βλαστώνω, ἀνὸμ.). Ὑποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον βλαστώνω.

Υπόβλεμμα, τό (ὑποβλέπω). Τὸ κρυφίον βλέμμα τὸ ἐρωμένων τὸ στρατὸν κύτταγμα τοῦ ὠριγισμέ- νου, ἡ φθονερού.

Υποβλεπικός, ὁ, ὦν καὶ ἐπὶ ῥ. — κῶς. Ὁ κρυ- φίως, στρατῶς βλέπων, ὁ μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ ὑποβλέπων· ἐκ τοῦ.

Υποβλέπω, ψω (βλέπω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἀνω βλέπω, κυρίως βλέπω, μετ' μισανοιγμένα διμματα βλέπω. 2) ἐνεργῶς μετὰ αἰτιατ. σημαίνει τὸ, ὑπό- δοξα βλέπειν, λοξῶς ἢ μετὰ θυμοῦ, ἢ μετὰ φθόνου,

ἡ ἐρατοειδὲς, καὶ καταρροήτιδις βλέπειν τινά. Πλάτ. ἀποβλέψοντες τε, διαφθορέα ἡγούμενον τῶν νόμων· ἀέλουσιν σὲ στραβοκυττάξει· ὅθεν

Υ' π ό β λ η σ ις, εως, ἡ. Τὸ ἐρωτικῶς, λοξῶς, μετὰ φθόνου, ὑποφίας, καταφρονησεως βλέπειν.

Υ' π ο β λ ή δ η ν, ἐπὶρ. (ὑποβάλλω). κυρίως, Ἑπίπτων ὑποκάτω, ἔξαιρ. ὑποβάλλων τὸν λόγον, διακόπτων τὸν λόγον, ἀνταποκριτικῶς, »τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθη·ν ἡμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς· ἰλ. Α. 2) ὑποβολιμαίως, νόθως. 3) μὲ βλέμμα πρὸς τὰ πλάγια· Ὑμν. Ὅμ.

Υ' π ο β λ η δ ό ν, ἐπὶρ. = ὑποβλήθη.

Υ' π ό β λ η μ α, τό (ὑποβάλλω). Τὸ ὑποκάτω βληθὲν, τὸ ὑποβολιμαῖον.

Υ' π ο β λ η τ έ ο ς, έα, έον, ῥηματ. ἐπὶθ. τοῦ, ὑποβάλλω. Πρέπει να ὑποβληθῇ. Ξενοφ.

Υ' π ο β λ η τ ι κ ώ ς, ἐπὶρ. = ὑποβλήθη.

Υ' π ό β λ η τ ο ς, ό, ἡ· καὶ ἐπὶρ. Ὑποβλήτως (ὑποβάλλω). Ὑποβεβλημένος, ὑποβολιμαῖος, νόθος, νυπόβλητος βρέφη. Σουιδ. 2) μεταφ. ἔχι ἀληθῆς, ἀλλὰ προσποιήτως, ὑποκρινόμενος.

Υ' π ο β λ ι τ τ ω (βλίττω). Κρυφίως, ἡρέμα καὶ ἀνεπαίσθητως θηλάζω, βυζάνω, ἐπὶ πόνων.

Υ' π ο β λ ύ ζ ω (βλύζω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλύζω, ἀναβλύζω, πηγάζω.

Υ' π ο β ο λ έ ύ ς, έος, ό (ὑποβάλλω). Ὁ βάλλων ὑποκάτω, διερμηνευτής, ὁ ὑπαγορεύων, ὁ βάλλων εἰς τὸν νοῦν, ἡ εἰς ἐνθύμησιν τινός τι, οἷον ὁ εἰς τὰ θεάτρα ὑπαγορευτὴς τοῦ δράματος.

Υ' π ο β ο λ ή, ἡς, ἡ (ὑποβάλλω). ἐπὶ πράξεως, τὸ ρίπτειν, ἡ βάλλειν ὑποκάτω, τὸ φέρειν μέσα εἰς τινὰ τόπον, ἡ θέσιν, ὅθεν νυπερβολὴ ἐνεδρευόντων· ἡ τοῦ στρατεύματος στάσις, ἡ τὸ κρύψιμον αὐτοῦ εἰς τινὰ βλαθὺν τόπον, καὶ ἐντεῦθ. ἡ ἐνέδρα. Πολύβ. 6) τὸ βάλλειν νόθον τι εἰς τόπον γνησίου, οἷον νυποβολὴ τέκνων· τὰ νόθα βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠδινούσαις, καὶ ἐντεῦθεν, νυποβολῆς γράφεσθαι τινα, κατηγορᾷ τινα διὰ τὴν νόθον του γένεσι. γ) τὸ διαφθερίζειν, νοθεῖν· νυποβολὴ κλειδῶν· Πλούταρχ. ἡ τῶν κλειδῶν μίμησις, τὸ μιμεῖσθαι δηλαδὴ ψευδὴ κλειδιά εἰς τόπον ἀληθινῶν. δ) παράδοσις, ἔχειρσησις, ἐνθύμησις, ὑπαγόρευσις, συμβολή· »ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοεῖναι· Ξενοφ. δι' ἀναμιμνήσεως καὶ ξένης παραίνεσεως καὶ νοθεσίας. ε) τὸ διακόπτειν τὸν λόγον τινός, καὶ ὁμιλεῖν, ἡ τὸ ἀποκρίνεσθαι, παρὰ Διογ. Λαερ. »ἐξ ὑποβολῆς βραφωδεῖσθαι· ἀμοιβαίως ἄδειν βραφωδίας, ἐπὶ αἰοιδῶν· 2) ὡς πράγμα, Σεμέλειον τροπικ. βάσις, ἡ ὕλη τοῦ λόγου ὑπόθεσις· ἐτι δὲ καὶ φυτικὴ κατάστασις, διάθεσις, ἐπιτηδεσιότης.

Υ' π ο β ο λ ι μ α ί ο ς, αἷα αἶον (ὑποβολὴ σημαστ. 1, β'). Ὑποβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλε τις, νόθός· ἔξαιρ. ἐπὶ τέκνων· καὶ »τὰ ὑποβολιμαῖα· ἔξυπακουμένου τοῦ, τέκνα. Ἡρόδ. μεταφορικ. »ὑποβολιμαῖος λόγος· ὁ μὴ γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Πλούταρχος.

Υ' π ό β ο λ λ ο ς, ό, ἡ (ὑποβάλλω). Ὁ εἰς ἐνέχρουν βαλμένος.

Υ' π ο β ο ρ θ ό ρ ι ο ς, καὶ

Υ' π ο θ ό ρ θ ο ρ ο ς, ό, ἡ (βόρθορος). Ὁ πᾶτον λασπώδης ἔχων, καὶ ὁ ὑποκάτω ὕγρου τινος βόρθορος.

Υ' π ο θ ο ρ θ ο ρ ύ ζ ω (βορθορύζω). Ὁλίγον τι, καὶ ἡρέμα βορθορίζω, κνύζω.

Υ' π ο θ ο υ λ έ ύ ω, = ἐπιβουλεύω· ἄμφ.

Υ' π ο β ο ύ λ η μ α, τό. Σχολ. Ἀπολλ. 3, 1376. ἄμφ. σημαστ. καὶ ἀνάγκη.

Υ' π ό θ ρ α γ χ ο ς (βράγχος). Ὁλίγον βραγχνός, βραγχνισμένος.

Υ' π ο θ ρ α χ ε ύ ν, ἄορ. β'. τοῦ, ὑποβράζω, ἡ, ὑποβράζω. Ἡρὸς τὰ κάτω, ἡ ὑποκάτω ἡχώ, κάμνω κρότον. Κοῖντ.

Υ' π ό θ ρ α χ υ ς, ό, ἡ (βραχύς). Ὁλίγον τι βραχύς, κοντός· ἐπὶρ. ὑπόθραχυν, κατ' ὀλίγον.

Υ' π ο θ ρ έ μ ω (βρέμω). Ὑποκάτω θορυβῶ, κροτῶ, ὑπνιχθῶ, μετὰ γεν. ποιητ.

Υ' π ο θ ρ έ χ ω (βρέχω). Ὁλίγον τι βρέχω, ὑγραίνω. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι βρέχεσθαι συνήθ. τροπικ. μεθύω, ὅθεν »ὑποβεβεργμένοις· ὀλίγον τι μεθυμένοις.

Υ' π ο θ ρ ο μ έ ω (βορομέω) = ὑποβρέμω.

Υ' π ό θ ρ υ χ α, ἴδε, ὑπόθρυχος.

Υ' π ο θ ρ υ χ ά ο μ α ι, ὦμαι, παθιτ. ἀποθ. (βρυχάομαι). Ὁλίγον τι βρυχάομαι, ὠρύομαι.

Υ' π ο θ ρ ύ χ ι ο ς, ό, ἡ· παρὰ ποιητ. καὶ τρικατλτ. (βρύχιος). Ὁ εἰς τὸ βάθος ἡ ὑπακάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἡ τῆς γῆς ὧν, ὁ ὑποτάτω· τοῦ ὕδατος βυθισθεῖς. Ἡρόδ. »τὰ σάκφη ὑποβρύχια γίνεσθαι· ἀντὶ τοῦ, πνίγεσθαι, καταποντίζεσθαι.

Υ' π ο θ ρ ύ χ ι ο ς, ία, ιον (βρύχια). Ὁλίγον τι βρυχάμενος, ὠρυσόμενος, μουγκρίζων. ἄμφ.

Υ' π ό θ ρ υ χ ο ς, ό, ἡ = ὑποβρύχιος, ὅθεν ἔξαιρ. »ὑπόθρυχα· ὡς ἐπὶρ. »ὑπόθρυχα γενέσθαι· Ἡρόδ.

Υ' π ό θ ρ ω μ ο ς, ό, ἡ (βρώμος). Ὁλίγον τι βρώμερος, δυσώδης· »τῇ ὁσμῇ ὑπόθρωμος·

Υ' π ο θ ύ θ ι ο ς, ό, ἡ (βυθός). = ὑποβρύχιος.

Υ' π ο γ α λ έ ι ο ς, ό, ἡ. Πήγ· καὶ

Υ' π ό γ α ι ο ς, ό, ἡ = ὑπόγειος.

Υ' π ο γ α μέ ω, ὦ (γαμέω, ἀνῶμ.). Μετέπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα νυμφεύομαι, λαμβάνω γυναῖκα.

Υ' π ο γ α σ τ ρ ί ζ ο μ α ι, μέσ. ἀποθ. (γαστρίζω). Ὑπογοστράζομαι, κατατρώγω, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω.

Υ' π ο γ ά σ τ ρ ι ο ν, τό. Τὸ κάτω τῆς γαστέρος μέρος τοῦ σώματος, ἥτοι τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν. 2) φαγγῆτον ἢ. Δριστφ. ἔξαιρ. τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ κήτους· ἐκ τοῦ

Υ' π ο γ ά σ τ ρ ι ο ς (γαστήρ). Ὁ εἰς τὴν κάτω κοιλίαν εὐρισκόμενος· ὁστρον ὑπογάστριον, αἱ ἐπιθυμία καὶ τὰ πάθη, ἥτοι αἱ πόται τῆς κοιλίας, ἡ τοῦ σώματος, ὡσαύτως καὶ »πάθη ὑπογάστρια·

Υ' π ο γ ε ί ν ο μ α ι, μέσ. ἀποθ. (γείνομαι). Γεννώμαι· ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἄορ. ἂ. νυπογείνεσθαι· μεταβ. γεννώ. Εὐρόρ. Λεῖψ.

Υ' π ό γ ε ι ο ς, ό, ἡ (γῆ). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὧν.

Υ' π ό γ ε ι ο ς, ό, ἡ (γείων). Ὁ γείων, νεροχύτην ἔχων. 2) κυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ αἰετῶν, ἐπειδὴ γίνεταί ἐνθα βέουσι τὰ ἀπὸ τῶν στεγῶν ὕδατα.

Υ' π ο γ ε λ ά ω, ὦ, ἄστομαι (γελάω). Εἰς τοῦτο γελάω. 2) χαμογελάω ἡ κρυφογελάω.

Υ' π ο γ έ μ ω (γέμω). Εἶμαι ἄρκετὰ γεμάτος.

Υ' π ο γ ε ν ε ι ά ζ ω, άσω (γενειάζω). Πάνω τινός τὸ γένειον· καὶ ἐκτικῶς παρακαλῶ αὐτὸν, μετὰ αἰτ.

Υ' π ο γ ε ν ε ι ά σ κ ω (γένειον). Ἀρχίζω νὰ φυτρώνωσι τὰ γένειά μου.

Υ' π ό γ ε ω ς, ό, ἡ, = ὑπόγειος.

Υ' π ο γ η ρ ά σ κ ω, καὶ

Υ' π ο γ η ρ ά ω, άστομαι (γηράω, γηράσκω, ἀνῶμ.). Ὁλίγον, ἡ κατ' ὀλίγον γηράσκω.

Υ' π ο γ ί γ ν ο μ α ι, μεταγενεστρ. ὑπογίνομαι, μέσ. ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνῶμ.). Προσθάνω, ἔρχομαι πρὸς τινα, ἀπαντῶ. 2) ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι, ὑπαρξιν λαμβάνω.

Υ' **πογκόω**, ὤ (δγκώ). Ὀλίγον τι κάμνω δγκῶδες.
 Υ' **πογλαύκεσσε**, ἡ ὑπόγλαυκ' ἔσσε, ἡμαρτημ.
 ἀνάγν. ἀντί, ὑπογλαύσσεσσε.
 Υ' **πόγλαυκος**, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὀλίγοντι γλαυ-
 κος, γλαυνός.
 Υ' **πογλαύσω** (γλαύσω). Ὑποκάτωθεν λάμπω,
 βλέπω, ὡς τὸ ὑποβλέπω.
 Υ' **πόγλισχος**, ὁ, ἡ (γλίσχος). Ὀλίγον τι ἐξώ-
 δης, καλλώδης.
 Υ' **πογλουτίνος**, ἰδος, ἡ (γλουτός). Τὸ ὑποκάτω
 τῶν γλουτίνων τοῦ ἰσχύου καὶ τῆς λεκάνης μέρος τοῦ
 σώματος.
 Υ' **πογλυκαίνω** (γλυκαίνω). Ὀλίγον τι γλυκαίνω-
 τινὰ μετ' ἡλικεῖς λόγους.
 Υ' **πόγλυκυσος**, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι γλυκός.
 Υ' **πογλώσσιος**, ἡ, ὑπογλώττιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. Ὁ
 ὑποκάτω τῆς γλώττης ὄν, »βύτρυχος ὑπογλώτ-
 τισ» λέγεται, ὅταν τὸ ὑποκάτω μέρος τῆς γλώτ-
 τος πρίσκειται.
 Υ' **πογλώσσις**, καὶ Ἀττ. ὑπογλωττίς, ἰδος, ἡ.
 Πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώττης, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν
 γλώτταν μέρος, ἔνθα συνδέεται μετὰ τῆς σιαγόνος.
 Υ' **πόγλωσσον**, τό. Μικρός τις θάμνος, ὁμοῖος
 μετ' ἄγρίαν καὶ λεπτήν τὰ φύλλα μυρσίνην.
 Υ' **πόγλωσσοις**, ὁ, ἡ μεταγενέστρ. τύπος ἀντί
 τοῦ ὑπογλώττιος.
 Υ' **πογνώμω**, ἀμψω (γνώμω). Πρὸς τὰ κάτω
 κάμνω, λυγρίζω, ἢ κατ' ὀλίγον λυγίζω, παρβλ. ὑπο-
 κάμνω.
 Υ' **πογογγύζω** (γογγύζω). Κρυφίως γογγύζω,
 κρυφομυρμουρίζω ὅθεν
 Υ' **πογογγυστής**, οὗ, ὁ. Ὁ κρυφομυρμουριστής,
 κρυφίως γογγύζων.
 Υ' **πογονάτιος**, ὁ, ἡ (γόνω). Ὁ ὑποκάτω τοῦ
 γόνατος ὄν, »τὸ ὑπογονάτιον» προσκεφάλαιον ὑπο-
 κάτω εἰς τὸ γόνατον.
 Υ' **πογουνίς**, ἰδος, ἡ, ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ,
 ἐπιγουνίς.
 Υ' **πόγραμμα**, τό (ὑπογράφω). Τὸ ὑπογεγραμμέ-
 νον, ὑπογραφή. β) ἐπιγραφή. Λυκούργ. 2) τὸ βά-
 ρειν τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο βαφή.
 (Τρουκ. σουρμές).
 Υ' **πογραμματαία**, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγ-
 γελμα τοῦ ὑπογραμματοῦς.
 Υ' **πογραμματούς**, ἑως, ὁ (γραμματούς). Ὁ
 ὑπὸ τὸν γραμματοῦ ὄν, δεύτερος γραμματοῦς.
 Υ' **πογραμματούω**. Εἶμαι ὑπογραμματοῦς.
 Ἀντιφ. »ὑπογραμματοῦς τινός.
 Υ' **πογραμμός** (ὑπογράφω). Παράδειγμα, μί-
 μημα, ἐπιτηδεύμη· »ὑπογραμμός παιδικός» πα-
 ραδείγματα, προτιθέμενα εἰς τὰ παιδικά, διὰ νὰ
 μαθάνωσι νὰ γράφωσιν.
 Υ' **πογραφεὺς**, ἑως, ὁ (ὑπογράφω). Ὁ ὑπο-
 γράφων. 2) ὁ γράφων ὅσα ὑπαγορεύει καὶ λέγει
 τις, συμβολαιογράφος, γραμματικὸς· ἔξαιρ. εἰς
 τὰς Ἀθήνας ἐλέγγοτο ὁ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἥτοι
 τοῦ δήμου, γραμματικὸς ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου,
 »ἀντιγραφεὺς» παρ' Ἀριστοφ. ὁμοῦ φαίνεται ὑπο-
 γραφεὺς δικῶν, ὅτι ἦτον ιδιώτης τις γραφεὺς
 ὅστις ἀντέγραφε δίκας δι' ἑνα συκοφάντην.
 Υ' **πογραφῆς**, ἡ, ἡ (ὑπογράφω). Τὸ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν
 ὑπογεγραμμένον ὄνομα. ἐντεῦθ. ἐπιβεβαίωσις, ὁμο-
 λογία. 2) σχέδιον, ἐπιτηδεύμη, σκιαγραφία· ἰχθυο-
 γραφία. »Ἡ τὴν Σεμελίω ὑπογραφῆς» Ἀριστοτέλ.
 τὸ σχέδιον ὑπογραφεὶ τὸν ὀφθαλμὸν» τὸ στίμμι-
 σμα, τὸ βάψιμον τῶν ὀφθαλμῶν μετ' ὁ στίμμι. Ξενφ.

Υ' **πογραφίς**, τὰ, ἔξυπακοῦμαι τοῦ, χρήματα.
 Χρήματα, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀποιῶν ὁ δανει-
 στὴς λαμβάνει ἐγγυῆσιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀνδ-
 ρατος τοῦ χρεώστου.
 Υ' **πογραφίς**, ἰδος, ἡ. Ἡ γραφίς, δι' ἧς σχεδιά-
 ζομεν τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ζωγράφου.
 Υ' **πογράφω**, ψω (γράφω). Ὑποκάτω γραφῆς τινας
 γράφω, ἔτι δὲ, γράφω ἐπιγραφὴν, ἢ τίτλον τινα,
 ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐτίθεντο εἰς τὸ τέλος τῆς γρα-
 φῆς· ὅθεν ἀντί τοῦ, ἐπιγράφω μετ' ὑπογράφω κατὰ
 ἔξαιρ. ὡς κατήγορος· ὅθεν ἀναφέρω εἰς τὸ δικα-
 στήριον κατηγορίαν κατὰ τινος, »τινὴν. 2) ἀντι-
 γράφω, ὅσα ὑπαγορεύει τις, ἔξαιρ. ἐπὶ ταχυγρά-
 φῶν· μιμούμαι γραφὴν τινα, ὁ ἔστι, γράφω κατὰ
 τὴν ἐπιτηδεύμη, τὴν ὅποιαν ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν,
 καὶ μάλιστα α) ἐπὶ διδασκάλου, δίδω παράδειγ-
 μα, ὑπογραμμὸν πρὸς ἀντιγραφὴν. β) σκιαγρα-
 φῶ, ἰχθυογράφω, σχεδιάζω, γραμμὴν σῦρα. γ) τροπ-
 διαγράφω, περιγράφω, ζωγραφίζω, καλλωπίζω.
 3) ἐνεχυράζω, ὡς ἐνεχυρον γράφω τροπικ. »ὑπογρά-
 φειν τινὶ ἐλλείδῃ», κάμνω τινὰ νὰ ἐλλείψῃ, σχεδιά-
 ζω, ζωγραφίζω ἐλλείδης εἰς τὸν νοῦν τινος, τὸν
 παρηγορῶ μετ' ἐλλείδης. 4) σκίαν ὑποτυπῶν,
 σκίαν περιγράφω. 5) γράφω ἢ ζωγραφίζω, βά-
 πτω τὰ ἔμματα, ἥτοι τὰς βλεφαρίδας τούτων.
 Υ' **πόγρυπος**, ὁ, ἡ (γρυπός). Ὀλίγον τι γρυπός,
 ὀλίγον τι γρυπὴν, καμπυλωτὴν ἔχων τὴν ῥίνα.
 Υ' **πόγυιος**, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ ὑπὸ τὴν
 χεῖραν ὄν· ὅθεν πρόχειρος, ἐγγύς, ἐτοιμός· »τὸ
 ὑπογυϊότατον», τὸ ἐτοιμότατον, προχειρότατον
 μέσον. 2) τροπικ. ὅτι ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ τῶν
 χειρῶν, πρόσφατος, ἔγκαιρος, νωπός, ἐκ τοῦ προ-
 χείρου, πάραυτα, ἀπερισκέπτως, ἐκ τῶν συνέλγους,
 αἰφνιδίως, παρενθύς. Πλάτ. ὡς τὸ, ὑπὸ χεῖρα·
 ἐπὶ β. »ὑπογυῖος, καὶ ὡς· καὶ, ὑπόγυιον, καὶ,
 ὑπόγυιον» προχείρους, νεωστὶ, ὑπογυϊότερον, πρὸ
 ὀλιγωτέρου, βραχυτέρου καιροῦ. Ἡρόδ. ὑπογυῖο-
 τατα, νεωτάτως, διόλου πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου.
 Υ' **πογυμνασίαρχος**, ὦ. Εἶμαι ὑπογυμνασιάρ-
 χος. Ἐπὶ γρ. ὅθεν
 Υ' **πογυμνασίαρχης**, ὁ, καὶ
 Υ' **πογυμνασίαρχος**, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν δευτέ-
 ραν ἐπιστάσιαν εἰς τὰ γυμνάσια. Ἐπὶ γρ.
 Υ' **πογυμνώω** (γυμνῶ). Ὀλίγον τι γυμνῶναι, ἐξ-
 σκεπάζω.
 Υ' **πόγυος**, ὁ, ἡ, = ὑπόγυιος, ὅπερ ἴδε.
 Υ' **πόγυρος**, ὁ, ἡ (γυρός). Ὀλίγον τι καμπυλωμέ-
 νος, λυγισμένος. Νικήτ.
 Υ' **πογυρόω**, ὦ (γυρός). Ὀλίγον τι κάμνω κυρτὸν,
 ὑποκυρτῶναι. Νικήτ.
 Υ' **ποδάκνω**, δῆξομαι (δάκνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἑλα-
 φρῶς δάκνω, δαγκάω, καὶ τροπικ. πειράζω.
 Υ' **πόδακρυς**, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὀλίγον δακρυσμέ-
 νος, ἢ ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας. Ἡσύχ.
 Υ' **ποδακρύω** (δακρύω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως
 δακρύω, ἀρχίζω νὰ δακρύω.
 Υ' **ποδάμνω**, ὦ, ὡς (δάμνω, ἀνῶμι). Καταδα-
 μάζω, βιάζω ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καθόλου δὲ,
 ἀναγκάζω, βιάζω· ὅθεν Ξηλ. μετοχ. ἀρ. α. παθητ.
 »ὑποδμηθεῖσά τινα», ἀπὸ ἀνδρα κρυφίως ἐφορμη-
 θεῖσα, βιασθεῖσα, καὶ ἐγκαταστρωθεῖσα. Ἰγν. Ὀμ.
 Υ' **ποδάμνημι** (δάμνημι). = τῷ προηγμ. παθ.
 ὑποδάμνημαι, ἐφορμῶμαι, καταδαμάζομαι, ὑπο-
 βάλλομαι. Ὀμ.
 Υ' **πόδαπυς**, ὁ, ἡ (δαπύς). Ὀλίγον τι δαπύς,
 τριχῶδης.

Υποδθεάσας, επικ. αντί, υποθεάσας, μετοχ.
ἀόρ. κ. ενεργ. τοῦ, υποθείδω.
Υποδέγμενος. ἰων. μετοχ. τοῦ υποδέχομαι,
ἀντί τοῦ, υποδεχόμενος.
Υποδεδιώς, ὁ, κωμικ. δυομ. πτηνοῦ τινος παρ'
Ἀριστοφ. Ὀρν. 65.
Υποδέδρομε, ποιητ. παρακειμ. τοῦ, υποτρέ-
χω. Ὀμ.
Υποδέης, εὐρος, ὁ, ἡ (δέομαι). Ἐνδεής, ἔλλειπής,
καθόλου δέ, μικρός, ταπεινός, κατώτερος· εὐχρη-
στον μόνον εἰς τὸ συγκρ. υποδέστερος.
Υποδέης, ὁ, ἡ, γεν. εὐρος (δέος). Ὀλίγον τι δει-
λός, ὑπόρροθος.
Υπόδειγμα, τό (υποδείκνυμι). Δείγμα, ἀπόδει-
ξις, σημεῖον, χαρακτήρ. 2) ὑπόμνημα, ἐνθύμησις,
υπογραμμός, = παράδειγμα· ὅθεν
Υποδειγματικός, ἡ, ὄν. καὶ
Υποδειγματικῶς, ἐπίρρ. Εἰς τρόπον παρα-
δείματος, παραδειγματικῶς.
Υποδείδια, ποιητ. ἀντί υποδέδια, παρακ. τοῦ
υποδείδω, μετ. σημα. ἐνεστ.
Υποδείδισσομαι, ἔσομαι, μέσ. ἀποθ. (δείδω-
σμαι). Ὀλίγον τι φοβός, βάλλω εἰς φόβον. 2) ἀ-
μεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι· ποιητ.
Υποδείδω, σω (δείδω, ἀνώνμ.). μεταβατ. Ὀλί-
γον τι φοβοῦμαι μετὰ αἰτ. Ὀμ. ὅς τις ὁμοῦς με-
ταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. συνήθως μετὰ δι-
πλοῦ, δ. «τὸν καὶ ὑπέδδισαν μάκαρες θεοὶ»,
τὸν ὁποῖον ἐφοβήθησαν οἱ ἀθάνατοι θεοί· καὶ τὸν
ἐπικ. παρακειμ. β. ὑποδείδω, υποδείδισαν. 2)
ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβομαι.
Υποδείελος, ὁ, ὁ (δείλη). Ὁ πρὸς δειλήν, ἡ
πρὸς ἐσπέραν ὥν.
Υποδείκνυμι, δείξω, καὶ, υποδεικνύω (δείκνυ-
μι, ἀνώνμ.). Κρυφίως δεικνύω, φανερόν, δίδω εἰς
τινα νὰ καταλάβῃ. 2) δεικνύω, παραστήνω, παρ-
ήρησιζώ, φανερόν, διὰ παραδειγμάτων διδάσκω·
«διδακτικῶς πονηρῶς τι υποδεικνύοντες, ἀμελεῖν
γε υποδεικνύοντες τοῦ δεσποτοῦ». Ἀπορνημ. καθό-
λου δέ, = τῷ ἀπλ. δεικνύμι, πολλὰκις παρ' Ἡροδ.
3) οὐδετέρ. δεικνύω ἐμαυτὸν, παριστάνομαι, πα-
ρουσιάζομαι, δείκνομαι· ὅθεν
Υποδεικτής, ου, ὁ. Ὁ υποδεικνύων, παριστάνων.
Υποδειλιάω, ὦ (δειλιάω). Ὀλίγον τι κάμνω
δειλόν.
Υποδείμαίνω (δειμαίνω). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι
ἀπὸ τι· μετὰ αἰτίατ.
Υπόδειξις, εὐρος, ἡ (υποδείκνυμι). Κρυφία δεῖξις,
λαθραῖον νεῦμα, «ῥήψων». Πλούτ.
Υποδειπνέω, ὦ (δειπνέω). Εἰς τόπον ἄλλου τι-
νὸς δειπνῶ.
Υποδεῖριον, τὸ, = ὑποδέριον. Ἠσύχ.
Υποδέχομαι. ἰων. ἀντί, υποδέχομαι. Ἡρόδ.
Υποδεκτῆριον, τό. Τόπος ἡ δοχεῖον εἰς τὸ ὁ-
ποῖον δύναται νὰ φυλαχθῇ τις καταφύγιον. Στράβ.
Υποδεκτής, ου, ὁ (υποδέχομαι). Ὁ υποδεχόμε-
νός τινα ἤτι· ὅθεν
Υποδεκτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνέκων, ἡ κλίσιν ἔχων
πρὸς υποδοχὴν, ὁ υποδεχόμενος.
Υποδελέξω (δελεάζω). Ἀπατῶ κρυφίως.
Υποδέμω (δέμω, ἀνώνμ.). Κτίζων βάλλω ὑποκάτω
βάσιν, θεμελίον. Ἡρόδ.
Υποδενδρόομαι, ὡμαι, παθητ. (δενδρόομαι).
Ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι δένδρον, ἡ αὐξάνω
σχεδὸν ὡς δένδρον· ἄμφ.
Υποδενδρῶξω, ἄτω (δενδρῶξω). Ὑπὸ φόβου

ὑπάγω ὑποκάτω δένδρου τινὸς καὶ κρύπτομαι· πλα-
γιάζω. 2) ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι.
Υποδέξις, ἡ (υποδέχομαι). Υποδοχή, ἐξαιρ. ξε-
νική, φιλική· ὑποδεξιῶν, τὰ πρὸς υποδοχὴν καὶ
δεξιῶν ἀναγκαῖα σῖτα. Ἰλ.
Υποδέξις, εὐρος, ἡ, = ὑποδέξις, υποδοχή.
Υποδέομαι, παθ. ἀποθετ. (δέω, ἀνώνμ.). Ἰκε-
τικῶς δέομαι, παρακαλῶ. Γρηγόρ. Νάζ.
Υποδέραϊον, τό. Κόσμος, στολισμός τοῦ λαιμοῦ·
οὐδέτ. τοῦ
Υποδέραϊος, ὁ, ἡ (δέρη). Ὁ κάτω περὶ τὴν
δέρην, τὸν λαιμὸν ὥν.
Υποδέρις, ἴδος, ἡ (δέρις). Τὸ κάτω μέρος τοῦ
λαιμοῦ πλησίον τοῦ λάρυγγος. 2) σκέπη, δέμα τοῦ
λαιμοῦ, λαιμομάνθλιον. 3) = ὑποδέριον.
Υποδέρομαι, παθ. ἀποθ. (δέρομαι, ἀνώνμ.).
ὡς τὸ, ὑποβλέπω. Σκοτεινός, σκυθρωπός, ὑποκά-
τωθεν βλέπω. Κέντ. Συμφ.
Υποδέρω (δέρω). Ὀλίγον τι, ἡ ὑποκάτω ἐκδέρω,
γδέρνω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα.
Υπόδεσις, εὐρος, ἡ (υποδέω). Ὑπόδησις· παρὰ
τοῖς καλλίστ. Ἀττ. Ξενοφ. Ἀπομ.
Υπόδεσμός, τὸ, = ὑποδεσμός.
Υποδεσμεύω, = ὑποδέω, καὶ, ὑποδεσμέω.
Υποδέσμιος, ὁ, ἡ (υποδεσμός, σημα. 2). Ἐνε-
χυρασμένος, δορυμένος εἰς ἐνέχυρον.
Υποδεσμός, ἴδος, ἡ. Δεσμός, τὸν ὁποῖον με-
ταχειρίζονται εἰς τὸ δένειν τι ὑποκάτω ἄλλου τινός.
Υπόδεσμός, ὦ, = ὑποδεσμεύω· ἄμφ.
Υπόδεσμός, ὁ (δεσμός). = ὑπόδησις. 2) ὑποθή-
κη, ἐνέχυρον, μετὰ τὸ ὁποῖον δεσμεύεται τις.
Υπόδεχνύμαι, ποιητ. ἀντί, υποδέχομαι.
Υπόδεχομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώνμ.). Δέχο-
μαι τινα μετὰ χαρᾶς, μετὰ ἀγκύλας ἀνοικτὰς, ὑπο-
θεῖς τὰς χεῖρας δέχομαι, φιλοξενῶ, δέχομαι τινα
εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλεῖν αὐτόν. Ὀμ. ἔτι δέ,
δέχομαι τινα ἀπεσταλμένον, ἡ σκέτην καὶ ὑπερά-
σπειν ζητούντα, εἰσδέχομαι, τὸν δέχομαι μέσας,
δίδω ἀκράστιν· ὅθεν «εὐχά», εἰσακούω εὐχάς.
Ἠτόδ. β) τροπ. «πῆμα ὑπέδεχτό με», μετὰ ὑπε-
δέχθη κακόν, μ' ἤλθακα ὡς «συγχεῖς» κοῖτος ὑπε-
δέξατό με. Θουκ. 2) ἀναδέχομαι, ὑπόσχομαι· «δεῖ-
σαν δ' ὑποδέχθαι», ἐφοβήθησαν ν' ἀναδεχθῶσι
τοῦτο ἑπ' αὐτῶν. Ἰλ. «τινί τι»· ἡ μετὰ αἰτίατ. καὶ
ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἡρόδ. ἔτι δέ καὶ, ἐπιχειρῶ ἐρ-
γον τι· ἡ δουλείαν τινά. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω·
«βίαις ὑποδύμενος ἀνδράνα». 4) συγκατανεύω,
συγκαταβάτω, συναίνω, καταφάσκα. 5) δέχομαι
τινα ἐρχόμενον ἐναντίον μου, ὡς π. χ. τὸ διωκόμε-
νον Σηρίον εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. 6) ἐπὶ γυναικί,
συλλαμβάνω, ἐγγαστρονόμοι. 7) κατὰ τὴν τάξιν
ἀκολουθεῖ. β) ὡσαύτως ἐπὶ ἀμέσῳ συνεπειάς,
συνεχέας, ἐπὶ τόπου, συνορεύω μετὰ, συναλλή-
λως· «τὸ πρὸ τῶν ἡδὲ θάλασσαν ὑποδέχεται καὶ
τενάρεα». Ἡρόδ.
Υπόδεω, δῆτω (δέω, ἀνώνμ.). Ὑποδένω· μέσ. ὑ-
ποδέομαι· ὑποδένομαι, δένω τὰ σπινθάρια εἰς
τοὺς πόδας μου, βάλλω τὰ ὑποδήματά μου «ποδύ-
ρους τοῖς ποσὶν ὑποδέσθαι». Ἡρόδ. ὅθεν ὑπόδη-
μα· τὸ ἀντίθετον τούτου εἶναι, «ὑπολύομαι»,
λύω ἀπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σπινθάρια, τὰς καρ-

θατίας, ἢ τὰ ὑποδήματα. 2) ἐνεχυράζω,βάλλω εἰς ἐνεχυρόν, ὑποθήκην.
 Υ'ποδεύς, ἐπίβ. ἐκ τού, ὑποδεής.
 Υ'πόδ'ηλος, ὁ, ἡ (δ'ήλος). Ὀλίγον τι, ἡ ἀρκετὰ σαφές. ἰώτηπ.
 Υ'ποδ'ηλὸς, ὦ (δηλὸς). Ὑποκεχυρμένως πως δηλὸς, φανερόν, σαφηνίζω· ὅθεν
 Υ'ποδ'ηλὸς αἰς, εως, ἡ. Εἰδοποιήσεις, φανέρωσις, ἐρμηνεία, σαφένεια.
 Υ'ποδ'ημα, ατος, τό (ὑποδέω). Τὸ ὑποκάτω δεδεμένον συνήθ. σανδάλιον (παπούτσιον), τὸ ὅποιον ἐδένετο ὑπὸ τὸν πόδα, καὶ ἐσκέπαζεν αὐτὸν μόνον ὑποκάτω. «τεῦτο τὸ ὑπόδημα ἐξῆραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης». Ἡρόδ.
 Υ'ποδ'ημάτιον, τό· ὑπόκορ. τοῦ, ὑπόδημα.
 Υ'ποδ'ηματοβόρ'άφρος, ὁ, ἡ (ράπτω). Ὁ τὰ ὑποδήματα ράπτων, ὑποδηματῆς.
 Υ'ποδ'ηῶ (δ'ηῶ). Κατερημόνως, πυρπολῶ, μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς.
 Υ'πόδ'ησις, εως, ἡ (ὑποδέω). ὡς τὸ, ὑπόδεσις. Τὸ βάλ्लειν ἢ δένειν ὑπὸ τοὺς πόδας τὰ ὑποδήματα· ἔτι δὲ καὶ ὑπόδημα· καὶ ὑποδεσίς. Ἰπποκρ.
 Υ'ποδιαβάλλω (διαβάλλω, ἀνύμ.). Ὀλίγον τι κρυφίως συκοφαντῶ, κρυφίως διαβάλλω.
 Υ'ποδιαβιβρώσκω, βρώσκω (βιβρώσκω, ἀνύμ.). Ὀλίγον τι διατρώγω. Ἰπποκρ.
 Υ'ποδιαβόσκω (βόσκω, ἀνύμ.). Ὀλίγον τι διατρώγω.
 Υ'ποδιαζευκτικός, ὁ, ἡ (διαζευκτικός). Ὀλίγον διαζευκτικῶς, χωριστῶς.
 Υ'ποδιαίρεισις, εως, ἡ. Ἡ τῆς διαίρεσεως πάλιν διαίρεσις, ἢ τοῦ διαιρεθέντος πράγματος πάλιν εἰς μικρότερα τμήματα διαίρεσις· ἐκ τοῦ
 Υ'ποδιαίρῶ, ὦ (αἰρέω, ἀνύμ.). Διαίρῶ, χωρίζω, μερίζω πάλιν τὸ διαίρεθὲν εἰς μικρότερα τμήματα, εἰς πολλὰ μικρὰ τμήματα διαίρῶ.
 Υ'ποδιακονέομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποδιάκονος). Εἶμαι ὑποδιάκονος, εἶμαι ὑποκάτω εἰς ἄλλον ὑπηρετήν· «τινί».·
 Υ'ποδιακονός, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἦτοι κατώτερος τοῦ διακόνου ὢν. Ἀθῆν.
 Υ'ποδιανόεομαι, οὔμαι, ἦτομαι μέσ. ἀποθ. (νόεω). Στοιχάζομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι εἰς ἑμαυτόν.
 Υ'ποδιασπᾶω, ὦ, ἄσω (διασπᾶω). Ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς διασπᾶω, κατ' ὀλίγον μερίζω ἀπ' ἀλλήλων.
 Υ'ποδιαστολή, ἡ (διατέλλω). Μικρὰ τῆς διαίρεσις, ἐξαιρ. τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ὁμιλίαν, ἐνθα τι κρατεῖται ποτὲ μὲν βραχύν, ποτὲ δὲ μακρὸν χρόνον· ἔτι δὲ καὶ χωριστὸν τι σημείον, κύμα, ἡ κύλων, ὑποστηγὴ λεγόμενον. 2) διακριτικὸν σημεῖον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τοῦ ὁποίου διαστέλλονται ὀλίγον αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετ' ἄλλης τινὸς συνωνύμου λέξεως· ὅταν, ὅτι, καὶ, ὅτι. Κουίντιλ.
 Υ'ποδιαφέρω, ὑποδιοίτω (φέρω, ἀνύμ.). Φέρω τινὰ κρυφίως καὶ ἀνεπαισθητῶς εἰς διαφόρους γνώμας. Δίων. Κᾶτ.
 Υ'ποδιαφθίρω, φθέρω (φθίρω). Κρυφίως καὶ κατὰ μικρὸν διαφθίρω, ὀλίγον διαφθίρω, ἀρχίζω νὰ διαφθίρω.
 Υ'ποδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἦτοι κατώτερος τοῦ διδασκάλου ὢν, ὁ δεύτερος διδάσκαλος, ἐξαιρ. δὲ τὸν δραματικὸν παραστάτην.
 Υ'ποδιδάσκω = διδάσκω, παρὰ τοῖς Ὁ.
 Υ'ποδιδράσκω, ὑποδράσσομαι (διδράσκω, ἀνύμ.). Κρυφίως φεύγω· δραπέτευω.

Υ'ποδίδωμι (δίδωμι). ἀμεταβ. Ἐλαττώμαι, σμικρύνομαι, ἐκπίπτω, ἀντίθ. τοῦ, ἐπιδίδωμι.
 Υ'ποδιήγησις, εως, ἡ (διηγέομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα ἢ κατὰ μίμησιν διήγησις. Εὐστάθ.
 Υ'ποδικάζω, ἄσω (δικάζω). Καταδικάζω. Νικητ.
 Υ'πόδικος, ὁ, ἡ, (δίκη). Ὁ ὑπὸ δίκην ὢν, τὸν ὁποῖον ἐγκαλεῖται ὡς πταιστήν· ὑπεύθυνος, χρεώστης. Πλάτ. «ὑπόδικος ἀσεβείας».
 Υ'ποδινέω, ὦ (δινέω). Ὀλίγον τι, ἡ ὑποκάτω στρέφω, γυρίζω.
 Υ'ποδιοικητής, οὔ, ὁ (διοικητής). Ὁ ὑποκάτω, ἦτοι κατώτερος τοῦ διοικητοῦ ὢν· ἀμρ.
 Υ'ποδιπλόω, ὦ (διπλόω). Κάμνω διπλοῦν, διπλῶν, διπλασιάζω. Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν
 Υ'ποδιπλώσις, εως, ἡ. Ἡ διπλασίωσις, ἡ διπλώσις. 2) τὸ διπλῶς κείμενον δέρμα. Σχόλ. Ἀριστφ.
 Υ'ποδιφθέρος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ μετὰ διφθέρας, ἦτοι δέρματος ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος.
 Υ'ποδιψίος, ὁ, ἡ, καὶ
 Υ'πόδιψος, ὁ, ἡ (διψά). Ὁ ὀλίγον τι διψῶν. 2) ἐνεργ. ὀλίγον τι διψῶν προσενῶν. Πλούταρ.
 Υ'ποδηθίεις, εἰσα, ἐν μετοχ. παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ, ὑποδαμάω. Ἡσιόδ.
 Υ'ποδμῶς, ὥς, ὁ (δμῶς). Ὁ εἰς τινὰ ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων· «τινός»· «ἀθάνατος Πρωτεὺς Ποσειδάωνος Ὑποδμῶς». Ὀδύς. Δ. ἔτι δὲ αἰχμάλωτος, σκλάβος.
 Υ'ποδορῆ, ἡ (ὑποδέρω). Τὸ κατ' ὀλίγον ἐκβάλλειν τὸ δέρμα.
 Υ'πόδοσις, εως, ἡ (ὑποδίδωμι). Ἐλάττωσις, μείωσις· «μύχθωνα». Αἰσχύλ.
 Υ'πόδουλος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποδουλωμένος εἰς τὰ θελήματα τινος, δοῦλος, υπηρέτης. Θεόφρ. ἐκ τοῦ
 Υ'πόδουλόω, ὦ. Ὑποτάττω, καθυποβάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποδουλόω. Ὑμνῶδ.
 Υ'ποδοχεῖον, τό (ὑποδέχομαι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδέχεται τίς τινα, ξενοδοχεῖον, κατάλυμα.
 Υ'ποδοχεύς, εως, ὁ. Ὅστις ὑποδέχεται τινα, ξενοδόχος. 2) ὁ ὑποσχόμενος καὶ ἀναδεχόμενός τι, ἐπιχειρητής· ἐκ τοῦ
 Υ'ποδοχή, ἡ (ὑποδέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον, ξενοδοχία, φιλοξενία. Ἡρόδ. 2) δέξιμον ἦτοι στέρεμον, συγκατάνευσις, εὖνοια· «εἰς ὑποδοχὴν τινος», πρὸς εὐκράτησιν τινος διὰ νὰ γείνη εἰς αὐτὸν ἀρεστός· «εἰς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοῖ ποτε τῶν ὁμοίων ἄξιων ἦναι». Δίων. μέ σκοπόν, μέ τὴν ἐπίδοα. 2) δοχεῖον, δεξαμενὴ, στέρνα, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ σταθῇ τι. Ἀριστοτ. βοήθεια, ἐπικουρία.
 Υ'πόδρα, ποιητ. ἐπὶβ. παρ' Ὁμ. πάντοτε εἰς τὴν συντ. ὑπόδρα ἰδῶν, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια βλέπων, τουτέστιν, ἀγρίως, σκυθρωπῶς, ἢ μετ' ὀργῆς βλέπων.
 Υ'πόδρακεῖν, ἀπαρέμφ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑποδέρκομαι.
 Υ'ποδραμῆ, ὁ αἰτ. οὐ ρ γ ε ὦ, (δραματουργέω). Παριστάω μετ' ὅτι δρᾶμα τὸ δεύτερον πρόσωπον = ὑποτραγωδῶ.
 Υ'πόδράξ, ἐπὶβ. μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ὑπόδρα· ὁπερ ἰδε.
 Υ'ποδρασία, ἡ (ὑπόδρα). Τὸ σκυθρωπὸν, ἡ λοξὸν βλέμμα. Ἠσύχ. = ὑποψία, ἐχθρα.
 Υ'ποδράσσομαι, ἄττομαι. Ἀττ. ἀξομαι, μέσ. (δράσσω). Κρυφίως προσπαθῶ νὰ κυριεύσω τι, κρυφίως ἀδράχνω· μετὰ γενικ. «τῆς δυνάμεως». Πλούτ.
 Υ'πόδράω, ὦ, ἄσω, ποιητ. «ὑποδρώω» (δράω). Ὑπηρετῶ, δουλεύω, συμβοηθῶ, ὑπουργῶ, μετὰ δοτ. νοσφιν ὑποδρώωσινα· Ὁμ.

Υ'ποδρῆς, δ (ὑπόδρα). Ὁ ἀγρῶς, ἡ σκυθρωπὴς βλέπων, ὑπόπτος, ἐχθρός. Νόνν.
 Υ'ποδρῆσσω, = ὑποδράω. Ἀπόλλ. Ῥόδ.
 Υ'ποδρῆσταιρα, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποδραστήρ.
 Υ'ποδρηστήρ, ἡρος, δ (ὑποδράω). Ἰππρέτης, θεράπων, συμβουθός· »τινος, ὡς τὸ, ὑποδράω.
 Υ'πόδρμις, εως, ὁ, ἡ (δριμύς). Ὀλίγον τι δριμύς, ὅξυς, πικρὸς, δηχτικός, ὀρμητικός.
 Υ'ποδρομή, ἡ (ὑποτρέχω). Τὸ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, τρέχειν. 2) καταφυγή, καταφυγίον, λύτρωσις.
 Υ'ποδρομός, ὁ, ἡ (ὑποτρέχω, ὑποδραμεῖν). Ὁ ὑποκάτω, ἡ εἰς τὰ ἔνδον τρέχων, ὑπὸ τοὺς πόδας ἐρχόμενος· μετὰ γεν. Εὐρίπ.
 Υ'πόδρομος, ὁ, = ὑποδρομή, ἔξαιρ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κατατρέφει τις, λιμὴν· »ἡ πρώτη τῆς ἐπιστήμης ὑποδρομή. Ἡσύχ. ἡ πρώτη αἰτοδός. 2) εἶδος ἀράχνης. Αἰλιαν.
 Υ'πόδροσος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον δροσερὸς, δροσισμένος.
 Υ'ποδρώ, ὦ· ποιητ. ἀντί, ὑποδράω, ὅπερ ἴδε.
 Υ'πόδωμι, = ὑποδύω.
 Υ'ποδύνω (δύνω), = ὑποδύω. Ἡρόδ.
 Υ'πόδυσις, εως, ἡ (ὑποδύω). Τὸ βουτᾶν, κρύπτειν, ὑποκάτω ἐμβαίνειν, μέγα τρυφᾶν. 2) καταφυγή, λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ. Αἰσχύλ. παρὰ δὲ Διοδώρ. Σικελ. ὁπῇ, τρύπα.
 Υ'πόδυσκολος, ὁ, ἡ (δύσκολος). Ὀλίγον τι δύσκολος, στυγρὸς, δυσχερής.
 Υ'πόδυσφορέω, ὦ. Ὀλίγον τι δυσχερῆσθαι, ἡ ὀλίγον τι δυσκόλως φέρω, εἰμαι ἀνυπόμονος. Πλάτ. Ἐπιστ. ἐκ τοῦ
 Υ'πόδύφορος, ὁ, ἡ (δύσφορος). Ὀλίγον τι δυσχερῆς, ἀνυπόμονος.
 Υ'πόδυσχεραίνω (δυσχεραίνω) = ὑποδυσχερῶ. Πλούταρχ.
 Υ'πόδυσώδης, εως, ὁ, ἡ (δυσώδης). Ὀλίγον τι δυσώδης, βρωμερός.
 Υ'πόδυσωπέω (δυσωπέω). Ὀλίγον τι καταεισχύω, κάμνω ἐντροπαλόν.
 Υ'ποδύτης, ου, ὁ, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ὑποχίτων, ἐστωκάρδιον, τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα ἔνδυμα. Διόδωρ. Σικελ.
 Υ'ποδύω, δύω, ἀρρ. β'. ἐπέδυν, καὶ ὑποδύνω (δύω, ἀνῶμ.)· μεταβατ. Κάτω σύρω, ἔλκω, τραβῶ, ἡ ἐνδύνω· »κιθῶνας ὑποδύνει τοῖσι εἰμασι· καὶ μετὰ μόνης αἰτιατ. Ἡρόδ. 2) μέσ. μετ' ἀορ. β'. καὶ ἔνεργ. παρακειμ. βουτῷ εἰς τὰ κάτω, ἔρπω εἰς τὰ κάτω, ἡ μέγα, εἰσδύω, χώνομαι μέσα, ἐμβαίνειν, εἰσέρχομαι κυρίως, εἰσχωρῶ, ὑποκάτωθεν ὑπάγω, κύπτω, κάμπτωμαι· συνήθ. μετὰ αἰτιατ. »ἡ γ' ὑποδύτα θαλάσσης εὐρέα κόλπον». Ὁμηρ. ὑπὸ κύμα... ἔδυσαν», ἀντί, ὑπέδυσαν· σπανιῶτερ. μέσ. δοτ. »πᾶσιν δ' ὑπέδυν ἰδοῖς», δόλους ἐκυρίευστε λύπη, καὶ μετὰ τῆς, ὑπὸ, μετὰ γεν. Ἀριστοτ. ἀλλὰ μετὰ γενικ. ὑποκάτωθεν ἔρπω, ὑποκάτωθεν ἐξέρχομαι· »θάμνω ὑπεδύεστο», ὅθεν καὶ χωρὶς πτώσ. ὑποχωρῶ, ἐκκλίνω, ἀπαλλάττομαι, σύρομαι ὀπίσω, δειλῶ, φοβοῦμαι. β) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ· μετὰ αἰτιατ. »τὴν ἡγεμονίην τῶν Ἰώνων». ὁπότεμονα. Ἡρόδ. κ τ λ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ξενοφ. μετὰ αἰτ. προσ. ὑποδύεσθαι τινα, παρειαδύω εἰς τὸνα μετὰ πανουργίας, ἡ κολακείας ζητῶ ὑ' ἀπατήσω, ἡ βλάψω τινά· ὑποδύναι, ἡ, ὑποδύεσθαι προσωπεῖον, βάλλω τὸ προσωπεῖον, κρύπτωμαι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ὑποκρίνομαι.

Υ'ποδωρίζω (Δωρίζω). Ὀλίγον Δωρίζω, κατὰ τοὺς Δωριεῖς ὁμιλῶ.
 Υ'ποδωρίος, ὁ, ἡ. Ὀνομα μουσικοῦ τινος ζῆχον.
 Υ'ποδωρίστι· ἐπὶ βῆ. Ὀλίγον κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, κατὰ τὸν Δωρικὸν νόμον, μουσικὸν τινα ἤχον, οὕτω καλούμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀριστοτ.
 Υ'ποεκάθω, ποιητ. ἀντί, ὑπεικάθω.
 Υ'ποείκω, ποιητ. ἀντί τοῦ, ὑπείκω.
 Υ'ποεργός, ὁ (ἐργον)· συνήθ. κατὰ συναίρ. ὑπουργός, ὅπερ ἴδε.
 Υ'ποεσθής, ἡτος, ἡ, = ὑποδύτης. Τὸ ὑπὸ τῇ ἐσθῇ ἐνδυμα. Ἡσύχ.
 Υ'ποεξακορεύω (ὑποεξακόρος). Εἰμαι ὑποεξακόρος.
 Υ'ποεξακόρος, ὁ, ἡ (εξακόρος). Ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ εξακόρου, ἡτοῦ τοῦ ἐσέρως ὢν, ὑπέρτης τοῦ ναοῦ, νεωκόρος. Ἡρόδοτ.
 Υ'ποεζύγνυμι, καὶ ζευγνύω, ζεύξω (ζευγνύμι, ἀνῶμ.). Ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλω· καθόλου δὲ, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω. 2) ἀπὸ τινος συνδέω, ἐνώνω· »τινί τι», παθητ. ὑποτάσσομαι εἰς τι, ὑποφέρω, ὑπομένω τι· μετὰ δοτ. »ὑποζυγῆναι πόνο». Σοφ. ὁθεν
 Υ'πόεξις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν βάλλειν, ἡ καθυπτάξαι. 2) σύναψις, σύνδεσμος μετὰ τινος.
 Υ'ποξείω, ξέσω (ξέω). Ὀλίγον, ἡ ἥρεμα βράζω, τῆς ζυμώσεως ἀρχομαι, ὀλιγοβράζω.
 Υ'ποξοφώ (ξοφώ). Εἰμαι ὀλίγον τι ξοφώδης, ξοφερός, σκοτεινός, μαῦρος.
 Υ'ποξύγιον, τό. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενον ζῶον, τὸ ἀχθοφόρον· Ἡσύχ. οὐδέτ. τοῦ
 Υ'ποξύγιος, ἱα, ἰον (ζυγόν). Ὁ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενος, ἡ ἔλκων τὴν ἄμαξαν, ὁ ἀφ' ἀμάξης ζευγνύμενος. Θουκυδ.
 Υ'ποξύγιώδης, ὁ, ἡ (ὑποξύγιον εἶδος). Μετ' ὑποξύγιον ὁμοῖος. Ἀριστοτ.
 Υ'ποξύγιος (ζυγός) = ὑποεζύγνυμι.
 Υ'πόξω, οξήσω, παρακίω. ἔχων σημασι. ἐνεστ. ὑπόξωδα (ἔξω, ἀνῶμ.). Ὀλίγον τι ἔξω, μυρίζω, βρωμῶ.
 Υ'ποξωγράφω (ζωγραφῶ). Ἀμυδρῶς πως καὶ σκοτεινῶς ζωγραφίζω, σκιαγραφῶ.
 Υ'πόξωμα, τό (ὑποξώννυμι). Διάφραγμα, διάφραγμα, ὁ χωρίζων ὑμῖν τὰ ἔντερα ἀπὸ τῶν τοῦ σώματος ἐνσπῶν. 2) τὸ εἰς τὰς πλευράς τοῦ πλοίου πλαγίως κείμενον κάθισμα τῶν καπηλατῶν, καὶ σπόμενος, ἄλλως λεγόμενος, ἐπειδὴ συνδέει τοὺς τοίχους τοῦ πλοίου, τὰ ζώματα, ἡτοῖς ζωνάρια τοῦ πλοίου. Πλάτ. 3) τὸ μεταῖον μέρος τοῦ πηδαλίου.
 Υ'ποξώνιον, τό. Τὸ περιζώνιον· ἐκ τοῦ
 Υ'ποξώννυμι, καὶ, ὑποξώννω, ὥσω (ξώννυμι, ἀνῶμ.). Ὑποκάτω ζώνω, ὑποκάτω ἔνδυ, συνδέω, συνάπτω· παθητ. παρακίω· μετὰ αἰτιατ. »χειρὰς ὑπεξωσμένοι ἔσαν». Ἡρόδοτ. 2) παρὰ Πολυδ. »ναὺς ὑποξώννυναι, ἀντί τοῦ, ἐτοιμάζειν.
 Υ'πόξωσμα, τό. = ὑπόξωμα.
 Υ'ποθάλλω, ψω (θάλλω). Ὀλίγον τι θάλλω, θερμαίνω, ὑποθερμαίνω.
 Υ'ποθεῖω (θεῖω). Ὀλίγον τι, ἡ κυρίως ἀποθεῖω, ἀποδίδω θείας τιμὰς.
 Υ'πόθεσμα, τό (ὑποτίθημι). Πᾶν τὸ ὑποτιθέμενον, ὑπόβλημα, θεμέλιον, κρηπίς, βάσις. Πλούτ.
 Υ'ποθέναρ, αρος, τό (ἐνάρ). Τὸ ἔνδον τῆς παλάμης ὁμαλὸν μέρος. Πολυδ.
 Υ'ποθερμαίνω (θερμαίνω). Ὀλίγον τι, ἡ μετρίως θερμαίνω, ζεσταίνω· παθητ. ὀλίγον τι, ἡ μετρίως θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι· ὑπεθερμαίνω ἡ ξέρος αἵματι. Ὁμηρ.

πὺν μίσος· ὁ Πολύβιος μεταχειρίζεται τοῦτο δις οὕτω κατὰ μέσιν διάθεσιν· 2) εἰσχωρῶ εἰς τινα κρυφίως, λαμβάνω ἐπιβρόχην· μετὰ αἰτίατ. προσ. ἐνίστοε δὲ καὶ μετὰ αἰτίατ. πράγμα. φέρω τι κρυφίως εἰς τὸν οἶκον. Ἀριστοτ.

Υπομῶζω, ὥσομαι (οἰσῶζω). Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρὰ οἰμῶζω, κλαίω, θρηνῶ.

Υποίνος, ὁ, ἡ (οἶνος). κυρίως, Ὁ ὑπὸ τὸν οἶνον βαλμένος, πλήρης οἶνου· 2) ὀλίγον τι μεθυμένος.

Υποίωμαι, παθ. ἀποθ. (οἶμαι, ἀνῶμ.) = ὑπονοέω. Ἠτύχ.

Υποιστός, ἡ, ὄν· ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπορέω· Ὑποερός, βαστακτός. Ἠτύχ.

Υποίσχάνω, ποιητ. παρασχηματισμός τοῦ, ὑπείσχω, ὑπέχω.

Υποίσχω, συνήθ. εἰς τὸ μέσ. ὑποίσχομαι (ἴσχω). Ὡς τὸ, ὑπέχω, κρατῶ ὑποκάτω, δέχομαι· 2) καὶ μέσ. = ὑπισχνέομαι, μόνον ποιητ.

Υποκαθαίρω (καθαίρω). Ὑποκάτω καθαίρω, καθαίρω τὴν κοιλίαν διὰ τινος καθαρτίου φαρμάκου· ὁθεν

Υποκαθάρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω τῆς κοιλίας διὰ τινος καθαρτηρίου φαρμάκου καθαρσις.

Υποκαθεύομαι, παθ. ἀποθ. (ἔσομαι, ἀνῶμ.) = ὑποκάθημαι.

Υποκαθεύδω, μέλ. ὑποκαθευδῶ (εὐδω, ἀνῶμ.). Ὀλίγον τι κοιμῶμαι.

Υποκαθήμεαι, ἰωνικ. ὑποκάθημαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (ἔμαι, ἀνῶμ.). Κάτω κάθημαι, εἰς τινα τόπον κάθημαι. Ἠρόδ. 2) κάθημαι ἄργος· 3) κρυφίως κάθημαι, κρυπτομαι, ἐφεδρεύω, ἐνεδρεύω παραμονεύω. 4) κάθημαι εἰς ἀσφαλεῖς, ὀχυροὺς τόπους, καὶ φυλάττομαι· «χωρίους ἱσχυροὺς ὑποκάθημαι» Διονύς.

Ἄλκι· κρατῶ, φυλάττω ἑμαυτὸν εἰς δυνατοὺς τόπους· καὶ μετὰ αἰτίατ. προσ. Ἠρόδοτ. «ὑποκατήμενοι τὸν βάρβαρον» ἐκάθηντο, προσμένοντες τὸν βάρβαρον, διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτόν.

Υποκαθίζω, ἴσω, Ἄττ. ἰῶ (ἴζω, ἀνῶμ.). Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως καθίζω, βάλλω εἰς ἐνεδραν· μέσ. κάθημαι κρυφίως εἰς ἐνεδραν.

Υποκαθίημι, ὑποκαθίσω (ἔμαι, ἀνῶμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως καταθιβάσω· «τὰς ὄρεας καταθιβάσω τὰ ὄρηδια, καταπραύνω τὸν θυμόν μου· πῶγωνος βάθος»· ἀρίνω· ὡς αὐξάνουν τὰ γένεια μακρὰ, καὶ ἔως κάτω. Πλούταρχ.

Υποκαθίστημι, στήσω (ἵστημι). Βάλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου. Ἠρωδιαν.

Υποκαίω, αὐσω (καίω, ἀνῶμ.). Βάλλω ὑποκάτω πυρ, καὶ καίω, φλογίζω, καίω ὑποκάτω. Ἠρόδ.

Υποκαχέω, ὁ, ἡ (καχοήτης). Ὀλίγον, ἢ κρυφὰ κχοήθη· κακώτερος, πανούργος.

Υποκακχέω, ποιητ. ἀντι. ὑποκαταχέω. Δημ. Φαλρ.

Υποκαλύπτω (καλύπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον καλύπτω, σκεπάζω.

Υποκάμνω, ὑποκαμοῦμαι (κάμνω, ἀνῶμ.). Ὀλίγον τι κάμνω, εἶμαι ἄβροστος.

Υποκάμπτω, φω (κάμπτω). ἀμετβ. Ὑποστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω. Ξενοφ. τροπικ. περιφέρωμαι, γυρίζω ὀλόγυρα, ἀποφύγω· μετὰ αἰτίατ. 2) μεταβ. κάμπτω ἐπὶ τὰ κάτω τι, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, ὑπὸ γλῶχιν· «καμψαν»· ἀντι. ὑπέκαμψαν γλῶχιν· α.

Υποκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὁ ὑπὸ τὸν κάπηλον ὢν, δεύτερος κάπηλος.

Υποκαπνίζω, ἴσω, Ἄττικ. ἰῶ (καπνίζω). Ὑποκάτω καπνίζω· ὁθεν

Υποκαπνίσμα, τό. Τὸ δι' αὐ. καπνίζει τις, κάπνισμα· καὶ

Υποκαπνισμός, ὁ. Τὸ καπνίζειν. Ἀλέξ. Τραλ.

Υποκαπνιστός, ἡ, ὄν· ῥηματικ. ἐπιθ. τοῦ, ὑποκαπνίζω. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς κάπνισμα.

Υποκάπτω, ἀφω (κάπτω). Κρυφίως κρυφοκάπτω, προκαπῶ διὰ τοῦ στόματος, πρότερον χάπτω, τρώγω. Ἀριστοτέλ. ζῶ. Ἰστορ. 9.

Υποκαρδῖος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ ὑποκάτω τῆς καρδίας ὢν, κρυμμένος εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας. Θεόκρτ.

Υποκαρδῶς, ὦ (καρδῶ). Ὀλίγον τι ζαλίζω, ἐξίπ· πάξω, ἐκπλήττω. Διόδ. Σικελ.

Υποκαρπίος, ὁ, ἡ· (καρπός, σημασ. 2). Ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν ὢν· «ἀρτηρία ὑποκαρπίος»· ἡ ὑποκάτω τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ἀρτηρία, ἐνθα κτυπᾷ ὁ σφυγμός. Νίκανδρ. Ἀλέξιφ.

Υποκαρφω (κάρφω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ξεραίνω. Νίκανδρ.

Υποκαρῶδης, εως, ὁ, ἡ (καρῶδης). Ὀλίγον τι ζαλισμένος, ἐξίπτασμένος. Ἰπποκρ.

Υποκαταβαίνω, βίσομαι (βαίνω, ἀνῶμαλ.). Κατ' ὀλίγον καταβαίνει, ὑπάγω κάτω. Ἠρόδτ.

Υποκαταβάλλω (βάλλω). Ὀλίγον καταβάλλω· ἄμψ.

Υποκατάβασις, εως, ἡ (ὑποκαταβαίνω). Ἡ κατ' ὀλίγον κατάβασις, ἢ κατ' ὀλίγον ἐλάττωσις.

Υποκατακλίνω (κατακλίνω). Ὀλίγον συντρίβω, τσακίζω· ἄμψ.

Υποκατακλίνω (κλίνω). Ὑποκάτω κλίνω, βάλλω. παθητ. κατακλίνω ἑμαυτὸν κάτω, κύπτω ἔως κάτω· κάθημαι παρακάτω τῶν ἄλλων εἰς τὴν τράπεζαν· μεταφορ. = ὑπείκω, ὑποχωρῶ· «τινὶ τι· νος»· ὁθεν

Υποκατακλίσαις, εως, ἡ. Τὸ πρὸς τὰ κάτω κλίνειν. 2) ἡ εἰς τὰ κάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων ὑπόκλινω, ὑποταγῇ, παραχώρησις, σκύψιμον, ὑπειξίς. Ἡλιόδωρ.

Υποκαταλείπω (λείπω). Κατ' ὀλίγον καταλείπω, ἀρίνω, ὑπόλοιπον ἀρίνω.

Υποκαταμένω (μένω, ἀνῶμ.). Μένω ὀπίσω καὶ προτμήνω· ἡμαρτημ. ἀνάγν.

Υποκαταπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνῶμ.). Πίπτω ὑποκάτω.

Υποκατασκευάζω (κατασκευάζω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως κατασκευάζω, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξερ· γάζομαι. Δημήτρ. Φαλ.

Υποκατασκευή, ἡ. Προετοιμασία, ἐτοιμασία· ἔξαιρ. κρυφ. ἐτοιμασία.

Υποκατάστασις, εως, ἡ (ὑποκαθίστημι). Τὸ βάλλειν τι, ἢ τινα εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός.

Υποκατάστατος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑποκαθίστημι. Ὁ βαλμένος εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός.

Υποκαταφρονέω, ὦ (φρονέω). Ὀλίγον τι καταφρονῶ, ἢ ἀμελῶ. Ἰπποκρ.

Υποκαταχέω, χεύω (χέω, ἀνῶμ.). Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χύνω, ἐκχέω.

Υποκατέμι (εἴμι). Κρυφίως μεταβαίνει· εἰς τι· ἔξαιρ. εἰς ἄλλην τινὰ πτῶσιν.

Υποκατεσθίω, μέλ. ὑποκατέδομαι (εσθίω, ἀνῶμ.). Κρυφίως κατεσθίω, κατατρώγω.

Υποκατήμαι, ἰωνικ. ἀντι. ὑποκάθημαι. Ἠρόδτ.

Υποκατηφής, ὁ, ἡ (κατηφής). Ὀλίγον τι κατηφής, σκυθρωπός, σοδαρός, λυπημένος.

Υποκατορύσσω, Ἀττικ. — ττω, ξω (δρύστω).

Υποκάτω δρύττω, σκάπτω ὑποκάτω.

Υποκάτω ἐπὶ (ὑπὸ, κάτω). Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, σημειῖται τὴν ὑπὸ τινος θέσιν, ἀναφερόμενον πρὸς ἄλλο τι ἐπάνωθεν τούτου ἰστάμενον.

Υποκάτωθεν, ἐπὶ. Ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους πρὸς τὰ ἄνωθεν, ἀπὸ κάτω. Ἡρωϊκόν.

Υποκάτω ῥυχοῦ, ὁ, ἡ (ὑποκατορύσσω). Ὁ ὑπὸ γῆν ὡς καταβολάδα βαλμένος, παρὰχωμένος. Θεόρρ.

Υποκάτωμα, τό (ὑποκάτω). Τὸ δι' οὗ ἀνάπτεται τι, προστάκιμα.

Υποκάτωσις, εὐς, ἡ (ὑποκάτω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν ὑποκάτω ἢ ὑποκάτω τινος γινομένη καύσις. 2) ἱπνός, φούρνος, κάμινος, ἡ ὑποκάτω τοῦ λέβητος γινομένη καύσις εἰς τὰ λουτρά.

Υποκάτωστον, τό (ὑποκάτω). Δημιότιον τι μετὰ θόλου, τὸ ὅποιον θερμαίνεται διὰ πυρὸς ὑποκάτω καιόμενον, καθὼς π. χ. τὰ θαμάτια εἰς τὰ λουτρά, ἐνθα καίεται ὑποκάτω πύρ, πυριατήριον· ἐτι δε καὶ ὁ ὑποκάτω εἰς θαμάτιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατασκευασμένος φούρνος.

Υποκάυστρα, ἡ (ὑποκάτω). Καμίνιον, παραστιά, τὸ ἑδωφός τοῦ φούρνου, ἐνθα ἀνάπτεται τὸ πῦρ.

Υπόκειμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμαλ.). Ὑποκάτω κεῖμαι, χρησιμεύω θερμῶν. 2) κεῖμαι ἐμπροσθεν, πρόκειμαι· ἄλλος ὑπόκειται μοι. Πίνδαρ. ὅθεν β) ὑπάρχω, εἶμαι παρῶν, πρόχειρος· πτὸ ὑποκείμενον, πᾶν ὅτι κεῖται ἐμπροσθεν, πρόκειται, κεῖται ὑπ' ὅψιν, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, ὡς τὸ, ὑπόβσεις, σημασ. 2, β'. ἐτι δε καὶ τὴν οὐσίαν πὸ ὑποκείμενος χρόνος, ὁ ἐνεστώς, παρῶν καιρός. 3) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν παρακαλῶ, ὡς τὸ, ὑποπίπτειν τινί. Πλάτ. 4) εἶμαι βαλμένος ὡς ἐνέχυρον. παρὰβλ. ὑποτίθηναι. 5) ὑποβάλλομαι εἰς βάσιν, εἶμαι στερεὰ ὑπορματισμένος, ἐπομένον τοῦ, ὅτι διὰ συνθήκην καὶ συμφωνίαν εἶμαι, ἡ ὡς τοιοῦτόν τι μὲ δέχονται καὶ νομίζουσιν. Δημοσθ. καὶ Ἡρόδ.

Υποκείρω (κείρω). Κάτωθεν κουρεύω, ἀποκόπτω. 2) κατ' ὀλίγον διακόπτω, διατράττω.

Υποκείρω (κείνω). Ἐπέχω τόπον κεινιστοῦ. Λουκιαν. 2) εἰς τὸ μέτ. κυρίως προσταξῶ ἀμφ.

Υποκέλλω (δέλλω). Κυρίως, ἡ ἀνταγιασθήτω, καταντῶ, φέρομαι πουθενά, πίπτω μέσα· εἰς τινα Λογγίν.

Υποκένος, ὁ, ἡ (κενός). Ὀλίγον τι κενός, ἄδειος, ὀλίγον τι μάταιος.

Υποκενώω (κενός). Ὑποκάτωθεν κενόω, ἀδειάζω.

Υποκεντέω, ὦ (κεντέω, ἀνώμ.). Ὑποκεντῶ. 2) ὀλίγον τι κεντῶ, σουβλίζω.

Υποκέραμος, ὁ, ἡ (κέραμος). Μειμιγμένος με κέραμον.

Υποκερας, αος, συνηρημ. ως, ὁ, ἡ, τό (κέρας). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι κέρας, κέρατον.

Υποκερχαλέος, καὶ ὑποκερχυαλέος, ἔα, ἔον (κερχυαλέος). Ὀλίγον τι βραχνός. Ἰπποκρ.

Υποκενθός, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω κεκρυμμένος· ἐκ τοῦ

Υποκεύθω (κεύθω). Ὑποκάτω, ἡ μέσα κρύπτω.

Υποκεφάλαιον, τό (κεφαλή). Προσκεφάλαιον.

Υποκήρος, ὁ, ἡ (κήρος). κυρίως Μειμιγμένος με κήρινον, ἐπὶ μέλιτος· καθόλου, μειμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος· ἀντίθετος τοῦ, ἁγνός.

Υποκέρυσσω, Ἀττικ. — ττω, ξω (κέρυσσω). ἐξαιρέτως, μέτ. Διὰ τοῦ κήρυκος κάμνει γνωστὸν,

δημοσιεύω εἰς ἀγορὰν διὰ τοῦ κήρυκος, συγκαλῶ, πωλῶ. Πλάτ.

Υποκίθαρίζω, ἴσω (κίθαρίζω). Κίθαρίζω κ' ἐγὼ κατόπι τινός, τὸν συνοδεύω· ἐτινί· κίθαρίζω εἰς τιμὴν τινος.

Υποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὀλίγον εἰς κίνδυνον ἐμβαίνειν. Πλούταρχ.

Υποκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὀλίγον κινδυνώδης. 2) ὁ εἰς κίνδυνον εὐρισκόμενος, ἡ ὑποκείμενος. Πολυδ.

Υποκινέω, ὦ (κινέω). Κάτω, ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς κινῶ, σαλεύω, κουνῶ β) τροπικ. Ὀλίγον τι ανακατόνω, ταράττω. 2) οὐδ' ἐτέρ. ὀλίγον τι κινῶ ἑμαυτὸν, κινούμαι, σαλεύομαι ὀλίγον. β) εἶμαι σαλευμένος, ταραχμένος τὸν νοῦν, παραφρονῶ· ἐτι δε καὶ ἀντί τοῦ, διεγείρω, ἐρεθίζω. Πλάτ.

Υποκινύμαι, καὶ ὑποκινύω (κινύμαι). ἐπικ. ἀντιὑποκινέω, σημασ. 2.

Υποκινύρομαι, μέτ. ἀποθ. (κινύρομαι). Κρυφίως, ἡρέμα συνάδω, συμψάλλω κ' ἐγὼ ἡρέμα, μετ' ἡμετέρων φωνῶν. Δίλιαν. Ποικιλ. Ἰστρ.

Υποκίρνημι (κίρνημι). Ὀλίγον τι μεινύω ἀμφ.

Υποκίρρος, ὁ, ἡ (κίρρος). Ὀλίγον τι κίρρινος, ὑποκίρρινος.

Υπόκισσις, ἴδος, ἡ. Φυτόν τι φυόμενον ἐπάνω τῶν ῥιζῶν τοῦ Κίστου, οὗ τινος ὁχυλὸς εὐκρηστος εἶναι εἰς τὴν ἱατρικὴν. Διοσκορ.

Υποκλαδόν, ἐπὶβ. (κλαδόν). Μετ' ὀλίγον λυγισμένη γόνυ, ὀλίγον κεκλιμένης, ὑποκεκλιμένης.

Υποκλάζω (ὀκλάζω). Ὀλίγον τι, ἡ κατ' ὀλίγον κλίνω, κύπτω, σκύπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνυα τροπ. ἐπὶ ἐκλείποντος ἁφ' ὁρους, ἐπὶ σθενύοντος λύχνου, κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ.

Υποκλαίω, κλαύομαι (κλαίω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως κλαίω, κρυφοκλαίω. ἀμφ. Αἰσχύλ.

Υποκλαίω, ὦ, ἄσω (κλαίω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω συντρίβω. 2) κρυφίως, ἡ κατ' ὀλίγον συντρίβω, τσακίζω.

Υποκλείω (κλείω, κλέω, ἀνώμ.). Πίπτω εἰς τοὺς πόδας, γονυκλιτῶς ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ εἰς βοήθειαν πθεῖνα. Αἰσχύλ. ἀμφ.

Υποκλέπτω (κλέπτω). Ὑποκάτω, κρυφίως κλέπτω, κρυφίως ἀρπάζω· κατὰ παθητ. διάθ. παρὰ Σαρκελ. 2) κρύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω.

Υποκλήζω, ἰωνικ. ὑποκληίζω (κλήζω). Κρυφίως φανερόω, κάμνω γνωστὸν· παθ. γίνωμαι γνωστός ἀπὸ τινος· πτὸνός, ποιητ.

Υποκλήνης, ἑός, ὁ, ἡ. Ὑποκεκλιμένος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτὸν εἰς τινα· ἐκ τοῦ

Υποκλίνω (κλίνω). Ὑποκάτω, ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίνω, σκύπτω τροπ. ὑπὸτάτω, ὑποβάλλω· παθ. ὑποκλινόμαι· ὑποκλίνω ἑμαυτὸν, σκύπτω, ὑποπίπτω, μετὰ δοτ. τροπικ. ὑποτάττομαι, ὑποχωρῶ.

Υποκλονέω, ὦ (κλονέω). Ὀλίγον τι κλονῶ, σείω, ἡ κινῶ, κουνῶ, ταράσσω· παθητ. ὑποκλονεῖσθαι τινά· ὦθῶ, σπράχνω, ἐγκλονῶ.

Υποκλοπέω, ὦ, ἡσώ· ὡς τὸ, ὑποκλέπτω· ὑποκάτω κρύπτω, ὑποκρύπτω· παθ. ὑποκάτω τινός κρύπτομαι ἐκ τοῦ

Υποκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὑποκεκρυμμένος, κρυμμένος.

Υποκλύζω, ὦτω (κλύζω). Ὑποκάτωθεν πλύνω, καθαρίζω· πτὸ σῶμα ὑποκλύζειν, διὰ κλυστηρίου πλύνειν καὶ καθαρίζειν τὸ σῶμα· ὅθεν

Υποκλύσις, εὐς, ἡ· καὶ ὑποκλυσμός, ὁ. Τὸ ὑποκάτωθεν πλύνειν, καθαρίζειν, ἐξαιρ. τὸ σῶμα διὰ τοῦ κλυστηρίου. Πλούταρχ.

Γποκλύω (κλύω, ἀνάμ.). Κρυφίως ἀκούω, ἀπακούω.
2) ἀπό τινος ἀκούω, ἀπὸ τοῦ στόματος τινὸς ἀκούω
«τινός».

Γποκνάω, ὦ (κνάω, ἀνάμ.). Ὀλίγον τι ἢ ξέω,
ξύω· ἄμρ.

Γποκνίζω, ἴσω (κνίζω). Ὀλίγον τι κρυφίως κνίζω,
ξέω, ξύω· τροπικ. κρυφίως ἐρεθίζω, προσένοι θρόνον,
υποβάν, ἡ ξηλοτυπίαν εἰς τινα. Ξενορ. καθόλου δὲ,
φέρω τινα εἰς ἐμπάθη κίνησιν· μετὰ αἰτίατ. παθητ.
κρυφίον τινα ἐρεθισμὸν αἰσθάνομαι. Πίνδαρ.

Γποκοιλίανω (κοιλίανω). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον
βαθουλόν, κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόν· παθητ. κα-
τὰ μικρὸν κοιλίνομαι.

Υποκόλιον, τό (κοιλία). Ὑπογάστριον, ἡ κάτω κοιλία.

Υποκοιλίς, ἴδος, ἡ. Ἡ κάτω βλεφαρίς· λέγεται
ἐτι καὶ «ὑπὸ κοίλον», καὶ «ὑπόκυλον», καὶ «ὑπο-
φθάλμιον» ἐκ τοῦ

Υπόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὀλίγον τι κοῖλος, βα-
θυοὺς, ὑποκάτωθεν κοῖλος· καθόλου δὲ, = κοῖλος.

Υποκολεῖσθαι (κολακεῖν). Ὀλίγον τι κολακεῖν.

Υποκόλοσος, ὁ, ἡ (κολοσός). Ὀλίγον τι κολο-
σός, κολοσωμένος.

Υποκολεπιδίος, ὁ, ἡ καὶ

Υποκόλιος, καὶ ὑπόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν κόλ-
πον ὧν, ἡ κείμενος, τὸν ὁποῖον φέρει εἰς τὸν
κόλπον αὐτοῦ· τροπικ. α) ὁ ἐγκαρδίως ἀγαπώμενος.
β) ὁ εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον κεκρυμμένος, καθό-
λου δὲ, κεκρυμμένος.

Υποκολυμβάω, ὦ. Ὑποκάτω κολυμβῶ, βουτῶ.

Υπόκομμα, τό (κόπτω) = ὑπόζωμα, ἡ ἐντομή
εἰς τὰ ἔντομα ζῶα ἄμρ.

Υποκομπέω, ὦ (κομπέω). Ὑποκάτω, ἡ ὁμοῦ Ξο-
ρυβά, ἡχώ, κουδονίζω. Πλούταρχ.

Υποκομψία, ου, ὁ = ὑπόκομψος.

Υπόκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Ὁ ὀλίγον τι κομψός,
χαρίεις, νόστιμος, εὐπρεπής, στολισμένος, καλ-
λωπιεμένος.

Υποκονιάω (κονιάω) = ὑποκονίω.

Υποκονίζω (κονίζω) = ὑποκονίω· ὅθεν

Υποκόνισις, εἰς, ἡ. Ἡ ὑποκάτω ἀνακάτωσις
τοῦ χόματος, ἀναχωμάτις, τὸ ἐξαλάωμα τῶν ἀμ-
πέλων. 2) ὁ κορινισμὸς, ἥτις τὸ μετὰ κοριορτοῦ
ἄλειμμα τῶν ἀθλητῶν. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Υποκονίω, ἴσω (κονίω). Κοριορτίζω, κοριορτιζέω
μετὰ κόνεως ἥτις κοριορτοῦ πάτω, κατὰ μέσ.
διάθ. ἐπὶ ἀθλητῶν, ἐτοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα.
— ἔξαιρ. δὲ λέγεται ἐπὶ κλημάτων καὶ ἀμπέλων,
ἐξαλάων, ἀνακατῶν τὸ χῶμα αὐτῶν ὑποκάτω διὰ
διὰ τῆς δικέλλης· ἄρ· ἡ ὑποκάτω.

Υπόκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὁ ὀλίγον τι κοπιασμέ-
νος, κουρασμένος. Ξενορ.

Υπόκοπος, ου, ὁ. Ὁ μετὰ κόπου μεμειγμένος. Ἰπποκρ.

Υπόκοπτω, ψω (κόπτω). Ὑποκάτω κόπτω. Στράβ.

Υποκορρίζω μ. κ. ι, ἱτομαι μέσ. ἀποθ. (κορίζομαι).

Ὀμιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον, μεταχειρίζομαι χαϊδευ-
τικὰς καὶ κολακευτικὰς λέξεις εἰς τὸ μικρὸν παι-
δίον, κολακεύων αὐτὸ· ὅθεν 2) ὡς μεταβατ. ῥῆμα
μετὰ αἰτίατ. α) ὀνομάζω μὲ κολακευτικὰ ὀνόματα,
βάλλω, δίδω κολακευτικὰ ὀνόματα, ὅσον, ἐπὶ ἔρω-
μένων, νηπιτῶριον, καὶ ῥάτιον ὑπεκορίζεσθαι. Ἀ-
ριστοτ. μετ' ὀνόμαζε κολακευτικῶς νηπιτῶριον (παπί-
τα μου). β) εἰς κἀκὸν καὶ ἄχρειον πρᾶγμα· δίδω
καλὸν καὶ ἀρεστὸν ἐπ' αὐνυμον, διὰ τὸ ὑποκρύψαι διὰ
τούτου τὸ ἐλάττωμα, ἡτὰν ἀχρεϊότητα αὐτοῦ καὶ
τὸ εὐμορφῶναι τὸ αἰσχροὺς εὐρήμους ὀνομάζω·
κατεστῆς ὑποκορίζεσθαι τὰς πόρναις ἐταίρας.

Πλούταρχ. ἔλεγεν (δὲ Σέλλων) ἀστείας τῆς πόρναις, φι-
λανάδας, συντρόφους. γ) καὶ τὴν ἀπαλὴν, καλὸν,
εὐάρεστον πρᾶγμα διὰ τινος κακοῦ ὀνόματος συμ-
κρύων, περιφρονῶν, κενειδίζω, ἀποραυλίζω, καὶ ἄ-
χρειού αὐτοῦ τὸ καλόν. Ξενορ. «οἱ μετόντες ὑπο-
κορίζομενοι ὀνομάζουσι μετὰ Κακίαν». δ) μιμούμαι
παρὸ βλ. ὑποκορίζομαι· ὅθεν

Υποκορρίζω, τό καὶ, ὑποκορρίζω, δ. Τὸ κολα-
κευτικὸν καὶ χαϊδευτικὸν ὄνομα, δι' οὗ ἐπικαλύ-
πτεται καὶ ὑποκρύπτεται ἄλλο ἄχρειον, κολακεία,
χαϊδεύμα, καθὼς ὁ Πλάτων τὴν σευσάθειαν, τὴν
ὁποίαν εἰσάγειν ὁ Σέλλων, ὑποκορίζμα χρεῶν
ἀποκοπῆς, ὀνομάζει, δηλ. χαϊδευτικὸν καὶ εὐμορ-
φον ὄνομα τῆς χρεωκοπίας· παρὰ Πλούταρχ. =
τῷ, παρακάλυμμα.

Υποκορρίζω, δ. = ὑποκορρίζω.

Υποκορρίζω, ἡ, ὄν. καὶ ἐπιδ. — κῶς (ὑπο-
κορίζομαι). Χαϊδευτικός, ὁ ἐπιτήδεος νὰ μεταχει-
ρίζεται γλυκεῖα χαϊδευτικούς λόγους, καὶ νὰ σκε-
πᾶται, δι' αὐτῶν τὴν ἀχρεϊότητα πράγματός τινος.
2) παρὰ Γραμματικ. ὑποκορριστικὸν ὄνομα· κολα-
κευτικὸν, χαϊδευτικόν· ὅσον, Σωκρατίδιον, Φιλιπ-
πίδιον, κ. τ. τ.

Υποκορρίζω μ. ι. ἴων. ἀντὶ ὑποκορίζομαι, μέσ.
ἀποθ. 2) «ἀοιδίαις ὑποκορρίζεσθαι» σημαίνει τὸν
ὕμνον τῶν παρθένων καὶ κορασίων εἰς τὸν γάμον
τῆς φιλανάδας τῶν, δι' ὕμνων, τραγῳδιῶν κολα-
κεύω, χαϊδεύω.

Υποκορυφίζω, ἴσω. Ἀττ. ἴω (κορυφίζω). Ὀλίγον τι
ἐλαφρύνω. Γλωσσ. Στεφ.

Υποκούφος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι κούφος, ἐλαφρὸς.

Υποκρατήριον, τό ἴδε, ὑποκρατήριον.

Υποκραζέω (κράζω). Ὀλίγον τι ἢ ἐξ ἐναντίας
κράζω· ἄμρ.

Υποκρέω (κρέω). Ὀλίγον τι, ἡ ἡρέμα ἡχώ,
ἐπὶ μουτικῶν ὀργάνων, ὅταν ἐλαφρῶς πως κρούη
τις τὴν χορδὴν αὐτῶν· υπηχίω, συνηχίω. 2) μετα-
φορ. συμφωνῶν, ἀντιστοιχῶ εἰς τι, μετὰ δοτ. 3)
μεταβ. ὑποκρούω συγὰ τὰς χορδαῖς, εἰς τὸ ἀρμό-
ζειν τὴν κιθάραν.

Υποκρεμνύω μ. ι. Κρεμῶ, ἐπὶ τι κρεμῶ· ἄμρ.

Υπόκρημος, ὁ, ἡ (κρημός). Ὀλίγον τι κρη-
μόδης, κατηγορητικός.

Υπόκρηνη, ἡ (κρήνη). Μικροτέρα ἢ κατωτέρα
κρήνη, παρακρήνη, παραβρύσις.

Υπόκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὁ ὑποκάτω τῆς κε-
φαλῆς ὢν, ἀντὶ τοῦ, ὑποκρήνος.

Υπόκρητιρίδιον, τό. Ἡ τοῦ κρατήρος ἑδρα,
ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου. Ἡρόδ.

Υπόκρητιριον, τό ἴων. ἀντὶ, ὑποκρατήριον,
= τῷ προσηγν.

Υπόκρίζω (κρίζω). Ὀλίγον τι κρίζω, ἐκπέμνω
μικρὰν τινα καὶ ὀρεῖαν κρανήν· Ἀλκιαν.

Υπόκρίνομαι, κ. ι, συνηθ. μέσ. ἀποθ. ἄρ. ὑπε-
κρινάμην, καὶ ἐκρίθην (κρίνω). Ἀποκρίνομαι «τινί
τις». Ἡρόδ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ μαντιῖνου. 2)
ἐορκίζω, λύνω ἄπορρον τι. 3) εἰς τοὺς Ἀττικ. συνηθ.
παριστάω «πρόσωπον», δέχομαι, λαμβάνω τὸ προ-
σωπεῖον, τὸ σχῆμα ἢ τὸ πρόσωπόν τινος· καὶ ἐντεῦθεν
ἐπὶ ὑποκριτῶν, ἀντὶ τοῦ, παριστάω εἰς τὸ θεᾶσθαι,
εἶμαι ὑποκριτὴς τραγῳδίας ἢ κωμῳδίας εἰς τὸ θεᾶσθαι.
β) καταχρηστ. καὶ ἐπὶ τῆς θεατρικῆς ἀπαγ-
γελίας τῶν μετὰ ταῦτα ῥαψῳδῶν καὶ ῥατόρων.
4) καθόλου δὲ, προσπιπῶμαι ξένην τινα φωνήν,
προφασίαν, σχήματα κ. τ. τ. ὡς ἐδικά μου, δέχο-
μαι καὶ μιμούμαι αὐτὰ· ὅθεν

Ἵποκρισία, ἡ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς τοῦ ὑπόκρισις, σημα. 2.

Ἵποκρισις, ἡ (ὑποκρίνομαι). Ἀπόκρισις, καὶ ἡ τοῦ μαντιῶ. Ἡρδ. 2) τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ, εἰς τὸ θεῖατρον προσποιήσις καὶ παραστάσις. ἡ τοῦ ῥήτορος ῥητορεύσις, ἀπαγγελία, ἐρμηνεία, ἐκφορὰς. Πλούτ. 3) τὸ ἐπιλάσασθαι ἔργον, ἡ προσποιήσις τοῦ σχήματος, τὸ ἄλλως δηλαδὴ εἶναι, καὶ ἄλλως φαίνεσθαι, δέλειν· παρ' Ἡσύχ. ὑπουλώτης δόλος.

Ἵποκριτήρ, ἥρος, ὁ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, ὑποκριτής. Ἀθήν.

Ἵποκριτής, οὗ, ὁ (ὑποκρίνομαι). Ὁ δίδων ἀπόκρισιν, ὁ ἀποκρινόμενος· 2) ὁ ὑποκρινόμενος, ἥτοι προσποιούμενος πρόσωπόν τινα εἰς τὸ θεῖατρον. 3) ὁ κείμενος ψευδῆ προσποιήσιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπάτην. Ἐκκλ. 4) μάντις, ἐρμηνεύς νόμειων, ονειροκρίτης. Λουκιαν. ὁθεν

Ἵποκριτικὸς, ἡ, ὅν· καὶ ἐπὶ ῥ. -κῶς. Ὁ ἐπιτάσεις εἰς ὑποκριτὴν ἢ ὑποκριτικῇ, ἐξυπακούου. τοῦ, «τέχνη», ἡ τέχνη τοῦ ὑποκριτοῦ. Διογ. Λαέρ. 2) ὁ εἰς ὑπόκρισιν, προσποιήσιν ἀνέκων, ἔχων γυμνασιν εἰς αὐτὴν. Δημήτρ. Φαίερ.

Ἵποκρούω (κρούω). Ὑποκάτωθεν, ἡ σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, ὁθεν καὶ ὡς τὸ, ὑποκρέω, ἑλαφρῶς, σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, κουνῶ, ὑπὸ τὰς χερσὶν, ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων. 2) τροπικ. ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, ἐναντιόνομαι, ἀντίσταμαι, «τινὶ» Πλάτ. β) συναπατῶ, προφθάνω. γ) παρ' Ἀριστοφ. ἐπὶ ἀσελγούσι ἐννοεῖται, ὡς τὸ, κρούω, καὶ κινεῖω, ἐπὶ συγούσιαις.

Ἵποκρύπτω, ψω (κρύπτω, ἀνώνμ.). Ὑποκάτω κρύπτω Ξενοφ. «ὑποκρύπτειν τὸν πλοῦτον, τὰ χρηματικὰ» μέτ. «ὑποκρύπτομαι»· κρύπτω ἑμαυτὸν, ἡ τὰ πράγματά μου ὑποκρύπτομαι τινα· κρύπτεται ἀπὸ τίνος· καθόλου δὲ, ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ, κρατῶ τι κρυφόν, ἡ μυστικόν. Αἰσχ.

Ἵπόκρυφα, ἐπὶ ῥ. Κρυφά, κρυφίως, μυστικῶς.

Ἵπόκρυψις, εως, ἡ (ὑποκρύπτω). Τὸ ὑποκρύπτειν, ἀποσιωπῆν.

Ἵποκρώζω, ξω (κρώζω). Ἀπεναντίας κρώζω, ἀντιβῶ. Λουκιαν.

Ἵποκτείνω, κτενῶ (κτείνω, ἀνώνμ.). Κρυφίως, διὰ προδοσίας, δολίως φονεύω.

Ἵποκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Ὀλίγον τι κυανοῦς, γαλάζιος.

Ἵποκύανος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἵποκυβερνάω, ὦ (κυβερνάω)· «τῆς νεῶς». Κυβερνῶ, διοικῶ τὴν ναῦν, ὡς κυβερνήτης.

Ἵποκυδής, εος, ὁ, ἡ. Τποβρύχιος, διύγρος, ὑποβαρυνόμενος, ὑγρός. Ἡσύχ.

Ἵποκύκλον, τό. Μέρους τι τοῦ δίσκου, τοῦ σκαμνίου, ἄλλως, ὑπόστημα, ὑπόστατον, καὶ βάσεις, λεγόμενον διάφ. ἀνάγν. Πλ.

Ἵπόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὀλίγον τι ἡ πρὸς τὰ κάτω στρογγύλος, κυκλειδής· 2) ὁ ἔχων ὑποκάτω τροχούς, ὑπότροχος.

Ἵπόκυκλον, τό· ἴδε, ὑπόκυκλον.

Ἵποκυμαίνω (κυμαίνω). Ὑποκάτω κυματίζω, ὀλίγον ἢ ἡρέμα κυματίζω, κυματωδῶς κινεῖται, οἶον, ἐπὶ τῆς κυματώδους κινήσεως τῶν τῆς κερφαλῆς τριχῶν.

Ἵποκυματίζω (κυματίζω). Ἡρέμα κινῶ· «τὸ ῥόθιον τοῦτο ὑποκυματίζουσι πηγαί». Φιλόστρ.

Ἵποκύμα, μέτ. ἴδε, ὑπόκυμ.

Ἵποκύπτω, ψω (κύπτω). Κύπτω ὀλίγον, ὑποκλίνω τὸν αὐχένα ὡς ὁ κίετης· Ἀριστοφ. ἔξαιρ. ὑποβέλλω

Τόμ. Γ.

ἑμαυτὸν ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσομαι «τινὶ». Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃ· ὑπετάχθησαν, ὑπέκλιναν τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγόν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 2) μεταβατ. παρ' Ἀριστοφ. «ὑπόκυπτε τὰν τύλανα» χαμηλῶς τὴν ῥάχην, διὰ νὰ ἐπιθέσῃ τὸ φόρτωμα.

Ἵποκυρόω, ὦ· ἄμφ.

Ἵπόκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός· ἀμπαύρης· ὁθεν

Ἵποκυρτώω, ὦ (κυρτώω). Ὀλίγον τι κυρτώνω, λυγίζω. Γλωσσ.

Ἵπόκυρος, ὁ, ἡ (κυρίς) = ὑπόκυρτος.

Ἵποκυρῶνιον, τό (κύρην). Μέρους τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαρίας. Πολυδ.

Ἵποκύω (κύω, ἀνώνμ.). Ἐγγαστρώνω, ἐπὶ ἀνδρὲς, ἐνεργ. σπανίως εὐχρηστ. μέτ. ὑποκύομαι, ἐπὶ γυναικὸς, ἐγγαστρώνομαι, ὁθεν μετοχ. ἀορ. ἐπικ. «ὑποκυστραμένη», ἡ ὑπὸ ἀνδρὸς ἐγγαστραωθείσα, καὶ ἔγκυος· Ὀμ.

Ἵποκύλιον, τό (κύλον). Τὸ ὅπισθεν τοῦ σκέλους, τὸ κωλομέριον. Ξενοφ.

Ἵποκυμῶν, ὦ (κυμαίνω). Ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως κωμωδῶ, σκώπτω, περιπαίζω, διασύρω. Λουκιαν.

Ἵπόκυφος, ὁ, ἡ (κυφός). Ὀλίγον τι κυφός, (κωφούτικος) ὀλίγον λαλῶν, ὀμιλῶν. Πλάτ.

Ἵπολαΐς, ἴδος, ἡ. Εἶδος ὀρνέου· ἐτιδὲ καὶ, ὑπολαΐς, ὑπολαΐς, ὑπολαΐς, ἀπολαΐς, καὶ ἐπιλαΐς. Θεόδωρ.

Ἵπολαλέω, ὦ (λαλέω). Κρυφίως λαλῶ, ψιθυρίζω· κρυφολαλῶ, κρυφολιπῶ. Ἡσύχ.

Ἵπολαμβάνω, λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώνμ.).

Ἵπολάττω (λαμβάνω, πέρνω ἑπ' αὐτῷ μου, ὑποδέχομαι ἀναλαμβάνω. ἔξαιρ. α) φιλικῶς δέχομαι, ὑπολαμβάνω τὴν προστασίαν μου. β) «ὑπολαμβ. τὸν λόγον», ἀποδέχομαι καλῶς τὸν λόγον, τὴν συμβουλήν, ἡ τὴν πρότασιν τίνος, ἀναλαμβάνω τὸν λόγον, ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνομαι, πολλάκις καὶ χωρὶς τοῦ, «τὸν λόγον». Ξενοφ. «Κῦρος ὑπολαβὼν εἶπε»· πολλάκις δὲ καί ται καὶ τὸ «μεταξὺ» λαμβάνων τινὸς τὸν λόγον εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, τοῦ διακόπτω τὸν λόγον. γ) πιστεύω, νομίζω, ὑπονοῶ, εικάζω, ὑποπτεύω, στοχάζομαι. δ) κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὅπως· «ὑπολαμβάνειν ἵππον» Ξενοφ. κρατῶ ὅπως, ἐμποδίζω, βραστῶ, ὁ ἐστὶ, κατέχω. ε) πιάνω, κρυφίως ἀρπάζω, πέρνω, ἀπαστερῶ, ἐλκύω πρὸς ἑμαυτὸν. ζ) ἀναλαμβάνω, δέχομαι ὅπως, προσδέχομαι, ἀνακτῶμαι· «ὑπολα. τοὺς φεύγοντας»· καὶ «δυστορία ὑπελάμβανεν αὐτοῦς». Ξενοφ. ὑπέδεχτο, διεδέχετο, κατελάμβανεν· καὶ ἐπὶ συμβεβημένων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χρόνον διαδέχεται ἀμέσως τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ μετὰ αἰτίαι ἡ χωρὶς. Ἡρόδ. «ναυμαχία ὑπολαβοῦσα», ἀκολουθήσασα. η) βοήθω, ὠφελέω, νοί· εὐποροῖ τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνει. Στράβ.

Ἵπαλαμπάς, ἄδος, ἡ. Εἶδος θυρίδων ἥτοι παραθυρίδων. Ἀθήν.

Ἵπολαμπής, εος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποκάτωθεν λάμπων, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω λάμπων, φέγγων, στίλβων. «ἡλέκτρα». Ἡσιόδ. 2) ὀλίγον τι λάμπων, ἀστράπτων· ἐκ τοῦ

Ἵπολάμπω, ψω (λάμπω). Ὑποκάτωθεν ἡ ὀλίγον λάμπω, φωτίζω, στίλβω, «τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε», ὡς τὸ, ὑπεφαίνετο. Ἡρόδ. παρὰ ποιητ. πολλάκις κατὰ μέτ. διὰ ῥ. ὁθεν

Ἵπόλαμψις, εως, ἡ. Ἀμυδρὰ, ἀδύνατος λάμψις. Ἰπποκρ.

Ἵπολαυθάνω, λήσσομαι (λανθάνω ἀνώνμ.). Ὑποκρύπτομαι, ὑποκάτω εἶμαι κρυμμένος μετὰ ῥοτ.

- Υπολαπαξω, άσω (λαπαξω). Ὑποκάτω, ἡ ὑποκάτωθεν ἐκκενόνω. Αἰλιαν.
- Υπολάπαρος, ὁ, ἡ (λαπαρός). Ὀλίγον τι λαπαρός, μαλακός, ἀραιός. Ἱπποκρ.
- Υπολαπάσσω, καί ἄττω, ἄττ. (λαπάσσω). = ὑπολαπαξω.
- Υπολεαίνω (λεαίνω). Ὀλίγον τι λεαίνω, κάμνω ὁμαλόν, λεῖον.
- Υπολέγω (λέγω, ἀνώνμ.). Πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω, ὀνομάζω. 2) ἀναγινώσκω. Δίων Κασ.
- Υπολέθριος, ὁ, ἡ (δολέθριος). Ὀλίγον τι δολέθριος, βλαβερός, φθοροποιός. Ἱπποκρ.
- Υπολείβω, ψω (λείβω). Προσέτι ἐπιχύνω σπονδῶν συνή. εἰς τὸ παθ. ὑποκάτω, ἡ κατ' ὀλίγον λείθωμαι, ῥέω, σταλάζω, ὡς τὸ, ὑπορρέω. Ἱπποκρ.
- Υπόλειμμα, τό. Τὸ ὑποληφθὲν, λείψανον, ἀπομεινάριον. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ
- Υπολείπω, ψω (λείπω). Ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὅπως παθ. ἀφίνωμαι ὅπως ἐπίλοιπος ἡ μένω, μένω ὅπως τροπικ. μένω ὅπως τινός, ἵσταμαι ὅπως ἡ εἶμαι κατώτερος, ὅπως ἀπομένω κυρίως ἐπὶ ἀβλητῶν, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, εἰς τὰ ὅποια μένει τις ὅπως, ἡ εἶναι ἀδυνατώτερος μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ὅπως τοῦ ὀπίου μένει τις, ἐπὶ δὲ καὶ, ὑπὸ τινος. Ξενοφ. Ὑπολείπομαι μεσ. μετὰ αἰτ. ἀφίνω τι ὅπως μου ὅθεν
- Υπολείψω, εως, ἡ. Τὸ ὑπόλοιπον μένειν. 2) ἐκλείψει ἡλιου. Ἰάμβλ.
- Υπόλεπρος, ὁ, ἡ (λεπρός). Ὀλίγον τι τραχὺς, λεπρός, ψωραλέος.
- Υπόπολόγος, ὁ, ἡ (λεπτολόγος). Ὀλίγον τι ζητῶν τὰς λεπτολογίας, σοφιστείας, τὰ σοφίσματα.
- Υπόλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὀλίγον τι λεπτός, μαλακός, τρυφερός, ἡ ἀδύνατος.
- Υπολεπτύνω (λεπτύνω). Ὀλίγον τι λεπτύνω, κάμνω ὀλίγον λεπτόν, τρυφερόν Παῦλ. Σιλ.
- Υπολευκαίνω, (λευκαίνω). Ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον λευκαίνω, κάμνω λευκόν, ἄπρον παθητ. ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον εἶμαι λευκός, ἡ γίνωμαι. ἰλ.
- Υπόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὑποκάτω λευκός, ἄσπρος δυν. 2) ὀλίγον τι λευκός, ἀσπροδερὲς, ἀσπρολάριος. Δύσκωρ.
- Υπόλευκός χρωσις, ωτος, ὁ, ἡ (λευκόχρωσις). Ὁ ἔχων λευκόν, ἀσπροδερὲν χρῶμα, ἡ δέρμα.
- Υπολήγω (λήγω). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω, τελειώνω μετὰ γενικ.
- Υπολήϊς, ἴδος, ἡ ἴδε, ὑπολαΐς.
- Υποληκάω, ὦ, = ὑποκρούω. Ἡσύχ.
- Υπολήμματα, τό (ὑπολαμβάνω). Τὸ ὅποιον ἔλαβεν, ἐδέχθη τις, τὸ ὑπελημμένον. 2) σύλληψις. Πλούτ.
- Υπολήνιον, τό. Πύλος, λάκκος, ἡ καθίσκος ἡ ἀγγεῖον τι, τὸ ὅποιον τίθεται ὑπὸ τὸν ληνόν, διὰ τὴν ῥέου ὀίνου, ἡ τὸ ἔλαιον εἰς τοῦτο. Γεωπόν.
- Υπολήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ, τοῦ τρυγητηρίου κείμενος, ἡ ἱστάμενος ὅθεν
- Υποληνίς, ἴδος, ἡ = ὑπολήνιον.
- Υποληξίς, εως, ἡ (υπολήγω). Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους, τὸ καὶ ὀλίγον ἀρχίζον, πλησιάζον τέλος. Ἀθήν.
- Υποληγός, ἑα, ἑόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ὑπολαμβάνω. Πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις ἴδε τὸ ἐπόμεν.
- Υποληγικός, ἡ, ὄν καὶ ἐπιθ. — κῶς. Ὁ εἰς τὸ ὑπολαμβάνον, νομίζειν, συμπεραίνειν ἀνήκον «δύναμις ὑποληγική» φυσικὴ ἐπιτηδεύτης τοῦ ὑπολαμβάνειν, ὑπονοεῖν, στοχάζεσθαι, ἡ συμπεραίνειν, καὶ εἰκόζειν ἄντων. ἐκ τοῦ
- Υποληπτός, ὁ, ἡ ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, ὑπολαμβάνω. Ὑπολαμβανόμενος, νομίζόμενος, τὸν ὅποιον ὑπολαμβάνει, νομίζει τις. Ἰστορ.
- Υποληρέω, ὦ (ληρέω). Ὀλίγον τι ληρῶ, φλυαρῶ, ἡ μωραίνω. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱστορ.
- Υπόληψις, εως, ἡ (υπολαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, ἐξαίρ. τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον τινός, δταν παύσῃ. Πλάτ. «ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι» ἐκ διαδοχῆς, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅθεν ἀπόκρισις, ἀντιλογία, ἀποκρίσις εἰς τινα ἔλεγχον καὶ κατηγορίαν. 2) ὡς τὸ, ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, δόξα, γνώμη, καὶ ἡ καλὴ ἡ κακὴ φήμη προσώπου ἡ πράγματός τινος ἡ κοινὴ γνώμη. Πρωδιαν.
- Υποληγαίνω (ληγαίνω). Ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον κάμνω νὰ ἤχηται.
- Υπολήψομαι, μέλλ. τοῦ ὑπολαμβάνω.
- Υπολίξων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλίξων). Ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, ἡ μικρότερος ποιητ. ἰλ.
- Υπόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Λιθώδης, λίθους ἔχων ὑποκάτω, ἡ μετὰ λίθων ἐστρωμένος. 2) ὀλίγον τι λιθώδης.
- Υπολιμπάνω, παρασχηματισμός τοῦ, ὑπολείπω.
- Υπολιώδης, ὁ, ἡ (λιμώδης). Ὀλίγον τι πεινασμένος.
- Υπολιπαίνω (λιπαίνω). Ὀλίγον, ἡ κατ' ὀλίγον παχύνω, κάμνω παχύν. Ἱπποκρατ.
- Υπολίπαρος, ὁ, ἡ (λιπαρός). Ὀλίγον τι λιπαρός, εὐτραφής, παχὺς.
- Υπολίπᾶω (λιπάω). Εἶμαι ὀλίγον τι λιπαρός, παχὺς.
- Υπολιπής, ἑός, ὁ, ἡ (υπολείπω). Ὅστις ἀρέθῃ, ἔμεινεν ὑπόλοιπος.
- Υπολισθαίνω, καὶ ὑπολισθαίνω, σθῆσω (ὀλισθαίνω, ὀλισθαίνω, ἀνώνμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ἀνεπαισθητῶς γλιστρῶ, ἡ πίπτω μέσα.
- Υπόλισπος, ὁ, ἡ καὶ ἄττικ. Ὑπόλιτρος (λίτρος). Ὀλίγον τι λείος, ὁμαλός, γλιστερός.
- Υπόλιτος, ὁ, ἡ (λίτός). Ὀλίγον τι ἀχρεῖος, κοινός.
- Υπόλιχος, ὁ, ἡ (λίχους). Ὀλίγον τι λιμαργός.
- Υπολογέω, ὦ (λόγος) = ὑπολογίζομαι.
- Υπολογίζομαι, ἵσται. ἄττ. ἰούμαι, μέτ. ἀποθ. (λογίζομαι). Πάνω τι εἰς τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω μεταφ. προσέχω, ἀποβλέπω, λαμβάνω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι ἐπὶ τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. τὸ ἔμεν. ὑπολογίζω, ἔχει ὁ Ἀριστοτέλ. 2) προφασίζομαι ὅθεν
- Υπολογισμός, ὁ. Λογαριασμός, = ὑπόλογος.
- Υπόλογος, ὁ (λόγος). Λογαριασμός, τὸ πένναι τι εἰς τὸν λογαριασμόν. 2) προσοχὴ, ἀποβλέμμα, φροντίς, τὸ φροντίζειν ποιεῖσθαι, λόγος. Δημοσθέν. «νὺν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι» δὲν λογαριάζετε αὐτὰ διὰ τίποτε, δὲν τὰ βάλλετε εἰς τὸν νοῦν σας. 3) σχέσις τις τῶν ἀριθμῶν κατὰ μειονομένην πρόοδον. 4) ὁ, καὶ ἡ, ἐπιθετ. ὁ ὑποκείμενος εἰς λόγον καὶ ἀπολογία, ἐγγυητής, ὑπόχρεος. Δημοσθ.
- Υπόλοπος, ὁ, ἡ (υπολείπω). Ὅστις ὑπολείφθῃ, ἔμεινεν ὀπίσω ἑξαίρ. ὅστις ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὴν ζωὴν, ὅστις ἔξ ἀκρόμῃ, καθόλου δὲ = λοιπός. Ἡρόδ.
- Υπόλοφος, ὁ, ἡ (λοφός). Ὀλίγον τι λοφός, πλάγιος. μεταφρ. ὀλίγον τι σκοτεινός, ἡ δυσνόητος. Εὐστ.
- Υπολοπάω (λοπάω). Ὀλίγον ἡ κατ' ὀλίγον ἐφλουδίζω ἴδε λοπάω.
- Υπολοχαγός, ὁ, ἡ (λοχαγός). Ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν ὄν, δεύτερος λοχαγός. Ξενοφ.
- Υπολύδιος, ὁ (Λυδός). Ὁ πλησιάζων εἰς τὸν Λυδὸν ῥυθμόν, ὄμοια μουσικῶ τινος ἤχου.

Υ' πολύζω, ὕζω (λύζω). Ὀλίγον τι λυξυγιάζω.

Υ' πολύριοις, ὅ, ἡ (λύρα). Ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὢν, ὁ χρησιμεύων ὡς θεμέλιον ὑποκάτω εἰς τὴν λύραν ὡδοναῖς ὑπολύριοις τὸ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένον μαγάδιον, σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν ἐκτεταμέναι αἱ χορδαί. Ἀριστοφ.

Υ' πόλυσις, εως, ἡ. Αὐτὴς ὑποκάτω τινὸς δεδεμένου· ἐκ τοῦ

Υ' πολύω (λύω, ἀνύω). Ὑποκάτω λύω, ἀπαλύω, διαλύω, ὀλίγον ἡ κατ' ὀλίγον λύω· ὑπέλυσε γυῖα, ἔκαμε νὰ παραλύτωσιν οἱ πόδες του, ἐπὶ φονευμένων, ἢ θανασιμῶς πληγωμένων. Ὁμ. 2) ὑποκάτωθεν λύω, ἐλευθερόνω εἰς τὸ μέσ. ὑπολύσασθαι τὴν αὐτοῦ, ἐλευθερόνω τινὰ κυρίως ἀπὸ τῶν δεσμῶν· ἔξαιρ. α) λύω τὰ ὑποζύγια ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν. β) λύω τὰ ὑποδήματα, ξεποδένω μέσ. ὑπολύομαι, λύω τὰ ὑπὸ τῶν ποδῶν μου σανδάλια, ξεποδύομαι, παρβλ. ὑποδέω.

Υ' πολώεις, ἔως, ἡ· ἴδε ὑπολάεις.

Υ' πολωφάω, ὦ, ἦσω (λωφάω). Ὀλίγον τι, ἡρέμα, ἢ κατὰ μικρὸν λωφάω, λίγω, παύω.

Υ' πομάζιος, ὅ, ἡ. — ὑπόμαζος. Ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν κείμενος, δεδεμένος, ὑποκάτω τοῦ μαστῶ· ἔξαιρ. ὁ ἐπὶ τῶν μαστῶν κείμενος βυζάνων.

Υ' πομαίνομαι, μαρνούμαι, ἄρ. ὑπεμάνην, παθ. (μαίνωμαι, ἀνύω). Ὀλίγον τι μαίνομαι, παραφρονῶ. Ἱπποκρ.

Υ' πόμακρος, ὅ, ἡ (μακρός). Ὀλίγον τι μακρός, μακρουλός. Ἀριστοφ.

Υ' πομαλακίζομαι, παθ. (μαλακίζω). Κατ' ὀλίγον μαλακίζομαι, μαλακός, γυναικώδης γίνομαι.

Υ' πομαλάσσω, ἄττ. λάττω, ξω (μαλάσσω). Ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον μαλακύνω.

Υ' πομαραίνομαι, παθ. (μαραίνωμαι). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον μαρατύνω, φθειρόμαι, ἀραινίζομαι.

Υ' πόμαργος, ὅ, ἡ (μάργος). Ὀλίγον τι λωλός, τρελός (λωλούτικος ἢ τρελούτικος). Τὸ συγκριτ. ὑπομαργότερος, πρὸ Ἡρόδ.

Υ' πομασβέδιος, ὅ, ἡ καὶ

Υ' πομασθίος, ὅ, ἡ (μασθός). — ὑπομάζιος.

Υ' πομάσσω, ἄττ. ττω, ξω (μάσσω). Ὑποκάτωθεν, ὁ ὀλίγον τι ἀλείφω, χρίω, ζυμώνω. Θεόκρ.

Υ' πομαστίαιος, αἶα, αἶων καὶ

Υ' πομαστιδίας, ὅ, ἡ — ὑπομάζιος.

Υ' πομάσχαλος, ὅ, ἡ (μασχάλη). Ὁ ὑποκάτω τῆς μασχάλης μέρος, ἡ χρεμάμενον σακκούλιον ὅσον π. χ. ἡ βαλάσκα, κ. τ. τ. τῶν ὁδοιπόρων. Γλωσσ.

Υ' πόμαυρος, ὅ, ἡ (μαῦρος). Ὀλίγον τι μαῦρος, μαυροδερτός. Γλωσσ. Στεφ.

Υ' πομβρος, ὅ, ἡ (ὄμβρος). Κάθυγρος, διόλου ὑγρὸς, πλήρης ὑγρασίας, ὑπομβρον θέρους· βροχερόν, ὑγρὸν ὑπομβρος νερέλη· ἢ βροχὴν φέρουσα, γενεὰ βροχῆς καὶ ὕδατος. Πλούτ.

Υ' πομειδιάω, ὦ, ἄσω (μειδιάω). Ὀλίγον τι μηδῶ, χαμνογελῶ, κρυνογελῶ.

Υ' πομειδώω, ὦ (μειδώω). Ὀλίγον τι ἐλαττώνω, ὀλιγοστεύω. Θεοφρ. Χρον.

Υ' πομείων, ὄνος, ὅ, ἡ (μείων). Ὀλίγον τι μείων, ὀλιγώτερος ἢ κατώτερος. ὑπομείοντες ἐν Σπάρτῃ, οἱ κατώτερον καὶ μικρὰν περιουσίαν ἔχοντες τῶν πολιτῶν. Ξενοφ.

Υ' πομελάινω (μελαίνω). Εἶμαι ὀλίγον μελανός, μαυροδερτός. Πανσαν.

Υ' πομελανόρου ὁδῆς, ὁ Ὀλίγον τι ὁμοίως μὲ τὸ μελάνδρου. Ἀθην.

Υ' πομελάνίζω, ἴσω (μελάνίζω). — ὑπομελαίνω.

Υ' πόμελας, λαίνα, λαυ (μέλας). Ὀλίγον τι μελανός, μαυροδερτός.

Υ' πομέφομαι, ἀποβατ. (μέφομαι). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκομμένως μέφομαι, κατηγορῶ. Πλούτ.

Υ' πομεψίμοιρος, ὅ, ἡ (μεμψίμοιρος). Ὁ ὀλίγον τι δυσαρσестημένος μὲ τὴν μοῖραν του. Κικέρ.

Υ' πομενετέος, ἔα, ἔον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ὑπομένω. Πρέπει νὰ προσμένῃ, νὰ ὑπομένῃ· ἔτι δὲ, καὶ ὑπομενητέος, ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος εἶναι καλλίτερος.

Υ' πομενετικὸς, ἡ, ὄν. — ὑπομενητικός. Ἀριστ.

Υ' πομενητέος, ἔα, ἔον, — ὑπομενετέος.

Υ' πομενητικὸς, ἡ, ὄν. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, διαρκεῖ, βιάται, ὑπομονητικός.

Υ' πομενητός, ἡ, ὄν. ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ὑπομένω. Τὸν ὅποιον δύνανται τίς νὰ ὑπομείνῃ ὑπερφότος.

Υ' πομένω, ἐνὶ (μένω, ἀνύω). Μένω ὁπίσω, στέκομαι ὁπίσω, μένω εἰς τὸν τόπον μου· ἔξαιρ. δὲ, ἀναμένω στερεῶς, θαρβύλῶς ἐχθρικὴν τινα προσβολὴν καθόλου δὲ, ἀναμένω (κοντοστέκομαι), ἀνθίσταμαι, καρτερῶ, ὑποφέρω, βιάσθω· οὐδ' ὑπέμεινε γνώμηναι, δὲν ἐπρόσμενε, νὰ τὸν γνωρίσωσιν. Ὁμ. καὶ μετὰ μετοχ. νοί Ἕλληνες ὑπομένουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι. Ἡρόδ. ἀντὶ τοῦ, ἔχουσι θάρρος, καρδίαν, εἶναι τολμηροί, ἀποτολμῶσιν. 2) μεταβ. προσμένω, δέχομαι· ἔξαιρ. τὸν ἐχθρόν, ἢ τὴν προσβολήν του, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω μετὰ αὐτ. ἐν γένει δὲ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπὶ ὅλων τῶν κακῶν συμβαμάτων· ἔξαιρ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων κινδύνων σπανίως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, ἢ συμβάσεων, δέχομαι, μὲ ἄρεσκε· οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεάς. Ἰσοκράτ. ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, μὴ καταδέχεσθαι, εἰς οὐδὲν λογιζέσθαι.

Υ' πομερίζω, ἄττ. ιῶ (μερίζω). Κάμνω ὑποδιαίρετον, ὑπομερισμόν, ὑποδιαίρω· ὅθεν

Υ' πομερισμός, ὅ, — ὑποδιαίρεσις. Ἑρμογένης.

Υ' πομηκίαμαι, ὦμαι, μέσ. ἀποθ. (μηκίαμαι, ἀνύω). Βληχθῶμαι, μονοκρίζω ὀλίγον. Αἰσχύλ.

Υ' πομηκῆς, εὖς, ὅ, ἡ (μηκῆς). Ὀλίγον τι μακρὸς, μακρουλός. Διογ. Λαέρτ.

Υ' πομηλαφέω, ὦ (μηλαφέω). Μετὰ τῆς μήλης ψηλαφῶ, ἔρευνῶ πλάγιος τὴν πληγὴν. Ἡσύχ.

Υ' πομηλίξω (μηλίξω). Ὀλίγον τι κτερινίζω.

Υ' πομηλινός, ἴνα, ἰων (μήλινος). Ὀλίγον τι κτερινός.

Υ' πομήτριος, ὅ, ἡ (μήτρα). Ὁ εἰς τὴν μήτραν ὢν. Μάξιμ.

Υ' πόμιγμα, τό (μίγμα). Μικρὸν μίγμα μεταξύ τῶν ἄλλων βαλλόμενον· ἐκ τοῦ

Υ' πομίγνυμι, ἔξω. Ὑποκάτωθεν, κατ' ὀλίγον μιγνύω. 2) ἀμεταβ. καὶ τροπικ. κυρίως φθάνω, ἢ πλησιάζω πρὸς ὑπομείζαι χωρίον. Θουκυδ.

Υ' πομινήσκω, ὑπομνήτω, ἄρ. ὑπέμνησα (μινήσκω, ἀνύω). Ἐνθυμίζω τινὰ τι, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ντινά τινος. β) ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, ντι· παθητ. μὲ ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην των, ὑπομινήσκω ἑμαυτὸν, ἀναμινήσκω.

Υ' πομισέω, ὦ. Ὀλίγον τι μισθῶ, κυρίως μισθῶ.

Υ' πόμισθος, ὅ, ἡ (μισθός). Ὁ ὑπὸ μισθὸν ὢν, μισθωτός. Δουκίαν.

Υ' πομνάομαι, ὦμαι, ἔλλειπτ. μέσ. ἀποθ. (μνάομαι). Πασχίζω, ζητῶ ν' ἀπατήσω γυναῖκα τινα κυρίως, ἢ, ἐν ᾧ ἔξῃ ὁ ἀνήρ της διὰ νὰ εἴται διαφθεῖρῃ· ζήλοντος ὑπερμνάσσει γυναῖκα Ὁμ. ὅς ἐδύσται. ἔρμηνεύει διὰ τοῦ ὑποβόλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν.

- Υ'πο μ ν ὁ μ α ι, κατὰ συναίρ. μνῶμαι. Ἰων. παθητ. τοῦ, ὑπομνηνῆσκω.
- Υ'πο μ ν η μ α, τό (ὑπομνηνῆσκω). Σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, τεκμήριον, ἐνθύμησις. β) ἔξαιρ. σύγγραμμα πρὸς ἐνθύμησιν, βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον γράφει τις ὅ, τι ἀγαπᾷ νὰ διαφυλάχῃ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἢ ἄλλων, (σημειωματάριον). γ) τὸ βιβλίον τοῦ τραπεζίτου, ὅπου εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ χρεωφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ. Δημοσθ. δ) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐρμηνεῖα, ἐξηγήσεις. ε) σχέδιον, ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τινος. Πλάτ. ὅθεν
- Υ'πο μ ν η μ α τ ῖ ζ ω, ἴτω. Γράφω τι πρὸς ἐνθύμησιν, ὥσπερ αὐτὸς εἰς τὸ μέτ. β) ὑπομνηματίζεσθαι τινα, ἐξηγῆναι, ἐρμηνεύειν, σαφηνίσαι συγγραφέα, γράφω περὶ αὐτοῦ σημειώσεις. ὅθεν, νοί ὑπομνηματιστάμενοι, οἱ γράψαντες ἐξηγήσεις, ὑπομνηματισταί, ἐξηγηταί, ἐρμηνευταί.
- Υ'πο μ ν η μ α τ ι κ ὁ ς, ἦ, ὄν, Ὁ ὑπομνήματα ἢ ἐξηγήσεις περιέχων· ὁ εἰς ὑπόμνημα ἀνέκων Διογ. Λαέρ.
- Υ'πο μ ν η μ α τ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, ὑπόμνημα.
- Υ'πο μ ν η μ α τ ι σ μ ὁ ς, ὁ. Τὸ σημαίνειν, τὸ γράφειν ὑπομνήματα, ἢ πραγματεῖαν εἰς τι σύγγραμμα κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐξηγητικὸν τι σύγγραμμα εἰς τινα συγγραφέα. 2) ἀπόρασις τις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπειδὴ διεφυλάκτετο ὑγγρασας. Κικέρ.
- Υ'πο μ ν η μ α τ ι σ τ ῆ ς, οὗ, ὁ (ὑπομνηματίζω). Ὁ ὑπόμνημα, σημειώσιν τινα γράφων.
- Υ'πο μ ν η μ α τ ο γ ρ α φ ῶ, ὡ. Σημειώσεις, ὑπομνήματα γράφω πρὸς οἰκείαν, ἢ ἄλλων ἐνθύμησιν ἐκ τοῦ
- Υ'πο μ ν η μ α τ ο γ ρ ᾶ ρ ο ς, ὁ, ἢ (γράφω). Ὁ γράφων τι εἰς τὸ σημειωματάριον πρὸς ἰδίαν ἢ τῶν μεταγενεστέρων ἀνάντην. 2) εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ. ὁ δεῦτερος ἄρχων. Στράβ.
- Υ'πο μ ν η μ ο ν ε ῦ ω (μνημονεύω). Εἰς ὑπόμνημα σημειῶν, φανερόνως εἰς τινὰ τι, «τινί τι».
- Υ'πο μ ν η μ ὦ ω, ἴδε, ὑπερμνημύκω.
- Υ'πο μ ν η σ ι ς, εως, ἢ (ὑπομνηνῆσκω). Ἡ ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἢ φυσικὴ εὐρυΐα τοῦ ὑπομνηνῆσκεσθαι. Ξενοφ.
- Υ'πο μ ν ῆ σ κ ω, μεταγενεστρ. ποιητ. παρασχηματισμός τοῦ, ὑπομνηνῆσκω. Ὅρρ.
- Υ'πο μ ν η σ τ ε ὕ ο μ α ι, παθητ. καὶ μέσ. (μνηστεύω). «τὴν θυγατέρα». Ὑποσχεμαί νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς τινα πρότερον, ἢ κυριώως εἰς γυναῖκα, ἀρραβωνίζω τὴν θυγατέρα μου· ὃ ὑπομνηστευθεῖς· ὁ πρότερον ἀρραβωνισθεῖς. Ἀριστοτ.
- Υ'πο μ ν η σ τ ι κ ὁ ς, ἦ, ὄν (ὑπομνηνῆσκω). Ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς τὴν ἐνθύμησιν· ὃ τὸ ὑπομνηστικόν· = ὑπόμνημα. Βασιλ. Μ.
- Υ'πο μ ν ῆ σ τ ρ ι α ι, αἱ. Αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι.
- Υ'πο μ ν υ μ α ι, ὑπομῶμαι, μέσ. ἀποθ. (δανυμι, ἀνῶμι). Ζητῶ ἀναβολὴν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης διορίσεως δι' ἐνόρκου βεβαιώσεως δικαίου τινὸς καὶ ἀξιολόγου ἐμποδίσματος. «τὸν Δημοσθένην τις ὑπομῶσται καλουμένης τῆς γραφῆς, ὅς νοσοῦντα» ἐξήγησε τις διὰ τὸν Δημοσθένην ἀναβολὴν, βεβαιῶνουν δι' ὅρκου, ὅτι ἤτον ἀσθενής.
- Υ'πο μ ο ν ῆ, ἢ. Τὸ μένειν ὀπίσω, ἢ εἰς τὸν οἶκον. 2) τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, σταθερότης. 3) τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς κακὰς πράξεις, ἢ εἰς σκοποὺς ἄλλων, ἔτι δὲ καὶ ἢ εἰς κακὰς πράξεις ἀπόρασις· ὅθεν
- Υ'πο μ ο ν η τ ῆ ς, ἑα, ἑόν, = ὑπομενετέος.
- Υ'πο μ ο ν η τ ι κ ὁ ς, ἦ, ὄν· καὶ ἐπιθ. -κός. Ὁ ἔχων ὑπομονήν, ὅστις ὑπομένει, = ὑπομενετικός.
- Υ'πο μ ο ν η τ ὁ ς, ἦ, ὄν, = ὑπομενητός.
- Υ'πο μ ο ρ ρ ᾶ ζ ω (μορράζω)· = ἐπιμορράζω.
- Υ'πο μ ο σ ῖ α, ἢ (ὑπόμνυμαι). Παρακάλεσις δι' ἀναβολὴν καὶ ὑπέροσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης προθεσμίας ὑπὸ ἐνόρκου βεβαιώσιν ἀξιολόγου τινὸς ἐμποδίου καθόλου δὲ, ἀθώωσις· γράφεται δὲ καὶ, ὑπωμοσία.
- Υ'πο μ ο σ χ ε ῦ ω (μοσχεύω). Ὑποκάτω μοσχεύω, ὑποφυτεύω, διὰ καταβολάν, μεταφυτεύω· καθόλου δὲ, κυριώως μεταφυτεύω, ἀκολουθῶ. Εὐδῶπ.
- Υ'πο μ ὁ χ θ η ρ ο ς, ὁ, ἢ (μοχθηρός). Ὀλίγον τι μοχθηρός, ἀχρεῖος, κακός.
- Υ'πο μ ὁ χ λ ι ο ν, τό (μοχλός). Τὸ ὑπὸ τὸν μοχλὸν ὑποστρίφνυμαι, εἰς τὸ πνεῦμα ἐπιστηριζόμενος ὥς εἰς κέντρον ὁ μοχλός, οὐκ καὶ σκλόνει εὐκόλως τὸ ἐπικείμενον εἰς αὐτὸ βάρος. Ἀριστοτέλ.
- Υ'πο μ ὦ ζ ω (μύζω). Ὀλίγον τι στένω, στενάζω, ἢ κυριώως μουμουρίζω.
- Υ'πο μ ὠ θ ῆ ο μ α ι, οὔμαι, ἴσμαι, μέσ. ἀποθ. (μυθίσμαι). Προλέγω. Ἀπολλων. Ἀργ.
- Υ'πο μ ὠ κ ᾶ ο μ α ι, ὠμαι, ἴσμαι, μέσ. ἀποθετ. (μυκάμαι, ἀνῶμι). Πρὸς τούτοις, ἢ ὀλίγον τι μυκάμαι, ὠρύσμαι, μουγκρίζω. Αἰσχύλ.
- Υ'πο μ ὠ ξ ο ς, ὁ, ἢ (μύξω). Πλήρης μύξας, φλέγματος, ἢ ὑγροῦ τῶν οστέων. Ἱπποκρ.
- Υ'πο μ ὠ σ α ρ ο ς, ὁ, ἢ (μυσάρης). Ὀλίγον τι μυσάρης, βρωμερὴς, δυσώδης, συγχαμρός.
- Υ'πο μ ὠ ω (μύω). Ὀλίγον τι κλείω· ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· ὀμματα ὑπομεμυκῶτα, ὀμματα ἡμικανομένη. Ἀλκίφρ.
- Υ'πο μ ω ρ ο ς, ὁ, ἢ (μωρός). Ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος.
- Υ'πο ν ε ᾶ ζ ω (νεάζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον νεώτερος γίνομαι.
- Υ'πο ν ε ᾶ ω, ὦ (νεῶν). Ὀλίγον τι ἀροτριῶ, ὀργώνω τὴν γῆν, ἤτοι τὴν χεῖρον γῆν. Θεόφρ.
- Υ'πο ν ε ἰ ο μ α ι, ποιητ. ἀντί τοῦ, ὑπονέομαι.
- Υ'πο ν ε ρ ῖ σ ᾶ ω (νερεσᾶω). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμῶν. Σχόλ. Λουκιαν.
- Υ'πο ν ῆ μ α ι, μέσ. (νέμω, ἀνῶμι). Ἀπὸ κάτω βόσκω, ἐκ θεμελίων κατατρώγω, ἢ διαφθείρω· καὶ τροπικ. 2) δι' ὑπόνομον ἀναχωρῶ. παρβλ. ὑπόνομος. 3) ἐξαπατῶ. Πτύχ. καὶ Πολυδ.
- Υ'πο ν ῆ ο μ α ι, ἢ, ὑπονεῖμαι, ποιητ. ἔλλειπτ. ἀποθ. (νέομαι, ἀνῶμι). Ὑποκάτωθεν εἰσέρχομαι, ἐμβαίνομαι μέσᾳ, διαπερῶ. Νικάνδ. Ἀλεξ.
- Υ'πο ν ε υ ρ ῖ ζ ω (νεύρω). Ἐκνευρίζω, κόπτω τὰ νεύρα, ἀδυνατίζω. Γλωσσ.
- Υ'πο ν ε ῦ ω (νεύω). Κυριώως νεύω, κατανεύω, κάμνω νεύμα, σημειῶν ἀποδοχῆς. Ὅρρ.
- Υ'πο ν ῆ ρ ε λ ο ς, ὁ, ἢ (νεφέλη). Μὲ νῆφην κεκαλυμμένος, συννεφιασμένος, νεφελώδης.
- Υ'πο ν ῆ ω, νεύσομαι (νέω, ἀνῶμι). Ὑποκάτω νέω, κολυμβῶ.
- Υ'πο ν ῆ ῖ ο ς, ὁ, ἢ. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριον Νήϊον εἰς τὴν Ἰθάκην κείμενος, ὑπὸ τὸς πρόποδας αὐτοῦ. Ὁμ.
- Υ'πο ν ῆ ῖ ο ς, ὁ, ἢ, ὄν. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νήϊου κείμενος, ἐπ' αὐτοῦ τῆς πόλεως Ἰθάκης. Ὅδ.
- Υ'πο ν ῆ φ ω. Εἶμαι ἀρκετὰ νηστικός, νήφων. Ἰώσηπ.
- Υ'πο ν ῆ χ ο μ α ι, ἔξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι)· = ὑπονέω. 2) εἰς τὸ κολυμβημα στέκομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ εἰς ἄλλον τινὰ μετὰ δοτ.
- Υ'πο ν ῆ π τ ω (νίπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νίπτω. «ὑπονίπτει τοὺς πόδας αὐτοῦ». Ἀθην.
- Υ'πο ν ῖ σ κ ο ς, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ, ὕπονος.
- Υ'πο ν ι τ ρ ῶ δ η ς, ὁ, ἢ (νιτρώδης). Ὀλίγον τι νιτρώδης.
- Υ'πο ν ῖ φ ω (νίψω). Ὀλίγον νίψω, χονδρίζω· συνήθ.

- εἰς τὸ παθ. χιονίζομαι. Θουκυδ. οὐδ' ὑπονορμύμενη· οὐδ', καθ' ἣν ἐπιπτεν ὀλίγη χιών, καθ' ἣν ἐχινοῦνται ὀλίγον.
- Ἰπὸ ν ο ἰ ὦ, ὦ, ἥσω (νοῶν). Ἰπὸ ναῦν ἔχω, ὑποπτεύομαι· «τινάκα, καθόλου δὲ, εἰκάξω συμπεραίνω» «τι», καὶ «ὑπονοεῖ τι εἰς τινα»· ἔχω ὑποψίαν εἰς τινα, συμπεραίνω τι περὶ αὐτοῦ. 2) ὑπονοεῖται· ἀντὶ τοῦ, ἐξυπακούεται, ἐννοεῖται ἔξωθεν· θθεν
- Ἰπὸ ν ὀ ἡ μ α, τῷ. Εἰκασία, συμπεράσμα, στοχασμός, ὑποψία. Ἰπποκρ.
- Ἰπὸ ν ο η τ ῆ ς, οὐ, ὁ (ὑπονοῶν). Ὁ ὑπονοῶν, ὑποπτεύων, ὑποπτος. Γλωσσ. Στέρ.
- Ἰπὸ ν ὀ θ ε υ σ ι ς, εως, ἡ. Ἡ κρυφίως γινόμενη νόθευσις, ἀπάτη. Γλωσσ. Στέρ.
- Ἰπὸ ν ο θ ε υ τ ῆ ς, οὐδ, ὁ. Ὁ ἐξαπατῶν· ἐκ τοῦ
- Ἰπὸ ν ο θ ε ῦ ῶ (νοθεύω). Κρυφίως νοθεύω, ἐξαπατῶ, ὑποφθίρω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγν. Νικ. Χρον.
- Ἰπὸ ν ο ι α, ἡ (ὑπονοῶν). Ἰπὸ κεκρυμμένη γνώμη, δόξα, ἐννοια, θθεν 1) ὑποψία, καθόλου δὲ, συμπεράσμα, εἰκασία, γνώμη, στοχασμός. 2) ἡ ἐσωτερικὴ γνώμη, ἐννοια· οἶον, τὸ νόημα ἐνὸς λόγου, ἐτι δὲ καί, ἡ ἀλληγορικὴ ἔκφρασις· «ἐν ὑπονοίᾳ» καὶ «καθ' ὑπονοίαν». Ξενοφ. ἀλληγορικῶς.
- Ἰπὸ ν ο μ ε ῦ ῶ (ὑπόνομος). Ἰπὸ νόμον ὀρύσσω, σκάπτω (κάμνω χανθάκιον). 2) τροπ. διὰ κρυφίων μηχανῶν καὶ πανουργιῶν προετοιμάζω· «πόλεμον τινα. Διονσ. Ἀλικ.
- Ἰπὸ ν ο μ ῆ, ἡ (ὑπονοέμαι). Ἰπὸ γείους δίοδος, ὀχετός, ὑπόνομος. 2) τροπικ. κρύφια ἐπιχειρήματα, μηχανεύματα, μηχανορραφαί· θθεν
- Ἰπὸ ν ο μ ῆ δ ὦν, ἐπὶ δ. Δι' ὑπόνομον, δι' ὑπογείου ὀχετῶν.
- Ἰπὸ ν ὀ μ ι ο ς, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ εἰς τοὺς νόμους ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπὸ νόμου ὢν. Ἀππιαν.
- Ἰπὸ ν ο μ ο ς, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νόμος). Ὁ χετός, διώουξ, δίοδος ὑποκάτω τῆς γῆς, ὄρυγμα. Ξενοφ. 2) ἐπιθ. ὁ ὑποκάτω κύριος ὢν, ὁ ὑποκεκρυμμένην ὁπλὴν ἔχων· τρύπαν ἔχων· «ἡ ὥρα ὑπόνομος πυρὶ καὶ ὕδατι. Στράβ. ἡ ὑποκάτω τῆς γῆς μεθ' ὕδατος καὶ πυρὸς ἐμπλεκημένη γῆ· ὁ αὐτὸς αὐτὸθι ἐλέμνη βοροπόδῃ καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν ἔχουσα»· ἀμφιβ. ἐνθα ἐτι κείται καὶ «ὑπονομή»· ἀντὶ τοῦ, ὑπόγειος, διώουξ, κανάλιον ὑπὸ γῆν.
- Ἰπὸ ν ο ς, ὁ (ὄνος, σημασ. 6.). Ὁ ὑποτιθέμενος ὑποκάτω ὄνος «μηχανή»· ὄργανον, τροχαλία, δὲ τῆς ὁποίας σηκίονουν τὰ φορτία. Ἰπποκρ.
- Ἰπὸ ν ο ς ῆ ῶ, ὦ (νοσέω). Ὀλίγον τι νοσῶ, αἰσθάνομαι ὀλίγον τὸν αὐτὸν μου ἄρρῳστον.
- Ἰπὸ ν ο ς ο ς, ὁ, ἡ (νότος). Ἰπὸ κείμενος εἰς νότους, ἀσθενείας, φιλάστινος.
- Ἰπὸ ν ο ς τ ῆ ῶ, ὦ, ἥσω (νοστέω). Ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέφω· ἔρχομαι πάλιν ὅπισθω. 2) ὑποκαταβαίνω, καταπίπτω, κατακάθημαι, ὀλιγοστεύω· ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν καταβαίνει, ὀλιγοστεύει. Ηρόδ.
- Ἰπὸ ν ὀ σ τ ῆ ς ι ς, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή. 2) κατάθαισις, κατάπαισις, κατακάθησις. Πλούταρχ.
- Ἰπὸ ν ὀ σ τ ρ ι ο ν, τό. Τὸ ὑπὸ τίνος νοστιθῆναι, χωρισθῆναι.
- Ἰπὸ ν ο τ ῖ ζ ῶ, ἴσω, Ἀττ. ἰώ (νοτίζω). Ἰπὸ κάτω, ἡ ὀλίγον νοτίζω ὑγραίνω, βρέχω. Γρηγορ. Ναζ.
- Ἰπὸ ν ο υ μ φ ῖ ς, ἴδος, ἡ (νύμφη). Παρανύμφη, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.
- Ἰπὸ ν ὀ σ σ ῶ, ὕξω (νύσσω). Ἰπὸ κάτω, ἡ ὀλίγον τι κεντῶ, σουβίζω· μεταφ. ἐρεθίζω, πειράζω ὀλίγον.
- Ἰπὸ ν ο σ τ ᾶ ζ ῶ, ἄσω, καὶ ἄξω (νυστάζω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι νυστάζω, κατ' ὀλίγον ἀποκοιμῶμαι. Πλάτ.
- Ἰπὸ ν ο θ ρ ο ς, ὁ, ἡ (νωθρός). Ὀλίγον τι νωθρὸς ἀνηρὸς, ἀργός, ἡ κωρός.
- Ἰπὸ ξ α ν θ ο ς, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὀλίγον τι ξανθός.
- Ἰπὸ ξ ε ν ῖ ζ ῶ, ἴσω· Ἀττ. ἰώ (ξενίζω). Ὀλίγον τι ξενίζω, ξένα ἤθη ἢ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶ, ξένην φορέσιαν ἔχω. Λουκιαν.
- Ἰπὸ ξ ῆ ῶ, ἔσω (ξέω). Ἰπὸ κάτω, ἡ ὀλίγον τι ξέω, ξύω, ἀποξέω, λεαίνω.
- Ἰπὸ ξ η ρ α ῖ ν ῶ, ἀνῶ (ξηραίνω)· μεταβατ. Ὀλίγον τι ξηραίνω, κάμνω ξηρὸν, στεγνόν· θθεν
- Ἰπὸ ξ η ρ α σ ι α, ἡ. Κάπποια ξηρασία. Ἰπποκρ.
- Ἰπὸ ξ η ρ ο ς, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός.
- Ἰπὸ ξ ῖ ζ ῶ, ἴσω (ὀξίζω). Εἶμαι ὀλίγον τι ξυνός, ὀλίγον ὀξίζω. Διοσκορ.
- Ἰπὸ ξ ῦ λ ο ς, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὑποκάτω ξύλινος ὢν, ὁ ὑποκάτω, ἡ ἐντὸς ἐκ ξύλου κατασκευασμένος, ἐπὶ ξυλίνων σκευῶν, ἀγαλμάτων κ.τ.τ. τὰ ὅποια εἶναι χρυσαμένα, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔξωθεν ἐπισκευασμένα, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπατώσι. Μένανδρ. ὅθεν τροπικ. κιβδηλος, ψευδής, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατῶν.
- Ἰπὸ ξ ῦ ρ ῆ ῶ, ὦ, ἥσω (ξυρέω). Ὀλίγον τι ξυραφίζω, κόπτω τὰς τρίχας.
- Ἰπὸ ξ ῦ ρ ι ο ς, ἡ, ἰον (ξυρόν). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ξυράριον ὢν. Φανίου Ἐπιγρ.
- Ἰπὸ ξ ῦ ρ ο ς, ὁ, ἡ, = ὑπόξυς· ἄμφ.
- Ἰπὸ ξ ῦ ς, νος, ὁ, ἡ (δέξυς). Ὀλίγον δέξυς, σουβληρός, ἡ ὀξύς.
- Ἰπὸ ξ ῦ ῶ (ξύω). ὡς τὸ, ὑποξέω. Ὀλίγον ξύω, ξένω, λεαίνω· «ἐγγίζω εἰς τι». Μαρριαν. Ἐπιγρ.
- Ἰπὸ π α ἰ δ ο τ ρ ῖ θ ῆ ῶ. Εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὸν παιδοτρίβην, καλύτερος αὐτοῦ. Ἐπιγρ.
- Ἰπὸ π α ἰ ζ ῶ, ἐξῶμαι (παίζω, ἀνῶμαι). Ὀλίγον τι παίζω, χωρατεύω, ἀστείζομαι. 2) μεταβατ. ὀλίγον τι, ἡ ὑποκεκρυμμένος περιπατέω, περιγελάω.
- Ἰπὸ π α λ α ῖ ῶ, αἴτω (παλαίω). Ἐν ὧ παλαίω πίπτω· φιληματικῶς ὑποκάτω. Λουκιαν.
- Ἰπὸ π α ρ ᾶ θ ο β ῥ ο ς, ὁ, ἡ (παράβαρρος). Ὁ ὀλίγον τι κείμενος, κλίνων πρὸς βορρᾶν. Θεόφρ.
- Ἰπὸ π α ρ α λ η ρ ῆ ῶ (ληρέω). Ὀλίγον παραλαλῶ, παραρροῶ. Ἰπποκρ.
- Ἰπὸ π α ρ ε ν θ υ μ ὀ ρ ο μ α ῖ, οὔμαι· παθητ. ἀποθ. (θυμέομαι). Ἀμελῶ ὀλίγον τὴν προσοχὴν μου, ὀλίγον τι λησμονῶ, ξεχνῶ. Ἀδρίαν.
- Ἰπὸ π ᾶ ρ θ ε ν ο ς, ἡ (παρθένος). Ἡ μισοπάρθενος (γεροντοκόριτσον). Ἀριστοφ.
- Ἰπὸ π α ρ ω θ ῆ ῶ, ὦ (ᾠθέω, ἀνῶμαι). Κρυφίως στρυμόνω, σπρώχνω.
- Ἰπὸ π ᾶ σ ῶ, ἄσω (πάσσω). Ἰπὸ κάτωθεν, ἡ εἰς τὸ μεταξὺ πάσσω, παταλίζω· Ἡρόδ. ὅθεν
- Ἰπὸ π α σ τ ο ν, τό. Ἰπὸ στρωμα, ἡ τι τῶν τοιοῦτων· ἄμφ.
- Ἰπὸ π α τ α γ ῆ ῶ, ὦ (παταγέω). Ὀλίγον τι κάμνω κρότον, πρὸς τοῦτοις δορυβῶ, κροτῶ.
- Ἰπὸ π α χ υ ς, εος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὀλίγον παχύς, χονδρός.
- Ἰπὸ π ε ζ ῖ α, ἡ. Ταπεινώσις. Πούχ.
- Ἰπὸ π ε ἰ θ ῶ (παίθω). Ὀλίγον τι καταπαίθω.
- Ἰπὸ π ε ἰ ν ᾶ ῶ, ὦ (πεινώω, ἀνῶμαι). Ὀλίγον τι πεινώ.
- Ἰπὸ π ε ἰ ρ α, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀπέπειρα· ἄμφ.
- Ἰπὸ π ε ἰ ρ ᾶ ῶ, ὦ, ἄσω (πειράω). Κρυφίως δοκιμάζω, ζητῶ ἢ ἀπατάω πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν.
- Ἰπὸ π ε λ ῖ ᾶ ζ ῶ. Εἶμαι, ἡ γίνομαι ὀλίγον τι μελαγχρινός, μολυβδοχρῆς.
- Ἰπὸ π ε λ ῖ δ ὦ ς, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι πελιδνός, μελαγχρινός, μελάνος· «ἐλκος ὑποπέλιδνον». Πολυδ.

Υ'ποπέλιος, ὁ, ἢ (πελός) = υποπέλιδος.
 Υ'ποπαμπτής, ὁ, ἢ. Ὁ υποκάτωθεν ἀπεσταλμένος, συνήθ. κυρίως ἀπεσταλμένος, κατάσκοπος.
 Υ'ποπέμπω, ψω (πέμπω). Υ'ποκάτω, εἰς τοῦτο, ἐκείσε, πρὸς τινα πέμπω, στέλλω. 2) κυρίως πέμπω, οἶον, κατάσκοπον, ὅθεν μηχανῶμαι, μηχανορράφω. 3) πέμπω ὁπίσθεν ἢ κατόπι.
 Υ'ποπεπτηῶτες, ἐπικ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, ὑποπτήσω.
 Υ'ποπεπτωκότως, ἐπὶρ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ ὑποπίπτω. Τεταπεινωμένοις.
 Υ'ποπεράτωσις, εὐς, ἢ (περετώ). Τελείωσις.
 Υ'ποπερδομαί, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ὑπεπαρδον (πέρδω, ἀνώμ.). Υ'ποκάτω ἡ ἡρέμα πέρδομαι, κρυφαλάνω. Ἀριστοφ.
 Υ'ποπερικλάω, ὦ (περικλάω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἡ κατ' ὀλίγον ὀλόγυρα συντρίβω, ἢ λυγίζω.
 Υ'ποπεριπλύνομαί, παθητ. (πλύνω). Πάσχω μικρὰν, ἢ ἐλαφρὰν διάρροϊαν. Ἱπποκρ.
 Υ'ποπεριψύχω (ψύχω). Μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν ψύχω αἰσθάνομαι εἰς τὸ σῶμά μου, κρύνω ὀλίγον. Ἱπποκρ.
 Υ'ποπερκάζω, ἄσω (περκάζω). Κατ' ὀλίγον λαμβάνω μέλαν χρῶμα, ἀρχίζω νὰ ὀρμηάζω. Ὀδύσ. νεότεροι δὲ (σταφυλαῖ) ὑποπερκάζουσιν.
 Υ'ποπετάννυμι, πετάω (πετάννυμι, ἀνώμ.). Υ'ποκάτω ἐξαπλῶναι, στρόναι ὅθεν
 Υ'ποπέτασμα, τό. Τὸ ὑποκάτω, ἢ κάτω ἐξαπλωμένον, τὸ ὑποστρωσίδιον, οἶον τάπης κ. τ. λ.
 Υ'ποπέτομαι, μέσ. ἀποθ. πησσομαι (πέτομαι, ἀνώμ.). Υ'ποκάτωθεν πετῶ. Πανσ.
 Υ'ποπέτρος, ὁ, ἢ (πέτρα). Ὁ ὑποκάτω, ἢ κάτω πετρώδης, ὁ ἐστρωμένος ὑποκάτω μὲ πέτρας. 2) ὀλίγον τι πετρώδης, βραχώδης.
 Υ'ποπετεῖματα, παρὰ Πλουτ. ἡμαρτ. ἀνάγ.
 Υ'ποπήγνυμι, ἤξω (πήγνυμι, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι πήξω, κάμνω πηκτὸν, κάμνω νὰ παγώσῃ.
 Υ'ποπηδάω (πηδάω). Ἐκπιδῶ, πηδῶ ἔξω.
 Υ'ποπιλος, ὁ, ἢ (πῆλος). Υ'ποκάτω πηλώδης, λασπώμενος, ὀλίγον τι πηλώδης.
 Υ'ποπιάζω, ἄσω, καί, ἄσω. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔπομ. 2) κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑποπιάζω.
 Υ'ποπιέξω, ἐσώ (πιέξω). Υ'ποκάτω, ἢ ὀλίγον πιέξω, εὐλῶ, κακουχῶ, στενοχωρῶ. Πλουτ.
 Υ'ποπιθηκίζω (πιθηκίζω). Ὀλίγον τι πιθηκίζω, κάμνω σχήματα ὡς ὀπίθηκος, κάμνω τὸν πίθηκον.
 Υ'ποπικρός, ὁ, ἢ (πικρός). Ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
 Υ'ποπίμελος, ὁ, ἢ (πιμελής). Ὀλίγον τι πιμελής, λιπαρὸς, παχύς.
 Υ'ποπίμπλημι, ἥσω (πίμπλημι, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι κατ' ὀλίγον γεμίζω. 2) ἐγγαστρῶναι παθητ. ἐγγαστρῶναι. ἀλλὰ τό· «τέκνω ὑποπλησθῆναι», ἔχω ἀφθονίαν τέκνων. Ἡρόδ.
 Υ'ποπίμπρημι, ὑποπρήσω (πίμπρημι, ἀνώμ.). Υ'ποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, καίω. Ἀριστ.
 Υ'ποπίνω, πινοῦμαι (πίνω, ἀνώμ.). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον πίνω, κρυφοπίνω ὅθεν διὰ πολλὸν καιρὸν πίνω, μεθύω. Ξενοφ.
 Υ'ποπίσκει, ὑποπίσκω (πιπίσκω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ποτίζω.
 Υ'ποπίπτω, πετοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Υ'ποκάτω πίπτω· ἔξωρ. πίπτω ἐμπροσθέν τινος, καί ἐκτετικῶς τὸν παρακαλῶ· προσπίπτω, «τινί», ὡς τὸ, ὑπόκειμαι. 2) ἐναντίον τινὸς πίπτω, ἀπαιθῶ, ἀπώχνομαι, «τινί» 3) ὑποκάτω τινὸς ἢ ἐμπροσθέν

τινος κείμεναι, ἀντίκειμαι, ὑποκάτω τινὸς πίπτω, εἶμαι ἐκτεθειμένος ἢ υποκείμενος εἰς τινα· ἐξαιρ. ἐπὶ πάλαιστών, ὑποχωρῶ τινι, ἐνδίδωμι· πίπτω κάτω χαρίζομενος εἰς τὸν νικητὴν μου· μεταφορ. καί ἐπὶ κολάκων. Στράβ.
 Υ'ποπισσῶ, καί, ττόω, Ἀττικ. ὦ, ὥσω (πισσῶ). Ὀλίγον τι πισσῶ, ἢ ἀλείφω τι ὀλίγον μετὰ πίστεως· παρ' Ἀριστοφ. = βινέω.
 Υ'ποπίω, = υποποτίζω. Ἡσύχ.
 Υ'πόπλακος, ὁ, ἢ, = υποπλάκιος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ εἰς χαμηλὴν τινα ζεῖν, εἰς τὴν πεδιάδα κείμενος.
 Υ'ποπλάγιος, ὁ, ἢ (πλάγιος). Ὀλίγον πλάγιος, λοξός.
 Υ'ποπλάκιος, ἱα, ἰον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ· παρὸλ. Πλάκιος. Ὀμ. 11.
 Υ'ποπλάσσω, πλάτω (πλάσσω). Υ'ποκάτω πλάσσω, κολλῶ, προσκολλῶ. Ἀριστοφ.
 Υ'ποπλατᾶγέω (πλαταγέω). Υ'ποκάτω κροτῶ, θορυβῶ.
 Υ'πόπλατυς, ὁ, ἢ (πλατύς). Ὀλίγον τι πλατύς, ὁμαλὸς, ἴσιος. 2) ὀλίγον τι ἀμυρῶς. Δυσκόφρ.
 Υ'πόπλατος, ὁ, ἢ, = ὑπόπλατυς. Σχολ.
 Υ'ποπλέκω (πλέκω). Υ'ποκάτω ἢ προσέτι πλέκω, συνδέω, συνάπτω, ἐνώνω, στερεώνω. Γλωσσ.
 Υ'πόπλεος, ὁ, ἢ (πλέος). Ἀρκετὰ πεπληρωμένος, γεμάτος, μεστός, ἔμπλεος· μετὰ γενικ. «δείματος». Ἡρόδ.
 Υ'ποπλέω, εὐσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Υ'ποκάτω πλέω, μετὰ τοῦ πλοίου πλέω, ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τινὸς πλέω, ἢ ἐγκαρσίως πλέω.
 Υ'πόπλεως, ὁ, ἢ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπόπλεος.
 Υ'ποπλήθω, ἥσω (πλήθω, ἀνώμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον γεμίζω, ἀρκούντως πληρῶ.
 Υ'ποπληρόω (πληρῶω) = υποπληρῶμι.
 Υ'ποπλήσσω, καί, ττω Ἀττικ. ξω (πλήσσω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ ἡρέμα πλήττω, σιγανὰ κτυπῶ, κινῶ, ταραττώ· ἄμφ.
 Υ'πόπλους, ὁ, ἢ (υπόπλέω). Ὁ ὑποκάτω τινὸς γινόμενος πλοῦς, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πλοῦς, ταξιδιόν. Πλάτ.
 Υ'πόπλουτος, ὁ, ἢ (πλοῦτος). Ὁ ὑποκάτω ἑαυτοῦ, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, π. χ. εἰς μεταλλεῖα, πλούσιος.
 Υ'ποπλώω (πλώω)· ποιητ. καί ἱωνικ. ἀντὶ ὑποπλέω.
 Υ'ποπνέω, εὐσω (πνέω, ἀνώμ.). Υ'ποκάτω, προσέτι ἢ ἡρέμα πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω.
 Υ'ποποδίζω, = ἀναποδίζω. Ἡσύχ.
 Υ'ποπόδιον, τό. Σκαμνίον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸ ὅποιον πατοῦσιν οἱ πόδες τινός· οὐδέτ. τοῦ
 Υ'ποπόδιος, ὁ, ἢ (πούς). Ὁ ὑποκάτω τῶν ποδῶν, εὐρισκόμενος.
 Υ'πόποδος, ὁ, ἢ = ὑπόπους. Ἀριστοτέλ.
 Υ'ποποιέω, ὦ, ἥσω (ποιέω). Υ'ποκάτω ἐμβάλλω, μιμοῦμαι, μηχανῶμαι· μέσ. «υποποιοῦμαι», οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω τι ἀδίκως ἰδικόν μου· ζητῶ νὰ οἰκειοποιηθῶ τινὰ διὰ πανουργίαν καὶ μηχανῶν· καθόλου προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι· «τὴν Κάτωνος παρρησίαν υποποιούμενος». Πλουτ. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον ποιῶ, κάμνω τι, ἐνεργῶ, προέξω· ὅθεν
 Υ'ποποιήτος, ὁ, ἢ. Μιμημένος, ἀνειληγμένος, ὑποκρυμμένος, προσποιήτος.

Υποποίκελος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὀλίγον τι παικίλος, παροιάς.

Υπόποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Μαλλωτὲς, πόκους ἔχων.

Υποπόλιος, ὁ, ἡ (πολίος). Ὀλίγον τι πολίος, λευκός, ἀπρομαλῆς· ἑξαιρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Υποπολιτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (πολιτεύομαι). Διοικῶ τὴν πολιτείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς, τὴν ἐπιρροὴν ἄλλου τινός· «τοὺς ἐχθροῖς». Πολυδ.

Υποπομπή, ἡ. Διαταγή, προσταγή· ἄμφ.

Υποπόνηρος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι πονηρός, κακός.

Υποπορεύομαι, παθητ. ἀποθετ. μετὰ μέσ. μέλ. (πορεύω). Κρυφίως πορεύομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ. Πλάτ.

Υποπόρευος, εὖως, ἡ. Εἰσόδος κρυφία καὶ ἄγνωστος. Πλούτ.

Υπόπορτις, ιος, ἡ (πόρτις). Δάμαλις, ἀγέλαδα, ἥτις ἔχει μοσχάριον ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ τὸ βυζάνει· καθόλου δὲ, μήτηρ, ἥτις βυζάνει παιδίον.

Υποπορφυρίζω, ἰσώ, Ἀττικ. ἰῶ (πορφυρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω πρὸς τὸ πορφυροῦν χρώμα.

Υπόπορφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὀλίγον τι πορφυροῦς. Ἀνακρ.

Υπόπους, ὁ, ἡ, οὗδ. πουν, οδος (πούς). Ὁ πόδας ὑποκάτω ἐκείνου ἔχων, ὁ ἐπὶ ποδῶν ἰστάμενος, ὁ πόδας ἔχων.

Υπόπραύνω, ἐπικ. καὶ ἰων. προΐνω (πράυνω). Ὀλίγον, ἡ κατ' ὀλίγον πραύνω, γλυκύνω, ἡσυχάζω.

Υπόπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνω). Ὁ πρέμνον ἔχων, ὁ ὑποκάτω τοῦ πρέμνον ὄν.

Υπόπρεσθύτερος, ὁ, ἡ (πρεσθύτερος). Ὀλίγον τι πρεσθύτερος, γεροντότερος.

Υπόπρθω, ἡσώ (πρήθω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἡ ὑποκάτωθεν καίω, ἀνάπτω· ὡς τὸ, ὑποπρήμνημι.

Υπόπρηνύω, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντί, υποπραίνω.

Υπόπριξαι, μέσ. ἀποθετ. (πρίξαι, ἀνώμ.). Παρά τιμὴν, ἡ εὐθηνὰ ἀγοράζω· Θεόδωρ. ἄμφ.

Υπόπριω, ἰσώ (πρίω). «τοὺς ὁδόντας», Κρυφίως τρίζω τοὺς ὁδόντας.

Υπόπροθέω, θεύτομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὀλίγον, ἡ ὑποκάτωθεν προτρέχω.

Υπόπρορρέω, βύησομαι (ρέω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἡ ὑποκάτωθεν προρρέω, προτρέχω.

Υπόπροχέω, χεύτω (χέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν ἔχειω, χύνω ἔξω. Λυκούδ. Ἀνθολ. Παλ.

Υπόπρωρος, ὁ, ἡ (πρώρα). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν πύραν ὄν· ἰδε ὑπρωρος.

Υπόπτᾶω (πτᾶω). Ὀλίγον τι ὀπτᾶω, ψήνω. Θεόδωρ.

Υπόπτεινις, ἡ (πτέρην. 2). Ὁπῆ, τρύπα· τις, εἰς τὴν ὅποιαν ἐμβαίνει ἡ πτέρην τοῦ καταρτίου.

Υπόπτειρος, ὁ, ἡ (πτέρην). Πτεροτὲς ὁ ἔχων πτερά· ὅθεν τροπικ. ταχύς. Ἡρόδοτ.

Υπόπτειω. Εἶμαι ὑποπτος, ὑποψίαν ἔχω, ὑπονοῶ· καθόλου, συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, ὡς ἀντίθ. τοῦ, ἰκανῶς συννοῶ. 2) μεταβ. ὑποπτεύω, ἔχω εἰς ὑπόψιν, «τινὰ», καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἐπομένου τοῦ, μὴ, συμπεραίνω, φοβοῦμαι· παθητ. εἶμαι εἰς ὑπόψιν, μὲ ὑποπτεύουν· Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Υπόπτεις, οὐ, ὁ (υπόραω, ὑπόφομαι). Ὁ ὑποπτεύων, ὁ ὑποψίαν ἔχων· «ἵππος ὑπόπτεις» ὁ ῥαδίως ταρασσόμενος, ἐξήπαλτος. Ξενοφ.

Υπόπτῆσσω, ξῶ (πτῆσσω, ἀνώμ.). κυρίως, Ὑπόρθεος χαμηλῶν, ἡ πίπτω κάτω, σκῦπτω χαμαί, ὡς, π. χ. ἐμὲ λαοί, αἱ πέριόικες κτλ. τουτέστι λαγνίζω· «πιτάλοις ὑποπεπτηγότες» ἐπικ. μετοχ. παρακ.

ἀντί, ὑπεναντίας. ἢ. ὅθεν ὑπὸ φόβου ἡ ἐντροπῆς

δειλιάω, συστέλλομαι, ὑποτάσσομαι, ὑποβάλλομαι, «τινὰ». Ξενοφ. 2) ἐνεργ. φοβίζω, ἐξήπαλτον «τινὰς».

Υπόπτωμα, ἡ μᾶλλον ὑπόσσομαι· ἄφρ. κατ' ἐνεργ. ἀναπληρῶναι χρόνους τινὰς τοῦ ἄλλειπτικοῦ «υπόρραω».

Υπόπτως, ὁ, ἡ (υπόραω, ὑπόφομαι). κυρίως Ὁ ὑποκάτωθεν βλέπόμενος. ὅθεν παθητ. ὁ εἰς ὑπόψιν ὄν, περὶ τοῦ ὁποίου ὑποπτεύεται τις, ὁ ὑποπτεύμενος, τὸν ὅποιον φοβεῖται τις, ἐχθρός. 2)

ἐνεργ. ὁ ὑπόψιν ἔχων, ὑπόπτως· μετὰ γενικ. «ἀλώσεως». Εὐρπ. ὁ ὑποπτεύων τὴν ἁλιωσιν.

Υπόπτύσσω, ξῶ (πτύσσω). Ὑποκάτω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ἡ ὀλίγον τι πτύσσω, διπλῶν, ξαρόνω.

Υπόπτυχίς, ἰδός, ἡ (πτυχή). Διπλωματία· «δάρκατος ὑποπτυχίς». Πλούτ. ἡ συναρμολογία, ἔνθα πτύσσεται ὁ δῶραξ.

Υπόπτως, ἐπιρρ. Μὲ τρόπον ὑποπτον, ἐχθρικόν.

Υπόπτως, εὖως, ἡ (υποπίπτω). Τὸ ὑποπίπτειν, πίπτειν κάτω, κατὰ πτωσις, γονυκλισία. 2) τροπ. λειποθυμία, δαίλια, μικροψυχία, ταπεινώσις.

Υπόπτως, ξῶ (πτύσσω), ὡς ὑποπτήσσω.

Υπόπτως, ὁ, ἡ, ῥρημ. ἐπὶ τὸ, ὑποπίπτω.

Ὁπίπτων κάτω, ὁ κάτω πεσμένος. Δισγ. Λαερ.

Υπόπυθμένιος, ἰα, ἰων καὶ

Υπόπυθμῆν, ἑνος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὑπὸ τὸν πυθμῆνα ὄν, ὅστις εἶναι ὑποκάτω τοῦ πάτου. Ἀθήν.

Υπόπυθμίδιος, ἰα, ἰων, ὡς ὑποπυθμένιος. Ἀνάλεκ.

Υπόπυσσω, πύσσω (πύον). Ὑποκάτω, ἡ πρὸς τὸ κάτω μέρος σήπεται, ἐκτυροῦμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. ὑποπύσσομαι. Ἰπποκρ.

Υπόπυκνάζω (πυκνάζω). Κατ' ὀλίγον γίνομαι πλήρης, γεμάτος. Λουκιαν.

Υπόπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ἀρετὰ πυκνός. 2) ἀρετὰ συχός.

Υπόπυος, ὁ, ἡ (πύον). Ὁ ὑποκάτω πύον ἔχων, ὀλίγον τι ἐμπυσσόμενος.

Υπόπυριάνω, ὡ, ἄσω (πυριάνω). Ὀλίγον τι εἰς ἰδρόα φέρω, κίμνω ἐν ἰδρώσει.

Υπόπυρίξω, ἰσώ (πυρίξω). Εἶμαι ὀλίγον πυρρός, κοκκινίζω ὀλίγον· ἐκ τοῦ

Υπόπυρρός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι πυρρὸς, κοκκινούτσικος, ξανθός. Γαλην.

Υπόπυλος, ὁ, ἡ (πύλος). Ὁ ἔχων ὑποκάτω πύλον, καὶ βυζάνων αὐτὸν· παρβλ. ὑπόπαρτις.

Υπόπυρξω, ὡς ὑπορράξω.

Υπόπυρτω, ἰδε ὑπορράπτω· ὅθεν

Υπόπυρξή, ἡ. Εὐβάλημα, ἀστάρωμα, ἐπιρράξῃ· ἰδε ὑπορράξῃ.

Υπόπυρξω, ἄσω (ὀργάξω). Ὀλίγον τι ἀνακατόνω, ζυμώνω, ἡ μαλακύνω.

Υπόπυρξομαι, παθητ. (ὀργίζομαι). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμῶνω.

Υπόπυρξω (ὀργίζω). Ὀλίγον τι ὀργίζω, ἡρέμα, ἐλαφρὰ ῥοχαλίζω.

Υπόπυρξος, ὁ, ἡ (ὀρος)· ὡς ὑπώρειος. Ὁ ὑποκάτω, ἥτοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ὄν.

Υπόπυρξω, ὡ (ὀρθίω). Ὑποκάτωθεν ὀρθῶναι, ἀνορθῶναι· ὅθεν

Υπόπυρξω, τό. Ὑποστήριγμα, στύλος. Γλωσσ.

Υπόπυρξος, ὁ, ἡ (ὀρθος). Ὁ πρὸς ὀρθὸν γινόμενος, προΐνός· «φωναία». Ἀνακρ. παρ' αὐτῷ καὶ τριακτλ.

Υπόπυρξω, ὡς ὑπορρίπτω.

Υπόπυρξω, ὑπόρτω, ἀδρ. ἀ. ὑπόρτω (ὀρνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, πρὸς τούτοις, ἡ κατ' ὀλίγον σκάνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, εἰς κίνησιν φέρω

Υποσημαίνω (σημαίνω). Ὑποκλίνω κάμνω σημειόν τι, ὑπογράφω. 2) δίδω σημείον, π. χ. τῆς εὐχαρεστησεως· ὅθεν χειροκροτῶ, συναίνω. 3) κρυφίως ἢ μακρόθεν σημαίνω, ἀμυδρόως πως, σημειόν τι δίδω φανερόν ὑπό τι. 4) προμηνύω, ἀρχίζω.

Υποσημασία, ἡ, = ὑποσημασίαις.

Υποσημειώω, ὦ (σημειώνω). Ὑποκάτω σημειόνω, γράφω ὑποσημειώσεις, ἐγγράφω, σημειόνω τι εἰς τὸ κατὰστιχον, μέτ. ὑποσημειοῦμαι τὰ λεγόμενα. Διογ. Λαέρ. ὅθεν

Υποσημείωσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω τινὸς τατομένη σημειώσις, ἐξηγήσις ἢ παρατήρησις τατομένη ὑποκάτω εἰς τὸ περιθώριον τῆς βίβλου. 2) γραφή, σημειώσις εἰς τὸ κατὰστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματῆριον. Διογ. Λαέρ.

Υποσήπω (σήπω). Κάμνω νὰ σαπίσῃ τι ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον πηθῇ. μετὰ β'. παρακαίμ. ὑποστήπαι ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι σαπίζω, ἀρχίζω νὰ σαπίζω.

Υποσιγάω, ὦ (σιγάω). Πρὸς τι σιγῶ, σιωπῶ. Αἰσχίν.

Υποσιδηρός, ὅ, ἡ. Ὑποκάτω ἐκ σιδήρου, ἀλλὰ κεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, ἢ ἀργυρον· παρβλ. ὑπόξυλος, καὶ ὑπόχρυτος. Πλάτ. Πολ.

Υπόσιμος, ὅ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, ὀλίγον κυρτὴν τὴν ῥίνα ἔχων. 2) ὀλίγον τι κυρτός, πρὸς τὰ ὄντα καμπυλωμένος, λυγισμένος. Αἰλιαν.

Υπόσιμός, ὦ. Ὀλίγον λυγίζω, ἢ σιμῶν καὶ κυρτὸν κάμνω. Ἀλκίφο.

Υπόσιωπάω, ὦ, ἡσω (σιωπάω). Ὑποκάτω εἰς τὴν σιωπὴν καλύπτω, περνώ μὲ τὴν σιωπὴν, ἀποσιωπῶ τι· ὅθεν

Υπόσιώπησις, εως, ἡ. Τὸ περῶν τι μὲ σιωπὴν.

Υπόσκάζω, ἄσω (σκάζω). Ὀλίγον τι υποχωλαίνω, ὀλίγον τι κουταίνω. Δουκιαν.

Υπόσκαίρω (σκαίρω). Σκιρτῶ, πηδῶ εἰς τὸ ὕψος. Νικ. χρον.

Υπόσκαλεύω (σκαλεύω). Ὑποκάτω σκαλίζω, ἀνακατόνω· πῦρ ὑποσκαλεύειν· συνδαυλίζω.

Υπόσκαλμις, ἰδος, ἡ. Τὸ ὡς προσκεφάλαιον καὶ ὑποστήριγμα ὑποτιθέμενον ξύλον εἰς τὸν σκαλμόν.

Υπόσκαμβός, ὅ, ἡ (σκαμβός). Ὀλίγον κυρτός.

Υπόσκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὑποκάτω, ὀλίγον σκάπτω, σκαλίζω, ἀνακατόνω τὸ περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου τινὸς χώμα· Πίνδ. ὅθεν

Υπόσκαψή, ἡς, ἡ. Τὸ ὑποσκάπτειν, καὶ ὁ ὑποκάτω ἐσκαμμένος τόπος, ἄντρον, ὑπόνομος. Διοσκ.

Υπόσκαφίδκαρτος, ὅ, ἡ (καίρω). Σχεδὸν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαρίου (σημ. γ') κεκαρμένος, κουρευμένος. Ἀθῆν

Υπόσκαφισμός, ὁ (σκαψή, σημ. 2.). Ἡ περικινήσις εἰς τὴν σκάφην, καὶ ἡ διὰ τούτου κάθαρσις τῶν γεννημάτων τῆς γῆς. Πλούταρχ.

Υπόσκειλίζω, ἴσω (σκέλος, σκελίζω). Κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω, ὅ ἐστι πεδίλων τινὰ ῥίπτω αὐτὸν κάτω μεταφορ. ἀπατῶ, πλανῶ· ὅθεν

Υπόσκέλισμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους ὑποκάτω πέσιμὸς, πεδίλων μεταφορ. ἀπάτη.

Υπόσκειλισμός, ὁ (ὑποσκελίζω). Τὸ ῥίπτειν κάτω διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους.

Υπόσκέπτομαι, ἰσφομαι, μέτ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Συμπεραίνω, ἀπαντῶμαι. Ἰπποκρ.

Υπόσκευή, ἡ (σκευή). Τὸ κάτω μέρος τῆς σκευῆς, οἰκοδομῆς. Γλωσσ. Στερ.

Υπόσκήνιον, τό, ἡ μάλλον ὑποσκήνιον, τὰ (σκήνῃ). Εἰς τὸ θέατρον τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξώ-

τατον μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ἐνθεν καὶ ἐνθεν μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας ἐκτείνόμενον. Πλούτ.

Υπόσκιάζω (σκιάζω). Κατ' ὀλίγον σκιάζω, κάμνω σκιερὸν, σκοτεινόν· παρ' Ἀθῆν. »τῆς ὥρας ὑποσκιάζουσιν· ὅταν ἀρχίζε νὰ σκοτεινιάξῃ.

Υπόσκιξις, εως, ἡ. Ἡ σκοτεινιάσις.

Υπόσκιῶ, ὦ, ποιητ. = ὑποσκιάζω.

Υπόσκιόεις, ὅεσσα, δέν· ἄμφ. καὶ

Υπόσκιος, ὁ, ἡ (σκιᾶ). Ὁ ὑποκάτω ἰσκιάζων, ἢ ὑποκάτω ἰσκιασμένος, σκιερὸς, κατὰσκιος. Αἰσχύν.

Υπόσκιρτάω (σκιρτάω). Σκιρτῶ, κάτωθεν πηδῶ.

Υπόσκιληρος, ὁ, ἡ (σκιληρός). Ὀλίγον τι σκιληρός, στερόχος.

Υπόσκόλιος, ὁ, ἡ (σκολίος). Ὀλίγον τι σκολίος, στραβός, πλάγιος.

Υπόσκότεινος, ὁ, ἡ Ὀλίγον τι σκοτεινός.

Υπόσμαρξάω, ὦ (σμαρξάω). Ὑποκάτωθεν, ἢ προσέτι σμαραγδῶ, ἡγῶ, ἀντηχῶ.

Υπόσμηήχω (σμηήχω). Ὀλίγον τι τρίβω, ἀποτρίβω.

Υπόσμος, ὁ, ἡ (ὄσμη). Ὁ ὄσμην ἔχων μεταφορ. Ὁ ἔχων καλὴν μύτην, καλὴν ὄσφρησιν, ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπτεύων. Φώτ.

Υπόσμύχα, ξω (σμύχα). Δι' ὀλίγου πυρὸς κατακάω, διαφθείρω, καὶ μεταφ. ἐπὶ κρυφίως ὑποκαίοντος ἔρωτος.

Υπόσθεώ, ὦ (σθεώ). Ὀλίγον τι φοβῶ, ἐμβάλλω φόβον εἰς τινα.

Υπόσθλοικος, ὁ, ἡ (σθλοίκος). Ὁ ἐσφαλμένος ὀλίγον τι ὁμιλῶν, προφέρειν παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώττης· καθόλου δέ, ὀλίγον τι ἄτοπος, ἄλογος.

Υπόσσομός, ὁ, ἡ (σσομός). Ὀλίγον σσομός, σπογγώδης, ἀραιός.

Υπόσσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὀλίγον τι σοφός, πλησιάζων εἰς τὴν σοφίαν, ὀλίγον ἐπιτήδεος. Φίλοστ.

Υπόσπεδιαίος, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ γεννητικοῦ μορίου πρὸς τὰ κάτω· ὁ ἀνίκανος εἰς τεκνογονίαν. Γαλην.

Υπόσπαισμός, ὁ (σπαθίζω). Χειρουργικὴ τις ἐργασία κατὰ τὸ κρανίον, ὅταν τὸ δέρμα κόπτεται, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰσβάλλοις τὸ πλατύτερον ἐργαλεῖον, σπάθη ἢ ὑποσπαθιστὴρ καλούμενον, καὶ διὰ τούτου ἀποχωρίζωσι τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ κρανίου. Παῦλ. Αἰγίν.

Υπόσπαθιστήρ, ἄρος, ὁ. Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ τὸ ὑποσπαθισμοῦ ἐργασία.

Υπόσπαίρω (σπαίρω). Ὀλίγον τι σπαίρω, κινεῖμαι, πᾶλλω, ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν τελευταίων σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ δέ, σιγανὰ κτυπῶ. Σουίδ.

Υπόσπανίζω, ἴσω (σπανίζω). Πάσχω ὀλίγον ἔλλειψιν, ἄρχομαι νὰ πάσχω ἔλλειψιν, μετὰ γεν. κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν ἐξαίρ. εἶναι εὐχρηστος ὁ παθ. παρακαίμ. ὑπεσπᾶνισμαι. Σοφοκλ.

Υπόσπάω, ὦ (σπάω). Ὑποκάτωθεν ἀποσπῶ, ὑρέλκω, ἐξαίρῶ, μέτ. ὑποκάτω ἐμαυτοῦ σύρω, ἀφαιρῶ.

Υπόσπειρίδιον, τό. Ἡ βάσις τῆς σπείρας.

Υπόσπειρος, ὁ, ἡ (σπείρα). Ὁ ὡς σπείρα πεπλεγμένος. Πολυδ.

Υπόσπειρω (σπείρω). Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως σπείρω, διασπείρω.

Υπόσπληνίζομαι, παθητ. (σπληνίζομαι). Ἐμπλαστρον ἐπιτίθημι ἐπὶ τῆς πληγῆς μου. Πούχ.

Υπόσπληνος, ὁ, ἡ (σπλήν). Ὁ πάσχων κατὰ τὴν σπλῆνα· ὁ ἔχων σπλήνα, σπληνίτης. Ἰπποκρ.

Υποσπογγίζω (σπογγίζω). Ὀλίγον τι με τὸν σπόγγον σπογγίζω.

Υποσποδίζω (σποδίζω). Ὡς στάκτη εἶμαι, ἢ γίνομαι. Δυσκορ.

Υποσπονδοῦς, ὁ, ἡ (σπένδω, σπονδή). Ὁ ὑπὸ ἀνακωχῆν ὄν, ὁ γινόμενος με ἀνακωχήν, με συνθήκην, συμφωνίαν, ὑπ' αὐτῆς ἡσφαλισμένος. Ἡρόδ. δ' ἀμυννόν τι διὰ μέσου ἀνακωχῆς, συνθήκης, συμφωνίας τινός, δι' αὐτὴν ὑποχρεωμένος· ὅθεν, «τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖν, ἢ αἰτεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι, κομίζεσθαι, ζητῶ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ τινα μάχην ἀνακωχήν, διὰ τὴν θάψω τοὺς ἀποθανόντας· ὁ ζητῶν δὲ τοῦτο ἐφανερόν ἐαυτὸν νικῆμενον, καὶ ἐπαρχοῦσεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ πεδὶον τῆς μάχης·» τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι, συγκατανεῦσαι τὴν μάχην· «ὑποσπόνδους ἀρίενας τοὺς αἰχμαλώτους», συμφωνῶ ἀνακωχήν, καὶ ἀρίνους τοὺς αἰχμαλώτους ἐλευθέρους. Πλούταρχος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ.

Υποσπουδάξω (σπουδάζω). Ὀλίγον τι σπουδάζω, ἔχω κλίσην πρὸς τινα, καὶ κρατῶ μετὰ τινος.

Υποστάξω, ξω (στάξω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον, ἡσύχως στάξω. 2) ἀμεταβ. λείβομαι, ῥέω, στάξω, σταλάξω ὀλίγον.

Υποστάθμη, ἡ (στάθμη). Πᾶν ὅ, τι κατακάθεται εἰς τὸν πάτον ὕψους τινος, κατακάθισμα. 2) ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον, ὑπόβαθρον. 3) ὁρὸς τοῦ γαλακτος, τσίρος. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Υποσταθμῖς, ἰδος, ἡ, = τῷ προηγμ.

Υποσταξίς, εως, ἡ (υποστάξω). Τῇ ἡσυχίᾳ, ἡ ῥέμα στάξις, τὸ εἰς στάγας πίπτειν.

Υποστασις, εως, ἡ (ὑρίστημι). Τὸ ὑποκάτω σταίνειν, βάλλειν ἐπὶ πράξεως ὅχι τόσο εὐχρηστον. 2) εὐχρηστότερον δὲ ἐπὶ πράγματος· ὅθεν· πᾶν ὅ, τι βάλλεται ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὸ τάσσεται ἐν ἄλλο, ὑπόθεμα, ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον· ἐντεῦθεν καὶ α) κατακάθισμα, τρυγία, λάσπη, παχύς, ἡ πηκτὸς ζυμὸς, ἔξαιρ. ὁ κατακαθεζόμενος ῥυπός, ἰστάμενος ὕδωρ· τέλμα, ἰλὺς, πηλός· «ὑποστασις τῆς κοιλίας»· ὑποχρημάτα, κόπρος. β) τροπικ. πᾶν ὅ, τι κεῖται ὡς θεμέλιον εἰς τι πρᾶγμα, ἔξαιρ. εἰς τινα διήγησιν, ἢ ποιήμα, ὕλη, ἀντικείμενον, περὶ τὸ ὅποιον πραγματεύεται τις, ὑπόθεσις, περιουχὴ καθόλου δὲ, ἀρχὴ· ὅθεν γ) ὀντότης, τὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδιοσυστάτως ὑφιστάμενον· ἢ τὸ ὑπερτὸς καὶ οὐσιώδες, τὸ ὑπάρχον πρᾶγμα, οὐσία· ὡς τὸ, ὑπαρξίς, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἀπάτη. 3) ἡ ἰδιότης, ἢ ἡ κατὰστασις τοῦ· εἴτε ἐαυτὸν ὑποκάτω εἰς τι, σταθερότης, εὐψυχία, γενναιοψυχία, τόλμη, θάρρος. β) τὸ ἐπιχειρεῖν αὐτὸ, σκοπός, ἐπιχειρήσεις, ἀξίωμα, γνώμη. Διόδ. Σικελ.

Υποσταῖς, ου, ὁ (ὑρίστημι). Ὁ ὑποκάτω τινός ἰστάμενος, καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν, υποστήλωμα, ἔρεισμα, ἔξαιρ. ὑποκάτω εἰς τὸν κρατῆρα, παρβλ. ὑποκρητηρίδιον. 2) δίκρανος ἢ δίχαλος στύλος, φούρα. Πλούταρχος. ὅθεν.

Υποστατικός, ὁ, ἡ. Ὁ ἐαυτὸν ὑποκάτω θέτων, ὁ πρᾶγμα τι ὑποδεχόμενος, ἀναδεχόμενος μετὰ γεν. «δευνῶν ὑποστατικός»· καθόλου δὲ, καρτερικός, ὑπομονητικός. 2) πᾶν ὅ, τι ἀνέκειται ὑποστασι, οὐσίαν, ὑπάρχει. 3) ὁ εἰς ὑποστάτην ἀνήκων· ἐπὶ ῥῶ. ὑποστατικῶς, σταθερῶς, εὐψύχως, θαρβράλως. Ἀθην.

Υποσταῖς, ἰδος, ἡ, Σηλ. τοῦ, ὑποστάτης, σημα. 2. Ποιήτρια, πλάστρια. Ἐκκλησ. Σύγγρ.

Υπόστατος, ὁ, ἡ (ὑρίστημι). Ὑποθετιμένος, ὑποβεβλημένος· «τὸ ὑπόστατον», τὸ ὑπόθεμα, βάσις, ὑποπόδιον, ὡς τὸ, ὑποστάτης. 2) τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός. Εὐριπ.

Υποστάτρια, ἡ (ὑρίστημι). Κατωτέρα τις ὑπηρέτρια τοῦ ναοῦ. Ἐπιγρ.

Υποσταχύομαι, μέσ. (στάχως). Κατ' ὀλίγον αὐξάνω, πληθύνομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀσταχύνων μεταφορ. δὲ, ἐπὶ ποίμνης «ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος». Ὅδ. ἡῤῥανε καὶ ἐπληθύνετο οἱ μεταγενεστ. ἔχουν καὶ τὸ ἐνεργ. ὑποσταχύω. Ἀπολλων. Ἀργ.

Υπαστέγασμα, τό (στέγασμα). Σκέπασμα εἰς ὑπόστρομα. Πολυδ.

Υπόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης ὄν, ὁ π' οἶκον, εἰς οἶκον ὄν· καθόλου δὲ, σκεπατμένος.

Υπαστέγω, ξω (στέγω). Ὑποκάτω καλύπτω, σκεπάζω, υποκρύπτω. Ξενοφ.

Υποστέλλω (στέλλω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω ἔλκω, σύρω, συστέλλω, συμμαζώνω· ἔξαιρ. «ἰστία»· μαζώνω τὰ παντὰ τοῦ πλοίου καὶ 2) τὸ μέσ. «ὑποστέλλεσθαι τὰ ἰστία», ὡς τὸ, ὑφίστασθαι, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαίρῃ, ἐλαττώω, ὀλιγοστεύω· παθ. ὀλιγοστεύομαι, περιορίζομαι, γίνομαι μικρότερος, υποχωρῶ, ἐνδίδω· μέσ. συστέλλομαι, συμμαζώνομαι, σύρωμαι, τραβοῦμαι, ὀπίσω· συνθῆ. μεταφορ. εἶμαι, ἢ γίνομαι δευλός καὶ μικρόψυχος, ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶξ· γίνομαι, καταπραῦνομαι μετὰ αἰτίας. φοβοῦμαι δευλιῶ· ἀλλὰ μετὰ αἰτ. πράγματος, ἀπὸ φόβου σιωπῶ ἢ υποκρύπτω, ἀποσιωπῶ· «ὑποστέλλομαι σοι». Δίων Κάσ.

Υποστενάζω, ξω (στενάζω) = ὑποστένω.

Υποστενάζιζω, ἰσω (στεναχίζω)· ἀμφιβ. παρραχηματισμός τοῦ, ὑποστεναχίζω ὑποκάτωθεν στένω, ἀναστενάζω. ἰλ.

Υποστενός, ὁ, ἡ (στενός). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ στενός.

Υποστένω (στένω). Ἡρέμα στένω, ἡσυχῶς, ἐλαφρὰ στενάζω, πρὸς τι ἢ ἐπὶ τι στενάζω.

Υποστερέω, ὦ, ἡσω (στερέω, ἀνόμι). Ὀλίγον τι, ἢ κυρίως στερεῶ, ἀφαίρῃ, ἀρπάξω· «τινά τινος» καὶ, «τινά τι».

Υποστερίσκω (στερίσκω) = τῷ προηγμ.

Υποστερνίζω, ἰσω (στέρνω). Ὑποκάτω τοῦ στέρνου, ἥτοι τοῦ στήθους θέτω· μέσ. ὑποκάτω τοῦ στήθους μου δέχομαι, βάλλω. Πλούταρχος.

Υπόστερνος, ὁ, ἡ (στέρνω). Ὁ ὑποκάτω τοῦ στέρνου, στήθους ὄν· «ὑπόστερνον», τὸ, = ὑπογάστριον. Ἡούχ.

Υποστέλωμαι, τό (στηλῶ). Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποτεθειμένη στήλη.

Υπόστημα, τό (ὑρίστημι). Κατακάθισμα ὕψους τινός. 2) εὐψυχία, θάρρος. 3) = παρεμβολή, πλήθος, στρατοπέδον, φρουρά.

Υποστήριγμα, τό (ὑρίστημι). Ὁ ὑποκάτω τινός· ἀλλόθεν, ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐκ τοῦ

Υποστήριζω, ξω (στηρίζω). Στήριγμα βάλλω ὑποκάτω, βαστάζω, ἐνδυναμώνω ὑποκάτωθεν.

Υποστιγμή, ἡ. Σημεῖον δι' οὗ διαχωρίζομεν ἀλλήλας τὰς προτάσεις περιόδου τινός, ἄλλως «κόμμα λεγόμενον», ἐκ τοῦ

Υποστιζω, ξω (στιζω). Ὀλίγον τι παρδαλίζω, κάμνω τι με στίγμα παρδαλόν. 2) παρὰ Γραμμ. διακριτικὸν τι σημειῖον βάλλω, ἔξαιρ. ὑποστιγμήν, ἢ κῶλον.

Υποστικτέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ, ὑποστιζω. Πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ γραφῇ ὑποστιγμή.

Υποστίλω, ψω (στίλω). Ὀλίγον τι, ἢ ἀμυδρῶς στίλω, λάμπω.

Υποστολή, ἡ (υποστέλλω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἔλκειν, αὔρειν. 2) ἔνδοσις, ἀταπαινίς, ἡρεμία, ἡσυχία. 3) δευλία, φόβος, ἀθυμία, ἀγωνία. Πλούταρχ.

Υποστολήζω, ἰσω (στολήζω). Ὡς τὸ υποστέλλω, καταπίπτω, καταπραύνω. Πλούταρχ.

Υποστόμια, τά. Τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου εἰσβαλλόμενον μέρος τοῦ χαλινού. 2) ὑποκάτω τοῦ πίθου διάστημα· κυρίως οὐδὲτ. τοῦ

στόματος, ἢ τοῦ στομίου.

Υποστοναχίζω (στοναχίζω) = υποστεναχίζω· ποιητ. Ἡσιόδ.

Υποστορέννυμι, στόρνυμι καὶ στρόρνυμι, στορέσω, καὶ στρώσω (στορέννυμι, ἀνύμ.). Ὑποκάτω στρόνυ, ὑποκάτω βάλλω, ἐξαπλώνω, σκεπάζω, ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς κλίνης· «δέμνι ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῶσιν», ἐπρόσταξε τὰς δούλας νὰ στορέωσιν ὑποκάτω, νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ στρώματα· Ὁδ. καὶ μεταφορ. «λέκτρα ὑποστορέσαι τινα», ἐοικμάζω δι' ἑνα ἄνδρα τὴν κλίνην, τὸν χρησιμεύω εἰς γυναῖκα. «ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινα», διὰ νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ μὴ λάβω ἄλλον ἄνδρα. Εὐρείπ.

Υποστρατεύομαι μέσ. ἀποθ. (υποστρατεύω). «τινί». Ὑπὸ τινα στρατηγίαν δουλῶν, κάμνω τι. Ἀππιν.

Υποστρατήγῃ, ὦ, Εἶμαι ὑποστράτηγος· μετάδοτ. προσ. δουλεύω ὑποκάτω τινὸς ὡς ὑποστράτηγος.

Υποστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὁ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ὄν, τοποτηρητής τοῦ στρατηγοῦ, δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγόν.

Υποστράτοφύλαξ, ακος, ὁ = ὑποστράτηγος.

Υποστρέφω, ψω (στρέφω). μεταβ. γυρίζω ἀνάποδα, γυρίζω εἰς τὰ ὑπίσω, ἢ δισικῶ, κυβερνῶ εἰς τὰ ὀπίσω· «ἵππους». Ἰλ. 2) ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω (ἐκμαντὸν) ὅπως, ὑπάγω, ἔρχομαι ὀπίσω· «μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέφεις» Ὀλύμπωνα εἶθε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ὀπίσω εἰς τὸν Ὀλύμπον. Ἰλ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. «οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέψεται ὄλω». Ὁδ. τὸ ἐνεργ. ἔτι, παραχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ τούτου ἀποφύγω. Ξενοφ. Ἀνάξ.

Υποστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Υποστροφή, ἡ (υποστρέφω). Ἐρχομὸς, γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή, φυγή. Ἡρόδ.

Υποστρόφος, ὁ, ἡ (υποστρέφω). Ὁ ἐπανελθὼν, ὅστις ἦλθεν, ἐγύρισεν ὀπίσω· ὅθεν

Υποστροφῆς, εὐς, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποστροφῆς πρόξενος, ὑποστροφὴν, ἐπανέλθειν προξενῶν. Ἰππικ.

Υπόστρυφος, ἡ, ὄν (στρυφνός). Ὀλίγον τι στρυφνός, ξυρός, στενός· Διοσκορ. 2) τροπικ. ὀλίγον τι σκυθρωπός, δύσκολος.

Υπόστρώμα, τό (υποστρώννυμι). Πᾶν ὅ, τι στρώνεται ὑποκάτω, ἄρα, κοῖτη, στρώμα, ἄχρωον, κ.τ.τ.

Υπόστρώμιον, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν στρωμνὴν, εἰς τὴν κλίνην καίμενος. Φώτ.

Υποστρώννυμι (στρώννυμι, ἀνύμ.) = υποστορέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Υπόστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Ὁ ἐπὶ στύλου ἰστάμενος, ὑποστηρίζομενος, «ὑπόστυλον, τό» ἀντὶ τοῦ, στοά· ὅθεν

Υπόστυλός, ὦ. Ὑποκάτω στυλὸν, βάλλω στυλὸν ὑποκάτω τινός· ὅθεν

Υπόστυλμα, τό. Ὁ ὑποκάτω τινὸς βελλόμενος

στύλος· τὸ ὑποκάτωθεν στυλωμένον, ὡς τὸ, ὑποστάτης.

Υπόστυφος, ὁ, ἡ (στενός) = ὑπόστρυφνος.

Υπόστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στενός εἶμαι, ἢ στενπτικὴν γεῦσιν ἔχω, ἢ δίδω. 2) = προστύφω.

Υποσυγχείω, χεύσω (χέω, ἀνύμ.). Ὀλίγον τι συμμηνύω, ἀνακατόνω. 2) τροπικ. ὀλίγον τι ἐντροπιάζω, ἢ συγχίζω, ταράττω τινα. Αἰσχύλ.

Υποσυγχύνω (χύνω). παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑποσυγχείω.

Υποσύγχυτος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποσυγχείω. Ὀλίγον τι συγχυσμένος.

Υποσυγχύτως, ἐπίθ. Συγκεχυμένος. Φωτ.

Υποσυλάω, ὦ (συλάω). Κρυφίως, ἀναισθητῶς, ἡρέμα συλῶ, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω.

Υποσύμβουλος, ὁ. Τρόπον τινα συμβουλευτικός, ἀλληγορικός· ἄμφ.

Υποσύνημα, τό (σύνθημα). Τὸ δεύτερον σύνθημα.

Υποσυρίζω, ἰσω (συρίζω). καὶ

Υποσυρίττω, ξω (συρίττω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ἐπὶ τι συρίζω, ἡρέμα, ἡσυχῶς συρίζω, ψιθυρίζω.

Υποσύρω (σύρω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, ἔλκω, τραβῶ κρυφίως.

Υποσυστολή, ἡ = ὑποδιαστολή· σημαστ. 2.

Υπόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὀλίγον τι συχνός. Ἰπποκ.

Υποσφάγιον, τό (σφαγή). Τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζώου ὅπου ἐμπήγουσι τὴν μάχαιραν, καὶ τὸ σφάζουσιν, ἡ σφαγή.

Υπόσφαιμα, τό (υποσφάττω). Τὸ ἀπὸ τινος ἐσφαγμένου ζώου αἷμα, καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων τιῶν εἰς φαγὸν κατεσκευασμένον. 2) τὸ μέλαν τῆς σπηλίας τὸ ὅποιον ἐκχεῖ ἀπ' αὐτῆς ὅταν φεύγῃ τὸν κυνηγόν. 3) αἰμάλωψ, ἡ τὸ ἐξ αἵματος πελιδνῶμα, ἐξαίρ. ἡ ἐκ πληγῆς τινος ἔκχυσις αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ.

Υποσφάζω, ξω (σφάζω). Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ σφάζω, σχίζω· ὅθεν

Υποσφάζ, ἀγός, ἡ. Ὁπή, κοιλότης, σχίσμα.

Υποσφάττω (σφάττω) = υποσφάζω.

Υποσφίγγω (σφίγγω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι σφίγγω, ἐλίδω, συνδέω.

Υποσφραγίζομαι, μέσ. Ὑποκάτω σφραγίζω.

Υποσφραγίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ὑποκάτω σφραγίς.

Υποσφραίνομαι, ἴσομαι μέσ. ἀποθ. (ὀσφραίνομαι, ἀνύμ.). Ὀλίγον τι ὀσφραίνομαι, μυρίζομαι, αἰσθάνομαι. Σουίδ.

Υποσφύριζομαι, «αὐλακος». Ἐλαύνω, ὀργάνω. Πολυδ.

Υποσχάζω, ἄτω (σχάζω). Ὑποκάτω πεδικλόνω, ὡς τὸ, ὑποσκελίζω.

Υποσχέθω, = ὑπέχω· ἄμφ. ἴδε, σχέθω.

Υπόσχεος, ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχεσις, ὑπόσχεον. Ἀριστοτ.

Υπόσχεσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἄορ. β'. τοῦ, ὑπὸσχέομαι. Ἰλ.

Υπόσχεσίη, ἡ· ἐπικ. ἀντὶ, ὑπόσχεσις.

Υπόσχεσιον, τό· ποιητ. καὶ

Υπόσχεσις, εὐς, ἡ (ὑπὸσχέομαι). Ἐπαγγελία, λόγος μετ' ὑποχρεώσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν ἔργου τινός· «ὑπόσχεσιν ἐκπληρώσασθαι». Ἡρόδ. «ὑπόσχεσιν ἀπολαβεῖν», λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπόσχεσεως· Ξενοφ. ὅθεν

Υπόσχετικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς ὑπόσχεσιν ἀνέκων, κλίσιν ἔχων.

Υπόσχηματίζομαι, μέσ. = σχηματίζομαι, προσποιῶμαι.

Υπόσχίζω, ἰσω (σχίζω). Ὀλίγον ἢ ὑποκάτω σχίζω, κόπτω· ὅθεν

Υ'ποσχισμα, τί. Τὸ ὑποκάτω ἢ ὀλίγον ἐσχι-
σμένον, τὸ ἐντός τινος σχίσμα. 2) εἶδος ἀνδρι-
οῦ ὑποδημάτων.

Υ'ποσχομένος, μετοχ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπο-
σχομαι. Οἰ.

Υ'ποσχωίν, μετοχ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπέχω.

Υ'ποσώζω (σώζω). Ἀρχετή, ἡ τρόπον τινὰ σώζω,
διαφυλάττω. Στράβ.

Υ'ποσωματώω, ὦ (σωματῶ). Κατ' ὀλίγον κά-
μνω νέον σώμα. Σοφ. Φυσ.

Υ'ποσωρεύω. Ὑποκάτω σωρεύω, ἴδε ἀποσωρεύω.

Υ'ποσωφρονιστής, ὁ (σωφρονιστής, σημη-
2.). Δεύτερος σωφρονιστής, κατώτερος ἐπιστάτης
εἰς τὰ γυμνάσια.

Υ'ποταγή, ἡ (υποτάσσω). Ὑπακοή, ὑπόταξις, τὸ
υποτάσσεσθαι. Ν. Δ. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ ὑπο-
τακτικὴ ἐγκλισις.

Υ'ποταγής, ἐός, ὁ, ἡ (υποτάσσω). Ὑποταγμέ-
νος. Ὑμνῶδ.

Υ'ποταίνιος, ὁ, ἡ (ταίνια). «χώρα». Ἡ ταίνιας
ἐχούσα, ἡ ὀλίγας γλώσσας γῆς, ἡ ξέρας ἔχουσα.

Υ'ποτακτικός, ἡ, ὁ (υποτάττω). Ὁ ὑποταγής,
ἡ ὑποταγμένος, ὁ ὑπὸ τάξιν καὶ ὑπακοήν ὢν. 2)
παρὰ Γραμμ. «ῥῆμα ὑποτακτικόν»· τὸ ὑποτασσό-
μενον εἰς τινος συνδέσμους· ἢ ὑποτακτικὴ, ὅπου
νοεῖται, ἐγκλισις· «τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον», τὸ
ἀναφορικόν.

Υ'ποταμύων, τό. Βοτάνη τις, κομμένη ὑποκάτω,
καὶ χρησιμεύουσα εἰς μαγικούς σκοπούς. Οἰ.

Υ'ποτάμνω. Ἰωνικ. ἀντί, ὑποτέμνω. Ἡρόδ.

Υ'ποτανύω (τανύω). = ὑποτείνω· ποιητ.

Υ'πόταξις, εἰς, ἡ (υποτάσσω). Τὸ ὑποτάσσειν, ἡ
υποτάσσεσθαι, ὑποταγή.

Υ'ποταράσσω, -ράττω, Ἀττ. ξω (ταράσσω,
ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον τι ταράττω, θο-
λόω, ἐνοχλῶ, τρομάζω· κατὰ συναίρ. ὑποθράσσω,
παρβλ. ὑποθολόω· Διονύς. Ἀλικαρ.

Υ'ποταρβέω, ὦ, ἴσω (ταρβέω). Ὀλίγον τι φοβεύ-
μαι, ποιοῦμαι ὅθεν μεταφ. φοβῶ, φοβίζω, τρο-
μάζω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ.

Υ'ποταρτάρω, ὁ, ἡ (τάρταρος). Ὁ ὑποκάτω
εἰς τὸν Τάρταρον ὢν, ἡ κατοικῶν, ὑποχθόνιος. Ἰλ.

Υ'πότασις, εἰς, ἡ (υποτείνω). Ἡ ἔκτασις, ἐξά-
πλωσις ὑποκάτω· «πεδίον ὑποτάσεις». Εὐριπ. ἀντί
τοῦ, «πεδίον ὑποτεταμένον», κάμποι ἐξαπλωμένοι.

Υ'ποτάσσω, καί, ὑποτάττω, Ἀττ. ξω (τάσσω).
Θέτω, βάλλω ὑποκάτω, βάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξου-
σίαν μου, ὑποδουλόω, βιάζω· μέσ. ὑποτάσσομαι
ὑπακούω εἰς τὰς προσταγὰς τινος, ὑπῆκουσ· ποιοῦ
ἐμαυτὸν εἰς τινά. Πολύβ. 2) μὲ ὑποτακτικὸν συντασ-
σόμενος ῥῆμα. Γραμματ.

Υ'ποταύριον, τό (ταύρος, σημη. 3.). Ὁ μεταξὺ
τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ πρωκτοῦ τόπος, ἄλλως· «τρά-
μη, καί, τράμεις».

Υ'ποταφρεύω (ταφρεύω). Ὑπόνομον ἡ τάρφρον
κάμνω. Ἀπικαν.

Υ'ποτείνω, ἐνῶ (τείνω). Ὑποκάτω τεντῶν, ἐξα-
πλώνω. β) κρατῶ τι τεντωμένον, διευθύνω πρὸς τι
ὅθεν δεικνύω, ὑπόσχομαι, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ.
καὶ «τινί τι», ὅσον «μισθοὺς τινι». Ἀριστοφ. γ)
προτείνω, προβάλλω ζήτημα ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ
μέσ. δ) ἐντείνω, ἐπιτείνω, διεγείρω, σηκῶν, ἐξω-
τερικύντινα, ἡ ἐσωτερικὴν κατάστασιν προξενῶ·
«οὐδύνω», προξενῶ, διεγείρω δριμύεις πόνους. Σοφοκ.
«ἐλπίδα», κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, καὶ χωρὶς δὲ
αἰτιατ. ὑποτείνειν τινά. Θουκυδ. καθ' ὅλας ταύ-

τας τὰς σημασίας καὶ εἰς τὸ μέσ. 2) ἀμετάβ. ὑπο-
κάτωθεν, ἡ ἐμπροσθεν ἐκτείνομαι, τεντῶνομαι, ἐ-
ξαπλώνομαι· «αὐτὸ ὑπὸ τὰς γωνίας ὑποτείνονται·
πλευραὶ», αὐτὸ τῶν γωνιῶν ἐκτείνόμεναι πλευραί.

Υ'ποτερίζω, ἴσω, Ἀττ. ἰδῶ (τερίζω). Ὑποκάτω
τερίζω, τεῖχος, ἡ φρούριον κτίζω· ὅθεν

Υ'ποτερίζεις, εἰς, ἡ, = ὑποτείχισμός.

Υ'ποτερίζω, ὁ. Τὸ ὑποτερίζειν, τεῖχος κτί-
ζειν ὑποκάτω καὶ

Υ'ποτερίζω, τό. Τὸ ὑποκάτω κτισμένον τεῖ-
χος, φρούριον. Θουκυδ.

Υ'ποτεκμαίρομαι, μέσ. ἀποθ. (τεκμαίρω). Ἀ-
μυδρῶς πῶς συμπεραίνω, εἰκάζω. Πολύβ.

Υ'ποτελέω, ὦ, ἴσω. Εἶμαι ὑποτελής, πληρῶν,
ἐξαιρ. φόρον εἰς τὴν πολιτείαν· μετὰ καὶ χωρὶς
τὸ, φόρον ὡσαύτως, ὑποτελέειν ἀξίην βασιλεία,
πληρῶν εἰς τὸν βασιλεῖα πρόστιμον. Ἡρόδ.

Υ'ποτελής, ἐός, ὁ, ἡ (τέλος, σημη. 4). Ὁ ὑπὸ
τέλος, ὢν, ἀναγκασμένος νὰ πληρῶν ὅστιμον, μετὰ
γεν. «φόρου ὑποτελής»· ὅστις πληρῶνι φόρον εἰς
τινα· ὑποτελής μισθοῦ· ὅς τις λαμβάνει μισθόν.
Λουκιαν. παρβλ. τὸ ἐπόμεν.

Υ'ποτελίσ, ἴδος, ἡ. παρὰ Διογένη. Λαερτ. 7, 165
καλεῖ ὁ Ἡρύλλος ὑποτελίδα, (τὸ ὅποιον ἄλλοι,
«υποτελέσα» λέγουσι). Τὰ φυσικὰ προτερήματα καὶ
μέσα, τὰ ὅποια ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἀπόκτησιν
τοῦ τέλους, ἔσται τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ.

Υ'ποτελλομαι, μέσ. ἀποθ. (τέλλω). Ὑποκίτω-
θεν ἀνατέλλω, ἀναρῶμαι, ἀναθλαστάνω, ποιητ.

Υ'ποτέμνω, ἰων. ὑποτάμνω. Ἡρόδ. τεμῶ (τέμνω,
ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν ἡ δολίως κόπτω· ὑποτεμένει,
τὸ δέρμα. Ἀριστοφ. κόπτω τὸ δέρμα ὀλίγον πλα-
γίως, διὰ τὸ φαίνεται χονδρόν. 2) τροπ. ὑποτε-
μένειν τὴν ὁδόν, κόπτω, διακόπτω τὸν δρόμον
δολίως· καθόλου δὲ, κόπτω, ἀποκόπτω, πιάνω· ὅθεν
ἐμποδίζω ματαιῶν ὅσον, «τὴν ἐλπίδα», καὶ εἰς
τὸ μέσ. ὑποτεμένεσθαι ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας·
Λίλιαν. παθ. ὑποτάμνεσθαι τὸ ἀπὸ τὸν νεῶν·
Ἡρόδ. ἀποκρίνεται ἀπὸ τὰς ναῦς.

Υ'ποτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Ὁ κατὰ ἐν τέ-
ταρτον μικρότερος, ὅστις εἶναι τὰ τρία τέταρ-
τα ὅλου τινός.

Υ'ποτέτληκα, παρακ. ἴδε ὑποτλάω.

Υ'ποτετράγωνος, ὁ, ἡ (τετράγωνος). Ὀλίγον
τι, ἡ σχεδὸν τετράγωνος.

Υ'ποτετραίνω (τετραίνω). = ὑποτετράω.

Υ'ποτέφρος, ὁ, ἡ (τέφρα). Ὀλίγον τι τεφρῶ-
δής, σταχτερός.

Υ'ποτεχνάομαι, ὦμαι, ἴσομαι (τεχνάομαι). Διὰ
τέχνης κάμνω, βοηθῶ. Ἀλέξ. Γραμ.

Υ'ποτηρέω, ὦ (τηρέω). Κρυφίως, ἡ ὑποκάτω τῆς
χειρὸς τηρῶ, κατατηρῶ.

Υ'ποτίθημι, ὑποθήσω (τίθημι). Ὑποκάτω θέτω,
βάλλω ὑποκάτω, υποβάλλω· «τί τινα» ὅθεν ὡς
βάσιν καὶ θεμέλιον βάλλω, λαμβάνω ὡς θεμέλιον,
ἡ ὡς ὁμολογούμενον τι καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπιστηρίων
τι, ὑποθέτω· «ἐλπίδα ὑποθεῖναι», ἐμβάλλω, διεγεί-
ρω, προξενῶ ἐλπίδα, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ. Θουκ.
μέσ. υποβάλλω τι εἰς τινά, συμβουλεύω, νοουθετῶ,
δίδω εἰς τινά συμβουλήν· «βουλήν δ' Ἀργεῖοις
υποθησέμεθα». Ἰλ. «ὁδὸν ὑπεθήκατο». Ἰλ. ἐδείξεν
ἄπατην, ὁδὸν χωρὶς δὲ τὴν αἰτιατ. ὑποθέσθαι
τινί, συμβουλεύω τινά. Ὁδ. «πικνὴς ὑποθέσθαι
τινί», συμβουλεύω τινά· φρονίμως. Ὁδ. καθόλου δὲ
διδάσκω, παιδεύω, πολλὰς παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ
τοῖς μεταγενεστρ. δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ ἐνεργητ.

ἔθεν ὑποθήκη· διδασκαλία, νοθεσία. β) δέχομαι, ἢ προϋποθέτω τι ὡς κανόνα καὶ βάσιν, ἢ ὡς βέλαιον καὶ δεδομένον. γ) βάλλω σκοπόν, στοχάζομαι, βάλλω τι πρότερον εἰς τὸν νοῦν μου· περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν (ἀντὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν) ὑπεθέμην ὑποθέμενος περὶ ὅλων ἐρεῖν· ὑπεθέμην οὐχ' ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος. Ἰσοκράτ. ἔλαθα ὡς βάσιν καὶ ὑποκείμενον, ἔλαθα εἰς σκοπόν, ἐπεχείρησα μὲ σκοπόν. 2) θέτω, ἐκθέτω, φέρω εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν· ὑποθεῖς τὸν ἴδιον κίνδυνον. Δημοσθ. 3) βάλλω τι μέσα εἰς τι, καὶ τὸ φυλάττω· «τίτινα»· ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ, ἀκούετε, βάλλετε τοῦτο πρότερον εἰς τὸν νοῦν σας, καὶ ἀκούετε με. Δημοσθ. 4) ἐνεχυράζω, βάλλω εἰς ἐνέχυρον· «τὴν οὐσίαν»· εἰς τὸ μέσ. «ὑποτίθεται»· ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω εἰς ἐνέχυρον, ἐπὶ δανεισίων. Δημοσθ. «ἐκέλευον αὐτὸν μοι ἀνεῖναι ὑποθέμενον τὰ σκευὴ τῆς νεώς»· καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἐνέχυρον τὰ σκευὴ τοῦ πλοίου.

Υποτίλλω (τίλλω) = ἐκτίλλω. Μαζῶ. Θεόφρ.

Υποτιμάω, ὦ, ἦσω (τιμάω). Καταβιάζω ἀπὸ τὴν τιμὴν, ἐξεναντίας, ἢ κατὰ τὴν ὅποιαν τιμῶν, ἐκτιμῶ· ἔξαιρ. ἐκτιμῶ, διορίζω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ποινὴν κατὰ τὸν κατήγορον· μέσ. μόνος μου διορίζω εἰς ἑαυτὸν τὴν ποινὴν, τὴν ὅποιαν μέλλω νὰ πληρώσω· «ἀργυρίου», ποινὴν ἀργυρίου τάσσειν ὑφ' ἑαυτὸν. β) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου. 2) προφασίζομαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. «ὑπετιμήσατο πενίαν»· ὁθεν

Υποτίμησις, εὖς, ἦ. Καταβισμός τῆς τιμῆς, μετριώτερα ἐκτιμήσεις, ἢ ποινὴ τὴν ὅποιαν μόνος του διορίζει τις ὑφ' ἑαυτοῦ. 2) φράσις. Πλούταρχ.

Υποτιμητής, οὗς, ὁ (ὑποτιμάω). Ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὑποτιμῶν. 2) παρὰ Ῥωμαίοις ὁ Subcensor (δεύτερος τιμητής) τοῦ Σουετηρίου. Δίων. Κάσ.

Υποτίθιος, ὁ, ἦ καὶ ὑπότιθος, ὁ, ἦ (τίθω) = τῇ ὑπομάχῳ. Ὁ καίμενος ὑποκάτω εἰς τοὺς μητρικῶς μακτοῦς, ὁ θηλάζων, βυζάνων.

Υπότιθος, ὁ, ἦ = ὑποτίθιος.

Υποτιτράινω, ἀνὴρ ἄορ. ὑπετέτρηνα· καὶ

Υποτιτράω, ὦ, ὑποτρήτω (τιτράω. ἀνὴρ). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι διατρυπῶ· καὶ ὑποτεταίνω.

(Υποτλάω, ὦ)· ἀχρηστ. ἐνεστ. ὁθεν ὑποτλήσονται, ἄορ. ὑπέτλην, παρακίω. ὑποτέτληκα. (ΤΛΑΩ, ἀνὴρ). Ὑπομένω, ὑποφέρω.

Υποτλήμι, ταῦτόν τῷ, ὑποτλάω.

Υποτμήγω (τμήγω)· καὶ

Υποτμήσσω, ἔω (τμήσσω, ἀνὴρ). ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτέμνω. Ἀπολλών. Ρόδ.

Υποτομεύς, εὖς, ὁ (ὑποτέμνω). Ὅστις ὑποτέμνει, κόπτει ὄργανόν τι πρὸς τὸ τέμνειν, κόπτειν.

Υποτομή, ἢ (ὑποτέμνω). Ἡ ὑποκάτω ἢ ἔμπροσθεν τομῇ, ἢ κατ' ὀλίγον γινόμενη τομῇ, κόψις· μεταφ. ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, στέρσις. Θεόφραστ. ἀποτομή, κόψιμον, ἐκδορμα, ἐκδορσιμον. Πλούταρχ.

Υποτονορίζω, ἴσω· καὶ

Υποτονορούω, ὡς (τονορούω). Ἡρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω, κρυφουρμουρίζω. Λουκιαν.

Υπότονος, ὁ, ἦ (ὑποτείνω). Πᾶν ὅ, τι στηρίζεται ὑποκάτω· ἔξαιρ. ὁ στύλος, ὁ βαστάζων τὴν σπαστήν. Σοφοκλ.

Υπότοξέω (τοξεύω). Κάτωθεν τοξεύω, ῥίπτω τόξα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Υπότοπάξω, ἄσω (τοπάξω) = ὑποτοπέω· ὁθεν

Υποτοπασμός, ὁ. Εἰκασία, ὑπόνοια, ὑποψία. Ἰώσηπ.

Υπότοπύω, = ὑποτοπέω. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ.

ἔξαιρτ. ἀμριβάλλειν διὰ τὸ γνήσιον χωρίου τινὸς τῶν συγγραμ. Σχολ. Ἀριστοτ.

Υποτοπέω, καὶ ὡς παθ. μετὰ μέσ. ὑποτοπέομαι, ἄορ. ὑποτοπιθῆναι. Ἡρδτ. = τῷ συνήθ. ὑποπτεύω, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. ἀλλὰ καὶ «τι». Ἡρδτ.

Υπότοπος, ὁ, ἦ, = ὑποπτος, ἀμφθ. παρβλ. καχυπότος.

Υποτορεύω (τορεύω). Ὑποκάτωθεν τορνεύω, στρογγυλεύω, γλύφω, ξῶ· «τινί».

Υποτραγιδέω, ὦ (τραγιδέω). Παίζω πρόσωπόν τι εἰς τὴν τραγωδίαν· ὑποκάτω, ἢ ὅπως τινὸς· «τινί». 2) μετὰ τραγικοῦ τόνου ἀποκρίνομαι.

Υποτραυλίζω. Ὀλίγον τραυλίζω, ψευδίζω. Λουκ.

Υπότραυλος, ὁ, ἦ. Ὀλίγον τι τραυλός· ψευδός. Ἰπποκ.

Υποτραχήλιον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου μέρος. Πολυδ. 2) ὁ Βιτρούβιος καλεῖ αὐτὸ καὶ τὸν τράχηλον τοῦ στύλου, ἥτοι τὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέρος· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Υποτραχήλιος, ὁ, ἦ (τράχλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν τράχηλον, εἰς τὸν λαμὸν ὦν.

Υποτραχύνω, ὑνῶ. Ὀλίγον τι σκληρύνω· ἐπὶ δὲ ἀκοῆς, ἀντὶ τοῦ τραχύνειν τὴν ἀκοὴν διὰ τινος τραχέως καὶ ἀηδοῦς αἰσθήματος, διὰ τραχείων τόνων, ἀηδῆ τινα αἰσθητὴν προξενῶ. Διονύς. Ἀλικ.

Υπότραχυς, εὖς, ὁ, ἦ (τραχύς). Ὀλίγον τι ὡς τραχύς, ὥμως, σκληρὸς, ὀλίγον τι ἀηδής.

Υποτρέϊω, ἐπικ. ἀντὶ ὑπέρτρω.

Υποτρέμω (τρέμω). Ὀλίγον τι τρέμω.

Υποτρέπομαι, μέσ. (τρέπω, ἀνὴρ). Ἡρέμα ἢ ὅπως τρέπομαι, σύρομαι ὅπως, ὑποχωρῶ.

Υποτρέφω, φρέψω (τρέφω, ἀνὴρ). Κατ' ὀλίγον, κρυφίως τρέφω, ἀνατρέφω.

Υποτρέχω, ὑποβρέξομαι, καὶ ὑποδραμοῦμαι, ἄορ. ὑπέδραμον (τρέχω, ἀνὴρ). Ὑποκάτω τρέχω, πρὸς τὰ κάτω τρέχω· «ὃ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων»· ἔδραμεν, ἔτραξεν ὑποκάτω τοῦ δόρατος, καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῷ γόνατος. Ἰλ. 2) ὑποκάτωθεν τρέχω, ὑποκάτωθεν ἐπὶ τι, ἢ πρὸς τι τείνω, ὑποδεδράμα βῆσα. Ὁμ. 3) τρέχω μέσα. 4) ἀπεναντίας τρέχω, καταδιώκω, τρέχω κατόπι, τρέχων ἔμπροσθεν κόπτω τὸν δρόμον, καὶ πιάνω· «ὑποδραμεῖν ληστὰς». Ξενοφ. 5) ἐμβαίνω κρυφίως μέσα, παρεισδύω· «τινί», ὁθεν καὶ, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμούμαι· «οὐχ' ὑπέδραμε», δὲν μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν· «ἀν' σ' ὑποτρέχη», ἀν' σ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν.

Ἀβρίαν. εἰς Ἐπίκτ. «εἵτε ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, ἢ τὴν διάνοιαν». Βασίλ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «ἔλεος ὑποτρέπει με». μ' ἔρχεται συμπάθεια. Πολύβ. β) ὡς τὸ ὑπέρχεται, καλανεύω. διὰ χολακείας ζητῶ, πάσχω νὰ κερδίσω τινά· «τινί». Πλάτ. Νομ. «ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει», ἢ σελήνη περὶ ἡλίου ὑποκάτω τοῦ ἡλίου εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐκλείψεως. Πλούταρχ.

Υποτρέω, ὦ, ἔω (τρέω). Ὀλίγον τι τρέμω ὑπὸ φόβου, ὁθεν ὑποχωρῶ, ἐκρεῖγναι· «ἀλλ' οὕτως ἔτε εἶχεν ὑποτρέσαι», ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσεν ν' ἀναπαύσῃ, νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἰλ. 2) μεταβατ. φοβοῦμαι τινα, μετὰ αἰτιατ. «οἶον δὲ Μενέλαον ὑπέτρεσας». Ἰλ.

Υπότρητος, ὁ, ἦ (ὑποτιτράω). Ὑποκάτω διατρυπημένος.

Υποτρηχύνω, ἰων. ἀντὶ, ὑποτραχύνω.

Υπότρηχυσ, ὁ, ἦ, ἰων. ἀντὶ ὑπότρηχυσ.

Υποτριβή, ἦ. Τὸ ὑποκάτω τριβεῖν· «ἵπποι χυλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς», χυλεύοντες ἐξ αἰτίας τῆς τριβῆς τῶν ποδῶν αὐτῶν ὑποκάτω, διὰ τὸ νὰ μὴ ἔχῃσι πέταλα· ἐκ τοῦ

Υποτρύβω, ψω (τρύβω). Ὑποκάτω, ἡ ἡρέμα, ἐλαφρὰ τρύβω μεσ. ὕποτρίβεται τῶν ἵππων τὰς ὀπλάς· ὅταν ὁ ἵππος τρέχῃ χωρὶς πετάλων καὶ τρύβωνται οἱ πόδες. Διόδ. Σικελ.

Υποτρίζω (τρίζω). Ἡρέμα, ἐλαφρὰ τρίζω, συρίζω, ἤχῳ.

Υπότριμμα, τό (ὕποτρίβω). Εἶδος ζωμοῦ, ἡ ἐμώματος ὑπὸ διαφόρων ριζῶν, καὶ ἄρτυμάτων ἡ ἄρωμάτων καὶ χόρτων κατεσκευασμένον· ὅθεν «βλέπειν ὑπότριμμα» ἀντὶ τοῦ, βλέπων ὡς νὰ ἔφαγε σινάπιον, ἡ σκόροdon. Ἀριστοφ. ὕποτρίμματα χλωρά, καὶ ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν χόρτων ζωμός ἡ τὸ ἐκ τῶν φύλλων λαχάνων τινῶν ἥμισμα, ὅπερ ἄλλως καὶ φυλλάδες ἐλέγετο καθόλου δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, «σαλάτα».

Υπότριματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγου.

Υποτριόρχαι, οἱ. Ὑποδιαρίσεις τινὲς τοῦ πτηνοῦ τριόρχης λεγομένου. Ἀριστοτέλ.

Υπότριτος, ὁ, ἡ (τρίτος). Ὁ κατὰ τὸ τρίτον μικρότερος, ὅστις εἶναι τὰ δύο τρίτα ὅλου τινός.

Υπότριψις, εἰς, ἡ (ὕποτρίβω). Τὸ ὑποτρίβειν ὑποκάτω, ἔνδον, ἐπάνω, ἡ πρὸς ἄλλα. 2) «τριπόδων ὑποτρίψεις, τὰ σταυρώται ἡ πλάγια ξύλα τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιστηρίζει τις τοὺς πόδας, καὶ τρίβει.

Υπότρομέω, ὦ (τρομέω), = ὑποτρέμω. Ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον τι τρέμω μετὰ αἰτία. «καὶ μιν ὑποτρομέσκονα». Ἰλ.

Υπότρομος, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὁ τρέμων, ὁ ὑπὸ τρόμον καὶ φόβον ὦν δειλὸς, περίφοδος.

Υπότρομόν, ἡ, ἐπὶ. (ὕποτροποιμα). Πρὸς τὰ ὀπίσω καθ' ὑποτροπήν. Ἀππιν.

Υπότροπή, ἡ (ὕποτρέποιμα). Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω τροπή, ἐρχομὸς, ξανακύλισμα ἐπὶ ἀσθενείας· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐναλλάξ μεταβολή, μετατροπή, τὸ ἡττάσθαι καὶ νικᾶν κατὰ διαδοχὴν.

Υπότροπιάζω (ὕποτροπίζω). Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὅπως, ἐπανέρχομαι· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀσθενειῶν· ἱπποκράτ. ὅθεν

Υπότροπιασμός, ὁ = ὑποτροπή. ἱπποκρ.

Υπότροπή, ης, ἡ ποιητ. ἀντὶ ὑποτροπῆς. Ἀπολ.

Υπότροπικός, ὁ, ὡν (ὕποτροπος). Ὁ ὑποτροπιάζων, ὁ ὑποστρέφων· ὅστις συχνάκις ξαναέρχεται, = ὑπότροπος. ἱπποκρ.

Υπότροπιος, ἰα, ἰον (τρόπις). Ὁ ὑποκάτω τῆς τρύπιδος (ἦτοι τῆς καρίνας) ὦν.

Υπότροπος, ὁ, ἡ (ὕποτρέπω). Παλίνδρομος, ὁ ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος ἐκ δευτέρου, ὁ ὀπίσω πάλιν ἐλθών· «οὐ γάρ τ' οἶδ' εἴ ἐτι σπὶν ὑπότροπος ἔξομαι αὐτίς»· Ὁμ. δὲν ἤξευρα ἂν ἐπιστρέψω, ἂν γυρίω πάλιν ὀπίσω. 2) πάντοτε ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων ὡς τὸ, ὑποτροπικός.

Υπότροφέω, ὦ (τρέφω). Ὀλίγον τι τρέφω.

Υπότροφή, ἡ. Τὸ κατ' ὀλίγον νηξήμενον, φύτρωμα, φυτόν.

Υπότροχάλος, ὁ, ἡ (τροχαλός). Ὀλίγον τι στοργυλός.

Υπότροχάω, ποιητ. ἀντὶ, ὑποτρέχω.

Υπότροχίζω (τροχίζω). Ὑπὸ τὸν τροχὸν φέρω, βάλλω.

Υπότροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι τροχοί, ὅθεν ὁ τροχὸν ἔχων ὁ ὑπὸ τροχῶν κινούμενος. Διόδ. Σικ.

Υπότρογος, ὁ, ἡ (τρύξ). Πλήρης τρυγίας, ὁ τρυγίαν ἔχων ὑποκάτω. ἱπποκρ.

Υποτρύζω, ὦσω (τρύζω). Ὑποκάτωθεν, ἡ ἡρέμα τρύζω, μουρμουρίζω, ψάλλω. π. χ. ἐπὶ τοιοῦτων οἵτινες προφέρουν μὲ σιγανὴν φωνὴν μαγικὰς ἐπωδάς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων.

Υποτρύω (τρύω). Κατ' ὀλίγον κουράζω, ἐξαντλῶ. 2) κατ' ὀλίγον κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι.

Υποτρώγω, ξομαι (τρώγω, ἀνάμ.). Ὑποκάτωθεν, κυρίως, ἡ κατ' ὀλίγον τρώγω. 2) τροπικ. ὑποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον περιτρώγω, π. χ. ἐπὶ ποταμῶν, ὡς τὸ ὑποζῶω. Καλλίμ.

Υποτροβέω (ὀτροβέω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὴ θορυβῶ, κτυπῶ. Δίσχυλ. Περσ.

Υποτυγχάνω, τεύζομαι (τυγχάνω ἀνάμ.). Ἀπαντῶ. 2) ὡς τὸ ὑπολαμβάνω, διακόπτω τὸν λόγον, τὴν ὁμίλιαν. Πλούταρχ.

Υποτυπῶ (τυπῶ). Τυπῶν, σχεδιάζω, ὑπογράφω, χαρακτηρίζω, δεικνύω. 2) μεσ. ὕποτυπῶμαι· χαρακτηρίζομαι, παραστήνω τι εἰς ἐμαυτὸν, φαντάζομαι. Διονύσ. Ἰλικαρ.

Υποτύπω, ψω (τύπτω ἀνάμ.). κυρίως Κτυπῶ, ὠθῶ ὑποκάτωθεν, ἡ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ μέσα· «κοντὴ ὑποτύψαντες εἰς λίμνην»· ὠθησαν, ἔσπρωξαν μὲ τὴν κώπην εἰς τὴν λίμνην· ὑποτύψας κηλονήν· ἀντλέει· ὠθεῖ, σπρώχνει τοῦτον τὸν καδίτην μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀντλεῖ. Ἡρόδ. 2) ἀμεταβ. ὑποκλυμῶ, ὑφέρπω. Ἀρατ.

Υποτύπωσις, εἰς, ἡ (ὕποτυπῶ). Ὑπογραφή, χαρακτὴρ, εἰκὼν, ὑπόδειγμα, σχέδιον, ὑπογραμμός, διατύπωσις, παράστασις, σκιαγράφεισι. 2) εἰς τὴν Ῥητορικὴν, σχῆμά τι, διὰ τοῦ ὁποίου ζωγραφίζονται, καὶ παριστάνονται τὰ πράγματα ζωηρότατα.

Υποτύρις, ἰδός, ἡ (τυρὼν). Πλακοῦς τις ἐκ τυροῦ ἡ γάλακτος μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος. Ἀθήν.

Υπότυφος, ὁ, ἡ (τυρλός). Ὀλίγον τι τυρλός, ἔχων τὴν ὄψιν ἀδύνατον, μὴ βλέπων τόσον καλά.

Υπότυφος, ὁ ἡ (τύφος). Ὀλίγον τι τετυρωμένος, ὑπερῆρνος. Πλούταρχ.

Υπότυφω, τύψω (τύρω, ἀνάμ.). Ὑποκάτωθεν διὰ πυρὸς καίω, ἀνάπτω, κουρσέω, καὶ μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, ἐρεθίζω, κινῶ εἰς πάθος· παθητ. καὶ μέσ. ὕποτύφωμαι· ἀντὶ τοῦ, καίω ἡ καίομαι χωρὶς φλόγα, στίλβω, λάμπω κυρίως. Κτητ. Περσ. ὅθεν

Υπότυψις, εἰς, ἡ. Ἐναυσμα, ἴσκα, προσάναμμα, διέγερσις, παρακίνησις· ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ὑπόθεσις· ὅπερ ἴδε.

Υποῦάτιος, ὁ, ἡ (οὔας). Ὑποκάτω τῶν ὠτων ὦν.

Υποῦδαῖος, αἶα, αἶον (οὔδας). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος ὦν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος.

Υποῦθατίας, ου, ὁ, = ὑπουθάτιος.

Υποῦθατίος, ἰα, ἰον (οὔθα). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν μασσόν, τὸ βυζιον, ὦν, ὅθεν ὁ βυζάνων, Σηλάζων, ὡς τὸ ὑπομάζιος.

Υποῦλος, ὁ, ἡ· καὶ ὑπούλος, ἐπὶ. (οὔλη). κυρίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἐλκῶν, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ ἐπ' αὐτοὺς κλείωται καὶ σφραγίζονται, ὑποκάτω ὅμως δουλεύουσιν ἀκόμην. 2) μεταφορ. ἐπὶ παντός κεκρυμμένου καὶ μυστικοῦ κακοῦ, ἐπὶ δολίῳ, ἀπατεῶν ἂνθρώπων, ἔξαιρ. ὅμως ἐπὶ πραγμάτων καπροσ. ὅπερ κατὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν φαίνονται καὶ λὰ καὶ ὑγιή· κατὰ δὲ τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι διεφθαρμένα, σεσηπότα, καὶ ἀσθενῆ, καὶ ἔχουν εἰς ἑαυτὰ τὸ σπέρμα, ἡ τὴν ὕλην ἀσθενείας, ἡ κακίας τινός· ὅθεν «κἄλλος κακῶν ὑπουλονα». Σοφοκλ. «οἶδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὑπουλός ἐστι δι' ἐκείνους». Πλάτ. «ὑπουλον εἶναι τινα», εἶμαι κυρίως ἐχθρός· τινος· ὅθεν

Υ' π ου λ ό τ η ς, ητος, ἢ. Ἀπατηλὸν φαινόμενον, δολιότης, ὑποκρισία. Κύριλ.
 Υ' π ου ρ α ί ο ς, αἶα, αἶον (οὐρά). Ὅπισω ἡ ὑποκάτω τῆς οὐράς ὄν.
 Υ' π ου ρ α ν ὶ ο ς, ὅ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, ἤτοι ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ ὢν ὁ φθάνων ἔως εἰς τὸν οὐρανόν. «ὑπουράνιον κλέος». Ὁμ.
 Υ' π ου ρ γ έ ω, ὦ (ὑπουργός). ὡς τὸ ὑπηρετεῖν ὑπηρεσίαν, δούλευσιν, βοήθειαν προσφέρειν εἰς τι ἔργον· συνεργῶ, συμβοηθῶ, παρέχω καὶ δουλεύω, ἵτινι τία· ὅθεν
 Υ' π ο ὕ ρ γ η μ α, τό. Ὑπηρετήμα, ἡ ἀποδεδειγμένη βοήθεια, ἔργον, δούλευσις. Ἡρόδ.
 Υ' π ο ὕ ρ η σ ι ς, εως, ἡ. Βοήθεια, δούλευσις, χάρις, κολακεία, = ὑπηρεσία.
 Υ' π ου ρ γ ί α, ἡ, = ὑπουργίτις. Ξενοφ.
 Υ' π ου ρ γ ι κ ό ς, ἡ, ὢν καὶ, -ως, ἐπὶ. Ὁ εἰς ὑπουργὸν ἀνήκων, πρῶπων, μετ' ὑπουργὸν ὅμοιος, ὁ κλῆσιν ἔχων, ἡ ἐπιτήδεσις εἰς τὸ ὑπουργεῖν. ἐκ τοῦ
 Υ' π ο υ ρ γ ό ς, ὁ, ἡ κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ, ὑπεργός (ΕΡΓΩ). Ὁ ὑπὸ ἔργον ὢν, ὅστις δουλεύει, ἡ συνεργεῖ, καὶ συμβοηθεῖ εἰς τι ἔργον, ὅστις ἐπιστάται εἰς τι ἔργον, συνεργὸς συμβοηθῆς, αἷτιος, πρόξενος, «τινί», καθόλου δὲ, ὑπερέτης, δούλος.
 Υ' π ου ρ ί ς, ἴδος, ἡ (οὐρά). Ἰμάς, ἤτοι λῶρος πλατὺς, βαλλόμενος κατὰ τὴν οὐρὰν τῶν ἀχθορόρων ζώων, συνδεσμούμενος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ σαγμάριον, ὅπισθιον, καὶ χυδαῖα πισκύνιον.
 Υ' π ου ρ ο υ χ ί ο ν, τό. χειρόγραφ. ἐν Βερολίῳ Παλ. Μαθημ. Μηχανή τις ἐπὶ ἀμφιβ. σημ.
 Υ' π ό φ α ι δ ρ ο ς, ὁ, ἡ (φαιδρός). Ὀλίγον τι φαιδρὸς, ἱλαρὸς, χαῖρον. Παλδ.
 Υ' π ο φ α ῖ ν ο ς, φανὸν (φανῖν, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν δεικνύω, ἡ κάμνω ὁρατόν. «Φρήνυν ὑπέφηνε τραπέζης». Ὁδυσ. τούτῳστιν ὑποκάτω ἔφηνε. β) κρυφοδείχων, μισοδείχων. 2) οὐδεν. ὁ καὶ μετ' ὑποφαίνονται ὑποκάτω, ὀλίγον κρυφῶς ἡ κατὰ τὸ ἡμισυ δεικνύω ἑμαυτόν. β) κρυποφαίνομαι, μισοφαίνομαι, ὀλίγον τι φαίνομαι. Ξενοφ. «ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε», ἀρχιστε νὰ γλυκοχαράξῃ.
 Υ' π ό φ α ι ο ς, ὁ ἡ (φαιός). Ὀλίγον τι φαιὸς, ἀσπρόμαυρος.
 Υ' π ο φ α κ ῶ δ η ς, εως, ὁ, ἡ (φρακώδης). Ὀλίγον τι ἔχων τὸ χρώμα τῆς ρακῆς Ἰπποκρ.
 Υ' π ο φ α ρ μ ά σ σ ο ς, ὁ καὶ ὑποφαρμάκτω. Ἀττ. ἀξω.
 Υ' Ὀλίγον τι μετὰ φαρμάκων ἱατρικῶν, ἡ ἀρτυμάτων καὶ ἀρωμάτων μίγνυν, ἀνακατόν, ἐτοιμάζω νοθεύω. Πλούταρ.
 Υ' π ό φ α σ ι ς, εως, ἡ (ὑποφαίνω). Τὸ κρυφῶς, ἡ ἐξ ἡμισείας δεικνύνει, φανερόνεν τι «ὀφθαλμῶν ὑπόφασις». Ἰπποκράτ. ὅταν τὰ ὄμματα ἐν τῷ κοιμῆσθαι φαίνονται ὑποκάτω τῶν ἡμισανιγμένων βλεφαρίδων.
 Υ' π ο φ ά τ ι ς, ιος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, ὑποφῆτις.
 Υ' π ό φ α υ λ ο ς, ὁ. Κακὸς, ἡ ποταπός.
 Υ' π ό φ α υ σ ι ς, εως, ἡ (φραῦσις). Ἡ μικρὰ λάμψις, ὀλίγος φωτισμός διὰ τινος ὀπῆς ἢ θυρίδος.
 Υ' π ο φ ά υ σ κ ο ς (φάυσκω). Ἀσθενὲς φῶς δεικνύω μετὰ τοῦ φωτός μου ἀνατέλλω, ἀρχίζω νὰ φέγγω.
 Υ' π ό φ α υ τ ι ς, ιος, ἡ. Διολ. ἀντὶ, ὑπόφασις. Πυθ.
 Υ' π ο φ ε ι δ ὶ ο μ α ι, σμαι μέσ. ἀποθ. (φαιδομαι). Ὀλίγον τι φαιδομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ. Ξενοφ.
 Υ' π ο φ έ ρ ω, ὀπίσθω ἀόρ. ὑπὲρνεκα, καὶ ὑπὲρνεκον (φέρω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν ὑπέρω, ἐκβάλλω, ἀπό τινος κινδύνου ἐλευθερώνω, σώζω. 2) σκόνω εἰς τὸν ὦμόν μου, ὅθεν ὑπομένω, ἀνέχομαι. ὁπλ.

ὑποφέρεινα, φορῶ βαρεῖαν πανοπλίαν. Ξενοφ. 3) φέρω, θέτω ὑποκάτω, ἐμβάζω μέσα, ἀπ' ἐναντίας στήνω, θέτω. β) προσφέρω, προτείνω, ἐπιπλήττω, ἀντιλέγω. γ) προφασίζομαι, προσποιούμαι δ) προσφέρω, προβάλλω, προτείνω, συνήθ. κρυφίως, δολίως. 4) πρὸς τὰ κάτω φέρω, ἔλκω, σῶω, κάμνω τινὰ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πῆσῃ κάτω καταφέρω, κρημνίζω, ῥίπτω κάτω ἢ ὁ δὲ ἀνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας· δὲν ἄφινε τινὰ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔρριπτεν αὐτοὺς καταγῆς· «χωρία ὑποφέροντα» ὀλισθηρά ἡ καταφερῆ, κατηφορικὰ, κρημνώδη, ἐνθα δηλαδὴ κῆνεις δὲ δύναται νὰ σταθῇ στερεώς. 6) ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω. Ἀππια. 3) ἐμετάβ. καὶ παθητ. «ὑποφείσθαι», κάτω φέρεσθαι, βυθίζεσθαι, εἰς πῶσιν ἔρχεσθαι, πίπτειν κάτω, παρολισθαίνειν. β) χάνω τὸ θάρρος, πίπτω εἰς ἀθυμίαν, ἡ εἰς δειλίαν. Πλούτ.
 Υ' π ο φ ε ὕ γ ω, ξομαι (φεύγω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, ἡ κρυφίως φεύγω, ἐφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω· «τινά». Ἡρόδ.
 Υ' π ο φ η τ ε ί α, ἡ, = προφητεία Σουῖδ.
 Υ' π ο φ η τ ε ὡ. Εἶμαι ὑποφῆτης, ἡ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ υποφῆτου, προφητεῖας, χρησμολογῶ. Λουκιαν. ἐκ τοῦ
 Υ' π ο φ ῆ τ η ς, ου, ὁ (φημί). Ἑρμηνεύς, ἐξηγητῆς, μυνητῆς τοῦ θεοῦ βουλήματος ἡ τῶν θεῶν χρησμῶν, προφήτης, χρησμολόγος, ἱερεὺς. Ἰλ. μεταγενέστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ποιητής. Θεόκριτ. ὅθεν
 Υ' π ο φ η τ ι κ ό ς, ἡ, ὢν. Ὁ εἰς ὑποφῆτην ἡ εἰς ὑποφῆταιν ἀνήκων, ἀρμόζων ὁ ἀποβλέπων, ἀφορῶν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ υποφῆτου.
 Υ' π ο φ ῆ τ ι ς, ἴδος, ἡ. Σηλικ. τοῦ, ὑποφῆτης.
 Υ' π ο φ ῆ τ ω ς, ορος ὁ, ἡ = ὑποφῆτης.
 Υ' π ο φ θ α δ ὶ ο ν, ἐπὶ β. (ὑποφθάνω). Ταχέως, προφθαστικά, ὡς τὸ, παραφθαδόν.
 Υ' π ο φ θ ά λ μ ι ο ς, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν ὢν τὰ ὑποφθάλμια, = ὑποκοιλίς· τὰ ὑποκάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρη.
 Υ' π ο φ θ ά ν ω, φθίσκομαι (φθάνω, ἀνώμ.). Προφθάνω, πρότερον ἔρχομαι, πρότερον κάμνω, ὑποφθάζω· μέσων περὶν ἔσται· ἐπρόφθατε καὶ τὸν διετρύπησεν· ὥσαύτως μετοχ. μέσ. «ὑποφθάμενος κτεῖνε». Ὁδυσ.
 Υ' π ο φ θ έ γ γ ο μ α ι, ξομαι, μέσ. ἀποθ. (φθέγγωμαι). Ὑποκάτω, πρὸς τι, ἐπὶ τι ὀμνῶ, ἡχῶ, μετ' ἀνὰ φωνήν ὀμνῶ.
 Υ' π ο φ θ ε ί ρ ω, φθερῶ (φθεῖρω). Κατ' ὀλίγον φθεῖρω, καταναλίσκω, ἀφανίζω, ἐξουθενῶ τροπικ. διαφθεῖρω παθητ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζομαι.
 Υ' π ο φ θ ο ν έ ω, ὦ (φθονέω) Ὀλίγον τι φθονῶ. Ξεν. μετὰ δοτ. ἐκ τοῦ
 Υ' π ό φ θ ο ν ο ς, ὁ, ἡ (φθόνος). Ὀλίγον τι φθονερός, ὑποκείμενος εἰς τὸν φθόνον· ὅθεν
 Υ' π ο φ θ ό ν ω ς, ἐπὶ β. Ὀλίγον τι φθονερός.
 Υ' π ο φ θ ο ρ ε ὕ ς, εως, ὁ (ὑποφθεῖρω). Ὁ κρυφίως φθεῖρων, διαφθορεὺς.
 Υ' π ο φ λ ε γ έ θ ω, ποιητ. ἀντὶ ὑποφλέγω.
 Υ' π ο φ λ ε γ μ α ῖ ν ω (φλεγμῖναι). Εἶμαι ὀλίγον τι ἀναμμένος, πυρῶμενος, θερμός, οἰδαίνω, φουσκῶω.
 Υ' π ο φ λ έ γ ω, ξω (φλέγω). ὑποκάτωθεν ἡ μετὰ ὑποκάτω ἀναμμένου πυρὸς φλέγω, καίω, κατ' ὀλίγον, ἡ ὀλίγον τι καίω.
 Υ' π ό φ λ ο ι σ θ ο ς, ὁ, ἡ (φλοίσθος). Ὁ ὑποκάτωθεν ἡ ὀλίγον φθορῶν, ἡχῶν, βοῶν. Ὁρφ.
 Υ' π ο φ ο ν ι κ ή ῖ ς ω, ῖω (φονικῶς). Φαίνομαι ὀλέγον τι φονικῶς ἀμφίβ.

- Υ'ποφοινίσσω, ποιητ. υπαιφονίσσω (φονίσσω). Κάμνω δλίγον τι φοινικούν. Διοσκορ.
- Υ'ποφόνια, τὰ (φόνος)· παρ' Ἀθηναίους τὰ διὰ φόνον διδόμενα χρήματα ἀπὸ τὸν φονέα εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκδικησέως τῶν.
- Υ'ποφορά, ἡ (υποφέρω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρει, κινεῖν, κίνησις τῆς κοιλίας. 2) τὸ προτείνειν, προβάλλειν, καὶ τὸ προσβιβάζειν· ὁθεν -α) ἐπίπληξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, διὰ λόγων ἐναντιώσεις. -β) προποίησις, πρόφασις. 3) ἀμετάβ. τὸ κάτω πίπτειν, βυθίζεσθαι, βύθισμα, πτώσις. -β) κατήφορος. -γ) ἐτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ, σύριγγ, ὑπόνομος ἡ οἰδήμα συριγγώδες (ρίστουλας).
- Υ'πόφορος, ὁ, ἡ (φόρος). Ὁ ὑπὸ φόρον ὢν, ὅστις πληροῖν φόρον, ὑποτάλῃς. 2) = ὑποφορά. 3) κατωφερέας, κατηφορικός. 4) ὁ ὑπὸ νόμους ἡ σύριγγας ἔχων.
- Υ'ποφραδμοσύνη, ἡ (φραδμοσύνη). Συμβουλή, νοουσις. Πιστόδ.
- Υ'ποφράξομαι· ὁθεν «υποφρασθεῖς». (φράζω, ἀνὴμ.), = ὑπονοῶ.
- Υ'ποφράσσω, καὶ, ὑποφράττω Ἀττικ. ξω, (φράσσω). Υ'ποκάτω φράττω, κλείω, στουπώνω.
- Υ'ποφρίκεις, ὁ, ἡ (φρίκη). Ὁ ὑπὸ φρίκην ὢν· ἀμφίβλ.
- Υ'ποφρίσσω, καὶ, ὑποφρίττω Ἀττικ. ξω (φρίσσω, ἀνὴμ.). Ὀλίγον τι ἡ κρυφίως φρίττω, κρυφοβοῦμαι· «τινάα».
- Υ'ποφρονέω, ὦ· ἀντὶ τοῦ, ὑπερφρονῶ· ἀμφ.
- Υ'ποφρύγιοις, ὁ (φρύγιος). Ὁ πλησιάζων εἰς τὸν Φρύγιον ἤχον· ὄνομα ἤχου τινός.
- Υ'ποφυγῇ, ἡ (υποφεύγω). Καταφυγὴ, καταφύγιον. Ἰώσηφ. «υποφυγὴ Σέρου»· ἄστυον κατὰ τοῦ καύσαντος τοῦ καλοκαιρίου.
- Υ'ποφύομαι, μέτ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργητ. παρακειμ. (φύω, ἀνὴμ.). Υ'ποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω φυτρῶν, βλαστάνω, αὐξάνω ἀργὰ ἢ ἀνεπαίσθητως. Ἀριστοτέλ.
- Υ'ποφυσάω, ὦ, ἥσω (φυσάω). Υ'ποκάτω, ἡ ἡρέμα, ἡσυχῶς φυσῶ. Ἑτυμολογ.
- Υ'πόφυσις, εὖως, ἡ (υποφύομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα γέννησις, βλάστησις, παραφύσις.
- Υ'ποφυτεύω. Υ'ποκάτω φυτεύω, «τινὶ τια. Γεωπον.
- Υ'ποφωλεύω, καὶ
- Υ'ποφωλέω (φωλεύω, φωλεύω). Υ'ποκάτω φωλεύω, κείμαι ὑποκάτω κρυμμένος.
- Υ'ποφωνέω, ὦ, ἥσω (φωνέω). Ἐπιφωνῶ, ἀντιφωνῶ· ὁθεν
- Υ'ποφώνησις, εὖως, ἡ = ἐπιφώνησις. Τὸ ἐνθαβρύνειν δι' ἐκφωνήσεως. Πλούταρχ.
- Υ'ποφώσκω (φώσκω) = ὑποφάσκω.
- Υ'ποχάζομαι, ἀσχομαι, μέτ. ἀποθ. (χάζομαι, ἀνὴμ.). Κατ' ὀλίγον ἡ ὀλίγον υποχωρῶ, ὑσχομαι ὀπίσω.
- Υ'ποχαίνω, χανοῦμαι παρακειμ. υποκίχηναι (χαίνω, ἀνὴμ.). ὡς τὸ, υποχάσκω. Στέκομαι ὀλίγον ἀνοικτός, ὀλίγον χάττω, ἀνοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, τὸ ἔχω ὀλίγον ἀνοικτόν. Αἰλιαν.
- Υ'ποχαίρω (χαίρω, ἀνὴμ.). Ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως χαίρω, κρυφοχαίρομαι.
- Υ'ποχαλάω, ἄρω (χαλᾶω). Ὀλίγον, ἡρέμα, κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀφίνω, ἐνδίδω ὑποχωρῶ· «τινός». Αἰλιαν.
- Υ'ποχαλεπαίνω (χαλεπαίνω). Ὀλίγον τι θυμῶναι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι.
- Υ'ποχαλινδῖος, ἰα, ἰον (χαλινός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χαλινῶ ὢν. Ξενοφ.
- Υ'ποχαλκίζω (χαλκίζω). Μεταποιῶ τι εἰς χαλκόν. 2) «τὴν χρῶαν ὑποχαλκίζει»· κλίνει πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν χαλκόν.
- Υ'ποχάλλος, ὁ, ἡ (χαλλός). ἔξαιρ. ἐπὶ νομισμάτων. Ὁ ὑποκάτω ἔχων χάλκαμα καὶ ἀπ' ἐπάνω χρυσωμένος. Πολυδ. νόθον, κίβδηλον, ἀπατηλόν, ὡς τὸ, ὑπόξυλον· Πλούταρχ. ὁθεν
- Υ'ποχάλλος, ὦ. Νοθεῖω, κίβδηλεύω τὰ νομίσματα, προσθέτω εἰς αὐτὰ καὶ χαλκόν.
- Υ'ποχαράσσω, Ἀττικ. — ττω, ξω (χαράσσω). Υ'ποκάτω χαράσσω, σημεῖω, ξέω, σκαλίζω, γράφω, ἔγγραφο. Πλουτ.
- Υ'ποχαροπός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι χαροπός. Ξενοφ.
- Υ'ποχάσκω (χάσκω) = ὑποχαίνω. Ἀριστοφ.
- Υ'πόχαυνος, ὁ, ἡ (χαῦνος). Ὀλίγον τι φουσκομένος· ὀλίγον τι φαντασιώδης ὑπερήφανος· ὁθεν
- Υ'ποχαυνόω, ὦ. Ὀλίγον τι χαυνόω, φουσκῶν, τροπ. κάμνω τινὰ φαντασιώδη, ὑπερήφανον.
- Υ'ποχεῖριος, ὁ, ἡ, καὶ ἰα, ἰον (χείρ). Ὁ ὑπὸ χεῖρα ὢν, ὅστις ἔρχεται, ἐμβαίνει, πίπτει εἰς χεῖρας. Ὅσα. ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός πεσών, ὑπόδουλος, αἰχμάλωτος, πιασμένος· «τινὶα». Πρόδ. «υποχειρίους ποιεῖσθαι», καὶ «παρέχειν», ὑποτάσσω φέρω πὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Πρόδ. «υποχειρίους γίνομαι τινι», γίνομαι αἰχμάλωτός τινος. Ξενοφ.
- Υ'ποχετεύω (όχετεύω). Υ'ποκάτωθεν φέρω, ὀδηγῶ· εὖως. Εμπεδ.
- Υ'πόχευ· ἡμπεδ. Τὸ ὑποχέομενον, ἡ προσέτι χερόμενον· Πίνδ. ἐκ τοῦ
- Υ'ποχέω, χεύσω, ἀορ. ὑπέχεα, ἐπικ. ὑπέχευα (χέω, ἀνὴμ.). Υ'ποκάτω χέω, ἐπίχεω, ἔχχω· ἄλλὰ καὶ ἐπὶ στεβρῶν σωματιῶν, ὑποκάτωθεν χύνω, ἡ διασκορπίζω, ὑποκάτω στρόνω· «βοεῖας ρώπας», δέρματα. Δλ. «φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί, φύλλα πεσμένα ὑποκάτω τῶν ποδῶν, καὶ διεσκορπισμένα· Πρόδοτ. μέσ. «σπλάγχνοις ὑπεχέυατο παῖδας», συνέλαβε παιδικά. Ὀππαιαν. «υποχέομενος τῇ ρητορικῇ βαφῇ, τὴν φυσιολογίαν». Πλούταρχ.
- Υ'ποχῆ, ἡ. Εἶδος στρογγύλων δικτύων, ἡ ἀπόχη.
- Υ'πόχῆλα, τὰ. Τὰ ἐξέχοντα ὅτετα τῶν κλειδῶσεων, τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρός.
- Υ'ποχθάνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὢν, καταχθόνιος. Πιστόδ.
- Υ'πόχθων, ονος, ὁ, ἡ = υποχθόνιος.
- Υ'ποχ(τ)ων, ωνος, ὁ (χίτων). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χιτῶνος ὢν. 2) ὁ υποχίτων ὡς οὐσία· τὸ ὑποκάμισον αὐτό, καταστέρκιον. Γλωσσ. Στεφ.
- Υ'ποχλιαίνω (χλιαίνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον χλιαίνω, θερμαίνω, κάμνω χλιαρόν.
- Υ'ποχλίξω, ἴσω (όχλιξω). Υ'ποκάτωθεν αἶρω, σηκώνω τὸν μοχλόν, ἔξαιρ. τὸν σύρτην τῆς θύρας. Παρθέν.
- Υ'πόχλος, ὁ, ἡ (χλός). Ὡς τὸ, ὑπόχλωρος.
- Υ'ποχλωρόμελος, ὁ, ἡ (μέλας, χλωρός). Ὀλίγον τι κιτρινωμαυρός, χρῶμα μολυβδόχρον ἔχων. Ἰπποκρ.
- Υ'πόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὀλίγον τι πράσινος, πρακτινοκίτρινος· καθόλου δὲ, χλωμός, ἀσπροδερός.
- Υ'ποχοίρις, ἰδός, ἡ. Εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς κичώρης.
- Υ'πόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ὑπὸ χολῆν ὢν, ὁ ὑπο-

- καίμενος εἰς χολήν καὶ θυμόν, μελαγχολικός. 2) ὀλίγον τι χολώδης, θυμώδης.
- Υποχονδριακός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὰ υποχόνδρια πάσχων, ὁ υποχονδριαν ἔχων, πάσχων· ἐκ τοῦ
- Υποχόνδριος, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ υποκάτω τῶν χόνδρων ὢν· υποχόνδριον, καὶ, υποχόνδρια, τὰ· τὰ τρυφερά καὶ τραγανὰ μέρη τοῦ σώματος, τὰ ἀπὸ τοῦ θώρακος μέχρι τῶν αἰδοίων καὶ μάλιστα τὰ κατώτερα πρὸς τὰ αἰδοῖα, οἷον τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν, τὸ υπογάστριον, τὸ διάφραγμα, καὶ τὰ σπλάγχνα, οἷον τὸ ἥπαρ, ὁ σπλήν, ἡ χολή, τὰ ἔντερα, κ. τ. λ.
- Υποχορηγέω, ὦ (χορηγέω). Συμβοηθῶ εἰς χορηγίαν· ἔξαιρ. παρέχω, δίδω τὰ ἔξοδα καθόλου δέ, συνερῶ, συμβοηθῶ εἰς τινὰ ἐπιχείρησιν· ὅθεν
- Υποχορηγία, ἡ. Συμβοήθεια εἰς χορηγίαν· τὸ παρέχειν, δίδειν τὰ ἔξοδα καθόλου δέ, συμβοήθεια. Στράβ.
- Υποχός, ὁ, ἡ (ὑπέχω). Ὑπεχούσιος, ὑποτεταγμένος «τινὶ» καὶ σπανίως «τινός». 2) παρὰ Δημοσθ. «ἐξωλείας ὑποχός»· ἐνόχος, ὑπεύθυνος· μετὰ γεν.
- Υποχραίνω (χραίνω). Ὀλίγον τι μαιίνω, μόλυνω, κάμνω ρυπαρὸν, λερῶνω. Κολούβ.
- Υποχρεμετίζω, ἰσώ, Ἀττικ. ἐῶ (χρεμετίζω). Ἐπὶ τούτῳ, πρὸς τούτῳ χρεμετίζω. Κοῖν.
- Υποχρέμπτομαι, μέτ. ἀποθ. (χρέμπτομαι). Ἠρέμα, ἐλαφρὰ χρέμπτομαι. Ἰπποκρ.
- Υπόχρεος, ὁ, ἡ, ἡ μᾶλλον
- Υπόχρεως, ὡς, ὁ, ἡ (χρέος). Ὁ ὑπὸ χρέος ὢν, ἡ ὑποπερὶον, καταχρεωμένος. Ἀριστοτ. 2) καθόλου, ὅστις εἶναι εἰς χρέος, ἡ δι' ὑποσχέσεως, ἡ διὰ χάριτος, ὅστις ἔλαβεν εὐεργεσίαν τινὰ ἀπὸ τινος, καὶ διὰ τούτου τὸν χρεωστῆ εὐχαριστίαν· «ὑπόχρεως φιλίας καὶ χάριτος πατρώας». Πλούτ. εἰς τὸν ὅποιον ἦτον ὑποχρεωμένος διὰ τὰς καλοσύνας, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του· καὶ «χάριτι ὑπόχρεος». Πλούτ.
- Υποχρίω (χρίω). Ὑποκάτωθεν χρίω, ἐπιχρίω, ὀλίγον τι χρίω, ἀλείφω, ἔξαιρ. τὰ μέρη τοῦ προσώπου, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίω, βάφω, ἀλείφω· «τινὶ», εἰς ἄλλον τινά· παρὰ βλ. ὑπογραφή. Ξενοφ.
- Υπόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι χρυσός, μὲ χρυσὸν μεμιγμένος, ὁ χρυσὸν ἔχων ὑποκάτω, ἡ ἔνδον, ἡ ὀλιγόχρυτος· ὡς καὶ τὸ, ὑπάρρυρος. Πλούτ. 2) παρ' Ἠλιοδώρ. «ἐμποροὶ ὑπόχρυστοι»· πλούσιοι, ποῦν χρυσὸν ἔχοντες.
- Υποχρωματίζω, ἰσώ. Ἀττικ. ἐῶ (χρωματίζω). Ὑποκάτω, ἡ μέτα χρωματίζω, ζωγραφίζω.
- Υπόχυμα, τό (ὑποχέω). Τὸ διὰ ὑποχύσεως ἐσκοτισμένος ὄμμα· ὡς τὸ
- Υπόχυσις, εὖς, ἡ (ὑποχέω). Τὸ χεῖν ὑποκάτω, ἡ ἐπιχύνειν. 2) ἔξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὅταν ὑποχέται ὑγρασία τις μεταξὺ τῆς δερμίδος καὶ τῆς κόρης· καὶ σκοτίζεται ἡ ὄρασις = γλαυκίμα. Διοσκρ.
- Υποχυτήρ, ἥρος, ὁ (ὑποχέω). Ἀγγεῖον, δι' οὗ ἐπιχέει τις ἑλαῖον εἰς τὸν λύχνον. Πλούτ.
- Υπόχυτος, ὁ, ἡ (ὑποχέω). Ὑποκάτω, ἡ ἐπὶ τι χυμένος, ὑποκάτω μεμιγμένος· ὅθεν τροπ. νόθος, παραπαινημένος· «νόθος ὑπόχυτος», γλυκὺς, ἴσως νοθευμένος μὲ μούστον, μὲ ἔφημα. Φρύνιχ.
- (Υποχύω) ἀντὶ τοῦ, ὑποχέω, κακὸς τύπος.
- Υποχυλέω (χυλέω). Ὀλίγον τι χυλαίνω, κουτσαίνω.
- Υποχωρέω, ὦς, ἡ (χωρέω). Ὅπως χωρῶ, κλίνω, γυρίζω ὁπίσω, παρὰ χωρῶ, παρεκκλίνω, παρὰ-τόμ. Γ.

- μερῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τραβοῦμαι ὅπως ἀπὸ τινος τόπου. Ἰδ. μετὰ γεν. ὑποχωρεῖν τῆς χώρας. Ἡρόδ. «τοῦ πεδίου», Ξενοφ. «ὑποχωρεῖν τινι τοῦ θρόνου». Ἀριστοτ. 2) ἐκχωρῶ, ὑπεκφεύγω, κρυφίως φεύγω· ἀποχωρῶ, κάτω χωρῶ· ὑποχωρεῖ ἡ γαστήρ, ὑπάγει, ἔχει τὴν συνήθη καὶ καθημερινὴν κίνησιν· ὅθεν
- Υποχώρημα, τό. Τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἐκ τῆς κοιλίας· «κόπρος». Διοσκρ.
- Υποχώρησις, εὖς, ἡ (ὑποχωρέω). Τὸ ὑποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραχώρησις, γύρισμα, ἡ τράβηγμα τοῦ αὐτοῦ ὁπίσω. 2) «ὑποχώρησις τῆς γαστρός»· εὐκοιλία, ὅταν δηλαδὴ ἡ κοιλία ἐκβάλλῃ τὴν κόπρον.
- Υποχωρητικά, τὰ (ὑποχωρέω). Μέλῃ, τὰ ὁποῖα ἔφαλλον εἰς τὴν σκηνήν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος.
- Υποψάθυρος, ὁ, ἡ (ψαθυρός). Ὀλίγον τι εὐ-τριπτος, εὐσχιστος, μαλακός, τρυφερός.
- Υποψάλασσω, ἄζω (ψάλασσω). Ὑποκάτωθεν, ἡ ἥρεμα ψηλαρῶ, πιάνω. Ἀριστοτ.
- Υποψάλλω, ψαλῶ (ψάλλω). Ἐλαφρῶς ψαύω, καὶ πιάνω, τὰς χορδὰς τῆς λύρας, τὰς κάμνω ὀλίγον τι νὰ ἤχῳσι· μεταφορ. καὶ ἐπὶ μελωδίας· ἐλαφρῶς ψάλλω· «ὑποψαλλούσης αὐτῆς τῆς ὥρας»· διήγησιν αὐτοῦ δ' κείρου τοῦ χρόνου εἰς ψαλμωδίαν. Φίλο-στρατ. 2) οὐδενό. «ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἡ γλώσσα», ἤχει κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον. Σοφοκλ.
- Υπόψαμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). ὡς τὸ, ὑσαμμος· Ὁ περιέρχων ἄμμον, ἡ μεμιγμένος μὲ ἄμμον, ἄμ-μώδης. Ἡρόδ.
- Υπόψάσμαι, ἴδε, ὑποψάω.
- Υπόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρός). Ὀλίγον τι ψαρός, ποι-κίλος, παρδαλός. Στράβ.
- Υποψάύω (ψαύω). Κάτω, ἡ ὀλίγον τι, ἡρέμα, ἡσύχως, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, ψηλαφῶ.
- Υπόψαφρος, ὁ, ἡ (ψαφρός). Ὀλίγον τι εὐ-θρυπτος, μαλακός, τρυφερός. Ἰπποκρ.
- Υπόψάω, ἥτω, συνήθ. ὡς μέτ. ἀποθ. Ὑποψάομαι (ψάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω τρίβω, σπογγίζω. 2) ἡρέμα, ἐλαφρῶς σπογγίζω.
- Υπόψεκάζω (ψεκάζω). Ὑποκάτωθεν στάζω, ὑπο-ερέχω. 2) «πυκνὸν ὑποψεκάω» = ὑποπίνω. Πλούτ.
- Υπόψελλίζω (ψελλίζω). Ὀλίγον τι ψελλίζω, τραυλίζω, ψευδίζω.
- Υπόψελλος, ὁ, ἡ (ψελλός). Ὀλίγον τι τραυλός.
- Υπόψεύδομαι, σομαι, μέτ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ὀλίγον τι ψεύδομαι. Εὐστάθ.
- Υποψηλάφω, ὦ· ἰωνικ. — ἐῶ (ψηλαφάω) = ὑποψαλάσσω. Ὑποκάτω ἡ ἐλαφρῶς καὶ κούφως ψηλαφῶ. Ἐτυμολόγ.
- Υποψηνίζω (ψηνίζω). Κάτωθεν κεντῶ, ὡς ἡ σφήκα· μεταφορ. κρυφίως ἐγκαστρόνω.
- Υποψηφίζομαι (ψηφίζομαι). Κάμνω τὴν ἐπα-ρίθμησιν, ἐπαριθμῶ.
- Υπόψηφος, ὁ, ἡ (ψήφος). Ὁ ὑπὸ ψῆφον ὢν, ὅστις ἐψηφίσθη διὰ τὴν ἐπαγγελίαν, καὶ ὁ κρυφίως ψηφισθεὶς.
- Υπόψηφισις, εὖς, ἡ. Λογαριασμός διὰ ψῆφον.
- Υπόψηφιστής, οὗ, ὁ. Ὁ ψηφίζων, λογαρια-στής· καὶ
- Υπόψηφος, ὁ, ἡ (ψήφος). Ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ εἰς τὴν ἀξιότητα.
- Υπόψία, ἡ. Ἰων. ὑποψή (ὑποράω, ὑπόψομαι). Ὑπόνοια, ὅταν δηλαδὴ ἔχη τις εἰς τὸν νοῦν

- του κακὴν ἰδεῖν περί τινος· ἡ ἀθεΐστος ἰδεῖα 2) ὕποπτος καὶ ἐπονεϊδίστος παρατήρησις.
- Υποψία στικτός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ ῥ. κώς. Ὁ ὑποπτος. Σχόλ. Ἀριστ.
- Υποψιθυρίζω (ψιθυρίζω). Ὑποκάτωθεν μουρμουρίζω, κρυφομουρμουρίζω.
- Υπόψιος, ὁ, ἡ (ὑποραῖα, ὑπόψομαι). Ὁ με καταφρονητικὰ βλέμματα βλέπομενος· ὑπόψιας ἄξιος, δόεις ὑπόψιν ὄν, ὑποπτος. Ἰλ. 2) (ὄψις). Ὁ ὑπὸ τὴν ὄψιν εὐρισκόμενος, εἰς τὴν ὄψιν ἐκτεθειμένος.
- Υποψοφέω, ὦ (φορέω). Ὑποκάτωθεν κροτῶ, κάμνω μικρὸν θόρυβον, μικρὸν τινα ἦχον ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκτέμνω.
- Υπόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὀλίγον τι κρύος, ὀρσοτερός.
- Υπόψυχω (ψύχω, ἀνώμ.). Κάμνω ὀλίγον τι ψυχρὸν, ἡ κατ' ὀλίγον ψυχραίνω.
- Υπόψυνέω, ὦ, ἡ (ὄψονέω). Εἰς τὸ ψώνισμα ἀπατῶ, παρακλέπτω. Ἀριστοτ.
- Υπόψωρόδης, ὁ, ἡ (ψωρόδης). Ὀλίγον τι ψωριασμένος, ψωριασός. Ἰπποκρ.
- Υπτιάζω, αὐτός (ὑπτίος). Πίπτω ἀνάσκελα· ὄθεν α) ἀμελῶς· «πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν ὑπτιάζειν». Ἡρακλῆα. β) ἐπὶ υπερηφάνων καὶ καλῶς ὑπάρχοντων ἀνθρώπων, θρῦπτομαι, καμαρώνω. 2) ἐνεργ. γυρίζω, βάλλω, ἡ ῥίπτω τι ἀνάσκελα.
- Υπτίαιος, ἡ, = ὑπτιασμός.
- Υπτίασμα, τό (ὑπτιάζω). Στρέψιμον, γύρισμα, βάσιμον εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνασκελῶμα, ἐξάπλωμα· ἀνάσκελα· «χερῶν ὑπτίασματα». Αἰσχύλ. Πρωμ. 1015, καὶ 1306 τὸ παρακαλεῖν μὲ ἐξαπλωμένας χεῖρας. 2) τὸ παρημελημένον.
- Υπτιασμός, ὁ (ὑπτιάζω). Τὸ ὑπτιάζειν, ἀνασκελῶμα, τὸ πίπτειν ἀνάσκελα. 2) ἀποστροφὴ, μῆτος.
- Υπτιαστέον, ῥήμ. ἐπὶ θ. τοῦ, ὑπτιάζω. Ξενοφ.
- Υπτίαω, ποιητ. ἀντί, ὑπτιάζω.
- Υπτίος, θεα. ἰον. Ἀνεστραμμένος, ἀνάποδος, ἡ ἀνάσκελα κείμενος, ἀνάσκελα ἐξαπλωμένος, ἀνασκελόμενος, ἐπὶ νότων κείμενος· πολλάκις παρ' Ὀμ. ἐξαίρ. ἐπὶ πηπτόντων· «πέσειν ὑπτίος», ἀντίθ. τοῦ, πρηγής. β) εἰς τὸ σῶμα καλοῦνται «ὑπτία μέρη» τὰ ἐμπροσθεν, τὰ πρὸς τὸ στήθος καὶ τὴν κοιλίαν, ὅταν αἱ πλάται ᾔναι ὑποκάτω καὶ ἡ κοιλία ἀπ' ἐπάνω. Ἰλ. «ὑπτία χεῖρα» ἡ ἡλωμένη, ὅταν ἡ παλάμη ᾔναι ἀπ' ἐπάνω· «πρηγής» δὲ ἡ ἐναντία δέσις αὐτῆς. γ) ἐπὶ τῆς στάσεως σώματος τινος, ὅταν ἰσάμενος κλίνη εἰς τὰ ὀπίσω, πλάγιος, χαμηλός· μὴ δ' ὅλου ὀρθίος, ἀνηφορικός· «ὑπτίον πεδίον» καὶ «ὑπτία χώρα» ἡ ἐπίπεδος· «θάλασσα ὑπτία» ἡ γαληνιώσα. 2) τροπικ. ἀμελής, ῥάθυμος, ἀρρόντιστος, ἀκαλλώπιστος. β) υπερήφανος, ἀλαζών· παράγεται ἐκ τῆς ὑπὸ. συγγεν. μὲ τὸ ὕψος· ὄθεν
- Υπτίωιν, ποιητ. ἰων. ἀντί ὑπτίων, μετοχ. τοῦ, ὑπτίω = ὑπτιάζω.
- Υπτιότης, ητος, ἡ. Ἡ κατὰστασις τοῦ ὑπτίου, τὸ κεῖσθαι ἀνάσκελα καὶ ἀνεστραμμένως· ἡ ἐπὶ τόπου, ἡ πλαγία καὶ ἀνηφορική δέσις αὐτοῦ. 2) τροπικ. ἀμέλεια καὶ ἀρρονησία, χαυνότης.
- Υπωάδιος, ὁ, ἡ (ῥών). Ὁ εἰς τὸ αὐτὸν ἀκόμη εὐρισκόμενος. Ὀππαιαν.
- Υπόωλος, ὁ, ἡ, = ὑπήβολος. Εὐστάθ.
- Υπόωθός (ὠθέω, ἀνώμ.). Αποθῶ, σπρόχυνω ἔξω. Ἰλ.
- Υπόωλενος, ἰα, ἰον (ὠλένη). Ὅστις εἶναι ὑποκάτω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας. Ὀμ.
- Υπόωμαιος, ὁ, ἡ (ῥωμος). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὤμων ὄν. Ἀρατ. «ὑπόωμαιος πούς»· ὁ ἐμπροσθεν πούς.
- Υπόμια, ἡ (ῥωμος). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὤμων μέρος. Γαλιν.
- Υπόμοσια, ἡ, = ὑπομοσία· ὀπερ ἴδε.
- Υπόπιζω, ἄνω (ὑπόπιον). Κτυπῶ, ῥαπίζω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε προξενεῖται αἰμάλωψ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ κάμνω ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μύρσα σημεῖα, πληττῶν πληγῶν τινὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀριστοτ. ὄθεν
- Υπόπιασμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος ὑπόπιον ἀποκτᾶν.
- Υπόπιον, τό (ὠψ). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος τοῦ προσώπου· «νυκτὶ θοῦ ἀτάλαντος ὑπόπια». Ὀμ. μὲ νύκτα ὁμοίως κατὰ τὸ πρόσωπον, σκοτεινός. 2) ὡς τὸ ὑπωπιασμός, τὸ εἰς τὸ πρόσωπον ῥάπισμα. 3) ὁ δι' αὐτοῦ προξενούμενος αἰμάλωψ, μάλωψ, τῶλος, ῥέζος· καὶ τὰ ἄρ' οἰατὸν ποτιοῦν πληγῆς τραύματα. 4) τὸ ρυτὸν θαψίς, ὑπόπις, διότι ἡ ῥέζα αὐτῆς ἐπετίθετο ἐπὶ τοὺς μάλωτας, ἄλλως δὲ ἐπὶ τούτων (τῶν ὑπόπιων) ἔτασαν τὸν κύβαν, διὰ τὴν ἐξαλειφθῆ ὁ μάλωψ· λέγεται ἔτι καὶ πᾶς μάλωψ, αἰμάλωψ, πελιδνωμα, καὶ οὖθημα. Δίων Κάτ.
- Υπόπις, ἴδος, ἡ, καί, ἴος, = ὑπόπιον· σημεῖο. 4.
- Υπόρεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους, ἡ τὰ ὑποκάτω ὄρους τινὸς κείμενα μέρη. Ἰλ.
- Υπόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄρους ὄν· φέρεται δὲ καί, ὑπόρειος.
- Υπόρειος, ὁ, ἡ· ἰων. ἀντί τοῦ, ὑπόρειος.
- Υπόρορε, γ'. ἐνικ. πρόσ. ἄορ. β'. κατ' ἐπικ. ἀναδίπλωσιν, τοῦ, ὑπόρρυναι. Ὀδσ.
- Υπόρριος, ἡ, ὁ, καὶ ἰον (ὄροφος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὀρόφου ὄν, εὐρισκόμενος, ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης, τῆς σκεπατῆς κατοικῶν, εἰς τὴν οἰκίαν οἰκῶν, μένων· ὄθεν, «ἡ ὑπόρροφία», ἐξυπακουσμ. τοῦ, χώρα· καπνοδόχη 2) ὁ εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα, εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μέρος τῆς οἰκίας κατοικῶν· ὄθεν, «ἡ ὑπόρροφα» ὡς τὸ, ὑπερῶν. 3) «ὑπόρροφ. βοά», ἡ ἡχος, ὡς ὁ τοῦ καλῆμου, τῆς σύριγγος, γλυκὺς, ἐκ τοῦ, ὄροφος = κάλαμος.
- Υπόρφος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Φρύν.
- Υπόρυχία, ἡ (ὑπορύσσω). Τὸ ὑποκάτω ὀρύσσειν, σκάπτειν. 2) τὸ ὑποκάτω ὀρυγμα, ὑπόνομος. Ἀππαιαν.
- Υπόχωρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρός, κέτριος, χλωμός.
- Υπόχαρος, ὁ. Μῦς, ποντικός. Ἀλεξίφ.
- Υπόχαι, ἐπίρ. = φυράξ, μύδον· ἀνακατωμένα. Ἡσύχ. (ἐκ τοῦ φύω, ἡ φύω).
- Υπόγεις, ἰος, ὁ. Ποταμός τῆς Σκυθίας. ἴδε Σύργις. Ἡρόδοτ.
- Υρία, ἡ (υυ-). Πολύγυνη τῆς Βοιωτίας καίμενη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρώπης, πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χοῶν τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ἰλ. ὄθεν, Τριεύς, ἑως, καὶ Τριόγης, οὐ, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. 2) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μεταξὺ Ταράντου καὶ Βρεντεσιού, ἀπαίγια τῶν Κρητῶν. Ἡρόδοτ. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. τανῶν Οἰα· κατὰ τινὰς ὑπολαμβάνεται ἀπὸ τῶν. τὸ Ὑριον.
- Υριατόμος, ὁ, ἡ. Ὁ τῇ κηρίᾳ τέμνων τῶν μελισσῶν. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ὕρον, ὕριον, τὸ ἀμῆνος.
- Υρίατης, οὐ, ὁ, = Υρία.
- Υριεύς, ἑως, ὁ. Ὑῖος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς

Ἀλκυόνες, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτίως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἰρίαν πόλιν, ἣν λέγεται, ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς. Ἀπολδρ.

Ἰριοι, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ὕρον. Ἡσύχ.

Ἰριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλάσσιως. Διον. Περ. καὶ Οὐρίον, παρὰ τε Στράβ. καὶ Πτολ. 2) = Ἰρία.

Ἰρκαζία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπ' ἐνὸς μέρους τῆς Καπτίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Σπαρθίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περιεχομένη ὅλας ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρος ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ἦν ἡ Τάπη. Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Ἰρκανία. Πολύβ.

Ἰρκανίος, ἰα, ἰον. Τῆς Ἰρκανίας ἡ εἰς τὴν Ἰρκανίαν ἀνήκων ἡ Ἰρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Καπτίας θαλάσσης περιεχόμενον τὴν Ἰρκανίαν. Στράβ. 2) οὐσιαστικ. Ἰρκανίος, ὁ κάτοικ. Ἰρδοτό.

Ἰρκαζίς, ἰδος, ἡ ἰδιαίτη. θηλκ. τύπ. τοῦ Ἰρκανίος, καὶ οὐσιαστικ. = Ἰρκανία. Ἀρρίαν.

Ἰρμίνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Ἠλ. ἄλλως ἀγνωστος. 2) ἀκρωτήριο τῆς Ἠλίδος πλησίον τοῦ λεγόμενος Κυλλήνης, ἔτι καὶ Ὀρμινά καλούμενη. Στράβ.

Ἰρμίνη, ἡ. Κατὰ τινες θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ' ἄλλους τοῦ Δύκτιος καὶ κατ' ἄλλους πάλιν τοῦ Ἐπεοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λυγίαν. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. παρβ. καὶ Πουσ.

Ἰρνήθειον, καὶ Ἰρνήθειον, τό. Χωρίον παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον. = Ἰρνηθώ.

Ἰρνηθώ, καὶ Ἰρνηθώ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημέριου καὶ γυνὴ τοῦ Διφρόντου, ἐξ ἧς ὀνομάσθη τὸ Ἰρνήθειον πλησίον τῆς Ἐπίδαυρου. Ἀπολδρ.

Ἰρον, τό. Σμῆνος, κυψέλη τῶν μελισσῶν. Ἡσύχ. (συγγεν. μετὰ τὸ, ὕρρις).

Ἰρπαξ, ὁ κύρ. ὄνομα.

Ἰρπηξ, ὁ, Αἰολικ. ἀντί, ὀρηξῆς.

Ἰρράδιος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ καταγόμενος ἐκ Θράκης. Καλλμ. Ἐπ. Σουίδ.

Ἰρρῆς, α, ὁ κύρ. ὄνομα. ἀνδράς τινος ἐκ Θράκης. Διον.

Ἰρρῆς, ἡ. Πλεγμένον καλάθιον ἰσως διόλου ἀχρ. πρωτότυπον.

Ἰρρίσκος, ἡ, ὕρρισκος, ἡ ὕρρίσχος, ὁ. Ἀγγεῖον πλεκτὸν, καλαθίσκος, καλαθίκιον. Σουίδ.

Ἰρτζιθῆς, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰρτάκου. Ἠλ.

Ἰρτζικίνη, ἡ, καὶ

Ἰρτάκινος, ὁ. Πόλις τῆς Κρήτης.

Ἰρτακος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσθην προτέρην σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄστιον. Ὀμ. Ἠλ. Ἀπολδρ.

Ἰρτάνη, ἡ. Τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας. Ἡσύχ.

Ἰρτήρ, ἦρος, ὁ = πλυμεύς. Ἡσύχ.

Ἰρτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γρυτίου, ἡγεμὼν τῶν Μυστῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὀμ. Ἠλ.

Ἰρχη, ἡ. Πηλινὸν τι ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀλάττωσαν ἰχθύας. Ἀριστοφ.

Ἰς, ὕδς, ὁ αἰτιατ. ὕς, ὡς τὸ πῦς, ὅθεν τὸ Λατιν. Sus. Ὁ ἡμέτερος χοῖρος. θηλ. ὕς, ἡ ἡ σκρόφα, γουρούνα. πληθ. ὕς, αἱ ὄχι σπανίως παρ' Ὀμ. ὅστις

ὁμοῦς μεταχειρίζεται συχνότερα τὸν τύπον, οὐς, καὶ, «ὕς ἄγριοι», παρ' Ἡροδ. παροιμ. «ὕς πρὸς Ἀθηναῖν ἤρισται», ἐπὶ ἐριδος τῶν ἀμαθῶν πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους. «ὕς ἐλώμασται», ἐπὶ πολλὰ αὐθάδους διαγωγῆς. «ὕς ὑπὸ βόραλον δραμεῖται», ἐπὶ τῶν δι' ἰδιαν αἰτίαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τρεχόντων.

Ἰσαξ, ακος, ὁ, = ὕστακος. Ἀριστοφ.

Ἰσθῆ, ἡ. Ὄνομα πόλεως τινος τῆς Λυδίας.

Ἰσγη, ἡ. Θάμνος τις, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ «ὕσγινονα» χρώμα.

Ἰσγίνοβαφῆς, ἑος, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ ὑπὸ ὕσγινον βεθαμμένος. Ξενοφ. (κριμαξίτικος).

Ἰσγινόεις, ὄντος, ὅσσης, ὄν. Ὁ βαμμένος μετ' ὕσγινον. Νίκανδρ.

Ἰσγίνον, τό. Βαφῆ τις ὁμοία μετ' πορφύραν ἐκ τοῦ θαμνίσκου φυτοῦ, ὕσγη, πιθανὸς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ ποῖνος: εἶναι δὲ τὸ, ὕσγη, ἡ. Γαλατικὸν ὄνομα, καὶ τὸ, «ὕσγινονα» τὸ μεταξὺ τῆς πορφύρας καὶ τοῦ κοκκίνου χρώμα, ἰδὲ πέρυθρον καὶ λαμπυρίζον ὡς φλόξ. τὸ ἔλικον, κριμαξί Νικ.

Ἰσθος, ὁ. Αἰολικ. ἀντί, ὄσθος, ὃ ἔστιν, ὄζος.

Ἰσθην, ὕσθηναι, ἀπαρέμφ. ἄορ. τοῦ, ὕς. Ἡσύχ.

Ἰσθριξ, τριχος, ὁ, καὶ, ἡ, = ὕστριξ.

Ἰσία, ἡ, καὶ Ἰσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παρατασίᾳ χώρα ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κυθαίρωνος, ἧς τα ἐρείπια ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausanίου. Στέφ. Βυζ. πληθ. «Ἰσία». Εὐριπ. Ἰσιαί. Ἡρόδ. ὅθεν Ἰσιεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. 2) χωρίον ὄχυρον καὶ ὁμώνυμ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡρόδ. 3) κῆμη τῆς Ἀργολίδος περιφνημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.

Ἰσιαί, αἱ, καὶ, Ἰσίη, ἡ. = Ἰσία.

Ἰσιάτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἰσίας.

Ἰσιεύς, ἑως, ὁ, = Ἰσία. Στέφ. Βυζ.

Ἰσιος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ἰσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχε μαντικὴν τινα ιδιότητα, ὡς ἐλέγεται, δι' ὅσους ἐπινον ἐξ αὐτοῦ. Πaus.

Ἰσλρῆς, ὁ. Αἰολ. ἀντί, Ὀσιρῆς. Πλούταρχ.

Ἰσις, ἑως, ἡ (ὕς). Τὸ βρέχειν, ἡ βροχή.

Ἰσκλας, καὶ, ὕσχος, ὁ. Αἱ ἀγνύλαι: καὶ βόσχοι τῶν σκανδαλίων, διὰ τῶν ὁποίων διαπεράμενον τὸ λωρίον περιέεται εἰς τοὺς πόδας (καθὼς π. χ. αἱ τρύπαι καὶ θηλυαὶ εἰς τὰς καρβατίνους). Δικαίαρ.

Ἰσκυθα, ἡ (ὕς). Σὺς ἀφ' ὁδοῦμα, κόπρος τοῦ χοίρου. Ἡσύχ.

Ἰσμα, τό (ὕς). Βροχή. Ἰπποκρ.

Ἰσμήνη, ἡ. Μάχη, σύγκρουσις τῶν στρατευμάτων παρ' Ὀμήρ. πολλῶν «πρώτη ὑσμίνη». πρώτη συμπλοκή: «ὕσμηνη», εἰς τὴν μάχην. Ἠλ.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἐριδος καὶ ἑγγονος τῆς Νυκτός. Ἡσύχ. Ἡρόδ.

Ἰσπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τοῦ Χάρακος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Λουκ. Σπασίνης, Στεφ. Βυζ. καὶ Πασίνης. Πτολ. ὕδς Χάραξ.

Ἰσπέλεθρος, ὁ (ὕς, πέλεθρος, σπέλθος). Κόπρος τοῦ χοίρου.

Ἰσπληγῆς, ἰδος, ἡ. Δωρικ. ἀντί, ὕσπληγῆς, = ὕσπληγῆς. Ἀριστοφ.

Ἰσπληγῆς, αγγος, ἡ, καὶ

Ἰσπληγῆς, ηγγος, ἡ, σπανιώτης. ὁ, καὶ, ὕσπληγῆς, ηγγος, ἡ. Τῶν δρομέων βαλβίς, ἡ ἀφετηρία: ἡ δὲ αὐτὴ ἔξω τῆς σχανίου ἐμβελήμενον πρὸ τοῦ δρόμου, τὸ ὅπου ἐκκαταβήσκει, ὅταν αἱ δρομέαι

ἔμελλον νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ στάδιον· οἱ δρομεῖς ἔτακτο κατὰ στίχον πρὸ τῆς ὑσπληγος. 2) σχοινοὺν ἡ ξύλον, δι' οὗ σταίνουσιν παγίδας ἡ βρόχον. 3) μάστιγ, ἐκ χοιρίων τριχῶν συμπεπλεγμένη, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκτυποῦσαν τὰ βόδια, καὶ ἄλλα ζῶα ἐκ τοῦ, ὅς, καὶ, πλήσω· ἄλλ' ἡ σημεῖα. αὕτη πολλὰ ἔμψυ· Δυκίρ.

Υσπληξ, ηγος, ἡ· ἴδε τὸ προηγμ. Πλάτ.

Υσπολέω. Συμβαίνω, φυλάττω, βόσκω χοίρους· ἐκ τοῦ

Υσπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ συμβώτης, ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων.

Υσπορος, ὁ (πόρος). Βράχος τις εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου ἡμποροῦν νὰ διαπεράσῃ χοῖροι. Νόνν.

Υσσοκος, ἡ, ὑταξ, κκος, ὁ, (ὕς). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῦν· ὡς τὸ χοιροκομεῖν. Ἀριστοφάν.

Υσσοος, ὁ. Ποταμὸς, καὶ λιμὴν τοῦ Πόλου.

Υσσοός, ὁ. Βέλος, ἀκόντιον. Πολύδ.

Υσσωπίτης οἶνος. Οἶνος μὲ ὕσσωπον κατεσκευασμένος· ὡς τὸ, ἀψιθιγής· ἐκ τοῦ

Υσσωπος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ. Διοσκωρ.

Υσσωτὸς, ἡ, ὄν (ὕστος). Ὡς ὕστος πεποιημένος, ὕσσω σχῆμα ἔχων· ἄμψ.

Υσταίμας, α, δ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Αἰσχ.

Υστάσπης, εος, καὶ ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένου· καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡρόδ. 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμῶν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεῖαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. γενικ. εος, Ἡρόδ. Αἰλ. εω. Στράβ. καὶ Ὑστάσπας. Ξενοφ.

Υστάτιος, ἰα, ἰον· κυρίως Ὁ εἰς τὸν ὕψατον ἀνήκων, ἡ ἴδιος· ἄλλα συνηθ. ποιητ. ἀντί, ὕστατος. Ιλ.

Υστατος, ἀνη, ατον. Ἐσχατος, τελευταῖος, ὑστερινὸς ὄλων τῶν ἄλλων, ὁ ἀκρινός· ἐπιβρ. ὕστατον, καὶ ὕστατα· ἐσχατῶς, ὁλοῦστερινά· πάντοτε ἐπὶ χρόνῳ. Ὁμηρ.

Υστέρα, ἡ, ἰον. Ὑτέρη. Ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, ἡ τὸ μητρῶν χωρίον, εἰς τὸ ὅποιον καὶ τὸ ἐμβρυον συνίσταται καὶ τρέφεται, καὶ τὸ ἐμμηνοὺν αἷμα συναρροῖται· ἐκ τοῦ ὕστρος γαστήρ, Ἠσύχ. ὄθεν καὶ Λατινικ. Uterus.

Υστεραγωνιστής, οὗ, ὁ, = ὕστερολόγος.

Υστεραῖος, αἶα, αἶον (ὕστερος). Ὁ ὕστερον, ἡ μετὰ ταῦτα ὄν, ἀκολουθῶν συνήθ. ἢ ὑπεραῖα, ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα· ὕστερατος ἡλθεν· ἔφρασε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.

Υστεραῖω, = ὕστερέω· Ἰπποκρ. ἄμψ.

Υστεραλγής, ὁ, ἡ (ὕτέρα, ἄλγος). Ὁ ἄλγος, ἡτοι πόνον προσενῶν, ἡ ἔχων εἰς τὴν μήτραν.

Υστεραλγία, ἡ. Ἄλγος, πόνος τῆς ὑτέρας, ἡτοι τῆς μήτρας.

Υστερεῦω, καὶ ὑστερέω (ὕστερον). Ὑστερος, ἡ ὁπίσω εἶμαι μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. ἄλλα καὶ μετὰ γεν. πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ χρόνου· ὄθεν 1) ἐπὶ τόπου, ὕστερος, μετὰ ταῦτα κεῖμαι. 2) ἐπὶ χρόνῳ, ἄργω νὰ ἔλθω, ἔρχομαι ἄργά, ἡ ὑστερότερα, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα. ἢ Ἀθροκόμας ὑστερήτε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε. Ξενοφ. ἦλθε μετὰ πέντε ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τὴν μάχην. 3) τροπικ. εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, εἶμαι, ἡ γίνομαι ὑστερὸς τινος. β) ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἔχω, ἐνδεῖαν ἡ χρεῖαν ἔχω, ἔλλειψιν πάσῃ, ἔξαιρ. εἰς τὴν Ν. Δ. γ) ἐλλείπω, δὲν εἶμαι παρών. Εἰς τὴν τρίτην σημα. β'. καὶ γ'. μόνον τοῖς μεταγενεστ. καὶ μάλα παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρφ. ὡς παθητ. ἀποθ. ἀντίθετον τοῦ, προτερῶν· ὄθεν

Υστέρημα, τό. Τὸ νὰ μὲν τις ὀπίσω, ἔλλειψις, ἐνδεῖα· ἔτι δὲ, βραδύτης· ἀντίθ. τοῦ, προτέρημα. Ν. Δ.

Υστέρησις, εως, ἡ, = τῇ προηγμ. ὄθεν

Υστέρησις, ἡ, ὄν. Ὁ ὀπίσω μένων· ὁ ἐρχόμενος ἄργα, ἡ μετὰ ταῦτα, ὅστις ἔρχεται ὑστερότερα· ὅπως ὑστερητικός· λέγεται ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς τὸ τοῦ παροξυσμοῦ σύμπτωμα, τὸ ὅποιον ἔρχεται πάντοτε ὑστερότερα, παρὰ πρότερον.

Υστερίζω, ἴσω, Ἀττ. ἰρῶ (ὕστερος)· ὡς τὸ, ὑστερέω. Ὑστερος, ἡ ὑστερότερα ἔρχομαι, ἄργοπαρῶ, ἡ ἄργω νὰ ἔλθω, δὲν ἔρχομαι εἰς τὸν τεταγμένον ἢ πρόποντα καιρὸν τινός· ἐπὶ χρόνῳ· ἢ ἡμέρῃ μὴ τῆς συγκεκριμένης ὑστερίζειν, ἔρχομαι μίαν ἡμέραν ὑστερότερα ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην. Ἡρόδ. ὄθεν α) μένω ὀπίσω τινός, ἔσταμαι ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι· Ξενοφ. μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ.

Υστερικὸς, ἡ, ὄν (ὕτέρα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μήτραν, ἡ ὁ ἐκ τῆς ὑτέρας προξενούμενος πόνος· πάθη ὑστερικά· τὰ ἐκ τῆς ὑτέρας προξενούμενα. Υστεροβουλεύω, ὦ. Ὑστερον βουλευομαι, μετὰ τὴν προῆξιν βουλευομαι, ἡ ζητῶ συμβουλὴν· ὄθεν Υστεροβουλεύω, ἡ. Τὸ μετὰ τὴν πράξιν βουλευεσθαι, μετάνοια, μεταμέλεια. Ο'.

Υστερόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετὰ τὴν πράξιν βουλευόμενος· ὅς τις δηλ. λέγει τὴν κοινὴν παροίμ. Ὑστερηὶ μου γνώσις, νὰ σ' εἶχα πρώτα· = ὁ ἄμαρτινός. Ἐπιμιθεύς.

Υστερογενής, εος, ὁ ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ μετὰ τὴν γέννησιν φεῖς, αὐξήσας. Ἀριστοτέλ.

Υστερογόνια, ἡ (γόνος). Οἱ μεταγενέστεροι, ἡ μετὰ ταῦτα γενεά.

Υστερόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω), = παλινάγρετος. Σουῖδ.

Υστερολόγιον, ὦ (ὕστερολόγος). Ὑστερον πάντων λέγω, ὕστερον ὁμιλῶ· ὄθεν

Υστερολογία, ἡ. Τὸ ὕστερον πάντων ὁμιλεῖν, ἡ ὁμιλία τοῦ ὑστερινοῦ ὁμιλητοῦ. β') Ἡ παράστασις ἡ ὁμιλία τοῦ τελευταίου ὑποκριτοῦ. 2) παρὰ Ῥήτ. καὶ σχῆμα λόγου, = πρωτότερον.

Υστερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕστερον πάντων λέγων, ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑποκριτὴς τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ θεατρικοῦ δράματος, ὁ τὸ ὕστερον πρόσωπον τοῦ δράματος ὑποκρινόμενος· ἴδε, δευτερολόγος, καὶ τριταγωνιστής.

Υστερόμητις, ὁ, ἡ (μητις) = ὑστερόβουλος.

Υστερον, ἐπὶρ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, ὕστερος.

Υστεροπάθει (πάτχω, παθεῖν). Ὑστερα πάτχω.

Υστερόποιος, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὁ μετὰ τὴν πράξιν πειθεύων, τιμωρῶν, ἡ ἐκδικούμενος. Αἰσχύλ.

Υστερόποτος, ὁ, ἡ (πότος). Ὁ ἐπιστρέφων πάλιν ζωντανός, ἐν ᾧ πρότερον τὸν ἐνόμισαν ἀποθανόντα εἰς ξενὴν γῆν. Ἠσύχ.

Υστερόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, οὐδ. πουν (πούς). Ὁ μετὰ τὰ ταῦτα ἦτοι ὕστερον, ἡ ἄργα ἐρχόμενος, ἡ ὑπάγων. Ἀριστοφάν. Λυσ.

Υστερόπρωτον, τό (πρώτος). Τὸ ἀνιστραμμένως γινόμενον, ὅτε δηλαδὴ τὸ πρότον γίνεται ἡ

κεῖται ὕστερον παρὰ τὸν πρωτότερον.

Υστερος, ἔα, ἐρον. Ὁ ὕστερινός, ὁ ὕστερα ἐρχόμενος, ἀκολουθῶν, ἔσχατος τελευταῖος. 2) συνήθ. ἐπὶ χρόνῳ· βραδύς, ἄργοπορινός, Ὁμ. μετὰ γεν. ὕστερον χρόνῳ τοῦτέον. Ἡρόδ. ἡμῶν ὕστεραι πάρεσμενα· ἄρα ἡλθον ἄργα. Ἀριστοφ. ὕστερα δεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ δευτέρα τοῦ μηνός. 3) τροπικ. ἡττων, κατώτερος, ἀσθενέστερος, μετὰ

γεν. γυναικὸς ὑστερος». Σοφοκλ. ὑποκείμενος, ὅτις ὑποτάσσεται εἰς τὴν γυναῖκα. Ὁμ. Ἡρόδ. ὑστερον, οὐδέτ. ἡ ὑστερα, ἐπὶ β. χρόνου, ἐσχάτως, μετὰ ταῦτα, ἐπομένως· οὐ πολλῶν χρόνων ὑστερον». Δημοσθ. ὅχι μετὰ πολλὸν καιρὸν· «χρόνον ὑστερον». Πλουτ. μετὰ πολλὸν καιρὸν· οἱ ὑστερον (δηλ. γενησόμενοι). Ἡρόδ. οἱ μεταγενέστεροι.

Υστεροφημία, ἡ (φήμη). Ἡ μέλλουσα μετὰ θάνατον φήμη, καταλαλιά. Πλούταρχ.

Υστεροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ ὑστερον, μετὰ τὴν πράξιν φθείρων, βλάπτων. Σοφοκλ.

Υστεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ὑστερον φωνῶν, ὁ τὴν φωνὴν μετὰ ταῦτα ἀντηχῶν, ὡς ἡ ἡχώ.

Υστεροχρονέω, ὡ (χρόνος). Ὑστερος εἶμαι κατὰ τὸν χρόνον. Κλήμ. ὁθεν.

Υστεροχρονίζω, ἡ. Ὁ μετὰ ταῦτα καιρός.

Υστέρω, ἐπὶ β. τοῦ ὑστερος· ὡς τὸ, προτέρω, τοῦ, πρότερος. Διογ. Λαέρτ.

Υστρία, τὰ (ὕς). Ἐορτή, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐθυσίαζαν χοίρους. Ἀθῆν. ἡ κατ' ἄλλους, (ἐκ τοῦ, ὕω) ἐορτή, τελουμένη, διὰ τὴν βρέξιν, ἡ πομπὴ εὐχαριστήριος, διότι ἐβρέξε.

Υστιακός, ὁ. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθῆν.

Υστρία, ἡ, = κυλεύς. Ἡτύχ.

Υστριξ, γος· καί, ὑσθριξ, καί, ὑστριγξ, ὁ (ὕς, θριξ). Κυρίως αἱ τρίχες τοῦ χοίρου καὶ ἐντύθεν ὁ χειρ-σάκος ἔχινος, ὁ μέγας ἀκανθόχοιρος· ἔξαιρ. εἶδος τι αὐτοῦ ἐκ τῆς Λιδίας. Ἡρόδ. 2) — τῶ ἐπομένη. ὁθεν.

Υστριχίς, ἰδος, ἡ. Εἶδος μάστιγος ἐξ ὑέων τριχῶν πλεγμένη, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐμαστιγόναν τοὺς δούλους. Ἀριστοφ.

Υστριχος, ὁ, = τῷ προηγμ.

Υστρος, ὁ. Γαστήρ, κοιλία, τὸ Λατ. uterus, ἐκ τοῦ ὑστερος, κατὰ συγκοπ. ὡς τὸ, ὑστέρα.

Υτᾶ, ᾶς, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ὕψ. ἡ.

Υτᾶέομαι. Δωρ. ἀντὶ ὕψηλός.

Υτᾶγεῦ. Δωρ. ἀντὶ, ὕψηλός.

Υτᾶδρον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ, θρή. Τὸ νῆμα, τὸ ὑφαντόμενον μετὰ τῶν στημονίων.

Υτᾶδρος, ὁ, ἡ (ἄδρός). Ὀλίγον ἄδρος, ἄδρως, δυνατός. Πλούτ. «ἰμάτιον ὑτᾶδρον».

Υτᾶζω, = ὑράω, ὑφαίνω.

Υτᾶμιος, ὁ, ἡ (αἷμα). Ὁ αἷμα ὑποκάτω, ἡ ὑπόχημα ἔχων, πελιδνωτός, αἱματώδης. Ὑφαίμιον βλέπειν, βλέπειν μετ' αἱματωμένους, κακκίνους ἀπὸ αἵμα ὀφθαλμούς. Αἰλιαν.

Υτᾶνεσκε, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφαίνει.

Υτᾶνιν, ἄνθ, ἄορ. ὕφην. Ἀττ. ὕφην· παρα-κείμε. ὕφην. Ὑφᾶναι. Ὑφαίνω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις συντάσσει πάντοτε «ἰστὸν ὑφαίνειν». 2) συχναίς μεταφορ. Πλένω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, ἐπὶ κυρίως, ἀπατηλῶν καὶ δολίων πράξεων· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις συνήθως συνάπτει «μῆνιν, ἡ δόλον ὑφαίνειν», μετὰ, ἡ χωρὶς τῆς προσθήκης «ἐνὶ φρεσὶ». Ἰλ. «ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πάντα ὑφαίνον· ὅταν αὐτοὶ παρβόρσις εἰς δόλους τοὺς Ἕλληνας ὁμίλουν, καὶ μετ' αὐτῶν συνεβούλευοντο. Ἰλ. ὕφαίνειν τινί τι ἐπὶ τυραννίδι· μηχανῶμαι, σκευωρῶ τι κατὰ τινος διὰ τὴν εἰσάξω τὴν τυραννίαν. Ἀριστοφ. 3) καθόλου δὲ, κατασκευάζω, ἐτοιμάζω, κτίζω, «Ὀλβον, μέλος, χάριτας». Πίνδρ. «δεμελὶα Φοῖβος ὑφαίνει». Καλλιμ. ἀντὶ τοῦ, κατασκευάζει.

Υτᾶίρεσις, εως, ἡ (ὕφαιρος). Τὸ ὑφαίρειν, μείω-σις, ὑστέρησις, ἐλάττωσις, ὀλιγόττεσις. Πλούτ.

Υτᾶίρετρία, ἡ. Μαῖα, μαμή. Ἡτύχ. ἐκ τοῦ

Υτᾶίρεω, ὡ, ἡσω, ἄορ. ὑφείλον. Ἰλ. ὑτᾶίρεω, Ἡρόδ. (αἰρέω, ἀνύμ.). Ὑποκάτω ἀφαιρῶ, παίρνω, ὑποκάτωθεν τινος ἐξαιρῶ, ὑποκάτωθεν σηκῶν εἰς τὰ ἐπάνω· οἱ τινος. Πίνδ. β) εἰς τὸ λογαριάζειν ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος· «πρὶ τινος». 2) μέσ. Ὑφαιρούμαι, κρύβω καὶ δολίως κλέπτω· κρυφίως παίρνω, ἀρπάζω, ὑποκλέπτω, ὑφαρπάζω. Ἡρόδ. ἐτι δὲ καί, ἐκβάλλω τινὰ κρυφίως ἐκ τοῦ μέσου, τουτέστι, τὸν φονεύω· μετοχ. παθ. παρακείμε. «ὑπαραιρημένος», ὅς τις ἐκβῆκεν ἀπὸ τοῦ μέσου, ὁ φονευθείς. Ἡρόδ. β) οἰκιοποιούμαι τι, κἀμνω τι πρὸς ὀφελός μου, μεταχειρίζομαι εἰς τι, τοὺς καιροὺς, ὥφε-λούμαι ἀπὸ τὸν καιρὸν, τὴν εὐκαιρίαν. Αἰσχίν.

Υτᾶλικός, ὁ, ὅν (ἄλικός). Ὀλίγοντι ἄλμυρός. Ἱπποκρ. 2) πληστον τῆς θαλάσσης ὢν· κατὰ τὴν σημεῖα. ταύτην ἄμρ.

Υτᾶλλομαι, αἰσῶμαι, μέσ. ἀποθ. (ἀνύμ.). Ὑποκάτωθεν εἰς ὕψος ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ἄλλομαι, πηδῶ. Πλούτ. Στερ.

Υτᾶλμυρίζω. Ἀλμυρίζω ὀλίγον· ἐκ τοῦ

Υτᾶλμυρος, ὁ, ἡ (ἄλμυρός). Ὀλίγοντι ἄλμυ-ρός ὢν. Διοσκορ.

Υτᾶλός, ὁ, ἡ (ἄλς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἄλς, ἦτοι τῆς θαλάσσης ὢν. Ὑφαλος πέτρα· ἡ μὲ ὀλίγον ὕ-δαρ καλυπτομένη πέτρα, ὑποθαλάσσιος ξέρα. Ἐπιγράμ. «ὑφαλα τραύματα», ῥήγματα, τὰ ὅποια λαμβάνει τὸ πλοῖον ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) με-ταφορ. «κυκρυνόμενος, δόλιος, ὡς τὸ, ὕπουλος».

Υτᾶλυκός, ὁ, ὅν (ἄλυκός) = ὑφαλικός.

Υτᾶλώδης, εως, ὁ, ἡ (εἰδός). Πλήρης ὑφάλων πετρῶν.

Υτᾶμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος). Ὁ ἄμμον ἔχων ὑποκάτω ἄμμωδης. Θεόφρ.

Υτᾶνάω, ὡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑφαίνω. Μανέθ.

Υτᾶνσις, εως, ἡ (ὕφαισις). Τὸ ὑφαίνειν.

Υτᾶντειον, τό. Ὅρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκοντίου ὄρους, καὶ φερόμενον παραλ-λήλως μετὰ τὸν Παρνασσὸν ὥς τῶν συνόρων τῆς Βοιω-τίας. Στράβ.

Υτᾶντης, ου, ὁ (ὕφαινης). Ὅστις ὑφαίνει, ὑφαν-τής. Πλάτ. Πολ. ὁθεν

Υτᾶντικός, ὁ, ὅν. Ὁ εἰς τὸν ὑφάντην ἀνήκων, ὁ εἰς ὑφανσίαν ἐπιτήδειος· ὑφαντική· ἐξυπακουσμη-τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν. Ἀριστοτέλ. Πολ.

Υτᾶντοδότης, ὁ, ἡ (δονέω) = ὑφαντός. Ἀ-ριστοφάν. Ὀρν.

Υτᾶντός, ὁ, ὅν (ὕφαινης). Ὑφασμένος. Ὁδύτ. Ν.

Υτᾶντοργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων ἔργα ὑφαντά, ὑφαντὴν δουλείαν.

Υτᾶντρία, ἡ. Στήλην τοῦ, ὑφαντήρ, ἡ ὑφάντης.

Υτᾶπλώω, ὡ (ἄπλώ). Ὑποκάτω ἀπλώνω· «χει-ρας ὑφαπλώσας»· ἀντὶ τοῦ, ὑπτίς χειρας ἀπλώ-σας. Ὑμν.

Υτᾶπτω, ψω. ἰων. ὑπάπτω (ἄπτω). Ὑποκάτω-θεν ἄπτω, ἀνάπτω ὑποκάτω, καίω, βάλλω φωτίαν. Ἡρόδ. Ξενοφ. Ἐλλ. 2) μέσ. ὑπὸ δειρὴν ἀφαιμένη ἀντὶ τοῦ, ὕφαφαμένη δειρήν. ποιητ. Ἀλλεξανδ. ἔδωκε μόντ τὸν σκηνὸν εἰς τὸν λαμῶν τῆς, (ἐ-βαλε τὸν βρόχον μόντ εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς) καὶ ἐκρεμάσθη.

Υτᾶρπάζω, ἄσω· μεταγενεστρ. δὲ καί, ἄξω. ἰων. ὑπαρπάζω (ἀρπάζω, ἀνύμ.). Ὑποκάτω ἀρ-πάζω, ὑποκλέπτω, κρυφίως κλέπτω ἡ πρότερον ἀρπάζω· ὁθεν «λόγον», πέρνω τινὸς τὸν λόγον ἀ-πὸ τοῦ στόματος, τὸν διακλέπτω εἰς τὴν ὁμίλιαν, ὁθεν τὸν ἀρίων τὴν τελείωσιν τὸν λόγον τοῦ. Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ὁθεν

Υφάρπασις, εως, ή. Τό ὑφάρπαζειν, κλέπτειν κρυφίως. Γλωσσάρ. Στεφ.

Υφάρπω, = ὑφάρπαζω. Ἀγάθ. ποιητ.

Υφασία, ή και

Υφασίς, εως, ή (ύφαινω). ὡς τὸ, ὑφανσις.

Υφασίς, ιος, ό. Ποταμός της Ινδίας, = Ἰπανίς

Υφασμα, τό (ύφαινω). Τό ὑφασμένον. Ὀδύς.

Υφαστρίς, ιδός, ή, = ὑφάντρια. Ἠτύχ.

Υφαστός, αντι, ὑφαντός, ἐκ τοῦ, ὑφάω. Σοφοκλ.

Υφάω, ὦν ἐπικ. και ποιητικ. Υφών, = ὑφάινω. ὅθεν νίστους ὑφώντι. Ὀδύς. ὑφάινωσαι.

Υφραο, ατος, τό. Ὁ ἐπὶ ἐλάτης και πύκνῃς φυόμενος ἴσος, παρὰ τοῖς Ἀρχαίοι. Θεόδωρ. Αἰτ. Φυτ. 2, 23. παρβλ. στελής.

Υφρεδρεύω, (ἔδρα). Κάθημαι ὑποκάτω ή παρακάτω, ἐνεδρεύω, παραμονεύω. ὅθεν

Υφρεδρία, ή. Τό ὑφρεδρεύειν, ή κατωτέρω καθέδρα. Σουίδ.

Υφέζομαι, ὑφεδούμαι, μέσ. (ἔζομαι, ἀνώνμ.). = ὑφεδρεύω Ὀππ.

Υφειμένωις, ἐπὶρ. ἐκ τῆς μετοχ τοῦ παθητικοῦ παρακμ. τοῦ, ὑφίμμι. Μὲ ὑφραιν, ὀλιγότευτιν, καθεμίνωις, συγκεχωρημένωις, ὑπεσταλμένωις, ἐκλελυμένωις. Εὐδοκ. και Ξενοφ.

Υφεσσα (εἴσα). Ἐκάθισα, ἔθαλα νά καθίσωσιν. ὅθεν Ἰων. «ὑπείσας ἀνδρας», ἔβαλεν ἀνδρας εἰς ἐνέδραν, παρβλ. ὑφμαι, και, διὰ τὴν σημασίαν, ὑρίστημι, σημ. 2. β.

Υφετέος, εα, εον ῥήμ. ἐπὶρ. τοῦ, ὑφίχω. Πρέπει νά ὑφίχη, νά ὑπομένῃ τις. Ξενοφ.

Υφελκυσμός, ό. Τό ὑφέλκειν, κρυφίως ἀρπάζειν, ή σύρειν ὑποκάτω. Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Υφελκύω, ή, ὑφέλκω, ξω (ἐλκύω). Ἐλκω, σύρω, τραβῶ ὑποκάτω κρυφίως, ἤρῃμα ὑποτύρω. Ἰλ.

Υφελοίατο. Ἰων. ἀντί τοῦ, ὑφέλουντο. Ἀριστοφ.

Υφέν, ἐπὶρ. κυρίως, ὑφ' ἐν. Ὁμοῦ, εἰς ἐν και τὸ αὐτό, συνελημμένως. 2) παρὰ Γραμματ. σημειῖον τῆς ἐνώσεως δύο λέξεων εἰς μίαν.

Υφέρπω, και, ὑφερούω (ἔρω) Ὑποκάτω ἔρω, κρυφίως ἔρω, εἰσέρχμαι, τρυπῶ. 2) μετὰ αἰτιατ. ὑπέρχομαι, ἐνεδρεύω και μεταφορικ. «νοῦν, θυμόν».

Υφέσθαι, ἀπαρέμρ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ὑφίμμι.

Υφρσεις, εως, ή (ύφίμμι). Ἐνδύσεις, ἔκλυσις, ὑποχώρησις, ἐλάττωσις, ταπεινώσις, ὀλιγότευσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις. 2) παρὰ Γραμματ. ή ἔξω ἄφρσεις, ἔλλιψις

Υφρεσμός, ό. Ἐμπόδιον. Γλωσσ.

Υφέσπερος, ό, ή (ἔσπερα). Ὁ πρὸς τὴν ἑσπέραν ἐρχόμενος. ὅθεν «ὑρῆσπερα» οὐδέτ. πληθ. ἀντὶ ἐπὶ ῥήμ. πρὸς τὸ ἐσπέρας.

Υφρέστις, ό, ή (ἔστις). Ὁ ὑπὸ τὴν ἐστίαν, ή εἰς τὸν οἶκον ἐν, οἰκετικός.

Υφή, ή (ύφαινω). Ὑφανσις, ὑφασμα. Πλάτ.

Υφηγέμων, όνος, ό (ήγεμῶν). Ὁ δευτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα. παρὰ Μελέαγρ. Ἐπιγρ 41, = Ἠγεμῶν.

Υφηγέσμαι, οῦμαι, ήσμαι, μέσ. ἀποθ. (ήγεμαι). Προηγούμαι, προπορεύομαι, ὁδηγῶ τινα, ή δεκνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινα μετὰ δοτ. προτ. και γεν. ποάμμ. Ξενοφ. 2) ὑποδεικνύω, συμβουλεύω, νοθεύω, παραινῶ, διδάσκω. Ξενοφ. «μή αἰ οἱ θεοὶ ὑφίγηνται ἀγαθὰ, μάταια ποιήσιν τε». 3) ἀηγούμαι, διηγούμαι. ὅθεν

Υφήγησις, εως, ή Προσηγία, ἀγωγή, ἐξήγησις, διδασκαλία μετὰ διηγήσεως, παραίνεσις, συμβουλή. Πλάτ.

Υφηγητήρ, ήρος, ή, ὑφηγητής, εθ, ό (ὑφηγέσμαι).

Ὀδηγός, ήγήτωρ, προσδοποιός, διδάσκαλος, ἑρμηνεύς, σύμβουλος. Σοφοκλ. ὅθεν

Υφηγητικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑφηγέσθαι, προηγέσθαι, προσδοποιεῖν, διδάσκειν ἀνήκων, ή ἐπιτηδείος.

Υφημαί, ἔλλιπτ. ἀποθ. (ήμαι, ἀνώνμ.). Κάθημαι ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ μεταβατ. ἀόρ. ὑφείσα.

Υφημόλιος, ό, ή. Ὁ ἔχων λόγον πρὸς ἄλλον τινα ἀρεθμόν, ὡς τὸ 1 1/2 πρὸς τὸ 2, και 3.

Υφηνα, ἀόρ. α. τοῦ, ὑφαινω.

Υφηνιοχέω, ὦ, ήτω (ήνιοχέω). Εἶμαι δούλος τοῦ ἡνίοχου, ὑπηρετῶ, δουλεύω τὸν ἡνίοχον. καθόλου δέ, = ἡνιοχέω παρὰ Δημοσθέν. «τῶν μὲν ζυγῶν προορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχομένων» τινὲς ὁμοῦς ἤρχοντο κατόπι, ἡκολούθουν ἐκ τοῦ

Υφηνίοχος, ό, ή (ήνιοχος). Ὑπηρετής, δούλος τοῦ ἡνίοχου, και μάλιστα τοῦ ἐφ' ἀμάξῃς μαχομένου. παρὰ Ξενοφ. = ἡνίοχος.

Υφήσσω, όνος, ό, ή (ήσσω). Ὀλίγον μικρότερος, κατώτερος, ή νεώτερος. Ἠσιόδ.

Υφίζάνω, ξησω (ἰζάνω). = ὑφίζω.

Υφίζησις, εως, ή. Τό καθίζεσθαι, ὑποκάθησις, βύθισις, κατακάθισμα. ἐκ τοῦ

Υφίζω, και εἰς τὸ μέσ. ὑφίζομαι, ὑρίξω, (ἴζω, ἀνώνμ.). Κάθημαι, κατακάθημαι καθόλου δέ, βυθίζομαι, καταπίπτω.

Υφίημι, ὑφίω. Ἰων. ὑφίμμι. Ἡρόδ. (ἴμμι, ἀνώνμ.). Ἀφίω, βάλω, ῥίπτω, βυθίζω κάτω, ἀπολύνω, καταβάζω. «ἵσταν», τὸ κατάρτιον, «ἵστια», καταβάζω τὰ πυνία, και τὰ μαζόνω. σονήθ. εἰς τὸ μέσ. ὑφίεσθαι τὰ ἱστία. β) ὑποκάτω εἶτω, ή στήνω, βάλλω νεογόν τὸ ὑποκάτω εἰς τὴν μητέρα.

διὰ νά τὸ βυζάξη. ὑφίημι τὰ μοσχία. Θεόδωρ. ἀλλ' εἰς τὸ μέσ. «ὑφίεμαι μαστοῖς» Εὐριπ. βάλλω ὑπὸ τῶν μαστῶν μου, ὑποκάτω εἰς τὰ βυζία μου. γ) «ὑφίεμαι τινα» στέλλω τινα κρυφίως ὑποκάτω, ἐπιτρέπω τὴ κρυφίως εἰς αὐτόν. 2) μεταφορ. ἐνδοῦν, ὑποχωρῶ, συγκαταβαίνω, παραχωρῶ, ἐλαττώνω, ὀλιγοστεύω. «ὑφίεμαι τῇ γιότητι», ἐξυπακούω. τοῦ, ἡνία ὑποχέλω τοὺς χαλινούς εἰς τὴν γιωτάν μου. 3) ἀμεταβ. καθὼς εἰς τὸ παθ. και μέσ. ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, παύομαι ἀπὸ τινος μετὰ γεν. «τῆς ὁρῆς, τῆς ἀγωνιμοσύνης», ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. οὔτω και εἰς τὸ μέσ. «τὸ ὕδωρ ὑφίεται τοῦ ψυχροῦ». Ἡρόδ. ὅθεν, γίνομαι κατώτερος, ἀσθενέτερος, ὑποχωρῶ, «τινί τινας» εἰς τὸ παθ. ἀπολύτ. ὑποτάσσομαι, παραδίδωμαι παθητ. παρακείμε. ὑφίεμενος, ἀποκακισκός, κουραγμένος, ἀδύνατος, πεταπός, ταπεινός, ὀλιγοστευμένος, ἔχων μαζωμένα τὰ πανία. «ἐν καλοῖς πλέω ὑφίεμένος». Σοφοκλ. εἰς τὰς δυστυχίας πλέω ἔχων καταβασμένα τὰ πανία, δηλ. εἶμαι μετρίστρων. Πλούταρ.

Υφίστημι, ὑποστήσω (ἴστημι). Ὑποκάτω στήνω, ὑποτίδημι, ὑποστηρίζω, υποβάλλω, ἀντικαταστάτω. «τινί τινα». Ἡρόδ. 2) μέσ. μετὰ ἀόρ. β'. παρακείμε. και ὑπερυντλ. ἐνεργητ. ὑποκάτω ἵσταμαι, εἶτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω. ὅθεν μετὰ αἰτιατ. ἐπιχειρῶ, ἀναλέχομαι, ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ἔχω. ἐπιχειρῶ νά κατορθώσω τι, ὑπὸ τυχῶν, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυώμαι πολλάκις παρ. Ὀμ. ὅς τις μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἐνεργ. ἀόρ. β'. «τινί τι» μετὰ ἀπαρεμρ. ή ἀορ. ὑπόψχεσιν ὑπιστήναι. Ἰλ. σπανιῶτρ μετὰ

δοτ. ἐξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐφίστασθαι. Θουκυδ. β) υποκάτω εἰμαι, εὐρίσκειμαι, στήνω ἐμαυτὸν υποκάτω τινός, υποτάσσομαι εἰς αὐτὸν, παροχωρῶ, ἐνδίδω εἰς αὐτὸν, «τινί», βάλλω, θέτω ἐμαυτὸν υποκάτω τινός διὰ νὰ κρυφθῶ· ὅθεν εἰς ἐνδιδραν κάθημαι. γ) ἀντίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντέγω, ἀντιτάττομαι, ἀντιτείνωμαι, προβάλλωμαι. δ) ἀπολ. κατακάθημαι, βυθίζομαι, κάτω εἰς τὸν πάτον ὑπάγω· ἢ κοιλία ὑρίτταται, ἡ κοιλία εἶναι ἐμφοραγμένη, στουπωμένη. ε) ὡς τὸ, ὑπολαμβάνω, δέχομαι ὡς ἀληθές, πιστεύω. Διόδωρ. Γ' φ ὁ λ μ ι ο ν, τὸ (ὄλμος). Τὸ ὑποστήριγμα, ἡ βάσις τοῦ γοιούου. 2) μέρος τι τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ στόμα, ἡ αἰ γλωττίδες. Ἡτύχ.

Γ' φ ὁ ρ α σ ις, εὖος, ἡ. Τὸ υποκάτωθεν βλέπειν, ὑπόνοια, υποψία, φόβος, εὐλάβεια. Σχόλ. Πινδ.

Γ' φ ο ρ α σ τ ι κ ὁς, ἡ, ὄν. Ὁ υποπευόμενος· ἄμρ.

Γ' φ ο ρ ᾶ ω, ὦ, καί, μέσ. ὑφοράσμαι (ὁράω, ἀνάμ.).

Γ' υποκάτωθεν, ἡ με χαμηλωμένος, βλεφαρίδας βλέπω, ἄρα, λοξὰ βλέπω, ὑπόπτως βλέπω, ἡ ἀκριβῶς βλέπω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, ὑποβλέπω, ὑπονοῶ, ὑποπεύομαι· παρελ. ὑποπτος· ὅθεν

Γ' φ ο ρ θ ὁς, ὁ (ῥε, φέρβω)· ὡς τὸ, συφορθός, ὑφορο-έος. Χοιροβοσκός, ποιμὴν, βοσκὸς τῶν χοίρων.

Γ' φ ο ρ μ ῆ ω, ὦ (ὁρμέω). Καταβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ὄρμον τινά, καί μένω αὐτοῦ κεκρυμμένος ὑπὸ φόβου καὶ ὑποψίας, ἡ ἐνδρεύω τινά. Θουκυδ.

Γ' φ ο ρ μ ῖ ζ ω, ἴσω, Ἄττ. ἰω (ὁρμιζω). Καταβιβάζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον, λιμένα, ἀράζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα παθ. καί μέσ. ὑ-φορμιζομαι, ἐμβαίνω, ἐρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὄρμον. Θουκυδ.

Γ' φ ὁ ρ μ ι ο ν, τὸ (ὄρμος). Λαιμοδέτης. Ἡτύχ.

Γ' φ ὁ ρ μ ι σ ις, εὖος, ἡ (ὕορμιζω). Τόπος, ὅπου ἀράζονται τὰ πλοῖα, ὄρμος, λιμὴν. 2) τὸ ἀράζειν, ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα.

Γ' φ ο ρ μ ι σ τ ῆ ρ, ἥρος, ὁ (ὕορμιζω). Ὁ υποκάτω στερεὸς κρατῶν. Ὀπιαν.

Γ' φ ο ρ μ ος, ὁ (ὄρμος, σημετ. 2). Τόπος ἐπιτήδεις· εἰς τὸν ἀράζονται τὰ πλοῖα.

Γ' φ ὁς, ἡ, ὄν ἀντὶ, ὕδης ἡ κυρτός· ἄμρ.

Γ' φ ος, εὖος, τὸ (ὕραίνω). ὡς τὸ ὑρή. Τὸ ὑρασμένον πανίον, ῥοῦχον, κ. τ. τ. Πλάτ. 2) μεταφορ. ἡ σύνθεσις καὶ καλὴ τάξις τῆς ἐκθέσεως τοῦ λόγου. 3) τὸ κείμενον τῆς συγγραφῆς. Κλήμ.

Γ' φ ὶ ω, ἐπικ. ἀντὶ, ὑράν.

Γ' φ υ γ ρ ος, ὁ, ἡ (ὕγρος). Ὁ λίγος τι ὕγρος, βρεγμένος. 2) πλήρης ὑγρασίας· ὅθεν ὡς τὸ ἐπόμν.

Γ' φ υ θ ρ ος, ὁ, ἡ (ὕθωρ). Ὁ υποκάτω τοῦ ὕδατος ὢν. 2) πλήρης ὕδατος. Πολυδ. ὅθεν 3) ὑδροπικτός.

Γ' φ υ π ὶ ὠ, ὦ (ὕπνῳ). Κκτ' ὀλίγον ὑπνῶν· ἄμρ.

Γ' φ ὑ φ α σ τ α ι. Ἄττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφασται. γ' ἐνικ. πρῶτ. παθ. παρακείμεν. ἐκ τοῦ, ὑφαίνω. Ἐτυμολ.

Γ' φ ὶ, ἥς, ἡ, πληθ. ὑφόμεν κ. τ. λ. ὑποτακ. ἄρ. β'. τοῦ ὑφίμαι.

Γ' ψ α γ ὁ ρ ας, ὁ. ἰων. ὑψαγόρης, (ὑψι, ἀγορεύω). Μεγαληγόρης, μεγαλορρήμιον, κομπολόγος, ὅς τις ὁμιλεῖ μεγάλα καὶ υπερήφανα. Ὀδύτ. ὅθεν

Γ' ψ α γ ὁ ρ ῆ ω, ὦ. Μεγάλα καὶ ὑψηλὰ λέγω, υπερηφάνως ὁμιλῶ, κομπάζω, μεγαλορρήμιον λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγορέω.

Γ' ψ ἄ ν τ υς, υγος, ὁ, ἡ (ἀντυς). Ὁ ὑψηλὸν ἀντυγα, τόξον, καμάραν, βόλον ἔχων. Νόνν.

Γ' ψ α υ χ ε ν ῆ ω, ὦ, ἡ, ὑψαυχενίζω (ὑψάχην). Περιπατῶ, ὑπάγω με ὑψωμένου αὐχένος, κομπάζω, υπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ. Πλούταρχ.

Γ' ψ κ υ χ ῆ ω, δι (αὐχῶ). = ὑψαυχενῆω. Θεοκυλ.

Γ' ψ α ὑ χ η ν, ενος, ὁ (αὐχῆν). Ὅς τις στήκει τὸν λαιμὸν ἐπάνω συνήθ. μεταφορικ. ὑψηλὸς τὸ φρόνημα, υπερήφανος, αὐθάδης, γαῦρος.

Γ' ψ ε ρ φ ῆς, ἐος, ὁ, ἡ (ἐρέφω). Ὁ ὑψηλὸν τὸν ὄρον, ἡ ὑψηλὴν ὄροσιν, σκεπαστὴν ἔχων, μέγας, ὑψηλός· πολλάκις παρ' Ὀμ. Ὀδύτ. μόνον ποιητ. λέγεται δὲ καὶ ὑψηρεφής, καὶ ὑφόρορος.

Γ' ψ ε ὑς, ἐως, ὁ. Ὑῶς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς νύμφης Κροῦστης, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρίνης. Πινδ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀπολδρ.

Γ' ψ η γ ὁ ρ ας, ου, ὁ. ἰων. ἀντὶ, ὑψαγόρας· ὅθεν

Γ' ψ η γ ὁ ρ ῆ ω, ὦ. ἰων. ἀντὶ, ὑψαγορέω· ὅθεν

Γ' ψ η γ ὁ ρ ῖ α, ἡ. Μεγαλορρήμιον, υπερήφανος λόγος, κομπασμός, υπερηφάνια.

Γ' ψ ἡ γ ο ρ ος, ὁ, ἡ. Μεγαλορρήμιον, κομπαστής, υπερήφανος. Αἰσχ.

Γ' ψ ἡ ε ις, ἥεσσα, ἥεν· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλός. Νίκ.

Γ' ψ ἡ ῖς, ἶδος, ἡ πατρωνύμ. ὄνομ. Θυγάτηρ τοῦ Γ' ψῆως, ἡ Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ.

Γ' ψ η λ α υ χ ε ν ε ῖ α, ἡ, καί

Γ' ψ η λ α υ χ ε ν ῖ α, ἡ. Τὸ ὕψωμα, σήκωμα τοῦ αὐχένος, ἡ εἰς ὕψος στήκωσις τοῦ λαιμοῦ. Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Γ' ψ η λ α ὑ χ η ν, ενος, ὁ, ἡ (αὐχῆν)· ὡς τὸ, ὑψάχην. Μετ' ὑψηλὸν λαιμὸν, ὁ ἔχων, ἡ κρατῶν τὸν λαιμὸν τοῦ ὑψηλὰ, μεταφορ. υπερήφανος, ἀλαζών.

Γ' ψ η λ ο β α τ ῆ ω, ὦ (βαίνω). Περιπατῶ, ὑπάγω ὑψηλὰ, εἰς τὸ ὕψος.

Γ' ψ η λ ο γ ὶ ὠ μ ω ν, ὁ, ἡ, γεν. ενος (γνώμη). Ὁ ἔχων ἀνωτέραν ἑαυτοῦ γνώμην, ὑψηλόφρων, υπερήφανος. Θεμιστ.

Γ' ψ η λ ο κ ᾶ ρ ὁ ις, ὁ, ἡ (καρδία). Ὑψηλὸς τὴν καρδίαν, υπερήφανος. Ὁ.

Γ' ψ η λ ὁ κ ρ η μ ος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἡ ὄχθον ἔχων, κατηγορικὸς, ἐπὶ ποταμῶν καὶ ὄρεων. Αἰσχύλ.

Γ' ψ η λ ο λ ο γ ῆ ω, ὦ (ὕψιλόλογος). Μετ' ὑψηλῶν λόγων ὁμιλῶ, ὑψηλοῦς καὶ μεγάλους λόγους λέγω, καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρήμιον· ἔτι δὲ καί μέσ. παρὰ Πλάτ. ὅθεν

Γ' ψ η λ ο λ ο γ ι α, ἡ. Μεγαλορρήμιον, ὑψηγορία. Πολυδ.

Γ' ψ η λ ὁ λ ὶ ος, ὁ, ἡ, = ὑψαγόρας. Θεμιστ.

Γ' ψ η λ ὁ λ ο φ ος, ὁ, ἡ, ἔδε, ὑψηλόφρος.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ ος, καὶ συναπρ. ὑψηλόφρους, ὦ, ἡ (νόος).

Ὁ ὑψηλὸν νοῦν ἔχων, μεγαλόνοος, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος. Πλούταρχ.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ ν τ ος, ὁ, ἡ (νώτον). Ὁ ὑψηλὰ νῶτα ἔχων. Σχολ. Αἰσχύλ.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ π ῆ τ ης, ου, ὁ (πέτομαι). Ὁ εἰς ὕψος, εἰς τὰ ὑψηλὰ πετῶν.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ π ο ῖ ὁς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, κάμνων ὕψη, ὑψώματα, ἐξοχάς.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ π ο ρ ος, ὁ, ἡ, = ὑψίπορος.

Γ' ψ η λ ὶ ὠ π ο υς, ὁ, ἡ· οὐδ. πουν, γεν. ποδός (πούς). Ὁ ἔχων ὑψηλοὺς ποδας.

Γ' ψ η λ ὶ δς, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ ὑψηλῶς (ὑψι, ὕψος). Ὁ ὕψος ἔχων, ὁ εἰς ὕψος ἀναπεταμένος, ὑψηλὴν κείμενος· μέγας, ἐξοχος, μεγαλοπρεπής, παρ' Ἡροδ.

ἐπὶ ὄρεινῳ τόπῳ· ὅθεν

Γ' ψ η λ ὶ ὲ τ ης, ἡτος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑψηλοῦ.

Γ' ψ η λ ὲ τ ρ ᾶ χ η λ ος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ ἔχων ὑψηλὸν τράχηλον, λαίμῳ. Ἡτύχ.

Γ' ψ η λ ὲ φ ος, ὁ, ἡ (λόφος). Ἰδε ὕψιλοφος.

Γ' ψ η λ ὲ φ ρ ο ν ῆ ω, ὦ (ὕψηλόφρων). Ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλὰ φρονῶ, υπερηφανεύομαι.

ΥΨηλοφροσύνη, ἢ. Τὸ ὑψηλὸν φρόνημα, ὑπερβολή, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, φαντασία ὁ Σουίδ. ἔχει ἐπὶ τὴν λέξ. θεωροποιεῖς, ἀντὶ τούτου καὶ, ὑψηλοφροσύνη.

ΥΨηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ἀλαζών ὑπερήφανος.

ΥΨηλοφυής, εος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἀνάστημα, μεγαλοφυής.

ΥΨηλόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ὑψηλὴν, δυνατὴν φωνήν, μεγαλόφωνος.

ΥΨήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ὑψος, ἀνὴρ). Ὁ ὑψόνων τὸν ἄνδρα, ὁ σεμνύνων αὐτὸν, δίδων εἰς αὐτὸν ἀξίαν, τιμὴν ἠτιμῇ ὑψήνωρ· ἡ ὑψόνουσα τοὺς ἄνδρας. Νόν.

ΥΨήνωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίνοιο. Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἰππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διτρώδου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ἰλ.

ΥΨηρεφής, εος, ὁ, ἡ, = ὑψερεφής, καὶ, ὑψιρεφής. Ὁμηρ.

ΥΨηρός, ἄ, ὄν, = ὑψηλός. Ἑτυμολ.

ΥΨηχέω, ὦ. Ψηλῶς καὶ μεγάλως ἤχῳ, κροτῶ, ἐριδουπέω. Σχολ. Ἰλ. ἐκ τοῦ

ΥΨηχής, εος, ὁ, ἡ (ἤχος). Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως ἤχων, «ἵπποι ὑψηχεῖς». Ἰλ. ἐπὶ χρημετισμοῦ ἡ κτύπου τῶν ποδῶν, τῶν ὁποῖων ὁ ἤχος εἰς ὑψος ἀνέρχεται· Εὐστάθ. ὁ ἦτοχος ἔχει «Ψηχέες ἵπποι, ἀπὸ τοῦ εἰς ὑψος ἔχουν τοὺς τραχήλους, οἷον ὑψάχνους ἢ μεγαλόφωνοι· «ὑψηχεῖς ὄχθοι» παρ' Ὀρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλοί· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. «λόγους».

ΥΨί, ἐπιβ. Ψηλῶς, εἰς ὑψος, ὑψηλὰ· ὕψι βαίνεινα· ἀντὶ τοῦ, πηδᾶν ἐνθουσιωδῶς. Ἰλ. ὁθεν, ὑψίω, ὑψίτερος, ὑψιστος (πιθανῶς ἐκ τῆς, ὑπὸ).

ΥΨίαιστος, δ. Εἶδος ἀετοῦ. Ἀριστοτέλ.

ΥΨίβατος, εἶα, ὅ (βαθύς) Δίκην, πολλὰ βαθύς. Ὁππ.

ΥΨίβας, ον, ὁ, ἡ ἢ ὑψίβαςτος, ὁ, ἡ (βῆμα, βάινω). Ὅς τις περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὑψος, ἡ ἀναβαίνει εἰς ὑψος, ὁ ὑψηλὰ ἰστάμενος· «πόλις»· ὑψίβατος τρίπους· ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων. Σοφοκλ.

ΥΨίβιας, ον, ὁ, ἰων. ὑψιβίης (βία). Ὁ ὑψηλὴν, ὑπερβολικὴν δύναμιν ἔχων, εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν δυνάστης· ἔτι δὲ καὶ ὑπερήφανος. Κορίν.

ΥΨίβσας, ου, ὁ (βοή). Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως βοᾶν, φωνάζων, κραυγάζων ποιητ.

ΥΨίβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ εἰς τὸ ὑψος, ἡ ὑψηλῶς, μεγάλως βροντῶν ποιητ.

ΥΨίβρομος, ὁ, ἡ, = ὑψίβρεμέτης· ποιητ.

ΥΨίγενεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). Ὁ ἀπὸ ὑψηλὸν γένος καταγόμενος.

ΥΨίγεννητος, ὁ, ἡ (γεννάω). Ὁ εἰς ὑψος γεννηθεὶς, ὁ μεγάλως, ἡ ὑψηλῶς βλαστήσας, αὐξήσας. Δισχυλ. Εὐμ. 43. «ἔχοντ' ἑλίας»· ὕψιγεννητον κλάδον· «μεγάλου καὶ ὑψηλὸν κλάδον, μεγάλως βλαστήσαντα».

ΥΨίγυος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ ὑψηλὰ γυῖα, σκέλη, μέλη ἔχων, ὑψηλὰ αὐξημένος, ὑψηλὰ κτισμένος· «ὑψίγειον ἄλτος Σαλαμωνα», ὑψηλῶς ὀικοδομημένος. Πίνδαρ.

ΥΨιδίκτης, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ ὑψηλὰ κτισμένος· ποιητ.

ΥΨιδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ψηλὰ κτισμένος, ὑψηλόκτιστος· Κολοῦθ. ποιητ.

ΥΨιδόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ εἰς τὸ ὑψος τρέχων, ὑψηλὰ πετῶν ποιητ.

ΥΨίζυγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Κυρίως ἐπὶ κωπηλατῶν, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὴν κωπηλατικὴν ἔδραν καθήμενος· ὁθεν τροπικ. ὡς ἐπὶ τοῦ Διὸς, «Ζεὺς ὑψίζυγος»· ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, ὁ πάντων ὢν κυβεργάτης· ποιητ. Ἰλ.

ΥΨίζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ ὑψηλὰ ζωημένος· ποιητ.

ΥΨιθέμεθλος, ὁ, ἡ (θέμεθλον). Ὁ βαθείας· θεμελιωμένος.

ΥΨιθέων, ουτα, ον (θέω). Ὁ ὑψηλὰ τρέχων.

ΥΨιθρόνος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ ὑψηλὸν θρόνον ἔχων, ὁ εἰς ὑψος καθήμενος· καθόλου δὲ, ὑψηλός· ἐπιτίθεται τῶν θεῶν. Πίνδ.

ΥΨιθωκος, ὁ, ἡ (θῶκος) = τῷ προηγμ. ποιητ.

ΥΨιχέρηνος, ὁ, ἡ (χέρηνον). Ὁ ὑψηλὴν κεφαλὴν, ἄκραν ἡ κορυφὴν ἔχων. Ὁμ.

ΥΨικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ὑψηλὰ ἀνερχόμενος, παρευόμενος, ἀναβαίνειν. Ἐπιγρ.

ΥΨικερας, ατος, ὁ, ἡ καὶ

ΥΨικέρατος, ὁ, ἡ· ὡς τὸ Ψικερως. Πίνδαρ.

ΥΨικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ὁ εἰς ὑψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὑψους κεραυνοβολῶν, ἀστράπτων. Πούχ.

ΥΨικερας, ω, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων.

Ὀδύς. «ἡλίκον ὑψικερων» ποιητ.

ΥΨικώλωνος, ὁ, ἡ (κώλων). Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων· ποιητ.

ΥΨικώμος, ὁ, ἡ (κώμη). Ὁ ὑψηλὴν κώμην ἔχων, οὐ τινας ἢ κορυφὴν εἰς ὑψος ἀνατίθεται, ὑψηλός, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις ὡς ἐπὶ τοῦ θρυός· ποιητ. Ὀδύς.

ΥΨικόμπος, ἐπιβ. (κόμπος). Ψηλοφρόνως, ὑπερηφάνως. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

ΥΨικόμπος, ὁ, ἡ. Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος.

ΥΨικράτεω, ὦ. Εἰς τὸ ὑψος κρατῶ, ἐξουσιάζω. Σουίδ. ὁθεν

ΥΨικράτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸ ὑψος κρατῶν, ὁ εἰς οὐρανὸν ἐξουσιάζων.

ΥΨικρήτης, ους, ὁ· κύρ. ὄνομα. Ἱστοριογράφος τις Ἑλλήν ἐξ Ἀμιτοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 92 χρόνους. Δουκ. Μακροβ.

ΥΨικρεμής, εος, ὁ, ἡ (κρεμάννυμι). Ὁ ὑψηλὰ κρεμασμένος.

ΥΨικλής, εους, ὁ. Ἀστρονόμος τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰσιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς δὲ ἐποδιδέται ἐν σύγγραμμά περὶ τῆς τῶν ζωιδίων ἀναγραφῆς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

ΥΨικρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἡ ὑψηλὴν ὄχλην ἔχων Δισχυλ.

ΥΨίλειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ, Υ. παρβλ. ὕσειδής.

ΥΨίλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὁ ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφὴν ἔχων, εἰς ὑψηλὰ ὄρη ὄν. Πίνδ. ὑψηλὸν λόφον τῆς περικεφαλίας ἔχων· μεταφορ. «ὑψίλογοι λόγοι», ὑπερήφανοι, ἀλαζονικοὶ λόγοι. Ἀριστοτ. ποιητ.

ΥΨίλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος). Ὁ ὑψηλὰ φωτίζειν, ἀπὸ ὑψους φέγγων. Ἀθην.

ΥΨίμεδων, ουτος, ὁ (μέδων). Ὁ εἰς ὑψος κρατῶν, ἐξουσιάζων, βασιλεύων. «Ζεὺς». Ἡσιόδ.

ΥΨίμελαθρος, ὁ, ἡ (μελαθρον). Ψηλὰ ὀικοδομημένος, ὑψηλὴν οἰκοδομήν ἔχων, ὑψηλός. 2) ὁ ὑψηλὰ κατοικῶν, κείμενος.

ΥΨίμελας, αυτα, αν ἡ κρατ. ἀνάν. ἐξ Ἰλιάδ.

Ο, 138. ἐνθα δίσταμένως· «ὕψι μέλαινα», πρέπει ὃ ἀναιμύνωσθαι.

ΥΨίμερης, εος, ὁ, ἡ (μέρος). Μέχρι νεφρῶν ὑψηλός, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὰ νεφρ. οἰκῶν. Πίνδαρ.

ΥΨίνομος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὁ βόσκων, κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη· ποιητ.

ΥΨίνομος, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρ. ὑψίνους, οὐδέτ. ουν (νόος). Ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν. Νόν. Διον.

ΥΨίπαιγής, εος, ὁ, ἡ (πῆγνυμι). Ὁ ὑψηλὰ πατηγμένος, ἀπότομος, ἐπὶ βράχῳ. Θεοδώρ.

ΥΨ (πεδοσ, δ, ή (πέδον). 'Ο εις ύψηλὰς πεδιδάδας κείμενος. Πίνδαρ.
 ΥΨ (πέταλος, δ, ή (πέταλον). 'Ο ύψηλὰ πέταλα, φύλλα έχων, ύψηλός. 'Αθην.
 ΥΨ (πετήεις, ήεσσα, ήεν, ποιητ. άντί, ύπιπέτης (πέτομαι). 'Ο εις ύψος πέτομενος. Ιλ.
 ΥΨ (πέτηλος, δ, ή (πέτηλον). Ιων. και έπικ. άντι, ύπιπέταλος. Ιλ.
 ΥΨ (πέτης, ου, δ (πέτομαι). 'Ο εις τὰ ύψη πετών «αίετος ύπιπέτης. Ιλ. ποιητ.
 ΥΨ (πέτης, έος, δ, ή (αίπτω). 'Ο από ύψους (από του ούρανού) πετών παρβλ. Διίπατης.
 ΥΨ (πέτης, δ, ή ποιητ. άντι, ύπίπους.
 ΥΨ (πολεις, δ, ή. 'Ο ύψηλότατος εις τήν πόλιν, εις τήν πολιτείαν, δ ύψων τήν πόλιν. Σοφοκλ.
 ΥΨ (πολος, δ, ή (πολέω). 'Ο ύψηλὰ στρεφόμενος, ή περιπλανώμενος, δ εις τὰ ύψη παρευόμενος· έπίθετον των πτηνών. 'Οππικαν. Κυν. ποιητ.
 ΥΨ (πορος, δ, ή (πείρω, πορεύομαι). 'Ο εις ύψος αναβαίνων, ύπάγων, δ δι' ύψους τρέχων. 'Οππικαν.
 ΥΨ (ποτήτος, δ, ή (ποτάομαι)· ώς τδ, ύπιπέτης. 'Ο ύψηλὰ πετών ποιητ.
 ΥΨ (πους, οσος, δ, ή· ουδ. πων (πούς). 'Ο ύψηλούς ποδας, έχων· όθεν, δ εις ύψος αναβαίνων, ύπάγων. Σοφοκλ.
 ΥΨ (προυνος, δ, ή (πρύμνα). 'Ο ύψηλην πρύμναν έχων.
 ΥΨ (πρωρος, δ, ή (πρώρα). 'Ο ύψηλην πρώραν έχων. Στράβ.
 ΥΨ (πύλη, ή ποιητ. Ύψηπύλεια. Πίνδ. Ουγάτηρ του Θόαντος βασιλείας τής νήσου Αήμνου, γεννήσας μετά του Ιάσους τόν Εύνοον και Νεβροφόνον. Ιλ. επειδή δέ ή Ύψιπύλη ένωσε τόν πατέρα αυτής ότε αι λαιπαί τής Αήμνου γυναίκες εφόνευσαν όλους τους άνδρας, διωχθείσα υπ αυτών και ποληθεύσα υπό τινων πειρατών εις τόν έν Νεμέα βασιλέα Λυκοόργον, έβήλκασε τόν παιδα αυτού Αρ· χέμορον. 'Απολλδ.
 ΥΨ (πύλος, δ, ή (πύλη). 'Ο έχων ύψηλὰς πύλας, «Θήβην ύψιπύλον» (εις τήν Κιλικίαν). Ιλ.
 ΥΨ (πύρος, δ, ή. 'Ο ύψηλούς πύρους έχων. 'Ανάλεκτ.
 ΥΨ (ρφης, έος, δ, ή και
 ΥΨ (ρφος, δ, ή, διάκρ. άνάγ. άντι του, ύφερης, ύψερρος.
 ΥΨ (σταί, πύλαι, αι. Μία των έν Θήβαις πυλών κειμένη προς ανατολὰς πλησίον τής Προϊτίας πύλης. 'Απολλδρ. κατά Πανστ. από τόν παρ' αυτή κείμενον ναόν του Ύψίστου Διός.
 ΥΨ (στολος, δ, ή (στολή, σημασ. 2.). 'Ο έχων τὰ φορέματά του σηκωμένα επάνω ποιητ. Ησύχ.
 ΥΨ (στος, η, ου. Ύπερθετικόν εκ του έπίβ. ύψι. Ύψηλότατος, ανώτατος, ύπέρτατος.
 ΥΨ (τενης, έος, δ, ή (τείνω). 'Ο εις ύψος ταταμέ· νος, καθόλου δέ, ύψηλός· ποιητ.
 ΥΨ (τένωι, οντος, δ, ή (τένωι)· «ταύρος». Ταύρος έχων ύψηλὰ τεταμένους τένοντας, ισχυρά, δυνατά νύρα· εξαίρ. εις τόν λαίμην και εις τόν αυχένα· όθεν καθ' Ησύχ. = ύψηλαύχην, ποιητ.
 ΥΨ (τερος, έρα, ερον· συγκριτικ. εκ του έπίβ. ύψι. Ύψηλότερος. Θιόκριτ.
 ΥΨ (τμητος, δ, ή ήμαρτ. άνάγ. άντι, ύψιδμητος.
 ΥΨ (τυχος, δ, ή (τύχη). 'Ο έχων ύψηλήν, μεγάλην τύχην· ποιητ. Παύλ. Αλεξ.
 ΥΨ (φενος, δ, ή, = τδ έπομ.
 ΥΨ (φαής, και, Ύψιφανής, έος, δ, ή (φάος, φαίνο·μαι). 'Ο εις τδ ύψος, ή από του ύψους φαίνων λάμπων· «μνημά ύψιφανές». Επιγιοραφ. ποιητ.

ΥΨ (φερης, έος, δ, ή (φέρω). 'Ο εις ύψος φερό·μενος· άμρ.
 ΥΨ (φοίτης, ου, δ (φοιτάω). 'Ο ύψηλὰ περιφερό·μενος, εις τὰ ύψη περιπατών ποιητ. Ησύχ.
 ΥΨ (φορητος, δ, ή (φορέω). 'Ο ύψηλὰ φερόμενος, μετωριζόμενος, δ ύψηλὰ υπάγων. 'Ανάλεκτ.
 ΥΨ (φρων, ονος, δ, ή (φρην)· ώς τδ, ύψηλόφρων· ποιητ. Πίνδ.
 ΥΨ (χαίτης, ου, δ (χαίτη). 'Ο ύψηλήν χαίτην, μα· κράν κόμην έχων. Πίνδ.
 ΥΨ (ών, δ, ή, γεν. ονος, ποιητ. συγκρ. του, ύψι. Ύ·ψηλότερα, άντι του συνήθ. ύπιτερος.
 ΥΨ (θεν, και, ύψοθε έπίδ. (ύψος). Έκ του ύψους, επάνωθεν, από ύψηλὰ. 2) ώς τδ, ύψου· εις τδ ύψος, ύψηλὰ και μετά γεν. επάνω, άπ' επάνω. Πίνδ. ποιητ.
 ΥΨ (θει, έπίβ. (ύψος). Ύψηλὰ, επάνω, ώς τδ, ύψου. 2) μετά γεν. επάνω, υπέρ· ποιητ.
 ΥΨ (δλοφος, δ, ή, = ύψιλόφος, ποιητ.
 ΥΨ (όπρυνος, = ύψιπρυνος.
 ΥΨ (όπρωρος, δ, ή, = ύψιπρωρος.
 ΥΨ (όροφος, δ, ή (όροφή). 'Ο έχων ύψηλήν όροφήν, στέγην, σκεπαστήν, ή δόλον «βάλανος, οίκος». Ομ. ποιητ. παρβλ. ύπερσφην, και, ύψηρεφής.
 ΥΨ (ος, εος, ους, τδ (ύψι). Τδ προς τὰ άνω διάστημα, μέγεθος, κορυφή, άκρον δένδρου, ή όρους, ή προς τὰ άνω, ήτοι προς ούρανον έκτασις πράγματός· τι· νος· «του τείχους ήν ύψος έκάτον πόδες» και τδ κκτ' εύθεταν από τής κεφαλής μου προς ούρανον κέντρον. 2) «ύψος λόγου» ή μεγαλοπρέπεια του λόγου, τδ εις έκστασιν και έκπληξιν άγον, τδ μεγαλοφροσύνης άπήχημα· κατά τόν Λογγίν.
 ΥΨ (οσι, έπίβ. (ύψος). Εις ύψος, εις τὰ επάνω. 'Οδύπ.
 ΥΨ (οτάτω, έπίβ. ύπερθ. του, ύψηλότατα· ποιητ.
 ΥΨ (ου, έπίβ. (ύψος). Εις τδ ύψος, άνω, έν ύψει, ύ·ψηλὰ, εκεί επάνω. Ομ.
 ΥΨ (οϋς, ουντος, δ· συνερμ. εκ του Ύψοεις. Πόλις μικρά τής 'Αρκαδίας κειμένη εφ' ένός όμωνύμου ό·ρους. Πανστ. Στράβ.
 ΥΨ (οϋς, ουντος, δ. Υίος του Λυκάονος, δ κτίσας τήν έν 'Αρκαδία πόλιν Ύψοντα. Πανστ.
 ΥΨ (οφθαλμος, δ, ή (όφθαλμός). 'Ο εις τδ ύψος, ή ύψωμένους, προβλήτας έχων τους όφθαλμούς, ύ·περόπτης. Πρόκλ.
 ΥΨ (οφωνος, δ, ή (φωνή). 'Ο ύψηλήν, μεγάλην φωνήν έχων. Ιπποκράτ.
 ΥΨ (όω, ώ, ώσω (ύψος). Σηκώνω, ύψώνω, κάμνω ύψη·λόν· όθεν
 ΥΨ (ωμα, ατος, τό. Τδ ύψωμένον, ή ύψηλή κατά·στασις, οίον, τόν αστέριν· καθόλου δέ, ύψωσις, άντίθ. του, ταπεινώμα. Πλούταρχ.
 ΥΨ (ωροφος, δ, ή, = ύψόροφος. Φρύν.
 ΥΨ (ωσις, εως, ή (ύψώ). Ή εις τὰ άνω άρσις, σή·κωσις, έπαρσις.
 ΥΨ (ω, ύσω· άόρ. ύσθην. κυρίως Βρέχων, ύγραίνω, πο·τίζω· εξαίρ. επί βροχής, ρίπτω βροχήν από τόν ουρανό·ν· «Ζεύς ύει». Ιλ. έτι δέ και «δ θεός ύει». βρέχει. Ηρόδ. πρόημα δέ παραλείβθη τδ ουσιαστ. και έμεινεν εις συνήθη χρήσιν μόνον τδ, ύει, ά·προσώπ. Ητιόδ. «ει ύει», άν έβρεχεν. Ηρόδ. «υοντος πολλών», επειδή έβρεχε πολύ. Ξενοφ. ώσαύτως δέ λέγεται· «νίφει, σείει», σ. τ. τ. μετά και χωρίς τής προσθήκης του, δ θεός· έτι δέ και μετά αίτιατ. «επτά έτέων ουκ ύε τήν Θήρηνα, επτά χρόνους δέν έβρεξεν δ θεός τήν νήσον Θήρην. Ηρόδ. πολύ συχνότερα δέ μετά αίτιατ. του πράγματος· «ύτε χρυσόδαν, έβρεξε χρυσίον. Πίνδ. ώσαύτως «ύσα

ἡ φάρμακον. κ. τ. τ. ἀντὶ δὲ ταύτης τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἡ δοτ. ὕψαι λίθοις, ὕψαι βρατράχοις, κ. τ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. βρέχομαι, ὑγραίνομαι, ἐξαίρ. ἀπὸ βροχῆν· «λέων ὑόμενος». Ὅδ. ὕσθησαν αἱ Θῆβαια, ἐβράχυσαν αἱ Θῆβαι, δηλαδὴ ἐβρέξεν εἰς τὰς Θῆβας· ὡταύτως, «ἡ γῆ, ἡ, ἡ χώρα, ἡ, τὰ χωρία ὕεται», βρέχει εἰς τὰ χωρία· Ἡρόδ. «ἡ γῆ ὕεται ὀλίγω», βρέχει ὀλίγον, ἢ σπανίως. Ἡρόδ. ὕσται πολλῶ, βρέχει πολύ, ἢ συχνά (ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, ὕδατι). ἔτι δὲ ἐνίοτε, πίπτω ὡς βροχή οἶον, ὕσται χουτὸς, ὕσται ἄροτος, ὕσται σίτος, ἀλλ' αἱ τοιαῦται συντάξεις ἀπατῶνται μόνον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, εἰς τὸν Φίλωνα, Γρηγόρ. Νεζ. κ. τ. τ. (ἐκ τοῦ, ὡς, παράγεται τὸ, ὕδωρ, ὑδαλέος, ὑδάτινος, ὑδατόεις, ὕδρα, ὕδερως, ὕδρωψ· ἔπειτα ὕδρος, μετὰ τὰ παράγωγά του, καὶ πληθὺς ἄλλων).

Ἰώδης, εὖς, ὅ, ἡ (ὕς, εἶδος). ὡς τὸ, ὑσειδής, Συώδης, χοιρώδης, ῥυπαρός, ἀήθης· ὅθεν

Ἰωδέα, ἡ. Συωδία, τὸ χοιρώδες πολίτευμα, χοίρων φέρισμον, ῥυπαρότης, βαρβαρότης, ἀμάθεια Σχολ. Ἀριστοφάν.

Ἰών, γεν. πληθ. τοῦ, ὕς.

Φ.

Φ.

φ, η, φῖ, τὸ, ἀκλίτον, εἰκοστὸν πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον, ὀξυνόμενον μὲν φ' = 500· ὑπογραμμόμενον δὲ ἔχον τὸ ἰωτά, φ = 500,000· σύγκριται δὲ τὸ φ, ἐκ τοῦ χειλικοῦ σημερινοῦ π, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἐπιφερομένου διασέως πνεύματος· ὅθεν πρὶν εἰσαχθῆ τὸ φ εἰς τὸ Ἑλλν. ἀλφαβῆτον, ἔγραφον ἀντ' αὐτοῦ ΠΗ, τὸ ὁποῖον διεφύλαξαν οἱ Ῥωμαῖοι. εἰς τὸ ph.

Φᾶ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἔφα, ἔφη ἴδε φημί.

Φάανθευ, ἐπικ. ἀντὶ ἐρανθήσαν, γ'. πληθ. πρόσ. παθ. ἄρ. ἁ. τοῦ, φαίνω. Ἰλ.

Φάαντατος, ἄκη, ατον· ἀνώμ. ἐπικ. ὑπερθετ. τοῦ, φαεῖνός.

Φάαντερος, ἔρα, ἐρον· ἀνώμλ. ἐπικ. συγκριτ. τοῦ, φαεῖνός.

Φαβᾶτινος, ἰνη ἰνον. Ὅτι εἶναι περὶ κενασμένον ἀπὸ κουκίας.

Φάβεε, ὦν, αἰ πληθ. τοῦ φάψ.

Φάβιος, ὁ, Fabius. Γιὸς τοῦ Ἡρακλείδους καὶ μιᾶς Νύμφης, ἡ κατὰ τινας, τῆς Βυδοῦνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐδόρου, ἐξ οὗ ἐλέγεται ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ. Πλούτ. 3) ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπατῶν Ῥωμαίων. Πολ. Φαβοκτόνος, ὁ, ἡ (φάψ, κτείνω). Ὅστις φονεύει φάστας, φαστιάς.

Φάβοτύπος, ὁ, ἡ (φάψ, τύπτω), = τῷ προηγμ. Ἀριστλ. ζῶων ἱστορ.

Φάβρα, ἡ. Νῆτος μικρὰ τοῦ Λιγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. κατὰ Siebenk ἄλλως Φαύδρα· γραφόμεν. καὶ παρ' Ἡσύχ. Φαβρίς, ἴδος, ἡ.

Φαβρατερία, ἡ. Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Τήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Φαβρίε, ἴδος, ἡ, = Φάβρα. Ἡσύχ.

Φαβωρίνος, ὁ. Περιφνημος ῥήτωρ, καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεων, πόλεως τῆς Γαλλίας, φίλος Ἡρόδου τῷ Ἀττικῷ, καὶ μαθητῆς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκίαν.

Φάγαυνα, ἡ (φαγεῖν). Ὑπερβολικὴ ὄρεξις τοῦ τρώγειν. 2) = φαγέθαινα.

Φαγάνθρωπος, ὁ, ἡ = ἀνθρωποφάγος.

Φαγᾶς, καὶ φαγᾶς, οὗ, ἡ ἄ, ὁ (φαγεῖν). καθὼς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ὅστις τρώγει πολύ.

Φαγέθαινα, ἡ. Τὸ πάθος κοινότερ. φάγουσα. 2) = φάγαυνα· σημασ. 1. ὅθεν

Φαγέθαιναίχες, ἡ, ὄν. ἐπὶ πληγῶν. Ὅτι κατατρώγει τὰς σάρκας, ὡς ἡ φάγουσα. Διοσκωρ.

Φαγεθαινόμαι, παθητ. Πάσχω φαγαίθεναν, ἔχω τὴν φάγουσαν.

Φαγέειν, καὶ φαγέμεν. Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ φαγεῖν. Ὅδυσ.

Φαγεῖν, ἀπαρεμφ. ἄρ. β'. ἔφαγον, τοῦ, ἐσθίω, ἔδω.

Φάγεσαι, ἀντὶ φάγη. β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ φάγομαι, μέλ. τοῦ, ἐσθίω.

Φαγέειν, οὗ, ἡ (σωρός). Ὅστις εἶναι πολυφάγος, ἀπληστός, ἀχόρταγος. Ἡσύχ. Πολυδ.

Φάγχεμα, τὸ (φαγεῖν). Φαγητόν. Σουιδ. (α).

Φάγησι, ἐπικ. ἀντὶ φάγη, γ'. ἐνικ. πρόσ. ἐνεργητ. ὑποτακτ. ἄρ. β'. τοῦ, ἐσθίω. Ὅμ.

Φαγήσια, ἰων. τὰ (φαγεῖν). ὕπακ. νιέρα· Ἐορτὴ καθ' ἣν ἐτρῶγαν καὶ ἔπιναν.

Φαγήσιπόσια, τὰ (φαγεῖν, πίνω). ὕπακ. ιερά· = τῷ προηγμ. Φαγήσια.

Φάγησις, εὖς, ἡ (φαγεῖν). Φάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι· ἀμριβ. (α).

Φάγίλος, ὁ (φαγεῖν). Ἀριόν ἡ ἐρίριον νέον, κυρίως, ὅταν εἶναι καλὸν νὰ φαγοῦθῃ, ἢ ὅταν παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ βυζάνῃ καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ χλόην. Πλούτ.

Φάγομαί, νεώτ. μέλ. τοῦ, φαγεῖν, ὅπερ ἴδε.

Φάγος, ὁ (φαγεῖν). = φαγέτωρος, φαγᾶς, παρὰ τῇ ΝΔ. καὶ φαγός.

Φαγός, ὦ, ὁ Δωρ. ἀντὶ φηγός, οὗ, ἡ β') = φάγος.

Φάγρησις, ἡτος, ἡ. Φουρίριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· τανῦν, Ὀρράν. Ἡρόδοτ.

Φάγρος, ὁ. Γιὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθηρίδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελέτηα. Ἀντ. Διὸ.

Φάγρος, ὁ· παρὰ Κρησι· κατ' Ἀθῆν. ζ'. Ἡ ἀκόνη. 2) εἶδος ἰχθύος, φαγγρί· κινετ.

Φάγω, ὑποτακ. ἄρ. β'. τοῦ, ἐσθίω.

Φαγών, ὄνομ. ὁ. Φάγος, φαγᾶς. — 2) ἡ σιαγών.

Φάγωρος, ὁ, καὶ φαγώριος, ἀγνωστόν τι εἶδος ἰχθύος, ἴσως, = φάγρος. Στράβ.

Φάμεγ', ἐνικ. πρόστωτ. ἄρ. τοῦ, φάω, φαίνω, κατ' ἄμεγ'. σημασ. ὡς τὸ, ἐφάνη. Ὅδ.

Φαεθοντιάς, ἄδος, ἡ· καὶ

Φαεθοντίς, ἴδος, ἡ· ἰδιαίτ. Δηλ. τοῦ, Φαέθων, ἀντὶ Φαέθωνος, ποιητ. Ὀππικ. Κυνηγ.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ, τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὅμ. Ὅδ.

Φαέθω (φάν, φάος). Φέγγω, λάμπω, μόνῃ ἡ μετοχῇ φαέθων· χρῆσμ. ὡς ἐπιθετον τοῦ Ἠλίου.

Φαέθων, ὄνομ. ὁ. Γιὸς τοῦ Κεράλου καὶ τῆς Πούς, ὅστις διὰ τὴν ἑξοχὸν αὐτοῦ ὠραιότητα ἠρπάγη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡεῖδ. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἑκγονος τοῦ Κεράλου. Ἀπλδρ. ἐξ οὗ, λέγουσιν ὅτι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου 2) Γιὸς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυ-

μένης, περί τοῦ ὁποῦ πλάττεται ὅτι παρακινή-
σας ποτὲ τὸν πατέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν
ἡμέραν τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ, καὶ μὴ δυνήσεις νὰ
κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων, κατέκαυσεν
ἐν μέγα μέρος τῆς γῆς, δι' ὃ κεραυνουθεῖς ὑπὸ τοῦ
Διὸς, ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἡριδανὸν ποταμὸν,
ὅπου αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἡλιάδε· Φρυνούσαι ἀκαταπαύ-
στως τὸν θάνατόν του μετεμορφώθησαν εἰς Αἰγεί-
ρους· Εὐροπ. Ἀπλ. Ῥόδ. Πλάτ. παρβλ. καὶ Λουκν.
3) εἰς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἡοῦς. Ὀδ. 4) ἐπώνυμ.
τοῦ Ἀψύρτου. Ἀπλ. Ῥόδ.

Φ α ε ι ν ι ς, ἴδος, ἡ. ἰερέαί τις εἰς τὸν ναὸν τῆς Σεῆς
Ἡρας ἐν Ἀργεὶ Θουκ.

Φ α ε ι ν ᾱ, ἄς, ἡ. Μία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων χα-
ρίτων, οὗτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμον. καλουμένη. Παισ.

Φ α ε ι ν ὅ ς, ἡ, ὄν (φῶς). Φωτεινὸς λαμπρὸς μετὰ
δοτ. πολλάκις παρ' Ὀμρ. ἔξαιρ. ἐπὶ στυλίων
μετάλλων καὶ λαμπρῶν χρωμάτων. ἐπιθ. τοῦ πυ-
ρὸς· εἰς τοὺς μεταγενεστ. δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ τῆς
φωτῆς, λαμπρῶ, ὅθεν καθαρὰ, σαφὲς, μακρὰν ἡ-
χοῦσα. Πινδ. ἐν γένει δὲ ὁ περιθλεπτος, ἑνδοξος,
μεγαλοπρεπής· ὅθεν

Φ α ε ι ν ο ς, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαίνω· ἐπὶ
παγκράτων. Ἀλμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Ὀδ.

Φ α ε ι ν ὅ ς, ἡ, ὄν, νεώτερ. ποιητ. μόνον, καὶ ἔξαιρ.
λυρικ. καὶ δραματ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, φαεινός·
ὅπερ ἴδε.

Φ α ε σ ι μ β ρ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (φᾶν, βροτός). Ὁ φῶς
φέρειν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ἡ ἡλίουσα. Ὀδ.

Φ α ε σ φ ο ρ ῖ α, ἡ. Τὸ φέρειν φῶς, φωτίζειν φέγγειν,
ὅθεν φωτισμός· ἐκ τοῦ

Φ α ε σ φ ο ρ ο ς, ὁ, ἡ (φᾶς, φέρω). Ὁ φέρων φῶς,
προξενῶν ἡμέραν, φωτίζων, λαμπρύνων· ποιητ. δὲ
συναίρ. φωστῆρος.

Φ ᾱ θ ι, προστκ. τοῦ φημί. Ἀριστ.

Φ α ῖ α, ἡ· ὄνομα τῆς Κρομμυονίας ὑδρὸς· ἴδε Κρομ-
μύων. Εὐροπ. Ἰκετ.

Φ α ῖ α κ ε ς, οἱ. Ἴων Φαίηκες, ἑνικ. Φαίαξ· ὄνομα
τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναγερομένων
κατόικων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως
ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίαικος, οἵτινες ἐφημί-
ζοντο, ὡς πολλὰ πλούσιοι, ὡς ἐμπειρότατοι ναῦ-
ται, καὶ θαλασσοπόροι, καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλό-
ξενοι. Ὀδ. Θουκ. παρβλ. Σχερία. 2) = Φαίαξ.

Φ α ῖ α κ ῖ α, ἡ. Ἴων Φαιακία. Ἡ χῶρα, ἡ νῆσος τῶν
Φαίακων· ἢ Φαίηκων γαίαια, = Σχερία. Ὀδ.

Φ α ῖ α κ ῖ ς, ἴδος, ἡ, Ἴων Φαιακίς. Τῶν Φαίακων ἡ
εἰς τοὺς Φαίαικος ἀνήκουσα, ἐπώνυμ. τῆς νήσου
Κερκύρας· Ἀπλν. Ῥόδ.

Φ α ῖ α ξ, ἄκος, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἴωνικ. Φαίηξ· Ἰδὲ τοῦ
Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας, Στρατῆρος τοῦ Ἀσω-
ποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἐξ οὗ ἀνομασθήσαν ἀνε-
καθεν οἱ Φαίαικες. Διόδ. Σικλ. 2) στρατηγὸς τις τῶν
Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. 3) ὁ κάτοικος τῆς νήσου
Φαιακίας. 4) κύρ. ὄνομα. περιφῆμον τινὲς ἀρχιτε-
κτονες· ὅθεν Φαίαικες, ἡ Φαιακοί, τὰ παρ' αὐτοῦ
τὴν ὀνομασίαν λαβόντα ὑδραγωγεῖα.

Φ α ῖ δ ι μ ὅ ε ι ς, εἷσα, ἐν· σπανιῶτερ. ποιητ. πα-
ρασχηματισμός, ἀντὶ τοῦ, φαιδῖμος. Ἰλ.

Φ α ῖ δ ι μ ο ς, ὁ, ἡ (φαῖνω). Λαμπρὸς, φωτεινός·
πολλάκις παρ' Ὀμρ. καὶ Πινδ. πάντοτε ὅμως τρο-
πικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, λαμπρὸς ἑνδοξος, clarus
illustris.

Φ α ῖ δ ι μ ο ς, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ
ὑποδύχους φιλοτρόφους τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα
ἐκ Τροίας. Ὀδ. 2) Ἰδὲ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς

Νιδῆς, τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν τῶν
ἀδελφῶν. Ἀπλδ. 3) εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις
τυράννων. Δημοσθ. πινθ. = Φαιδρίας. 4) ποιη-
τῆς ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέρ. ὁ Βυζ. λέγει
ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας,
ἄλλως δὲ πάντῃ ἀγνωστος. Φαθρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ.

Φ α ῖ δ ρ α, ἡ· ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ τοῦ Μίνως
τοῦ β'. Βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάρας,
τὴν ὁποῖαν ἀρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς
τῆς Ἀριάδνης ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα, γεννή-
σας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα, ἐρα-
σθεῖσα δὲ τοῦ νέου ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησεῖος ἐκ
τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν
πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτε οὗτος δὲν ἐθέλησε νὰ
ἐνδύσθῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὁρέξεις τῆς, ἔγινεν αἰτία
τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπαμέ-
νουςα τὸν ἑλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφρονεῦθη
ἰδιοχειροῖς. Ὀδ.

Φ α ῖ δ ρ α ν δ ρ ο ς, ὁ, ἡ (φαίδρὸς, ἀνὴρ). Ὁ καθα-
ρίζων τοὺς ἀνδρας, ἡ τοὺς ἀνθρώπους· ποιητ.

Φ α δ ρ ῖ α, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παισ.

Φ α ῖ δ ρ ῖ α ς, οὐ, ὁ. Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις
τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλν. = Φαίδριμος.

Φ α ῖ δ ρ ο ε ἰ μ ω ν, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ὁ φορῶν
λαμπρά, καθαρὰ φορέματα, ποιητ.

Φ α ῖ δ ρ ὀ ν ο ς, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων καθαρὸν νοῦν,
ἐλαρὰν καρδίαν, εὐθυμος. Αἰσχλ.

Φ α ῖ δ ρ ο ς, ὁ (ἐπιθετ. φαίδρὸς). Φίλος καὶ μαθητῆς
τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρβίνουontos δήμου τῆς Ἀτ-
τικῆς, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου φέρεται εἰς τῶν δια-
λόγων τοῦ Πλάτωνος· ὁ Μυρβίνουσιος· Πλάτ. 2)
εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν, παρὰ Δημοσθ. 3)
ποιητῆς μύθων, γράφας Λατινιστὶ Λισωπειούς μύ-
θους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων
τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φ α ῖ δ ρ ὅ ς, ὁ, ὄν (φᾶν, φαίνω). Ὅ,τι εἶναι καθα-
ρὸν, φωτεινὸν κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. — 2) συνήθ.
τροπ. ὅστις εἶναι φαίδροπρὸς ὥπως, εὐθυμος, ἀντίθ.
τοῦ, στυγνός. Ξενοφ. Ἀνάβ. ὅθεν

Φ α ῖ δ ρ ὅ τ η ς, ητος, ἡ. Καθαρότης, λαμπρότης. —
τροπικ. εὐθυμία.

Φ α ῖ δ ρ ὅ ω (φαίδρὸς). Καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω
τι φωτεινόν. 2) εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα· μέσ.
εἶμαι εὐθυμος, καλοκαρδισμένος. Ξενοφ.

Φ α ῖ δ ρ υ μ α, τό, = φαίδρυμα.

Φ α ῖ δ ρ υ ν τ ῆ ς, οὔ, ὁ (φαίδρυνω). Ὅστις καθαίρει,
λαμπρύνει τι.

Φ α ῖ δ ρ υ ν τ ρ ι α, ἡ, Σηλυκ. τοῦ, φαίδρυντής· ὡς παρ-
γάνων φαίδρυντρια. Ἡ καθαίρουσα, πλύνουσα,
τὰ σπάργανα. Αἰσχλ.

Φ α ῖ δ ρ υ ν ω, ὡς τὸ φαίδρῶν, μέσ. ἢ φαίδρυνομαι χρὸ-
α· Καθαρίζω τὸ σῶμά μου. Πινδ. 2) τροπικ. εὐφραί-
νω, χαροποιῶ· παθητ. εἶμαι εὐθυμος.

Φ α ῖ δ ρ υ σ μ α, τό. Ὅ,τι καλλωπίζει, λαμπρύνει
τι· ὅθεν ἔξαιρ. στολισμός, καλλωπισμός.

Φ α ῖ δ ρ ω π ὅ ς, ὁ, ἡ (φαίδρὸς ὦψ). Ὁ ἔχων ἐλαρὸν
πρόσωπον. Αἰσχλ.

Φ α ῖ δ ῦ μ η, ἡ. Γυνὴ τοῦ Καμβύστου βασιλέως τῶν
Περσῶν. Πινδ.

Φ α ῖ δ ω ν, ονος, ὁ. Μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἡ-
λίδος, καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποῖου τοῦτου
φέρεται εἰς διálogos, ἐπιγραφόμενος· ὡς φαίδων ἢ
περὶ Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ὑπῆρχεν δὲ ὁ Φαίδων
οὗτος καθιδρυτής τῆς Ἡλιακῆς σχολῆς. Λουκν.
ποιητ. Ἰστρο.

Φ α ῖ δ ω ν δ ῆ ς, οὐ, ὁ· κύρ. ὄνομα. πατρωνυμ. ἀντὶ

Φαιδωνίδης. Υἱὸς τοῦ Φαίδωνος· καὶ οὗτος, κύρ. ὄνομ. μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ Κυρήνης, παρειαυρεθείς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Φαιδωνίδης, ου, ὁ, = Φαιδώνιδης.

Φαίκωνον, ου, τό = πήγανον.

Φαίκας, ἄδος, ἡ. Εἶδος λευκῶν σκανδαλίων τῶν Ἀθηναίων γυμνασιαρχῶν, καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. Ἀππιν.

Φαίκασιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φαίκας.

Φαίκος, ἡ, ὄν. ἀντὶ φαειρός. Γλωσσ.

Φαίμεν, ἄ. πληθ. πρόσπ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ, φαίμεν. ἰλ.

Φαίνα γόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φαναγορία.

Φαίναρ πτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Φαίνεμα, ἡ, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντὶ φαίνειν. Ὀδσ.

Φαίνεσθε. Ἰων. γ'. πρόσπ. παθητ. παρατ. ἀντὶ ἐφαίνετο. Ὀδσ.

Φαίενδα, ἐπίρ. (φαινω). σπηθ. μετὰ τοῦ παίζειν, Παίζω τὴν σφαῖραν, τὸ τόπι. Ἀθήν.

Φαίενπος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Δημόσιος τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουδ.

Φαίεις, ἴδος, ἡ· ἀντὶ, ἀνεμῶν· παρὰ Λακωνδαίμ. Θεόκριτος.

Φαίολης, ου, ὁ (Λατ. pænula). Χονδρὸν ἔπαιον· φόρεμα· τὸ συνήθ. Ἰταλ. mantelo (Τουρκ. για-ποντζές)· οἱ τύποι φελδῆς καὶ φελῆς· ἄμρ. Πολυδ.

Φαίνολις, ἴδος, ἡ (φαινω). Ἡ τὸ φῶς φέροντα, φωσφόρος· φαινολις ἦν· Ὀμηρ.

Φαίνολοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττονται οἱ φαινόλοι. Γλωσσ.

Φαίνόμενρη, ἡ· ἐπικ. ἀντὶ, φαινόμενη. Ὀμηρ.

Φαίνομηρίς, ἴδος, ἡ φαινόμερις, ἴδος, ἡ (φαινω, μηρός). Ἡ δείχνουσα τὸν μηρὸν, τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ γυμνὸς μηρός· οὗτος καλεῖται ἰσχυρὸς τὰς Λακωνικὰς προθέσεις, διότι εἶχαν τὸ φόρεμα σχισμένον εἰς τὰ κάτω μέρη, καὶ ὅταν ἐπεριπατοῦσαν, ἐφαίνοντο οἱ μηροὶ αὐτῶν.

Φαίνοπρὸσωπέω, ᾧ (πρόσωπον). Δείχων τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι εἰς τὸ δημόσιον ἀνυστάλως.

Φαίνωψ, ὅψ, ὁ, ἡ (ὥψ). = φαίνωψ.

Φαίνωψ, ὅψ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀτίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θίανος. ἰλ.

Φαίνω, οὐς, ἡ. Νύμφη τις, συντροφός τῆς Περσεφόνης. Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δήμητρον.

Φαίνω, μέλ. φανῶ. ἄορ. ἔφην· ἀπαρμφ. φῆναι. νεώτ. παρακ. πέφην· ἀείναρχ. ἀμειβ. παρακ.

β'. πέφην· μέσ. δὲ, φαίνομαι, μέλ. φανῶμαι· παθητ. ἄορ. ἐφάνην καὶ ἐφάνη (φᾶω, φᾶος). Φανερόν, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστὸν κοινῶς· ὁδὸν τινα· δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον. Ὀδ.

νῶγον τινα, κάμνω μίαν γυναῖκα νὰ ἐργαζομένη, νὰ γεννήσῃ. Ὀδ. ἀπαράκοιτις τινα· διορίζω εἰς τινα τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ νυμφευθῇ. Ὀδσ. — β) ἔξαιρ. κάμνω τι ἀκουστὸν, νὰ ἡχῇ· ἀκοιδῶ φαίνομαι. Ὀδσ. ἐν γένει δὲ, δεί-

χνω, φανερόν, δηλοποιῶ· νοήματα. ἰλ. ἐρμηνεύω, διατρεφίζω, ἐξηγῶ τι· «λόγον». Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ «λόγων ὁδός». δ) ἔξαιρέτ. φανερόν· τὸ εἰς τὸ κριτήριον, ὅθεν ἐγκαλῶ τινα κατὰ τοὺς νόμους, μάλιστα δὲ καταδίδω τι ὡς πᾶγμα ἀπηγορευμένον — παθητ. φαίνομαι ἄορ. β'. ἐφάνη, ἀπαρμφ. φανῆναι, καὶ β'. παρακ. πέφην· φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός· πολλάκις μετ' ἀπαρμφ. Ὀδ. β) ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν οὐρα-

νίων φῶτων. ἰλ. ἔξαιρ. δὲ τῆς ἡμέρας, τῆς χαρᾶς· καὶ ἄλλων πολλάκις· ὅθεν «ἅμα ἡὸρ φανόμενρη»· εὐθὺς ὡς ἐξημέρουν, ἐχάραξεν. ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐρχομένου ἀνέμου. Ὀδσ. εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ φαινόμενα λέγονται τὰ οὐράνια φῶτα, τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ἄστρα, τὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα μᾶς ὁρατά. — γ) μετὰ μετοχ. ὁμοιάζω μέτινα. ἰλ. παρ' Ἡροδ. δὲ καὶ τοῖς Ἀττικ. εἰς δὴλῶσιν τοῦ σαφούς, γνωστοῦ, βεβαίου· φαίνεται ἀγνωστὸν· εἶναι φανερόν· ὅτι ἀγνωστὸν, δὲν ἡξεύρει βέβαια· φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων, εἶναι φανερόν, ὅτι μᾶς βλάπτει ὁ νόμος· προστ. «εὐ ποιοῦντες φαίνεσθε», δείχθητε εὐεργέται, Ἡρόδ. τούναντι δὲ μετ' ἀπαρμφ. φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψεν, ὡς νὰ ἤθελε μᾶς βλάψῃ ὡς νὰ ἡμπορῇ νὰ μᾶς βλάψῃ· ὅπως ὡς τὸ, δοκεῖ ὅθεν «τὸ φαινόμενον», ὅτι εἶναι σαφές, ὀφθαλμοφανές· «λόγος φαινόμενος»· ἀλλὰ καὶ τὸ, δοκοῦν, τὸ νομιζόμενον, τὸ κατὰ φαντασίαν· ἀντίθ. τοῦ, ὅτι ὑπάρχει πραγματικῶς· δ) οὐδαμοῦ φανῆναι τοῦ νὰ μὴ φαίνεται τις πούθεν, τούτέστι νὰ νομιζέται ὡς μηδὲν. ε) μέσ. ἄορ. φηνασθαι τὸ νὰ δείχῃ τις ξένον τι ὡς ἰδικόν του, νὰ κάμνῃ ἐπιδείξιν μέτι. ζ) παθητ. κυρίως μετὰ ἄορ. α'. ἐφάνθη, ἐγκαλοῦμαι, καταδίδομαι, ἔξαιρ. εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀττικ. Ὁ δὲ ποιητ. μεταχειρίζεται τὸν παθητ. ἄορ. α' πάντοτε μετὰ τὴν σημασι. τοῦ β'. ἄορ. — 3) ἀμειβ. «φαίνω τινα, φημι, φέγω εἰς τινα, — β) ἀπολύτως, ἐπὶ φαινομένων σωμάτων, λάμπει, φέγει, φαίνεται, ἐπὶ τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, καὶ παντὸς ἄλλου φωτοβόλου πράγματος. Θεόκρ. 2, 11. παρὰ βλ. φᾶω — ἐν γένει δὲ, φαίνομαι.

Φαίανω, ὁ. Ὁ πλανήτης ἀστὴρ Κρόνος.

Φαίανωπις, ἴδος, ἡ· ἰδιαίτρ. Ξηλ. τοῦ, φαινώψ.

Φαίανώψ, ὥπος, ὁ, ἡ (ὥψ). Ὅστις ἔχει λαμπρὸν ὄμμα, βλέμμα, ὅτι εἶναι ὀφθαλμοφανές.

Φαίανωψ, ὅψ, ὁ. κύρ. ὄνομ. Τρώης τινὸς στρατηγῶ. ἰλ.

Φαίος, ἄ. ὄν (φᾶος). κυρίως, ὅτι εἶναι κνεφαῖον, τὸ κοινότρ. μουργόν, οὔτε σκοτεινόν, οὔτε φωτεινόν· ὅθεν ἐπὶ παντός χρώματος ἀσπρόμαυρον, γραβανόν. Λατ. pullus. Τουρκ. συντζαπί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος προσώπου ἡλοκαμένου. — τροπικ. ἐπὶ φωνῆς, βαθεῖα ἤτις μόλις ἀκούεται, μόλις διακρίνεται ἀντίθ. τοῦ, καθαρά, ὁξεῖα· ὅθεν

Φαίονρός, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅτι· ἔχει μαυροδερὴν, γραβανὴν οὐράν· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ φᾶος = λαμπυρός.

Φαιοχίτων, ὤνος, ὁ. ἡ (χιτών). Ὁ φορῶν μαυροδερὴν φόρεμα.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις Ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, καθέδρα Ἀρχαίων ἐγχωρίων βασιλέων. Πινδ.

Φαίσολα, τὰ· καὶ ἡ. Πολὲ. Faisula. Πόλις Ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· νῦν Fiesoli. Πολύβ.

Φαισοῦλαι, αἱ, = Φαίσολα. Δίων Κάστ.

Φαίστιος, αἱ, ἰον, καὶ

Φαιστιάς, ἄδος, ἡ = Φαιστός. Στέφ. Βύζ.

Φαίστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βῶρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Ροπάλου καὶ ἔκγονος, τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστόν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βύζ. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυωνίας, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατορείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διατάξας νὰ τιμᾶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Πινδ.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιάϊτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. 2) πόλις τῆς νήτου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῶν παλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Μίνωος. Ἰλ. Στράβ. ὄθεν Φαιστίας, ἱα, ἰον, ὁ ἐκ Φαιστού ὄν, καὶ Σηλκ. Φαιστίας, ἀδως, ἱ. Στρ. Βυζ.

Φαιστός, ἡ, ὄν, καὶ φαίστος, η, ὄν (φάω). Ὁ λαμπρός, φωτεινός. ἄμφ.

Φαίστος, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινὸς Λυδοῦ. Ἰλ.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τις εἰς τὴν Κρήτην. Ἰλ.

Φαισύλος, ἡ. (υ), καὶ

Φαίω, οὗς, ἡ. κύρ. ὄνομ. τῶν δύο Ὑάδων. Ἡδ. Λεῖψ.

Φακᾶς, ὁ (φακῆ). Σιωπητικὴ παρονομασία.

Φάκελλος, καὶ φακέλος, ὁ. Δέσμη, δεμάτιον· πολλὰ δεηλὰ πράγματα εἰς ἐνδεμένα. Ἡρόδ. ὄθεν

Φάκελλος, ὁ. Δένει τις εἰς φακέλον, δεμάτιον. τροπ. τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολὺστιχον ἐφαλέωσαν· συνέταξαν εἰς πολλοὺς τόμους· γράφεται δὲ καὶ φακέλλος.

Φακέυς, ἑως, ὁ. σπάνιος μετασχηματισμ. τοῦ, φακῆ. Εὐφρο.

Φακῆ, ἡς, ἡ (κυρίως συνηρημ. ἀντὶ φακέα). Εἶδος στρογγύλου ὀσπρίου κατὰ τὸ μέτρον ὅγκον ἔχοντος· ὡς καὶ εἰς τὴν συνηθείαν. 2) τὸ ἐκ φακῶν μαγειρευμένον φαγητόν· ὄθεν

Φακῆνος, ἡ, ἰον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ φακᾶς. 2) ὁ τρώγων φακᾶς.

Φακίολος, ὁ, = φακέλλος· ἄμφι.

Φάκιον, τό (φακῆ). Ἀπόβρασμα ἀπὸ φακᾶς, φακόνερον. Ἰπποκρ.

Φάκιον, τό. Πόλις μικρά τῆς Ἑστιάϊτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ.

Φακοειδής, ἑος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι ὁμοιάζει μὲ φακῆν.

Φακοπιάνη, ἡ (πισιάνη). Φαγητόν κατασκευασμένον ἀπὸ ξεφλουδισμένας, ἢ χοντροκοπανισμένας φακᾶς, καὶ κριθᾶς, ἢ ἀπόζεμα ἀπὸ αὐτά.

Φάκος, ὁ. Τὸ φυτόν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τὸν ὅποιον ἐσυνεθίζαν ἐξαιρ. νὰ τρώγῃσι μετὰ τὸν ἐνταφισμὸν τινος. ἢ ἐπὶ τῶν τελμάτων φακός· φακῆ αὐξάνουσα εἰς βαλτώδεις τόπους. 2) ἀγρεῖον τι φακοειδές, στρογγύλη τις πλατεῖα καὶ ὁμαλὴ ὕαλος, διὰ τῆς ὁποίας ἐνάπτωμέν τι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. 3) κηλὶς μέλαινα καὶ φακωτὴ εἰς τὸ σῶμα· ἐλαῖα συνήθ. κοινότρ.

Φάκουσσα, ἡ = Φακοῦσσα. Στράβ.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολεμ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ τανῦν ἐρεῖπια Τελ-Φακὸς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκουσσα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φακοῦσσα, παρὰ Πτολεμ.

Φάκοψις, ἰος, ὁ, ἡ (φακός, σημασ. 3. ὄψις). Ὁ ἔχων πολλὰς ἐλαίας εἰς τὸ πρόσωπον. Γλωτ.

Φάκοδης, ὁ, ἡ συνηρημ. ἀντὶ φακοειδής. 2) (φακός, σημασ. 3). Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του γεμάτον ἀπὸ ἐλαίας. Ἰπποκρ.

Φάκωτός, ἡ, ὄν (φακός). Ὅστις ἔχει τὸ σχῆμα τῆς φακῆς. Ἠλιόδωρ.

Φάλαγγις, αἰ· ὡς τὸ φάλαγξ, σημασ. 2. ὅπερ ἴδε.

Φαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῆς φάλαγγος· ὄθεν

Φάλαγγαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου.

Φάλαγγος, = φαλαγγίαν· ἄμφ.

Φάλαγγος, ἐπὶ. (φάλαγξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φάλαγγος, εἰς φάλαγγας. Ἰλ.

Φάλαγγις (φάλαγγιον). Εἶμαι φαρμακερὸς, ὀργίλος, ἢ κακός, ὡς τὸ παροργισμένον φάλαγγιον.

Φάλαγγισθῆναι, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅς τις ἐδαχάσθῃ ἀπὸ φάλαγγιον. Διοσκορ.

Φάλαγγιον, τό (φάλαγξ, σημασ. 4.). Εἶδος φαρμακερᾶς ἀράχνης. 2) φυτόν τι, ἀντιφάρμακον νομιζόμενον εἰς τὸ δάγκμα τοῦ φαλαγγίου. Ξενοφ. ὄθεν

Φάλαγγισθῆναι, ὁ, ἡ (πλήσσω). = φαλαγγισθῆναι.

Φάλαγγις, ου, ὁ (φάλαγξ). Στρατιώτης ἐκ τῆς φάλαγγος. 2) = φαλαγγιον, σημασ. 2. ὄθεν

Φάλαγγιστός, ἡ, ὄν. Ὅτι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν φαλαγγίτην στρατιώτην.

Φάλαγγος, ὁ, ἡ, ἴσω. Μάχομαι μὲ, ἢ εἰς τὴν φάλαγγα. 2) πολεμῶ ἐναντίον τῆς φάλαγγος· ἐκ τοῦ

Φάλαγγος, ου, ὁ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μὲ τὴν φάλαγγα ἢ κατὰ τῆς φάλαγγος.

Φάλαγγος, ὁ, ἡ (φάλαγξ, σημασ. 2. β.). Βάλλω φαλάγγια ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὰ μετατοπίζω τι, ἐν ᾧ κυλίνονται τὰ φαλάγγια· ὄθεν

Φάλαγγος, τό, = φάλαγξ, σημασ. 2. β. κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθως.

Φάλαγγος, ους, ἡ. Σφάλμα τῶν ὁμματοφύλων, ὅταν αἱ τρίχες αὐτῶν συνίστανται εἰς δύο, ἢ τρεῖς ἀράδας, ἢ εἶναι γυρισμέναι πρὸς τὰ ἐνδόν τοῦ ὁμματίου. Πιουλ. Αἰγιν.

Φάλαγξ, ἡ. Παράταξις πολεμική, πολλὰς εἰς τὴν ἰδ. καὶ σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ἀριθμ. αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν πολεμικὴν παράταξιν ἔτι δὲ καὶ «φάλαγγες ἀνδρῶν».

Ἰλ. β) Πολεμικὴ τις παράταξις τοῦ πεζικοῦ τῶν Μακεδόνων, διέπρεπε δὲ ἡ φάλαγξ αὐτῇ διὰ τὸ

σημαντικὸν αὐτῆς βάθος, συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 τάγματα, ἢ στοίχους. γ) Οἱ εἰς τὴν παράταξιν ταύτην τεταγμένοι πεζοὶ στρατιῶται· ὄθεν

ἐν γένει πεζικὸν στράτευμα· «ἐπὶ φάλαγγος ἄνω». προσταξὴ τὸ πεζικὸν νὰ ὁρμηθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παρατεταγμένοι εἰς φάλαγγα. 2) Στρογγύλον ξύλον, δοκὸς, μοχλός. Ἡρόδ. β) ἔξαιρ. κύλινδρος, ξύλον στρογγύλον, ἐπὶ τὸ ὅποιον βαλλόμενα βάρεα πράγματα, εὐκόλως μετακινῶνται. 3) τὰ ἄρθρα, ἢ αἱ κλειδώσεις· ἔξαιρ. τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. 4) ἡ ἀράχνη διὰ τὴς μακρᾶς κλειδώσεις τῶν ποδῶν τῆς. Ἀριστοφάν.

Φάλαγγος, ὁ. Στρατιῆς τῶν Φακίων ἐν τῇ ἰερωῇ πολέμῳ, ὅστις πολέμησας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνίκηθι κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ

μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον κεραυνωθείς ἀπέθανεν. Αἰσχίν. 2) ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλληνας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐν εἶδος

στιχουργικῶν μέτρων. Σουῖδ. 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἀρτεμις

ἐπεμφε μίαν λαίαναν, ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἀκυλλάσασθ οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας

ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικάνδρ.

Φάλαγγος, ἡ (φάλη). Εἶδος μεγάλου κήτους. 2) ἐν γένει τέρας, τὸ ὅποιον κατατρώγει δια, παμφάγον Σηρίον. 3) (φαλός). Τὸ περὶ τοὺς λύχνους ἱπτάμενον ζώον, τὸ κοινότερ. λυχνοκαύστις, τὸ ὅποιον ἄλλως «πυραύστης» καὶ «πυρομένη ψυχὴ» λέγεται.

Φ **ε** λ α ι σ ί α ι, αἰ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Πaus. καὶ Φαλαίσια, ἡ Στέρ. Buζ.
 Φ **ά** λ α κ ρ α, τὰ. Πόλις τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Πτολμ. Φάλακραι, αἰ. Στέρ. Buζ.
 Φ **α** λ α κ ρ α ι, αἰ, = Φάλακρα. Στέρ. Buζ.
 Φ **α** λ α κ ρ α ῖ ω, ὡ, ἦσω. Εἶμαι φαλακρός· ἔτι δὲ καὶ, φαλακρίω.
 Φ **α** λ α κ ρ ο ε ἰ δ ῆ ς, ὅ, ἡ (φαλακρός, εἶδος). Ὅστις φαίνεται ὡς φαλακρός.
 Φ **α** λ α κ ρ ὄ ν, τό. Ἀκρυτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, τανὺν Κάπο Σιδάρι. Στράβ.
 Φ **α** λ α κ ρ ὄ ς, ἄ, ὄν. Ὁ ἐπιλωμένος τὴν κεφαλὴν, οὐτινος ἡ κεφαλὴ δὲν ἔχει τρίχας· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθ. Ἡρόδ. 2) καθόλου, ὅτι εἶναι ψίλον, ἀτριχον, ὑαλιστηρόν. οὕτως. φαλακρά, ὦν, τὰ, οἱ γυμνοὶ βράχοι· ὅθεν
 Φ **α** λ α κ ρ ὄ τ η ς, ητος, ἡ· = φαλάκρα. 2) φαλακρά κεφαλὴ. Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ.
 Φ **α** λ α κ ρ ὄ ω, ὡ (φαλακρός). Κάμνω τινὰ φαλακρόν. παθητ. γίνεσθαι φαλακρός. Ἡρόδ. ὅθεν
 Φ **α** λ α κ ρ ω μ α, τό. Ὅτι ἐγένετο φαλακρόν· ἡ φαλακρὸν κεφαλὴ καὶ
 Φ **α** λ α κ ρ ω σ ι ς, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνη τις τινα φαλακρόν· τὸ νὰ γίνῃ τις φαλακρός, Πλούταρχ.
 Φ **α** λ α ν θ ί α ς, ου, ὅ, = Φάλανθος.
 Φ **α** λ α ν θ ο ν, τό. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῇ μέσῃ αὐτῆς. Πaus.
 Φ **α** λ α ν θ ο ς, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φάλανθου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πaus. κατεστραμμένη. Πaus.
 Φ **α** λ α ν θ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγέλαου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πaus. 2) Υἱὸς τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος, ὁ ὁδηγῆσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτοὺς τὴν πόλιν Τάραντον. Πλούταρχ.
 Φ **α** λ α ν θ ο ς, ὁ ἡ (φαλός), = φαλακρός.
 Φ **α** λ α ν ν α, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κείμενη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίτιος. Στράβ. τὸ Φάλανον. Λυκόφρ. 904. ὅθεν Φαλανναῖοι, οἱ κάτοικοι.
 Φ **α** λ α ν ν α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάλασσα. Στέρ. Buζ.
 Φ **α** λ α ν τ ί α ς, ου, ὅ, = φαλανθίας.
 Φ **α** λ α ν τ ο ς, ὁ, ἡ, = φάλανθος.
 Φ **α** λ α ρ α, τὰ (φάλος). Μεταλλικός τις στιλπνὸς κεφαλῆς, ἡ περικεφαλαίος στολισμὸς τῶν πολεμιστῶν, χρησιμεύων ἅμα καὶ ὡς κάλυμμα, πιθανῶς τὰ τὰς παρειάς καλύπτοντα ἀσπίδισκα τῆς περικεφαλαίας, ἡ αἱ δύο καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειάς κρεμάμεναι μετάλλιναι πλάκες, ἡ περισσότερον ὑπὸ τὸ πηγούνιον δεινόμεναι, καὶ μὲ στιλπνὰς μετάλλου φολίδας ἐπισκοτημέναι ἱμάντες. Ἰλ. 2) διὰ τὸ ὅμοιον τῆς μορφῆς καὶ οἱ εἰς τὰς παρειάς τῶν ἵππων ἐκατέρωθεν κρεμάμενοι τοῦ χαλκοῦ στολισμοί, τὸ συνήθ. Τουρκωβαρβ. τὰ βράχτια. προστέτι δὲ καὶ πᾶς δῆποτε λαμπρὸς στολισμὸς τῶν ἵππων ἐν γένει. Ἡρόδ.
 Φ **α** λ α ρ α, τὰ. Κώμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· τανὺν Στελλίδα. Στράβ. (πιθαν. υ-υ, ἐκ Στερ. Buζ. ἐνθα Φάληρον, τὸ, κεῖται) ὅθεν
 Φ **α** λ α ρ ε ἰ ς, εως, ὁ. Κάτοικος. Στέρ. Buζ.
 Φ **α** λ α ρ ῖ ς, ἰδος, ἡ, ἰωνικ. φαλαρίς (φαλαρός). Ἠτηνόν τι δικαζόμενον εἰς λίμνας, τὸ κοινότερον.

μεροπούλα λεγόμενον. 2) εἶδος χλόης, τῆς ὁποίας αἱ στάχεις ὁμοιάζουσιν ἰσως μὲ τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον. Πλίν.
 Φ **ά** λ α ρ ι ς, ιος καὶ ἰδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀραγαρινῶν ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπάλαιας, ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας, ὡς εἰκάζεται 16 ἔως 28 χρόνους. Τὰς τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρωποὺς πράξεις μὴ ὑπακμέοντες τοῦ λοιποῦ οἱ Ἀραγαρινῶν, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφένευσαν περὶ τὸ πρότον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Εἰς τὸν Φάλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πίνδ. ὅθεν
 Φ **α** λ α ρ ι σ μ ὁ ς, ὁ. Σιληρότης, ἀπανθρωπία, ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Φαλάριδος. Κικέρ.
 Φ **ά** λ α ρ ο ν, τό, ἴδε Φάλαρα.
 Φ **α** λ α ρ ὁ ς, ἄ, ὄν (φάλος, φάλος). Ὅτι εἶναι καθάρων, λαμπρῶν, φωτεινῶν ἐπὶ λαμπροῦ, ἡ καθάρου χρώματος, λευκαυγὲς, λευκόν· ὡς κύων ὁ φάλαρος, ὁ ἄσπρος σκύλος. Θεόκρ.
 Φ **α** λ α ρ ο ς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Φάληρος. Ὅνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαθείας. Πaus. Φάλαρος, ὁ, παρὰ Πλούταρχ. καὶ Αὐτάνδ.
 Φ **α** λ α ρ α ρ ν α, ἡ. Πόλις ἐπίτημος τῆς νήσου Κρήτης, ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἑνα νάον τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ. Στέρ. Buζ. Φαλάσσαρνα, τὰ, Δικαίταρχ. ὅθεν
 Φ **α** λ α ρ α ρ ν ι ο ς, ὁ κάτοικ. Στέρ. Buζ.
 Φ **α** λ α ρ ι ο ν, τό, = Φαλίττον, ὅπερ ἴδε.
 Φ **α** λ ῆ, ἡ, πρωτότ. τοῦ, φάλινα. Τὸ κῆτος. Λυκόφρ.
 Φ **α** λ ῆ ρ ι α ς (φαληρός). Εἶμαι λευκὸς, ἀσπρίζομαι· ὅθεν ἐπὶ σφοδρᾶς κινουμένων κυμάτων «κύματα φαληρίζοντα», τὰ μὲ ἀσπρον ἄφρον σκεπασμένα. Ἰλ.
 Φ **α** λ ῆ ρ ῖ ς, ἰδος, ἡ ἴδε φαλαρίς.
 Φ **α** λ ῆ ρ ο ν, τό, καὶ Φ **α** λ ῆ ρ ὁ ς, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τεύχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπείχεται κατὰ Θουκυδ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Πaus. μόνον 20· τανὺν Πόρτον Πόρον· ἡ παρ' αὐτῷ κείμενη ὁμώνυμος κόμη σχηματίζουσα ἐνα τῶν δῆμων τῆς Ἀττικῆς ἀνήκεν εἰς τὴν Διαντίδα φυλὴν. — κατ' οὐδέτερον. γέν. παρ' Ἡροδότη. Πaus. καὶ Στερ. Buζ. ἄρτεν. ὀξυτονοῦμ. παρὰ Στράβ. 2) = Φάλαρα. Στέρ. Buζ. ὅθεν· Φ **α** λ ῆ ρ ὁ θ ε ν, ἐπὶ. ἐκ τοῦ Φαληροῦ. Πλάτ. Συμπ. Φ **α** λ ῆ ρ ὁ ν δ ε, ἐπὶ. εἰς τὸν Φαληρόν. Θουκ. καὶ Φ **α** λ ῆ ρ ο ῖ, ἐπὶ. ἐν τῇ Φαληρᾷ. Πλούταρχ. Φαληρεὺς, εως, ὁ. Ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. καὶ Φαληρικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Φαληροῦ, «τὸ Φαληρικὸν τεῖχος», τὸ μακρὸν τεῖχος, τὸ ὅποιον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λίμενος Φαληροῦ. Θουκ.
 Φ **α** λ ῆ ρ ὁ ς, ὁ, = Φάληρον. Στράβ.
 Φ **α** λ ῆ ρ ο ς, ὁ (ἐπιθ. φαληρός). Εἰς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριβόου. Ἡσ. Ἀσπ. 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλκωνος Ἀθηναῖος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθίδος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησεν τὸν λιμένα Φάληρον ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥόδ. κατὰ τινὰς μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν, τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόνην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἡγεῖραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Πausan.

Φαληρός, ὁ, ὄν, Ἰωνικ. ἀντὶ φαλαρός. Νικάδ. Φάλης, ἤτος, Ἀττικ. φάλης, ἤτος, ὁ, = φαίος. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Θεόκρ. Ἀριστορ.
 Φαλῆς, ἤτος, ὁ. Κατωτέρα τις Βακχικῆ Σεότης, Σεράπων καὶ ὁπαδὸς τοῦ Βάκχου. Ἀριστορ.
 Φαλίς, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδρ.
 Φαλῆνος, ὁ. Ζακύνθιος τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενοφ. ἄλλως Φαλῆνος γραφόμεν.
 Φαλιόπους, ὁσος, ὁ, ἡ (πούς), = λευκοπούς. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
 Φάλιος, ἱα, ἰον (φαλός), ὡς τὸ φαλακρός. "Ο,τι εἶναι λαμπρὸν, λευκὸν, λευκανυγές. Καλλιμ.
 Φάλιος, ὁ. Κερκυραῖος τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπίδαμον ἐν Ἰλλυρία. Θουκ.
 Φαλίς, ἴδος, ἡ. Ἱερεία τῆς Ἀργείας Ἡρας· πῖθαν. παρὰ τὸ φαλός, διὰ τὴν λευκὴν στολὴν τῆς.
 Φαλίσκοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυρρηνίᾳ. Πολύδ. ἐκ τοῦ
 Φαλίσκον, τό, καὶ
 Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Στέφ. Βυζ.
 Φάλης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου. Ὁμ. ἰλ. 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου βασιλέως τοῦ Ἀργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τὸν λοιπὸν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος. Ἀπολόδρ. Στράβ.
 Φάλης, ου, ὁ. καὶ, φάλις, ὁ. καὶ, φάλις, ὁ. Ὡλον τι τοῦ πλοίου, κατὰ Πολύδ. τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐπιρολίς, ἡ ἐφολίς, ἄλλως δὲ καὶ, ῥινοτηρία, ἐλέγετο· ἄρα, περίρριγμα, δοκός· πῖθαν. συγγεν. τοῦ, φάλαγξ, σημάς. 2.
 Φαλαγγία, τά, «ιερά» (φαλλός, ἀγωγὴ). Ἑορταστικὴ πομπή, καθ' ἣν προσεκομίζετο ὁ Φαλλός· ὅθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πριακμοῦ. Κορνοῦτος.
 Φάλανα, ἴδε φάλανα.
 Φάληνος, ὁ, ἡ ἴδε φαλλός.
 Φάληφορέω, ὦ. Ἑορτάζω τὰ φαλληφόρια.
 Φάληφορία, τά, ὑποκμ. «ιερά». Ἑορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν προσκομίζαν τὸν Φαλλόν, ἡ ἥτις ἐτελείτο εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Φαλλοῦ, παρὰ τὸ
 Φάληφορος, ὁ, ἡ (φαλλός, φέρω), = φαλλοφόρος.
 Φάλικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν· ἔξαιρ. εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, συνήθης εἰς τὰ φαλληφόρια. ἄξματα φαλλικά.
 Φάλοβατέω, ὦ. Ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν στήλην, τὴν σχῆμα φαλλοῦ ἔχουσαν. Δουκιαν. παρὰ τὸ
 Φάλοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸν φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ.
 Φαλός, ὁ. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἔξαιρ. τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ κατεσκευασμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τὸ ὅποιον ἔφερον εἰς τὴν πομπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Διονύσου, εἰς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως. Ἡρόδοτ. παρομοία τελετὴ σώζεται ἐτι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀσίαν εἰς τιμὴν τοῦ Διγγάμ. Τὸ αἰδοῖον τοῦτο ἦν ἐκ ξύλου καὶ μάλλιστα συκῆς· ὅθεν παρὰ Κοσμ. «συκὴν ἐπικυρία», ἀντὶ τοῦ, ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές· καὶ τὸ ἐπιθετ. φάληνος, ὄν, ξύλινος· ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ φάλλης ἢ φαλῆς, Λατ. palus, Γερμ. Pfahl. πῖθαν. ἐκ τοῦ φάλος· ὅθεν
 Φαλοφορέω, ὦ, ἴσω. Βαστάζω τὸν φαλλόν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.

Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φαλλοφορὸν, βεστάζων τὸν φαλλόν.
 Φάλος, ἡ, ὄν (φάος). "Ο,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν, ἔχει ἀνοικτὸν χροῶμα· ἐκ τούτου παράγεται τὸ, φάλιος, φαλαρός, φαληρός, φαληριᾶν, φαλακρός, φάλανθος, φαλαρίς, καὶ φάλος, φάλης, φαλός, κ. τ. λ. ἴδε φαλαρός.
 Φάλος, ὁ. Στιλπνὸν τι μετάλλινον ἔδειχον μέρος τῆς περικεφαλαίας, εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῆς ὑπερῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τὸν λόφον μέχρι τοῦ μετώπου ἐκτενόμενον· παρὰ βλ. τὰ «ἄφαλος, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τετραφάλῃος» (εἶναι δὲ τὸ, φάλος, συγγεν. μὲν τοῦ, φαλός, εἰς τὴν σημάστιαν ὅμως τοῦ, λαμπρός, προσλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ, προέχων, ἔδειχον, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς περισσώτερα παράγωγα· ἔξαιρ. εἰς τὸ, φάλης ἢ φαλῆς, φαλλός· ὅταν δὲ προσλαμβάνεται ἡ ἔννοια, στιλπνός, εἶναι τὸ, φάλαρον, φάλαρα, καὶ τὸ, ὁμφαλός, ἐν μέρει.)
 Φαλῦνος, ὁ, = Φαλῆνος.
 Φαλῦνω, ὑνῶ. Λαμπρύνω. Γλώσσ.
 Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἑσθιαστικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.
 Φάμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φήμη.
 Φάμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ ἔφραμεν, ἄ. πληθ. πρόσ. τοῦ, φημί. Ὀμηρ.
 Φάμεν, Δωρ. ἀντὶ φημί.
 Φαμίσθω, ἰεῶ. Δωρ. ἀντὶ φημίζω.
 Φάν, ποιητ. ἀντὶ ἔφρασαν, γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, φημί. Ὀμ.
 Φαναγόρας, ου, ὁ. Παῖων τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στέφ. Βυζ.
 Φαναγόρεα, ἡ, καὶ τά. Στέφ. Βυζ. καὶ
 Φαναγορία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαίου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων. Στράβ. καὶ ἡ Φαναγόρος πόλις. Σουλ. καὶ Φαναγόρη, ἡ, Διον. Περ. ὅθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικος.
 Φανεί, αἰ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου, κείμενον μεσημβρινῶς μὲ ἓνα λιμένα. Θουκ. Στράβ. 2) ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομα πόλεως, παρ' Ἀριστορ.
 Φαναίος, αἰᾶ, αἰὼν (φνή). Ὁ παρέχων, φέρων φῶς· ἐπιθετ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.
 Φανάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φανός.
 Φανάροια, ἡ. Εὐφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς ἐπικυρίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεταμένη περὶ τὸν Ἴριον ποταμόν, παράχουσα πολὺν οἶνον, ἔλαιον καὶ παντὸς εἶδους ὀπώρας. Στράβ.
 Φανεῖμιν, Ἀττικ. ἀντὶ, φανέημεν. Αἰσχύλ. Περσ. φάνεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. παθ. ἄορ. β'. τοῦ, φανών, ἀντὶ ἐφάνησαν, τὸ δὲ δεῦτόν αὐτὸν, μετοχ. οὐδετ. γέν.
 Φανερόλογος, ἡ (φανερὸς, λέγω). Φανερά λόγια, φανερά ὁμίλια.
 Φανερόμιτος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὁ φανερόνων τὸ μῖτος ἢ τὴν ἔχθραν του πρὸς τινά· ἀντίθετον τοῦ, φανερόφιλος. Ἀριστοτέλ.
 Φανερόπειος, ὦ (ποιέω). Φανερόνων, ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι· ὅθεν
 Φανερόποιήσις, εως, ἡ· καὶ
 Φανερόποιεα, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνη, ἐξηγῇ τίς τι.
 Φανερός, ἄ, ὄν (φαίνω). "Ο,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡρόδοτ. «εἰ φανεραὶ ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι»· ἂν φανερόνωντο

εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡρόδοτ. ἔξαιρ. μὲ μετοχ. καθὼς τὸ, φαίνεσθαι «ἐπισπεύδων φανερός ἦν» ἤτο φανερόν ὅτι ἐσπευδεν. Ἡρόδ. «φανερός ἐστι ψευδόμενος», εἶναι φανερόν ὅτι ψεύδεται, κ. τ. τ. Ἀλλὰ εἰς τὸ, φανερός ἐστίν, ἐπιφέρεται καὶ τὸ, ὅτι, μετὰ ὀριστ. ῥήματ. πολλάκις παρὰ Ξενοφ. ὅστις συντάσσει καὶ τὸ οὐδέτ. ἀπρόπ. μὲ τὸ, ὅτι, ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, «φανερόν δέ», ὅτε εἰς τὴν ἐπομένῃν πρότασιν συνήθως τίθεται τὸ, γὰρ, καὶ χρησιμεύει εἰς διασαφιστικὴν ἀπόδειξιν. Οὐλόφ. «ἐκ τοῦ φανεροῦ» = φανερώς. Ἡρόδ. 2) γνωστός, περίφημος, ἐξακουστός. Ξενοφ.

Φανερόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ φανερός, εὐληκρῆς φίλος, ἀντίθ. τοῦ φανερόμισος.

Φανερόω, ὡ (φανερός). Φανερόναι, γνωστοποιῶ, σαφηνίζω, δεικνύω τι. 2) κάμνω τινὰ γνωστόν, περίφημον· παθητ. γίνομαι γνωστός, ἡ περίφημος. Ἡρόδ. ὅθεν

Φανέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνηται, δείχνηται τις, ἡ τὸ νὰ φανερόνη, δείχνη τις τι.

Φανέσκε, γ'. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντί, ἐφάνη. Ὁμ.

Φανή, ἡ (φαίνω). Φανός, λαμπάς, συνήθ. «αἱ φαναί» τὰ ἔργα τοῦ Βάχου, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων τελούμενα. Εὐρπ.

Φανήη, ἐπικ. γ'. ἐνικ. πρόσ. ὑποταχτ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντί, φανῆ.

Φανήμεναι, ἐπικ. ἀπαρμ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντί, φανῆναι. Ἰλ.

Φανής, ητος, ὁ. Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἐρως καὶ Πρωτογόνος καλούμενη. Ὀρφ. Ἀργ. 2) κύρ. ὄσμ. Ἀλικαρνασεὺς τις, εἰς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦοι φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλεῖα Καμβύσην, συμβουλευσας αὐτὸν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡρόδ.

Φανητιάω, ἐφετικὸν τοῦ, φαίνομαι. Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι νὰ φαίνεται, νὰ δείξω τὸν ἑαυτόν μου.

Φανητίζω, = φανερόναι ἄμφ.

Φανηφόρος, ὁ, ἡ (φανή, φέρω). Ὁ βαστάζων φανόν, λαμπάδα· ὅθεν τροπ. ὁ φροντίζων περὶ τοῦ καθαγιασμοῦ, ἡ τῆς μυστικῆς τελετῆς θεοτήτος τινος. Ἀνάλεκτ.

Φανιάς, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2) κάτοικος τις τοῦ δήμου Ἀρδανῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ. 3) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἐρατοῦ πόλεως τῆς Λέσβου μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθην. καὶ Πλουτάρχ.

Φανιόντό· ὑποκοριστ. τοῦ, φανός, Μελέαγγρ.

Φανόκλης, εους, ὁ. Ποιητῆς Ἑλλήν ἀκμάσας μετὰ τὴν Δημοσθένην καὶ γράφας Ἑλεγεία, Ἑρωτικὰ ἐπιγραφομένα. Πλούτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Φανόμαχος, ὁ. Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ. Θουκ.

Φανόμηρίς, ἰδος, ἡ, = φανομηρίς.

Φανόπτης, ου, ὁ. Θυρίς, παραθύριον. Λυκρρ. 2) παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ἀριστοφάν. οἰκίσκος, μικρὸς οἶκος.

Φανός, ὁ κύρ. ὄνομ. Μυστικὸς γραφεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐπὶ πλάστ. ὄνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστοφ.

Φάνος, ὁ. Παις τοῦ Διονύσου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀποιδ. κατὰ Heyne Φίλιας ἀναγινωσκόμενον ὅπερ ἴδε.

Φανός, ἡ, ὄν (φαίνω). Ὅ, τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, λευκόν. Ἀριστοφ. καθαρὰ πλυμμένον. ὅθεν

β') ὅ, τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, φανερόν, (τὸ α, πάντοτε μακρόν. Δράκ. ὅθεν συγκριτ. φανότερος, ὑπερθετ. φανότατος, καὶ ὅχι ὡς συνήθως εὐρίσκεται γραμμ. φανώτερος, φανώτατος.)

Φανός, ὁ (φαίνω). Φανάριον, λύχνος, λαμπάς. Ἀριστοφ. εἰς τὸν Αἰσχλ. δὲ εὐρέθη καὶ ὁ τύπος φανός.

Φανουθένης, ους, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀνδριός τις, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκλεξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τούτους πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνώσιν του. Πλάτ.

Φανόστρατη, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατήρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουίδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ θυγὴ τοῦ Μινυᾶ ἐκ τοῦ ὁποῦοι ἐγέννησε τὸν Ὀρχομένον καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ.

Φανότεια, ἡ. ἴδε τὸ ἐπόμενον.

Φαντοεύς, εως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοεὺς καλουμένη, ὅπερ ἴδε. Θουκ. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στέφ. Βυζ. 2) κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτεύς ἐν Φωκίᾳ. Στράβ. 3) ξένος τοῦ Ὀρέστου, ὅτε οὗτος ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλκτρ.

Φανότης, ητος, ἡ (φανός). Λαμπρότης, φωτεινότης. Ἀριστοδ.

Φανοτίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Φανοτεύς οὗτα, ἡ εἰς τὴν πόλιν Φανοτεία ἀνήκουσα, ἡ Φανοτίς, χώρα ἐν Φωκίᾳ. Θουκ.

Φανόω, ὡ (φανός), = φαίνω. Στράβ.

Φαντάζω, ἄσω (φαίνω). Κάμνω τι φανερόν, δείχνω, φανερόναι τι, συνήθ. κατὰ παρεμβολήμ. σημασι. τοῦ, πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς παθητ. «φαντάζομαι, δείχνομαι, φανερόναι, γίνομαι ὁρατός, τινί. Ἡρόδ. ἔξαιρ. παρουσιάζομαι, δείχνομαι δημοσίως, κάμνω ἐπιδείξιν, φαντάζω. Ἡρόδ. β) «φαντάζομαι τινι, φαίνομαι ὅμοιος μέ τινι. Αἰσχλ. γ) παρ' Ἀριστοφ. ἀντί τοῦ συκοφαντεῖσθαι· μέτ. μετὰ αἰτιατ. φαντάζομαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι· ὅθεν

Φαντασία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνη τις τι ὁρατόν, νὰ δείχνη, νὰ παραστήνη τι· ἔξαιρ. νὰ ἐκθέτη τι εἰς δημόσιον θέαν, εἰς ἐπιδείξιν. 2) ἀμεταβ. τὸ νὰ παρουσιάζηται, φανερόνηται τις· ἔξαιρ. μὲ ἐπιδείξιν, μεγαλοπρέπειαν, κομπασμόν. 3) ἡ αἴσθησις, ἡ καθόλου ἡ κατὰστασις τῆς ψυχῆς, ὅταν προσβάλλῃ εἰς αὐτὴν αἰσθητόν τι καὶ νοητόν· ὅθεν εἰς τοὺς Στωϊκοὺς, ἡ ἰδέα πράγματός τινος, καὶ ἡ φανταστικὴ δύναμις καθ' ἑαυτήν. β) ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς τοῦ ἰδεάζεσθαι τὰ κατ' ἰδέαν καὶ ἔννοιαν ἀπλῶς, ἡ τὰ ἀπόντα, ὡς ὄντως ἀληθῆ καὶ ὑπάρχοντα· ὅθεν καὶ γ) τὸ ἰδεασθὲν πράγμα, ἡ εἰκὼν, ὁ τύπος αὐτοῦ, εἰδωλον, φάντασμα. 4) πόθος, ἐπιθυμία ἀπόντων πραγμάτων· ὅθεν

Φαντασιαστικός, ἡ, ὄν = φανταστικός· ἄμφ.

Φαντασιοδοκῆτης, οὔ, ὁ (δοκέω). Αἰρετικὸν τιναν ὄνομα, οἷτις ἐπίστευαν εἰς τὸν Χριστὸν σάρκα μόνον κατὰ φαντασίαν. Ἐκκλ. Σολγρ.

Φαντασιοκοπέω. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου μάταια καὶ ἀνύπαρκτα πράγματα, κενὰς ἐλπίδας· ἐκ τοῦ

Φαντασιοκόπος, ὁ (κόπω). Ὁ πλάττων εἰς τὴν φαντασίαν τὸν μάταια καὶ κενὰ πράγματα, ματαίως ἐλπίδας. Εὐστθ. περὶ τοῦ Ταντάλου.

Φαντασιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πᾶν ὅ, τι πλήττει, προσβάλλει εἰς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τὰ ἐξαπατᾷ.

Φαντασιώ (φαντασία). Προξενῶ φαντασίαν, ἰδέαν

τινὰ· συνήθ. κατὰ παθῆτ. ἀποθθ. φαντα-
σίομαι, ἔχω φαντασίαν, πλάττει τι εἰς τὸν νοῦν
μου, μετὰ αἰτίας. ἐν γένει δὲ, ἔχω φανταστικὴν δύ-
ναμιν. Πλούταρχ. φαντασιωθεὶς δαιμονίου τι.
Φαντασιώδης, ὁ, ἡ (φαντασία, εἶδος). Ὅμοιος
μὲ φαντασίας, ἡ φαντάσματα, ὁ ἔχων πολλές
φαντασίας.
Φαντασιώτης, ὁ, ὡς, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. ὄνομα. παρὰ
Λουκ. ἀληθ. ἰστ.
Φαντασμα, τό (φαντάζω). Ὅτι κατὰ φαντασίαν,
κατ' ἰδέαν μόνον ὑπάρχει, εἰκὼν, εἰδωλον. Πορσ.
Εὐρπ.
Φαντασματίον, τό ὑποκορ. τοῦ, φάντασμα.
Φαντασμός, ὁ, = φάντασμα. Διογ. Λαέρτ.
Φανταστής, οὗ, ὁ (φαντάζω). Ὅστις εἶναι γεμά-
τος ἀπὸ φαντασίας, κομπαστής.
Φανταστικός, ἡ, ὄν (φαντάζω). Ὁ ἀνήκων εἰς
παράτασιν διὰ τῆς φανταστικῆς δυνάμεως, ἔχων
φανταστικόν «τοῦ μέλλοντος φανταστικός». Πλητρχ.
Φανταστός, ἡ, ὄν (φαντάζω). Ὁ ἐνεργῶν εἰς τὸ
φανταστικόν, συλλήρθεῖς εἰς τὴν φαντασίαν. Πλητρχ.
Φανταστής, οὗ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάν-
δης, μυησθευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανῷ Ἀπολλοδρ.
Φαντί, Δωρ. γ'. πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί,
ἀντίφασι.
Φάος, ἐπικ. προσκτ. μέτ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντί-
φάτω. Ὅδ.
Φάος, ὁ, ἡ (φάω, βίος). Ὁ ἔχων λαμπρόν, σπιλ-
πνόν τίξον.
Φαολός, ὁ, ἡ, = φαλός. Τζέτ.
Φάος, ἄετος, τό συναίρ. φῶς, γέν. φωτός, ὅθεν κατ'
ἐπικ. ἀνάλα. φῶς (φάω). Τὸ φῶς, τὸ διὰ πυρὸς φῶς,
ἔξαιρ. τὸ τῆς ἡμέρας, ἡ αὐγὴ, χαράκη, πολλάκις
παρ' Ὀμ. εἰς τὸν ὅποιον «ὄραν φάος ἡλίου» ἀντί-
τοῦ, ζῆν, «λείπειν φῶς ἡλίου» ἀντί τοῦ, Σήσκειν,
κίτται. β') παρὰ τοὺς Ἀττικ. καὶ πάν ὅτι φέγει,
λάμπει, πῦρ, ἐστία. «φῶς ποῖα», ἀνάπτω φωταίν.
Ξενφ. ἐτι δὲ καὶ ὡς τὸ Λατν. lumen, παραθύριον,
τρύπα, δι' ἧς εἰσέρχεται πού φῶς. «πῶτα μετατί-
θημι», ἀνίγναι παράθυρον εἰς ἄλλο μέρος. 2) μετρ.
δῶκα, εὐτυχία, σωτηρία, νίκη. Ἰλ. ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ
προσθήσεως πρὸς ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἡ παρου-
σία εἶναι χάρις πρόξενος. «γλυκερόν φάος». Ὅδ.
καὶ 3) παρὰ ποιητ. τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν «τὰ
φάκα οἱ ὀφθαλμοί». Ὅδ.
Φάρ, φάρος, τό. Τὸ σπαρτὸν ζεῖα, κοινότ. βρώμη.
Φάρα, ἡ, = Φαρά. Στράβ.
Φαράγιον, τό ὑποκορτ. τοῦ, φάραγξ.
Φαραγιά, τόπος περιέχων φάραγας, διατεμνόμενος
ἀπὸ φάραγας. Ἀριστλ. ἐκ τοῦ
Φάραγξ, ἀγρός, ἡ κυρίως, σχισμένον ὄρος, ἡ βρά-
χος, σχίσμα μεταξὺ ὀρέων, κοιλίας, χάσμα, χαρά-
δρα. Εὐρύπ. σὺγγ. τοῦ φάραγξ (υ-).
Φαρά, αἰ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς
Ἀρχαίας ἐν Πελοποννήσῳ, αἰτίνας συνίσταν τὸν Ἀ-
χαϊκὸν δεσμὸν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πιέρου ποταμοῦ,
συντείσασκα ἀνέκαθεν μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν
τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ. Ἡρόδ. Πολύβ. ἐτι,
Φάρα, ἡ, Στράβ. ὅθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.
καὶ, Φαραίεις. Πολύβ. 2) Ἰωνκ. Φηραί. Πόλις τῆς
Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλη-
σίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἐνωθεῖσα
μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Φα-
ραί. Πανσ. Στεφ. Βυζ. Φηραί. Ἰλ. 1. εἰς ταύτην ἐθα-
σίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὅποιον ἦλθεν ὁ Τηλέμα-
χος. Ὅδ. Φηρή, ἡ. Ἰλ. Εἰς καὶ Φηραί, αἰ. Ξενφ. Ἐλ-
ῶθεν Φαραίτης, οὗ, (1) ὁ κάτοικ. Πανσ. 3) μετὰ-
γενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φάριος ἐν Λακωνίᾳ.
4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσση-
νίων. Στεφ. Βυζ.
Φαράειος, εἰς, ὁ, ἡ, Φαρά, ἀριθμ. 1. σημ.
Φαραίτης, οὗ, ὁ, ἡ, Φαρά, ἀριθμ. 2. σημ.
Φαρανδάνης, οὗς, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχλ.
Φαρανδάντης, εὖς, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ
Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ
Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τεάσπου. Ἡρόδ.
Φάραξ, ἄχος, ἡ. Ναυάρχος τῶν Λακεδαιμονίων
παρὰ Ξενφ. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκλ. 3) =
Χάραξ. Κώμη τῆς Αἰθίας.
Φαρασμίανης, οὗς, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σωρασμίων
ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.
Φαράω, = φάρος. Ὅργων. Καλλίμ.
Φάρβαθος, καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰ-
γύπτου ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φαρθαίτιου
Νομοῦ τανῶν Φαρβαθ. διὰ τοῦ αἰ. Στεφ. Βυζ. καὶ
Πτολμ. διὰ τοῦ η'. Στράβ. ὅθεν, Φαρβαίτης, οὗ, ὁ
κάτοικ. καὶ ἐπιθκ. ὁ Φαρβαίτης ναυός, εἰς τῶν
ἐπὶ τοῦ Αἰγύπτου ναυῶν ἐντὸς τοῦ Πη-
λουτικῶν βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡρόδ.
Φάργυμι, ἀντί φράγγυμι, φράσσω. Ἡτύχ.
Φαρέτρα, ἡ. Ἰωνκ. φαρέτρη (φέρω). Βελοθήκη, εἰς
τὴν ὅπου ἀφ' ἧς ἐστρατιῶται βέλη. Ὀμ. Ξενφ.
Φαρετρεὼν, ὄνος, ὁ, = φαρέτρα. Ἡρόδ.
Φαρέτριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, φαρέτρα.
Φαρετρεφόρος, ὁ, ἡ (φαρέτρα, φέρω). Ὅστις
φορεῖ φαρέτραν. Μελέαρχ.
Φαρίων, τό. Εἶδος ἀλητηρίου εἰσέτι ἀδιόριστον
Νίκανδρ.
Φάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, φάρος (α).
Φάριος, ἰα, ἰον, ἰδε Φάρος.
Φάρις, ἰός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη
ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μετὰ μέρους τῶν Ἀνω-
κίων. Ἰλ. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Πανσ. ὕστερον
καὶ Φηραί, καλουμένη.
Φάρις, εὖς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας,
ὁπίστας τὴν πόλιν Φερός ἐν Μεσσηνίᾳ. Πανσ. Μεστ.
Φαριχθών, ὄνος, ἡ. Ἰωνκ. Φαρκηθών. Πόλις τῆς
Ἑσθιακῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ
ποταμοῦ. Στράβ. Διόδ. Σικ.
Φαριχθών (φαρικός). Κάμνα ρυτίδας (σοῦφρας,
ζαρυματίας) παθ. «φαρικούμενος, ἡ, ὅνα» ὅστις
ρυτίθονεται.
Φαριχθώνης, ὁ, ἡ. Γεμάτος ἀπὸ ρυτίδας.
Φαρκίς, ἰδός, ἡ (φάρω). Ρυτίς (σοῦφρα, ζαρυ-
ματία). (1)
Φαρκός, ἡ, ὄν = φαρκός. Ἡτύχ.
Φαρκω, = φράσσω. Φώτ.
Φαρμακάα, ὡ, ἡσώ (φάρμακον). Πάσχω ἀπὸ
φάρμακον, τὸ ὅποιον μ. ἐπώτισαν, τὸ ὅποιον ἐβλάψε
καὶ τὴν ὑγίαν, καὶ τὸ λογικὸν μου. Δημοσθ. 2) ἐπι-
θυμῶ νὰ πάρω ἱατρικὴν. Πλούταρχος.
Φαρμακεία, ἡ (φαρμακεύω). Ἡ δόσις ἡ ἡ χρησις
ἱατρικοῦ τινοῦ ἐτι δὲ καὶ γοητεύματος, ἡ φαρ-
μακίου.
Φαρμακεία, ἡ, = φαρμακίς.
Φαρμακεία, ἡ. Νύμφη τις ἑρπρος μιᾶς κρήνης
πλησίον τοῦ Ἰλιστοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ
ἐλέγετο ὅτι ἔπρηχε φαρμακέρων. Πλάτ.
Φαρμακείων, τό. Τόπος ἡ ἐργαστήριον, ἐνθα ποι-
λοῦνται τὰ ἱατρικὰ, φαρμακοποιεῖον. Πλάτ.
Φαρμακεύμα, τό, = φάρμακον. Νικήτ. Σαρν.

Φαρμακεύς, εως, ὁ (φάρμακον). Ὅστις κατασκευάζει ἱατρικά, γοητεύματα, ἢ φαρμάκια.
 Φαρμακεύς, εως, ἢ (φαρμακεύς) = φαρμακεία. Πλάτ.
 Φαρμακευτής, οὗ, ὁ, = φαρμακεύς.
 Φαρμακευτικός, ἢ, ὁν. Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν φαρμακευτὴν, ἢ ἐξ αὐτοῦ προέρχεται. Πλάτ. »φαρμακευτική, ἢ « ὑπακοὸν, τῆ τέχνη», ἡ γυνῶσις τῶν ἱατρικῶν, ἢ φαρμακολογία.
 Φαρμακευτρία, ἢ, θήλ. τοῦ, φαρμακευτής· παρβλ. φαρμακίς.
 Φαρμακεύω, εὖσω (φάρμακον). Μεταχειρίζομαι, ἢ δίδω ἱατρικά, γοητεύματα, κάμνω τὸν μάγον, τὸν φαρμακῶν, μαγεύω, φαρμακῶν τινά· ἀσυνήθ. φαρμακεύω τι εἰς τὸν ποταμὸν, μεταχειρίζομαι τὴν ὡς μαγικὴν, ἢ καταπραυντικὴν μέσον, ῥίπτω αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, πρὸς καθάρωσιν αὐτοῦ. Ἡρόδ. παθῆτ. μεταχειρίζομαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἱατρικά, ἢ γοητεύματα, φαρμακῶν, πίνω φαρμάκιον.
 Φαρμακία, ἢ ποιητ. ἀντὶ φαρμακείας. Ἐπιγρ.
 Φαρμακικός, ἢ, ὁν. Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ φάρμακον. Σχόλ. Λυκρρ.
 Φαρμακίον, τὸ, ὑποκορστικ. τοῦ, φάρμακον.
 Φαρμακίς, ἴδος, ἢ θήλκ. τοῦ, φαρμακεύς. Μάγισσα, ἱάτρισσα, ἢ ὅποια κατασκευάζει ἱατρικά, ἢ καὶ φαρμάκια. Ἀπλ. Ῥόδ. 2) ὡς ἐπιθ. φαρμακέρ, ἔχουσα εἰς ἑαυτὴν φαρμάκιον.
 Φαρμακίστρια, ἢ, = φαρμακίς. Ἡσύχ.
 Φαρμακίτης, οὗ, ὁ ὑπακοὸν. »οἶνος». Οἶνος κατασκευασμένος μὲ ἱατρικά, υγιείας παρεκτικός. 2) = ἀδωγράφος. Ἡσύχ. Πολυδ. 3) »δακτύλιος φαρμακίτης», ὁ βασκανίας ἀποτρεπτικός. Σχλ. Ἀρστ. ἐν Πλουτάρχ.
 Φαρμακεία, ἴδωσα, ὄν (φάρμακον) = φαρμακῶς· ἔξαιρ. φαρμακέρως, ὅστις ἔχει ποῦν φαρμάκιον.
 Φαρμακόμαντις, εως, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται τὰ φάρμακα διὰ νὰ μαντεύῃ ἐξ αὐτῶν. Ἀθῆν. ἐπιγραφή Κοιμωδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.
 Φαρμακόν, τό. Πανδῆποτε τεχνικὸν μέσον· ἔξαιρ. φυσικῶν δυνάμεων παρεκτικῶν ὄντων 1) ἱατρικὸν εἰς ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν χρῆσιν ἐπιτίθειον. Ὁμ. Πίνδ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτοῦ διεκρίνεται ἀπὸ τοὺς παλαιούς εἰς »φάρμακα χριστὰ, παστά, ἢ ἐπιπαστά, πλαστὰ, βρώσιμα, πόσιμα ἢ ποτά· ὄντων »φάρμακον πεπωκός». Ἡρόδ. 2) φαρμάκιον, πᾶν τὸ φθορὰν, ὀλεθρὸν, θάνατον προσενεῖν γοητεύματα, μαγικὸν μέσον, λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ πραγματικῶς μαγείας ποτῶν, καὶ ἐπὶ μαγικῶν ἁσμάτων, ἐπωδῶν. 3) ἔξαιρ. χρωματιστικὸν μέσον. Ἡρόδ. ψιμυθίων (φαισίδι), ζωγραφίας χρώμα. β) ἄρρωστα εἰς ἄρρωστον τῶν φαγητῶν χρῆσιμον· ἔτι δὲ καὶ τροπ. »φάρμακον ἀρετῆς ἐπὶ θανάτῳ», τὸ θελήγητρον, ἢ τὸ ἥδυσμα, τὸ ὅποιον ἡ ἀρετὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον, ἢ ἀφοβία δηλ. μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐνάρετος ἀποθνήσκει. Πίνδ. παρβλ. φαρμάσσω ὄντων.
 Φαρμακοποιέω, ὦ, (φαρμακοποιός). Κατασκευάζω ἱατρικά, φαρμάκια, χρώματα, βαφάς, κ.τ.τ. ἢ τέχνη τοῦ φαρμακοποιῶ.
 Φαρμακοποιός, ὁ, ἢ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ἱατρικά, ἢ βαφάς, ἢ δηλητήρια φαρμάκια.

Φαρμακοποιία, ἢ. Τὸ πίνειν ἱατρικόν, ἢ φαρμάκιον· ἔκ τοῦ
 Φαρμακοποιέω, ὦ, ἢσω (πίνω). Πίνω ἱατρικά, φαρμάκια.
 Φαρμακοπωλέω, ὦ, ἢσω. Πωλῶ ἱατρικά, φαρμάκια, πραγματεύομαι μὲ αὐτά· ὄντων
 Φαρμακοπώλης, οὗ, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἱατρικά, φαρμάκια, βαφάς, ψιμυθίον, ἄρώματα, ἄρτύματα. Ἀρστρ.
 Φαρμακός, ὁ, ἢ (φάρμακον) = φαρμακεύς· ὑπερθ. φαρμακίστατος. 2) ὅστις πρέπει νὰ δυσιασθῇ πρὸς καθάρωσιν ἄλλου τινὸς ἢ πόλεως ὀλοκλήρου ἀπὸ κακόντι. 3) κακοῦργος, ἀνίστιος.
 Φαρμακοτρίβης, οὗ, ὁ καὶ
 Φαρματρίπτῃς, οὗ, ὁ (τρίβω). Ὅστις τρίβει καὶ ἐτοιμάζει φάρμακα, συνήθ. δοῦλος τοῦ φαρμακοποιῶ. Δημοστ.
 Φαρμακότριψ, ὅς, ὁ, = τῷ προηγμ. ἄμφ.
 Φαρμακοῦργός, ὁ, ἢ (ΕΡΓΟΝ) = φαρμακοποιός. Λυκρρ.
 Φαρμακοῦσσα, αἰ, δύν μικραὶ νῆσοι μετὰ τὴν Ἀττικῆς καὶ Σαλαμίνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἰδοικνύτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.
 Φαρμακοφόρος, ὁ, ἢ (φέρω). Ὅστις προάγει καὶ γεννᾷ ἱατρικά, ἢ φαρμάκια »Γῆ φαρμακοφόρος». Εὐστθ. εἰς Ὅδ.
 Φαρμακῶ, ὦ, ὡσω (φάρμακον) = φαρμάσσω, φαρμακεύω, φαρμακῶν τινά· τὸ δὲ »ἐλαῖον φαρμακῶσσαν», ἱαματικῶς μὲ ἔλαιον μινύουσα. Πίνδ.
 Φαρμακτῆρ, ἦρος, ὁ (φαρμάσσω) = φαρμακεύς· ὄντων
 Φαρμακτήριος, ἱα, ἱων = φαρμακευτικός. Λυκρρ.
 Φαρμακτῆρ, οὗ, ὁ, = φαρμακτῆρ, φαρμακεύς. Ὁππν.
 Φαρμακτός, ἢ, ὄν· ἐπὶ. ῥημτ. τοῦ, φαρμάσσω
 Μὲ φάρμακον μειγμένως, φαρμακῶν μέσων.
 Φαρμακώδης, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἱατρικόν, φαρμάκιον, γοητεύματα, ἢ βαφάν.
 Φαρμακῶν, ὄντων, ὁ. Τόπος, ὅπου βᾶπτονται πράγματα, βαφῶν.
 Φαρμαξίς, εως, ἢ, = φαρμακεία. Θεραπεία, ἢ συνήθ. εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ἱατρ. cura λεγόμενη. Πλάτ. ἐκ τοῦ
 Φαρμάσσω, ἄττ. φαρμάττω, ἄττ. Μεταχειρίζομαι φάρμακον, παρ' Ὁμ. ἐπὶ μεταλλουργοῦ, ὅστις σκληρύνει τὸν σίδηρον διὰ τεχνικοῦ τινος μέσου. Ὁδ. ὅπερ ὁ Πλούτρ. »φάρμαξος περὶ τὸν χαλκόν», ὀνομαζ. συνήθ. δὲ 1) μεταχειρίζομαι ἱατρικά πρὸς ἀνάρρωσιν ἢ μετρίωσιν πάθους τινός. 2) φαρμακῶν τινά. 3) μεταχειρίζομαι κατὰ τινος μαγείας, γοητεύματα, τὸν φαρμάκον· ἔτι δὲ τροπικ. ἐπαίνων τινα ἢ κολακεύων τὸν μαγεύω. Πλάτ. 4) μεταχειρίζομαι βαφικὰ μέσα, βᾶπτον, φαικασίδων· ὄντων ἐν γένει νοσήτων, ἀνακατόνων τὴ μὲ ἄλλο τι ἐτερογενές, καὶ οὕτω τὸ διαφθεῖραι· ἀλλὰ καὶ, διορθῶν, κάμνω τι καλλίτερον, ἀνακατόνων αὐτὸ μὲ ἄλλο, ἢ προσθέτων εἰς αὐτὸ ἄλλο τι (συλγ. τοῦ, φύρω, ἢ τοῦ, μᾶσσω).
 Φαρναβάζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης. Θουκ. 2) ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μνήμονος, βοηθῆσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων· ὡν πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὅποιον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως· ἐνωθείς δὲ ὕστερον μετὰ

τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κυνίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγῆσας αὐτῇ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ τείχεως τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. Ξενοφ. Ἑλλ.

Φαρνακῆ, ἡ. Θυγάτηρ Μεγασάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κυνύρα. Ἀπολδρ.

Φαρνακῆς, ου, ὁ. Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. κατακτῆσας τὴν πόλιν Σινώπην εἰς ἣν ἐβύστησε τοῦ λοιποῦ τὴν καθέδραν του. Πολύβ. 3) ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὃν ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ιούλιος, κυριεύσας ὅλου τὸ βασιλεῖον τοῦ Πόντου.

Φαρνακίς, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Κερασσοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιράδες, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικοῦμένη. Στράβ. Ἀρρίαν.

Φαρναξάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅς τις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως, ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεϊς στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡρόδ. 2) Λύκιος, ἑρμηνεύς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Φαρνούχης, ὁ, = Φαρνούχης. Αἰσχ. Πέρσ. Ξενοφ.

Φάρος, ἡ (α). Νῆτος μικρὰ τῆς Λιγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείᾳ θαλάττῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἐνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος ἤγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καίρῳ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἰσοδόν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἄλλως καὶ ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, ὡς ἐν τῶν ἐκτὰ Σαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ὅδ. Θουκ. ὅθεν πᾶν τοιοῦτον κτίριον ὑψηλόν, εἰς ὃ καίονται πυρσοὶ τὴν νύκτα. 2) νῆτος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Πάρως καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἐπέμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήτου Πάρου ταύνη Λετίνα. Πολύβ. ὅθεν, Φάριος, ἰα, ἰον. τῆς Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆτον Φάρου ἀνήκων.

Φαρούσιος, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρως, εὐς, τό, σπανιὸν. παροξ. φάρως Μεγάλου κομμάτιον ὑφάσματος, χλαμὴ, περικλιμμά, σινδὼν, ὁδόν. ἰλ. σάβανον. Ὅδ. πανίον τοῦ πλοίου. Ὅδ. 2) ἔξαιρ. φάρῳ φέρεται, χωρὶς μανίκια, τὸ ὅποιον ἐφοροῦσαν μάστιγα οἱ ἄνδρες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος (ὡς τὸ Ital. mantello)· πολλὰκις παρ' Ὀμ. ὅπου κεῖται συνθ. πορφυροῦν, καὶ παρ' Ἡροδ. ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐφόρου τὸ φάρως, ὡς καλύπτραν, ἢ πέπλον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅδ.

Φάρως, ὁ (φάρω) = φάρσος. Σχισμένον τι μέρος γῆς, ὡς τὸ φαραγέ· ἀλλὰ καὶ αὐλακωμένον, ὄργανον· παρβλ. ἄφαρος.

Φάρω, ποιητ. «φάρωσι γῆν». Σχίζουσιν τὴν γῆν μετὰ τὸ ὑνῖον ὅθεν ἀροτριοῦν, ὀργάνειν. Καλλιμ.

Φάρσαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀκριτείου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὀνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στεφ. Βυζ.

Φάρσαλος, ἡ. Ἰωνν. Φάρσηλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑν-

πέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φάρσαλος, οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ιούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπηίου τὸν μέγαν· ταύνη Φάρσα. Θουκ. ὅθεν

Φαρσάλιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φαρσάλου ἀνήκων· εὐσιαστικ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φαρσάλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ· ὁ Φαρσῆλιος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Φάρσος, εὐς, ους, τό (φάρω). Πανδῆποτε ἀποκομμένον, ἀποχωρισμένον πρᾶγμα· μέρος, κομμάτιον, διαίρεσις «φάρσος πόλιος», τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται μία πόλις (μαχαλάδες). Ἡρόδ. ὅθεν τὸ Λατ. pars.

Φάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φανεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολδρ. κατὰ Heyne πιθ. Φάρη.

Φαρύγιζω (φάρυγξ) = λαρυγίζω. Πολυδ.

Φαρύγεθρον, τό· καὶ φαρύγεθρον, τό, = φάρυγξ· ἔτι δὲ καὶ, φάρυγαθρον.

Φαρύγαι, αἱ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὀμήρ. Τάρφη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα γὰρ τῆς Ἑλλάδος κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στεφ. Βυζ.

Φαρύγιον, τό. Ἀκροπόλις τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορινθίου. Στράβ.

Φαρύγιον, ἐπὶ ῥῶ. Κατὰ τρόπον φάρυγος, ὡς φάρυγξ· ἐκ τοῦ

Φαρύγξ, ὡς, ἡ, ποιητ. ὡς· σπανιὸν. ὁ (φάρω). Ὁ καταπίων, ἡ ἀρχὴ τοῦ οἰσθαγίου, τοῦ μέρους δηλ. ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον, Λατ. gula. Ὅδ. ἐνίοτε καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέομεν· ὅθεν ἐν γένει ὁ λάρυγξ, λάρυγας, ἀόρη καὶ τὸ ἐκτὸς μέρος αὐτοῦ, ὁ βρόγχος, ὁ λαιμός. Ὅδ. τὸ λωγάνιον τοῦ βροῦ, ἥτοι τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χαλαρὸν δέσμα. 2) τροπικ. = φάραγξ.

Φαρυκάδιον, ὄνομα, ἡ Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑσθιατικῇ χώρᾳ. Πολυδ.

Φαρυμός, καὶ, φαρυμός, Αἰολ. καὶ, = τολμηρὸς, θαρραλέος· ἄρα πιθ. ἐκ τοῦ θάρρος, θάρσος.

Φαρυών, ὡς (φάρως). Λαμπρύνω.

Φάρω, φάρω παρ. πέφαρκα, ὡς τὸ, σχίζω. Κόπτω, μαρίζω, ἔριον, κομματίζω, λανθίζω· εἶναι δὲ ἡ λέξις ὀλίγον εὐχρηστον πρωτότ. τὸ ὅποιον διετηρήθη σχεδὸν μόνον εἰς ἔτυμολ. ὅθεν «ὁ φάρως, φάραγξ, φάρυγξ, φάρω», παρὰ τὸν μέλλ. δὲ, τὸ φάρσος, καὶ τὸ Λατ. pars, παρὰ τὸν περκαμ. τὸ φαρκίς, φαρκίδος, πρ. τοῦ, πείρω, πέφαρκα.

Φάς, ὁ, μετχ. τοῦ, φημί. Ὀμ.

Φάταξ, ἀκος, ὁ (φάω, φαίνω) = συκοφαντής. Ἡσύχ. ἔκ τινος Κωμικ.

Φασγάνει, ἰδος, ἡ, ὑποκορσ. τοῦ, φάσανον. Μετὰ μάχαιραν, ἡ ξίφος. Ἀνθ.

Φασγανόν, τό (σφάζω, ἀντὶ σφάσανον). Ὅργανον τι κοπτερόν, μάχαιρα, ξίφος ἐγχειρίδιον. Ὅδ. 2) φυτὸν τι σπαθοειδὲς φύλλον ἔχον· ὅθεν

Φασγανούργος, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων μάχαιρας, ξίφη, ἐγχειρίδια· ὅθεν μαχαιοποιὸς, ξίφοποιος, πολεμικὸν ὄπλον χαλκεύς. Αἰσχλ.

Φασγάνω (σφάζανον). Σφάζω τινὰ μετὰ τὸ ξίφος. Ἡσύχ.

Φάσηλις, ἰδος, καὶ Φασηλῆς, ἰδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀσκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μετὰ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων πιθ. ταύνη Τεκρόδα· προπαροξ. παρ' Ἡροδ. Θουκ.

ἔξυτονούμενον δὲ παρὰ Δημοσθ. Στράβ. καὶ Ἀρ-
ριαν. ὅθεν

Φ α σ η λ ῖ τ η ς, οὐ ὁ κάτοικ. Δημ.

Φ α σ η λ ο ς, καὶ φασήλος, καὶ φασίολος, ὁ Ὀσ-
πριον, τὸ κοιντρ. λεγόμενον φασούλι, phaselus,
phaseolus. Ἀριστοτ. 2) Εἶδος ἐπιμήκου, στενοῦ,
καὶ ἑλαφροῦ πλοιαρίου. Ἰταλ. feluca· πᾶν ταχέως
πλέον πλοῖον, πιθανῶς διὰ τὸ ὅμοιον τῆς κατα-
σκευῆς του μετὶ τὸ κοινίον τῶν φασουλίων. Catull. 4.

Φ α σ ῆ ο λ ο ς, ὁ = φάσηλος.

Φ α σ θ α ι, ἐπικ. ἀπαρέμφ. μέτ. διαθ. τοῦ, φημί.
Ὀμηρ.

Φ ἄ τ θ α ι, μέτ. ἐνεστ. ἀπαρέμφ. τοῦ φάω. Ἰλ. Α'. Ὀδ.
Α. ὁποῦ ὁμοῖς δύναται ν' ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ φημί.

Φ α σ ι α ν ῆ, ἡ. Θεᾶ τις ἐγγώριος τῶν Κόλχων, ἑ-
χρυσά ἕνα ναὺν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παρι-
σταμένη μετ' ἐν τούπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρρίαν.
περιπλ. Εὐξ. Πόντ.

Φ α σ ι α ν ι κ ὅ ς, ἡ, δν, ὡς τὸ, Φασιανός. Ὅ,τι
εἶναι ἐκ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, κατὰ συνέμρασιν
δὲ τοῦ, φαίνω, = συκοράντης. Ἀριστοτ. πρὸλ.
τὸ ἐπόμεν.

Φ α σ ι α ν ὅ ς, ὁ, ἡ (φᾶσις). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν
τῆς Κολχίδος, ἡ τοῦ Πόντου Φάσιον ποταμὸν, ὅθεν, ὁ
Φατ. ὑπεκκοιμ. ὄρνις, τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερ. λεγό-
μενον φαζάν. Ἀριστοτ. τὸ δὲ πρᾶσ. ἀνὴρ κατὰ
συνέμρασιν τοῦ, φαίνω, φᾶσις, = συκοράντης. Ἀ-
ριστοτράν.

Φ α σ ι α ν ὅ ς, ἡ, δν. Τοῦ Φάσιος, ἡ περὶ τὸν Φᾶσιον
ποταμὸν κείμενος, καὶ οὐσιαστικ. Φασιανοί, ἔθνος
τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φάσιον ποταμὸν ἐν
τῇ δυτικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νῦν Πασίν χώρα, καὶ
καταγόμενον ἐκ Σαυθῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Φασιανός
ἄνθρωπος, παρ' Ἀριστοτ. Ἀχαρ. αἰνιτικῶς τὴν λέξιν
ἐκ τοῦ φαίνω.

Φ α σ ι μ ο ς, ἡμν, ἡμν (φᾶσις, φαίνω). Ὅ,τι ἀνήκει
εἰς ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν.

Φ α σ ι ὀ λ ο ς, ὁ = φάσηλος.

Φ ἄ σ ι ς, σεις, ἡ. Ἐγκλίσημα, κατάδομα εἰς τὸ
κριτήριον ἔξαιρ. κατὰ παρεμπόρευμένων, κατ' ἐ-
κείνων δηλ. ὅσοι ἐμβάζουν κυρίως εἰς τὸ κράτος
ἀπηγορευμένης πραγματείας. 2) ἀπὸ τῆς μέτ.
διαθ. φαινομαι, φάσμα, φάντασμα, ὄνειρον. Ἀ-
ριστοτέλ.

Φ ἄ σ ι ς, σεις, ἡ (φημί) Γνώσσα, λόγος, ὁμιλία,
ἀπόρρηγμα. Ἀριστ. 2) κατάφρασις, ἐπιβεβαιώσις,
ἀντιθ. τοῦ, ἀπόφρασις. Πλάτ.

Φ ἄ σ ι ς, ἰδος, καὶ ἰος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλευστὸς
ποταμὸς τῆς Κολχίδος χῶρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πε-
γάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὄρεων
καὶ ῥέων δυτικῶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.
Ἡσύχ. Θέοργ. Ἡρόδ. Στράβ. τανὺν Ῥίον. 2) πο-
ταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀράξης λεγόμενος.
Ξενοφ. Ἀναβ. 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος
κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὁχθῆς τοῦ Φάσιος
ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν
Μιλησίων τανὺν Πουτὶλ ἢ Πουλί. Στράβ. (Φᾶσις
διὰ τοῦ α παρὰ τοὺς Ποιητάς, καὶ Φᾶσις, παρὰ
Στράβ. καὶ Στερ. Βυζ.).

Φ α σ κ α ῖ ν ω, ἀντί, βασκαίνω. Ἐτυμολγ.

Φ α σ κ ᾶ ς, ἄδος, ἡ. Εἶδος νήσης, πάπιας· λέγεται
δὲ καὶ, βατικῆς, καὶ βοσκῆς. Ἡσύχ.

Φ ἄ σ κ ο ν, τό. Τριχῶδες ἡ μακρὸν εἶδος βρύου ἐπὶ
τῶν δρυῶν γινόμενον. Θεόφρ. φυτ. Ἰστόρ.

Φ ἄ σ κ ω, = φημί. Λέγω, ἔξαιρ. καταφάσκω, βεβαι-
ῶν τι μετ' λόγον μου, λέγω τὸ, καί· ἔτι δὲ καί,

στοχάζομαι, νομίζω. ὁ Ὀμ. δὲν μεταχειρίζεται
ἄλλον χρόνον, πλην τοῦ παρὰτ. ἔφασκον, εἰ, ε,
μετὰ, καὶ χωρὶς αὐξήσεως· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτός
τούτου μεταχειρίζονται καὶ τὸν μετοχ. καὶ τὸν
ἀπαρέμφ. ἐνεστ. φάσκων, φάσκειν. Πλάτ.

Φ α σ κ ῶ λ ι ο ν, τό ὑποκορστ. τοῦ, φάσκων.

Φ ἄ σ κ ω λ ο ν, τὸ, καί

Φ ἄ σ κ ω λ ο ς, ὁ. Δερμάτινον σακκούλιον, χρησι-
μεῖον εἰς τὸ νὰ τίθενται χρήματα, φορέματα, κτλ.

Φ ἄ σ μ α, ατος, τό (φάω, φαίνω). Φάντασμα, εἶδω-
λοι, ὄνειρον, ἀπὸ πολλὰ εὐχρηστον «φάσμα ἄν-
δρός» τὸ εἶδωλον ἀνδρός τινος, ὡς φάντασμα πα-
ριστανόμενον εἰς τινα. Ἡρόδ. β) ἡ εἰκὼν πράγ-
ματός τινος, ἀντιθ. τοῦ, καθ' αὐτὸ πρᾶγμα τι γ)
σημεῖον τι ὑπὲρ τινος θεότητος στελλόμενον, προ-
γνωστικόν, οἰωνός, οἰωνίσμα. Πίνδ. δ) ἔξαιρ. ση-
μεῖον τι ἐξαιρίσιν, ὑπερφύεις, ἡ παρὰ φύσιν, ἀλλό-
κοτον, τέρας· ὅθεν καὶ περιφραστικὸς «φάσμα
ταύρου», «φάσμα ὕδρας», ἀντί, τερατώδης ταύ-
ρος», ὕδρα, κ. τ. λ. Σοφοκλ. ὅθεν

Φ α σ μ α τ ὶ ὁ ῥ η ς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μετ' φάσμα,
ὅστις φαίνεται εἰς φάσμα. Σοφ. Λουκιαν.

Φ ἄ σ σ α, Ἀτ. Φάττα, ἡ. Τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερον
ἐυλόκοτα, ἐυλόγηθα, ἀγορεύθη· τὸ δευτέρου μι-
κρότερον εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φᾶψ. Ἀριστ.

Φ ἄ σ σ ο ς, ὁ. Εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Λυκάονος βασιλ.
τῆς Ἀραδίας. κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπλόρ.

Φ α σ σ ο ρ ὶ ο ν ς, ὁ, ἡ (φάσσα, πέρνω, ΦΕΝΩ). Ὅ
ρουεῖν, σκοτεῖναι, κυνηγῶν τὰς φάσσας. Ἰλ.

Φ α σ σ ο ρ ὶ ο ν τ η ς, ου, ὁ (πέρνω, ΦΕΝΩ). Ὡς τὸ
προηγούμεν.

Φ α σ ῶ, ἄωρ. μέλ. ἀντί φᾶσω.

Φ ἄ σ σ ω ν, ὠνος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Πλάτ.

Φ α τ ε ῖ ο ς, ἄ, ὄν (φημί)· ποιητ. ἀντί, φάτος, φα-
τός. Ἡσδ.

Φ α τ ῆ ο ς, ἄα, ἔον, ῥῆμ. ἐπὶθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι
εἶναι ῥητὸν, λεκτὸν, δύναται τις νὰ λέγῃ. Πλάτ.

Φ ἄ τ η ς, ου, ὁ (φημί). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ
ἐκ τούτου τὸ Λατ. vales.

Φ α τ ῆ, ἄωρ. ῥ. ἐνικ. πρότ. τοῦ, φημί, ἀντιφησί.

Φ α τ ῆ ζ ω, ἰω (φᾶσις). Λέγω, ἡμιῶ, διαδίδω φῆ-
μην, εἰδήσιν, ἡ λόγον τινα. Ἡρόδ. 2) ὁμολογῶ,
ὑπόσχομαι τινί τι. Εὐριπ. 3) ὀνομάζω τινα, ἡ τι.
Ἀπολλ. Ῥόδ. ὅθεν

Φ ἄ τ ι ε ῖ ς, ἡ. ἄωρ. ἀντί, φᾶσις.

Φ ἄ τ ι ς, εως, ἰων. ἰος, ἡ (φημί) ὡς τὸ, φῆμην (φᾶω,
φημί). Λόγος, ὁμιλία, εἰδήσις· «φᾶσις μνηστήρων»
ἡ εἰδήσις περὶ τῶν μνηστήρων. Ὀδ. «ἡ φᾶσις ἔχει
μῖνα, ἡ αὐτὸς ἔχει φᾶσιν τινα» γίνεται λόγος περὶ
αὐτοῦ Ἡρόδ. 2) ὁδῶς, εὐλεία· «φᾶσις ἐσθλή». Ὀδ. 3) χρησμός, θεοπρόπιον. 4) τὸ ἀντικείμενον
λόγου ἡ εἰδήσεώς τινος, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ, τὸ ὅποιον
εἶναι ἄξιον λόγου. Σοφκλ.

Φ ἄ τ ι ς ι ς, ἡ. ἄωρ. φᾶτιεις (φατίζω) = φᾶσις.

Φ α τ ν ε ῦ ω (φᾶτνη). Τρέφω ζῶντι εἰς τὴν φᾶτνην.
Οἶνός. παρ' Εὐδῶ.

Φ ἄ τ ν η, καὶ Ὀμ. καὶ κοινὸς. πάθνη. Παχνίον (πα-
χνί). 2) καὶ τὸ αὐαῦτως κατασκευασμένον στέγα-
μα τῶν οἰκημάτων (ταβάν).

Φ α τ ν ῆ ζ ω, ἰω = φατνέω· παθητ. παρ' Ἠλιοδώρ.
«ἵππος φατνιζόμενος» ὁ εἰς τὴν φᾶτνην ἱστάμε-
νος ἵππος.

Φ α τ ν ὁ ω (φᾶτνη). Κοιλίαν, βαθουλόνω, κάμνω
τι ὡς φᾶτνην. 2) κατασκευάζω τι μετ' διαχωρίσμα-
τα, μετ' αὐαῦτως· ὅθεν

Φ α τ ν ὶ ω μ α τ α, τὰ. Στέγαμα οἴκου φᾶτνωτὸν

(ταθάει). 2) αἱ κοιλότητες εἰς τὴν αἰχμήν, ὅπου φυτρώνουν οἱ ὀδόντες. Πολύθ. 3) αἱ εἰς τὰ πλάγια τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τρύπαι, ὅθεν ἐξέρποντο τὰ βέλη. Ἀθήν.

Φατνωματικός, ἡ, ὄν. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένος μετὰ βλάβωτῶν, πεταυρωτῶν χωρίσματα. Πλούτ. Φατνωτός, ἡ, ὄν. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φατνώ = φατνωματικός.

Φατὸς, ἡ, ὄν. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅτι ἐλέχθη, ἡ εἶναι συγχορηγούμενον νὰ εἴπῃ τις, ῥητόν· συνήθ. μετὰ τοῦ ἀντ. καὶ φατός· ὅ, τι εἶναι ἀβῆτον, ἀνεκφραστον, δὲν ἡμπορεῖ, δὲν πρέπει τις νὰ εἴπῃ. Ἡσ. 2) τροπικ. περιφημος, ὀνομαστός, ἐξακουστός. Ἡσ.

Φατὸς, ἡ, ὄν. παρὰ τὸ ἄχρηστ. ΦΑΩ, ΦΕΝΩ. Ὅστις εἶναι φρονεμένος. Ἡσύχ.

Φατρία, ἴδε φρατρία.

Φατριάρχης, ου, ὅ, ἴδε φρατριάρχης.

Φάττα, ἡ. Ἀττ. ἀντί, φάσσα.

Φαττάγης, ὁ. Τετράπουν ζῶν τι φοιιδωτόν. Αἰλιαν.

Φάττιαν, τό· ὑποκορ. τοῦ, φάττα. Μικρὰ φάττα· παρ' Ἀριστοτῶν. δὲ, καὶ κολακευτική, ὑποκοριστ. λέξις.

Φαύζω, ἡ φαύζω (φαύω) = φάζω, φώγω. Φρυγανίζω (καδουρδίζω) τι.

Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ (φαύλος). Ὁ διόλου κακὸς, ἀχρεῖος· κατὰ τὸν, λεπτεπίλεπτος. Ἀνάλεκτ.

Φαυλίξω, ἰσν. Ἀττ. ἰδὲ (φαύλος) Εὐρίττω, νομίζω τι, ἡ τινα κακόν, τὸν καταφρονῶ. Ξενοφ.

Φαύλιος, ἰα, ἰον = φαύλος. Τὸ δὲ «φαυλία ἐλαία» σαρκώδης, παχύει ἐλαία. olea regia· «μῆλα φαυλία» μεγάλα μῆλα, κατ' ἄλλους δὲ, φαύλα, ἀχαυιά.

Φαύλισμα, τό· = φαυλισμός· παρὰ τοῖς Ὁ.

Φαυλισμός, ὁ (φαυλίξω). Εὐτελισμός, καταφρόνησις.

Φαυλίστρια, ἡ (φαυλίξω). Γυνὴ χλευάστρια, καταφρονήτρια· παρὰ τοῖς Ὁ.

Φαυλόθεις, ὁ, ἡ (βίος). Κακῆς διαγωγῆς ἄνθρωπος. Σχόλ. Ἀριστοτ.

Φαυλόκόλαξ, ἄκος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων κακοὺς ἀνθρώπους, ὅθεν καὶ ὡς τοιοῦτος χκεμρτής.

Φαυλόνοος, ὁ, ἡ (νοῦς). Κακόφρων, ὁ ἔχων κακὸν φρόνημα. Σχόλ. Ἀριστοτ.

Φαυλόρρημιον, ονος, ὁ (ῥῆμα). Ὁ ὁμιλῶν κακὰ, αἰσχρὰ λόγια· ἐπὶ δὲ «φαυλόρρημόνους».

Φάυλος, ὁ. Περιφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας νικῆσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ. Ἀριστοτ. 2) στρατηγὸς τῶν Φωκίων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύλος, ἡ, ον· ἡ ὁ καὶ ἡ. Κακὸς, ἀχρεῖος, οὐτιδανός· «θαίμανα». Θίον. 163. ὅπου κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷται ἡ λέξις· ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται πανταχοῦ τὸν τύπον, φλαῦρος· ὅθεν κακοήθης, ποταπός, εὐκαταφρόνητος· ἐξείρ. ἐπιστρατιωτῶν, θαλός, ἀκαρδός· εἰς μορφῆς, ἀσχημος, δυσειδής· καθόλου δὲ πᾶν, ὅ, τι εἶναι ἀχρεῖον, ποταπὸν, ἄθλον, κοινὸν, χωρὶς τιμῆν, δὲν ἀξίζει τίποτε. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πού χωρὶς ψεκτικὴν ὀρισμῆνους παρατημασίαν, ὅ, τι εἶναι ἐντελές, ἀπλοῦν, ἀτήμαντον, εὐκολον, εὐτελές, εὐθηνόν, ὀλιγοῦσδον, «φαύλος φέρων», φέρων, ὑποφέρει τι εὐκόλῳ, μετ' ἀδιαφορίαν· ὅθεν

Φαυλότης, ητος, ἡ. Εὐτέλεια, οὐτιδανότης, ἀχρεϊότης, ἀπλότης· τὸ νὰ ᾤναι τι μικροῦ λόγου ἄξιον, εὐθηνόν. Ξενοφ.

Φαυλοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀργάζεται κακῶς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ποταπή, κακὸς ἐργάτης, τεχνίτης. Σοφκλ.

Φάυρα, ἡ ἴδε φάερα.

Φάυρος, α, ον· σπανιώτρ. παρασχηματισμός τοῦ, φαύλος, ὅθεν ἀφραυρος.

Φαυρούσιαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας. Διον. Περ.

Φαυσία, ὁ δης, πατρωνυμ. ὄνομ. τοῦ, Φαύσιος. Ὁ υἱὸς τοῦ Φαυσίου. Ἰλ.

Φαυσιβολέω (φαύσις, βάλλω). Φωτοβολεῖ, ἀκτινοβολεῖ, φέγγει, ἀστράπτει. Νικητ. Χρον.

Φαυσιβροτος, ὁ, ἡ· ὀρθότρ. φαισίμβροτος· ὅπερ ἴδε.

Φάυσιγξ, ἑγγος, ἡ (φαύω, φαύζω). Φυσκαλὶς ἀπὸ καύσιμου. 2) πασιδῆπτα φυσκαλὶς ἐπὶ τὸ δέρμα. Ἀριστ.

Φαυσίμβροτος, = φαυσίβροτος. Πένδ.

Φάυσις, εως, ἡ (φάω, φαύω, φαύσκω). Φῶς, λάψις. 2) = φάτις, ἐμφάνεια, «Σελήνης», τὸ πρόσωπον τῆς σελήνης, ὅταν λάμπῃ. 3) σημειὸν διδόμενον διὰ φῶτων, πυρσῶν· παρὰ τοῖς Ὁ.

Φάυσκω, ἴδε φαύω.

Φαυστήριος, ὁ· ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διὰ τὴν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ λαμπαδοφορίαν. Διόφρ.

Φαυστῖνα, ἡ. Faustina· κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus· κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Φάυω, ὡς τὸ φάω, φαίνω· ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, φέγγει, λάμπει.

Φάψ, αἶδς, ἡ. Εἶδος τι ἀγρίας περιστερᾶς. Διόφρ. ἴδε φάσσα. Ἀριστοτέλ.

Φάω, ἀρχαία πρωτότ. λέξις τοῦ, φαίνω, ἀμετεβ. ἐπὶ φωτοδόλῳ σωμάτων. Λάμπει, φέγγει. Ὁδ. πρὸλ. φαίνω, σημ. 3. β'. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβατον σημ. μεταχειρίζεται ὁ ποιητ. τὸν μέλλ. χρόνον, περὶσσομαι, ἀντί, φανήσομαι· «Τροίη περὶσσομαι ὀλεθροῦ». Ἰλ. οἱ δὲ Ἀττ. τὸν μετοχ. παρακείμεν. περσασμένος, σαφής, δῆλος, ὅπερ ἴδε. βλ. καίω. 2) μεταβ. φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι νὰ φέγγῃ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ· κάμνω τινα περιφρονῶν· (ἐκ τοῦ ὀλίγου εὐχρήστου πρωτοτύπου φάω, προκύπτει ὅχι μόνον τὸ φάος, φάσις, φαίνω, μετὰ αὐτῶν τὰ παρὰ γωγῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν λέξεων, φημί, φήμη, φάτις, τὸ Ἀττ. fama, fari, κ. τ. τ. ἡ συγγένεια, ὅπερ ἴδε· διότι καὶ εἰς αὐτὰ ἐνυπάρχει ἡ ἐννοια τοῦ σαφηνίζειν, δηλοποιεῖν, δηλονότι διὰ λέξεων.) (α)

ΦΑΩ, φρονεῖν· ἴδε ΦΕΝΩ.

Φάων, υνος, ὁ. Εὐειδὴς νεανίας ἐκ Μιτυλήνης ἐν Λέσθῳ, περὶ οὗ ἐλέγετο, ὅτι γέρον ἦν δὲν καὶ πένης διακορμμεύων τοὺς ἐκ Λέσθου εἰς τὴν ἀπέναντι ἐκράν τῆς Ἀσίας, μετὰ τὸ νὰ διεβίβηται ποτὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμισθί, ἔλαβε παρ' αὐτῆς, ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν προτέρην νεκρὰν μορφήν του, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαίρ. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱστορ.

Φεά, καὶ Φειά, ἡ. Πλήις τῆς ἐπαρχίας Ἡλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτῆς Πισατίας χώρας παρὰ τῷ Ἰαρθάῳ ποταμῷ, 120 στάδια μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· ταῦν Κάπτρον Τοννέτι καλουμένην, διὰ τοῦ ἐ. Ἰλ. Θουκυδ. καὶ Στράβ. διὰ τοῦ ε. Στράβ. Βυζ. καὶ αἱ Φεαί. Ὁδ.

Φεθομαί, ἑλλειπὲς ἀποθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον εὐχρηστῶν ποιητ. παρασχηματισμός τοῦ,

ροθῆμαι, φοδοῦμαι, ὅθεν φεύγω. Ὅμ. ἔξαιρ. εἰς τὴν ἰδ. ὑπό τινι, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτίας. ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τινὰ διὰ φόβου. Ἰλ.

Φεγγαῖος, αἶα, αἶον (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, φωτίζει ἀμφοῖς.

Φεγγίτης, ου, ὁ (φέγγος). Λίθος τις διαφανὴς ὡς ὕαλος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυρίδας, ὡς τοὺς ὕλους τὴν σήμερον.

Φεγγοβόλω, ὦ (βῆλλω)· ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, φέγγει, ἐκπέμπει φῶς, λάμπει.

Φεγγος, τό. Φῶς, λάμψις· καὶ ἔξαιρ. τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τῶν ἄστρων, ἥλιος, Σελήνη, τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς Φεγγάριον λέγεται· ὅθεν

Φεγγῶ, ὡς τό, φῶς, φαίνω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· ἀμετβ. φέγγει, λάμπει. 2) μεταβατ. λαμπύρω, φωτίζω τι.

Φεγγώδης, ὁ, ἡ (φέγγος, εἶδος). Ὅ,τι φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινόν.

Φεῖα, ἡ. Πόλις εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Ἰάρδανον ποταμόν. Ἰλ. P. 135. 2) = Φεά.

Φειδαλφιστής, καὶ

Φειδαλφίτης, Εἶμας φειδωλός· ἐκ τοῦ

Φειδαλφίτης, ὁ, ἡ (φειδομαι, ἀλφίτου)· κυρίως, ὅστις φειδεται τοῦ ἀλφίτου, ὅθεν ἐν γένει φειδωλός, ἀνελευθέριος· ἐπὶ φ. φειδαλφίτης. Σουῖδ.

Φεῖδας, αὐτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ.

Φειδασμός, ὁ (φειδομαι). Τὸ φειδασθαι, φειδωλία, φειδωλή. Λεβάν.

Φειδέομαι. Ἰων. ἀντὶ φειδομαι. Ἡρόδ.

Φεῖδας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφημῶν καὶ ἀρίστων ἀγαματοποιῶν τῆς Ἀρχαϊότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα σύγχρονος τοῦ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἀγαματοποιίαν διὰ συνδρομῆς καὶ παρανήσεως τοῦ φιλοκάλου Περικλέους κατεσκεύασεν τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλα ἐπίσης ἔξοχα ἔργα. Πλάτ. Ἀριστοφ.

Φεῖδιπιδης, ου, ὁ. Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος. Ἡρόδ. παρὰ Δουκ. ἡμαρτ. Φιλίππιδης. 2) Υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ.

Φεῖδιππίδων, τό· ὑποκορσ. τοῦ, Φειδιππίδης. Ἀριστοφάν.

Φεῖδιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μυηστῶν τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρον τούς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Ἰλ. Ὑγίν. μύθ.

Φεῖδίτειον, τὸ; = φειδίτειον.

Φεῖδίτης, ου, ὁ. Σύστατος εἰς τὰ φειδίτεια.

Φεῖδίτης, ου, τὸ· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. φειδίται· εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐλέγοντο οὗτοι τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένα σύνδειπνα, συστάτια, ὅπου συνέτρωναν οἱ οἱ πολῖται· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο τὰ φειδίτεια· σπανιώτρ. κρατυχηματισμοὶ εἶναι οἱ, φειδίτειον, φιδίτειον, φιλίτειον.

Φεῖδομαι, φείσομαι, ἄορ. ἐφιστάμην, ἢ σπαν. ἐφειδάμην, παρὰμ. πέφεισμαι, βῆμ. ἐπὶ φ. φειστέον· μέσ. ἀποθ. Ὑγνώ, πονῶ τινά, μετὰ γενικ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φειδωλεύομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ μεγάλην μετριότητα· φειδέο τῶν νηῶν, μὴδὲ ναυμάχην ποιεῖν. Ἡρόδ. ἔξαιρ. ἐπὶ κτημάτων, πε-

ριστοσίας, ὑπαρχόντων. Ἰλ. ἐν γένει, ἐγκρατεύομαι, φυλάττομαι, ἀποφεύγω τι· πτοῦ κινδύνου, τοῦ λέγειναι. Ξενοφ. ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι. Ξενοφ. ὅθεν

Φεῖδός, ἡ, ὁ. Ὁ φειδωλός, ἀκριβός· ἔτι δὲ καὶ, φιδός. Καλλιμ.

Φεῖδόςτρος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Γραμματικὸς τις ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Ἰππ. μεῖς.

Φεῖδόλας, α, ὁ, = Φειδώλας.

Φεῖδύλος, καμ. ὑποκορσ. τοῦ, φειδωλός· ὡς μικύλος, ἀντὶ μικρός, κ. τ. λ. Ἐτυμ.

Φεῖδῶ, ὅς, συνηρμ. οὗς, ἡ (φειδομαι). Τὸ νᾶ φηρῆ, νᾶ μὴ καταχρᾶται τίς τινα· νευκύνω. Ἰλ. ἐπὶ πραγμάτων, ἔξαιρ. ἐπὶ κτημάτων καὶ περιουσίας ἀκρίβεια, οἰκονομία, ἀνελευθερία. Ὅδ.

Φεῖδῶλας, α, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἀνδρός· τινος ἐν Ἀνθολ.

Φεῖδωλή, ἡ, = φειδῶ. Ἰλ.

Φεῖδωλία, καμ. = τῷ προηγουμ. Ἀριστοφ.

Φεῖδωλός, ἡ, ὁ· εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. (φειδῶ). Ὅστις φειδεται, δὲν ἀφῆρται, δὲν εἶναι ἐλευθέριος· νηλίστα φειδωλή, ἡ ὅποια δὲν ὁμιλεῖ πολλὰ· ἄρα ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγα. Ἡδ.

Φεῖδων, ὄνος, ὁ (φειδομαι) = φειδωλός 2) ἐλαισδόχον τι ἀγγεῖον μὲ στενὸν λαίμνον, ἐκ τοῦ οὐοῖου χύνεται ὀλίγον μόνον ἔλαιον. Πολύδ.

Φεῖδων, ὄνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὅδ. 2) ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος, περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χριστοῦ. 3) ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πύθων. σύγχρονος τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. 5) εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Φεῖδωνίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φειδῶνος, ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν νεφέλαις παριστανόμενος Στρεψιάδης θελεῖ νᾶ καλέσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Νεφ.

Φεῖσμον, ἡ, ἡ = φειδῶ. Σουῖδ.

Φέκλη, ἡ. Κεκαυμένη οἶνον τρυγία.

Φελλάτας, ου, ὁ (φελλός, σημ. 2) = λίθος. Εἶδος λίθου εἰσέτι ἀγνώστου, ἐκ τοῦ οὐοῖου κατεσκευάζον ἀγάλματα.

Φελλεύς, ἑως, ὁ (φελλός, σημ. 2). Τόπος πετρώδης. Πλάτ.

Φελλεύς, ἑως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαφύτος, ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστοφ. Νεφ. Σουῖδ.

Φελλεύς (φελλός). Πλέω ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ὡς φελλός. Ἡσύχ.

Φελλεῶν, ὄνος, ὁ = φελλεύς. Ἀρρίαν.

Φελλίαις, ου, ὁ. Παταμός τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρῶτα. Πανστ.

Φελλίνας, ου, ὁ (φελλός). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φελλόν, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός. Ἡσύχ. 2) εἶδος ἐνύδρου πτηνοῦ. Ὀππικαν. Κυνήν.

Φελλίγος, ἰνή, ἰνον (φελλός). Ὁ κατασκευασμένος ἐκ φελλῶ. Δουκιν.

Φελλίον, τό· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. = φελλεύς.

Φελλίς, ἰδός, ἡ (φελλός, σημ. 3)· γῆ. Πετρώδης γῆ, ὀρεινὸς τόπος.

Φελλίτης, ἰδός, ἡ, ὑπακμν. γῆ, = τῷ προηγουμ.

Φελλόδρυσ, υς, ἡ (φελλός, δρῦς). Εἰδός τι δρυὸς, παρηλλαγμένον εἶδος πρίνου. Θεόφρ.

Φελλόνη, ἡ. Πολύγρη οχυρὰ τῆς Λακωνίας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημερινῶς τῆς Ἀγείρας. Πανστ.

Φελλόπος, οἰ, αἰ (φελλός, πούς). Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελοῦς· παρὰ Δουκ.

Φελλόπους, ὁδός, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει πάδας φελλοῦ. Δουκιν. ἄλ. ἰστοφ.

Φελλός, ὁ. Εἶδος δρυός. Θεόραστ. Πλίν. ἔχειρ. ὁ φλοιός (ἡ φλοῦδα) αὐτῆς. 2) Μακεδονικῶς, ἀντί, λίθος, πέτρα· ἔτι δὲ καὶ φελλός, φέλλα, φέλλα, καὶ πέλλα, πέλλα· ὅθεν φελλεύς, φελλεύων, φέλλιον, φέλλης, φελλίτης. Ὅρεινός, πετρώδης, ἀκαρπὸς τόπος· ἡ φελλός· τόπος, ὅπου δὲν εὐρίσκονται πέτραι· γράφεται δὲ καὶ φελλάτας, φελλέτας, φελλάντας· πιθανῶς εἶδος τι λίθων πολλὰ πορώδεις, ὡς ἡ κίσσαρις· ὁ Ἀρκοκρατῶν ὀνομάζει αὐτὴν ἡλίθον κίσσαρῶδη· κατὰ τὸν Ἡσυχ. δὲ ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν δρεινὸν καὶ πετρώδη τότε τῆς Ἀττικῆς, φελλεύς, ὅπου πρῶτον εὐρέθη.

Φελλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέρ.

Φελλῶ, οὗς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήτου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπόδων, παρὰ Λουκ.

Φελλῶδης, ὁ, ἡ (φελλός, εἶδος). Ὅτι εἶναι δμοιον μὲ τὸν φελλόν, ἐλαφρὸν ὡς ὁ φελλός. Πολύ.

Φελόνης, ου, ὁ, = φαινόλης· ἀμφιβλ.

Φελόνιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, φελόνης· ἀμφ.

Φελός, ὁ, ἴδε φελλός, σημτ. 2.

Φένεγμα, τὸ, = φενάκισμα. Φότ.

Φένκη, ἡ, ὡς τὸ, πηνίκη. Προσθετὴ κόμη. Ἰτλ. Perruca.

Φενκία, ἡ, = φενακισμός· ἀμφ.

Φενκίζω, ἰσώ (φένεξ). Εἰς ἀπατῶ, πλανῶ τινα, μετ' αἰτ. Ἀριστ. 3) προσποιεῖμαι, πλάττω τι ψευδές, διαφθεῖραι τι. Ἀριστ.

Φενκιός, ἡ, ὄν (φένεξ). Ἀπατηλός, δόλιος.

Φενκισμός, τό (φενκίζω). Ἀπάτη, δόλωμα.

Φενκισμός, ὁ (φενκίζω). Ἀπάτη, πλάνη, δόλος. Ἀριστ.

Φενκιστής, οὗ, ὁ (φενκίζω)· = φένεξ· ὅθεν

Φενκιστικός, ἡ, ὄν· = φενακικός.

Φενκόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ἀπατηλὸς μάντις. Νικήτ. Χρον.

Φεννός, ὁ, = Φενεύς. Καλλμ. εἰς Δηλ.

Φένεξ, ἄχος, ὁ. Ἀπατηλός, ἀπατεῖων, ψεύστης, πλάνος· παρ' Ἀριστ. Ἀχ. κωμικ. πεπλασμένη Περσικοῦ πτηνοῦ ὀνομασία, κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φοίνεξ, ὡς τὸν τρόπον τινὰ σκόπτης.

Φένος καὶ Φενεύς, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτῇ. Ἀξάνη χώρα, κειμένη ἐπὶ μιᾷς ὁμωνύμου λίμνης· ταύνη Φονέα· προπαροξύν. ἰλ. Β. συνηθ. κατὰ Θηλκ. γεν. Πανσ. Διοδ. Σικελ. ὅρσεν. μόνον παρὰ Στερ. Βυζ. ὅθεν Φενεάτης, ου, ὁ. (α) ὁ κάτοικ.

Φένος, ὁ. κύρ. ὄνομα. Ἀρκάτις, ὁ κτίσας, τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ.

Φενίς, ἴδος, ἡ. Παιδιὰ διὰ σφαίρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλον μὲν δεικνύουν τὴν σφαῖραν, εἰς ἄλλον δὲ ἐπειτα τὴν ῥίπτουν, ὡς φενακίσοντες. Ἀπολλων. Ἀργ. δ' 951· ἴδε καὶ, φαινίδα.

Φενόλης, ου, ὁ, = φαινόλης· ἀμφιβλ.

ΦΕΝΩ. Φωνεύω, σκάνω, ὡς τὸ, ΦΑΩ, ἄχρηστον πρῶτον. ἀπὸ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ, φῶνας, καὶ τινὰ σύνθετα, οἷον, ἀρείματος, μυλήματος, ὀδυνήματος. Εἰς τὸ αὐτὸ πρῶτον. ἀνάγεται καὶ ὁ καυσυκοπήν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν ἄρ. ἔπερνον, πέφνον, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅπου σημειώζει ὅτι ὁ μετχ. ἄρ. παροξύνεται, πέφνων, ὁ ἐνεστ. πέφνω, ἀπαντάται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ὀππ.

Φεραί, αἱ. Πόλις, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πελαγονιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ἐπικρατείας· ἔχουσα λιμένα τὰς Παγασὰς, καὶ πιθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φερα-

τος ἑλκόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περὶ τοῦ χρόνου πρὸ τῶν Τρωϊκῶν (νῦν Βελεστίνος). ἰλ. Στράβ. 2) = Φαραί, πόλις τῆς Μεσσηνίας. 3) πιθαν. Φαραί, πόλις τῆς Ἀχαΐας. Ὁμ. (κατὰ Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. ἔξε τὸ μὲν Φεραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραί τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραῖ μων, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ.

Φεραῖος, αἶα, αἶον. Τῶν Φερῶν ἡ ἐκ τῶν Φερῶν ὄν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ οὐσιαστικ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενοφ. 2) Φεραῖη, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὅπου ἐλατρεῖτο ἐν Ἀθήναις, Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀργεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλμ. Πανσ.

Φεραυθής, εὐός, ὁ, ἡ (φέρω, ἄνθος). Ἐπὶ φυτῶν, δένδρων· ὅτι φέρει, ἔχει ἄνθη. Μελέαγρ.

Φερασπῖς, ἴδος, ὁ, ἡ (ἄσπῖς)· ὡς τὸ, φερεσπακής. Ὁ φορῶν ἄσπῖδα. Ὁμηρ.

Φεραυγής, οὗς, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ἔχων λάμψιν, λαμπρός, φωτεινός.

Φερβά, τά· ἀμφιβλ. ἀνὰν. ἀντί, φορβά.

Φερβω, ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Βόσκω, τρέφω (τουρκ. ταΐζω), μετ' αἰτ. μέ τι, ντιόνος· ἔπει εὐ βοτάνης ἐπεγρόβει βούς· Ὁμ. ἀροῦ ἀπὸ τὴν χλόνην ἐτάισε καλὰ τοὺς βόας· μέσ. τρέφομαι μέ τι, μέ αἰτ. εἰς κυρίαν καὶ μεταφ. σημτ. »φερβόμενοι σοφίαν· τρεφόμενοι μὲ σοφίαν. Εὐριπ.

Φερε, ἴδε φέρω, σημτ. 9.

Φεραυγής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί, φεραυγής.

Φερεβότρως, υ, γεν. νος (βότρως). Ἐπὶ ἀμπελων, αἱ ὅπου φέρον σταυρούλια.

Φερέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅς τις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγυήσιν, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ἀξιώπιστος, βέβαιος, ἱκανός· πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. τροπ. ἐπὶ πραγμάτων· ὑλμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νησας, ἱκανός, ἐπιτήδειος νὰ σώτῃ τὰ πλοῖα. Πρόδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Σοφκλ.

Φεργαγής, ὁ, ἡ (γλάγος). Ὁ γάλα φέρων ἡ δίδων, γάλα ἔχων.

Φερέδεπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὁ φέρων ἡ δίδων τράπεζαν, συμπόσιον. Νόν.

Φερέδεπνος, ὁ. Ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομα. ἄνδρός τινος· παρ' Ἀριστοφ. Σπ.

Φερέζυγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Ὁ φέρων ζυγόν, ἐξευγμένος.

Φερέζως, ὁ, ἡ (ζωή). Ὁ παρέχων, δίδων ζωήν. Νόν.

Φερέζκος, ἡ (κακός). Ὁ προξενῶν κακὸν, δυστυχίαν, κόπον, ἔργον. 2) ὅς τις ὑποφέρει κόπους ταλαιπωρίας.

Φερέκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅτι καρποφορεῖ.

Φερέκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου, ὁ ναυπηγῆσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν φρουρηθεῖς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιτορχίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηρίωνος. Ὁμ. ἰλ.

Φερέκρᾶτης, ους, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουὶδ· τῆς γράφας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τῶν τεμάρχη διεσώθησαν. Πλάτ. Πρωταγ.

Φερέκρῆς, ους, ὁ. Σύριος, ἀρχαῖος Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυκλάδων Σύρου, σύγχρονος τοῦ Θαλῆος καὶ Ἀναξίμανδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμ. Διογ. Λαέρ. ἡ γάρ· ὁ Σύρος παρὰ Λουκ. ἔστιν ἡμαρτυν. 2) Ἀθηναῖος τις ιστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πρόδοτου. Στράβ. ἔτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου,

Ἀθηναῖος δὲ διὰ τὴν μακρὰν ἐν Ἀθήναις δια-
 του, καὶ δὲ συγγραφὰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθη-
 ναίων. Ἀπολδρ.
 Φερέμεν, ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ, φέρω ἀντί-
 φέρειν. Ὀμ.
 Φερεμελὶς, ου, δ' ποιητ. ἀντί, φερεμελὶς (με-
 λία). Ὁ φερών, φέρων ὄφρυ, δορακτοφόρος. Μένερμ.
 Φερενδῆτης, ου, δ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν
 τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡρότ.
 Φερενχίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου,
 ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σικράτους, εἰς ἣν μόνον ἐ-
 ναντίον τοῦ νόμου, ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀ-
 λυμπιακοὺς ἀγῶνας εἰσοδος. Αἰν. Ποικιλ. Ἰστορ.
 Φερένχας, ὁ (νίκη). Ὁ νικῶν, ὁ νικητής.
 Φερένχας, ὁ. Ὁ δορικὸς ἵππος τοῦ Συρακου-
 σίου ἱέρατος. Πίνδ. Ἰως καὶ τὸ Ξηλ. δομ. Βερνίκη
 ἔγενε κατὰ Μακεδονικὴν τροπὴν τοῦ, Φερεινίη.
 Φερέντιον, τὸ, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρυνίκων
 ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ νῦν Ferent-
 ino. Φερεντίνος, ὁ κάτοικ. Στερ. Βυζ.
 Φερέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ φέρων, κουβαλῶν μα-
 ξήτου τὸν οἶκον του, ἐπὶ Σκυθῶν. Ἡρότ. 2) ἐπὶ
 γυναικῶν, ἡ φέρουσα προίκα.
 Φερέποφα, ἡ, ἀντί Φερέφραττα. Πλάτ.
 Φερέπολις, ἡ, ἡ (πόλις). Ὅς τις φέρει,
 διατάζει τὴν πόλιν, ἡ τὴν πολιτείαν. Πίνδ. ποιητ.
 Φερεπανία, ἡ. Ἡ εἰς τοὺς κόπους καὶ τα-
 λαυπορίας ὑπομονή ἐκ τοῦ
 Φερέπανος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ προσεχῶν, ἡ ὑπο-
 φέρων κόπους καὶ ταλαιπωρίας. Πίνδαρ. ποιητ.
 Φερέπετρος, ὁ, ἡ (πετρίον) = τῷ ἔργῳ.
 Φερεπτέρυξ, ὁ, ἡ καὶ
 Φερεπτέρυξ, υἱος, ὁ, ἡ (πέτρυνξ). Ὅ,τι φέρει,
 ἔχει πτέρυγας. Ὀππαι.
 Φερέπτολις, ἡ, ἡ, ποιητ. ἀντί, φερίπολις.
 Φερεσανθής, ὁ, ἡ. ψευδ. ἀνάγκ. ἀντί, εὐνοθής.
 Φερέσθιρος, ὁ, ἡ (βίος). ἐπὶ τόπου, ὃς τις φέ-
 ρει, γεννᾷ τροφήν, ζωοτροφία. Ὑμν. Ἀπολδρ
 Ἡρότ. ποιητ.
 Φερέσκε, ἰων. καὶ ἐπικ. παρατ. τοῦ, φέρω, ἀν-
 τί, ἔφερε. Ὀδύτ.
 Φερέσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὁ φέρων, κή-
 μων σπονδᾶς. 2) ὁ Φερέππονδος κύρ. δομ. Νόν.
 Φερεσσάκης, ἑας, ὁ, ἡ (τάχος) ὡς τὸ, φέρα-
 σις, Ἀσπιδοφόρος, πολεμιστής ὀπλισμένος μὲ ἀ-
 σπία. Πτ. ποιητ.
 Φερεσσέυης, ου, δ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ.
 Φερεσσέπνος, ὁ, ἡ ἀντί, φερέπνος. Ἐπιγράμ.
 Φερεστᾶφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή) = φερεσθόρος.
 Φερεστᾶχως, υ, γεν. υος (στάχως). Ὅ,τι ἔχει,
 φέρει στάχυν.
 Φερέστερος, ἑρα, ἑρον, ποιητ. ἀντί, προε-
 ρέστερος, ἡ φέρτερος.
 Φερετῖδης, ου, δ, ποιητ. ἀντί, Φερετῖδης. Ἀνθολ.
 Φερετῖμη, ἡ. Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυ-
 ρήνῃ. Ἡρότ.
 Φερέτριος, ὁ, ἡ ἐπιθετον τοῦ Διὸς, παρὰ Ῥωμαῖοις
 Φερέτρον, τό. Φεραῖον, εἶδος κρεβατίου, ἡ καὶ
 σκαμνίου, νεκροκαθίστατον. Π.
 Φερεὺς, ἑως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλ-
 θείας, φονεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν
 ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀντ. Λιβ.
 Φέρην, Διολ. ἀντί, φέρειν.
 Φέρης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρηθίως καὶ τῆς Τυ-
 ρούς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰσάνος καὶ Ἀμυθάνος, ὁ
 κτίστης τὴν πόλιν τῶν Φερών ἐν Θεσσαλίᾳ τούτου

υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἀδμητος καὶ ὁ Λυκοῦργος, θυγατέ-
 ρες δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Παρισιπς. Ὀδ. 2) υἱὸς
 τοῦ Ἰάκοντος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ.
 Φερητῆς, ου, δ. Δωρικ. Φερητιάδης. Υἱὸς
 τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμήλος. Εὐριπ. Φερητιάδης, παρ'
 Ὀμήρου. Ψ.
 Φέριστος, ἴσθη, ἴστων ὡς τὸ φέρτατος· κράτι-
 στος, ἐξοχώτατος, ἄριστος. Ὀμ. ἔξαιρ. εἰς προσ-
 ρήσεις »φέρτετε.
 Φέρμα, τό (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει τις ἔξαιρ. ἐπὶ
 μητέρων, τὸ ἐμβρυον. Αἰσχύλ.
 Φέρμιον, τό (φέρω) = φέρμιον.
 Φερνή, ἡ (φέρω). Προῖξ, ὁῶρα νυμφικᾶ, τὰ ὅποια
 φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, προίκα. Παιῦδ.
 »φερνή πολέμου» τὰ λάφυρα. Εὐριπ. »Φεραπον-
 τίς φερνή» ἡ πρὸς ὑπηρεσίαν ἀποδιδμένη εἰς τὴν
 νύμφην ὡς προίκα δοῦλη. Αἰσχ. ὁθεν
 Φερνίζω, ἴων Ἀττ. ἔω. Προμίζω, προίκαν δι-
 δομῇ τι. Ὁ.
 Φερνίον, καὶ φέρνιον, τό (φέρω) = φέρμιον.
 Καλῶν, εἰς τὸ ὅποσον βάλλουν ὀφάρια. Αἰλιαν.
 παρβλ. φερμάς.
 Φερνοφόρος, ὁ, ἡ (φερνή, φέρω). Κόρη προικε-
 σμένη, ἡ ὅποια φέρει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς προίκα.
 Φέρνω = φέρω ἄμφω.
 Φέροικος, ὁ, ἡ = φερέοικος.
 Φερόλθιος, ὁ, ἡ (ἄλθος). Ὅς τις προσεχῶς εὐ-
 τυχεύει. Ὀρρ.
 Φέροπλος, ὁ, ἡ (ὄπλον). Ὅς τις φέρει ὄπλα,
 εἶναι ὀπλισμένος.
 Φέρουα, ἡ κύρ. δομ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ
 τῆς Δωριδός. Ψ. Πτ. Θεογ.
 Φερέφρασσα, ἡ. Ἀττ. Φερέφραττα, = Περσε-
 φόνη, κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ὅτανεὶ Φερέφαρα,
 ἡ πάντων τῶν κινήτων ἀποτρεμένη.
 Φερέφρασσα. Ἀττ. Φερέφραττα, ἡ = Φερσεφρασσα.
 Φερσεφάτιον, τό. Ἰάμενος, ἡ υἱὸς τῆς Περ-
 σεφόνης· παρὰ τὸ
 Φερσεφάσσα. Ἀττ. -ττα, ἡ, = Περσεφρασσα,
 Περσεφραττα, Περσεφόνη.
 Φερσεφόνη, ἡ, = Περσεφόνη. Πίνδ. 2) θυγά-
 τηρ τοῦ Μυδόντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύμονος βασι-
 λῆος τῶν Ὀρχομενίων, ἐξ ἧς οὕτως ἐγέννησε τὴν
 Χλωρίδα γυναικᾶ τοῦ Νηλέως. Ὀδ.
 Φερτάξω, σπάνιος παρατχηματισμὸς τοῦ, φέρω.
 Φέρτατος, ἄτη, ατον (φέρω) ἀνὴρ ὑπερθ. τοῦ,
 ἀγαθὸς, ποιητ. Ὁ κράτιστος, ἰσχυρότατος, κάλ-
 λιστος. Ὀμ.
 Φέρτε, ἴδε φέρω.
 Φέρτερος, ἑρα, ἑρον (φέρω). Ὁ ἰσχυρότερος,
 δυνατώτερος, καλλίτερος, ὀρελιμώτερος· ἀνώτε-
 ρος κατὰ τὸ ἔξιμα παρ' αἰλιοντινᾶ. Ὀδ.
 Φερτός, ἡ, ὅν ποιητ. (φέρω). Ἰσφορτός, εὐλο-
 λουπόμφοτος. Εὐδοπ.
 Φέρτρον, τό. Κατὰ συγκατ. ἀντί, φέριτρον. Ψ.
 Φέρω, πρωιότητος λέξις, μέλ. αἴτω ἄρ. ἡνεγα
 ἡ β'. ἡνεγκον, ὅς τις εἶναι εὐχεροτότερος εἰς τὸν
 ἀπαρξίμ. ἡνεγκν, καὶ μετγ. ἡνεγκών παρακειμ.
 ἡνεγκν, παλ. ἡνεγκμαι, ἄρ. παλ. ἡνεγκν, μέλ.
 παλ. ἐνεχλῆσθαι καὶ οἰσθῆσθαι, ῥηματ. οἰστίον.
 Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς βλέπομεν δανεῖται τοὺς
 πλείοτερους χρόνους ἀπὸ τὸ κατ' ἐνεστ. ἀχρηστον
 οἶω, ἡ οἶσω, καὶ ἐνεγκω. 1) Βυστάξω, ἔχω
 ἡ παύω ἐπ' αὐτῷ μου φερτόν, βάρος τι. 2) Κουδα-
 λῶ, μὲ τὴν παρασημασίαν μετακινήσεως διὰ συν-
 τήνου δυνάμεως, μετακινῶ, φέρω τι ἀπ' ἐνός τό-

πον εἰς ἄλλον παρ' ὅμ. πολλά εὐχρηστον ἐπὶ τῶν ποδῶν, τὸ σῶμα μετακομιζόντων, ἐπὶ ἱπποῦν καὶ ἄλλων ὑποζυγίων, τὸν ἱππέα ἢ τὸν ὁγούμενον μεταφέροντων ἐπὶ πλοῖον, φορτίον ἢ ἐπιβάτας ἐπὶ ἀνέμων τὸ πλοῖον μετακινούντων· ὅθεν κατ' ἀναλογίαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου καὶ, κομίζω, ἐλαύνω, ἀποπλάνω· ἄρμα φέρειν ἐπὶ ἱπποῦν σερπόντων τὴν ὁμάξαν. Ἰλ. ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ψυχῶν, ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζῶων· ἄγω, ἐλαύνω. Ὅμ. ἐν γένει ἐπὶ πάσης θάποτε κινήσεως ἐνεργουμένης οὐχὶ δι' ἰδίας δυνάμεως, καὶ πολλάκις ἐναντίον τῆς βελήσεως, ἀκόντος τοῦ κινήθεντος ἀντικειμένη· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ τρπκ. ἄγω, ὀδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ. Πλούταρχ. παθτ. βασιλεύωμαι, κυβερνοῦμαι, μὲ μετακινεῖ, μετατοπίζει τις ἢ τι, ὁμοίως ἐπὶ ἀκουσίτου βεβιασμένης· ἐξαιρ. κινήσεως· ὅθεν παρὰ τὴν ποιητ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὑπὸ τῶν ὁποίων μεταφέρεται, μετακινεῖται τι, ἐτι δὲ καὶ μὲ ῥητὴν προσθήκην «θυέλλῃ, ἀνέμοις» καὶ τ. τ. λ. παθτ. Κινεῖσθαι ἀπὸ τῶν τόπων μου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἐνεργείας ἐξωτερικῆς τινος σφοδρᾶς συναρπάξεως μὲ δυνάμεως· ὅθεν καταπίπτω, κατακοιμίζομαι, κατασύρομαι, συσπακουμένους, τῆς ἐννοίας ἐφαρπαστικῆς, ἀποσπαστικῆς, καθαιρετικῆς ταχύτητος. Ἰλ. Α, 592. «ἦκε φέρεσθαι τὸν ἔρριψε, τὸν ἐσφενδόνισε, τὸν ἀπέταξε». Ἰλ. ὠσαύτως καὶ «νῦθς φέρομαι» ὁρμῶ, τρέχω κατ' εὐθὺ ἐναντίον τινός, τὸν καταπλάκων μὲ ὁρμῇ. Ἰλ. ἄρα καὶ ἐπὶ πικνὸς σώματος ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὁρμῆς, ἢ δυνάμεως, κινουμένου Σπεύδω, τρέχω, πορεύομαι, πηγαίνω, κ. τ. τ. νόμος τινὶ φέρομαι· τρέχω κατὰ τινος, τὸν καταπλάκων. Ξενφ. β) τρπκ. «εὐ ἢ κακῶς φέρεται»· εὐδοκίμει, προκόπτει, ἐπιτυχαίνει ἢ ἀποτυχαίνει τι, ἀποβαίνει εἰς καλὸν ἢ εἰς κακόν· σπανιῶτερ. ἐπὶ ἀνθρώπων «πατὴρ κατ' εὐχῆς δυσπρότμος φοροῦμενος»· σφάμενοι ἀπὸ τῆς κατάρως τοῦ πατρὸς, τοῦτ' ἔστιν, περνοῦν τὴν ζωὴν των, καθὼς τοὺς ἐκαταρῶσθαι ὁ πατήρ, δηλονότι δυστυχῶν. Ἀσχλ. 3) ὑπομῖναι, ὑποφέρειν, πάσχω πόνους, δυστυχίαν, ταλαιπωρίαν καὶ τ. τ. β) ἐξαιρ. μετὰ ἐπιρρῶν. «βάρειν, χαλεπὸς, θεινὸς, πικρὸς φέρειν τι» ὑποφέρω τι μὲ ἀνυπομονήσιν, δυστάρεσκαι, ἀγανάκτησιν μου· ἐξ ἐναντίας δὲ κούρως, καὶ κούφωτα, φαίλως, ἀπλῶς, πρῶως, ῥαδίως, προθύμως φέρω τι ὑποφέρειν εἰς εὐκόλῃ, μὲ ἀδιαφορίαν, μὲ ὑπομονήν. Ἡρότ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. χρημ. οἱ τινες ὁμοῖς ἀντὶ μετὰ αἰτία. καὶ μετὰ τοῦ, «ἐπὶ τινι» συντάσσουσιν τὴν λέξιν, λαμβάνοντες, φέρειν κατ' ἄμετρον. σημ. π. χ. «βάρειν ἢ κούρως φέρω ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις» λυποῦμαι, ἢ ἀδιαφορῶ διὰ τὰ συμβαίναντα σπανιῶτερ. μὲ δοτ. μόνην χωρὶς προθ. «τοῖς παρούσι». Ξενφ. 4) κομίζω, φέρω, παρέχω, δίδω, προσφέρω, πολλὰ εὐχρστ. παρὰ τῇ ποιητ. ἐξαιρ. «δῶρα φέρω» προσφέρειν δῶρα, διορίζει τινὰ κατὰ μέτ. διὰ τὸ φέρω, ἔχω μαζὶ μου τι, φέρω τι διὰ τὸ με ταχειρισθῶ. Ἡρότ. ἐξαιρ. α) «χάριν φέρω τινι» κἄμω τι κατὰ χάριν τινός, νὰ φανῇ εἰς αὐτὸν ἀρεστῆς, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν βελήσιν του· ταῦτόν τῃ, «ἐπὶ τῇ καὶ ἡς φέρω τινι». Ἰλ. οἱ μεταγενεστ. δὲ μεταχειρίζονται τὸ, «χάριν φέρω τινι» ἀντὶ εὐχαριστῶντι, δείχνει εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μου μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον. — β) ἐνεργῶ, προξενῶ τι ὑπὲρ τινος ἢ κατὰ τινος γίνω-

μαι αἴτιος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἢ πάθῃ τίς τι· «κλῆος τινι» διὰ νὰ φημιτοῖ, ἐξακουσθῇ τὸ ὄνομά του. Ὅδο. «τὰ ἱερῆα νίκην φέρουσι»· ἐντὶ σημαίνουσι, προφαίνουσι τὸ θεῶ, «ὥσπερ τὸ δίκαιον ἔφερε»· καθὼς τὸ ἔφερεν ἢ δικαιώσθη, ὡς ἦτο δίκαιον νὰ γένη. Ἡρότ. γ) «μῦθον ἢ ἀγγελίαν φέρω τινι» φέρω κἄνενά λόγον ἢ κἄμῖαν· εἰδῆσιν εἰς τινὰ Ἰλ. οἱ Ἀττ. δὲ θέτουν τὸ, φέρω καὶ χωρὶς προσθήκης τινός ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλω, μῆνυμι, φανερῶν τι εἰς τινὰ. Αἰσχλ. δ) ἀποδίδω, πληρόν· ὀφειλόμενον χρέος μοι τι, «ἀπαινα». Ἰλ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ ἐξαιρ. «φῶρον φέρω»· πληρόν· τὸ κοινὸν δόσιμον. ε) «ψῆρον φέρω»· δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψῆρου περὶ ἐλλογῆς τινος εἰς τινὰ Ἑκκλησίαν. 5) ἀποφέρειν, ἀποκομίζω, παίρνω τι μαζὶ μου καὶ ἀναχωρῶ· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἐκπροβίστ. παροιμ. «ἔπος φέρειν ἀναρπάξασαι ἄλλαι»· τὸ κοιν. εἰς ἡμᾶς «ἄμποτε ὁ λόγος νὰ ἦναι εἰς τὸν ἄερα, νὰ μὴ λάβῃ ἀποτέλεσμα, νὰ μὴ γένη». Ὅδο. ἐξαιρ. α) παίρνω τι ὡς λάφυρον, ἀρπάζω τι· μάλιστα δὲ «ἄγω καὶ φέρω» ἀρπάζω, λεηλατῶ, παίρνω ὅτι εὖρον ὅπου τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν λαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ πρώτου. «φέρω καὶ ἄγω τινὰ»· διαρπάζω διὰ τὰ πράγματα, ὅλην τὴν περιουσίαν τινός· τὸν γυμνῶν ἀπὸ ὅλα. Ἡρότ. καὶ ἀπλῶς «φέρω τινὰ» χωρὶς τοῦ, ἄγειν, διαρπάζω τὰ πράγματά τινος. Θεοδ. β) ἐν γένει, λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἐπιτυχαίνω, ἀποκτῶ τι. Ἰλ. ἐξαιρ. μὲ κόπον, «κράτος φέρω» νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην· ἐτι δὲ καὶ λαμβάνω, παραλαμβάνω τι τὸ ὅποιον μὲ χρεωστῇ τις, ἄρα τὸ ὅποιον ἀνέχει εἰς ἐμέ· «μισθὸν φέρω» ὡς τὸ, μισθογραφῶ, λαμβάνω τὸν μισθόν μου. Ξενφ. κατὰ μέτ. διὰ τὸ παίρνω τι εἰς χρηστὴν μου, διὰ νὰ τὸ ὠφελῶν, ἀποκτῶ, κερδαίνω τι, «κράτος φέρομαι». Ἰλ. «ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι φέροντο τοῦ πολέμου»· ἔλκωθον, παρέλαβον αὐτὰ ὡς μικρὸν τι βοηθητικὸν μέτρον διὰ τὸν πόλεμον. Ἡρότ. ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξαιρ. «ἀέθλον φέρομαι»· κερδαίνω τὸ ἄθλον νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἰλ. «τὰ πρῶτα, φέρομαι»· ὑπακμ. ἄθλα, κερδαίνω τὰ πρῶτον βραβεῖον. Ἰλ. ὅθεν τρπκ. «τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι»· κατορθῶν τὸ νὰ πρωτεύω ἢ δευτερεύω εἰς τι ἀξίωμα· νὰ λάβω, νὰ ἔχω τὴν πρωτείαν ἢ τὴν δευτερείαν. Ἡρότ. ἐτι δὲ καὶ «τὰ πρῶτα φέρειν». Πλάτ. «πλέον, ἢ πλεῖον φέρομαι»· λαμβάνω, παίρνω περισσώτερον ἢ ὀλιγώτερον μέρος ἀπὸ τι, ἔχω περισσώτερον ὄφελος παρὰ τις ἄλλος· τινός. Ἡρότ. γ) ἀπολαμβάνω τι ἀπὸ τινος, ἐξαιρ. λαμβάνω, ἀκούω, μαθάνω· εἰδῆσιν τινι. 6) ἐπὶ χώρας, τόπου, ἀγρῶν, καὶ ἐπὶ καρποφόρῳ δένδρῳ καὶ φυτῷ· φύει, γεννᾷ, καρποφορεῖ· ἢ γῆ καρπὸν φέρει· Ἡρότ. β) ἀπολύτως· καρποφορεῖ, εἶναι τι καρποφόρον, ὡσαύτως κατ' ἀπόλυτον ἐννοίαν καὶ «ἢ γῆ φέρει». Ἡρότ. γ) τρπκ. ἀποφέρει, προσθῶς παρέχει, κέρδους φέρει τι, «ἀγῶν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἀπὸ τῶν ὁποῦν κρίνεται τὸ πᾶν». Ἡρότ. «τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἰνῆες»· τὰ πλεῖστα φέρουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ κυριώτερον τοῦ πολέμου ὄφελος. Ἡρότ. 7) ἐπὶ πραγμάτων· τείνει, ἄγει, φέρει τινὰ εἰς τὸν σκοπὸν του· ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ «ἢ ὁδὸς φέρει»· συνθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ τῆς ἐπὶ μετὰ αὐτ. ὁ δρόμος εὐγάζει πού τινι. Ἡρότ. β) ἀμτβ. ἐκτείνεται, κατὰ τί που, φθάνει ἕως εἰς τι μέρος, εἰς τὴν διάστημα, «φέρει ἐπὶ, ἢ εἰς,

ἢ πρὸς θάλασσαν. Ἡρόδ. γ) τρπκ. συντείνεαι, χρησιμεύεις εἰς τι, ἢ προξενεῖς τι, κακὸν ἢ καλόν. «εἰς αἰσχύνην φέρει». Ἡρόδ. τὰ εἰς ὑγίειαν συντείνονται. Συρ. δ) ἀποβλέπει, ἀναφέρεται τι εἰς τι, δηλοῖ, ἀγαναίετι, μετὰ τοῦ, εἰς ἢ πρὸς τι, πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἔξαιρ. ἐπὶ χρησμάτων, οἰωνῶν, προγνωστικῶν σημείων κ. τ. τ. «εἰς τὴν ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν»; εἰς τί σὰς φαίνεται, ὅτι ἀποβλέπων ἢ ἡμικρῶναι ἐπὶ κατακρήσασιν αὐτὰς; Ἡρόδ. «τῶν ἢ γνώμη ἔφερε συβάλλειν» ἢ γνώμη των ἦτον, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ γένῃ ἢ μάχῃ. Ἡρόδ. «τῶν πλείονων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἰ γινώμει ἔφερον αἱ περισσότεροι ἦσαν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην των, εἶχον μίαν γνώμην». Ἡρόδ. 8) φέρω, ἔχω τινα ἢ τι εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν γλῶσσαν μου, «ποῦν φέρων τὸν Φίλιππον» (ὑπακούω. διὰ γλώσσης) α. Δίσχ. ἔχων εἰς τὸ στόμα του ἀδιακόπως τὸν Φίλιππον. Δίσχ. τὸ πλείστον δὲ κατὰ παθ. διάθεσιν. «νῦ, καλῶς, πολὺ φέρεται» ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται. τὸ δὲ «κακῶς, πονηρῶς, χαλεπῶς φέρεσθαι», ψέγεται, ὀνειδίζεται. Συρ. β) περιφέρεται τι, ἀπολύτως, «φέρεται», λέγουσι, διηγούνται, τρέχει λόγος; μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. «τοιοῦνδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι». Ἡρόδ. ὅθεν, τὰ φερόμενα = τὰ λεγόμενα. 9) τὸ προττακτ. «φέρεα παρ' Ὀμ. μὲν ἔχει τὴν κυρίαν σημασίαν. τοῦ, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς φέρε ἐδῶ, ἔπειτα ὁμοῦς ἐλήφθη ὡς τὸ, ἄγε, ἀντὶ ἰδίας. τέρου ἐπιρρήματος; «τοῖσι φέρε δῶ» ἄς ἴδω εἰς ποῖον νὰ τὰ δῶω; Ἀρστροφ. ἐν γένει προτρεπτικῶς, παρακλευστικῶς, παραινετικῶς, ὡς τὸ κοιντρ. ἔλα δά, κάμε δά, τὸ Γαλλ. allons. β) «φέρε γὰρ» τίθεται συνήθως εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως δι' εἰσαχθέντος τινος παραδείγματος ἀνασκευαστικῆς. Ἀρστροφ. γ) φέρε, ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον ἔχον, ἀντὶ τοῦ, Σετόν, ὑποθέτου. 10) μτχ. οὐδτ. «τὸ φέρον» ὡς οὐσιαστικ. ἢ μοῖρα, ἡ τύχη, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων. ἔξαιρ. παρὰ τοῖς τραγ. οὐδέποτε ἀνδρῶν «τὸ φερόμενον» κληρὸς, λαχρὸς, εἰσαρμένη. 11) ἡ μετχ. τοῦ, φέρω καθ' ὅλα τὰ γένη κεῖται πολλάκις μετ' ἄλλου τινος ῥήματος συντεταγμένη, ὥστε φαίνεται ἐνίοτε πλεονάζουσα π. χ. «ἔδωκα φέρον» ἔφερε καὶ ἔδωκα, ὁδὸς τῇ ξείνῳ τοῦτο φέρον φέρε καὶ δὲς τοῦτο εἰς τὸν εἶλον «ἔγχος ἔστῃς φέρον» ἔφερε μαζὴν του τὸ κοντάριον καὶ τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ. «οἷτα παρήθηκε φέροντα» ἔφερε καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν τὰ φαγητὰ, κ. τ. τ. «ἦλθον τὰ δπλα φέροντες» ἦλθον ἔχοντες τὰ δπλα, ἢ ὀπισθεμένοι. συχνάκις ἢ μετχ. περικλείει καὶ τὴν ἰδίαν τῆς ἀπερισκείας, κουφονοίας, προπετείας. «εἰς τοῦτο φέρον περιέστησε τὰ πράγματα» εἰς τοιαύτην καταστάσιν ἔφερε τὰ πράγματά μας ἀπερισκίπτως. «φέροντα (ὑποκμ. ἐκυτήν) ἐνέβαλε νηὶ φιλήη». Ἡρόδ. μὲ ὁρμήν ἐρρήθη εἰς φιλικὴν ναῦν.

Φερών, ὁ. Τίς τοῦ Σεσώστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὑπῆρξε τυρλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Ἡρόδ. Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φερώνυμοι, ὁ. ἡτομα, ἡτομα, παθητ. (φερώνυμος). Φέρω, ἔχω τὸ ὄνομα ἀπὸ τινος. Εὐστάθ.

Φερωνύμια, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχη τις τὸ ὄνομά του ἀπὸ τινος περιστάσεως, συμβεβηκότος ἢ πράξεως. Ὅππιν.

Φερωνύμοι, ὁ. ἡ. καὶ ἐπὶ. ὡμοῦς (φέρω, ὄνομα). Ὅς τις ἔλαβεν ἢ ἔχει ὄνομα σημαντικόν,

ὃς τινος τὸ ὄνομα ἐκπράζει τῇ φύσει ἢ τῇ ἡθῇ του. μετὰ γενικ.

Φεῦ. Πόνου, ἀγανακτήσεως, λύτης ἔκκρασις. ἀλλοῦ μόνον μετὰ γενικ. φεῦ τῆς Ἑλλάδος. 2) ἐκπλήξεως ἢ σπουδαίου τοῦ κοινότηρ. οὐχ, θεέ μου. φεῦ τοῦ ἀνδρός! θεέ μου τί ἄνδρα. Ξενοφ. «φεῦ τοῦ λόγου! θεέ μου, τί θαυρῶν» φεῦ τοῦ κάλλους! Ἀ! τί ὠραϊότης!

Φευγέμεν, καὶ φυγέμεναι, ἐπικ. ἀντὶ φεύγειν ἀπαρμφ. ἐνεστ. ἐνργτ. τοῦ, φεύγω. Ὀμ.

Φεύγεσκειν, ἐπικ. ἀντὶ ἐφρευγεν, γ'. ἐνικ. πρῆσπ. ἐνεργτ. παρτ. τοῦ, φεύγω. Ὀμ.

Φεύγειν, ὁ, ἢ (ὑδωρ) ὡς τὸ ὑδροφόρος. Πολύβ.

Φεύγω, φεύζομαι. Δωρ. φευζομαι, ἄορ. φευγον, παρκμ. πέφευγα παθ. παρκμ. κατὰ σημεῖον. ἐνεστῶτ. πέφυμαι. ἐπὶ ῥημτ. φευκτὸς, φευκτός, καὶ εἰς τὴν ἰλδ. φυκτός, ἀμετβ. ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, φεύγω, πολλὰκις παρ' Ὀμ. εἰς τὸν ὅποιον κεῖται συνήθως τοῦ, δίδωκεν, ἀντίθ. πλεοναστικῶς «φυγὴ φεύγειν». Πλάτ. β) πολλάκις ὁμοῦς ἔγκειται εἰς τὸ, φεύγω καὶ ὁ σκοπὸς, ἢ φροντίς ἢ ἡ δέλησις τοῦ φυνγείν. δῶλο, ἐπιμελούμαι, ἔχω σκοπὸν νὰ φύγω τὰ δὲ σύνθτ. ἀποφεύγω, ἐφεύγω, προφεύγω, προσκείμενα τὴν ἐκτελεσθεῖσαν φυγὴν σημαίνουσι. π. χ. «βέλτερον, ὡς φεύγων ποσφύκακόν, τὸ ἄλλῳ» εἶναι καλλίτερον ἂν φροντίξῃς νὰ φύγῃ, ἂν φύγῃ τῷ θντι, παρὰ τὸ νὰ πιασθῇ. ἰλ. γ) φεύγω διακόμενος ἀπὸ τινος ὑπὸ τινος δ) μετὰ ἀπαρμφ. φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀμφιβᾶλλω, ἀπέχομαι. Ἡρόδτ. 580. ὅχι σπανίως δὲ ἐπιφέρεται καὶ τὸ πλεοναστικ. φαινόμενον μὴ 2) μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. ἀποφεύγω τινὰ, προσέχω νὰ μὴ μὲ ἴδῃ, νὰ μὴ ἐμῶ εἰς τὰς χεῖράς του.

Ὀμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμτ. «φεύγω τι» π. χ. «θάνατον, ὀλεθρον, κόλεμον, κακόν» ἀποφεύγω, ἐκκλίνω τὸν θάνατον, γλυτώνω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς κλ. Ὀμ. ἐτι δὲ καὶ μὲ διττὴν αἰτία, καὶ τοῦ προσώπ. καὶ τοῦ πράγματος, «ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων»; ἰλ. συνήθ. πλεοναστ. «φεύγειν φυγὴν» ὅθεν καὶ «φεύγω τὴν παρὰ θάλασσαν» ὑπακμ. δῶν, ἀντὶ φεύγω διὰ θάλασσης. Ἡρόδτ. β) τρπκ. ἐπὶ παντοσδήποτε ταχέως κινουμένου πράγματος, π. χ. «ἦνιχον φύγον ἡνία» ἐξεγλύστρησαν τὰ χαλινάρια ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἁμαξῆ. ἰλ. γ) ἀλλὰ καὶ ὁ μετχ. παθ. παρκμ. παρ' Ὀμ. ἔχει προσκειμένη τὴν αἰτ. πτώσιν, πεφυγμένος μοῖραν, ὀλεθρον. ἰλ. δ) παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐρέθῃ ἐνίοτε καὶ, φεύγειν μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς αἰτ. Σοφκλ. 3) εἶμαι ἢ γίνουμαι φυγᾶς, ἐξώριστος, μὲ ἐξορίζου, μ' ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν πατρίδα: «ὦπὸ τινος» ἀπὸ τινος ἢ διὰ συνεργείας τινος ἀνθρώπου ἐξορίζομαι. Ἡρόδτ. 4, 125 ὅθεν δίδωμαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ζῶ εἰς ξένην χώραν ὡς ἐξώριστος. β) ἐτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «φεύγω πατρίδα» ἀντὶ τοῦ συνήθ. «ἐκ πατρίδος». Ὀδσ. 4) εἰς τὸ Ἀττ. δικανικὸν ἰδιωμα ἐγκαλοῦμαι, μὲ καταδίδου εἰς τὸ κριτήριον, ἢ κατατρέχομαι ἀπὸ τὸ κριτήριον. ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος εἶχε τὸ δίκαιον νὰ ἀποφεύγῃ τὴν καταδίκην ἐξοριζόμενος ἀπ' ἑαυτοῦ, ἔξαιρ. ὅταν ἡ κρίσις ἦτο διὰ τι κακούργημα. ὅθεν «ὁ φυγὼν ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἐγκαλεισμένος, ἀντίθ. τοῦ, νὸ δίδωκεν ὁ ἐνάγων, ὁ ἐγκαλειστὴς μετὰ αἰτ. «φεύγω δίκην» ἐνέχομαι εἰς τὸ κριτήριον διὰ τι ὅτε τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὅποιον ἐγκαλεῖται καί, κεῖται κατὰ γεν. πτώσιν, π. χ. «φεύγω φόνον» ὑπακμ. δῶν.

μ ἐγκάλεσαν δὲ φωνά, διότι ἐβρόνυσθ' τινα· ταυτοσημαντὸν εἶναι καὶ τὸ «φεύγω ἐξ' αἵματι» «φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦ» ἐγκάλεσθ' ἀπὸ ἐμέ. Δημσθ. β) ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω νὰ ἀποφύγω τὴν κρίσιν, δικαιολογήσῃμαι, ὡς ἐναγόμενος εἰς τὸ κριτήριον. Φεῦζω, ζω. Φωνάζω, τὸ «φεῦ» διὰ τὴ μετὰ αἰτία. καί, α) οὐδύρομαι, ῥηνώ. β) φωνάζω μὲ θαυμασμοῦ ἰδῶν, ἡ ἀκούσας τι. Φευκταῖος, αἶα, αἶον (φεύγω). = ἀποτροπῆαιος. Φευκτέος, εἶα, εἶον ἐπίθ. ῥημτκ. τοῦ, φεύγω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις· ὅθεν «φευκτέον ἐστὶ μοι» μετὰ αἶτ. Λουκ. Φευκτιάω, ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ φύγω. Ἀριστοτέλ. Φευκτικὸς, ἡ, ὄν. Ὅς τις δύναται νὰ φύγῃ, φεύγει εὐκόλῃ· ἀμφθ. Φευκτός, ἡ, ὄν, ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ, φεύγω. Ὅ,τι ἔφυγεν, ἐξέκλινε· τίς· πρέπει νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγῃ τις, εἶναι ἀξίον ἀποφυγῆς. Φευξείω. Εὐριπ. καὶ Φευξιάω. ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω, = φευκτιάω. Φευξίμος, ὁ, ἡ, = φύξιμος· ἐκ τοῦ Φεῦξίς, εὐξίς, ἡ (φεύγω). = φύξις. Σοφκλ. Φέψαλος, ου, καὶ φεψάλυξ, υγος, ὁ. Ἄτμος, καπνός, σπινθηροβολισμός, τὸ νὰ πτεῖται σπινθήρες ἐκ τοῦ πυρός, ἡ νὰ ἀνέχεται καπνός μὲ σπινθήρας εἰς τὸν ἀέρα· ὅθεν παροιμ. «οὐδὲ μοιχοῦ φεψάλυξ καταλέλειπται»· δὲν ἀπέμεινε οὔτε σπινθήρ. Ἀριστοφάν. Φεψάλω. Καίω, κατακαίω τι, τὸ κάμνω στάκτην. Αἰσχύλ. Φεψάλυξ, υγος, ὁ ποιητ. ἀντὶ φέφαλος. Ἀρχλ. Φέφελος, ὁ. ἰων. ἀντὶ φέφαλος. Φέως, ω, ὁ. Ἀκαυθιδές τι φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἀλλοῦς καὶ «στοιβή» λέγεται. Θεόφραστ. Φῆ. ἰων. ἀντὶ ἔφη, γ. πρόσπ. τοῦ, φημί. Ὅμ. Φῆ, ἀντὶ φησί, ἐγκλτκ. Ἀνκρ. παρ' Ἀπολ. Δυσκλ. συντ. σελ. 238. Φῆ, ἡ φῆ, = ὥς, καθὼς. Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰκυνίδα φυλὴν ἀνήκον, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγινίδα. Σουίδ. Στεφ. Βυζ. 2) ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πάνδιονδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Φηγαίως, ὥς, ὁ κάτοικ. Φῆγεια, καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρχαδίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πανσ. Φηγεῖς, ὥς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡραίου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φρονεῦθεις ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἰλ. 2) βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φωρωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Προῦάου καὶ τοῦ Ἀγνώροτος, ὁ καθαρίας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητρακτονίας. Πανσ. Ἀπολδρ. Ἡρόδοτ. Φηγινέος, εἶα, εἶον· καὶ συναίρ. φηγινούς, ἡ, οὖν (φηγός). = φήγινος. Φῆγινος, ἰνη, ἰνον (φηγός). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγού. Ἰλ. Φηγινός, ἡ, οὖν, συναίρ. ἀντὶ φηγινός. Φηγός, οὗ, ἡ. Εἶδος, δένδρου στρογγύλου ἐδωδίστους βαλάνους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῆς ὄρου φέροντος. 2) ὁ ἐδωδίσμος καρπὸς αὐτοῦ (ἴσως παρὰ τὸ, φαγεῖν). Φηγότευκτος, ἡ, οὖν (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγού. Φηγός, οὖντος, ὁ (Φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ερεχθίδᾳ φυλὴν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στέφ. Βυζ.

Φηγὼν, ὁνος, ὁ. Τόπος ἐνθα φέονται φηγός· ἐξ τοῦ, δρυμῶν. Γλωσσ. Στεφ. Φῆ, ἐπικ. ἀντὶ φῆ· γ'. ἔνικ. πρόσ. ἐνεργτ. ὑποτατ. ἐνστ. τοῦ, φημί. Ὅδο. Φηλέω, = φηλόω. ἀμφθ. Φηληκίξω, = φηλόω. Φῆληξ, ηκος, ὁ. Ἀγριόσκον, ἐδ ὁποῖον φουτῆνες μὲν καὶ σκάζει, ὅθεν φαίνεται ὡς ὀριμον, δὲν εἶναι ὁμως τῶ ὄντι ὀριμον. Ἀριστοφ. Φηλητεῖω. Ἀπατῶ, κλέπτω, ἀρπάζω παρὰ τὸ Φηλητής, οὗ, ὁ (φηλός). Ὅστις εἶναι ἀπατεῶν, κλέπτης, ληστής. Φηλός, ἡ, ὄν, ἡ, φηλός, ὁ, ἡ. Ὁ δόλιος, ἀπαταιῶν, ψεύστης, κακοῦργος· ὅθεν Φηλόω. Ἀπατῶ τινα. Αἰσχύλ. ὅθεν Φηλώμα, τό. Ἀπάτη, ψευτιά· καὶ Φηλώσις, εὐς, ἡ. Τὸ νὰ ἀπατᾷ τις τινα. Φῆμα, τό (φημί). Ὅ,τι ἐρρήθη, ἐλέχθη· λέξις, λόγος. Ἠτύχ. Φῆμη, ἡ. Δωρε. φάμα (φημί). Θεία φωνή, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται ἀηλουμένη, ὅχι ἐκ γνώμης ἢ προαιρέσεως τοῦ πύτην διαδοδόντος, ἡ αἰνιττομένου, ἀλλὰ κατὰ θεῶν ἀπλῶς ἐμπνευστὴν ἢ βούλησιν τῶν θεῶν ἡ μελλόντων πραγμάτων, ἡ προσημασία προγνωστικῆ φωνῆ. Ὅδο. ὅθεν ἐν γένει, χρησμός, οἰωνισμός. 2) συνήθως δὲ, λόγος περιφερόμενος, ἀγγελία, εἰδήσεις· κοινὴ γνώμη ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τινος. Ἠσοδ. Φημί, φήσω (ἄρ). ἔφη, ῥημα. φατέον, δανείζεται δὲ ἀπὸ μὲν τὸ ἔπω τὸν ἄρ. εἶπον καὶ εἶπα, ἀπὸ δὲ τὸ ΠΕΩ, τὸν παρακμ. εἶρηκα, εἶρημαι, παθ. ἄρ. ἐρρήθην καὶ ἐρρήθην, παθ. μέλ. εἶρήσθαι, καὶ συνερ. μέλ. ἐρῶ). Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξ. εἶναι τὸ διὰ λέξεων, διὰ λόγου ὁρῶν ἡ γνωστὸν ποιεῖν τι· ὅθεν Ααλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διηγούμεναι, εἰδοποιῶ, μηνύω, ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἶτ. παρ' Ὅμ. ἤδη πολλὰ εὐχρηστον· φάτο μῦθον, φάτο ἡγγέλην· ἐν γένει, λέγω, φανερόν· τὴν γνώμην ἡ τοὺς στοχασμούς μου· ὅχι σπανίως καὶ νομίζω, φρονῶ, στοχάζομαι· ἡ πῶς φῆς; Τέ, πῶς σοὶ φαίνεται; ὡς θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως φράσις, «ἵσον ἐμοὶ φάσθαι». Τὸ νὰ φαντάζηται, νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἴσου, ὁμοῖον μὲ ἐμέ. Ἰλ. ἰδιαίτερα φράσεις. α) «φησί, καὶ φημί παρὰ τοῖς Λογογρ. ἐν παρενθέσει ἐκφερόμενα, λέγου, τρέχει, ἀκούεται λόγος, ἡ παροιμία λέγει. β) ὡσαύτως τὸ φησί ἡ ἔφη ἐπιφέρεται πολλάκις εἰς τὸ, λέγει ἡ εἶπεν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν ὅπως πλεοναστικῶς, εἰς ἀνάμνησιν μόνον, ὅτι εἰσάγονται εἰς τὸν προκείμενον λόγον τὰ ὑπ' ἄλλου τινὲς ῥηθέντα. γ) ἐνίστατε δὲ συντάσσεται ἁμέσως τὸ, φημί καὶ μὲ ἄλλο τι ταυτοσημαντὸν ῥῆμα, π. χ. «ἔφη λέγων, ἔλεγε φάσε», κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅχι σπανίως. Τὸ, φημί προτάσσεται τοῦ ἐδίου ὑποκειμένου συνήθως· «ἔφη ἐγὼ, ἔφη ὁ Σωκράτης», κ. τ. τ. δ) τὸ, ἔφη, τίθεται καὶ ἀπροσώπως μετὰ αἶτ. καὶ ἀπρμφ. «ἔφη δὲ, Κύρον ἀρχειν τοῦ λόγου ὡδε». Ξενοφ. 2) καθ' ὠρισμένην σημα. λέγω τὸ ναι, καταράσκει, βεβαίον, προφαρίζομαι, συνολογῶ, ὑπόσχομαι, ἀπολύτως καὶ μετὰ αἰτία. παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως· τοῦναντίον δὲ «οὐ φημί, ἡ φημί οὐχί» λέγω τὸ, ὅχι, ἀρνοῦμαι, ἀποράττω, παραιτοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαι τι, καὶ κατ' ἀπόλυτον σημα. καὶ μετὰ αἶτ. καὶ μετὰ ἀπρμφ. κατὰ ταύτην τὴν ὠρισμένην σημα. μεταχειρίζονται οἱ Ἀττ. πλὴν τοῦ ἐνστ. καὶ τὸν

πάλ. φήσω, ἔξαιρ. καὶ τὸν ἄορ. ἔφησα κατὰ παρτατ. ὅμως τίθεται συνήθ. εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἀμφιόλου, τὸ εἰς Λογογρ. ἄλλος ξένον φάσκειν, καὶ τὸ μέτ. φάσκειν, φάμενος· τὸ δὲ φάμενος μετὰ τοῦ, οὐ ἔξαιρ. π. χ. «ἔφη σπουδαῖεν» ἔλεγεν, ὅτι ἔχει βίαν· ὅθεν «φάσκον», βεβαίον, ἀποφράσκων· εὐρέθη ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημ. καὶ τὸ, ἔφη. Ξενοφ.

Φημὶ ἔω, ἴσω. Ἄττ. ἰω. Δωρικ. ἔω (φήμη). Δαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω λόγον τινά. 2) ὀνομάζω, δίδω εἰς τινα ὄνομα, λέγω, ἐκφράζω θυμῷ τι. 3) μέτ. ἐκφέρω, ἐκφράζω τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, συντόμως ἐφημέριον· σύντομα, μὲ ὀλίγα λόγια τὸ εἶπε. Αἰσχλ.

Φημι ος, ὁ. Περιφρημος ἀρχαῖος αἰοῖδς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέροπιδος, διατρέφειν ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς Φόρμιγγος καὶ τῶν ἀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός τῆς. Ὅδο.

Φημις, ἰος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φήμη. Λόγος, συνδιά-λεξις, συνομιλία· ἔξαιρ. κενολογία, δόξα, δοξασία, ἀγγελία, εἰδήσεις, κοινὴ γνώμη, υπόληψις, τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τίνος. Ὅδο.

Φημισμός, ὁ (φήμιζω) = φήμη. Σουῖδ.

Φημονόα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη τὸν ἐξόμετρον στίχον. Παντ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυρκίαν Σιβυλλαν, ἀκμάσασα πρὸς τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς.

Φην, ἰων. παρτατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφην. Ὅμ.

Φηναί, ἀπαρμφ. ἄορ. ἁ. τοῦ, φαίνω. Ὅδο.

Φηνεῖς, γ'. ἐνκ. πρόσπ. εὐκτ. ἄορ. ἁ. τοῦ, φαίνω. Ὅδο.

Φηνεὺς, εἰως, δ. Υἱὸς τοῦ Μέλαντος, Ἀπολδρ. πιθαν. Φινεύς, παρβλ. Heyne σελ. 128.

Φήνη, ἡ. Εἶδος ἀετοῦ, ἀκριβέστερον ἀνδριστοῦ. Ὅδο.

Φήρ, ηῖρος, ὁ. Διοικ. ἀντὶ τοῦ Θήρ· ἔξαιρ. ἐκαλοῦντο Φήρες οἱ Κένταυροι ὡς ἀνθρώπου καὶ θηρίου μορφῇ ἅμα ἔχοντες. Ἰλ.

Φηαί, ἄς, ἡ. ἐπι. καὶ ἰων. Φηρή. καὶ

Φηραί, αἰ, = Φαραί. Πάλις τῆς Μισσηνίας, ὅπερ ἰδε. 2) πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φήρεα, τά (φήρ). Μακροῦλον πρίξιμον τῶν ἀδένων τῶν ὠτίων, μὲ τὰ κέρατα τῶν Σατύρων ὁμοιον φαινόμενον, φήρες. Ἰππκ.

Φηρητιάδης, οὐ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ὅμ.

Φηρομαγνής, ὁ, ἡ (φήρ, μαίνομαι). Μαίνόμενος περὶ τῶν θηρίων, μὲ υπερβολὴν ἀγαπᾶν τὰ θηρία· ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.

Φής, β'. ἐνκ. πρόσπ. τοῦ, φημί. Ὅμ. φῆς, δὲ παρτατ. ἰων. ἀντὶ, ἔφης. Ὅμ.

Φήσθα, ἐπι. β'. ἐνκ. πρόσπ. παρτατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφησθα, ἔφης. Ὅμ.

Φήτρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ φάτρα· ἰδε φράτρα.

Φθαίρ, Δωρικ. ἀντὶ, φθίρειν.

Φθάν, ἐπκ. γ'. πλθ. πρόσπ. ἄορ. β'. τοῦ, φθάνω, ἀντὶ, ἔφθασαν.

Φθάνω, φθίσσωμαι, καὶ φθάζω, ἄορ. ἔφθην, ἀπαρμφ. φθάνω μτχ. φθᾶς ὑπκτ. φθῶ, παρκ. ἔφθακα. Δωρικ. φθᾶξω, ἄορ. ἔφθαξα. Φθάνω, προφθάνω, ἔρχομαι, πηγαινῶ που προτῆτερα· «φθάνειν εἰς πόλιν». Ξενοφ. ὅθεν, εἰμαι ταχύτερος, προφθάνω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον καὶ εἰς ὅτι δόποιε ἄλλο· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. τὸ ὅποιον προφθάνειτις, ἡ κάμνει τι προτῆτερα, ὀγληγορώτερα ἀπὸ αὐτοῦ. Ἰλ. Α. 451. ἔτι δὲ καὶ «ἐφθῆσαν τὸν χειμῶνα», ἐπρόφθασαν,

ἐπρόφθασαν πρὶν ἐκτραγῆ ἡ ἀνεμοζάλη. Ἡρότ. ἡ δὲ πρᾶξις, κατὰ τὴν ὁποίαν προφθάνει, προλαμβάνει τις ἄλλον ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, τῆς ὁποίας τὸ γένος διορίζεται ἀπὸ τοῦ ὑποκείμενου τοῦ λόγου, π. χ. «ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν», ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος τὸ ἐπρόλαβε μὲ τὸ εἰψιμον τοῦ κονταρίου. Ὅδο. ἐνίοτε ἐνὸς κεῖται καὶ ἀπαρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. φθάνης· ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν. Ἄρστχ. ἡ μετοχ. ἀναλύεται ἐν γένει εἰς τὸ κοιντρ. εἰς ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ τὸν ἐπὶ ῥρμ. προτῆτερα, ὀγληγορώτερα κ. τ. π. χ. «ἐφθῆ βαλὼν» ἔρριψε προτῆτερα ἢ ὀγληγορώτερα, «ἐφθην ἀνικόμενος» ἐπρόφθασα, ἦλθα προτῆτερα, ταχύτερα, «φθάνω εὐεργετῶνα» ἐφ' ὧν εὐεργετῶ προτῆτερα, κ.τ.τ. ὁ δὲ ποιητ. θέτει τὸν μετρ. μέτ. ἄρ. μετὰ κυρίου τινος ῥήματος, ὥς μ' ἔβαλε φθάνεος· ἀντὶ, ὅς μ' ἐφθῆ βαλὼν. Ἰλ. οἱ δὲ Ἄττ. μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἐνσγ. μετχ. «φθάνοντες δουρῶμεν» ἡμεῖς προλαμβάνομεν καὶ ἐκφρόνομεν, ἡ ἡμεῖς προτῆτερα ἐργάζομεν τοὺς τόπους «φράσας ἀσθενόσσω» ἐφ' ὧν, θέλω ἀδυνατῆσαι προτῆτερα· «οὐκ ἄλλος φθᾶς ἐμοῦ κατήγορος ἔσται» δὲν θέλει προφθάνει, κἀνεῖς ἄλλος γὰρ ἐγκαλέτη προτῆτερα ἀπὸ ἐμέ. Ἡρόδ. β) τὸ, φθάνειν μετὰ τοῦ, «οὐκ αἰ μετχ. τὸν καί» ἢ τὸ, «καὶ εὐθὺς» ἐπιπερῶμενον ἔχον, τὴν ταχέϊαν ἀλλήλουχίαν, ἢ τὸ ἀμέσως σύγχρονον δύο τινῶν πράξεων, σημαίνει, π. χ. «οὐκ ἐφθμεν ἐλθόντες καὶ νόστους ἐλήφθημεν», μόλις ἦλθαμεν, καὶ εὐθὺς ἀρρώσθησμεν· «οὐκ ἐφθην μοι συμβᾶτα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπεχειρήσαν διαφροῆσαι τάνδοθεν» ἅμα, ἢ, ἐν ταύτῃ καθὼς μ' ἦλθεν ἡ δυστυχία, εὐθὺς ἀρχισαν καὶ Δμστ. «οὐκ ἐφθην λέγων καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν πάντες»· μόλις ἡ εὐθύς εἰς ἀνοίξαι τὸ στόμα του νὰ ἐμιλήσῃ καὶ ἀρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι, κ.τ.τ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα κεῖται ἐνίοτε, τὸ ἀπαρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. «κακῶν ἂν εὐκ ἐφθης φράσαι, καλῶν λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἄνα». Ἄρστχ. γ) εἰς τὸν ἐρωτηματικὸν λόγον τὸ, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ, σημαίνει τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνυπομονήσιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ, περὶ οὗ ἡ ἐρώτησις «οὐκ ἂν φθάνοις λέγουσ; δὲν θέλεις τὴν εἰπεῖ εὐθύς; τοῦ τ' ἐστίν, εἰπέ το εὐθύς!» «οὐκ ἂν φθάνοις» ἀκολουθοῦντες; δὲν θέλεις ἀκολουθήσει εὐθύς; ὁ ἐστίν ἀκολουθήσας εὐθύς; ἔτ' δὲ καὶ μετὰ παθητ. μετχ. «οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος; δὲν θέλουν τὸν κατακόψει, κατακομματιάσει εὐθύς; ὥσπερ οὕτως τίθεται καὶ ἡ μετχ. φθᾶς μετὰ προτκ. ὡς τὸ, ἀνύτας, «λέγς φθᾶσας» λέγε, ὁμίλει ὀγλήγορα! «τρέχε φθᾶτας» κ.τ.τ. ἐνίοτε δὲ τὸ, φθᾶτας συντάσσεται καὶ μὲ ἄλλην τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένην μετχ. «φθᾶς αὐτὸς τὴν Πέρκαλον ἀπάσας καὶ σχῶν γυναῖκα». Ἡρότ. β) εἰς τὸν ἀποκριτικὸν λόγον τίθεται τὸ, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ καὶ ἐπιπερῶμενον ἂν κατ' εὐκτ. ἔγχι. συνήθως «οὐκ ἂν φθάνοιμι» θέλω ἀρχίζει εὐθύς. Πλάτ.

Φθάρμα, τὸ (φθίρειν). Ὅτι ἐφθάρη, εἶναι ἀποβολῆς ἄξιον, ἔκτρομα, ἀπόρριμμα. Ἰουδ. ἐ. ἰ. 5. «πόσα τοῦ ἔθνους φθάρματα».

Φθαρτικός, ἡ, ὁ (φθίρειν). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, ὀλεσθρον, βλάβην. Ἀριστοτ.

Φθαρτικός, ἡ, ὁ (φθίρειν). Ὁ ἐφαρμένος, ὑποκείμενος εἰς φθοράν· ὅθεν θνητός, πρόσκαιρος.

Φθᾶς, ὁ. Θεοῖς τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡραίστου, ὡς μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα

διὰ τῆς ἀπειροῦ σοφίας τῆς, συναλῶσα τὰ πλεῖστα εἰς τὴν γέννησιν καὶ ἀνάπτυξιν ὧν τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων. Διόδωρ. Σικελ.

Φ θ α τ α, = φθάνω. Ἡσύχ.

Φ Θ Α Ω, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τὸ ὅποιον σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

Φ θ έ Γ γ ο μ α ι, γέομαι (ἀόρ. ἐφθεγγάμην· παρκμ. ἐφθεγγμαι, ῥημτ. φθεγγτέον). Ἰλ. μέτ. ἀποθ. Δαλῶ, ὀμιλῶ, λέγω, ἐκπέμπω φωνήν· ἐξαίρ. φωνάξω δυνατά, ὀμιλῶ με τραυήν φωνήν. β) = ὀνομάζω γ) «τὸ φθεγγόμενον», = φθόγγος. Ἡρόδ. 2) μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως, ἢ ὑμῶν. Πινδ. τύπος ἐνργη. φθεγγῶ, δὲν εὐρέθη, οὐδαμῶ.

Φ θ ε γ κ τ ό ς, ἡ, ὄν (φθεγγομαι). Ὅ,τι ἔχει, ἐκπέμπει φθόγγον, φωνήν, ἤχον, τόνον.

Φ θ έ γ μ α, ατος, τό (φθεγγομαι). Φθόγγος, φωνή, λόγος, λαλιά, ὀμιλία· ἐν γένει, τόνος, ἤχος, κλαγγή. Πινδρ. ὅθεν

Φ θ ε γ μ α τ ι κ ό ς, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἡχεῖ.

Φ θ ε ί ο μ ε ν, ἐπικ. ἀντὶ φθείωμεν, φθῶμεν, ἄ. πλθ. πρόσπ. ὑπκ. ἀόρ. β'. ἐνεργητ. τοῦ, φθάνω.

Φ θ ε ί ρ, ρός, ὁ. Ἡ ψείρα, κατὰ πρώτον παρ' Ἡρόδ. 4, 168. πολλὰ παρ' Ἀρστροφ. παρὰ τοῖς μεταπίπτει. δὲ καὶ Σηλ. ἡ φθεῖρ, ὅχι ἄτ. δημοτ. 2) ἰχθύς τις θαλάσσιος, ὅστις προστεκλόμενος εἰς ἄλλους βυζάνει αὐτούς. 3) ὁ μικρὸς καρπὸς εἰδους τινὸς πίτυος ἢ ἐλάτης, διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ «πίτυς φθειροφόρος ἡ Φθειροποιὶς» ὀνομαζομένης.

Φ θ ε ι ρ ί α ζ ω, = φθειρίζω, ἀμφθλ.

Φ θ ε ι ρ ί α σ ι ς, εως, ἡ. Νόσος, ἀρρώστια ἐξ αἰτίας τῶν ψειρῶν, ψειρίσκημα· παρὰ τὸ

Φ θ ε ι ρ ί α ω, ὡ, ἄσω (φθεῖρ). Ψειριάζω, ἔχω ψείρας· πάσχω τὴν φθειρίασιν.

Φ θ ε ι ρ ί α ω, = τὸ ἐπιμ. ἀμφθλ.

Φ θ ε ι ρ ί ζ ο μ α ι, πλθ. (φθεῖρ). Ψειρίζομαι, ζητῶ καὶ πιάνω σκοτόν· τὰς ἐνοχλοῦσας με ψείρας.

Φ θ ε ι ρ ι κ ό ς, ἡ, ὄν (φθεῖρ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς ψείρας, πρέρχεται ἀπὸ τὰς ψείρας.

Φ θ ε ι ρ ι σ τ ι κ ό ς, ἡ, ὄν (φθειρίζομαι). Ὅστις ψειρίζεται, ζητεῖ καὶ πιάνει τὰς ψείρας· ἢ φθειριστική· ὑπκ. «τέχνη» ἡ ἐπιτηδεύσις τοῦ νὰ ψειρίζηται τις, νὰ πιάνῃ τὰς ψείρας.

Φ θ ε ι ρ ο κ ο μ ί δ η ς, ου, ὁ (κομίζω). Ὅστις εἶναι γεμῆτος ἀπὸ ψείρας· ψειρίζω. Ἡσύχ.

Φ θ ε ι ρ ο κ τ ο ν έ ω, φονεύω, τὸ κιντρ. τολιζῶ ψείρας.

Φ θ ε ι ρ ο π ο ι ό ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ψείρας. 2) «πίτυς ἢ φθειροποιός». Θεόφρ. εἰδός τι πίτυος, ἢ ἐλάτης μικροῦς στροβίλους, κουκουάρια κιντρ. φέρων· λέγεται δὲ καὶ φθειροφόρος· ἴδε φθεῖρ, σημ. 3.

Φ θ ε ι ρ ο τ ρ α γ έ ω (φθεῖρ, σημ. 3. τρώγω). Τρώγω τῆς φθειροφόρου πίτυος τοὺς στροβίλους. Ἡρόδ. δύναται ὁμοῦς ὁρθῶς νὰ ἔχη καὶ τὸ, ψείρας τρώγειν. Ἀρβαν.

Φ θ ε ι ρ ο τ ρ ω κ τ έ ω, = τῷ προηγμ.

Φ θ ε ι ρ ο ρ έ γ γ ο ς, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅς τις τρώγει φθείρας.

Φ θ ε ι ρ ο φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ (φθεῖρ, σημ. 3. φέρω) ὑπακούω. «πίτυς». Τὸ δένδρον, τοῦ ὁποῦν οἱ καρποὶ εἶναι μικροὶ στρόβιλοι· εἰδός ἐλάτης.

Φ θ ε ί ρ ω, ερῶ· ἐπικ. φθέρσω, παρκαμ. ἐφθαρχα, καὶ ἐφθορα· παθτ. παρκμ. ἐφθαρχμαι· παθτ. ἀόρ. 3. φθάρην· ἐπθτ. ῥημτ. φθαρτός. Χαλνῶ τι, τὸ χειρτερεύω, τὸ ἀκρίν· νὰ καταντήσῃ εἰς κακὴν κατάσταση· «μηλα κακοὶ φθερούσι νομῆς». Ὅδο. ἐξαίρ. ἀδυνατιζῶ, κάμνω τε ἀδύνατον, νὰ χάτῃ

τὰς δυνάμεις, τὴν ζωηρότητα τοῦ· παθτ. φθεῖρομαι, καταντῶ εἰς κακὴν κατάστασιν, χαλνῶμαι, δυστυχῶ· φθειρέσθε· δυστυχεῖτε. Ἰλ. ἐξαίρ. παρὰ τοῖς ἄττ. κατάρως λέξεις, «φθειρομαι» τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. πῆγαινε εἰς τάνάθεμα! κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ! πῆγαινε εἰς τὸν διάβολον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 460 «φθειρομαι πρὸς ἢ εἰς τι» καταντῶ κατὰ δυστυχίαν μου εἰς ἐλκενὴν κατάσταση· ἔτι δὲ καὶ «φθειρομαι πρὸς τινὰ» π. χ. «πρὸς τοὺς πλουσίους» κατὰ δυστυχίαν μου ἔπετα εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων. Δημοσθ. ἰδιαιτέρως δὲ 1) ἐπὶ πραγμάτων· βλάπτω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, κατεργάζομαι· «χώραν φθειρεῖνα». Ξενοφ. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, φονεύω, σκοτίζω τινὰ· παθτ. χάνομαι, φονεύομαι, μὲ φονεύει τις. 3) ἐπὶ κορασίῳ, παίδω, διαφθεῖρω, κατασχύνω, ἀποπλάνω. 4) ἐπὶ χρωμάτων· τρίβω, συμμιγνύω, ἀνακατόνω. Δισχύλ. οὕτω καὶ «μιαίνω, μολύνω, χραίνω» διότι διὰ τῆς μίξεως διαφόρων χρωμάτων φθείρεται ἢ χάνεται τὸ κύριον χρῶμα ἐκείνου. β'. παρκμ. ἐφθορα, ἔχει κυρίως τὴν ἀμετάβ. σημ. τοῦ παθτ. κατὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται αὐτὸν καὶ οἱ μεταγιντ. οἱ δοκιμώτεροι. ἄττ. ὅμως πάντοτε μεταβτ. ὡς τὸν ἄ. παρκμ. ἔ. θαρκα.

Φ θ ε ι ρ ῶ ὕ δ ρ ο ς, τὸ. Ὅρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὀμ. κατὰ Στράβ. = τῷ ὅρῳ Ἄλτμος, ἡ τὸ παρ' αὐτοῦ κείμενον ἔρος Τρίτον. (ἀπὸ τοῦ φθεῖρ, μικροῦ καρποῦ πίτυος, ἢ ἐλάτης).

Φ θ ε ι ρ ῶ δ η ς, εως, ὁ, ἡ (φθεῖρ, εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς φθεῖρ, ὀμιάζει με φθεῖρα, εἶναι πληρὲς φθειρῶν.

Φ θ ε ρ τ ι έ ρ ο τ ο ς, ὁ, ἡ (φθεῖρω, βροτός). Πᾶν ὅ,τι φθεῖρει, ἢ φονεύει τοὺς ἀνθρώπους· ποιητ.

Φ θ ε ρ ι γ ε ν η ς, ὁ, ἡ (φθεῖρω, γένος). Ὅ,τι διαφθεῖρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸ γένος. Δισχ.

Φ θ ε ρ σ ί μ έ ρ ο τ ο ς, ὁ, ἡ, = φθερσίθερος· ποιητ.

Φ Θ Ε Ω, ἄχρηστον πρωτότ. ὅθεν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθεῖρω.

Φ θ έ ω μ ε ν, φθῶσιν, ἐπικ. ἀντὶ φθῶμεν, φθῶσιν ἄ. καὶ γ'. πρόσπ. ἐνεργητ. ὑπκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ὀδύσ.

Φ θ ή, ἰων. ἀντὶ ἐφθ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργτ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ἰλ.

Φ θ ή η, ἐπικ. ἀντὶ φθῆ, φθῆ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργτ. ὑπκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ἰλ.

Φ Θ Η Μ Ι, ἄχρηστον πρωτότ. ὅθεν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

Φ θ η σ ι ν, ἐπικ. ἀντὶ φθῆ γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργτ. ὑπκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ἰλ.

Φ θ ί α, ἡ. Μία τῶν δυοκτέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης· Ἀπολόδ. 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος· Ἀπολόδ.

Φ θ ί α, ἡ. ἰων. Φθίη. Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς. Ἰλ. κατὰ Πολύβ. ἔκειτο αὐτῇ τῇ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχίνον χώραν. 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ· ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλὰς μετὰ τοῦ Ἑλλάς, ὡς βασιλείαν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. 3) = Φθιώτις. Ξενοφ.

Φ θ ι έ ς, ἄδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἡ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα ἢ Φθιάς αἶα. Εὐρύκτ.

Φ θ ι δ ι ο ς, ια, ἰων (φθίω). Ὅ,τι εἶναι φθαρόν. Ἡσύχ.

Φ θ ι ν δ ε, ἐπίρρ. Εἰς, ἢ πρὸς τὴν Φθίαν, κινήσεως σημαντικόν. Ἰλ.

Φ θ ί η φ ι, ἐπικ. ὅσση. πῶσσις ἐνικ. ἀριθμ. τοῦ, Φθία· ὡς ἐπίρρ. ἐν τῇ Φθίᾳ. Ἰλ.

Φθίμανος, ἐπικ. συγκπ. μετχ. ἄορ. κατὰ παθτ. σημε. τοῦ, φθίνω. Ὀμ.
 Φθίνα, ἡ, = ἐρυτθῆ. 2) εἶδος θαλάσσης. 3) φθίνῃ νόσος, = φθόνη, ἡ φθινιάς.
 Φθινάς, ἄδος, ἡ (φθίνω). ἄμεθ. Πᾶν δ, τι συμ-
 κρύνεται, ἐλαττώνεται, ὀλιγοστεύει, φθείρεται ὀ-
 λίγον κατ' ὀλίγον, π. χ. πτελήν, ἡμέρα, ὥρα
 ὡς τὸ, φθίνουσα. 2) ἐνεργητ. δ, τι προξενεῖ συμ-
 κρυνσιν, ἐλάττωσιν, φθοράν ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
 νόσος ἡ φθίσις, ὁ μαρασμός. Ἰπποκρ.
 Φθίνασμα, τό (φθινάξω). Τὸ νὰ συμκρύνηται,
 ὀλιγοστεύῃ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον «ἡλίου φθίνα-
 σμα» ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Αἰσχύλ. 2) = φθίσις.
 Φθινάω, καὶ φθινέω. Πάσχω φθίσιν, εἶμαι φθισικός.
 Φθινάκω, ὁ, ἡ (φθίνω, καρπός). Οὐ τινος
 αἱ καρποὶ φθείρονται, πίπτουσι, δ, τις δὲν κρατεῖ
 τοὺς καρποὺς του, μένει ἀκάρπος. Πίνδ.
 Φθινόκω, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὅς τις ἔχει φθίνοντα,
 μαραζιζόμενα, ξηραίνόμενα μέλη.
 Φθινόπωρος, ἡ, ὅν (φθινόπωρον). Ὅ, τι εἶναι
 ἀπὸ τὸν φθινόπωρον, γεννᾷται τὸ φθινόπωρον, ἀ-
 νήκει εἰς τὸ φθινόπωρον.
 Φθινόπωρος, ἡ, ἰδιαιτέρ. ποιητ. Σηλλ.
 τοῦ, φθινοπωρινός. Πίνδ. «ἐλαία φθινοπωρινή».
 Φθινόπωρος, ὁ, = τῷ ἔπομ.
 Φθινόπωρον, τό (φθίνω, ὀπώρα). Τὸ μέρος τοῦ
 ἔτους, κατ' ὃ ἀρχίζουσι νὰ τελειώνωσιν αἱ ὀπώ-
 ραι, κυρίως ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρ-
 κτούρου μέχρι τῆς ἀνατολῆς τῶν Πλειάδων.
 Φθινόσκω, ἐπικ. κατ' ἐπίτασ. παρατατ. τοῦ φθι-
 νύθω. Ἰλ.
 Φθινύθω, ποιητ. ἀντὶ φθίνω. Μόνον κατὰ τὸν
 ἐνστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον.
 Φθινύλλω, ἡ (φθίνω). Χλευαστικὴ ἐπωνυμία,
 γραίας τινὸς κατεξηραμένης ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντρ.
 μπαμπόγραια. Ἀριστοτ.
 Φθίνω, ἐνστ. χρόνος ἀπὸ τοῦ, φθίω, παρηγημένος,
 ὅπερ ὦδε.
 Φθινόπης, ὁ, ἡ (φθινιάς, εἶδος). Ὅ, τι ὁμοιάζει
 μετὰ τὴν φθίσιν, φαίνεται ὡς φθίσις, προσημαίνει
 τὴν φθίσιν. ὅς τις πάσχει φθίσιν.
 Φθίος, ὁ. Ἀρχαῖος τις Παλασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποῖου
 λέγεται ὅτι δονομάσθη ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία,
 καὶ Φθιώτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίτ-
 σης, κατὰ Στεφ. Βυζ. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασι-
 λέως τῆς Ἀρχαδίας, κεραινωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ
 τοῦ Διὸς. Ἀπολλῶρ. 3) ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν
 Θεσσαλίᾳ. Ὀμ. Ἰλ.
 Φθισήνωρ, ὁρος, ὁ, ἡ (φθίω, ἀνήρ.). Ὅς τις φθεί-
 ρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνδρας. «πόλεμος». Ἰλ.
 Φθισθαί, ἐπικ. συγκπ. τύπος ἄκρμφ. ἄορ. παθτ.
 τοῦ, φθίω. Ὀμ.
 Φθισιάω (φθίσις). Ἐχω, πάσχω τὴν φθίσιν, εἶ-
 μαι φθισικός. Ἀριστοτέλ.
 Φθισίβροτος, ὁ ἄχρητ. τύπος, ἀντὶ φθισίμ-
 βροτος.
 Φθισικεύομαι, μέσ. ἀποθτ. = φθισιάω. Γαλ.
 Φθισικός, ἡ, ὅν (φθίσις). Ὅς τις πάσχει φθίσιν,
 κλίνει εἰς τὴν φθίσιν. 2) ἐνεργητ. δ, τι προξενεῖ τὴν
 φθίσιν.
 Φθισμβροτος, ὁ, ἡ (φθίω, βροτός). = φθι-
 σήνωρ. Ἰλ.
 Φθίσις, εἰς, ἡ (φθίω). Τὸ πάθος φθίσις, μαρ-
 ασμός (κοιντρ. εἰς ἡμᾶς ὄχτηκας, χητικὸν) ἐν γέ-
 νει δὲ, τὸ νὰ μαραινῇται, φθείρῃται τις ἡ τι ὀλί-
 γον κατ' ὀλίγον.

Φθισίφρων, ὁρος, ὁ, ἡ (φθίω, φρήν). Πᾶν δ, τι
 φθείρει, κατατράττει, κατατρίκει, τὸν νοῦν, τὸ
 φρόνημα, τὸ λογικόν. ποιητ. Ὀππιαν.
 Φθίτο, ἐπικ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. κατὰ συγκπ. παθτ.
 ἄορ. ἐνστ. τοῦ, φθίω. Ὀδύσ.
 Φθίτος, ἡ, ὅν (φθίω). Πᾶν δ, τι ἐφθάρη, ἐμαράνθη,
 ἐξηράνθη, ἀπέθανεν. δ, τι εἶναι φθαρτὸν, θνητὸν,
 πρόσκαιρον. δθεν
 Φθιτόω, ὦ, = φθίνω. μεταθτ. Λυκρρ.
 Φθίω, φθίσω (ἄρρ. ἐφθισα) κατ' ἐνεστ. ποιητ. καὶ
 σπάνιον εἰς τὸ πεζὸν κατὰ τοὺς λοιποὺς χρόνους.
 ποιητ. δὲ σχηματισμὸς ὅχι σπάνιος κατ' ἐνεστ.
 καὶ παρατ. μετὰ φθ. καὶ ἄμτφ. σημε. εἶναι καὶ
 ὁ «φθινύθω». 1) ἄμεθ. κατὰ παθτ. καὶ κατὰ
 μέσ. διάθτ. φθείρομαι, μαραζινομαι, ἀδυνατίζω
 ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πλησιάζω εἰς τὸ τέλος μου, ἀ-
 ποθνήσκω. Ὀμ. α) ἐπὶ χρόνου, καιροῦ. «πρὶν καὶ
 νῦν φθίτω» πρὸ τοῦ νὰ παρᾷσῃ ἡ νύκτα. Ὀδύς.
 κατὰ ταύτην τὴν σημε. εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ ἐνστ.
 φθίνω. ἔξαιρ. «μηδὲ σοι αἰὼν φθινέτω» μὴ χάνε-
 ται ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς σου. Ὀδύς. ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ
 μηχανολογίας «μηνὺν φθινόντων» ὅταν ὀλιγοστεύουν
 οἱ μῆνες, τοῦτ' ἐστίν, ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος των.
 παρὰ τοῖς μεταχρονστ. Ἀττ. μὲν κατὰ μηχανολογίαν
 ἔννοια «μὴν ἱστάμενος» ἡ πρώτη δεκάς, αἱ ἀπὸ
 τῆς πρώτης ἄχρι τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς ἡμέραι.
 «μὴν ἡσθὶν» ἡ δευτέρα δεκάς, ἀπὸ τῆς 10 ἕως
 εἰς τῆς 20, καὶ «μὴν φθίνων» ἡ τρίτη δεκάς,
 ἀπὸ τῆς 20 ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. β) «τοὺς
 δε δ' ἔα φθινύθηναι» εἶναι καταραστικὴ φράσις, ὡς
 τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντρ. ἄφες τοὺς νὰ κορευῶνται, νὰ
 τοὺς πᾶρῃ ὁ διάβολος. Ἰλ. γ) ἐπὶ φυτῶν, μαραινέ-
 ται, ξηραίνεται. 2) μεταθτ. συμκρύνω, ἐλαττώνω,
 φθείρω, ἀφνίζω, τι. κάμνω τι νὰ χάσῃ τὴν δρα-
 στικότητά, τὰς δυνάμεις του ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
 ἔξαιρ. φονεύω, σκοτώνω. Ὀμ. ὅς τις καὶ τὸ φθι-
 νύθην μεταχειρίζεται κατὰ ταύτην τὴν σημε.
 «φθίω φρένας, φθινύθω φίλον κῆρ» κατατρίκω, κα-
 ταμαραινῶ τὴν καρδίαν μετὰ λύπῃν, δυσθυμίαν
 κ. τ. τ. «φθινύθω οἶκον, εἶνον» καταναλίσκω τὴν
 περιουσίαν, τὸν εἶνον. Ὀδύς. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρό-
 νου, καὶ ἐν φθινύθηναι τὸν ἐνστ. φθίνω ποτὲ δὲν
 μεταχειρίζεται κατὰ μεταθτ. σημε. ὁ ποιητ.
 Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας
 ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ἔξαιρ. ἀπαντώ-
 μενον. Πρόδτ. Θουκ. ἦσαν γὰρ οἱ Φθιώται τὸ ἀνέ-
 καθεν Ἀχαιοὶ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ
 παιδὸς τοῦ Σουθου. Στράβ. 2) ἐπιθετ. ἐκ τῆς
 Φθιώτιδος ὄν. Καλλ.
 Φθιώτης, ἡ, ἰδος, ἡ ἐπιθετ. Ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώ-
 ρας οὔτα. Εὐρύπ. 2) μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ γῆ. χώρα
 τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ
 κόλπου ἕως τοῦ ὅρους Πίνδου, εἰς ἣν κατὰ κοινὴν
 ἀρχαίοντες οἱ Φθιώται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλοῦ-
 μενοι, καὶ εἰς ἣν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευ-
 καλίωνος. Πρόδτ.
 Φθογγάζομαι, μέσ. ἀποθ. (φθογγή). = φθέγ-
 γομαι. Ἰων.
 Φθογγάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ φθογγή. Μικρὰ,
 λεπτὰ φωνή. 2) μικρὸς αὐλὸς, σφυρίκτρα.
 Φθογγή, ἡ (φθέγγομαι). ὡς τὸ, φθέγγω. δθεν
 Φθογγήεις, εἶσα, ἐν ποιητ. φωνήεις, ἡχητικός.
 Φθόγγος, ὁ (φθέγγομαι). φωνή, ἔξαιρ. ἀνθρωπί-
 νη. Ὀμ. ἐν γένει δὲ ἡχος, κλαγγή, κραυγή, λόγος,
 φήμη. Πλάτ.
 Φθῆ, ἡ (φθέω). = φθίσις.

Φ θ ό ε ς, ιδος, δ, και φθόεις, ιδος, η. Είδος πλακούντος, πιθανώς, στρογγύλου. β) παρὰ τοῖς ἰατρο. τροχίσκος, καταπότιον, κοινότ. χάπιον. 2) είδος φιάλης στρογγύλης.

Φ θ ο ί σ κ ο ς, ό, ύποκορ. τοῦ, φθόεις. Πλακούντιον στρογγύλον, εξαίρ. χάπιον, τὸ ἄλλως τροχίσκος. Ιππ.

Φ θ ο νερία, η. Ὁ χαρακτήρ τοῦ φθονεροῦ. Ἀριστοτέλ.

Φ θ ο νε ρ ό ς, ά, όν (φθόνος) ὡς και εἰς τήν συνήθειαν· μετά δοτικ. τοῦ πράγμ. Ὅς τις φθονεῖ τινα, διά τι. β) δέ τις διά φθόνον ἤ βακτανίαν, ζηλείαν, δέν συγχωρεῖ εἰς τίνα τι, φέρεται μέ σκληρότητα πρὸς αὐτόν, τόν κατατρέπει. Ξενοφ.

Φ θ ο ν έ ω, ώ, ήσω (φθόνος). Φθονῶ, ζηλεύω τίνα, είμαι ζηλότονος. β) ἄρνούμαι, ὑστεροῦ τίνα τι, τόν βιάπτω καθ' ὅποιον δόηποτε τρόπον ὑπὸ φθόνον κινούμενος, μετά γενκ. τοῦ προσπ. και δοτικ. τοῦ πράγμ. κατ. «οὐ φθονήσω σοι τοῦ λόγου» δέν θέλω σέ εμποδίσει διά φθόνον, φθονῶν σε, τοῦ νά ὀμνήσῃς· ἀλλά καί μετά ἀπρμφ. «οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεύσαι» δέν θέλω σέ στερεῖται τῆς διηγήσεώς μου, ὑπὸ φθόνου κινούμενος, ὡς φθονερός. Ὀδύσ.

«φθονοῦν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν νεωτέρους». διά φθόνον δέν ἤθελον νά διδάσκωσι τήν νεολαίαν· μετά τοῦ, ὅτι, εἰ, ἔάν, ἐπιπερμένον, ἀγανακτῶ, μέ κακοφορεῖται διά τι· ἐτι δέ και μετά αἰτ. και ἀπρμφ. δέν συγχωρῶ εἰς τίνα, τόν ἐμποδίζω νά κάμνητι, κυττάζω τίνα μέ φθονερόν ὄμμα· ἐν γένει ἀποστρέφομαι τίνα, είμαι δυσαρεστημένος κατ' αὐτόν· ὁθεν

Φ θ ό ν η τ ι ς, εως, η. Τά ν φθονῇ τίς τίνα. = φθόνος.

Φ θ ό ν ο ς, ό, ὡς και εἰς τήν συνήθειαν· «οὐδέεις φθόνος» τὸ εἰς ἡμᾶς, μετά χαρᾶς, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. β) ὄνειδος, κατηγορία, καταφρόνησις ἀπὸ φθόνου προερχομένη.

Φ θ ο ρ ά, ή, Ιων. φορή (φθέρω). Ὁλεθρος, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, ἀπώλεια. Ἡρόδ. εξαίρ. Σάνκτος· ὁθεν λοιμός, πανώλη. 2) τὴ νά ἀτιμάτῃ τις κόρην τινά, νά διαφθείρῃ τήν παρθενίαν της. 3) παρὰ ζωγράφους, ἡ τῶν χρωμάτων σύμμιξις. Διονύτ.

Φ θ ο ρ ε υ ς, έως, ό (φθέρω). Ὅς τις διαφθείρει, καταισχύνει, ἀτιμάζει γυναικά τίνα.

Φ θ ο ρ ι κ ό ς, η, όν (φθορά). Ὅς τις προξενεῖ φθοράν.

Φ θ ο ρ ι μ α ί ο ς, αία, αἶον. Ὅς τις ἔχει τήν ιδιότητα τοῦ φθορίμου.

Φ θ ο ρ ι μ ο ς, ίμη, ιμον (φθορά)· ἐνεργ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι φθοροποιόν, προξενεῖ φθοράν. 2) οὐδ. πᾶν ὅ, τι εἶναι φθορόν, πρόσκαιρον, ὀλιγοχρόνιον.

Φ θ ο ρ ι ο ς, ό, η (φθόρος). Ὅς τις ἔχει τήν ἐπιτηδεύτητα εἰς τὸ νά προξενῇ φθοράν, νά βιάτῃ τι· «φθόριον φάρμακον», ἐπιτήδειον πρὸς ἀποβολήν τοῦ ἐμβρύου.

Φ θ ο ρ ο ε ρ γ ό ς, ό (ΕΡΓΩ). = φθοροποιός. Δαμάσκ.

Φ θ ο ρ ο ο κ ο ς, ό, η (οἶκος). = οἰκοφθόρος. Ἀραπόλ.

Φ θ ο ρ ο π ο ί ε ω, ώ. Προξενῶ, φθοράν, βλάβην. Διοσκο.

Φ θ ο ρ ο π ο ι ό ς, ό, η (ποιέω). Ἐπιβλαβής, βλαπτικός.

Φ θ ό ρ ο ς, ό, = φθορά· ὁθεν «εἰς φθόρον, οὐκ εἰς φθόρον»· καταράσεις φράσεις· τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. κρημνίστου, πήγανει εἰς τανάθημα! δέν κρημνίζεσαι; Ἀριττοφ. 2) ὡς τὸ, ὁλεθρος· ἄνθρωπος φθορᾶς πρόξενος, ὅς τις βιάπτει τοὺς ἄλλους κατὰ πολλά. Ἀριστοφ.

Φ θ ο ρ ό ό η ς, ό, η (είδος)· Ὅ, τι ἔχει τήν ιδιότητα νά φθείρῃ βλάβην.

(Φ θ ύ ζ ω) ἴδε ἐπιφύζω.

Φ ζ - φιν· εἰς τήν Ἑποκ. πολλὰ εὐχρηστος προσθήκη

εἰς τήν λήγουσαν τῶν λέξεων, συνήθως και εἰς τήν δοτικ. πτώσιν, ἀλλά και εἰς τήν γενκ. ἐνικῶς και πληθυντ. κυρίως κατ' ἐπιφύρμ. σημσ. ἁπλῶς, και μάλιστα κατὰ τοπικὴν ἀναφοράν.

Φ ι έ λ ε ι α, ή, = Φιγαλία, ὅπερ ἴδε· ὁθεν

Φ ι α λ ε υ ς, εως, δ κατάκ. Ἀνθολ.

Φ ι α λ ε ΐ ν, φιαλεῖς· ἴδε φιάλλω.

Φ ι έ λ η, η. Εἶδος ἀγείων, τὸ ὅποιον ἔχει πλατεῖαν βάσιν, εἶναι μᾶλλον πλατὺ παρὰ βαθύ (τὸ κοιντ. κοῦπα) διά ποτὰ· ἐτι δέ και Κάλπις, ἀγείων, εἰς τὸ ὅποιον ἔθετον τήν στάκην τῶν ὀστέων τῶν ἀποθαμμένων. Ιλ. 2) διά τήν ὁμοιότητα τῆς κατασκευῆς

«Ἄρεος φιάλης, = ἀσπίς, ποιητ. 3) φάτνωμα τοῦ τέσσι τὸ μέ βαθυλόα ὅπωςτοι πεταυρωμάτων διαδιακρίσματα στεγασμα τοῦ οἰκηματος· ὁθεν

Φ ι α λ η φ έ ρ ο ς, ό, η (φέρω). Ὁ φέρων, βασταζών φιάλην.

Φ ι α λ ι ο ν, τό, και

Φ ι α λ έ ς, ιδος, η· ὑπερστ. τοῦ, φιάλη. Μικρά φιάλη.

Φ ι α λ ί τ η ς, ου, ό (φιάλη) = ἀριθμός, ἀριθμητικῆς πρόβλημα περὶ φιαλῶν.

Φ ι α λ λ ω, αλώ. Ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ κάμνεν πράγμα· εὐρέθῃ δις μόνον, και κατὰ τὰς δύο φοράς κατὰ μέλ. χρόνον, «οὐδὲ φιαλεῖς» παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 1348. και «ὅπως ἔργα φιαλῶμενα». Εὐρ. 432· ὁθεν ἐσχηματίζονται τινες ἐσφαλμένως· ἐνεστ. χρόνον φιαλέω (εἶναι δὲ ἡ λέξ. κατ' Εὐσθ. τύπος τῶν, ἐφιάλλω κατ' ἀφαίρεσιν ἄρα ἐφιαλεῖς, ἐφιαλοῦμεν, πρέπει κυρίως νά γράφηται).

Φ ι α λ ο ε ι δ ή ς, ό, η ς (φιάλη, εἶδος). Ὅ, τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς φιάλη, ὁμοιάζει μέ φιάλην.

Φ ι α λ ο ς, ό. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια, πρότερον Φιγαλία καλούμενη. Πικρ.

Φ ι α λ ό ω (φιάλη). Κοιταίνω, βαθυλόων τι, και τὸ κάμνω ὡς κοῦπαν, «τὰ δένδρα» σκάπτων τήν γῆν ὀλόγυρα εἰς τήν ῥίζαν τῶν δένδρων κάμνω βαθύλωμα, τὸ σύνθη. κοιτρ. ξελακίζω.

Φ ι α λ ό δ η ς, ό, η· κατὰ συναίρ. ἀντὶ φιαλοειδής.

Φ ι α λ ω τ ό ς, η, όν (φιαλός). «Θριδακες φιαλωταί». Μαρούλια, τῶν ὁπίων τὰ φύλλα αὐξάνουν ὡς κοῦπα, στρογγύλα κατὰ πλάτος και οὐκ κατὰ μήκος.

Φ ι α ρ ό ς, ά, όν. Ιων. φειρός. Λαμπρός, φωτεινός, ὑαλιστερός· εξαίρ. ἐπὶ σωματίων, τὰ ὅποια διά τήν εὐρωστίαν ἢ εὐτροφίαν τῶν σπαργώσιν, εἶναι παχυλά· ὁθεν παρὰ Θοφρ. ὀνομάζεται τὸ νέον, εὐτραφές κοράσιον «φιαροῦτέρα θυμῶς ὁμᾶς» και παρὰ Νικ. «φιαρὴ γρηῦς», ἡ διά τὸ λίπός της ὑαλιστερὴ κορυφή τοῦ γάλακτος (τὸ σύνθη. τουρκῶ. καϊμάκι). 2) τρπκ. καθαρός, ἀγνός· ποιητ. ὁθεν

Φ ι α ρ ό ω, και

Φ ι α ρ ύ ν ω. Λαμπρύνω, φωτίζω, καθαρίζω.

Φ ι β α λ έ α συκή, η· και

Φ ι β α λ έ ο ν σύκον, τό. Εἶδος σύκων, τὰ ὅποια ὀριμάζονται πρώϊμα, ἀπὸ τινος χώρας περὶ τήν Μεγαρίδα ἡ περὶ τὴν Ἀττικὴν, φέβιαις λεγομένης.

Φ ι β α λ ε ω ς, ω, η. Ἡ συκή, ἡ ὅποια καρποφορεῖ τὰ φιβαλέα σύκα.

Φ ι β α λ ι ς, εως, η. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παράγων ἐξάρετα σύκα. Ἡούχ. Σουίδ.

Φ ι γ α λ ί α, η. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας καίμενη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα περὶ τὴν γῆν τοῦ Διονύσου, κληθεῖσα ὁ

τως ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἐκτίσεν αὐτήν, ὑστερον δὲ Φιγάλη ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἐνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου· νῦν Παυλίτζα ἢ Βερβίτζα Πάνα και Φιγαλές. Πολύβ. Στεφ. Βιζ. ὁθεν

Φι γ α λ ε ς, εως, δ. Ὁ κάτοικος τῆς Φιγαλίας. Ἡρόδ. Φι γ α λ ο ς, δ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, δ κτίσας τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλουτ.

Φι δ ῆ ν α ι, αἱ. Fidenæ. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, ἥτις κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατετάχθη μετὰ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὐρίσκειτο ἐν μέγᾳ Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· νῦν ερείπια πλησίον τοῦ Castel Ciubileo. Στράβ. 88β.

Φι δ ῆ ν α ῖ ο ς, ου, δ, καὶ

Φι δ ῆ ν α ῖ τ η ς, ου, (α) δ. Ὁ κάτοικος τῶν Φιδηναίων.

Φι δ ῆ ν η, ἡ, = Φιδηναί. Στέφ. Βυζ.

Φι δ α κ ν η, ἡ. Ἄττι. ἀντὶ πύλακος· ὅπερ ἴδε.

Φι δ ῖ τ ι ο ν, τό· ἴδε φειδίτιον.

Φι δ ο μ α ι, = φειδομαι, μόνον παρὰ Δωριεῶν.

Φι δ ῶ ς, ἡ, ὄν, = φειδός. Κλλμ.

Φι ε λ η, ἡ. Ἰων. ἀντὶ φιάλης· ὅπερ ἴδε.

Φι ε ρ δ ς, Ἰων. ἀντὶ φιαρός· ὅπερ ἴδε.

Φι κ ε ι ο ν, καὶ Φίκιον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος.

Ὅρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἀπολδρ. (ἀπὸ τοῦ Φιξ).

Φι λ α, ἡ. Πόλις τῆς Περσίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στέφ.

Φι λ ᾶ, ἡ, = Φλά. Στέφ. Βυζ.

Φι λ ᾶ θ ο υ λ ο ς, ὁ, ἡ (ἄθουλος). Ὅστις εἶλε νὰ ᾄῃ ναι ἄθουλος, ἀσύνητος.

Φι λ α θ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἄθρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τρυφερά, ἡ λεπτὰ πράγματα.

Φι λ α γ α θ ῆ ς, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ φιλογαθῆς.

Φι λ α γ α θ ι α, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀγαθὰ.

Φι λ ᾶ γ α θ ο ς, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καλὰ, ἡ τοὺς καλοὺς, ἐναρέτους ἀνθρώπους· καὶ ἐπὶρ. φιλαγῆς. Πλούταρχ.

Φι λ α γ ῆ ν ν η τ ο ς, ὁ, ἡ (ἀγένητος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ἀγένητον, τὸ αἰώνιον.

Φι λ ᾶ γ λ α ς, ὁ, ἡ (ἀγλαός). Ὁ τὸ τίμιον ἦτοι εὐμορφον, καλὸν ἀγαπῶν· ὡς τὸ, φιλόκαλος. Πίνδ.

Φι λ ᾶ γ ρ α υ λ ο ς, ὁ, ἡ (ἄγραυλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χωρικὸν βίον.

Φιλαγρέτης, ου, δ (ἄγρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον.

Φι λ α γ ρ ε ῖ ς, ἰδός, ἡ. Σηλκ. τοῦ, φιλαγρέτης.

Φι λ α γ ρ ε ῖ α. Ἀγαπᾷ τὸν χωρικὸν βίον, νὰ ζῇ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐκ τοῦ

Φι λ α γ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἀγρός)· ὡς τὸ, φιλόγραυλος. Δουκ.

Φι λ α γ ρ ὅ τ ι ς, ἰδός, ἡ, = φιλαγρέτης.

Φι λ ᾶ γ ρ υ π ν ο ς, ὁ, ἡ (ἄγρυπνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅστις περὶ τὴν νύκτα ἀσμένως, ἡ συνήθως χωρὶς νὰ κοιμᾷται.

Φι λ ᾶ γ ω ν, ὄνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀγῶνας, ὅτι συνεβίβηται εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φι λ α δ ῖ λ φ ε ι α, ἡ, ὄν. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Φι λ α δ ῖ λ φ ε ι α, ἡ. Πόλις τῆς Τραχινίας Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Καλυκάδου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀρροδιαίδος· τανῦν Μαλατζκέρτ. Στράβ. 2) πόλις τῆς Λυδίας, μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Τώλου, πῆχυν. πρότερον Καλάττης καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέφφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ὀνομασθεῖσα. Στράβ. 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέφφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἀμμανα καὶ Ραββατάμμανα λεγομένη. Πολύβ. 88β.

Φιλαδέλφους, εως, δ. Ὁ κάτοικος τῆς Φιλαδελφείας.

Φι λ α δ ῖ λ φ ι ᾶ, ἡ, = Φιλαδέλφεια. Πτολ.

Φι λ α δ ε λ φ ι ᾶ, ἡ. Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη· ἐκ τοῦ

Φι λ α δ ε λ φ ο ς, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς του. 2) εἶδος τῆς δάμνου, εὐώδη ἄνθη φέρων· πιθανῶς τὸ σύνηθ. τουρκ. γιασπουμί.

Φι λ α δ ῦ ν α μ ο ς, ὁ, ἡ (ἀδύναμος). Ὅ,τι προξενεῖ εὐκολῶς ἀδυναμεῖν. Ἰπποκρ.

Φι λ ᾶ ε θ λ ο ς, ὁ, ἡ (ἄεθλος). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ φιλάθλου. Πλούταρχ.

Φι λ α θ ῆ ν α ῖ ο ς, ὁ, ἡ (Ἀθηναῖος). Ὁ φίλος τῶν Ἀθηναίων.

Φι λ α θ ῆ ν α ῖ ὁ τ η ς, ητος, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀγάπη.

Φι λ α θ λ η τ ῆ ς, οὔ, ὁ (ἀθλητής). Ὅστις ἔχει παρὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς τοὺς ἀθλητάς, τοὺς ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν. 2) = φιλάθλος.

Φι λ α θ λ ο ς, ὁ, ἡ (ἄθλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄθλους, ἀγῶνας.

Φι λ α ι, ἡ, ἐπκ. ἐνεργ. πρόσπ. πρσπκ. μέσ. ἄρ. ἁ. τοῦ, φιλέω. ἰλ.

Φι λ α ι, αἱ. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐπὶ μίᾳς ἐκ τῶν νήσων τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιοπῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἴσις καὶ ὁ Ὅσιρις· τανῦν Γεζιράτ· ἑλ· Βιρβέ. Στράβ.

Φι λ α ι α κ τ ο ς, ὁ, ἡ (αἰάκτω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θρῆνον, ἀγαπᾷ νὰ ἀναστεινῇ, Θρηνῆ, συνεβίβη νὰ κλαίῃται.

Φι λ α ι δ ῆ μ ω ν, ὄνος, ὁ, ἡ (αἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν αἰδήμοσύνην, τὴν σεμνότητα, εἶναι ἐντροπαλός.

Φι λ α ι δ α ι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγινίδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἰάντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ τύραννος Πεισίστρατος. Πλάτ. 88β.

Φι λ α ι δ ῆ ς, ου, δ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Φιλαίδων ὄν· καὶ Φιλάσιος. Δημ. Στεφ. ἄλλως Φλυκτίσιος γραμμ.

Φι λ α ι μ α τ ο ς, ὁ, ἡ (αἷμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χύῃ αἷμα, νὰ φονεύῃ, εἶναι φονικὸς, αἱματοχαρής.

Φι λ α ι μ ο ς, ὁ, ἡ (ι) καὶ

Φι λ α ι μ ω ν, ὄνος, ὁ, ἡ (αἷμα). = φιλαίματος.

Φι λ α ι μ ω ν, ὄνος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ.

Φι λ α ι ν ε ῖ τ η, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος. Ἀριστοτ.

Φι λ α ι ν ο ν, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος ἐν Ἀνθολ.

Φι λ α ι ν ε ῖ ς, ἰδός, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος ἐκ Λευκαδίας, συγγραψα ἐν βιβλίῳ πλήρῃ διαφόρων αἰσχυροτήτων, ἀναφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. 2) κύρ. ὄνομ. ἐταίρας τινος, παρὰ Λουκ. Ἐταίρ.

Φι λ α ι ν ω ν βωμοί, οἱ. Agræ Philæorum. Λιμνὴν τις ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνας καὶ Κυρηναικῆς χώρας, ἐνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν ὄντων Φιλαινῶν ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνας, οἵτινες ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρέσβειον περὶ τῶν ὄρων τῆς χώρας, ἐτάρηνσαν ἐκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐν ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴν χώραν. Στράβ. οἱ Φιλαινῶν βωμοί, παρὰ Πολύβ. τὸν ὁποῖον ἀνήγειρον οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῇ τόπῳ ἐνθα οὕτοι ἐτάρηνσαν.

Φι λ α ῖ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰάντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλατιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδ.

Φι λ α ῖ τ ε ρ ο ς, ἐρά, ἐρεν καὶ φιλαίματος, ἀτη, ἀτον· ἀνμλ. συγκρ. καὶ ὑπρθ. τοῦ, φίλος.

Φι λ α ῖ τ ι ο ς, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, οὐκ ἐβίβη, κατηγορή, ἐπιπλήττη. Δισχλ. 88β, φιλόφορος, φιλεπιτιμητής, δυσάρεστος.

Φιλακίξομαι, = χαριεντίζομαι. Δμρ.
 Φιλακόλαστος, ὁ, ἡ (ἀκόλαστος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν ἀκολασίαν, ἀσωτεῖται.
 Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν ἀκολουθίαν, συνοδεύει. Ἀριστοφ.
 Φιλάκρστος, ὁ, ἡ. Ἴων. φιλάκρητος (ἄκρατος).
 Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πίνην ἄκρατον οἶνον ἐν γένει ὅστις
 εἶναι φιλοπότης. Σιμωνίδ.
 Φιλάκρβέω (ἀκριβής). Ἀγαπᾷ τὴν ἀκριβείαν,
 φροντίζω νὰ γίνῃ τι μὲ ἐντέλειαν. Πούχ.
 Φιλάκροάμων, ονος, ὁ, ἡ (ἀκρόαμα). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τὰ ἀκρόαματα, ὅσα ἡδύνουν τὸ ὠτίον. δηλ.
 μουσικὴν, ποιητικὴν, ρητορικὴν, κτλ.
 Φιλάλεπτέω, ὦι, (ἀλείφω). Ἀγαπᾷ τὸ ἀλείφωμαι
 μὲ ἐλαίον ὡς παλαιστής.
 Φιλάλέξανδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μέγαν
 Ἀλέξανδρον.
 Φιλάληθης, ους, ὁ, ἡ (ἀληθής). Ὅστις εἶναι φίλος
 τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, νὰ λέγῃ πάντοτε
 τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ ῥ. φιλαλήθως.
 Φιλάλληλεια, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία, καὶ ἀγάπη.
 Ησύχ. ἐκ τοῦ
 Φιλάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν
 αὐτὸν ἀγαπῶνται.
 Φιλάλλογενής, ὁ, ἡ (ἀλλογενής). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τοὺς ἀλλογενεῖς, τοὺς ἀλλοφύλους, τοὺς ξένους. Κύριλ.
 Φιλάλυπος, ὁ, ἡ (ἀλυπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν
 χωρὶς λύπην, χωρὶς μερίμνας.
 Φιλάλυστης, οῦ, ὁ (ἀλύω). Ὅστις λυπεῖται, πί-
 πτει εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν εὐκολα. Ἰπποκράτ.
 Φιλάμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἀμαρτήμα). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τὴν ἀμαρτίαν, νὰ ἁμαρτάνῃ. Ὑμνωδ.
 Φιλάμμονιδας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλάρμμονος,
 ὁ Εὐμόλπος. Θεοκρ. Εἰδ.
 Φιλάμμων, ονος. Εὐρπ. καὶ ἄλλος. Ἀπολλοδ. Πaus.
 ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δευκονόης ἡ κατ'
 ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς
 καὶ καθαριστὴς ἐκ Θράκης. Εὐρπ. Ἀπολλοδ. 2) Ἀ-
 θλητὴς τις, παρὰ Δημ.
 Φιλάμπελος, ὁ, ἡ (ἀμπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς
 ἀμπέλους, ἔχει πολλὰς ἀμπέλους. Ἀριστοφ.
 Φιλάναγνώστης, οῦ, ὁ (ἀναγνώσκω). Ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ
 ἀναγινώσκω. Διόδωρ. Σικελ.
 Φιλάναγνώστης, ου, ὁ (ἀναγινώσκω). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀγαπᾷ τὴν ἀναγινώσκω. Πλούτ.
 Φιλάναγνώστης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀναγινώ-
 σκω, νὰ ἐκδεῖται πολλὰ. Πλάτ.
 Φιλάναλώτω, ὁ, ἡ (ἀναλίσκω). = τῷ προηγμ.
 Φιλάνδρεια, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἡ πρὸς τὸν
 σύζυγον ἀγάπη τῆς γυναίκας. ἐκ τοῦ
 Φιλάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνδρ). Γυνὴ ἡ ἀγαπῶσα τὸν
 ἀνδρα, τὸν σύζυγόν της. Δισχλ. 2) ὅστις ἡ ἡτὶς ἀγαπᾷ
 τοὺς ἀνδρας, μαίνεται διὰ τοὺς ἀνδρας.
 Φιλάνδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμ-
 φης Ἀκακαλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ
 ὁποίου λέγεται ὅτι ἐθελόγηται ὑπὸ μιᾶς αἰγῆς, τῆς
 ὁποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα εὕρισκετο εἰς τὸν ἐν
 Δελφοῖς ναόν. Πaus.
 Φιλάνθης, ὁ, ἡ (ἀνθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἀνθη.
 Φιλάνθρωκεύς, ὡς, ὁ, ἡ (ἀνθρωκεύς). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρωπεύς, εἶναι φίλος τῶν ἀνθρα-
 κέων. Ἀριστοφ.
 Φιλάνθρωπεύμα, τό. Φιλάνθρωπος πρᾶξις,
 μεταχειρίσις, φιλάνθρωπον ἔργον παρὰ τὸ
 Φιλάνθρωπος, ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους· κατὰ μέσ. διὰ ἄθ.

Τόμ. Γ'.

φύραμαι πρὸς τινα με φιλάνθρωπιαν, εὐσπλαγχνίαν,
 μετὰ αἰτίαν. β) παρέχω, δίδω τι με φιλάνθρω-
 πίαν, ὑπὸ φιλάνθρωπίας κινούμενος. 2) ἀματθ.
 διάγω, ζῶ, πολιτεύομαι φιλάνθρωπος. Ἠλιούωρ.
 Φιλάνθρωπέω (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρω-
 πος, πράττω τι, πολιτεύομαι με φιλάνθρωπιαν. ὅθεν
 Φιλάνθρωπέω, ἡ. Τὸ ἡθος, ὁ τρόπος τοῦ φιλα-
 νθρώπου· ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εὐσπλαγχνία,
 συμπάθεια, ἡμερότης τῆς ψυχῆς. Ξενοφ.
 Φιλάνθρωπικὸς, ἡ, ὄν. καὶ
 Φιλάνθρωπινος, ἐνῆ, ἰον. Ὅτι ἀνήκει εἰς φι-
 λάνθρωπον, εἶναι ἰδίον φιλάνθρωπου.
 Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἀνθρώπος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι εὐσπλαγχνος, συμπαθὲς, ἐ-
 λαρὸς, ἡμερος, ἐπὶ ῥ. φιλάνθρωπος.
 Φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. Δημ. ἀντὶ φιλήνωρ, Αἰσχύλ.
 ποιητ. 2) κύρ. ὄν. ἀνδρὸς τινος. Πίνδ.
 Φιλάσοιδος, ὁ, ἡ (σοῖδῃ, αἰοῖδῃ). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν μελωδίαν, ἡ τοὺς μελωδοὺς, ψάλτας.
 Φιλάπεπτος, ὁ, ἡ (ἀπεπτος). Ὅστις πᾶσχει ἀπὸ
 κακοχουευσίας.
 Φιλάπεχθήμενος, ἐπὶ ῥ. τοῦ φιλαπεχθήμων.
 Φιλάπεχθημολογία, ἡ. Κλίσις, πάθος εἰς τὸ νὰ
 ἐχθρεύεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ φιλονεικῇ με
 αὐτούς· ἐκ τοῦ
 Φιλάπεχθήμενος, ονος, ὁ, ἡ καὶ
 Φιλάπεχθής, ὁ, ἡ (ἀπεχθήμενος, ἀπεχθής). Ὅστις
 ἔχει τὴν μανίαν, ἀγαπᾷ τὴν γέννηται ἐχθρὸς μετὰ
 ἄλλους νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ· ἔξαιρ. ὅστις κάμνει
 ἐχθρούς τοὺς ἀλλοις ἐξαιτίας τῆς γλώσσης του,
 καὶ ἀδιαφορεῖ περὶ τούτου. ἐπὶ ῥ. φιλαπεχθής.
 Φιλάπλοκος, ἡ, ὄν. = τῷ ἐπμν.
 Φιλάπλος, ὁ, ἡ, συναίρ. φιλόπλος, ὁ, ἡ, συν.
 τὸ, γεν. οὔ (ἀπλόος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀπλότητα,
 εὐκρίνειαν· εἶναι εὐκρινής, με ἀνοικτὴν καρδίαν.
 Φιλάποδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν ἀποδημίαν, ξενιτεύεται, ταξιδεύει. Ξενοφ.
 Φιλάργυρος, ὁ. Ἀγαπᾷ τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα,
 εἶμαι φιλάργυρος· ὅθεν
 Φιλάργυρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀργύρια,
 τὰ χρήματα.
 Φιλάργυρος, ὁ, ἡ (ἀργυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ
 χρήματα με ὑπερβολὴν, ἐν γένει αἰσχροκερδής.
 Φιλάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀρετήν.
 Φιλαρστέιδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἀρι-
 στείδην, μιμεῖται αὐτόν.
 Φιλάρματος, ὁ, ἡ (ἄρμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ
 ἅμαξα, ἡ νὰ τρέχῃ εἰς ἀγῶνα ὀχούμενος. Πίνδ.
 Φιλάρχιος, ὁ, καὶ Φιλαρχαῖος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Ὅς-
 τις ἀγαπᾷ τὰς ἀρχαῖότητας. Ἀθην.
 Φιλάρχος, ὁ, ἡ, ἴστω (φιλαρχος). Ἀγαπᾷ τὴν ἐξου-
 σιάζω· φιλαρχος εἰμὶ· ὅθεν
 Φιλάρχια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἐξουσίαν, νὰ
 ἦναι ἐξουσιαστής.
 Φιλάρχικος, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν φιλαρχον,
 εἶναι ἰδίον φιλάρχου.
 Φιλάρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐξουσί-
 αζω, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής· καταγίνεται νὰ λάβῃ
 ἐξουσίαν.
 Φιλάς, = Φιλία.
 Φιλάστραγγλος, ὁ, ἡ (ἀστράγγλος). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τὰ ἀστραγάλλην, νὰ παίξῃ τοὺς ἀστραγά-
 λους (τὰ ἔξαιρ, τὰ λότια).
 Φιλάσωτος, ὁ, ἡ (ἄσωτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἄσω-
 τεῖαν, συνελίζει νὰ ζῇ ἄσώτως, εἶναι παραδομένος
 εἰς ἄσωτείαν. Μελέαγρ.

Φίλατο, ἐπκ. γ'. πρόσπ. ἐνκ. μέτ. ἀορ. τοῦ, φίλεω.
 Φιλαυθόμαιμος, ὁ, ἡ (αὐθόμαιμος) = φιλαυτάδελφος.
 Φίλαυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐλόν,
 ἀγαπᾷ νὰ λαλῇ τὸν αὐλόν. Σοφοκ.
 Φίλαυτέω, ὦ, ἡσω (φίλαυτος). Ἀγαπῶ τὸν ἑαυτόν
 μου, εἶμαι φίλαυτος· ὅθεν
 Φίλαυτία, ἡ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν ἑαυτόν του.
 Φίλαυτος, ὁ, ἡ (αὐτοῦ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτόν
 του, πράττει, πολιτεύεται μόνον κατὰ τὸ συμφέρον
 του, ἐγωϊστής.
 Φίλαω, ἄρπάζω, κλέπτω, ἀδικῶ, ἀπατῶ· ὅθεν, φι-
 λήτης, πινθ. ἀνευ παραδείγματος.
 Φίλαων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέρσιδος, καὶ ἀδελφὸς
 τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Κύπρου. Ἡρόδτ.
 Φίλας, ἡ, ἴδε τὸ ἐπόμενον.
 Φίλέας, ου, ὁ. Ἴων. Φιλέης, ἔω. Πατὴρ τοῦ Ροίκου
 ἐκ Σάμου. Ἡρόδτ. 2) χωρίον καὶ ἀκρωτήριον πλη-
 σίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ τανῶν Φίλων. Στέρ.
 Βυζ. ἔτι Φιλέα καὶ Φιλία, ἡ.
 Φιλέβδομος, ὁ, ἡ (ἐβδομος). Φίλος τοῦ ἀριθμοῦ ἐπτὰ.
 Φιλέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνηται
 εἰγγυητής. Στράβ.
 Φιλέγκλημων, ονος, ὁ, ἡ (ἐγκλημα). Ὅστις ἀγα-
 πᾷ νὰ ἐγκαλῇ, κατηγορῇ, διαβάλλῃ· ἐν γένει, =
 φιλαίτιος. Πολυδ.
 Φιλεγκώμιος, ὁ, ἡ (ἐγκώμιον). Ἀπληστός ἐγκωμίων.
 Φιλέεσκε, Ἴων. καὶ ἐπκ. παρατατ. τοῦ φίλεω. Ὁμ.
 Φιλέθειρος, ὁ, ἡ (ἐθειρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στο-
 λίσῃ τὴν κόμην του.
 Φιλειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ
 νὰ ἡξέυρῃ, νὰ μανθάνῃ πολλὰ πράγματα, νὰ ᾔηται
 πολυμαθής, πεπαιδευμένος.
 Φιλέκδημος, ὁ, ἡ (ἐκδήμος) = φιλαπόδημος.
 Φιλέλαιος, ὁ, ἡ (ἐλαία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δένδρα
 τῶν ἐλαιῶν· τοὺς ἐλαιῶνας. Ἀνάλεκ.
 Φιλέλεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεήμων)· καὶ
 Φιλέλεος, ὁ, ἡ (ἐλεος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐλεῇ, εἰ-
 μαι εὐσπλαγχνος. Ἐκκλ.στ.
 Φιλελευθέριος, ὁ, ἡ (ἐλευθέριος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν ἐλευθεριότητα.
 Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν ἐλευθερίαν, νὰ εἴῃ ἐλεύθερος.
 Φιλέλληνη, ννος, ὁ, ἡ (Ἑλλην). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς
 Ἕλληνας.
 Φιλέλπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐλπί-
 ζῃ πάντοτε.
 Φιλέμπορος, ὁ, ἡ (ἐμπορος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐμ-
 πορίαν καὶ τὰς ὁδοιπορίας, τὰ ἐμπορικὰ ταξείδια.
 Φιλευνδείων. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν· παρὰ τὸ
 Φιλενδεϊκτής, ου, ὁ (ἐνδεϊκνυμι). Ὅστις ἀγαπᾷ
 νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, νὰ καυχᾷται, μεγαλυνῇ.
 Φιλένδοξος, ὁ, ἡ (ἐνδοξος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.
 Φιλένδοτος, ὁ, ἡ (ἐνδιδωμι, σημ. 5). Ὅστις
 ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ παραχωρῇ, εὐσπλαγχνος, ἐλεή-
 μον, συμπαιθεῖς.
 Φιλένθεος, καὶ συναίρ. ἐνθους, ὁ, ἡ (ἐνθεος). Ὅς
 τις ἐνθουσιάζεται εὐκόλως. Ὁρφ.
 Φιλένυχος, ὁ, ἡ (ἐνυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν
 νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός.
 Φιλέξοδος, ὁ, ἡ (ἐξοδος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐκ-
 βαλῇ ἔξω.
 Φιλέορταστής, οὔ, ὁ (ἐορτάζω) = φιλέορτος.
 Φιλέορτος, ὁ, ἡ (ἐορτή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐορ-
 τάζῃ, ἀγαπᾷ τὰς ἐορτάς. Πολυδ.
 Φιλεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὅστις
 ἀγαπᾷ τὴν ἐπιστήμην.

Φιλεπειματήτης, οὔ, ὁ (ἐπιτιμάω). Ὅστις ἀγα-
 πᾷ νὰ ἐπιτιμᾷ, νὰ δνειδίσῃ. Ἀθην.
 Φιλεραστῶ. Συνεθίζω νὰ ἀγαπῶ, νὰ ἐρω-
 τεύωμαι. Πολυδ. ἐκ τοῦ
 Φιλεραστής, οὔ, ὁ (ἐραστής). Ὅστις ἀγαπᾷ συ-
 νεθίζῃ, νὰ ἐρωτεύηται εὐκόλα. Πλάτ.
 Φιλεραστία, ἡ. Τὸ νὰ ἐρωτεύηται εὐκόλα· παρὰ τὸ
 Φιλεραστός, ὁ, ἡ (ἐραμαι) = φιλεραστής. 2)
 ὅ,τι εἶναι τερπνὸν, ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους.
 Φιλεράστρια, ἡ· ἰδιαίτρ. Ἑλλ. τοῦ, φιλεραστός.
 Φιλεργέω, ὦ (φιλεργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι,
 νὰ δουλεύω, νὰ εἶμαι ἐπιμελής εἰς τὰ ἔργα μου·
 ὅθεν
 Φιλεργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐργάζεται, νὰ
 ἀγαπᾷ τὴν δουλείαν, νὰ ᾔηται πρόθυμος εἰς τὸ δου-
 λεύειν. Ξενφ.
 Φιλεργός, ὁ, ἡ (ἐργον). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἐργα-
 σίαν, νὰ ἐργάζεται, φιλόπονός.
 Φιλέρημος, ὁ, ἡ (ἐρημος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἐ-
 ρημίαν, τὴν μοναξίαν· ἐπὶ θ. τῆς τρυφῆς.
 Φιλέριθος, ὁ, ἡ (ἐριθός). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ γνέθῃ
 μαλλίον, ἢ ἐν γένει τὰς χειρουργίας. ποιητ.
 Φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ (ἐρις). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ φιλο-
 νεύῃ, λογομαχῇ.
 Φίλερις, ος, ὦ. Εἶμαι φίλερις, ἀγαπῶ τὰς ἐρι-
 δας καὶ φιλονεικίας.
 Φίλεριστής, οὔ, ὁ = φίλερις· ὅθεν
 Φίλεριστικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλε-
 ριστὴν, εἶναι ἴδιον φιλεριστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Φιλέριστος, ὁ, ἡ = φίλερις.
 Φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἐρως). Ὅς τις εἶναι ἐλδοτός
 εἰς τὸν ἔρωτα.
 Φιλέσπερος, ὁ, ἡ (ἐσπέρα). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἐ-
 σπέραν.
 Φίλεταιρία, ἡ· καὶ
 Φίλεταιρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἐταίρους, ἡ συν-
 τρώφους ἀγάπη. Ξενφ.
 Φίλεταιρις, ιδος, ἡ· ἰδιαίτρ. Ἑλλ. τοῦ, φιλέ-
 ταιρος.
 Φίλεταιρος, ὁ, ἡ (ἐταῖρος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς
 ἐταίρους, συντρώφους του. Ξενφ.
 Φιλέταίρος, ὁ. Υἱὸς Ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Πα-
 φλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἑπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσι-
 μάχου ἐν Περγάμῃ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου
 γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύττησε πρῶτος τὸ βασι-
 λεῖον τῆς Περγάμου. Λουκ.
 Φιλέταρος, ὁ. Ποιητὴς κωμικός Ἀθηναῖος, υἱὸς
 τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεταίτης κω-
 μωδίας, συγγράμματα 21 κωμικὰ δράματα ἀναφερό-
 μένα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.
 Φιλέτω, ὁ, ἡ (ἐτνω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν πόλτον
 ὄσπριον, ἢ τοι τὰ μετὰ τὸ βράσιμον τριμμένα καὶ
 εἰς πηκτὸν ζωμίον μαγευμένα ὄσπρια.
 Φιλεύδιος, ὁ, ἡ (εὐδῖος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν εὐ-
 δίαν, ἐξαστερῇαν.
 Φιλεύδιος, ὁ, ἡ. Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ φωνάζῃ, νὰ ἀ-
 κούῃ τὸ Βακχικὸν εὐοῦ· ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.
 Φιλεύκτικός, ἡ, ὄν (εὐκτικός)· παρὰ γραμματ.
 Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν χρῆσιν τῆς εὐκτικής.
 Φιλεύαβής, ὁ, ἡ (εὐαβής). Ὅς τις συνεθίζει νὰ
 ᾔηται προρατικός, προσεκτικός εἰς πανθ' ὅτε τι.
 Φιλεύειχος, ὁ, ἡ (λείχω). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ
 γλείφῃ τι.
 Φιλεύωνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν εὐνὴν, τὸ
 κρεβάτιον, ἢ τὸ συγκοιμησθαι.
 Φιλευποΐα, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ φιλοποΐα.

Φιλευπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅς τις ἀγαπᾷ ὡραία πρόσωπα, νὰ ἔχῃ εὐμορφον πρόσωπον.
 Φιλεύτακτος, ὁ, ἡ (εὐτακτος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν, τὴν κοσμιότητα, σεμνότητα.
 Φιλευτράπελος, ὁ, ἡ (εὐτράπελος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν εὐτραπέλειαν, τοὺς ἀστεϊσμούς. (ζ)
 Φιλεύχειλος, ὁ, ἡ (χειλος) = φιλεύλειχος.
 Φιλέφθεος, ὁ, ἡ (ἐφθεός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἐφθεούς, τοὺς νεανίας, ἡ τὴν νεολαίαν.
 Φιλεχθής, ὁ, ἡ = φιλεχθρος.
 Φιλεχθρῶ, ὦ, ἡσώ. Ἀγαπᾷ τὴν ἔχθραν, ἀγαπᾷ νὰ ἐχθρεύομαι· παρὰ τὸ
 Φιλεχθρός, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅς τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηται μετὰ τοὺς πλεονεχθροὺς ἐπὶ. φιλέχθρος· «φιλέχθρος ἔχω πρὸς τινά», ἐχθρεύομαι κατὰ πολλὰ τινά.
 Φιλέψιος, ὁ. κύρ. ὄνομα. Πένης τις Ἀθηναῖος, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μετὰ μυθώδεις καὶ τεραστίους διηγήσεις. Ἀριστ. Πλουτ. Δημοσθ.
 Φιλέψιος, ὁ, ἡ (ἐψία). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, παίζει μετὰ χαρᾶς, εἶναι παιγνιδιάρης. Ἦστ.
 Φιλέω, ὦ· μέλ. ἡσώ (φιλος). Ἀγαπᾷ, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξεως· ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπης τὸν θεόν· ἐπὶ τῆς φιλανθρωπίας γενικῶς· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων· τῶν φίλων, τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους· παρ' Ὁμ. πολλὰ εὐχρηστον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πράξεσιν. Μετ' ἀρέσκει, ἀποδέχομαι τι, «σχέτλια ἔργα». Ὀδσ. ἀσύννηθ. μετὰ διττῆς αἰτ. ὡν περὶ κῆρι φίλης Ζεὺς τ' αἰγιόχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότῃ. Ὀδσ. παθτ. μετ' ἀγαπᾷ τις, ἀγαπᾷμαι ἀπὸ κἀνέναν «ἐκ τινος»· ἔτι δὲ καὶ «παρὰ τινος», συνήθως δὲ «ὑπὸ τινος». Ἡρότ. ἀλλὰ καὶ «φιλεῖσθαι τινά»· ἔξαιρ. δὲ ἅ) προσφέρομαι, φέρομαι πρὸς τινά μετ' εὐνοίαν, φίλῃν, μέλιστα δὲ δέχομαι, περιποιούμαι τινα φιλορρόνως, φιλέω. Ὀδσ. ὅθεν, «παρ' ὧμμι φιλήσεται». Ἐπκ. ἀσπασμοῦ, δεξιῶσεως φράσις, τὸ καθ' ἡμᾶς συνήθ. καλῶς ὠρίσαστε, καλῶς ἤλθετε. Ὀδσ. β) ἐπὶ ἀφροδισιακοῦ, ἀγάπης. γ) «τῷ στόματι», ἐπὶ ἀγάπης δεκνυομένης διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῶν χειλέων, τοῦτ' ἔστι, φιλῶ τινά· ἀφ' οὗ φιλημα. δ) ἐν γένει ἀσπάζομαι, ἐναγκαλιζομαι, καλακεύω, χαϊδεύω τινά ἢ δεύω· ἄλλως πως δὲ ἔξωτερικῶν σημείων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου μέσ. ἀγαπᾷμαι ἀμοιβαίως. 2) μετ' ἄνθρωπ. συνεθίζω μετὰ κάμνον, ἡ κάμνω τι συνήθως· ὅθεν καὶ ἄρσπ. «φιλεῖ γίνεσθαι», συνεθίζει νὰ γίνεταί, συμβαίνει τι συνήθως· ἔτι δὲ καὶ ἀπλώς, ὡς φιλεῖ, καὶ οἷα φιλεῖ, ὑπκ. γίνεσθαι· «ἀπὸ πείρας πάντα ἀνθρώποισι φιλεῖ γίνεσθαι», μετὰ τὴν πείραν γίνονται, ἡ μανθάνει συνήθως ὅλα ὁ ἀνθρώπος. Ἡρότ.
 Φιλή, ἡ· φηλκ. τοῦ, φίλος. Φιλαινάδα. 2) ἀγαπητική, ἐρωμένη, παλλήχης.
 Φιλήβιος, ὁ, ἡ (ῥῥῥ). Ὁ ἀγαπῶν τὴν νεότητά.
 Φιλήβιος, ὁ. κύρ. ὄνομα. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὡς οὗ τὸ ὄνομα ἐπιγράφει εἰς Διάλογος τοῦ Πλάτωνος.
 Φιλήθεω, ὦ· μέλ. ἡσώ. Ἀγαπᾷ, ζητῶ, ἀπολαμβάνω. «φιλήθεω τινά», εὐρίσκω ἡδονήν, εὐχάριστον εἰς τι παρὰ τὸ
 Φιλήθης, ὁ, ἡ (ῥῥῥ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἡδονήν, φιλήθους.
 Φιλήθια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἡδονάς, νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὰς ἡδονάς, νὰ εὐχαριστεῖται εἰς τι.
 Φιλήθονος, ὦ· μέλ. ἡσώ (φιλήθης). Εἰμαι φιλήθονος· ὅθεν

Φιλήθονος, ἡ· φῥς τὸ φιλήθια· Πλούταρχ.
 Φιλήθονος, ὁ, ἡ (ῥῥῥ). = φιλήθης. Ὅς τις εἶναι ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. Κύριλ. Ἀλεξ.
 Φιλήκορος, ὁ, ἡ (φιλήκορος). Ἀγαπᾷ, ἡδύνομαι νὰ ἀκούω, νὰ ἀκροάζομαι, ἡ νὰ ἀναγινώσκω. Πολύβ. ὅθεν
 Φιλήκορος, ἡ. Τὸ νὰ ἡναῖ τις φιλήκορος. Ἰσοκράτ.
 Φιλήκορος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅς τις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀκροάζηται, ἡ νὰ ἀναγινώσκῃ.
 Φιλήκορος, ὁ, ἡ (ῥῥῥ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἡλακάτην (τὴν ῥόκκην), ἡδύνεται νὰ γνέθῃ. Ἀνθολογ.
 Φιλήλιαστος, ὁ, οὗ, ὁ (ῥῥῥῥῥ). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἡναῖ κριτής· ἔξαιρ. εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία λεγόμενον κριτήριον. Ἀριστ.
 Φιλήλιον, τό (φιλέω, σημασ. γ.)· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ξενοφ.
 Φιλήμας, τό· ὑποκορ. τοῦ, φίλημα.
 Φιλήμας, ἡ· ὄνομα ἐταίρας ἐν Ἀθήναις. Λουκ.
 Φιλήμενος, ἡ· ἔπκ. ἄνθρωπ. ἐνργ. ὁρσπ. τοῦ, φιλέω, ἀντιφιλεῖν. Δ.
 Φιλήμι· Διολ. ἀντιφιλέω.
 Φιλήμον· ἰδ. ης, ου, ὁ· κυρίως πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Φιλήμονος, καὶ οὐσιαστ. κύρ. ὄνομα. Πλάτ.
 Φιλήμοσύνῃ, ἡ (φιλέω). Ἀγάπη, φίλια. Θεόγ.
 Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ. 2) ξένος τις ἐν Ἀθήναις· πῖθαν. ἐκ Φρυγίας, ὅς τις ἤθελε νὰ λέγεται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. 3) ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σίλων πάλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. Ἀθην. Λουκ. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατὰ Σουῖδ. γράφας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι δύο τεμάχια παρ' Ἀθην. καὶ Στοβ. 5) Γραμματικὸς τις Ἀθηναῖος, πῖθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράφας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.
 Φιλήμενος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν ἄνεμον, ὅτι ὑπόκειται εἰς τοὺς ἀνέμους.
 Φιλήνιος, ἡ, ιον (ῥῥῥ). Ὅτι πείθεται εἰς τὰς ἡνίας, εἰς τὸν χαλινόν. Δισχύλ. Προμθ.
 Φιλήνωρ, ὁ, ἡ. Δωρκ. φιλάνωρ (ἄνῃρ). = φίλων ὅρος. Δισχύλ. 2) κύρ. ὄνομα. ἄνδρὸς τινος. Πίνδ.
 Φιληράτης, ἰδος, ἡ· κύρ. ὄνομα. γυναικὸς τινος. Καλλιμ.
 Φιλήρετος, ὁ, ἡ (ἔρετμος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ κωπηλατῇ, νὰ ἐλθῇ τὰ κωπία, νὰ ταξειδεύῃ ποιητ.
 Φιλήρις, ἰδος, ὁ, ἡ, = φίλερις.
 Φιλήσις, ἡ (φιλάω). Κλεψία, τὸ νὰ κλέπτῃ τις. Ἦσχ.
 Φιλήσιμος, ὁ, ἡ (μοιλή). = φιλομόλπος. Πίνδαρ.
 Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτ. Κύρου, ἐξ Ἀχαιῶν. Ξενοφ.
 Φιλήσιος, ὁ, ἡ, = φιλοστήσιος· ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Μακρόβιος.
 Φιλήσις, εως, ἡ (φιλέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τι, τὸ νὰ φιλή τινα ἢ τι ἀγάπη, φίλημα.
 Φιλήσις, ὁ, ἡ (στέφανος) = φιλοστήφανος. Ἀριστ.
 Φιλήσιος, ὁ, ἡ (ῥῥῥ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἡσυχαστικὸς, εἰρηνικός.
 Φιλήσις, ὁ. Περιφρῆμος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλωδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ. Θεόφρ. Στράβ. (ἡ γραφὴ Φιλήτας· ἡμαρτμ.).
 Φιλήσις, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις. Ἀριστ.

Φιλητεῖς, ὡς τὸ φιλητέον, ὅπερ ἴδ.: παρὰ τὸ φιλήτης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ ἀπατεῶν, κλέπτης· ἀμφβλ. Φιλητῆς, οὗ, ὁ (φιλέω). Ὅς τις ἀ ἀπᾶ, ἡ φιλεῖ τινα ἤ τι.

Φιλητικὸς, ἡ, ὄν (φιλητός). Ὅτι ἀρμόζει εἰς ἀγάπην, εἰς φιλημα, ὅς τις ἔχει κλίσην νὰ ἀγαπῇ ἢ νὰ φιλή· μετὰ γεν. Ἀρισττλ.

Φιλητορίδης, ου, ὁ· πατρυνκ. τοῦ, Φιλήτωρ. Ἰλ.

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ι). Γιὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος. Ὁμ. Ἰλ.

Φιλητὸς, ἡ, ὄν (φιλέω). Ὅς τις ἀγαπᾶται ὑπὸ τινος, εἶναι ἀγάπης ἀξίος.

Φιλητρὸν, τό (φιλέω). Ἑρωτικὸν, ἀροδίσιον πρᾶγμα, ἐρωτευμένου ἀποτόλμημα· ἔτι δὲ καὶ = φίλτρον.

Φιλήτωρ, ορος, ὁ = φιλητής· ἔτι δὲ καὶ, ἡ φιλήτωρ. Αἰσχλ.

Φιλία, ἡ, = Φιλέας, ὅπερ ἴδς.

Φιλία, ἡ. Ἰων. φίλην (φιλέω). Φιλία, ἀγάπη, κλίσις, εὐνοία πρὸς τινα· «φιλία ἡ ἐμὴ», ἡ πρὸς με φίλια τινός· θηλκ. τῶν φίλος· ὑπα. γῆ, ἡ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος· ὅθεν

Φιλιάζω, μέλ. ἄσω. Εἶμαι ἡ γίνομαι φίλος τινός· μετὰ δοτκ. παρὰ τοῖς Ὁ.

Φιλιάδης, ου, ὁ. Τυραννὸς τῆς Μεσσηνίας, ἐν Πελοποννήστῃ. Δημ. Στερ. 2) κόλας τις. Λουκ.

Φιλιάστῆς, οὗ, ὁ. Ὅς τις φιλιόται τινὰ μὲ ἄλλον.

Φιλιατρὲω, ὤ. Εἶμαι φίλος τῆς ἱατρικῆς, ἀγαπῶ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην· παρὰ τὸ

Φιλιατρός, ὁ, ἡ (ιατρός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν ἱατρικὴν. Πλούταρχ.

Φιλικός, ἡ, ὄν (φίλος). Ὅτι ἀνήκει, ἀρμόζει εἰς φίλον, ἡ εἰς τὴν φιλίαν, εἶναι ἴδιον φίλου· ὅθεν «φιλικά», τὰ φίλτρα, τὰ τῆς φιλίας δαίγματα· ἐπὶ ρ. φιλικός· «φιλικός» ἔχωα, ἀγαπῶ. Ξενρ. Κυρουπ.

Φιλίννη, ἡ. Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεόκρ.

Φιλίνα, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Λουκ. (Φιλίνα, = Φιλίννη, ὅπερ καὶ ὁρθότ. ἔστιν, συνηθέστερον. μὲν τοι οὗ τύπος Φιλίνα).

Φιλίνου, ἡ, ὄν (φίλος). τοῦ Φιλίνα. Ἀνθολγ.

Φιλιννίς, ἰδος, ἡ κύρ. ὄνομ. γυναικός τινος, ἐν Ἀνθολγ.

Φιλίνος, ου, ὁ. Πλούσιος τις πολίτης ἐν Ἀθήναις. Δημ. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. βουκόλος τις· παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ.

Φίλιος, η, ου (φιλίς). Ὁ ἐκ ρόδου κατασκευασμένος.

Φίλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν οὗτος ἔνα ναὺν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πιστ. ἴδς καὶ τὸ ἐπόμενον.

Φίλιος, ἰα, ἰον, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τὰ πλεῖστα καὶ δικτλ. (φίλις). ἑνεργ. Ὅς τις εἶναι φιλόφρων, ἔχει φιλικὸν φρόνημα· μετὰ δοτκ. τινὲς· ὅς τις φρονεῖ φιλικῶς περὶ τινος, εἶναι φίλος του· ἀντίθ. τοῦ πολέμιος· ὅθεν «ἡ φίλια» ὑπα. γῆ ἡ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος· ἀντίθ. τοῦ, ἡ πολέμια· ὡσαύτως καὶ «φίλιον στρατεύμα» φρουρίον, ἡ χωρίονα· β) ἐν γένει, πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς φίλον, προέρχεται ἀπὸ φίλου, «Ζεὺς φίλιος». Ὁ προστάτης τῆς φιλίας· ἀλλὰ καὶ «Φίλιος» ἀπλῶς χωρὶς τοῦ, Ζεύς. Ἀσπάρ. 2) παθ. ὡς τὸ, φίλος· ὅτι εἶναι ἀγαπητὸν, ἀποστῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Εὐριπ. ὅθεν

Φιλιόω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φιλόω. Φιλίονα τινὰ μὲ ἄλλον παθκ. φιλιόνομαι μὲ τινα ἐχθρόν μου.

Φιλίππειος, ὁ, ἡ. Ὅτι ἀνήκει, ἀποδίδεται εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, εἰναι τοῦ Φιλίππου πρᾶγμα, «ἡ Φιλίππειος»· ὑπακ. χρυστοῦς, ἡ

στατήρ, χρυστὸν νόμισμα, φλωρίον, ὑπὸ Φιλίππου κεχαραγμένον. Διοδ. Σικλ.

Φιλίππεύς, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Φιλίππου.

Φιλίππῆσιος, ὁ, = Φιλίππεύς. Ν. Δ.

Φιλίππία, ἡ (φιλίππος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἵππους, ἡ τὸ ἐπᾶξασθαι. Στοβ.

Φιλίππιδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις, μαθητὴς τοῦ Ἡρωταγόρου. Πλάτ. 2) πλούσιος τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. 3) υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς· κωμικός τῆς νεωτέρας κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουίδ. 45, κωμικὰ δράματα. Αἰλ. πῖθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ἄκρον ἰσχύος· ἐξ οὗ τὸ Φιλίππιδόμαι. Αἰλν. 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ. ὅθεν

Φιλίππιδόμα· παθκ. Γίνομαι, εἶμαι λιγνός, λεπτός, ἀδύνατος ὡς ὁ Φιλίππιδης. Ἀθήν.

Φιλίππιζω, μέλ. ἰσθ. Ἀττ. ἰω. Φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, ἀγαπῶ μὲ τὸν Φιλίππον, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Φιλίππου· ὅθεν

Φιλίππισμός, ὁ. Τὸ νὰ φρονῇ τις τὰ τοῦ Φιλίππου, νὰ ἦναι ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Φιλίππου.

Φιλίπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πλησίον τῆς Ἀμριπόλεως, πρότερον μὲν Κορινθίς, ὕστερον δὲ Φιλίπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου· τῶν Φιλίππων. Στράβ.

Φιλίππολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπία καὶ Πονηρόπολις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τὸν βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· τῶν Φιλίππου· πόλις. Στερ. Βυζ. Λουκν. 2) = Θήβαι Φθίας. Πολύβ.

Φιλίππος, ὁ. Ὁραῖος τις νεανὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τὸν ὄν· Ἡρώς. Ἡρόδ. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. 3) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐδίδωχεν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 4) υἱὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βελθείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸν βασιλείον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὅποιον ἀρῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλεξάνδρου τὸν μέγαν· Δημωσθ. 5) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν βασιλείον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. 6) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νίκαι ἐξηθένησαν μεγάλως τὸν Μακεδονικὸν βασιλείον. Πολύβ. Πλούτ. 7) ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων Ἑλλήνων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδοῦς μίαν συλλογὴν Ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων εὐθύνονται ἔτι τινὲς ἐν τοῖς τοῦ Βρουχί. Ἀναλέκτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιλίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους. Πινδ. ἐν γένει ὅς τις ἡδύνηται, ἀγαπᾷ νὰ ἱππάξεται (καβαλλοκίεθ).

Φιλίππορος, ὁ, ἡ (ἵπποτροφος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ ἵππους.

Φίλις, ἰδος, ἡ. Ρόδου, ἡ μερικὸν τι εἶδος ρόδου. Γλωτ.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀδωνίδης τις, παρὰ Ξενρ. 2) Φιλόσοφος τῆς Κυνικός ἐξ Ἀργείων, μαθητὴς τοῦ Διογένης καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Αἰλ. 3)

Τραγικός ποιητής ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συνετάξας 42 Τραγικαί. Ἀθήν. 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλισταῖοι, οἱ. Ἀδελφὴς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰσπῆς.

Φιλιστιδης, ου, ὁ (ι). πατρωνυμ. Τίς τοῦ Φιλίστου. 2) τυράννος τις τοῦ Ὁρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. Στεφ. ἡ γραφ. Φιλισταίδης, παρὰ Στράβ. ἡμαρτυν.

Φιλιστῶν, ὡνος, ὁ. Περὶφημος κωμικός ποιητής ἐκ Νικαίας ἢ ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σοκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑπ' ἐνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουίδ. Ἀνθολ.

Φιλιστορέω, ὡς, ὁ. Εἶμαι φιλομαθής, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω πολλά, εἶμαι περιέργος, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ περιέργειαν περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων.

Φιλίστος, ὁ. Τίς τοῦ Πασικλέους καὶ ἑταῖρος τοῦ Νηλέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδ. 2) περίφημος ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἐβένου, ζήσας ἐν τῇ αὐτῇ τῶν δύο Διονυσίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος. Πaus. Διόδ. Σικ. 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήσας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουίδ. ῥητορικά τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Συρίας.

Φιλίστωρ, ὡνος, ὁ, ἡ (ἴστωρ). Ὁ φιλομαθής, ὁ περιέργος νὰ μανθάνῃ, νὰ πληροφορηθῇ περὶ πάντων. Στέφ. Βυζ.

Φιλίτιον, τό. ἀμφβλ. ἀνυσ. ἀντὶ φιδίτιον, φειδίτιον.

Φίλιτις, ιως, ὁ. Αἰγυπτίος τις ποιητὴν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδων. Ἡρόδ.

Φίλιχθος, υος, ὁ, ἡ (ίχθυς). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἰχθύς, τὰ ὀψάρια.

Φιλίων, ὄνος, ὁ, ἡ. ἀνμλ. συγκρτ. τοῦ, φίλος ποιητ. Ὁδύσ.

Φιλίωσις, εως, ἡ (φιλιώ). Τὸ νὰ φιλιώνηται τις μὲ τινα ἐχθρόν του.

Φιλιωτής, οῦ, ὁ (φιλιώ). Ὅς τις φιλιώνει τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἐχθρούς.

Φιλλυρέα, ἡ. Εἶδος δένδρου πιθαν. ταῦτόν τῳ, φίλυρα. Διοσκ.

Φιλλυρίδας, ὁ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, Φιλυρίδης.

Φιλόβακχος, ὁ, ἡ (Βάκχος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν Βάκχον, ἢ τὸν οἶνον. Ἀνάκτ.

Φιλοβάβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς βαρβάρους, ἢ τοὺς βαρβαρισμοὺς εἰς τὴν ὁμίλειαν.

Φιλοβάβριτος, ὁ, ἡ (βάβριτον). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίξῃ τὴν βάρβριτον. Ἀθήν.

Φιλοβάσανος, ὁ, ἡ (βάσανος). Ὁ τὰς βασάνους, ἢ τὴν τυραννίαν ἀγαπῶν. Ἡρόκλ.

Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ (βασίλειος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν βασιλέα. Πλούταρχ.

Φιλοβασίλειος, εως, ὁ (βασίλειος) = τῳ προηγμ.

Φιλοβάσκωνος, ὁ, ἡ (βάσκωνος). Ὅς τις εἶναι φθονερὸς, ζηλιάρης· ἔχει κλίειν εἰς τὸ νὰ φθονῇ.

Φιλόβελος, ὁ, ἡ (βέλως). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ βέλεια. Στράβ.

Φιλόβορος, ὁ, ἡ (βορά). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ τρώῃ πολὺ, λαίμαργος, φαγῆς.

Φιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ (βότρυς). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἡδύνηται νὰ τρώῃ σταφύλια.

Φιλοβούκαις, παιδός, ὁ, ἡ (βούκαις). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς βούπαιδας, ἤτοι τὰ ἡλικιωμένα παιδιά. Στρ. Ἐπγρ.

Φιλόβρωσις, ωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκα). = φιλόβορος.

Φιλόγασθής, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ φιλογηθής.

Φιλόγαιος, ὁ, ἡ (γαί). Ὅς τις, ἢ ὅτι ἀγαπᾷ τὴν γῆν. Ἀνάκτ.

Φιλόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν γάμον, ἀγαπᾷ νὰ νυμφευθῇ. Εὐριπ.

Φιλόγαστορίδης, ου, ὁ καὶ

Φιλόγαστριδίας, ου, ὁ (γαστήρ). Ὅς τις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν γαστέρα, τὴν κοιλίαν του· γαστρίμαργος, ἀσελγής, ἀστωτος.

Φιλόγελοιστής, οῦ, ὁ (γελοιστής). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἀστεϊσμούς, νὰ ἀστεΐζεται (χωραταῖ τῆς). Πολυδ.

Φιλόγέλοιος, ὁ, ἡ (γέλοιος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ χωρατεύῃ ἢ νὰ περιγελά. Ἀριστοτ.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅς τις ἀγαπᾷ, συνθεῖξῃ νὰ γελά.

Φιλόγενής, ους, ὁ. κύρ. ὄνομ. Ἀθηναῖος τις, δ κτίσας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλόγενναῖος, ὁ, ἡ (γενναῖος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς γενναίους ἀνθρώπους, τὴν γενναϊότητα. Δ. Αρ.

Φιλόγεωμέτρης, ου, ὁ (γεωμετρέω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν γεωμετρίαν, καταγίνεται εἰς αὐτήν.

Φιλόγεωργέω, ὡς, ὁ (φιλογεωργός). Ἀγαπᾷ τὴν γεωργίαν, ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον· ὅθεν

Φιλόγεωργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν γεωργίαν ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον. Ξεφ.

Φιλόγεωργος, ὁ, ἡ (γεωργός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν γεωργίαν, ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον. Ξεφ.

Φιλόγηθής, ὁ, ἡ. Δωρ. φιλογαθής, ὁ, ἡ (γῆθος, γάθος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν φαιδρότητα, εὐθυμίαν, ἡλαρότητα· ποιητ.

Φιλόγλυκος, ὁ, καὶ

Φιλόγλυκος, εως, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ γλυκὰ πράγματα, εἰς αἰρ. τὸν γλυκὺν οἶνον. Ἀριστοτ.

Φιλόγονία, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη· παρὰ τῷ

Φιλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ τέκνα. Ἰώσηφ.

Φιλόγοργος, ὁ, ἡ (γοργός). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνθεῖξῃ νὰ ἤναι, νὰ φαίνεται τρομερὸς, φοβερός, ἢ σκυθρωπός.

Φιλόγραμμαξτέω, ὡ (φιλογράμματος). Ἀγαπᾷ τὴν γραμματείαν, φιλογραφίαν, ἢ τὰ βιβλία, τὴν παιδείαν. Πλούταρχ. ὁθεν

Φιλόγραμμαξτία, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ γράμματα ἢ πρὸς τὴν φιλογραφίαν ἀγάπη. Πλούταρχ.

Φιλόγράμαξτος, ὁ, ἡ (γράμμα, σημ. 3. 4.). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν γραμματείαν, φιλογραφίαν, ἢ τὰ βιβλία, τὴν παιδείαν.

Φιλόγραφέω, ὡ (γραφῇ). Ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικὴν. Πλούταρχ.

Φιλόγρηγορος, ὁ, ἡ (γρηγορέω). = φιλόγρυπος.

Φιλόγυμνασία, ἡ· πολλὰ ἀμφβ. ἀνάγν. ἀντὶ «φιλογυμνασία».

Φιλόγυμναστέω, ὡ. Ἀγαπᾷ τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, εἶμαι φίλος τῆς γυμναστικῆς· παρὰ τῷ

Φιλόγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, ἡδύνηται εἰς τὸ νὰ ἀσκή τὸ σῶμα του, νὰ γυμνάζεται· ὁθεν

Φιλόγυμναστής, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματος, νὰ γυμνάζεται. Πλάτ. 88α

Φιλόγυμναστικός, ὁ, ὡν. Ὁ, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν φιλογυμνασίαν, εἶναι ἴδιον φιλογυμναστικός.

Φιλόγυμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζομαι). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἀσκή τὸ σῶμα του, νὰ γυμνάζεται.

(Φιλόλογος αἰε). τοῦ φιλολόγου κλ. = φιλόγυ-
νος· εἶναι δὲ ἡ λέξις ἀχρηστ. κατὰ τὴν ὀνομασ-
τῶσιν. ἔτι δὲ καὶ φυλολόγου κλ., ὁ, ἡ.
Φιλόγυναιος, ὁ, ἡ = φιλόγυνος.
Φιλόγυνεα, ἡ· = φιλογυνία. Κικέρ.
Φιλόγυνης, ου, ὁ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυ-
ναῖκας.
Φιλόγυνία, ἡ (φιλόγυνος). Τὸ νὰ ἦναι τις φιλο-
γύνης, νὰ ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φύλον, τὰς γυναῖ-
κας. Στοβ.
Φιλόγυνος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυ-
ναῖκας, ἡ τὴν σύζυγόν του.
Φιλόδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Ὅστις ἀγαπᾷ
καὶ λατρεῖ τοὺς δαίμονας, τοὺς ἐθνικοὺς θεοὺς·
ἡ τὰ εἰδωλα τῶν θεῶν. Ἐκκλ. Γρηγ.
Φιλοδάκρυος, ὁ, ἡ, τό (δάκρυ). Ὅστις ἀγα-
πᾷ τὰ δάκρυα, συνελίξῃ νὰ κλαίῃ πολλάκις ἡ εὐκολα.
Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας
ὁ Ἑρμῆς, ἐγέννησε τὸν Φάριν, τὸν κτίσαντα τὴν
πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Πανσ.
Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ (δάφνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ
δένδρον δάφνης. Εὐρύπ.
Φιλοδεϊπνιστής, οὔ, ὁ (δειπνίζω). Ὅστις
ἀγαπᾷ νὰ εὐωχῆται, νὰ τὸν φιλεύουν, ἡ νὰ φιλεῖ
ἄλλους, νὰ δίδῃ τραπέζας. Δυν. Λαέρτ.
Φιλόδεϊπνος, ὁ, ἡ (δειπνῶ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ
δειπνα, τὰς εὐχάρις. Πλούτχ.
Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν
κλίνην, τὸ κρεβάτιον· ἔξαιρ. τὴν κλίνην τῆς συζυ-
γίας, τοῦτ' ἔστι τὴν ἡ τὸν σύζυγόν του. Ὀππια.
Φιλόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅστις, ἡ ὁ, τι
ἀγαπᾷ τὰ δένδρα ἢ τὰ δάτῃ. Ἀνάλεκτ.
Φιλόδεσπαστής, οὔ, ὁ (δέσπας). Ὅστις ἀγα-
πᾷ τὸ ποτήριον, εἶναι φιλοπότης. Εὐστάθ.
Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ (δέσποινα). Ὅστις ἀγα-
πᾷ τὴν δέσποινα, οἰκοδέσποινα, οἰκοκυράν. Χρισ-
τ.
Φιλοδέσποτοῦμαι, μέτ. ἀποθ. (δεσποτεῖν).
Ἀγαπᾷ τὴν ἐξουσίαν δεσποτῶν τινός, ἤτοι τὸν δε-
σποτισμὸν.
Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ὅστις ἡ ὁ, τι
ἀγαπᾷ τὸν δεσπότην, τὸν αὐθέντην του. Θεογ. ἠν-
δράποδα φιλοδέσποτα, οὐτιδανοί, τὸν τύραννόν
τῶν ἀγαπῶντες. δοῦλοι, σκλάβοι. Πρόδτ.
Φιλοδημία, ἡ (φιλόδημος). Ἡ πρὸς τὸν δῆμον,
πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπη τινός.
Φιλόδημος, ὁ. Περιφρημος Ἐπικούρειος φιλότο-
φος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας ἀναφερό-
μενος καὶ ὡς ποιητῆς ἀριστος, τοῦ ὁποίου σώ-
ζονται ἔτι ἐπιγράμματα τινα! Ἀνθολ. Φαβρ.
Φιλόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δῆ-
μον, τὸν λαόν, τὴν δημοκρατίαν. 2) παθητ. Ὅστις
εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν δῆμον. ὅθεν
Φιλοδημότης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι φίλος τοῦ δῆ-
μου, τοῦ λαοῦ. ὅθεν
Φιλοδημοτικός, ἡ, ὄν. καὶ
Φιλοδημώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ, τι ἀνήκει εἰς
τὸν φιλοδημότην, εἶναι ἴδιον φιλοδημότητος. Δυν. Λ.
Φιλοδικαίος, ὁ, ἡ (δικαίος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ
δικαίον, τὴν δικαιοσύνην.
Φιλοδικαστής, οὔ (δικάζω). Ὅστις ἡδύνα-
ται, ἀγαπᾷ νὰ δικάζῃ, νὰ ἦναι κριτής. Ἀθην.
Φιλοδικία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ
Δευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου, ἐγέννησε τὴν Ἰλάραν
καὶ Φοιβήν. Ἀπλ. Ρόδ.
Φιλοδικέω, ὦ, ἡσω (φιλοδίκος). Ἀγαπᾷ τὰς
κριτολογίας ἢ τὰς ἐριδας, φιλονικίας· ὅθεν

Φιλοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς κριτολογί-
ας ἢ τὰς ἐριδας.
Φιλόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κρι-
τολογίας, ἢ τὰς φιλονικίας, λογομαχίας.
Φιλοδίτης, ου, ὁ (ἰδίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς
ἰδίτας, ὁδοιπόρους.
Φιλοδοξέω, ὦ, ἡσω (φιλόδοξος). Ἀγαπᾷ τὴν δόξαν,
εἶμαι φιλόδοξος· ὅθεν
Φιλοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις φιλόδοξος, νὰ
ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.
Φιλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δό-
ξαν, ἀγαπᾷ νὰ τὸν τιμῶν, δοξάζουν. 2) ὅστις
ἀγαπᾷ νὰ πράττῃ, ἀκολουθῇ τὴν ἰδικήν του ἢ καὶ
τὴν ἄλλων τῶν γυνάμων.
Φιλοδοσία, ἡ (δίδωμι). Ἡ ἐλευθεριότης, ἡ κλίστις
εἰς τὸ νὰ χαρίζῃ τις
Φιλόδοσος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς
δοῦλους, σκλάβους. Ἰωσήφ.
Φιλόδοπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς
κτύπους, θορύβους, ἡδύνατο εἰς τὸ νὰ κάμνῃ κτύπον,
θόρυβον. Ἀνάλεκτ. ποιητ.
Φιλόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὅστις ἀγαπᾷ
τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον ποιητ.
Φιλόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν
δρόσον ποιητ.
Φιλόδρομος, ἡ, ὄν. καὶ
Φιλόδουρος, ὁ, ἡ (δοῦρμος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ
δοῦρεται, θροῦν. Αἰσχύλ. ποιητ.
Φιλόδωρεω, ὦ, ἡσω (φιλόδωρος). Δωρίζω, χαρί-
ζω ἀσμένως, εἶμαι ἐλευθέριος· ὅθεν
Φιλόδωρημα, τό. Ὅ, τι ἐχαρίσθη, ἐδωρήθη,
ἐχαρίσταις με ἐλευθεριότητα. Νικήτ. χροῦ.
Φιλόδωρος, ὁ κύρ. ὄν. ἀνδρὸς τινοῦ παρ' Ἀριστ.
Φιλόδωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίξῃ τις νὰ
δωρίζῃ, χαρίζῃ, ἐλευθεριότης· παρὰ τὸ
Φιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χα-
ρίζει τὰ ἀσμένως, εἶναι ἐλευθέριος. ἐπίρ. φιλο-
δῶρος. Ξενοφ. Ἄπομ.
Φιλοεργός, ὁ, ἡ, καὶ φιλόεργος (ἐργον). Ὅστις
ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζεται. Ἀνθολογ.
Φιλοεστίατωρ, ορος, ὁ (ἐστίαω). Ὅστις ἀγαπᾷ
νὰ ἐστίαζῃ, φιλεῖται ἄλλους. Φιλ.
Φιλοξέφυρος, ὁ, ἡ, (ξέφυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ
τὸν ξέφυρον.
Φιλοξήτης, οὔ, ὁ (ξητέω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ
ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ περὶ τινός. Κύριλ.
Φιλοξέω, ἡσω (φιλόξωος). Ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν· ὅθεν
Φιλοξέω, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ζωὴν του· ὅθεν
τὸ νὰ ἦναι δειλός· ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ φεῖσται τῆς ζωῆς
του, νὰ μὴ γίνῃται παραλόγως ριψοκίνδυνος.
Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ζω-
ήν, ὅθεν δειλός. Εὐρύπ. ἀλλὰ καὶ ὅστις φεῖσται εὐ-
λόγως τῆς ζωῆς του. 2) (ζῶον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ
ζῶα, τὰ ἐμφυγα πλάσματα. Ξενοφ.
Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζῶος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κά-
θηται· ὅθεν ὀκνηρός. Πλούτ.
Φιλοθεαμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ θεά-
ματα. Ἰωσήφ. παρὰ τὸ
Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάμα). Ὅστις ἀ-
γαπᾷ τὰ θεάματα, ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ θεάματα, ἀξίω-
λα ἢ παντεῖα πράγματα. Πολυδ.
Φιλοθεός, ὁ (θεός). Εἶμαι φιλόθεος· ὅθεν
Φιλοθεία, ἡ. Ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, εὐσέβεια.
Φιλοθεός, ὁ, ἡ (θεός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν,
εἶναι θεοσεβής, εὐσεβής. Ἐκκλ. Συγ. 2) παθητ.
ὅστις ἀγαπᾷται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· ὅθεν

Φιλοθεότης, ητος, ἀντί θεοσέβεια. Πολδ.

Φιλόθερμος, ό, ή (Ξέρμη). "Οστις αγαπή την ζέσθην.

Φιλοθεορέω, ώ, ήσω. "Αγαπώ την θεωρίαν, τόν νά σκέπτομαι φιλοσοφικώς· έτι δέ καί αγαπώ τά θεάματα· έκ του

Φιλοθέωρος, ό, ή (θεωρέω). "Οστις αγαπή, συνειθέι νά κάμνη θεωρίας, νά σκέπτηται· έτι δέ καί = φιλοθεάμων.

Φιλόθηλυς, εος, ό, ή, υ, τόν (Ξήλυς). "Οστις αγαπή τόν γυναικείον φύλον, ή τόν Ξήλυ γένος.

Φιλοθηρεία, ή. Τόν νά αγαπή τις τόν κυνήγιον· έκ του,

Φιλοθηρής, έω, ώ (φιλοθηρός). "Αγαπώ τόν κυνήγιον, νά κυνηγώ· όθεν

Φιλοθηρία, ή = φιλοθηρεία. Ξενοφ. Κύρου. β'. δ', 17.

Φιλόθηρος, ό, ή (Ξήρα). "Οστις αγαπή τόν κυνήγιον. Ξενοφ. Κυνηγ.

Φιλοθόρυβος, ό, ή (Θόρυβος). "Οστις αγαπή τούς θορύβους, τάς ταραχάς, τάς συγχύσεις.

Φιλοθυοκυδίδης, ου, ό. "Οστις αγαπή τόν Θουκυδίδη, ήδύνεται εις τά συγγράμματα αυτού.

Φιλοθρέμων, ονος, ό, ή (τρέφω, θρέμα). "Οστις ήδύνεται, αγαπή νά ανατρέφη τινά· μετά γεν.

Φιλόθρηνης, ό, ή· καί

Φιλόθρηνος, ό, ή (θρήνος). "Οστις αγαπή τούς θρήνους, θρηνεύ εύκόλως, ή συνήθως.

Φιλόθρηκος, ό, ή (θρήσκος). "Οστις αγαπή τάς θρησκευτικάς τελετάς.

Φιλοθύρσος, ό, ή (θύρσος). "Οστις, αγαπή τόν θύρσον. Ορφ.

Φιλοθύτης, ου, ό· καί

Φιλόθυτος, ό, ή (θύω). "Οστις αγαπή τάς θυσίας, θυσιάζει, προσφέρει άσμένως, ή συνήθως θυσίαν.

Φιλότατρος, ό, ή (ιατρός). = φίλατρος.

Φιλοίκειος, ό, ή (οικείος). "Οστις αγαπή τούς οικείους του, τούς συγγενείς του, τούς φίλους του.

Φιλοικόδομος, ό, ή (οικοδομέω). "Οστις αγαπή νά κτίη, οικοδομή. Πλούταρχ.

Φιλοίκος, ό, ή (οίκος). "Οστις αγαπή τόν οίκον, ή τόν οίκόν του.

Φιλοικτίρμων, ονος, ό, ή (οικτίρμων). "Οστις έχει κλίση πρός οίκτον, εύπλαγχνίαν, είναι συμπαιθικός, εύπλαγχνος· επίρ. φιλοικτιμόνως.

Φιλοίκτιστος, ό, ή (οικτίζω). Σοφοκλ. καί

Φιλοίκτος, ό, ή (οίκτος). "Οστις συνειθέι νά κλαίεται, διό νά παρακινή άλλους εις οίκτον, εύπλαγχνίαν. 2) = φιλοικτίρμων.

Φιλοινία, ή. Τόν νά αγαπή τις τόν οίνον· έκ του

Φιλοίνος, ό, ή (οίνος). "Οστις αγαπή τόν οίνον, είναι φιλοπότης. Αθήν.

Φιλοιστρομανής, ό, ή (οιστρομανής) = τῷ έπομένῳ. Ορφ.

Φιλοιστρος, ό, ή (οϊστρος). "Οστις αγαπή τόν οϊστρον, την λύσσαν, ή την μανίαν· έξαιρ. τόν άγριον, έμμανή ένθουςιασμόν εις τάς εορτάς του Βάκχου καί της Κυβέλης. Ορφ.

Φιλοίστωρ, ορος, ό, = φίλιστωρ. Ησύχ.

Φιλοίτιος, ό· κύρ. όνομ. Πιστός ποιμήν του Οδυσσεύς έν Ίθάκη, φονεύσας δύο τών μνηστήρων της Πηνελόπτης. Όμ. Οδ.

Φιλοίφης, ου, ό (οίφω). "Οστις αγαπή τόν άρροδιασμόν, άσελήγη, πόρονος. Θεόκρ.

Φιλοκαθάριος, ό, ή (καθαρός). "Οστις αγαπή την καθαριότητα, πάστραν.

Φιλοκάθαρος, ό, ή (καθαρός). "Οστις αγαπή την καθαρότητα, άγνότητα.

Φιλόκαινος, ό, ή (καινός). "Οστις αγαπή τά καινά, καινούρια πράγματα. Διον. Άλικ.

Φιλοκαΐσαρ, αρος, ό (Καΐσαρ). "Οστις αγαπή τόν Καΐσαρα, είναι φίλος του Καΐσαρος. Έπιγρ.

Φιλόκακος, ό, ή (κακός). "Οστις αγαπή τόν καλόν, ή τούς κακούς, πονηρούς ανθρώπους. Σχολ. Πινδ.

Φιλοκακούργος, ό, ή (κακούργος). "Οστις αγαπή τās κακουργίας, ήδύνεται νά κακουργή· επίρ. φιλοκακούργως. Έκκλ.

Φιλοκαλέω, ώ, ήσω (φιλόκαλος). "Αγαπώ τόν καλόν, τό εύμορφον, τό εύγενές. 2) φιλοτιμούμαι, νομίζω τι ως τιμής μου πρόξενον, όθεν σπουδάζω, καταγίνομαι με ζήλον περί αυτού. Πλούταρχ. όθεν

Φιλοκαλία, ή. Τόν νά αγαπή τις ό,τι είναι καλόν, εύμορφον, εύγενές, τίμιον.

Φιλοκαλωπιστής, ου, ό (καλλωπίζω). "Οστις αγαπή τόν καλλωπισμόν, τά στολίδια.

Φιλόκαλος, ό, ή (καλός). "Οστις αγαπή πάν ό,τι είναι καλόν, εύμορφον, ώρατον, εύγενές, τίμιον· όθεν όστις αγαπή την μεγαλοπρέπειαν, την λαμπρότητα, την εύπρέπειαν, αλλά καί την άρετήν, την κοτμιότητα, την σεμνότητα συγκρ. φιλοκαλότερος. Ξενοφ. Συμπότ.

Φιλοκάματος, ό, ή (κάματος). = φιλόπονος.

Φιλοκαμπής, έος, ό, ή (καμπή). "Οστις κάμπτεται, λυγίζεται εύκολα· ποιητ.

Φιλοκαρποφόρος, ό, ή (καρποφόρος). "Ο,τι καρποφορεί συνήθως, είναι καρποφόρον. Ανάλεκτ.

Φιλόκηνος, ό, ή (κενός). "Οστις αγαπή τά κενά, μάταια πράγματα, τάς κενωπρεπείς επιδείξεις· «εσόμεν φιλόκενον»· αντί του ματαιολόγον. Σουΐδ.

Φιλοκέρδεια, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκέρδεις, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκέρδεις, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκερδής, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκερδής, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκερδής, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκερδής, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, ό, ή, ές (κέρδος). "Οστις αγαπή τόν κέρδος· καταγίνεται με πάντα τρόπον νά κερδαίνει, είναι έλως εις τόν νά κερδαίνει προσηλωμένος. Θεόγ.

Φιλοκερδής, ή. Τόν νά αγαπή τις νά κερδαίνει. Ξενοφ. έκ του

Φιλοκερδής, έω, ήσω. "Αγαπώ τόν κέρδος, αγαπώ νά κερδαίνω· είμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. έκ του

- 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόωνος εἰς τὴν ἐν Ἀγῆς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενοφ. Ἑλλην.
- Φιλόκημις, ἴδιος, ὁ, ἡ (κνημὶς). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνθίξει νὰ φορῇ κνημίδας, ἐξαίρτ. πολεμικὰς κνημίδας.
- Φιλόκνησος, ὁ, ἡ (κνήσις). Ὅστις ἡδύνητο εἰς τὸ νὰ κνίξῃ, διερεθίσῃ, γαργαλίσῃ, πειράξῃ, σκότῃ, περιπαίξῃ τινα· ἐξαίρτ. τοὺς ἐρωτευμένους.
- Φιλόκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸ κοινόν, τὸν λαόν· καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κοινά.
- Φιλόκοιρανός, ὁ, ἡ (κοίρανος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κοίρανος, βασιλεὺς. Χρησμ. Σιβυλ.
- Φιλόκόλαξ, ἀκος, ὁ, ἡ (κόλαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κόλακας, ἢ παρασίτους.
- Φιλόκόμορος, ὁ, ἡ (κόμος). Νέος τις δούλος, ἐν Ῥώμῃ εὐνους τοῦ αὐτοκράτορος Κορμύδου. Ἡρώδ.
- Φιλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν κόμην του.
- Φιλόκομπέω, ὦ, ἡσω (φιλόκομπος). Ἀγαπᾷ, συνεθίζω νὰ καυχᾶμαι, κομπάζω.
- Φιλόκομπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συνεθίσῃ τις νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται.
- Φιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται.
- Φιλόκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅτι ἀγαπᾷ τὴν κόπον, αὐξάνει, προκόπτει, καρποφορεῖ καλὰ, πολὺ ὅταν κοπιῇ. Θεόφρ. ἐπιθ. τῆς ἀμπέλου.
- Φιλόκοσμέω (φιλόκομος). Ἀγαπᾷ τοὺς στολισμούς, τοὺς καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ὅθεν
- Φιλόκοσμία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς στολισμούς, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν.
- Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στολισμούς, ὠρατίους, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν. 2) ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ κόσμου, τὰ πρόσκαιρα πράγματα. Ὑμνολ.
- Φιλοκράτης, ους, ὁ γῆς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐριάλτου, νικητὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. πιθάν. ὁ αὐτὸς μετὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος. 3) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Ἀγνούσιος, ὅστις πεμρθεὶς ὑπὸ τὴν συντολιτάν του πρέσβους πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων Φιλιππον, ἡγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐπιδοσκόφηθ' ὁαφικῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὀλυμπον, ἐρημίζετο δὲ ὡς εἰς ἄκρον ἐσθράγγος. Δημ. παρ. 4) ἄρχαῖος τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος, παρ' Ἀπολόδρ.
- Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κρημνίστους τόπους, τοὺς βράχους. Ἀνθολ.
- Φιλόκρινέω, ὦ, ἡσω (κρίνω). Ἐρευνᾷ, ἐξετάζω, διακρίνῃ τι μετ' ἀρίθειας, καὶ προσοχῇ. Θουκ.
- Φιλόκρινητικὸς, ἡ, ὅν. Ὅστις ἔχει τὴν ἔξιν ἢ τὸ προτέρημα νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ λεπτότατα.
- Φιλόκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τὰ κρόταλα ἢ νὰ κροταλίσῃ· ἴδε κρόταλον. Ἀνθολ.
- Φιλόκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κρότον ἢ τὸν θόρον. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς χειροκροτήσεις.
- Φιλόκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον) ποιητ. ἀντὶ φιλοκτῆμων, φιλοκτῆματος· ὅθεν Φιλοκερδῆς, αἰσχροκερδῆς.
- Φιλοκτῆματος, ὁ, ἡ καὶ
- Φιλοκτῆμωνος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κτῆματα, νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνει.
- Φιλοκτῆμωνος, ὁ, κέρ. ὄνομα. Ἀθηναῖος τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις· παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ.
- Φιλοκτημοσύνη, ἡ (φιλοκτῆμα)· καὶ
- Φιλοκτησία, ἡ (κτῆσμαι). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ, νὰ ἀποκτᾷ, νὰ αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν του· ὅθεν αἰσχροκερδαία.
- Φιλοκτητής, ου, ὁ κλητ. Φιλοκτῆτα. Γῆς τοῦ Ποιάντος, καὶ τῆς Μεθόνης, ἐπιτήδειος τοξότης, ὅς τις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν ἐκ Θεσσαλίας στρατευμάτων, ἡναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγῶνθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακικοῦ ὄφους. Ὁμ. Ἰλ. Πίνδ. Ἀπολ.
- Φιλοκτίστης, ου, ὁ, καὶ
- Φιλόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). = φιλοκίδομος. Νόν.
- Φιλόκυβος, ὁ, ἡ (κύβος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίξῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).
- Φιλόκυδής, ὁ, ἡ (κύδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, εὐκλειαν, «ῥῆθ, κῶμος» Ὑμν. Ἑρμ.
- Φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ (κυνηγέτης), = φιλόθηρος. Ξενοφ.
- Φιλοκυνηγία, ἡ, = φιλοθηρία. Στοβ.
- Φιλοκύννητος, ὁ, ἡ (κυνηγός), = φιλοκυνηγέτης. Πλούτρ.
- Φιλόκυνος, ὁ, ἡ, = φιλοκύν, ὁ, ἡ.
- Φιλόκυπρος, ὁ, ἡ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας, πρὸς ὃν ἐλθὼν ὁ Σάλων ἔγκωμισεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Ἡρόδτ.
- Φιλόκύνων, ονος, ὁ. Γενναῖός τις, Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τὸν Περσῶν μάχην. Ἡρόδτ.
- Φιλόκύων, υνος, ὁ, ἡ (κύων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κύνας, σκύλους.
- Φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ (κωθωνίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κωθωνίσῃ, ἀγαπᾷ τὸν οἶνον, σθανίζει.
- Φιλόκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κῶμους, τὰ συμπόσια, τοὺς χωροὺς κ. τ. τ.
- Φιλόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη), = φιλήρετμος. Γραμ.
- Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ (λάγνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν λαγνείαν, τὸν ἀρροδιεσμένον. Ἱπποκρ. Διογ. Λαέρ.
- Φιλόλακων, ονος, ὁ, ἡ (Λάκων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Λάκωνες ἢ τὰ τῶν Λακώνων.
- Φιλόλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λαλῇ, λέγῃ πολλὰ, φλύαρος.
- Φιλόλαμπάδης, ὁ, ἡ (λαμπάς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς λαμπάδας, ἢ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος παρ' Ἠουχ.
- Φιλόλαος, ὁ. Γῆς τοῦ Μένους καὶ τῆς Νύμφης Πυρείας, κατοικῶν ἐν τῇ νήστῃ Πάρω, ὅπου ἐρωτεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολόδρ. 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος· κατὰ Πλάτ. πιθάν. κατ' ἀντιφρονισμὸν ἡ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλόλαου· διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ φιλοσόφου τούτου εὐρηγνται παρὰ Στοβαίω. Αἰλ. 3) ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο εἰς νῆας ἐν Λακωνίᾳ, πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπυκίου. Παντ.
- Φιλόλητος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φιλόλειος (ληΐη, λεία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λάφυρα. Ὑμν. Ὀμηρ.
- Φιλόληπτος, ὁ, ἡ (λεμβάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ, λαμβάνῃ. Πολυδ.
- Φιλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ πετράδια.
- Φιλόλινχος, ὁ, ἡ (λίχνος). Λαίμαργος, πολυφάγος· ποιητ.
- Φιλόλογέω, ὦ, ἡσω (φιλόλογος). κυρίως μὲν

Ἀγαπῶ νὰ λέγω, ὁμιλῶ, εἶμαι παλῶλογος, φλόαρος. 2) συνήθ. δὲ ἀγαπῶ τὴν παιδείαν, τὰ μαθήματα, τὴν γραμματεῖαν, τὴν φιλολογίαν (Γαλ. Litteratur). διαλέγεσθαι ἢ συγγράφειν περὶ φιλολογικῶν πραγμάτων. Πλούτ. «φιλολογεῖν παρὰ δεῖπνον» ἐν γένει σπουδάζειν περὶ τι σοφῶς μὲ σκέψιν καὶ ἀκριβείαν, πραγματεύεσθαι, συγγράφειν μετὰ μεγάλης πονδῆς καὶ ἀκριβείας περὶ τινος πράγματος· ἔχω ἐπιστημονικὰς γνώσεις, εἶμαι σοφός, πολυμαθής· ὁθεν

Φιλολογία, ἡ, κυρίως, τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλὰ ἢ φωναρῇ, πολυλογῇ. 2) συνήθως δὲ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, πολυμαθίαν, τὴν γραμματεῖαν, τὸ νὰ καταγίνεται εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα, νὰ διαλέγεται καὶ συγγράφῃ περὶ αὐτῶν, ἔξαιρ. τὸ νὰ καταγίνεται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὰς παλαιὰς γλώσσας καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

Φιλόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λόγος)· κυρίως μὲν, ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλὰ, πολυλόγος, φλόαρος· 2) συνήθως δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὴν πολυμαθίαν· ὁμιλεῖ, διαλέγεται ἢ συγγράφει περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων· ἐν γένει, ὅστις καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τι ἐπιστημονικῶς καὶ ἀκριβῶς· ἔξαιρ. εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν παλαιῶν γλωσσῶν καὶ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας.

Φιλολοιοδότης, ἡ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, κακολογῇ τινα ἐκ τοῦ

Φιλολοιοδότης, ὁ, ἡ (λοιδορῶ)· ὅστις ὑβρίζῃ, χλευάζῃ· ἐπὶ φ. φιλολοιοδότης.

Φιλολουτρεῖν. Ἀγαπῶ νὰ λούσμαι εἰς τὸ λουτρόν. Γαλήν. ἐκ τοῦ

Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ (λουτρόν). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούηται εἰς τὸ λουτρόν. Φρύν.

Φιλόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν λύραν.

Φιλομάθεια, ἡ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προθυμῇται τις νὰ μαθάνῃ· ἐκ τοῦ

Φιλομαθῆναι, ὡ, ἴσως. Ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἀγαπῶ νὰ μαθάνω πολλά, καλὰ, ὠφέλιμα πράγματα· ἐκ τοῦ

Φιλομαθῆναι, ὁ, ἡ (μαθάνω). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, ἀγαπᾷ νὰ μαθάνῃ, εἶναι ἐπιμελής· εἰς τὸ νὰ μαθάνῃ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα. Ξεν. Κυρουπ. ἐπὶ φ. φιλομαθῶς.

Φιλομαθία, ἡ, = φιλομάθεια. Στράβ. Πλούτ.

Φιλομάλακος, ὁ, ἡ (μαλακός). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαλακότητα, τὴν ἡδυσθάθειαν.

Φιλομαντεύειν, οὐ, ὁ (μαντεύομαι). ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαντείας, προφητείας. Πλάτ.

Φιλόμαντις, εὖς, ὁ (μάντις). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαντικὴν ἢ τοὺς μάντις. Λουκιαν.

Φιλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). ὅστις ἀγαπᾷ τὸ βυζίον, ἀγαπᾷ νὰ βυζάνῃ τὸ μητρικὸν γάλα. Αἰσχύλ.

Φιλομαχῆναι, ὡ, Ἀγαπῶ τὰς μάχας, ἐριδας καὶ φιλονεικίας, ἀγαπῶ νὰ μάχομαι. Πλτρ. ἐκ τοῦ φιλόμαχος.

Φιλομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πέλιου, ἐξ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀκαττον καὶ τὴν Πεισίδην. Ἀπολόρ.

Φιλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, τὰς ἐριδας, λογομαχίας. Αἰσχ.

Φιλόμβριος, ὁ, ἡ καὶ

Φιλόμβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄμβρον, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ὑγρασίαν.

Φιλόμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φιλόανθρωπος· ποιητ.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνητοῦ Ἀρηιόου βασιλέως τῆς Ἀρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ιλ.

Φιλομείδης, ὁ, ἡ· συνήθ. ποιητ. φιλομειδής (μειδῶ). ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ χαμογελά, εἶναι συνήθως εὐθυμὸς, ἱλαρὸς, φαιδρὸς ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ὁμ.

Φιλομενιράκιος, ὁ, ἡ (μειράκιον). = τῷ ἐπομένῳ. Διογ. Λαέρτ.

Φιλομενιράξ, ὁ, ἡ (μειράξ). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μειράκια, τὰ παλληκαράκια. Διογ. Λαέρτ.

Φιλομεμφής, ὁ, ἡ (μέμφομαι). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μέμφεται, νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, μαλόνῃ.

Φιλομεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβολή). ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολὰς, συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ μεταβάλλεται.

Φιλομηδής, ὁ, ἡ· ἴδτε φιλομηδής.

Φιλομήλα, ἡ. Ἰωνικ. Φιλομήλη. Ἡ ἀηδὼν, ἐπειδὴ μυθολογείται, ὅτι ἡ Φιλομήλα μεταμορφώθη εἰς αὐτὸ τὸ πτηνόν. Πλούτρ.

Φιλομήλα, ἡ. Ἰωνικ. Φιλομήλη, ποιητ. Φιλομήλαια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίωνος καὶ ἀδελφῇ τῆς Πρῶκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδὼνα· κατ' Ἀπολόρ. μετεμορφώθη αὕτη μὲν εἰς χελιδόνα· ἡ δὲ Πρῶκη εἰς ἀηδὼνα. 2) γυνὴ τοῦ Μενoitίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη. Ὑγίν. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ὑγίν.

Φιλομήλεια, ἡ, = Φιλομήλα· ποιητ.

Φιλομηεῖδης, οὐ, ὁ. Τὸς τῆς Φιλομήλας, κατὰ τινὰς ἑρμην. ὁ Πάτροκλος. Ὁδ. κατ' ἄλλην δὲ ἑρμηνείαν ἥτις φαίνεται ὀρθότερα ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηεῖδης οὗτος βασιλεὺς τῆς Λέσθου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτοῦθεν διαπλέοντας νὰ μονομαχώσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως.

Φιλομήλειος, εἷα, εἰον (φιλομήλα). Ὅτις προέρχεται, εἶναι ἀπὸ τὴν ἀηδὼνα, ἀνῆκει εἰς τὴν ἀηδὼνα.

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ὀπορικά.

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ. ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ μιμῇται τὸν Ὅμηρον.

Φιλομήτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του

Φιλόμισος, ὁ, ἡ (μισῶ). ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει πάθος, κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῇ· ἐπὶ φ. φιλομισῶς.

Φιλομειδής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί, φιλομειδής.

Φιλομηδής, ὁ, ἡ, ἐς· ποιητ. ἀντί, φιλομηδής. Ἡδ. ἐπὶ τ. τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἡγάπα τὰ μῆδαι, τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ ἀνδρός, ἐξ ὧν καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν μυθολογίαν ἄμφ.

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ (μολή). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελωδίαν, τὰ τραγῳδία, τὸν χορὸν, τὰ πεγνυδία.

Φιλομουσεῖω. Ἀγαπῶ τὰς Μούσας, ἢ τὰς τέχνας, τὰς ὁποίας προστατεύουσιν αἱ Μούσαι. Φηλόδημ.

Φιλομουσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς Μούσας ἢ τὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευόμενας τέχνας, ἢ τοὺς ἐλευθερίου τέχνας, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.

Φιλομήλιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, ταυτὴν Βουλαθενδὴ. Στράβ. ὁθεν Φιλομηλεὺς ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις. Πλάτ. 2) Φωκεὺς, ἐκ τῆς πόλεως Λέδοντος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τὸν στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυριεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποιεὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόνευσεν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπιστήμων πα-

- λιτών τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολλὸν δὲ πολέμηθεις ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρχ.
- Φιλόμουσος, ὁ, ἡ ὅστις ἀγαπᾷ τὰς Μούσας, ἡ τὰς ἐλευθερίους ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευόμενας τέχνας, μουσικὴν, ὀρχηστικὴν, ποιητικὴν κ. τ. λ.
- Φιλόμοχθος, ὁ, ἡ (μοχθήρος). ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς μοχθηροὺς, κακοὺς, πονηροὺς ἀνθρώπους. Πλούτρχ.
- Φιλόμοχος, ὁ, ἡ (μόχος) = φιλόπονος.
- Φιλόμυθος, ὁ, ἡ (μύθος). Ἀγαπᾷ τοὺς μύθους, ἡ τὰ παραμύθια, ἀγαπᾷ νὰ διηγῶμαι, νὰ ἀκούω μύθους· ὅθεν
- Φιλόμυθία, ἡ. Το νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἀκούη, ἡ νὰ διηγῇται μύθους.
- Φιλόμυθος, ὁ, ἡ ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διηγῇται ἡ νὰ ἀκούη μύθους. 2) ὅστις εἶναι πολὺλογος, φλύαρος.
- Φιλόμυρος, ὁ, ἡ (μύρον). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μύρα, τὰ ἀρώματα, τὰ μυρωδικά.
- Φιλόμωμος, ὁ, ἡ (μῶμος) = φιλόψογος. Πλάτ.
- Φιλονάματος, ὁ, ἡ (νάμα). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νάματα, τὴν ὑγρασίαν, ἡ τὰ ὕδατα. Ὀρφ.
- Φιλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ναύτας, ἡ τὴν ναυτιλίαν, τὴν ναυτικὴν. Ἀνθλ.
- Φιλονοικέω, ὦ, ἥσω (φιλονεικός). Φιλονεικῶ, ἀγαπᾷ τὰς ἐριδίας, φιλονεικίας, συνερίζομαι μετὰ ὁστικ. ὅθεν
- Φιλονοικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ φιλονεικῇ, λογομαχῇ, μαλὼν διὰ τι· πρὸς τι.
- Φιλονεικός, ὁ, ἡ (νείκος). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογοφῆρει, μαλῶν. Πίνδ. ὅστις ἀμιλλᾶται, συνερίζεται νὰ κυρώσῃ τὸν λόγον του· «τὸ φιλονεικόν» = φιλονεικία· ἐπὶ β. φιλονεικῶς· «φιλονεικῶς ἔχω πρὸς τινα» συνερίζομαι μετὰ τινα, ζηλοτυπῶ.
- Φιλονεικός, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.
- Φιλονέος, ὁ, ἡ (νέος). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεολαίαν, τοὺς νεανίσκους. Δουκίαν.
- Φιλονεκέω (φιλονικός). Ἀγαπᾷ τὴν νίκην, νὰ νικῶ, νὰ προτιμῶμαι, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα.
- Φιλονεχός, ὁ, ἡ (νίκη). ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τὴν νίκην, ἀγαπᾷ νὰ ᾔναι νικητής· ἐν γένει ὅστις ἐπιμελεῖται νὰ φρίνηται ἀνώτερος, νὰ προτιμᾶται, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα.
- Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρειο καὶ τῆς Λήδας, εἰς ἣν ἡ Ἀρτεμὶς ἐχάρισε τὴν ἀθανάσιαν. Ἀπολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἰσθάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλερόφοντος. Ἀπολδρ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίκλεια.
- Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας σύντροπος τῆς Ἀρτεμίδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρρόατιον καὶ Λυκάστον, οἵτινες ἐτύσθησαν τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀρκαδίας. Πλούτ.
- Φιλόνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ήλεκτρυονος φονευσθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἰπερελίου. Ἀπολδρ.
- Φιλόνοσέω, ὦ (νότος). Εἶμαι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσθενής, φιλάσθενος. Ἀλφίφρ.
- Φιλονύμριος, ὁ, ἡ (νυμφίος). ὅστις ἀγαπᾷ τὸν νυμφίον, γαμβρὸν, ἡ τὴν νύμφην. Ἀνάλεκτ.
- Φιλόξενος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντί, φιλόξενος. Ὀδσ.
- Φιλόξενέω, ὦ, ἥσω (φιλόξενος). Ἀγαπᾷ τὴν ξενίαν, τοὺς ξένους εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλους ἐρχομένους, εἶμαι φιλόξενος. 2) ἀγαπᾷ τὰ ξένα ἥθη, τὰς ξένας συνήθειας.
- Φιλόξενία, ἡ. Τὸ νὰ ᾔναι τις φιλόξενος, νὰ ἀπᾷ καὶ περιποιῇται τοὺς ξένους, ὅσοι ἐρχονται εἰς τὸν οἶκόν του ὡς φίλοι.
- Φιλόξενέω, = φιλοξενέω Σοφκλ. ἄμφ.
- Φιλόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). ὅστις ἀγαπᾷ, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους, ὅσοι ἐρχονται ὡς φίλοι εἰς τὸν οἶκόν του. Ὀδσ. ἐπὶ δὲ καὶ τρικτλ-ἐνίστα. Εὐριπ. ἐπὶ β. φιλόξενος.
- Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φαυλόθις καὶ κακοήθης. Ἀριστφ. πιδαν. ὁ παρ' Αἰλιαν. υἱὸς τοῦ Ἑρυξίδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Ἀριστφ. Πλούταρχ. Αἰλιν. 3) ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον ποῦν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.
- Φιλόξυτονος, ὁ, ἡ (ξέυτονος). Λέξις συνήθως ὀξυτονουμένη, τὴν ὀξείαν ἐπὶ τὴν λήγουσαν δεχομένη.
- Φιλοπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). ὅστις κυριεῖται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἐμπαθής, παράφορος, ἡδυσταθής, φιλήδονος.
- Φιλόποιος, ὁ, ἡ = φιλόποιος. Ἀνθολογ.
- Φιλοπαγμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ παιγνίδια, ἡ τοὺς ἀστεϊσμούς· παρὰ τὸ
- Φιλοπαίγμων, ὄνος, ὁ (παίζω). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, τὰ μεταωρίσματα· ἀστεῖος, παγμυδιάρης. Ὀδσ. ἐπὶ β. φιλοπαγμόνους.
- Φιλοπαίκτης, ου, ὁ = φιλοπαίγμων.
- Φιλόπαῖς, αἰδός, ὁ, ἡ (παῖς). ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ, ὡς τὸ, παιδεραιτός· ὅθεν νύσος φιλόπαῖς· ἡ παιδεραιστία. Καλλίμ.
- Φιλοπαίσμων, ὄνος, ὁ, ἡ καὶ
- Φιλοπαίστης, ου, ὁ, = φιλοπαίγμων, φιλοπαίκτης.
- Φιλοπάλαστρος, ου, ὁ, ἡ (παλαίστρα). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παλαίστραν. Ηούχ.
- Φιλοπάννυχος, ὁ, ἡ (πάννυχος). ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀγρυπνίας ἡ τὰς νυκτερινὰς εὐθυμίας, ἀγαπᾷ νὰ διατρίβῃ τὰς νύκτας εἰς συμπόσια, χοροὺς κ. τ. τ. Ὀρφ.
- Φιλοπαράβολος, ὁ, ἡ (παράβολος). ὅστις συνεθίζει νὰ διακινδυνεύῃ τὸν ἑαυτόν του εὐκόλως· ριψοκινδύνος· ἐπὶ β. φιλοπαράβως. Πλούτρχ.
- Φιλοπάρενος, ὁ, ἡ (παρθένος). ὅστις ἀγαπᾷ παρθένους· ὅστις φυλάττει τὴν παρθενίαν του.
- Φιλοπατρις, ἡ (φιλοπάτερ). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του.
- Φιλοπατρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα, ἡ τὸν πατέρα του. Ἀριστφ. Σπρ. παρὰ τὸ
- Φιλόπατρις, ιδός, ὁ, ἡ (πατρίς). ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Διόδ. 2) τὸ φιλόπτρι, = φιλοπατρία. Ἀριστοφάν. Πλούτ.
- Φιλοπάτωρ, ὄνος, ὁ, ἡ (πατήρ). ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του. Εὐριπ.
- Φιλοπενθής, ὁ, ἡ (πένθος). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πενθῇ, λυπῇται, παραπονῇται, κλαίῃ συνήθως.
- Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ (πένταθλον). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀγωνιῇ τὸ πένταθλον. Πίνδ. Νεμ.
- Φιλοπευθής, ἑός, ὁ, ἡ (πυνθάνομαι, πεύθομαι). ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ φιλοπράγμων, περιέργος.
- Φιλοπευστέω, ὦ, ἥσω. Ἀγαπᾷ νὰ ἐρωτᾷ πολλῶν, εἶμαι περιέργος. Πολύδ. παρὰ τὸ
- Φιλοπεύστης, ου, ὁ (πεύθομαι) = φιλοπευθής· ὅθεν
- Φιλοπευστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐρωτᾷ περὶ παντὸς, ἡ περιέργεια. Πλούταρχ.
- Φιλοπευστικός, ὁ, ὡν καὶ
- Φιλοπευστός, ὁ, ἡ = φιλοπευθής. Φρύν.

Φιλοπλάκουντος, ὁ, ἡ (πλακοῦς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πλακοῦντας, τὰς πῆττας, τὰ ζυμαρικά.
 Φιλοπλάτων, ὢνος, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Πλάτ. ἀναγινώσκει ἀσμένως τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος.
 Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅτι περιπλέκεται εὐκόλως, εἶναι εὐκολόπλεκτον. Ἀνάλεκτ.
 Φιλόπλοτος, ὁ, ἡ συναίρ. φιλόπλους, ὁ, ἡ, συν, τό (πλόος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πλέῃ μὲ τὸ καράβιον, νὰ ταξειδεύῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ. Ἀνάλεκτ.
 Φιλόπλος, ὁ, ἡ (δπλον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.
 Φιλοπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος) = φιλόπλουτος. Ἠλιόδ.
 Φιλοπλουτέω, ὦ, ἡσώ (φιλόπλουτος). Ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πλουτήσω. ὄθεν
 Φιλοπλουτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ πλουτήσῃ.
 Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλούτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, φροντίζει νὰ γένῃ πλούσιος, Εὐριπ.
 Φιλοποιέω, ὦ (φιλοποιός). Κάμνω τινὰ φίλον μὲ ἄλλον τινά. μέσ. φιλοποιόμαι, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἀπακού τὴν φίλιαν μου, μεταχειρίζομαι τινὰ ὡς φίλον μου. Διονύτ. Ἀλικρν. ὄθεν
 Φιλοποιήσις, εἰς ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίςτινα φίλον μὲ ἄλλον τινά ἢ μὲ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ γίνῃται φίλος μετὰ τινος. Γλωσσ. Στεφ.
 Φιλοποιητής, οὗ, ὁ (ποιητής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιητάς, ἢ τὴν ποίησιν. Πλάτ. Πολιτ.
 Φιλοποιεῖα, ἡ, = φιλοποιήσις. Διογ. Λαέρτ.
 Φιλοποιέμην, εἰς, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον ἢ χοίτης αὐτοῦ ὁ μὲν ὡς ἐπίτ. ἄμρ.
 Φιλοποιέμην, εἰς, ὁ. Εἰς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαιοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τὸν ὅποιον ἡ Ἑλλὰς παρήγαγεν μετὰ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγηροῦντο ἐτησίως μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Πολύδ. Πλούταρχ.
 Φιλοποιέμην, οὗ, ὁ, ἡ (ποιέμην). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ποίμνια. Κῶνυν φιλοποιέμηνος. Ὀκρ.
 Φιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅτι κάμνει τοὺς ἀνθρώπους φίλους πρὸς ἀλλήλους. Πλούταρχ.
 Φιλόπολεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, πολεμικός. Ἰλ.
 Φιλόπολις, εἰς, καὶ -ιδος. Ἰωνκ. -ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν. Πίνδ.
 Φιλοπολίτης, οὗ, ὁ (πολίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συμπολίτας του.
 Φιλοπολύγλωσσος, ὁ, ἡ (πολύγλωσσος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πολλὴν γέλωτα, συνεθίζει νὰ γελάῃ πολύ.
 Φιλοπονέω, ὦ, ἡσώ (φιλόπονος). Ἀγαπᾷ τὴν φιλοπονίαν, ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπιμελῶς, ἀκόπως, προθύμως μετὰ αἰτίας. ὄθεν
 Φιλοπόνημα, τό. Ὅτι εἶναι ἐξαιρεσμένον, δουλευμένον, κατεσκευασμένον μὲ ἐπιμελείαν. Φώτ.
 Φιλοπονηρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις. Θεόφραστ. ἐκ τοῦ
 Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πονηροὺς, κακοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς πονηρὰς πράξεις. Θεοφρ. Χαρακτ.
 Φιλοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς κόπους, νὰ ᾔναι ἐπιμελής, δραστήριος εἰς τὰ ἔργα του. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
 Φιλόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κόπους, ἐργάζεται, δουλεύει προθύμως, ἐπιμελῶς,

ἀκόπως. 2) ὅτι γίνεται, κατορθώνεται μὲ κόπον εἶναι κοπιαστικὸν ἔργον ἐπὶ. φιλοπόνως.
 Φιλόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορνείαν, ἢ τὰς πόρνους. Ἐκκλησ. Σύγγρ.
 Φιλόπορφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορφύραν, ἢ τὰ πορφυρέα. Κλήμ. Ἀλεξ.
 Φιλόποσις, ἡ (φιλοπότης). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ πίνῃ. ἔξαιρ. πολλὸν οἶνον.
 Φιλοποτέω, ὦ, ἡσώ. Ἀγαπᾷ τὴν πόσιν, τὸν πότον, συνεθίζει νὰ πίνω πολύ. ἔξαιρ. οἶνον ἐκ τοῦ
 Φιλόποτης, οὗ, ὁ (πίνω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ πίνῃ πολύ. ἔξαιρ. οἶνον ὄθεν
 Φιλοποτία, ἡ = φιλοποσία. Φρύγχ.
 Φιλοπότις, ιδος, ἡ. Σηλκ. τοῦ, φιλοπότης.
 Φιλοπουλύγλωσσος, ὢτος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντί, φιλοπολύγλωσσος. Ἀνάλεκτ. φιλοπολύγλωσσος κόρη.
 Φιλοπραγματίας, οὗ, ὁ, = φιλοπράγμων.
 Φιλοπραγμνέω, ὦ, ἡσώ (φιλοπράγμων). Ἀγαπᾷ νὰ καταγίνομαι εἰς πράγματα, νὰ ἔχω πάντοτε νὰ κάμνω τι, νὰ μὴ κἀλῆμαι ἀργός, νὰ μὴ ἡσυχάζω. 2) ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ἐρευνᾷ, νὰ ἐξετάζω τι, ἔξαιρ. ξένα πράγματα μετὰ αἰτίας.
 Φιλοπραγμοσύνη, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ χαρακτήρ τοῦ φιλοπράγμονος, ἐπιθυμία, προθυμία, προσπάθισις πρὸς πράξεις, ἢ πράγματα. ἔξαιρ. ξένα, εἰς ἄλλους ἀναφερόμενα, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἐριδας, φιλονεικίας, κριτολογίας. ἐκ τοῦ
 Φιλοπράγμωνος, οὗ, ὁ, ἡ (πράγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ καταγίνοιται πάντοτε εἰς τι, νὰ μὴ μένῃ πάντοτε ἀργός. νὰ ᾔναι δραστήριος, ἐπιμελής. ἐτι δὲ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξετάζῃ τὰ ξένα πράγματα, νὰ παρατηρῇ τὰ κάμνοντα ἄλλοι, νὰ ᾔναι ἀνήσυχος, φιλόνομος. σχεδὸν ὡς τὸ, πολυπράγμων ἐπὶ. φιλοπράγμωνος.
 Φιλόπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω) = φιλοπράγμων.
 Φιλοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φυλάττει τὸ πρέπον, τὸ κόσμιον, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον. ἐπὶ. φιλοπρεπῶς.
 Φιλοπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ᾔναι τις φιλοπροσῆγορος, ὁμιλητικός, καταδεκτικός. ἐκ τοῦ
 Φιλοπροσηγορος, ὁ, ἡ (προσῆγορος). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὁμιλῇ, νὰ συναναστρέφεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων μὲ καλὸν τρόπον πρῶτος, καλοκάγαθος, κοινωνικός. εὐπροσῆγορος.
 Φιλοπροσηγνής, ὁ, ἡ (προσηγνής). Ὅστις συνεθίζει νὰ ᾔναι φιλόφρων, ἡμερος. Κικέρ. Ἀττικ.
 Φιλοπρωτεία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ᾔναι πρῶτος εἰς τι. 2) τὰ πρωτεῖα ἢ πρωτεῖα. ἐκ τοῦ
 Φιλοπρωτεύω (φιλόπρωτος). Ἀγαπᾷ νὰ λάβω τὰ πρωτεῖα εἰς τι, νὰ ᾔμαι ὁ πρῶτος. Ν. Δ.
 Φιλοπρωτεία, ἡ = φιλοπρωτεῖα. Ἰουλ. Καῖς.
 Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ᾔναι πρῶτος εἰς τι, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, τὴν ὑπερέτεραν ἐξουσίαν.
 Φιλοπτόλεμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντί, φιλοπόλεμος. Ἰλ.
 Φιλόποτλις, ὁ, ἡ ποιητ. = φιλοπόλις.
 Φιλόπορθος, ὁ, ἡ (πόρθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα κλωνράκια, βλασράκια, ἐπὶ. τῆς μελίσης. Νου. Διον.
 Φιλοπτωχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ βοηθῇ, παρηγορῇ τις τοὺς πτωχοὺς. Ἐκκλησ. ἐκ τοῦ
 Φιλόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὅς τις ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ, παραμυθεῖ τοὺς πτωχοὺς. Ἐκκλησ.
 Φιλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πῦρ ἢ τὸ σιτάριον. Ἀνάλεκτ.
 Φιλοπυστέω, = φιλοπυστεύω. ἐκ τοῦ
 Φιλόπυστος, ὁ, ἡ = φιλόπυστος.

Φιλοπωριστή, ου, δ (δωώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται τὰς δωώρας, τὰ δωωρικά. Ἀνθολ.
 Φιλοπωτέω, ὦ, σπαντρ. παρασχηματισμός τοῦ φιλοποτέω.
 Φιλοπότης, ου, δ, σπανιώτ. παρασχηματ. τοῦ φιλοπότης. Φρύνη.
 Φιλοργής, ὁ, ἡ- και φιλοργός, ὁ, ἡ (ὄργη). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὀργίζεται, θυμὸν εὐκολά. Νίκανδρ.
 Φιλόργιος, ὁ, ἡ (ὄργια). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὄργια, τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἢ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς.
 Φιλοργὸς, δ, ἡ- ἴδε φιλοργής.
 Φιλορήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = φιλορρήτωρ.
 Φιλόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ εὐθὺ, τὸ ὀρθόν, τὸ ἴσον. Ἀνάλεκτ.
 Φιλορυστία, ἡ (ὄρυστις). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ κάμνη ὀρισμούς, διακρίσεις. Γαλην.
 Φιλορμιστεῖρα, ἡ Σηλκ. τοῦ φιλορμιστήρ.
 Φιλορμιστήρ, ἡρος, ὁ (ὀρμίζω). Ὅστις ὀδηγεῖ, εἰσάγει τινὰ ἢ τι ἀσμένως, συνήθως εἰς λιμένα. Ἀνάλεκτ.
 Φιλορυνθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ὀρυνθία ἐκ τοῦ
 Φιλόρυνις, ἰθος, ὁ, ἡ (ὄρυνις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὀρυνθία, τὰ πουλιά. Δισχλ.
 Φιλόρρητῶρ, ορος, ὁ, ἡ (ρήτωρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ῥήτορας, ἢ τὴν ῥητορικὴν.
 Φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ῥυθμόν, τὸν μουσικὸν χρόνον.
 Φιλόρρώθων, ὠνος, ὁ, ἡ (ῥώθων). Ὅστις κεῖται συνήθως ἐπὶ τῇ μύτῃν πηλὸς φιλορρώθων. Ἐπιγρ.
 Φιλόρρώξ, ὠγος, ὁ, ἡ (ῥώξ, σημεῖο 2. ῥάξ). Ὅστις ἀγαπᾷ ἢ φέρει ῥώγας σταφυλίων, σταφύλια.
 Φιλορτυγοτροφέω, (ὀρτυγοτροφία). Ἀγαπᾷ νὰ τρέφω ὀρτυγούς, ὀρτυκία.
 Φιλόρτυξ, υγος, ὁ, ἡ (ὀρτυξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὀρτυγούς, τὰ ὀρτυκία. Πλάτ.
 Φιλορχήμων, ὠνος, ὁ, ἡ, = τῷ ἔπομ. Ἀρρίαν.
 Φιλορχήστῃς, ὠς, οὐ, δ (ὀρχήσμαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὀρχήσιν, ἥτοι τὸν χορόν.
 Φιλόρχηστος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφ.
 Φιλορώμαιοι, αἶα, αἶον (Ῥωμαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ῥωμαίους, ἢ τὰ τῶν Ῥωμαίων.
 Φίλος, φίλη, φίλον (συγγρ. φιλαίτερος ἡ σπαν. φιλωτέρος, ποιητ. φίλτερος καὶ φιλέων ὑπερθ. φιλαίλατος καὶ φίλατος, σπανιώτ. φιλωτάτος καὶ ποιητ. φιλοστός) συνήθ. παθητ. Ὅστις ἀγαπᾶται, εἶναι ἀγαπητὸς, τερπνὸς, ποθητὸς τινὶ ἐξαιρτ. χρῆσι μεύει τὸ, «φίλος, φίλε, φίλοι» μετὰ καὶ χωρὶς αὐσιαστ. εἰς προσφωνήσεις καὶ προσρήσεις. Ὁμ. ὅστις καὶ «φίλε τέκνον» συντάσσει. β) «φίλον ἐστὶ μοι», μὲ ἀρέσκει, μὲ εἶναι ἀρεστὸν πολλάνκις παρὰ τῷ ποιητ. ὅστις μεταχειρίζεται αὐταιῶς καὶ τὸ, «φίλα ἐστὶ μοι», καὶ «φίλον γίνεται μοι». Ὁδ. καὶ «σοὶ φίλον ἐπλετο θυμῷ» ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμ. «ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι» ἔπειτα σῆς ἀρέσει, ἡδυνεσθαι νὰ τρώγῃτε ὅπῃ κρέατα. γ) παρ' Ὁμρ. κυρίως εἶναι εὐχρηστον ἀντὶ τῶν κτητικῶν ἀνθρωπινῶν. ὅθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. «φίλον ἦτορ» φίλον κῆρ. φίλοι χεῖρες. φίλα γυῖα καὶ γούνατα κ.τ.τ. εἰτι δὲ καὶ «φίλος θυμός» ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἐξ αἱματος συγγενῶν, «φίλος υἱός, φίλη ἄλοχος, φίλα τέκνα» κ.τ.τ. δ) ὡς οὐσιαστ. δὲ, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ὅστις εἶναι φίλος, προσφιλής, «βέβαιος πατριεύς». Ξενοφ. φίλη, ἡ ἢ φιλικινάδα· φίλον, τὸ ἀντιτίξιμενον τοῦ ἔρωτος «φίλον ἐμόνα». Ἀριστοφ.

ἀγάπη μου, ἀκριβὲς μου. 2) πολὺ σπανιώτ. εἰς ἀνεργ. δ ἀγαπᾷν, δ φιλόστοργος, ὁ εὐνοικός, εὐμενής, φιλόφρων «φίλοι εἵνεοι». Ὁμρ. «φίλος τινα ἢ σπαν. «φίλος τινός». Πίνδ. «φίλα ποιοῦμαι τινα δεικνύς εἰς τινα τὴν φίλῃν μου. Ἡρόδ.
 Φιλοσαρκέω, ὦ, ἡσω (φιλόσαρκος). Εἶμαι ἐκδοδομένος εἰς τὰς ἡδοναθείας, εἰς σωματικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν
 Φιλοσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις ἐκδοδομένος εἰς ἡδοναθείας, εἰς σαρκινὰς ἡδονάς.
 Φιλόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις εἶναι ἡδοναθής, φιλήδων, ἀγαπᾷ τὰς σαρκινὰς ἡδονάς.
 Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ (σίγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ σίγμα, συνεθίζει νὰ τὸ προφέρῃ συχνά. Εὐστάθ.
 Φιλόσιτος, ὁ, ἡ (σίτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν σίτον. 2) ἐν γένει, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ.
 Φιλόσκαρθμος, ὁ, ἡ (σκαρθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χορεύῃ, νὰ πηδᾷ.
 Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι σκεπασμένος.
 Φιλόσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκήπτρον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κρατῇ σκήπτρον.
 Φιλοσκήπων, ὠνος, ὁ, ἡ (σκήπων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κρατῇ βακτηρίαν, ῥάβδον.
 Φιλόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἴσκιον.
 Φιλοσκοπέλος, ὁ, ἡ (σκοπέλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς σκοπέλους, τοὺς βράχους.
 Φιλόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός, σημεῖο 2.). Ὅστις ἐπιτυχαίνει συνήθως τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδιον.
 Φιλοσκύλαξ, σκος, ὁ, ἡ (σκούλαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς σκύλους, τὰ σκυλάκια.
 Φιλοσκώμμοσύννη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ σκώπτῃ, περιπαίξῃ.
 Φιλοσκώμων, ὠνος, ὁ, ἡ (σκώμμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ σκώπτῃ, νὰ περιγελᾷ.
 Φιλοσκώπτέω, ὦ, ἡσω. Ἀγαπᾷ, συνεθίζω νὰ σκώπτω, περιπαίξω, περιγελῶ.
 Φιλοσκώπτῃς, ου, δ (σκώπτω). = φιλοσκώμων.
 Φιλοσμάργος, ὁ, ἡ (σμαραγή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κρότον, τὸν σόρυθον· ποιητ.
 Φιλόσμηνος, ὁ, ἡ (σμήνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μελίσσια, συνεθίζει νὰ κρατῇ μελίσσια.
 Φιλοσοφείω, ὦ, ἡσω (φιλόσοφος). κυρίως μὲν Ἀγαπᾷ δεξιότητά, τέχνην, ἢ γνῶσιν τινα, σπουδάζω νὰ τὴν ἀποκτήσω. ἔπειτα δὲ, ἀγαπᾷ καὶ τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας, σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων. ἐξαιρτ. καταγίνομαι περὶ τὴν διαλεκτικὴν ἐπιστημονικῶς τέλος δὲ ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, ζητῶ αὐτήν, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω σοφός. 2) ἐν γένει, πράττω τι κατὰ τινα ἀξιώματα, κατὰ τινα μεθόδους, ἐρευνῶ περὶ τινος μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελείας· ἐξετάζω, ἀναζητῶ τι διὰ μελέτης καὶ σκέψεως· ἐξαιρ. ἐξετάζω, διερευνῶ, ἀκριβολογοῦμαι, ἢ ἀναζητῶ, ἀνακρίνω τι ἐπιστημονικῶς, ἢ σοφῶς. μετὰ αἰτ. π. χ. «φιλοσοφίαν φιλοσοφῶ» ἐκλέγω ἐπιστημονικὴν τινα ὑπόθεσιν εἰς ἀναζητήσιν ἀνακρίνω, σπουδάζω περὶ αὐτὴν ἐπιστημονικῶς ἢ μεθόδως. Ξενοφ.
 Φιλοσοφία, τό. Ἡ εἰς, ἢ κατὰστάσις, τὸ ὑποβῶν σοφῆς ἢ ἐπιστημονικῆς τινος ἐρεῦνης. β) ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἢ πρόβλημα.
 Φιλοσοφῆτον, ἔτικ. ἐπὶρ. (φιλοσοφία). Πρέπει νὰ φιλοσοφῇ τις, νὰ φιλοσοφῶμεν. κτλ.
 Φιλοσοφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ τις δεξιότητα, τέχνην ἢ γνῶσιν τινα· τὸ νὰ ζητῇ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴν· τὸ νὰ μετέρχεται αὐτήν, ἀσχολᾷται,

καταγίνεται εἰς αὐτὴν ἔπειτα δὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, καὶ τὰς ἐπιστήμας, τὸ νὰ μετέρχεται αὐτὴν ἔξαιρ. τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικὴν. Ισχυρ. τέλος δὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν σοφίαν. 2) ἐν γένει, μεθοδικὴ μεταχειρίσεις, ἡ ἔρυνα, ἀνάκρισις πράγματός τινος· ἐπιμελής ἢ ἐπιστημονικὴ ἔρυνα.

Φιλοσοφοκλῆς, λέους, ὁ. *Οστις ἀγαπᾷ τὸν Σοφοκλῆ. Φιλοσοφομεираκίσκος, ὁ (φιλομετραξ). *Οστις μετέρχεται τὴν παιδευαστὶν συστηματικῶς.

Φιλόσοφος, ὁ (σοφία) κυρίως, *Οστις ἀγαπᾷ τὴν δεξιότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, σπουδάζει περὶ αὐτὰς ἢ μετέρχεται αὐτάς· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὀνομάζοντο φιλόσοφοι, ἔξαιρ. οἱ μουσικοὶ, αἰδοὶ, ποιηταί, μάντις· ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν παιδείαν ἢ τὴν ἐπιστήμην καὶ σπουδάζοντες περὶ αὐτὴν, οἱ φιλόσοφοι, πολυμαθεῖς· ἔξαιρ. δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικὴν, εἶναι εἰδήμων αὐτῶν· τέλος δὲ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν κατὰ Πυθαγόραν· ἔπειτα φιλόσοφος ἐλέγετο ὁ ἰδιαίτερον ἐαυτοῦ φιλοσοφικὴν σύστημα ἔχων, καὶ ὡς διδασκαλὸς παραδίδων αὐτὸ εἰς ἄλλους· ἐπὶ ρ. φιλόσοφος.

Φιλόσπηλυξ, υγος, ὁ, ἡ (σπῆλυξ). *Οστις συνεθίζει νὰ κατοικῇ εἰς σπῆλαια· ποιητ.

Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). *Οστις ἀγαπᾷ τὰς σπονδὰς, λοιῶς, ὅτι εἶναι χρήσιμον, ὅτι συνεθίζεται εἰς αὐτάς.

Φιλόσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). *Οστις ἀγαπᾷ τὸ τάχος, νὰ κίνηται μὲ βίαν, ὁ ἐπιμελής, δραστήριος, αὐστηρὸς.

Φιλόστασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). *Οστις ἀγαπᾷ τὰς στάσεις, ἐπαναστάσεις, πολιτικὰς ταραχάς.

Φιλόσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). *Οστις ἀγαπᾷ τὰ σταφύλια.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ (στροφὴ). *Οστις ἀγαπᾷ τοὺς στεφάνους, ἐπιμελῆσαι νὰ ἀξιωθῇ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης.

Φιλόστεφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τοὺς στεφάνους ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ στεφάνους· ἔξαιρ. ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης, νὰ στεφθῇ ὡς νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ (στροφὴ). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφεράν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ γεννητόρων, τέκνων, καὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ὅθεν

Φιλόστοργία, ἡ. Ἀγάπη τρυφερά. Ξενοφ.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέφανος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν στροφὴν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ ρ. φιλόστοργος.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στροφὴ). *Οστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολὰς, εἶναι εὐμετάβλητος.

Φιλοσυγγενής, ὁ, ἡ (συγγενής). *Οστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος, ὁ, ἡ (σύκον). *Οστις ἀγαπᾷ, τρώγει ἔσπενος τὰ σύκα.

Φιλόσύμμαχος, ὁ, ἡ (σύμμαχος). *Οστις ἀγαπᾷ τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ (συνήθης). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφὴν, εἶναι κοινωνικός. Πλούτ.

Φιλοσυνθεσία, ἡ (συνθεσία). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ παραβάλλῃ, εἰκάξῃ, συγκρίνῃ τι. Λουκιαν.

Φιλοσυνουσίαξω (συνουσίαξω). Ἀγαπᾷ τὴν συνδιατριβὴν, συναναστροφὴν· ἔξαιρ. τὴν συγκοίμησιν· ὅθεν

Φιλοσυνουσιαστής, οὔ, ὁ *Οστις ἀγαπᾷ τὴν συνδιατριβὴν, συναναστροφὴν· ἔξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Σχόλ. Θεοκρ.

Φιλόσυντομος, ὁ, ἡ (σύντομος). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν συντομίαν. Πλούταρχ.

Φιλοσωματῆς (φιλοσώματος). *Οστις ἀγαπᾷ. Ξεραπνεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του· ὅθεν

Φιλοσωματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τις τὸ σῶμά του.

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). *Οστις ἀγαπᾷ, Ξεραπνεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του· ἐπὶ ρ. φιλοσώματος. Πλούταρχ.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). *Οστις ἀγαπᾷ τὴν σωφροσύνην, σεμνότητα, μετρίτητα.

Φιλοτάριον, τό. ὕψιστον. τοῦ, φιλότης· παράβολ, φιλοτάριον.

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ (τάριχος). *Οστις ἀγαπᾷ τὰ ταριχευτὰ καὶ ἑξαιρέτως τοὺς ταριχευτοὺς ἰχθύας. Ἀθήν.

Φιλοτεχνία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ (τέκνον). *Οστις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα, εἶναι φίλος τῶν παίδων.

Φιλοτεχνέω (φιλότεχνος). Ἀγαπᾷ τέχνην τινὰ, ἢ μετέρχεται αὐτὴν ἐργάζομαι ἢ κατασκευάζω τι τεχνικῶς. 2) ἀγαπᾷ τὰ τεχνάσματα, τὴν δολιότητα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ· ὅθεν τεχνάζομαι, ἐνεργῶ, κατορθώνω τι μὲ δολιότητα, πανουργίαν· «φιλοτεχνῶντες ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεσθαι». Ἀθήν. μετὰ ἀπαρμρ. 3) «φιλοτεχνέω ὑπὲρ τινος πρὸς τινα» ὁμιλῶ πρὸς τινα περὶ τινος ὡς τεχνίτης. Αἰλιαν. ὅθεν

Φιλοτεχνήμα, τό. *Οτι κατασκευάσθη μετὰ μεγάλῃς τέχνης καὶ ἐπιμελείας.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ = φιλότεχνος.

Φιλοτεχνήτης, ου, ὁ = φιλότεχνος.

Φιλοτεχνήσις, σεως, ἡ. ὀλίγον χρήσιμος τύπος ἀντὶ φιλοτεχνίας.

Φιλοτεχνία, ἡ (φιλοτεχνέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ μετέρχεται τις ἐπιμελῶς τέχνην τινὰ. 2) = φιλοτεχνήμα. 3) τέχνη, ἐπιτηδεύτης. 4) τροπικ. δολιότης, σόφισμα, πανουργία.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). *Οστις ἀγαπᾷ τὰς τέχνας, εἶναι ἐμπειρος τεχνῶν, πολύτεχνος, τεχνοπότης· ἐπὶ ρ. φιλοτέχνος.

Φιλότης, τῆτος, ἡ. Φιλία, ἀγάπη, εὐνοία· «κατὰ φιλότητα συγγένου». Ἡρόδ. Συναναστρέφομαι, συνέρχομαι μὲ τινὰ που διὰ φιλίας· ἔξαιρ. δὲ παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, συγκοιμήσεως· συνηθ. εἰς τὰς συντάξεις «φιλότης καὶ εὐνή, φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγνῆναι» καὶ τ. τ. 2) ὡς προσφώνημα, ὦ φιλότης = ὦ φίλε, ἀγάπη μου.

Φιλόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορὸν εἰς τὸ θεάτρον, ἢ τὸν χορὸν ἐν γένει Δίσχυλ.
 Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χριστοῦ. συγγράψας εἰς πολλὰ βιβλία ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, συλλογὴν Ἀττικῶν ἑπιγραμματίων, πραγματείας περὶ Ὀμήρου, καὶ περὶ ὀνείρων. Πλούτρχ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ.
 Φιλόχρηματέω, ὦ (φιλοχρήματος). Ἀγαπῶ τὰ χρήματα· ὁθεν
 Φιλόχρηματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ χρήματα· ἡ φιλαργυρία.
 Φιλόχρηματιστής, οὗ, ὁ (χρηματίζω). Ὅς τις πασχίζει νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου.
 Φιλόχρηματιστικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοχρηματιστήν, εἶναι ἴδιον φιλοχρηματιστοῦ· ἐπὶ φιλοχρηματιστικῶς.
 Φιλόχρηματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, φιλάργυρος· ἐπὶ φιλοχρημάτων· ἱστοράτ. «φιλοχρημάτως ἔχω»· ἀντὶ τοῦ, φιλοχρήματος εἶμαι.
 Φιλόχρημονέω, ὦ (φιλοχρήμων) = φιλοχρηματέω. Πλάτ.
 Φιλόχρημοσύνη, ἡ = φιλοχρηματία. Φώτ.
 Φιλόχρημος, οὗ, ὁ, ἡ = φιλοχρήματος.
 Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρηστά, καλὰ, χρήσιμα πράγματα· ἢ τοὺς χρηστοὺς, χρησίμους ἀνθρώπους· εἶναι φιλόκαλος, τίμιος. Ξενοφ. Ἀπομνμ.
 Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἑκκλησι.
 Φιλόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ ἢ ζητεῖ νὰ εὕρῃ καιρὸν, εἰς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κοσμικὰ πράγματα, τὰ πρόσκαιρα δηλ. Ἑκκλ.
 Φιλόχρυσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν χρυσόν. ἐκ τοῦ
 Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν.
 Φιλόχωρέω, ὦ, ἡσώ (φιλόχωρος). Ἀγατῶ νὰ διατρίβω, εὐρίσκωμαι εἰς τινα τόπον· μετὰ δοτ. «ὄρεσι, λόφω φιλοχωρῶ»· ἔτι δὲ μετὰ τῆς ἐν, καί, ἐπὶ Διον. Ἄλιχ. ὁθεν
 Φιλόχωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ διατρίβῃ εἰς τινα τόπον. Ἀριστοφ.
 Φιλόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διατρίβῃ τὸν καιρὸν τοῦ εἰς τινα τόπον. Γρηγόρ.
 Φιλοψεύδεια, καὶ φιλοψευδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ψεῦδη, τὰ ψεύσματα.
 Φιλοψεύδης, ὁ, ἡ (ψεῦδος, ψεύδωμαι). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψεύδεται. Ἰλ.
 Φιλοψεύδία, ἡ = φιλοψεύδεια.
 Φιλοψεύστης, οὗ, ὁ (ψεύδομαι) = φιλοψεύδης.
 Φιλοψία, ἡ (φιλόφος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ τρώῃ γλυκὰ, νόστιμα πράγματα· ἐξαιρ. ὀψάρια. Κλήμ. Ἀλεξ.
 Φιλοψογέω, ὦ. Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ψέγω, ὀνειδίζω, κατηγοροῦ. Κύριλλ.
 Φιλόφθογος, ὁ, ἡ (φθόγος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψέγῃ· ἐπὶ φιλοψόγως.
 Φιλόφος, ὁ, ἡ (ἔφον). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται νὰ τρώῃ λιχνεύματα, γλυκὰ, νόστιμα πράγματα, ἐξαιρ. ὀψάρια. Πλούτρχ.
 Φιλόφορος, ὁ, ἡ (φόρος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούσῃ, ἢ νὰ κάμνῃ φόρον, κτύπον, φόρον.
 Φιλοψυχέω, ὦ (φιλόψυχος) = φιλοζωέω. Εὐρκ.

Φιλοψυχητέον, Θετικ. ἐπὶ τοῦ, φιλοψυχέω. Πρέπει νὰ ᾔναι τις φιλόψυχος. Πλάτ.
 Φιλοψυχία, ἡ. Ἰων. φιλοψυχή = φιλοζωία· φιλοψυχὴν ἀναίρεται, συλλαμβάνει ἀγάπην περὶ τῆς ζωῆς. Ἡρότ.
 Φιλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = φιλόζωος. Ὁ φειδόμενος τῆς ἐαυτοῦ ζωῆς, μικρόψυχος, δεῖλός· ἐπὶ φιλοψύχως.
 Φιλόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ψυχρά, κρύα.
 Φιλόω, ὦ, ὡσώ (φίλος) = φιλείω.
 Φιλτάτιον, τό· κωμικ. ὑποκρ. τοῦ, φίλτατος. Ἀριστοφ.
 Φίλτατος, ἄτη, ατον. ἀνώμλ. ὑπερθ. τοῦ, φίλος. Ὁμ. Ἡσδ. «τὰ φίλτατα» παρὰ τοῖς Ἀττ. οἱ ἔγγιστα συγγενεῖς, γονεῖς, τέκνα, σύζυγοι, ἀδελφία. Ἰππ.
 Φίλτερος, ἔρα, ἐρον ἀνώμλ. συγκρ. τοῦ, φίλος. Ἡσδ.
 Φίλτρον, τό. Πανδήποτα μέσον ἀγάπης ἢ ἔρωτος διεγερτικόν. Πίνδ. ὁθεν χάρις, δέλγητρον, κάλλος, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, ἔλκει τινα εἰς τι· «φίλτ. τὸλμης»· παρακίνησις εἰς τὸ νὰ τολμήσῃ τις τι. Δίσχλ. «δεύτερα φίλτρα γάμου»· ὅ,τι παρακινεῖ, πείθει τινα εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ δευτέρου· ἔτι δὲ καὶ ἔρωτος, ἀγάπης, γενικῶς· ὁθεν
 Φίλτροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις παρασκευάζει φίλτρα, ἢ ποτὰ ἔρωτος διεγερτικὰ. Ἀριστοφ.
 Φίλτρόποτον, τό (πίνω) = φίλτρον, Ποτὸν ἔρωτος διεγερτικόν· ἀμφθ. Καίλιος Αὐρήλ.
 Φίλυβρις, ιος, ὁ, ἡ (ὑβρις). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὑβρίζῃ τινα ἢ τι, ὑβριστής. Κράτης παρὰ Κλήμ.
 Φίλυβρις, οὗ, ὁ, ἡ = φίλυβρις.
 Φίλυβρις, ὁ, ἡ (ὑγής). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὑγείαν, προσέχει περὶ τῆς ὑγείας του.
 Φίλυδρηλος, ὁ, ἡ (ὑδρηλός). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν ὑγρασίαν, εἶναι συνήθως ὑγρόν. Ἀνάλεκτ.
 Φίλυδρίας, οὗ, ὁ, ἡ = φίλυδρος· Ἑτυμολ. Μ. ὁθεν
 Φίλυδρος, ὁ, ἡ (ὑδωρ). Ὅστις ἡ, ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ νερόν, ἡ ὑδατῶδη πράγματα.
 Φιλύκη, ἡ· ἴδε φυλήκη.
 Φίλυμος, ὁ, ἡ (ὑμνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὑμνους. Ἀνακρ.
 Φίλυπικός, ὁ, ἡ (ὑπήκοος). Ὅστις ἡ, ὅ,τι ὑπακούει προθύμως. 2) ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκόους του. Πλούταρχ. Ἀρταξ.
 Φίλυπνος, ὁ, ἡ (ὑπνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὑπνον, νὰ κοιμάται· «φίλυπνον πρόσωπον».
 Φιλυπόδοχος, ὁ, ἡ (ὑποδοχή). Ὅστις ὑποδέχεται τοὺς ξένους ἀσμένως. Δγν. Ἀρτ.
 Φιλυπόστροφος, ὁ, ἡ (ὑποστροφή). Ὅστις ἡ, ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ὑποστρέφῃ, ἐπανέρχεται, ἐπιστρέφῃ εὐκολά, «καλὸν φιλυπόστροφον». Ἱπποκράτ.
 Φιλυπόστροφός, οὗ, ὁ, ἡ (εἶδος) = φιλυπόστροφος. Ἱπποκράτ.
 Φιλυπόψία, ἡ (ὑπόψια). Τὸ νὰ συνεθίζῃ τις νὰ ᾔναι ὑποπτος, νὰ ἔχῃ ὑπόψια. ἀμφθ.
 Φιλύρα, ἡ. Ἰων. φιλύρη. Τὸ δένδρον κοιντρ. φιλουριά. Ἡρότ. 2) ἡ πέσσα ὑπὸ τὴν φλοῦδαν τῆς φιλουριάς, ἐξ ἧς κατεσκευάζον τὸν πάπυρον, χαρτίον· ἐπλεκαν φάθας, καὶ ἔδεναν τοὺς στεφάνους· καὶ ἐσφαλμ. φιλύρα ψευδής.
 Φιλύρα, ἡ. Ἰων. φιλύρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλέανου, μετ' ἧς πλάττεται, ὅτι συνευρεθείς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς Ἰππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θράκῃ. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. 2) γυνὴ τοῦ Νευκίου, μετ' ἧς αὐτὸς ἐγέν-

νῆγε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως ἐκλυμένη καλουμένη.
Ἀπολδρ.

Φιλύρεϊος, α, ου. Τῆ Φιλύρῃ ἀνέκων, ἢ τῆς Φιλύρας ἀπόγονος. Πίνδ.

Φιλυρέα, ἡ, καὶ φιλλυρέα. Διοσκορ. Δένδρον τι κόκκους εἰς καρπὸν φέρον, ἀκριβέστερον ἄγνωστον.

Φιλυρεῖς, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Φιλορήϊος, ἦ, ἰον. ποιητ. — Φιλύρειος.

Φιλυρηΐς, ἴδος, ἡ, ἰδικαίτ. Σηλκ. Τῆς Φιλύρας ἢ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἢ Φιλυρηΐς νήσος, ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίασε τὴν Ὀκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥόδ.

Φιλυριδής, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων. Πηγ. Θέου. (τὸ εὖ φύσει βραχὺ, εὐρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὅθεν ὀρθότρ. Φιλυριδής. Πίνδ.)

Φιλύρεϊνος, ἴνη, ἰον. (φιλύρα). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ φιλυριδῆ, εἶναι ἐλαφρὸν ὥς τὸ ξύλον τῆς φιλυριδῆ. Ἀριστοφ. παράβαλε Ἀθήν.

Φιλύριον. τὸ ὑποκορ. τοῦ, φιλύρα. Αἰλιαν. ἐξαιρέτως πινακίδιον ἐκ φιλυριδίου ξύλου λεπτοῦς ἐξεσμένον, ἐπιτήδειον εἰς γράψιμον.

Φιλύριος, ὁ, ἡ — φιλυριδής.

Φίλω, ἄχρηστον πρωτότ. ὅθεν σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φιλέω ἴδε φιλομαι.

Φιλω, οὐς, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος. ἐν Ἀνθολ.

Φιλωδός, ὁ, ἡ (ῥόδη). Ὁ ἀγαπῶν τὰς ῥόδους. Ἀριστοφάν.

Φίλων, ωνος, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας. Σίμων. Ἐπ. 2) φίλος τοῦ Φειδιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. 3) Ἐφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους. Δημ.

Σταρ. 4) φιλόσοφος Ἀκαδημαῖκός, μαθητὴς τοῦ Κλιτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος, ἐν Ἀθήναις. Στοβ. 5) ἀρχαῖος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαέρτ. 6)

συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάτας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου. Στραβ. 7) Βυζάντιος, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὐρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδας, ου, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης. ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδας, ου, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης. ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

Φιλωνίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις πλούσιος, ἅλλ' εἰς ἄκρον δυσειδῆς καὶ βδελυρὸς, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαίδας διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πῖθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίου συλλογῇ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ.

ἔβω, ἐλβω με μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παστ. 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, καὶ εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνακαλυφθεὶς ὡς ἐνόχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀβρίαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ κόλῳ, κατασκευασθεὶς δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στραβ. καὶ

Φιλωτέραις, ἴδος, ἡ, — Φιλωτέραι. Στέφ. Βυζ.

Φιλωψ, ωπος, ὁ, ἡ — φίλος. Πούχ.

Φίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἀκτορος ἐν τῇ νήτῳ Λήμῳ, περιποιηθεὶς τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Ὑγίν. μύθ.

Φίμωδς, ὁ. καθ' ἑτερογενῇ πλθ. ἄρθμ. ποιητ. τὰ φιμω. Πανδητότε τι μετὰ τοῦ ὁποῖον δένομεν, συσπρίγγοντες τὸ ὅθεν 1) Τὸ ὡς καλαθῆκιον πλέγμα, εἰς τὸ ὁποῖον κλείεται τὸ στόμα τῶν ἀλόγων ζώων, ὅσα συνεθίζον νὰ δαγκάνουν, ἢ ἄλλως πῶς νὰ ἀ-

τακτοῦν, capistrum fiscella, ἄλλως καὶ κημὸς, πύσσαξ, λεγόν. 2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ ἐπὶ τῇ μύτῃ κείμενον καὶ συσπρίγγον αὐτήν, ἄλλως πνιγὺς ὀνομαζόμενον. Αἰσχύλ. 3) εἶδος τι ποτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ταράττονται τὰ ξέρια εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἔπειτα ῥίπτονται ἐξ αὐτοῦ. Αἰσχ. 4)

— φίμως (συγγ. τῷ, παίζω, καὶ τῷ, σπρίγγω) ὅθεν

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίμωδης, ὁ, ἡ (φιμὸς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μετὰ φιμόν. σημε. 1-2). ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσπρίγγῃ, συνθλίβῃ, καὶ ὅ,τι εἶναι στενόν. Νικάνδρ.

Φίμωδς, ὡ, ὥτω. Δένω, συσπρίγγω τι καλὰ, στερεῶ. Ἀριστοφ. ὅθεν, συγκλείω, φράττω τι, ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός· τροπικ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ.

Φίντερος, φίντατος. Δωρκ. ἀντί φίλτερος, φίλτατος. Ἐπίχρμ.
 Φίντης, ὁ. Σικελικὸν ὄνομα ἡνίοχου τινὸς ἀντί Φίλτης, ὡς τὸ Φιντίας, Φιντύλος, κ. τ. λ. Πίνδ. κατ' ἄλλους δὲ, Δωρκ. ἀντί φίλος.
 Φιντίας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντί Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, Φυμασθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ. Πλούταρχ.
 Φιντίας, ιας, ὁ. Δωρκ. ἀντί Φιλτίας. Ἠνίοχός τις Συρακούσιος. Πίνδ.
 Φιντύλος, ὁ. Δωρκ. ἀντί Φιλτύλος. κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος ἐν Ἀνθολ.
 Φίξ, ιχός, ἡ. Βοιωτικ. ἀντί, Σρίξ, παρ' Ἡσδ. Ὁγν. ὅθεν τὸ. Φίξινον, καὶ Φίξινον.
 Φιτιάλοισι, οἱ = φριτιάλοις.
 Φιτρον, τό, πο = τῷ ἐπομ.
 Φιτρος, ὁ. Κορμός δένδρου, στέλεχος, σχίζα ἐν γένει κομμάτιον ξύλου. Ἰλ. 2) παρὰ Λυκόφρ. ἀντί τοῦ, δαλός, δαυλί (συγγεν. τῷ, φύω, φιτύω, φυτεύω, ὅθεν συνηρμ. κατὰ τὸν Δάμμιον φιτρος, ἀντί φυτρος).
 Φιττα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντί, σίττα, ψίττα. Πολυδ.
 Φιττάκια, τά. Αἰολ. ἀντί φιττάκια.
 Φίττυ, τό. ποιητ. ἀντί φτίμμα. Ἀριστρ. καὶ Εὐπλ. παρὰ Σχλ. Πλάτ. (ἡ τόνωσις φίττυ παροῖτ. ψευδής.)
 Φίττυμυζ, τό (φίττυ). Βλάστημα, κλωνάριον τροπ. ἀπόγονος, ἔργονος, υἱός, παῖς. Αἰσχλ.
 Φίττυποιμήν, ἑνος, ὁ (φίττυ, ποιμήν). ποιητ. ἀντί φυτοκόμος. Αἰσχλ. Εὐρμ.
 Φίτυς, υος, ὁ. Γεννήτωρ, γονεὺς, πατήρ. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ
 Φιτύω, ύτω (φίττυ) = φυτεύω ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Φυτεύω, σπείρω, γεννῶ. κατὰ μέτ. διάθ. «κρηρῶν φιτύωσας υἱούς». Ἡσδ.
 Φλά, ἡ. Ἥτος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ. Ἡρόδοτ. ἢ ὁ Στέρ. Βυζ. Σίτται ἡμαρτμ. ἐν Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὐρηται Φιλὰ γραφόμενον.
 Φλάθιος, καὶ Φλαυῖος, Flavius, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀθολ.
 Φλάθᾶω, = φλάω. Ἡσύχ.
 Φλάθω, ἴδε τὸ ἐπμ.
 Φλάζω (θλάω, φλάω). Σχίζω, κατασχίζω τι. ὅθεν ὁ ἀνὴρ μλ. ἀόρ. β'. ἐφίχθον, «παιδὲς ἐφλαθον», τὰ ἐμβλασθέντα ἐσχίσθησαν. Αἰσχλ. (ἡ παράλειψις ἰδιαιτ. ἐνεστ. φλάθω διὰ τοῦ ἀόρ. β'. εἶναι ὅλους περιττὴ μάστις δὲ καὶ εἰς τὸν νόμον τῆς γλώττης ἀνταναίνουσα. Ἐτυμολ.)
 Φλάζω, πρωτότ. τοῦ, παρλάζω. Ὁμιλῶ ἀταφῶς, τραυλίζω. ὀλίγον χρήσιμος λέξις.
 Φλάϊω = τῷ προηγουμ. χωρὶς παραδείγμα.
 Φλάμῆντας, ὁ. ἐκ τοῦ Λατιν. Flamen, ἱεροφάντης, ἱερεὺς. Ἀππian.
 Φλάμινες, οἱ καὶ
 Φλάμινιοι, τὸ Λατιν. Flamines, ἱερεῖς, ἱεροφάνται. Πλούταρχ. Μαρκλ.
 Φλάμινος, ὁ, καὶ μέθυ, μμ. Στοάβ. Flaminus. κύρ. ὄνομ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολυδ.
 Φλάυνυσσω, Δωρκ. ἀντί φληνύσσω.
 Φλάξεις, σεως, ἡ (φλάω). Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, θλάσις. Ἰπποκράτ.
 Φλάσμα, τό (φλάω). Ἰωνικ. ἀντί, θλάσμα. Ἐξ ἐπὶ πολλῆς κτύπημα διὰ βαρέως τινὸς πράγματος. Ἰπποκρ.
 Φλάσμός, ὁ (φλάω), ἀντί, παρλάσμος. 2) τροπ. τύπος, υπερφάνεια, ἀλαζονεία.
 Φλάστος, ἡ, ὅν ἐπιθετ. ῥηματ. τοῦ, φλάω, Ἰωνικ. ἀντί, θλαστός, ζουλιστός, ἡ ζουλιχτός.

Φλαττόδρατ, καὶ φλαττοθρατ: φλαττόδρατ. Κωμικ. λέξεις παρ' Ἀριστοφ. Βγρ. 1312. 1323 τῶν ὁποίων ἡ σαρῆς ἀσημασία υπερβάλλει, καὶ κάμνει καταγέλαστον τὸν στόμφον καὶ τὸ πομπῶδες τῶν σημασίας κενῶν σχεδὸν λέξεων τῆς βαρυφθόγγου μεγαλοφρονίας τῶν κομματοῦν.
 Φλαυρίζω, ἴσω, Ἀττικ. ἀντί, φυλίζω. ἐκ τοῦ
 Φλαυρός, α, ὄν. Ἀττ. ἀντί, φυλός. ἐπὶρ. φλαύρως, πολλάκις παρ' Ὁμ. «φλαύρως ἔχω», δὲν εἶμαι καλῶς, δὲν εἶμαι ὑγιής· τὸ δὲ «φλαύρως ἔχει τὴν τέχνην», δὲν ἡγεύρεται καλὰ τὴν τέχνην. Ἡρόδοτ. «φλαύρως πρήξοντα τῷ στόλῳ», ἐπειδὴ ἐδυστύχησε μετὰ τὸν στόλον. Ἡρόδοτ. (ὅθεν τὸ Γερμ. Flau) ὅθεν
 Φλαυρότης, ἡ. Ἀττ. ἀντί, φυλότης. Πολυδ.
 Φλαυροῦργος, ὁ, ἡ (φλαύρος, ἔργον). Ὅστις ἐργάζεται κακῶς.
 Φλάω, ἀκῶ, Ἰωνικ. ἀντί θλάω. Θλίβω, σφίγγω, στενοχωρῶ, κατατυντρίβω. Πίνδ. ἐν γένει, βλάπτω, πληγώνω, κτυπῶ. Θεόκρ.
 Φλάω, ἐν τῇ Ἀττικ. κημῶδ. μόνον ἀπαντωμένη λέξις. Καταπνέω (χάρτω) τρώγω λαίμαργα. Ἀριστοφ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον χρήσιμον (τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν καθόλου μετὰ τὸ προηγμ. εἶναι πιθαν. παρασχηματισμὸς τοῦ, φλέω, ὅπερ ἴδε)
 Φλεβάξω (φλέψ), = φλέω, φλύω, βρύω. Ἐτυμολ.
 Φλεβικός, ἡ, ὄν (φλέψ). Ὅτι ἀνήκει εἰς τὰς φλεβας. «πῶρος φλεβικός». Ἀριστοτέλ.
 Φλεβιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φλέψ. Διον. Ἀλικ.
 Φλεβονευρώδης, ὁ, ἡ (φλέψ, νεῦρον). Ὅτι συνίσταται εἰς φλέβας καὶ νεῦρα.
 Φλεβοπαλία, ἡ (πάλλω). Οὕτως ἀνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸν σφυγμόν. Ἐρωτ. ἐν λέξει φλεβοδάση.
 Φλεβορράγεια, ἡ (ῥήγνυμι). Σπάσιμον τῆς φλεβός (οὐχὶ δὲ τομὴ τῆς φλεβός).
 Φλεβοτομία, ὁ (φλεβοτόμος). Τέμνω, κόπτω, ἀνοίγω τὴν φλέβα. πέρω αἷμα. Γαλ. ὅθεν
 Φλεβοτομία, ἡ. Τὸ ἀνοίγμα τῆς βλεβός, τὸ νὰ πάρῃ τις αἷμα. Γαλην. Γλωσσ.
 Φλεβοτόμος, ὁ, ἡ (φλέψ, τέμνω). Ὅστις φλεβοτομεῖ «φλεβοτόμος», τὸ «ὑπακούωμ. σμιλῶν» τὸ ὄργανον δὲ οὐ φλεβοτομοῦσιν (νυστέριον).
 Φλεβοτονόμα, ἡ, οὐκαι παθῶν. κατὰ ἐνεργητ. διάθ. ἀχρηστ. (φλέψ, τένω). ἔχω τένωσιν τῶν φλεβῶν, τὸ ὅπου πνυθνύει, ὅταν κοπιᾷ τις. ὅθεν κάμνει τὰ μετὰ δλας μου τὰς δυνάμεις μεταχειριζόμενος τένωσιν τῶν φλεβῶν. Φουνιχ.
 Φλεβώδης, ὁ, ἡ (φλέψ, εἶδος). Ὅτι ὁμοιάζει μετὰ φλέβας, ἔχει πολλὰς φλεβας.
 Φλεγέθω, ποιητικ. παρασχηματισμ. τοῦ, φλέγω. κατ' ἐνεστ. μόνον χρῆσ. μεταβτ. Καίω, κατακαίω τι. Ἰλ. καὶ μέτ. ὄρα πυρὶ φλεγεθούτου. Ἰλ. 2) ἀμεταβ. καίω, ἐντέμπει φλόγας. Ἰλ.
 Φλεγός, εἰς, εἶν = φλογεῖς, φλογερός. ἀμφιβ. ἀναγν. παρὰ Γαλλν.
 Φλέγμα, ατος, τό (φλέγω). Φλόγα, φωτιά, ζέστα, ἀναμνημα. Ἰλ. ὅλως ὡς τὸ, φλόξ. ὅθεν τὸ Λατ. flamma, flagro. 2) παρὰ τοῖς ἱατρ. ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ ἱπποκράτους, ψυχρὸς, λευκὸς, ἰξώδης τις χυμὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὡς αἷσιον πολλῶν νόσων θεωρούμενος. Λατ. pitaita, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. «λευκὸν φλέγμα», τὸ πάθος λευκοφλεγματί, τὸ Γερμ. Bleichsucht, ὅτε γίνεται τις ὅλος λευκὸς εἰς τὸ πρόσωπον. Οἱ Ῥωμαῖοι διεφύλαξαν τὸ, flegma, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εὐρισκόμενου ἰξώδους χυμοῦ, ἐπὶ φλο-

γώσεως δὲ καὶ πρίσματος ἔλεγον Πλεμεν καὶ ple-
men· ἂν τὸ, φλέγμα ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ,
χόλος, εἶναι πολλά ἀμφίβολ. εἰσέτι διότι εἰς τὰς
περὶ τοῦτον ἀναφερομένης μαρτυρίας δύναται νὰ
σημαίνει καὶ βλαβερὸν, φθόρον λέμφον, σίκλον ὅθεν
Φλεγμαγώγος, ὁ, ἡ. Ὅτι ἐκκρίνει το φλέγ-
μα, ἐνεργεῖ νὰ ἐξέρχεται διὰ τοῦ πρῶτου.
Φλεγμαίνω, ὁδός. ἐφλέγμανα καὶ ἐφλέγμενα
(φλέγω) μεταβτ. ἐπιπραγμαίνω· φλογίζει, προξεί-
νει φλόγωσιν, πρίξιμον ἔτι δὲ καὶ τρέφει, παχύνει,
ἐπὶ φαγητῶν, ἀντίθ. τοῦ ἰσχαίνω. 2) ἀμεταβ. πά-
σχει φλόγωσιν, πρίσκειται· καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης,
φουσκώνει, κάμνει μερῶν κύματα οὕτως καὶ τροπ.
ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν. Λοκκ. Ἐρχή φλεγμαίνουσα
= σπαργώσα καὶ θυμουμένη Πλάτ. τὸ δὲ ὑπόλις
φλαγμαίνουσα, ἡ εἰς τὸν κύστωνα τοῦ ἡλίου ὑπο-
κειμένη, εἰς τὴν ὅπου γίνεται μεγάλη ζέστα
τὸ καλοκαίριον. Πολύδ.

Φλεγματός, αἷα, αἶον, ἀντὶ = φλεγματικός· ἀμφ.
Φλέγμανσις, εως, ἡ. Ἰπποκρ. καὶ
Φλεγμασία, ἡ (φλεγμονή). = φλεγμονή. Ἀρστλ.
Φλεγματίας, αἷα, αἶον (φλέγμα). Ὅστις
πάσχει ἀπὸ φλέγμα· ἔχει πολὺ φλέγμα. Γεωπον.
Φλεγματίας, ἰου, ὁ. Ἰωνικ. -τίας (φλέγμα, ση-
μαστ. 2.), = τῷ προηγ. Ἰπποκρ.

Φλεγματικός, ἡ, ὅν (φλέγμα, σημαστ. 2). Ὅτι
ἀνάγεται ἢ προέρχεται ἀπὸ φλέγμα· ὁ ἔχων πολ-
λὸν φλέγμα, πάσχει ἀπὸ φλέγμα.

Φλεγματοειδής, ὁ, ἡ (φλέγμα, εἶδος). Ὅτι
ἔχει φλόγωσιν, πρίξιμον ἐπὶ φαγητῶν δὲ, ὅτι τρέ-
φει, παχύνει. Ἰπποκράτ. 2) ὅτι εἶναι ἐκ τῆς ποιό-
τητος τοῦ φλέγματος, ὅτι προξενεῖ, γεννᾷ φλέγμα.

Φλεγματοεῖς, ὅστω, ὅθεν ποιητ. ἀντὶ φλεγ-
ματικός.

Φλεγματοειδής, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ φλεγ-
ματοειδής. Ὁ ἔχων πολὺ φλέγμα.

Φλεγμονή, ἡ (φλέγω). Φλόγωσις τῶν ὑποκάτω
τοῦ δέρματος μερῶν τῆς σαρκὸς, οἰδήμα. Παῦλ.
Αἰν. μεταφορ. προξενισμός, ὁξύνει ψυχικῶν πα-
θῶν, λαγνεία, ἀτέλεια. Αἰθν. ὅθεν

Φλεγμονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι, φαίνεται
ὡς φλεγμονή· ὅστις πάσχει, ἔχει φλεγμονήν· ὅτι
ἐπιφέρει, προξενεῖ φλεγμονήν.

Φλεγμός, ὁ = φλογμός· ἀμφ. καθ' Ἡσυχ. τὸ αἷμα.

Φλέγος, τό = φλόξ· Ἡσυχ.

Φλέγρᾱ, ἡ, καὶ Φλέγρᾱι, αἰ. Οὕτως ἐκαλεῖ-
το ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς
μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τιγάν-
των, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἤθε-
λον νὰ ὁρμησῶσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ
ὁ τόπος οὗτος τῆς Τιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων
καί μιν· ἐπὶ τῆς χειροτονίᾳ Παλλήνης ἐν Θράκῃ.
Ἡρόδ. καὶ Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν
μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐλογίζετο συνήθως ἐν τῇ
ἐκτῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κύνθος, ἡ καὶ ἐν
Ἰσπανίᾳ παρὰ τῇ Ταρτησσῇ. Πολύδ. Στράβ. καὶ
Πίνδ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὐρίσκεται καὶ πόλις τις
ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρᾱ, ἴδε Παλλήνη.

Φλέγρᾱι, αἰ, = Φλέγρᾱ. Ἀπολλδ. ὅθεν

Φλέγρᾱτος, αἰακίζω. Τῆς Φλέγρᾱς ἡ εἰς τὴν Φλέ-
γρᾱν ἀνήκων· «τὸ Φλεγρᾱτὸν πεδίον». Εὐριπ.

Φλεγύα, ἡ Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Φλεγυῶν υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Πaus.

Φλεγύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι ληστρικός λαὸς τῆς Βοιω-
τίας, μεταβάς ἐνταῦθα πῖθαν· ἐκ τῆς Θράκης ἢ
Θεσσαλίας μετὰ τοῦ Φλεγυῶν υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. λ.

κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὀμήρ. Φλεγύαι κατόικον
ἀρχαῖοθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρ-
τάνων. Πaus. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο οὗτοι
καὶ Φλεγύες, ἐκ τῆς ἐνικ. ὀνόμαστ. Φλεγύς.

Φλεγμαγώγος, ἡ. Ἡ χώρα ἐφ' ἣς κατόικον τὸ
πλάι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Πaus.

Φλεγύας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος, βασιλεὺς τῶν
Λακίων, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτιοῦ
πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρός
τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πίνδ. καὶ Ἀπολλδ. κατὰ Πaus. Ὑ-
πῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύτης, με-
ταβάς μὲ ἐν πλήθους Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας
αὐτῇ τὴν πόλιν Φλεγύων, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ὀνομα-
σθῆσαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολλδ.

Φλεγύας, ου, ὁ (φλέγω). Ἐπιθέτου τοῦ αἵετος,
παρ' Ἡσιόδ. Ἄσπ. ὅπερ τινὲς μὲν διὰ τοῦ, μέλας,
ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πυρώδης, ξανθός, ξανθός, ἐρ-
μηνεύουσι.

Φλεγυεύς, εως, ὁ κάτοικος τῆς Φλεγύας. Στράβ.

Φλεγυρός, ἡ, ὅν (φλέγω)· ὡς τὸ, φλογερός. Ὅτι
εἶναι καυματωδής· β) ὅστις εἶναι θερμός, ὁξυρόρ-
πος· ἐνθυμισιασμένος. Ἀριστοφ. 2) ὅτι εἶναι λαμ-
πρὸν, φωτεινόν· ὅθεν τροπικ. ὅστις εἶναι περί-
φρων, διαδύκτος.

Φλέγω, ξω· μεταβτ. Κάτω, πυρπολῶ τι. Ἰλ. παθτ.
Καίετα, πυρπολεῖται τι. Ἰλ. β) λάμπει, φωτίζει
τι· «φλέγει χρυσοῦ ἀνθεμα». Πίνδαρ. 2) τροπικ.
πυρπολῶ, διερεθίζω τινά, ὡς τὸ Λατ. ardere
aliquem ἔτι δὲ καὶ ἐξάπτω, λυπῶ τινά εἰς ὑπερ-
βολήν. Σοφοκλ. Ἐκφλέγω, κάμνω νὰ ἐκτραγῇ τι,
ἐξαφνᾷ καὶ μὲ σφοδρότητα· ὅθεν διαταρατῶ,
διεγείρω, πυρπολῶ, ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Τργ. Αἰ-
σχύλ. παθητ. ἐκφλέγεται, ἐκρήγνυται, συμβαίνει
τι ἐξαφνᾷ καὶ μὲ βίαν, σφοδρότητα· οὕμνοι φλέ-
γονται Βακχιδ. β) κάμνω τινά ἢ τι λαμπρὸν, πε-
ριβόητον. Πίνδ. παθητ. εἶμαι ἢ γίνεσθαι, λαμπρὸς,
περιφρῆμος. Πίνδ. ὅθεν «φλεγυρά ψῆρος βροτῶν»,
αἰγρῆς ἀναλάμπουσα, ταχέως διασπομένη φῆμη,
ὁδός· καθὼς τὸ Λατ. rumore malo flagrare. β)
ἀμεταβτ. καίει, φλογίζεται, πυρπολεῖται τι. β)
λάμπει, αυγάξει, φέγγει. Αἰσχλ. «φλέγει χρυσοῦ»,
λάμπει ἀπὸ χρυσοῦ. Πίνδ. 2) τροπικ. ἐκρήγνυται,
γίνεται, συμβαίνει τι ἐξαφνᾷ ἢ μὲ σφοδρότητα·
ὡς ἀνωτέρω κατὰ παθητ. διάθεσ. β) ἐμπρεπω,
διαπρέπω. Πίνδ. (συγγεν. μὲ τὸ φλέω, φλεύω). 3)
μεταφορικ. εἰς πάθη φέρω τινά, φλογίζω, ἀνάπτω
τὴν καρδίαν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, εἰς ἄγωνίαν
καὶ ἀμνηχανίαν φέρω.

Φλεδονεία, ἡ. Ἀνωφελής Φλυαρία. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ
Φλεδονεύω (φλέδων). Φλυαρῶ, ληρώ, καὶ κατὰ
μέσ. διάθεσ. φλεδονεύομαι. Ἡσυχ.

Φλεδονεύω, = φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = φλύαρος, ληρώδης.
Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ

Φλεδωνός, καὶ, φλεδών, ὄνος, ὁ (φλέω). Ἀνω-
φελής, μάταιος, φλύαρος, μυρολόγος.

Φλεδών, ὄνος, ἡ. Μυρολογία, κενὴ φλυαρία. Αἰσχλ.
2) ὁ = φλέδων.

Φλεῖνός, ἐνη, ἴνον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον
ἐκ τοῦ φουτοῦ φλέως. Lobeck Φρον.

Φλέξεις, εως, ἡ (φλέγω). Καύσιμον, φλόγισμα, πυρ-
καϊά· χωρὶς παράδεγματος ἴσως.

Φλέξεις, εως, ἡ. Πτηνὸν τι ἀκριβέστερον ἄγνω-
στον. Ἀριστοφ. Ὀρν.

Φλεύς, ὁ· ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τοῦ φλέω,
πολυκαρπῶς, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπείας· ἴδε φλέω.

Φλόγιστος, ἴνυ, ἴνον (φλόξ) = φλόγεις. «τὰ φλόγινα» ὑποκορ. ἱμάτια, κόκκινα ὡς ἡ φλόγα φερέματα. Λατίν. flamma. Ἀθήν. 2) «τὸ φλόγινον» = φλόγιον, σημασι. 2.

Φλόγιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ φλόξ. 2) ἄνθος, πιθανῶς τὸ ἴον χρόκεον, (κιτρινολούλουδον).

Φλόγιος, ὁ. ἐπίπλαστ. κύρ. ὄνομ. Κάτοικος τοῦ Ἠλλίου, παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἴστ.

Φλόγεις, ἴδος, ἡ (φλέγω). Κρέας ὁπτὸν ἐπὶ φλογὸς ἢ ἐπὶ ἀνθρώκων. Πολύδ. (Τουρ. κινυλπαστί).

Φλόγισις, εως, ἡ· καὶ

Φλογισμός, ὁ (φλογίζω). Τὸ νὰ φρυγανίξῃ τίς

εἰς τὴν φλόγα· ἐτε δὲ = φλογμός.

Φλογιστός, ἡ, ὄν. ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ, φλογίζω. Ὁ,τι ἐκίκη, ἐμπρήσθη. Σοφοκλ. β') Ὁ,τι ἐφρυγανίσθη εἰς τὴν φλόγα.

Φλογμός, ὁ (φλέγω). Καύσων, φέρμη, φλόγωσις, φλεγμονή. Ἰπποκρ. 2) = φλόμος.

Φλογμοτύραννος, ὁ (τύραννος). Ὅστις ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν φλόγα· δύναται νὰ φλέγῃ ὅ,τι καὶ ὅταν θελή.

Φλογόω φής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ,τι ἔχει τὸ χρώμα τῆς φλογός.

Φλογόγενής, ὁ, ἡ (φλόξ, γένος). Ὁ,τι ἐγεννήθη ἐκ τῆς φλογός. Γλωσσ.

Φλογοειδής, ὁ, ἡ (φλόξ, εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος φλογός, ὁ ἐκπέμπων φλόγας· τρπκ. ὅς τις εἶναι θερμός, ὀξύρροπος.

Φλογόεις, ὅσταν, ποιητ. ἀντὶ φλογερός, φλόγεις.

Φλογόλευκος, ὁ, ἡ (φλόξ, λευκός). Ὅς τις ἔχει τὸ χρώμα τῆς φλογός μὲ λευκὸν μεμιγμένον· εἶναι ἀπρόδεχνος, ἐρυθρόλευκος. Ἰσχυ.

Φλογότοφος, ὁ, ἡ. Ὁ,τι τρέφει, αὐξάνει τὴν φλόγα. Ὑμνωδ.

Φλογόφαιος, ὁ, ἡ (φλόξ, φαίος). Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς φλογός μεμιγμένον μὲ μελανόν.

Φλογόω, ὦ, ὥσα (φλόξ) = φλέγω.

Φλογώδης, ὁ, ἡ· συναρ. ἀντὶ φλογοειδής. Ἰππκ.

Φλόγωμα, τό (φλογώω). Ὁ,τι ἐκάη, ἐφρυγανίσθη εἰς τὴν φλόγα· ἀρτου φλόγωμα, ψομίον καθουροδιτμένον. Ἰσχυ.

Φλογώπος, ὁ, ἡ (φλόξ, ὦψ). Ὁ,τι φαίνεται ὡς φλόξ, εἶναι φλογερὸν, λαμπρόν. Αἰσχύλ.

Φλόγωσις, εως, ἡ (φλογώω). Καύσιμον, καύσις, φλεγμονή. Θουκλ. 2) τὸ καίμενον μέρος πράγματός τινος, π. χ. τῆς λαμπρόδος. Διόδ. Σικλ.

Φλογώψ, ὦπος, ὁ, ἡ = φλογώπος. Αἰσχύλ.

Φλοῖα, ἡ, = φλοῖα· Θερτ. Ἀπολ. Ῥόδ. κατ' ἀνάγκη. πολλὰ ἀμφιβλ. ὁμωσ. 2) παρὰ Ἀλαεδαίμον. ἐπιθ. τῆς Πεερσεφόνης· πιθάν. παρὰ τὸ, φλοῖος, φλόος, φλοῦς· ἡ ἀνθούσα, θάλλουσα.

Φλοῖαξ, ἄλος, ὁ (φλοῖω) = φλοῖαξ.

Φλοῖοιον, τό· ὑπκοριστ. τοῦ, φλοῖος.

Φλοῖόω, = τῇ ἐπομένῳ.

Φλοῖόω, καὶ

Φλοῖόω (φλοῖω, φλέω, φλύω). Κάμνω, ἀφύνω· τὸ νὰ πρσιθῇ, τυράττω, σείω· τὴν. 2) ἀνάπτω, κατακαίω· τὴν.

Φλόξω, ἴσω (φλόος). Ἐκβάλλω τὴν φλοῦδα, ξεφλουδίζω· τὴν. Θεόφρστ. «φλοισθέντος τοῦ ξύλου».

Φλόινος, ἴνυ, ἴνον (φλόος). Ὁ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ φλοῦδα, ἢ ἀπὸ τὴν ὑποκάτω εἰς τὴν φλοῦδαν λεπτὴν πέτσαν τοῦ δένδρου. Ἡρόδοτ. 2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ τὴν πέτσαν τοῦ ἐνὺδρου φυτοῦ φλέως, φλοῦς λεγόμενον «προφύουσι ἐνθῆτά τε φλοῖον».

Φλοιοβαρής, ὁ, ἡ (φλοῖος, βαρύς). Ὁ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὴν φλοῦδα του, ἔχει κολλήν, παχεῖαν, χονδρὴν φλοῦδα. Γραμμ.

Φλοιοβράγειω, ὦ (φλοιοβράγης). Ἐπὶ δένδρων, ἔχει διεσπρόνιμενον φλοῦδα. Διοσκορ.

Φλοιοβράγης, ἴος, ὁ, ἡ (φλοῖος, ῥήγνυμι). Ὁ,τι ἔχει σκατμένην φλοῦδα· ὅθεν

Φλοιοβράγας, ἡ. Σκάσιμον τῆς φλοῦδας, τὸ νὰ σκίξῃται, σκίξῃ ἡ φλοῦδα τοῦ δένδρου.

Φλοιοβόρος, ὁ, ἡ (φλοῖος, ῥίξα). Ὁ,τι ἔχει ῥίζας ὀνοίας μὲ φλοῦδα, ὡς τὰ βολεοειδῆ φυτὰ, καὶ κεφαλοῖα λέγονται. Θεόφρστ.

Φλοῖός, ὁ (φλοῖω, φλοῖω). Ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων, ἡ ὑπὸ τὴν φλοῦδα λεπτὴ πέτσα αὐτῶν. Ἰλ. ἐξαιρ. δὲ ὁ φελλός· ἐν γένει, ἡ φλοῦδα ἢ ἡ πέτσα τῶν φυτῶν· παρὰ φλόος, φλοῦς.

Φλοῖος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, = Φλεύς.

Φλοῖος, ὁ (φλέω, φλοῖω). Θόρυβος, ταραχὴ πολλῶν τιμῶν διαταραττομένων πραγμάτων, ἐξαιρ. ὁ βαθύς ταραχώδους φωνῆς ἤχος πλήθους ἀνθρώπων, ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὸν πόλεμον θόρυβος. Ἰλ. παρὰ τοῖς μεταγινσ. ὁ φόβος, τὸ μουρμούρισμα, τῆς ἀρριζούσης, κυμαίνουμένης θαλάσσης, ἢ ἄλλων ὑδάτων· καὶ ἡ ἰδία ταραχώδης κίνησις τῶν ὑδάτων, ποιητ. μόνον· ὅθεν ἀφλοισμός.

Φλοῖσμος, ὁ (φλοῖω). Ξεφλούδισμα. Θεόφρστ.

Φλοῖστικός, ἡ, ὄν (φλοῖω). Ὁ,τι εἶναι ἀρμόδιον εἰς ξεφλούδισμα· «φλοῖστικα, ἡ· τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὑφάσματα ἢ πλέγματα ἐκ τοῦ φλοῖου τῶν δένδρων. Πλάτ.

Φλοῖω (φλέω)· ἐπὶ ῥευστῶν καὶ χυλῶν πραγμάτων· ἀναδύει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν.

Φλοῖωδης, ὁ, ἡ (φλοῖος, εἶδος). Ὁ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ φλοῖον, ἐξαιρ. ὅς τις εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός· ὅθεν τρπκ. ὅς τις εἶναι κουφόνους, φαῦλος, ἀσήμαντος, παρὰ Λογγ. φλοῖωδης τό· τὸ ἀσήμαντον καὶ μηδενὸς ἄξιον.

Φλοῖωτις, ἴδος, ἡ (φλοῖος). Ἡ συνισταμένη ἀπὸ φλοῖον, κατεσκευασμένη ἀπὸ φλοῦδα φυτῶν· «φλοῖωτις σκέπη». Λυκρ.

Φλομῖς, ἴδος, ἡ· ἴδε ἐν τῇ φλόμος.

Φλομίτις, ἴδος, ἡ, = φλονίτις.

Φλομῖς, ὁ, ἴδε ἐν τῇ φλόμος. Χειρ.

Φλόμος, ὁ. Εἶδος χόρτου τριχώδους· οἱ παλαιοὶ δείκρινον πολλὰ εἶδη αὐτοῦ· εὐρίσκεται δὲ καὶ φλόμος, φλόνος, πόλμος, φλογμός· καὶ φλομμός. γραφόμενον, παρὰ Γαλ. καὶ Πολδ. ὅπερ καὶ φλόμος εἰς τὴν συνήθειαν καλούμενον. Verdascum· (πιθάν. παρὰ τὸ, φλόξ, φλογμός· ἐπειδὴ τὰ τραχεῖα φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίζοντο εἰς ἐλλύχινον· ὅθεν ἐν εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φλομῖς λυχνίτις, ἢ φουαλλίς).

Φλομῖς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ,τι εἶναι ὡς φλόμος, ὁμοιάζει μὲ φλόμον· συναρ. ἀντὶ φλομοειδής.

Φλονίς, ἴδος, ἡ, = φλοῖς, λεπῖς. Ἰσχυ.

Φλονίτις, ἴδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα ἄλλως λεγόμενον· τιτὲς δὲ γράφουσι φλομίτις ἐκ τοῦ, φλόμος ἐτυμολογοῦντες. Διοσκορ.

Φλόνος, ὁ· ἴδε φλόμος.

Φλόξ, ὀγός, ἡ (φλέγω). Φλόγα. Ἰλ. «φλόγα παρακαλῶ· κάμνω νὰ ἐλθῇ φλόγα». Ἰσίδοτ. πληθ. φλόγες. Ἀνθλ. Ἀθήν. Ξενοφ. σύνθησις· συμβόλιον ἀκαταχέτου, σφοδρῶς ταχύτητος καὶ δυνάμεως· «φλόξ οἶνου». Εὐριπ.

Φλόος, εἶναι αἰτ. καὶ φλόα κατὰ μετπλτμ. συναρ. φλοῦς (φλέω)· σπαντρ. τύπ. τοῦ, φλοῖος. Ἡ φλοῦδα

Φ λ ε ύ ω (φλέω) Καταφλέω, κατακαίω τε ὡς ἀπλοῦν
 ὅμως ἄχρηστον φαίνεται, τὸ δὲ σύνθ. περιφλέω,
 παρ' Ἡροδότ.

Φ λ έ ψ, φλεβός, ἡ (φλέω). Φλέβα, καὶ εἰς τὸ σῶμα
 τῶν ζώων. Ἰλ. Ξενοφ. 2) πασαδῆποτε φλέβα, νεροῦ,
 μετάλλων καὶ ἄλλων ἀφύχων σωμάτων ἔξαιρ. δὲ
 ἡγομένη φλέβα, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἐτι δὲ ἀνευ
 τῆς προσλήψεως τίνος.

Φ λ έ ω, ἀμετέτ. ἐπὶ ῥευστῶν, ὑδροτήτων, Βρύει, ἀνα-
 θρύει, ῥέει, ὀγκοῦται. Δισχλ. Ἄγαμ. μετὰ δυτικ.
 κυρίως ἐπὶ ἀρθονίας τῶν χυμῶν καὶ τῆς ἱκμάδος.
 β) ἐπὶ πιμελῆς, πάχους. γ) ἐπὶ σακρότητος, σηπε-
 δόνος. δ) ἐπὶ ἀρθονίας κτημάτων, περιουτίας, πολ-
 λυκαρπίας. ε) ἐπὶ περιουσίας λέξεων, πολυλογίας
 2) μεταβτ. ἀρίων τι νὰ ἐκρέη, ἀναθρύει· ἐν γένει
 χύνω, ὑπερχυλίζω ἐπὶ ῥευστῶν, ὅταν βράζωσι καὶ
 ὑπερεκχειλίζουσιν β) ἐπὶ ἐμετοῦ ἡ ἐρεύξεως, ἐρεύ-
 γομαι, ἐσυγγάνω· ὅθεν τὸ Λατ. Πλο. γ) ἐπὶ τοῦ
 σώματος, ὅταν διὰ φλογιστικῶν, ὀξέων νόσων, ἢ
 διὰ φλογώσεως ἐκβάλῃ ἐπὶ τὸ δέρμα παντοίας
 φουσκαλίδας, ἡ παντοία ἐξανθήματα. (Τὸ ῥῆμα φλέω
 κυρίως, ἀπὸ τὸ ὅποσον ὀνεύετ. καὶ ὁ παρατ. φαί-
 νεται εὐχρηστος, σπανίως ἀπαντᾷται, τότεν εὐ-
 χρηστότερον εἶναι ὅμως ὡς πρωτότ. παντοίων ἀπ'
 αὐτοῦ παρηγομένην λέξιν· ὡς τὸ φλύνω, καὶ βλύνω,
 φλύνω, φλιδάω, φλοῖω, φλοῖσθαι· καὶ τὸ Λατ. Πλο.
 συγγενέστατα δὲ μὲ αὐτὸ εἶναι τὸ, φλόος, φλοῖος·
 ὅθεν τὸ Λατ. Ploes, καὶ Ploeo, καὶ ἀπὸ μακρόθεν
 τὸ φλέψ· πρὸς τούτους καὶ τὰ ἐπιπρ. τοῦ Βάκχου,
 Φλέων, Φλέως, Φλοῖος, Φλυεύς, ἅπαντα φυσιχὰς
 δυνάμεις ἀβροδικαίτης ἀκολατίας σημαίνοντα ἐτι
 δὲ καὶ τὸ ὄνομα Βάκχης τινός, Φλοῖω· ἔπειτα δὲ
 τὸ, φλέω, φλέω, καὶ τὸ «φλάζω, παφλάζω» με-
 τὰ τῶν παρεσχηματισμένων τύπων, φλάνω, φλα-
 νύσσω φλιδάω, φλῆδω, φλιδάω· φλάνω, φλινέω,
 φλινύω, φλινύσσω, φλῆνω, φλῆνωρος, φλιναράω,
 φλιναφάω· φλοῖαξ, φλύνω, φλύνος, φλύναξ, φλύνος·
 ἐκ τοῦ, φλύνω γεννᾷται τὸ «φλυντίς, φλυνταίνα,
 χλύνσις», ὡς περ καὶ τὸ, πλύνω, ἐκ τοῦ, φλέω δὲ,
 κατ' ἀποβολὴν τοῦ δατέως γεννᾷται τὸ, «πλέω,
 πλέω, πλῆθω, πλήρης» κ. τ. τ. πρὸς τού-
 τοις δὲ ἡ μὲ τὸ πρωτότυπ. φλύνω συγγένεια τοῦ,
 φλέω εἶναι ἀναμειβήτης.)

Φ λ ε ώ ν, ὄνος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, κληθέν-
 τος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύνειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐρῶ-
 ρου τῆς πολυκαρπίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Φ λ έ ω ς, ωι, ὁ. Ἀττικ. ἐκ τοῦ ἰωνικ. φλόος, φλοῦς.
 Ἡρόδ. Φυτόν τι εἰς ὑγροῦς τοποὺς φυόμενον. Θεό-
 φραστί. φυτ. Ἱστορ. κατὰ τὸν Sprengel τὸ Λατ.
 arundo ampelodesmon.

Φ λ η δ α ω, ὦ, ἡσω (φλέω). Φλυαρώ. Ἰσχυ.

Φ λ η ν α ρ ά ω, ὦ (φλῆναρος). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.
 Ἀριστοφ. (ὁ Döerfler, ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν παρὰ τὸ,
 φλῆνος καὶ ἀπτεσθαι.)

Φ λ η ν α ρ έ ω, καὶ

Φ λ η ν α ρ έ ω = φλιναράω· ὅθεν

Φ λ η ν α ρ η μ α, τό, = φλῆνος. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Φ λ η ν α ρ έ ι α, ἡ. Τὸ φλυαρεῖν ἐκ τοῦ

Φ λ η ν α ρ ο ς, ὁ (φλῆνώ), ὡς τὸ, φλῆνος ἢ φλεῖν.

Φλυαρεῖα, κενολογία, ματαιολογία. 2) ὡς ἐπίθετ.

ὁ, ἡ, φλύαρος, μυρολόγος· ὅθεν

Φ λ η ν α ρ ὠ δ η ς, εὖς, ὁ, ἡ (εἰδός). Ὅστις ὁμιλεῖ

ὡς φλύαρος, ἀεῖποτε φλυαρεῖ.

Φ λ η ν ά ω, καὶ

Φ λ η ν έ ω, καὶ { (φλῆνες), = φλῆνω.

Φ λ η ν έ ω, καὶ

Φ λ η ν έ ω ς, τό (φλέω), ὡς τὸ, φλῆναρος· σημασ. 1.

Φ λ η ν ύ σ σ ω, καὶ

Φ λ η ν ύ ω, = φλῆνω.

Φ λ η ν ω (φλέω) Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.

Φ λ έ α, ἡ. Παραστάς, παραστάτης τῆς θύρας, τὰ ἐκ

δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὀρθὰ στενόμενα ξύλα.

Ὅδυσ. ἄλλως δὲ καὶ σταθμός· κατ' ἄλλους δὲ τὸ

ἀνώφλιον.

Φ λ ι α ί, αί, = Φλιοῦς, ὅπερ ἴδε.

Φ λ ι α ρ ο ς, ὁ, κύρ. ὄνομ. = Φάλαρος. Πλούταρχ.

Φ λ ι α ς, αὐτός, ὁ. Τῆς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χύο-

νοφύλης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀραιθυρέας πό-

λεως τῆς Ἀργολίδος, ἐξ οὗ ὀνομάσθη ἡ ἐν Πελο-

ποννήσῳ πόλις Φλιοῦς. Ἀπολλυ. Ῥόδ. κατὰ Στέφ.

Βυζ. Φλιοῦς, οὗτος.

Φ λ ι α σ ι ο ς, ἰα, ἰον. Τοῦ Φλιοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Φλι-

οῦντος ὄν· καὶ οὐσιαστικ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικος.

Ἡρόδ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν

Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φ λ ι β ω, ἰώνικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, Φλίβω. Ὅδυσ.

Φ λ ι δ ά ω, καὶ

Φ λ ι δ ω (φλύνω, φλέω), ὡς τὸ, φλιδάω. ἐπὶ ὑδροτήτων.

ἔχει περίσσειαν ὑγρασίας ἢ λιπούς, πάχους, ὅθεν

διαβῆσει, ἀναλύεται, σκάζει, ἔξαιρ. σήπεται. Νικανδρ.

Φ λ ι ό ω, = τῷ προηγμ. παρὰ Γραμμ. μόνον.

Φ λ ι μ έ λ ι α, τὰ. Ἰππικατ. τὸ Λατίν. flemina. Αἱ

εἰς τοὺς πόδας ἢ αἱ εἰς τοὺς μηρούς τῶν ζώων

φλεγμοναί (συγκρούματα).

Φ λ ι ο υ ν τ ι ς, ἰσος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουν-

τις αἷα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ.

Φ λ ι ο ῦ ς, οὗτος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας

χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἰλ. κειμένη μεταξύ Σικυῶ-

νος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐ-

τὴν χώραν Φλιασίαν καλουμένην, σχηματίζουσιν τὰ

πάλαι ἰδιῶν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖ-

το δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου

αὐτῆς καθιδρυτοῦ, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελυ-

ταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλιάντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου.

κατὰ δὲ Στράβ. ἔκκετο ἡ ἄρχαία πόλις Ἀραιθυρέα

ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος, τῆς ὁποίας

τὸ ὄνομα ὀρθότερον ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ Φλία Πύλη

ἡ διαβάσις ἀπὸ τῆς Ἀριαδίας εἰς τὴν Σικυωνίαν.

Πίνδ. καὶ Ξενοφ. καὶ αἱ Φλιαί. Διόδ. Σικελ. 2) ὁ

= Φλίνας.

Φ λ ι ψ ι ς, ἡ (φλίβω). Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Φλίψις.

Φ λ ί ω = φλιδάω χωρὶς παρῴδευμα.

Φ λ ό α, αἰτιατικ. ἐνικ. τοῦ, φλόος, κατὰ μεταπλα-

σμόν. Νικανδρ.

Φ λ ο γ ά ν, ἡ, = Φλόξ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

Φ λ ό γ ε ο ς, έα, εοι (φλόξ). Ὅ, τι εἶναι φλογερὸν,

ἀκτινοβολοῦν, λαμπρῶν, ὀξέων. Ἰλ.

Φ λ ο γ έ ο υ σ α, πῖθαν. κατ' ἐτραυμένην ἀνάγν.

ἀντὶ φλογόστα. Χρσμ. Σβλ.

Φ λ ο γ ε ρ ό ς, ά, όν (φλόξ), ὡς τὸ, φλόγος. Εὐρπ.

Φ λ ο γ ε ρ ό ν υ ξ, υχρός, ὁ, ἡ (δυνξ). Ὅστις ἔχει

ὀπλὰς, ὄνυχας φλογερούς. 1. Γαζ.

Φ λ ο γ ε τ ό ς, ὁ (φλόξ), ὡς τὸ πυρετός. Κούσων,

Ξέρμη, καῦμα, ξέστη. Φιλόξεν. Γλωσσ.

Φ λ ο γ ι ά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φλόξ. Νικανδρ.

Φ λ ο γ ι α ω, ὦ, άτω. ἔχω καῦσιν, ἀνάπτω καὶ γίνο-

νομαι κόκκινος ὡς ἡ φλόξ. Ἰπποκράτ.

Φ λ ο γ ι δ ι ο ν, τό· ὑποκριστ. τοῦ, φλόγος.

Φ λ ο γ ι έ ω, έω (φλόξ, φλόγος) = φλέω, Σοφοκ.

ἔξαιρ. φρυγανίζω τε εἰς τὴν φλόγα· παθητ. ἐπὶ

πραγμάτων· καίει, λάμπει ἀπὸ φλόγα· ἔβλιος φλο-

γίζόμενος, φωτίζων ἔλκος. Σοφοκλ.

τῶν φυτῶν ἐξαίρ. τῶν δένδρων· παρὰ Νικ. δὲ καὶ τρῦκ. ἢ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, καὶ τῶν ὄψεων, (ὀριδοῦποκάμισον). 2) ἄνθος, ἢ ἀμυγδαλῶς κατὰστάσεις φυτοῦ τινος· ὅθεν τὸ Λατ. Nos.

Φλουάσω. Λακων. ἀντὶ φλύασω. Ἡτύχ.

Φλοῦς, ὁ. Ἰων. ἀντὶ φλέως. Φυτὸν τι εἰς ὑγροῦς τόπους φυόμενον. Ἠρόδ. 2) συνκίρ. ἀντὶ φλόος.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνθίων εἰς τὴν Κελορπίδα φυλὴν. Ἀρποκρ.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἔνθα νῦν Φιλάσιος ἀναγινώσκεται.

Φλυζίκιον, τὸ, = φλυζίκιον.

Φλυακογράφειω, ὡ (φλυακογράφος). Συγγραφεὺς βωμολοχίας, φλυαρίας, κοιμηθίας· ὅθεν

Φλυακογράφία, ἡ. Τὸ νῦν συγγραφεὺς βωμολοχίας, κοιμηθίας. Σουίδ. ἐν λέξ. Ῥίνθων.

Φλυακογράφος, ὁ, ἡ (φλύαξ, γράφω). Ὅς τις συγγραφεὶ βωμολοχίας, παγινωδῶς, γελοῖα πράγματα, ἢ καὶ ἀστείματα. Ἀθήν.

Φλύαξ, αἰσός, ὁ Δωρικ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, φλύαρος (φλύω). Βωμολοχία, μωρολογία· ὅθεν β') ἰδιαίτερόν τι κοιμηθίας εἶδος, τοῦ ὁποίου ἐπινοήτην λέγουσι τὸν Ταραντῖνον Ῥίνθωνα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, φλύακες τραγικοὶ ἢ ἱλαροτραγικοὶ λεγόμενον, ἄρα τραγωδίας τρόπος τις κατὰ παρωδίαν. Ἰταλ. tragedie travestite. 2) ὅς τις φλυαρεῖ, πολὺλογος, μωρὸς γελωτοποιός. Γαλ. buffon.

Φλυαρέω, ὡ, ἥσσι. Ἰων. φλυαρέω (φλύωρος). Φλυαρῶ, μωρολογῶ. Ἠρόδ. ἔτι δὲ καὶ μεταχειρίζομαι ἀστείματός. Ξενοφ. ὅθεν

Φλυαρήμω, τὸ, = φλυαρία. Διον. Ἀλικ.

Φλυαρέα, ἡ (φλυαρέω). ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς· ἔτι δὲ καὶ πᾶν περιττὸν, παρὰκκίρον, ἀτοπον, εἰς ὑπερβολὴν γινόμενον πρᾶγμα. Ημερ. Πλάτ.

Φλυαρογράφειω, = φλυακογραφέω.

Φλυαρογραφία, ἡ, = φλυακογραφία.

Φλυαρογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος.

Φλυαροκοπέω (κόπτω) κατ' ἐπίτα. τοῦ, φλυαρέω. Φλυαρῶ ἀκατάπαντα· ὅθεν

Φλυαροκοπία, ἡ. Ἀκατάπαντος φλυαρία.

Φλυαρολογέω (φλυαρολόγος). = φλυαρέω· ὅθεν

Φλυαρολογία, ἡ, = φλυαρία.

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). = φλύαρος.

Φλύαρος, ὁ, ἡ. Ἰων. φλύαρος (φλύω). Ὅς τις ὁμιλεῖ πολλὰ, μωρὰ καὶ ἀηδῆ. 2) οὐσιαστ. λῆρος, ἀνωφελὲς καὶ μωρὰ ὁμιλία.

Φλυαρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος, ὅθεν διαθέρει ἀπὸ τὸν φλύαρον. Πλούτ.

Φλύάσσω, = φλυαρέω. Ἡτύχ.

Φλυδαρὸς, ἄ, ὄν· ὡς τὸ, πλάδαρός. Ὅτι εἶναι ἀπαλὸν διὰ περισσεύειν ὑγρασίας (σαχνόν).

Φλυδάω (φλύδω, φλέω). ὡς τὸ πλάδαω· ἐπὶ πράγματι. Εἶναι πολὺ νοτισμένον (κοιντ. σαχνιάζει), ἔχει πολλὴν ὑγρασίαν.

Φλυεῖς, οἱ, = Φλύα. Δήμος Ἀττικῆς. Στέφ. Βυζ.

Φλυεύς, εἰς, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ ἐν Ἀττικῇ·δήμου Φλύας. 2) ἐπὶ θ. τοῦ Βάχχου, = Φλεύς.

Φλυζάκειον, τὸ ὑπόκορ. τοῦ φλύκταινα.

Φλυζογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος. Σχολ. Νικ.

Φλύζω, ὅγρ. σπαντρ. παρασχηματισμ. τύπ. τοῦ, φλύω. Νικ.

Φλυηρέω, Ἰων. ἀντὶ φλυαρέω.

Φλυηρός, Ἰων. ἀντὶ φλύαρος.

Φλύκταινα, ἡ (φλύω, φλύζω). Φουσκαλίδες εἰς τὸ

δέρμα τοῦ σώματος ἀπὸ καύσιμον, ἢ ἄλλο τι προσερχομένη. Ἀριστρ. «μήτε φλύκταιναν λαβὼνα· ἐνθα ὁ Σχολ. φύτκα ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κοιπηλατεῖν.

Φλύκταινέδιον, τὸ ὑπόκορ. τοῦ, φλύκταινα.

Φλύκταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι, φαίνεται ὡς φλύκταινα, φουσκαλίδας.

Φλύκταινόσμοκι, παθητ. χωρὶς ἐνεργ. διάθ. (φλύκταινα). Γίνεται φουσκαλίδας, ἀποκτῶ, εὐγάζω, εἰς τὸ σῶμά μου φουσκαλίδας.

Φλύκταινώδης, ὁ, ἡ συνκίρ. ἀντὶ, φλυκταινοειδής.

Φλύκταίνωσις, εἰς, ἡ (φλυκταινόσμοκι). Τὸ νῦν γίνονται εἰς τὸ σῶμα φλύκταιναι, φουσκαλίδες.

Φλύκτις, εἶδος, ἡ (φλύω). = φλύκταινα.

Φλυνδάνω, = φλυδάω.

Φλύος, τὸ, = φλύαρος. 2) = φλυαρία. Ἀρχιλ.

Φλύσις, εἰς, ἡ. Τὸ ὑπὸ περιστάσεως ὑγροῦ γινόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξάνθημα. Γαλην. ἐκ τοῦ φλύω, ἐπὶ βρευτῶν. Ἐκπηγάζει, πήμμηται, ἀναθράζει. Ἰλ. 2) τρῦκ. Φλυαρῶ, βωμολοχῶ, ὁμιλῶ πολλὰ μάταια, καὶ ἀηδῆ· μεγαλοβρομῶν. Δισχυλ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ μετὰ αὐτ. «αἰσχροῦ, ὄνειδος, εἴμην φλύται». Ἀνθλ. ἐν γένει ποιητ. μόνον [ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι μόνον χωρὶς τὴν δασύτητα, καὶ τὸ, βλύω, βλύω· περὶ τῆς ἐτυμολογ. δὲ δῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συγγενῶν ἴδε φλέω] (τὸ υ, μακρ. συνήθως· εἰς τὸν γενεστ. καὶ παρατατ. ὅμως καὶ βραχ. ἰλ. μάλιστα δὲ εἰς τὸν ἀόρ.)

Φλώμος, ὁ, ἴδε ἐν τῇ φλόμος. Σουίδ.

Φνεῖ, κομικ. σχηματισμ. τοῦ διὰ τῶν βρωμένων ἐκφερομένου ἀνθρώπου ἤχου· παρὰ τοῖς Γραμμ. δὲ καὶ ὡς μίμημα ὁρνέων φωνῆς.

Φοβέσκει, ἐπικ. καὶ Ἰων. παρὰ. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ ἐρόβει. Ἡσιόδ.

Φοβερίζω, ἴσω (φοβερός). Φοβερίζω. Ὁ.

Φοβερισμός, ὁ. Τὸ φοβερίζειν. Ὁ.

Φοβερός, ἄ, ὄν (φοβέω). Ὅτι εἶναι μὲ φόβον ἠνωμένον· ὅθεν 1) ὅς τις προξενεῖ φόβον «χρηστήρια φοβερά». Ἠρόδ. Ξενοφ. ἐν γένει, «φοβερόν ἐστι μὴ», εἶναι ἄξιον φόβου μήπως. 2) ὅς τις φοβεῖται, ἔχει δειλίαν. Ξενοφ. ἐπὶρ. φοβερώς· ὅθεν

Φοβερότης, ητος, ἡ. Τὸ νῦν φναῖ τις φοβερός. 2) τὸ νῦν φοβῆται τις, φόβος, δειλία.

Φοβερόπες, ὁ, ἡ καὶ

Φοβερόψ, ὥπος, ὁ, ἡ (φοβερός, ὥψ). Ὅς τις ἔχει ὄψιν φοβεράν, φόβου πρόξενον.

Φοβεριστράτη, ἡ ἐπίθ. Ἀθηνᾶς. Ἡ τὰ στρατεύματα εἰς φόβον βάλλουσα. Ἀριστρ. καὶ

Φοβεστράτος, ὁ, ἡ (φοβέω, στρατός). Ὅς τις κινεῖ, βάλλει εἰς φόβον τὰ τάγματα τῶν στρατιωτῶν. Ἡσιόδ.

Φοβέω, ὡ, ἥσω (φόβος). Προξενῶ φόβον εἰς τινα, ἐξαίρ. τρέπω τινα εἰς φυγὴν διὰ φόβον. Ἰλ. Ἡσιόδ.

«παθητ. φοβέομαι, μετὰ μέσ. μέλ. φοβέσομαι καὶ παθητ. μέλ. φοβηθήσομαι, χωρὶς διαφορᾶς· τῆς σηματ. Ξενοφ. ἀόρ. ἐφοβήθη· παθητ. παρακμ. περὶβημαι· φοβοῦμαι, ἔξαίρ. φεύγω διὰ φόβον. Ἰλ.

Ἠρόδ. ὑπὸ τινος. Ἰλ. Θ. ὑπὸ τινος. Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ, φοβοῦμαι τινα, φεύγω φοβοῦμένος τινα. Ἰλ. τὸ δὲ,

«φοβέομαι πρὸς τι, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ἀπὸ τι. Σοφοκ. «φοβέομαι περὶ τινος», φοβοῦμαι, εἴμαι ἔμφοροντι διὰ τι, «φοβέομαι μὴ», φοβοῦμαι μὴπως· ὁ παθητ. παρακμ. φέρεῖ ἰδιαιτ. σηματ. τοῦ,

τρέπομαι εἰς φυγὴν, μὲ κάμνη τις νὰ φύγω. Ἰλ. καὶ Ἠρόδ. ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφοβηάμην, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀνακρ. (πρωτότ. τῆς λέξεως εἶναι τὸ,

φέβομαι, συγγεν. τοῦ, σοβέω).

Φόβη, ἡ (φοβέω). Μακρὰ καὶ κυματοῦντα μαλλία Πινδ. Σοφοκ. ἐξαίρ. ἡ χαιτή τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἵππου. 2) τροσκ. ὡς τὸ, κόμη, καὶ τὸ Λατν. coma, σημα. 2. τὰ πολλὰ φύλλα, οἰνοὶ κόμη τῶν δένδρων. Σοφοκλ. 3) ὁ σάχους τοῦ καλῆμου, τῆς κένχρου κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ «εὐπέταλοι φόβαι», = ἀμπέλους. Ἀνθλ.

Φόβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείους. Διόδ. Σικ.

Φόβηθεῖν, ἐπικ. καὶ Δωρ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθητ. ἄορ. ἄ. τοῦ, φοβέω, ἀντί, ἐφοβήθησαν. Ὀδ.

Φόβημα, τό (Φοβέω). Τρόμος. Σοφοκλ.

Φοβητῆς, οὗ, ὁ (φοβέω). Ὅς τις φοβίζει, προξενεῖ φόβον. ὅθεν

Φοβητικὸς, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φοβερόν, τρόμου πρόξενον. 2) ὅς τις εἶναι δειδώς.

Φοβητὸν, τό (φοβέω). Πᾶν πᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλέπων τις φοβεῖται, τραμάζει. Ἀέιοχ.

Φοβόδιφος, ὁ, ἡ (διψᾷ). = ὑδροφοβός. Καίλ.

Φόβος, ὁ. Προστυπωπιουμένη Δεότης, καὶς τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς Ἀροδίτης, ἡ Κυθρεῖας. Ἡσιόδ. συνοστῆναι θέσπετο τὸν Σέον τούτου εἰς τὰς μάχας. Ἰλ. ἀναφέρεται ἔτι συνήθως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δείμου, ὅς τις ἦν Σεράπυν καὶ ὁπαδὸς τῆς Ἑριδος καὶ Γοργούς. Ἰλ.

Φόβος, ὁ (φέβομαι). Φόβος, τρόμος, ἐξαίρετ. φυγὴ διὰ φόβου. Ἰλ. Ἡσιόδ. Ἡρόδτ. «φόβος ἀνδράων», ἡ φυγὴ τῶν ἀνδράων. Ἰλ. ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἔχει τις ἀπὸ τοὺς ἀνδράς σπανίστατα. μετὰ αἰτόν. «φόβος Θεβαίων καὶ τοὺς Φιλίππου ξένους», διὰ φόβον ἀπὸ τοὺς Θεβ. κ. τ. λ. Δημοσθ. «φόβον δὲ ἵππους ἔχειν, φόβον δὲ τροπᾶσθαι, φόβον δὲ αἰσσεῖν», ὡς τὸ, φύλαξ, τὸ νὰ τρέψῃ τις τοὺς ἵππους εἰς φυγὴν, κ. λ. Ἰλ. «φόβον δὲ ἀγορεύειν», τὸ νὰ συμβουλευῇ τίς τινα νὰ φύγῃ Ἰλ. «φόβον ἀπελαύνειν», ἐγκαρδιᾶν τινα. β) κατὰ πληθ. ἀριθ. «φόβοι», τὰ φόβου πρόξενα πράγματα. Λατ. terrores. Ξενοφ.

Φοβιάζω, ἄσω (φοῖβος). Καθαρίζω, ἐκκαρῶ, ἡ σαρῶναι. 2) (Φοῖβος). ἔχω προφητικὴν ἐμπνευσιν, προφητεύω «μύθους, ὅπκα». 3) μεταβ. ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω προφητικὸν πνεῦμα εἰς τινα. Λογγ.

Φοβιάζω, = βοιβιάζω.

Φοβιάς, ἄθος, ἡ (φοῖβος). Ἡ τοῦ Φοῖβου ἱερεῖα, ἐν γένει, ἐνθους, χρησμοδός· καὶ ὡς ἐπίθ. = φοιβάζουσα· ἐνθουσιασμένη, μαντευούσα.

Φοιβαστήρ, ἡρος, ὁ καὶ

Φοιβαστής, οὗ, ὁ (φοιβάζω, σημα. 2). Προφήτης, μάντις.

Φοιβαστικός, ἡ, ὄν. Ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος, ἐπιδεικνύς ἐνθουσιασμοῦ· ὅθεν καὶ ἐνθουσιασμένος, μαντεύων, προφητεύων. Πλούταρ.

Φοιβαστρία, ἡ· Ήλ. τοῦ φοιβάστηρος. Προφήτις, μάντις, φοιβάς Λυκόφ.

Φοιβάσω, ὦ, ἡσω (φοῖβος)· ποιητ. ἀντί φοιβάζω, σημα. 1. Θεόλκρ. Ἀπολλών. Ρόδ.

Φοιβείος, εἰς, εἰον. Ἰων. φοιβήιος (Φοῖβος). Ὅ,τι ἀνήκει εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Φοῖβον· ὅθεν καὶ ὅς τις εἶναι προφητικός· ἔτι δὲ καὶ δικατλ.

Φοιβή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοῦον τὴν Λητώ καὶ Ἀστερίαν. Ἀπολόδρ. παρ' Αἰσχ. ἀναφέρεται αὕτη ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· κατ' ἄλλους ὠνομάζετο ὡσαύτως καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Φοῖβου· καὶ ὅχι σπανίως καίται παρὰ τοῖς μεταγενεστ. τὸ, Φοιβή ἀντί τοῦ, Ἀρτεμῖς κυρίως δὲ ἡ καθα-

ρὰ, ἄννη, λαμπρὰ· παρὰ τὸ, Φοῖβος. 2) Νύμφη τῆς γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολόδ. 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Παρίας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνηστέα. Ἀπολόδ. 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κυταμνήστρας. Εὐριπ.

Φοιβήϊος, ἰα, ἰον ποιητ. ἀντί Φοῖβιος· ὅθεν τὸ Φοιβήιον δάπεδον, ταῦτ. τῷ Ἴλιον, κληθέν ἐοῦτως ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ἐπὶ ταῖς ὁποῖαις πρῶτον ὁ Ἀπόλλων μετὰ τὸ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομείδοντος. Εὐριπ.

Φοιβήϊς, ἰδός, ἡ· ἰδιαίτερ. ποιητ. Σηλκ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνθλ.

Φοιβήϊς, Εἰμαι φοιβητής. Ἡσυχ.

Φοιβητής, οὗ, ὁ (φοιβάω). Μάντης, προφήτης.

Φοιβητός, ἡ, ὄν· ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ φοιβάω. Ὅ,τι ἐπροφοιτεύη. 2) ὅς τις εἶναι ἐνθους, προφητεύει. Μανέθ.

Φοιβητρία, ἡ· Σηλκ. τοῦ φοιβητής. Μάντις, προφήτις. 2) = καθάρτρια.

Φοιβήτωρ, ὁρος, ὁ, = φοιβητής.

Φοιβίδης, α, ὁ, Δωρ. ἀντί Φοιβίδης. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅς τις ἐκστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ εἰρήνης κατέσχευε δολίως τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενοφ.

Φοιβίς, ἰδός, ἡ κύρ. ὄνομ. ἐταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταίρη. Διάλ.

Φοιβίτης, οὗ, ὁ, = φοιβητής· ἄμφ. Γλωσσ. Φιλοξ.

Φοιβόλαμπτος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντί φοιβόληπτος. Ἡρόδοτ.

Φοιβόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅς τις εἶναι ὑπὸ τοῦ φοῖβου κυριευμένος, ἐμπνευσμένος.

Φοιβονομέομαι, ἄνευ ἐνεργ. διαθ. (νέμομαι). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τοῦ Φοῖβου· ἐξαίρετ. παρὰ τοῖς Θεοσταλ. ἐπὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον μενόντων ἱερέων, εὐχρηστον. Πλούταρχ.

Φοῖβος, ἡ, ὄν. Ὅ,τι εἶναι ἄνδρον, καθαρὸν, φωταυγές. Αἰσχύλ. «φῶτον ὕδωρ». Ἡσδ. Δεῖψ. (πιθαι. παρὰ τὸ, φάτη, φῶς)· ἐκ τούτου προσέκυψε τῶν παλαιοῦν Ρωμαίων τὸ, februs, februus, february.

Φοῖβος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ διακινῶν αὐτοῦ κάλλος, οἰνοὶ καθαροί, φωτεινοί καὶ ἀκτινοειδῆς, ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ μαντικῆς, προφητικῆς, διακινῶσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ προμηνύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλάκι· παρ' Ὀμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων κατ' Αἰτγ. Εὐμ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοιβῆς.

Φοῖβες, ἡμαρτ. ἀντί φοιβές, φῶδες, ἐκ τοῦ φῶς.

Φοῖνῃ, ἡ, Αἰολ. καὶ Λακων. ἀντί, Φοῖνη. Ἀλκμ.

Φοῖνῃς, εἶσα, ἐν (φοῖνός). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ὡς τὸ αἶμα, «δράκωνα». Ἰλ. εἶναι μελανοκόκκινον, ὡς τὸ, θαφεινός. 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. ὅ,τι εἶναι βαμμένον με αἶμα, τραμερόν.

Φοῖνιγμα, τό (φοῖνίσσω). Ὅ,τι εἶναι κοκκινισμένον. Σχολ. Εὐριπ. Φοῖν.

Φοῖνιγμός, ὁ (φοῖνίσσω). Τὸ νὰ κοκκινίῃ τίς τι. β) παρὰ τοῖς ἱατρ. τὸ κοκκινισμα τῆς ἐπιθερμίδος διὰ κυστικῶν ὀξέων, δριμύων μέσων.

Φοῖνιξ, ὡ, = φοῖνίσσω. Πλούδ.

Φοῖνιξάνθεμος, ὁ, ἡ (φοῖνιξ, ἄνθεμον). Ὅ,τι ἔχει, φέρει πορφυρὰ ἄνθη. Πινδ. Πυθ.

Φοῖνιξ, ἡ. Δωρ. ἀντί Φοινίχη.

Φοῖνιξάω, = φοῖνίσσω· ἄμφ.

Φοῖνικίος, ὁ, ἡ. Ἰων. φοινικίης, = φοινίκιος, σημα. 2. 2) = Φοινικίος.

Φοῖνικελίκτης, ὁ (φοῖνιξ). Γόης, πλάνος, ἀπα-

τέων· κατὰ τὸ ἐν Ὁδ. Ξ, 288, «φοίνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς». Ἡσ. καὶ Σουδ.

Φοινίκεος, ἑα, εον, συναρ. φοινίκους, ἦ, ουν (φοίνιξ). Ὅ,τι εἶναι πορφυροῦν (ἄλικον) «ῥύδα». Πίνδ. Ἡρόδ. 2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ φοίνικος, καθ' ἣν σημεῖ. ὁ Ἡρόδ. αἰεὶ τὸ φοινικῆος, μεταχειρίζεται. 3) = φοινικικός. Διόδ. Φοινίκεος, οἶ, ἐνικ. Φοινίξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικωτάτων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρόδ. κατοικοῦντες πρότερον ἐπὶ τῶν μετρηθῆναι παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετέβησαν ἀρκετικώτερον κατὰ δὲ Ἰουστιν. μεταβάλλαντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἰλ. εἰς τοὺς ἐρξῆς χρόνους κατεστάθησαν περιβόητοι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασιτεριδῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἐξαίρετος τῆς ὕλης, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετὰλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Πολλὰ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐνυστεθήσαν πρῶτως ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι ἀεὶ ποτε στενὰς σχέσεις ἐμπορίας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν. 2) = Καρχηδόνησι. Ἡρόδ. Εὐρπ.

Φοινίκη, ἡ Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεταμένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουτίου ἐν Αἰγυπτῷ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τῶ ἐν αὐτῇ δένδρου τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνιος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθροῦς, διὰ τὴν ἐπινοηθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφύραν βαφὴν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐνακίμ τὴν ὁποίαν πρῶτως παρέλαβον οἱ Ἕλληες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων· διέφρεπον δὲ τὸ πάλαι εἰς τὴν χώραν τῆς Φοινίκης αἱ δύο περιήρημοι καὶ ἀρχαῖαι πόλεις, Σιδὼν, καὶ Τύρος, διὰ τὸν πλούτον καὶ δύναμιν αὐτῶν. Ὁδύτ. Ἡρόδ. 2) πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἐξαίρετον ἐμπόριον. Πολύδ. Στράβ.

Φοινίκεϊος, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ Φοινίκης. Ἐκ τῆς Φοινίκης ὦν τὰ Φοινικῆα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὁποῖα ἔφερον ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡρόδ.

Φοινίκεϊος, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης, = φοινίκης, σημασ. 2) ὅθεν «ἐπὶ τῆς φοινικῆς», κατεσκευασμένοι ἀπὸ φύλλων, ἢ φλούδων τοῦ φοίνικος δένδρου. Ἡρόδ. καὶ «φοινικῆος ὄνους», ἀπὸ φοίνικας κατεσκευασμένοι. Ἡρόδ. «φοινικῆς νούσος», = ἐλεφαντίασις. Ἰππ.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικήτις, ἑα, εον. Ἰωνκ. ἀντὶ φοινίκης. 2) = φοινικῆς.

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). "Ο,τι ἔχει φοινικοῦν ἥτοι κόκκινον λόφον (χαρχάλι). Εὐρπ.
 Φοινικοῦρος, ὁ, ἡ (παρεῦα). "Οστις ἔχει πορφυρᾶς παρεῖας, ἡ τὰ πλάγια μέρη κόκκινα βαμμένα, ὡς τὸ, μιτοπάρεος, ἐπιθ. τῶν πλοίων. Ὁδ.
 Φοινικοπάρεος, ἰων. ἀντὶ φοινικοπάρεος.
 Φοινικοπαρῆς, ὁ, ἡ (παρυρή). "Ο,τι ἔχει πορφυρᾶν παρυρὴν ὅθεν ἠτήθηναι πορφυραῖ φοινικοπάρεοι, τὰ trabae τῶν Ῥωμαίων. Διονύς. Ἀλικ. Πολυδ.
 Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). "Ο,τι ἔχει πορφυροῦν ἑδάρος. Αἰσχύλ. Λεῖψ. παρὰ Στράβ.
 Φοινικόπεξα, ἡ, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος. Ἡ ἐρυθροῦς πόδας ἔχουσα. Πίνδ. Ὀλ.
 Φοινικόπτειρος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ ἔχων ἐρυθροκέραις πτέρυγας, ἐνυδρόν τι πτηνόν, Phœnicopterus. Λιν. Γερμ. der Flammand Ἀρστωρ.
 Φοινικόροδος, ὁ, ἡ, = φοινικόροδος. Πίνδ.
 Φοινικόροδος, ὁ, ἡ (ρόδον). "Ο,τι εἶναι κόκκινον ἀπὸ ρόδα· »λειμνὸς φοινικόροδοι«. Πλτρ.
 Φοινικόρυχος, ὁ, ἡ (ρύγχος). "Ο,τι ἔχει πορφυροῦν, κόκκινον ῥύγχος· ἴδε ῥύγχος.
 Φοινικός, ἡ, ὅν, = φοινίκιος· πολλὰ ἄμφ. Ξενοφ. ὅπου νῦν φοινικᾶ ὁμοῦς ἔχρυσι καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τα χρώα. Ἡρόδ.
 Φοινικόσκελης, ὁ, ἡ (σκέλος). "Ο,τι ἔχει πορφυρὰ σκέλη ἢ ποδάρια. Εὐρπ. ἰων.
 Φοινικοστερόπτης, ου, ὁ· καὶ Δωρικ. -όπας(στεροπή). "Ος τις ῥίπτει κόκκινας ἀστράπας. Πίνδ. Ὀλ. ποιητ. μόνον.
 Φοινικόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). "Ο,τι στέλλεται ἢ ῥίπτουν Φοινίκες· »ἔγχρεα«. Πίνδαρ.
 Φοινικότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἐπὶ τόπου, ὅπου αὐξάνουν φοινικόδενδρα. Στράβ.
 Φοινικούρος, ὁ (οὐρά). "Ο,τι ἔχει ἐρυθρὰν οὐράν· ὄνομα πτηνοῦ. »κοκκινόκυλος«. Ἀριστοτ.
 Φοινικούς, ἡ, οὖν συναίρ. ἀντὶ φοινίκιος. Ξενοφ.
 Φοινικούς, οὖσαν, οὖν συναίρ. ἀντὶ φοινικόεις.
 Φοινικούς, οὖντος, ὁ, = φοινικῶν. Διόδ. Σικλ.
 Φοινικούς, οὖντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίῳ τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Φοινίξ τῶν Δαρμείων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Ἀλμυρας. 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνέκων εἰς τὴν πόλιν Κολώνην· νῦν Ἀνθήρα Πάνα. 3) ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξενοφ. ἄλλως ἄγνωστος. 4) λιμὴν τῆς Σικελίας ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Εὐώρου. Ἰηλ. πύλων. οἱ παρ' Ἡροδ. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. 5) λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὅρους Μίμκωντος· νῦν Τζεσμῆς. Θουκ. 6) πόλις μὲ λιμένα τῆς Ἀντικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ καίμενη ἐπὶ τοῦ ὅρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὀλύμπος καλούμενη. Στράβ.
 Φοινικούσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰδίου ἢ Διπάρων νήσων· ταῦν· Datralo καλούμενη. Στράβ.
 Φοινικόφαις, ὁ, ἡ (φάος). "Ο,τι ἐκπέμπει, ἔχει ἐρυθρὰν λάμψιν. ἰων.
 Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα φοινικόδενδρα. Διόδ. Σικελ.
 Φοινικτικός, ἡ, ὅν (φοινίσσω). "Ο,τι προάγει, κάμνει πορφυροῦν χρώμα.
 Φοινικόν, ὄνος, ὁ (φοινίξ). Τόπος, δάσος, κῆπος κατάφυτος μὲ φοινικόδενδρα. Ἰώσηφ.
 Φοινίξ, ἱκος, ὁ. Γίος τοῦ Ἀγῆνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλ. παρ' Ὀμ. ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαγίστης Εὐρώπης ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια. Τγίν. 2) Γίος τοῦ Ἀμύντορος καὶ

τῆς Κλεοβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μῆς δούλης καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος· ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν ἐδιωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιτεῦς τῶν Δολόπων παιδαγωγίσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὅποιον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν Ὀμ. ἰλ. 3) Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ.

Φοινίξ, ἱκος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀσκαίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡρόδ. Στράβ. 2) ἕτερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λιγίου ἐν Ἀχάϊα. 3) = φοινίκιος· ἀριθμ. 1. 4) ἐπιθ. = Φοινικῶς. Πίνδ.

Φοινίξ, ἱκος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φοινίκης. Ὀμρ. »φοινίξ ἄνηρ«, κατὰ παρανομίαν τοῦ, ψεύστης ἀπατεῖται. Ὁδ. β) = Καρχηδόνιος, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Φοινικῶν καταγωγὴν τῶν. Πίνδρ. Β) φοινίξ, ἱκος, ὁ, ὡς προσηγρ. τὸ πορφυροῦν, ἄλλιον χρώμα ἐπειδὴ ἡ ἐρεῦρεσις καὶ ἡ κατὰ πρόωτον χρήσις τῆς πορφύρας ἀποδίδοντα εἰς τοὺς Φοινίκας. ἰλ. 2) τὸ φοινικόδενδρον (ἢ χυρμαδιά). Ὁδ. διακρίνεται δὲ δύο εἶδη αὐτοῦ, ἀρσενικόν »ὁ φοινίξ ἄρσην«, καὶ θηλ. »ἡ φοινίξ βαλανόφυτος«. Ἡρόδ. β) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ (χυρμάς). 3) μουσικόν τι ὄργανον ὑπὸ τῶν φοινικῶν ἐφευρεθῆναι. Ἡρόδ. = φοινικῶν. 4) τὸ μυθώδες Αἰγυπτιακὸν πτηνόν. Ἡρόδ. Λεῖψ. Ἡρόδ. ἴδε Κοραὶ Σιγμείως. εἰς Ἡλίοδ. Τόμ. 2, σελ. 201. 5) εἶδος τι βοτάνης, καὶ ῥοῦς καὶ ἀγχινοῖς ἄλλως λεγόμενον. Γ) φοινίξ, ἱκος, ὁ, ἡ ὡς ἐπιθ. ὅ,τι εἶναι πορφυροῦν, ἄλλιον· ὅθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος μελανοκοκκίον ἵππου. ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρρός· »φοινίξ πυρρὸς πνοῶν«, καθὼς τὸ Λατίν. fulvus. Εὐρπ. Πίνδ. παρὰ βλ. φοινίξ, φοινίξ, διαφορῶς.

Φοινίξ, ἱκος, ἡ (φοινίσσω). Τὸ νὰ κάμνη τίς τι πορφυροῦν παρ' Ἰατροῖς, = φοινιγμός, σημάς. 2) ἐρύθμω, κοκκινάδω.

Φοινίος, ἱα, ἰων. ἔτι δὲ καὶ δικατλκ. (φοινίξ). "Ο,τι εἶναι ἐρυθροῦν ὡς τὸ αἷμα. Ὁδ. ὅθεν αἰμόμαφος, φοινικός· ποιητ. Εὐρπ.

Φοινίσσα, ἡ, οὐσιαστικ. Ἡ κάμνω τῆς Φοινίκης. 2) ἐπιθ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὕτα. Εὐρπ.
 Φοινίσσα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιθέτ. φοινίξ. Ἐρυθρὰ, κοκκινὴ. Πίνδρ. Πούθ.

Φοινίσσω, ἔω (φοινίξ). Κάμνω τι κόκκινον, καίματι Πόντον· Ἡρόδ. β) βάλλω κοκκινάδιον, παρ' Ἰατρ. δὲ, κάμνω τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος νὰ κοκκινίσῃ, ἐπιθέτων ἐμπλάστρων ἢ ἄλλοι τι τοιούτων ἐρεθιστικῶν. 2) ἀμεταβ. ἐρυθρίῃ τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ ἐντροπῆς. Νικ. Θητ. καὶ κατὰ παθ. διάλ. Αἰσχύλ.

Φοινός, ἡ, ὅν (φόνος). "Ο,τι ἡ ὅστις εἶναι αἱματωμένος. ἰλ. φοινικός. Ἰμν. Ἀπολλ.

Φοινός, ὁ, = φόνος. Νικ.
 Φοινώδης, ὁ, ἡ (φοινίξ, εἶδος). "Οστις ἡ ὅ,τι ἔχει ὅψιν κοκκινὴν ὡς τὸ αἷμα. Νικ. Ἀλέξ.

Φοῖς, ἱδος, ἡ· ψευδ. τύπος ἀντὶ φῶς· ἀμφ.

Φοιτάλας, ὁ, ἡ καὶ, αἶν, αἶν (φοιτάω). "Οστις ἐπιφέρεται, περιπλανᾶται ἑξαιρτ. παραφρονῶν· ὅθεν τροπ. φρενοβλαβής. Ἀπολλών. φριτάλας διὰ πᾶσαν ἄδειν ἐπάτησε κοθόρνον. 2) ἐνεργ. ὅστις κάμνει τινα, ἥ τι νὰ πλανᾶται »κέντρα«. Αἰσχύλ. ποιητ.

Φοιτάλας, ἑως, ὁ καὶ
 Φοιτάλιος, ὁ (φοιτάω). Ὁ περιπλανώμενος, ἐπιθ. τοῦ Βάκχου. Ὀπικαν.

Φοιτάς, ἄδος, ἡ (φοιτάω). ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ, φοιταλέος. Περιπλανωμένην ὅθεν ἔξαιρ. ὁ) δρομάς, πόρνη. β) τροπικ. γυνὴ παράφρων, ἐμμανής. γ) μαινομένη Βάκχη, ὡς τὸ μανίας. 2) καὶ φοιτάς, ἄδος, ὁ, ἡ, τὸ, = φοιταλέος, π. χ. «φοιτάσι πτεροῖς». Εὐρπ.

Φοιτάω, ἰωνκ. φοιτέω. Ἡρόδ. μέλ. ἦτω (φοῖτος). Περιέρχομαι, περιπλανώμαι, πάντοτε κατὰ τὴν ἰδιαίτρ. παρασημ. τοῦ συνεχῶς, ἡ συνήθως, ἡ ἀβούλως, ματαίως, ἡ δρομαίως. Ὅμρ. καὶ Ἡσδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀσάτως διαπετωμένων πτηνῶν. Ὅδτ. «διὰ νηὸς φοιτάω», τρέχω νῆα ἐμβῶ εἰς τὸ πλοῖον. Ὅδ. «φοῖτα μακρὰ βιβάς», καὶ, «ἐφοῖταν ἄλλοθεν ἄλλος», εἰς ἀότις μὲ μακρὰ βήματα, περιφέρειτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρ' Ἡρόδ. ἔξαιρτ. ἀντὶ τοῦ πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς πορεύεσθαι, καὶ ἔρχεσθαι. β) φοιτᾶν, ἐπὶ ἐμπορικῶν πράξεων, συμβαίνει πολλάκις ἡ συνήθως ἔχει μεγάλην ζήτησιν. π. χ. «ὁ σῖτος, φοιτᾶ» ζήτησις, φοῖται ὡσαύτως καὶ, «ὁ σῖτος ἦκει». Ἡρόδ. Ξενοφ. γ) «κέρρα τὰ ἐς Ἑλλάδα κέρρα διὰ νῆα πωλῶνται. Ἡρόδοτ. καὶ «σῖτος φησι πολὺς ἐφοῖτα», ἔρχομαι εἰς αὐτοὺς πολὺς σῖτος. Ἡρόδ. δ) ἐπὶ φόρῳ ἡ δασμῶν, «τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρου, ἡμέρας ἐκάστης ἐφοῖται», ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε εισόδημα καθ' ἡμέραν ἕνα τάλαντον ἀργυρίου. Ἡρόδοτ. ε) «φοιτάω εἰς τινα, ἡ ὡς τινα», συγχάζω εἰς τινα ἔξαιρτ. «φοιτάω εἰς διδάσκαλον, ἡ εἰς διδασκάλου ὑπακμ. οἶκον. Συγχάζω εἰς τὸ σχολεῖν. Λουκκ. ἔτι δὲ καὶ φοιτᾶν ἀπλῶς χωρὶς τινος προσλήψεως. Ἀρστφ. ζ) κατὰ σημ. τοῦ περιφέρεισθαι, περιπλανᾶσθαι εἰς παραφροσύνην, ἡ μανίαν παρὰ Σρκ. καὶ ἔξαιρτ. ἐπὶ τῶν Μαινάδων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης μάλιστα· παρβλ. φοιταλέος, καὶ φοιτάς (περὶ τῆς παρὰ ἰδε φοῖτος) ὅθεν

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας ἀρτικῶς πλησίον τῆς Στρατοῦ, οὕσα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύδ. Φοιτεῖαι, αἱ. Στερ. Βυζ. καὶ Φυτιά, ἡ. Οὐκοῦδ.

Φοίτεον, καὶ Φύτεον, τὸ. Πολύχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύδ.

Φοίτησις, εὐς, ἡ. Τὸ φοιτᾶν, συγχάζειν πον. ἔξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖν ὅθεν «ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου» ἐκ τοῦ σχολεῖν τοῦ Περικλείους. Πανσφ.

Φοιτήτην, ἡ. ἐπ. γ'. πρόσπ. οὐκ. ἄρhm. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ, φοιτάω, ἀντὶ ἐφοιτάτην. Ἰλ.

Φοιτητὴρ, ἡ. ἥρως, ὁ καὶ

Φοιτητής, οὗ, ὁ (φοιτάω). Ὁ φοιτῶν, συγχάζων πον. ἔξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖν· μαθητής. 2) ὡς οὐσιτ. = φοιταλέος.

Φοιτιζώ, ποιητ. ἀντὶ φοιτάω. Ὑμ. Ὅμ.

Φοῖτος, ὁ. Τὸ νῆα συγχάζειν, φοιτᾶ τίς πον. πολλάκις. β) τὸ νῆα περιπλανᾶται τίς. 2) τροπ. παραφροσύνη, μανία, λύσσα. Αἰσχύλ. ἔτι δὲ Βακχικὴ μανία (πιθ. τὸ, φοῖτος, φοιτάω, κ.τ.λ. ἀναγινώσκται εἰς τὸ πρῶτόν. Οἶm, οἶτω ἄρα εἶναι συγγ. μὲ τὸ, οἶτος, οἶμος, οἶμη, οἶστρος, οἶστος· παρβλ. φοιλάς).

Φοιτικός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτείας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Φολεγάνοδρος, ἡ. Νῆτος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Νήλου· τανῦν Πολύκανδρος. Σολ. Λεῖψ.

Φολιδώδης, ὁ, ἡ (φολίς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φολιδάς· ἔχει δέρμα ἀπὸ φολία, σκληρόν· οὐδὲμα φολιδώδες. Ἰπποκράτ.

Φολιδώτης, ὁ, ὅν (φολίς) ὡς παρὰ τὸ, φολιδόω. Ὅ,τι ἔχει δέρμα, εἶναι σκαπασμένον τὸ σῶμά του μὲ φολία· ἐπὶ ὄρεων, σαυρῶν, καὶ χελωνῶν «θώραξ φολιδώτης», ὁ κατεσκευασμένος μὲ πεταλλίδας μετὰ τὰ ἄλλα πεταλλήως κειμένας. 2) ὅ,τι ἔχει παρδάλιν δέρμα, ὡς ἡ Τίγρις.

Φολίς, ἰδός, ἡ. Τὸ κοιντ. φόλα· οἶα εἰσὶν αἱ σχηματίζοντα τὴν ἐπιφανείαν τοῦ δέρματος τῶν ὄρεων, σαυρῶν καὶ χελωνῶν. 2) τὰ στίγματα τοῦ δέρματος τοῦ Πάνθηρος· ὅθεν πανδήποτε στίγμα, κηλὶς. 3) «φολίς λιθοκόλλητος»· πίνῃς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι διηρημένη εἰς χωρίσματα μὲ διάφορα χρώματα (πιθανῶς παρὰ τὸ, φλός, συγγ. τῷ φλονίς).

Φολκίς, ὁ ἰδε φάλκx.

Φολκός, ὁ. μόνον ἐν Ἰλ. Β, 217. ὡς ἐπὶ θ. τοῦ Θεοσίου· ὅθεν ἐτυμολογεῖται συνήθως παρὰ τὸ, φάλα· ἔλκεν. Ὅστις ἔχει διάλοχα ὁμμάτια, ἀλήθως, ἡ ἐκ τοῦ ἔλκεν, ὁλός κ. τ. λ. ὡς τὸ, φοδός, ἐκ τοῦ ὁδός· τὸ, φοῖτος παρὰ τὸ, οἶτος κ. τ. τ. ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸν ῥαϊστωκελῆ (στραβοπόδαρον) τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὴν παρ' Ὅμ. περιγραφὴν τοῦ Θεοσίτου· ὅθεν φυσικώτερον καὶ ἀρομωδιώτερον τὸ «φολκός ἦεν, χαλκός δ' ἔτερον πόδα» ἐννοεῖσθαι μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἥτον στραβοπόδαρος καὶ κωστὸς ἀπὸ τὸ ἐν ποδάρι.

Φόλλις, ἡ, ἡ ἀντὶ φολίς.

Φόλλις, εὐς, ἡ καὶ, ὁ. Ἐν μόνον κερματίον νομίσματος· ἐν ἐπὶ τῷ ὀρίον, τριτημόριον κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Λατίν. Follis, εὐχρηστον ἐπὶ ἀριθμῶν, καὶ νομισμάτων, παρὰ Βυζαντινοῖς.

Φολόη, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν καὶ δασυδές τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος· νῦν Ξηρία. Στράβ. 2) καὶ πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Φόλος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου, κατέλυσε παρ' αὐτοῦ εὐρὺν ἐλίσσφρανα ὑποδοχὴν. Ἀπολλ. Θεόκ.

Φόναξ, ὁ κύρ. ὄνομ. κυνὸς τινος· παρὰ Ξενοφ.

Φονάω, ἡσω (φόνος). Εἶμαι αἱματοχαρής, ἡδύνομαι νῆα φονεύω. Σοφκλ.

Φονεργέτης, οὗ, ὁ ἀντὶ πέργατης φόνου. Φωνεύς. Αἰσχύλ. Οἰθ.

Φόνευμα, τό (φονεύω). Τὸ πτώμα, τὸ λείψανον τοῦ φονευθέντος. Εὐρπ. Ἰων.

Φονεύς, εὐς, ἐπκ. -νιος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοὺς ἀνθρώπους φονεύων. Ἰλ. Ὅδτ. Ἡρόδ.

Φονεῦτης, οὗ, ὁ, = φονεύς.

Φονεύτρια, ἡ θηλκ. τοῦ, φονευτής.

Φονεύω, εὐσω (φόνος). Φόνον ποιῶ, κτείνω μετὰ αἵτ. ἀπ' Ἡρόδ. πάντῳ εὐχρηστον.

Φονή, ἡ (ΦΕΝΩ, πεφνεῖ). Τὸ νῆα φονεῦσθαι τίς τινα κατὰ πλθ. ἄρhm. συνήθ. Ἰλ. «πιθέναί τινα ἐν φοναίς», = φονεύειν. Πίνδ. «ἐν φονήσιν εἰρμῃ, κατὰ γίνονται νῆα φονεύω. Ἡρόδ. «σπάν φοναῖς» κυλίεν εἰς τὸ αἷμά του φονεύσας τινα. Σοφκλ. «ἄπεστιν ἐν φοναῖς θηροκτόνους» ἀπῆλθεν εἰς τὸ κινῆγι. Εὐρπ. «μαστὸς ἐν φοναῖς», τὸ στήθος καταπληγωμένον, κληρηματόμενον. Εὐρπ. 2) ὁ τόπος ἐνθα γίνεσται, ἡ ἐγένετο φόνος· τις, τὸ πεδίον τῆς μάχης. Πίνδ.

Φονικός, ἡ, ὅν (φόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φόνον· «Ξεσμός φονικός». 2) ὅστις ἀγαπᾷ τὸν φόνον, ἡδύναται νῆα φονεῦν· ἡ φονικόν· ἡ ἡδονή, ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν.

Φόνιος, ἡ, ἡ καὶ, ὁ, ἡ (φόνος). Ὅ,τι ἀνήκει

εἰς φόνον· ὁστις συνθερίζει νὰ φονεύῃ. 2) ὅ,τι προέ-
χεται ἀπὸ φόνον.

Φόνις, ιος, ὁ. Εἰδός τις Ἰχθύων.

Φονοκοπέα, ἡ· καί

Φονοκοπίον, τό, = φονοκτονία.

Φονοκτονέω (φονοκτόνος). Φονεύω, σκοτώνω, μο-
λύνω τι μὲ φόνον· παρὰ τοῖς Ὁ. ὅθεν

Φονοκτονία, ἡ, = φόνος· παρὰ τοῖς Ὁ.

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ (τείνω) = φονεύς. Ἡσύχ.

Φονολειβής, ὁ, ἡ, ἐς, = τῷ ἐπιμέν. ἄμρ.

Φονολιβής, ὁ, ἡ (λειβύω). Ὁ,τι σταλάζει, ἀπὸ
αἵματος φόνου. Δισχυλ. Εὐμ. Ἀγμυ.

Φονόρρυτος, ὁ, ἡ (ρύω). Τόπος ἐπὶ τὸν ὁποῖον
ἡ καὶρός καθ' ὃν ῥέει, τρέχει τὸ αἷμα φονευμένων.
«ζῶα φονόρρυτος». Δισχυλ.

Φόνος, ὁ. Ὁ δὲ σφαγῆς θάνατος, σφαγή· κατὰ ἐ-
νεργητ. καὶ κατὰ παθητ. σημα. Ὁμ. ὡσαύτως καὶ
κατὰ πλθ. ἄρθμ. Ἰλ. Ἡσδ. Θγν. «φόνος Ἑλληνικός»
ὃν ἔπαθον οἱ Ἕλληνες. Ἡρόδ. β) ἡ διὰ φόνου ἐκ-
χυτὶς αἵματος. Ἰλ. «κείσθαι ἐν φόνῳ», οὕτως καὶ
«φόνος αἵματος». Ἰλ. γ) τὸ ὄργανον, δι' οὗ γίνεται
ὁ φόνος, τὸ αἷτιον τοῦ φόνου. Ὀδσ. δ) ὁ θανάτου
ἄξιος κακοῦργος· μεθομνηκ. ε) ἐνεργτ. ἡ αἰτία δι'
ἣν γίνεται ὁ φόνος· ὁ φονεύς· οὕτως προσαγορεύει.

Πίνδ. τὴν Μήδειαν, καὶ μάλιστα «τὴν Ἥλιας
φόνον», τὴν φονεύτριαν τοῦ Πηλίου (πρωτότ. τῆς
λέξ. ἐστὶ τὸ, ΦΕΝΩ, ἀρ' οὗ πέφυον)· ὅθεν

Φονόω, = φονοκτονέω. Μολύνω τὴς χεῖράς μου μὲ
φόνον. Ὀππ. Κυνηγ.

Φόντης, ὁ, = φονεύς· μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, βρο-
τοφόντης, ἀργεῖφόντης, κ.τ.λ. Εὐχρ.

Φονώδης, ὁ, ἡ (φόνος, εἶδος). Ὁ,τι ὁμοιάζει, φαί-
νεται ὡς φόνος· ἡ αἷμα. Θεόφραστ. «ὁσμή φονώ-
δης»· μυροδία ἀπὸ φονευμένων αἵματα.

Φόξινος, ὁ. Ποτάμιος τις ἰχθύς (Ἀριστοτέλ. ζώ-
ιστορ. ἀκριβ. ἀδιόριστος.)

Φοξίχελος, ὁ, = φοξόχελος. Lob. Φρυν.

Φοξός, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ,τι λήγει εἰς ὀξύ, μυτηρόν. Ἰλ.
«φοξὸς ἔην κεφαλὴν»· ὀξυκέφαλος ἐκ τοῦ ὀξύς, προ-
σλήφει τοῦ βασίος· ἀναμφ. ὁ δὲ Βτρν. ἐκ τοῦ ζώ-
γως, λέγων, ὅτι σφαιραῖν κυρίως σφαίρα τι πηλίνου
τινὸς ἄγγειον, ὅπερ διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν αὐτοῦ
εἰς τὸ πῦρ ἐπετρίβη καὶ ἐγένετο ὀξύ τρόπον τινα
ἀντὶ στρογγύλου (ἐκ τοῦ φάσα δὲ καὶ ὀξύς, πολλὴ ὀ-
λιγώτερον ὀρθή φαίνεται)· ὅθεν

Φοξότης, ητος, ἡ, = ὀξύτης.

Φοξόχελος, ὁ, ἡ (φοξός, χεῖλος). Ὁς τις ἔχει ὀ-
ξέα χεῖλη, καθὼς πολλῶν γερόντων ὅταν χάτωσι
τὰ ὀδόντια των ἐπὶ ἁλόγ. ζώων, τὸ ἔχον σουβληρόν
στόμα· ἐπὶ πραγματόν, τὸ ἔχον μακρουλὸν γύρον.

Φορᾶ, ἡ (φέρω)· ὡς πράξις. 1) ἀπὸ τῆς ἐνεργτ.
διαβσ. Τὸ νὰ φέρῃ, νομίζει τις τι· ἔξαιρ. α) τὸ νὰ
φέρῃ, πληρόν τις φόρον ἢ χρέος. Ξενοφ. «ἔλπιες
τὴν φορὰν»· ὅθεν ἐπλήρωτες τὸ ὁστέμον σου· ἐν γένει
ὅς, τὸ νὰ παρέχῃ, διδοῖ τις τι, π. χ. «ψήφου φο-
ρά»· τὸ διδοῖν γνώμην τινα. β) ἐπὶ ἀγρῶν καὶ δέν-
δρων, καρποφορία, εὐφορία· οἷον «μετὰ τὴν φορὰν
τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι». Θεόφρ. Ἀριστλ. 2) ἀπὸ
τῆς παθητ. διαθβ. φέρομαι. Τὸ νὰ φέρεται, νομίζη-
ται τις πού ἡ τὸ νὰ κινῆται τις πρὸς τι μέρος, πα-
σαδῆποτε ταχεῖα κίνησις, τάξευμα, παλμός, πύ-
δημα, τρέξιμον· ὅθεν ἐν γένει, ὁρμή, βία, σφοδρό-
της· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ὀξύτητος, σφοδρότητος ψυχικῶν
παθῶν. Β) ὡς πρᾶγμα, φορτίον, βάρος ὅσον δύνα-
ται νὰ βαρυνῇ τις διὰ μᾶς. Πολυδ. «τὸ ἔργον
τῶν ἀχθοφορῶν φορὰ ἐκαλεῖτο». 3) ὅ,τι ἐφύτρω-

σεν, ἐπὶ καρπῶν· ἔξαιρ. πρᾶϊν, εἰσδόχημα. Ἐπὶ
δὲ καὶ μεταφρκ. ἐπὶ πάντων ὅσα συμβαίνουσι, φαί-
νονται συνᾶ, πολλῶν, π. χ. «φορὰ προδοτῶν
καὶ θυροδοκῶν». Δημόστ. ὅθεν ἐν γένει, πληθος,
ἀφθονία, θαυλεία. 4) ὅ,τι σφύρει τις μεθ' ἑαυτοῦ,
ποταμός, ζεῦγος, πνοή ἀνέμου, εὐφορος, αὖρος
ἀνεμος.

Φορᾶδην, ἐπιβρ. (φέρωμαι). Πάντα φερόμενον, ἐπὶ
θρονίῳ ἢ καὶ ἄλλῳ τινὸς τοιοῦτου. 2) βιαστικά
συστά· ὁρμητικά. Σφιλ.

Φορᾶς, ἄδος, ἡ (φέρω)· ἐπὶ θηλ. ζώων. Ἐγγυος,
πλούτοκος (ἡ ἐξήγησις, φορηγὸν ζῶον, ψευδής)·
ὅθεν παρ' ἡμῖν ἡ φοράδα.

Φορᾶ, ὡν, τὰ, ποιητ. = φορβή. Ὀρφ. Ἀργ.

Φορβαδίκος, ἡ, ὡν, = φορβαῖος. Πλούτρχ.

Φορβαία, ἡ, ἀντὶ τοῦ, φορβεῖα. ἄμφρ.

Φορβαῖος, αἶα, αἰον (φορβή). Ὁ,τι ἀνήκει εἰς
βοσκήν· ἐπὶ ἀλόγων ζώων· τὸ ὄν εἰς βοσκήν.

Φορᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ παρέχων βοσκήν ἢ
τροφὴν «Φορ. γῆ» ἢ τρέφουσα. Σοφκλ. 2) ὁ εὐρισκώ-
μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ, ὁ βόσκων ἵππος, πῶλος, βοῦς·
καὶ ἡ φορβᾶς ἀπλὸς ἵπκ. ἵππος, ἡ βόσκουσα φοράδα
εἰς τὴν ἀγέλην, ἀντιθ. τῷ, τροφίας, ἥτις τρέφεται
εἰς τὸν σταυλὸν καὶ ἐπὶ χοίρου. Λυκφ. «γυνὴ φορ-
βάς», = τροφός. Σφιλ. ποιητ. μόνον.

Φορᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσθου τοῦ
ὁποῖου τὴν θυγατέρα ἤρπασεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐν καιρῷ
τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Ἰλ. 2) Υἱὸς τοῦ Ἀργου καὶ
πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους. Πaus. 3)
Υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλήνης. Ὁμ.
Πaus. 4) Υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ
πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἀκτορος. Πaus. Ἀπολδρ.
οὕτως λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίθων
εἰς τὴν νήσον Ῥόδον, καθαρίσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦς
φαρμακεροῦς ὄφεις. Διόδ. Σικ. 5) εἰς τῶν ἐπισήμων
Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ἰλ.

Φορβασία, ἡ, = φορβία. Σουῖδ. ἄμφρ.

Φορβᾶ, ἡ, = φορβεῖα.

Φορβεῖα, ἡ (φορβή, φέρω) Βοσκή, τροφή. 2) ῥυ-
ταγωγίς (Καπίστρι). 3) δέρματος κομμάτιον,
ὅπερ ἔδενον οἱ οὐλῆται περὶ τὰ χεῖλη καὶ τὰς πα-
ραικὰς διὰ νὰ μετριάξῃται δι' αὐτοῦ τὸ φύσημα καὶ
νὰ ἀκούηται ὁ ἥχος γλυυτέρος. Ἀρστω. ὅπερ καὶ
κημὸς καὶ στομὶς καὶ χειλωτήρ ἄλλως λέγεται·
ὅθεν «ἄττα φορβεῖα φυτά»· φυτὰ εἰς τὸν οὐλὸν μὲ
δλντὴν τὴν δύναμιν· τροπ. ἀμείωτος, μὲ ὑπερβολήν.

Φορβῆ, ἡ (φέρω). Νομή, βοσκή· ἔξαιρ. τῶν ἵππων
καὶ ὄνων. Ἰλ. παρ' Ἡρότ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τροφῆς,
ζωοτροφία, «φαρβὴ καὶ οἶνος», βρώσις καὶ
πόσις. Ἡρότ.

Φορβεῖα, ἡ, = φορβεῖα.

Φορβόν, τό, = φορβή· μόνον κατὰ πλθ. ἄρθμ. τὰ
φορβᾶ, χρήσιμον. Ὀρφ. Ἀργ.

Φορβος, ὁ. Πατὴρ τῆς Πρυονῆς γυναικὸς τοῦ Αἰτω-
λοῦ. Ἀπολδρ.

Φορεαφόρος, ὁ, ἄμφελ. ἀνάγκη. ἀντὶ φορειοφό-
ρος. Πλούτρχ. Γάβ.

Φορέεσκε, ἐπκ. καὶ ἰων. γ'. ἐνκ. πρόσπ. ἐνργ. παρτ.
τοῦ, φορέω, ἀντὶ ἐφόρε. Ὁμ.

Φορέσι, φορέσιν, ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρόσπ. ἐνστ. ἐνργ.
τοῦ φορέω, ἀντὶ φορῇ. Ὀδ.

Φορεῖα, ἡ, = βύρβορος. Ἀρχάδιος· ὅθεν τὸ Λατ.
foria, couforeare.

Φορεῖαφόρος, ὁ, = φορειοφόρος.

Φορεῖον, τό (φορᾶ, φέρω). Εἶδος κρεββατίου, ἡ
θρονίου ἐπὶ τὸ ὅποιον φέρουσιν ἀνθρώπους (ταφ-

χιτροβάνι, ἡ τραχιθβάνι Τουρκ. Ιταλ. πορτατίνα) ἔτι δὲ καὶ φέρετρον, μὲ τοιοῦτόν τι καὶ πράγματα μετακομίζουσιν ἀπὸ ἑνὰ τόπον εἰς ἄλλον. Δγν. Ἀρτ. 2) ὁ μισθὸς τῶν φορέων, ἥτοι ἐκείνων, οἵτινες μετακομίζονται τινα ἢ τι ἐπὶ τὸ φορεῖον. Πολύβ. ὅθεν Φορειοφόρος, ὁ (φέρω). "Οστις φέρει, μεταφέρει τι ἐπὶ τὸ φορεῖον· ἐν γένει φορεῦς.

Φόρεμα, τό νεωτέρα λέξις ἀντὶ φόρημα (ὡς μὴ μεταγενέστε. εἶναι πάνυ ψευδής).

Φορέοισι, Δωρ. ἀντὶ φορούσι, γ'. πληθ. πρόσπ. τοῦ ενεργητ. ἐνεστ. τοῦ, φορέω.

Φορεσία, ἡ (φέρω). "Οστις φέρει, φορεῖ τις ἐπάνω του φόρεμα, ἱμάτιον, χλαμύς. Σουῖδ.

Φορεσσάκης, ὁ, ἡ (τάκος) = φερεσσακής· ψευδ. ἄγνωσ. παρὰ Νόν.

Φορετρον, τό (φέρω), = φορεῖον, σημ. 2. "Ο μισθὸς τοῦ φορέως. Πολυδ.

Φορεὺς, ἑως. Ἰων. ἥος, ὁ (φέρω). "Ο μεταφέρων, (χαμᾶλης). Ἰλ. ἔξαιρ. ὁ τοῦ φορείου, νῆπιος φορέυα· ὁ φορηγός. Πλούτ.

Φορεύω, εὖσω. Γλωσσ. ἀμφ. καὶ

Φορέω, ἦτω, εὖχοσθ. παρασχημασμ. τοῦ, φέρω. Φορῶ, κουβαλῶ τι. "Ομ. Ἠρδτ. ἔξαιρ. κουβαλῶ φορτίον· ἔτι δὲ καὶ φορῶ φορέματα, ὅπλα, ἢ στολίδια. Ἰλ. μέσ. ὡς τὸ, ἐμφέρομαι καὶ προαφέρομαι, τρώγω· νλευκανίνῃ δὲ φορεύμενος· βάλλινον φαγητὰ εἰς τὸ στόμα του, τρώγων. Ἀπλ. Ρδ. Β') διὰ τοῦ φέρω δηλοῦται ἀπλῆ μόνον πράξις ὡς »ἀγγελίην φέρω«. Φέρω μίαν τινα μόνον εἰδήσιν, ἀλλὰ »ἀγγελίας φορέω«, φέρω συνήθως εἰδήσεις, χρῆσιμεύω ὡς ἀγγελος, μηνυτής. Ἠρδτ. ὅθεν, πολλὰς ἐπὶ διαρκῶν ιδιωμάτων φυσικῶν τε καὶ ἡθικῶν »ἀγλαίην φορέω«, εἶμαι συνηθισμένος εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν. "Οδ. »ἰσχυράς φορεῖν τὰς κεφαλὰς· συνηθισαν τὰς κεφαλὰς τῶν νῆ ἡναι ἀληραῖ, δυναταί. Ἠρδτ. χρώνται ὁμοῦς καὶ ἔξαιρ. οἱ ποιητ. τῷ, φέρω, καὶ τῷ, φορέω ἄνευ διαφορᾶς τῆς σημ. ὅθεν

Φορή, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, φορᾶ.

Φορηδόν, ἐπὶρ. (φορέω)· ὡς τὸ, φοράδην.

Φορημα, τό (φορέω). Βάρως, φορτίον, ἱμάτιον, ψιλόν, δακτύλιον. 2) = φέρετρον. Πλούταρχ.

Φορήμεναι, ἐπκ. ἀπρμ. ἀντὶ φορεῖν. Ἰλ.

Φορημι, ποιητ. παρασχημασμ. τοῦ, φορέω.

Φορήναι, ἐπκ. ἀπρμ. ἐνεστ. τοῦ, φορέω. "Ομ.

Φορησις, ἑως, ἡ (φορέω). Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις ἢ τι· φέρεσιμον, κουβάλλημα.

Φορητός, ἡ, ὄν· καὶ δικτλ ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ, φορέω, "Οτι ἐφέρθη, ὑποφέρθη. 2) ὅτι, εἶναι φερτόν, ὑποφερόν· ἐπὶρ. φορητός.

Φοριμοσι, ὁ, ἡ (φέρω, φορᾶ). "Οτι φέρει, δίδει ἀρκπὸν, ἐν γένει ἔρεοις, εἰσδῆμα. Ἀνάλεκτ. 2) ἡ φορέμη, εἰδὸς τι στυπτηρίας.

Φορίνῃ, ἡ. Τὸ δέρμα τοῦ χοιρίνου κρέατος ἦν τρώμενον ὁμοῦ μὲ τὸ κρέας. 2) τὸ χονδρὸν παχὺ δέρμα ἐνὸς μοῦρου ἀνθρώπου, ἀναθηθσία. 3) πανδῆποτε τραχὺ, σκληρὸν δέρμα· ὅθεν

Φορίνω. Σκεπάζω, περιτείνω τι μὲ σκληρὸν, χονδρὸν δέρμα· παθ. ἔχω, ἡ εἶμαι σκεπασμένος μὲ χονδρὸν δέρμα.

Φορίς, ἴδος, ἡ, = φοράς. ἀμρ.

Φορκίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητούς, αἱ Γραΐαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Σθενώ, Εὐρυάλη, Μῆδουσα. Πνδ. (Φόρκος).

Φορκός, ἡ, ὄν. "Οτι εἶναι ἄσπρον, ἄσπραδερὸν, ἀσπρόμαυρον. Λυκόρρ. »λαίμαρ φορκή«.

Φόρκος, ὁ, = Φόρκυς. Πίνδ. 2) = Ἐρεβος· ὅθεν τὸ Λατ. orcus. Αἰσχλ.

Φόρκυν, υνος, ὁ. "Οδ. = Φόρκυς· ἐπερ ἴδε. 2) ὡς τὸ, Φόρκος, σημ. 2.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης καί· μενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὅποιον ἤραζον ἀσφαλῶς τὰ εισορμούντα πλοῖα. "Ομ. "Οδ.

Φόρκυς, υνος, καὶ υος, ὁ, μεταγενεστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκος. Πίνδ. Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θεώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητούς τὰς γραΐας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἠσ. Θέογ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμῶν τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἰλ. (Φόρκις, ὄνυστ. "Ομ. δατκ. Φόρκω. Ἀπολ. Ρόδ. γεν. υνος, ἄττ. υνα, καὶ, υν. "Οδ. δατκ. Φόρκυι. Ἠσιόδ. Θέογ.)

Φορμηδόν, ἐπὶρ. (φορμός). Κατὰ τρόπον φορμου, δηλ. σταυρωτά. Θουκ. ἐν γένει πλεκτά, ἐπανωτά. Θουκ. 2) δηματιαστὰ, δηματωτά.

Φορμία, αἱ. Πρὸτερον Ὀρμῖαι, Eormiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, ταῦν. Mola di Caeta, ἐνθα ὡς ἐλέγετο κατὰκον ἀρχαιοῦθεν οἱ Λεστρυγόνες. Στράβ.

Φορμικτὴς, οὐ, ὁ. "Οστις παίζει τὴν φόρμιγγα· ἀντὶ τοῦ συνηθ. φορμικτής· ἐκ τοῦ

Φορμικτὴς, ἡ. Εἰδὸς τι κιθάρας, παραπλήσιον τῇ ἄρπῃ ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀρχαιοτάτον μουσικὸν χορδόντον ὄργανον τῶν Ἑλλ. αἰσιδῶν, πολλῇ. παρ' "Ομ. ἔξαιρ. τοῦ Ἀπόλλ. μουσικ. ὄργανον. Ἰλ. κατὰ Πίνδ. ἦτον ἐπτάχορδος [κυρίως μεταφερτὴ κιθάρα· ἐκ τοῦ φέρω, φορέω, φόρμος, ἐπειδὴ ἐκρέμων αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ παίζοντες ἐβάδιζον ἄμα. Ἠτύχ.] (ἡ ὑπὸ τοῦ Riemer ἐτυμλγ. ἐκ τοῦ ὀρμικεῖ, βόρμικε, οὐ μόνον γελοία ἀλλὰ καὶ ἀχρηστέατη).

Φορμίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φορμός.

Φορμίζω, ἴσω. Δωρκ. ἰζω (φόρμιγξ). Παίζω τὴν φόρμιγγα. "Οδύτ. ὅθεν

Φορμικτὴς, οὐ, ὁ. Δωρκ. φορμικτής· "Οστις παίζει τὴν φόρμιγγα. Πίνδ. = φορμικτής.

Φορμικτός, ἡ, ὄν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φορμίζω. "Οτι ἐπαίχθη, ἐφάλη μὲ τὴν φόρμιγγα. Εὐρπ.

Φορμίον, τό· καὶ φόρμιον, προπρξτ. ὑπκρστ. τοῦ, φορμός. Ἀρσφ. 2) φυτόν· τι παρὰ Γαλινηῶ καὶ Παύλῳ. Αἰγν. ὅπερ τινὲς νομίζουσιν εἶναι τὸ ἄλλως ὀρμιον λεγόμενον.

Φορμῖς, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, φορμός. Ἀρσφ.

Φόρμις, ἴος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ Σουῖδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Κωμικὸς ποιητής, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Πανσ. κατὰ Müller ὑπῆρχον δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμισιός, ὁ, παρ' Ἀρσφ. κύρ. ὄνομ. Πολύτρεχός τις Αθηναῖος κατὰ συνέμφασιν τοῦ γυναικείου αἰδοίου· ὅστις ἔτρεφε πάγονα μακρὸν διὰ τὰ δεικνύη αὐτὸν φοβερόν εἰς τοὺς ἄλλους, δι' ὃ καὶ ἔ' Ἀρσφ. καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν Αἰσχύλου. Ἀρσφ. κυρίως δὲ, ὑπκρστ. τοῦ, φορμός.

Φορμισκίον, τί· καὶ

Φορμισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, φορμός.

Φορμῖον, υνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. 2) πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ. 3) εἷς τῶν μεγάλων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ ὅποιον φέρεται εἰς

τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. 4) ῥήτωρ τις. Δημοσθ. 5) δούλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος. Δημοσθ. Φορμοκοιτέω, ὦ, ἦτω (φορμὸς, κοίτη). Κοίτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν. Φορμορφάφω, ἦ, φορμορῶρεω, ἦτω (φορμὸς, ῥάπτω). Ῥάπτω, πλέκω ψάθας, καλοῖσκαους, κοφίνους. κτλ. παρ' Αἰσχ. λέγει ὁ Δημοσθ. «φορμορὰ φουμέθα ἐπὶ τὰ στενά» τροπικ. ὅπερ ὁ μὲν Βουδαίος· «ἡμεῖς οὕτω στενωχωρούμεθα ὥστε παρανεῖ φορμίτι τιτιν ἐνραπτάμενοι» ὁ δὲ Ἡσύχ. «φορμορὰ φουμέθα, ὡς φόρμοι καταραπτόμεθα» ἐρμηνεύει. Φορμορφίς, ἰδος, ἦ (φορμὸς, ῥαφίς). Βελόνη, δι' ἧς πλέκονται τοὺς φορμούς. Αἰνέας Τακτ. Φορμορῶρεφω, = φορμορῶρεω. Φόρμος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ. 2) = Φόρμις· ὅπερ ἴδε. Φορμὸς, ὁ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλεγμένον ἐκ σχοίνου, θρούου, ἢ καλάμου· καλάθι. Ἡσθ. Ἡρόδ. β') ψάθα· γ') ἐνδυμα νυκτῶν, κατασκευασμένον ἀπὸ χοντρά πλεγμένα ὑφάσματα. 2) θεμάτι ξύλιν. 3) μέτρον αἰτού, χωροῦν σχεδόν ὅσον ὁ μέδιμνος· (ἢ ἐτυμολογ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, ὄρμος, εἰρμός, προθέσει τοῦ δασέος φαίνεται ὀρθότερα, παρὰ τὴν παρὰ τὸ φέρω.) Φορμοφάφω. Φέρω, κουβαλῶ φορμούς, καθ' ὅλας τὰς σημετ. τῆς λέξεως· ἐκ τοῦ Φορμοφόρος, ὁ, ἦ (φορμὸς, φέρω). «Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φορμούς καθ' ὅλας τὰς σημετ. τῆς λέξ. Ἀνθ. καὶ Δυν. Ἀρτ. Φορογράφος, ὁ (φόρος, γράφω). «Ὅστις γράφει, καταγράφει φόρους. Γργρ. Νάξ. Φοροθετέω, ὦ (φόρος, τίθημι). Βάλλω, διορίζω φόρους νᾶ πληρώσῃ τὸ κοινὸν διὰ τὴν αἰτ. Φορολογέω, ὦ (φορολόγος). Συνάξω φόρους. 2) μετὰ αἰτίας. = φοροθετέω· ὅθεν Φορολόγητος, ὁ, ἦ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ, φορολογέω· «Ὅ,τι ἐφορολογεῖται, διὰ τὸ ὅποιον ἐδωρίσθη δατμός, καὶ ὅπερ ἐπιδέχεται δατμὸν. Φορολογία, ἡ. Τὸ νᾶ φορολογεῖ, συνάξῃ τις φόρους, συνάξας φόρου· ἐκ τοῦ Φορολόγος, ὁ, ἦ (φόρος, λέγω). «Ὅστις συνάξει, συλλέγει φόρους, φορολογεῖ. Φορὸς, ὁ, ἦ (φέρω). «Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ τι· ἔξαιρ. α) ἀπομακρύνει, φέρει μακρύτερα, προβάλλει· ὅθεν ἐπὶ ἀνέμιν, εὐφορος, εὐρος· ἔτι δὲ καὶ σφοδρὸς, βίαιος. β) συνεισφέρει, καταφέρει· ἐπὶ γυναικῶν, ἔγγυος· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὠφελείας, κέρδους πρόξενον· πρόσ τι. Στρεβ. 2) καλῶ. ὅ,τι ἐπρόβασθη, εὐτύχησεν ἀλλὰ, καὶ ἡράκη· τροπικ. δὲ, πᾶν ὅ,τι εἶναι σφοδρὸν, ὁρμητικόν. Φόρος ὁ (φέρω). Κυρίως ὅ,τι ἐφέρθη συνήθ. δὲ ὅ,τι μέλλει, πρέπει νᾶ φερῇ, πληρωθῇ· ὁ διοριζόμενος, εἰς τοὺς ὑπηκόους δατμός, δόσιμον. Ἡρόδ. ἐν γένει βασιλικὸν δόσιμον, κεφαλαιώτικον· οἱ Ἀθηναῖοι μισοῦντες τὴν λέξιν, ὠνόμαζον τὰ εἰς τὴν πατριὰ ὀφειλόμενα χρηματικὰ χρήσιμα συντάξεις. 2) ἀγορά· ἐκ τοῦ Λατίν. forum· παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς. Φορταγωγέω. Φέρω, ἢ κομίζω φορτίον. Φορταγωγὸς, ὁ, ἦ (φόρος, ἄγω). «Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φορτίον. «ναὺς φορταγωγός»· ἄλλως δὲ καὶ φορτίς. 2) καὶ ὁ ναύτης. Ἀνάγκ. παρὸν. φορτηγός. Φόρταξ, ἄκος, ὁ (φόρος). φορεὺς, (χαμάλης). 2) ὡς τὸ, φορτικός· ὁ πληρὸς ἄνθρωπος. Νουμένιος. Φορτηγέω (φορτηγός) = φορταγωγέω. Ἡρόδ. ὅθεν

Φορτηγία, ἡ (φορτηγός). Τὸ νᾶ φέρη, κουβαλεῖ τις φορτίον. 2) ἡ ἐμπορία μὲ φορτηγὰ πλοῖα. Ἀριστλ. Φορτηγικός, ἡ, ὄν (φορτηγός). «πλοῖον φορτηγικόν» τὸ ὅποιον φορτίζουν βάρη, πραγματείας. Θουκυδ. Φορτηγίς, ἰδος, ἦ, ναῦς, = φορταγωγός. Φορτηγὸς, ὁ, ἦ (φόρος, ἄγω) = φορταγωγός. «Ὅστις φέρει βάρη, φορτία. Θέωγ. καὶ ὁ ναύτης φορτηγικὸν πλοῖον, καὶ ὅστις ναυλόνει τὸ πλοῖόν του. Φορτίξω, ἰσω (φόρος). Φορτύνω τι· ἀνωγιάζω. μέτ. «τὰ μείονα φορτίζομαι» φορτύνω εἰς τὸ πλοῖον τὸ ὀλιγώτερον μέρος τῆς περιουσίας, τῶν πραγμάτων μου. Ἡσθ. Ἐρ. Φορτικεύομαι, μέτ. ἀποθ. Προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς φορτικός ἄνθρωπος· ἐκ τοῦ Φορτικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπὶ· -κὼς (φόρος). «Ὅ,τι φέρει, μεταφέρει φορτία, πλοῖον» = φορτηγικός. 2) συνήθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ὁ πληρὸς, ἐνοχλητικός· ἔξαιρ. ὅστις μὲ τὸν ἀλαζονικὸν, ὑβριστικὸν, καὶ αὐτοδιδόνον τρόπον του ἐνοχλεῖ τινα· ὅθεν, ἀπαίδευτος, κακοήθης, ἀηδής· ἐν γένει κοινὸς, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. β) ἐπὶ πραγματῶν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φορτικὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἰδίον φορτικῶ ἄνθρωπον· «φορτικὰ τέχναι, ἢ σοφία» ὡς τὸ, βέλναυσι. Πλάτ. «φορτικὸν καὶ ναυτικὸν ὄργανον» χορὸς ἴδιος ποταπῶν, καὶ ναυτῶν, τὸ δὲ «λέγω οὐ τοῦ φορτικῶ ἐνεκα», ὁμιλῶ ὅχι διὰ τὸν ἐνοχλητῶν, βλάβη, ἢ ὀρθότερον, ἀτιμῶσιν. Αἰσχ. «φορτικώτερον ἢ φιλοσοφικώτερον διαλέγομαι περὶ τινος» ὁμιλῶ περὶ τινος μᾶλλον ὡς κοινὸς, ἀπαίδευτος, ἢ ὡς πεπαιδευμένος, χρησιμώτης· ὅθεν Φορτικότης, ἡτος, ἦ. Τὸ ἦθος ὁ τρόπος τοῦ φορτικῶ. Ἀριστλ. ἡ φορτικότης τῶν ἀκρατῶν· ἡ ἀνελευθερία καὶ χωρικότης. Φορτίον, τό (φόρος). Πᾶν φορτίον, βάρος, ἀνωγίμον· πρᾶγμα. Ἡσθ. Ἡρόδ. Ξενοφ. (ἔστι δὲ κατὰ τύπον μόνον ὑπερκρτ. τοῦ, φόρος, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημετ.) Φορτίς, ἰδος, ἦ (φόρος). ὑπακ. ναῦς = φορταγωγός· ναῦς· Ὅσα. ἐν γένει διὰ ναύλωμα, πραγματευτάδικον. Φορτοβάσκεις, ου, ὁ (βαστάζω) = φόρταξ· ἐκ τοῦ Φόρος, ὁ (φέρω) = φορτίον. Ὅδ. Ἡρόδ. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅ,τι ὁ πληρὸν, ἀηδής, ληρώδης, ἀπαίσιον, ἀκομψόν. Ἀρστ. 3) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, = ὕλη. Ἀθήν. ὅθεν Φορτοστόλος, ὁ, ἦ (στέλλω). «πλοῖον ἐμπορικόν»· «Ὅστις φορτίζει, ναυλόνει καὶ στέλλει που πραγματευτάδικα καράβια (σπευδόμενος). Φορτοφόρος, ὦ. Φέρω, βαστάζω φορτίον τι καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εἶμαι ἔγγυος· ἐκ τοῦ Φορτοφόρος, ὁ, ἦ (φόρος, φέρω). «Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένος· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ, = φόρταξ, φορτοβαστάκης. Φορτός (φόρος). Φόρτον ἐπιτίθημι, ὡς τὸ φορτίζω· καὶ κατὰ μέτ. διάθ. χρήσιμον. Ἡσθ. Φορύκα νᾶ, ἦ. Εἰδος τι δένδρου, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου. Ἡσύχ. Φορυτὸς, ἡ, ὄν· ῥηματ. τοῦ, φορύσσω. Μεμιγμένος· χρωματίζόμενος, ἐσπιλωμένος. Λυκόφρ. Φορύνας, = φῶρος· κυρίως, Ἀνακατόν τι μὲ ἄλλο, τι· ὅθεν ἐπὶ ἄρτον κατασκευῆς, ζυμόνι. β) βρέχω τι· γ) χρωματίζω τι· συνήθ. μιάνω, σπιδῶ, (λεκιάζω). Ὅδ.

Φορύσσω, ξω = φορύνω, «φορῶντας αἵματι» δ' ἄντισας, μολύνω σε με αἷμα. Ὅδσ.
 Φορυτὸς, ὁ. Μίγμα πικταίων ποταπῶν πραγμάτων, σκῦβαλα, βόρβορος, ἐν γένει ὅ,τι σύρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἄνεμος. Ἀρσπρ. «ἐν φορυτῷ κατακείμενος» ἄχυρα, φρύγαννα κτλ. ἄπρ βάλλουν μεταξύ πηλίνων, υάλινων ἀγγείων θαντὰ στοιβάζουσιν εἰς κίστας, διὰ νὰ τὰ στέλλουν πού, διὰ νὰ μὴ συντρίβωνται. Ἀλκφρ. ἐκ τοῦ
 Φορύω, πρωτότ. τὸ, φορύνω καὶ φορύτσω ἄχρηστον ὁμῶς, ὡς φαίνεται.
 Φορωνεὺς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μετίας μίξις τῶν Ὀλεανθίων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος ἐν Πελοποννήτῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατὰ τινὰς ἔζητας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. Πανσ. Ἀπλδρ. 2) ποιητκ. = Ἀργεῖος. Θεόκρ.
 Φορωνεὺς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Φορωνεῖος ἡ ἐκ τοῦ Φορωνεῖος οὖσα. 2) οὕτως ἐπεγράφετο ἐν ἐπικόν ποιήματι τοῦ Ἑλλανίκοι. Στράβ.
 Φοῦ, Φουλίος Ποντικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγρία νάρδος, τὸ συνήθ. Λατν. βελεριάνα καλούμενον. Διοσκρ. Valerian phu. καὶ officinalis.
 Φούλιος, καὶ Φουλούιος, ὁ. Fulvius. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.
 Φούλλικλος, ὁ. ἐκ τοῦ Λατν. folliculos. Ἡ στραῖρα, μεθ' ἧς παίζουσι τὰ παιδιὰ.
 Φούνδοι, οἱ. Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὑποίαν ἐγένετο ἄριστος οἶνος· τανῦν Fondi ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.
 Φούριος, ὁ. Furius, κύρ. ὄνομα ἀνδρός τινος παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.
 Φουρονόπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις κατασκευάζει φούρους· ἐκ τοῦ
 Φούρνος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατν. Furnus. Ἡ ὑποκαύστρα, ὁ καὶ παρ' ἡμῶν φούρος. Ἀθήν.
 Φούσκα, ἡ. Ξυλὸν κρατὶ, ἐκ Λατν. posca.
 Φώως, τό· ἐπκ. ἐπείκτο. τὸ ἐκ τοῦ, φάος· συνηρμ. φῶς· πολλὰ παρ' Ὁμ. ὅθεν
 Φώσδε, ἐπὶρ. Εἰς τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν. Ἰλ.
 Φράσπα, τά, = Φράτα. Στρ. Βυζ.
 Φράτα, τά. Πόλις ἐπισήμους τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς ἣν διέτριβον συνηθώς ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐφ' ἑνὸς λόφου οὕτω ἰσχυρῶς ὡχυρωμένη. Δίων Κάσ. Οὔερα, τὰ, παρὰ Στράβ.
 Φράρτης, ου, ὁ, (α). Βασιλεὺς τῶν Παρθίων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου. 2) Φραράτης ὁ δευτέρως υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν.
 Φράδην, ἐπὶρ. (φράσσω). Ὀπλισμένως.
 Φραγγέλη, ἡ· καὶ
 Φραγγέλιον, τό· ἐκ τοῦ Λατν. Fragellum· μάστιγ, τὸ Τουρκ. καμτσίκι ὅθεν
 Φραγγελλώ, ὦ, ὡς. Διὰ τοῦ φραγγελλίου μαστιγόνω. Νι Δ.
 Φράγμα, τό (φράσσω). Ὅ,τι εἶναι φραγμένον. 2) φράκτης. Ἡρδτ. ὅθεν καὶ προφυλακτικὸν ὄπλον ἀπὸ τῆς θύρας· «φράγμα μετώπων», τὰ κέρατα τῶν ἐλάρων ποιητ. ὅθεν
 Φραγμίτης, ου, ὁ. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φράκτην· αὐξάνει εἰς φραγμένον τόπον. Διοσκρ.
 Φραγμός, ὁ (φράσσω). Τὸ νὰ φράττη, ὀχυρόν τις τόπον τινά. Ἡρδτ. καὶ ὁ φραγμένος, περιλειπόμενος τόπος.

Φραγμὸν, ὄνος, ὁ (φράσσω). Αἱματιὰ, ἀγκαθιά· τόπος κατάφυτος με ἀκύνθας.
 Φράγνυμι, σπαντρ. παρασχηματισμ. τοῦ, φράσσω· ἔξαιρ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλουτρχ.
 Φραδά, ἡ. Δαρκ. ἀντί παραδῆ. Πίνδ.
 Φραδάξω, σω, καὶ σσω· ποιητ. (φραδῆ). Λαλῶ, ὁμιλῶ, γνωστοποιῶ. Πίνδ. ἐν γένει ἐκφράζω τὰς ἰδέας μου. = φράζω.
 Φραδάω, ἴσω· καὶ
 Φραδέω, = φραδάξω. Ἦσχ.
 Φραδῆ, ἡ (φράζω). φρόνησις, σύνεσις, κατάληψις. Πίνδ. 2) συμβουλή· ἀνακοίνωσις γνώμης. Δισχλ. ποιητ. ὅθεν
 Φραδῆς, ὁ, ἡ· ὡς τὸ, φραδῶν. Ἰλ. ἐπὶρ. φραδῶς· συνετός· ἀντίθ. τῷ, ἀφραδῆς· ποιητ.
 Φραδμοσύνη, ἡ. Σύνεσις, φρόνησις, ἀγχινοια· πολυτροπία, πανουργία, δολιότης· καὶ πληθ. παρ' Ὁμ. ποιητ. μόνον· ἐκ τοῦ
 Φράγμων, ὄνος, ὁ, ἡ (φράζω). Συνετός, φρόνιμος, ἀγχινοῦς, πολυτροπος, πανούργος. Ἡρδτ. ἔξαιρ. ὅστις εἶναι εἰδήμων πράγματός τινος. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
 Φράζω, ἄτω· ἄορ. ἔφρασα· ἐπκ. β'. πέφραδον, ες, ε· καὶ ἐπέφραδον ἄπαρμψ. πεφραδέειν καὶ πεφραδέμεν. Ὅδσ. Λέγω, ὁμιλῶ, δεικνύω, κἀμνη τινά νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τ. Ὁμ. «σῆματα ἐπέφραδα» ἔδωκε σημεῖα νὰ καταλάβουν. Ὅδσ. «τῇ χειρὶ φράζω» δίδω σημεῖον μετὰ τὴν χεῖρα. Ἡρδτ. καὶ μετὰ ἄπαρμψ. συμβουλεύω, παραινῶ, προσταίζω. Ἰλ. Θερτ. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως μετὰ δοτκ. μόνον τοῦ προσπ. Ὅδσ. Σχλ. «φράζεις τί φῆς;», «τί στοχάζεσθαι;» Σοκρλ. μετ. φράζομαι, μλ. -άσμαι· ἄορ. ἐφρασάμην· μετὰ παθ. ἄορ. ἐφράσθην καὶ παρκμ. πέφραδμαι καὶ πέφρασμαι· ἐπκ. παρατ. φραζέσκετο· κυρίως λέγω, στοχάζομαι κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι, διερευνῶ τι κατ' ἑμαυτὸν, ἀπορρασίω· ἔχω τι κατὰ νοῦν· «φράζεσθαι βουλὰς». Ὅδσ. ἐνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, θυμῷ, ἔτι δὲ «φράζομαι μετὰ φρεσίν». Ἡσιόδ. «ἀμφοῖς φράζομαι» ἡ γνώμη μου εἶναι διαφορετική, διαφορετικὰ στοχάζομαι. Ἰλ. β') τινὶ τι· ἔχω τοιοῦτον τινα περὶ τινος· «κακὰ, ὀλεθρόν, θάνατον». Ὅδσ. «φράζμ. τινὶ ἡρίον» ἔχω κατὰ νοῦν νὰ στήσω μνημεῖον ἐπὶ τὸν τάφον τινός. Ἰλ. γ') μετὰ αἰτ. καὶ ἄπαρμψ. Νομίζω, φαντάζομαι τι. Ὅδσ. δ') παρὰ τῶν, ἐννοῶ, κυτάζω τι. Ἰλ. Ἡρδτ. ἐ) γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τινά ἡ τι. Ὅδσ. ζ') προσέχω, ἐπαγρυπνῶ διὰ τι. Ὅδσ. ὅθεν φυλάττομαι ἀπὸ τι· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. ι) μετὰ γεν. Τεκμαίρομαι, προβλέπω τι. Ἀρτ. ς') παρὰ Θερτ. δι' ἐνεργειᾶ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημεῖο.
 Φρακτῆρ ἦρος, ὁ, καὶ
 Φρακτής, ου, ὁ (φράσσω) = φράγμα, σμῆς. 2. 2) = φραγμός· παρὰ Προκοπίῳ καταρράκτης, ὑδρορρόα, ἄλλως καὶ ἀρίς, λεγόμεν.
 Φρακτικός, ἡ, ὄν· ἐπὶρ. ῥήμη· τοῦ, φράσσω. Ὅ,τι εἶναι περιλειπόμενον, φραγμένον, ὡχυρωμένον, ὅστις εἶναι θωρακισμένος, ὥπλισμένος.
 Φράν, ἀνός, ἡ. Δαρικ. ἀντί τοῦ, φρήν· ὅθεν
 Φρανίζω, Δαρικ. = φρενῶν.
 Φράορτης, εἰ, ὁ. Πατήρ τοῦ Δηέκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡρδτ. 2) υἱὸς τοῦ Δηέκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρδτ.
 Φραταίκατος, ἰωνικ. ἀντί, φράταντο.

Φράσδω Δωρικ. ἀντί, φράζω. Θεόκριτ.
 Φρασολογία, ἡ (φράσις, σημ. 2. λέγω). Συλλογὴ διαφόρων φράσεων. Ἀμφιελ.
 Φρασί, Δωρικ. ἀντί, φρεσί.
 Φρασίς, ου, ὁ. Ἀθηναϊστίς παρὰ Ξενοφ.
 Φρασιδάμος, ὁ. Δωρικ. ἀντί Φρασίδημος· κύρ. ὄνομ. Κάτοικος τῆς τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.
 Φρασικλείδης, ου, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.
 Φρασιμός, ὁ. Πατήρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ερεχθίδεως. Ἀπολλοδ.
 Φράσιος, ὁ. Μάντις τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλευσάς τὸν Βούστιν νὰ θυσιάξῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἐπαγγέλλεται πρὸς αὐτοῦ. Ἀπολ.
 Φράσις, ους, ἡ (φράζω). Τοῦ λαλῆ, ὁμιλῆ τις. 2) τρόπος ἐκφράσεως λόγου. 3) τὸ νὰ ἐκφράζεται τις τι διὰ λέξεων. Διον. Ἀλλ.
 Φράσιον, Ἄττ. φράττω, ξω. Φράζω, περικλείω τὴν σὺνθ. κατὰ παρατήμ. ὀχυρώσεως προφυλάξεως, ὥρινοῦσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις « φράξαντες μὲ ἀσπίδας τὰς ἐπάλξεις. Ἰλ. » φράξαντες δόρυ δούρη, σάκος, σάκκιν ἐκρατοῦσαν μίαν ἀσπίδα πλησίον τῆς ἄλλης, ἐν δόρυ κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο διὰ νὰ διαφεντεύωνται, προφυλάττονται. Ἰλ. οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διὰ τοῦ « φράζαντο νῆας ἔρκει χαλκῶν. Ἰλ. ἐν γένει συτήγῳ, ἡ συσσωρεύω τι· ὡς τὸ, πυκνῶν ὄθεν « φράζομαι χεῖρα ἔρυσσα γεμίζω τὸ χέρι μου μὲ κλυνάρια νικητικὰ. Πίνδ. μέσ. προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι. Οἰδ. οἱ μεταγνύτ. ποιοῦσιν ἐστὶ ὅτε ἐναλλάγ. τῶν στοιχ. π. χ. φάρεσσιν ἀντί, φράζοσθαι πέγραμμαι ἀντί, πέγραμμαι.
 Φραστήρ, ὁ (φράζω). Ὅστις λέγει, ἐκφράζει, δηλοποιεῖ, ἐξηγεῖ, συμβουλεύει ἢ δεικνύει τι· « φρασὴρ ὁδῶν, ὁ δυνάμενος εἰς τινα τὸν δρόμον. Ξεν. » φραστήρες ὁδόντες, = γνώμονες. Ἀριστφ.
 Φράστις, ου, ὁ, = φραστήρ. ὄθεν
 Φραστικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει εἰς ὁμιλίαν ὅστις εἶναι ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ λέγειν· « τὸ φραστικόν· ἡ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐπιτηδεϊότης. Πλούτ.
 Φραστὺς, ὅς, ἡ (φράζω). Σκέψις, ἔννοια, βουλή, ἀντὶ τοῦ, ἀφραστὺς. Πσχ.
 Φράτωρ, ὁρος, ὁ (φράζω) = φραστήρ. Δισχλ.
 Φράστωρ, ὁρος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Νικητὴς τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πίνδ. Ὀλ.
 Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. Ἡρόδ.
 Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις. Ἀρρίαν.
 Φρατήρ, ὁρος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Πάτερ. Πλούτ.
 Φρατορία, ἡ (φράτωρ) = φράτρα. Σουῖδ. ἄμφ.
 Φρατορικός, ἡ, ὄν. καὶ
 Φρατόριος, ὁ, ἡ, = φρατρικός, καὶ, φράτριος.
 Φρατρία, ἡ, φράτρη, ἡ, ἰων. φράτρη. Ἰλ. Ἡρόδ. Δωρικ. πάτρα, ἐτι δὲ καὶ φρατρία, ἡ. Μέρος, κλάσις, υποδιαίρεσις λαοῦ τινος κατὰ καταγωγὴν ἢ συγγένειαν ὅθμον σχηματίζον, φυλὴ, γενεά. Ἰλ. 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ ἐπικρατείας τινός· ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐκάστη φυλὴ συνίστατο εἰς 3 φράτρας ἢ φρατρίας, ὧν τὰ μέλη ὠνομάζοντο φράτορες, ὡς τὰ τῶν φυλῶν, φυλάται, καὶ ἐκάστη φράτρα εἶχεν παντοῖα θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἐορτὰς καὶ συμπόσια ἰδιαίτερα· πᾶσα φράτρα δὲ πάλιν περιεῖχε τριάκοντα γέννη, ὧν τὰ μέλη γενήταις ἐλέγοντο, ὥστε κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνα ἦσαν ἐν Ἀθήναις 12 φράτρηαι ἢ φρατρίαί, καὶ 360, γέννη. Πλούταρχ. πρῶτότ. τῆς λεξ. νομίζεται συνηθ. τὸ πατήρ, πάτρα, πατρία· τοῖς ὁποῖοις μὲν τοι οὐδὲν κοινὸν ἔχει τὸ Ἰων. frater. ἄλ-

λοι δὲ ἐθέλουσι πρῶτότ. τὸ, φράσσω· οἰοῦναι, εἰς μίαν κοινότητα ἡνωμένοι, μίαν κοινότητα σχηματίζοντες· ἡ πρώτη ἐτυμολ. ὁμοῦ φαίνεται ὀρθότερα.
 Φράτραρχος, ὁ, = φρατρίαρχος.
 Φρατρία, ἡ = φρατρία. Ἀθην.
 Φράτρη, ἡ, = φράτρα, ὅπερ ἰδε.
 Φρατρία, ἡ, ἰδε φράτρη· ὄθεν
 Φρατρίαζω, ἄνω. μετὰ γενικ. Εἰμὶ μετὰ τινος τῆς αὐτῆς φρατρίας. Δημοσθ.
 Φρατρίακός, ἡ, ὄν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φρατρίαν· ὅτι εἶναι ἴδιον τῆς φρατρίας· Διονύσιος. ὁ Ἀλλ. εἴπει· « ἐκκλησίαν φρατρίακὴν· τὴν Comicia Curia τῶν Ῥωμαίων.
 Φρατρίαρχης, ου, ὁ καὶ
 Φρατρίαρχος, ὁ (φρατρία). Ὁ πρῶτος ἢ προεστὴς τῆς φρατρίας· ὁ ἀρχὼν τῆς φρατρίας.
 Φρατρίαστῆς, ου, ὁ (φρατρίαζω), = φραττήρ.
 Φρατρίατικός, ἡ, ὄν. = φρατρίακός· καὶ
 Φρατρίατικός, ἡ, ὄν. τὸ Ἰων. curiatus. ὄθεν νῦμος φρατρίατικός· lex curia.
 Φατρεὺς, ὅς, ὁ, = φράτωρ. 2) παρὰ Διον. Ἀλικαρ. τὸ Ἰων. curio.
 Φατρίζω, ἴστω = φρατρίαζω.
 Φατρίκος, ἡ, ὄν. = φρατρίακός· ὄθεν « ἐκκλησία φρατρίακὴ, τὸ Ἰων. comicia curia.
 Φατρίος, ἰα, ἰων, = φρατρίακός· ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς προστάτων τῶν φρατρῶν. Ἰλάτ. « φράτριν, τὸ ἱερὸν, θυσία προτερομένη τοῖς θεοῖς ὑπό τινος φράτρας.
 Φάτρη, Ἰων. Ἀττικ. ἀντί φράτρη· ὅπερ ἰδε.
 Φάτωρ, ὁρος, ὁ. Ὅστις εἶναι μέλος φράτρας τινός· πληθυντ. τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φράτρας· curiales, tribules Ἀττ. Ὁμ.
 Φρέαντλης, ου, ὁ (φρέαρ, ἀντλέω). Ὅστις ἀντλεῖ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος. κωμ. παρὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κλεάνθους. Διογένης. Λαέρτ.
 Φρέατος, συναίρ. φρενός κ. τ. λ. ἰων. καὶ ποιητικ. φρεῖαρ. ἄτος. Οὐγκμα κατὰ βάθος εἰς τὴν γῆν, ἔνθα ὕδατος πηλὴ, πηγάδι· « φρεῖατα μακρά. Ἰλ. Ἡρόδ. ἐν γένει δεξαμένη ὕδατος· ἔτι δὲ καὶ ἐλασιόδοχος μέγας κύβος. Ἀριστφ. (τὸ α ἐν τῇ γεν. καὶ ταῖς λοιπαῖς τρισυλλάβαις πτώσι. παρὰ τοῖς Ἑπομ. μὲν βρχ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ κωμ. συνηθ.)
 Φρέαρος, οἰ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιάδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. ὄθεν Φρεάβριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάβριων ὢν. Δημ.
 Φρεάτιος, εἰα, εἰον (φρέαρ). Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ φρέαρ (α. Ἀττ.).
 Φρεατία, ἡ. Ἡ πηγὴ, τὸ συνηθ. κοινότερ. ἢ μάνη πηγαδίον, ὕδραγωγέον (ν.ν. Ἀττ.).
 Φρεατίατος, αἰα, αἰον = φρεάτιος· « ὕδωρ φρεατιαῖον. Ἀθην. νερόν πηγαῖον.
 Φρεάτις, ου, ὁ. Ὑπόνομος, ὑπόγειος ὄχετος, ὕδραγωγὸς φρεατίου ὕδατος· Ξενοφ. ὅπερ ὁμοῦ δύναται ὑπάγεσθαι καὶ εἰς τὸ φρεατία.
 Φρεατίδιος, ἰα, ἰων, = φρεατιαῖος· ἄμφ.
 Φρεάτιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φρέαρ. (α. Ἀττ.)
 Φρεάτιος, εἰα, ἰων (φρέαρ), = φρεατιαῖος.
 Φρεατορύκτης, ου, ὁ, = φρεωρύχος.
 Φρεζτοῦπνον, τό (τύπανον) παρὰ Πολύδ. Μηχανή τις ἐν τοῖς πηγαίοις, δι' ἧς ἀναβιβάζεται τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ βάρους.
 Φρεατῶς, ὅς, ἡ κύρ. ὄνομ. χωρεῖον τινὸς παρὰ τὸν Πειραιᾶ. Παυσαν.
 Φρεατῶδης, ὁ, ἡ (φρέαρ. εἶδος). Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον, φαίνεται ὡς φρέαρ.

Φρεατορυχέω, = φρεωρυχέω· ἐκ τοῦ
 Φρεατορύχος, ὁ, ἡ, = φρεωρύχος.
 Φρέγγελα, ἡ· Fregellæ. Στέρ. Βυζ. καὶ
 Φρέγγελαί, αἱ. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν
 Ἰταλίᾳ· τανῦν Ceperano. Στράβ.
 Φρεγγινία, ἡ· Fregenæ Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς
 χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· νῦν Castel Guido. Στράβ.
 Φρέαρ, ἄτος, τό. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί τοῦ, φρέαρ. Ἰλ.
 Φρεναπατάω, ὦ, ἦτω (φρήν, ἀπατάω). Ἀπα-
 τῶ, ἀποπλανῶ τὰς φρένας, τὴν καρδίαν τινός. Ν.
 Δ. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ὅθεν
 Φρεναπάτης, ου, ὁ. Ἀπαταίων, ψεύστης, Ν. Δ.
 Φρένες, ὦν, αἱ· πληθ. ὀνομαζ. τοῦ, φρήν.
 Φρενετιάζω, ἄσω, = φρενετιάζω· ὅθεν
 Φρενετιάσις, εως, ἡ, = φρενίτις.
 Φρενετιζώ, = φρενετιάζω· ὅθεν
 Φρενετισμός, ὁ, = φρενίτις.
 Φρενήρης, εως, ὁ, ἡ (φρήν, ἄρω). Ἀντίφρων,
 φρόνιμος, συνετός. Ἡρόδ.
 Φρενητιάω, ἡμαρτ. ἀντί τοῦ φρενετιάζω· ὅθεν
 Φρενητικός, ἡς, ὅν· ἡμαρτ. ἀντί φρενιτικός.
 Φρενιτεῖατος, αἷα, αἶον, = φρενιτικός. Ἰππκ.
 Φρενιτεῖα, ἄσω· καὶ
 Φρενιτιζώ, ἰσω (φρενίτις). Ἐχῶ, πάσχω καυσώ-
 ὃν πυρετὸν μετὰ παραλλήματα· ἐν γένει πάσχω
 φρενιτιζάω, εἶμαι παράφρων.
 Φρενιτικός, ἡ, ὅν. Ὅστις πάσχει φρενιτιδα,
 τοῦ ὁποῦο ὁ ἐκκέφαλος ἔχει φιλόγωνι· ἐκ τοῦ
 Φρενίτις, ἰδος, ἡ (φρήν). Ἡ παραφροσύνη τῶν
 κυσώδων πυρετῶν πατρῶντων· ἐν γένει παραφρο-
 σύνη, φρενοβλάβεια. Γαλην. ἔστι δὲ ἡ λίξις. Σηλυν.
 ἐπίθω. κυρίως εἰς τὴν ψυχὴν ἀναγόμενον· ὅθεν
 νόσος φρενίτις, τῆς ψυχῆς, ψυχικὴ νόσος.
 Φρενοβλάβεια, ἡ. Βλάβη τῶν φρενῶν, παρα-
 φροσύνη, μανία· ἐκ τοῦ
 Φρενοβλάβης, ὁ, ἡ (βλάβη). Ὁ ἔχων βεβλαμ-
 μένας τὰς φρένας του, μανικός· παράφρων, ἀναί-
 σθητος. Ἡρόδ. ἐπὶ φρενοβλαβῶς.
 Φρενοβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντί φρενοβλάβεια.
 Φρενοβλάβος, ὁ, ἡ, = φρενοβλαβής ποιητ.
 Φρενογνήθης, ὁ, ἡ (γνήθης). Ὅστις εἶναι εὐθυμὸς·
 καὶ ὅτι εὐφροίνει τὴν καρδίαν. Ἀνάλεκτ.
 Φρενοδάλις, ὁ, ἡ. Ὅστις ἡ ὅτι ταράττει, βλά-
 πτει τὰς φρένας. Αἰσχύλ. ἀμφιβλ.
 Φρενοδάλις, ἰδος, ἡ (δολέομαι), = φρενοβλά-
 βεια. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.
 Φρενοδένης, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅτι κάμνει τὰς
 φρένας νὰ στρεφομυρίζονται, ἀνταλλίξει
 Φρενοθελγής, ὁ, ἡ (θίλω). Ὅστις θίλει,
 γοητεύει τὰς φρένας, τὴν ψυχὴν. Πράκλ.
 Φρενόθων, ἐπὶ φρήν. = ἐκ φρενός, ἐκ ψυ-
 χῆς, ἐκ καρδίας. Σοκλ. Αἴας· ποιητ. μόνον.
 Φρενοκῆδής, ὁ, ἡ (κηδός). Ὅτι λυπεῖ τὴν καρ-
 δίαν, προσευνεῖ μέριμναν, λύπην.
 Φρενοκλόπεω, ὦν. Κλέπτω τὰς φρένας τινός· ὅθεν
 ἐξαπατῶ, πλανῶ. Πηλῶ. ἐκ τοῦ
 Φρενοκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὁ τὰς φρένας
 τινός κλέπτων, ὅθεν ἀπαταίων, ψεύστης.
 Φρενόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχασε
 τὰς φρένας του, παράφρων. Σουῖδ.
 Φρενόληστος, ου, ὁ (ληστικός). Ὅστις ἀρπάζει
 τὰς φρένας τινός. Μελέαργ. ποιητ.
 Φρενόληψία, ἡ (φρενόληπτος). = φρενοβλά-
 βεια. Ὑμνωδ.
 Φρενολύπη, ἡ (λύπη). Λύπη τῆς καρδίας. Αἰσχλ.
 κατὰ τὴν πρὸ Herm. διόρθωσιν.

Φρενομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις εἶναι
 παράφρων, λυσσασμένος. Αἰσχύλ. ποιητ.
 Φρενομόρος, ἐπὶ φρήν. (μόρος)· φρενομόρος νο-
 σέτω· εἶναι ἄρρωστος τὸν νοῦν· Σοκλ. Αἴας· ὅπου
 χειρόγραφά τινα φρενομόρος, ἔχουσι ἐπίθετ.
 φρενόμορος, ὡς περ οὔτε φρενόμορος, οὐδαμοῦ
 εὑρηται.
 Φρενοπληγής, ὁ, ἡ (πλήττω). Ὅτι πλήττει μετὰ
 παραφροσύνην τὴν ψυχὴν, κάμνει τινὰ παράφρο-
 νον, τρελλόν. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.
 Φρενόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήττω). Ὅστις ἐ-
 πλήθηται τὰς φρένας, παράφρων. Αἰσχύλ. ποιητ.
 Φρενοπλήξ, ἡς, ὁ, ἡ, = φρενόπληκτος· ποιητ.
 Φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ (τέκνω). Ὅστις κτί-
 ζει πράγματα μετὰ τὸν νοῦν του· Ἀριστοφ. ποιητ.
 Φρενοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω), = φρενοθελγής.
 Φρενώω, ὦ, ὡσω (φρήν) Παλαιῶν, νοθεύω, συ-
 νετὸν ποιῶ τινα. Αἰσχύλ. Ξενοφ. πτοῦς ἐπὶ πλού-
 τω μέγα φρονοῦντας... ἐφρένου, λέγων·
 Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν
 Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
 Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεσαίας
 Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.
 Φρενώλης, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Ὅστις ἔχει τὰς φρέ-
 νας διατεταραγμένας, παράφρων. Αἰσχλ.
 Φρένωσις, εως, ἡ (φρενώω). Νοθεσία, διδασκα-
 λία, παραινεσις. Ἡϋχ.
 Φρενωτήριον, τό (φρενώω). Τρόπος, μέτρον
 νοθεσίας, διδασκαλίας, παραινέσεως.
 Φρεορυχέω, ὦ, ἦσω = φρεωρυχέω· ἐκ τοῦ
 Φρεορύχης, εως, ὁ, = φρεωρύχος.
 Φρέω, ἦτω. κατὰ τὴν σημασίαν συγγεν. τῶ, ἄγω, ἔ-
 μι, κατὰ τὸν τύπ. δὲ, τῶ, φέρω, ἀφ' οὗ καὶ προέ-
 κυψεν, εὑρηται δὲ μόνον ἐν τοῖς συνθετ. ἐκφρέω,
 εἰσφρέω, διαφρέω, ἐμβάζω, ἀπερνῶ τινα ἢ τι ἀνά-
 μέσά του, εὑρηται καὶ προστκ. φρέω ὡς παρὰ τὸ
 φρήμι.
 Φρεωρυχέω, ὦ, ἦτω (φρεωρύχος). Εἶμαι φρεωρύ-
 χος. Ἀριστοφ. Κωμικ. μεταφρ. ἐπὶ κεντώσεως μυῖας,
 μυῖας· ὅθεν
 Φρεωρυχία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπηται πηγάδι καμικ-
 κή μεταφρ. ἐπὶ κεντώσεως μυῖας.
 Φρεωρύχος, ὁ, ἡ (φρέαρ, ὀρύσσω). Ὅστις σκά-
 πτει πηγάδι· ὁ φρεωρύχος, πηγάδας, ὅστις σκά-
 πτει ψεῦδα, πηγάδια.
 Φρήμι, ἰδε φρέω.
 Φρήν, φρενός, ἡ· πληθ. φρένες. Δωρικ. φράν· πα-
 ρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις, συγγραφεῖται τὸ διάφραγμα,
 ἥτοι ὁ ὕμνη, ὅστις διαχωρίζει τὴν καρδίαν
 καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐκλάτων συ-
 νήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. Ἰλ. ἐπειδὴ εἰσθαι νομ-
 ζειν τὸ διάφραγμα ὡς ἀρχὴν, πηγὴν πάσης νοε-
 ρᾶς ὁμοῦ καὶ ἐξέως. 2) ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, ἐν γένει
 ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καὶ βούλεσθαι, ἐνικόν τε καὶ
 πληθ. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ διανοήματα, λογισμοί, δια-
 θέσεις τῆς ψυχῆς· Ὅμ. νοερά δύναμις. Ἡοδ.
 καὶ βουλὴ, ἐπιθυμία, καὶ πᾶσα ἐσωτερικὴ αἰσθησις
 ἡδονῆς τε καὶ λύπης· παρὰ τοῖς λογισμοῖς. δὲ συνή-
 θως φρόνησις σύνεσις, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, σκέ-
 πτεσις καὶ κρίνειν· ἐπὶ φρεσὶ, καὶ μετὰ φρεσὶ
 βάλλεσθαι ὁρῶν· τὸ νὰ ἔχη νὰ βάλλῃ τίς τις εἰς
 τὸν νοῦν του· φρεσὶν ἔχω· ἔχω κατὰ νοῦν Ἰλ. τὸ
 δὲ «ἐκ φρενός» ἐκ καρδίας. Αἰσχλ. «Διὸς ἐτρά-
 πετο φρήν» ἠλλάξε τὴν γνώμην· τὴν βούλησιν
 τοῦ Ὁζεύς. Ἰλ. «ἐς φρένα θυμὸς ἐγέρθη» τὸ παρ'
 ἡμῶν τῷ ἡλθε πάλιν ἡ καρδίᾳ, ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τόπον.

Ἰλ. οὗ τὸ ἐναντίον νῆξ οὖν φρονῶν καθεστώς, ἡ γενό-
μενος· δηλ. τὰ ἔχασεν τὸ δὲ «καρδία φόβου
φρένα λακτίζει» κτυπᾷ, τρέμει ἡ καρδία του ἀπὸ
φόβου. Διτχλ. ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶντα ἔχουσι παρ'
Ὁμ. φρένας. Ἰλ. (διὰ τῆς κυρίας σημασι διὰφρα-
γμα, δηλοῦται ἡ τῆς, φράτσω στενὴ συγγέν. τῆς
συνέξ. φρήν· τῇ τροπῇ. διὰ σημασι. αὐτῆς, ψυχῇ, νοῦς,
ἐνέπειται καὶ τὸ, φρονέω, φρονέω, φρόνεις, φρο-
νίς, φροντίζω, καὶ τὸ φράζω).

Φρήτραρχος, ὁ ἡμαρτ. ἀντὶ φρήτραρχος.

Φρητία, ἡ Ἰων. συναίρ. ἀντὶ τοῦ, φρεατία.

Φρήτραρχος, ὁ Ἰων. ἀντὶ φράτραρχος.

Φρήτρῃ, ἡ Ἰων. ἀντὶ φράτρα. Ἰλ. Ἡρόδτ.

Φρήτρηφιν, ἐπικ. δοκ. τοῦ, φρήτρη. Ὀ.

Φρήτριος, ἡ, Ἰων. Ἰων. ἀντὶ φράτριοι.

Φρίγος, τό· ποιητ. ἀντὶ σφρίγος. Ὅτι σφριγᾷ,

σπαργᾷ (κρέχον κοιτρ).

Φρίκάζω, σω (φρίκη). ἔχω ῥίγος παροξυσμοῦ·

ἐν γένει κρούω, ἀνατριχιάζω.

Φρίκῆλος, ἐκ, ἐόν (φρίκη). κυρίως Ὅτι ἔχει

ἐπιφάνειαν τραχεῖν, ἀνωμαλόν. 2) συνήθ. ὅστις

ἡ δὲτι προξενεῖ φρίκην, τρόμον.

Φρίκασμός, ὁ (φρίκάζω). Τὸ νῦν φρίττη, ἀνα-

τριχιάζεις, παρὰ τοῖς Ὁ· καὶ Νικήτ.

Φρίκῃ, ἡ ὡς τὸ, φρίξ. Τραχύτης, ἀνωμαλία ἐ-

πιφανείας τινός. 2) ῥήγος, ἀνατριχίασμα, Ἡρόδτ.

ἐξαιρ. τὸ ῥίγος τοῦ παροξυσμοῦ. Πλάτ. ἔτι δὲ

καὶ τροπή. ἡ μετὰ φόβου εὐλάβεια. Ξενοφ. ἐν γέ-

νει, ῥόδος μὲν τρόμον, ῥίγος. Εὐριπ.

Φρίκῃ, τὰ (υυ)· καὶ

Φρίκῃ, αἰ (φρίξ, φρίκη). Τὸ ῥίγος τοῦ παροξυ-

σμοῦ Διοσκορ.

Φρίκῃς, ου, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας

πατρὸς τοῦ Ἰπποκλέους. Πινδ. Πύθ.

Φρίκῃς, εως, ἡ καὶ

Φρίκῃς, ὁ (φρίκῃς), = φρίκῃς.

Φρίκῃς (φρίξ)· ὡς τὸ, φρίκῃς.

Φρίκῃς ὅρος, τό. Ὅρος τῆς Λακρίδος, ἀνωθεν

τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οἱ Αἰολεῖς μετέ-

βησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην. Στράβ.

Φρίκῃς, ἡ, ὄν· = φρίκαλῆς. Ἠσὺχ.

Φρίκῃς, ὁ, ὄν (φρίξ, ποίω). Ὅτι προξενεῖ

φρίκην.

Φρίκῃς, τό· ποιητ. ἀντὶ φρίκη. Νίκανδρ. ὅθεν

Φρίκῃς· Παροξυνῶ φρίκην· παθητ. = φρίκῃς.

Φρίκῃς, ἡ, ὄν ἐπιθετ. ῥήματι. τοῦ, φρίσσω. Ὅς

τις εἶναι ρίκης πρόξενος· ἐπιθ. φρίκῃς.

Φρίκῃς, ὁ, ἡ (φρίξ, εἶδος). Ὅτι δὲν εἶναι

λεῖον, ὁμαλόν· «τὸ φρίκῃς» τὸ τραχὺ, ἄδρῦ. 2)

Ὅστις· προξενεῖ φρίκην, τρόμον. Ἀριστ. ὅθεν

«πυρετός φρίκῃς» ὁ μὲν ῥίγος, καὶ ἐξωτερικὴν

καύσιν· ἀντιθ. τῷ ἡπάλος, ὁ ἐσωτερικῶς μὲν

καύσιν, ἐξωτερικῶς δὲ ῥίγος ἐπιφέρων. Γαλ-

λιν. ὅθεν

Φρίκῃς, ἡ. Τραχύτης, ἀνωμαλότης. 2) Ἀνα-

τριχίασμα.

Φρίκῃς, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος παρ' Ὁμ.

Φρίκῃς, εως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης (Φρίκῃς

νίδος), πόλις τῆς Αἰολίδος. Στράβ.

Φρίκῃς, ἡ, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης

ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθεῖ-

σης, ἀπὸ τοῦ ὀρους Φρίκιου. Ἠρόδτ. 2) Ἐπώνυμ.

τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθεῖσης οὕ-

τως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰο-

λῶν. Στράβ.

Φρίκῃς, ἡ, ἡ = φρίκῃς. Στέρ. Βυζ.

Φρίμαγμα, τὸ σφοδρὸν φύσημα
τῶν ραυθῶν· ἐξαιρ. τῶν ἀλόγων ζῶων· σπανίως
ὁμοῖς τῶν ἰππῶν· ἐφ' ὧν τὸ, φρυγμός κυρίως χρή-
σιμον· ἐκ τοῦ

Φρίμασσομαι, Ἄττ. -τομαι, -ξμαι· μέσ.
ἀποθ. φρεσῶ, φρυάττεται, κινῆται μὲ δλον τὸ σώ-
μα, ἐπὶ ἀλόγων ζῶων ὅσα δι' εὐρωστίαν, καὶ εὐ-
πάθειαν γίνονται ἀκατάτητα· ἐξαιρ. ἐπὶ τράγων
καὶ αἰγῶν. Θεόφρ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θυμῶν ἰππῶν·
«φριμάσθαι καὶ χρεμετῖσαι». Ἡρόδτ. ἔτι δὲ καὶ
ἐπὶ κυνῶν σκυῶν, κυῶν, (τὸ κοινοί. σέρνει, βατεῦε-
ται) ὀρνέται. 2) τροπή. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἀλαζονεύο-
μαι, κομπάζω, καὶ ἐνεργ. διάθεσι. φριμάσσω
μόνον παρὰ τῷ Νικτ. χρόν. (συγγεν. τῷ βρύω,
βρίμω, βρίμω· τῷ δὲ, φρίσσω οὐδὲν κοινὸν ἔχει
ἢ λέξις).

Φρίμασσω, = φριμάσσομαι. Νικήτ. Χρον.

Φρίμα, = φριμάσσομαι. Ὀππ.

Φρίωνδεις, α, ον, = φρονῶνδεις.

Φρίξ, ἡ. Πασαδήποτα τραχεῖα, ἀνωμαλὸς ἐπι-
φάνει· ἐξαιρ. ὅμοις τῶν τριχῶν τῆς ἐπιδερμί-
δος τοῦ πυρεσσοῦ ἀνθρώπινου σώματος· ὡσπύ-
τως καὶ τὸ ἀνωμαλὸν γίνεσθαι τὴν πρότερον ὁμα-
λὴν ἐπιφάνειαν· ἐξαιρ. τὴν τῶν ταρτατομένων
θαλασσῶν καὶ ἄλλων ὑδάτων· ὡσπύτως καὶ ὁ
φλοῖσθος καὶ ἡ γύμνασις αὐτῶν. Ἰλ. «μέλαινα
φρίξ» ἡ ἡμέρα ταρτατομένη ἐπιφάνεια τῶν με-
λαίνων φαινιμένων θαλασσῶν ὑδάτων. Ἰλ. παρὰ
τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ὁ σῶλος τῆς σφοδρότερον
ταρτατομένης ἐπιφάνειας τῶν κυματομένων θα-
λασσῶν ὑδάτων, ὅθεν ἀντιθ. τῷ «μαλακῇ φρίξ»
ἡρεμεία κύματος. Λέων Ἀλ. ἀφ' οὗ φρίσσω, φρί-
κη, φρίξος κ.τ.λ. (τὸ ἴδιον ἐν ταῖς διτυλίβ. πτώ-
σειν ἀεὶ μικρ.).

Φρίξ, ἡ, καὶ Φοίξαι, αἰ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τρι-
φυλίας χώρας ἐν Ἠϊδί, ἐφ' ἑνὸς ὄρους κειμένη, ἐπὶ
τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

Φρίξαι, αἰ, = Φρίξαι. Ἡρόδ. ἔθεν.

Φρίξαιος, ὁ, κάτοικ. τῶν φρίξῶν.

Φρίξαιος, ὁ, ἡ (φρίσσω, αὐχὴν). Ὁ ἔ-
χων ἀνατριχιασμένον αὐχένα, ἡ τὰς τρίχας τὴν
χαίτην· «πάρος φρίξαιος». Πλούταρχ.

Φρίξαιος, τριχός, ὁ, ἡ (φρίσσω, φρίξ). Ὅστις
ἔχει ὀρθὰς ἱσταμένους τὰς τρίχας, καὶ ὅστις εἶναι
οὐλόθρις. Παλάδ. Ἰνδοί . . . φρίξθρις.

Φρίξαιος, ὁ, ἡ (φρίσσω, αὐχὴν). Ὁ ἀνάλκ.

Φρίξαιος, ἡ, ὄν (φρίσσω). Ὅτι ἐξέχει, καίται πρὸς

τὰ ἀνω τείνον, ἐξαίρετως ἐπὶ τριχῶν.

Φρίξαιος, ὁ (φρίσσω)· ὡς τὸ, φρίξ καὶ φρίκη. Ῥίγος

πυρετός, ἀνατριχιασμός.

Φρίξαιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς
Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἑλλης, ὅς
τις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ἰουβὸς πρὸς
τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ συσταθῇ ὑπ' αὐτοῦ
ἐφ' ἑνὲς ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἑλ-
λης, καὶ φθάσας εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας
τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλτος
τοῦ Ἀρεος, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ
βασιλέως Αἰήτη τοῦ Χαλκιδέου. Ἀπολόδ. (ἡ γραφ.
Φρύξος· ἡμαρτ.)

Φρίξαιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰσηρίας ἐν Ἀσίᾳ
κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως
καὶ Ἰδησσα καλουμένη. Στράβ.

Φρίσσω, Ἄττικ. ττω, ξω, παρκμ. πέφρικα.
πρὸς ὃ Δωρκ. πεφρικοντες ὡς ἐκ τινος ἔνεοι. πε-
φρίκω. Πινδ. (φρίξ)· ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ἀνώ.

μαλον, ἀδρὺν, τείνει πρὸς τὰ ἀναι. »φρίσσουσιν ἀ-
ρουραία τρέμουν τὰ στάχυα τῶν ἐσπαρμένων ἀ-
γρῶν. Ἰλ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παρατάξεων ἐν
πολεμίοις. »μάχη ἐφρίξεν ἔχχερίσιν. Ἰλ. ἐξαί-
ρετ. ἐπὶ ἀνορθουμένων τριχῶν τοῦ ἀνθρώπου
σώματος, τῆς χαίτης τῶν ἀλόγων ζώων. »φρίσ-
σουσι τρίχες. Ἡσιόδ. παρὰ τοῖς μεταγυστ. δὲ καὶ
»φρίσσει ταῖς θρίξιν. ἀναιτριχιάζω. οὕτω καὶ ἐπὶ
ἡρεμίας ταραχῆς τῆς ἐπιφανείας κυμαίνοντων
ὕδατων, »ὃ πόντος πέφρικε. παρβλ. φρίξ-κυ-
ρίως ὅμως τὰ πλείστα ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ψυχρῶς,
τρόμου, ἢ φόβου, ὅφ' ὧν ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρώ-
που σώματος ῥυτιδούται, ἀνωμαλῶνται, τρα-
χύνεται. ὅθεν τροπικ. ὁ) τρέμω ἀπὸ τῆν κρούσαν.
Ἡσιόδ. καὶ ἐπὶ τοῦ ῥίγους περὶ τοῦ β). τρομάζω,
ἐκπλήττομαι. Ὅμ. γ) τρομάζω ἀπὸ τινος, τὸν φο-
βοῦμαι μετὰ αἰτίας. Ἰλ. σπανιώτρ. μετὰ γενκ.
Αἰσχλ. δ) τρέμω ἀπὸ εὐλάβειας. Ἀνθλ. Παλτ. ε) ἐπὶ
χαρᾶς, ἡδονῆς, τρόμου, τρέμω ἀπὸ χαρᾶν,
ἡδονῆν »ἐφρίξ' ἔρωται. Σηλ. ζ) μετὰ ἀπαρεμ-
»ἐφρίξαι παιδείας, ἐροθήν, ἐτρομάζειν τὴν πάξιν
τι. (συγγεν. τῷ, ῥίγος, ῥίγιω, ῥίγος, ἄφ' ὧν τὸ
Λατιν. rigeo, frigeo, καὶ ἐκ τούτου τὸ Γαλλικ.
frissoner).

Φροϊμάζομαι, σομαι, μέτ. ἀποθτ. συναίρ. ἀν-
τί προσομιάζομαι μετὰ αἰτίας. »θεούς. ἀρχίζω
νὰ πράττω τὴν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ
θεοῦ Αἰσχλ. ἡ ἐνεργτ. διάθσ. φαίνεται ἀνευ πα-
ραδείγματος τινος. ἐκ τοῦ

Φροϊμίον, τό. συναίρ. ἀντί προσοίμιον.

Φρονέω, ὦ, ἦτα (φρήν). Νοῦ, καταλαμβάνω
εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, πράττω τι μὲ φρήνη-
σιν, κρίνω, συλλογίζομαι ὀρθῶς. Ἰλ. »οἱ φρονούν-
τες, = συνετοί. »τὸ φρονεῖν = φρονήσις: πολ-
λάκις προστίθεται καὶ τὸ, εὖ. »εὖ φρονεῖν, οἱ εὖ
φρονούντες, = »ἐξίστημι τινὰ τοῦ φρονεῖν. κάμνω
τινὰ νὰ χάρῃ τὰς φρένας του, Ἰσοκ. »ἐξίσταμαι
τοῦ φρονεῖν» παραφρονῶ. β) μετὰ αἰτίας. γνωρίζω,
καταλαμβάνω, ἐννοῶ. Ὅδτ. 2) στοχάζομαι, δια-
νοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, προσέχω, ἐρίεμαι, ἐπι-
θυμῶ. Ἰλ. »φρονεῖν ἐνὶ φρεσὶ. Ὅδτ. 3) τοξεύω
καὶ ἀκοντίζω οὐκ ἐφρονῶν, ὅθεν εἶχον σκοπὸν νὰ
τοξεύουν καὶ νὰ ἀκοντίζουν. Ξενοφ. β) »φρονεῖν
τινὶ τι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι κατὰ τι-
νος. πολλὰ παρ' Ὅμ. τὸ δὲ ἐν Ἰλδ. Ζ, 162. »ἀ-
γαθὰ φρονέω κατ' ἡθικὴν σημή. καλὰ, ἐννευεῖκα
φρονήματα ἔχων, καὶ τὰ, »τὰ ἀμείνω φρονέω,
ἡ γνώμη μου εἶναι ὀρθοτέρα. Ἡρόδ. »κρυπτάδια
φρονέω» ἐπιβουλεύω, μηχανῶμαι. Ἰλ. »ἀταλά
φρονέω», νεανικεύομαι, εἶμαι φαειδὲς ὡς νεανίας.
Ἰλ. »πικνὰ καὶ πικνὰ φρονέω», εἶμαι ἀγχιύνος,
συνετός, ἡ καὶ ποικιλόφρων, δόλιος. Ὅδτ. »ἐρη-
μέρια φρονέω», στοχάζομαι, φροντίζω μόνον διὰ
τὴν σήμερον. Ὅδτ. ἐν Σοφκλ. Αἰ »μείων φρονέω»,
εἶμαι πᾶν μικρόψυχος. ἡ καὶ μετρίφρων, σε-
μνός. »καλθακὰ φρονέω. εἶμαι πράγς, ἱλαρός. Πίνδ.
»τὰ τινος φρονέω εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην
τινός. ἔτι δὲ καὶ, »τὰ πρὸς τινὰ φρονέω. Ξενοφ.
ἀντιθ. τῷ, »ἀμφὶς φρονέω. εἶναι συμφωνεῖ τὴν γνώμην
μου. Ἰλ. »ἄλλῃ φρονέω. ἄλλοῦ πον ἔχω τὸν νοῦν
μου, ἄλλα στοχάζομαι. Ὑμ. Ἀπλ. γ) ἄλλὰ καὶ
ἐπὶ ἀλόγων ζώων χρῆται τῷ, μέγα φρονεῖν, ὁ
Ὅμ. αὐθαδιάζει, θρασύνεται, ἐπὶ κάρων, λεόν-
των, λύκων καὶ προβάτων. Ἰλ. δ) σκέπτομαι, συλ-
λογίζομαι, ὅθεν φυλάττομαι ἀπὸ τι, ὑποπτεύω τι,
μετὰ αἰτίας. »ῥηπιδά. Ὅδτ. 3) ἐν γένει ἐπὶ ψυ-

Τόμ. Γ'.

χιχῆς ὁρμῆς, ἀντὶ τοῦ ζῆν, νῆμ. τὸν δύστηνον ἔτι
φρονέοντ' ἐλέητο. ἀντὶ »ἐτιζῶντα. Ἰλ. παράβλ.
φρήν. ὅθεν

Φρόνημα, τό. Στοχασμός, σκέψις. Θουκυδ. Ἡρόδ.
ἔτι δὲ ψυχῆς διάθεσις, γνώμη, οὗ σπανίως κατὰ
πληθ. ἀρθμ. Ἡρόδ. 2) ἔξαιρ. μεγαλοψυχία, γεν-
ναιοκαρδία. 3) πολλάκις ὁμῶς, ἀλαζονεία, αὐθά-
δεια, κενὴ φαντασία, ἔπαρσις.

Φρονηματίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει μεγάλην πε-
ποιθήσιν εἰς ἑαυτόν, ἀνδρείος, γενναῖός φρων. 2)
συνήθως κατὰ μεμπτικὴν σησ. ὅστις ἔχει ὑπὲρ
τὸ δέον πεποιθήσιν εἰς ἑαυτόν. ἀλαζών, αὐθάδης,
οἰηματίας. Ἀρστλ.

Φρονηματίζω, ἔτω (φρόνημα). Κάμνω τινὰ
γενναῖον. παθητ. γίνομαι, γενναῖος ἡ προσφέρο-
μαι μὲ γενναίότητα. 2) κάμνω τινὰ ὑψηλόφρον.
οἰηματίαν. παθητ. γίνομαι οἰηματίας. Πολύβ.
Διόδωρ. ὅθεν

Φρονηματίστῃς, οὔ, ὁ. Τὸ νὰ κάμνη τίς τινα
ἀλαζόνα, αὐθάδης, οἰηματίαν, ὑψηλόφρονα. Σουῖδ.

Φρονηματίας, ὁ, ἡ (φρόνημα, εἶδος). Ὅστις
εἶναι συνετός, γενναῖος. ἐν γένει = φρονηματίας.
Πλάτ.

Φρόνησις, εως, ἡ (φρονέω). Σύνεσις, διάνοια,
βουλή, νοῦς. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημότ.

Φρονήσεως, ἔων, ἔων, ῥημτ. ἐπιθτ. τοῦ, φρονέω,
ὅθεν »φρονήσεως. Ξετκ. ἐπὶ τῷ. Πρέπει νὰ φρονῇ, ἡ
νὰ ἔχη φρόνημά τις. Ξενοφ.

Φρονίμευμα, τό. νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, φρό-
νημα. Φρόνιμος, συνετὴ πρᾶξις.

Φρονίμευομαι, ἐν, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φρονέω.
Εἶμαι φρόνιμος, πράττω φρόνιμα. ὅθεν

Φρονίμευσις, ἡ, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ φρόνησις.

Φρονίμη, ἡ. κύρ. ὄνομ. Θυνάτηρ τοῦ βασιλέως
Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡρόδοτ.

Φρονίμη, ἡ, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ φρονίμου. Στοθ.
Ὁ Lobeck ὁμῶς ἀποδοκιμάζων τὴν λέξιν γράφει
ἀντ' αὐτῆς φρονίμευμα. ἐκ τοῦ

Φρόνιμος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ εἰς ἑαυτόν ὄν, ὁ σώας
τὰς φρένας ἔχων. »φρόνιμος περὶ τινος» συνετός
εἰς ἡ διὰ τι. »τὸ φρόνιμον» σύνεσις, ψυχῆς δει-
νότης, τὸ Γαλλικ. présence d'esprit. ἐπὶ τῷ. »φρονή-
μῳς ἔχειν. Ξενοφ. ἀντὶ, φρόνιμος. ὅθεν

Φρονίμωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φέρεται,
πράττει ὡς φρόνιμος. ἐν γένει = φρόνιμος.

Φρόνιος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Ἰθακήσιος τις. ἐν Ὅδτ.

Φρόνις, εως, ἡ (φρήν, φρονέω). Σύνεσις, φρόνη-
σις, διάνοια. Ὅδτ. 2) φήμη, ἀγγελία, »κατὰ φρόνιν
ἤγαγε πολλὰ» ἔφερε πολλὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς Τρωά-
δος. Ὅδτ.

Φρονούντως, ἐπὶ τῷ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ, φρονέω.
Μετὰ φρονήσεως, σωφροσύνης, φρονίμως.

Φροντιζόμεομαι, παθητ. ἀχρήστου οὐ-
σης τῆς ἐνεργτ. διαθτ. (φροντίζω, κόπτω). ἔχω
πολλὰς φροντίδας, »ὑπὲρ τινος». Νικήτ. Χρον.

Φροντίζω, ἔτω, Ἀπτ. ἔω (φροντίζω) ἀπολύτως.
Φρονῶ, σκέπτομαι. Θέογ. ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβάλλω.
2) μετὰ αἰτίας. βουλεύομαι, μελετῶ. Ἡρόδ. β.)
ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω τι στοχάζομενος. 3) μετὰ γενκ.
ἔχω φροντίδα, μέριμναν. 4) περὶ τινος, εἶμαι εἰς
φροντίδα, ἀνησυχία διὰ τι. Ἡρόδ. β) ἐγνωρίζο-
μαι, πασχίζω διὰ τι, περὶ τινος. παθητ. εἶμαι τὸ
ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός. Ξενοφ. μετὰ
γενικ. μεριμνῶ, φροντίδα ποιοῦμαι, συλλογίζομαι
περὶ τινος. ἰέρ.

Φροντις, ἰδος, ἡ (φρήν, φρονέω). Προσοχή, ἐπι-

μέλεια ανθρώπου τινός διὰ τι. Πινδ. ἀλλὰ καὶ μερίμνα, λύπη, ἀγωνία, ἀμυχανία. Θέογλ. περίτινος. Ἡρότ. »ἐν φροντίδι ἔχω τινά«, τιμῶ, σέβομαι τινά. Παρθν. Ἡρότ. 2) σκέψις, συλλογισμός, ὅθεν »φροντίς εὐφημος« εὐλαβής σκέψις, προσεχὴς. Σοφκλ. 3) ἐν γένει, γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, διάνοια. Εὐροπ.

Φρόντις, ἰδός, ὅ. Υἱὸς τοῦ Φριζού καὶ τῆς Χαλκιδίπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολδρ. 2) ἡ Φρόντις, γυνὴ τοῦ Πανθόου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐρόβου. Ἰλ. 3) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενέλκω Ὀδσ.

Φρόντισμα, τό (φροντίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐπενούησεν, ἐξευρέτις σκεπτόμενος. Ἀριστοφ. ἐν γένει τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐρεῦνης· καὶ = φροντίς. 2) ἀσχολία, καθήκον.

Φροντιστήριον, τό (φροντίζω). Ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεται φροντίς, σκέψις. Ἀριστοφ. κατὰ Voss: ἐργαστήριον σοφισμάτων· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, σχολεῖον, ἀκροατήριον, διδασκαλεῖον.

Φροντιστής, οὗ, ὁ (φροντίζω). Ὅστις σκεπτεται, μελετᾷ, μερίμνᾷ, »τῶν μετεώρων« περὶ οὐρανῶν πραγμάτων. Ξενοφ. κατὰ Voss· παρ' Ἀριστοφ. ὅστις χωρὶς ἀνάγκης θελεῖ νὰ κατατρώχεται μὲ φροντίδας. 2) ἐπιμελητής, ἐκτελεστής διαθήκης τινός.

Φροντιστικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι εἶναι φροντίδος ἄξιον, ἢ ὅστις εἶναι ἐμφροντής, ἐπιμελής· ἐπιβρ. φροντιστικός. Ξενοφ. ἐπιμελής, περιφροντισμένος.

Φρόντων, ὠνος, ὁ. Fronto, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος, παρὰ Ῥωμαίους. Λουκιαν.

Φροῦδος, οὐδέ, οὐδόν, καὶ δικτιλκ. (κατὰ συναίρ. τοῦ, πρὸ δόδου, ὥστερ τὸ φροίμιον, ἐκ τοῦ, προίμιον). Ὅστις ἀνεχώρησεν, εὐρίσκεται καθ' ὁδόν, ὅ,τι ἐξέλειπεν, ἤφανίσθη· ὅ,τι εἶναι μάταιον, ἀνωφελές, »φροῦδα δ' ἄρθρα« ἐξέλειπε καὶ ἡ φωνή, ἀδυνατίσκει καὶ οἱ πόδες. Εὐριπ. ἐπιβρ. φροῦδος. Σοφκλ. Εὐριπ.

Φροῦνος, ὁ· νεωτρ. λέξ. ἀντὶ φρῶνος.

Φρουρά, ἡ. Ἴων. φρουρή (προσρά). Τὸ νὰ φυλάττῃ τις τι, ἐπαγρυπνῇ, φυλάκῃ. 2) φυλάξις ὠχυρωμένου τινός τόπου, φρούριον καὶ οἱ αὐτὸ φυλάττοντες στρατιῶται τὸ Γάλλ. Carnison. Ἡρότ. »φρουρᾶς ἄδω«, ὑπλ. ἔνεκε φρουρῶν τραγηδῶν διὰ νὰ περᾶσθαι ἐκ καυρὸς. Ἀριστοφ. 3) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, στρατεύμα ὠπλισμένον, διωρισμένον εἰς ἐκστρατεῖαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτῇ· ὅθεν »φρουράν ἐξάγω, φρουράν φαίνω«. Ξενοφ. ὅθεν

Φρουράρχης, ὁ = φρούραρχος. Ξενοφ.

Φρουραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φρουράρχου. Ξενοφ.

Φρούραρχος, ὁ (φρουρά, ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, τοῦ φρουρίου· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων.

Φρουρέω, ὦ, ἤτω (φρουρός). Ἰσταμαι, στέκομαι εἰς φρουράν, φυλάττω. 2) μεταβτ. φυλάττω τὸν τόπον, ὅπου ἐδιωρίσθην. Ἡρότ. 3) φυλάττομαι, προσέχω ἀπὸ κινύνα τινά τι· ὁ μέτ. μέλ φρουρήσονται, κατὰ παθ. σήμα. παρ' Εὐριπ. ὅθεν

Φρούρημα, τό. Ὅ,τι φρουρεῖ, φυλάττει τις. 2) »βουκόλων φρουρήματα«, αἱ φυλακαὶ, ὅπου ἴστανται οἱ βουκόλοι καὶ φυλάττεται τὰς ἀγέλας. Σοφκλ. τὸ ὅποιον παραδείγμα ψευδῶς ἐξηγεῖται συνήθως.

Φρούρησις, εως, ἡ (φρουρέω). Τὸ νὰ ἦναι τις εἰς φρουράν, νὰ φυλάττῃ τι.

Φρουρητήρ, ἦρος, ὁ (φρουρέω). Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι.

Φρουρητικός, ἡ, ὄν (φρουρέω). Ὅστις εἶναι ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς φρουράν.

Φρουρητὸς, ἡ, ὄν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φρουρέω. Ὅ,τι φρουρεῖται, εἶναι ὑπὸ φρουράν.

Φρουρήτωρ, ὀρος, ὁ = φρουρητήρ.

Φρουρικός, ἡ, ὄν (φρουρά). Ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, εἶναι ἐκ τῆς φρουρᾶς. Δίων Κᾶς.

Φρούριον, τό (φρουρός). Ἀκρόπολις, ὠχυρωμένος, περιτειχισμένος τόπος. 2) αἱ εἰς τοιαύτους τόπους διωριζόμενοι, καὶ φυλάττοντες αὐτοὺς στρατιῶται. Ἀισχύλ. 3) πανδηγότῃ τι ἀπὸ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ φυλάττεται τις· (κατὰ τύπον οὐχὶ εἰ καὶ κατὰ σήμα. ὑποκρστ.).

Φρουρίς, ἰδός, ἡ (φρουρός). Πλοῖον διωρισμένον νὰ φυλάττῃ, προσέχῃ, »ναύς«. Ξενοφ.

Φρουρόδωμος, ὁ, ἡ (φρουρέω, δῶμος). Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκόν. Γρηγόρ. Θανακτ.

Φρούριον, οἰ. Ἀδὲς, τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τὸν συνόρον τῆς Ἰνδίας. Διον. Περ.

Φρουρὸς, ὁ. Ὅστις φρουρεῖ τι, φυλάξ, »οἱ φρουροί«, αἱ ὠχυρωμένοι ἢ ἄλλοι τινὲς τόπον φυλάττοντες στρατιῶται, ἡ γαρνίζον. Ἰταλ. (κατὰ συναίρ. τοῦ, προσρῶς, παρὰ τὸ, προσράω, ὥστερ τὸ, φροίμιον, παρὰ τὸ, προίμιον, καὶ τοῦ φροῦδος, παρὰ τὸ, πρὸ δόδου.)

Φρύαγμα, τό (φρυάσσομαι). Τὸ σφοδρὸν διὰ μυκτηρῶν, ρυθίωνων φύσηκα καὶ σκίσημα ἄμα· ἔξαιρ. τοῦ ἵππου. Ξενοφ. καὶ τοῦ κάρου. Ὀππ. 2) μετφρ. ὁ ἀλαζονικός, ὑβριστικός τρόπος ἀνθρώπου τινός· ὅθεν

Φρυαγματίας, ου, ὁ. Ὁ εὐρωστός, θυμοειδὴς καὶ ἄγριος ἵππος· μεταφορικ. ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑβριστής, αὐθάδης, ἄγριος. Πλούταρχ.

Φρυαγμός, ὁ = φρύαγμα· ἐπὶ τράχυν. Διον. Ἀλικ.

Φρυαγμοσέμνακος, ὁ, ἡ (φρύαγμα, σεμνός). Ἀκρατής, ἀλαζών, κοίμη. λέξ. ἐπὶ τινος, ὅστις ἐν ᾧ εἶναι ἀλαζών καὶ αὐθάδης, προσποιεῖται τὸν σεμνόν. Ἀριστοφ. Σφκ. ὅπου ἄλλοτε ὀφρυαγμοσέμνακος ψευδῶς ἐπικρινόκετο.

Φρυαγμός, οὗ, ὁ = φρυαγματίας. Διογ. Λαέρ. ἐκ τοῦ

Φρυάσσομαι, Ἄττ. ττομαι, ξομαι· μέτ. ἀποθ. ἐπ' ἀδαμάτων καὶ θυμοειδῶν ἵππων. Φυσᾷ διὰ τῶν μυκτηρῶν σφῆδρα, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, σκρῶν, »φρυάττειται πρὸς τοὺς γῶνας· ὁσαύτως καὶ ἐπὶ τράχυν, ἀλεκτρούων καὶ ἄλλων ἀλόγων ζῴων· παρβλ. φριμάσσομαι. 2) μετφρ. ἐπ' ἀνθρώπων, τολμηρὸς, αὐθάδης, ὠστός, ἀλαζών, οὐκατίας, »φρυάσσομαι ἐπὶ τινι· ἀλαζονεύομαι διὰ τι· ὁσαύτως καὶ »φρυάττομαι τι« Μελέγγρ. ὁ δὲ Μίνακδρ. μετεχειρίζετο τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐκπεληγμένου καὶ διὰ φόβου τρέμοντος καὶ ἀμυχανούτος ἀνθρώπου· κατ' ἐνργ. διαβ. μόνον παρὰ τοῖς Ὁ. ἡ λέξις χρήσιμος. (συγγ. τῆ, βρύω, βρυάξω, καὶ τῆ, φριμάσσομαι).

Φρυάσσω, = φρυάσσομαι.

Φρυγιζομαι, ἴσομαι. Ἄττ. ιῶμαι· μέτ. ἀποθ. (φρύγανον). Συλλέγω, μαζώνω φρύγανον.

Φρυγικός, ἡ, ὄν (φρύγανον). Ὅ,τι συνίσταται εἰς, εἶναι ἀπὸ κοντᾶ, ξηρὰ ξυλάκια, ἔτι δὲ καὶ = φρυγανώδης. Θεόφραστος.

Φρυγίον, τό· υποκορ. τοῦ, φρύγανον. Διοσκ.

Φρυγίς, ἰδός, ἡ, = φρύγανον. Εὐστθ.

Φρυγισμός, ὁ (φρυγιζομαι). Τὸ νὰ συλλέγῃ τις φρύγανον. Πολύαιν.

Φρυγιστήρ, ἦρος, ὁ καὶ

Φρυγία, ὅ, (φρυγανίζομαι). "Οστις τυλ-
λεγει φρύγανόν, διὰ τὰ ἀνάψη φωτίαν.
Φρυγανίστρια, ἡ, Σηλκ. τοῦ, φρυγανιστήρ.
Φρυγανίτης, ου, ὁ Σηλκ. φρυγανίτης, ἰδός, ἡ, =
φρυγανικός. Πλούτ. «ὕλην φρυγανίτιδα» ἐκ φρυ-
γῶν κατασκευασμένην.
Φρυγανίτης, Μικρὰ, ξηρὰ κλαδάκια,
θαμνάρια, ἔξαιρ. εἰς ἀναμμα φωτὸς χρησιμεύον-
τα συνήθ. κατὰ πλθ. ἄρθμ. Ἡρόδ. Ἀριστοφ.
Ξενοφ. ὅθεν
Φρυγανίτης, ὅ, ἡ (φρύγω). "Οστις φέρει, κου-
βαλεῖ φρύγανον. Λυσ.
Φρυγανίτης, εἰς, ὁ, ἡ (φρύγανον, εἶδος). "Ο
σχῆμα φρυγάνου ἔχων. «θαμνός φρυγανώδης».
Διοσκ. ὁ αὐξάνων ὡς φρύγανον.
Φρυγανίτης, τὸ (φρύγω). Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὅποιον
εφρυγανίζαν (τουρκ. ἐκαδοφρίξαν) κριθάρι. 2)
εἶδος τι ξύλου ἐπὶ ταύτου κατασκευασμένου εἰς τὸ
τὰ ἀνακατώνουσι τὰ ἐν τῷ φρυγανίτη φηνόμενα. Πσχ.
Φρύγες, οἱ, ἐνικ. Φρύξ, ὑγός. Οἱ κάτοικοι τῆς φρυ-
γίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. ἐφημίζοντο δὲ οἱ
Φρύγες ὑπὸ τῶν Ἀρκίων ὡς εἰς ἄκρον δυσειδαίμο-
νες καὶ ἀπλοὶ τὰ ἦθη. Ἡρόδ.
Φρυγίτης, εἰς, ὁ (φρύγω). "Οστις φρυγανίζει, κα-
θουρδίζει τι. 2) = φρύγετρον. Πολύδ.
Φρυγία, ἡ (φρύγω). Σηλκ. τοῦ, φρυγέως, σμης. 1.
πάνυ ἄμφθ. Ἡσύχ.
Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μι-
κρᾷ Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλα-
τίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Καππαδο-
κίαν, μεσημβρινῶς μετὰ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ
πρὸς δυστὰς μετὰ τὴν Μυσίαν ἐπὶ τὸν χεῖρον τοῦ
Ὀμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Ἀλμάν Ἀσκα-
νίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὀμ. ἰλ. 2) χωρίου κείμενον ἐπὶ
τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἰτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ
ὁποῦ λέγεται ὅτι ἐκὰθ' ὁ Ἡρακλῆς· «ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ
περὶ ῥύχαια. Στέφ. Βυζ. 3) προτυπακμ. ἡ Σεῖα,
ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν
Φρυγίᾳ. Στράβ. 4) κύρ. ὄνομ. δούλης, παρὰ Θεοκρ.
Φρύγεια, τῇ, ὁδός. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προτυπακμ.
ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυριζόμεναι τελεταὶ
πρὸς τιμὴν τῆς Πέας ἡ Κυβέλης. Στράβ. 2) χωρί-
ον κείμενον μετὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν, πηλ.
κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτῆς λατρείας τῆς Πέας
Θουκ. Στέφ. Βυζ.
Φρυγίξω (Φρύξ). Φρονῶ τὰ τῶν Φρυγῶν, μιμοῦ-
μαι τὰ ἦθη, λαλῶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Στέφ. Βυζ.
Φρυγίξω, ὁ. Εἶδος τι πτηνῶν ἀκριβέστερον ἄ-
γνωστον. Ἀριστοφάν. ὅπερ τινὲς παραβάλλ. τῷ Λατ.
Fringilla.
Φρυγινός, ἐπίρ. (φρύγω). Τρόπος παιγνιδίου μετὰ
φρυγανισμένα κουκία συνήθ. μετὰ τοῦ, παίξειν. Ἡσ.
Φρύγιον, τὸ. Ξύλον ξηρὸν, στεγνόν, διὰ καύσιμον
κυρίως οὐδὲ τοῦ
Φρύγιος, ἰα, ἰον (φρύγω). "Ο,τι εἶναι ξηρὸν, στε-
γνόν, ξηραμένον, στεγνόμενον. Ἡσύχ.
Φρύγιος, ἰα, ἰον, = τῷ ἐπομ. Φρύγιος· «ἁρμονία,
μέλος, αὐλήμα». Πανσάν. ἡ ὑπὸ τοῦ Μαρσύα εὐ-
ρεθεῖσα πρὸς αὐτὸν μελωδία, ἥτις διηγείρεται μανί-
αν καὶ ἐνδοσιασμὸν, ὡς λέγεται ὅθεν ἐχρηστέμευ
εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης μητρὸς λεγομένης,
οἷ' ὁ ὀνομάζετο καὶ μητρῶον αὐλήμα.
Φρύγιος, ἰα, ἰον, καὶ Φρύγιος, ὁ, ἡ, ἰον. Τῆς
Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων τὸ Φρύγιον ἄστυ,
= Τροία. Εὐρ. ἡ Φρυγία δαίμων, = Κυβέλη. Λουκ.

ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μά-
κρον, πῦλον. ταῦτ. τῷ Συλλαδικῷ λίθῳ ἐκ τῆς
πόλεως Συνάδας ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρί-
ου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἰτης ὄν. ἰδὲ Φρυγία.
Καλλίμ.
Φρυγίς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν
εἰς Φρυγίᾳ διάλεκτον ἡ μελωδία.
Φρυγίς, ὁ. Τὸ τὰ φρυγανίτη, καθουρδίζη· τὸ τὰ
ξηραίνη τις τι εἰς τὴν φωτίαν. ἐκ τοῦ
Φρύγω, ὕψω· ἐτι δὲ καὶ φρύσσω, φρύττω. Φρυ-
γανίζω (καθουρδίζω), ξηραίνω. Ὀμ. Ἡρόδ. ἐτι
δὲ καὶ ἐπὶ δίψης (ἀρ' οὐ τὸ φρυκτός, καὶ τὸ Λατ.
frigo, frigus, frux, fractus· καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ
φρυγανί, ἡ.)
Φρυκτός (φρυκτός). Ἀνάπτω, καίω τι, φλογίζω.
Νικήτ. Χρον.
Φρυκτός, ὁ, ἡ, ὄν. ἐπίρ. ῥημτικ. ταῦ, φρύγω, ἡ φρύσ-
σω. "Ο,τι εἶναι φρυγανισμένον, ἐφθόν. 2) ὡς οὕτ.
ὁ φρυκτός. Πυρσός, δαδὰ συνήθ. κατὰ πλθ. ἄρθμ.
ἔξαιρ. σημειῖον (τὸ ὅποιον ἐγένετο διὰ πυρσῶν, δα-
δῶν (διὰ τοῦ ὁποῦ διακριμένοι τινὲς που φύλακες
ἔδιδον ἐν καιρῷ νυκτός. Ἀρστροφ. Θουκ. παρβλ. φρυ-
κτωρός. β) ὁ φρυκτός, ὕψω. κύματος, ὡς τὸ «ψῆρος,
καὶ κλήρος». Ἀριστοφάν. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
ἐψήφισαν διὰ κύμων περφυγμένων. γ) οἱ φρυκτοί,
ὑψω. ἰχθύες· εἶδος μικρῶν καὶ εὐτελῶν ὀψα-
ρίων. Ὀδύσ.
Φρυκτωρός, ὁ, ἡ, ὄν. (φρυκτωρός). Δίδω σημειῖον
τι ἐν καιρῷ νυκτός ὕψων ἀναμμένους λαμπάδας,
μετὰ αὐτ. «φρυκτ. πολεμίου» ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ἐχ-
θρὸς εἰς τὴν χώραν ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάθ.
Θουκ. νύπυ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν ἐξή-
κοντα νῆες Ἀθηναίων διὰ φρυκτοῦ ἐμνηνύθησαν·
καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προφαίνω, δαδουχῶ ὅθεν
Φρυκτωρία, ἡ. Τὸ φρυκτωρεῖν, δίδειν σημειῖον
δι' ὕψωσης ἀναμμένων λαμπάδων. Ἀρστροφ. παρ'
Ἀριστοτέλ. «φρυκτωρίων ἐποπτήρες» οἱ φύλακες
καὶ παρατηρηταὶ τῶν φρυκτωρίων.
Φρυκτωρίον, τὸ. Ὁ ὕψωμένος τόπος, πύργος,
σκοπή, ἐνθα ἐφύλαττεν ὁ φρυκτωρός· ὅθεν παρὰ
ταῖς μετέπειτα καὶ, ὁ φάρος. Ἡρωδιαν.
Φρυκτωρός, ὁ (φρυκτός, σμης. 2. ὕψος). Φύλαξ
διωρισμένος τὰ φυλάττει ὑψώ τινος τόπου καὶ
τὰ δίδει ἐν καιρῷ νυκτός σημειῖον ἀνάπτων πῦρ, ἡ
ὕψων ἀναμμένους λαμπάδας. Αἰσχλ. 2) ὁ φρυκτός
αὐτός. Λουκρ.
Φρύνη, ἡ ὡς τὸ, φρύνω.
Φρύνη, ἡ. Περιθότος ἐταῖρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν
Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπίας τῆς Βοιωτί-
ας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. Φρύνη
δὲ ἀπὸ τὸ ὠχρὸν τοῦ προσώπου της χρῶμα ὀνο-
μασθεῖσα. Πλούταρχ.
Φρύνη, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, βατράχιον καὶ ποτῆ-
ριον ἄλλως λεγόμενον.
Φρύνης, ἰδός, ὁ. Περιφνημος κωμωδὸς ἐκ Μιτυλή-
νης πόλεως τῆς Δεσφῶν, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος
πρὸ Χρ. Ἀριστοφ. 2) Λακεδαιμόνιος τις. Θουκ.
Φρύνης, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀ-
σίᾳ ἐξ Ἀχαιῶν. Ξενοφ. Ἀνάβ.
Φρύνης, ὁ. Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἑλλήνων
ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ
Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου παρὰ Σουῖδ.
καὶ ἄλλοις ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα
τοῦ Φρυγίου. Ἡρόδ. 2) ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρο-
νος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγραφεὺς
διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρωδίαν τῆς

παρβλ. δέμας· ὅθεν ἐν γένει, κάλλος, φυτική χάρις.
2) ποιητ. ἀντί φύσις, ἅπασα ἡ μορφή, ἡ σωματική
κατάστασις καὶ ἡ νοερά. Πίνδ. 4) ὡς τὸ, φύλον καὶ γένος, »φυή
μερόπων« κ. τ. τ.

Φύη, γ'. ἐνκ. πρόσπ. ἐνογ. ἀορ. β'. ἔφυν τοῦ, φύω,
ἀντί φυήν. Θεόκρτ. 15, 94. ὁ δὲ Spohn προκρίνει
τὸ, φυήν.

Φύη, ἡ. κύρ. ὄνομ. Γυνή τις Ἀθηναία, ἐξαιτίου ἀνα-
στήματος τοῦ δήμου Παιανίους. Ἡρόδτ.

Φύημα, τό, = φύω. Ἰππ. (υ-υ)

Φυκχιζω, = φυκίζω. Σχόλ. Ὀπικαν.

Φυκή, ἡ. Ὁ θήλυς ἰχθύς φύκης.

Φυκήν, ἡνός, ὁ καὶ

Φυκήσ, ου, ὁ (φύκος). Ἰχθύς τις διακινώμενος εἰς τὸ
θαλάσσιον χόρτον φύκος Ἀθήν. Ἀρστλ.

Φυκία, ἡ = φύκος. Μαθηματ. Παλ. ἀμφ.

Φυκίδιον, τό, ὑπερσπ. τοῦ, φυκίς.

Φυκίσεις, ὅσσοι, ὅν (φύκος). Ὁ πλήρης φύκων. Ἰλ.
2) Ὅς τις εἶναι φυκισιδωμένος, βαρμμένος με
φύκος.

Φυκίον, τό, καὶ

Φυκίον, = φύκος. Θεόκρτ. ὅθεν

Φυκιοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) = φυκοφάγος.

Φυκιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅς τις φέρει, κουβα-
λεῖ φύκος.

Φυκιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὅς τις ἡ, τι ἔχει
τριχὺς παρομοίως με φύκος. Ἡσυχ.

Φυκίον (φυκίον), = φυκίον. Γλώσσ. Στεφ.

Φυκίς, ἴδος, ἡ (φύκος). Τὸ θηλυκὸν φάρι τοῦ, φύκος
δομαζομένου. Ἀριστοτλ. ζώων ἴστορ.

Φυκιογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅς τις γειτω-
νεύει με τὸ φύκος, διακινᾶται εἰς τὸ φύκος, εἰς τὴν
θαλάσσιον. Ἀνάκρ. »Πρίηπος φυκογείτων«.

Φυκίον, ὁ, ἡ (φύκος). Ὅς τις ἔχει τρι-
χὺς ὁμοίως με τὸ φύκος· εἶναι σκεπασμένος με φύκος
ὡς με τριχὺς. Ἀθήν. »πέτρα«.

Φυκίον, τό. Τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἄλλοις ὕδασι φυ-
όμενον πλατὺ καὶ ὑπόμηκος χόρτον. Ἰλ. ὅθεν 2) τὸ
φυκίον (φυκίον). Λουκιαν.

Φυκίον, ονος, ὁ. Ἀρωματίζον καὶ πόλις τῆς Κυρη-
ναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. ὅθεν

Φυκίον, ὁ, ἡ (φύκος, φαγεῖν). Ὅς τις τρώγει
τὸ φύκος.

Φυκίον (φύκος). Βάπτω, ἀλείφω με φυκίον (φυ-
κισιδόνω)· παθητ. Φυκίζομαι, οὔμαι· φυκισιδόνο-
μαι. Πλούταρχ. 2) παραγεμίζω, στουπώνω με
φύκος. Διόδωρ.

Φυκίον, ἡ. Ἡ κοιλότης τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ συν-
νωσις τῶν δύο παλαμῶν τῆς χειρός· ὅθεν τὸ παρ' ἡ-
μῶν φύκτα.

Φυκίον, ὁ, ἡ. Πάν ὅ, τι πρέπει νὰ ἀπορρῶγῃ τις. Ἰλ.
2) πᾶν ὅ, τι ἀπέφυγε τις.

Φυκίον, ὁ, ἡ, ες (φύκος, εἶδος). Ὅ, τι εἶναι ὁμοίον
με τὸ φύκος, τόπος ἔχων πολὺ φύκος.

Φυκίον, τό (φυλάσσω) = φυλακή. Ὁ.

Φυκίον, ἡ (φυλή). Διαίρω τὰς φυλάς, διαίρω
λὸν τινα εἰς φυλάς. Πλούταρχ.

Φυκίον, καὶ (φυλακή). Τόπος ὅπου φυλά-
ται.

Φυκίον, τό. Ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν ὅθεν = τεύ-
χος. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. κομμάτι πανίου μετὰ
ὅποιον περιέουσιν μέρος τι τῶν μελῶν τῶν αἰγυ-
ναϊκῶν ἐν καιρῷ τῶν καταμνηνίων· παρβλ. σφενδόνη,
καὶ χοιροκομῖον.

Φυλακίον, ὁ, ἡ. Ἀντί φύλαξ. Ὁππ.

Φυλακή, ἡ (φυλάσσω). Τὸ νὰ ἴσταται τις πρὸς
φύλαξ· φύλαξις, ὡς πρᾶξις. Ἰλ. ἔξαιρ. ἐν καιρῷ νυ-
κτός, »φυλακή ἔχει αὐτόν«, καταγίνεται εἰς τὸ νὰ
τὸν φυλάττῃ. Ἡρόδ. β) ὡς πρόσωπον, φύλαξ, ὁ εἰς
φυλακὴν ἱστάμενος στρατιώτης· παρὰ τοῖς μετέ-
πειτα δὲ καὶ σωματοφύλακες· καὶ ἔξαιρ. οἱ χοιροφύ-
λακες γ) ὡς τόπος φύλαξεως, σκοπιά (λημέρι). Ἰλ.
ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ φυλάκιον. δ) ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐν νυ-
κτὶ ἐτάττεται ἡ τρίτη καὶ τελευταία φυλακή· ὅθεν καὶ
τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός. 2) φύλαξις, τὸ νὰ
φυλάττῃ τις τινα· ὅθεν β) καὶ ὁ εἰς τοιοῦτον σκοπὸν
διωρισμένος τόπος, εἰρηκτὴ. Ἡρόδ. τρπκ. »τὸν ἰσθ-
μὸν ἐν φυλακῇ ἔχω«, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν
ἰσθμὸν. Ἡρόδ. ἀσύνηθες »τὸν τῆς γλώσσης χαρα-
κτῆρα ἐν φυλακῇ ἔχω«, διακινῶ πάντοτε τὸν ἰδίον
χαρακτῆρα τῆς γλώσσης, διαλέκτου τινός. Ἡρόδ. 3)
τὸ νὰ φυλάττεται τις ἀπὸ τι· ὅθεν »φυλακὴν ἔχω«,
= φυλάττομαι. Ἡρόδ.

Φυλάκη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη
ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου
υἱοῦ τοῦ Δηϊόνος. Ἰλ. 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κει-
μένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημέρι-
νως. Πaus.

Φυλακή, ἡ. Ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκι-
μήνη. Ἀπολ. Ῥόδ.

Φυλακίον, ονος, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ἀν. Στέφ. Βυζ.

Φυλακίον, ονος, ὁ. πατρωνμ. ὄνομ. Ὑἱὸς τοῦ Φυ-
λάκου, ὁ Ἰρηνός. Ἰλ. 2) νικητὴς τις τῶν ἰσθμικῶν ἀ-
γωνῶν ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ.

Φυλακίον, ἡ, ἡ. Ἀττ. ἰω (φυλακή, σημ. 2.). Βάλ-
λοι τινα εἰς τὴν φυλακὴν. Ν. Δ.

Φυλακίον, ὁ, ἡ (φυλακή). Ὅς τις ἀνέκει, εἶναι ἐ-
πιτήδειος εἰς φύλαξιν, νὰ φυλάττῃ. Πλάτ.

Φυλακίον, τό = φυλάκειον.

Φυλακίον, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης πόλεως. Λουκ.

Φυλακίον, ἡ, ἡ. Ἰδίατρ. Σηλ. τοῦ, φύλαξ. Πλάτ.
»αὐτὸς φυλακίς, ὡς τὸ φρουρίς.

Φυλακίον, ἡ, = τῇ προηγμ. παρὰ τοῖς Ὁ.

Φυλακίον, ονος, ὁ (φυλακή, σημ. 2. β.). Ὅς τις
εἶναι φυλακόμενος. Νικήτ. Χρόν.

Φυλακίον, ὁ. ποιητ. καὶ ἰων. ἀντί φύλαξ. Ἰλ. (κατ'
Ἀρσπρ. δευτέρως. φυλακίς· παρβλ. ἀνακός).

Φυλακίον, ὁ. Ὑἱὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδους, εἰς
τῶν Ἀργοναυτῶν οὗτος ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πό-
λιν Φυλάκην. Ἰλ. Ἀπολδρ. 2) Ἀρχαῖος τις ἥρωϊς τῶν
Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐδοήθη-
σεν αὐτοῦς κατὰ τῶν Γαλατῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον
εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡρόδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰστιάου ἐκ Σά-
μου. Ἡρόδτ.

Φυλακίον, ἐπὶ β. τοῦ, φυλάττω. Πρέπει νὰ
φυλάττῃ τις. Ξενφ.

Φυλακίον, ἡ, ἡ. Ὁ = φύλαξ. Ἰλ.

Φυλακίον, ἡ, ἡ = φυλακή, πᾶν ἀμφ.

Φυλακίον, ὁ. Τόπος ὠχυρωμένος, ἡ φρού-
ριον ἐν ᾧ εἶναι φρουρά. β) τόπος, ὅπου ἴσταται
στρατιώτης φυλάττων. Ἡρόδ. γ) οἰκίσκος ἐν ᾧ ἡ συ-
χάζουσιν οἱ φύλακες στρατιῶται. 2) προφυλακτικόν
τε μέσον, ἐγκόλιον κυρίως οὐδὲ τοῦ

Φυλακίον, ὁ, ἡ, ἡ (φυλακή). Ὅς τις φυλά-
ττει τι· προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ εἰς τι.

Φυλακίον, ονος, ὁ = φυλακτῆρ. Πλούταρχ.

Φυλακίον, ὁ, ἡ, ἡ (φυλάσσω). Ὅς τις
φυλάττει, ἐπαγρυπνεῖ κατὰ διὰ τι. 2) (ἀπὸ τῆς
μέσ. διαθῆς. ἀνασσομαι). Ὅς τις ἡξέσσει νὰ φυλά-
ττεται· εἶναι προσεκτικὸς. Ξενφ. ἐπὶ β. φυλακτικός.

Φυλάκτωρ, ὁρος, ὁ ποιητ. ἀντὶ φυλακτῆρ, καὶ
 Φυλάξ, ἄχος, ὁ καὶ ἡ. Ὅς τις φυλάττει· ὁ εἰς φυ-
 λαξὶν ταττόμενος στρατιώτης κατὰ πληθ. ἀριθμ.
 τοὶ φυλάκες — οἱ φρουροί. Ἰλ. παρὰ Πλάτ. τοῦ
 δεσποτηρίου φυλάξ· ἀντὶ τοῦ θηρωρός. 2) ὑπε-
 ρασπιστής, διαφεντευτής. Ἡσδ. 3) ὅς τις παρατη-
 ρεῖ τι, προσέχει, εἰς τι, θεωρὸς, ἐπιτηρητής.

Φυλάξιμος, ἴμν, ἴμν (φυλάσσω). Ὅ,τι εἶναι διὰ
 φυλάξιν, ἐπιδέχεται φυλάξιν. 2) ἀπὸ τῆς μέτ. διαθτ.
 πανόηποτέ τι ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ἡμπορεῖν φυλάττηται
 τινος· παρβλ. φυξίμος.

Φυλάξις, εὐς, ἡ (φυλάσσω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ
 νὰ φυλάττη, παρατηρῇ τις τι.

Φυλάρχεω, ὡ, ἴσω. Εἶμαι φύλαρχος· ἐκ τοῦ

Φυλάρχης, ου, ὁ (φυλή, ἄρχω). Ὅς τις εἶναι ἀρ-
 χηγὸς ἢ προστατὸς φυλῆς τινος· ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, ὁ
 ἡγεμὼν ἱππέων φυλῆς (οὐχὶ δὲ τοῦ πεζικοῦ, ὡς τινες
 ἐξηγήσαν)· ὅθεν

Φυλάρχις, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου. Ἡσδ.

Φυλάρχος, ὁ, = φυλάρχης. Ἀριστοφ.

Φυλάρχος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος,
 ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἰππολεμίου τοῦ Φιλοπά-
 τορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν
 ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βι-
 βλία. Πολύβ.

Φυλάς, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρω-
 τία χώρα τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ
 Ἀστυόχης. Ἀπολδρ. Φυλεὺς παρὰ Διοδ. Σικ. 2) βα-
 σιλεὺς τῶν Δρυῶν, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγκονος
 τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ.

Φυλάσιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς κώμης Φυλῆς.

Φυλάσσειεναι, ἴπκ. ἀπρμρ. ἐνργ. ἐνστ. τοῦ, φυ-
 λάσσω, ἀντὶ φυλάσσειν. Ὁμ.

Φυλάσσω. Ἀττ. φυλάττω μ. ἄξω μέσ. μέλ. φυλά-
 ξομαι· ἐνίστα δὲ καὶ κατὰ παθτ. σημετ. Σρκλ. ἀμτθ.
 Ἀγρυπνῶ, διαφυλαττέω. Ὁδ. ἐξαιρ. φυλάγω, στέ-
 κομαι ὡς φυλάξ. Ὁμ. νύκτα φυλάσσω, ἀγρυπνῶ.
 Ὁδ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθτ. Ἰλ. β) εἶμαι
 εἰς φρουράν. 2) μεταθτ. φυλάττω, ὑπαραίξω, δια-
 φεντεύω τι. Ὁμ. Ἡσδ. Ἡρότ. ἐπ' ἀνθρώπων, παι-
 μνίων, ἀγελῶν, πραγμάτων. κ.τ.λ. Ὁδ. β) παρα-
 τηρῶ, κατασκοπῶ, προσέχω εἰς τι. Ὁδ. καιροφυ-
 λακτῶ. Ἰλ. γ) τροπ. διατηρῶ, σώζω, τιμῶ, εἰζῶ,
 ἠχόλονα, φυλάττω τὸν θυμὸν, δὲν ὑεῖσθαι. Ἰλ.
 παθτ. «φυλάττομαι παρὰ τινι» μὲ φυλάττει τις
 κρυμμένον. Σρκλ. κατὰ μέσ. διάθτ. προσέχω, φυ-
 λάττομαι ἀπὸ τι. Ἰλ. τὸ δὲ «φυλάττομαι τι κρη-
 τῶν τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ἐνθυμήσιν μου. Ἡσδ. β)
 «φυλάττομαι τι ἢ τινὰ», προσέχω, φυλάττομαι
 ἀπὸ τινος ἢ τι. Ἡρότ. ὅθεν, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω· πα-
 ρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ «φυλάττομαι μὴ —»,
 φοβοῦμαι, ὑποπεύω μήπως· σπανίως δὲ τίθεται
 καὶ ἡ ἐνργ. διάθτ. ἀντὶ τῆς μέσ. κατὰ πρῶτον
 παρὰ Πλάτ.

Φυλεῖδης, ου, ὁ. πατρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Φυλέως,
 ὁ Μέγας. Ἰλ. 2) πατὴρ τοῦ Πυθαγέλου ἐκ Θηβῶν
 Θουκ. ἔθνα πρότερον. Φυλλίδας ἀνεγνωσκέτο.

Φυλετεύω. Δέχομαι τινα εἰς τὴν φυλὴν, φυλέτην

ποιῶ τινα. Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ

Φυλέτης, ου, ὁ (φυλή). Ὅς τις εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας
 φυλῆς, ὁμόφυλος. Ἀριστοφ. ὅθεν

Φυλετικὸς ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν
 φυλῆτην· «ἐκκλησία, ψηφισία φυλετικῆ». Λατ. co-
 mitia tributa, ἔθνα φηριζόμενα κατὰ φυλάς. Διον.
 Ἄλ. ἐπὶρ. φυλετικὸς.

Φυλέτης, ἡ, ἡ. Σρκλ. τοῦ, φυλέτης, ἔτι δὲ καὶ
 ἀντὶ τοῦ, φυλετικῆ, π. χ. «ἐκκλησία».

Φυλεὺς, εὐς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς
 Ἠλίδος, πατὴρ τοῦ Μήνητος. Ἰλ. Ἀπολδρ. Θεόκρ.
 κατὰ τινος παρευρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν
 τοῦ Καλυδωνίου κίπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλή-
 των ἡρώων. 2) ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος
 οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.
 ὁρθότρ. Φυλλεύς. 3) = Φύλας. Διόδ. Σικλ.

Φυλή, ἡ. Ἐνωτὶς πλείονων ἀνθρώπων εἰς μίαν κοι-
 νότητα, ἢ μίαν πολιτείαν, δικαία· ὅθεν σύνδεσμος,
 ἢ κοινωνία τῆς ἐν τῷ λαῷ μεταξὺ τῶν πολιτῶν
 ὡς τὸ Λατ. tribus. Ἡρότ. 2) διαίρεσις τις ἐν
 τῷ στρατιωτικῷ, οἱ ἐκ μῆς φυλῆς πολεμισταί.
 Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν, ἐξαιρ.
 ἐν τῷ ἱππικῷ. Ξενοφ. 3) ἐν γένει, γενεά, τάξις
 τοῦ δήμου πολιτείας τινός. Ξενοφ. (ἔστι δὲ ἡ λέξις
 συγγεν. τῇ ἄρχαιστρ. φυλῶν).

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ τῆς Ἀττικῆς ἀνή-
 κουσα εἰς τὴν Οἰνίδα φυλὴν ἐπὶ τῶν συνόρων
 τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας
 ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηναίων τοὺς τριάκοντα τυρά-
 νους· τανὺν Ἀργυρόκραττον. Ξενοφ. Ἀρισφ. ὅθεν

Φυλήνδης, ἐπὶρ. Εἰς τὸν δῆμον Φυλὴν.

Φυλήεις, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐξ ἧς ὁ
 Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγαντα. Ἀπολδρ.

Φυλία, ἡ. Ἡ ἀγριοελαία. Ὁδ. ἄλλως κόττινος,
 λεγμ. ὁ δὲ Ἀρμόνιος ἐλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ
 τοῦ, σχίνος, μαστιχοδένδρον.

Φυλίκη, ἡ καὶ σὺλκη. Δειθαλλέει τις δένδρον ἢ θά-
 μνος, δὲ ἡ συνθήκη, φυλίκιον, φυλίκιον, καὶ Φυ-
 λίκιον λέγει· κατ' ἄλλους = φυλία.

Φυλίον, τό· ὑποκορρ. τοῦ, φυλή. Πλάτ.

Φυλλάξω, ἄτω (φύλλον)· ἐπὶ φυτῶν. Ἐχει ἡ εὐ-
 γάζει φύλλα. Γλωσσ.

Φυλλάσιος, ὁ. Ἐκόννημ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πό-
 λεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. 2) ὡς ἐπιθτ. α,
 ον, = Φυλλεῖος.

Φυλλεὺς, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Φύλλου.

Φυλλεῖος, α, ου. Τοῦ Φύλλου, ἡ εἰς τὸν Φύλλον
 ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ Φύλλου ὄν.

Φυλλάκωνος, ὁ, ἡ (φύλλον, ἀκανθα). Ὅ,τι ἔ-
 χει ἀκάνθους εἰς τὰ φύλλα. Θεόφραστ.

Φυλλάμπελον, τό (ἀμπελος). Φύλλον ἀμπελοῦ·
 ἀμπελόφυλλον. Γλωσσ.

Φυλλάριον, τό· ὑποκορρ. τοῦ, φύλλον.

Φυλλάς, ἄδος, ἡ (φύλλον). Σωρὸς φύλλον, κοίτη
 ἀπὸ φύλλα. Ἡρότ. 2) κληρόν· μὲ φύλλα.

Φυλλεῖον, τό (φύλλον). Παντεῖς φύλλα λαχανι-
 κῶν (ἑσπεριδικῶν), ἐξαιρ. ἡ προσθήκη ἀπὸ πηγῶ-
 νον, κορέανον, μάλαθρον, ἀνηθον, ἡδύσμον, σέ-
 ληρον καὶ τλ. τὰ ὅποια δίδουσι συνθήκας οἱ λαχα-
 νοπώλια περιπλέον εἰς τοὺς ἀγοράζοντας παρ' αὐ-
 τῶν λαχανικά. Ἡσδ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας πλη-
 σίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἑνιπέως ποταμοῦ.

Ἀπολ. Ῥόδ.

Φυλλήϊος, α, ου. Ἰων. ἀντὶ Φυλλαῖος.

Φυλλήνης, ἰδός, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλλίδα, ἐν
 Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Φυλλεῖα (φύλλον)· ἐπὶ δένδρον. Ἐχει φύλλα, κά-
 μνει φύλλα χωρὶς καρπὸν. Ἀρατ.

Φυλλίδας, α, δ. Θεβαῖος τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.
 4, 2. Πλούτ. 2) = Φυλεῖδος.

Φυλλάξω, ἴω. Ἀττ. ἴω (φύλλον). Ἀποφυλλάξω,
 κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός. Γεωπον.

Φυλλειχθῆς, ἡ, ὄν (φύλλον). Ὅτι ἔχει φύλλα, ἀνῆκει εἰς φύλλα· «βλάστησις φυλλική» ἢ τῶν φύλλων βλάστησις.

Φύλλινος, ἰνῆ, ἰνον (φύλλον). Ὅτι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἢ μὲ φύλλα. Πολυδ.

Φύλλιον, τὸ, = φυλλεῖον.

Φυλλίς, ἰδος, ἡ, = φυλλῆς. Γεωπον. ἔτι δὲ καὶ φαγετόν τι ἀπὸ λαχανικά. Ἀθήν. ὁ Ἡσύχ. εἶδος κυκίνωος, λέγει· ὁθεν ἴσως ἡ κοινὴς σαλλάτα λεγομένη.

Φυλλίς, ἰδος, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Σιθώνος βασιλέως τῆς Θράκης. Λουκ. λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίας. 2) χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον. Ἡρόδ. 3) ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φυλλίτης, ου, ὁ. Θηλκ. φυλλίτης, ἰδος, ἡ, = φύλλινος· ὁθεν «νάγων φυλλίτης», τοῦ ὁποῖου ἄθλον ἦτον στέφανος ἐκ φύλλων. β) ἡ φυλλίτης, φυτὸν τὸ ὅλον ἐκ φύλλων συνιστάμενον, κατὰ τινας τὸ ἄλλως σκολόπενδρον λεγόμενον. Διοσκ. Asplenium scolopendrium. Λατν.

Φυλλοβόλιος, ὦ, ἡσω (φυλλοβόλος)· ἐπὶ δένδρων. ῥίπτει, ἀποβάλλει τὰ φύλλα. 2) ῥίπτω κατὰ τινας φύλλα, ἀνθη. Ἡρωδιαν. ἐξ οὗ παῖθ. φυλλοβολούμενος· ὁθεν

Φυλλοβολία, ἡ· ἐπὶ δένδρων. Τὸ νὰ ἀποβάλλῃ, χάμῃ τὰ φύλλα. 2) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἐπὶ τινα φύλλα, ἀνθη, εἰς σημείον νίκης καὶ τιμῆς, διότι τὸ παλαιὸν ἐφυλλοβόλιον τοὺς νικηφόρους. Εὐριπ. Πίνδ.

Φυλλοβόλος, ὅ, ἡ (φύλλον, βάλλον)· ἐπὶ δένδρων. Τὸ ἀποβάλλον τὰ φύλλα. 2) ὅς τις ῥίπτει φύλλα καὶ ἀνθη ἐπάνω εἰς τὸν νικητὴν.

Φυλλόκομος, ὅ, ἡ (κόμη). Ὁ φύλλα ἀντὶ μαλίσ ἐπὶ κεφαλῇ ἔχων, ἐπὶ δένδρων, τὰ ἔχοντα πολλὰ, πυκνὰ φύλλα. Ἀριστοφ.

Φυλλοκοπέω. Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός.

Φυλλοκρυέω (κρίνω) ὥς τὸ, ἐκφυλλογρέω.

Φυλλολογέω, ὦ, ἡσω (λέγω). Συναΐω φύλλα.

Φυλλομαίνεω, ὦ, ἡσω· ἐπὶ δένδρων. Κάμνει πολλὰ φύλλα, καὶ παντελῶς καρπὸν. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Φυλλομαίνης, ὅ, ἡ, ἐς (μαίνομαι). Τὸ μὴ καρποφορεῖν, ἀλλὰ φύλλα μόνον κάμνει δένδρον.

Φύλλον, τὸ (φύω). Τὸ λεπτόν, ὀμαλὸν, καὶ ἀπαλὸν μέρος τῶν φυτῶν, τὸ ἐπὶ τῶν κλώνων φυόμενον.

Ὅμ. Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ἄνθος. Θεόφρ. 2) ὁ μὲ φύλλα ὁμοίος σπέρτος τοῦ σιελίου. Ἰππκ. 3) φυτὸν τι ἀκριβέστερον ἀδιώριστον, ἐν γένει, φυτὸν. 4) εἶδος τι ἀνώματον, ἀκρίστον. ἀδιώριστον.

Φυλλορβόριος, ὦ, ἡσω (ῥήγνυμι). Κόπτω φύλλον τι, τὸ συμμαζῶν καὶ φυστῆς εἰς αὐτὸ κλείω σφίγγωντάς το τὸν ἐμφυτηθέντα ἄερα, εἴτα τὸ κτυπῶ ἐπὶ τὸ μέτωπον ἡ ἐπὶ τὴν παλάμην καὶ οὕτω σιάζων κάμνει κρότον· ὁθεν

Φυλλορβόριος, ἡ. Τὸ νὰ φυλλορβόρῃ τις.

Φυλλορβόριος, ὦ, ἡσω (φυλλορβόρος) = φυλλοβολέω, σημε. 1. ὁθεν

Φυλλορβόριος, ἡ, = φυλλοβολία, σημε. 1.

Φυλλορβόριος, ὅ, ἡ (ῥέω). = φυλλοβόλος, σημε. 1.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῶν Παγιστῶν μ' ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Σοφά. κατὰ Θηλκ. γένος εἰρηταί ημάρτυ. παρὰ Στράβ.

Φυλλοσύνης, ὅ, ἡ (σύνωμαι). Ὅς τις ἡ ὅ, τι βλάπτει τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Νικ. Χρον.

Φυλλόσκεπος, ὅ, ἡ (τέκεται). Ὅτι εἶναι σκεπασμένον μὲ φύλλα. Θεόφρ. φυτ. ἱστ.

Φυλλοστρώς, ὦτος, ὅ, ἡ καὶ

Φυλλόστρωτος, ὅ, ἡ (στρώννυμι). Ὅτι εἶναι στρωμμένον ἢ σκεπασμένον μὲ φύλλα. Εὐριπ.

Φυλλοτόκος, ὅ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ, τι γεννᾷ φύλλα. Ὀππικ. Κυν.

Φυλλοτόμος, ὅ, ἡ (τέμνω). Ὅς τις κόπτει φύλλα ἀπὸ τὰ δένδρα. Γλωσσ.

Φυλλοτρώξ, ὦτος, ὅ (τρώγω). Ὅς τις τρώγει φύλλα, τρέφεται μὲ φύλλα δένδρων. Ἀθήν.

Φυλλοφορέω, ὦ, ἡσω· ἐπὶ φυτῶν. Τὸ φέρον φύλλα. β) φέρω, κουβαλῶ φύλλα· ἐκ τοῦ

Φυλλοφόρος, ὅ, ἡ (φέρω). Ὅτι φέρει, ἔχει φύλλα. β) ὅς τις φέρει, κουβαλεῖ φύλλα δένδρων· «φυλλοφόρος ἄγων», = φυλλίτης. Πίνδ.

Φυλλοφύεω, ὦ, ἡσω (φύω). Ἐπὶ φυτῶν· φύει, γεννᾷ φύλλα.

Φυλλοχόσιος, ὦ, ἡσω, = φυλλοβολέω, σημε. 1. 2) σκροπίζει φύλλα δένδρων· ἐκ τοῦ

Φυλλοχόσιος, ὅ, ἡ (χέω). = φυλλορβόρος. 1. σημε. 2) ὅς τις χύνει, σκροπίζει φύλλα, κάμνει νὰ πίπτωσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἡσιόδ.

Φυλλοῦς, ὁ· παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ φύλλος.

Φυλλόω (φύλλον). Στολίζω τι μὲ φύλλα δένδρων. Ἰππ. 2) μεταβάλλω τι εἰς φύλλον.

Φυλλώδης, εὖς, ὅ, ἡ (φύλλον, εἶδος). Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ φύλλον· εἶναι πολὺφύλλον.

Φύλλωμα, τό (φυλλώω). = φύλλον. Διόδωρ. Σικ. Φυλλοβασίλειος, εὖς, ὅ. Ὁ ἐξ ἐκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος βασιλεὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιτελῇ τὰς θυσίας. Λατ. rex sacrificulus.

Φυλοκρινέω, ὦ, ἡσω (φύλον, κρίνω). Διακρίνω, διαιρῶ τὰς φυλάς· ὁθεν

Φυλοκρινέσις, ἡ. Τὸ νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τις τὰς φυλάς. Κλήμ. Ἀλεξ.

Φυλοκρινητὴς, ὅ, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνῆκει, ἀπαιτῆται εἰς διάκρισιν τῶν φυλῶν· ὅς τις εἶναι ἐπιτῆδεις νὰ διαιρῇ τὰς φυλάς. Κλήμ. Ἀλεξ.

Φυλόμαχος, ὁ. κύρ. ὄνομα. Ἕλληνας ἀγαματοποιούς. Ἀνθλ.

Φύλον, τό (φύω). Γενεὰ, γένος, εἶδος· ἐπὶ πάντων τῶν ἐμφύγων ὄντων· «φύλον θεῶν». Ἰλ. συνήθως

κατὰ πληθ. ἀριθμ. πλῆθος ἑνός καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους σημαίνοντα· «φύλα ἀνθρώπων». Ἰλ. τὸ δὲ,

«φύλα μελισσῶν» πάντῃ ἀσύνηθες ὡς περιφραστικὸν τοῦ, μέλισσας. Ἡσιόδ. 2) κατ' ἀκριβέστεραν εἰδικήν ἔννοιαν, ἔθνος, λαός· «φύλα Πελασγῶν». Ἰλ.

3) κατ' ἀκριβέστερην εἰδικήν ἔννοιαν· γενεὰ, συγγένεια, οἰκογένεια· «κατὰ φύλα» κατὰ γέννη. Ἰλ.

«φύλον Ἑλένης, φύλον Ἀρκασίου». Ὀδύσ. ἄρα ἡ λέξις, φέρει τριπλῆν τινα τοῦ γένους διαίρεσιν·

κατὰ ἔθνος, κατὰ πατρίδα, καὶ κατ' ὁμαιότητα.

Φύλοπις, ἰδος, ἡ. Βοή, θόρυβος τῶν πολεμούντων, μάχη· πολλὰ παρ' Ὅμ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. τροπ.

ὁ εἰς μάχην ἑτοιμος στρατός (κατὰ τοὺς πάλαις Γραμματ. παρὰ τὸ, φύλον καὶ φῦ, ἐν σημε. τοῦ, βοή),

Φύλως, ὅς, συναίρ. οὖς, ἡ· κύρ. ὄνομα. Θεράπεινά τις τῆς Ἑλένης ἐκ Σπάρτης. Ὀδύσ.

Φύμα, τό (φύω) ὡς τὸ, φυτὸν. Βλάστημα, γέννημα, ἔξαρον. ἀποφυκός, οἶδημα, ἀπόστημα. Ἡρόδ.

παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ φύμα περισπ. ὁθεν

Φυματίας, ου, ὁ. Ὅς τις πάσχει, ἔχει φύματα. Ἰπποκρ.

Φυματίον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, φύμα.

Φυματόω (φύμα). Προξενῶ φύματα παθητ. φυματόομαι· ευγάζω, ἀπακτῶ φύματα. Ἰπποκρ.

Φυματόδης, ὅ, ἡ (φύμα· εἶδος). Ὅς τις ὁμοιάζει μὲ φύμα· εἶναι φυματίας. Ἰπποκρ.

ΦΥΜΙ, ἰδὲ φύω.

Φύναι, ἀρμυρ. ἄορ. β'. τοῦ, φύω· ἄει κατ. ἀμετβ. σημε.

Φ υ ξ α ν ω ρ, ορος, ὄ, ή (φεύγω, ἀνήρ). "Ὅς τις ἀποφεύγει, φοβείται, μισεῖ τοὺς ἀνδρας. Δισχύλ.
 Φ υ ξ α ί ω, ἐρετικὸν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, θέλω νὰ φύγω.
 Φ υ ξ ή λ ι ο ς, ὄ, ή (φεύγω, ἥλιος). "Ὅς τις ἦ ὅ, τι ἀποφεύγει τὸν ἥλιον. Νικάνδρ. Θηρ.
 Φ υ ξ ή λ ι ς, ιος, καί ιδος, ὄ, ή (φεύγω). "Ὅς τις εἶναι φυγὰς, φεύγει εὐκολα, εἶναι δειλὸς, μικρόψυχος· «φύξηνιν ἐόντα». Ἰλ ποιητ. μόνον.
 Φ υ ξ ί μ η λ α, τά. «δένδρα». "Ὅσα ὑψηλὰ ὄντα ἀποφεύγουσι τὴν ὑπὸ τῶν προβάτων βλάβην. Δισχλ. ποιητ. μόνον.
 Φ υ ξ ί μ ο ς, ὄ, ή (φεύγω). ἀρχαῖος ποιητ. τύπος ἀντὶ φεύξιμος. Πρὸς ὃν ἢ ὅπου δύναται τις νὰ καταφυγῇ· «τὸ φύξιμον» καταφύγιον, ἀστυον. 2) πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἐκκλίνῃ, ἀποφυγῇ τις· ἐτι δὲ καὶ τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἀποφυγῇ. Νικ. Θηρ. «φύξιμός τινα» ὅς τις δύναται νὰ ἀποφυγῇ τινα. Σοφκ. (κατὰ ἐνεργ. σημτ. ὅς τις τρέπει τινα εἰς φυγὴν, οὐδέποτε ἐχρησάμευσεν).
 Φ υ ξ ί ο ν, τό ὡς τὸ, φύξιμον, = φύξιμος. Καταφύγιον, ἀστυον ἀρχαία λέξεις παρὰ Πλούτ. Θησ. μόνον χρήσιμ. κυρίως δὲ οὐδέτρ. τοῦ
 Φ υ ξ ί ο ς, ὄ, ή (φεύγω). "Ὅ, τι ὑπάγεται, χρησιμεύει εἰς φυγὴν. 2) πρὸς ὃν καταφεύγων τις εὐρίσκει ἀστυον· ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἀπολλ.
 Φ υ ξ ί π ο λ ι ς, εως, ὄ, ή (πῶλις). "Ὅς τις φεύγει ἀπὸ τὴν πόλιν, εἶναι ἐξωρισμένος. Ὀππ.ιαν.
 Φ υ ξ ί ς, εως, ή (φεύγω). ἀρχαῖος, ποιητ. τύπος ἀντὶ φεύξις = φυγὴ. Ἰλ. 2) καταφύγιον.
 Φ υ ρ ά ὀ η ν, ἐπὶ ρ. (φύρω) = φύρδην.
 Φ υ ρ α μ α ς, τό (φύραω). "Ὅ, τι εἶναι ἀνακατωμένον, ζυμωμένον ἀπὸ σιτάλευρον ἢ κριθάλευρον, ἐτι δὲ καί, εἶδος ζυμαρικοῦ.
 Φ υ ρ α σ ι ς, εως, ή (φύραω). Τὸ νὰ ἀνακατόνῃ, ζυμῶν τις τι· ζύμωμα.
 Φ υ ρ α τ ή ς, οὔ, ὄ, καὶ φυράτης, ου, ὄ (φύραω). "Ὅς τις φυχῇ, ζυμῶναι, ἀνακατόνει τι. Κικέρ.
 Φ υ ρ ά ω, ᾧ, ἄσω. Ἰων. ἥσω· κατ' ἐπίτασ. τύπ. τοῦ, φύρω. Μιγνῶν τε μετ' ἄλλο τι. Πλάτ. β') συμμιγνῶν, ζυμῶν· μεταφορ. παρ' Ἀριστφ. «φρύσσασθαι μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς» τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις πρὸς τοὺς ἐραστάς μαλακὴν τινα καὶ γλυκεῖαν φωνήν [τὸ α, ἐν τῷ μελ. παρχμ. καὶ ἄορ. μακρόν].
 Φ υ ρ ὀ η ν, ἐπὶ ρ. (φύρω). Συγκεχυμένα, μεμιγμένα, ζυμωμένα, ἄτακτα. Ξενοφ.
 Φ υ ρ κ ο ς, τό. Δωρκ. φούρκος, = τεῖχος· συγγεν. τῇ, πύργος, μόνον παρ' Ἡερκ.
 Φ υ ρ κ ο ς, ὄ (συγγεν. τῇ πύργος). Φρούριον τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. πίδας = πύργος.
 Φ υ ρ μ α, τό (φύρω). Σύμμιγμα, ἀκαθαρσία, σκύβαλον, ῥύπος, κόπρος. Νικάνδρ. Ἀλεξ.
 Φ υ ρ μ ο ς, ὄ (φύρω). Ἀνακάτωμα, ἀταξία. Ο'.
 Φ υ ρ ὀ μ α χ ο ς, ὄ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος παρ' Ἐλ-λητίν. Ἀνθολ.
 Φ υ ρ σ η, ή (φύρω). Ταραχὴ, σύγχυσις. Ἐπιφάν. Αἰρ.
 Φ υ ρ σ ι μ ο ς, ὄ, ή (φύρω). "Ὅ, τι εἶναι μεμιγμένον, συντετριμμένον, πρὸς σύντριψιν καὶ μίξιν ἐπιτήδειον. Νικάνδρ. Ἀλεξ. Lob. Φρύν.
 Φ υ ρ τ ὀ ς, ή, ὃν ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φύρω. "Ὅ, τι εἶναι ἀναμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, ζυμωμένον, ῥυπαρὸν, μεμιασμένον, μεμολυσμένον. Πούχ.
 Φ υ ρ ω, φύρω. παθτ. περύρομαι. Πένδ. Μιγνῶν, συγχέω, ἀνακατόνω τί μετ' ἄλλο τι, ἐξαίρ. μετ' ὑ-

γρόν τι. Ἡσιόδ. "Ἐρ. β') νοτίζω, βρέχω τι, λερώω καὶ οὕτω τὸ φθείρω· παθτ. «πεφυρμένος αἵματι». Ὀδύσ. ἐξαίρ. ἀνακατόνω ἀλευρί μετ' νερόν, ζυμῶν· «ὃ φύρων» ὑπκ. τὰ ἄλριτα, ὅς τις ζυμῶναι φωμλ. Ξενοφ. παθτ. ἐν γένει, τὸ νὰ ἦναι τι ἀνακατωμένον, γεμῶν μετ' ἐν τινὶ, καὶ τινός. Σιμωνδ. 2) τροπκ. συγχέω, βάλλω εἰς ταραχὴν, ἀταξίαν. Πλούταρχ. νεύρομαι εἰκῇ πάντα· ἔκαμναν ὅλα συγκεχυμένα καὶ ἀτάκτως. Δισχλ. «φύρω ἐν ταῖς ὀμιλίαις» ὀμιλῶ ἀπερισκέπτως καὶ συγκεχυμένα. Ἄντων. παθ. εἶμαι εἰς ἀταξίαν, σύγχυτον, ἢ ἐκπλήξιν. Πλάτ. β) «φύρομαι πρὸς τὸν ἀνθρώπου» ἀνακατόνομαι μετ' ἑαυτὸν, ἔχω νὰ κάμνω μετ' αὐτόν. Πλάτ. ὡσαύτως καὶ «πεφυρμένος περὶ γαστέρος ὀρνίθου» κυλιόμαι εἰς τὰς ἠδονὰς τῆς γαστρός, ἀσωτεύω. Ὀππ.
 Φ υ σ α, ης, ή (φύω). Τὸ τοῦ χαλκῆος ἐξ ἀσχοῦ ἡργανον, δι' οὗ φυσάται τὸ πῦρ ἐν τῇ καμίνῳ αὐτοῦ (φυσούει). Ἰλ. 2) πνοή, ἀνεμία, ἥτοι ἄνεμος εἰς τὰ ἔσπερα, ἐξαίρ. τὸ φύσημα τῆς φλογός, ὁ ἄνεμος τὸν ὅποιον προξενεῖν αἱ φλόγες. Ορμ. 3) ὁ κρατὴρ τοῦ Ἡρακλείου θρόνου, πᾶν Ἡρακλείον χάσμα. Στρεβ. (οὔτε παροξτ. φύσα, οὔτε φύστα, ὀρθόν).
 Φ υ σ ά δ ι α, ή. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἀργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλίμ. Ἰγμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.
 Φ υ σ α λ ι ς, ιδος, ή (φυσάω)· καὶ
 Φ υ σ α λ λ ι ς, ιδος, ή (φυσάω). Φούσκα, φυσκαλίδα πασαδήποτε. 2) μουσικὸν τι ὄργανον ἐμπνευστικὸν ἐν εἰδὲ αὐλοῦ. Ἀριστοφάν. 3) φυστὸν τι, καρπὸς μετ' φούσκας ὁμοίους φέρον, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σπέρματός.
 Φ υ σ α λ ρ ο ς, ὄ (φυσάω). Εἰδὸς τι βαθράκων οἱ ὁποῖοι φυσκόνουν, καὶ τὸ φύσημα τῶν νομίζεται φαρμακερόν. Λουκιαν. 2) φαρμακερὸς τις ἰχθύς, ὅς τις φυσκόνει καὶ αὐτὸς ἑαυτόν. 3) κητῶν τι εἶδος, ἴδε φυστήρ, σημασ. 1. γ'. Ὀππ.ιαν. Ἄλ.
 Φ υ σ ά ρ ι ο ν, τό ὑποκρστ. τοῦ, φύσα.
 Φ υ σ ο ς, αντος, ὁ· μετοχ. ἄορ. α. τοῦ, φύω. Ὁ γονεὺς, ὁ γεννητὸρ.
 Φ υ σ α σ μ ο ς, ὄ (φυσάω). Φευδ. ἀνέγιν. ἀντὶ φυσισμός. Ἀριστοτέλ. προβλ.
 Φ υ σ α τ ή ρ ι ο ν, τό Δωρ. ἀντὶ τοῦ, φυστήριον, = φυστάλεις, σημασ. 2. Ἀριστφ.
 Φ υ σ ά ω, ᾧ, ἔσω. Ἰων. φυσέω (φύσα). Φυστὴ συστρίγων τὰ χεῖλη, πνέω, ἀναπνέω. Πρόδ. ἐπὶ φύσης, (μουχανήν) Ἰλ. ἐπ' ἀνέμων. Ἰλ. νοεῖν φυσάω· τὸ νὰ φυσᾷ τις διὰ τῶν μυκτῆρων σφοδρὰ ἀπὸ θυμὸν «μέγα φυστὰ φυσκωμένους, ἀλαζών. 2) συνήθ. μεταστ. φυστῶ, φυσκῶναι τι. Πρόδτ. «φυσάω τοὺς γνάβους» φυσκῶναι τὰς παρειὰς, ἀλαζονείας φράσις. παροιμία. «ὀδύκτων φυσάω» τὸ παρ' ἡμῶν, κουβαλῶ νερὸ εἰς τὸ κόσκιον, ἐπὶ ματαίων ἔργων τροπκ. «φυσάω τινα», τὸν κάμω νὰ φαντάζεται, ἀλαζονεύεται· παθτ. φυσκῶναι, εἶμαι φαντασμένος. β) φυστῶ, προσπνέω, π. χ. τῇν φυστιάν· φυστῶν ἐνεργεῖν τι, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι· ὅθεν λαλῶ ἐμπνευστικὸν ὄργανον, αὐλόν. Ἀριστφ. γ') φυστῶν εὐνάζει τι ἐξω, ἀναβράζει, ἀπαρῶει, ἐπὶ ῥυστῶν πρaxyμ. Σοφκλ.
 Φ υ σ ε χ ν η, ή (φύσις, ἔχω). Ἀσείως ἐσχηματισμ. πρωτότ. τοῦ, ψυχή. Πλάτ. Κριτύλ.
 Φ υ σ έ ω. Ἰων. ἀντὶ φυσάω. Πρόδτ. φυτεώμενος. Ἰων. μετχ. παθ. ἐνστ. ἀντὶ φυτῶμενος.
 Φ υ σ η η, ή. Ἰων. ἀντὶ φύσα.
 Φ υ σ η μ α, τό (φυσάω). Ὁ διὰ ἐμφύσηματος ἐκπεμφθεὶς ἤχος, τόνος, ἐξαίρ. ὁ συριγμός τοῦ ὄρεος·

ἔτι ἐφρουσκώθη, φουσκάλιδα. ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐντός διακνεοὶ ἄωροι μαργαρίται. 3) πνοή διὰ τῶν μυκτήρων, ὡς τὸ φρύαγμα τροπή. ἀλαζονεία, ἔπαρσις. 4) παρ' Εὐρύπ. «μελάνος αἵματος φυσημάτα» ἐσφαγμένοι βόες, τῶν ὁποίων ἀναβλύζει μαῦρον αἷμα, μὲ σφοδρότητα ἐκχεόμενον ὥστε ἀποτελεῖ φυσημάτους ἤχον. 5) παρὰ Γαλλν. = ῥητίνη, πιτυνῆ.

Φυσήτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φύσημα.

Φυσήσις, εὖς, ἡ (φυσάω). Τὸ νᾶ φυσρ, φρυάττηται τις ἢ τι· τὸ νᾶ προσπνέη, φυσᾷ τις εἰς τι.

Φυσήτης, ἥρος, ὁ (φυσάω). Πανόηποτέ τι διὰ τοῦ ὁποῖου φυσάτις εἰς τι, σύριγξ, σφυρίχτρα. Ἡρόδ. θθεν ἁ) ὁ αὐλός· τὸ φυσοῦναι, ἔξαιρ. ἡ τρύπα ἐπὶ τὸ ῥύγχος τοῦ κήτους διὰ τῆς ὁποίας πηδᾷ ὑψηλὰ τὸ θαλάσσιον ὑδωρ. ἔτι δὲ καὶ τῆς σπηλίας, διὰ τῆς ὁποίας χύνει τὴν μελάνην τῆς καὶ γεννᾷ τὰ αὐγά της. β) τὸ κήτος αὐτὸ· ἔξαιρ. ἰδιαίτερόν τι εἶδος κητῶν. γ) ἡ φύσα, ὁ ἥς φυσώμενον εἰς τὸ πῦρ. 2) ὅς τις φυσᾷ τι, ἡ εἰς τι.

Φυσήτηριον, τό (φυσάω). Ἡ φύσα, τὸ φυσοῦναι. 2) τρύπα, δι' ἧς ἐξέρχεται ὁ ἄηρ. 3) ἐμπνευστικὸν μουσικὸν ὄργανον· εὐδέρ. τοῦ

Φυσήτης, ἡ, ἰον (φυσάω). Ὅ,τι ἀνῆκει, ἀρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νᾶ φυσᾷ τις δι' αὐτοῦ.

Φυσήτης, οὐ ὁ, = φυσητήρ· ὑπόλοιον. Μανέθ.

Φυσήτιος, ἡ, ὄν (φυσάω). Ὅς τις εἶναι ἱκανός, ἡ συνεθίζει νᾶ φυσᾷ· ἐπὶ ῥ. φυσητικός.

Φυσήτης, ἡ, ὄν· ἐπὶ ῥ. ῥημτικ. τοῦ, φυσάω. Ὅ,τι εἶναι φυσημένον· πτὸ φυσητόν· ὡς τὸ, φυσητήριον· σημασι. 1.

Φυσήφρων, ὁ, ἡ (φυσάω, φρῆν). Ὑψηλόφρων, εὐήθης, μάταιος. Ἡτύχ.

Φυσίμα, τό. Φύσημα, πνοή. Δισχύλ.

Φυσίασμός, ὁ. Φύσημα, φρύαγμα. Ἀριστλ. ἐκ τοῦ

Φυσίαώ, ἂφ' οὗ ἐπικ. μετοχ. φυσιόων (φυσάω). Φυσῶ, φρυάττομαι, πνευστιῶ· «ἵπποι φυσιόοντες» Ἰλ. κυρίτω, σφυρίξω· «φυσιόωσα ἔχισ» Ὀμπ. β) τροπικ. φυσικόων, ἀλαζονεύομαι. 2) μεταβτ. φυσκόνω τι παρὰ τοῖς Ὀ. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Φυσίγλη, ἡ, = φύσιγξ, σημε. β'.

Φυσίγλομαι, παθτικ. ἀχρηστού οὗτης τῆς ἐνεργ. διαθέσεως (φύσιγξ). Εἰμαι ὀργισμένος, θυμωμένος, καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν τῇ δίδωσι καὶ τρώγει σκορόδον. Ἀριστρ. θθεν οἱ Μεγαρεῖς ὀνομάζονται παρ' Ἀριστρου. «πεφυσίγμένοι» ἐπειδὴ εἰς τὴν χώραν των ὑψάνον πολλά σκορόδα.

Φυσίγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ὅς τις φυσκόνει τὰς γνάθους· πτὸ φυσίγναθος· καμκ. ἐπὶ θ. τινὸς τῶν βατρχ. ἐν τῇ Βτροχχ.

Φυσίγνώμων, οὗς, ὁ, ἡ, = φυσιογνώμων. Θεόκτρ. Φυσίγξ, ἰγος, ἡ (φυσάω) κυρίως φύσα, φυσοῦναι, αἶσαν· θθεν 2) ἡ μὲ σίφωνα παρομοία αὐτὰ τοῦ σκορόδου, καὶ ἄλλων τριούτων. β) ἡ ἐξωτερικὴ φλούδα τοῦ σκορόδου. γ) ἰδιαίτερόν τι εἶδος σκορόδων.

Φυσίξος, ὁ, ἡ (φύω, ξωή)· ἐπὶ θ. τῆς γῆς. Ἡ τὰ πρὸς τὸ ξῆν ἀναγκαῖα φύσσα. Ἰλ. ποιητ. μόνον· ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ Διὸς, ἐπὶ θ. Δισχύλ.

Φυσίξωος, ὁ, ἡ, = φυσίξος.

Φυσικένομαι, μέσ. ἀποθ. (φυσικός). Διαλέγομαι, ἐμιμῶ ὡς φυσικός, ἥτοι ὡς εἰδημὸν τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Δελόντιος.

Φυσικίλλος, ὁ. λέξις Λακωνικὴ εἶδος ἄρτου σημαίνουσα. Ἀθῆν. καὶ, φυσικίλλος.

Φυσικός, ἡ, ὄν· ἐπὶ ῥ. φυσικῶς (φύσις). Κατεσκευασμένοι, ὑπάρχον, συμβαῖνον ἐκ φύσεως. β) ὅ,τε ὑπάρχει, γίνεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, κατὰ φυσικὸν λόγον, «θεωρία φυσικῆ, καὶ «φυσικῆ», ἀπλῶς· ἔρευνα τῆς φύσεως· πτὸ φυσικόν· τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, ἡ ἐχρῶντο οἱ Στωικοί, εἰς τὸ φυσικόν, ἠθικόν καὶ διαλεκτικόν. Σέξ. Ἐμπ. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅ,τι εἶναι γοητευτικόν, μαγικόν, συμπαθητικόν, π. χ. «φυσικά φάρμακα» ὅθεν καὶ φυσικοῖα οἱ μάντιες, μάγοι.

Φύσιμος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι εἶναι ἀρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς βλάστησιν, γέννησιν. Θεόφρ.

Φυσιογνώμια, ἡ, ἡ σπανιότ. τύπ. ἀντὶ φυσιογνωμονίας. Lob. Φρν.

Φυσιογνώμικος, ἡ, ὄν, = φυσιογνωμονικός.

Φυσιογνώμων, ὡ, ἡ, ἡ (φυσιογνώμων). Ὅς τις κρίνει, διακρίνει τὴν φύσιν, ἔξαιρ. διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν χαρακτηρημάτων τοῦ προσώπου του καὶ γνωρίζει τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἀριστοτέλ. «φυσιογνωμονήσους τοὺς ἀποψηφισαμένους». Δημοσθέν. θθεν

Φυσιογνώμονια, ἡ. Ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐπιτηδεύουσα τοῦ φυσιογνωμονίου. Ἀριστλ.

Φυσιογνώμικος, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν· ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῆς φυσιογνωμονίας· ἐπὶ ῥ. φυσιογνωμονικός.

Φυσιογνώμοσύνη, ἡ = φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων, οὗς, ὁ, ἡ (φύσις, γνώμων). κυρίως, Ὅστις διακρίνει τὴν φύσιν, ἡ κρίνει τι κατὰ τὴν φύσιν συνῆθ. δὲ ὅστις γνωρίζει τὴν διάθεσιν, τὸν τρόπον, τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸ φυσικὸν σχῆμα· ἔξαιρ. κατὰ τοὺς χαρακτήρας τοῦ προσώπου του.

Φυσιολόγος, ὡ, ἡ, ἡ (φύσις, λόγος). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν· ἔξαιρ. τὴν οὐσίαν καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς. 2) ἐξηγῶ τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς λόγους· θθεν

Φυσιολόγημα, τό. Ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως καὶ

Φυσιολογία, ἡ. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ φυσιολόγου. 2) ἔρμηνεία, ἐξηγήσις τινος κατὰ φυσικὸν λόγον.

Πλούταρχ.

Φυσιολόγος, ὁ, ἡ (φύσις, λέγω). Ὅστις ἐρευνᾷ τὴν φύσιν, ποιότητα τῶν φυσικῶν σωμάτων· ἔξαιρ. κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ ἐξηγεῖ εἰς ἄλλους.

Φυσιοποιέω, ὡ (ποιέω). Κάμνω τι νᾶ γένη φυσικόν. Κλημ. Ἀλ.

Φύσιος, ὁ κύρ. ὄνομα. Γίος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Πλούτ.

Φυσίω, ὡ, ὡς (φύσις). «τινὰ», μετὰ ἐπιφωρομένου ἀπαρεμφτ. Κάμνω τι εἰς τινα νᾶ τῇ γίνῃ φυσικόν. 2) = φυσίαω, φυσκόνω τι· παρὰ τοῖς Ὀ. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Φυσίω, ὡν, ἂν· ἐπικ. μετοχ. τοῦ φυσίαω. Ἰλ.

Φύσις, εὖς, ἡ (φύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ φύσις. Ὀδ. β) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐπὶ τῆς νοερᾶς ποιότητος· ἐμφυτος νοερά δεινότης, εὐφυία, ἀγαθοφυία Γαλλ. Genie. γ) ἡ φυσικὴ διάταξις, εὐταξία, διαθεσις· θθεν «φύσεια ἐκ φύσεως»· «κατὰ φύσιν», κατὰ φυσικὸν λόγον, κατὰ φυσικοὺς ὁρους, π. χ. πτὸ κατὰ φύσιν πατήρ, υἱός, ἀδελφός· «γνήσιος πατήρ, κλ. 2) ἡ φύσις, ὡς γεννητικὴ δύναμις· θθεν καὶ γένεσις, κτίσις, ἀρχή. 3) ὄν, ἡ πλάσμα τι· θθεν τέκνον, ἀπόγονος, γενεά. Σοφοκλ. καθ' Ἡτύχ. δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον.

Φυσιφρών, οὗς, ὁ, ἡ = φυσήφρων.

Φυσίωμα, τό (φυσιώω). Ὅτι εἶναι εἰς τινα ἢ εἰς τι φυσικόν, ἔμφυτον.
 Φυσίωσις, εως, ἡ (φυσιώω, σημασ. 2.). Τὸ νὰ ἐπαίρηται τις, φαντάζεται· ἀλαζονεία. Ν. Δ.
 Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, πέραν τοῦ Ἀξιού ποταμοῦ πλησίον τῆς Κισσοῦ. Θουκ.
 Φύσκη, ἡ (φυσάω). Ὁ στόμαχος καὶ τὸ παχὺ ἐν-
 τερων. 2) ὁ ἐκ τοῦ παχέος ἐντέρου κατεσκευα-
 σμένος ἄλλας. »λοκάνιον«. Ἀρσφ. 3) φουσκαλίδα,
 ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος.
 Φυσκία, ἡ, = φύσκος, ἡ. Στέρ. Βυζ.
 Φύσκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φύσκη.
 Φύσκος, ὁ, = φύσκη, σημασ. 2. Γλωσσ. Φιλοζ.
 Φύσκορ, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι πα-
 ραθαλασσίῳ χώρας τῶν Ῥοδίων, μὲ ἱερὸν ἄριστος
 τῆς Λητούς. Στράβ. 2) = Φύσκα. Στέρ. Βυζ.
 Φύσκος, ὁ. Ὅρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ
 Κρότωνος· τανὺν Pozzi. Θεόδ. 2) ποταμὸς τῆς
 Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ὠπιδος·
 κατὰ Mannert· τανὺν Ὀδοῦν ἡ Ὀδορὸν, κατὰ
 δὲ Rennel ὁ μικρὸς Δικαίεχ. Ξενοφ.
 Φύσκος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ
 ἔγκονος τοῦ Ἀρικτύονος. Στέρ. Βυζ.
 Φύσκειον, ανος, ἡ φυσκῶν, ἄνθος, ὁ (φύσκη). Ὅστις
 ἔχει παχεῖαν κοιλίαν· πριστικοίλης· γελοία προ-
 σωνυμία τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου,
 καὶ τοῦ Πιττακοῦ. Διογέ. Λαέρτ.
 Φυσόβαθρον, τό (φύσα, βάθρον). Τὸ ὑπόδα-
 θρον τοῦ φυτηγρίου, φυσουίνου.
 Φυσσειδής, ὁ, ἡ (φύσα, εἶδος). Ὅτι εἶναι, φαι-
 νεται ὡς φυτάλις, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα.
 Φυσόω, ἀμφβλ. ἀνάγκη. ἀντὶ φυτάω.
 Φύσσα, φυσσάλις, φύσσαλις, φυσηστήρ· κλ. κατ'
 ἄνοιαν τῆς μητροποιίας προκύβαστα σφαλερὰ γρα-
 φὴ ἀντὶ φύσα, φυσάλις, φύταλις, κτλ.
 Φυστή, ἡ, φύττη, ἡ (φύρω). ὑποκοριστ. μάζα. Εἵ-
 δος ἄροτου ἡ πλακοῦντος, κατασκευασμένου ἀπὸ
 κριθάλευρον, καὶ ὄχι κατὰ τὸ σύνθηες ζυμωμέ-
 νου, ἀλλὰ ἀνακατωμένου ὀλίγον μόνον. Ἐπιγραμ.
 Λεωνιδ. ὡς τὸ, φύραμα.
 Φύστις, εως, ἡ (φύω)· ποιητ. ἀντὶ φύσις, σημασ.
 4. Οἱ ἀπόγονοι, γενεά, γένος. Λισχύλ. Περσ.
 Φυστίς ἴδος, ἡ (φύρω) = φυστή.
 Φυσώδης, ὁ, ἡ (φύτα, εἶδος). Ὅστις εἶναι γε-
 μνάτος ἀνέμου, καὶ ὅστις προξενεῖ ἀνέμου.
 Φυταγωγίω (φυτόν, ἄγω). Περιποιεῖται φυτόν
 τι εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ καλὰ. Ἐτυμολογ. Μ.
 Φύταιον, τό = Φοίτεον, ὅπερ ἴδε.
 Φυτλίδια, οἶ. Ἀπόγονοι τοῦ φυτάλου, ἀρχαῖα
 τις γενεά ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θη-
 σέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνον πολλῶν λη-
 στῶν. Πλούταρχ. Θησ. 12, 22.
 Φυταλία, ἡ (φυτόν). Τόπος κατάφυτος μὲ δέν-
 δρα, ἡ ἀμπελών· ἀντιθετ. τῷ, ἄγρός. Ἰλ. ἐν γένει
 τόπος διὰ φύτευμα δένδρων. 2) ὅτι εἶναι φυτευ-
 μένον, »φυταλῖα Παλλάδος«, τὸ ἐλαιόδένδρον.
 Καλλμ. 3) ὁ τελευταῖος καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὅτε
 φυτεύουσι τὰ δένδρα.
 Φυταλίξιω, ἰω, φυτεύω. Ἠσύχ.
 Φυτάλιμος, ὁ, ἡ. ἴδε φυτάλιμος.
 Φυτάλιος, ὁ, ἡ ἔτι δε καὶ τρικατλ. = φυτάλ-
 μιος· »φυτάλιος Ζεύς«. Ὀρρ. Ἰγμ.
 Φυτάμιος, ὁ ἐπὶθ. τοῦ Ποσειδῶνος, παρὶ τοῖς
 Τροϊκῆνσι, ὡς διατηροῦντος τοὺς καρποὺς αὐτῶν
 ἀπὸ τῆς θαλάσσης κατακλύσεις. Πaus. ἔτι δὲ
 ἐπίθετ. τοῦ Διὸς. Ἠσύχ.

Φυτάλιμος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ καὶ τρικατλ. (φύτος).
 Ὅστις προσεγγεῖ, χορηγεῖ εὐκαρίαν, πολυκαρίαν·
 ἐπίθετ. τῶν θεῶν· ἀλλὰ καὶ »φυτάλιμοι γέροντες«,
 οἱ γέροντες πατέρες. Λισχύλ. »φυτάλιμος πατήρ«
 ὁ γέρον ἡδὴ πατήρ. Σοφοκλ. »λέκτρα φυτάλιμα«,
 ἡ γαμικὴ κλίνη, συγκοίμησις. Ῥῆσ. 2) Ὅτι εἶναι
 ἔμφυτον, ἐκ φύσεως· »ὄμμάτων φυτάλιμος«, ἐκ
 φύσεως τυφλός. Σοφοκλ. »χθὼν φυτάλιμος«, ἡ πα-
 τρίς. Δυκρ. ἐκ τοῦ φυτάλιμος, κατὰ μετάθεσιν τῶν
 στοιχείων.
 Φύταλος, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀρχαῖος τις κάτοικος τῆς
 Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεῖς φιλοφρόνως τὴν Δήμη-
 τραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὐτὴ ἐπλανᾶτο ζητοῦ-
 σα τὴν ἀρπαγείσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐ-
 τῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὅποιον οὗτος πρῶτος
 ἐφύτευεν εἰς τὴν χώραν. Πaus.
 Φυτάνη, ἡ = φυταλία. ἄμ. Γαλην. Γλωσσ.
 Φυτάριον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φυτόν. Ἀθήν.
 Φυτάς, ἄδος, ἡ (φυτόν). Βλαστάρη διὰ φύτευμα,
 παραφράς· ἔξαιρ. ἐλαίας. Πλούταρχ.
 Φυτάω, ψευδ. ἀνάγκη. ἀντὶ φιτύω, ἄφ' οὗ παρ' Ἡσδ.
 τὸ ἡμαρτημ. φυτήσατο, ἀντὶ φιτύσατο.
 Φυτεία, ἡ = φύτευσις. 2) φυτόν. 3) ἡ αὐξήσις
 τῶν φυτῶν.
 Φύτευθεν, Αἰολικ. καὶ ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παθ.
 ἄριστ. ἀ. τοῦ, φυτεύω, ἀντὶ ἐφυτεύθησαν.
 Φύτευμα, τό (φυτεύω). Ὅτι εἶναι φυτευμένον,
 τὸ φυτόν. Πίνδρ.
 Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὅτι εἶναι ἐπιτή-
 δειον εἰς φύτευσιν· καὶ τόπος ἐπιτήδεος εἰς τὸ
 νὰ φυτεύονται δένδρα. Διόδ. Σικελ. ἐκ τοῦ
 Φύτευσις, εως, ἡ (φυτεύω). Τὸ νὰ φυτεύῃ τις
 δένδρα· τροπικ. παιδοποιεῖα, τεκνοποιεῖα.
 Φυτευτήριον, τό. Φυτόν, τὸ ὅποιον μεταφυτεύε-
 ται ἀπὸ παραφράδα. Θεόδ. Αἰτ. φυτ.
 Φυτευτής, οὗ, ὁ (φυτεύω). Ὅστις φυτεύει.
 Φυτευτικός, ἡ, ὅν. Ὅτι ἀνήκει εἰς φύτευσιν.
 Φυτευτός, ἡ, ὅν. ἐπιθετ. ῥηματ. τοῦ, φυτεύω,
 Ὅτι ἐφυτεύθη· τροπ. ὅστις ἐγεννήθη, τέκνον.
 Φυτεύω, εὔτω (φυτόν) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν φυτεύω.
 Ὅδω. κατ' ἀντίθετ. τῷ, ἄρῳ, σπείρω. 2) μεταφρ.
 παιδοποιεῖσθαι, τεκνοποιεῖσθαι ἐπὶ πατέρι. Ἡρδ.
 3) ἐν γένει, γεννᾶν, προσεῖν, ἐκτελεῖν, κάμναι νὰ
 γένῃ, συμβῇ τι. Ὀδ. Ἰλ. Πίνδ. παρβλ. φετύω. 4)
 σπανιγρ. κατασπείρω, σπείρω, ὅθεν »γῆ πεφυτευ-
 μένη«. Ξενοφ.
 Φυτηχομέω (φυτηχός). Φυτεύω φυτά, περι-
 ποιούμενα αὐτὰ· ὅθεν
 Φυτηχομία, ἡ. Κηπεία, κηπουργία. Ὀππν.
 Φυτηχός, ὁ, ἡ (φυτόν, κομέω). Ὅστις φυτεύει,
 περιποιεῖται τὰ φυτά· ὅθεν ὁ κηπουρός.
 Φυτία, ἡ = φυτηχία, ὅπερ ἴδε.
 Φυτικός, ἡ, ὅν. (φυτόν). Ὅτι γίνεσθαι, προέρχε-
 ται ἐκ τῶν φυτῶν ὁμοιάζει μὲ φυτόν.
 Φύτιος, ὁ, ἡ (φύω) = Φυτάλιμος· ἐπὶθ. τῶν θεῶν.
 »Ζεὺς, Ἥλιος, Ἀρτεμις«.
 Φύτλη, ἡ (φύω), ὡς τὸ φύσις, ποιητ. ἀντὶ, φύ-
 σις. Γένεσις, γενεά, τεκνοποίησις. Πίνδ.
 Φυτοειδής, ἐπὶθ. (φυτόν) = φυτωδής. Ὡς φυτόν,
 καθὼς τὰ φυτά. Δγν. Ἀρτ.
 Φυτοεργός, ὁ, ἡ ἀντὶ φυτουργός· ποιητ.
 Φυτοκομέω (φυτοχός) = φυτηχομέω· ὅθεν
 Φυτοκομία, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηχομία.
 Φυτοχός, ὁ, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηχός.
 Φυτόν, τό (φύω). Πᾶν ὅτι γεννᾶται ἐκ τῆς γῆς·
 ἔξαιρ. κήπευμα. Ὀμ. καὶ Ἡσδ. ἔτι δὲ καὶ = φύμα,

ἀπόστημα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅσα γίνονται συνήθ. εἰς τὸ σῶμα ζῶον. Ἀρχλ. 2) παρὰ ποιητ. καὶ Τρυ. ἐν γένει πλάσμα, κτίσμα, δημιουργήμα τῆς φύσεως, ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, ἔρνος, ἐπ' ἀνθρώπων ἀπόγονος, τέκνον, πρὸν οὐράνιον ὁ ἀνθρώπος. Ἀνθλ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Φυτὸς, ἡ, ὄν. ἐπὶ θ. ῥηματ. τοῦ, φύω. Ὅτι ἐβλάστησεν. 2) ὅ,τι εἶναι γόνιμον, εὐκαρπον.

Φυτὸσκαφία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπηται οἱ ὁλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν, ἀνάλισμα. Ἀνάλεκτ. ἐκ τοῦ

Φυτὸσκάφος, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὅστις σκαλίζει τὰ φυτὰ, σκάπτων ὀηλ. περὶ τὴν ῥίζαν τῶν, τὰ περιποιεῖται· ὅθεν ἐν γένει κηπουρός. 2) παθητ. »ἡ φυτοσκαφός« ὑπακούον. γῆ, ἀνασκαμμένη.

Φυτὸσπορία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύη τις τι· ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. Μανθ. ἐκ τοῦ

Φυτὸσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις σπείρει φυτεύει, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. 2) τροπ. ὅς τις ὅ,τι τεκνοποιεῖται »ὁ φυτοσπόρος«. Πατήρ. Σηλλ. Τραχυ.

Φυτοτροφέω, ὦ (φυτοτρόφος) = φυτηκομέω ἐπὶ γῆς, ἡ τις τρέφει τὰ φυτὰ. Στοβ. ὅθεν

Φυτοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιμελῇται, περιποιῇται τις τὰ φυτὰ, κηπουρία, φυτουργία. Γεωπον.

Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω), = φυτηκόμος.

Φυτουργεῖω (φυτουργός). Ἐργάζομαι περὶ τὰ φυτὰ, τὰ περιποιεῖται· ὅθεν

Φυτούργημα, τό. Ἡ περὶ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ περιποιῇται τις τὰ φυτὰ· καὶ

Φυτουργία, ἡ = φυτοτροφία· ὅθεν

Φυτουργικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν φυτουργίαν, ἡ εἰς τὸν φυτουργόν. β') Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῆς φυτουργίας· ἡ φυτουργικὴ τέχνη, = φυτουργία. Πολυδ.

Φυτούργιον, τό = φυτῶριον· ἐκ τοῦ

Φυτούργος, ὁ, ἡ (φυτὸν, ἘΡΓΩ) = φυτηκόμος. 2) τροπ. ὁ φύσει πρωτεύτιος, ὁ πρῶτος αἰτίας τῆς φύσεως. Πλάτ.

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ τόπου, ὅπου γεννῶνται, εὐρίσκονται φυτὰ.

Φυτώω, ὦ (φυτὸν). Κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, βλαστήσῃ ὡς φυτὸν παθητ. αὐξάνει τι ὡς φυτὸν.

Φύτρα, ἡ = φύτλη. Ἡτύχ.

Φυτῶθης, ὁ, ἡ (φυτὸν, εἶδος). Ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ εἶδους τῶν φυτῶν ἐπὶ θ. φυτῶδης.

Φυτῶν, ὡς, ὁ (φυτὸν). Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα ἢ ἀμπέλους.

Φυτῶνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν ρυτὸν. Ἀχιλλ. Τάτ.

Φύτωρ, ορος, ὁ (φύω). Γεννήτωρ, πατήρ. Ἡτύχ.

Φυτῶριον, τό· καὶ

Φυτῶριον, τό (φυτὸν, ὄρα). Τόπος ἰδιαιτέρος εἰς τὸν ὅπου φυτεύονται παντοῖα φυτὰ, δένδρα, ἔπειτα δὲ λαμβάνονται ἐκεῖθεν καὶ μεταφυτεύονται εἰς ἄλλους τόπους, Λατ. plantarium.

Φῶι, ὡς, ὁρ. ἄρ. ἔφωσα, ἀπαρέμ. φῶναι, καὶ φῶναι, μετοχ. φῶς, φῶσα, φῶν, καὶ φῶεις· Γεννᾶν, κάμνειν τι νὰ λάβῃ ὑπαρξίν τινα. Ἰλ. ἐξαιρ. ἐπὶ φυτῶν, ῥιζῶν, φύλλων, κτλ. »καρπὸν φῶειν«. Ἡρόδ. ὡταύτως καὶ »τρίχας φῶειν«, ἀποκτῶ τρίχας, μαλλιά· »πῶγωνα φῶειν«, ἀφίνω τὰ γένεια. Ἡρόδ. »γλώσσαν φῶειν«, ἀποκτῶ, ἔχει γλῶσσαν· ἐν γένει τὸ ἔχειν ἢ κτᾶσθαι φυσικῶς τινα ἰδιότητα· τὸ δὲ »ἄνδρας φῶειν« ἐπὶ χόρας, ὅπου γεννῶνται ἄνδρες, πολεμικοὶ ἄνδρες. Ἡρόδ. ὅθεν καὶ γεννᾶν, τεκνοποιεῖται, »ὁ φύσας, ὁ γεννᾶτωρ, ὁ πατήρ· ἄλ-

λὰ καὶ ἐπὶ μητέρων, τίκει, γεννᾷ. Εὐρπ. β) τροπικ. »φρένας φῶειν«, ἀποκτῶ γνώσιν, γίνομαι φρόνιμος. Σοφοκλ. καὶ »ὁδῶν φῶειν«, φαντάζομαι. 2) παθητ. φῶμαι, φύσομαι, καὶ φῶσομαι, μετὰ ἐνεργητ. β'. ἄορ. ἔφυν καὶ ἐφύν, παρακμ. πέφυκα. γεννᾶται, γίνεται· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, αὐξάνει, φυτρώνει. Ὅδ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννώμαι. Ἰλ. ἐν γένει, γίνεται, προκύπτει τι ἐκ τῆς φύσεως, ἐπὶ πάντων τῶν ἐκ τῆς φύσεως, τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐχόντων· ὅθεν καὶ ἔστι, ὑπάρχει ἀνευ παραίτερου ἰδιαιτέρου τινὸς διορισμοῦ. 3) παρ' Ὀμ. »ἐν δ' ἄρα οἱ φῶ χεῖρῖα, τὸν ἔσφιξε τόσον ἀπὸ τὸ χεῖρ, ὡς νὰ ἦτον κολλημένος εἰς αὐτόν· εἰς δὴλωσιν ἔγκαρδιον ἄσπασμον· σπαντῶ δὲ ἔφυν ἐν χερσίν«. Ὅδ. καὶ »ἐν χερσὶν φύονται«. Ὅδ. ὡταύτως καὶ »ὁ δ' ἄξ ἐν χερσὶν φύεται, θαγκάνοντες δυνατὰ τὰ χεῖλη μὲ τοὺς ὀδόντας, εἰς δὴλωσιν ὀργῆς ὑποκρυπτομένης. Ὅδ.

Φῶ, ὑποτακτ. ἄορ. β'. τοῦ φημί.

Φῶ, κατὰ συνηθ. Στκ. τοῦ, φῶς, ἀντὶ φωτὶ.

Φῶγανον, τό (φῶγω). Σκεῦος μαγειρικόν· εἰς ψήσιμον ἢ φρυγάνισμα ἐπιτήθειον. Πολυδ.

Φῶγνυμι, καὶ

Φῶγνύω, = φῶγω.

Φῶγω, καὶ, φῶγος, φῶζω, καὶ φῶσιν· παθητ. παρκ. πέφωμαι, καὶ πέφωμαι· ἄορ. ἐφώγην. Φρυγανίζω, (καθουριδίζω), ψήνω, ζεσταίνω τι (συγγεν. τῷ ΦΑΩ, φῶς, φαύω, φαύσκω, φαύζω, καὶ τῷ Λατ. forus, foco, suffoco καὶ foveo.

Φῶζω, = φῶγω.

Φῶϊς, ἀμφβλ. γραφὴ ἀντὶ πῶϊς.

Φῶϊς, ἴδος, ἡ καὶ συναίρ. φῶς, φῶδός· πληθ. ἄρθμ. φῶδες (φῶζω). Φουκακίδα ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ καύσιμον γινόμενη· ἐν γένει ἔγκαυμα, καύσιμον. Ἀριστοτ.

Φωκάδιον, τό, ὑποκρστ. τοῦ, Φώκη.

Φωκαία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, ἄρτικῶς τοῦ ἔρμου ποταμοῦ, ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ τινὸν Ἀθηναίων, περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἄρθηκαν τὴν πατρίδα τῶν καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρον ἐκτίσαν τὴν πόλιν Ἀλεξίαν ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· τῶν δὲ εἰσπίπαι Φωκαίᾳ ἢ Φώκης καλούμενα. Ὀμ. Ἡρόδ. ὅθεν

Φωκαεὺς, ὡς, Ἄττ. Φωκαεὺς, ὡς ὁ. Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. (διαφορὸν τοῦ Φωκεὺς, κάτοικοι τῆς οὐκίδος.)

Φωκαίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Φωκαίας. Ἡρόδ. ὅθεν

Φωκαίηθεν· ἐπὶ θ. ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαίης, ἴδος, ἡ. Ἀττικ. Φωκαίης, ἴδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὕσα οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐρασίμια Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτιάδους ὀνομαζομένη. Ξεν. 2) ἐπιθετ. ἀντὶ Φωκαίᾳ. Θουκ.

Φωκαεὺς, Ἀττ. ἀντὶ Φωκαεὺς. Θουκδ.

Φωκαίτης, ου, ὁ, = τῷ Ἀττ. Φωκαίτης.

Φωκαίτης, ἡ, ὄν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαίην, ἡ· ἔτι δὲ καὶ φῶκος, ὁ. Εἶδος τι κητῶν. Ἀριστλ. ζῶων ἱστρ.

Φωκαίς, ἴδος, ἡ, = φῶϊς· ἀμφβλ.

Φωκαίης, ἴδος, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ Φωκαίης· ἴδε τὸ ἐπόμεν.

Φωκαίτης, ου, ὁ. Ἐκ τῆς Φωκαίας, = Φωκαεὺς. 2) ἐπιθετ. ὁ Φωκαίτης στατήρ, νόμισμα τῶν Φωκαίων ἐκ ποταμοῦ χρυσοῦ. Θουκ. καὶ »στατήρας Φωκαίδης«, παρ' Ἡουχ.

Φωκάρχη, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Φωκαίας. Ἐπιγρ.
 Φωκεαί, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.
 Φωκεὺς, ἑως, ὁ. Ἴων. ἥος. Ὁ γάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὁμ. ἰλ.
 Φώκη, ἡ. Τὸ θάλασσιον ζῶον »φώκηα«. Ὅδ. Ἡρόδ.τ.
 Φωκίζους, ου, ὁ. κύρ. ὄνομ. Ἀθηναϊοὺς τις, παρὰ Δημ.
 Φωκικὸν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἐνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ ἧτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδαν παρὰ τὸν τάφον τοῦ Δαίου. Πaus.
 Φωκικὸς, ἡ, ὄν. Τῆς Φωκίδος ἡ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ. ἐκ τοῦ
 Φωκίς, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεταίης Ἑλλάδος, ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λοκίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβριῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀξόλων Λοκῶν ἐκλήθη δὲ Φωκίς ἀπὸ τοῦ Φώκου υἱοῦ τοῦ Δίακου, ὅστις ἐκυρίευσεν ἐν μέρει αὐτῆς, μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα. Σφ. Ἡρόδ.τ. Στράβ. 2) ἐπιθετ. ἀντὶ Φωκικῆ.
 Φωκίς, ἰδος, ἡ. Εἰδός τι ἀπίων, ἀπιδίων.
 Φωκίων, ονος, ὁ. Ὀνομασία πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιωρίστου. Ἡσύχ.
 Φωκίον, υνος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀμμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδάχνης τῆν φιλοσοφίαν πηλασίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους. Δημ. Πλούταρχ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.
 Φωκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δίακου καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ τοῦτον φρονεῖν ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν Δίσκον. Ἡσιόδ. Θέογ. Ἀπολόρ. κατὰ Πaus. ὠνόμασθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκίς χώρα. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτινῶνος ἡ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου ἑλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Συγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Πaus. 3) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίανος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.
 Φωκος, ὁ, = φώκαινα.
 Φωκρετος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Βυζάντιός τις, παρὰ Δημ.
 Φωκταί, ὦν, αἱ Φαγκτῶν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Δουκ. πιθανῶς. ἐκ τοῦ
 Φωκτὸς, ἡ, ὄν. ῥημα. τοῦ φώγω. Ὅτι, εἶναι φρυγανισμένον (ταχυγασμένον) ἐψημένον.
 Φωκυλίζης, ου, ὁ. Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μελίτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποῦ σῶζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.
 Φωλάζω, = φωλεύω. Ἡσύχ.
 Φωλάς, ἄδος, ἡ, = φωλεύουσα. Ἡ κρύπτουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν φωλεὸν αὐτῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος ἡ ἐπιβουλεύουσα, παρανομουσα. Θεόκρ.τ. »ἄρκτος φωλάς«. β) χώρα, τόπος ἔχων ἄντρα, σπήλαια εἰς τὰ ὁποῖα εὐκόλως κρύπτεται τις ἦτι. 2) ὡς οὐσιαστικ. εἶδος τι κοχλίων, ἡ στράκων. β) = φωλεός.
 Φωλεά, ἡ, καὶ φωλεά, = φωλεός. Ἡσύχ.
 Φωλεία, ἡ (φωλεύω). Τὸ νὰ διατρίβῃ, ζῇ τις εἰς σπήλαια. ἔξαιρ. ὁ διαρκούντος τοῦ χειμῶνος ἐν σπηλαίοις ὑπνος ἀγρίων τινῶν θηρίων.
 Φωλεῖς, ὁ, ποιητ. ἔξαιρ. ἐπικ. ἀντὶ φωλεός.

Φωλεῖω. Νικανδ. = φωλεύω. ἄμφ.
 Φωλεός, ὁ. καὶ κατὰ πλθ. ἑτερογν. ἄρθμ. τὰ φωλεῶ ποιητ. Σπήλειον, ἄντρον. ἔξαιρ. τόπος ἐνθα διαρκούντος τοῦ χειμῶνος κοιμῶνται θήρια τινά. 2) παρὰ τοῖς Ἴωνι, τὸ σχολεῖον, διδασκαλεῖον, ἐν γένει τόπος συνελεύσεως (συγγ. τῶν γωλεός, καὶ τῶ Γερμ. hohl).
 Φωλεῦσις, ἑως, ἡ, = φωλεία. ἐκ τοῦ
 Φωλεῖω, καὶ
 Φωλεῖω, ἡσω (φωλεύς). Κρύπτομαι εἰς σπήλαιον τι. ἔξαιρ. ἐπὶ θηρίων τινῶν κοιμωμένων διαρκούντος τοῦ χειμῶνος. ἐν γένει, κρύπτομαι που καὶ παρανομῶν τι.
 Φωλεῶδης, ὁ, ἡ (φωλεός, εἶδος). Ὅτι, εἶναι ὅμοιον μὲ φωλεόν, σπήλαιον. Πλούταρχ.
 Φωλητήρ, ἥρος, ὁ (φωλεύ). Ὅστις εἶναι κρυμμένος εἰς σπήλαιον. ἐν γένει ὅστις διατρίβει πάντοτε εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον.
 Φωλητήριον, τό. ὡς, τὸ, φωλεός, σημεῖ. 2. Πλούτ. παρ' Ἡσύχ. οἰκοσυμποσιακοί.
 Φωλεῖα, ἡ, = φωλεία.
 Φωλεῖον, τό. ὑπερστ. τοῦ, φωλεός. Πaus.
 Φωλῆς, ἰδος, ἡ. ἰχθύς τις θαλάσσιος κρυπτόμενος εἰς τὴν πολλὴν μύξαν του τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει. Ἀριστοτέλ. ζῶων ἱστορί.
 Φωνάεις, Δωρικ. ἀντ. φωνήεις. Πίνδ.
 Φωνήριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, φωνή. Ἀθήν.
 Φωνασκῶ, ὦ, ἥτω (φωνασκός). Ἀτικῶ, γυμνάζω τὴν φωνὴν μου, μακρῶν νὰ ψάλλω ἢ νὰ διεξέρχωμαι τι, καὶ ἅμα ζῶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διωριζομένην μοι διαίταν. Πλάτ. ὅθεν ζῶ εὐτάκτως, ἐγκρατῶς, σωφρονῶς Πλάτ. ὅθεν
 Φωνασκητής, οὔ, ὁ, = φωνασκός. Γλώσσ. Στεφ.
 Φωνασκία, ἡ (φωνασκός). Τὸ νὰ ἀσκήταιί τις εἰς τὸ ψάλλειν. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ὅθεν
 Φωνασκικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φωναστίαν, ἐπὶ φωνασκίαν, κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνασκίας. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.
 Φωνασκός, ὁ (φωνή, ἀσκήω). Ὅστις ἀσκεῖ, γυμνάζει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων τὴν φωνήν. ἐν γένει διδασκαλὸς τῆς ψαλτικῆς ἡ τῆς καθ' ὑπόκρισιν ἐπαγγελίας. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.
 Φωνέω, ὦ, ἥτω (φωνή). Φωνάζω. ἔξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων ὅσοι ὁμιλοῦν δυνατὰ ἡ εὐκατάληπτα, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημεῖ. ἔτι δὲ καὶ κράζω, ψάλλω, τραγοῦδι. ἐν γένει ὑφ' ὧν τὴν φωνὴν μου, φωνάζω δυνατὰ. Ἡρόδ. ἔξαιρ. κελεύω, προστάζω, ὡς τὸ, καλέω. Σηκλ. 2) μετβ. προσφονῶ, προσαγορεύω τινά. μετὰ αἰτ. ἰλ. β) κράζω τινά εἰς τὸ ὄνομά του. πλθ. ὀνομάζομαι.
 Φωνή, ἡ (ΦΑΩ). Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενος ἤχος καὶ προσβολὴν ποιῶν εἰς τὴν ἀκοὴν κυρίως ἐπὶ ἐμφύχων συνήθως δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, φωνή, λόγος, ὁμιλία. Ἡσδ. Ἡρόδ. ἔξαιρ. σφοδρά, καθαρὰ φωνή, βοή, κραυγὴ ἐν πολέμοις. ἰλ. ἀλλὰ καὶ ἀλόγων ζῶων φωνή ἡχείων, κυνῶν, βοῶν. Ὅδ. τῆς ἀηδόνος. Ὅδ. ἄρα καὶ ὠδή, ψαλμῳδία. ἐν γένει φωνὴ ἔναρ. θρος. Schaeef. ἐν Διον. συνθ. ἡ γλῶσσα, διαλέκτος. Ἡρόδ. (συγγ. τῶ, φάος, φῶς. ἴδε φαῖνα καὶ φημί.) ὅθεν
 Φωνήεις, ἡσσω, ἡσν. Δωρικ. φωνάεις. Ὅστις ἔχει φωνὴν, ἡμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ. Πίνδ. ἐν γένει πᾶν ὅτι ἀφίηται, ἐπὶ μπετ φωνῶν, τόνον, φωνῶν ἑναρῶν. Ἡσδ. Θγν. ἢ τὰ φωνήεντα τὰ φωνήεντα τοῦ ἀλφραβήτου.
 Φωνήμα, τό (φωνέω). Φωνή, ἤχος, φθόγος, ὁμιλία, διάλεκτος. Σηκλ.

Φωνήεις, ἤντος, ἤσσα, ἤν, κατὰ συναίρ. ἀντί φωνή-
εις. Πίνδ. εὐδ. πληθ. ὄνμ. φωνάνατα.
Φωνήεις, εἰς, ἡ (φωνέω). Τὸ νὰ φωνάξῃ, λαλῇ,
ὁμιλῇ, ἡχῇ, καλῇ, κρᾶξῇ τις.
Φωνητήριος, ἰα, ἰον, = φωνητικός, «φωνητήρια
ὄργανα» ἡ γλώσσα, τὰ χεῖλη, καὶ λ. π.
Φωνητικός, ἡ, ὄν (φωνή). Ὅτι ἀνήκει, εἶναι ἐπι-
τῆδειον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἡχόν, φωνήν ὅστις δύνα-
ται νὰ ὁμιλῇ· ἐν γένει, = φωνήεις.
Φωνίον, τὸ ὑπερστ. τοῦ, φωνή.
Φωνομαζάω (μαζάω) = φωνασκῶ, κυρίως δὲ
Ζυμώνω, μασσοῦ τὴν φωνήν.
Φωνομαχέω, ὦ (μάχομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ
περὶ λέξεων, λόγων, λογομαχῶ. Σέξτ. Ἐμπ. ὅθεν
Φωνομαχία, ἡ. Λογομαχία. Πτολεμ.
Φωνόμησος, ὅ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις ἤ, ὅτι μιμεῖ-
ται φωνήν τινα. Ἡραϊστ.
Φωρ, ὡρς, ὁ. Κλέπτης, ληστής. Ἡρότ. ὅθεν τὸ Λατ.
fur. Πλάτ. παρὰ Δημοσθ. καὶ ὑπερθ. «φοροτάτος
αἰετὶ καπῆλον παρέχεται». 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ.
ἱστορ. καὶ Πλινίου, εἶδος μελίσσης διαφορετικοῦ τοῦ
Κηφῆνος· ὅθεν
Φωρά, ἄς, ἡ. Ἰων. φωρή, = κλοπή. Ἰων. Ἐρ.
Φώρα, ας, ἡ· ἴδε φώρη.
Φωρασις, εἰς, ἡ (φωράω). Ἡ ἐξιχνεύσις, εὗρεσις
κλέπτον ἐπὶ τὸ ἔργον, ἡ κλοπῆς τινας.
Φωρατής, οὗ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ καὶ φανερόναι τὸν
κλέπτην ἢ ἄλλο τι κεκρυμμένον πρᾶγμα· ὅστις πιάνει
τὸν κλέπτην ἐν ᾧ κλέπτει.
Φωράω, ἄτω (φῶρ, φωρά). Ζητῶ, ἐξιχνάζω, εὗρί-
σκω τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν, ἐρευνῶ οἰκόν τινα διὰ
νὰ εὗρω τὸν κλέπτην. Ἀριστ. β' πῖνων, εὗρίσκω
τὸν κλέπτην ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κλέπτει.
Φώρα, ἡ. Ἀττ. φώρα καθ' Ἦσχ. = ἐρευνα, φώρασις.
Ἰων. Ἐρ.
Φώρης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ φῶρ.
Φωριζμός, ὁ, καὶ χωριαμός. Κιβώτιον, κίστη
ἐξαιρ. ἱματοθήκη ὅπου φυλάττονται φορέματα,
πλυστικά καὶ τ.τ. Ἰλ. (κατ' Ἐρσθ. ἐκ τοῦ, φώριος,
σημ. 3. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ φέρω, φωρέω).
Φωρία, = φωράω. Ἡσυχ. ἀμρ.
Φωρίζοις, ἰα, ἰον· ποιητ. ἀντὶ, φώριος, σημ. 1.
Φωρίον, τό. Κλοπή, κλεμμένον τι· οὐδ. τοῦ
Φωρίος, ὁ, ἡ (φῶρ). Ὅτι ἐκλάπη. 2) ὅτι γίνεται
μέτ' ὑπόκρισιν, κρυφά, «βλέμμα, λείτρα» καὶ τ.τ.
3) σκευὸς χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ κρύπτονται εἰς
αὐτό· Ἐρσθ.
Φωρότατος, ὑπερθ. τῶς, φῶρ· ὅπερ ἴδε.
Φώρων λιμήν, ὁ. Λιμὴν τοῦ Ἀττικῆς καίμενος περὶ
τὸ ὄρος Κορυθαλόν, εἰς τὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐσ-
χναζόν οἱ παρεμπορεύμενοι, οἱ μετερχόμενοι τὸ
λαθρεμπορεύειν. Στράβ.
Φῶς, ὡδός, ἡ· πληθ. φῶδες, συναίρ. ἐκ τοῦ φωίς·
ὅπερ ἴδε· πληθ. φωίδες.
Φῶς, φωτός, ὁ· πληθ. φωτές, γενν. φωτῶν, ποιητ. ἀντὶ
ἀνὴρ, πάνυ εὐχρστ. παρὰ τῷ ποιητ. ἐξαιρ. δὲ ρω-
μαϊκός, ἀνδρείος, εὐρωστός ἀνὴρ. Ἰλ. ἀλλὰ καὶ ὁ
Σηητὸς, ἀντίθ. τῷ, θεός. Ἰλ. παρὰ τοῖς μεταγρστ.
ἐν γένει ἀνθρωπος. Ἀνθ. Παλτ. ὅθεν παρ' Εὐρπ.
καὶ ἡ γυνή (κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ΦΑΩ, φημί ὁ
λαλῶν κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ φύω, ὁ γεννῶν, εἴτε
παθ. τὸ γεννηθέν).
Φῶς, ὡτός, τό, συναίρ. ἐκ τοῦ, φῶς. Τὸ φωτίζον,
λαμπρύνον τὸν ἄερα καὶ αὐτὴ ἡ λαμπρότης ἡ διὰ
τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προξενουμένη· ἐξαιρ. τὸ
φῶς τοῦ ἡλίου ἢ ἡμέρα καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐν ζωῇ

ὄντα μόνον βλέπουσιν αὐτὸ, φῶς τῆς ζωῆς· οἷς φῶς
ἐρχεσθαι τὸ νὰ γεννᾶται τις, φανερόναι εἰς τὸν
κόσμον· οἷς φῶς ἄγω· φέρω τε εἰς τὸ φῶς, τὸ κά-
μνω νὰ λάβῃ ὑπαρξίν· φῶς γίνεσθαι· γίνεσθαι
ἡμέρα, ἐξημερόναι. Πλάτ. ἐπὶ δὲ καὶ τὸ, καίον
φῶς, λαμπάς, ὁᾶς, φωτιά· ὅθεν καὶ ἡ Συρίς, πα-
ραθύρι, διότι δι' αὐτοῦ φωτίζεται ὁ οἶκος τὸ ὡ-
μάτιον. Πλούταρχ. τρπκ. εὐτυχία, ἀγαλλίασις,
σωτηρία «φωτὸς ὅπλα». Παῦλ. αἱ τῶν ἐντολῶν ἐρ-
γασίαι· νῦν δὲ φῶς ἐν κόσμῳ· ἀντὶ τοῦ, περρω-
σμένοι. Παῦλ. καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θεῶν λόγων, ἡ
μάθησις δι' ἧς φωτίζεται ὁ νοῦς. Γρηγόρ. Νύσ.
παρὰ Θεολόγοις, φῶς, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Γρηγόρ.
ὅθεν καὶ πατήρ τῶν Φῶτων, ὁ ὀφθαλμός. Εὐρπ.
Φῶσκω (φῶς) = φάσκω, φαίνω. ἐπὶ φωτοφόρων
σωμάτων, Λάμπει, φέγγει, φωτίζει.
Φῶσσω, ὡνος, ὁ· ἐπὶ δὲ καὶ φῶσων. Χονδρόν πανί,
φόρεμα, κατασκευασμένον ἀπὸ τοιούτου πανί· ἐξαιρ.
ὁθόνη, πανὶ πλοίου· ἐπὶ δὲ ἡ λέξις Αἰγυπτιακή· ὅθεν
Φῶσῶν ἰων, ἡ φωτῶνων, τὸ ὑπερστ. τοῦ, φῶσ-
σων. Κομμάτι ἀπὸ χυτῶν πανί.
Φωστήρ, ἦρος ὁ (φῶς, φῶσκω). Ὅτι φωτίζει, φέγ-
γει. Ὅ· ὅθεν «οἱ φωστήρες», τὰ οὐράνια φῶτα. β')
τρπκ. Σῦρα, Συρίς, ἡ τρύπα, δι' ὧν εἰσέρχεται τὸ
φῶς τοῦ ἡλίου.
Φωσφόρεῖον, τὰ, = φωσφόρια.
Φωσφόρεω, ὡ, ἡτω (φωσφόρος). Φέρω, ἡ ἔχω φῶς.
Φωσφόρια, ἰων, τὰ· ὑπκ. ἱερά. Ἐορτή τις καθ' ἣν
ἐβάστα ἕκαστος λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα, εἰς Θεοῦ
τινὸς τιμὴν. Πλούταρχ.
Φωσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅτι ἔχει, ἐκπέμπει φῶς. β') ὅστις
κρατεῖ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα. 2) ὡς οὐσία. «ὁ φω-
σφόρος» μετὰ καὶ ἄνω τοῦ, ἀστήρ, ὁ αὐγερινός, τὸ
ἄστρον τῆς αὐγῆς· παράβλ. φαισφόρος, καὶ εἰωσφό-
ρος. Λατ. Lucifer.
Φῶσσω, ὡνος, ὁ· = φῶσσω· ὅθεν
Φωσῶνιον, τὸ, = φωσῶνιον.
Φωταγωγέω (φωταγωγός). Ὁδηγῶ τινα κρατῶν
φῶς καὶ φέγων. Διον. Ἀρεοπ. ὅθεν
Φωταγωγία, ἡ. Τὸ φωταγωγεῖν. Γρηγόρ. Ναζ.
Φωταγωγικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει, ἀρμόζει,
εἶναι ἐπιτῆδαιον εἰς φωταγωγίαν «φωταγωγικὴ τά-
ξις τῶν ἱερέων». Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ
Φωταγωγός, ὁ, ἡ (φῶς, ἄγω). Ὅστις προπορεύει
ταίς τινας κρατῶν φῶς καὶ φωτίζει τὸν δρόμον του,
ὅτι φέρεῖ ἡ διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται πού φῶς·
ὅθεν «ἡ φωταγωγός» ὑπκ. Σῦρα, Συρίς.
Φωταύγεια, ἡ. Ἡ λάμψις τοῦ φωτός· ἐκ τοῦ
Φωταύγης, ὁ, ἡ (φῶς, αὐγή). Ὅτι αὐγάζει, λάμ-
πει· ἐπὶ ῥῶμ. φωταυγός.
Φωταυγός, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφβ.
Φωταψία, ἡ (ἄπτω). Ἀναμμα τῶν φῶτων, κυρίως
δὲ φωθαψία γραπτέων.
Φωτεινός, ὁ, ἡ, ἐς (εἶδος). Ὅτι ὁμοιάζει μετ'
φῶς, φαίνεται ὡς φῶς. Εὐρπ. ἐκ τοῦ
Φωτεινός, ἡ, ὄν (φῶς). Πᾶν ὅτι φωτίζει, ἐκπέμπει
φῶς. Ξενοφ. 2) τρπκ. ὅτι εἶναι σαφές, καθαρόν
Ξενοφ.
Φωτεμβολέω, ὡ, ἡσω (φῶς, ἐμβάλλω). Βάλλω ἡ
φέρω μετὰ πού φῶς. Κλήμ. Ἀλέξ.
Φωτίγιοι, τό· ὑποκορ. τοῦ, φωτιγῆ.
Φωτίγιστος, οὗ, ὁ. Ὁ τὴν φωτίαν παίζων.
Φωτιγῆ, ἦρος, ἡ. Αὐλὸς, ἡ πλαγίαιλος, φλοερά τὸν
ὅποιον πλαγίως κρατοῦσιν φυσῶν καὶ λαλοῦν
πλαναίαιλος. Ἀθην. καὶ ἄρσενικ.
Φωτίζω, ἰσω, Ἀττ. ἰω (φῶς)· ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλῳ

ποχυμάτων. Φωτίζει, φέγει, λάμπει. Θροστ. 2) μετέτ. φωτίζει, κάμνει τι φωτεινόν· ὅθεν φέγω τινά, φέρω του φῶς· τρπκ. εὐγάω τι εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιῶ, διδάσκω τινά. Πολύθ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. δὲ, βαπτίζω, ἀγιαζώ.

Φώτιος, ὁ. Χάων τις ἐξ Ἑπείρου, παρὰ Θουκ.

Φώτισμα, τό (φωτίζω). Τὸ νὰ φωτίζῃ τι ἢ τίς τι παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Φωτισμός, ὁ (φῶς). Ἡ δὴα τοῦ φωτός γινόμενη λάμψις. 2) ὁ, τι φωτίζει, τὸ φῶς παρὰ τοῖς Ὁ. 3) μαθηταῖα. Κλήμ. Ἀλέξ. 4) βάπτισμα, φωτισμα με ἁγίασμα. Ἐκκλησι. Συλγρ.

Φωτιστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ φωτίζεται τι. 2) = φωτισμα, τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἡ κολυμβήθρα. Ἐκκλησι.

Φωτιστικός, ἡ, ὄν (φωτίζω). Ὁ, τι φωτίζει, λαμπρύνει. Σχολ. Εὐριπ. ἐπιρρ. φωτιστικῶς.

Φωτοβολέω, ὦ, ἥσω (φῶς, βάλλω). ἐπι φωτεινῶν πραγμάτων, Ἐκπέμπει φῶς, ἡ ἀκτίνας, ἀκτινοβολεῖ ὅθεν

Φωτοβόλημα, τό. Τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς, λάμψις, ἀστραπή.

Φωτοβολία, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπέμπῃ τι φῶς, νὰ λάμπῃ, ἀκτινοβολῇ.

Φωτοβόλος, ὁ, ἡ. Ὁ φωτίζων. Ἐκκλησι. Συγγρ.

Φωτογονία, ἡ (φῶς, ΓΕΝΩ). Ἡ γέννησις τοῦ φωτός. Διον. Ἀρεοπ.

Φωτοδοσία, ἡ. Τὸ νὰ φωτίζῃ, φέγγῃ, λαμπρύνῃ, φωταγός. Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Φωτοδοτής, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις, ἡ ὁ, τι δίδει φῶς, ὡς τὸ, φωτοφόρος· ὅθεν

Φωτοδότις, ιδος, ἡ. Διονισ. Ἀρεοπ.

Φωτοειδής, ἑος, ὁ, ἡ (φῶς, εἶδος). Ὁ, τι εἶναι ὡς φῶς· εἶναι πλήρες φωτός. Γρηγορ. Ναζ.

Φωτολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ, τι λάμπει ὡς, ἡ ἀπὸ φῶς. Ἐπγρμ.

Φωτοποιέω, ὦ, ποιῶ, κάμνω, προξενῶ φῶς. Ἐκκλησι. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Φωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις, ἡ ὁ, τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ φῶς· φωτίζει. ἀμβλ.

Φωτοφάνεια, ἡ (φαινόμεαι). Ἡ τοῦ φωτός φανέρωσις, τὸ φαινόμενον φῶς. Διον. Ἀρεοπ.

Φωτοφορέω. Φῶς ἡ φῶτα φέρω, βαστῶ, ὡς τὸ, φωσφορέω. Ἐκκλησι. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Φωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστῶν φῶς, ἡ φῶτα, ὡς τὸ, φωσφόρος. Ἐκκλησι.

Φωτοχυσία, ἡ (χέω). Τὸ νὰ χύνῃ, ἐκπέμπτῃ τι πολὺ φῶς. β) Ἡ λάμψις πολλῶν φωτῶν, λύγχνων, λαμπράδων. Διονύστ. Ἀρεοπ.

Φωτωνμία, ἡ (ὄνομα). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν λέξιν φῶς. Διον. Ἀρεοπαχ.

Φωχθεῖς, μετχ. παθῇ. ἀορ. τοῦ, φῶγω.

ποδοκμασίας σημείον τὸ ψευδεπίγραφον συγγράμματός τινος ἢ τὸ ἀδόκιμον χωρίου τινὸς ἐν αὐτῷ δηλοῦν. Δγ Ἀρτ. παραβλ. χιάζω, καὶ χιασμός· ἐκατέρωθεν δὲ στιγματιζόμενον· Χ· περιεστιγμένον ἐλέγχοι καὶ ἐσθλαινεν ἐξῆχος τὰς ἀρίστους ῥήσεις συγγράμματός τινος· ὅθεν ἔκειτο ἀντὶ τοῦ, χρηστὸν καὶ χρήσιμον· τοῦτ' ἔστι τὸ εἰς χρηστομάθειαν ὠφέλιμον. Οἱ Δωριεῖς ἐχρῶντο τῷ χ ἀντὶ τοῦ Σ· ὡς ὄρνιχος ἀντὶ ὄρνιθος. Πίνδ. 2) οἱ δὲ Ἴωνες τῷ η ἀντὶ χ· ὡς δέχομαι, κινῶν, κνός, ἀντὶ τοῦ, δέχομαι, κινῶν, κνός. Κ. Γρηγ. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ παρὰ τοῖς Πάλαι Ἀττ. 3) πρὸ τοῦ λ τιθέμενον νέους σχηματίζει λέξεων τύπους· οἶον, χλαῖνα, ἀντὶ λαῖνα· χλαρός, ἀντὶ λαρός. 4) ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ φ, παρδ. χάρ. τρύχων καὶ τρύφος, ὅρις καὶ ἔρις. κ. τ. τ. 5) οἱ δὲ Λατῖνοι ἐξέφερον αὐτὸ ἐσθ' ὅτε ὡς τὸ C. g. π. χ· χαλβάνη galbanum.

Χάα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγινώσκουσι τινες τῶν ἐξῆγτ. ἀντὶ Φλειά, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Η, 133.

Χαβάξιος, ὁ, ὄνομα λίθου τινὸς θεραπεύοντος τὸ δῆγμα τοῦ σκοροπιού. Ὁρρ.

Χάβηρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Καθερὺ καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, ους, ὁ. Ἀθν. τις Φλύας· τὸν Δῆμ. Ἀρισ. Σφ.

Χαβλάσιος, οἰ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενος παρὰ Διον. Περ.

Χαβδός, ὁ· παρ' Ἑσχ. = καμπύλος. Καμπούρης, παραβλ. χαμός.

Χάβος, ὁ, = κημός. Σχλ. Ἀριστρ.

Χαβρίας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰρικράτους, νικήσας τοὺς Ἀκεδαίμονιους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Αἰγυπτίων ἐνίκησεν αὐτούς κατὰ κράτος. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου, χάραξ, ὁ. Chabriea Castra. Χωρίον δ·χυρὸν τῆς κάτω Αἰγυπτίου παραβαλάσσιν ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ. Μείγας πταμός τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πόλιν. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀθώρας· ὅπερ ἴδε.

Χάδε, ἀντὶ ἔχιδος· ἐπκ. γ'. πρόσπ. ἀορ. β'. τοῦ, χαυδάνω. Ἰλ.

Χαδέειν, ἀντὶ χαδεῖν· ἐπκ. ἀορμφ. ἀορ. β'. τοῦ, χαυδάνω. Ἰλ.

Χαδής, ὁ, = Χαδίστα· ὅθεν

Χαδήςσιος, ἰα, ἰον. Τῆς Χαδῆτιας, ἡ ἐκ τῆς Χαδῆτιας ὠν ἐπώνυμοι τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδῆτιας ἐν Πόντῳ. Ἀπολλ. Ρόδ.

Χαδίστις, ἡ, καὶ Χαδῆστια. Ἀπολλ. Ρόδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στέφ. Βυζ. ὅθεν

Χαδίστιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισού. Στέφ. Βυζ. 2) ἐκλύτ. α, ου, = Χαδῆστιος.

Χάζομαι, χάσσομαι καὶ ἐπκ. ὡσαύτως, ὅπου δὲ εὐρητὰ τὸ α μακρ. γραπτέον χάσσομαι· ἀορ. α. ἐ· χασάμην, καὶ ἐν Ἰλ. κατὰ διπλᾶς. κεκαδόμεν, τὸ γ'. πληθ. προσπ. κεκαδόντο ἀντὶ κεχάδοντο· ὁ ἐνεργ. δὲ ἐνεστ. χάζω σπανίως· ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποθτ. καὶ ἡ κυρία σημεῖα αὐτοῦ. Παραχωρῶ, ἐνθίδω, ὑποχωρῶ, φεύγω. «ἄφ' χάζεσθαι». Ἰλ. β) ὡς τὸ, ἰσοδύναμον αὐτῷ χωρεῖν μετὰ γεν. «πυλάων». Ἰλ. γ) παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. ἐξί-

X.

Χ, χ, χί, τό, ἄκλτ. Τὸ εἰκοστὸν δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον· ὁ· ξτ. χ'. σημαίνει ἑξακόσια, ἥτοι 600· ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω χ, σημαίνει ἑξακοσίας χιλιάδας, ἥτοι 600,000· ὡς ἀριθμικόν, στοιχεῖον ἐν Ἐπγρμ. ἐσθ· μανιε τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, 1000· πρὸς τούτοις δὲ ἐχρῶντο αὐτῷ οἱ γραμμτ. καὶ οἱ κριτικοὶ ὡς ἀ-

σταμαι, τρομάζω, φοβοῦμαι ὡδὺς θανείν οὐ χά-
ζομαι. Εὐριπιδ. ἔξαιρ. δὲ, δυστάζω, ἀναβάλλω τὸ
πράγμα, προσπαίζομαι περὶ τοῦ ἀορ. κεκαθεῖν, κε-
καθὼν καὶ τὸ μ.λ. κεκαθήτω, στερόν, ἄποπταρόν,
τοὺς ὁποίους χρόν. δι' ἄγνωτον ὑπάγοντός τινος εἰς
τὸ, χάζομαι, ἴδε κήδω. (πρωτ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ
τὸ ΧΑΩ, καὶ συγγ. τῷ χαλάω, χανθάνω, χατέω.)
[τὸ α, αἰ βραχ., ὅπου δὲ οἱ Ἑσπετ. χρήζουσιν
αὐτοῦ πρὸς τὸ σ. ὡς μακρ. διπλασιάζουσι τὸ σ.]

Χ Α Ζ Ω, ἐπὶ προχμημάτων. Χωρεῖ, περιλαμβάνει, πε-
ριέχει τι ἐν ἑαυτῷ ἄχρηστον, ἴδε χανθάνω. «οὐ
κέχαθε θυμός γόλον» οὐκ ἠδύνατο χωρῆσαι τὸ
στάθους τὸν θυμόν. Ἰλ.

Χ Α Ζ Ω. Ἀποστερόν τινὰ τινος ἄχρηστ. ἴδε κήδω.

Χ α ἰ ν ω, χαυνοῖμαι. (ὁ μέλλ. χανῶ, σόλοικος.) ὁ δὲ
Βτμν. δέχεται καὶ τὸν β'. μ.λ. χήτομαι ἐν Ὑμ.
Ἄρρδ. ὅπου χήσεται γράφεται θίλειν ἄορ. ἔχανον
παρὰ κμ. κέχνηα, καὶ κέχνηκα· εὐκτ. ἀορ. χάνοι,
μετ. ἀορ. χανῶν ἢ κυρία σημ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ
τὸ, Χαπμοῦμαι, χάσκω, ἐπὶ ἐμφύχων. Ἰλ. καὶ τὸ,
χάσκει, ἀνοίγεται, σχίζεται, σκάζει, ἐπὶ ἀψύχων.
Ἰλ. «χαίνω πρὸς κύμα». Ὅδσ. στέκομαι χάσκων διὰ
τὰ ἀπολάττω τι ὅθεν β') τροπ. χαίνω πρὸς τι ἔχω
μεγάλαν ἔφρην, ἐπιθυμίαν διὰ τὴν σπανιώτερ. «χαί-
νω εἰς τι». Ἀρσφ. ἔτι δὲ καὶ «χαίνω περὶ τι».

Αχλ. Τατ. «χαίνω πρὸς τινα», χάσκων, θαυμάζων
τινὰ, ἢ προσέχων εἰς αὐτόν. δ) ἐν γένει ὡς δηλω-
τικὸν βαθύτου, καὶ ἀναισθητοῦ ἡλιθιότητος· νοί κε-
χηνότες· οἱ ἄφρονες, οἱ μυροί· παρβλ. κεχηνάοι.
ἐ) σπανιώτερ. ἀνοίγω τὸ στόμα μου διὰ τὴν ὁμιλί-
σων λαλῶ, ὁμιλῶ. Ὑμ. Δημητρ. καὶ μετὰ αὐτ. «οὐδεὶν
ῥήματα κατὰ τινος χαίνω» κακολογῶ, ὑβρίζω τινὰ
λέγων ὅτι φθόσω. Σοφκλ. ὡσαύτως καὶ «οἰζυρόν τι
χάνειν». Καλλίμ. Ὑμ. Ἀπολ. (πρωτότ. τῆς λέξ. χαί-
νω ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, χάος, χανθάνω, συγγ. τῷ, χαύ-
νος, χήν, κενός.)

Χ α ἰ ο ς, ἴα ἰον. Καλὸς, ἀγαθός, εὐγενής, εὐκλεινός,
δόκιμος. Λακωνικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. κατὰ δυ-
σημάντο συνέμειπτον τοῦ, ΧΑΩ, χαίνω, χανθός,
ἐπὶ γυναικῶν τῶν διὰ τὴν ἀτελεῖν διαγυγνῶν εὐε-
χανῇ μέλη τινὰ ἐχουσῶν· ἀντ' αὐτοῦ εὐρηται,
ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Γραμμ. οἱ τύποι χαῖος,
χαῖος καὶ χαισιος.

Χ α ἰ ο ς, ὁ ἡ ποιμαντικὴ βλάβος. Ἀπολλών. Ρόδ.
τοὺς παρεστηγμέν. τύπους χάδος καὶ χημὸς μό-
νον ὁ Ἦτχ. ἔχει.

Χ α ἰ ρ ε α ς ο υ, ὁ. Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. τοῦ
οποίου ὁ νῆος κυμαδεῖται ὡς νῆος Ἀθηναῖος παρ'
Ἀριστ. 2) ἱστοριογράφος Ἕλληνας. ἀγνωστος ἐπο-
χῆς. Πολύβ. 3) Ἀθηναῖος τις. Δουκ.

Χ α ἰ ρ ε ὀ θ η μ ο ς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατρόκλου καὶ ἀ-
δελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Χ α ἰ ρ ε κ α κ έ ω, ὡ (χαίρεκακος). Εἰμαι χαίρεκακος·
= ἐπιχαίρεκακός· ὅθεν

Χ α ἰ ρ ε κ α κ ἰ α, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις χαίρεκακος, ἄλ-
λως δὲ καὶ ἐπιχαίρεκακία.

Χ α ἰ ρ ε κ α κ ο ς, ὁ. ἡ (χαίρω, κακόν). Ὅστις χαί-
ρει ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων, ὡς τὸ, ἐπιχαί-
ρεκακος.

Χ α ἰ ρ ε κ ρ ά τ η ς ο υ ς, ὁ. Ἀθηναῖος τις ἐκ τοῦ δήμου
Σφητοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφώντος καὶ φίλος τοῦ Σω-
κράτους. Πλάτ. Ξενοφ. Ἀπομν.

Χ α ἰ ρ ε σ κ ε, ἐπικ. καὶ ἰον. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργ.
παρὰ τοῦ χαίρω, ἀντὶ ἔχαιρε. Ὁμ.

Χ α ἰ ρ ε σ τ ρ α γ ο ς, ὁ. κύρ. δυομ. ἐν Ἀθολ.

Χ α ἰ ρ ε τ ἰ ζ ω, ἴω. Ἀττ. -ζῶ (χαῖρε). Χαιρετῶ

τινα, τῷ λέγω τὸ χαῖρε. β') πηγαίνω πρὸς τινα
διὰ τὰ τὸν ἐπισκεπθῶν· ἔξαιρ. πρὸς τινα ἐντιμον ἄν-
θρωπον διὰ τὰ δειξὼν τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας μου· με-
τὰ αὐτ. ὅθεν

Χ α ἰ ρ ε τ ἰ σ μ ο ς, ὁ. Τὸ χαιρετῶν, χαῖρε λέγειν
τινὶ ἔξαιρ. τὸ νὰ πηγαίη τις πρὸς τινα ἐντιμον,
μεγάλον ἄνδρα διὰ τὰ δεικνῆναι τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας
του. Πολύβ. Λατ. salutatio.

Χ α ἰ ρ ε φ ὶ ν ὄντος, ὁ. Ἀθηναῖος, Σφήττιος τὸν Δῆ-
μον, ἐκ νεαρῶς ἐτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ
Σερμῶς ὁπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ. Πλάτ. τοῦτον
καλεῖ ὁ Ἀριστοφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχύνητα καὶ
ὠχρότητα αὐτοῦ.

Χ α ἰ ρ ε φ υ λ λ ο ν, τό. Εἶδος τι ἀμπέλου, κλήμακος,
ἀγριόκλημα κοιντ. ἐξ οὗ τὸ Γαλλ. cerfeuil· παρὰ
τοῖς Ἑλλ. οὐχ εὐρηταί· πού· ὁ δὲ Columella ἔχει,
διὰ τὸ μέτρον, chaerobhylon, καὶ ὁ Plin. caero-
folium.

(Χ α ἰ ρ έ ω)· ἄχρηστ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται
χρόνοι τινὲς τοῦ, χαίρω.

Χ α ἰ ρ ῆ ὤ ν, ὄνος, ἡ (χαίρω). Χαρά· Κομκ. λέξ.
παρ' Ἀριστφ. μόνον ἀπαντῶμενη.

Χ α ἰ ρ ῆ μ ω ν, ὄνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλληνας τοῦ
ὁποῦ τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χ α ἰ ρ ῆ σ ι ν ὄ ν ε ω, (χαίρω, φόνος). Χαῖρω, ἔχω
χαρὰν ἢ μοι ἀρέσκειν οἱ φόνος, ἢ φονεύω. Φρόν.

Χ α ἰ ρ ῆ τ ἰ ά θ η ς ο υ, ὁ. κύρ. δυομ. Ἀριστοφ. Ἐκκλσ.

Χ α ἰ ρ ῆ δ α ς, ο υ, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.
Ξενοφ. Ἑλλ.

Χ α ἰ ρ ῖ π ο ς, ὁ. = Χάριππος. Ἀθην.

Χ α ἰ ρ ῖ ς, ἴδος, ὁ. Αὐλητὴς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ.
ὅθεν Χαιριδαῖς βομβηαυλοῖ Ἀριστφ.

Χ α ἰ ρ ο μ υ σ ῆ ς, ὁ, ἡ (χαίρω, μῦθος). Ὅστις εὐ-
ρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τὰ μυστὰ, ἀναισχυντα
πράγματα· πάντω ἄμφω. ἀνάγν. παρ' Αἰτχλ. ἀντὶ
τοῦ χειρομυσῆς.

Χαιροσύνη, ἡ. Χαρά, ἡδονή, εὐφροσύνη. Ἡούχ. ἐκ τοῦ

Χ α ἰ ρ ω, χαίρῃσω, ἀορ. ἐχάρην, παρὰ κμ. κατὰ
σημ. ἐνεστ. κεχάρηκα, μετχ. κεχαρηκός. Ῥόδ. δ.
ἐνεστ. χαίρομαι ἢν διαβόητος βαρβαρισμός. Ἀ-
ριστοφ. ὡσαύτως ἦν ἄχρηστ. καὶ οἱ χαίρεω ἢ χάρω
ἐνεστ. τύποι σημαίνει δὲ ἡ λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν.

Χαίρω, χαίρομαι, ἡδύνομαι, εἶμαι εὐθυμῶς. Ὁμ.
«χαίρω νόρ»· ἔχω κρυφὴν χαρὰν, δηλ. δὲν τὴν
δείκνυμι. Ὅδσ. ὡσαύτως καὶ τὸ »ἐν θυμῷ».

Ὅδσ. 2) μετὰ δοτικ. εὐρίσκει εὐχαρίστησιν
εἰς τι, μοι ἀρέσκει τι. Ἰλ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «χαί-
ρω ἐπὶ τινα» σπαν. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μετέπει-
τα »ἐν τινα». Ἀντπ. Σιδ. β) τροπ. εὐχαριστοῦμαι
μέ τι δὲν ζητῶ περισσότερο· ὅθεν γ') ἐν γένει
ὡς τὸ, στέργω, αἰετὶ μένεται μετὰ δοτικ. π.χ. «χαί-
ρει ὑψάμμοις χωρίοις» ἐπὶ φυτοῦ τινος, ἀγαπᾷ τὸν
ἀμυγδαλῶν τόπον· ὅθεν καὶ δ') ὡς τὸ, φιλέω, συνη-
θίζω, ἔχω συνηθισιν αὐτῷ — κατὰ μετχ. Ῥόδ. 3)

σπανιώτα. μετὰ αὐτ. ἀντὶ τῆς δοτ., ἔξαιρ. παρὰ
τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Λογογράφ. Δημοσθ.
Στφ. τὸ ἔως τοῦδε παροραθὲν ἀρχαιότατον πα-
ράδειγμα κεῖται ἐν Ἰλ. «χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθέ-
ρει» ὅπερ ὁ Heyne ὑπὲρ λόγον κακῶς διήρσε
«χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθέρει» γράφας παρβ. ἡδο-
μαι. 4) μετὰ μετχ. ἀντὶ μετ' ἀπαρμφ. «χαίρω
ἀκούσας» χαίρω, ἔχω εὐχαρίστησιν νὰ ἀκούω. Ἰλ.
ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέρους καὶ μετὰ αὐτ. καὶ μετὰ
μετχ. ὡς «χαίρω σε ἐληλυθότα» χαίρω ὅτι ἦλθες,
ἀντὶ σὲ ἐληλυθέναι. 5) τὸ προστ. χαῖρε, πάντω
εὐχρηστον ἐν ἀπκαρμοῖς χάρας, εὐφροσύνης, εὐχῆς

θηλωτικοῖς· ὡσαύτως κατὰ δύεκα καὶ πληθ. ἀριθμ. «χαίρετε, χαίρετον». Ὁμ. «χαίρει γυνή, φιλότῃτα τὸ παρ' ἡμῖν, εἰς καλὸν νὰ σοὶ εὐνοῦν τὰ γλυκαγκαλιάσματα. Ὁδσ. ἔξαιρ. ὡς δεξιότης, ὅταν ἀπαντῶνται δύο γυναῖκες. Ἰλ. καὶ ἐν ἀποχωρήσει, ἀντὶ ἔχει ὑγείαν. Ὁδσ. ὅθεν οἱ μεταγρῶν. χρῶνται αὐτῷ ἀντὶ ἀσπασμοῦ ἐν ἀρχῇ τε καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἐπιστολῶν. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ, χαίρει τοιοῦτωτρόπως προσήρθη ἡ σημα. τῆς ἀρέσεως, ἀποπομπῆς, τοῦ κοιντ. Πήγαινε εἰς τὸ καλὸν, ὅρα σου δαλὴ, ἡ σημα. αὕτη δηλοῦται ἐμπατικώτερα ἔξαιρ. διὰ τοῦ γ'. ἐνκ. προσπ. χαίρειται, ὡς ὀλιγωρίας, καταπρονήσεως, ἀποδοικῆς μᾶλλον δολοτικῇ· τὸ παρ' ἡμῖν, ἄς πεγαίνῃ, ἄς κοημισθῇ ἀπ' ἐδῶ ἀρα ὅλως ὡς τὸ, ἐβρίτω, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6) μετχ. χαίρων. Χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Ὁμ. ἀνθ' οὗ χρεῖται. Ἡρόδ. συνήθ. τῷ παρκμ. κεχαρηκῶς· ἐν συντάξει δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων δύναιται σημαίνειν καὶ τὸ, ἄσμενος, πρόθυμος. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. «χαίρων ἀπαλλάττει» γλυτῶνι εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ. Ἀριστρ. οὐ χαίρων ἀπαλλάξεις· δὲν θὰ γλυτῶσεις ἀτιμωρητος. Δημοσθ. γ) τὸ χαίρων, ἡ χαρά. 7) ἀπαρ. χαίρειν ἐν συντάξει μετὰ τοῦ, «χαίρειν λέγωνται ὡς ἀσπασμός ὁμοῖος τῷ, χαίρει· καὶ «προσεπιπῶν τινα χαίρειν» τὸ νὰ δέχεται τίς τινα λέγων αὐτῷ τὸ, χαίρει. Ξενοφ. ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς δὲ τίθεται συνήθ. τὸ ἀπαρμρ. μόνον, π. χ. «Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν», ὑπακμ. λέγει, ἡ κελεύει· ὁ Ξενοφ. εὐχεται τῷ Γρύλλῳ τύχην καὶ εὐδαιμονίαν. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ, χαίρειν, ἐρητιμεῖται καὶ κατ' ὀλιγώτερον εὐνοϊκὴν σημα. λέγεται καὶ «χαίρειν ἐῶ, ἡ κελεύω τινὰ ἢ τι»· ἀφίνω, παραιτοῦμαι ἀπὸ τι, ἀδιανορῶ. Ἡρόδ. Εὐριπιδ. (ἀφ' οὗ χορὰ, χάρις, χάρμα, καὶ τὸ Λατ. carus καὶ τὸ Ἰταλ. caro· ὁ δὲ Ἀριστ. ἐτυμολογεῖ καὶ τὸ, μάκαρ παρὰ τὸ, χαίρω.)

Χ α ἱ ρ ὠ ν, ὠνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἐξ οὗ ἀνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαίρωνεια. Πaus. 2) πολέμαρχος τῆς Ἀθηναῖος. Ξενοφ.

Χ α ἱ ρ ὠ ν δ η ς, ου, ὁ πατρωνίαν. ἀντὶ Χαίρωνιδος. 2) Ἀρχὼν τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Χ α ἱ ρ ὠ ν ε ι α, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὁρχομενοῦ, πατρὸς τοῦ Πλουτάρχου· τανῦν χωρίον Κάπριαν καλοῦμενον. Θουκ. κατὰ Πaus. ἡ παρ' Ὁμήρῳ. Ἀρνη καλούμεν· ὅθεν

Χ α ἱ ρ ὠ ν ε ὗ ς, εἰως, ὁ. Ὁ κάτωκοις. Θουκ. καὶ

Χ α ἱ ρ ὠ ν ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Τῆς Χαίρωνειας ἡ εἰς τὴν Χαίρωνειαν ἀνήκουσα. Πλουτ. ὅθεν «Χαιρωνική», ὑποκμ. μάχη. Ἡ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν Χαίρωνειᾷ μάχη τοῦ Φιλίππου.

Χ α ἱ τ ἔ ε ι ς, εἴσα, ἐν, Δωρ. ἀντὶ χαιτῆεις.

Χ α ἱ τ η, ἡ. Μακρά, κεχημμένα καὶ ἐρημένα τριχῆς τῆς κεφαλῆς. Ὁμ. οὐ μόνον ἐπὶ κόμης ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ ἵππου, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λέοντος τριχῶν. 2) τροπικ. τὰ φύλλα δένδρων παρὰ ποιητ. μόνον· (ἐκ τοῦ χάω, χαλάω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ χέω)· ὅθεν

Χ α ἱ τ ἦ ε ι ς, ἡσσα, ἡεν. Ὅστις ἔχει μακρὰν κόμην, χαιτὴν· παρὰ Πινδ. ἐπὶ τοῦ Ἀπολλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαιτῆς ἀλόγων ζώων παρ' Ὁππ. ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἀντὶ τοῦ λασιότρυχος· ποιετ. μόνον.

Χ α ἱ τ ὅ ε ι ς, ὅσσα, ὅεν. = τῷ προηγμ. ἀμφ.

Χ α ἱ τ ο ς, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγυπτίου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολδρ.

Χ α ἱ τ ω μ α, τό, ὡς ἐκ τοῦ, χαιτῶν, = χαιτῇ, Αἰσχ. Θ6.

Χ α ἱ λ α ζ α ς, ἡ (χαλάω, κυρίως ἀρεμίνον, ἀπολυμένον). Αἰ ὑπὸ τοῦ φύχους πεπηγυῖαι βανίδες τῆς βροχῆς, «χαλάζι». Ἀριστ. Ἰλ. 2) ἐξανθήματα, φλυκτῖδες, εἰς τὸ χοίρινον κρέας. 3) λιθίασις ἐν τοῖς βλεφάροις τῶν ὀμμάτων, (κρηθαράκι). Γαλήν. ὁ δὲ Παῦλ. Λίγν. καλεῖ αὐτὸ χαλάζιον. 4) ὁ πυρὴν, ἡ καρδία (ὅχι δὲ σκληρὸς τις κόκκος τοῦ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ). Φιλστρ. 5) τροπικ. Πανδηπό-τε τι τὸ ὅποιον καταφέρεται, πίπτει ὡς χαλάζι, π. χ. ἐν μάχαις, ἐπὶ πετρῶν ἢ βελῶν. «ἐπὶν χαλάζι»· κακολογία μετὰ τὸν σωρόν. Ἀρστρ. ὅθεν

Χ α λ α ζ ἄ ε ι ς, Δωρ. ἀντὶ χαλαζῆεις· καὶ

Χ α λ α ζ α ἴ ο ς, αἶα, αἶον παρ' Ὁρρ. Ἀργ. «φηγὸς χαλαζαῖος»· βαλανιδία, ἡ ὅποια δὲν φοβεῖται τὴν χάλαν, δὲν τὴν βλάπτει.

Χ α λ α ζ ᾶ ω (χάλαζα). Πίπτει χάλαν. 2) ἔχει ἐξανθήματα εἰς τὸ κρέας, ἐπὶ χοίρων. Ἀρστρ. ὅθεν «χαλαζῶσαι ὕς». Ἀρστρ. ἐπὶ βλεφάρων, ἔχει χαλάζαν· σημα. 3. Ἀέτιος.

Χ α λ α ζ ε π ἦ ς, ὁ, ἡ (χάλαζα, ἔπος). Ὅστις λέγει, ῥίπτει ὑδριστικούς λόγους, κακολογίας ὡς χαλάζι. Φιλ. Θεσπ. ποιητ. μόνον.

Χ α λ α ζ ἦ ε ι ς, ἡσσα, ἡεν (χάλαζα). Ὅ, τι εἶναι ὁμοῖον μετὰ χάλαν· πυκνὸν, πολυπηλῆδες, ἡ ψυχρόν· «ῥόνος» πολὺς ὡς χαλάζι. Πινδ. «σκορπίος» τοῦ ὁποῦ τοῦ κέντημα προξενεῖ ῥῖνος, ἀνατρυχίσμα. Νικνδ. ποιητ. μόνον.

Χ α λ ᾶ ζ ι ο ν, τό. ὑποκορ. τοῦ, χάλαν, ὅπερ ἴδε.

Χ α λ α ζ ἱ τ η ς, ου· Σηλ. χαλαζῖτις, ἰδος, ἡ (χάλαζα), = χαλαζῖτις· ἄλιθος. Πλιν.

Χ α λ α ζ ὀ θ ο λ ῆ ω, ὦ, ἡσω. Χαλαζόνω, ῥίπτω χαλάζι· ἐκ τοῦ

Χ α λ α ζ ο θ ὀ λ ο ς, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει χαλάζι. 2) παθητ. χαλαζόβολος, ὁ, ἡ· προπαρξτ. ὁ, τι ἐκτυπήθη ἀπὸ τοῦ χαλάζι.

Χ α λ α ζ ο κ ο π ῆ ω, ὦ, ἡσω (κόπτω). Κτυπῶ τι μετὰ χαλάζι· τὸ βλάπτω κτυπώντας μετὰ χαλάζι· ὅθεν

Χ α λ α ζ ο κ ο π ῖ α, ἡ. Κτύπημα μετὰ χαλάζι· «ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ἤφατο πώποτε»· ὁ ἔστι, «τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησαν».

Χ α λ α ζ ο φύ λ α ξ, ἀκος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις προσέχει, παρατηρεῖ πότε θέλει περὶ χαλάζι, διὰ τὰ μεταχειρισθῇ προφυλακτικόν τι πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ. Πλουτάρχ. προβλ. συμπτ.

Χ α λ α ζ ὀ ω, ὦ, ὡτω, = χαλαζῶω, κατ' ἀμφοτέρως τῆς σημα. παθητ. δὲ, ὁ, τι κτυπᾶται ἀπὸ χαλάζι, χαλαζόνεται.

Χ α λ α ζ ὠ δ η ς, ὁ, ἡ (εἶδος) = χαλαζῆεις. 2) ὁ, τι εἶναι ὁμοῖον μετὰ χάλαν. σημα. 2. Ἀρστρ.

Χ α λ α ἱ ν ω, ποιητ. ἀντὶ χάλαν· Ἡσιόδ. Ἀσπ.

Χ α λ α ο ν, τό. Πόλις μετὰ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὁξδῶν Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου. Στέφ. Βυζ. Χαλέως. Πτολ. ὅθεν

Χ α λ α ἱ ο ι ς, οἱ. Οἱ κάτωκοι τῆς πόλεως Χαλέου.

Χ α λ α ἱ π ο υ ς, ὁδος, ὁ, ἡ (χαλάω, πούς). Ὁ σύρων τοὺς πόδας, δὴ χαλός. Νικανόρ. ἄλλα χειρόγραφα· «χολοίπους, καὶ κυδιόπους», ἔχουσι.

Χ α λ α ἱ ρ υ π ο ν, τό καὶ

Χ α λ α ἱ ρ υ π ὅ ς, ὁ (χαλάω, ῥύπος). Τὸ ὕδωρ τοῦ νίτρου, ἐν ᾧ πλύνονται τὰ ἐμάτια· ὅθεν ἐν γένει θολόν, ἀκάθαρτον νερόν. Ἰουλ. Πλυδ. ἡ παρ' Ἡσχ. γραφὴ δὲ, χαλέρουπος· ἐσφλ. νομῆ.

Χ α λ ᾶ ν δ ρ α, ἡ, = κάλανδρα.

Χ α λ α ρ γ ὅ ς, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ χηλαργός· παρὰ Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ, τραχύτους, ἡ λευκόπους.

Χ α λ α ρ ὅ ς, ἡ, ὄν (χαλάω)· καὶ ἐπὶ. ὦς. Πάν δ, τι

δὲν εἶναι τεντωμένον, εἶναι χαῦνον τροπικ. ἁρμο-
νία χαλαράκι μουσικαί συμφωνίαι μὴν ἔχουσαι
τὸ σύντονον, ἁρμονικὴν συμπλοκὴν. Πλάτ. ὄθεν

Χαλαρότης, ἡ, πτος, ἡ. Τὸ νὰ ᾄδῃαι τι χαλαρὸν,
χαῦνον. Ξενοφ.

Χάλασις, εως, ἡ (χαλάω). Τὸ νὰ χαλάται, ἀφί-
νεται, ξετεντώνηται. Τὸ νὰ κάμῃ ἡ ἀφήρη τίς τι
νὰ ξετενωθῇ, ξεκλειδωθῇ «χάλασις ἄρθρων» παρὰ-
λυσις τῶν μελῶν σώματος. β) ξεάνυσμα, ξεζάνου-
γμα κλεισμένης, ἡ στενῆς τινὸς τρύπης.

Χάλασμα, τό (χαλάω). Ξετέντωμα, ξεκλειδωμα,
τῶν μελῶν σώματος τινος.

Χάλασμος, ὁ (χαλάω), = χάλασις. Διοσκορ.

Χάλαστήρια. τὰ ὑπακούει. «σχινία» (χαλάω).
Ἀππιαν. σχινία, δι' ὧν ἀφίναται κάτω ἐπιβρά-
κτῃ τις θύρα ἀντιθ. τοῦ, «ἀνασπακτῆρια».

Χάλαστικός, ἡ, ὄν (χαλάω). Ὅ,τι εἶναι ἀρμό-
διον, ἔχει ιδιότητα νὰ προσεξῇ χάλασιν.

Χάλαστος, ἡ, ὄν ἐπιθ. ῥήμτ. τοῦ, χαλάω. Ὅ,τι ἐχα-
λάσθη, ἐχαυώθη. 2) ὅ,τι ἤμπορεῖ νὰ χαλασθῇ,
χαυωθῇ ὄθεν «τὸ χαλαστόνα», ἄλυσις, ἀλυσιῶνα, πα-
ρὰ τοῖς Ὁ'.

Χάλαστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη
ἐπὶ τῆς δυτικῆς θῆρας τοῦ Ἀξιῶ ποταμοῦ. Στράβ.
Στέρ. Βυζ. Χαλῆστρη, ἡ. Ἡρόδ. ὄθεν

Χαλαστοαῖος. Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν Χαλά-
στραν, ὁ κάτοικος. Στέρ. Βυζ. «τὸ Χαλαστραῖον»,
ὑπικμ. νίτρον ἢ ῥύμμα, τὸ ὅπλιον εὐρίσκεται εἰς
τὴν ἐν τῇ Χαλάστρᾳ τῆς Μακεδονίας λίμνῃ, καὶ
μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάπνου. Πλάτ.

Χάλατον ἐώ (χαλάω, τόνοι) ἐπὶ πραγμτ. Χά-
νει τὸ τένωμα του, ξετεντώνεται.

Χάλαω, ὦ, ἄτω, Δωρ. ἄξω (χάνω)· μεταβ. Ξε-
τανύζω, ξετεντώνω· λύω, ἀφίνω τι νὰ ξετενωθῇ
«βίον, τόξα» Γμ. Ἀπολ. παθητ. «τόξα κεχα-
λασμένα». β) κατεβάζω, ἀφίνω τι νὰ κρίνηται
κάτω. Πίνδ. «μείτωπον», ξεσουφρόνω τὸ μέτωπον,
τὸ κάμνω νὰ φαίνεται φαῖδρον, ἱλαρὸν. γ) ἀφίνω,
λύω «τινὰ ἐκ δεσφίνων». Αἰσχλ. δ) ἐξαίρ. «χα-
λὰν χαλάω» ἀφίνω, ἀπόλυω τὸν χαλινόν·
ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἔτι δὲ καὶ «κλήθρα
ἡ κλῆδας χαλάω», ἀνοίγω τὴν θύραν. Ἡρόδ. ε) ἐπὶ
συτοιγμένον ἢ κατακλεισμένον πραγμτ. ἐξανοί-
γω, φαρδύνω τι «χαλῶν τὸν ἀκχύν» λύω τὸ ἀσκι
διὰ νὰ τρέξῃ πολὺ ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ὑγρὸν. Εὐρπ. 2)
ἀμετβ. χαυνύνεται, χάνει τὴν δύναμιν. ὄθεν β)
χαλινῶ, διαλύεται, μένει ἀνοικτὸν, χάνει. γ) τροπικ.
μετὰ γενικ. «χαλῶν τινος», ἀφίνομαι παραιτοῦμαι
ἀπὸ τι, π. χ. «τῆς ὀργῆς». Ἀριστοφ. καὶ μετὰ
αἰτιατ. «τὴν ὀργὴν» ἀλλὰ δ) μετὰ δοτικ. «χα-
λῶν τινα», ἐνδιδόν εἰς τινα· ἔτι δὲ καὶ ἐνυνομαζῶν,
ἐπεικέης εἶμαι πρὸς τινα, τῷ συγχαρῶ τι «χάλα τοῖς
τοκεῦσιν», συγχώρησον τῇ μητρὶ μου. Εὐρπ. ἔτι δὲ
καὶ ἀπλῶς, ὡς τὸ, εἰκεῖν. Σοφκλ. ε) παρὰ τοῖς ἰατρ.
«κοίλῃ ὑγρὰ χαλῶ» τὸ κοιν. ἔχει κίνησιν. ἱππκ. 3) ὡ-
σαύτως καὶ κατὰ παθητ. διὰθεσ. ἀμετβ. χαυνό-
νομαι, ὄθεν «σώμα κεχαλασμένον», χαυνόμενον
«λίθος κεχαλασμένος», ἀπαλὴ πέτρα· «χαλῶν τοὺς
δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν», κριτίζω τὰ δάκτυλα.

Χαλβάνη, ἡ· παρ' ἡμῶν δὲ, χαλβανή. Ὁ ῥητινώ-
δης χειμὸς φυτοῦ τινος ἐν Συρίᾳ φερόμενος, καὶ
φύλλα μὲ σιὰδὸν ὅμοια φέροντος (οὐχὶ δὲ ἀκαν-
θώδες). Θεόφρ. Διοσκορ. Πλίν. ὄθεν

Χηλβανίς, ἰός, ἡ, «ρίζα». Ἡ ῥίζα τῆς χαλβάν-
νης, χαλβανόριζα. Νίκανδρ. Θηρ.

Τόμ. Γ'.

Χαλβανόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ
φαλβάνην ἢ κατεσκευασμένον μὲ χαλβάνην.
Νίκανδρος.

Χάλβης, ου, ὁ κύρ. ὄνομ. Κήρυξ τοῦ βασιλέως
τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος. Ἀπολόρ.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιο-
δυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἐ-
κτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς
ἐρήμου Ἀραβίας, καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καὶ περι-
εχομένην ὑπ' ἐνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ
διωρύχων νῦν Χαλδάρ. Πτολμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ
Βαβυλωνίᾳ. Ἡρόδ. τὸ ἀνέκαθεν νομάδες λαοί, κα-
τοικοῦντες ἐπαρμένοι ἐν τῇ ἀρκτῇ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ
τῶν ὀρέων τὰ ὅποια ὀρίζονται αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρ-
μενίας. Ξενοφ. Κυροκιδ. 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυ-
λωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν
προτέρων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρό-
νων κατέκτεταν μὲγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώ-
ρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν
Βῆλον ἀρχαῖον βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων. Ἡρόδ.
Ἀρρίαν. 3) λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικὸς, διαμειναν-
τες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ
Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ
ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενοφ. κατὰ Rennel
ἦσαν οὗτοι Χάλυδες· ὡς καὶ παρὰ Στράβ. καλοῦν-
ται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδαίαν χώραν.

Χαλδαῖος, ὁ· ἐνκ. ἀριθμὸς τοῦ Χαλδαῖου. 2)
τροπικ. ἀστρολόγος, ἀστεροσκοπός, ὡροσκόπος, γενε-
θλιαλός, ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι,
κατεγίνοντο ἐξαιρ. εἰς πάντας τὰς τέχνας· ὅπερ
ὁ Ἡρόδ. ἠγόνος μάχων πάντα γινωσκόντων, ἐρ-
μηνεύει.

Χαλεπαῖνοι, μέλ. αὐθ (χαλεπός)· κυρίως μὲν, Εἴ-
μαι, γίνονται βαρετοὶ, ἐνοχλητικοί· ἐπὶ βιαίον ἀνέ-
μην, κατεγίνοντο δὲ, ἐπιπτεῖται μὲ προδρότητα, ἀκρά-
τητον ὀρμήν. Ἰλ. Ὅδ. συνθ. δὲ τροπικ. ἐπὶ ἀν-
θρώπων. α) ὀργίζομαι πολὺ. β) ὕβριζω, φιλονεικῶ.
γ) εἶμαι δυσταρεττημένος, ἀγανακτισμένος. δ) ἔχω
ἐχθρικὰ φρονήματα, προσφέρωμαι ἐχθρικός, «ὅτε
τις πρότερον χαλεπήνῃ». Ἰλ. ε) ἐκδικουμαι τινά. Ἰλ. με-
τὰ δοτικ. Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ πρὸς τινα. Θουδ. ζ) ὀργίζομαι
θυμῶν διὰ τι· ἐπὶ τι. Ὅδ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημα-
εῖρηται ὁ παθητ. ὁρ. ἐχαλεπάνην παρὰ Ξενοφ.
2) πάνν σπανιῶτρ. ἀμετβ. α) ὀργίζω, παροξύνω,
διερεθίζω β) καταχράμαι τινα, ἐχθρῶν. γ) ἡ βά-
λῃ τινα εἰς ἐχθρὸν μὲ ἄλλον τινα. δ) ὀρμῶ κατὰ
τινος· ε) κάμνω τι βαρὺ, δύσκολον, ἐμποδίζω τι
μετὰ αἰτιατ. παρβλ. χαλεπῶ.

Χαλεπήρης, ὁ, ἡ (χαλεπός, ἄρω)· ποιητ. ἀντὶ
χαλεπός· κυρίως, Ὅ,τι ἔχει χαλεπότητος ιδιότητα.

Χαλεπός, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τροχῶ, σκληρὸν,
δύσκολον· ὄθεν ὅ,τι εἶναι ἐνοχλητικόν, καταπιεστι-
κόν, θλιβερόν, μὲ κήτους καὶ μόχθους ἢ κινδύνους ἡνω-
μένων ἀνδρῶν· ἀναμωρίας, βλάβης, κινδύνου, κακῶν
πρόξενον. Ὁμ. Ἥδ. «χαλεπὴ φήμη», κακὸν στό-
μα, κακὴ γλῶσσα. Ὅδ. «τὰ χαλεπὰ» κακοπάθειαι,
ἀθλιότητες, δυστυχίαι, ἀνάγκαι, κινδύνοι, πάντα
ὅσα καταπονοῦσι τὸν ἄνθρωπον β) ὅ,τι εἶναι βαρὺ,
ἀκατόρθωτον· μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. ἀλλὰ καὶ αἰτιατ.
μετὰ ἀπαρεμφ. Ὅδ. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, με-
τὰ τοὺς ὁποίους δύσκολος ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ, με-
ταχειρισθῇ τίς τι ὀργίλος, δυσάρεστος, ἐχθρόρρων.
ἀγῆς, ὀρμητικῆς. Ὅρηρ. καὶ Ἡρόδ. μετὰ δοτ.
Ὅδ. συγκριτ. Ὅδ. Α. ὑπερθετ. Ἡσιόδ. Ἔργ. ἐπὶ ῥ.

χαλεπῶς. Ἰλ. Ἡσιόδ. «χαλεπῶς ἔχῃ τινί, ἢ πρὸς τινα», εἶμαι ὠργισμένος κατὰ τινος διὰ τι. «ἐπὶ τινα» Vgl. ep. «χαλεπῶς φέρω τι», μοὶ κακοφαίνεται διὰ τι, ἀγανακτῶ, ἐπὶδ. συγρ. χαλεποτέρως παρὰ Θουκ. προσοχῆς δὲ ἀξία ἐστὶν ἡ διαφορά τοῦ «χαλεπὸς ἐγένετό μοι», μὲ ἠνώχλησεν, ἀπὸ τοῦ, «χαλεπῶς ἐγένετό μοι», βαρὺ μοὶ ἐφάνη, ἐδυσκολεύθη· ὅθεν

Χαλεπότης, ἢ. Τὸ νῦν ἔχει τι χαλεπὸν, δύσκολον, ἐνοχλητικόν. 2) συνθ. τροπκ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρόπος κακὸς, δυσάρεστος, ἀπειχθής, δύσκολος, ὀργίλος. Πλάτ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. χαρακτηρίζει τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος διὰ τοῦ, χαλεπότης. Ἀριστοτ. Πολιτ.

Χαλεπύς, ὄος, ἢ. Ἰωνικ. ἀντί, χαλεπότης Ἦσχ.

Χαλέπτω, φων. ποιητ. ἀντί χαλπαίνω συνήθ. δὲ μεταβ. καταπιέζω τινά, τὸν κάμνω ἐνδεῆ· μετὰ αἰσίατ. Ὀδ. ἔτι δὲ καὶ ταπεινῶν, κατασιχνύω τινά. Ἡσιόδ. Ἔργ. ἐν γένει, καταδιώκω, κακοποιῶ, βλάπτω τινά. Ἀπολλών. καὶ δὴ τις ἀπόπροθεν ἄμμα χαλπεῖται. β) παροξύνω, ἐρεθίζω τινά· ἄορ. παθητ. «χαλεπρὸς τινα», ὀργισθῆς κατὰ τινος. Θέογν. 2) πολλὰ σπᾶν. ἄμετ. ὀργίζομαι, δυσχερεῖσθαι πρὸς τινα· μετὰ ὅτι. Βίον. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ εὐχρηστότερον κατὰ παθητ. διάθεσ. χαλπετομαι παρὰ Φουκλ. «χρυσὲ πάντα χαλπετομαι» ἀντί τοῦ, χαλεπὰ ποῖω.

Χαλέρυπος, ὁ ἄμρ. ἀνάν. ἀντί χαλαίρυπος. Ἡτύχ.

Χαλέως, ἀντί Χάλαιον. Πτολμ.

Χαλιδόφορος, ὁ, ἢ (χάλις, φέρω), = ἀκρατοφόρος. Εἰγῆρ.

Χαλικραῖος, αἶα, αἰον· καὶ

Χαλικρατος, ὁ, ἢ (χάλις, κεράννυμι)· ἐπὶ οἶνον ποιητ. ἀντί ἄκρατος· ἀνώμλ. συγχετ. χαλικρατώτερος. Νικανδρ.

Χαλικρητος, ὁ, ἢ. Ἰων. ἀντί χαλκίρατος.

Χαλιχώδης, ὁ, ἢ (χάλλις, εἶδος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς μικρὰ κομμάτια, εἰς τρίμματα.

Χαλίκομα, τό (χάλλις). Χαλίκομα, πετρίταις, ἅς μεταχειρίζονται οἱ οἰκοδόμοι εἰς τὸ νῦν γεμίζωσι τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν τῆς οἰκοδομῆς.

Χαλιμάξω. Εἶμαι χαλῖμη, προτφέρομαι, φέρομαι, κάμνω χειρονομία ὡς χαλῖμη.

Χαλιμάς, ἄδος, ἢ καὶ

Χαλίμη, ἢ (χαλῖς). Μῆθυος· ἐξαίρ. Βάκχη· ἐν γένει, ἀσελγής γυνή, ποταπὴ πόρνη ὡς τὸ, φοιθᾷς.

Χαλίμος, ὁ, ἢ (χάλις). Μῆθυος· ἐν γένει δὲ, ἄφρων, ἀσύνετος, ἐκμανής.

Χαλίμος, ὁ, = φαρμακός. Ἡτύχ.

Χαλινεργῶς (χαλινός, ἄγω). Ὅδηγῶ ζώων τι μὲ χαλινόν. Δουκιαν. θ) τροπκ. ἐπὶ παθῶν, μετριάξω τὰ πάθη, ὀδηγῶ πρὸς τὸ καλὸν, = χαλινός.

Χαλινίτης, ου, ὁ (χαλινός). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς, ἢ εἶναι ὅμοιον, παρομοιάζει μὲ χαλινόν.

Χαλινίτης, ιδος, ἢ· θηλκ. τοῦ χαλινίτης. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ χαλινού, τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρῶτον ἔδωκεν εἰς τὸν Βελλερεφόντην, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγατον. Πανταν.

Χαλινοποιήτης, ἢ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς· ἐκ τοῦ

Χαλινοποιός, ὁ, ἢ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, ποιεῖ χαλινούς.

Χαλινός, ὁ. Τὸ ἐμβαλλόμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον, οὗ τὸ μέσον ἡνιόν· ἐξαίρ. δὲ, τὸ σιδηρὸν τοῦ χαλινού, τὸ ὁποῖον βλλέται

εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Ἰλ. Ἡρόδ. τροπκ. «χαλινὸς παρθεनियाς», ἢ αἰδῶ. Πίνδ. «φυγῆς χαλινὸς ὁ νοῦς»· πᾶν ὅ,τι ἀμαρτάνει, ἀναχατίζει τὸν ἀνθρώπον τοῦ νῦν πρῶτῃ ἀπρεπεί. τι. Ἀνθολ. Παλτ. 2) αἰγωνία τοῦ στόματος, ἢ τῶν χαλινῶν ἐκατέρωθεν, ἐπὶ ἵππων κυρίως, παρὰ τοῖς ἱατροῖς δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων χαλινὸν αἰγωνία. 3) οἱ φαρμακεροὶ ὀδόντες τῶν ὄρεων, εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματος αὐτοῦς ἔχονταν· οἱ μεταγενέστεροι ἀπὸ Ἀπολ. Ῥοδ. χροῦνται, καὶ ἕτερογεν. πληθ. ὀρθιμ. τὰ χαλινὰ (παρὰ τὸ χαλῶν· ἔτεντύνω)· ὅθεν

Χαλινουργός, ὁ (ΕΡΓΩ), = χαλινοποιός.

Χαλινοφάγος, ὁ, ἢ (φαγεῖν). Ὅ,τι δαγκάνει ἡ κορυφὴ τῶν χαλινῶν ἢ τὸ ἐντὸς τοῦ χαλινῶν· χαλινῶν. Καλλίμ. ποιητ. μόνον.

Χαλινόφορος, ὁ, ἢ (φέρω). Ὅ,τι φορεῖ, κουβαλεῖ τὸν χαλινόν.

Χαλινός, ὁ, ὡς (χαλινός). Χαλινῶν τὸν ἵππον.

2) Ὅδηγῶ μὲ τὸν χαλινόν· ὅθεν

Χαλινώσις, ἢ. Τὸ χαλινῶναι τὸν ἵππον. 2) τὸ ὀδηγεῖν τὸν ἵππον μὲ χαλινόν. Ξενοφ.

Χαλινώτης, ἐπίθ. ῥήματ. τοῦ χαλινῶναι. Πρέπειν χαλινώτης τις τινα. Κλήμ. Ἀλεξ.

Χαλινώτης, ἢ (χαλινός). «νεδύνα. Τὰ καλῶς ἢ σκευῖα, δι' ὧν δύνουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. ἐν γένει, = χαλινῶν.

Χάλις, ἱκος, ὁ, καὶ ἢ. Μικρὸς λίθος (χαλίκι)· πετρούλαις μὲ τὰς ὁποίας γεμίζουσιν οἱ οἰκοδόμοι τὰ μεταξὺ τῆς συνθέσεως τῶν λίθων κενά. 2) οἱ εἰς τὰς πεδιάδας εὐρισκόμενοι καὶ εἰς οἰκοδομὴν χρησιμοίλοι. 3) ἄκαυστος ἀσβεστῆς (συγγεν. τῷ, κάχλις, κάχλις, κόχλις, ὅθεν τὸ Δατ. calx. caleulus.)

Χάλις, ιος, ὁ. Καθαρὸς, ἀμυγῆς, ἀκρατος οἶνος. 2) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου (ἀναμυγῆς παρὰ τὸ, χαλῶν, ὥσπερ καὶ λυαῖος παρὰ τὸ, λύω.)

Χάλις, ὁ, = χαλῖφρων. Ἡτύχ.

Χαλιδόφρων (χαλῖφρων). Εἶμαι κουρόνος, ἐλαφρόνθρωπος, ἀσύνετος, μωρός. Ὅδ. ὅθεν

Χαλιδόφρων, ἢ. Κουρόνεια, ἐλαφρόνθρωποι, ἀσυνεσία, ἀπερικοφία τῶν παιδῶν. Ὅδ.

Χαλιδόφρων, νος, ὁ, ἢ (χαλῶν, φρόν). κυρίως, «Ὅ,τις ἔχει χαλινόν, ἀπαιδεύον νοῦν, ὅθεν κουρόνος, ἀσύνετος, ἡλίθιος. Ὅδ. 2) ὅστις εἶναι ἐπεικῆς, συγχετορῆτικὸς, πρᾶξ· «χαλῖφρονα νεύματα κέρης», τὰ ἐπεικῆ, σεμνὰ κέρης βλέμματα. Μουσαῖος.

Χαλκάνθη, ἑός, τὸ, ὡς ἐκ τοῦ χαλκάνθης, = χαλκάνθη.

Χαλκάνθη, ἢ (χαλκός, ἄνθος). Διάλυμα χαλκίτιδος στυπτηρίας· ἦν μεταχειρίζοντο εἰς κατασκευὴν μελάνων. Φίλων. συλλγ. μαθ. καὶ οἱ ὑποθηματοποιοὶ εἰς τὸ νῦν βῆται μύθρον τὸ δέρμα τῶν ὑποθημάτων. 2) πάντα διάφορον τῆς χαλκάνθης ἐστὶ τὸ «χαλκὸς ἄνθος», τὸ ὅποιον γεννᾶται κεχροειδὲς ἐπὶ τὴν ἐπιφανείαν ἀνυλόμενον χαλκοῦ, ὅταν χύσωσιν εἰς αὐτὸν ψυχρὸν ὕδωρ. Διοσκρ. καὶ Νικανδρ.

Χαλκάνθη, τό καὶ

Χαλκάνθη, ὁ, καὶ ἢ, = χαλκάνθη· ὅθεν

Χαλκάνθη, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χαλκάνθη, φαίνεται ὡς χαλκάνθη. Ὅριθ.

Χαλκάρμας, ὁ, ἢ (χαλκός, ἄρμα). Ὅστις ἔχει χαλινὸν ἄρμαξ, ἢ ὀχεῖται ἐπὶ χαλκίνου ἁμάξης καθήμενος. Πίνδ.

Χαλκῆς, ἄδος, ἢ. Εἶδος λαχάνου, ἀκριβεστέρον ἀγνώστου. Διοσκρ.

Χαλκῆς, ὁ, ἢ (ἀσπίς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χαλκίνον ἀσπίδα. Πίνδ. καὶ Σοφκ. ποιητ.

Χαλκ ἐγχρῆς, ὁ, ἡ (ἐγχρῆς). "Οστις ἔχει, πολεμεῖ μετ' ἡλκινον κοντάρι. Εὐριπ. ποιητ.
Χάλλεια, ἡ, = Χάλλη. Νήτος τίς. Σύλλ. Γεωγράφ.
Χαλκεία, ἡ (χαλκείω). Ἡ τέχνη τοῦ χαλκείως. Πλάτ. Συμπ.
Χαλκεῖον, τό (χαλκείω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκείως. 2) χάλλινον σκεῦος, ἀργεῖον, χάλλωμα· ἐξαίρ. ὁ μέγας λέβης τῶν βασιλείων, εἰς τὸν ὅπου ζεσταίνον τὸ νερόν τοῦ λουτροῦ, ἄλλως δὲ καὶ ἐπιστάτης, καὶ ὑπολάβης λεγόμενον. β) χαλκοῦ πλάκα, χάλλινος, ἡ ἐκ μετάλλου κατασκευασμένος καθρέπτης. 3) τὰ χαλκῆα, ὑπάκμ. ἱερά. "Εορτὴ ἐν Ἀθῆναις τελεμένη περὶ τὰ τέλη τοῦ Πυαναεφιδῶνος μηνός. Ἀρκαπ. τὰ παρὰ Ρωμ. Vulcania· οὐδὲ. τοῦ
Χάλλειος, εἶς, εἰον (χαλκός)· ποιητ. ἀντὶ χαλκείως. "Ο,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ χαλκοῦ. "Ομ. »χαλκῆϊος δῶμος«, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκείως. "Οδ. »ὁ χαλκῆϊος«, χαλκῆϊος. 2) ὡς οὐσιαστ. εἰδός τι ἀκωνόδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεόφρ. Πλίν.
Χαλκῆλατος, ὁ, ἡ (ἐλάυνω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ χαλκῆλάτου. Πίνδρ. Ἀνθλ. Παλν.
Χαλκεμβολῆς, ἄδος, ἡ ἰδιαίτη. Σηλλ. τοῦ χαλκῆμβολος. Εὐρπ. νικῶν χαλκεμβολάδων.
Χαλκεμβολος, ὁ, ἡ (ἐμβολον). Πλοῦτον χάλλινον ἐμβολον ἔχον ἰδὲ ἐμβολον. Πολυδ.
Χαλκένδυτος, ὁ, ἡ (ἐνδυτος). "Οστις εἶναι ἐνδεδυμένος μετ' ἡλκινον, ἀρματωμένος μετ' ἡλκίνα ἄρματα. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν.
Χαλκέντερος, ὁ, ἡ (ἐντερων). "Ο,τι ἔχει χάλλινον ἐντερα καὶ μετακροφ. ἐπὶ ἀκμάτου καὶ ακουράστου ὑπομονῆς καὶ ἐργατίας· ἐπίθ. τοῦ γραμματικῆς Διδύμου. Σουίδ.
Χαλκεντῆς, ὁ, ἡ, = χαλκεντῆς· ἀμφβ.
Χαλκεντῆς, ὁ, ἡ (ἐντεα). "Οστις ἔχει, φορεῖ χάλλινον ὄπλιν. Πίνδ. Νερμ. ποιητ. μόνον.
Χαλκεόγομος, ὁ, ἡ (γόμος). "Ο,τι εἶναι καρφωμένος, στερεωμένος μετ' ἡλκίνα καρφία.
Χαλκεοθεῖς, ὁ, ἡ (θεῖος). "Ο,τι ἔχει χάλλινον θεμέλιον· ποιητ.
Χαλκεόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). "Οστις ἔχει ἀτάραχον ψυχὴν, ὡς τὸ χαλκεοκαρδίας.
Χαλκεοθύραξ, ὁ, ἡ (θύραξ), ὁ, ἡ (ἐκλ. καὶ ἰων. δὲ, χαλκεοθύραξ, ἡ (θύραξ). "Οστις ἔχει, φορεῖ χάλλινον θύρακιν. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
Χαλκεοκαρδίας, ὁ, ἡ (καρδία). "Οστις ἔχει χάλλινον καρδίαν· ὑπομονητικὸς, ἀπτόντος. Θεόφρ.
Χαλκεόμιτρος, ὁ, ἡ (μίτρος). "Ο,τι εἶναι κατασκευασμένον μετ' ἡλκίνοισιν. Τρέτζ.
Χαλκεομίτρας, οὐ, ὁ. ἰων. χαλκεομίτρος (μίτρα). "Οστις φορεῖ χαλκῆν ζώνην ἢ χαλκοῦν θώρακα· διδάσκαλ. Πίνδ. ποιητ. μόνον.
Χαλκεομίτωρ, ὁ, ὁ, = τῷ προηγουμ. Herm. παρὰ Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
Χαλκεόνωτος, ὁ, ἡ (νώτος). "Οστις ἡ, ὅ,τι ἔχει χαλκῆα νῶτα· ποιητ.
Χαλκεόπεξ, ὁ, ἡ (πέξα). "Οστις ἡ, ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας· ποιητ.
Χαλκεόπλος, ὁ, ἡ (ὄπλον). "Οστις ἔχει, φορεῖ χάλλινον ὄπλιν. Εὐρ. ποιητ. μόνον.
Χάλλεας, εἶς, ἰων. ἐκ, εἰον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. καὶ Ἡρόδ. συναίρ. Ἀττ. χάλλεος, ἡ, οὖν (χαλκός). "Ο,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χαλκοῦ. "Ομ. »χάλλεος Ζεὺς«, ἄγαλμα χαλκοῦν τοῦ Διός. Ἡρόδ. »χάλλεον ἱστῆμαί τινα«, στήνω χάλλινον τὸ ἄγαλμά τινας. Δημοσθ. β) τρεκ.

ὅ,τι εἶναι σκληρὸν, στερεὸν, δυνατόν· »χάλλεος Ἀρης· ὅπερ ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ὀπλήσεως τοῦ Ἀρεως Ἰλ. »χάλλεον ἦτορ· καρδία σταθερά, ἀκράτος. Ἰλ. »ὑπὸν χάλλιν·« βαθύς, δηλ. ὁ τοῦ θανάτου ὕπνος. Ἰλ. (τὸ, χάλλεος καίται θυσιλάβως παρ' Ἡρόδ. Εργ. 149).
Χαλκεοτέχνης, οὐ, ὁ (τέχνη). "Οστις κατασκευάζει τεχνικὰ πράγματα ἐκ χαλκοῦ· ἐπίθ. τοῦ Ἡραίου τοῦ ποιητ.
Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). "Οστις ἔχει δυνατόν, τρανὴν φωνήν. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
Χαλκεστρῆς, ἡ, = Χαλκίστρα.
Χάλλευμα, τό (χαλκεῖω). Πανδύποτε τί ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένον. Αἰσχύλ. Χοορ.
Χαλκεύς, ἑως, ὁ (χαλκεῖω). "Οστις ἐργάζεται τὸν χαλκόν. "Ομ. β) τροπικ. ὅστις ἐργάζεται μέταλλα, ὅθεν καὶ ὁ χρυσοχός. "Οδ. γ) ὅτε δὲ ἐγένετο κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μετάλλων χρησιμώτερα, σιδηρουργός, σιδηρῆς. Ἡρόδ. Ἡρόδ. 2) Χαλκιστὴς τις ἰχθύς. Ἀριστοτ. Αἰλιαν. ι, 11. "Οπτιαν. ὠνόμασται οὕτως ἴσως ἐκ τῶν κατὰ τὴν οὐρανὸν αὐτοῦ μελιανῶν κηλίδων.
Χαλκευτήρ, ἦρος, ὁ, = χαλκευτής· ὅθεν
Χαλκευτήριον, τό, = χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκεύς. Γλαστ.
Χαλκευτῆς, οὐ, ὁ (χαλκεῖω)· = χαλκεύς· ἐτι δὲ καὶ μετρ. »ἡμῶν χαλκευτῆς«. Ἀντιπ. Σιδ.
Χαλκευτικὸς, ὁ, ὁ. "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χαλκῆα ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ὅστις εἶναι εἰδήμων τῆς χαλκευτικῆς· ἢ χαλκευτικὴ τέχνη, ἡ τοῦ χαλκείως. Διογ. Λαέρτ.
Χαλκευτὸς, ἡ, ὁ· ἐπίθ. ῥημ. τοῦ, χαλκεῖω. "Ο,τι εἶναι ἐξεργασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου· τροπικ. ὅ,τι κατασκευασθῇ. »στῆχος χαλκευτὸς·
Χαλκεύς, οὐτος (χαλκός)· μεταθ. Ἐργάζομαι χαλκόν, μέταλλα μετὰ αὐτ. Ἰλ. κατὰ μέτ. διαθ. »πέδας χαλκεύεται αὐτῶν. Θεόφρ. 2) ἀμετβ. εἶμαι χαλκεύς.
Χαλκεῶν, ὄνος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκείως. "Οδ. Θ. 273 ὅπου τὸ, εἰ, μονοσυλλάβως ἐκφέρεται.
Χάλλη, ἡ ὡς, τὸ, κάλλη. Ἡ κογχύλη, ἡ πορφύρα. 2) ἄνθος τῆς εἰδὸς ἄγρωτων. Νικανδρ.
Χάλλη, ἡ. Νήσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μετὰ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναῦν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Χαρκή. Θουκ.
Χαλκηδών, ὄνος, ἡ, καὶ Καλχηδών. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μετ' ἡμεῖς· τανῦν, Χαλκηδών, τουρκιστ. Καδίκιοι. Ἡρόδ. ἡ γραφ. Καλχηδών κατὰ Πορρο καὶ Passow ἔστιν ὁρθοτ. εὐρισκομένη ἐπὶ νομισμάτων· κατὰ Goettling ὁ τύπ. Καλχηδών ὑπῆρχε συνήθως Ἀττ. Ἡρόδ. Θουκ. Εὐρπ. ὅθεν
Χαλκηδονία, ἡ, ὁ. Στρατ. καὶ
Χαλκηδονίος, εἶς, ἰων. Τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόναν ἀνήκον· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. ἢ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόναν χώρα. Εὐνορ.
Χαλκήϊον, τό, ἰων. ἀντὶ χαλκεῖον. Ἡρόδ.
Χαλκήϊος, εἶς, ἰων. ἰων. ἀντὶ χαλκείως. "Οδ.
Χαλκήλατος, ὁ, ἡ (ἐλάυνω). "Ο,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἢ κατασκευασμένον ἐκ χαλκοῦ. Ἀριστοτ.
Χαλκήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). "Ο,τι εἶναι προσηθευμένον, συνηρησμένον μετ' ἡλκινον· παρ' "Ομ. ὡς ἐπίθ. παντοίων ὄπλων, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἐπὶ

ανθρώπου ὅστις εἶναι ὠπλισμένος με χάλκινα ὅπλα·
παρβλ. χαλκοάρης.

Χ α λ κ ή τ ι ο ν, τό· ἴδε καοχήσιον.

Χ α λ κ ι α, ή, = Χάλκη, Νήσος τις. Στράβ. 2) = Χαλκίς. Ὅρος τῆς Αἰτωλίας. Στράβ.

Χ α λ κ ι ῶ ε ὺς, εὐς, ὅ. Ὁ κατοικὸς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ἡρόδ. 6) τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος. Θουκ. 2) κύρ. ὄνομ. Ναυαρχίς τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Χ α λ κ ι δ ῖ ο ι. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς· φροῶ τὰ τῶν Χαλκιδέων, κρατῶ με αὐτούς.

Χ α λ κ ι δ ῖ κ ή, ή. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τοῦ Στεφυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κήπου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡρόδ. 2) ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτετατομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, εὐς τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μετὰ μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Πτολμ.

Χ α λ κ ι δ ι κ ή, ή, = χαλκίς, σφη. 3) 2) Εἶδος σαύρας.

Χ α λ κ ι δ ι κ ὶ ο ν, ὅρος, τό. Ὅρος τῆς Σικελίας πλησίον τῆς Μεσσηνίας, νῦν St. Ritti. Πολύβ.

Χ α λ κ ι δ ῖ κ ὶ ος, ή, ὄν. Τῆς Χαλκίδος· ή ἐκ τῆς Χαλκίδος ὄν. Ἡρόδ. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσυστήθησαν ἀρχαίως ὑπὸ ἀποικίας ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος. Θουκ. Στράβ. ὁ Χαλκιδικός πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης πόλεμος. Θουκδ.

Χ α λ κ ῖ ζ ι ο ι, ἴσι (χαλκός)· ἐπὶ πραγμάτων. Λάμπει, ή ἥξει ὡς χαλκός· ὅθεν «φωνὴ χαλκίζουσα». Πολύβ. 2) παῖζω τὸ με χάλκινα νομίσματα συνηθίζομενον παιγνίδι, χαλκισμός ή χαλκίνδα καλούμενον. Πολύβ.

Χ α λ κ ι κ ὶ ος, ή, ὄν ή, = χάλκειος· ἀμφθ.

Χ α λ κ ι κ ὶ ο ν, τό. Φυτὸν τὸ εἶδος ἀκριβέστερον ἄγνωστον, παρ' Ὀρφ. Ἀργ.

Χ α λ κ ῖ ν ος, ὁ, ή (ναῖς). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χαλκοῦν νᾶον· ὡς τὸ Χαλκίδαιος.

Χ α λ κ ῖ ν ος, ή, ἐπίθρ. τῇ, παίζειν συνηθ. συντασσόμενον. Παιδιά τις· ἴδε χαλκισμός.

Χ α λ κ ι ο ῖ κ ι α, τὰ, = Χαλκίδαιος. Παντ.

Χ α λ κ ι ο ῖ κ ι ος, ὁ, ή (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χάλκινον νᾶον, ή οἶκον· ἴδε χαλκίπυλος.

Χ α λ κ ι ο ῖ κ ι ος, ή, ἐπίθρ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖστος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ χαλκοῦ ὀλοδομημένον. Παντ. αἰγνόμεναι τέλειται πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκαλοῦντο Χαλκιοῖαι. Παντ.

Χ α λ κ ῖ ο ν, τό (χαλκός). Πανδότητέ τι ἐκ χαλκοῦ ή ἐκ ματῆλου ἐξεργασμένον. 2) ἐξαίρ. χρήματα, νομίσματα «πονηρὰ χαλκία». Ἀρστ.

Χ α λ κ ῖ ρ η, ή. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρύγιου. Ἀπιδρ. 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Ἀπιδρ. 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδ.

Χ α λ κ ῖς, ἴδος, ή. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ Μεθώνης, ἐξ ἧς ὠνομάθη ή ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίς. Διόδρ. Σικελ.

Χ α λ κ ῖς, ή. Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρώπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίχτο διὰ μιᾶς γαφύρας μετὰ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βιωτίας. Ὅμ. συστήσασα ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θράκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ἰλ. Ἡρόδ. τανῶν Εὐρώπος· ή Χαλκίς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκδ. καὶ ή ἐπὶ τῇ Εὐρώπῃ. Ἀρρίαν. 2) πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ πλησίον τοῦ ὁρους Χαλκίδος· τανῶν Γαλατᾶ. Ἰλ. ή Κο-

ρινθίων πόλις παρὰ Θουκδ. Στράβ. ἔτι καὶ Ὑποχαλκίς καλούμενη. 3) πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Τριφυλίας χώρας. Στράβ. πιθαν. ή παρ' Ὅμ. Ὑμ. Ἀπολ. ἀναφερομένη. 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ή ἐπὶ Θράκης Χαλκίς παρὰ Θουκ. 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεραίας. Στέρ. Βυζ. 6) ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ή πόλις Χαλκίς. Στράβ. 7) ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, καὶ Χαλκία καλούμενον. Στράβ. 8) μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χ α λ κ ῖς, ἴδος, ή, κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος, ἐν Ἀνθολογ.

Χ α λ κ ῖς, ἴδος, ή (χαλκός). Ὅρις, πτηνόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Ἰλ. κατ' Ἀριστοτ. μελανόπτειρον σαρκωθῶρον ὄρεον, ἴσον τοῦ τὰς περιστέρους καταδιώκοντος ἱέρακος, μακρὸ καὶ ἰσχνὸν σῶμα ἔχον, ἐπὶ τὰ ὄρη διατρίβον καὶ σπανίως φαινόμενον ὡς ὁ χρυσάετος, ἐκ τοῦ, χαλκοειδὲς χροῖμα τῶν πτερῶν του· ὑπ' ἄλλων δέ, παρὰ τὴν καθαρὰν, μεταλλοχρῆ φωνὴν του. 2) ἰχθύων εἶδος τι ἐν Σαλατση τε καὶ ἐν ποταμοῖς ἀνατόμενον· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς μαινίδος, χαρίδ' γας κοιντρ. 3) εἶδος σαύρας, χαλκοχροῦς γραμμὰς ἐπὶ τὸν ῥάχιν φέρουσα, ἄλλως δέ χαλκιδικῇ καὶ ξυγνὴ λεγομένη· ὅθεν οἱ Σαρδῶται καὶ νῦν ἐτι ciceigna ὀνομάζουσιν αὐτήν. 4) παρὰ τοῖς Δάκωσι δέ ὠνομάζετο οὕτως ή δούλη, σκλάβδα.

Χ α λ κ ι σ μ ὶ ος, ὁ (χαλκίζω, σφη. 2). Παιγνιδιών τι, τὸ ὅποιον συνηθίζον νὰ παίζῃσι με χαλκοῦν τε νόμισμα, περὶ τοῦ τρόπου τῆς παιδιᾶς ταύτης ἴδε Εὐστάθ.

Χ α λ κ ῖ τ ης, ου, ὅ. Σηλ. χαλκίτις, ἴδος, ή (χαλκός). Ὅ,τι περιέχει χαλκὸν «χαλκίτης λίθος». Ἀρστλ. 2) «χαλκίτης στυπτηρία» ή Γαλάζια πέτρα, γαλαζόπετρα.

Χ α λ κ ῖ τ ης, ἴδος, ή. Νήτος μικρὰ τῆς Προποντίδος, νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου. Στεφ. Βυζ. 2) ἐπαρχία τῆς πέτρα τοῦ Γάλ'γου Ἰνδίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ. 3) = χαλκίτης.

Χ α λ κ ῖ ρ ης, ὁ, ή· κατ' ἐπίτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ χαλκάρης. Dissen Πίνδ. Ἰσθ.

Χ α λ κ ο β α ρ ής, ὁ, ή (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὸν πολὺν χαλκὸν ἐκ τοῦ ὁποίου συγκείται, ή διὰ τὸ νὰ ἦναι ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένον νῖος· Ἰλ. Ὀδ. ποιητ. μόνον.

Χ α λ κ ὸ β ᾶ ρ υς, -βάρεα, -βαρυ (βάρος)· = τῇ προσημ. Ὀδ. ποιητ. μόνον.

Χ α λ κ ο β α τ ής, ὁ, ή (βαίνω). Ὅστις βαδίζει ή ἵσταται, εἶναι θεμελιωμένος ἐπὶ χαλκοῦ· ὅθεν ὅ,τι ἔχει στερεὰ θεμέλια· παρ' Ὅμ. συνηθ. ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός· ἴσως καὶ ὡς τὸ, χαλκός πεδός ποιητ. μόνον.

Χ α λ κ ο β ὸ ας, α, ὁ βοή· = χαλκώφρωνος. Σοφκλ. Οἶδ. ποιητ. μόνον.

Χ α λ κ ο γ ἑ ν ε ι ος, ὁ, ή καὶ

Χ α λ κ ὸ γ ἑ ν υς, υς, ὁ, ή οὐδτ. υ (γένυς). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνοὺς παρεῖς, σιαγόνας ή οδόντας (οὐχὶ δὲ πάγωνα). Πίνδαρ. ποιητ.

Χ α λ κ ο γ λ ὶ χ ι ν, -ενος, ὁ, ή (γλωχίν). Ὅ,τι ἔχει χαλκὸν ἄκρον, σουδὲλ, μύτην. Ἰλ.

Χ α λ κ ο γ ρ α φ ές, ὦ (χαλκογράφος). Χαλκογράφος εἰμί, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ γράφω, σκαλίζω.

Χ α λ κ ο γ ρ α φ ῖ α, ή. Τὸ χαλκογραφεῖν.

Χ α λ κ ο γ ρ α φ ῖ κ ὶ ος, ή, ὄν. Ὅ εἰς τὸ χαλκογραφεῖν

- ἐπιτήδεις, ἡ ἀνήκων· »χαλκογραφική, ἡ, »τέχνη ἡ τέχνη τοῦ χαλκογράφου.
- Χ α λ κ ο γ ρ ᾶ φ ο ς, ὁ, ἡ (γράφω). Ὡς τὸ, τυπογράφος νωπότερα λέγεις εἰς ὄλκωτον τοῦ τυπογράφου σχηματισθεῖσα, ἥτις ὁμοίως, ἐπειδὴ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν ἦσαν ποτὲ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, χρησιμεύει εἰς ὄλκωτον τοῦ χαλκογράφου, ὅστις σκαλίζει γράμματα, εἰκόνας καὶ λ.π. τοιαῦτα εἰς χαλκοῦ πλάκας.
- Χ α λ κ ο δ α ἰ δ ᾱ λ ο ς, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Ὅστις ἐργάζεται ἡ σχηματίζει τεχνιέντως εἰς χαλκὸν ἡ ἐκ χαλκοῦ τι »τέχνη χαλκοδαίδαλος» τὸ ἀφρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁ τοιοῦτος τεχνίτης. Φιλ. Θεσ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο δ ᾱ μ α ς, αντος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅ,τι δαμάζει τὸν χαλκόν· ὅθεν ὅ,τι ἐξαθενίζει, λεπτύνει, ὁξύνει τὸν χαλκόν, ποιητ. μόνον. Πίνδρ.
- Χ α λ κ ὀ δ ε σ μ ο ς, ὁ, ἡ (δεσμός). καὶ
- Χ α λ κ ὀ δ ε τ ο ς, ὁ, ἡ (δέω). Ὅ,τι εἶναι μετὰ χαλκὸν συνδεδεμένον, στερεωμένον. Αἰσχλ. Σοφκλ.
- Χ α λ κ ὀ δ ο υ ς, οντός, ὁ, ἡ καὶ
- Χ α λ κ ὀ δ ω ν, οντος, ὁ, ἡ ἀμφ. ἀνγος. ἀντὶ χαλκῶδων ὅπερ ἴδε.
- Χ α λ κ ο ε ἰ δ ᾱ ς, εὐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μετὰ χαλκόν, φαίνεται ὡς χαλκός.
- Χ α λ κ ο θ ἡ κ η, ἡ (θήκη). Τόπος ὅπου τίθεται, φυλάσσεται χαλκός, ἡ χάλκινα ἀγγεῖα. Ἀθῆν.
- Χ α λ κ ὀ θ ρ ο ς, ὁ, ἡ (θρός). Ὅ,τι ἡχεῖ ὡς χαλκός. ποιητ.
- Χ α λ κ ο θ ρ α ξ, αχρός, ὁ, ἡ = χαλκοθώραξ. Σφκλ.
- Χ α λ κ ὀ κ ε ν τ ρ ο ς, ὁ, ἡ = χαλκόκλυτος.
- Χ α λ κ ο κ ε ρ α ν ο ς, ὁ, ἡ (κεραυνός). Αἰσχλὸς παρὰ Στράβ. κατὰ τὸν Vess ὅ,τι ἀστράπτει ἡ σπινθηροβολεῖ ὡς χαλκός, ψευδὲς τῶ ὄντι, ἐπειδὴ ἡ λέξις παρ' Αἰσχλ. καίται ὡς ἐπὶ τοῦ, λίμνη ὅθεν πρέπει νὰ ἔχῃ τοιαύτην τινὰ σημασίαν, διότι οὐδέποτε δύναται κεῖσθαι κεραυνός ἀντὶ τοῦ, ἀστράπῃ ὅθεν ὁ Herm. διορθοῖ τὴν λέξ. χαλκομέταλλος, στέλθων ὡς χαλκός, ἀναλόγως τῶ Ὁμ. πολυχάλος.
- Χ α λ κ ο κ ν ἡ μ ε ς, -λδος, ὁ, ἡ (κνημῖς). Ὅστις ἔχει φορεῖ χαλκίους κνημίδας. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο κ ὀ λ λ η τ ο ς, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εἶναι μετὰ χαλκὸν κολλημένον. Γλωσσ.
- Χ α λ κ ο κ ο ρ υ σ τ ἡ ς, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις εἶναι μετὰ χαλκίνα ὅπλα ὀπισθιμένος. Ἰλ.
- Χ α λ κ ὀ κ ρ ε ς, αχρός, ὁ, ἡ καὶ
- Χ α λ κ ὀ κ ρ ε τ ο ς, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγνόμενον, ἀνακατωμένον μετὰ χαλκόν.
- Χ α λ κ ὀ κ ρ ο τ ο ς, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι κἀμνει κρότον, ἤχον χαλκοῦ· ἔξαιρ. ἐπὶ συγκρούσεως χαλκῶν ὀπλῶν, ἡ ὀργάνων. Πίνδ. ἡπποια, τῶν ὀπλῶν τὰ πέταλα κἀμνουν κρότον. Ἀρστω. 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον.
- Χ α λ κ ὀ κ τ υ π ο ς, ὁ, ἡ (κτυπέω) = χαλκόκροτος· »κύμβαλα χαλκόκτυπα». Ἀθῆν.
- Χ α λ κ ο λ ο γ ῖ ο ς, ὦ. Συλλέγω, συνάξω χαλκόν, ἡ χαλκᾶ χρήματα, νομίσματα· ἐκ τοῦ
- Χ α λ κ ο λ ὀ γ ο ς, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συλλέγει, συνάξει χαλκόν, ἡ χάλκινα χρήματα, νομίσματα· κερματιστής (ταράφης). Γλωσσ.
- Χ α λ κ ὀ λ ὀ φ ο ς, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις φορεῖ περιεφαιλάαν ἔχουσαν χάλκινον λόφον.
- Χ α λ κ ο μ ᾱ ρ υ γ ο ς, ὁ, ἡ (μαραυνέω). Ὅ,τι στίλβει, λάμπει ὡς χαλκός· ἴδε χαλκοκέραινος.
- Χ α λ κ ὀ μ ι τ ρ ο ς, ὁ, ἡ, = χαλκομίτρος. Δκρρ.
- Χ α λ κ ὀ μ υ ε ι α, ἡ (μυία). Εἰς τὴν μυριάδων, ὧν ὁ ῥάχης εἶναι πρᾶσιος (καὶντ. κοπρόμυγα).
- Χ α λ κ ὀ ν ω τ ο ς, ὁ, ἡ (νώτος). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα νώτα. »ἀσπίς χαλκονώτος». Εὐριπ.
- Χ α λ κ ο π ᾱ γ ῖ ς, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι συγκολλημένον, συνηρωσμένον μετὰ χαλκόν, ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· »ἀσπίς χαλκοπαγής». Ἀνθλ.
- Χ α λ κ ο π ᾱ ρ ο ς, Δωρ. ἀντὶ χαλκοπάριος.
- Χ α λ κ ο π ᾱ ρ ε ι ο ς, ὁ, ἡ (παρεῖα). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς παρεῖας, ἡ πλευράς· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ, κυνέη καὶ κόρυς· ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο π ᾱ ρ η ο ς, ἐπικ. ἀντὶ χαλκοπάριος.
- Χ α λ κ ὀ π ε δ ο ς, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον ἔδαφος· »ἔδων ἔδρα χαλκόπεδος». Πίνδαρ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο π έ τ α λ ο ς, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα, εἶναι κατεσκευασμένον μετὰ χάλκινα φύλλα, ἡ χαλκᾶς πλάκας. Σχόλ. Εὐριπ.
- Χ α λ κ ο π λ ᾱ σ τ η ς, οῦ, ὁ (πλάσσω). Ὅς τις πλάττει, σχηματίζει χαλκᾶς εἰκόνας, ἀγάλματα. β) χαλκίους παρὰ τοῖς Ὁ.
- Χ α λ κ ὀ π λ ε υ ρ ο ς, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς πλευράς, πλάγια μέρη.
- Χ α λ κ ο π λ η θ ῖ ς, ὁ, ἡ (πλήθος). Ὅς τις εἶναι γεμάτος μετὰ χαλκόν, ἡ ἔχει χαλκὴν πανοπλίαν. Εὐριπ. Ἰκέτ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ὀ π λ η κ τ ο ς, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅς τις ἐπληρώθῃ, ἐρονεῖται μετὰ χαλκόν ἡ χαλκοῦν ὅπλον. 2) = χαλκήματος. Δωρ. χαλκόπλακτος. Σοφοκλ. Ἰλ. 484. »χαλκόπληκτος γένους». Εὐριπ. »χαλκόπληκτον γένεον». ὅπου ὁ Herm. ἐθέλει τὴν λέξ. ἐνεργ. ὅς τις κτυπᾷ μετὰ χαλκόν· ὁ δὲ Erf. συμπεραίνει χαλκόπλακτος· ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ὀ π ο υ ς, ὁ, ἡ (πούς). Ὅς τις ἔχει χαλκοῦς πόδας ἡ ὀπλᾶς, ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἰλ. 2) ὅς τις ἔχει στερεὰν, ἀμετακίνητον βᾶσιν, πάτημα. Σοφοκλ. »Ἐρινύς χαλκοπούς», ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο π ὀ σ ω π ο ς, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅς τις ἔχει χαλκοῦν, σιδηροῦν μέτωπον, τοῦτ' ἐστὶν ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἀδιάντροπος. Χρυσόστομ.
- Χ α λ κ ὀ π ρ ω ρ ο ς, ὁ, ἡ (πρώρα). ἐπὶ πλοίων. Τὰ χαλκίνονα πρῶραν ἡ χαλκοῦν ἔμβολον ἐπὶ τῇ πρῶρᾳ ἔχοντα. Πολυδ.
- Χ α λ κ ὀ π τ η ς, οῦ, ὁ (κίπτω). ἀντὶ χαλκοκόπτης, = χαλκοκτύπος. Welkar Syll. ἀλλὰ καὶ Bekk. Insor νος ὀπτᾶ τὸν χαλκόν.
- Χ α λ κ ὀ π υ γ ο ς, ὁ, ἡ (πυγὴ). Ὅς τις ἔχει χάλκινον πυγὴν, ὀπισθινὴν τοῦτ' ἐστὶν, ὅς τις εἶναι ἀνάματος, ἀκούρατος εἰς καθεστὶκὸν ἔργον.
- Χ α λ κ ὀ π υ λ ο ς, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς πύλας. Ἡρόδ. ἔξαιρ. »χαλκόπυλος θεῖα» ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀντὶ τοῦ συνῆ. Χαλκίνοος. Εὐριπ. Τρωάδ.
- Χ α λ κ ο π ὶ γ ω ν, ονος, ὁ (πώγων). Ὅς τις ἔχει χαλκόχρους γενέειον· τὸ κοιντ. κελκισογένους.
- Χ α λ κ ο π ὶ λ η ς, οῦ, ὁ (πώλει). Ὅς τις πωλεῖ χαλκόν, ἐμπορεύεται μετὰ χαλκόν. Πολυδ.
- Χ α λ κ ὀ ς, ὁ. Χάλκιμα (τοῦρκ. μπακίρι). Ὁμ. Ἡσίοδ. Ἡρόδ. εἰς ὄλκωτον τοῦ χρώματός του δὲ, »χαλκός ἐρυθρός». Ἰλ. καὶ αἰθωφ. Τὸ πρῶτον μέταλλον, τὸ ὅποσον ἔμαθον νὰ διαλύσῃ καὶ ἐξεργάζωνται εἰσαχθείτης δ' ἐπειτα καὶ τοῦ σιδήρου τῆς γυνεύσεως καὶ ἐξεργασίας, μετένεγκαν οἱ ποιητ. ἔξαιρ. τὴν λέξιν χαλκός ἀντὶ σιδήρου. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἡ μεταλλοῦ, ἔξαιρ. σκευή, ἀγγεῖα, ὅπλα. Ὁμ. β) χαλκοῦν τι νόμισμα, τὸ ὀκτμημίριον τοῦ ὀδοῦ· ὡσαύτως καὶ χαλκὰ νομίσματα ἐν γένει. 3) παρὰ τοῖς μεταγενετέροις διεκρίθησαν διάφορα εἶδη καὶ διάφοροι μίξεις τοῦ

- χαλκοῦ· «χαλκός μέλας» ὁ κοινὸς χαλκός· καὶ «χαλ. Κύπριος» ἐπειδὴ ὁ πρῶτος χαλκὸς εὐρέθῃ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ· «χαλ. λευκός» εἶδος τι τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων χημικῶν Primmetall λεγόμενον· «χαλ. ἐρυθρός» ὁ ὀρεῖ χαλκός· «χαλ. κεραμένος» ὁ ἀνακατωμένος, συνθ. «Κορινθιακὸς χαλκός», (Ιταλ. bronzo) (ἀναμιβέλλας παρὰ τὸ, χαλκῶν· ἐπειδὴ ἡ διὰ σφυροκοπήματος ἑλάσις τῶν μετάλλων ἐγνώσθη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ χαλκῷ).
- Χ α λ κ ο σ κ ε λ ῆ ς, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει χαλκῶ σκέλη. Σοφκλ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο σ τ έ φ α ν ο ς, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅς τις φορεῖ χαλκῖνον στέφανον· ἡ εἶναι μὲ χαλκὸν περιεσφραγμένος, περιεκαλυμμένος. Διόδωρ. Σικελ.
- Χ α λ κ ὀ σ τ ο μ ο ς, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει χαλκῖνον στόμον, χάσμα· «κώδωνα». Σοφοκλ.
- Χ α λ κ ο τ ε υ χ ῆ ς, ὁ, ἡ (τεύχος). Ὅς τις ἔχει, φορεῖ χαλκῇν ὄπλιν. Εὐριπ. Ικέτ.
- Χ α λ κ ὀ τ ε υ χ ο ς, ὁ, ἡ (τεύχον). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένον. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ὀ τ ο ν ο ν, τό (τεῖνον). Μηχανή τις, τὴν ὁποῖαν ἐτάνυζον μὲ ἐλαστικὰ χαλκοῦ πλάκας ἡ κρικέας ἀντὶ μὲ χορδὰς. Μαθηματ. Παλ.
- Χ α λ κ ὀ τ ὀ ξ ο ς, ὁ, ἡ (τόξος). Ὅς τις ἔχει χαλκοῦν τόξον· «Ἀμαζών χαλκτόξος». Πινδρ.
- Χ α λ κ ο τ ὀ ρ ε υ τ ο ς, ὁ, ἡ (τορεύω). Ὅ,τι εἶναι τορευμένος, ἐσχηματισμένος, κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ. Ὀρρ. Γυν. «τρίαινα».
- Χ α λ κ ὀ τ ὀ ρ έ ω, ὦ. Σχηματίζω, μορφώνω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ. Ἀνάλεκτ. ἐκ τοῦ
- Χ α λ κ ὀ τ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἡ (τεῖρω, τορέω). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ· «ξίφος». Πίνδα. 2) ὅς τις εἶναι τρυπημένος, πληρωμένος μὲ χαλκῖνον τι ἐργαλεῖον· «ὠτσειαί». Ὀππ.
- Χ α λ κ ο τ υ π έ ι ο ν, τό, = χαλκεῖον. Ἐργαστήριον χαλκείας. Νικόμαχ. Μουσ.
- Χ α λ κ ο τ υ π έ ο ς, ὦ (χαλκοτύπος). Ἐξεργάζομαι χαλκὸν, ἡ σκαλίζω τι εἰς χαλκόν· ἡ γενικῶς κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· «τιμάς». Πλούτ.
- Χ α λ κ ο τ υ π έ ι α, ἡ (χαλκότηπος). Πλήγμα μὲ ὄπλον χαλκῖνον.
- Χ α λ κ ο τ υ π ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Ὅ εἰς τὸ χαλκοτυπεῖν ἀνήκον ἡ ἐπιτήδεως· ἡ χαλκοτυπικὴ ὕπαικ. τοῦ «τέχνη», ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.
- Χ α λ κ ο τ ύ π ι ο ν, τό, = χαλκοτυπεῖον.
- Χ α λ κ ο τ ύ π ο ς, ὁ, ἡ (τύπων)· ἐνεργ. Ὅς τις ἐξεργάζεται χαλκόν· ὁ χαλκοτύπος, = χαλκεύς, ἐγγένει. 2) ὅς τις συγκροτεῖ, συγκροτεῖ χαλκόν· «χαλκοτύπος μανίη» ἡ μανία τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης, οἵτινες εἰς τὴν μανίαν τὸν συνέκρουον χάλκινα κύμβαλα. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. ὁ Jac. ὁμοῦ, προκρίνει τὸν προπαρξ. τ' ἵπ. χαλκότηπος, μανία διεγειρομένη διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμβάλων.
- Χ α λ κ ὀ τ υ π ο ς, ὁ, ἡ (τύπων)· ἐνεργ. Ὅς τις ἐκτυπῇ, ἐπληρώθῃ μὲ χαλκῖνον ὄπλον· «ὠτσειαί». Δ. 2) ὅ,τι ἐξεργάσθῃ, κατασκευάσθῃ ἐκ χαλκοῦ.
- Χ α λ κ ο υ ρ γ έ ι ο ν, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. 2) χαλκῶν, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκείας· ἐκ τοῦ
- Χ α λ κ ο υ ρ γ έ ω (χαλκούργος). Ἐξεργάζομαι χαλκόν, κατασκευάζω πράγματα ἐκ χαλκοῦ.
- Χ α λ κ ο ύ ρ γ η μ α, τό. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· σκεῦος, ἀγγεῖον, κτλ.
- Χ α λ κ ο υ ρ γ έ ι α, ἡ (χαλκούργος). Τὸ νὰ ἐξεργάζηται, κατασκευάζῃ τις πράγματα χάλκινα.
- Χ α λ κ ο υ ρ γ ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτηδεῖον εἰς χαλκούργον ἡ εἰς χαλκούργον· «χαλκούργικῇ, ἡ» (τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ χαλκούργου· Ἀριστλ. πολιτ. ἐκ τοῦ
- Χ α λ κ ο υ ρ γ ὅ ς, ὁ, ἡ (χαλκός· ΕΡΓΩ). Ὅς τις ἐξεργάζεται χαλκόν. = χαλκεύς.
- Χ α λ κ ο ὕ ς, ἡ, ὄν. Ἄττ. συναίρ. ἀντὶ χάλκεος. 2) ὡς ὀστ. ὁ χαλκοῦς· νόμισμα ἐκ χαλκοῦ.
- Χ α λ κ ο φ ά λ α ρ ο ς, ὁ, ἡ (φαλαρός). Ὅ,τι λάμπει ἐκ χαλκοῦ, εἶναι καλλοπισμένον μὲ χαλκόν· «ὠδάματα». Ἀριστοτ. ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ο ρ α ν ῆ ς, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς χαλκός ἡ ἔχει θεωρίαν χαλκοῦ.
- Χ α λ κ ὀ γ ι, ἐπικ. γεν. πτώσις τοῦ, χαλκός, ἀντὶ χαλκοῦ. Ἰλ. Α.
- Χ α λ κ ο φ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἡ (φέρω). ἐπὶ τόπου. Ὅς τις φέρει, περιέχει, γεννᾷ χαλκόν.
- Χ α λ κ ὀ ρ ω ν ο ς, ὁ, ἡ (φωνή). = χαλκεόφωνος.
- Χ α λ κ ο χ ά ρ μ η ς, οὐ, ὁ (χάρμη). Ὅς τις μίχεται μὲ χαλκῶ ὄπλα. Πίνδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ χάρμα· ὅς τις χαίρει ἡ ἀγαπᾷ τὸν χαλκόν ἡ τὰ χάλκινα ὄπλα παρὰ βλ. σιδορηχάρμης.
- Χ α λ κ ο χ ι τ ὶ ο ν, αὐτός, ὁ, ἡ (χίτων). Ὅς τις ἔχει, φορεῖ χαλκοῦν χιτῶνα, ἡ θώρακα. Ἰλ. ἐν γένει ὅς τις εἶναι κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν· ποιητ. μόνον.
- Χ α λ κ ὀ χ υ τ ο ς, ὁ, ἡ (χύω). Ὅ,τι εἶναι χυμένον ἐκ χαλκοῦ ἀναλυθέντος.
- Χ α λ κ ὠ ω, ὦ, ὠτω (χαλκός). Χαλκῶνα ἵτοι στερεόν, σκεπάζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· παθ. ἐπὶ πραγμάτων, μεταβάλλεται εἰς χαλκόν· ἐπ' ἀνθρώπων· σκεπάζομαι, θωρακίζομαι μὲ χαλκόν. Πίνδ.
- Χ α λ κ ὠ δ η ς, ὁ, ἡ· συνκίρ. ἀντὶ χαλκοειδής.
- Χ α λ κ ω δ ὄ ν ι ο ν ὄ ρ ο ς, τό. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας, πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ρόδ.
- Χ α λ κ ω δ ο ν τ ι ά ὀ η ς, οὐ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χαλκιδῶντος, ὁ Ἐλεφνήωρ. Ὀμ. Ἰλ.
- Χ α λ κ ω δ ο ν τ ι έ ὀ η ς, οὐ, ὁ, = Χαλκιδωντιάδης· πληθτ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκιδῶντος, οἱ Εὐβοεῖς. Εὐριπίδ.
- Χ α λ κ ὠ δ ω ν, οὐτός, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀθάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφνήωρος. Ἰλ. Ἀπολρ. 2) βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Πρακλῆς ἐπληρώθη, ὅτε εἰσέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης. Ἀπολδρ. Χάλκιον, παρὰ Θεοκρ. 3) εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Διγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολλοδρ. 4) εἰς τῶς μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας. Πανταν.
- Χ α λ κ ὠ δ ω ν, οτός, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὅς τις ἔχει χαλκοὺς ὀδόντας.
- Χ α λ κ ὠ μ α, τό (χαλκῶ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος, ἀγγεῖον, ἡ ἐργαλεῖον χαλκῇ πλάκῃ, ἐξαίρετως λέβης λουτροῦ, εἰς ὃν θερμαίνουσι, ζεσταίνουσι τὸ νερόν.
- Χ α λ κ ω μ ά τ ι ο ν, τό ὑποκορ. τοῦ, χάλκιμα. Μικρὸν χάλκιμα. Πτοχ.
- Χ α λ κ ω ν, αὐτός, ὁ. Μυρμιδῶν τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. Ἰλ. 2) = Χαλκιδῶν, ἀριθμ. 2.
- Χ α λ κ ὠ ν η τ ο ς, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠγοράσθῃ ἐκ χαλκοῦ, ἡ καὶ μὲ χρήματα ἐν γένει.
- Χ α λ κ ὠ ν υ έ, υχός, ὁ, ἡ (δυνεῖ). Ὅ,τι ἔχει χαλκίλους ὄνυχας ἡ ὀπλὰς. Σχολ. Ἀπλλων.
- Χ α λ κ ω ρ υ χ έ ι ο ν, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ
- Χ α λ κ ω ρ υ χ έ ω, ὦ, ἡτοι (χαλκωρύχος). Δουλεῖω εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. Δυκῶρρ. ὅθεν
- Χ α λ κ ω ρ υ χ έ ι α, ἡ. Τὸ νὰ σκάπη τις μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρύχιον, τὸ, = χαλκωρυχέον.
 Χαλκωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅς τις σκάπτει εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον.
 Χάλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Συρίας, ῥέων πλησίον τῆς αὐτῆς πόλεως Χαλκίδος· τανὺν Κοβαίη. Ξενοφ.
 Χαλυβδίκος, ἡ, ὅν (χάλυψ). = χαλυβικός· «Ξιφίδια Χαλυβδ.» Δίων Κασ.
 Χάλυβες, οἱ· ἐνικ. Χάλυψ, υβος, ὁ Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, φημιζόμενοι ὡς εὐδήμονες τῆς τῶν μετὰλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὀπλῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὗρισκοντο ἄλλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀορύρου. Ἡρόδ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Αἰσχύλ. 2) ἑθνοσ. Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τὴν συνόρουν τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. πειθάν. = Χαλδαῖοι.
 Χάλυβη, ἡ. Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πειθάν. ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στράβ.
 Χαλυβήσις, ἡ. ἰδιαιτέρον ἑλλην. τοῦ χαλυβικός.
 Χαλυβικός, ἡ, ὅν (χάλυψ). Ὅτι εἶναι κατασκευασμένος ἐκ χάλυβος.
 Χάλυβος, ὁ ποιητ. ἀντὶ Χάλυψ. Αἰσχύλ.
 Χάλυβος, ὁ, = χάλυψ. Αἰσχύλ. Εὐριπ.
 Χαλυβὼν, ὁ, ὄνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβηνίδος ἐν Συρίᾳ, πειθάν. ἡ πρότερον Βερνία λεγόμενη Πτολμ. ὅθεν
 Χάλυψ, υβος, ὁ, καὶ Χάλυβος. Κάτοικος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Δίων. Περ. 2) = Χάλυβες.
 Χάλυψ, υβος, ὁ. Τὸ σύνθη. Τουρκ. τσελίκι, ἱταλ. ἄσάλε· τοῦ ὁποῦν τὴν κατασκευὴν λέγεται ὅτι οἱ Χάλυβες, ἐφεύρον κατὰ πρόωτον.
 Χαλυνίται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας, ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς αὐτῆς. Δίων. Περ.
 Χαλυνίταις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας ἐκτετατομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ.
 Χαμαδύς, ἐπὶρ. ποιητ. ἀντὶ χαμάς. Ὁμ.
 Χαμαδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὅς τις ἐροπεται, σφραγίζεται κατὰ γῆς κοιλίας (σάλαγκος) τῆς ξηρᾶς.
 Χαμαξεί, ἐπὶρ (χαμαί). Κατὰ γῆς, ἐπὶ τὴν γῆν, ἐν τῇ γῇ, εἰς τὴν γῆν· πολλὰ παρ' Ὁμ. παρ' Ἀρσφ. καὶ χαμάζε παροξύτ.
 Χαμαξέη, ἐπὶρ. (χαμαί). Ἴων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἥτιον ὀρθῶς ἔχοντος χαμῶθεν. Ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ κάτω. Ἡρόδ. (ἡ γὰρ τὴν ὥσιν χαμῶθεν, φαίνεται ὅλος ψευδής).
 Χαμαί, ἐπὶρ. Κατὰ γῆς, κάτω, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ, χαμάς, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος· ὅθεν τὸ Λατ. humi, πολλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. «εἰς τὴν χαμαί». Ἐπὶρ. ἀδύπτ. (παρὰ τὸ, χαμαί, γίνεται τὸ, χαμηλός, χαμαλός, χθαμαλός, συγγ. τῷ, χθών).
 Χαμαίακτη, ἡ ἢ χαμηλή ἀκτὴ. Διοσκωρίδ. κουρζυλῆς (βουζῆς) εἶδος, ἡ ὁποία ἀδύπτει κατὰ γῆς· ἐκτετατομένη ὡς λάχανον. Θεόφρ.
 Χαμαιβάλανος, ἡ (βάλανος). Εἶδος φυτοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ «ἀπίσος», λέγεται.
 Χαμαιβάμων, μονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὅς τις βαδίζει ἐπὶ τὴν γῆν, χαμηλός. Νικητ. Χρον.
 Χαμαίβατος, ὁ, ἡ. Βάτος, ἡτις ἀπλάνεται κατὰ γῆς. Θεόφραστ. ἀντίθ. τῷ, ὀρθοφυής.
 Χαμαίγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅς τις ἐγεννήθη ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς γῆς· ἐπὶθ. τῶν ἀνθρώπων. Ἰμ. Ἀρσφ. Ἡσιόδ. καὶ Πίνδρ. ποιητ. μόνον.
 Χαμαιδάρνη, ἡ (δάρνη). Χαμηλὴ τῆς δάρνης. Διοσκωρ.

Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὁ διδάσκων τὰ στοιχεῖα τῆς γλώττης· διδάσκαλος τῶν μικρῶν σχολείων. Εὐάγριος Ἐκκλησ. ἱστορ.
 Χαμαιδικαστής, ου, ὁ (δικαστής). Μικρῶν πραγμάτων δικαστής, κριτής. Πανθέης.
 Χαμαιδρύτης, ου, ὁ· «ἰδὸς». Ὁ κατασκευασμένος μὲ χαμαίδρου.
 Χαμαίδρουον, τό· καὶ
 Χαμαίδρως, υβος, ἡ (δρῦς). Χαμηλὴ δρῦς, εἶδος φυτοῦ· λέγεται δὲ καὶ χαμαίδρουψ, καὶ λινόδρως. Διοσκωρίδ. Πλίν. Θεόφραστ.
 Χαμαίδρωψ, ἡ, = χαμαίδρους.
 Χαμαίευνάς, ἰδος, ἡ· ἑλλ. τοῖς χαμαιεύνης· Ὀδύτ. ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον (παρ' Ὁμ. ἡ προπαρὰλ. βρχ.)
 Χαμαίευνή, ἡ, = χαμαεύνη· ἐκ τοῦ
 Χαμαεύνης, ου, ὁ (εὐνή). Ὅς τις ἡ, ὅτι κοίτεται, κοιμάται κατὰ γῆς· ἰλ. (ὅπου ἡ προπαρὰλ. βρχ. κεῖται). 2) ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον.
 Χαμαίεῦρετος, ὁ, ἡ (εὐρίσκω). Ὅτι εὐρήθη, εὐρήτεις κατὰ γῆς.
 Χαμαίξηλῆς, ἡ (ξηλός). Τὸ νὰ ἦναι τις χαμαί-ξηλός. Ὑμνοδ.
 Χαμαίξηλος, ὁ, ἡ· ἐπὶρ. ἡλως (ξηλός). Ὅς τις ζητεῖ τὴν γῆν, εἶναι προσηλωμένος, κλίνει εἰς τὴν γῆν· ἐν γένει ὅτι εἶναι χαμηλὸν ὑπὲρ, ἄρνος· κτλ. 2) ἐν γένει, ὅς τις ζητεῖ, ἀγαπᾷ τὰ ταπεινά, ἔχει ταπεινά, ποταπὰ προνήματα. 3) ὅς τις εἶναι ταπεινός, οὐτιδανός· χυδαῖος. 4) τὸ χαμαί-ξηλον, φυτὸν τι, τὸ ὁποῖον καὶ, βρουνία μέλαινα, λέγεται.
 Χαμαίθευ, ἐπὶρ. σπάνιος παρεσχήματ. τύπος τοῦ χαμάθεν, χαμῶθεν.
 Χαμαίχαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅτι ἔχει χαμηλούς, ἐπὶ τῆς γῆς κειμένους καυλούς.
 Χαμαίχρῆσιον, τό. Διόδωρ. καὶ
 Χαμαίχρῆσος, ὁ (χέρσος). Χαμηλὴ, νῶθος κεραιά. Ἀθήν. 2) φυτὸν τι χαμηλὸν, καρποῦς ὁμοίους μὲ κεραιά φέρον.
 Χαμαίχισος, ὁ (χισός). Κιστός, ὅς τις ἀπλό-νεται ἐπὶ τὴν γῆν. Διοσκωρ. Πλίν.
 Χαμαίκλινής, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὅς τις κοίτεται χαμαί, ἡ χαμηλὰ, εἶναι χαμηλός. Στράβ.
 Χαμαίκοίτια, ἡ, = χαμαίκοιτία. Ἐκκλ.
 Χαμαίκοίτιω, ὡ, ἡ (χαμαίκοιτίας). Κεῖμαι, κείτομαι, ἡ κοιμᾶται κατὰ γῆς.
 Χαμαίκοίτη, ἡ. Χαμηλὴ ἡ κατὰ γῆς κοίτη.
 Χαμαίκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅς τις κεῖται κατὰ γῆς· ὡς τὸ χαμαιευνέτης. Σοφοκλ. ὅθεν
 Χαμαίκοίτια, ἡ. Τὸ νὰ κεῖται, κοίτηται τι, ἡ νὰ κοιμᾶται τις κατὰ γῆς.
 Χαμαίκοίτιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, χαμαίκοίτη. Ἐκκλ.
 Χαμαίκοίτος, ὁ, ἡ, = χαμαίκοίτης.
 Χαμαίκῦπῆριος, ὁ, ἡ (κῦπῆριος). Χαμηλὴ κῦπῆριος· εἶδος φυτοῦ. Πλίν.
 Χαμαίλεος, ὁ, ἡ, = χαμαίλεων. Νικανδρ. Θερ. ποιητ. μόνον.
 Χαμαίεύκη, ἡ· ἐτι δὲ καὶ χαμαίπευκη. Φυτὸν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ βήχινον. Πλίν.
 Χαμαίλεχής, ὁ, ἡ (λέχος). = χαμαίκοίτης.
 Χαμαίλεων, ὄνος, ὁ. Εἶδος αἰώρας, ἥτις ἀλλασσε διάφορα χρώματα. Ἀριστοτ. Πλίν. 2) εἶδος φυτοῦ, ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματος τῶν φύλων του, διαφόρως ἀλλοιωμένου, οὕτω ὀνομασθέν. Διοσκωρ. Θεόφραστ.

- Χαμαίλιον, οἶκος, ὁ κύριον. Συγγραφῆς Χαμαίλιος. Ἄθην.
- Χαμαίμη λάλιον. Μῆγμα, σύγκραμα χαμαιμήλων καὶ ἐλάϊου.
- Χαμαίμη λινος, ὦη, ἰνον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαμαιμήλων ἐκ τοῦ
- Χαμαίμη λον, τό (μήλον). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλος καὶ, ἀνθεμῖς, λέγεται κοινῇ χαμόμηλον καὶ ἄρμενος συνήθ. (ὀνομασθέν οὕτω διὰ τὴν ὁσμὴν τοῦ ἀνθους του παραπλησίαν οὕσαν μὲ τὴν ὁσμὴν τῶν μήλων. Διοσκ. Πίν.
- Χαμαίμυτι, ἡ, χαμαίμη τις μυρσίνη. Πλίν.
- Χαμαίμυτι, ἡ, τῶ προηγμ. Διοσκ. ἄμφ.
- Χαμαίμυτις, ὁ, ἡ (πῆγνυμι). Ὅτι εἶναι ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. 2) = τῷ χαμαίλῳ.
- Χαμαίπετεια, ἡ. Ὁ τρόπος, ἡ κατάσταση τοῦ χαμαιπετοῦς.
- Χαμαίπετέω. Σύρομαι χαμηλὰ, κατὰ γῆς· τρῶ· γνῶμα χαμαιπετοῖτα χαμερπής, ποταπὴ, εὐτιδανή. Πίνδ. ἐκ τοῦ
- Χαμαίπετής, ὁ, ἡ (πίπτω) κυρίως. Ὅς τις ἢ ὅτι πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν καίται ἐπὶ τὸ ἐδαφος, εἰς τὸν κοινοτόν, ποταπὸς, χαμερπής· κατὰ κυρίαν καὶ καταχρηστικὴν σημασ. 2) ὅτι πίπτει, χάνεται, εἶναι μάταιον. Πίνδ. ἐπὶ χαμαιπετῶς.
- Χαμαίπευκη, ἡ ἴδε χαμαιλεύκη. Πλίν.
- Χαμαίπευκός, ἡ, ἰνον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ χαμαίπετος· νοῖνος.
- Χαμαίπιτυς, υος, ἡ. Φυτὴν ἢ χαμοδέντρον εἶδος τι εἰς πλείονα εἶδη ὑποδιαϊρούμενον· ἀκριβέστερον ἄγνωστ. Λατ. abiga. Διοσκ. Πλίν.
- Χαμαίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅς τις βαδίζει, περιπατεῖ πεζῶς. Πολυδ.
- Χαμαίραφανος, ὁ (ράφανος) = χαμαιβάλανος· κυρίως ὁμοῦς ῥάφανος χαμαί φρομένη.
- Χαμαίρεπής, ὁ, ἡ (ρέπω). Ὅς τις ἢ ὅτι σύρεται κατὰ γῆς ὅτι κλίνει, κατὰ γῆς, ἀπλώνεται, εἰγίζει εἰς τὴν γῆν· ἐπὶ χαμαιρεπῶς.
- Χαμαίρεφής, ὁ, ἡ (ρίπτω). Ὅς τις ἐρρίφθη κατὰ γῆς. 2) «φοίνιξ χαμαίρα χαμηλὴν φοινικόδενδρον εἰ μὴ ὀρθότρ. χαμαιρεπής. Θεόφρ.
- Χαμαίρωψ, οπος, ἡ. Φυτὸν τι παρὰ Πλίν. ἴσως αὐτὸν τῷ χαμαίρωψ.
- Χαμαίρωσις, ἡ. Στρώμα κατὰ γῆς, τὸ νὰ ἤκατε κατὰ γῆς στρωμένον· «ρύλιον». Σχολ. ἐκ τοῦ
- Χαμαίστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅτι εἶναι κατὰ γῆς στρωμένον, ἀπλωμένον.
- Χαμαίσυκη, ἡ (συκὴ). Χαμηλὴ συκὴ, φυτὸν τι ἐκ τεῦ εἶδους τῶν τιθυμαλίδων, Διοσκ.
- Χαμαίτης, ου, ὁ ἴδε χαμίτης.
- Χαμαίτυπεῖον, τό (χαμαιτύπη) Πορνοστάσιον.
- Χαμαίτυπεῖω, ἡ (χαμαιτύπος). Πιπτὼ ἢ κτυπῶ κατὰ γῆς.
- Χαμαίτύπη, ἡ (χαμαιτύπος). Πόρνη δημοσία.
- Χαμαίτυπής, ἑσς, ὁ, ἡ = χαμαιτύπος. 2) τροπικ. = χαμαίλῳ.
- Χαμαίτυπία, ἡ. Ἡ διαγωγή καὶ τὸ πολίτευμα τῆς χαμαιτύπης. Πούχ. ὅθεν
- Χαμαίτυπικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς χαμαιτύπην ἢ χαμαιτύπον. Γλῶσσ.
- Χαμαίτυπός, ἑσς, ἡ. = χαμαιτύπη. Πλούτ.
- Χαμαίτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις ἢ ὅτι κτυπᾷ τὴν γῆν, πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν ὁ χαμαιτύπος, ἑσς τις ὁ ὀπίσθω ὄντων καὶ κτυπῶν τὴν ἄγαν του κατὰ γῆς τὴν πᾶναι. Ἀρστλ. 2) ὁ χαμαιτύπος πρόνος ἢ χαμαιτύπος, πόρνη· συνήθ. χαμαιτύπη.
- Χαμαίφρης, ὁ, ἡ (φέρωμαι). Ὅτι καταφέρεται, πίπτει κατὰ γῆς.
- Χαμαίφυής, ὁ, ἡ (φύω). Ὅτι φύεται, φυτῶναι αὐξάνει χαμηλὰ. Θεόδ. Πρόδρ.
- Χαμαίλδς, ἡ, ὄν (χαμαί) = χαμηλός, ὅπερ χρησιμώτερον.
- Χαμαίλαία, ἡ (ἐλαία). Χαμοελαία, κοιντρ. εἶδος θαμνώδους φυτοῦ ἀεὶ χλωροφύλλον. Διοσκ.
- Χαμαίλαίτης, ου, ὁ (χαμαίλαία). νοῖνος. Ὅτι ἐκ χαμαίλαίας κατεσκευασμένος.
- Χαμερπής, ὁ, ἡ (ἔρπω). Ὅστις ἔρπει ἢ βαδίζει κατὰ γῆς· συνήθως ἀνθρώπου ποταπός, μικροπρεπής· ἐπὶ χαμερπῶς.
- Χαμερπής, ἑσς, ἡ (ἐταίρα) = χαμαιτύπη. Πούχ. παρὰ Πλίν.
- Χαμευνός, ὁ, ἡ (εὐνή) = χαμαιευνός. 2) = χαμαιτύπη. 3) = χαμεῦνη.
- Χαμευνέω. Κεῖμαι, κοιτόμαι, κοιμῶμαι κατὰ γῆς. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. ἐκ τοῦ
- Χαμεῦνη, ἡ (εὐνή). Χαμαιοίτη, ἡ στρώμα ἀπὸ ἄχυρα, φύλλα, κτλ. Θεόφρ. ἀντὶ χαμαιευνῆ. 2) ἐν γένει κλινὴ χωρὶς στρώματα. Ἀριστοφ.
- Χαμεῦνης, ου, ὁ (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅτι κοιμάται κατὰ γῆς. Γρη. Ναζ.
- Χαμευνία, ἡ. Τὸ νὰ καίται, κοιμᾶται τις κατὰ γῆς.
- Χαμεῦνιον, τό καὶ
- Χαμευνίς, ἑσς, ἡ ὑποκορ. τοῦ, χαμεῦνη. Μικρὸν, ταπεινὸν στρώμα, στρωμάτιον. Θεοφ.
- Χαμευός, ὁ, ἡ (εὐνή), = χαμεῦνης. Μάξ. Τύρ.
- Χαμηλός, ἡ, ὄν (χαμαί). Μὴ ὑψηλός, χαμηλός· τροπ. «χαμηλὰ πνεῖν» τὸ νὰ ἔχη τις ταπεινὸν, εὐτιδανὸν φρόνημα, ἦθος. Πίνδ.
- Χαμίτης, ὁ, ἡ, χαμίτης, ἑσς, ἡ (χαμαί) = χαμηλός· ὅθεν «ἀμπελος χαμίτης» ἢ χαμαί κειμένη, χαμηλὰ ἐπὶ τὴν γῆν κειμένη.
- Χαμόθεν, ἐπὶ. (χαμαί). νεώτερος οὐκ ἄττικ. τύπ. ἀντὶ χαμάθεν ὅπερ ἰδς. Lobeck. Φρυγ.
- Χαμοκοιτέω, ὡ. νεώτ. τύπος ἀντὶ χαμαικοιτέω ἐκ τοῦ
- Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ. νεώτερ. τύπ. ἀντὶ χαμαίκοιτος. Πούχ.
- Χαμός, ὁ, καὶ χαθός, παρ' Ἰσχυ. = καμπύλος, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. hamus. Σχολστ. Ἀριστοφ. 2) = κημός, ἄμφθ. 3) = χαῖος.
- Χαμουλκός, ὁ (χαμαί, ὕλκας, ἔλκω). Μηχανή τις, δι' ἣν ἀντιβιβάζον τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Πολυδ.
- Χαμύνη, ἡ· ἐπὶ τῆς Δήμητρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ χαίνειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἠνεώχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβασεν εἰς τὸν Ἀδην τὴν Περσεφόνην. Πανσ.
- Χάμψαι, οἱ. ἐλέγοντο παρ' Αἰγυπτίοις καθ' Ἡρόδ. οἱ Κροκόδειλοι, ὡς καὶ νῦν παρὰ τοῖς Κόπταις.
- Χάν, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ χῆν. Ἡ χῆνα.
- Χανόμας, καὶ χανόμας (χανόμας). Καταβυθίζομαι, καταποντίζομαι. Γραμματ.
- Χανδάνω, ἄφρ. β'. ἔχθον. παρακμ. κατὰ σημασ. ἐνεστ. κίχυνθα, μέλ. χεῖτομαι ἐπὶ πραγμάτων. Χωρεῖ, περιέχει, πῆξ μέτρα χανδανὴ κρητήρ. Ἰλ. νοῦδος ἀμροτέρους ὁδε χεῖσεται, δέλει χωρεῖται καὶ τοὺς δύο. Ὅδυσ. «ἤνυσεν ὅσον κεφαλὴ χῆδος φώτος» ἐφώναζεν ὅσον ἡδύνατο νὰ βαστάξῃ ἢ κεφαλὴ του. Ἰλ. κατὰ παρασημασ. τῆς μεγαλαυχίας. Ὑμ. Ἀρρδ. «οὐκέτι μοι στόμα χεῖσεται δὲν δέλει ἀνοιχθεῖ πλέον τὸ στόμα μου νὰ ἐκέρη μεγαλαυχίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα χανδάνω, δὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν, δέλει ὁ Πτμ. ὀρθότρ. γράφεσθαι

χάσεται, ὡς μέλ. τοῦ, χάσιω (ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητικ. ἀπλῶς παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ συγγέν. τῷ χαίνω, χάσκω).

Χανδόνθεν, ἐπὶρ. = χανδόν. Ἰπποκρ.

Χανδόν, ἐπὶρ. (χαίνω). Μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκοντας. τροπ. μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν «οἶνον χανδὸν ἐλεῖνα». Ὀδσ. θθεν

Χανδοπότης, ου, ὁ (πίνω). «Ὅστις πίνει μετ' ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης ὀρέξεως». Ἀνθ. Παλ.

Χανδός, ἡ, ὅν (χαίνω). Ὅτι χάσκει, ἔχει χάσμα, ἀνοιγμα, μεγάλην τρύπαν. Ἀθην.

Χάνη (χαίνω). Θαλάσσιος τις ἰχθύς διὰ τὸ πλατὺ στόμα του οὕτω κληθεῖς. Ἰταλ. canna.

Χάννη, ἡ, ὡς τὸ, χάνη.

Χάννος, ὁ, ὡς τὸ, χάνη.

Χαννόσμαι, ἰδε χανόσμαι.

Χάνος, τό (χαίνω). = χάσμα. Πολδ.

Χανύσσω, καὶ χανυστέω = χανύω.

Χανυστέω, ἰδε ἐν τῷ χανύσω.

Χανύω (χαίνω). Χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα· ἔξαιρ. ὁμιλῶ ἡ κράζω τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χανῶες, οἱ, = Χανωνες. Ἡσύχ.

Χάον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος, μεταξὺ Ἀργουε καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Ερασιῶνος ποταμοῦ. Παντ.

Χάονες, οἱ. ἔνικ. Χάων, ὄνος, ὁ. Εἰς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἡπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Ἑλυμία. ὁ Θουκ. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους.

Χανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἡπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς. Στέρ. Βυζ. ἐστ' ὅτε δὲ καὶ αὕτη ἀπασα ἡ Ἡπείρος.

Χανισία, ἰον. Ὅ ἐἰς τὴν Χανιάν ἀνήκων· ἡ Χανία φησὶ, ἀντὶ ἡ ὄρυς τῆς Δωδώνης. Ὁρφ. Ἀργ.

Χάος, τό (ΧΑΩ, χαίνω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀπειρος, κενός, ἄδειος τόπος· κατὰ προσωποποιαν ὑπὸ Ἡδ. Θεόγ. «Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς πρώτης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, παριστάνομενον ὡς ἐν ἀπειρῶν καὶ ἀχανῆς διάστημα περιλαμβανόν ἐν αὐτῷ τὰ πάντα, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνεκάλυπτα διὰ τὰ ὄντα. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ τὸ ἀπειρὸν, ἀπέραντον τοῦ, χρόνου, καιροῦ· ἔξαιρ. δὲ α) πανδηποτε κενός καὶ πλατὺς τόπος, τὸ μεταξὺ πραγμάτων κενὸν μέγα διάστημα, ὡς τὸ, χάσμα. β) τὸ ὑπὸ τοῦ ἀέρος πληρούμενον τοῦ παντός, ἡ ἀτμοσφαῖρα. Στσίχ. γ) τὸ σκότος. δ) ὁ Ἄδης· ἐν πᾶσι δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπείρου, ἀπεράντου.

Χάος, ὁ, = χάσις· ἔξαιρ. Ὁ ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγόμενος «χολοὶ οἱ ἐπ' ἀνάσθεν», οἱ πάλα εὐγενεῖς. Θεόγρ. διότι τὸ νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ προπάτορες ἀντιβαίνει τῷ ὀρθῷ λόγῳ, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχολιαστ. συνάπτει ἀναλόγως τὰς σημασίας χιὼν ἢ ἀγαθόν, εὐγενῆς καὶ ἀρχαῖον.

Χάος (χάσις) = ἀπὸλλυμι, παρὰ Συμπληκίου.

Χάων, ὄνος, ὁ, ἔνικ. τοῦ, Χάονες, παρ' Ἀριστοφ. κείται ἐμπαικτικῶς, ὑπαινιγτόμενον τὸ χαίνω ἢ χάσκω.

Χάρα, ἡ (χαίρω). Ψυχῆς διάχυσις, τέρψις, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη. Ξενοφ. «ὁ ἀκρούοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραίνόμενοι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν πολλάκις παρὰ τοῖς Φυσιολόγοις, «ἡ χαρὰ σκίρτημα τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τοῖς κατὰ γνώμην». ὁ δὲ Χρυσόστομ. «χαρὰ ἐστὶ καταθυμίων πλήρωσις, καὶ ἡδὴν ἀπόλαυσις, καὶ ἀνικαρῶν λήθη». «λέγεις μοι

χαράνα, ἀντὶ τοῦ, χαρᾶς ἄξιον. Ἀριστοφ. 2) = χάρμη. Ἡσύχ.

Χαράγη, ἡ (χαράσσω). Χαράγματις, σχηματοῦσα.

Χαράγμα, ατος, τό (χαράσσω). Ὅτι εἶναι χαράγμενον, σκαλισμένον, τυπωμένον· θθεν α) «χειρὸς χαράγματα» τὰ ὑπὸ χειρὸς χαράχθεντα ἢ γραφέντα. β) τυπωμένα νομίσματα, χρήματα. γ) κόψιμον, κέντημα, θάγκαμα, «ἐχθίδης χάραγμα». Σφκλ.

Χαράγη, ἡ, = χαράγη· ἀμφίβολ.

Χαράγμος, ὁ. Τὸ νὰ χαράττη τίς τι. 2) σκάλισμα.

Χαράδεύς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Χαράδρα.

Χαράδρα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς Αἰλίας. Ἡρόδ. 2) πόλις τῆς Μισσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. 3) πόλις τῆς Καονίας. Πολύβ.

Χαράδρα, ἡ. ἰωνικ. χαράδρη (χαράσσω). Χάσμα γῆς, φάρακας· ἔξαιρ. ἡ διὰ ποταμῶν ῥοῆς ὑδάτων γινομένη, ὁ τόπος ὅπου τρέχει χεῖμαβρός. Ἰλ. Ἡρόδ. θθεν τὸ ῥεῦμα αὐτὸ, ὁ καταβασμένος-ξηρό-λακκος. Ἰλ. β) τόπος βαθύς ὅπου εἶναι στεκάμενον νερόν. γ) τόπος σκαμμένος ἐπὶ τούτου διὰ νὰ ῥέη νερόν ἰπὸ τοῦ μέρους. 2) τροπικ. λάκκος, σπήλαιον· στενοπόρος, μονοπάτι. Ἡρόδ. ἐτι δὲ καὶ χάσμα γῆς, ὅπερ προξενεῖται ἀπὸ σεισμόν· θθεν

Χαράδραϊος, αἶα, αἶον. Ὅτι εἶναι ἐκ χαράδρας, εὐρίσκεται ἡ ἀνήκει εἰς χαράδραν.

Χαράδριον, τό. ποιητ. ἀντὶ χαράδρα.

Χαράδρεών, ὄνος. ὁ. Τόπος ἐνθα εὐρίσκονται πολλαὶ χαράδραι.

Χαράδρις, ἐσσι, εν = χαράδραϊος, ποιητ.

Χαράδριον, τό, ὑπυκορ. τοῦ, χαράδρα. Στράβ.

Χαράδριος, ὁ (χαράδρα). Εἶδος τοῦ ὀρνέου ξανθοῦ χρώματος· ἐν χαράδραις διατρίβων καὶ πολυφώνον νομίζομενον· θθεν καὶ ἡ παροιμία «χαράδριου βίος». Πλάτ. προσέτι δὲ ἐνομιζέτο ὅτι ἡ ὄψις του μόνον ἦτον ἱκανὴ νὰ ἱατρεῦη τοὺς ἰκτερικοὺς, τοὺς πάσχοντας ἀπὸ κίτριναδαν Αἰλ. ζῶων Ἰστρ. «Ἀνδρείος δὲ φησὶ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους, οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας τῶν ἰκτερικῶν». παράβλ. ἰκτερος.

Χαράδρος, ὁ. Ῥυαξ τῆς ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον ποταμόν. Θουκ. 2) Ἔτερος ῥυαξ πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παντ. 3) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παντ.

Χαράδρος, ὁ = χαράδρα. Πλούταρχ. θθεν

Χαράδρω, ὄν, ὡς. Κάρνω χαράδραν εἰς τινα τόπον· παθῶν. ἐπὶ τόπων. σχίζεται, κατασκάπτεται ὑπὸ τοῦ ῥεύματος χεῖμαβρός καὶ γίνεται ἄβατος· «καχάρωμένη χώρα», = χαράδρεών. Ἡρόδ. «οἱ πόροι χαράδρουνται», οἱ πόροι τοῦ σώματος πλατύνονται. Ἰπποκρ. ἐτι δὲ καὶ τόπος τις ὅστις ποτίζεται δι' ὑδραγωγείων.

Χαράδρωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ χαράδραν, κατὰ τὸ εἶδος τῆς χαράδρας.

Χαράκηνη, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβριῶν, μὲ μητρόπολιν τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαράκηνός, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χαράκισ, ου, ὁ (χάραξ). Ὅτι ἀνήκει, εἶναι ἀρμόδιον εἰς χάρακα. Θεόφρ. καὶ Διοσκρ.

Χαράκισ, ἰσω, Ἀττικ. ἰω (χάραξ). Περικλήν, ὀχυρόν· τόπον τινὰ μὲ χάρακας· θθεν ἐν γένει, βάλλῃ τι σταυροειδὲς ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· «χαράκίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσι» ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα καθαρίζονται, καλλωπίζονται μὲ τοὺς ἐμπροσθινούς πόδας· Ἀριστοτέλ.

Χαράκιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, χάραξ. ἐν τῇ συνθ. ὄργανόν τι δι' οὗ χαράσσουσι, χαράκι. Πτύχ.
Χαρακισμός, ὁ (χαρακίζω). Τὸ νὰ βάλλῃ, ἐμπήγῃ τὴ παλούκῃ σταυροειδῶς. Ἀθην.
Χαρακίτης, ου, ὁ (χαράσσω). «Βιβλικὸς χαρακίτης» ὅστις γράφει, κακογράφει βιβλία. Τίμ. Φιλ.
Χαρακοβολία, ἡ (χάραξ, βάλλω). Τὸ νὰ χαράκῃ, περιγράφῃ, ὀχυρόν τις τόπον τινὰ ἐμπήγων χάρακας, πασσαλὸν παρὰ τοῖς Ὁ'.
Χαρακοποιέομαι, οὔμαι, ἴσμαι, μέσ ἀποθ. (ποιέω). Περιχαράκων, ὀχυρόν τι πόπον τινὰ, τὸ στρατόπεδόν μου. ἈππIAN. ὅθεν
Χαρακοποιά, ἡ. Τὸ νὰ περιχαράκῃ τις τόπον τινὰ, ἔξαιρ. στρατόπεδον. Πολύβ.
Χαρακώ, ὦ, ὥσω (χάραξ). Περιχαράκων, περιγράφων τόπον τινὰ μὲ χαρακώματα. 2) ἐμπήγῃ παλούκιά που διὰ νὰ στερεώσω τι δι' αὐτῶν, π. χ. «ἀμπελον». Γεωπ.
Χαρακτῆρ, ἥρος, ὁ (χαράσσω). κυρίως Ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐγχαράττει ἔντυπον τις τι. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ποιεῖ τοιοῦτόν τι. 2) συνήθ. τὸ χαρακμένον, ἐντυπωμένον, ὁ τύπος τῶν νομισμάτων, καὶ ὅποιαδήποτε σκαλισματα ἢ γράμματα. Ἀριστοτέλ. 3) τροπικ. ὡς τὸ τύπος, τὸ γνωριστικὸν σημεῖον, (ἰταλ. μάρκα). τὸ εἰς τι πρᾶγμα ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ φύσεως κεχαρακμένον ἰδίωμα διὰ τοῦ ὁποῦ διακρίνονται ἀπ' ἄλλῶν. «χαρακτῆρ γλώσσης, προσώπου». Ἡρότ. ὁ ἰδιαιτερός τρόπος, τὸ ἰδιαιτερόν ἦθος, σχῆμα, εἶδος, ἡ ἰδιαιτέρα μορφή τινος. ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ συγγραφῇ ἰδίωμα διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκφράζει συγγραφῶν τὰς ἐννοίας του. Διον. 4) παραστασις, περιγραφικὴ, ἐξεικόνισις πράγματός τινος. ὅθεν
Χαρακτῆρίζω, ἴσω, Ἀττικ. ἰδῶ. Βάλλω χαρακτῆρα, γνωριστικὸν τι σημεῖον εἰς τι. 2) τροπικ. περιγράφω παραστατικῶς, παρασταίνω τι κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς ιδιότητάς του.
Χαρακτῆριστικός, ἡ, ὄν (χαρακτῆρ). Ὅτι εἶναι ἐπιτηδεῖον, χρησίμῳ εἰς γλῶσφν, σκαλισμα, ἐργαλεῖον ἐπὶ χαρ. χαρακτῆριστικός. Εὐστάθ.
Χαρακτῆριον, τό, = χαρακτῆρ. Ἰώτηπ.
Χαρακτῆρισμα, τό (χαρακτῆρίζω) = χαρακτῆρ, σημάς. 3. Τσέτζ. εἰς Ἡσιόδ.
Χαρακτῆρισμός, οὔ, ὁ (χαρακτῆρίζω) Σημείωσις διὰ χαρακτῆρων, γνωριστικῶν σημείων. 2) τὸ νὰ χαρακτῆρίζῃ, περιγράφῃ τις τι παραστατικῶς.
Χαρακτῆριστικός, ἡ, ὄν (χαρακτῆρίζω). Ὅστις χαρακτῆρίζει τι κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας τοῦ, χαρακτῆρίζω.
Χαράκτης, ου, ὁ (χαράσσω). Ὅστις χαράττει, σημειώνει τι μὲ γλυπτὰ, σκαλισμένα σημεῖα.
Χαρακτός, ἡ, ὄν. ἐπὶ ῥῆμ. τοῦ χαράσσω. Ὅτι εἶναι χαρυγμένον, σκαλισμένον. 2) ὅτι ἔχει ἐντομῆς, χαραγματιὰς, ὡς π. χ. πρίον, ῥοῖν. Ἀνλκτ.
Χάρακτρον, τό (χαράσσω). Ἐργαλεῖον εἰς χάραγμα ἐπιτηδεῖον.
Χαράκωμα, τό (χαράκω). Τόπος περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ χάρακας. ἔξαιρ. στρατόπεδον ὠχυρωμένον. 2) = χάραξ.
Χαράκωσις, εὐς, ἡ (χαράκω). Τὸ διὰ χαράκων ὠχύρωμα. 2) τὸ νὰ ἐμπήγῃ τις παλούκια εἰς ἀμπελῶνα καὶ νὰ δύνῃ τὰ κλήματα.
Χαραμός, ὁ, ὡς τὸ, χαραμός. Πούχ.
Χάρανδρος, ὁ κύρ. ὄνομ. τόπον τινός. Πολύβ.
Χάραξ, ἄχος, ὁ, καὶ, ἡ (χαράσσω). Πάσσαλος,

σκόλωψ. β') τόπος περιφραγμένος· στρατόπεδον ὠχυρωμένον. 2) οἰνωτρον, παλούκι, τὸ ὅπου ἐμπήγουσιν εἰς ἀμπελῶνας καὶ δένουσι ἐπ' αὐτὰ τὰ κλήματα. 3) κλαδάκι, κλωναράκι. ἔξαιρ. ἐλαίας, εἰς μεταφύτευμα κοπτόμενον (ὅχι δὲ ῥάβδος, ψευδὲς γάρ.) 4) εἶδος θαλασίου ἰχθύος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. — Κατὰ τοὺς πάλαι Γραμμ. μόνον εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν. ἦτον ἡ λέξις κατὰ Σηλκ. γένος ἐν χρήσει· οἱ συγγραφεῖς ὅμως δὲν φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν ταύτην.
Χάραξ, ἄχος ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χειρσονήσου, ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ οὐτῆς μέρους, νῦν, Καρὰ Καϊά. Πτολμ. 2) πόλις τῆς Χακαμηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, δι' ὃ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο. Ὑστερον δὲ ἀνεκκινήθη αὐτῇ τοῦ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀντιόχεια ἔκτοτε ὀνομάσθη. Ἐρξῆς κυριεύσας αὐτὴν εἰς τῶν Ἀράβων ἡγεμόνων Πατίνης ἢ ἄλλως Σπασίνης καλούμενης, ὠχύρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων συστήας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ὅθεν Χάραξ Πατίνου, παρὰ Πτολμ. καὶ Σπασίνου παρὰ Δίων. Καστ. καλούμενη. 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀρρικῆς ἄλλως καὶ Φάραξ λεγομένη.
Χάραξ ὁ ποντός, ὁ, ἡ (χαράσσω, πόντος). Ὅτι διακόπτει, διαχωρίζει τὴν θάλασσαν, «κλήξις». Πλτχ.
Χάραξις, εὐς, ἡ (χαράσσω). Τὸ νὰ ἐγχαράττῃ, ἐγκόπτῃ τις τι, καὶ νὰ δύνῃ, ἀκονᾷ.
Χάραξος, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνίου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφούς. Ἡρόδτ.
Χαραποιέω, ὦ, (χαράν ποιῶ). Προξενῶ χαράν, χροποῖω. Θεοφύλακτ. νεωτέρα λέξις.
Χαράσσω, Ἀττικ. χαράττω, ἄσω. Χαράζω, δύνω τι, ἀκονίζω, «ἄρπας, ὀδόντας». Ἡρόδ. παθητ. «χαρασσόμενος σιδήρος». Ἡσιόδ. ἔτι δὲ καὶ κάμνω τι ὀδοντόν, κάμνω ἐντομῆς, χαραγματιὰς εἰς τι β') τροπ. παρορίζω, παροξύνω τινὰ κατὰ τινος· μετὰ δοτικ. παθητ. «κεχαραγμένος τινι», ὠργισμένος, θυμωμένος πρὸς τινά. Ἡρόδτ. ἔτι δὲ καὶ «χαράττωμαι τινι τινὰ κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ διὰ τι. Εὐροτ. 2) ἐν γένει κόπτω τι βαθεῖς, κάμνω ἐγκοπῆς, σκαλίζω τι εἰς τι, ἐντυπώνω σημεῖόν τι μὲ ἐγκοπῆς ἢ τυπωμένον τι σημεῖον. 3) διασχίζω, διαμερίζω τι· ἔξαιρ. διαίρω, διαχωρίζω τι μὲ αὐλάκας, ὀρόγνους. Ὅθεν τροπικ. «ἀλά, ὕδωρ, νῦτα θαλάσσης κτλ. σχίζω τὴν θάλασσαν μὲ τὴν τρίπιδά τοῦ πλοίου, διαπλέω» (ἔστι δὲ ἡ λέξις ὀνοματογραφικὴ πιθανῶς, συγγεν. τῷ, γράφω· ἀφ' οὗ κάρχαρος, οὐχὶ δὲ τῷ, καίρω).
(Χαρέω), ἄχρηστ. ἐνεστ. τύπος, ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ καίρω.
Χάρης, ἡ, ἡ, ὁ κύρ. ὄνομ. Ἀθηναῖος τις διαβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἦθ. Ἀρστροφ. 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολιμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναϊότητος ἀνὴρ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. παραπρεσβ. 3) Ἑλλήν ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Αἰνῶν ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἔτη εἰς τὸν περὶ φημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδος του. Στράβ.
Χαριάδης, ου, ὁ· πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπιστῶν φωνὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδ. Νεμ. 2) κύρ. ὄνομ. αὐτιδανοῦ τινος παραστῆτου, παρὰ Λουκ.
Χαρίδας, α, ὁ κύρ. ὄνομ. Κυρηναῖος τις, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 2) = Χαρίλας, ὅπερ ἴδε.

Χαρίδῃμος, ὁ κύρ. ὄνομ. Δωρ. Χαρίδαμος. Δημ. γωγός καὶ στρατηγός τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ἰφικλέου πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύμπῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στέφ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 2) Ἀθηναῖος τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἐπιγράφεται ἐν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαριδοῦτης, ου, ὁ καὶ

Χαριδοῦτης, ου, ὁ (χάρις, δίδωμι). Ὅστις δίδω, προξενεῖ χάριν ἐπιθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ἰγμ. Ὁμ. καὶ τοῦ Διὸς, καὶ τοῦ Βάχου. Πλούταρχ.

Χαριδοῦτις, ἰδος, ἡ. Σηλκ. τοῦ χαριδοῦτις. Ὀρφ. Ἰγμ.

Χαρίζεις, εσσα, εν. Ἀττικ. δὲ τὸ οὐδέτ. χάριεν προπαροξ. γενικ. εντος (χάρις). Ὅστις εἶναι ἀρεστός, χαρὰς προξένος, τερπνός, ἀξίεραστος, εὐκτός· μετὰ δοτικ. παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ ἐπὶ πραγμάτων μόνον· ὡς καὶ ἐν Διον. συνήθ. σεμνοπρεπές, γλυκὺ, τερπνόν, ἀξίεραστον· «φάρος, εἴματα, πέπλος, τέλος χαριέστερον, χαριεστάτη ἦβη», ἄλλα καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος· «μέταπον, πρόσωπον, κάρη». Ἰλ. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρ' Ἡσδ. Θεογ. κατὰ πρῶτον, εἰς δὴλωσιν γυναικείας χάριτος καὶ καλλονῆς. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπιθετ. ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθως ὁμοῦ κατὰ μεταφρ. ἔννοιαν, εἰς τὴν παιδείαν, χρηστοθήειαν, ἡθικὴν διαγωγήν, ἀγχινόειαν, κομψότηντι ἐκπρεπόντων· ἐπὶρ. χαριέντως· ὅπερ ἴδε· (πρωτότυπ. κυρίως τῆς λέξεως ἢ τὸ, χαριῆς, ὡς τὸ, ὑγιῆς, τοῦ, ὑγιεῖς, ὁ Διοσκ. ἢ Βοιωτ. τύπος ὁμοῦ χαρίζεις ἐγένετο ἐπιφαρικότερος ἐξ ἀρχῆς, τὸ δὲ ὑγιεῖς διετηρήθη σποράδην κατὰ σπανίαν ποιητ. χρήσιν μόνον)· ὅθεν

Χαριεντίζομαι, ἴσομαι, Ἀττικ. ἰσῶμαι μέσ. ἀποθ. Προσφέρομαι, πολιτεύομαι, πρῶτον ἡ λαλῶ με χαριέντα τρόπον· ἔξαιρ. ἀστείζομαι, ἡ περιπαίζω τινὰ με χαριέντα τρόπον· «σπουδῇ χαριεντίζομαι», σκώπτω, περιπαίζω τινὰ χωρὶς μέτρωρα, ἀλλὰ μετὰ σωτῆ. Πλάτ.

Χαριεντισμα, τό. Ἀστεῖσμός, μετόρισμα· ἀστεία, κομψή, εὐτράπελος ἐπίνοια, εἰς ὅμοιαν χωρατῆς. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ.

Χαριεντισμός, οὔ, ὁ (χαριεντίζομαι). Χαριέν, κόσμιον, σεμνόν πολιτεύμα· ἔξαιρ. χαρίζεις λόγος, ἀστεύτης, εὐτράπελίας. Διονύστ. Ἀλικ. «χαριεντισμός ἐστὶ λόγος ἡθικός μετὰ χάριτος παριστάς τὴν τοῦ λέγοντος σημασίαν ἐπὶ τινι διαχύσει». Ἡρωδ.

Χαριεντότης, ητος, ἡ (χαρίζεις) = χαριεντισμός. Πλούταρχ.

Χαριέντως, ἐπὶρ. Με χαριέντα κόσμιον, σῶφρον, ἀστεῖον, ἀγχινόων τρόπον· ὡς αὐτὸς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ σηματ. εἰρωνείας. 2) χρηστοθήως, εὐγνωμόνως, με ἀπλότητα, με ἀδολον, ἀβῶον καρδίαν.

Χαριεργός, ὁ, ἡ (χαίρω, ΕΡΓΩ). Ὅστις χαίρει, ἀγαπᾷ τὰς ἐργασίας, χειροτεχνίας· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνῶν καὶ χειροτεχνῶν· ἄλλως· «Ἐργάνη» προσαγορευομένης.

Χαρίζομαι, ἴσομαι. Ἀττ. ἰσῶμαι ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. μέσ. ἀποθ. (χάρις). Κάμνω χάριν τινὰ εἰς τινα· τῷ κάμνω ἡ λέγω καλὸν, χαροποιῶν τι· τῷ δειχῶν τὴν πρὸς αὐτὸν εὖνοιαν, ἀγάπην, φιλίαν μου· τῷ γίνομαι εὐάρεστος, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρεσκείαν του, μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. Ἰλ. Ὅστ. Ἡσδ. Ἡρότ. σπανιῶτρ. ἀνευ πτωτικῶ· ἔξαιρ. κάμνω τι κατὰ τὴν εὐαρέσκειαν ἢ δέλησιν

θεοῦ τινος διὰ λαμπρῶς δυσίας· «χαρίζετο ἱερὸν ῥέζων». Ὅστ. σπανιῶτρ. μετὰ δοτ. τοῦ πράγμτ. «χαρίζομαι ψευδοῖσι κάμνω τινὸς τὴν δέλησιν λέγοντάς τω ψεύματα. Ὅστ. «χαρίζομαι φιλότῃτι κάμνω χάριν τινὰ εἰς τινα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔξαιρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραδίδομαι εἰς τινα κλίσιν, ψυχικὴν διάθεσιν, κάμνω τι κατὰ τὴν δέλησιν τῆς καρδίας μου, «γράφει, σώματι, ἡδονῇ» κάμνω τι κατὰ τὴν ἡρεξίν μου, σύρομαι ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη μου. Ἐνφ. ἔξαιρ. παραδίδομαι εἰς τὸν ἀρροδισιασμὸν κατακλῆως, εἴτε ὡς σύζυγος, εἴτε ὡς πορνολόπος· καὶ ἐπὶ γυναικός· «χαρίζομαι ἀνδρὶ» παραδίδομαι εἰς τὴν δέλησιν, ἀγάπην τοῦ ἀνδρός. Ἀριστ. παρβλ. χάρις, σηματ. 3. β. 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμτ. προσφέρω, δίδω τι προθύμως, ἀπένεικας, «δῶρα». Ὅστ. Ἰλ. «χαρίζομαι τινί τι». Ἀριστ. Ἰππ. 54. 3) μετὰ γενικ. τοῦ πράγμτ. κάμνω τινὰ μέτοχον πράγματός τινος ἀπένεικας, «ἀλλοτρίων», εἶμαι ἐλευθέριος εἰς ξένα πράγματα. Ὅστ. ἔξαιρ. ἐν Ὅστ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον 4) παρὰ εἶμαι τερπνός ἢ φιλόφρων, εὐάρεστος, ἀγαπῶν εἰς τινα· μετὰ δοτ. ἔξαιρ. κατὰ παρκμ. κεχαρίσμαι, καὶ καθ' ὑπερσυντ. ὅθεν, «κεχαρίστο θυμῷ» ἡτοῦ κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς καρδίας του. Ὅστ. Ζ. «ἵτασι Εὐδοέσι κεχαρίστο ἐγένετο δι' ἀγάπην τῶν Εὐδοέων. Ἡρότ. συνήθ. κατὰ μετοχ. πρκμ. «ἐμὲ κεχαρισμένα θυμῷ». Ὁμ. Ἡσδ. Θεογ. «δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα» τὰ ἀρέσκοντα εἰς τοὺς θεοὺς. Ἰλ. «κεχαρισμένα θεῖναι τινα» τὸ νὰ κάμω τίς τι κατὰ τὴν ἀρεσκείαν τινος. Ἰλ. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, εἰδέναι. Ὅστ. «κεχαρισμένους ἦλθεν. τοῦ ὁποῖου ὁ ἐρχομός προξενεῖ χάριν, εὐχαρίστησιν. Ὅστ.

Χαρικλῆης, ἡς, ὁ· συναίρ. ἀντὶ Χαρικλήης.

Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐρεσίου τινός. Λουκιαν.

Χαρίκλειδης, ου, ὁ. Ἀρχὼν τις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποῖου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ.

Χαρίκλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ἔτι καὶ εἰς τὸν τριάκοντα ἐν Ἀθῆναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἐλλ. 2) Κυριότης τις, παρὰ Λουκ.

Χαρίκλῶς, οὔς, ἡ. Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν. Ἀπολδρ. 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος. Πίνδ. κατὰ Πλούταρχ. θυγάτηρ τοῦ Κυρήνης βασιλέως τῆς Σαλαμίνος καὶ γυνὴ τοῦ Σίμωνος.

Χαρίλαος, ὁ, ἰων. Χαρίλειος καὶ Χάριλος. Δωρ. Χαρίλγς, α. Υἱὸς τοῦ Πολυδῆκτου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γεννηθὲς ὀλίγον ὑστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου. Πλούτ. Σπάρθ. Χαρίλλος. Παιστ. ὁ Ἡρότ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμαρτ. Λαωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ. Περιβόητος τις ἀδελφὸς ἀνὴρ, ἀναφερόμενος παρ' Αἰλ. ποικ. 1στ. (ἐνθα πρότερον Χαρίδας ἀνεγινώσκτ.) καὶ παρ' Ἀθην. 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χαρίλεως, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μαιανδρίου. Ἡρόδοτ. 2) ἰων. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χαρίλλος, ὁ· ἴδ. Χαρίλαος· καὶ

Χάριλος, ὁ, ἰωνικ. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χάριν, ἴδ. χάρις, σηματ. 4. α.

Χαριέντης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις περιβόητος διὰ τὴν βραδυτητα καὶ ἀργονησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ

παροίμ. κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σρ.

Χ α ρ ι ν δ α ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χ α ρ ι ν ο ς, ὁ. Μκεδὼν τις, παρ' Ἀρρίαν. 2) Ἀθηναῖος τις, παρὰ Λουκίαν.

Χ α ρ ι ν ο ς, ὁ. Ὄνομα κομικοῦ τινος ὀρχιστοῦ, χορευτοῦ ἐν Σπάρτῃ, καὶ κομικοῦ τινος ὑπκριτοῦ ἐν τῇ Δωρῷ. κομωδία, ὡς τὸ Cracioso ἐν τῇ Ἰσπανικῇ, Muellers Dorier.

Χ α ρ ι ξ ε ι ν ο ς, ὁ. Δωρ. ἀντί Χαριξενος. Σικυνωῖος τις, παρὰ Λουκ. Τοξάρ.

Χ α ρ ι ξ ἔ ν η, ἡ. Γυνὴ τῆς Ἀθηνᾶς χλευαζομένη διὰ τὴν ἀπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Χ α ρ ι π π ο ς, ὁ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς τινος, παρ' Ἀριστοφ. Νεμ. 2) περιθώτος τις ἀδιδράχμος, παρ' Αἰλ. ποικ. 1στ. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χ α ρ ι ς, ιτος, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομ. — τῷ ἐπομν.

Χ α ρ ι ς, ἡ, γενν. ιτος, αἰτ. χάριν καὶ χάριτα, ἐνίοτε, χάριτες (χαίρω). Χάρις, γλυκύς, τερπνός, ἀρεστὸς, ἡδονικός, δελκτικὸς τρόπος· κάλλος, ὠραιότης, (τουρκ. νοῦρι.) ἔξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, πολλάκις παρ' Οὔμ. πῶ γ' χάριν κατέχευεν Ἀθηνᾶ ἔχυσεν ἐπ' αὐτὸν δελκτικὸν τι. Ὅδ. «κἀλλεῖ καὶ χάρισι στίλβειν». Ὅδ. β.) σπανιώτρ. ἐπὶ πράγματι. δελκτικὸν, νόστιμον, λαμπρὸν, γλαφυρὸν, εὐπρεπές, μεγαλοπρεπές, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια. Ἰλ. «ἔργουσι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξουσιν». Ὅδ. καὶ ἐπὶ εὐλογίας, στωμυλίας· οὐ οἱ χάρις ἀμπεριστῆται ἐπέεσσιν. Ὅδ. 2) εὐνοια, ἐπιείκεια, φιλοφροσύνη, εὐμένεια, πρῶτης πρὸς τινα μετὰ γενν. Ἰσδ. «Ἐρ. «χάριν ἔχειν», τὸ νὰ ἔχη τις τὴν εὐνοίαν τινος» ἔξαιρ. δὲ β') εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία. Ἰλ. εὐχαριστία διὰ τὸ πρῶμα· μετὰ γενν. Ὅδ. Ἰσδ. Ὁγν. σπανίως μετὰ ἀπαρεμφ. «χάρις μάρνασθαι» εὐχαριστία διὰ τὴν μάχην, ἡ διὰ τὸ, ὅτε ἐπολέμησται τις. Ἰλ. παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθ. «χάριν ἀποδοῦναι, ἀπονέμειν, ἐκτείνειν ἔτι δὲ καὶ τίνειν» ἐξ ἐναντίας δὲ, «ἐγὼ δὲ καὶ τοι ἰδὼ χάριν ἤματα πάντα» θέλει σοὶ γνωρίζω χάριν, θέλει σοὶ εἶμαι εὐγνώμων πάντοτε· ἐπὶ δὲ καὶ «χάριν φέρειν τινί» τὸ νὰ ἔχη τις εὐγνώμονα καρδίαν πρὸς τινα· «χάριν» ἢ χάριτα καταθέσθαι τινί· νὰ ἀξίξῃ τὸ νὰ τῷ εὐγνωμονῇ, εὐχαριστῇ τις. Ἰσδ. 3) εὐνοϊκὴ, εὐμενὴς, φιλοφρόνους πρῶτης· ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἡδύνει, χαροποιεῖ τινα· ἔξαιρ. «χάριν φέρω τινί» κάμνω, προσεῖναι, εἰς τινα καλὸν τι. Ἰλ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. παρὰ Ἡροδ. ἔξαιρ. ὁθεν γενικῶς, πράττω τι κατὰ τὴν εὐχὴν, ἀρέσκειαν τινος· ὡς τὸ, «ἦρα, καὶ ἐπείρα φέρειν τινί», παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθ. «χάριν δοῦναι, νέμειν καὶ δρᾶται». β) ἔξαιρ. εὐνοϊκὴν ἢ προσφιλὲς πολίτευμα πρὸς τινα, μάλιστα γυναικὸς πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὃ διὰ τοῦτο ἀποκαλυφθέντος ἀφροδισιασμός, «χάριν μνηστῆς ἰδεῖν», τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπανδρείας. Ἰλ. παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πληθ. ἄρθμ. συνήθως π. χ. «χάριτας πράττω» ἀπολαμβάνω τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἀφροδισιάζομαι. Ξενοφ. ἐπὶ δὲ καὶ περιφραστικῶς «χάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων». Πίνδ. τὸ δὲ «χάριν ἔχω τινί», ὡς τὸ, «χαρίζομαι τινί», ὅπερ ἰδεῖ, ἐκπληρῶ τὴν τῆς ἡδονῆς εὐχὴν, παραδίδωμαι εἰς τὴν ἐρωτικὴν του θέλησιν. γ) ἐν γένει, ἀπόλαυσις, ἡδονή, ἡδυνάθεια, παρὰ Πινδ. ἔξαιρ. νίκης χαρὰ, ἀντιθ. τῷ, λύπη. Εὐρπ. 4) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ σημαίνει τὸ, Χά-

ρις, Δωρεάν, Ἐπισκασιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Θεοῦ εὐνοίαν καὶ ἀγάπην πρὸς τινα, τὸ Ἅγιον βάπτισμα, τὰ Θεῖα δῶρα, ἥτοι τὸ Τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. 5) φράσεις ἁ) ἀπολτ. κατὰ αἰτ. ἐνκ. «χάριν» μετὰ γενν. πρὸς εὐνοίαν, φιλοφροσύνην, ἀρέσκειαν, ὕψελος τινος· «χάριν ἔκτορος» δι' ἀγάπην πρὸς τὸν ἔκτορα. Ἰλ. «ψεύδομα, γλώσσης χάριν», κατὰ τὴν δέλησιν τῆς γλώσσης μου, τοῦτ' ἐστὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀνοχαιτέω, ἀλλ' ἀφινώντας τὴν νὰ λέγῃ ὅτι, μ' ἔλλω εἰς τὸ στόμα, νὰ θυμῇ ἐλεύθερα, ἀουλόγηται. Ἠσίοδ. ἐπὶ δὲ καὶ ἐνάρθρους «τὴν Ἀθηναίων χάριν» εἰς ὕψελος τῶν Ἀθηναίων. Ἠροδ. 6) ἐν χάριτι μετὰ γενν. τε καὶ δοτκ. δι' εὐνοίαν, φιλοπροσωπίαν πρὸς τινα, «ἐν χάριτι κρίνω τινά». Θεόκρ. ἀλλὰ καὶ πρὸς χαρὴν, εὐαρέσκειαν τινος, εὐγνωμοσύνην πρὸς τινα· παρῶσιαι τινὶ τι ἐν χάριτι. γ) «νδία χαρίτων εἰμὶ ἡ γήνομαί τινα», ἔχω φιλικὰς, εὐνοϊκὰς σχέσεις μέ τινα, φιλοφρονούμεθα ἀμοιβαίως. Ἰ) ὡς μυθολογικὸν κύριον ὄνομα δὲ, κατὰ πληθ. ἄρθμ. συνήθως· αἱ Χάριτες· Ὀυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἠσδ. παραστανομένης ὡς θεαὶ καὶ ἔροροι πάσης ἡδονῆς καὶ νοεῖας ἡ ὑλικῆς τέρεψις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς χορηγοὶ ἀπολαύσεως παντός δελγῆτρον καὶ κάλλους. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Οὔμ. ἀλλ' ἡ νεωτᾶτη παρ' αὐτῷ καλεῖται Παιτιθεά. Ἰλ. Ξ. ἐν Ὅδ. Σ. σχηματίζουσι τὸν χορὸν τοῦ ὁποῦ μοῦλος ἐστὶ καὶ ἡ Κυθῆρη· παραστανομένης ἀεῖποτε ὡς παρθέναι ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης. Ἰλ. Σ. Ὅδ. Θ. ἐπ' ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ἰλ. Ξ. λύονται καὶ μυρόνται αὐτῶν· ἐν γένει ὁμοῦς δηλοῦνται δι' αὐτῶν, ἡ ὑπερτάτη τέρεψις, ἡδονή, τὸ ὑπέρτατον δέλγντρον, κάλλος, τὸ ὅποῖον δύνανται νὰ παρέχωσιν ἐκάστῳ ὅσον καὶ ὅπως θέλουσι, π. χ. Ἰλ. Ε. ὃ πέλοος ἐπαίνειναι τὰ μέγιστα μόνον ὅδοι κατεσκευάστῃ ὑπὸ τῶν Χαρίτων· ἐν Ὅδ. ἐπὶ τῶν ἡλικιωτῶν τῆς Ναυτικῆς· καὶ Ἰλ. Ρ. ἐπὶ τῆς κόρης «κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι», κυρίως «κόμαι κόμαις Χαρίτων ὁμοῖαι». Ἰσδ. Θεογ. διορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς, Ἀγλαίαν, Εὐφροσύνην καὶ Θάλαν, ὡς καὶ ὁ Πίνδ. λέγεται δὲ ὅτι κατὰ πρῶτον εἰσῆγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἑσπελῆς ἐν Ὀρχομενῷ· ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Λακεδαιμόνες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δύο μόνον Χάριτας ἐτίμων κυρίως, τὰς ὁποίας οἱ μὲν Λακδ. ὀνόμαζον Φάενναν καὶ Κλήταν, οὐχὶ δὲ Κλητάν, ὡς χορηγοὺς τῆς πολεμικῆς εὐκλείας· οἱ Ἀθηναῖοι δὲ, Ἡγεμόνην καὶ Αὐξὼν, Ὀδηγὸν καὶ Τροφὴν. Πανυν. παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καλοῦνται Χάρις καὶ Πειθῶ. 2) κατ' ἐνκ. ἄρθμ. δὲ, ἡ Χάρις, σύζυγος τοῦ Ἡραίστου. Ἰλ. Σ. ἀνθ' ἧς ὁ Ἠσδ. Ὁγν. τὴν νεωτέραν τῶν τριῶν Χαρίτων Ἀγλαίαν λέγει τὴν σύζυγον αὐτοῦ· παρὰ τὸ πρωτότυπ. παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, χαίρω, χαρτὸς, χάσμα. [συ] ὁ Ποιητ. ὁμοῦς χρῆται ἐν τῇ ἄρσει τῇ ληγοῦσι τῆς αἰτ. χάριν καὶ μακρῶ ἐνίοτε. Χάρις ὡς κύριον ὄνομ. σχηματίζεται ἐν τῇ αἰτ. Χάριτα, παρὰ μὲν τοῦ Δουκ. εὐρηται καὶ Χάριν. Χ α ρ ι ο ι α, ἡ, καὶ Χαρισία, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σιδεῆς, ἧς οἱ κάτοικοι μετόχῃσαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Στέφ. Βυζ. Χ α ρ ι ο ι α, αἱ, — Χαρισία. Πaus. Χ α ρ ι σ ι ο ς, ὁ. Εἰς τῶν παιδῶν τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Πaus.

Χαρίεις, ἰα, ἰον (χάρις). Ὅτε ἀνῆκει, ὑπάγειται εἰς τὴν χάριν, ὡς τὸ, χαριστήριος, ὅθεν «χαρισία βοτάνη», ἥ ἐστι βότανα, ἀροσισιακὸν κινούσα. 2) «τὰ Χαρίσια» ὑπκ. ἰερά, ἰδε, Χαριστήρια, καὶ Χαριτήσια. Καλλῆμ. λείψν.

Χαρίεις, ὁ. Εἰδὸς τι πλακούντος. Εὐδουλ.

Χάρισμα, τό (χαρίσμα). ὁ δὲ χάρις ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Δῶρον, σημεῖον εὐνοίας.

Χαριστέον, διτικὸν ἐπὶ τὸ, χαρίζομαι. Πρέπει νὰ χαρίζῃ τις τὸ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος εἰς Φαίδρον ἔχει «τὸ χαριστέον ἐστίν, ἡ τὸ διδόναι τι, χωρὶς ἀντιδόσεως, ἡ τὸ ἐν λόγῳ τινὶ ὑποκλίνεσθαι, ἡ, ὡς νῦν, τὸ, πρὸς ἀροδίσιον ἑαυτὸν συνουσίαν ἐπιδιδόναι τινί».

Χαριστήριος, ὁ, ἡ (χαρίζομαι). Ὅτε ἀνῆκει, ἀροσίς εἰς χάρισμα, δῶρον καὶ ὅστις συνεθίζει νὰ δωρίζῃ, εἶναι εὐνῶμων ὅθεν «τὸ χαριστήριον», φιλοφροσύνη, δῶρον. «τὰ χαριστήρια», ὑπκ. ἰερά, δῶτα, ἑορτὴ χαριστήριος = Χαριτήσια. Ξενοφ.

Χαριστικός, ἡ, ὄν (χάρις) = χαριστήριος. ἔξαιρ. ὅστις εἶναι ἐνεργητικὸς, ἐλευθέριος, φιλόδορος. Πλούταρχ. προδλ. συμπτ.

Χαριστίων, ὡνος, ὁ. Μηχανή τις τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ ζήμιασμα. Συμπλκ. εἰς Ἀριστλ.

Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος. Πτολ.

Χαριτήσια, τὰ (Χάριτες) ὑπκμ. ἰερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων, ἐτε δὲ καὶ Χάριτια.

Χαριτία, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαριτεῖ, ἡ (χάρις). Εὐτραπεία, κομψότης, ἀστεϊσμός, χωρατὰς. Ξενοφ. Κύρουπ.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ταύτην Χιτ, καὶ Διαιρία. Ξενοφ. Αναβ. Στέφ. Βυζ.

Χαρμαντιδης, ου, ὁ. Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χάρμη, ἡ. Φιλονεικία, μάχη, εἰς τι ἡ συντόνως καὶ σπουδαίως, μεξείν γινόμενη μάχη, πόλεμος, ἀγὼν πολλὰ παρ' Ὁμ. Λυκοφ. καὶ τοῖς μεταγενεστοῖς. Ἑποπ. β.) ἔξαιρ. — ἐπιδορατὶς. Σχολιστ. Πινδ. 2) = χάσμα, χαρὰ, εὐφροσύνη. Πινδ. (ἐν τῇ χάρμῃ ἦναι τῷ ὄντι κατ' ἀμφοτέρους τὰς σημασίας αὐτῇ λέξεις, καὶ ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χαίρω, τότε ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν συναπτικὰ μέλη ἤθελον ἦναι τὸ, ἀλαλαγή, ἀγαλλίασις, καὶ ἔξαιρ. ἐπὶ νίκῃς: δὲ Daderl ἀποφαίνεται ὅτι ἡ σημασία μάχης ἐπιθυμία, ἦν ἡ μόνη παρ' Ὁμ. χρήσιμος: καὶ ἅμα ὡς τὸν θυτὸν σημασίαν συναπτικὴ: δὲ Schneider ὁμοῦ ἀποδέχεται μόνον περὶ τῆς δευτέρας τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ, χαίρω, καὶ τὴν πρώτην ἀγεί πρὸς τι τῷ ὄντι ἀξιώλογον γλῶσσημα τοῦ Ἡσυχίου, χαρὰ, ὀργή ἡ ὀργίλος.)

Χαρμίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος Σειτος, ἐκ μητρὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνα, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Ξενοφ. Ἑλλ. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Λουκιαν.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. Ἀριστοφ. 2) Λακεδαιμονίος τις, πρέσβυς τοῦ Οἰθώρωνος. Ξενοφ.

Χάρμις, ἡ, ὁ. κύριον ὄνομα ἀνδρός τινος. Καλλῆμ. Ἑπ.

Χαρμόλεως, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ Χαρμοδόσους. Εὐείδης τις νεανίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διάλ. Νεκρ. 2) Μισσαλφίτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. κύρ ὄνομα. Ἀρκάς τις, ἐν Ἀνθολγ.

Χαρμονή, ἡ (χάρμα) = χαρμοσύνη. Σπλ. Αἰ. ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ. μόνον ὅθεν

Χαρμονικός, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης. «ὁδοπορία». Πτολεμ.

Χαρμοσύνη, ἡ. Χαρὰ, ἡδονή, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ. «ὁδοπορία». Πτολεμ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χαρμόσυνος, ἡ, ὁ. ὅτι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐθυμίας, ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ.

Χ α ρ ο π ῖ ν ο ς, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου. Ἡρόδ.

Χ α ρ ο π ο ι ῆ ῶ, ὦ (χαροποιός). Ποιῶ, προξενῶ χαροποιῶν ὄθεν

Χ α ρ ο π ο ι ῆ μ α, τό. Ἡ χαρά τῇ ὁποίᾳ ἐπροξένυσέ τις εἰς τινα. Ζωνρ.

Χ α ρ ο π ο ι ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ (χαρά, ποιέω). Ὅστις, ἡ ὅτι ποιεῖ, κἀμνεῖ, προξενεῖ χαράν.

Χ α ρ ο π ο ς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαίας. Ἰλ. Χάρωψ, ὅπος, παρὰ Δουκ. 2) Ἠλιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Χ α ρ ο π ὶ δ ε ς, ἡ, ὅν' ἐτι δὲ καὶ δικλκτ. (χαρά, ὠψ)-κυρίας. Ὅστις, ἡ ὅτι ἔχει χαρομόνουν, ἡδύ, ἰακρόν, τερπνὸν βλέμμα, ὅθεν ὅστις βλέπει καθαρὰ, λαμπρύνει οἱ ὀφθαλμοὶ του, «χαροποιὶ λένοντες». Ὅδτ. «κύνες». Ἰμ. Ἐομ. ὅστις εἶναι γλαυκῶφθαλμος ἐπὶ τῇ Ἀθηνᾷ. Θεικτ. ἐπὶ τῶν Γερμανῶν. Πλούτ. «ἡὼς, σελήνη χαροπός». Ἀπολ. Ρόδ. «χαροπὸν πέλαγος, κύμα, θάλασσα». Ὅππ. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ὅμματα ἔχουσι γλαυκὴν, οὐρανογάλαξον, ἡ ὑπὸ λυκῶν λάμπει, μετεχειρίσθησαν οἱ μεταγενέστερον λέξι ἐπὶ τῶν τοιούτων χρωμάτων, γαλάξιον, οὐρανογάλαξον, θαλασσογάλαξον, νερογάλαξον κ. τ. τ. ἐν γένει ἐπὶ παντός εἰς τὸ λαμπρὸν κλίνοντος καὶ εἰς τὸ ἄχρουν ἐγγιζόντος χρώματος. Κατὰ τὴν σμτ. λοιπὸν, ἔστι τῶ, γλαυκός, συγγν. λέξεις, τὸ φωτεινόν, λαμπρὸν σημαίνειν ὄθεν

Χ α ρ ο π ὶ τ η ς, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἔχη τις ἥ τι χαροπὸν ὀφθαλμούς· ἐν γένει, λαμπρὸν, φωτεινόν, ὑπόλευκον χρώμα· ἔξαρ. κυανῶν, γαλανῶν, εἰς δῆλωσιν τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν. Πλούταρχ.

Χ α ρ ο ψ, ὅπος, ὁ = Χάροπος. 2) Υἱὸς τοῦ Ἰππάσου, εἰς πᾶν ἐπιστήμῳ Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἰλ. 3) Αἰγινίτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Δουκ.

Χ α ρ ρ ψ, ὅπος, ὁ, ἡ ποιητ. χαροπός. Ὅππ.

Χ α ρ τ α ρ ῖ ο ν, τό, ὑποκορ. τοῦ, χάρτης. Πλούταρχ.

Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Πανσ.

Χ α ρ τ η ρ ῖ α, ἡ, = χάρτης, παρὰ τοῖς Ὁ.

Χ α ρ τ η ς, οὐ, ὁ (χαράσσα). Φύλλον χαρτίου, κόλλα συνήθ. κατεσκευασμένον ἐκ τῶν πυλίων τοῦ φυτοῦ παπύρου. β) βιβλός, βιβλίον συγκείμενον εἰς συνερράμμενα χάρτου φύλλα (τὸ κοιντ. κατάστιχον)· ἐν γένει, συγγραφή, γράμμα, πρᾶγμα ἐν ὁδύναι τὰ νὰ γράφηται· πληθ. Γράμματα, φιλολογία. γ) τροπικ. πανδηπότῃ τι τῷ χάρτῃ κατὰ τὴν λεπτότητα παραπλήσιον φύλλον· πινὰξ λεπτός, ἄδαξ, πλάκα ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουσι· «χάρταις μολυβδοεινοῖς, φύλλα, πλάκας λεπτὰ ἀπὸ μολύβι.

Χ α ρ τ ῖ δ ι ο ν, τό, καὶ

Χ α ρ τ ῖ ο ν, τό ὑποκορ. τοῦ, χάρτης. Πλούταρχ.

Χ α ρ τ ο γ ρ ᾶ φ ρ ε ς, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπάνω εἰς χαρτί.

Χ α ρ τ ο γ ρ ᾶ τ η ς, οὐ, ὁ (πιπράσκω). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ χάρτας, χαρτιά.

Χ α ρ τ ο π ῶ λ η ς, οὐ, ὁ (πωλέω) = χαρτοπράτης.

Χ α ρ τ ὶ δ ε ς, ἡ, ὅν' ἐπὶ ῥημτκ. τοῦ χαίρω. Ὅτι εἶναι χαροποῖν, ἐκτόν «τὸ χαρτόν», = χαρά (ἐκ τοῦ χαρτὸς ἐσηματίσθη κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τὸ Λατν. gratus).

Χ α ρ τ ο ψ ῶ λ α κ ι ο ν, τό. Θήκη, ἔνθα φυλάττονται ἀναγραφαί, ὑπομνήματα, γράμματα τῆς πολιτείας καὶ παντοῖα ἄλλα χαρτιά· ἐκ τοῦ

Χ α ρ τ ο ψ ῶ λ α ξ, ακος, ὁ (χάρτης, φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τὰ γεγραμμένα χαρτία. Βυζαντιν.

Χ α ρ υ θ ῖ ζ ω, δίσω, Ἀττ. ἰω. Καταπίνω ὡς Χάρυθδις· ἐκ τοῦ

Χ α ρ υ θ ῖ ε ς, εως, ἰων. ιος, ἡ. Ἡ γνωστὴ κινδυνώδης δίνη. Ὅδτ. ὅδε τὸ ἐπόμενον Χάρυθδις· ὅθεν ἐν γένει, ὁύκτων συτροφή, χάσμα· τροπικ. δὲ, ἀνθρώπος ἀκέραιος, πολυάρετος, φυλάραξ, ἀρπακτικός· ἀνακρβ. παρὰ τῷ ρυθδῶν.)

Χ α ρ υ θ ῖ ε ς, εως, ἡ. ἰων. ιος, καθ' Ὅμ. Τέρας θαλάσσιον κατιόντων ἐπ' ἐνὸς ἀποτόμου βράχου τῆς Σικελίας, ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, φοβερόν καὶ ἐπικινδύνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὅδ. κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὀμήρου μέρος τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσῆνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἀρκτου πρὸς μεσημέριαν ἀπετέλουν φοβερόν κρότον, συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτοὺς βράχους ἡ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς τροπότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων, ὅπου κατεσυντρίβοντο τὰ ἐκεῖ ἀπερισκέπτως πλησιάζοντα πλοῖα. Θουκ. Στράβ. 2) τόπος βαρβαρώδους πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλεν ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γενκ. εως, παρὰ Δουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὅδ.)

Χ Α Ρ Ω, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ, χαίρω.

Χ ᾶ ρ ω ν, ὀνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χαροπός· ὡς ἐπὶ θ. τοῦ λένοντος, παρὰ Λυκρ.

Χ ᾶ ρ ω ν, ὀνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέθους καὶ τῆς Νυκτὸς, ὁ διαπορθεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνήσκοντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς· λιμνῆς Στυγὸς ἐν Ἀδῇ. Εὐρ. Δουκ. 2) Θεβαΐτις τις φίλος τοῦ Πελοπίδα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θεβαίων, ὅτε ἐπέστρεψε κυρίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενφ. Ἑλλ. 3) Ἰστορικόγραφος τις ἐκ λαμπάκων, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Χ α ρ ῶ ν ε ι ο ν, τό. Ἄντρον ἡ χάσμα γῆς ἐκδίδον θανατηφόρους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. 2) ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαιῶν ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. (τὸ Χαρώνιον ἄντρον) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας, ἄπερ ἐνομιζοντο ὡς εἰσοδοὶ τῆς ἐν Ἄδου καταβάσεως ὁποῖον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Νεαπόλει τῆς Σικελίας εἰσὶ σωζόμενον· ἐστὶ δὲ ἰδίως οὗδετ. τοῦ

Χ α ρ ῶ ν ε ι ο ς, ὁ, ἡ. Ὅτι ὑπαγεται, ἀνῆκει εἰς τὸν Χάρωνα ἢ εἰς τὸν Ἄδην, = καταχθόνιος. «Χαρῶνεις θύρα» ἡ θύρα δι' ἣς ἐξήκοντο εἰς θάνατον οἱ καταδικασμένοι κακούργοι. 2) «Χαρῶνεις κλίμαξ» ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ κλίμαξ, δι' ἣς ἀναιγομένου μέρους τινὸς τῆς θυμέλης, ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὰ πρόσωπα ὅσα παρίστανται ὡς ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναβαίνοντα.

Χ α ρ ω ν ῖ δ η ς, ὁ, πατρωνμ. Υἱὸς τοῦ Χάρωνος.

Χ α ρ ῶ ν ι ο ς, ἰα, ἰων, = Χαρώνιος.

Χ α ρ ῶ ν δ α ς, α, ὁ (Δωρκ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περιφημὸς ἄρχαυς νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του. Πλάτ. Πολιτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Χ α ρ ω ν ῖ ε ς, ἰδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητκ. θηλκ. τοῦ, Χαρώνιος.

Χ α ρ ω ν ῖ τ η ς, οὐ, ὁ (Χάρων). Ὅστις ἔρχεται ἡ κατὰ γεται ἐκ τοῦ Χάρωνος ἢ ἐκ τοῦ Ἄδου.

Χ α ρ ω π ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ, παρ' Ἀρρῶν καὶ

Χ α ρ ῶ ψ, ὀπος, ὁ, ἡ. Σπάνιοι παρὰ τοῖς μεταγυστ. τύποι ἀντὶ τοῦ χαροπός, χάρωψ.

Χ α ρ ῶ ψ, ὀπος, ὁ· κύρ. ὄνημ. ἐντίμου ἀνδρός τινος τῶν Τρώων. Ἰλ. = Χάρωψ, σημσ. 2.

Χάσις, εως, ἡ (χαίνω). Σχίσμα, χώρισις. Ήσυχ. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ ἀπώλεια, φθίσις, καὶ τὸ τέλος τῆς σελήνης, ἡ ἔξη. ἴδε χάσις.

Χασκάζω, ἀτώ ρῆμα συνεκτικὸν τοῦ χάσκω, χαίνω· μετὰ αἰτ. «χασκάζω τι» βλέπω τι χάσκων καὶ μὲ ἀκίνητα ὄμματα. Ἀριστρ.

Χασκάρον, τό (χάσκω). Προσποῖς μὲ χάσκον στόμα κατεσκευασμένη. 2) φυτὸν τι, ἄλλοις καὶ, ξάνθιον λεγόμενον. Διοσκορ.

Χασκάξ, αἰος, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῶν κοιντ. χάσκας, χάσχος, ὅστις κρατεῖ πάντων ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

Χασκω, ὁ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέντων κοιντ. καὶ παρατ. εὐχρηστότερος τύπος τοῦ, χαίνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, χάσκω, ἡ χάσκει τι ἐξαίρ. ἔχω, κρατῶ τὸ στόμα ἀνοικτὸν «χάσκω πρὸς τινα» κυττάζω τινὰ χάσκοντας. Ἀθρίαν. ὅθεν

Χασκωρέω, = χασκίζω. Κυτάζω ὁλόγυρα χάσκων. Ήσυχ.

Χασμάτος, τό (χαίνω). Σχίσμα εἰς τὴν γῆν, βάραθρον. Ἡσδ. Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ ὁ φάρυγξ, ὁ λάρυγας ἐν τῷ στόματι· καὶ ἐν γένει πᾶς μικρὸς, πλατὺς τόπος· ὅθεν ἐστὶν ἡ λέξ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς θάλασσης· ὅθεν

Χασμάομαι, ὠμαι, ἡσμαι μέσ. ἀποθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Χασμηροῦμαι, χασμηρίζομαι. Ἀριστρ. 2) τρῆκ. ἐκπλήττομαι, ἐξίστημι. Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, χάττει, εἶναι ἀνοικτὸν. Πλούταρχ. καὶ ἐπὶ θυρῶν, αἰτίνες ἀνοίγονται μόναι των. Ἀθῆν. τῶν ἐσθιόντων τῆς θύρας χασμαμένης.

Χασματίας, ὁ. Διογ. Λαέρτ. καὶ

Χασματικός «σεισμός», ὁ, κατ' ἄλλους δὲ πρηστήρ. Σεισμός γῆς, μεγάλα χάσματα, σχίσματα τῆς γῆς προξενῶν. Ἀριστλ. Κόσμ.

Χασμέομαι, ἴω. ἀντὶ χατμάσμαι. Θεόκρτ.

Χασμή, ἡ. Τὸ χατμάσθαι τρῆκ. Νυσταγμός, βαθυμία. 2) τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον κυτάζων χάσκει τις. Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. «μὴδ' εἰς πλοῦτον, μὴδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐδένειαν, μὴδ' εἰς ἄλλην χάσμη μνηδεμία ἀποθλίπω».

Χασμήμα, τό (χατμάσμαι). Πᾶν ὅτι χάσκει, στέκεται ἀνοικτὸν, χατμάται· ἐξαίρ. τὸ κενὸν τοῦ ἀνοικτοῦ, χάσκοντας στόματος. Ἀριστρ.

Χάσμησις, εως, ἡ (χατμάσμαι) = χάσμη. Εὐστάθ.

Χασμός, ὁ, = χάσμη παρ' ἱπποκράτ. ἄμφβλ.

Χασμοδέω. Χατμάσμαι πάντοτε ἢ συνήθως. 2) στιχουργῶ, κάμνω στίχους χασμοῦδιαν προξενούνας (κατὰ τὴν δευτέραν σημ. εἰσβάλλειν γράφειν χατμοδέω, μέυπογεγμ.) ἐκ τοῦ

Χασμώδης, ὁ, ἡ (χάσμη, εἶδος). Ὅστις χατμάται πάντοτε ἢ συνήθως· ὅθεν, νυσταγμένος, βάθυμος, ἀκαμάτης· ὅθεν

Χασμώδεια, ἡ. Τὰ νὰ χατμάται τις πάντοτε, συνεχῶς, ἢ τούτῳ παρεπομένη νυσταγίς, ἡ βάθυμία. 2) παρὰ τοῖς Γραμμτ. ὁ πλατυσμός ὅταν λείξις τις λήγῃ εἰς φωνήν καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιπεριμένη ἀρχεταὶ ἀπὸ φωνηέντος ὡσάυτως· ἔτι δὲ καὶ στίχους πλήρης πλατυσμών (κατὰ τὴν δευτέραν σημ. γράφουσι τινες χατμοδία).

Χαστάω (χαίνω) = χωρέω. Ήσχ. ὅθεν

Χαστάς, ἡ, ὄν· ἐπὶ τ. ρήμτ. τοῦ χαστάω· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. vastus. Ήσχ.

Χαστεύω, = χατέω.

Χαστέω (ΧΑΩ, χαίνω). κυρίως, Χάττω· ὅθεν ἐπιθυμῶ, εὐχομαι ἐκ ψυχῆς τι. ἰλ. Ὀδ. μετὰ ἀπρμρ. Ὀδ. Ο. 2) ἔχω χρειάν τινός· μετὰ γενκ. «πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι». Ὀδ. ποικτ. μόνον, καὶ

ἐξαίρ. ἐπκ. δοκεῖ δὲ μόνον κατ' ἐντ. καὶ παρατ. χρήσιμον· καὶ

Χατίξω, ἴω, Ἀττ. ἰώ, ὡς τὸ χατέω, κατὰ τὴν πρώτην σημ. μετὰ γενκ. Ὀδ. 2) = τῷ προηγμ. κατὰ τὴν δευτέραν σημ. Ὀδ. μετὰ γεν. ἰλ. ὅθεν. 3) καὶ στεροῦμαι, ἔχω ἐλλειψίν τινας μετὰ γεν. «ἐργαῖοι» εἶμαι χωρὶς ἔργων. Ἡσδ. «χατίξω» ἀνευ πτωτικοῦ, ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχὸς ἐν γένει. Ἡσδ.

Χατίς, ἡ καὶ

Χατίος, τό. Ἐνδεΐα, χρειά, ἐλλειψίς τῶν ἀναγκαίων, σπανιωτέρας χρήσεως τύπ. ἀντὶ τοῦ, χητίς, χήτος, ἄπερ ἴδε.

Χατράμις, ἰδος, ἡ. Διον. Περ.

Χατράμιτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένης παραλίως περὶ τὴν Εὐθύραν θάλασσαν. Στράβ.

Χατράι, οἱ Catti καὶ Χάτται, οἱ. Πτολ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὸ Μάττιον. Στράβ.

Χαττουάριος, οἱ. Cattuarii. Ἔθνος τῆς πάλαι Γερμανίας. Στράβ.

Χαυίς, ἰδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἰκόνον οἱ Χαῖοι. Δίων. Κάστ.

Χαυόι, οἱ, καὶ Καῦοι. Chauci. Ἐν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας, κατοικοῦντες μετὰ τοῦ Ἀμαῖς (Ems) καὶ Ἀλβίος (Elbe) ποταμῶν παρὰ τὴν βορείον τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν. Δίων. Κάστ. Πτολ. Στράβ.

Χαυιόδους, ὁδόντος, ὁ, ἡ καὶ

Χαυιόδων, ὁδόντος, ὁ, ἡ (χαυίος, ὁδός). Ὅστις ἡ ὁ, τὴν ἔχει τὸ στόματός· ἐπιπεταχτοῦς ὁδόντας· «κάπρος». Ήσχ. Ἀσκ. ὅστις ἔχει ὁδόντας ὁμοίους τοῖς τῶν σκύλων «ὁδόντες χαυλιόδοντες». Ἡσδ. 2) ὁ χαυλιόδ. ὡς οὖστ. τὸ ἐξέχον τῶν χαλιῶν ὁδόντι, ἐπὶ τοῦ ἱπποποτάμου. Ἡσδ.

Χαυίος, ὁ, ἡ καὶ

Χαυίος, ὁ, ἡ, = χαῦνος. Γραμμτ.

Χαυνάς, αἰος, ὁ, ἡ (χαῦνος). Χάσας, χάσας, ἀηδής, ἀλαζών· ἔτι δὲ καὶ ψεύστης, ἀπατεῶν· ὅθεν

Χαυνάξω, ἀτώ. Πλανῶ, ἀπατῶ τινὰ· παθ. πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. Γραμμτ.

Χαυολόγος, ὁ, ἡ ἴδε χαυνάξ. Ήσυχ.

Χαυοποιός, ὁ, ἡ ἴδε χαυνάξ. Ήσυχ.

Χαυοπολίτης, ου, ὁ (χαῦνος, πολίτης). Πολίτης ὅστις ἀρίνεται μὴ τὸν ἀπατᾶσιν, ἀποπλανῶσι διὰ μεταβολίας, φλυαρίας. Ἀριστρ.

Χαυόπρωτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Ὅστις ἔχει χαῦνον πρωκτὸν (κοιντ. φαρδύκωλος) ἐν γένει, ὁ δι' ἀλλοκίτον, παρὰ φύσιν ἡδονῆς κεχαυνομένος, αἰσχιστὰ ἀσελγής. Ἀριστρ.

Χαυός, ὁ, ἡ παρὰ Πλάτ. καὶ δοκλκτ. ἐπῆρ. χαῦνος (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Ὅ, τι χάσκει, καταρρεῖ· ὅθεν ἀδύνατον, μαρμαίνον· ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων, ὅτι εἶναι ἀσικτικόν, ἀρὺ, ἀνοικτὸν, εἶναι ὡς σπρ' γάριον ἀπαλόν. 2) τρῆκ. ὅστις εἶναι φιλήδονος, ἀναγῶρος, βάθυμος, ἀσωτος, ἀσελγής, εὐήλης, ἀσύνητος, «νοῦς, πρᾶξις». Σάλων. Δεῖψν. Πηδ. ἐξαίρ. ὅστις εἶναι ἀλαζών, ματαιόφρων, κενόδοξος· «χαῦνον τέλος» μάταιος, ἀνωφελὲς σκοπός. Πηδ. Νρμ. ὅθεν

Χαυότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις, ἡ τι χαῦνος, καθ' ὅλας τὰς σημ. τῆς λέξ. Ξενοφ.

Χαυόω (ΧΑΩ). Κάμνω τινὰ ἡ τι χαῦνον, καθ' ὅλας τὰς σημ. τῆς λέξ. Ἀθῆν. «ἐλίλησεν, οὐχὶ συμπίεσσα τὸ στόμα, ἀλλὰ τοῖσι στρουβίοις χαυνοῦσα

- ὁμοίως, ἐπὶ μαλακοῦ καὶ τρυφεροῦ φιλήματος ἴδα χαύνους· παθ. χαυνόνομαι, ἀλάζονομαι· ὁθεν
- Χαυνώεις, οἱ, = χαυνώνεις. Ἰπύχ.
- Χαυνώμα, τό. Γῆς, τόπου μέρος μὴ στερεόν, ἀλλὰ κεχαυνωμένον, ἀνασκαμμένον. Πλούτρ.
- Χαυνώνεις, καὶ χαυνώεις, καὶ χαυνῶς. Ἄρτος, ἡ πλακοῦς κριθίνος παρὰ τοῖς Ὁ. ἡ καθ' Ἰσχ. »ἄρτοι ἐλεῖν ἀναγυραθέντες. (Τουρκ. λουκμάδες.)
- Χαυνώσις, εὐς, ἡ (χαυνώω). Τὸ νῦν χαυνώοντι τίς τινα ἦτι τροπικ. τὸ νῦν ἀλαζονεύονται τις διὰ κολακείας καὶ οὐτιδανῶν φανακισμῶν »χαυνώσις ἀναπειστη- ρία». Αἰσάων. Νερελ. κατὰ τὸν Σχίστ. ματαιολο- γία, λοιδορία καὶ ἀνευ βράτειας λόγοι, τοὺς ὑπολίους λέγει τις θέλων νῦν ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τοῦ ἐναντίου ὡς ἀκύρους καὶ ψευδεῖς· ὁθεν
- Χαυνωτικὸς, ἡ, ὄν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νῦν χαυνώοντι ἡ τι μετὰ γενικ. »σαρκὸς χαυνωτικὸς». Πλούταρχ.
- Χαύων, ονος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥακιανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διόδ. Σικελ. Στέφ. Βυζ. καὶ Χόκνα. Πτολ.
- ΧΑΩ, ἐπὶ πραγμάτων. Χάσκει, εἶναι ἀνοικτὸν, ἔχει χάσμα· ἄχρητ. πρωτότ. τοῦ χάος, χάσκω, χαίνω, χαυδάνω, χάζεμαι, χαῦνος, χηλή, χεῖλ, χεῖλος, χέ- λυς, χελώνη, χῶρος, σχάζω, σχίζω, χαλάω, χατέω.
- Χάων, ονος, ὁ, ἴδε Χάονες.
- Χέδροπα, τά. Ὅσπρια παρ' Ἀριστοτλ. δὲ καὶ χέ- δροποι, καὶ παρ' Ἰπύχ. χέδροπα, κέρδροπα, ἐν τῇ ἐνκ. ἀρθμ. εὐρηνται μόνον οἱ σπάνιοι τύποι »χέ- δροψ καὶ χέδροψ». Θεόφραστ. (συνήθ. ἐκ τοῦ χεῖρ καὶ δρέπω, οἰνοῖ χειρόδροπα, ἐπειδὴ τὰ δρέπουσι μετὰ τὰς χειρας ἐξερριζώνοντες τα καὶ ὅχι ἐρρίζοντες).
- Χέδροποι, οἱ, = χέδροπα. Ἀριστοτλ.
- Χέδροπώδης, ὁ, ἡ (χέδροπα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἶδους ἡ ἐκ τῆς ποιότητος τῶν ὁσπρίων, ἡ φαίνεται ὡς ὁσπρίων.
- Χέδροψ, οπος, ὁ, καὶ
- Χέδροψος, ὁ, = χέδροπα ὁπερ ἴδε.
- Χέε, χέων. Ἰων. καὶ ἐπικ. γ'. ἐνκ. πρόπ. ἔνργτ. παρατ. τοῦ χεῖν, ἀντὶ ἔχεις, ἔχει. Ὅρμ.
- Χέει α, ἡ ἐπικ. ἀντὶ χεῖα. Νίκανδρ. Θηρ. 79.
- Χέξαν α γ κ η, ἡ (χέξω, ἀνάγκη). Ἀλειφὴ τις βοη- θητικὴ εἰς τὸ εὐκόλως χέξειν.
- Χέξτι α ω, καὶ, χεσείω, ἐρετικὴ τοῦ χέξω. Θέλω, ἔχω ἀνάγκη, τὸ συνήθ. με σπείρει, μ' ἔρχεται νῦν χέσω. Ἀρσφ.
- Χέξικ η ν ι κ ὅς, ἡ, ὄν. Κωμικὴ ἀνατροπὴ τοῦ Κυ- ζικηνικοῦ, κατὰ συνέμφανιν τοῦ χέξω· ὁθεν »βράμ- μα χέξικηνικά». Σκατάλειμμα, ἐπὶ τῶν διὰ φόβον εἰς τὰ βρακία τὸν χεζόντων. Ἀρσφ.
- Χέξω, χεστούμαι· παρακμ. κέχοδα ἄορ. ἔχετα καὶ ἔχισον (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀρσφ. (ἄρ' οὐ χό- δος, μυλόδοον, χόδατος, χοδιτεύω, χεσῶς)
- Χεία, ἡ ἰωνικ. καὶ ἐπικ. χεῖη (ΧΑΩ). Ὅπῃ, τρύπα, φιδότροπα κρυφάνα, τόπος κρυφός, ἐξαιρ. ὅπου κρύ- πονται ὄφεις καὶ δράκοντες. Ἰλ.
- Χείλαρ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ χεῖλος. Μικρὸν χεῖ- λος, χεῖλινάκι.
- Χείλεύω, ἀντὶ χελεύω· πάνυ ἀμφθ.
- Χείλοποτέω, ὦ, ἦτω (χεῖλος, πίνω). Πίνω μὲ τὰ χεῖλη, τοῦτ' ἐστι γεύομαι τι, ἡ ρουεῖν, καταπί- νω τι ἄργῳ, ἀπ' ὀλίγου ὀλίγου. Ἀνάλεκτ.
- Χείλος, εος, τό. Τὸ περὶ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώ- που καὶ τῶν ζώων κινούμενον καὶ καλύπτει τοὺς ὀδόντας μέρος, χεῖλος. Ὅρμ. παροιμ. »χεῖλεσι γε- λῶ». Συστήγγα τὰ χεῖλη χωρὶς νῦν γελῶ τῷ ὄντι,
- προσποιοῦμαι. Ἰλ. »χεῖλεα μὲν τ' εἶδην, ὑπερρήν δ' οὐκ εἶδην» ἐβρεχε μὲν τὰ χεῖλη, ὅχι δὲ καὶ τὸν οὐρανίσκον. Ἰλ. ἐπὶ φειδωλοῦ. β) ἐπὶ θηρίων, ἀ- λόγων ζώων, ῥύγχος, προσδοκίς. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀ- ψύχων, στόμιον, περιστόμιον, τὰ ἀνω ἄκρα παυ- τὸς βαλῶλου πράγματος· ὁθεν τὸ στόμιον ποτη- ρίου, λάγχνος, καλὰθω, πῖθου. Ὅδ. Ἰπδ. ἐξαιρ. τὰ ἀνω ἄκρα λάκκου ἡ ῥεύματος, ὅχθη. Ἰλ. »χεῖλ. ποταμῶνα». Πρόδτ. (κατὰ τὸν L. Bos. ἡ λέξ. χεῖλος ἐσχηματίσθη κατὰ μεταθτ. ἐκ τοῦ, λείχρος, λείχων· πῖθωνοτέρα ὁμῶς ἐστίν, ἡ συγγέν. αὐτῆς τῷ ΧΑΩ, χαυδάνω, χεῖω· ὁ Valckenaer ὑπάγει ἐνταῦθα· εὐ- λόγως καὶ τὸ χεῖλιν, χελώνη, χελώνη) ὁθεν
- Χείλοστροφειον, τό (στροφή). Ὅργανον βατα- νιστικὸν δι' οὗ περιστρέφονται τὰ χεῖλη. Συνέσ.
- Χείλω (χεῖλος). Βάλλω εἰς τι στόμιον, περιστό- μιον. 2) ἀντὶ τοῦ, χιλοῖ, πάνυ ἀμφθ. ὁθεν
- Χείλωμα, τό, = χεῖλος, ἀμφθ.
- Χείλυν, ὠνος, ὁ (χεῖλος). Ἰχθύς τις μὲ μακρὸν ῥύγ- χος, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κεφαλῶν γράφεται δὲ καὶ χελμῶν, καὶ χελών, καὶ χελώνη.
- Χείλυν, ὠνος, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος = χίλων.
- Χείλωτηρ, ὁ. πάνυ ἀμφθ. ἀντὶ χελώνη.
- Χεῖμα, τό (χέω)· κυρίως ὡς τὸ, χεῖμα. Χύσιμον ῥυστῶν πραγμάτων· ἐξαιρ. βορρῆς, ὁθεν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν πῖπτουσι συνεχεῖς βορραὶ, ὁ χειμῶν. Ὅδ. Λ, 190 (ὅπου ἡ αἰτ. ἐπιβρῆμητ. κείται)· ἐν καιρῷ χειμῶνος, εἰς τὸ ψύχος· ὡς και- ρὸς τοῦ ἔτους ἁπλῶς, ἀντὶ τῆς τῆς, χείρος. Ὅδ. Ἡσιόδ. Ἐρ. »χειματος ὥρη». 2) τροπικ. σφοδρὰ ταραχὴ τῆς ψυχῆς· παρβλ. χειμῶν.
- Χεῖμαδεύω (χειμάς)· = χειμάζω. Στράβ.
- Χεῖμαδίξω, = χειμαδεύω. Ἰώπ.
- Χεῖμαδίον, τό. Κατοικία, διατριβή, εἰς καιρὸν χειμῶνος· τόπος, κατοικία ἐνθα παραχειμάζει τις. Δίων Κάσ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ
- Χεῖμαδέοις, ὁ, ἡ (χεῖμα). Ὅ,τι ἡνέκει εἰς και- ρὸν χειμῶνος, εἶναι χειμωνιάτικον.
- Χεῖμάζω, ἄσω (χεῖμα)· μετθ. Ἐκθέτω τι εἰς τὸν χειμῶνα ἡ εἰς τὸ ψύχος· παθτ. Εἶμαι ἐκθεμένος εἰς τὸν χειμῶνα, ξεχειμάζω Θεόφραστ. »χειμασθέντα δένδρα» τὰ ὑπερφέροντα τὴν ψύχραν τὸν χειμῶνος, τὰ εἰς τὴν ψύχραν ἐκτεθειμένα. β) φέρω εἰς χεῖμα- διον, εἰς μέρος, τόπον ἐπιτήδειον διὰ ξεχειμώνι- σμα· παθ. χεῖμαζομαι. Διατρίβω, περὶ τὸν χει- μῶνα εἰς χεῖμαδιον. γ) προξέω, χεῖμῶνα, κακο- καιρίαν. Ξενοφ. »ὅταν χειμάξῃ ὁ Θεὸς (ὁ Ποσειδών) ἐν τῇ θαλάσσῃ»· παθτ. ταραττομαι, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ κακοκαιρίας, ὑποφέρω ἀνεμοζάλην. Θουκδ. »χειμασθεῖσάν τῶν νηῶνα· μετακρ. ἐνοχλῶ, κατα- θλίβω τινὰ μὲ ταλκιστορίας, ἀσθένειάς, κινδύνους, ἀπειλὰς τῷ προξενῶ ψυχῆς ταραχὴν, ἀσημονίαν» ταῦτα πλουσίως χεῖμαζει καὶ πένθηται· παθτ. ἐνοχλοῦμαι, θλίβομαι, καταπίεζομαι ὑπὸ τινος. Μαῖνδρ. ἔτι δὲ καὶ πάσχω, ἔχω σφοδρὸν ῥῆγος, πα- ροξυσμὸν. 2) ἀμειβ. εὐρίσκομαι, διατρίβω εἰς χει- μάδιον. Ἠρόδτ. Ξενοφ. β) εἶμαι ὁρημητικὸς, βίσιος, κατὰ τινος, ἐπὶ τινος. Πλτχ. ἀπρσι. χειμωνιάζει, κάμνει κακοκαιρίαν, τρικινύει. Ἠρόδτ.
- Χεῖμαίνω, ἀνῶ (χεῖμα)· μεταθτ. = χειμάζω· ἐξαιρ. Ἐνοχλῶ, στενοχωροῦ διὰ κακοκαιρίας· παθτ. εἶμαι ἐκθεμένος εἰς κακοκαιρίαν, ὑποφέρω κακοκαι- ρίαν, ἀνεμοζάλην. Ἠρόδτ. τρπκ. »φρόβῳ χειμῶνται φρένες» ἡ ψυχὴ εἶναι κατετεταραγμένη ἀπὸ φόβου. Πίνδ. παθ. 2) ἀμειβ. εἶμαι σφοδρὸς, ὁρημητικὸς, τα- ράττεται ἡ ψυχὴ μου σφοδρὰ.

Χεῖμα λειπτέω, ψευδ. ἀνγνωσ. ἀντὶ χειραλειπτέω.
 Χεῖμα μυνεῖ, ἢ (ἄμυνα, χεῖμα). Ἀμυντήριον ἐναντίον τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ χειμῶνος, κατὰ κακοκαιρίας, ἀνεροζάλης, βροχῆς· ἔξαιρ. καλον, χουδὸν χειμωνιάτικον φῶρεμα.
 Χεῖμα ρος, ὁ. Τὸ ἔμβολον (τύλος)· εἰς τὸν πυθμένα τοῦ καρκίνου, τὸ ὅποιον, τραβῶντες τὸ πλοῖον ἐπὶ τῇ ἐρηρᾷ, εὐνάσκον διὰ τὴν ἐστρέγγη τὸ ἐκεῖ συναγόμενον νεῦρον. Ἡσδ. Ἐρ. ἄλλως καὶ εὐδαιος παρὰ Δημοσθέν. «τοὺς ἐκ τῶν οἰκίων χειμάρρους», τὰ τρέχοντα νερά τῆς βροχῆς ἀπὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκίων, καὶ ἢ ἐκ τούτων εἰς τὰς ἀλλὰς πλημμύρας.
 Χεῖμα ρος, ἀντὶ τοῦ χειμάρρου, ἢ χεῖματος, χειμέριος, ἀνευ μαρτυρίου ὁμοῦ.
 Χεῖμα ῥοος, συνακρ. χειμάρρους, ὁ, ἢ (χεῖμα, ῥέω, ῥοός). «Ο,τι ῥέει, χύνεται καὶ ὁρμῇν, σφοδρότητα» ἐπὶ ὑδάτων χειμῶνος, διὰ βροχάιας βροχῆς καὶ διαλυσμένης χιόνος αὐξανόμενον καὶ βιαίως φερόμενον· συνήθ. ἐπιθ. τῶν ξηρολάκων, «χειμάρ. ποταμός». Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ «ὁ χειμάρρους» ἀνευ οὐστ. Ἰλ. Α. ὠκύτ. χειμάρρους παρὰ Δημ. ὁρμητικὸς ῥυγῆς, ἢ ποταμὸς φυτῶμενος ἀπὸ βροχάιων βροχῆν.
 Χεῖμα ῥος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πασ. β'. 36.
 Χεῖμα ῥος, ὁ, ἢ ποιητ. ἀντὶ χειμάρρους· «χειμάρ. ποταμός». Ἰλ. ὅθεν
 Χεῖμα ῥῶδης, ὁ, ἢ (εἶδος). «Ο,τι εἶναι ὁμοιον μεῖ χειμάρρον, ξηρόλακον, κοιτ. ἀπόκρον. Στράβ. Χεῖμα ῥος, ἄσος, ἢ (χεῖμα)· κυρίως ἰδιαιτ. Σηλ. τοῦ χειμέριος, συνήθ. ὡς οὐστ. ὑπακ. ὦρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, χειμῶν ὑπακμ. δὲ τοῦ, ἐσθῆς, φῶρεμα χειμωνιάτικον. Ἡτύχ.
 Χεῖμα σία, ἢ. ἰων. χειματῆ (χειμάζω). Τὸ νὰ περᾷ τις τὸν χειμῶνα, νὰ ξεχειμωνιάξῃ. Ἡρόδ. 2) = χειμῶν. Ἡτύχ.
 Χεῖμα σκῆω, ὡ, ἢ (χεῖμα, ἀσκέω). ἐπὶ στρατιωτῶν. Ἀποδομὰ γυμνάζομαι τὸν χειμῶνα. Πολύδ. Ἀρβαν. Ἐπίκτ.
 Χεῖμα στρον τό (χειμάζω). Ἰμάτιον χειμερινὸν ὡς καὶ τὸ, Θέριστρον, καλοκαιρινόν.
 Χεῖμα τιζῶ, ἰσώ, = χειμαίνω ἀμυβίλ.
 Χεῖμα ὦ, = χειμάζω, χειμαίνω· μόνον παρ' Ἡτχ.
 Χεῖμα θλιάω, = χειματλιάω· ἐκ τοῦ
 Χεῖμα ῥον, τό, = χεῖματλον, ὅπερ ἴδε.
 Χεῖμα εἰα, ἢ. Ἡ χειμικὴ ἐπιστήμη καὶ χειμευτής, οὗ, ὁ. Ὁ χειμικός, ἴδε χυμικός.
 Χεῖμα ρεῖα, ἢ. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὡς καὶ, θερεῖα, τοῦ θέρους. Διονύσ. Ἄλκ. ἐκ τοῦ
 Χεῖμα ρεῖω, = τῷ ἐπομ.
 Χεῖμα ρεῖω, ἰσώ. Ἀττ. ἰω (χειμέρος)· ὡς τὸ χειμάζω σημεῖο. 2. Ἡρόδ.
 Χεῖμα ρινός, ἢ, ὅν = χειμέριος. «Ο,τι ἀνήκει εἰς τὸν χειμῶνα, συμβαίνει ἐν καιρῷ χειμῶνος.
 Χεῖμα ριν, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτικῆς χώρας ἐν Ἠπείρῳ, μελιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ.
 Χεῖμα ριος, ἰα, ἰων παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ διατλ. (χεῖμα). «Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειμῶνα, ὁ, τι συμβαίνει, γίνεται ἐν καιρῷ χειμῶνος»· «νιράδες ἀέλλαι, ὑδῶρα. Ἰλ. «ὁμβρος». Ἡτχ. καὶ Πίνδ. ὅθεν Σοφοκλῆς, βροχερόν, χιονερὸν, ψυχρόν, ὥρη χειμῶνα = χειμερεῖα. Ὅσα. Ἡσιόδ. Ἐρ. ὠσαύτως καὶ «ἡμαρ χειμέρα». Ἡσδ. Ἐρ. ἔτι δὲ καὶ ἀπλῶς «χειμερήσια» ὑπακ. ὦραι· ἐν καιρῷ χειμῶνος. Νικδ. συγκρ. «χειμεριώτατοι μῆνες». Ἡρόδ.
 Χεῖμα ρος, ὁ, ἢ, ποιητ. ἀντὶ, χειμέριος.
 Χεῖμα τλη, ἢ, = χεῖματλον παρὰ Διοσκωρ.

Τόμ. Γ.

Χεῖμα τλη, ὡ, Πάτγω, ἔχω χεῖματλα, ἔξαιρ. εἰς τοὺς πόδας· ἐκ τοῦ
 Χεῖμα τλον, τό (χεῖμα). Πρίσιμον τῶν χειρῶν καὶ ἔξαιρ. τῶν ποδῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ἀριστρ. Στῆλ. συνήθως γράφεται «Χίματλον».
 Χεῖμα τυ, ὡ, οὗ, ὁ, ἴδε χειμῆα.
 Χεῖμα εὔω, ἴδε χειμάω. Ἡτύχ.
 Χεῖμα εἰω, ὡς τὸ χειμάω. Ἡτύχ.
 Χεῖμα εἰω. Κρυόν, παρόνο. Ἰππκ. ἐκ τοῦ
 Χεῖμα ἐν, ἢ. ἰων. χεῖμα. Καιρὸς χειμῶνος, ψυχρά, πάγος. Ἰππκ. πῆσαν Σηλ. κυρίως ἀχρήστου τινὸς ἐπιθ. χεῖματος, ὑπακούου. ὦρα.
 Χεῖμα θνῆς, ἢ, ἢ (ἐσθῆς). «Ὅστις ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ψυχρὸς. Λουκιαν.
 Χεῖμα σπ ορῶ, ὡ. Σπείρω τὸν χειμῶνα· ἐκ τοῦ
 Χεῖμα σπ ορ ος, ὁ, ἢ (σπείρω). ἔνεργ. «Ὅστις σπείρει τὸν χειμῶνα, ἐν καιρῷ χειμῶνος.
 Χεῖμα οφύγῶ, ὡ (φυγεῖν, φεύγω). Ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα, ἢ τὴν φουρτούνα. Στράβ.
 Χεῖμα ὦν, ὦνος, ὁ (χεῖμα). Κακοκαιρία, ψυχρὸς, ἀνεμοζάλη· συνήθ. δὲ, χειμῶνος, ὡς καιρὸς τοῦ ἐτους. Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ῥητοῖς διακρίσιμ. τοῦ, ὁμοῦς· «χειμῶν κατερράχη» ἐξέσπασε ἀνεμοζάλη. Ἡρόδ. «ἐπέπεσε σφί χειμῶν», τοὺς ἐπλάκους φουρτούνα. Ἡρόδ. 2) τρπ. πᾶν ὅ, τι εἴλεται, ἐνοχλεῖ τὸν ἄνθρωπον, ταλαιπωρεῖα, κακοπάθεια, ἐνδία, κίνδυνος, πάθος, λύπη· ὅθεν
 Χεῖμα ὦν ὅθῃ, ἐπὶ ῥος. Ἐκ ἡ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐκ τῆς ζάλης καὶ ταραχῆς. Ἀρατ.
 Χεῖμα ὦν οτύπος, ὁ, ἢ (χειμῶν, τύπος). «Ο,τι κτυπᾷ, ταραττει, συγχίρει τινὰ ἢ τι μετ' ἀνεμοζάλην, φουρτούνα. Αἰγύλ. ποιητ. μόνον.
 Χεῖρ, εἰρῆς, ἢ πληθ. χεῖρες. δοτικ. πληθ. χερσί· γενικ. δοτικ. χερσίν· αὕτη δὲ ἡ συλλαβικὴ συστολὴ εὐρησται παρὰ τοῖς Ἰωνι καὶ παρὰ τοῖς ποιητ. καθ' ὅλους τὰς πτώσεις, χερὸς, χερὶ, χέρα. Ἡρόδ. χεῖρες κ. τ. λ. Πρὸς τοὺτο δὲ χρώνται οἱ ποιητ. μόνον τῇ γενικ. καὶ δοτικ. δοικ. χερσίν, καὶ τῷ δοτ. πληθ. χείρασι, χείρεσσι, καὶ χέρεσιν. Ἡ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι καὶ ἡδὴ σωζομένη τῶνάστις τῆς λέξεως διὰ τῆς περισπωμένης χεῖρ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀριστων συγγραφέων, Ἀρχαδ. Ἀνέκδ. Βεκ. Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πῆχους τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ὅπου εἰσὶν οἱ δάκτυλοι· χεῖρ, γρόνθος, ἔτι δὲ καὶ βραχίον· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πάνυ εὐχρηστος λέξις· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἐπὶ ἀλλοῶν ζώων ἐνίοτε, τὸ ἔμπροσθεν ποδάρι· ἐπὶ ἐλέφαντος, ἢ προσβοσλῆς, ἢ βραχίονος τόπον ἀναπληροῦσα. β') εἰς ὁλότην τοῦ δεξιῦ, ἢ ἀριστεροῦ μέρους· ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὶς. Ὅδ. «ποτέρας τῆς χειρὸς; εἰς ποῖον ἀπὸ τῶν δύο μέρους; Εὐριπ. καὶ ἀνευ τοῦ, χειρὸς· ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐν τοῖς ἐπιθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς «δεξιὰ ἢ δεξιτέρη καὶ ἀριστερὰ ἢ σκαίκα», ἀντὶ «δεξιὰ χεῖρ, κτλ.» ὠσαύτως καὶ «ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπὶ ἀριστερᾷ», πολλάκις ὁμοῦ καὶ ἔξαιρ. παρὰ τοῖς πάλαι ποιητ. πρόκειται τὸ, χεῖρ, ἐν τούτοις τοῖς ἐπιθ. πολλάκις παρ' Ὁμ. ἴδε Εὐριπίδ. Ἐκδ. 1141. γ) τὸ ἔργον, ὅ, τι γίνεται διὰ τῶν χειρῶν, ἀντίθ. ταῖς λέξεσι, κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθ. π. χ. «ἐπέσαν καὶ χερσὶν ὀρέξεσιν». Ἰλ. ἐν γένει, ἐνέργεια, δραστηριότης τῶν χειρῶν· «τῇ χειρὶ χρωμαι», ἐργάζομαι, δουλεύω, ἀντίθ. τῷ, «ἔργον ἐπεσάναι». Ἡρόδ. ὅθεν, δύναμις, ἰσχύς, βίαι, διότι διὰ τῶν χειρῶν κυρίως δεικνύεται. Ἡρόδ. δύνασις, κτύπημα, μάχη· ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι, νὰ καταντήσῃ τὸ πρῶγμα νὰ πιασθῇ χεῖρ

τὸν χεῖρα. Πρόδ.· «ἐς χειρῶν νόμον ἀπόλυθαι», τὸ νὰ φανερωθῇ τις, ὅταν μάχωνται χεῖρι με χεῖρι. Πρόδ.· «ἀδικοὶ χεῖρας», πρᾶγμα τὸ ἐμπράκτως ἀδικον, καὶ Θεοκρ. «ἐς χεῖρας ἔσθαι». δ') «μικρὰ χεῖρα», ὡς τὸ καινὰ· πᾶν ἀπὸ λόγου, μία χοῦρα ἀνθρωπίνῃ, ἐξ αἰς. πολεμισταὶ, στρατεύονται «μεγάλῃ χεῖρᾳ, πολυἀριθμὸν στρατεύμα·» ἔτι δὲ καὶ πλεοναστ. «μεγάλῃ χεῖρὶ πλήθους». Πρόδ.· ἐν γένει, τὰγμα, ὄχλος, πλήθος· ποικίλα χεῖρα, αὐτὴ «χεῖρ οἰκταῖα», πλήθους δούλων. Εὐρύπ. ἐ) τὸ γράψιμον τῆς χειρὸς (ἡ εἰκόνα τοῦ γραψίματος) ὅθεν ἐν γένει, ἡ χεῖρ τεχνίτου καὶ ἐκ-κρίτου ἀνθρώπου, ὅστις παριστάνει τι, τὸ ὑφ' αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιτηδεύουσα τὸ εἶς τινα τέχνην· ὅθεν «γλαφυρὰ χεῖρ, σοφὴ χεῖρ», κ.τ.π. Θεόκρ.· Ἐπιγραμ. ἀδέσπο· σπανιωτέρ. τὸ ἔργον τεχνικῆς χειρὸς, πὸ τέχνημα καὶ αὐτὸ, τότε δὲ αἰὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἰαλῶς· Ἀθλ. ζ') Πλεοναστικῶς κείται τὸ πλεῖστον ἡ δοτικ. καὶ ἡ ἐνικόν τε, δοικ. καὶ πληθ. ἀριθμὸν μετὰ πάντων τῶν ῥημ. ὅσα καὶ ἄνευ τούτου εἰσὶ σημαντικὰ τῆς διὰ χειρῶν ἐνεργείας, π. χ. «χεῖρι λαβεῖν, χερσὶν ἐλάσσει· κ. τ. τ. α.». Ὁμ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Σοφκλ. Αἰ. 2) ἐπὶ φράσεων· «χειρὸς ἔχω τινα», κρατῶ τινα ἀπὸ τῆς χεῖρ. Ἰλ. «χεῖρα ὑπερέχειν, καὶ ὑπερχεινέειν τινα», τὸ νὰ κρατῇ τις τὸ χεῖρι τοῦ ἐπάνω εἰς τινα καὶ νὰ τὸν προσυλάτῃ· ἔξ ἐναντίας δὲ, «χεῖρα ἐπιφέρειν τινα», ἅπλουν τὸ χεῖρι μου κατὰ τινος, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν. Ὁμ. ὡσαύτως καὶ, «χεῖρας ἀριέμαι τινα». Ὁδ. «χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς», τὸ νὰ ἐκτείνῃ τις τὰς χεῖρας του ἐπικλυόμενης τῆν βοήθειαν τῶν θεῶν. Ὁμ. ὡσαύτως καὶ, «χεῖρας ἀείρειν, ἀνατίνειν, ἀναφέρειν»· παρ' Ὁμ.· αἰε φράσις ἐπὶ τῶν ἐκτενούντων, καὶ Ὁδ. Α. 423· ὅπου ὁ Voss τὸ, «χεῖρας ἀείρειν», οὐχ ὡς ἑνὸς ἐννοεῖ ὡς κίνημα διακρεντεύσεως· παρὰ Σουρ. ἔξ ἐναντίας τῶ, «χεῖρας ἀνατένινα», κείται ὡς σημεῖον κατανέσεως καὶ ἀποδοχῆς· «χεῖρας δι-ρέειν, καὶ πετᾶται τινὶ εἰς τινα», τὸ νὰ ἀπλῶν τις τὰς χειρὰς του πρὸς τινα εἰς ὁλόκληρον ἱεσάσι καὶ ἀγάπῃς. Ὁμ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. νόρῳ, χεῖρά τινα, ἅπλουν τὴν χεῖρά μου πρὸς τινα διὰ νὰ τῷ βοηθήσω· «χεῖρας ἀπέχω τινός», δὲν ἐγγίω τινα ἢ τι μετὶ τῆς χεῖρ. ἔξαιρ. δὲν καταποῖω, δὲν πειράζω. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ, «χεῖρας πῶνι τινός». Ἰλ. νόμομαι τὶ ἐς χεῖρας», πῶνι τὶ μετὶ τῆς χεῖρ, βᾶλλω χεῖρι εἰς τι. Πρόδ.· β') «ἐν χειρὶ, ἐν χερσὶν, εἰς τὴν χεῖρ», εἰς τὰ χέρια, ὅθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, συ-νήθ. μετὰ τοῦ, εἶναι καὶ ἔχειν. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ «μετὰ χερσὶν εἶναι». Πρόδ.· κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν· «ἐν χερσὶν εἶναι», τὸ νὰ μάχωνται χεῖρι με χεῖρι· «ἐν χερσὶν ὀλεῖν ἡ νόμα», εἰς χειρᾶφι, συμπλοκὴν· εἰς συστάδην, στήθιν πρὸς στήθιν πόλεμον. Πρόδ.· γ') «εἰς χεῖρας ἐλάθειν ἡ ἐκτάθαι τινα», τὸ νὰ πείθῃ τις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· ποιητ. δὲ καὶ, «χεῖρας ἐκτάθαι». Ὁδ.· ὅθεν καὶ «εἰς χεῖρας ἐλ-θεῖν, εἶναι τινὶ», τὸ νὰ πείθῃται, μαλὼν τις μετ' αὐ-τοῦ, ὅτε αὐτὸς αὐτῶνται χεῖρ ἑνὰς κατὰ τοῦ ἄλλου· ἔτι δὲ καὶ, «εἰς χειρῶν νόμον ἀρικέσθαι». Πρόδ.· «μῆλοντι δὲ οἱ εἰς χεῖρας ἀγασθαι τὴν τελευτήν», ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ γένη ἡ μῆσις. Πρόδ.· ὡς ἔμελλε ἐς χεῖρας ἀξασθαι τὸ στρατεύμα, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ συναχθῇ τὸ στρατεύμα. Πρόδ.· ἐν γένει νὰ πιά-νηται τις μετ' αὐτοῦ, νὰ κατανατᾷ τὸ πρᾶγμα ὅπως εἰς τὴν χεῖρα. δ') «ἐκ χειρὸς», ἀπὸ τῆς χεῖρ, ἀπὸ ἐλευ-θερου χεῖρι τροπ. ἔξ ἀπρόοπτου, ἀπρομελετήτως· ἀλλὰ καὶ πλησίον, ἐγγύς. Σοφκλ. ὅθεν «ἡ ἐκ χειρὸς διαορίζω. προακρόρησις ἐκ τοῦ πλησίον. ἐ) «ἐν χειρ-»

Χειρὶ δατδς, ὁ, ἡ. Ὅτι ἔχει χειρίδας· κριθῶνα.

Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ καὶ καρπωτός. Πλούτ.

Χειρίζω, ἴσω. Ἄττ. ἰώ (χειρ). ἔχων τι ἀνὰ χειράς, τὸ μεταχειρίζομαι· ἔξαιρ. ἐπιστάτω εἰς τι, διοικῶ, κυβερνῶ. Πολύδ. ἐπὶ χειρουργῶν, ἀνατέμνω, ἀνοίγω νεκρὸν τι σῶμα, ἢ κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος. Ἱπποκρ.

Χειρίμαχος, ὁ, ἡ. κύρ. ὄνομ. = Χειρόμαχος.

Χειρίξεις, εὖς, ἡ. Χειρουργικὴ πράξις, operatione. Ἱπποκρ.

Χειρίος, ἰα, ἰον (χειρ) = υποχείριος. Ὑπὸ τὴν χεῖραν, ἢ ἐξουσίαν τινος ὦν. Σοφοκλ. Εὐριπ. «χείριον λαβεῖν τινά». Εὐριπ.

Χειρίς, ἰδος, ἡ (χειρ). Κάλυμμα τῆς χειρός· (τὸ κοιντρ. χειρώτι) Ὅσα συνήθ. σκέπασμα τοῦ βραχίονος (τὸ Ἰταλ. μανίε) Ἡρόδ. Ξενοφ. «Κύρος, τὰς χεῖρας ἔξω τῶν χειρῶν εἶχε» (παρὰ τοῖς Ἄττ. Λογογρ. τὸ ἴδιον λαμβάνεται βραχὺ, ὅθεν χειρίδος κ. τ. λ. τανοῦμενον.)

Χειρίσις, εὖς, ἡ, = χειρισμός.

Χειρίσμα, τό (χειρίζω). Τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπερ ἐθεραπεύθη ἢ ἐχειροεργήθη. Ἱπποκρ.

Χειρισμός, ὁ (χειρίζω). Πράξις διὰ τῶν χειρῶν· ἐν γένει ἐργασία, μεταχείρισις, διοίκησις. Πολύδ. ἔξαιρ. ὡς τὸ, χειρίσεις.

Χειρίστροφος, ὁ. Λακεδαιμονίως τις, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρίστροφος, ὁ, ἡ, = χειρόστροφος.

Χειρίστέον, θετικ. ἐπὶρ. τοῦ χειρίζω. Πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς χεῖρας, νὰ μεταχειρίζεται τίς τινα.

Χειρίστης, οὗ, ὁ (χειρίζω). Ὅστις ἔχει τι εἰς τὰς χεῖρας, διοικεῖ, ἐπιστάται, ἄρα, ἐπιστάτης, διοικητής, οἰκονόμος. Πολύδ.

Χειρίστος, ἰσθη, ἰστων, συνήθ. ἀνμλ. ὑπερθετικὸν τοῦ, χείρων. Κάλλιστος, ἀρχιέστατος· χειρίστως, ἐπὶρ. παρὰ τοῖς Ὅ.

Χειρίστωτερος, ἔρα, ερον, ἀντὶ χειρότερος, χείρων. Ἱπποκρ. ἄμφ.

Χειροβαλίστρα, ἡ (βάλλω). Σφενδόνα, salarica. Γλωσσ.

Χειροβάνυτος, ὁ, ἡ, = βάνυτος. Πολύδ.

Χειροβάρης, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅτι εἶναι τόσον βαρὺ, ὅσον δύναται τις νὰ τὸ σηκώτῃ. Ἀθήν.

Χειρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅτις ζῇ μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, = χειροβιός.

Χειροβίωτος, ὁ, ἡ (βίωω) = χειρόβιος.

Χειρόβλημα, τό καὶ

Χειρόβλητον, τό (βάλλω) = χειρόβολον.

Χειροβολέω, ὡ, ἴσω (βάλλω). Ρίπτω, σφενδονίζω τι διὰ τῆς χειρός. Λουκιαν.

Χειροβολία, ἡ, = χειρόβολον ὅθεν

Χειροβολιάζω. Κάμνω, δένω χειρόβολα.

Χειρόβολον, τό παρ' ἡμῖν, χειροβόλι, ἰκονιτρ. Τὸ μέρος περιζομένου πράγματος, ὅσον χωρεῖ ἡ χεῖρ τοῦ χειριστοῦ.

Χειροβόλος, ὁ, ἡ (βόσκω). ὡς τὸ χειρόβιος. Ὁ ζῶν μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Πολύδ.

Χειροβώς, ὥτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅτι ἀποτρίβει, χαλνᾷ, βλάπτει τὰς χεῖρας· «ὁσμός χειροβώης». Ψευχ.

Χειρογάστρω, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις γαστρίει τὴν κοιλίαν του διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ ἔστιν, ὁ διὰ τοῦ ἐργοχείρου του τρεφόμενος.

Χειρογράφημα, τό, καὶ

Χειρόγραφον, τό. Χειρόγραφος βεβλώσις πράγματος τινος, ἔξαιρ. χρεωτικῆ.

Χειρόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅτι εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς χειρός· τὸ χειρόγραφον, = χειρογράφημα. Πολύδ. παρὰ τοῖς ὕστερον, τὸ διὰ τῆς χειρός γραφέν, ἀντίθ. τῷ διὰ τοῦ τύπου.

Χειροδίκτος, ὁ, ἡ (δαίζω). Ὅστις ἡ ὁ, τι κατεσπαράχθη, ἐφανεύθη, ἐσκατώθη διὰ τῆς χειρός. Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Χειροδέικτος. Δείχων διὰ τῆς χειρός· ἀμφιβλ. ἐκ τοῦ

Χειροδέικτος, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὅστις ἡ ὁ, τι εἰδείχθη, δείχωνται διὰ τῆς χειρός. Σοφοκλ.

Χειροδέσμος, ὁ (δεσμός). Δείσιμον τῶν χειρῶν.

Χειροδέτης, ὡ, ἴσω. Δένω τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονας τινος. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Χειρόδετος, ὁ, ἡ (δένω). Ὅστις ἔχει δεμένα, ἢ τοῦ ὅποιον ἔδεσαν τὰς χεῖρας. 2) ὡς τὸ, χειριδότης. Ἰσότη. ἀρχ.

Χειροδίκησις, οὗ, ὁ (δίκη). Ὅστις ἔχει τὸ δίκαιον του εἰς τὰς χεῖράς του, κυρόνει τὸ δίκαιόν του μὲ τὴν δύναμιν του, μὲ βίαν, καὶ ὄχι διὰ τοῦ νόμου. Ἡρόδ. Εργ. ἀλλὰ καὶ 2) ὅστις ἐκτελεῖ τὸ δίκαιον κατὰ τοὺς νόμους· ἐπιστάτης τοῦ δικαίου. Ἐτυμολ.

Χειροδόσιον, τό (δίδωμι). Μισθός, πληρωμὴ ἔργου τινός, ἡμεροκάματον. Γλωσσ. Φιλοξ.

Χειροδότης, ὡ, δίδωμι τὴν χεῖρα· ἐκ τοῦ

Χειροδότος, ὁ, ἡ (δίδωμι). Ὅτι ἐδόθη μὲ τὸ χεῖρ, ἐγγχειρίθη· «ἀνάεισμα χειροδότου», τὸ ὅποιον ἐδόθη κατ' ἐμπιστοσύνην ἀπλῶς, χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν, χωρὶς ὁμολογίαν.

Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ (δράκω). Ὅστις ἔχει δράκοντας, ὄφεις ἀντὶ χειρῶν. Εὐριπιδ.

Χειροδρόπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅστις δρέπει, σπνύγει τι μὲ τὰς χεῖρας· ἔξαιρ. ὁππρια.

Χειροθήσια, ἡ. Ἡμερότης. Γεωπον. ἐκ τοῦ

Χειροθήτης, ὁ, ἡ (θήω). Ὅτι ἡ ὁστις εἶναι συνηθισμένος καὶ τὸν μεταχειρίζονται εὐκόλως· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλὸν, ἡμερον «χειροθήτης θεός» ἐπὶ τοῦ Ἀπίδος θεοῦ τῶν Αἰγυπτίων, ὃν ἐδύναντο νὰ ἐγγύζουσιν καὶ νὰ περιάγουσιν εὐκόλως. Ἡρόδ.

Χειροθεσία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις, ἐπιχειρίασις. Ἀθήν. ἐκ τοῦ

Χειροθετός, ὡ, ἴσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω εἰς τὴν χεῖρά μου, ἐπιχειρῶ, χράμαι.

Χειρόκητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅτι εἶναι ἐξειργαζόμενος ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων.

Χειροκνημῖς, ἰδος, ἡ (κνημῖς). Τὸ καλῆμι τῆς χειρός.

Χειροκοπέω, ὡ, ἴσω (κόπτω). Κόπτω τὴν χεῖρά τινος. Στράβ. Ὁ Ἀρτεμίδωρ ἔχει, «χειροκοπεῖν τὸ αἰδούον» ἀντὶ, μαλακίζεσθαι.

Χειροκρασία, ἡ (κραννυμι). Χειρῶν μῖξις, ἡ διὰ χειρῶν μάχη, πόλεμος. Διονύσι. Ἀλικρ.

Χειροκρατία, ἡ. Ἄττ. ἀντὶ χειροκρατία· ἐκ τοῦ Χειροκρατός, ὡ, ἴσω (κρατέω). Μεταχειρίζομαι τὸ οὐκίον μὲ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου, μὲ βίαν, δυναστεύω. ὅθεν

Χειροκρατία, ἡ. Τὸ μὲ βίαν, δυναστεύω ἐνεργούμενον δίκαιον. Γερμαν. Faustrecht· ἐν γένει, δυναστικὴ διοίκησις, τυραννία.

Χειροκρατικός, ὁ, ὡν. Ὅστις μεταχειρίζεται τὴν χειροκρατίαν· ἢ ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν χειροκρατίαν· ὅθεν «τρόπος χειροκρατικὸς», βίσιον πολίτευμα, καὶ δικαστικὸν φέροισιν.

Χειρόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). παθητ. Ὅστις ἐ.

- κτυπήθη με τὴν χεῖρα. 2) παροξ. χειροκτύπος, ὁ, ἡ ἐνεργ. ὅστις κτυπᾷ με τὴν χεῖρα. Ἀθήν.
- Χειρολάβεις, ἡ καὶ
- Χειρολάβεις, ἡ (λαμβάνω). Χειροῦλι, μανίη πράγματός τινος· τὸ χειροῦλι τοῦ ἀράτρου δι' οὗ εὐθύνει αὐτὸ ὁ γεωργός.
- Χειρολογέω, ὦ (λέγω). Συνάγω, συναθροίζω, μαζώνω τι μετ' τὰς χεῖρας. Γνωπώνω.
- Χειρόμακρον, τό (μάστω). Χειρομάντιλον, = χειροεμκαίεον. Ἡρόδ. Ξενοφ. 2) εἶδος περιδεδισμένου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν.
- Χειρομαντεία, ἡ. Τὸ νὰ μαντεύῃ τις τὸ μέλλον εἰς τινα παρατηρῶν τὴν χεῖρα καὶ ἔξαιρ. τὰς ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς αὐτοῦ γραμμάς· ἐκ τοῦ
- Χειρόμαντις, εὖς, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει τὸ μέλλον διὰ τῆς χειρομαντείας.
- Χειρομαχέω, ὦ, ἥσω (χειρομάχος). Μάχομαι μετ' τὰς χεῖρας. Ἀνθολογ. 2) κάμνω, ἔχω ἐργόχειρόν τι· ὁθεν
- Χειρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη. 2) τὸ διὰ χειρῶν τελούμενον ἔργον, ἐργόχειρον.
- Χειρομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μετ' τὰς χεῖρας. 2) ὅστις ἔχει, μετέρχεται ἐργόχειρόν τι.
- Χειρομάχος, ὁ. κύρ. δὴμ. Υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρύου καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολόδ. ὁρθότρ. Χειρίμαχος, ἀναγινωσκόμεν. πέρβλ. Heyne, σελ. 324.
- Χειρομύλη, ἡ, = τῷ ἐπομένῳ.
- Χειρόμυλον, τό καὶ
- Χειρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τῆς χειρὸς κινούμενος καὶ ἀλέθων μύλος.
- Χειρομύλων, ὠνος, ὁ, = τῷ προηγμ.
- Χειρομυσης, ὁ, ἡ (μύσσω). Ὅστις μυαίνει τὰς χεῖρας του μετ' μύσος· ἔξαιρ. μετὰ φόνου, αἵματος. Δισχύλ. κατὰ τὴν ὑπὸ Pors. διόρθωσιν ἀντὶ χειρομυσης.
- Χειρόνυλον, τό καὶ
- Χειρόνυπτρον, τό (νύξω, νύπτω). Λεκάνη ἢ νερόν διὰ νύμφων. Ἀθήν. = χέρονιον καὶ χέρονιψ.
- Χειρονομέω, ὦ, ἡ (χειρονομῶς). Κινῶ τὰς χεῖρας, κατὰ τινας κανόνας, ὅταν χρῶμαι. Πολυδ. «χειρονομῆσαι, τὸ ταῦν χεροῦν ἐν ρυθμῷ κινηθῆναι, καὶ Πασαυ. ἐκράζω· ἔξαιρ. διὰ νὰ παραστήσω τι μετ' χειρονομίας, ἢ μετ' νύμφων» «τὴν ἐκτελεσι χερωνομείαν», Ἡρόδ. 2) «σκιαμαχία». Πλάτ.
- Χειρονομησεῖω, ἐρετικὸν τοῦ χειρονομῶν.
- Χειρονομία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν κίνησις κατὰ ρυθμόν τινα ἢ κατὰ τινας κανόνας· ἔξαιρ. ὅταν χορεύῃ τις, καὶ ὅταν μάχεται. Ξενοφ. Συμπ. «πυγμῆς χειρονομίας» ὁθεν τὸ νὰ κάμῃ τις χειρονομίας (παντομίμους). 2) = σκιαμαχία. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
- Χειρονομός, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις κάμνει χειρονομίας· ἔξαιρ. ὅταν χορεύῃ ἢ μάχεται· ὁθεν ἐν γένει, ὅστις κινεῖ τεχνικῶς καὶ ἐπιτηδεύει τὰ μέλη τοῦ σώματός του, ὁ χειρονόμος, ὁ παριστάνων τέχνας μιμικῶς, Pantomimus.
- Χειρόνομος· ἐπὶρ. τοῦ, χείρων. Χειρότερα.
- Χειροπέδη, ἡ (πέδη). Τὰ δεσμὰ, τὰ ὁποῖα βάλλονται εἰς τὰς χεῖρας τινός.
- Χειρόπεδον, τό, = χειροπέδη. Ὁ.
- Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ, τι εἶναι πλαττόμενον, ἐσχηματισμένον διὰ τῶν χειρῶν. Θεόφ.
- Χειροπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὅ, τι γεμίζει τὴν χεῖρα ἢ τὴν παλάμην «λίθος». Ξενοφ. ὅστις εἶναι τὸσον μεγάλος ὥστε γεμίζει τις τὴν χεῖρά του. Θεόφ.
- Χειροπληθίαλας, αἰα, αἶον. Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. 9. 4, = τῷ προηγμ.
- Χειροπόδης, ου, ὁ (πούς). ποιητ. ἀντὶ χειρόπους. Ἀλλ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Ὅστις ἐρμηνεύει τὴν λέξιν δια τοῦ, διὰ τὰς ἐν ταῖς ποσὶ βαγάδας.
- Χειροποιέω, ὦ, ἥσω (ποιέω). Ποιῶ, κάμνω τι διὰ τῶν χειρῶν· ἐτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διὰθ. Σοφκλ. Τρχ. ὁθεν
- Χειροποίητος, ὁ, ἡ. Ὅ, τι εἶναι πεποιημένον, κατεσκευασμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων· ὁθεν τεχνικόν. Ἡρόδ. ὁθεν
- Χειροποίητος, ἐπὶρ. τοῦ προηγμ. Μετ' χειροποίητον τρόπον, τεχνικῶς. Διονύσ. Ἀλλ.
- Χειροπόνητος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅ, τι εἶναι ἐξαιρετικῶς, δουλευμένον διὰ τῶν χειρῶν.
- Χειροποιή, ἡ (πονέω). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ τις μετ' τὰς χεῖρας· ἔργον κατεσκευασμένον διὰ τῶν χειρῶν· ὁθεν
- Χειροποιία, τὰ, ὑπακούου. ἱερά· Ἐορτή τις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν τελούμενη.
- Χειρόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδός (χειράς, πούς). Ὁ ἐκασμένους ἢ μετ' βαγάδας ποδός ἔχων, ὡς τὸ βαγίπους.
- Χειρορρέκτης, ου, ὁ (ρέω), = χειρουργός. Ἡσύχ.
- Χειροσκήριον, τό· ὑποκρστ. τοῦ
- Χειροσκήρον, τό· ἀντὶ σιδηρᾶ χεῖρ. Εἶδος τι σκαπανίου ἢ σκαλιστηρίου.
- Χειροσκόπων, ὁ (σφῶν). Μικρὸς τις σφῶν, δι' οὗ ἐρίπτετο πῦρ κατεσκευασμένον κατὰ τῶν προσώπων τῶν πολεμίων. Λέων Τρατ.
- Χειροσκηπικός, ἡ, ὦν. Ὅ, τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χειροσκόπον ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἐπιτήδεος ἢ γυμνασμένος εἰς αὐτό.
- Χειροσκοπός, ὁ, ἡ (σκοπεῖν), = χειρομάντις. 2) Ὁ ἐν τῇ χειροτονίᾳ παρατηρῶν τὰς ὑφαιμένας χεῖρας καὶ ἀρεθίζων αὐτάς· Σουῖδ.
- Χειρόσφοος, καὶ χειρίτορος, ὁ, ἡ (τοφός). Ὅ, τι εἶναι ἐπιτηδεύματα ἢ γυμναστικὴ εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἔξαιρ. ἐν τῷ χορεύειν καὶ ὀμιλεῖν, ὀρχηστής. καὶ ἔξαιρ. ὁ παντομίμος. Λουκιαν. ὅστις καὶ περιβαλεῖται τὴν λέξιν ὁθεν, = χειρονόμος.
- Χειροστροφή, τό (στροφή). Βασανιστικὸν ὄργανον δι' οὗ διαστρέφουσι, στρεβλύνουσι τὰς χεῖρας ἢ τοὺς βραχίονας.
- Χειροτέων, ὠνος, ὁ, ἡ (τέω). Ὅ, τι εἶναι ἐκτελεζόμενος βραχίονας· ἐπὶθ. ἐνὸς εἶδους καρκίνου (καθούρου). Βατραχομουμαχ.
- Χειροτέρας, ἔρα, ἐρον· ποιητ. συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ χείρων. Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ.
- Χειρότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Πεποιημένον ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπων, ὡς τὸ χειροποίητος.
- Χειροτέχνης, ὦ, ἡ (τέχνη). Εἰμὶ τεχνίτης, ἐργόχειρα ποιῶ ἢ ἐκτελῶ· ὁθεν
- Χειροτέχνημα, τό. Τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, ὁ τεχνίτου ἐργόχειρον.
- Χειροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Τεχνίτης, βάνανσος, χειρουργός. Ἡρόδ. «χειροτέχνης ἱστορίας»· χειροῦργος, ἱατρός. Σοφκλ. ὁθεν
- Χειροτέχνη, ἡ. Ἡ διὰ χειρῶν γινόμενη τέχνη, ἐργόχειρον.
- Χειροτέχνης, ἡ, ὦν (χειροτέχνης). Ὅ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἀρμόζει εἰς τὸν χειροτέχνην, ὅ, τι εἶναι ἐπιτήδεος ἢ γυμνασμένος εἰς τὴν χειροτέχνην. Πολυδ. ἐπὶρ. χειροτεχνικῶς.
- Χειροτέχνης, ὁ, = χειροτέχνης.

Χειρότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅτι ἐλόπη, ἢ ἐχοφέτις διὰ τῆς χειρός. Στράβ.

Χειροτόνειω, ὡ, ἥσω (χειροτόνος). Τείνω, σηκώνω τὴν χεῖρα· ἔξαιρ. εἰς τὴν ἐννοσυνέλευσιν διὰ τὰ δώσω σημεῖον τῆς ψῆφου, τῆς γνώμης μου· ὅθεν ἐλέγω, ἀποφασίζω· μετὰ αἰτιατ. τινά. Ἀριστρ. κατὰ παθὲν διὰθ. Ξενοφ. Ἀνάβ. «ὅτω δοκεῖ ταῦτα, αἰσθάνει τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέπειν πάντας»· παρὰ τοῖς Ἑλλησισασι. Συγγρ. διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἀποκαθιστῶ τινα ἄξιον τοῦ ἱερατικοῦ ἐπαγγέλματος· ὅθεν

Χειροτοντής, οὔ, ὁ. Ὅστις δίδει, φανερώνει τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην του, ἐλέγει τινά διὰ τοῦ σημείου τῆς σηκομένης χειρός του.

Χειροτοντός, ἡ, ὄν. ἐπιθ. ῥηματικ. τοῦ, χειροτονέω. Ὅστις ἐλέγχθῃ εἰς τὴν δημοσίον ἐπάγγελμα διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ λαοῦ.

Χειροτονία, ἡ. Ἡ γινόμενη ψῆφος καὶ ἐκλογὴ τινος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν εἰς τὴν ἐννοσυνέλευσιν, ἀποψήρισις, ἐκλογὴ, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀποψήρισις· «ὅς ἂν ἡ περὶ τὴν χειροτονίαν γίνηται»· Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἑλλησισαστ. Συγγρ. δὲ, ἡ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐκλογὴ υποκειμένου τινος εἰς τὴν ἱερατικὴν ἐπάγγελμα· καὶ χειρεπιθεσία, τὸ αὐτό· ἐκ τοῦ

Χειροτόνος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνων τὴν χεῖρα δίδει τὴν περὶ ἐκλογῆς τινος γνώμην του· ἐτι δὲ καὶ ὅστις ἱκετεύει ἐκτείνων τὰς χεῖράς του, «λίσσεται χειροτόνῳ». Αἰσχύλ. 2) χειρότενος ὁ, ἡ, προπαροξύτ. παθητικ. Ὅστις ἔχει ἐκτεταμένους τὰς χεῖρας.

Χειροτριβέω, ὡ, ἥσω (τριβώ). Τριβώ τι μετὰ χεῖρα, τὸ μεταχειρίζομαι πολὺ· ὅθεν

Χειροτριβία, ἡ. Γύμνασις τῶν χειρῶν, ἱατρικὴ πρᾶξις, ἀσκήσις. Ἱπποκράτ. παραγγ. ἐ. «χειροτριβίης ἀτρεμεότης».

Χειροτυπήσ, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις τύπτει ἢ τύπτεται μετὰ τὰς χεῖρας. Μελέαγρ.

Χειρουργέω, ὡ, ἥσω (χειρουργός). Ἐργάζομαι, ἐκτελῶ τι μετὰ τὰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι τι πρακτικῶς, χωρὶς τῆς συνεργίας ἄλλου. 2) ἐπὶ χειρουργῶν, ἱατρῶν, χειρουργῶ. 3) = χειρονομέω· ὅθεν

Χειροῦργημα, ατος, τό. = χειροτέχνημα. Ἡ διὰ τοῦ χειρουργοῦ γινόμενη ἐργασία.

Χειρουργία, ἡ (χειρουργέω). = χειροτεχνία. 2) ἔξαιρ. ἡ τέχνη τῶν χειρουργ. ἱατρῶν. Γαλ. ὅθεν

Χειρουργικός, ὁ, ἡ, ὄν. Ὅστις ἀγαπᾷ, εἶναι ἐπιτηδεύει, ἔχει πρᾶξιν εἰς χειρουργίαν τινά· «τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς»· τὸ πρακτικὸν μέρος αὐτῆς. Πλούταρχ. 2) ἔξαιρ. ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν χειρουργὸν ἱατρὸν ἡ εἰς τὴν τέχνην του, εἶναι ἐπιτηδεύει εἰς τὴν χειρουργικὴν ἱατρειάν· «ἡ χειρουργικὴ»· ὑπακοοῦμ. «τέχνη»· ἡ τέχνη τοῦ χειρουργοῦ ἱατροῦ. Διογν. Λαέρτ. ὅστις διακρίνει αὐτὴν διὰ τοῦ «τέμνεναι καὶ κτείνει» ἐπὶ β. χειρουργικῶς.

Χειρουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, μετέρχεται ἔργον τι ἢ τέχνην διὰ τῶν χειρῶν, πρακτικῶς· μετὰ γεν. «χειρουργός τῆς γραφικῆς, μουσικῆς»· ὅστις μόνος του, ἦτοι ἰδίᾳ χειρὶ ἐργάζεται· εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἰς τὴν μουσικ. πρακτικὴν καὶ ἐξηστημένους τεχνίτης. 2) ἔξαιρ. ὁ χειρουργός, ὁ ἱατρός· ὅτῃν χειρουργίαν μετερχόμενος.

Χειρόρρηστος, ὁ, ἡ (ρρηστός). Ὅστις εἶναι ἐπιτηδεύει, γυμνασμένος εἰς τὰς χεῖρας, μεταχειρίζεται καλὰ ἐπιτηδεύει τὰς χεῖράς του.

Χερῶλος, ὁ, ἡ (χαλῶς). Ὅστις ἔχει χαλᾶς, παραλύτους χεῖρας. Ἱππῶνας· παρὰ Πλούτ.

Χεῖράω, ὡ, ὠται (χείρ). Μεταχειρίζομαι, πίνω τι μετὰ τὰς χεῖράς μου· «χειρὸν πρὸς βίαν»· μεταχειρίζομαι τι μετὰ βίαν, δυναστεῖαν. Ἀριστρ. μέσ. χειρόμαι, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑποτάσσω μετὰ αἰτιατ. πολλὰ παρ' Ἡροδ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σοφκλ. Φιλ. μετὰ παθ. ἄρ. χειρῶσθαι. Ἡρόδ. πανταχοῦ δὲ κατὰ παρασημασ. βιαιάς, δυνατικῆς πράξεως. Σοφκλ. Οἶδ.

Χεῖρωμα, τό. Πᾶν ὅτι γίνεται μετὰ τὰς χεῖρας· «χειρώματα τυμβόχοα»· αἱ ἰδίας χερεὶ γινόμεναι χοαὶ εἰς θυσίαν ὑπὲρ νεκρῶν, Αἰσχ. Θηβ. 2) ὅ, τι κατεδυναστεύθη, κατεδαμάσθη μετὰ βίαν, δυναστεῖαν καὶ τὸ εὐκόλως καταδυναστεύμενον, κατεδαμαζόμενον. Αἰσχλ. Ἄγμ. 3) καταδάμασις, καταδυναστεία· «θυνασίμον χειρώμα»· βίαιος, δυναστικός θάνατος. Σοφκλ.

Χεῖρων, ονος, ὁ, ἡ· οὐδ. χεῖρων· τδ, γενικ. ονος· συνήθ. ἀνῳμλ. συγρ. τοῦ, κακός. Ὅτι, ἡ ὅστις εἶναι χειρότερος, κατώτερος ἄλλου τινός. Ὀμ. παρβλ. τὸ ἐπικ. χερίων. Δωρκ. χερῶν, ποιητ. χειρότερος, χειρότερος καὶ χειριστότερος (ἅπαντες οἱ τῷ ποι οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸ πᾶσιν αὐταῖς κοινὸν δευτικόν, χέρης· ἔπερ ἴδε).

Χεῖρων, ονος, ὁ· Chiron. Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς ἵππου, οἷ δὲ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων, ἐπιδάτετο ὁ Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου· περίφημος μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν του, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τέχνην καὶ ἀσκήσιν, ἐξ ὧν ὑπῆρχαν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κῆκτορ, ὁ Πόινδευκῆς καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐτι δὲ περίφημος ὑπερχεῖν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἱατρικὰς γνώσεις του, διδάξας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὀμ. ἴλ. Ἠϊείδ. Θέογ. Ἀπολλορ. Θέοιρ. (ἀναμφιβόλως· ἐκ τοῦ χεῖρ, ὡς χειρουργός).

Χειρώνακτης, ος, ὁ, ὁ· ὁ ἀπαινιότερ. τύπος ἀντὶ τοῦ χειρώναξ, ἀμφιβάλλεται δὲ οὐκ εὐλόγως.

Χειρώνακτις, ἡ, ὄν. Ὅστις ὑπάγεται ἀντικεινὸς τὸν χειρώνακτα· ἐκ τοῦ

Χειρώναξ, ατος, ὁ (χειρὼν, ἀναξ). Χειροτέχνης, χειροτεχνίτης, ὡς τὸ δημιουργός. Ἡρόδ. ὡς ἐπὶ θ. «πᾶς ὁ χειρώναξ λέως». Σοφκλ. 2) ἐν γένει, ὅστις πράττει, ἐκτελεῖ τι· «λόγων χειρώνακτας», ἱερεὺς καὶ μάντις. Εὐρόπ. (ὀρθτ. ἡ τόνους χειρώναξ, παρὰ τὴν παροξύτ. χειρώναξ)· ὅθεν

Χειρώναξία, ἡ, ἴων. ἔξη. Χειροτεχνία, τέχνη, πόρος τοῦ ζῆν· «διπλὰς χειρώναξίας ἔχω»· Αἰσχ. ἐν γένει. ἐργασία, Ἡρόδ.

Χειρώνάξιον, τό. Τὸ κοινὸν ὁσίμιον· ἔπερ πληρώνει ἐτησίως ὁ τεχνίτης εἰς τὴν πολιτείαν.

Χειρώνιος, ὁ, ἡ. Ὅτι ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ἡ ἀνομάσθη κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χείρωνος· οἷον «Χειρώνειον ἔλκος», ὄσιατον.

Χειρώνις, ἴδος, ἡ, «βιβλος» βιβλίον τοῦ Χείρωνος, τοῦτ' ἐστι, περὶ ἱατρικῆς πραγματευόμενον· τὸ κοιντ. ἱατροσόφ. ποιητ.

Χειρώνις, ἴδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος, «καὶ χειρώνιδες ἀγραὶ» ἐν Θεσσαλίᾳ, = Πήλιον ὄρος, ἐνθα διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλίμ. εἰς Δηλ.

Χείρωνσις, εως, ἡ (χειρῶν). Τὸ γὰ νικᾷ, ὑποτάσσει τι μετὰ βίαν, δυναστεῖαν. Δίων Κᾶρ.

- Χείρωτερός, ἡ, ὄν (χειρῶς). Ὅτι ἀρμόζει, ἡ δότις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμῃ χειρώσεις.
- Χείρωι τὸς, ἡ, ὄν ἐπιθετ. ῥηματικ. τοῦ, χειρῶς. Ὅστις ἡδὲ ἐχειρώθη ἡ εὐκόλως, ἡμπορεῖ νὰ χειρωθῇ, καταδαμασθῇ, καταδυναστευθῇ.
- Χείσομαι, μέλ. τοῦ χανθάνω, ὡς καὶ τὸ πείσομαι ἐκ τοῦ πάσχω. Ὅδοι. Ὑμνωδ. Ἀφροδ.
- Χεῖτιον, τό. Τὸ χαροῦν τοὺς ἀστράγαλους ἀγαγεῖν. Εὐστάθ. παρὰ τοῦ δευτέρου ΧΕΙΩ.
- Χεῖω, ἐπικ. ἀντὶ χέω, χύνω. Ἡσιόδ. Θέογν.
- (ΧΕΙΩ) ἄλλο. πρωτότ. ἀπ' αὐτοῦ χεῖσθαι μέλ. τοῦ, χανθάνω.
- Χελεῖον, τό, = χέλυον. Τὸ ὀστράκινον, κέλυφος, κόκκαλον τῆς χελώνης, τοῦ καρκίνου. Ἄρατ.
- Χελεύς, ἑως, ὁ, = χέλυσ. Ἡσύχ.
- Χελιδόν, = χελιδόν. Σιμωνιδ.
- Χελιδόνειος, ὁ, ἡ (χελιδόν). Τῇ χελιδόνι ἀνέκων, ἡ αὐτῇ ὅμοιος ὢν.
- Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀρωατήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς· τανὺν Καθο-Χελιδόνι. Κουίντ. Σμυρν. = Ἰερά ἄκρα, παρὰ Στράβ.
- Χελιδονία νῆσοι, αἱ. Πέντε ἡ κατὰ τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι, ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀρωατηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημοσθ. Παραπρεσβ. Χελιδόνια, αἱ. Διον. Περ. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι. Στέρ. Βυσ.
- Χελιδονίας, ἄδος, ἡ· καὶ
- Χελιδονίας, ου, ὁ (χελιδόν). Εἰδός τι τῶν θύνων ἰχθύων. Ἀθην. 2) «χελιδονίος ἰχθύς τοῦ Ζωδίου. 3) ἐαρινὸς ἄνεμος· οἷοι μετ' αὐτοῦ ἐρχονται αἱ χελιδόνες. 4) ὡς ἐπιθ. ἰδιαιτ. Σηλλ. τοῦ χελιδόνιος.
- Χελιδόνειος, ἑως, ὁ (χελιδόν). Ὁ νεοσσὸς τῶν χελιδόνων, τὸ πουλάκι τῆς Χελιδόνος.
- Χελιδονίζω, ἰσώ. Ἀττ. ἰω (χελιδόν). Δαλῶ ὡς χελιδόν, μιμουμαι τὸ λάλημα τῆς χελιδόνος· τροπικ. φλυκῶ ὡς ἡ χελιδόν, ἡμιδὴ δυσκατάληπτα, ἡ ἀπροσέκτως, ψευδῶς. Δισχυλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοτ. Ὀρν. 2) ζητουλεύω ἐν ὀνόματι τῆς χελιδόνος, περιερχόμενος εἰς τοὺς οἴκους ψάλλον τὸ τραγῶν τῆς χελιδόνος. Ὡς καὶ τὴν σήμερον ἐτι συνεθίζουσιν οἱ παῖδες νὰ περιέρχωνται τὴν πρῶτην τοῦ Μαρτίου τραγῶδουντες τὸ, «χελιδόνα ἐρχεται, ἀπὸ μαύρου θάλατσαν ἀπέραιε, πύργον ἐθεμέλιωτε» κ.τ.λ. Ἀθην. «χελιδόνειον καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγειρμός τις» τὸν δὲ ἀγειρμόν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόδομος ὁ Δίνδιος ἐν Δίνδῳ χρεῖας γενομένης συλλογῆς χρημάτων· παρόμοιον τι ἔστι καὶ τὸ περὶ Ὀμήρου ἱστοροῦμενον ἐν τῇ περὶ Ὀμήρου βιοτικῆς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀναφερόμενον· παρβλ. χελιδονίσμα.
- Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἐταίρας τινός, ἐν Ἀθήναις. Λουκ.
- Χελιδόνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· ὁ Διοσκοριδ. καὶ Πλίν. περιγράφουσι δύο εἶδη· «χελιδ. γλυκὺν ἢ κνύνεον». Θεόκρτ. καὶ «χελιδ. χλωρόν». Πολυαῖ· κυρ. οὐδέτερον· τοῦ
- Χελιδόνιος, ἰα, ἰον, καὶ, ὁ, ἡ (χελιδόν). Ὅτι εἶναι ἐκ χελιδόνος, ἀνήκει εἰς, ἡ ὁμιλεῖ μετ' αὐτῆς· ὅθεν ἁ) σαυκαὶ ἡ ἰσχυρὰς χελιδόνια. Εἶδος συλῶν, ἔχον ἐρυθρομέλανον χρώμα ὅμοιον μετ' ἐρυθρομέλαντι τῆς χελιδόνος. β) εἶδος ἐρυθρομέλανον ὄφιν. γ) ἐπιθ. τοῦ κοινῶς λαγοῦ, ἐπειδὴ ἐπὶ τὴν ράχιν εἶναι ἐρυθρομέλεις, ὑπὸ τὴν κοιλίαν δὲ λευκὰς ὡς καὶ αἱ χελιδόνες. δ) εἶδος λίθου τὸ χρώμα τῆς χελιδόνος φέροντος.
- Χελιδονίς, ἰδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χελιδόν. Ἀνάλεκτ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλ.
- Χελιδονίσμα, τό (χελιδονίζω). Ψάλλω, τραγῶν τὸ τραγῶν τῆς χελιδόνος, τὸ ὅποιον συνήθιζον νὰ τραγῶν τῶν Ῥοδίων τὰ παιδία κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα· ἴδε χελιδονίζω. Διηγήθη δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ἡ ὁδὴ αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἀθην.
- Χελιδονιστής, ου, ὁ (χελιδονίζω). Ὅστις περιβέων τοὺς οἴκους καὶ ψάλλον τὸ χελιδονίσμα ἀγείρει, ζητουλεύει. Ἀθην.
- Χελιδόνιος, ὄνος, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἡ χελιδόνα κοινότρο. Ἰλ. Ἠσιόδ. καὶ Ἡρόδ. ἡ ἀνώμαλ. κλητικ. πῶσις χελιδῶν ὡς περ' ἐκ τινος ὀνομαστ. οὐδαμῶς εὐρισκομένης, μόνον παρὰ Σμυν. ἰψν. οἱ δὲ Γραμματ. ἀναφέρουσι καὶ Ἀιολικ. αἰτιατ. Ἀχελιδόν. 2) εἶδος ἰχθύων πετραιτῶν τὸ χρώμα τῆς χελιδόνος ἔχόντων· exocoetis volitans ἢ evolans. Δίνν. 3) τὸ κέλυμα ὑπὸ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου. Δατ. rana. Ξενοφ. Ὁ Ἀψυρτος ἐν τοῖς Ἱππιατρικαῖς λέγει τοῦτο τὸ κέλυμα «βάτραχον». β) παρόμοιον τι κέλυμα ὑπὸ τὴν πιττοῦσαν τοῦ σκύλου. Σουῖδ. γ) τὸ κέλυμα εἰς τὸν βραχίονα τῆς κατὰ τὴν κάμπην τοῦ ἀγκῶνος. δ) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Σουῖδ.
- Χελιδονίς, ου, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, συνήθ. μύλλος λεγόμενος.
- Χελύσσω· ἴδε χελύσσω.
- Χελών, ὄνος, ὁ· ἴδε χελών.
- Χελών, ὄνος, ὁ· ἴδε χελών.
- Χελών, Ἀκων. ἀντὶ χελύω, χελύσσω.
- Χελυδώρα, τά. Ὅρος τῆς Ἀρχαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ερμῆς ἐκδείρας μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Πανσ.
- Χελυδρός, ὁ (χέλυσ, ὕδωρ). Ἢ ἐν ὕδασι διαταμένη χελών. 2) ὅρις ἀμυγνίης.
- Χελύκλονος, ὁ, ἡ (χέλυσ, σημασ. 2. κλόνος). Ὀρφ. Ἀργ. «φόρμις χελύκλονος». Ἀύρα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὀστρακον χελώνης.
- Χελυγάζω, καὶ σχελυγάζω (χελύνη) = χλευάζω, φλυκῶ. Ἡσύχ.
- Χελύγειον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χελύνη.
- Χελύνη, ἡ (χέλυσ). Τὸ χέλυσ· ὑπερῶς χελύνη, τὸ ἄνω χέλυσ. 2) = χέλυσ σημασ. 3. 3) Ἀιολικ. ἀντὶ χελώνης.
- Χελύγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χελύνη. 2) μέλος τι τοῦ ἱερείου τοῦ εὐσιασχομένου ζώου = χέλυσ, σημασ. 3.
- Χελυγιδής, ου, ὁ (χέλυσ οἶδάω). Ὅστις ἡ, ὅτι ἔχει πρησμένα, παχέα, χονδρὰ χεῖλη.
- Χελύγιον, τό. Ὀστρακον τῆς χελώνης· ἐκ τοῦ
- Χελύς, υος, ἡ, ὡς τὸ, χελώνη. Χελώνα, ἀχελώνα, ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς ὁποίας κατὰ πρῶτον ὁ Ερμῆς ἔκαμε τὴν λύραν, τανύσας χορδὰς ἐπ' αὐτό. Ὑμ. Ἑρμ. ὅθεν 2) ἡ λύρα ἢ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ κατεσκευασθεῖσα. Ὑμ. Ἑρμ. ἔξαίρ. τὸ κοῖλον ἐπισθεν μέρος αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται ὁ ἤχος. 3) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους ὑπ' ᾧ κείτται ὁ πνεύμων. Ἱπποκρ. καὶ Εὐριπ. «παρβρῆξ χελύνη».
- Χελύσκιοι, τό (χελύσσω). Μικρὸς βίχας. Γαλην. Γλωσσ.
- Χελύσμα, τό (χέλυσ). Τὸ εἰς τὴν τρόπιδα τοῦ πλοίου ἐν σχήματι ὀστράκου χελώνης σανιδώμα διὰ νὰ ἦναι σκεπασμένον τὸ κατώτατον μέρος τῆς τρόπιδος. Πολυδ. Θεόφρ.
- Χελύσσω, συνήθ. κατὰ μέτ. ἀποθ. διὰθ. χελύσσομαι, Ἀττ. πτομαι, μέλ. ὑπομαι (χέλυσ, σημασ. 3.) Βήχων, βηχῶ βαρείως καὶ πτύω. Ἱπποκρ. ἐν γένει

ἐκπύω φλέγματα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. παρὰ Διὸς. 2) ὡς πρωτότ. τοῦ, χελώνη, παρ' Ἡσχ.
Χελώνιον, ὡνος, ὁ ἰδὲ χελών. 2) ὡς πρωτότ. τοῦ, χελώνη, παρ' Ἡσχ.
Χελωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ χελώνη. Μικρὰ χελώνη. 2) = χελώνη, σημ. 3. ὅθεν παρ' Ἡσχ. διὰ τοῦ, κωλυμάτων, ἐρμηνεύθη.
Χελωνάτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ Ἠλιδας ὡν Καθὼ - Κλαρέντα. Στρεβ. καὶ Χελωνίτης, ου, ὁ, παρὰ Πτολμ.
Χελώνειον, τὸ, καὶ **Χελώνιον**, τὸ (χελώνη). Τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης ἐστὶ δὲ καὶ τοῦ καρκίνου ὡς τὸ χέλιον. 2) τὸ κοῖλον, ἐπικλόμενός μέρους τῆς ὀφθαλμοῦ. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦ σφαιρικοῦ καθρέπτου ἐν γένει κύρτωμα, βαθυλόμμη. 3) μηχανή τις κατασκευασμένη, διὰ τῆς ὁποίας κατέλυν καὶ κηδεύοντες τὴν χελώνη, ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλων ποικιλοτάτων τοιοῦτων μηχανῶν. 4) χελώνιον, νόμισμά τι παρὰ τοῖς Τενεδοίοις, ἐπὶ τὸ ὅποιον ἦτον τυπωμένη χελώνη.
Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῆ. Πλουτ.
Χελώνη, ἡ, ὡς τὸ χέλιον. Τετραπόδιον τι μικρὸν ζῷον, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα ἔστιν ὄστρακον χελώνης, ἀχελώνη. Ὁμ. Ἰγν. Ἑρ. Ἡρόδ. ἐστὶ δὲ καὶ τὸ ὄστρακον αὐτῆς. 2) ἡ ἐκ τοῦ ὄστρακον τῆς χελώνης κατασκευασθεῖσα λύρα, ἔξαιρ. τὸ ὅστις ἐπὶ κυρτὸν μέρος αὐτῆς = χέλιον. 3) συνασπισμός, τυτῆστιν ὅταν οἱ στρατιῶται ὑψόνοντες τὰς ἀσπίδας των καὶ συναρμωζόντες αὐτὰς ἐσχημάτιζον τοιοῦτο ττρόπος ὡς σκέπν τινά, ἔξαιρ. οἱ πολιορκηταὶ ὅταν ἐμελλόν νὰ κάμωσιν ἐπιδρομὴν κατὰ Δίωνα τὸν Κάπ. εὐρέθη αὕτη ἡ τέχνη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ὀκταυιανού. β) ἐν γένει ἐπιδρομῆς σκέπη εἰς προφύλαξιν τῶν πολιορκουμένων καὶ τῶν πολιορκητῶν μηχανῶν, ὑπὸ διαφόρων ἀνομοιοτήτων. π. χ. «χυστρίε» ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔκκαπτον λάκκους καὶ ἔχυναν χῶμα ἐπάνω· παρὰ τὸ χάννυμι «κρίο φόρος», ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἡ μηχανὴ χελώνιον, σημασ. 3. παρβλ. καὶ γερρόχελώνη. 4) πᾶσα μηχανὴ ἀπὸ τέσσαρας πασσαλῶν συγκειμένη καὶ κυρτὰ τὰ ἄκρα ἔχουσα τῶν δύο πλαγίων ζυγίων, διὰ τῆς ὁποίας μετακινουμένη βάρη ἐπιτιθέμενα αὐτῶν. 5) = ὑποπόδιον. 6) Πελοποννησιακὸν τὸ νόμισμα, χελώνην τυπωμένην ἔχον· παρβλ. **Χελώνειον**, σημασ. 4. Παιδιάς εἶδος, καθ' ἣν καίχονται αἱ παρθοῖνοι τὴν ἐν μέσῳ καθήμενην περιέτρεχον καὶ ἐπὶ ῥώτων οὕτω· «Χέλι χελώνη τὴ ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ»; Εὐστάθ. ἐν Ὀδῳ. (τῆς λέξεως τὸ πρωτότυπ. χελών μόνος ὁ Πούχ. ἔχει.) ὅθεν
Χελωνιάς, ἄδος, ἡ. Εἶδος καθάρων ποικιλοστίκτων, ἄλλως καθαρῆς. Πούχ.
Χελώνιον, τὸ, ἰδὲ ἐν τῷ χελώνειον.
Χελωνίς, ἰδος, ἡ = χελώνη, σημ. 2. Ἠλύρα. 2) = χελώνη, σημ. 5. Ὑποπόδιον. Σμ. Ἐμπ. 3) καθάρμιον. Ὁ.
Χελωνίτης, ου, ὁ. Σηλ. χελωνίτης, ἰδος, ἡ (χελώνη). Ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν χελώνην, εἶναι ὁμοίον μὲ χελώνην. 2) = Χελωνιάτας.
Χελωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ εἶδους τῶν χελωνῶν ἡ φαίνεται ὡς χελώνη. Εὐστθ.
Χελωνοφάγοι, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Στρεβ. κυρ. πληθ. ἀριθμ. τοῦ
Χελωνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει χελώνας, ὁ ἐκ τοῦ κρέατος αὐτῶν ζῶν.

Χέρβις, εως, ἡ, = Χέρμις, σημασ. 2.
Χέρμις, εως, ἰων. ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαίδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χερμίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔξαιρ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν. τανῶν Ἀρχιμύ. Ἡρόδ. Στρεβ. Χερμύ, οὗς, ἡ. Διόδ. Σικ. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκκαλεῖτο αὕτη Πανόπολις. Διόδ. Σικ. Πτομαρχ. 2) Νῆσος πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς Ἡρόδ. Χέρμις, κατὰ Ἑκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν
Χερμίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χέρμις ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδ. 2) ἐπιθετικ. ὁ Χερμίτης νορὸς, εἰς τῶν ἐν Θηβαίῳ νορῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέρμιν. Ἡρόδ.
Χερμύ, οὗς, ἡ, = Χέρμις, σημασ. 4.
Χέρμιον, τὸ. Εἶδος ὀρύγνου, τὰ ὅποια συνήθιζον νὰ ταριχεύωσιν οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀθην.
Χέρσις, οπος, ὁ, κύρ. ὄνομ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· εἰς ἄλλον ἀπάνθρωπος καὶ ἀγριος, καταργήσας ἑλὸς τῶν τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχαρίους τελετάς. Ἡρόδ.
Χεράγρα, ἡ = χεράγρα. Gasaub, Pers.
Χερδρος, τὸ, ὡς τὸ χερὸς σημασ. 2. καὶ χερμὸς, μόνον ἐν ἰλδ. ὅπου μὲν τοῖς οἱ πάλαι Γραμματ. ἀντὶ γενικ. τοῦ χερὸς ἐνοούσι τὴν λέξιν χερδρός, τοιοῦτης καὶ μὲ τὸ ἕλις, συντάσσοντες αὐτὴν.
Χέρης, ἄδος, ἡ. Ἐν ἀπλόχειρον λιβαρήνια· σωρός ἀπὸ λιβαρήνια. 2) ἔξαιρ. σφραγίς, ἀκαθαρσία, λούνη, τὴν ὁποίαν ἀνίσκουν οἱ πλεμυροῦντες πιταμοὶ χάλις, χαλίη. Πινδ. παρὰ βλ. χερμύς, χερμάδιον (ἐτυμολογ. δὲ τὴν λέξιν συνήθ. παρὰ τὸ χεῖρ, λιθοὶ οὕτως χωρεῖ ἡ καλὴ μὴ τῆς χερὸς ἄλλοι δὲ δέχονται ὀρθότερ. τὴν συγγέν. αὐτῆς μετὰ τοῦ χέρρος καὶ ἔρρος, καὶ κυρίαν σημασ. τὸ σκληρὸς, στερεὸς, καὶ τότε ὑπἄγονται εἰς τὸ ἴδιον πρωτότυπ. καὶ ἡ αὕτη συγγέν. λέξεις χοιράς, χέρμα, χερμύς, χερμάδιον, κτλ.)
Χέρεια, ἰδὲ ἐν τῷ χέρης.
Χερειότερος, ἔρα, ἔρον, ποιητ. καὶ ἔξαιρ. ἐπικ. συγκριτ. ἀντὶ τοῦ, χερεῖων. ἰλ.
Χερεῖων, ὁ, ἡ. οὐδτ. χερεῖον, γενικ. ὄνομ. ἐπικ. συγκριτ. τοῦ, κακός, ἀντὶ χερῶν. Ὅστις εἶναι χερρότερος, κατώτερος τινος, ἐν γένει ὑποταξαγμένος, ἐπόμενος· πολλὰς παρ' Ὁμ. ἡ κυριώτερος ἐνοῖα τῆς συγκρίσεως ἐκλείπει ἑλπίστε ἐν τῇ συντάξει τῆς λέξεως μετὰ ἄκρεφ. οὕτω χερεῖον ἐν ὄρῳ οἰκτον ἐλίσθαι, δὲν εἶναι κακὸν τὸ νὰ δειπνῇ τις ὅταν πρέπῃ, ὅταν εἶναι καιρὸς. Ὀδῳ. περὶ τῆς ἐτυμολογ. ἰδὲ χέρης.
Χέρσις, σπάν. ποιητ. δοτ. πληθ. τύπος τοῦ χεῖρ, ἀντὶ χερσὶ Ἡσιόδ.
Χέρη, ἰδὲ ἐν τῷ χέρης.
Χέρηρ, ὁ, ἡ, γενικ. εως (χεῖρ, ἄρω). Ὅστις συναρμώζει, ἐνοῖα τι μὲ ἄλλο τι διὰ τῆς χερὸς. Πινδ. Πού. «χεραιρῶν τεκτόνωνα»
(Χέρης) ἄχρηστ. Σητικόν, ἀπ' οὗ παράγονται πιθανώτατα τὰ ἀντὶ πληθ. συγκριτ. τοῦ κακός, χερῶν καὶ χερεῖων, ὡς τὸ, Ἀρεῖων ἀπὸ τοῦ Ἀρεῖς· εἰς αὐτὸν δὲ διατηρήθησαν οἱ ἐξῆς ἐπικ. πτώσεις, δοτ. χέρη, αἰτιατ. χέρη, ἰλ. ὀνομαστ. πληθ. χέρης, Ὀδ. αἰτ. οὐδτ. γέν. χέρη. ἰλ. ἀντ' ἧς μέντοι ὁ Wolf καὶ χέρηα γράφει. Ὀδῳ. ἡ δὲ ἔσθ' ἐνοῖα καὶ χερῆν ἐν ἁπασὶ δὲ τοῖς μαρτυρίαις αὐταῖς ἐμφαίνεται ἡ

λέξας ὡς συγκρ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλδ. Δ. 400. ὅπου κατὰ γενν. πῶστιν συντάσσεται ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλδ. Α. 80. καὶ Ὁδ. Ο. 324. ἀρκῶς, ὁ κατώτερος, δυνατώτερος τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ εὐγενεῖ, ἐντίμω ἀντιθέτως συγκρινόμενος ὡσούτως καὶ ἐν Ὁδῷ. Σ. 229. Υ. 310. τὸ καλὸν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ χειρότερον. τὸ γὰρ χέρης ἐτυμολογούμενον ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ χεῖρ, ἔστω = χείριος, κυρίως, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς υποκείμενος, ὑποταγμένος τινί, καὶ ὅθεν ἐμφαίνει ἐπὶ τὴν συγκρ. ἀνολογίαν τῆς ὑποταγῆς ἢ τῆς ἐλαττώσεώς τινος πρὸς ἑτερόν τι παραβαλλόμενον. Ἡ συγγένεια δὲ τῆς λέξεως μετὰ τοῦ χερνῆς ἀνάρμοστος καὶ ἀπατόρεα ἐστὶ διότι τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὸ χέρως, χηρεύω κτλ. καὶ μάλιστα ἐν τῷ κυρίῳ πρωτοτ. ΧΑΩ, ἐγγίζει τῷ χέρης.

Χερήων, ὄνος, ἢ Δωρ. ἀντὶ χερείων.

Χερζήρης, ου, δ = χερήρης. Πινδ. Πυθ.

Χερζήρης, ὁ, ἢ (φύρω). Ὅτι ἀνεκατόθη, ἐπὶ χθὴ ἡ ἐξυμώθη μετὰ τὰς χεῖρας. Φιλ.

Χέρμα, τὸ. Κάλις, λιθάρι· συνηθστ. χερμάδιον καὶ χερμάς· περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε χεράς.

Χερμάδιον, τὸ (χερμάς). Λιθάρι, χάλις, ὅποια τὸ πάλαι μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νῦν τὰ ρίπτωσι μετὰ σφενδόνην, πολλὰ παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐστὶ δὲ ἡ λέξις οὐχ ὑποκοριστ. τοῦ, χερμάς, ἀλλ' οὐδτ. τοῦ χερμάδιος.

Χερμάδιος, ὁ, ἢ (χερμάς). Ὅτι εἶναι κατὰ τρόπον, σχῆμα ἢ μέγεθος τοῦ χάλικος· ἔξαιρ. εἰς τὸ νῦν σφενδονίζονται, μολύβδου καὶ χερμάδιον, μολύβδου σφαῖραι, γρόνθου πάχους ἔχουσαι, τὰς ὁποίας σφενδονίζον.

Χερμάζωι, ἄσω (χερμάς). Σφενδονίζω ἢ ρίπτω κατὰ τινος χερμάδας, πετροβόλῃ.

Χερμάς, ἄδος, ἢ (χεῖρ). Λίθος, λιθάρι, χάλις, ἔξαιρ. εἰς πετροβόλημα, σφενδονίσμα ἀρμόδιος. Πινδ. Πυθ. ἐπὶ δὲ καὶ τὰ μικρὰ χάλικα, τὰ εὐρισκόμενα ἐπὶ τὸν αἰγυαῖον, ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν, πιθανῶς διότι τὰ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς σφενδόνας. Δνικρ. ὥστε τὸ μέγεθος αὐτοῦ μῆναι ἀδιόριστον· (ἐσχηματίσθη δὲ τὸ, χερμάς ἐκ τοῦ χερὰς παρεθέσθαι τοῦ μ. ἢ ἐτυμολογ. παρὰ τὸ, χεῖρ, καθ' ἣν ἐθέλουσιν ὅτι ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως ὁλοῖο λίθου πάχους ὅσον χροαῖ ἢ παλάμη, ἐστὶν ὅλος ἀμφοβολ. πιθανώτερον δὲ ἐστὶν ἡ συγγέν. αὐτῆς καὶ τῆς σημασίας τῆς μετὰ τοῦ, χερρός, ξηρός· ἴδε ἐν τῷ χεράς.)

Χερμαστήρ, ἥρος, ὁ (χερμάζω). Σφενδονιστής, ὁ σφενδόνας ρίπτων· κρινὸς χερμαστήρ· τὸ εἰς τὴν σφενδόνην δέρμα, ἐφ' ᾧ ὁ λίθος τιθέμενος ἐκσφενδονίζεται. Ἀνάλεκ.

Χέρνα, ἢ = χερνῆς. Πενία, ἐνδεια. Πούχ.

Χερνάς, ἄτος, ὁ καὶ χέρνας, παροξύν. Δωρικ. ἀντὶ χερνῆς.

Χερνήης, ἥτος, ὁ. Πένης, ἐνδεής· ὅθεν χειρόβιος· ἐπὶ δὲ καὶ ὡς ἐπίθετ. πτωχός, ἐνδεής. Εὐριπ. ὅπου ὁ Seidler τοῦτ' ἐν δοτὰ. χερνήσι μάλιστα δὲ γράφει καὶ ὁ Πούχ. χερνῆς, παροξ. τὴν συνθ. τὴν ὡσαύτως χερνῆς δικαιοῦ τὸ, γυνῆς καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀριστ. σελ. 94, 7. ὅπου καὶ τὸ Σηλη χερνήσας εὐρίσκει· (καθ' ἣν Πούχ. μὲν, ἐκ τοῦ χέρνα, συγγ. τῷ, χήρος, χηρεύω· κατ' Ἀριστοτ. δὲ, ἐκ τοῦ χεῖρ.)

Χερνήτης, ου, ὁ = χερνῆς. Δισχλ. ὅθεν

Χερνήτικος, ἢ, ὁν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χερνήτην πτὸ χερνήτικον, ἢ πτωχοτάτη κλάσις τοῦ δήμου, ἡμεροδουλεῖται.

Χερνήτης, ἴδος, ἢ Σηλ. τοῦ χερνήτης. Ἐνδεής, χειρόβιος, πτωχὴ· ἔξαιρ. ἢ γνέουσα καὶ διὰ τοῦ τοῦ τοῦ ἔργου τρεφομένη. Ἰλ.

Χερνήτωρ, ὁρος, ὁ ποιητ. ἀντὶ χερνήτης. Μανέθ.

Χερνίβειον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ, χερνίβιον. Χερνίβιος, τὸ (χεῖρ, νῖζω, νίπτω). Δεκάνη εἰς τὴν ὁποίαν τίθεται νερόν διὰ νίψιμον, εἰς τὴν ὁποίαν νίπτομεν τὰς χεῖρας. Ἰλ.

Χερνίβοξστον, τὸ ἀντὶ, χειρόνιπτρον, προχοῖδιον καὶ λεκάνη. Βούαντιν.

Χερνίβιος, ὁ, = χερνίβιον. Αἰλιαν.

Χερνίμια, τὸ. Τὸ νῦν νίπτει τις τὰς χεῖρας τοῦ μετὰ καθάρσιον ὕδαρ. 2) = χερνίβιον. ἔκ τοῦ

Χερνίπτομα, ἢ, ὡς καὶ μετὰ (χεῖρ, νῖζω, νίπτω). Νίπτω τὰς χεῖρας μου μετὰ καθάρσιον ὕδαρ, τὸ ὅποιον συνελίξεται ἔξαιρ. πρὸ τοῦ συσπάζειν. Ἰλ. ἐν γένει δὲ ραντίζω τι μετὰ καθάρσιον ὕδαρ, μετὰ ἀγκύσμα, δι' ὃ καθαρῶς ἢ ἀγνῶς τι, ἔξαιρ. εἰς συστάειν χροῖσιν· ἡ χροῖσιν. Εὐριπ. ἐνεργ. δὲ χερνίπτω, συσπάζω, παρὰ Δνκ. μόνον ὅθεν

Χερνίπτρον, τὸ = χερνίβιον. Φιλμ. Δεξ.

Χερνίπτω, νίψω ἴδε ἐν τῷ χερνίπτομα.

Χερνίτης, ου, ὁ παρὰ Θούρι. καὶ Πλίν. 15. 28. «λίθος χερνίτης». Εἶδος λίθου ὁμοίου μετὰ κόκκαλον τοῦ ἐλεφαντος.

Χερνίψ, ἴβος, ἢ (χεῖρ, νῖζω, νίπτω). Τὸ καθάρσιον ὕδαρ, μετὰ τὸ ὅποιον συνελίξεται νῦν πλύνουσι τὰς χεῖρας πρὶν καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πρὶν νῦν ἀρχίσαι θρησκευτικὴν τινα πράξιν, συστάειν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις ἐν Ὁδ. 2) ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. «χερνίβεις», αἱ δὲ ἡγιασμένοι ὕδατος καθάρσεις· ὅθεν «πῆργον τινα χερνίβων» δὲν ἐπιτρέπω τινί νῦν μεταχειρισθῇ τὸ ἡγιασμένον ὕδαρ, ὥστερ' ἐκτενέζετο πρὸς τοὺς μαιφόνους. Δημοθ. ἐξ ἐναντίας δὲ «χερνίβας νέμα», ἐπιτρέπω τὴν χρῆσιν τοῦ καθαρτηρίου ὕδατος. Σοφοκλ. «χερνίβων κοινωνός», οἰκιακός, ὁμοτροπέζος, ἐπειδὴ τὸ ἡγιασμένον ὕδαρ ἔκειτο πρὸ τῆς θύρας καὶ πρὶν καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν ἔπαιον ἐν αὐτῇ τὰς χεῖρας. Δισχλ. (ὁ Σουῖδ. συμφώνως μετ' ἄλλων Γραμματ. προκρίνει τὴν τόνωσιν χερνίβα, χερνίβι παροξ. ὅχι χερνίβα, χερνίβι, παροπαρῶς. ὡς ἐν Εὐριπ.).

Χερρόκωνος, ἐπὶ ῥῶ. (χεῖρ, κενός). Μετὰ κενὸς χεῖρας, μετὰ ἄδεια χεῖρα· παρὰ τοῖς Ὁ.

Χερρόνησος, ἢ, ποιητ. ἀντὶ Χερρόνησος, καὶ Χερρόνησος. Ἀπλ. Ρόδ.

Χερρόνιστρον, τὸ, = χειρόνιπτρον.

Χερρόπληθης, ὁ, ἢ ποιητ. ἀντὶ χειροπληθής.

Χερρόπληκτος, ὁ, ἢ (χεῖρ, πλησύνω). Ὅστις ἢ ὅτε ἐκτυπήθη μετὰ τὴν χεῖρα. Σοφοκλ.

Χερρός, ἰων. καὶ ποιητ. γεν. πτώσ. τοῦ, χεῖρ, ἀντὶ χειρός.

Χερρόσχοι, οἱ, = Χηροῦσχοι, ὅπερ ἴδε.

Χερρόνησιάζω, καὶ ἴ. Ἀττικ. ἀντὶ χερσοννη-

Χερρόνησιάζω, ἰσάζω. Στράβ.

Χερρόνησιος, ἰα, ἰων, Ἀττ. ἀντὶ χερσοννησίας· ὅθεν «χερρόνησιον γῆ», = χερσοννησιος.

Χερρόνησις, ὦ. Ἀττ. ἀντὶ, χερσοννησιεύω.

Χερρόνησις, ὦ, ὦ. Ἀττ. ἀντὶ χερσοννησιεύω. Εὐριπ. Ἐλλ.

Χερρόνησιώδης, εὐς, ὅ, ἢ, = χερρόνησιώδης, ἀμυρῇ. Στράβ.

Χερρόνησιώτης, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ χερσοννησιώτης.

Χερρόνησιώδης, Ἀττ. ἀντὶ χερσοννησιώδης.

Χερρόδνησος, ἡ, Ἀττ. ἀντιχερρόνησος· ὡσαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ, χερρόνητος ἐσχηματ. ἴδε ἐν τοῖς τῷ, χερσ. ἀρχομένοις, οἱ οὖν τοῦ ῥρ. ἀντί, ρσ. τόποι, εὐρήνται συνήθως κατὰ τοῖς ὑστερον Ἀττικιστ. μετὰ τὸν Θουκλ.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπὶ τινος αὐτοῦ χερσονήσου, οὗτα λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου. τανὺν Κολοκυθία. Στράβ. 2) πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας ὑστερον Χερσὼν καλουμ. τανὺν Γιουρσχί. Στράβ. Στέρ. Βυζ.

Χερρόσος, Ἀττ. ἀντιχέρσος, ἐπερ ἴδε.

Χερσαῖος, ὁ, ἡ, καὶ -αῖος, αἶα, αἶον (χέρσος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ξηρᾶς, εὐρίσκεται, διὰ τοῦ ἡ ξῆ ἐπὶ τὴν ξηρὰν. Ἡρότ. 2) ἡ χερσαῖος, ὡς οὐσακ. = χερσονήτος. Λιόρρ.

Χερσεῖα, ἡ. Τὸ νῦν ἔχει ἡ γένηται τόπος τις ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, ἔρημος· ἐκ τοῦ

Χερσεύω (χέρσος)· ἀμτβ. ἐπὶ γῆς, τόπου. Εἶναι ἔρημος, ἀγεώργητος, ἀκαρπος· ἐτι δὲ καὶ κατὰ παλτ. διὰθ. β) ἐπὶ ἐμφύχων. Διατριβῶ, ζῶ ἐπὶ τὴν ξηρὰν· καταβαίνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν. 2) μεταβτ. ἐρημόναι, κενόνοι τόπον τινά τρηκ. κῆρυκα τινὰ ὄργανον. Εὐρπ. λψν. «τὸν παῖδα χερσεύει μόρος».

Χερσιδῆμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποιᾶμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ιλ. Ἀπλόρ. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελίου, πολεμήσας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἡλεκτρώονος. Ἀπλόρ.

Χερσιράτης, ους, ὁ. Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χερσιμαχία, ἡ. Ἡδία τῶν χειρῶν μάχη. ψευδ. ἀγνστ. παρὰ Πλάτ. Νμ. οὖον ὁ Bekker ὀρθότ. ταῖς χερσὶ μάχαις ἔγραψε.

Χερσινος, ἰνῆ, ἰον, = χερσαῖος.

Χερσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίου καὶ Σιρῶμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρότ.

Χερσίφρωνος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅ,τι, ἡ ὅστις ξῆ ἐπὶ τὴν ξηρὰν, ἀντθ. τῷ, λιμνόβιος. Νικανδρ.

Χερσοβλήπτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποῦο τὸ βασιλεῖον ἀφῆρσε κατὰ κράτος ὁ Μικεδῶν Φίλιππος.

Χερσοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσον. 2) ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγεώργητον, ἔρημον τόπον· ἐν γένει, τόπος ἀγεώργητος, ἔρημος.

Χερσόθεν, ἐπὶ ῥρ. (χέρσος). Ἀπὸ τὴν χέρσον, ἀπὸ τὸ ἀροσιμὸν. Πίνδ.

Χερσόθι, ἐπὶ ῥρ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηρὰν, ἐπάνω εἰς τὴν χέρσον.

Χερσομάνειω, ὦ, ἡσω (χέρσος, μαίνομαι). Εἶναι ὡς χέρσος, ἥτοι ἀκαρπος καὶ ἀγεώργητος γῆ, πλήρης ἀγρίων φυτῶν. Γρηγόρ. Ναζ.

Χερσονδε, ἐπὶ ῥρ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηρὰν, πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν. Ιλ.

Χερσονησιάζω, σω, Ἀττ. Χερρῶν. καὶ

Χερσονησιζω, σω, Ἀττ. χερρῶν. (χερσονήτος). ἐπὶ τόπου, Σχῆμα χερσονήσου ἔχειν, χερσονήσον μορφοῦν, σχηματίζειν.

Χερσονήσιος, ἰα, ἰον. Ἀττ. Χερρῶν. (χερσονήτος). Ὅστις ἡ ὅ,τι εἶναι ἐκ χερσονήσου· ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσονήσον.

Χερσονήσιος, ἰα, ἰον, Ἀττ. Χερρῶνσιος. Τῆς

Χερσονήσου ἡ εἰς τὴν Χερσονήσον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θράκῃ Χερσονήσον. Εὐρπ. 2) οὐσακ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στερ. Αἰλ.

Χερσονησιτέω, = χερσονησιζω· ψευδ. ἀγνστ. παρὰ Πολβ. ἐκ τοῦ

Χερσονησιτέω, ου, ὁ. Ἀττ. Χερρῶν. Κάτοικος χερσονήσου τινός· ἐξαρτ. τῆς Θρακικῆς, ἡ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ξενοφ. Στράβ.

Χερσονησιώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. Χερρῶν, = χερσονησιεύς· πάνυ ἀμφβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττ. Χερρῶν, = χερσονησιεύς. Χερσονήσιος. Ξενοφ.

Χερσονησιεύς, ὁ, ἡ, ἔς, Ἀττ. χερρῶν. (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσονήσον, εἶναι, φαίνεται ὡς χερσονήτος. Ἡρότ. ἐκ τοῦ

Χερσονήτος, ἡ, Ἀττ. χερρῶντος, ποιητ. χερρόνητος (χέρτος, νήτος). Νήτος συνεχόμενη μὲ τὴν ξηρὰν, τόπος τις ἀπανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περικυκλούμενος ὡς νήτος, καὶ μόνον δι' ἐνὸς μέρους τῇ ξηρᾷ συνεχόμενος.

Χερσόνησος, ἡ. Ἀττ. Χερρῶντος, ἡ Θρακία ἡ Θρακική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θράκης Χερσονήτος, κειμένη μεσημβρινῶς μεταξύ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, τανὺν Χερσονήτος τῶν Δαρδανελίων, Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερσονήτος καλουμένη, Ἡρότ. Θουκ. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡρότ. ἡ κατ' ἀντιπελάρας Ἀδύδου. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2) ἡ Ταυρικὴ. Ἡ ἐν Ταυριδί χερσονήτος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαυρίτιδος λίμνης· τανὺν Κριμαία Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυθική καὶ ἡ μεγάλη Χερσονήτος. Στράβ. 3) ἡ Τρηχία. Ἐν μέρῳ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν θραϊνὴν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέρην. Ἡρότ. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. 4) ἡ Βουβαστή. Ἡ ἐπὶ τῶν παραλίῳ τῆς Καραίας κειμένη χερσονήτος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πόλεως Βουβαστού, ἔθνα εὐρίσκειτο ἡ Κνιδος πόλις. Ἡρότ. 1, 174, ἔτι ἡ Καρικὴ Παιστ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 5) ἡ Χρυσή, Chersonesus aurea. Χερσονήτος τῆς πέρας τοῦ Γάλλου Ἰνδίας, τανὺν Μαχάου. Πτολ. Διον. Περ. 6) Ἀκρατήριον ἐπὶ τῶν παραλίῳ τῆς Ἀργολίδος κείμενον μετὰ τῇ Ἐπιδάυρου καὶ Τροιζήνος, τανὺν Καθο-Χερσονήτι. Θουκλ.

Χερσονησιώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρῶν. - συναίρ. ἀντὶ χερσονησιεύς.

Χερσος, ἡ, καὶ ὁ. Ἀττ. χερρῶς. Ἡ ξηρὰ, ἡ ἡπειρος, ἀντίθ. τῷ ὕδατι, ἐξαρτ. τῇ θαλάσῃ, πολλὰ παρ' Ὀμ. «χέρσον ἰκέσθαι», ἀντὶ χέρσονδε. Ὀδσ.

2) ὡς ἐπὶ θ. χέρσος, ὁ, ἡ, ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ξηρᾶς στερεόν. Ἡρότ. «χέρσος Εὐρώπῃ» ἡ ξηρὰ τῆς Εὐρώπης. Πίνδ. β) τόπος, γῆ ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἀκαρπος, καὶ ὡς οὐσιαστ. ἐτι δὲ καὶ τροπ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀγαμος, ἄπαις. Σοφκλ. ἐν γένει, τόπος μενδς, ἀδειος, μετὰ γεν. Εὐρίπ. (συγγν. τῷ, χῆρος, ξερὸς, ξηρὸς, σχερὸς, σκῆρος, χερὰς, χούρας, χέρμα. χερμάς, καὶ τλ.) ὅθεν

Χερσῶν, ὡ, ὡτω. Χερσῶν, μεταβάλλω μέρος τε θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης εἰς ξηρὰν. 2) κῆρυκα, ἀρίων τόπον τινὰ ἀκαλλιέργητον· παθητ. γίνεται τόπος τις ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος· ὅθεν «γῆ κεχερσωμένη» ἀγεώργητος, ἔρημος.

Χερσουδρος, ὁ (χέρσος, ὕδρος). Ἀμφίβιος ὄρις, δὲν γῆ καὶ ὕδατι διέγων. Νικανδρ.

Χερσύνω, = χερσῶν.

Χερσιώδης, ὁ, ἡ (χέρσος, εἶδος)· συναίρ. ἀντὶ χερσοειδής.

Χερσών, ὄνος, ἡ, = Χερσόνητος, ἀριθμ. 2.

Χερύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χεῖρ. Μικρά χεῖρ, χεράκι. Mosch.

Χεῖρας, ἄντος, ὁ (χέζω). ἔτι δὲ καὶ χέσας· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ χέζων, ὅστις χίεσται· ὁ διάβροϊον πάσγων γαστρός. Ἀριστοφάν.

Χεσεῖω, ἐρετικὸν τοῦ χέζω. Θάλω νὰ χέσω, μ' ἐρχεται, μὲ βιάζω, μὲ σπῖγγει νὰ χέσω, ὡς τὸ, χεζητιάω. Ἀριστοφάν.

Χεσιρυνέω, ὦ (χέζω, φωνή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω· ἔπρεπε, ἀπαιτεῖς φιλικρίας. Ἡσυχ.

Χεῦάι, ἐπικ. ἀπαρμ. ἄορ. ἁ. τοῦ, χεύω, χέω. Ὁδ.

Χεῦαν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσφ. ἁ. τοῦ, χεύω, χέω. Ὁμ.

Χεῦε, ἐπικ. γ'. ἐνικ. πρόσφ. ἄορ. ἁ. τοῦ, χεύω, χέω. Ὁμ.

Χεῦμα, τό (χεύω). Πᾶν ὅτι ἐχύθη, εἶναι βευστόν· ὅθεν ἅ) χύσιμον, βεύμα, ποταμός, κύμα, θάλασσα· ἡ χεύμα κασιτέροισα, πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀναλυμένου κασιτέρον. Ἰλ. β) ὅτι σπένδεται ἐν ταῖς θυταῖς κατὰ γῆς, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδή. γ) σκεῦος, ἀγγεῖον ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐχυνον τὰς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδὰς. Ἡρόδοτ. ἄλλως χεῦος λεγόμενον.

Χεῦω, ὡς ἐπικ. ἐνστ. ἀντὶ τοῦ χέω, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς συνθ. καταχέουμαι καὶ περιχέουμαι ἀπαντώμενον, ἀντὶ περιχέω· ἐξ ἐναντίας ὁ εὐρηται ἐν Ἰγμ. Ὁμ. ὡς ἐπικ. ἄορσι. ὑποτακτ. καὶ ὡς ἐπικ. μέλλ. τοῦ χέω, ὅπερ ἴδε.

Χέω, χεύω, Ἀττ. ἄορ. ἁ. ἔχεα, ἀπαρμ. χέαι, προσκτ. χέυν, χεάτω, μέσ. ἄορ. ἁ. ἐχεάμην, παρκμ. κέχυκα· παθτ. παρκμ. κέχυμαι· παθτ. ἄορ. ἐχύθην, ἀνθ' οὗ ὁ μεταπέπται συγγρ. καὶ ἐχέθην· ἐχουτι· ὅπερ δι' ἄνοιαν τῶν ἐκδότων μεταβλήθη πολλάκις εἰς τὸ, ἐχύθην (ὁ καὶ εἰσέτι σποράδην ἀπαντῶμενος καὶ κατὰ τὸν συνθ. μέλ. χεύσω· ἐσχηματῶν. τύπος τοῦ ἄορ. ἔχευσε, χεύσαι, οὐκ ἔστιν Ὁρκ. πῖθαι. δὲ οὔτε Ἑλληνικός·) ἐπικ. ἐνστ. χέω παρ' Ἡσδ. Θγν. ὁ, χεῶ, δὲ μέλλ. μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὑστάτοις ἐν χρήσει ἔχουσα, χῦται ἄορστ. ἴδε Lobbeck. Φρν. ἐπὶ θ. ῥημ. χυτός. Ὁμ. κυρία σημά. τῆς λέξ. ἔστι τὸ, χύνω, ἐπὶ βευστῶν πραγμάτων, κυρίως, μετὰ τῆς παρεμβλημένης σημά. συνθ. τοῦ, πολλοῦ, ἀφθόνου· ὅθεν ἀφίνω, κάμνω νὰ χύνηται, νὰ χύνωνται· πολλὰς παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ διὸς νῆας ἔστι ὕδωρ· χύνει νερόν, βρέχει. Ἰλ. καὶ ἡχέει χιόνα, χιονίζει καὶ ἀπολύτως ἡχέει. Ἰλ. β') διαλύω, κάμνω τι νὰ γένῃ βευστόν· ἔξαιρ. ἐπὶ μετάλλων. 2) παθτ. χύνεται, τρέχει· τι ἀφ' ὧν, ἐν ἀφθονίᾳ· ὁ δάκρυα θερμὰ χέοντα. Ὁδ. Ἰλ. β') διαλύεται, γίνεται βευστόν τι. 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ.· χορὴν χεῖσθαι νεκύεσσι· τὸ νὰ κάμνῃ τῆς λειψῆ, σπονδὰς ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων. Ὁδσ. ὡσαύτως καὶ ἡχάς· χέασθαι. Ἡρόδοτ. παρβλ. χοή. Β) πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ στερεῶν πραγμάτων, χύνω, διασκεδάζω, διασκορπίζω, σωρεύω, σκεπάζω τι μετὰ τῆς διὰ κατὰ παρασημασίαν τοῦ πολλοῦ, ἀφθόνου· φύλλα. Ἰλ. ἡλφίτα. Ὁδ. ἔξαιρ. ἡσῆμα χέω, τάρον γεμίζω ἐπισωρεύων χῶμα. Ὁδ. καὶ ἡτύμβον χέω. Ἰλ. ὅθεν καὶ ἡδυνόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. Ἰλ. ἡκόνιν καὶ κεφαλῆς. Ὁδ. τὸ δὲ, ἡκαρπὸν χέω. Ὁδ. ἐπὶ εὐκάρπων δένδρων, ἀφίνω τοὺς καρπούς των νὰ κρέμονται ἀφθόνως· οὐχὶ δὲ τινάζω τοὺς καρπούς των, ὅπερ ἔστιν ἐσφαλμ. β') ῥίπτω, σφενδονίζω· ἔξαιρ. πολὺ τι πληθος, ὁδοῦρα χέω, ῥίπτω τόσα ὁδοῦρα, ὥστε πῖπτοντα γαίνονται ὡς νὰ χύνωνται ἀπόποθεν. Ἰλ.

ἡκαλάμην χθονὶ ἀντὶ θερύζω ἢ θερύζων αὐτὴν κάμνω νὰ πίπτῃ κατὰ γῆς ἀφθόνως ὡς νὰ τὴν ἐχυνέις. Ἰλ. γ) ἀφίνω ἡ κάμνω τι νὰ πείθῃ κατὰ ἡνία ἔραζε. Ἰλ. ἡδοῦρα ἔραζε. Ὁδ. 2) παθτ. ἐπισωρεύεται τι. Ὁδ. β) ἔξαιρ. ἐπὶ ἐμφύχων, κινεῖνται σωρηδόν, ἀγληδόν, σπεύδουσι σωρηδόν. Ὁδ. Ἰλ. ἡδακρύνοντες ἐχυντο, ἔτρεχον κλαίοντες. Ὁδ. 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. ἡβέλεα χύντο· ἔρριπτον βέλεα ἀφθόνως, πάμπολλα ὡς νὰ τὰ ἐχυναν. Ἰλ. Γ) ἐν γένει χύνω· τρεκ. ἀντὶ ἐκτείνω, ἀπλόνω κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφοράς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῖς μετὰ τῆς σημά. χοῆς, ἐπιχοῆς, προσθήκης, ἐπισωρεύσεως, προσπλοκῆς, κτλ. π. χ. ἡφωνήν, αὐδὴν. Ὁδ. Ἡσ. Ἄσπ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων, ἡσφύει χέων μέλος, ἡδὺ πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖς. Σμυδ. αὐτῆμα κατὰ τινας· τὸ παρ' ἡμῖν, χοηλά· ἔω τινὰ ἢ τι δυνατὰ, ὡς ὅταν κρούσουν τὰ χεῖρα. Ἰλ. ἡχλύν, κατ' ὀρθαίμονα. Ἰλ. οὕτω καὶ ἡἔρα· ἐκτείνω, ἀπλόνω σκότος, ὁμήλιν. Ὁδ. ἡδόνον ἐπὶ δέμνια· ἀπλόνω βρόχους ἐπὶ τὴν κλίνην. Ὁδ. 2) παθτ. χύνεται, ἐκτείνεται, ἐξαπλύνεται παντοῦ τι ἡμῖν δὲ ὁ θάνατος χῦτο. Ἰλ. τὸ δὲ ἡπάλιν χύτο ἡἔρα, τὸ σκότος διεσκεῖσθαι, ἐξέλειπε. Ὁδ. οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις χυθείη. Ὁδ. β) ἡκαρμένους εἰς τι, παραδεδομένους με ὑπερβολὴν εἰς τι· ἡἔτ' ἀρροδίσιαι. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ ἡπρὸς ἡδομήν. Ἀλκρ. τὸ δὲ ἡἐχύθη ὁ θυμός, ἡ καρδιά του καταπληρώθη χαρῆς. Ἀπλ. Ῥδ. 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. ἡμῖν φίλον υἱὸν ἐχέουτο πῆχεα, ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τῆς. Ἰλ. οὕτω καὶ ἀνευ τῆς αἰτ. ἡμῖν αὐτῇ χυμένης, ῥιπτομένη περὶ αὐτόν, τοῦτ' ἔστι περιπλέκουσα, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν. Ἰλ. Ὁδ. (ὑπάγειται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ).

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιβινίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τανὺν Καπ. Ῥερκίν.

Χηλαργός, ὁ, ἡ, Δορκ. χηλαργός (χηλή, ἀργός). Ἐπὶ τετραπόδων. Ὅτι τρέχει ὀγλήγορα, εἶναι ταχύς· ὅθεν ἡχηλαργοὶ ἄμιλαι· ἡ ἱπποδρομία. Σρμ. 2) ὡς τὸ, λευκόπους, ποιητ.

Χηλᾶς, ὁ, = χηλέτης. Ἡσυχ.

Χηλεῦμα, τό (χηλεύω). Ὅτι εἶναι πλεγμένον, πλεκτόν, τὸ χηλεῦτον ἄλλως. 2) ἡ βελόνη δι' ἣς πλέκουν δίκτυα· χηλή ἄλλως.

Χηλεύεις, εὖς, ἡ (χηλεύω). Πλέξιμον, πλοκή, πλέγμα.

Χηλεῦτης, οὗ, ὁ (χηλεύω). Ὅστις πλέκει, ῥάπτει, συβράπτει τι, ἀεστῆς.

Χηλεῦτος, ἡ, ὄν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ χηλεύω. Ὅτι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον. Ἡρόδοτ.

Χηλεύω (χηλή, σημετ. 2. β'). Πλέκω, ἐλίσσω τι.

Χηλή, ἡ (ΧΑΩ). Τὸ εἰς δύο σχισμένον ὄνυχι τῶν τετραπόδων παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ καὶ ἡ ὀπλή τοῦ ἵππου. Ἡσδ. Ἀσπ. β) οἱ ὄνυχες τῶν ὀρνίθων. Σρμλ. γ) τὰ μεγάλα ποδάρια τῶν καθούρων. 2) πανδηπότης ἐσχισμένον, εἰς δύο ἐσχισμένον, ὡς ὁδόντι ἐξέχον· ἔξαιρ. α) χειρουργικὸν τι ἐργαζέον. β) βελόνη σχισμένη ἀνάμμεσιν διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα, καὶ φορμούς· ῥίπας. γ) τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκτενόμενα ἄκρα τῶν προχωμάτων. δ) ἡχηλὴ τείρους· τοιχόεις, λίθος ἐξέχων ἐπὶ τὸν αἰγάλον διὰ νὰ συνθλύνωνται, προσβάλλωνται τὰ κύματα. Θουκλ. καὶ Σερ. ὡσαύτως καὶ ἡχηλὴ ὕρως· τὸ ἐν τῇ θάλασσῃ εἰσχωροῦν ἀκρωτηρίου ἔκρον. 3) πᾶν σχίσμα, ἀγκύλωμα ἢ χάραγμα· ἔξαιρ. α) τὸ χάραγμα μετὰ τοῦ ὁποῦν τίθεται τὸ βέλος ἐπὶ τὴν νεύραν· ἄλλως γλυφὴς λεγόμενον. β) ἡ σχισμάδα τῶν

ὁματοφύλλων διαιρούσα τὰ ἄνω τοῦ κάτω, ἡ ὁποία σχηματίζεται ὅταν κλείονται τὰ ὁματία.

Χηλεὺς, ἡ, ὄν = χηλεῦτος ὡς λέγεται χηλινόν· κόρινθος, σφυρί, κ.τ.τ. Πολυδ.

Χηλίων, τὸ, ὑπέρστ. τοῦ χηλή.

Χηλίων, τὸ, ὑπέρστ. τοῦ χηλός.

Χηλός, ὁ (ΧΑΩ). Κίστη, κιβωτός. β'.) ἱματιοθήκη. γ') σκευοθήκη· θήκη γενικῶς εἰς ἣν τίθενται, φυλάττονται παντοῖα σκεύη, πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐπιθ. καλή, δαιδαλέη, περικαλλής, πυκινή.

Χηλώω (χηλή, σημ. 2. β'). = χηλεύω. 2) (χηλή σημ. 3.) Σχίζω, χαράττω τι· ὅθεν

Χήλωμα, τό. Σχισμάδα, χαραγμαδα ὡς τὸ, χηλή.

Χηλώτιον, τό, = χηλή, σημ. 2, β'. ἐκ τοῦ

Χηλωτός, ἡ, ὄν ἐπιθ. ῥημα. τοῦ, χηλώω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον.

Χημεία, ἡ, καὶ

Χημετικὴ, ἡ, ἴδε χιμικός.

Χήμη, ἡ (ΧΑΩ). Χάσμη, χασμέρημα. 2) εἶδος κοχυλίου ἥτοι ὀστρακοδέσματος διθύρου μὲ δύο ὀστρακά. Ἀριστοτ. Αἰλιαν. Πλίν. κοιν. ἀχνηβάδι, πορλίτ. 3) μέτρον τι εἰς μέγα καὶ μικρὸν διαιρούμενον ἐκεῖνο μὲν τρεῖς, τοῦτο δὲ δύο δραχμὰς ῥευστῶν πραγμάτων χωροῦν.

Χημέξ, ἡ, παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Πλούτ. περὶ Ἰσιδ.

Χήμιον, ἡ χημίον, τὸ, ὑπέρστ. τοῦ χήμη.

Χήμοσις, ἡ, (χήμη). Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτε ἡ φλόγῃσι τοῦ κερατοειδὸς χιτῶνος πρίσκειται κοκκινίζει καὶ σκεπάσει τὴν κόρην. Παῦλ. Αἰγ. γ'. 22.

Χήν, ὡς, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύτων. Στέφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κόμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἰτῆς. Διογ. Λαέρτ. χήναι, αἱ. Διδό. Σιχ.

Χήναί, αἱ, = χήν. Χωρίον Λακωνικόν.

Χήν, ὁ, καὶ, ἡ γενν. χήνός (ΧΑΩ, χαινῶ). Ἡ χήνα κοιντρ. οὗτος ὀνομασθεῖσθαι διὰ τὸ νὰ ἀνοίγῃ ἀπαύστως σκεπὸν τὸ στόμα τῆς, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρότ. ἡ ἀνμλ. αἰτ. χήνας εὐρεται ἐν Ἐπιγρμ. ἀδσπ. (ἐκ τοῦ χήν δὲ Δωρκ. τύπου ἐσχηματίσθη τὸ Γερμν. Cans ὡς τὸ Λατ. anser)· ὅθεν

Χήναλῶπις, ἡ, (ἀλῶπηξ). Αἰγυπτιακὸν εἶδος χηνῶν, αἱ ὁποῖαι ζῶσιν εἰς τρύπας διαιτῶμεναι ὡς αἱ ἀλῶπες. Ἡρότ. Ἀρσπ.

Χήναιριον, τὸ ὑπέρστ. τοῦ χήν. Μικρὰ χήνα. Γερμν. πρβλ. νητταριον.

Χήνεος, εἰς εἰον (χήν). Ὅ,τι εἶναι χηνήσιον, ὑπάγεται εἰς τὴν χήνα, εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χήναν. Λατ. anserinus. Ἡρότ.

Χήνελῶψ, ὡς, ὁ, = χηνάλῶπηξ. Πούχ.

Χήνεος, ἡ, εἰον. Ἰων. ἀντί χήνεος. Ἡρότ.

Χήνερως, ὡς, ὁ. Μικρὸν τι καὶ κάλλιστον εἶδος χηνός. Πλίν.

Χήνῆς, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς κόμης »Χηναί». Πλάτ.

Χήνῆς, = χαινῶς ἀνευ μαρτυρίου· ὅθεν

Χήνημα, τό (ΧΑΩ). Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὸ στόμα· ἔξαιρ. περιπαίζων, περιγελῶν.

Χήνιδας, ὁ, κύρ. ὄνομ. πολέμιου τινος παρὰ Λουκ. ἑταῖρ. Διαλ. ιγ'.

Χήνιδεὺς, ὡς, ὁ (χήν). Νέα χήνα, χηνόπουλον, χηνόπουλι, = χηνάριον.

Χήνιδῆς, ὡς, ὁ, = χηνιδεὺς.

Χήνιδῆς, ὡς, ὁ, = χηνεύς. Στέφ. Βυζ.

Χήνιζω, ἴω (χήν). Φυτῶν εἰς τὸν αὐλὸν, εὐγάζω ἔχον ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας. Δίφλ. παρ' Ἀθην.

Χηνίον, τὸ, ὑπέρστ. (χήν). = χηνάριον. Ἀθην.

Χήνιος, ἡ, ἡ, ἡ, = χήνιος.

Χηνίσκος, ὁ (χήν). Καλλωπισμός τις εἰς τὴν πρῶμην πλοίου ὅμοιος μὲ τὸν λαϊκὸν τῆς χήνας. Εὐστάθιος.

Χηνοβοσκία, ἡ, = χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ βόσκονται ἡ τρέφονται οἱ χήνες, χηνარიό· ἐκ τοῦ

Χηνοβοσκίαι, ἡ (χηνοβοσκός). Τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις χήνας. 2) ἀγέλη, κοπάδι χηνῶν.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἁνῶ Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηνοβοσκίον, τὸ, = χηνοβοσκεῖον.

Χηνοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκει). Ὅστις βόσκει, ἡ τρέφει, κρατῇ χήνας.

Χηνοβοτία, ἡ, καὶ

Χηνοβωτία, ἡ, = χηνοβοσκία.

Χηνομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι εἶναι μεγάλων ὡς ἡ χήνα. Στράβ.

Χηνοπλούματον, τό (χήν, pluma). Κλίνη μὲ στρώματα ἀπὸ πτεῖλα χήνας. Χρυσόστ.

Χηνοτροφεῖον, τό (τρέφω). = χηνοβοσκεῖον.

Χηνοτροφός, ὁ, ἡ (τρέφω). = χηνοβοσκός.

Χηνύσσω, = χηνυστράω. Ἡσύχ.

Χηνυστέω, = χηνυστράω. Ἡσύχ.

Χηνύστρα, ἡ (χαίνω). Χάσμη, χασμήρημα. Ἡσύχ. ὅθεν

Χηνυστράω. Χασμῶμαι, χάσκω τρηκ. Βραδύνω, κάμνω τι ἀργά, ἀμελῶς, κρατῶν τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἢ χασμῶμενος διὰ θαυμάσιον.

Χηνύω, = τῷ προηγμ. χηνυστράω.

Χηνώδης, ὁ, ἡ (χήν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς χήνα, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν χηνῶν. Σέξτ. Ἐμπ.

Χήρ, ἡ, ἡ, ὁ. Ὁ ἐχλός, ἀκυνθόχοιρος (σκαντσόχοιρος)· παρβλ. χείρ (τυγν. τῷ σχῆρος χοῖρος, ἴσως καὶ τῷ Λατ. hirtus, hirsulus).

Χήρα, ἡ. Ἰων. χήρη. Γυνὴ τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπέθανεν. Ἰλ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. Σηλκ. τοῦ χήρος, ὡς ἐπιθ. »χήραι γυναῖκες» αἱ χηρεύονται. Ἰλ. ὅθεν

Χηράζω, = χηρῶν· ἀμρβ.

Χηράμβη, ἡ. Εἶδος τι κοχυλίων.

Χηράμενος, ὁ, ὡς, ὁ, = χηρῶν. ἀμρ. ἀ. μέσ. τοῦ χηρῶν. Τερν. ποιητ. μετοχ. ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ χηρῶν.

Χηραμῆς, ἡ, ἡ, = χηραμός. 2) πλατὺ τι καὶ κοῖλον ὅστρεον, ὅπερ ἐχρῶντο εἰς τὸ νὰ ἀντλῶσι καὶ μετροῦσιν ὕγρῳ = χήμη.

Χηραμόδότης, ὁ, ὡς, ὁ (χηραμός, δῶν). Ὅ,τι τρυπᾷ, κρύπτεται, χάνεται εἰς τρύπας ἢ σπήλαια (κυρίως -υ-υ-οἱ ποιητ. ὁμοῦς χρῶνται τῷ υ μακρ. ἐν τῇ ἀρσει).

Χηραμόθεν, ἐπὶ. Ἐκ τῶν χηραμῶν, ἀπὸ τὰς τρύπας ἢ ἀπὸ τὰ σπήλαια· ἐκ τοῦ

Χηραμός, ὁ (ΧΑΩ, χαινῶ). Τρύπα εἰς τὴν γῆν, σπήλαιον· φωλεὶς ὅπου κρύπτονται θηρία. Ἰλ. ὡς τὸ, χεῖρά· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, οἶον παρ' Ἀπλ. Ροδ. καὶ ἡ χηραμός· εὐρεται δ' ἔτι καὶ ὁ ἑτερογενής, πληθ. ἀρμ. τὰ χηραμά· ποιητ. μόνον· παρ' Ἠσχ. καὶ χηραμός (συγγν. τῷ, χῆρος.)

Χηραμύς, ὡς, ὡς, ὡς, = χηραμῆς.

Χηραμῶν, ὡς, ὡς, = χηραμός. Ὁρφ. Ἀργ.

Χήραντο, ποιητ. γ'. πρόσπ. πληθ. μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, χηρῶν. Ἀπλ. Ρόδ.

Χήρασκω, = χηρῶν. Ἐρμῶν, ἔρμῶν ποιῶ.

Χήρατο, ποιητ. γ'. πρόσπ. μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ χηρῶν. Ἰλ.

Χηραφίς, ἡ, ἡ, ἡ, καὶ

Χήρα φ, αβος, ὁ, = καρὰβις, χάραβος. Θαλάσσιος τις καρπὸς κάθουρας, καθούρι θαλασσίον. 2) ἴσως καὶ = χηραμίς, σιμς. 2.

Χηρεία, ἡ (χηρεῖω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἦ-ναί τις χήρος, ἡ χήρα. Ουκὼδ.

Χήρεϊς, εἰς, εἰον, καὶ ὁ, ἡ (χήρος). Χηρευμένος, ἀπόχηρος, χηρευμένη, χήρα.

Χήρευσις, σεις, ἡ, = χηρεία· ἐκ τοῦ

Χήρεῦω, εὔσω (χήρος)· ἀμετβ. ἐπὶ τόπου. Εἶναι κενός, ἀδειος, ἔρημος· μετὰ γεν. νῆστος ἀνδρῶν χηρεῖται. "Ὅδο. 6) στεροῦμαι, ἐξαίρ. τοῦ ἡ τῆς συζύγου ἐν γένει στεροῦμαι τινος. 2) μεταβ. ὡς τὸ χηρῶν, ἀδείαζω, ἐρημῶν, ἀποστερῶ τινά τινος.

Χηρήϊος, ἡ, ἰον. ἰων. ἀντὶ χήρειος.

Χηρία, ἡ, = χηρεία.

Χήρος, χήρα, χήρον, ἔτι δὲ καὶ δικτλ. "Ὅστις στερεῖται τι· ἐξαίρ. τὸν ἡ τὴν σύζυγον. "Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ τῶν γονέων στερημένους, ὀφφάνους (παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγεν. τῷ, χήτος, χητεύω, χάτος, χατεύω. χατίζω, χερνής.) ὅθεν

Χηροσύνη, ἡ. Στέρησις, ἀποστερήσις· ἐξαίρ. τοῦ ἡ τῆς συζύγου. "Ἀπολ. ἄγρ. ποιητ. μόνον.

Χηροσχοί, οἱ, Cherusei. Ἐθνος ἐπίσημον καὶ μέγαλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλβόκον (Harz) εἰς ἄκρον μάχιστοι. Στράβ. καὶ Χερουσκοί. Δίων Κάσος.

Χηρῶν, ὡ, ὡτω (χήρος)· μεταβτ. Κενῶν, ἀδείαζω, ἐρημῶν τι· «ἀγυιάς», ἐρημῶν πόλιν τινά· Ἰλ. ἀποστερῶ· τινά τινός· ἐξαίρ. τοῦ ἡ τῆς συζύγου· «γυναῖκα χήρωσας». Ἰλ. 2) ἀμεταβ. ὡς τὸ, χηρεῖω. Ζῶ· ἀπόχηρος ἡ χήρα, ἡ ὀφφάν· ἐν γένει στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι μετὰ γενν. Θέογν. ὅθεν

Χήρωσις, εως, ἡ. Στέρησις, χωρισμός, χηρία. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ.

Χήρωσις, οὐ, ὁ (χηρῶν). "Ὁ τυχὼν συγγενῆς, ὅστις κληρονομεῖ ἀποθανόντα τινά εἰς ἔλλειψιν τῶν ἀγγιστόρων· κατὰ πληθ. ἀριθμ. χηρωσταίων. Ἰλ. 2) = ὀφφανιστής.

Χησεῖτε, Δωρκ. συναίρ. ἀντὶ καὶ ἤσετε, μέλ. τοῦ, ἔημι.

Χησιᾶς, ὅμ. πόλεως τινος τῆς Σάμου· ὅθεν

Χησιᾶς, ἄδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλμ. καὶ Νικ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, καὶ Σχολ. Καλλ. Ἀρτ. κατὰ δὲ Στέρ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ὅθεν τὸ, Χησιᾶς.

Χήσιος, ὁ, ὅμ. ποταμοῦ τινος τῆς Σάμου.

Χητεία, ἡ. Ἐνδεία, στήρησις, σπάνις· ἐκ τοῦ

Χητεῖω (χῆτος). Στεροῦμαι, πάσχω, ἔχω στέρησιν, ἔλλειψιν, ἐνδείαν· ποιητ.

Χήτη, ἡ (ΧΑΩ, χεῖνω)· = κενεῶν.

Χητιζῶ, = χατίζω· Ἐτυμολ. Μεγ. ἐκ τοῦ

Χήτις, ἰος, ἄττ. εως, ἡ καὶ

Χήτος, εως, τό. Ἐλειψίς, ἐνδεία, χρεία, ἐπιθυμία, συνήθ. κατὰ δοτ. πτώσιν «χῆτεῖ τοιοῦτ' ἀν-δρῶς» δι' ἔλλειψιν ἡ στέρησιν τοιοῦτου ἀνδρός. Ἰλ. «χῆτεῖ συμμάχων». Ἠρότ. (παρὰ τὸ ΧΑΩ, χῆτος, χῆται, χατίζω)· ὅθεν

Χητοσύνη, ἡ. Ἐνδεία, πενία, ἔλλειψις, ὀφφάνια· μοναξία, ἐρημία. Ἀνάκλ. ποιητ. μόνον.

Χθαμαλέρως, ἄ, ὅν, = χθαμαλός. Πολύθ.

Χθαμαλοπότης, ου, ὁ (πέτομαι). "Ὅτι πετᾷ χαμηλὰ ἡ πλησίον τῆς γῆς· ἐκ τοῦ

Χθαμᾶλός, ἡ, ὅν. "Ὅτι εἶναι χαμηλὸν, ἐπὶ ἡ πλησίον τῆς γῆς. "Ὅδο. (παρὰ τὸ, χαμαί, χαμηλός, πα-ρενθῆσαι τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ χθῆς)· ὅθεν

Χθαμᾶλότης, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαμηλὸν, χαμη-λότης. Εὐστάθ.

Χθαμαλοφροσύνη, ἡ (φρήν). Ταπεινὸν, χαμερ-πές, οὐτιδανὸν φρόνημα. Γρηγρ. Ναξ.

Χθαμᾶλός, ὡ (χθαμαλός). Κάμωνι τι χαμηλὸν, πεδινὸν, ὁμαλὸν, ἰσιᾶδι. Κώστη. πολ. ἰουδ.

Χθῆς, ἐπιθ. ὡς τὸ, ἐχθῆς. Lobeck ἐν Φρν. παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνν εὐχρηστ. «πρῶν τε καὶ χθῆς», ἐχθῆς καὶ προχθῆς· τοῦτ' ἔστιν ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου· ἐν γένει σημαίνει τὸν πρὸ ὀλίγου παρελθόντα καιρόν. Ἠρότ. Πλάτ. καὶ «χθῆς καὶ τρίτην ἡμέραν», τὸ παρ' ἡμῖν, τὴν ἀπερασμένην (κυρίως χῆς, χεσί, παρεν-θῆσαι τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ, χθαμαλός· φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁ τύπος χθῆς, ἀφ' οὗ τὸ, χθιζός, χθιζὰ καὶ, τ. λ.) ὅθεν

Χθεσιγός, ἡ, ὅν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Χθιζᾶ, ἐπιθ. ἴδε χθιζός.

Χθεσιγός, ἡ, ὅν, = χθεσινός· ἐκ τοῦ

Χθιζῶν, ἡ, ὅν (χθῆς). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ χθεσι-νός· ἐν συνθέσει δὲ μετὰ ῥημτ. χρησιμεύει ἀντὶ τοῦ χθῆς «χθιζός» ἔθῃ· ἐχθῆς ἐπῆγε. "Ὅμ. ὅλως δὲ ἐπιρρήματικὸς χρησιμεύει τὸ εὐδὲτ. χθιζόν. Ἰλ. "Ὅδ. ἔτι δὲ καὶ «τὸ χθιζόν», ἐνάρθρ. Ἰλ. καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. τοῦ εὐδὲτ. χθιζὰ· ὅθεν «χθιζὰ τε καὶ πρῶϊα» χθῆς καὶ προχθῆς, τοῦτ' ἔστι πρὸ ὀλί-γου (τὸ χθιζός καὶ χθιζινός οὐχ οὕτως Ἀττικὸν ὡς τὸ, χθεσινός.)

Χθόα, ἡ = χθών· παρ' Ἡσυχ. μόνον· ὅθεν

Χθόϊνος, ἡ, ἰον, = χθόνιος· μόνον παρ' Ἡσυχ.

Χθονήρης, ὁ, ἡ (ἄρω)· = χθόνιος. Ἡσυχ.

Χθονία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι, κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγγυρῆτος γυναικὸς Χθονίας κα-λουμένης, θυγατρὸς τοῦ Καλόντου ἡ κατὰ τινος τοῦ Φωρωνέως. Εὐρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Φωρωνέως καὶ Ἀ-δελφῇ τοῦ Κλυμένης, μετὰ τὸ ὅποιον λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνη ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Πaus. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἑρεχθῆος καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου Ἀπολδρ.

Χθονιφόρος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Αἰ-σχύλ. Εὐμεν.

Χθόνιος, εἰς, ἰον καὶ, χθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, ὡς τὸ, κατα-χθόνιος· «Ζεύς χθόνιος», ὁ καταχθόνιος, δηλ. ὁ Ἄδης. Ἡσυχ. Ἡσυχ. «Ἐρ. καὶ «χθονία θεαί», αἱ τοῦ κά-τω κόσμου, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐννοοῦνται ἐξαίρ. ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη. Ἠρότ. καὶ ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς νεοσπομποῦ. Σοφκ. 6) τρπκ. ὅ,τι εἶναι τρομερόν, φοβερόν. 2) ὅ,τι εὐρίσκεται, ζῇ ἐπὶ τὴν γῆν. 3) ὅ,τι εἶναι γήινον. 4) ὡς τὸ, ἐγχώριος (τὰ πλεῖστα παρὰ ποιητ. χρῆμ.)

Χθόνιος, ὁ. Γῆς τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τῆς Καλιάν-δης. Ἀπολδρ. 2) εἰς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ Δράκοντος οὓς ἐπειρεν ὁ Κάδμος, πατήρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολδρ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σόμης ὁ κατοικῆσας πρὸς τὴν νῆσον Σόμην. Διόδ. Σικ. 4) ἐπιθ. τοῦ Διός· ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἕνα βοιμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Πaus.

Χθονοβρεθής, ὁ, ἡ (βρεῖω). "Ὅτι κλίνει πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω· ποιητ.

Χθονογηθής, ὁ, ἡ (γῆω). "Ὅστις χαίρει, εὐρί-σκει εὐχαρίστησιν εἰς τὰ γήινα· ποιητ.

Χθονόποις, αἰδός, ὁ, ἡ (παῖς). "Ὅτι ἐγενήθη ἐκ τῆς γῆς· ποιητ. Ἡσυχ. «χθονόπαιδα ὄρανα».

Χθονοπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅτι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη ἐκ γῆς, ἀπὸ χώμα· ποιητ.
Χθονοστρεβής, ὁ, ἡ (στρέβω). Ὅστις ἡ, τι πατεῖ τὸν γῆν, βαδίζει ἐπ' αὐτῆς. Σοφκλ. ποιητ.
Χθονοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἐγευνήθη ἢ ἐτρέφη ἐκ τῆς γῆς. Αἰσχύλ. ποιητ.
Χθονοφυλή, ἡ (φύω). Παλαιὸν ὄνομα θεῶς τινος. Σχόλ. Ἀπολλων.
Χθώπτης, ου, ὁ, ἐτι δὲ καὶ θύπτης. Ἀκατάληπτος λέξις ἐν λειψάνῳ τινὶ τῷ Θεόπιδι ἐπιπερομένῳ παρὰ Κλῆν. Ἀλξ. πιθανῶς δὲ ἐπίθ. τοῦ τυροῦ, ὡς ἐκ τῆς συντάξεως αὐτῆς, «χθύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι».
Χθών, χθονός, ἡ. Ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, χώρα, τόπος· πολλὰκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. «χθόνα δύναι» τὸ νῦν ἐμβλεῖς ἦτι ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀποβόν. Ἰλ. Ἡούχ. Ἀστ. 2) ὁ κόλπος, τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς· θθεν καὶ ὁ Ἄδης, ὁ κάτω κόσμος. Εὐρπ. Εὐκλ. 3) παρὰ τοῖς Τούρ. δὲ οὐ σπανίως = πόλις. Εὐρπ. 5) ὡς θεῶν, Χθών, ἡ. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.
Χι, ἡ χι. Ἀνάλεκτ. τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἰσὺς Χ· καὶ χιάζω, τὸ β'.
Χι, ποιητ. προσχηματισμός, ὡς εἰς τὸ ναίχι, ἤχι, κατὰ διάλεκτ. ταυτὸν τῷ φι, ὅπερ ἰδε.
Χιά, ἡ, = χεῖα. Τρύπα, φωλεά.
Χιάζω, ἄσω (Χίος). Πράττω, πολιτεύομαι ὡς Χίος· ἔξωρ. μιμοῦμαι εἰς τὴν μονακὴν τὸν τεχνικὸν τρόπον τοῦ ἐκ τῆς Χίου Δημοκρίτου.
Χιάζω, ἄσω (Χι). Σημεῖον τι διὰ τοῦ Χ, βάλλω εἰς τι τὸ Χ, ὡς σημεῖον ὑπόπτου ἢ ἀσυνήθους, μὴ γνησίου. 2) διασταυρόν, βάλλω ἢ γράρω τι σταυρωτά· θθεν ἐπὶ τῶν χειρουργῶν ἱατρῶν, σχίζω, κόπτω σταυρωτά μέλος τι τοῦ σώματος.
Χιχιδός, ἡ, ὄν. Τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέρ. Βυζ. (ἐ παρὰ τῆς ἐτικ.)
Χισμα, τό. Τὸ σημεῖον ἢ τὸ σχῆμα τοῦ Χ· ἔξαιρ. ὡς διακριτικόν, δηλοτικὸν νοήσεως, γνησιότητος, προκῦψαν ἐκ τῆς τῶν Χίων ἀπάτης. 2) παρὰ τοῖς Πηλ. Μαθηρ. «χιασματά» τὰ τῶν ξύλων σταυρώματα, ξύλα σταυρωτά.
Χισμός, ὁ (χιάζω). Τὸ νῦν σημειοῦν τίς τι διὰ τοῦ Χ. 2) τὸ νῦν βάλλῃ τίς τι σταυρωτά.
Χιστός, ἡ, ὄν. ἐπίθ. ῥήματ. τοῦ, χιάζω. Ὅτι εἶναι σημειωμένον διὰ τοῦ Χ. 2) ὅτι εἶναι βαλμένον, ἡμπορεῖ νῦν τεθῆ σταυρωτά. 3) τὸ χιαστόν, σχῆμα ῥητορικὸν ἢ γραμμ. ὅτε τὰ μέλη δύο τινῶν λόγων ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ Χ.
Χιστή, ἐπίθ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων· ἔξαιρ. κατὰ τὴν ἀπάτην τῶν Χίων. Ἡούχ.
Χιδρία, ὁ. Σίτος χρήσιμος εἰς τὸ νῦν γένῃ χιδρον· ὅπερ ἰδε.
Χιδρον, τό· συνήθ. κατὰ πλθ. ἄρθμ. τὰ χιδρα. Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐξ ἀναρίμου καὶ περφυμένου σίτου πρότερον χοντροκοπανισμένου ἢ χοντροαλεσμένου, ὡς τὰ Ἄλγιστα ἐκ κριθῆς· θθεν «πυρὸς χιδρία», τὸ εἰς τοιοῦτον φαγητὸν χρήσιμον σιτάρι. Ἀριστοφ. καὶ Πολυδ. (πιθανῶς παρὰ τὸ, σχίζω.)
Χιέζω, ἰων. ἀντὶ χιάζω· θθεν
Χισμός, ὁ ἰων. ἀντὶ χιασμός.
Χιέος, ὁ κύρ. ὄνομ. κατ' οἰκὸς τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡρόδ.
Χιέω, εὐτὺ (χιλός). Τρέφω, ἔξαιρ. προμηθεύω τινα μετ' ὀφθῆν ἤτοι τροφήν τῶν ἀλόγων ζώων· «στρατόν» 2) ἀμετθ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, βόσκει, εἰς τὴν βοσκήν εἶναι. Νίκανδρ. Θωρ.

Χιλή, ἡ, = χιλός. Σουῖδ. ἀμρ.
Χιλήγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅτι ἐγευνήθη, ἐφύτρων· εἰς τροφήν τῶν ἀλόγων ζώων· ποιητ.
Χιλάγονος, ὁ, ἡ (γύνος). Ὅτι ἔχει χιλίας γυνίας.
Χιλιέκεις, ἐπίθ. Χιλίας φροαῖς.
Χιλιάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνὴρ). Ὅτι περιέχει, χωρεῖ χιλίους ἄνδρας· «πόλις». Πλάτ.
Χιλιάρχης, ὦ. Εἶμαι χιλιάρχης, τὸ ὑπουργημα, ἀφ' οὗ τὸν, ἢ τὸ ἔξιμα του ἔχω.
Χιλιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἡγεμὸν χιλίων στρατιωτῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ χιλίου ἄνδρας. 2) παρὰ Πέρσαις καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Μακεδόνων ἢ ὁ χιλιάρχος, ὁ πρότερος μετὰ τὸν βασιλεῖα, ὅστις εἶχεν ὅλην τὴν τοῦ βασιλείου φροντίδα, καὶ ἐδηλοποιεῖ τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλεῖα· θθεν
Χιλιάρχια, τὸ ὑπουργημα, ἀφ' οὗ τὸν, ἢ τὸ ἔξιμα του ἔχω.
Χιλιάρχος, ὁ, = χιλιάρχης, ὅπερ ἰδε.
Χιλιέας, ἄδος, ἡ (χιλίοι). Ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων, ἐν πλῆθος ἐκ χιλίων συνιστάμενον.
Χιλιασμός, ὁ, παρὰ τοῖς Ἑλλκ. Ἡ ἐπὶ γῆς χιλιετῆς βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ τοῦ ἐλεγον γάρ τινες αἰρετικοὶ ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νῦν διαρκεῖν μόνον χιλία ἔτη καὶ ἔπειτα νῦν γὰρ τὸ τέλος τοῦ κόσμου· ὅρα Ἐπιφάν. Αἰρέσ. θθεν
Χιλιастαί, οἱ. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ χιλιασμοῦ, οἱ πιστεύοντες τὸν χιλιασμόν.
Χιλιετρίς, ἰδός, ἡ. Χρόνου περίοδος 1000 ἐτῶν. Σουῖδ. κυρίως δὲ ἰδιαίτ. Θλκ. τοῦ
Χιλιέτρος, ὁ, ἡ, = τῷ ἐπομένῳ.
Χιλιέτης, ἑός, ὁ, ἡ, ἐς· ἐτι δὲ καὶ
Χιλιέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὅτι εἶναι χιλίων ἐτῶν, διαρκεῖ χιλία χρόνια. Ἀθῆν.
Χιλιόδυναμος, ὁ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκοριδ. 2) τροπικ. ὁ ἔχων μεγάλην, ὑπέρμετρον δύναμιν. Πλῆν.
Χιλιόετης, ἰδός, ἡ, = χιλιετής.
Χιλιόι, χιλιαί, χιλία. Ὁ ἑκατὸν δεκάδων, ἢ δέκα ἑκατοστάδων περιεπικὸς ἀριθμὸς. Ὁμ. «χιλίοι», ὑπκμ. «δραχμαί». Δγν. Ἀρτ. παρβλ. χιλίοις εὐρηται δὲ καὶ κατ' ἐνῆ. ἄρθμ. ἀθροιστ. οὐσιαστ. συνταστέμ. ἔξαιρ. «ἵππος χιλίοι», χιλιοὶ ἵπποις. Ἡρόδ. καὶ παρὰ Ξεν. (τὸ ἰῶτα τῆς προπαρλ. μικρ.).
Χιλιόκιωμος, ὁ, ἡ (κόμη). Τόπος, χώρα περιέχουσα χιλίας κόμας, χιλία χωριά. Στράβ.
Χιλιόμβη, ἡ. Θυσία ἐκ χιλίων ζώων, ὡς τὸ ἑκατόμβη, ἐξ ἑκατόν. Ἡρόδ. (παρὰ τὸ, βούς συνήθ. ἐτυμολγ.).
Χιλιόναυς, ναὺς, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅτι συνίσταται εἰς χιλία πλοῖα, χιλίας ναῦς ἔχον. Εὐρπ. «ἐλάταις χιλιόναυσι» ἀντί τοῦ, ἐλατίνας ναυτὶ χιλίας.
Χιλιοναύτης, ου, ὁ. Δωρεῖ. χιλιοναύτης (ναύτης). Μετ' ἑλπίδας ναύτης ἢ χιλίων ναυτῶν. Εὐρπ.
Χιλιονταετηρίς, ἰδός, ἡ· νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιετηρίδας. Ἐπιφ.
Χιλιονταετίας, ἡ. Περίοδος χιλίων ἐτῶν. Εὐσέβ.
Χιλιόντας, ἰδός, ἡ, νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλίας.
Χιλιόπλα, ἐπίθ. (πάλας). Πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ χιλίων ἐτῶν· κωμ. λέξ. Ἀριστ.
Χιλιόπλησις, ὁ, ἡ, ἰων. ἐπίθ. σίως· καὶ
Χιλιόπλησις, ὁ, ἡ. Ὅτι εἶναι χιλίες φάρες περισσώτερον, ἄλλο τόσο.
Χιλιόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Ὅτι ἔχει χιλίους πόδας.
Χιλιός, ἰων. ἰων. ἰδε χιλίοι.

Χιλιόστος, ἡ, ὄν. Ὁ χίλιος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὁ μετὰ τὸν 999 τὸν ἀριθμὸν ὢν.
 Χιλιόστους, ὅς, ἡ. Τὸ χιλιόστον μέρος πράγμα-
 τος τινος. 2) ἀριθμὸς χιλίων περιεκτικός. Ξνρ.
 Χιλιότλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅτι εἶναι
 βαρὺ, ἡ ἀξίζει χίλια τάλαντα. Πλούταρχ.
 Χιλιόφορος, ὁ, ἡ (φέω). Ὅτι φέρει, βαστάζει
 τι εἰς χίλια συνιστάμενον· ἡλοῖον χιλιόφορον· χι-
 λίους ἀμφορεύς φέρον. Δίων Κάσ.
 Χιλιόχρηστος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἐνὸς ἱατροῦ,
 Ἀλέξ. Γραλ.
 Χιλιώ, ὦ (χίλια, ἔξυπακ. δραχμαί). Παιδεύω,
 τιμωρῶ τινα μὲ ξημίαν χιλίων δραχμῶν. Λυκρυ-
 παρ' Ἀρποκρατ.
 Χιλιώρος, ὁ, ἡ (ῥωρα) = χιλιετής. Λυκόφρ.
 Χιλός, ὁ. Πράστινον, τρυφερὸν χορτάρι, χλόη· ἔξαιρ.
 ἵππων τροφή. Ἡρότ. βοσκή· ὅθεν
 Χιλιώ, ὦ, ὡσω. Διώκω, εὐχάζω ζῶντι τι ἡ ζωά εἰς
 βοσκήν. Ξενοφ. Ἀναβ. ὅθεν τὸ χιλιωτήρ.
 Χιλωμα, τὸ, ἴδς· χιλιώμα.
 Χιλιών, ὄνος, ὁ. Ἡρότ. καὶ Χεῖλων. Διογ. Λαέρτ.
 Ἀνθολ. Εἰς τῶν λεγομένων ἐπτά ἀρχαίων σοφῶν τῆς
 Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίας ἔφορος ἐν
 Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα
 τοῦτο· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀγαλιάσεως
 ὅτε ἐννηκαχίστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς
 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πλάτ. 2) Λακεδαιμόνιος τις,
 γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου.
 Ξενοφ. Ἑλλ. (χιλίων προσέλετο ὁ Wesseling εἰς
 Ἡρότ. 1, 59).
 Χιλιωτήρ, ἄρος, ὁ (χιλιώ). Τὸ σακκοῦλε εἰς τὸ
 ὅποιον βάλλοντες τὴν τροφήν τοῦ ἵππου κρεμῶσιν
 αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. κτλ.
 Χιμαίρα, ἡ. Φοβερὴν καὶ τεράστιον θηρίον πυρί-
 πουν ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποῦτο τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ
 σώματος εἶχε μορφήν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ
 τὸ ὀπίσθεν δράκοντος, ὅπερ ὁ Βελλερεφόντης ἠδυν-
 νήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ φονεύσθαι. Ἰλ.
 καθ' Ἡσίοδ. Ἑόγων. ὑπῆρχε τέκνον τοῦ Τυρῶνος καὶ
 τῆς Ἐχιδνῆς, ἔχον ἐν μόνον σώμα μὲ τρεῖς κεφαλὰς
 διακτώμενον περὶ τὰ Ἀριμα ὄρη. Ἀπλόρ. 2) Ὅρος
 Ἡρακλείου τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μακρὰν
 τῆς Φατῆλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλερεφόντης
 ἐρόνυσσε τὸ τέρας Χιμαίραν. Σκυλ. καὶ Κτῆσ. παρὰ
 Πλιν. κατὰ Στράβ. Ἡρακλείον τι χάσμα ἡ φάραγξ
 ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. 3)
 Φρούριον ἡ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.
 Χιμαίρα, Αἰξ. κοιντ. γίδα, κατσίκαι. Ἰλ. Ἡσδ.
 Θγν. ἴδς· χίμαρος· ὅθεν
 Χιμαίρις, ἴδος, ἡ = χίμαιρα.
 Χιμαίροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁχευτής τῶν
 αἰγῶν. β) ὅτι ἔχει πόδας αἰγῶν. Ἀνθλ.
 Χιμαίροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει
 αἰγας. Ἀνάκ. (α)
 Χιμαίροφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ). Ὅστις φονεύει
 αἰγας. β) ὁ φονεὺς τῆς χιμαίρας, ὁ Βελλερεφόντης
 Ἀνθολογ.
 Χιμαίραρχος, ὁ (ἄρχω). ἡτράγοι. Ὁ ἄρχη-
 χος τῶν αἰγῶν τράγος.
 Χιμαίροκόνος, ὁ, ἡ (κτείνω) = χιμαίροφόνος.
 Χιμαίρος, ὁ. Ὁ τράγος· ἀλλὰ καὶ χίμαρος, ἡ· ἡ
 γίδα. Θεοκρίτ. οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ταύτῃ
 ὥσπερ καὶ οἱ Δωριεῖς· οὗτοι δὲ ὡς ἀνδράξιν μόνον
 τὴν νέαν ἐνὸς ἔτους αἰγὰ χίμαρον ἢ χίμαιραν,
 τὴν γερωνοτεράν δὲ, ἔλεγον, ἡ αἰξ, ὡς παρὰ
 Θεοκρίτ. διακρίνεται.

Χιμαίρος, ὁ, = χίμαρος, χιμαίρῶς. Ξηρόλακος.
 2) = χίμαρος, εὐδαίσιος. 3) τὸ γυναικεῖον αἰ-
 δῶτον.
 Χιμαίρῶς, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς τινος Πλούταρχ.
 Χιμαίροσφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Ὅς τις σφά-
 ζει αἰγας.
 Χιμαίτλιάς, = χιμαίτλιάς. Χιμαίτλον, ἡ πα-
 γωμένη μέλη ἔχων ἐκ τοῦ
 Χιμαίτλον, τό. Τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἔλκος
 ὑπὸ τοῦ ψύχους, = χιμαίτλον.
 Χιογενής, ὁ, ἡ (Χίος, γένος). Ὅς τις εἶναι ἐκ
 τοῦ γένους τῶν Χίων, Χιότης (ἔχει δὲ καὶ γεννη-
 μένος εἰς τὴν χιόνα, ψυχρὸς, σόλοικος γὰρ ἐστὶ
 κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν).
 Χίων, τό. Ἀγρεῖον οἰνοδόχον, ἕνα ἢ 1 1/2 χόα
 χωροῦν. Ἀνάλεκτ. Ἀδύο Χία, Θάσσα τέσσαρα.
 Ἀθῆν. (οὐχὶ παρὰ τὸ, χέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, Χίος).
 Χιόνεος, ἑα, εον (χιών). Ὅτι εἶναι ἐκ χιόνος,
 χιονίστιον, ἄσπερον, ψυχρὸν ὡς τὸ χιόνι. (ἐ παρὰ
 τοῖς ἐπικ. ἐν τῇ ἄρσει).
 Χιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀριθυίας,
 γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὐμόλπον. Ἀπλόδ.
 Χιονίζω, ἴσω (χιών). Σκεπάζω τι μὲ χιόνα, τὸ
 κάμινον ἄσπερον ὡς τὸ χιόνι. β) ἀπρσπ. χιονίζει,
 πίπτει χιόνι· καὶ ἐχίονιζε τὴν χώραν ὑπακ. ὁ
 Ζεὺς ἢ ὁ θεός. Ἡρότ. ἀλλὰ καὶ ἀμετβ. χιονίζει,
 ἀπρσπ. Ἡρότ. (χι, ἐν τῷ μλ. καὶ ἀορ. παρὰ τοῖς
 ἐπικ. ἐν τῇ ἄρσει).
 Χιονικός, ἡ, ὄν καὶ
 Χιόνιος, ἑνη, ἰνον, = χιόνιος (χι, παρὰ τοῖς
 ἐπικ. ἐν τῇ ἄρσει).
 Χιόνιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ χιόν, κατὰ τὸ φαινόμε-
 νον = τῷ χιόνι. 2) ἱατρικὸν τι τῶν ὀφθαλμῶν,
 παρ' Ἀλέξ. Τρ.
 Χιόνιος, ἴσ, ον, = χιόνιος (χι, παρὰ τοῖς ἐπικ.).
 Χιόνις, ἴδος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκλ.
 Χιονόβατος, αντος, ὁ (βαίνω). Ὅς τις βαδίζει,
 περιπατεῖ εἰς τὸ χιόνι· ἀμφβ.
 Χιονόβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Τόπος, ὅπου βαδί-
 ζει, περιπατεῖ τις εἰς χιόνι. Ἀρρίαν. ἀμφβ.
 Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅς τις ἔχει
 λευκὰ ὡς τὸ χιόνι βλέφαρα. Ἀνάλεκτ.
 Χιονόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅτι εἶναι σκεπα-
 σμένον μὲ χιόνι, ἐπείκει ἐπ' αὐτὸν το χιόνι. Ἀρστωρ.
 Χιονοβόλιος, ὦ, ἡσω. Ρίπτω χιόνι, χιονίζω,
 κτυπῶ μὲ χιόνι. Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ
 Χιονοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅς τις ρίπτει χιόνι,
 χιονίζει. 2) προπαροῦστ. χιονόβολος· εἶναι σκεπα-
 σμένον μὲ χιόνι, χιονισμένον.
 Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ (βόσκει). Ὅτι βόσκει, τρώ-
 γει χιόνι, τρέφεται μὲ χιόνι. Διόφυλ. Ἰκέτ. (ἐ,
 παρὰ τοῖς ἐπικ. ἐν τῇ ἄρσει).
 Χιονοειδής, ὁ, ἡ, ἑς (εἶδος). Ὅτι εἶναι, φαίνε-
 ται ὡς τὸ χιόνι, εἶναι γεμάτων μὲ χιόνι (τὸ ἐ,
 παρὰ τοῖς ἐπικ. ἐν τῇ ἄρσει).
 Χιονόεις, ὅσοις, ὅς· ποιεῖ. ἀντὶ χιόνεος. Νίκανδ.
 Ἀλέξ. (ἐ, παρὰ τοῖς ἐπικ.).
 Χιονοθρόμιον, ὄνος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω).
 Ὅτι εἶναι θρεμμένον μὲ χιόνι. 2) ἐνεργτ. ὅς τις
 τρέφει, ἡ διατηρεῖ τι μὲ χιόνι. Εὐριπίδ.
 Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅς τις ἡ ὅτι κτυ-
 πεῖται ἀπὸ τοῦ χιόνι, καταχιονίζεται, ὑπόκειται
 εἰς τὰ κτυπήματα τῆς χιόνος. Σοφκλ.
 Χιονόμελιτος, τό (μέλι). Λευκὸν μέλι ἢ μέλι
 καὶ χιόνι ὁμοῦ ἀναμιγνύμενα. Γεωγν. (Τουρκ. σερπέτ.)
 Χιονόπεζα, ἡ (πέζα). Ὅς τις, ἡ ὅτι ἔχει πόδας

λευκοῦς ὡς ἡ χιών. Νόν. (1, παρὰ τοῖς ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει).

X ι ο ν ὀ τ ρ ο φ ο ς, ὁ, ἡ (τρεφύ)· παθτ. και παροξυτν. χιονοτρόφος, ἐνεργτ. = χιονοθρέμουν.

X ι ο ν ὀ χ ρ ο ο ς, οὐς, ὁ, ἡ, χροον, τό (χρόα). 'Ο, τι ἔχει τὸ χρώμα τῆς χιόνος· και

X ι ο ν ὀ χ ρ ω ς, αὐτος ὁ, ἡ (χρώς). 'Ος τις ἔχει δέρμα ἢ σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών. Εὐριφ. 'Ελ.

X ι ο ν ὀ ω, ὡ, ὡσαυ (χιών). = χιονίζω (1, παρὰ τοῖς ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει).

X ι ο ν ὠ δ η ς, ὁ, ἡ· συναίρ. ἀντὶ χιονοειδής. Εὐρπδ.

X ι ο ν ω τ ὁ ς, ἡ, ὄν· ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ, χιονόω. 'Ο, τι εἶναι χιονισμένον, ἢ ἄσπερον ὡς χιόνι. Νόν.

X ι ο ς, ἡ. Μία τῶν ἐπιστήμων και μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία και Μάκρης καλουμένη, μετὰ μίαν δυνάμειον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικοῦμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν και Δελέγων. Παντ. ἐρεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰωνίων, οἵτινες συνεκρότουν ἐν ἰσχυρῶν ναυτικῶν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν ἐπὶ χροόν τινα και κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης· ἐρημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἰωνος και τοῦ σοφιστοῦ Θεοκρίτου, ἔξαιρ. δὲ ἐλογίζετο και αὐτὴ μίᾳ ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διέτρυχίζοντο περὶ τῆς γενήσεως τοῦ ποιητοῦ 'Ομήρου ὁ οἶνος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινέτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀρίστη αὐτίτητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαθεν ἡ νῆσος αὐτὴ ἀπὸ τινος νύμφης Χίως λεγομένης, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελληναίου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἐν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὐρίσκετο και εἰς ἀρχαίους ναὸς τοῦ Διός. 'Ομ. 'Οδ. 'Ηρόδοτ. Θουκλ. τανὺν Χίος, Τουρκ. Σακίξ 'Ανδασσί. Scio. 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μετὰ λμμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαίως διέτριβον οἱ 'Ομηρίδαι. 'Ηρόδοτ. Θουκ. ὅθεν Χίος, Χία, Χίον, συνηρμ. ἐκ τοῦ Χίως τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὄν. Ἀριστοτ. 'Εκκλ. και οὐσιαστ. Χίος, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Χίου και Χιακός, ἡ, ὄν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέρ. Βυζ.

X ι ο ς, Χία, Χίον. 'Ο, τι εἶναι ἐκ τῆς Χίου, ἔξαιρ. ὁ κάτοικος τῆς Χίου· πλὴθ. Χίοι, οἱ, οὐσιαστ. 'Ηρόδ. 2) «ὁ Χίος» ὑπκ. βίλος, δυστυχὲς ῥίψιμον εἰς τὸ παγκινίδι τῶν κύβων, οἷον πίπτῃ τὸ μέρος τοῦ κύβου ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἀριθμ. ἐξ στυγμῶν· ὅθεν και τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κύβου, «Χίος ἀστράγαλος», σπανιῶτ. χίος, ἄδος, ἡ. Πολδ. ἀλλοις ἐξίτης λεγόμενος· τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ κύβου ἐρ' ὅ εἶναι σημειωμένη μία μόνη στυγμὴ ἐλέγετο Κῶος κατὰ τινὰς ὁμοῦς τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἐναντίας· δηλ. τὸ μέρος μετὰ τὰς ἐξ στυγμὰς ἀναμάζετο Κῶος, τὸ δὲ μετὰ τὴν μονάδα Χίος βόλος· (τὸ ἴδιον ἐν τῷ ἐπθ. μικρ. διότι τὸ, Χίος, ἐσχηματίσθη κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Χίος, ὡςπερ τὸ Δίος ἐκ τοῦ Διός. Δωρκ.) ὅθεν

X ι ο υ ρ γ ῆ ς, ὁ, ἡ (ΕΡΓΟΝ). 'Ο, τι εἶναι εἰς τὴν Χιονεργαζόμενον ἀπὸ Χίου κατασκευαζόμενον· ὅθεν ψευδές, πικράνονον ἔργον. 'Αθήν. (διότι ὅλα τὰ ἔργα τῶν πάλαι Χίων ἦσαν κίθωλα, ὄντες εἰς ἄκρον ὀλίγου και πανούργου).

X ι ρ ς λ ῆ ο ς, ἐκ, ἐόν. 'Ο, τι εἶναι σκασμένον, σχι-

σμένον, ἔξαιρ. ὅς τις ἔχει σκασμένα χέρια ἢ ποδάρια ἀπὸ τῶν κρούς· ἐκ τοῦ

X ι ρ ᾶ ς, ἄδος, ἡ, = χειράς· ὅθεν

X ι ρ ο π ὀ δ η ς, ου, ὁ, ἡ

X ι ρ ὀ π ο υ ς, οδός, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, = χειρόπους, Χειροπόδης, χειράδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων.

X ι τ ὶ ν, ἄνος, ὁ. Ἰων. λογογρ. δὲ κίθων. Τὸ ἐπὶ τὰς σάρκας κείμενον φόρεμα, ἀνδρῶντε και γυναικῶν, ὡς τὸ σῆθη. ὑποκάμιστον. Λατ. tunica, πολλκ. παρ' 'Ομ. κυρίως μάλλινον ὑποκάμιστον «χιτῶνα περὶ χροῖ δύνει». 'Οδ. παρβλ. 'Ηρόδ. ἐπὶ τὸν χιτῶνα περιεβάλλοντο τὸν φάρον, χλαῖναν, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ και χιανία και χλαμύδα λεγόμενον, φαρδύ τι φόρεμα, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνθηδες μαντήλλον, ἢ τὸ τουρκ. μπενισί· ὁ χιτῶν ὅντων συνήθ. κοντὸς ἕως εἰς τὰ γόνατα φθάνων, ἀλλ' ἐν 'Οδᾷ. κείται και «χιτῶν τερμίσεις» ὅς τις ἐφθάνεν ἕως εἰς τοὺς πόδας· παρ' 'Ηρόδ. 'Ερ. δὲ και «κίθων λίνεος», «λιναρτίσιον χειριδῶτων φόρεμα τῶν Ἰων. και τῶν Ἀττ. γυναικῶν. 'Ηρόδ. «λινεύους κίθωνας» ἐφάρουν και οἱ Βαθυλῶνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι, και οἱ Κίλικες. 'Ηρόδ. 2) ἐν γένει, ἱμάτιον, φόρεμα, ἱματισμός· ὅθεν και ὁ θῶραξ. Ἰλ. 'Ηρόδ. «χιτῶν χάλκεος». Ἰλ. παρὰ Πλουτάρ. εἰς Φαβ. ἀντὶ τοῦ χλαμύς, τὸ ἐπανοφόρεμα τοῦ ἀρχιστρατήγου. β) κάλυμμα τῶν ποδῶν, ὑποδήματα· ἔξαιρ. τῶν σανδαλίων, τὸ ἐπάνω και τὸ ὑποκάτω δέρμα. Porpo ἐν Ξενοφ. 3) τριπᾶς ἱματισμός, πανθόποτε τι κάλυμμα, περικάλυμμα, ἐλυστρον· «λάνθους χιτῶνα», πέτρινον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν αἱ πέτραι αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν τινα, τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν. Ἰλ. «τεχέων κίθωνες περιφραστικῶς ἀντὶ τείχη, καθ' ὅσον χρησιμεύουσιν ὡς θῶραξ εἰς τὸν ὅπουθεν αὐτῶν ἰστάμενον. 'Ηρόδ. «χιτῶνες τριγλοφόροι» ἀλλευτικόν τι, ψαράδικον δίκτυ· ἐπὶ δὲ και ἐπαλλότως κείμενα ἐλίγμματα τοῦ κρομμύου, κρομμυδοσπείρες, ἄλλως ὕμην και μῆνιγγ· λέγμ. πίδα. παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χέω, χεῖω, διότι περιχεῖται τῷ σώματι).

X ι τ ὶ ν ᾶ ρ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, χιτῶν. Μικρὸς χιτῶν.

X ι τ ὶ ν η, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείτης οὕτως ἀπὸ τοῦ χιτῶνος αὐτῆς, ὅς τις ἦν κοντὸς ὡς στολὴ κυνηγική· κατὰ δὲ Σχολστ. Καλλμ. Ἀρτ. ἀπὸ τινος ὀήμου ἐν Ἀττικῇ Χιτῶνας καλουμένης, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεῖτο ἐπὶ ἡ Ἀρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν και ἀγῶνας διὰ χοροῦ. Ἀθήν. ὅθεν

X ι τ ὶ ν ι α, τά. 'Εορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Χιτῶνας Ἀρτέμιδος ἐν Συρακουσῖαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

X ι τ ὶ ν ι α, ἡ (χιτῶν). ἱματισμός, φορεσιά· νεωτέ-ρα λέξις.

X ι τ ὶ ν ι ζ ὶ ω, ἰζω (χιτῶν). 'Ενδύω τινα τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμιστον. Γλωσσ.

X ι τ ὶ ν ι ο ν, τό· και

X ι τ ὶ ν ι σ κ ι ο ν, τό· ὑποκρστ. τοῦ, χιτῶν.

X ι τ ὶ ν ι σ κ ο ς, ὁ, ὅ· ὑποκρστ. τοῦ, χιτῶν. Πλάτ.

X ι τ ὶ ν ο π ὶ ὠ λ η ς, ου, ὁ (πωλέω). 'Ος τις πωλεῖ χιτῶνας, ἐμπορεῖται μετὰ χιτῶνας. Γλωσσ.

X ι ῶ, ἀντὶ τοῦ, χιῶν, = χιᾶζω.

X ι ὶ ν, ὄνος, ἡ. Χιόνι. 'Ομ. ἔξαιρ. τὸ πεσὸν και τὴν γῆν ἐπικαλύπτων, διότι τὸ πίπτον λέγεται ὑπὸ τῶν λογογρ. νιφάς, νιφετός· ὅθεν και «νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμεῖα». Ἰλ. ἡ διαφορὰ αὕτη ὁμοῦς δὲν τηρεῖται πανταχοῦ· οἷον παρ' Ἀρστλ. «χιόνες» αἱ νιφάδες· ὅθεν και «χιῶν πίπτουσα». 'Ηρόδ. 2)

- χιδνεον ὕδωρ, ἐν γένει, πάνυ φυγρὸν νερόν. Εὐροπ. (ἀναμφιβλ. παρὰ τὸ, χέω ὥσπερ καὶ ἐν ἰλ. Μ. 281. τὸ, χεῖν καίται ὅλως ἀντὶ τοῦ, χιονίζειν) [τὸ ἰώτα ἀεὶ μὲν βραχ. οἱ Ἑποχ. ὅμως ἐν ταῖς γεμάτοις, ἐξαιρ. χροῦνται αὐτῇ, καὶ ὡς μακρ. ἐν τῇ ἄρσει ὅταν ἐπιφέρωνται δύο βραχεῖα καὶ μία μακρὰ συλλβ.]
- Χ λ ᾱ ῥ α Δωρ. χλῆζω. ἰων. παρχμ. κέχλαδα· ἐπὶ πραγμαμάτων. Σπριγῶ, ὀγκοῦμαι, εἶναι γεμάτον, ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλῃς πλησμονῇς, καὶ ταραχώδους θορύβου ὑδάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀναβλύσεως πηγῶν, καὶ ἐπὶ χορηχιάζοντος καὶ ἀφρίζοντος ὕδατος ὅταν βράζη· ἐν γένει θορυβεῖ ὅθεν κέχλαδὸς καλίνικος· σφοδρὸς, καλὰ ἤχου νικητήριον ἄσμα. Πίνδ. Ὀλ. τὸ δὲ «ἦθα κέχλαδοντες» οἱ διὰ τὴν νεότητά, νεανικὸν θάρρος ἀφρίζοντες. Πίνδ. παθ. καὶ «ἄνθος ἦθας κυμαίνειν». Πίνδ. (εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ποιητ. κυρίως καὶ μόνον κατὰ παρατατ. ἀπαντῶμενος χλάζω, ἐστὶ τὸ ὅλως ἰσοδύναμον αὐτῷ κατὰ διπλσμ. καχλάζω, συγγεν. τῷ, χλῆδος κατ' ἡλέω, χλιδῇ, χλιδῶς, τῷ, κλάζω, ὅμως ἀμφιβόλως).
- Χ λ α ῖ α, ης, ἡ. ἰων. χλαῖνη. Ἐπανωφόρεμα· ἦν δὲ ἡ χλαῖνα ἐκ πυκνότερου ὑφάσματος καὶ πλατυτέρα παρὰ τὸν χιτῶνα, ἐπὶ τὸν ὅποιον ἐφορούσαν, τὴν χλαῖναν πολλὰ παρ' Ἰμ. ὅς τις ὡς ἀνδρῶν μόνον ἱμάτιον καὶ ἐν ψυχῇ καὶ κακοκαιρίᾳ χρησιμεύουσιν ἀναφέρει αὐτήν· ὅθεν «ἀνεμοσκεπής, καὶ ἀλεξιάνεμος». ἰλ. ἡ δὲ χλανίς ἦν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἱμάτιον, προσέτι δὲ λεπτότερα, μαλακωτέρα καὶ εἰς στολισμὸν μάλλον χρήσιμος (οἱ Πάλαι Γραμμ. παράγουσι τὴν λέξ. χλαῖνα παρὰ τὸ χλαίνειν, σαφεστέρα ὅμως ἐστὶν ἡ συγγ. αὐτῆς τῷ, χλάνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους ὅματος, τῷ, χλάνις καὶ τῷ, χλαμῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ χ προτίθεται ὡς ἀρκετ. πλείονων πρωτοτύπων εὐωνόιας χάριν, τὸ κυρίως πρωτότ. αὐτῆς ἐστὶ ΔΑΝΩ ἢ ΔΑΝΟΣ, ἀρ' οὐ λάχνη, λάχνος, λαχμὸς, λάσιος· ὥσπερ τὸ Λατν. lana καὶ lana).
- Χ λ α ῖ ν ο ν, ἡ χλανίον, τό. ὑποκρστ. τοῦ, χλαῖνα. Ἐργμ. ἀδέσπ.
- Χ λ α ῖ ν ο θ ῆ ρ α ς, ου, ὁ (θηρᾶν). Ὅς τις θηρᾶ ἤτοι κλέπτει χλαῖνας, ὡς τὸ λαποδύτης.
- Χ λ α ῖ ν ο υ ρ γ ι κ ῆ, ἡ ὑπακ. τέχνη· Ἡ τέχνη τοῦ χλαμουργοῦ.
- Χ λ α ῖ ν ο υ ρ γ ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ (ἘΡΓΩ). Ὅς τις ἐργάζεται, κατασκευάζει χλαῖνας, χλαμνοποιός.
- Χ λ α ῖ ν ὅ ω, ὦ (χλαῖνα). Ἐνδύω τινὰ χλαῖναν ἢ τὸν σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν· ἐν γένει, ἐνδύω, φοραίνω τινά· «ῥῆρεῖα». Φίλ. Θεσ. ὅθεν
- Χ λ α ῖ ν ω μ α, τό. ἱματισμός· «λέοντος χλαίνωμα»· φόρεμα ἐκ δέρματος λέοντος. Φίλ.
- Χ λ α μ υ δ η ρ ὅ ρ ο ς, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅς τις φορεῖ χλαμύδα, ἵππεύς. Θεόκριτ.
- Χ λ α μ ῦ δ ι ο ν, τό ὑποκρστ. τοῦ, χλαμῦς.
- Χ λ α μ υ δ ο σ ε ῖ δ ῆ ς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὁμοῖον μὲ χλαμύδα, ἢ κατασκευασμένον ὡς χλαμῦς.
- Χ λ α μ υ δ ο π ο ῖ ὶ α, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χλαμύδας· ἐκ τοῦ
- Χ λ α μ υ δ ο π ο ῖ ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅς τις κατασκευάζει χλαμύδας.
- Χ λ α μ υ δ ο υ ρ γ ῖ α, ἡ (χλαμυδουργός). Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαμύδας. Ξενοφ. ὅθεν
- Χ λ α μ υ δ ο υ ρ γ ι κ ὸ ς, ὁ, ὦν. Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν χλαμυδουργόν, ἢ εἰς τὴν χλαμυδουργίαν, ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος χλαμυδουργός.
- Χ λ α μ υ δ ο υ ρ ῖ δ ε ς, ὁ, ἡ (ἘΡΓΩ). = χλαμυδοποιός. Κατασκευαστής χλαμύδων.
- Χ λ α μ υ δ ο ρ ὁ ρ ῆ ς, ὦ, ἡ (φέρω). Φορᾷ χλαμύδα. Χ λ α μ ῦ δ ὁ ω, ὦ (χλαμῦς). Ἐνδύω ἢ σκεπάζω τινά μὲ χλαμύδα ὅθεν
- Χ λ α μ ῦ δ ο τ ὶ δ ε ς, ἡ, ὦν. ἐπὶ θ. ῥηματι. Ὅς τις εἶναι ἐνδυμένος, σκεπασμένος μὲ χλαμύδα.
- Χ λ α μ ῦ ς, ὕδωρ, ἡ. Φαυδύτι καὶ χονδρὸν ἐπανωφόριον τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρετός δὲ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἐφεθῶν ἐν ὅσῳ εἰσὶν εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐν ὅσῳ εἰσὶ περίπολοι· οἱ ὅποιοι, ἄνδρες γινόμενοι, δὲν ἐφόρουν πλέον τὴν χλαμύδα. Μετγρ. Μυθρ. Θεμίστ. ἐν γένει στρατιωτικὸν ἱμάτιον, τῶν ἀρχιστρατῆγων, σπανίως τῶν μὴ στρατιωτῶν. Ξενοφ. Ἐρεσ. (περὶ τῆς ἐτυμλ. τῆς λέξ. ἰδὲ χλαῖνα).
- Χ λ α ν ῖ δ ι ο ν, τό ὑποκρστ. τοῦ, χλανίς. Ἡρόδτ.
- Χ λ α ν ῖ δ ι ο σ ι ο ν, τό, = τῷ προηγμ.
- Χ λ α ν ῖ δ ο π ο ῖ ὶ α, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χλανιδοποιῶ.
- Χ λ α ν ῖ δ ο π ο ῖ ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὅς τις κατασκευάζει χλανίδας.
- Χ λ α ν ῖ δ ο υ ρ γ ῖ α, ἡ, = χλανιδοποιία.
- Χ λ α ν ῖ δ ο υ ρ γ ὶ δ ε ς, ὁ, ἡ (ἘΡΓΩ). = χλανιδοποιός.
- Χ λ α ν ῖ δ ὁ ω, ὦ. Ἐνδύω τινὰ χλανίδα· ὅθεν
- Χ λ α ν ῖ δ ω τ ὶ δ ε ς, ἡ, ὦν. ἐπὶ θ. ῥηματι. Ὅς τις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλανίδα.
- Χ λ α ν ῖ ς, ἰδὸς, ἡ. Λεπτόν τι καὶ ἀπαλὸν μάλλινον ἐπανωφόριον εἰς στολισμὸν μάλλον ὑπ' ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν φορούμενον. Ἡρόδτ Σιμνδ. «χλανίς γαμικὴ» γάμνος φόρεμα· «χλανίς λευκὴ» ἄσπερον τι φόρεμα τὸ ὅποτον ἐφόρουν τὰς ἐορτάς. 2) ἐγχοίμητρον (πάπλωμα). Μετγρ. (περὶ τῆς ἐτυμλ. ἰδὲ χλαῖνα).
- Χ λ α ν ῖ σ κ ῖ δ ι ο ν, τό ὑποκρ. τοῦ, χλανίδιον. Ἀριστοφ. Εἰρ.
- Χ λ α ν ῖ σ κ ι ο ν, τό ὑποκρστ. τοῦ, χλανίσκος. Ἀρστ.
- Χ λ α ν ῖ σ κ ο ς, ὁ ὑποκρστ. τοῦ, χλανίς.
- Χ λ ᾱ ρ ὶ δ ε ς, ὁ, ὦν μόνον παρὰ Πίνδ. «χλαρόν γελᾶνα» κατὰ Herm. Δωρ. ἀντὶ γλαρόν. Νεανικῶς, ἀκμαῖως καὶ ῥωμαλέως· κατὰ Schneider καὶ Boeckh δὲ, ἀντὶ λαρόν, τεργνωῖς, χαριέντως, ἡδέως, προσηλῶς, ἱλαρώς.
- Χ λ ε ῖ ν ο ν, ἀντὶ, χλαῖνω. Ἡσύχ.
- Χ λ ε μ ε ρ ὶ δ ε ς, ὁ, ὦν, = τῷ, χλαρός. Ἡσύχ. = χλαμυρός, ὅπερ ἰδὲ.
- Χ λ ε υ ᾶ ρ ω, ᾶτω (χλεῦν). Ἀστείζομαι, χωράτεύω. Ἀριστοφ. 2) μεταβ. σκώπτω, ἐμπαίζω, ὑβρίζω τινά· ὅθεν
- Χ λ ε ῦ α ζ, ἄκος, ὁ· κωμ. ἀντὶ χλευαστῆς. Πολυδ.
- Χ λ ε υ α σ ῖ α, ἡ (χλευάζω). Το νὰ χλευάζῃ, περιγελάτῃ τις τινα. Ἀρστλ.
- Χ λ ε ῦ α σ μ α, τό (χλευάζω). Σκῶμμα, περιγέλασμα, περιπαίγμα.
- Χ λ ε υ α σ μ ὸ ς, ὁ, = χλευαστία. Δημοσθένης.
- Χ λ ε υ α σ τ ῆ ς, οὔ, ὁ (χλευάζω). Ὅς τις χλευάζει, περιπαίζει, σκώπτει. Ἀρστλ. Ῥητ.
- Χ λ ε υ α σ τ ι κ ὸ ς, ἡ, ὦν καὶ ἐπὶ θ. κῶς. Ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγαπᾷ, συνθέττει νὰ χλευάζῃ· ὅ, τι ἀνήκει, εἶναι ἀρμόδιον εἰς χλεῖν.
- Χ λ ε ῦ ῆ, ἡ. Ἀπείρητος, μέτρον τινα, κατὰ πληθ. ἀρθμ. ἐν Ἰμ. Δημητρ. 202 συνήθ. δὲ ὕβρις, ἐμπαιγμός, «χλεῖν» ποῶ ἢ ποιοῦμαι τινα· μεταχειρίζομαι τινα ὡς παίγνιον, περιπαίγμα. Ἀθήν. (κατὰ Valok. παρὰ τὸ, χεῖλος, ἀντὶ χεῖλος· σετυρμένα, σφριγμένα χεῖλῳ ὡς σημείον περιγελάτματος· ὡσαύτως καὶ χεῖλονάζω, σχελυνάζω, παρὰ τὸ χεῖλυν, ἀντὶ χεῖλος = χλευάζω).
- Χ λ ε ῦ ᾱ ρ μ ο ς, ὁ· κυρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος, παρὰ Λουκ.

Χ λ ή δ ο ς, καί, χληδός, ὁ (χλήζω). Ἀδύνη, ἀκα-
 θαρσία, ἐρείπια, ἔξαιρ. ὅσα σῦρει σφοδρὸν τι βεῦ-
 μα, καὶ τότε σκουπίζονται, σκούπουρα, σκούβαλα,
 ἡτὸν χληδὸν ἐμβάλων εἰς τὴν ὁδόν.
 Χ λ ή ζ ω. Ἰων. ἀντί χλάζω, ὅπερ ἴδε.
 Χ λ ι α ί ν ω, ἀνῶ, παρμ. κελιάγκια (χλίω). Θερ-
 μαίνω, θερμὸν ποίω. 2) κάμνω τι χλιαρόν, τὸ δια-
 λύω, ἀνελὼ θερμαίνων, ζεσταίνοντάς το, (τὸ ἰώ-
 τα μικρ. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Ἀπολλῶδ. ἀλλὰ,
 καὶ βραχ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. Σοφ. γλ. Ἀθην.) ὅθεν
 Χ λ ι α ν σ ι ε ς, εὖς, ἡ. Τὸ νὰ θερμαίνῃ, κάμνῃ τις
 χλιαρόν, διαλύῃ τι διὰ θερμότητος.
 Χ λ ι α ρ ό ς, ἄ, ὄν. Ἰων. χλιερός (χλίω). Ὅ,τι εἶναι
 οἰόνον θερμὸν, ζεστόν, «χλιαρόν ὕδωρ». Ἡρόδ. 2)
 ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον, ὑπερθερμαίνον διὰ θερμότη-
 τος· παρὰ βλ. λιάρος (ἰου, βγ. ἐν Ἀριστοφ. ἀλλὰ
 καὶ ἰου Νικ. Ἀλ. καὶ Ἀθην.) ὅθεν
 Χ λ ι ε ρ ό τ η ς, ἡτος, ἡ. Ἡ ποιότης, κατάστασις
 θερμανθέντος, ζεσταθέντος, ἀπαλυνθέντος τινὸς
 σώματος.
 Χ λ ι ε ρ α σ μ α, τό (χλιαίω). Ὅ,τι εἶναι χλιὸν, ζε-
 σταμένον, ἀπαλυνμένον. 2) ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταί-
 νει ἀπαλυντικὸν κατὰ πλάσμα. Ἱπποκ.
 Χ λ ι ά ω, ἔπικ. (χλήω, χλίω). Εἶναι τι, ἡ εἶμαι θερ-
 μός, ζεστός, χλιός. Νικ. Ἀλ.
 Χ λ ι ε δ α ί ν ω (χλιδή). Διαθρύπτω, κάμνω τινὰ
 τρυφερόβιον· παθητ. «ἀβρόστει χλιδαίνουσαι»,
 γίνουμαι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ἀτέλης. Ξενοφ.
 Χ λ ι ε δ α ν ό ς, ἡ, ὄν. καὶ ἐπίθ. δανός (χλιδάω).
 Ὅστις εἶναι φιλήδονος, ἀβροδίαιτος· «ἐταίρος
 χλιδαίνης». Εὐριπ. Αἰσχρλ. ποιητ. μόνον. ὅθεν
 Χ λ ι ε δ α ν ό σ φ υ ρ ο ς, ὁ, ἡ (σφυρόν). Ὅστις, ἡ ὁ,
 τι ἔχει μαλὴν, λεπτὰ (δελικᾶτα) σφυρὰ ἡ καὶ
 πόδας, ὡς εἰς τὸν χορὸν ἔξαιρ. ὡς εἰς τὸ βάδι-
 σμα φαίνονται. Ἀνακρ. ποιητ. μόνον.
 Χ λ ι ε δ ά ω, ὡ, ἡσω (χλιδή). Εἶμαι χλιδανός, ἡ ζῶ
 χλιδανός, ἀσέλγαν· ἐτι δὲ καὶ φέρομαι πρὸς τι
 ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς, ἀπρεπῶς· «τοῖς παροῦσι
 πράγμασι χλιδᾷ ἔοικας». Αἰσχρλ. ἐν τρυφᾷ, με-
 γαλοφρονεῖς, φέρεται ἀπρεπῶς ὡς πρὸς τὴν πα-
 ρούσταν κατὰ πάντα τὸν πραγμάτων, σπανιότρο.
 κατὰ καλὴν ἔννοιαν «χλιδατὰ μαργὰ» τρυφερόν,
 γλυκὺ ἄμικ. Πίνδ. ποιητ. μόνον.
 Χ λ ι ε δ ι ε ι ο ς, εἶα, εἰον = χλιδανός· ἀμφ. ἐκ τοῦ
 Χ λ ι ε δ ή, ἡ (χλίω). Ἀδρότης, μαλακότης, ἀσω-
 τεῖα, ἀτέλεια, πολυτέλεια. Λατ. luxus. Ἡρόδ. β)
 τὰ παρεπόμενα τῷ ἡδοναθῇ, ἀσώτῳ βίῳ, ἀ-
 λαζονία, πρᾶσις, ἀναίσχυντία. Σοφκλ. Οἰδ. 2)
 πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡδοναθὸν βίον ἔξαιρ. δια-
 θρυπτικὸς, πολυτίμος ἱματισμὸς, ἐτι δὲ καὶ μα-
 κρὰ, ἐπιμελὴς περιποιουμένη κόμη. Σοφκλ. Πλ.
 ποιητ. μόνον. [τῷ ἴσῳ μακρ. Ψευδ. κλδ.]
 Χ λ ι ε δ η μ α, τό (χλιδάω) = χλιδή. Εὐριπ.
 Χ λ ι ε δ ο ς, τῷ, ἡ χλιδός, ὁ· ἀμφ. ἀνγστ. ἀντί
 χληδός.
 Χ λ ι ε δ ο ς, ἡ χλιδός, εὖς, τό = χλιδή.
 Χ λ ι ε δ ώ ν, ἄως, ὁ (χλιδή, σημ. 2.) Κόσμημα
 πολυτίμον· ἔξαιρ. περιδέραιον. Διόδωρ. Σικ. «καὶ
 περὶ τοὺς τραχήλους (εἶχον) χλιδῶνας λιθοκαλλή-
 τους». Ἀθην. «ἡμῖν δὲ χλιδῶνας», πολυτίμα στο-
 λῖδια τῶν ἡμῶνων. Πλούταρχ. ὅθεν
 Χ λ ι ε δ ω ν ό π ο υ ς, ὁδός, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις φορεῖ
 πολυτίμους στολισμούς περὶ τοὺς πόδας. Ἡσύχ.
 Χ λ ι ε ρ ο θ α λ η ς, ὁ, ἡ (θάλας). Ὅ,τι εἶναι ὑ-
 πόθερμον, ὀλιγόν ζεστόν. Ἀθην. ἐκ τοῦ
 Χ λ ι ε ρ ό ς, ἡ, ὄν. Ἰων. ἀντί χλιαρός, ὅπερ ἴδε.
 Τόμ. Γ'.

Χ λ ι έ ω = χλίω· ἔνευ μαρτυροῦ.
 Χ λ ι έ ε ς, ἔστα, ἐν = χλιαρός· ἀμφ. Νίκων.
 Χ λ ι έ ω, ἔπικ. ἀντί χλιάν· ὅπερ ἴδε.
 Χ λ ι έ ω, ἐπὶ παρμάτων. Θερμαίνεται, ἀπαλύνεται,
 γίνεται ῥευστόν· τρπ. εἶμαι ἀβροδίαιτος, ἡδυ-
 παθής· ἀσέλγαν, ὑπερθερμαίνουμαι, ὑβρίζω. Αἰ-
 σχρλ. Χρ. ὡς τὸ, σφύττω, τρυφᾷ (χλίω, ἐστὶ τὸ
 κυρίον καὶ σπάνιον ποιότη. τοῦ, χλιάω, χλιδή,
 χλιδάω, χλιδαίνω, χλιδών, χλιερός, χλιαρός κτλ.
 πιθανῶς δὲ καὶ συγγεν. τῷ, χλήζω, χλάζω, χλόη,
 χλοή, χλοερός, χλωρός). [τὸ ἰῶτα φαίνεται ἀεὶ
 βραχ. ἐν χρήσει.]
 Χ λ ό α, ἡ· ἴδε χλόα.
 Χ λ ο ά ζ ω, ἄτω (χλόη)· ἐπὶ φυτῶν. Βλαστάνει, πρα-
 σινίζει, ἐν γένει φαίνεται τι πράσινον ἢ ὠχρόν
 ὡς χλόη· «πρὸς χλοάουσα». Νίκωνδρ. Ἀριστ.
 Χ λ ο α ν θ έ ω, ὡ, ἡσω, ἐπὶ φυτῶν. Βλαττάνει, ἀν-
 θεῖ, πρασινίζει· ἐκ τοῦ
 Χ λ ο α ν θ ή ς, ὁ, ἡ (χλόη, ἄνθος). Ὅ,τι ἀνθεῖ,
 εὐγάζει νέα βλαστάρια. Νικὼδ. ποιητ. μόνον.
 Χ λ ο α ν ό ς, ἡ, ὄν (χλόη). Ὅ,τι εἶναι ὡς χλωρόν,
 πρασιναίρικον, ὠχρόν. κυρινοπράσινον.
 Χ λ ό α σ μ α, τό (χλοάω). Ὅ,τι βλαττάνει, εὐγά-
 ζει νέα βλαστάρια, ἡ πρασινίζει.
 Χ λ ο α ν γ ή ς, ὁ, ἡ (χλόη, ἀνθή). Ὅ,τι ἔχει πρᾶ-
 σινον λάμψιν, ὡς πράσινον λάμπει. Λουκ.
 Χ λ ο ά ω, ποιητ. ἀντί χλοάω. Ἐπινράμ.
 Χ λ ο ε ρ ό ς, ἄ, ὄν κατὰ ποιητ. ἐπέκτ. ἀντί χλι-
 ρός. Ἡρόδ. Ἀστ. «χλιορός ἔστος» ὅθεν
 Χ λ ο ε ρ ο τ ρ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅ,τι τρέφει,
 ἥτοι κάμνει νὰ αὐξάνῃ ἡ χλόη· «πιδόν χλιοροτρό-
 φον». Εὐριπ. Φοῖν. ποιητ. μόνον.
 Χ λ ο ε ρ ώ π ι ς, ἰδός, ἡ (ῶψ). Ὅστις ἔχει πρᾶ-
 σινον ἢ ὠχρόν ὄψιν· ποιητ.
 Χ λ ό η, ἡ· Ἰων. χλοή, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἔξαιρ.
 Τὰ νέα σπαρτά, γενήματα, λάχανα. Ἡρόδ. ὅθεν
 «χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος», ὅταν
 ἐπράττισιν τὰ γενήματα. Ξενοφ. β) παρὰ ποιητ.
 ὁ καὶ τὰ νέα πράσινα βλαττάρια τῶν δένδρων·
 ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πράσινον εἰς τὰ φυτὰ καὶ
 σπαρτά. 2) ἐπὶ τῆς Δήμητρος, λατρευομένης ἐν
 Ἀθήναις, διότι ἐπ' αὐτῆς τὴν σέπην ἦσαν τὰ
 χλοάουσα βλαττήματα τῶν σπαρτῶν. Ἀριστοφ.
 Πανσ. 3) θηλυκ. κύριον ὄνομ. (πίν. τὸ, χλόη ὑ-
 πάγεται εἰς τὸ πρωτότυπ χλίω, ἀφ' οὗ χλόος,
 χλοῦς, χλωρός, χλιορός, χλορός· κ. τ. λ.) ὅθεν
 Χ λ ο ή β α ρ ο ς, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι εἶναι βαμ-
 μένον πράσινον, μὲ πράσινον χροῖμα.
 Χ λ ο η κ ο μέ ω, ὡ (κόμη)· ἐπὶ φυτῶν. Ἐχει πρᾶ-
 σινα φύλλα. Ἀνθολ.
 Χ λ ο η ρ ό ς, ἄ, ὄν (χλόη)· ποιητ. ἀντί χλιορός,
 χλωρός. Εὐριπ. ἔνια χειρόγραφα ὁμῶς ἔχουσι
 παρ' Εὐριπ. χλοήρης, ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, κισ-
 τήρης· ὅπερ προκρίνει ὁ Herm.
 Χ λ ο η τ ό κ ο ς, ὁ, ἡ (τίκτω) = χλιοροτρόφος.
 «πὸς χλοητόκος». Λουκ. Τσακ. γ)
 Χ λ ο η φ ο ρ έ ω, ὡ, ἡσω, ἐπὶ φυτῶν. Πρασινίζει,
 βλαστάνει. 2) ἐν γένει ἀνθεῖ, ἀναδιδαστάνει ἐκ τοῦ
 Χ λ ο η φ ο ρ ο ς, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστᾷ-
 νει, πρασινίζει, ἔχει πράσινα φύλλα.
 Χ λ ο ι ά ω (χλοή). Ἰων. ἀντί χροάω, χλοάω.
 Χ λ ο ι ε δ ά ω, = τῷ προηγμ.
 Χ λ ο ι ε ή, ἡ, Ἰων. ἀντί χλόη. ὅπερ ἴδε· ὅθεν
 Χ λ ο ι έ ω, = χλοιάω, χλοάω.
 Χ λ ο ι ώ δ η ς, ὁ, ἡ (χλοή, εἶδος) = χλωδής.
 Χ λ ο ό κ α ρ π ο ς, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅστις φέρει, προ-

ξευει, κάμνει νὰ αὐξάνωσι χλωροί, πράσινοι καρποί· ἐπιθετοῦ τῆς Δήμητρος.

Χλοόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, ἡ φαίνεται ὡς χλόη· ὅστις ἔχει ὄψιν χλωμήν, πρασινοκίτρινον χρώμα. Ὁρφ.

Χλοοποιέω, ὦ (ποιῶ). Ποίω, κάμνω νὰ γενῶται, φυτρώνῃ χλόη. Καίσαρ.

Χλόος, οὗς, ὁ (χλόη). Ὠχρόν, χλωμὸν χρώμα. Ἀπολλών. «χλόος εἶδε παρειαῖα».

Χλουναζομαί, ἀσμαι (χλούνης). Θρηνώ, κλαῖω. Ἡσύχ.

Χλούνειος, εἶα, εἰον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνῆκει εἰς τὸν χλόουν, εἶναι ἀπὸ τὸν χλόουν· ἐκ τοῦ

Χλόυνης, ὁ· παρὰ τοῖς Ἑποπ. ἐπιθ. τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἰλ. Ἡσδ. Ἀσπ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = κάπρος, ὁ ἀγριοχόιρος αὐτός. Νυνδ. καὶ Ὀππ. περὶ τῆς ἐρμηνείας καὶ τῆς ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἦσαν καὶ τῶν πάλα γινώμαι διάφοροι· κατ' Ἀρστροχ. τὸ, χλόυνης ἐστίν = μουνιός, ὅστις ξῆ εἰς τὴν ἐρμηϊαν μόνος· κατὰ τὸν Ἑντε. Σχολστ. = ἀφροίτης· ὅστις ἀρριζει, εὐγάζει ἀφρόν· διότι νομίζεται, ὅτι τῶν Δωριέων τινὲς ἐχρόντων τῶ, φλουδεῖν, ἀντὶ ἀρριζειν· κατ' Ἀριστοτλ. δὲ = ἐκτομίας, μονόρχις· ἐπειδὴ λέγεται νὰ παρετήρησαν ὅτι οἱ νέοι ἀγριοχοῖροι, ὅσοι ἀπέβαλλον κατὰ περιστάσει τοὺς ὄρχεις, ἦσαν μέγιστοι καὶ ἀγριώτατοι· ὅθεν συντάσσεται πολλάκις τὸ, χλόυνης, τῶ, γύνις, εἰς δῆλωσην Σηλυδριῶν, ἀνδρῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ, χλόυνης, τῶ, φλοιάξ, παρ' Ἀλεξάνδρ. Διτλ. Ἀθην. σημαίνει πιθανῶς φυλάρον τινα εὐνοῦχον, ἴδε καὶ χλόυνις· ἡ ὑπὸ τὸν Ἀπολ. ἐτυμολ. χλόυνις, χλοεῦνης, τοῦτ' ἐστίν, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, λέξεώς ἐστι παῖγμα.

Χλούνιος, ὁ, ἡ (χλόυνης) = χλούνειος.

Χλούνις, ἴδος, ἡ. Εὐνοχίαις. Αἰσχ. Εὐμν. παρβλ. χλόυνης.

Χλουνός, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ἐπιθετοῦ τοῦ, χρυσοῦ, ἴσως = χλωρός.

Χλούς, ὁ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ χλόος· ὅπερ ἴδε.

Χλωδής, ὁ, ἡ (χλόη, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλόην, χλωμὸν, ὠχρόν, χλωρόν.

Χλωράξω, ἄσω (χλωρός) = χλωροπαγέω. Τὴν ἐπαρὶν χλόην, χλωρόν χροτὸν τρώγω, καὶ μάλιστα εἰς κερὶν τῆς ἀνοξείας.

Χλωραίνω (χλωρός). Κάμνω τι χλωρόν, ἡ χλωμὸν, πρασινοκίτρινον· ὅθεν

Χλωράσμα, τό = χλωράτης.

Χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν). Ὅ,τι ἔχει χλωμὸν αὐχένα ἡ λαιμὸν· ἐπιθ. τῆς ἀηδόνος Σμνδ. παρβλ. χλωρής.

Χλωράω, καὶ χλωρεῶ (χλωρός) = χλωριάω· ἀμφότεροι οἱ τύποι ὅμοιος ἀμφβλ.

Χλωρεὺς, εἰς, ὁ, ἡ (χλωρός). Πτηνὸν τι πράσινα ἡ κιτριναῖνα πετὰ ἔχον· ἴσως = χλωρίων.

Χλωρέω, ἴδε χλωράω.

Χλωρήϊς, ἴδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. τύπος τοῦ, χλωρῆ, Σηλυκ. τοῦ, χλωρός· κατὰ πρῶτον ὡς ἐπιθ. τῆς ἀηδόνος «χλωρήϊς ἀηδὼν». Ὅδσ. πιθανῶς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πετρῶν αὐτῆς, τὸ ὅποιον κλίνει εἰς τὸ πρασινοκίτρινον, ἴδε χλωραύχην· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ διατιμωμένη εἰς τὴν χλόην, ἡ εἰς ἀλσώδεις, θαμνώδεις τόπους· ἡ πρώτη ἐρμηνεία ὅμοιος ἐστὶ πιθανώτερά, διότι αἱ παρ' Ὀμήρῳ ἀηδόνες τῆς μικρᾶς Ἀσίας τοιούτων χρώματος πετὰ ἔχουσι καὶ διαφέρουσιν τὴν ἀηδόναν ἄλλων μερῶν· ἴδε καὶ χλωρός.

Χλωριάξω, ἄσω, = χλωριάω· ὅθεν

Χλωρίαις, εἰς, ἡ. Τὸ ὠχρόν ἦτοι τὸ χλωμὸν, πρασινοκίτρινον χρώμα.

Χλωρίάω (χλωρός)· ἐπὶ πραγμάτων. ἔχει χλωρόν χρώμα· ἐν γένει δὲ, εἶμαι ὠχρός, ἡ χλωμός.

Χλωρίζω, ἴσω (χλωρός) = τῶ προσηγμν.

Χλωρίς, ἴδος, ἡ. Πτηνὸν τι ἐπὶ τὴν κοιλίαν χλωμὰ πτερὰ ἔχον, Σηλυκ. τοῦ, χλωρίων. 2) = Χλωρίς.

Χλωρίς, ἴδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Οὐγάτηρ τοῦ Ἀμυρίωνος βασιλέως τῶν Θηβῶν, καθ' Ὀμ. δὲ, τοῦ Ἀμυρίωνος βασιλέως Ὀρχομενοῦ, καὶ τῆς Νιόβης, καὶ ἔκγονος τοῦ Ιακίου, γυνὴ τοῦ Νηλεῖος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Χρόμιον, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Ἡρώ. Ὅδσ. Ἀπολλδρ. Διόδ. Σικ.

Χλωρίτης, ου, ὁ. Πλν. λς, 10 «λίθος χλωρίτης». Πράσινός τις λίθος ὡς ἡ χλόη.

Χλωρίων, υνος, ὁ (χλωρός). Πτηνὸν τι ὁλως κίτρινα, ἡ πρασινοκίτρινα πετὰ ἔχον. Ἀριστοτλ. ζῶων ἴστορ. παρβλ. χλωρίς.

Χλωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει πρασιναῖον χρώμα, φαίνεται ὡς πράσινον.

Χλωρόκομος, ὁ, ἡ (κόμη)· ἐπὶ φυτῶν. Ὅ,τι ἔχει πράσινα φύλλα. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.

Χλωρομέλας, μέλαινα, μέλαν (μέλας). Ὅστις ἡ ὅ,τι εἶναι μαυροκίτρινον, χλωμόν.

Χλωροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἡ ὅ,τι κάμνει νὰ ᾄῃ, νὰ φαίνεται πράσινον. Πίνδ. Ὀμ.

Χλωρόπιλος, ὁ, ἡ (πίλον). Ὅ,τι ἔχει πράσινα, πρασιναῖνα ἡ κίτρινα πετὰ. Αἰλιαν.

Χλωρός, ἂ, ὄν (χλόη, χλόος). Ὅ,τι ἔχει χρώμα χλωμὸν, πράσινον, κιτρινοπράσινον κυρίως, ἐπὶ τῶν γεννημάτων, ὅταν ἀρχίζωσι νὰ φυτρώνουσιν, «χλωρὰ ῥῶπες». Ὅδσ. «χλωρόν ὄρος». Γμν. Ἀπολ. ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κιτρινοῦ χρώματος τοῦ μέλιτος, «μέλι χλωρόν». Ἰλ. Ὅδσ. 2) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ὠχρόν, χλωμὸν, ἄχρουν, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χαλκίδου. Ἡσδ. Ἀσπ. ὡς τὸ, πολὺς ἔξαιρ. «χλωρόν δέος». Τὸ νὰ γίνηται τις χλωμός διὰ φθόν, πολλὰ παρ' Ὀμ. οὐαύτως καὶ «χλωρός ὑπαὶ δειύκα». Ἰλ. ἐπὶ δὲ «ἄχλως χλωρή» ἄχρουν σκότος. Ἡσδ. Ἀσπ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὠχρότης τοῦ μέλανος, υποχλωρόν χρώματος τοῦ προσώπου τῶν οἰκητῶν τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος κλίνει εἰς τὸ εἰλασιεῖδες, τὸ παρ' Ὀμ. χλωρόν διαφέρει τοῦ συνήθους χλωμὸν λεγομένου, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὸ κοιντ. μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωρήϊς. 3) τοῦ χρώματος μὴ σκοπομένου, χλωρόν, τοῦτ' ἐστὶ νεαρόν, τρυφερόν (φρέσκον)· ἀντθ. τῶ, ξηρόν, στεγνόν· ἐπὶ ξήλων, «μοχλὸς, ῥώπαλον». Ὅδσ. ἀντίθ. τῶ, αὔος. Ἡσδ. Ἐρ. καὶ «τυρὸς χλωρός» νεώτερον τυρὸν οὕτω καὶ ἐπὶ ἰχθύων, κρέατος κ. τ. λ. προσφάτου μὴ ταριευμένου. 4) τροπικ. ἀκμάζων, νέος, ἐργήγορος, ῥωμαλέος εἰμὶ, «χλωρὰ μέλας». Θεόκτρ. «χλωρὸν αἶμα», ἀντὶ νεανικόν. Σορκλ. Εὐριπ. Ἐκάβ. ὅθεν εὐκαμπές· γόνυ χλωρόν. Θεόκρ. τρυφερόν, ἀπαλόν, οὕτω καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. «χλωρόν δάκρυον», ἀν μὴ ὀρθότερον ὡς τὸ παρ' Ὀμ. «θαλερόν δάκρυ» πολλὰ, ἄφθονα δάκρυα· τὸ δὲ «χλωρός οἶνος» παρ' Εὐριπ. Κικλ. σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ κίτρινον χρώμα τοῦ οἴνου, ὅστις φαίνεται ὡς οἶνος, ὁ αὐτός τῶ παρ' Ἀνθολ. κίρρος λεγομένη· ὅθεν

Χλωρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ᾄῃ τὸ χλωρόν, πράσινον. β) χρώμα πράσινον ἡ ὠχρόν· ἔξαιρ. τὸ πράσινον χρώμα νεοθαλῶν φυτῶν. 2) τὸ νὰ ᾄῃ

τι χλωμόν, χλωμάτης. 3) τὸ νὰ ἦναι τι νεκρὸν, νωπὸν, πρόσφατον. 4) τὸ νὰ ἦναι τις ἀκμάζων, ἐργάζων, ῥωμαλέος, νέος.

Χλωροφύλλος, ὡ, γήτω (χλωρὸς, φαγεῖν) = χλωράζω.

Χναῦμα, τό (χναῦο). Κομμάτι κομμένον ἀπὸ τι ὡς τὸ, κνίμα· ἐξαιρ. κομμάτι πλακοῦντος καὶ λοιπὸν τοιοῦτων ζυμαρικῶν καὶ γλυκισμάτων, ὁποῖα συνηθίζονται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης· ἡδύσμα, λίχνυμα.

Χναυμάτιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, χναῦμα.

Χναυρὸς, ἡ, ὄν. Παλ. καὶ

Χναυρὸς, ἡ, ὄν (χναῦο). Ὅ, τι εἶναι ὀρεκτικὸν, νόστιμον. παρ' Ἀθην. 6, σελ. 269.

Χναυστικὸς, ἡ, ὄν. Ὅστις εἶναι λίχνος, λαίμαργος. Ἀθῶν. ἐκ τοῦ

Χναῦω, κυρίως = κνάω. Ξενοφ. Ξύτιν ὄθεν δάκνω, περιτρώγω, π. χ. τὸ ἐπὶ τὰ κόκκαλα κρέας, Εὐριπ. ἐξαιρ. δὲ τρώγω ἢ τραχανίζω, πράγματα ὅσα τρώγονται συνήθως ὡς λιχνεύματα, τραγήματα.

Χνοάξω, ἄσω (χνόος). ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἀλόγων ζώων. Εἶναι τὸ σῶμά του καλυμμένον μὲ πτίλα, ἀπαλὰ πτερά· μὲ λεπτόν, ἀπαλὸν μαλλί· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ ἐξαιρ. ἔχω, ἀποκτῶ χνοῦδι εἰς τὰς παρειάς μου, ἀρχίζω νὰ ἰδρῶν τὸ μoustάκι μου. Λουκ. τὸ δὲ παρὰ Σοφλ. Οἶδ' ἠχοάξων ἀρτι λευκανθεὶς κάρκα, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολὺς, νὰ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά μου.

Χνοάω, ποιητ. ἀντὶ χνοάξω· ἠχοάοντες ἴουλοι, ὕδρωμα τοῦ μoustάκος, μoustακίου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Χνόη, καὶ ἰωνικ. χνοίη, ἡ (κνάω) ὡς τὸ, χονίκη, χονικίς. Τὸ σιδηροῦν κοίλωμα, ἡ ἡ ἐπισιδηρωμένη στοργυλὴ τρύπα εἰς τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ, εἰς τὸ ὅποιον περιστρέφεται ὁ τροχὸς ἐπὶ τῷ ἅκρῳ τοῦ ἄξονος, ὅθεν καὶ ὁ ἄξων αὐτός. Σοφλ. Ἠλ. 2) ὁ κρότος, ἡ τὸ τρίξιμον. Αἰσχύλ. ἴδε καὶ χνόος, σηκτ. 2. καὶ κνόη, κνόος.

Χνόιος, ἴα, ἴον. (χνόος). Ὅ, τι ἔχει πτίλα, χνοῦν. Ἀνακρ. «παρεῖν χνοῖνα» χνοῦν ἔχουσαν, μετὰ χνοῦ πεπληρωμένην.

Χνόος, ὁ, Ἀττ. συναίρ. χνούς, γενκ. χνοῦ (κνάω). Πανδηγοτὲ τι ἐπὶ τῇ ἐπιφανείαν πράγματός τινος κείμενον, προσκολλημένον· ὅθεν, δύναται νὰ ἀπξιεσθῇ, ἀποτριβῇ· «ἄλως χνόος» ὁ ἀφρός, ἡ ἡ ἀκαθαρσία τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τὸ δέρμα καὶ δύναται νὰ ἀποτριβῇ. Ὅδυσ. ἄλλως δὲ, «ἄλως ἄχνη» ἐξαιρέτως τὸ λεπτόν χνοῦδι ἐπάνω εἰς τινα ὀπωρικόν, ἔτι δὲ καὶ ἴνυλος, τὸ χνοῦδι ἐπὶ τὰς παρειάς, ἡ σιαγόνας τῶν νεανιῶν. Καλλιμ. ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο λεπτόν μαλλί, καὶ τὸ ἐξανμμένο, λαναρτιζόμενον· μαλλί μὲ τὸ ὅποιον γεμίζονται προσκεφάλαια, στρώματα, κ. τ. λ. ἐν γένει δὲ πᾶν ἀπξιεσμα. 3) = χνόη, σηκτ. 2. ἡ ἀνώμλ. ὁστικ. πτώσις, χνοί, πᾶν ἀμφλ.

Χνοοβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θεβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγυπτῇ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, περιφρ. δὲ τὴν ἐν αὐτῇ λατρεῖαν τοῦ Ἀνουθίου, ἡ Κνέριδος. Πολ. ἱερὸν Κνέριδος, παρὰ Στράβ.

Χνωδῆς, ὁ, ἡ (χνόος, εἶδος). Ὅ, τι εἶναι ὁμοιον μὲ χνοῦν, ὡς χνούς, σκεπασμένον μὲ χνοῦν, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν. τῆς λέξεως, ἡ καὶ μὲ κόνιν, κονιορτόν ἐπὶδ. χνωδῶς.

Χνοάος, αἶα, αἶον. Ὅ, τι χωρεῖ, ἡ περιέχει ἓνα χνόα.

Χοάθρας, ὁ. Ὅρος τῆς Μηδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ζάχρου. Ἠτολμ.

Χόανα, τά. Πόλις τῆς Μηδίας. Ἠτολ. = Χαῖων, ὅπερ ἴδε.

Χοανεύω, συναίρ. χωνεύω. Διαλύω εἰς τὴν χόανην (χονί). μέταλλόν τι, καὶ τὸ χύνω παρ' Ἀριστοφ. ἐπὶ ἀσέρινον ἐνεργείας· ἐκ τοῦ

Χοάνη, ἡ· συναίρ. χώνη = χάνος.

Χοάνιος, τό· συναίρμ. χωνίον· ὑποκορστ. τοῦ χάνος· χονί, χονί, χονάκι.

Χόανον, τό· συναίρ. χώνον, = χάνος.

Χόανος, ὁ· παρὰ τοῖς μετέπειτα χώνος, συναίρμ. (χέω). Τὸ κοίλωμα εἰς τὴν κέντρον τῶν χαλκίων, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται τὸ μέταλλον διὰ νὰ διαλυθῇ, ἡ ἀπαλυνθῇ, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐφαρμόζεται τὸ ἀκροστόμιον τοῦ φουτηγρίου, καὶ ἐνεργεῖται διὰ τοῦ φουτήματος ἡ διάλυσις ἡ μάλαξις τοῦ μετάλλου, «φύται ἐν χόανουσιν ἐφύσανα». Ἠλ. Ἠδ. Θέογν. ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, καὶ τὸ χωνίον. 2) ὁ πῆλινος τύπος μὲ τρύπας, εἰς τὸν ὅποιον χύνεται τὸ διαλυθὲν μέταλλον καὶ σχηματίζονται τὰ χυτὰ πράγματα· ἄλλως λήγδως λεγόμενον. Φώτ. 5) τὸ διέβρομα ἥτοι χωνί, τὸ ὅποιον χρησιμεύει εἰς μεταγγίσιν βευστῶν· ἐξαιρ. ὅθεν 4) παρ' Ἰντροῖς τὸ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μὲ χωνί παραπλήσιον κοίλωμα, ἄλλως δὲ καὶ ληνός, καὶ πύελος ὀνομαζόμενον· [ισοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ λέξεις, χόανη καὶ χίανον, συναίρ. χώνη καὶ χώνον, κατὰ τὴν τετάρτην σημασίαν τῆς λέξεως ὁμοῖς εὐχρηστότερος ὁ, χόανη, τύπος.]

Χοαρηνῆ, ἡ = Χωρηνῆ.

Χοάσπη, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· τανὺν Κάθ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναθ. 2) ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, περιφρ. διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποῦ μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· τανὺν Κροῦρμ. ἡ Ταστέρ. Ἠρόδ. Λουκ. καὶ Χόασπις, ιος, ὁ. Διον. Περσ. κατὰ Ἀρρῆρον ὁ αὐτός μὲ τὸν Εὐλάϊον ποταμόν, ὅπερ ἴδε· ὅθεν

Χοάσπιος, ὁ, ἡ, ὄν. Τοῦ Χοάσπου, ἡ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὄν. Λουκ.

Χόδανος, ὁ (χέω, χίδος). Ὁ πρώτος.

Χοδέτερος, = χέω· ἐκ τοῦ

Χόδος, ὁ (χέω, χέχοδα). Σκώρ. σκατόν φαίνεται, ὁμοῖς, ὅτι μόνον ἐν τῷ συνθ. μούχοδος, τὸ κοιντ. ποτικίσκατον, διετηρήθη ἡ λέξις.

Χόες, αἱ, ὀνομαστ. πληθ. τοῦ, χούς, ὅπερ ἴδε.

Χοεύς, ὁ, γενικ. χόεις, συναίρμ. χούς (χέω). Μέτρον τι βευστῶν πραγμάτων, δώδεκα κοτύλας, ἡ ἑξῆςτας, καθ' ἡμᾶς καὶ 1/4 λίτρος σχεδὸν χοροῦν· τρεῖς χόες δὲ ἐπλήρουν ἓνα ἀμφορέα. 2) μέτρον αἵτου, ὡς τὸ, χονίς. 3) = χέυμα, σηκτ. γ'. [ἀπὸ τοῦ χόους δὲ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν τὸ, χούς].

Χοή, ἡ (χέω). Τὸ νὰ χύνῃ, χύσῃ τις ὑγρόν τι· ἐξαιρ. ἡ ἐν θυσιαῖς λοιβή, καὶ κυρίως ἐν θυσιαῖς ὑπὲρ νεκρῶν «χοῆν χεῖσθαι νεκύεσσαι». Ὅδ. ὅπου ἡ τοιαύτη λοιβὴ συνίσταται εἰς μέλι μεμιγμένον μὲ οἶνον καὶ ὕδωρ. Αἰσχ. Περσ. Σοφλ. Ἀνάκ. ἀντὶ τοῦ, «χοῆν χεῖσθαι»· ἔλεγον καὶ, «χοῆν φέρειν, ἐπιφέρειν, καὶ κομίζειν», ἐν τῇ πληθ. ἀριθμ. τὸ, χοαί, τίθεται κατὰ σημασίαν πάσης τῆς ὑπὲρ θεωνότων θυσιᾶς. Τούρ. ἔλεγον ὁμοῖς καὶ, «χοῆς χέασθαι». Ἠρόδ. ὅθεν

Χοήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι περιέχει σπονδὴν ἢ λοιπὴν. Εὐροπ. 1γ. Ταυρ. «ἄγος χοήρης», ἓνα χοήρα περιλαμβάνουν, ποιητ. μόνον.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἄριθμ. 1.

Χοηφορός, ὁ, ἡ (χοή, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἢ προσφέρει σπονδὴν, σπένδει.

Χοιδιον, τὸ, Ἄττιν. ἀντὶ χοίδιου.

Χοιδιον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ, χοῦς. Lob. Φρυν.

Χοικὸς, ἡ, ὅν (χοῦς). Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ χῶμα, πλὸν, γήινος, πήλινος. Ν. Δ.

Χοινική, ἡ (χοῖνις) = χνόη, σημα. 1. καὶ χοῖνις. β') Παραπλήσιόν τι κώλυμα εἰς ἄλλα ὄργανα. 2) χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον μετ' ὁδοντοτῆς πλάγια μέρη, τρύπανον, ἀρίδα, διὰ τοῦ ὁποῦ κήπτουσι τι μέσα εἰς κόκκαλον. 3) = χοῖνις, σημα. β'. 4) σπῆλαιον ἢ ἀντρὸν εἰς πετρώδεσις αἰγιαλούς, ἢ ὄχθας. Στράβ.

Χοινεκάτος αἶα, αἶον. Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ ἓνα χοινίκα.

Χοινίχιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, χοινίκα.

Χοινίχις, ἰδος, ἡ, = χοινίκα. 2) «χοινικίδες». Σιδηροὶ κύκλοι, ἐπὶ τοὺς ὁποῖους κείται ἐξηρμητισμένον τὸ διὰδῆμα. Δημοσθ. Ἀνδρτ.

Χοινεκομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ὅστις μετρεῖ τι μετ' ὁν χοινίκα. Ἀθήν.

Χοῖνις, ἡ, ὁ. Μέτρον αἰτῶν δύο ξέστας ἢ τέσσαρας κοτύλας χωροῦν, τοῦτ' ἐστὶ, τόσου αἵτον συνήθως ὅσον ἀρκεῖ εἰς τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου διὰ μίαν ἡμέραν, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅθεν, ἐπιούσιος ἄρτος, τροφὴ διὰ μίαν ἡμέραν. ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἄπτεται, τὸ παρ' ἡμῖν, ὅστις τρώγει τὸ ψωμί μου, εἶναι ἰδικός μου ἄνθρωπος. Ὅδ. ὡς τὸ Πυθαγορικόν. «ἐπὶ χοίνικος καθέσθαι», τὸ νὰ τρώγῃ τι χωρὶς νὰ δουλεύῃ, (χαρὰμοράνης). Θεοκλ. ἔξαρον. ἡ καθημερινὴ τροφὴς μερὶς τῶν δούλων. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος αὐτοῦ. α) = χοινίκα, χνόη, σημα. 1. β') εἶδος σιδηρῶν ἢ ξυλίνων δεσμῶν, δι' ὧν δεσμεύουσι τοὺς πόδας τῶν κακούργων καὶ ἄλλων. Ἀριστοτ. Πλούταρχ. καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. (ὁ Δοικχ. ἐθέλει ὅ,τι τὸ ἰῶτα ἐν ταῖς τρισυλλβ. πτώσειν ἐστὶ μακρόν· ἀλλὰ πάντα τὰ εὐρισκόμενα παραδείγματα μαρτυροῦσι τὸ ἐναντίον· καὶ φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ἡ ὁ ἀντιγραφεὶς ἐσύγχησαν τὸ, χοῖνις, μετ' ὁ, ροῖνις.)

Χοιράγχη, ἡ (χοῖρος, ἀγῶ) = ἀγῶχη. Σωφρον. κατ' ἄλλους δὲ, χοιράγχις, ὁ.

Χοιράγχις, ὁ, ἴδε χοιράγχι.

Χοιράδες, αἱ «νήσοι». Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότημοι πλησίον τοῦ Ταράντου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῶν Πελαγία, καὶ Σάντ' Ἀνδρέα. Θεοκλ. 2) ἀρχαίον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Χοιράδωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μετ' ἰσοβάδας, περιέχει πολλὰς χοιράδας. Πλούταρχ.

Χοιράς, ἄδος, ἡ. Σπιλιάδες, πέτραι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐξέχουσιν ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἰς τὰς ὅποιας ἐυκόλως ναυαγοῦν τὰ πλοῖα. Θεογν. Ἡρόδ. «χοιράς πέτρα». Πίνδ. Πυθ. τὸ δὲ, «χοιράς Δηλία», παρ' Αἰσχύλ. τὸ ὄρος Κύνθος ἐν τῇ Δήλῳ νήσῳ· δύναται μέντοι ἐννοεῖσθαι καὶ ἐπὶ πάσης τῆς σκοπελώδους νήσου αὐτῆς. οἱ πρισμένοι ἄδενες τοῦ λαμοῦ, τὸ συνήθως χαλόνια, χελωνίσσες. Πυλ. Αἰγ. ἐτι δὲ καὶ ἡ κάλη ἢ βρογχόκαλη, (τὸ σύνθη. γκούσια) πάθος εἰς τῶν ἀνθρώπων τὸν λαμόν· καὶ πᾶν σκληρῶς μετ' ἐργασίας ὁμοῖον (ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως παρὰ τοῦ χοῖρος ἐπειδὴ δηλ. αἱ σκληροὶ τῶν ἄδενων τοῦ

λαμοῦ συμβαίνουσι ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς χοίρους δὲν εἶναι πάνυ πιθανὴ, διότι αὕτη ἡ σημα. δὲν εἶναι ἡ κυρία τῆς λέξεως σημα. καὶ ἡ ἐτυμολ. ἐστὶ πολὺ νεωτέρα· ἴσως ἀπάγεται δὲ ἡ λέξις εἰς τὸ, χεράς, χέρρος, χέρσος.)

Χοιρέαι αἱ. Χωρίον τῆς Ἑρετρικῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμνῶν. Ἡρόδ.

Χοιρείος, εἶα, εἰον (χοῖρος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χοίρων· χοίρινον Ἀριστοτ.

Χοιρέλαφος, ὁ (χοῖρος, ἔλαφος)· παρὰ Κοσμά Ἰνδικόπλ. ὁ Ἰνδικὸς ἐλαφόχοῖρος.

Χοιρέος, ἔα, εον· ποιητ. ἀντὶ χοίρειος· «χοίρεα», ὑπακμ. «κρέατα». Ὅδ.

Χοιρίδιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. Ἀριστοτ.

Χοιρίλος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. γουρουνόπουλον.

Χοιρίλος, ὁ κύρ. ὄνομα. Ποιητῆς καμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πανσ. (Χοῖριλος, ἐν Ἀνθ.)

Χοιρίνη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς θαλασσίου κογχύλης, δι' ἧς οἱ κριταὶ ἐν Ἀθήναις ἐψήριζον. Ἀριστοτ. «ἡ δῆτα λίθον μετ' ὀπίσθον, ἐφ' οὗ τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσι» καὶ Ἰππόλ. «οὗ χοιρίνον ὄνομα». Πολυ.

Χοιρίνος, ἴνη, ἰων, = χοίριος. Γλωσ.

Χοιρίον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. = χοιρίδιον. Ἀριστοτ.

Χοιρίος, ὁ, ἡ καὶ χοίριος, ἰα, ἰων, = χοίρειος.

Χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. Λουκιαν.

Χοιροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει χοίρους. 2) κύρ. ὄνομα ἀνδρός τινας.

Χοιρογυλλός, ὁ, ἡ (γυλλός) τὸ ἄλλως, «ἀκανθόχοιρος». Ἐχίνος χερσαῖος, ὑπὲρ τοῦ κοινότηρ. ἀρίστως, σκαντσοχοῖρος· ἀλλὰ καὶ τῶν πάλαι αἰγνώμαι περὶ τοῦ ζώου αὐτοῦ διεκρινούσι.

Χοιρόθλιψ, ἔθος, ὁ, ἡ (θλίβω). Ὅστις θλίβει, ζουλίξει ἢ ψήλασθαι χοῖρον· ἀλλὰ καὶ τὸ γυναικεῖον ἐπιφάνειν αἰδοῖον. Ἀριστοτ. Σπῆκ.

Χοιροκομείον, τὸ (χοῖρος, κομῶ). Κατὰ τινας μὲν, τόπος περιφρακτός ἐν εἰδὲι κύρτης (κλωβίου) ὅπου ἔτρεφον χοίρους· κατ' ἄλλους δὲ, πάτταλος, παλούκι, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐδεον χοίρους. 2) ὡς τὸ, χοιροστάκος καὶ χοιροτροφεῖον, σημα. 2. ἐσθάρανον τῶν γυναικῶν, ἡ κρείτον ταῖναι, τὴν ὁποῖαν χρώνται περὶ τὸ αἰδοῖον ἐν καιρῷ τῶν καταμνηνίων, ἄλλως φύλαξ, φυλάκιον καὶ σπενδόνη λεγόμε.

Χοιροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις φονεῖ χοίρους. 2) προπαρξεν. δὲ «χοιροκτόνον αἷμα». παθητ. αἷμα φονευμένον χοίρου. Αἰσχύλ. Εὐμν.

Χοιρομάδριον, τὸ (μάνδρα) = χοιροτροφεῖον, σημα. 1. Ἐτυμολ. Μ.

Χοιροπιθήκος, ὁ (πιθήκος). Πιθήκος, χοῖρος πρὶς τῶν ἔχων. Ἀριστοτ. ζῶων ἴστορ.

Χοιροπωλέω, ὡ (πωλέω). Πωλὸς χοίρους. 2) ἐπὶ πορνῶν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότηρ. τὸ πωλεῖ, τὸ δίδει, τὸ δανείζει. Σουίδ. καὶ Πλούταρχ. παροιμ. «Ἀρκοροινθία ἔδικας χοιροπωλήσειν» ἐκ τοῦ

Χοιροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χοίρους, προκαταεῖται μετ' ἰσορίας. Δωρ. χοιροπώλας. Ἀριστοτ. Ἀχαρν.

Χοῖρος, ὁ· κυρίως μὲν, Νέας, μικρὸς χοῖρος. Ὅδ. ἄλλως δὲ λέγεται· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, χοῖρος, ὡς τὸ, ὕς καὶ σὺς. Σωροκλ. καὶ νῆ γένει. Ἀνθλ. Ἀριστοτ. 2) παρὰ Βάρωνι Ἀργ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον κοινῶς, καὶ παρὰ τοῖς Κομικαῖς τῇ λέξει πολλαχῶς κατὰ προνομίαν χρωμένοις, αἶον· χοιροκομείον, χοιροτροφεῖον, χοιροστάκος, χοιροπωλείω, χοιρόθλιψ, παρβλ. ὕσταξ.

Χοιροσάκος, ὁ (σάκος) = χοιροκομῆτον, σημ. 2.
 Χοιροσπέλεθος, ὁ (σπέλεθος). Ἦ κόπρος τοῦ χοίρου. Παῦλ. Διγ.
 Χοιροστρόφιον, τό ἴδε χοιροτροφεῖον.
 Χοιροσφαγεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα σφάττουσι τοὺς χοίρους· ἐκ τοῦ
 Χοιροσφάγος, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις σφάζει χοίρους.
 Χοιροτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, ἔνθα τρέφονται, φυλάσσονται οἱ χοῖροι. 2) = χοιροκομῆτον, σημ. 2. ἀν' οὗ μέντοι ἄλλοι χοιροστρόφιον ἀναγινώσκουσι ἐθέλουσι.
 Χοιροψάλας, Δωρ. ἀντί, χοιροψάλης, ου, ὁ (ψάλλω) = χοιροψάλης, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Δισχύλ. καὶ Κλήμεντ. Ἀλεξ.
 Χοιρωδίαι, ἡ ὡς τὸ, ὑπόδια. χοιρωῖδες πολίτευμα, ῥηπαρότης, ἀμάθεια, ἀήθεια. Γαλλ. cochonnerie. Σχολ. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ
 Χοιρωῖδες, ὁ, ἡ (χοῖρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι παρόμοιον μὲ χοῖρον, ἴδιον χοῖρου.
 Χολαγωγός, ὁ, ἡ (ὁχλος ἄγω). Πάν, ὅ,τι ἐξάγει, εὐθάλως τὴν χολήν· φάρμακα. Ἀλεξ. Ἀφροδίτ.
 Χολαῖνω, = χολάω.
 Χολαῖος, αἰα, αἶον (χολή). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν χολήν, περιέχεται ἀπὸ χολήν.
 Χολαργία, ἡ. Ἀποκρ. καὶ
 Χολαργός, ὁ (χολαργός). Χωρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουῖδ. Στέρ. Βυζ. πληθ. παρὰ Διον. ὅθεν
 Χολαργεύς, εὐς, ὁ κάτοικος. Ἀριστφ.
 Χολάξ, ἄδος, ἡ. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. αἱ χολάδες. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα. 1) παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ κεῖται καὶ χολάδες, καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἔτι, καὶ χολίκας ἄλλως ἔντερα. 2) καθ' ἑνικ. ἀριθμ. δὲ, τὸ καίλωμα μεταξὺ τῶν χόνδρων τοῦ στήθους καὶ τῶν πλευρῶν.
 Χολάφινος, ἡ, ιον (χολή). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρώμα τῆς χολῆς.
 Χολάω, ὦ (χολή) ὡς τὸ μελαγχολάω. Εἶμαι ἐμμανὴς ἢ ἔκκρον κυριευόμενος ὑπὸ τῆς μελαίνης χολῆς. Ἀριστφ. 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ = χολόομαι. Ὁργίζομαι, θυμόνομαι. Διογ. Λαέρτ.
 Χολέδρα, ἡ, = χολέρα, σηματ. 2. πάνυ ἀμφ.
 Χολεμεσία, ἡ. οὐ πάνυ εὐχρηστος τύπος ἀντὶ χολημεσίας· ἐκ τοῦ
 Χολεμέω, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστωτέρου χολημετέω. Lob. Φρυν. σελ. 706.
 Χολέρα, ἡ. Ὑδρορρία, δι' ἧς ἀπορρέει τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἀπὸ τῆς στέγας τῶν οἴκων· ὅθεν 2) πάθος τι μὲ σφοδρὰν διάρροϊαν καὶ ἔμετόν. Πούχ. «Χολέρα, ἔκκροις, κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἐμετός»· ἐξεναντίας δὲ, «ξηρὰ χολέρα», διενή ξηραξίς τῆς κοιλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὔτε τὸ σῆμα, οὔτε ἡ κόπρος ἐκβάλλεται· δύναται νὰ παραβληθῇ τῇ σηματ. τῆς, διαβήτης, λεγομένης νόσου (ἡ ἐτυμλ. αὐτῆς ὁμοῦ παρὰ τὸ, χολή, ὁρροτέρα νομίζεται, διότι οἱ ταύτην πάσχοντες ἐκβάλλουσι διὰ τοῦ ἐμετοῦ καὶ διὰ τοῦ υποχωρήματος χολήν· μάστιγα, καὶ πρὸς τούτοις ὀνομαζοῦνται αὐτὴν καὶ οἱ Λατν. bilis.) [διὰ τῆς ἐσχάτως πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καταταραξάτης ἀνθρωποφθόρου ταύτης νόσου ὁμοῦς ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ πάθος ἐστὶ πάντῃ ἄλλοιον σχεδὸν τοῦ ὅ,τι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς πάλαι.] ὅθεν
 Χολερίαι, ὦ. Πάσχων τὴν χολέραν. Γαλν.
 Χολερίαις, ἡ, ὅν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν χολέραν· καὶ ὅστις πάσχει αὐτὴν· ἐπὶρ. χολερίκως·

ὅθεν «χολερίκως ληρῆσθαι», τὸ νὰ κυριευθῇ τις ὑπὸ τῆς χολέρας. Διογ. Λαέρτ.
 Χολερίαις, ὁ, ἡ, εἰ. Πάθος ὁμοῖον μὲ τὴν χολέραν, τὰ συμπτώματα τῆς χολέρας ἔχον. Ἰππκρ.
 Χολή, ἡ, = χόλος. Πικρὸν τι ὑγρὸν, ξανθὸν, πρᾶσινον ἢ καὶ μέλαν χρώμα ἔχον, ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζωτικῦ σώματος ἐν τινὶ κύστει εὐρισκόμενον, χρησιμεύον εἰς τὴν χώνευσιν τῶν φαγητῶν· λέγεται οὕτω καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ ἡ κύστη ἥτις τὸ περιέχον αὐτὴν ἀγγεῖον. Πολυδ. τροπικ. δὲ, ὀργή, θυμὸς, μῖτος, ἀποστροφή· ὅθεν «πάνυ ἐστὶ μοι χολή», τὸ σύνθετος παρ' ἡμῶν· ἢ ἔρξαται ἀναγούλια, νὰ ξεράτω ἀκούων ἢ γέλειται· «χολή ἐπιξεῖα», βράζει ἡ χολή μου, σκάζω ἀπὸ τὸ κακόν μου· «χολὴν κινώ τινα», κάμνω τινα νὰ σκάξῃ ἀπὸ τὸ κακόν του. Ἀριστφ. παρὰ τοῖς Λογογράφ. τὸ, χολή, ἔστιν εὐχρηστώτερον παρὰ τὸ, χόλος· (παρὰ τὸ χεῖν. κυρίως ὅ,τι χύνεται.)
 Χολήβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω) = χολάφινος· ἀμφ.
 Χοληγικός, ἡ, ὅν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἀρμόδιον ἐπιτήδειον εἰς ἔκκρυσιν τῆς χολῆς, πάνυ ἀμφ. παρ' Ἰππκ. ἀνθ' οὗ ἄλλοι χοληγαγικός γράφεται, δέλουσι· ἐκ τοῦ
 Χοληγός, ὁ, ἡ (χολή, ἄγω). Ὅ,τι ἀπάγει, ἐκκρίνει τὴν χολήν.
 Χοληδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι δέχεται ἢ περιέχει τὴν χολήν· «κυστὶς χοληδόχος». Γαλν.
 Χολημεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἐμῇ, ξερᾷ τις χολήν.
 Χολημετέω, ὦ, ἡ (ἐμῶ). Ξερῶν χολήν.
 Χολίχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ χολίξ. (ι)
 Χολικός, ἡ, ὅν (χόλος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὴν χολήν, χολώδης. Πλούταρχ.
 Χολίξ, ἡ, ὅν (χόλος)· κατὰ πληθ. ἀριθμ. χολίκες, ὡς τὸ, χολάδες. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα· ἐξαιρ. τὰ παχέα, χονδρὰ ἔντερα· «χολίκες ἐρβαί, ἡ κρόκης χολίξ». Τὸ παρ' ἡμῶν κιντ χορδί, κορδί. Ἀριστφ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ὁ χολίξ. Ἀριστφ. Βτρ. Εἰρ.
 Χολίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χολή. Ἀντωνν.
 Χολίος, ἡ, ιον καὶ δικταλκ. (χόλος). Ὅστις ὀργίζεται, θυμόνει, εἶναι ὀργίλος· Ἀνάλεκτ.
 Χολίαις, ἄδος, ἡ ἴδε χολαῖς.
 Χολίη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ρεσάφης· νῦν. Ἐλ. - Κόμη. Πτολμ.
 Χολίδια, αἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουῖδ. ὅθεν
 Χολίδιας, ου, ὁ κάτοικος. Ἀριστφ. ἔνθα ὁ κομικός ὑπαινέσεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χολαῖς.
 Χολοβαφής, ἡ, εὐς, ὁ, ἡ (χόλος, βάπτω). Ὅ,τι εἶναι εἰς χολήν βουτισμένον, βαμμένον. Νίκανδ. ὅθεν
 Χολοβαφύλος, ἡ, ιον. Ὅ,τι ἔχει χρώμα ὡς ἡ χολή, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα.
 Χολόβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω) = χολοβαφής.
 Χολόδοχος, ὁ, ἡ = χοληδόχος.
 Χολοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ χολή· τροπικ. θυμώδης, ὀργίλος.
 Χολόεις, ὅσον, ὅν (χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χολῆς, χολικόν, γεμῖον μὲ χολήν· ἐν γένει = χολοειδής. Νίκανδ. ποιητ.
 Χολοίβαφος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ χολόβαφος. Νίκανδ.
 Χολοιβάφος, ὁ, ἡ (βωρά). Ὅ,τι κατατρώγει, καίει, στυπτεῖ ὡς ἡ χολή. Νίκανδρ. νῖος χολοιβάρος· ὁ διὰ τῆς χολῆς ἢ χολικῆς δυνάμειος κατατρώγων ὅς· ποιητ. μόνον.
 Χολοζύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κομικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουζύργης, ἀρ-

χαίον τινός τῆς Ἀττικῆς ἥρωος καὶ χαλός· σχηματισθ. παρ' Ἀριστοφ. Λυστ.
Χολοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προσεῖναι χολήν.
Χόλος, ὁ, ὡς τὸ, χολή. Ὁμ. β') τροπικ. θυμός, ὀργή, μῆτος, ἀγριος, παράφορος θυμός. Ὁμ. Ἠσχ. Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ καὶ τῆς φαρμακευτικῆς λύσεως τοῦ θύου. Ἠ. «χόλος τινός», θυμός ἐναντίον τινός ἀλλὰ καὶ «χόλος τινός». Ἰγν. Δῆμτ. ἀλλὰ τὸ «χόλος τινός» καὶ ὁ διὰ τὴν θυμός. Σοφκλ. Φιλ. «χόλος μάχθων» τὸ πικρὸν, δεινόν, ἀλγεινόν τῶν παθῶν. Δισκλ. Πρμ. ὁ τύπος χόλος ἐστὶν ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. ὁ δὲ, χολή παρὰ τοῖς λογογράφ. εὐχρηστ. (συγγεν. τῷ χῶμα καὶ κότος;) ὁθεν
Χολώω, ὦ. Παραξύνω, παροργίζω τινά, μετὰ αὐτ. τοῦ προσπ., ἢ. «τινὰ τινὲν κῶμαι τινά νᾶ ὀργισθῇ διὰ τι. Σοφκλ. μέσ. καὶ πᾶθ. χολόομαι, συναιρ. χολούμαι, μέλ. χολάσσομαι παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλείστον κεχολώσσομαι μέσ. ἀδρ. ἐχολώσσομαι. παρμ. παθ. κεχολώμαι παθ. ἀδρ. ἐχολώθη. Ὀργίζομαι, θυμὸν ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. πάντῃ εὐχρηστ. παρ' Ὁμ. «κηρόθι, θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, φρένα» καὶ τ. τ. τὴν λῆξ. συντάσσοντι ὡσαύτως καὶ παρ' Ἠσυχ. καὶ Ἡροδ. «χολὸς τινός» ὀργίζομαι διὰ τινα, ἡ διὰ τι. Ὅδο. τελευταίον δὲ, «εἵνεκα νίκης». Ὅδο. καὶ «ἀμφὶ τινι», καὶ «ἐκ τινος». Ἠ. παρδλ. χῶμαι.
Χολώδης, ὁ, ἡ συναίρ. ἀντὶ χολοσιδής.
Χολώσσει, ἢ ἐμν, ἐπικ. ἀπαρχμ. ἐνεργ. μέλ. τοῦ χολώω, ἀντὶ χολώσσειν. Ἠ.
Χολώτεις, ἡ, ὅν. ἐπὶ θ. ῥηματικ. τοῦ, χολώω. Ὅ,τι εἶναι θυμωμένος, χολιασμένος· θυμώδης, ὀργίλος. Ἠ. Ὅδο.
Χομαροί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡτολεμ.
Χονδράκανθος, ὁ, ἡ (χόνδρος, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκανθὰς χόνδρου, ἀγκάθια τραγανά· ἐπὶ θετον τοῦ ἰχθύος «Σιλάχη» λεγομένου· διότι ἀντὶ ἀκανθὰς, χόνδρους ἔχει Ἀριστοτέλ.
Χονδρεῖον, τὸ, = χονδροκοπεῖον ἐκ τοῦ
Χονδρεύω (χόνδρος). Χονδροκοπεῖν τι, ἀλῆθω χόνδρον. 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος γίνεται, μεταβάλλεται εἰς χόνδρον, τραγανόν. Ἠσυχ.
Χονδρεῖα, ὦ (χόνδρος). Κάμνω τι νᾶ ἔχη τὸ σχῆμα χόνδρου. 2) νᾶ ἔχη πλῆρη, σχῆμα χόνδρου, τραγανόν· ὁθεν ἐν γένει, ὅ,τι ἐσκληρύνθη, ἐγένετο σκληρόν.
Χονδρεῖος, ὁ, ἴδε χονδρεῖλος.
Χονδρεῖλη, ἡ χονδρεῖλλη, ἡ καὶ χόνδριλλα (χόνδρος). Φυτόν τι, τὸ ὅποιον ἐκβάλλει κόμην.
Χονδρεῖλλα, ἡ, = χονδρεῖλη.
Χονδρεῖλος, ὁ, καὶ χονδρεῖλος (χόνδρος)· «ἄρτος». Γερμ. Comissbrod. Ψωμί, τὸ ὅποιον δίδεται εἰς τροφήν τῶν στρατιωτῶν.
Χονδρεῖνος, ἰνῆ, ἰνον (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χονδραλισμένου, χονδροκοπανισμένου· σιτῆρος ὡς τὸ, χονδρεῖτης.
Χονδρεῖον, τό· ὑπόκορ. τοῦ χόνδρος.
Χονδρεῖτης, ου, ὁ καὶ θηλ. χονδρεῖτης, ἰδός, ἡ (χόνδρος)· = χόνδρενος, π. χ. ἄρτος. 2) ὅ,τι ἔχει σχῆμα, ἡ μέγεθος χόνδρου, χονδροκοπανισμένου σιταρίου, ὁμοιάζει μὲν χόνδρον.
Χονδροβολέω, ὦ, ἡτω (χονδροβόλος). Στρώνω ἑδάφος τι μὲ μικροὺς λίθους· ὁθεν
Χονδροβολία, ἡ, ἡ. ἑδάφος ἐστρωμένον μὲ λιθάραια· ἡ τὸ νᾶ συνθετὴ τις ἑδάφος τι ἐκ χόνδρων ἢτοι μικρῶν λιθάρων.

Χονδροβόλος, ὁ, ἡ (χόνδρος, βάλανος). Ὅ,τις χονδροβολεῖ, στρώνει ἑδάφος τι μὲ λιθάραια.
Χονδροκοπεῖν (κόπτω). Τόπος ὅπου ὁ χόνδρος γίνεται, ἡ μύλος εἰς τὸν ὅποιον ἀλῆθουν χόνδρους. Lobeck. Φρον.
Χονδροκοπεῖν, ἡ καὶ
Χονδροκοπεῖον, τὸ, = χονδροκοπεῖον.
Χονδρονευρώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, νεῦρον, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ιδιότητα χόνδρου, καὶ τένοντος· εἶναι ὡς τραγανόν, ὡς τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου. Ἰπποκρτ.
Χονδροπτεῖσάνη, ἡ (πτεῖσάνη). Χονδροκοπανισμένον καὶ ξεφλουδισμένον κριθᾶρι· ὁ χυλὸς βρασμένης πτεῖσάνης.
Χόνδρος, ὁ. Χονδροκοπανισμένον κριθᾶρι ἢ σιτάρι καταπότιον· ψυχρόν, ψίχα π. χ. ψωμίον πανθή· ποτέ τι μικρὸν στρογγύλον σωματικόν, σπυρί «ἄλως χόνδρος», σπυρία ἄλλως. Ἡρόδοτ. Ἀριστοφ. «λιθῶν χόνδρος», σπυρία ἀπὸ θυρίαμα κ. τ. τ. β) ἔξαιρτ. χονδροκοπανισμένον σιτῆρος ἔτι δὲ καὶ ξέας, βρώμης. γ) χυλὸς, ζωμὸς κατεσκευασμένος ἀπὸ χονδροκοπανισμένου σιτῆρος ἢ βρώμης, εἶδος πτεῖσάνης ὁθεν καὶ παροιμ. «χόνδρον λείπειν», ἐπὶ γερόντων. Ἀριστοφ. δ) τὰ σιτῆρα, τὰ γεννήματα, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζονται χόνδροι, ὡς τὸ Λατίν. far· ἀφ' οὗ τὸ συνήθ. φάρος, ξεφλουδισμένον κριθᾶρι, ἐκ τοῦ ὁποῦν βράζονται ζωμόν. 2) τὸ συνήθ. τραγανόν. Λατν. cartilago. β) ἔξαιρτ. τὸ τραγανόν καὶ μαλακὸν ὅσπου τοῦ στήθους, τὸ ὅσπου τελειώνει ἐμπροσθεν τοῦ θώρακος μεταξὺ τῆς συναρτίδας τῶν μὴ γνησίων πλευρῶν, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγεν. «χόνδρος ἐφοσιδής» λέγεται. Λατ. cartilago ensiformis ὁθεν «ὑπόχονδρον, τὸ, καὶ ὑποχόνδρια, τὰ, ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ στήθους τὸ ὅσπου ἀρχόμενον. γ) τὸ τραγανόν διάφραγμα τῆς ρίνος, ρύτης. δ) τὸ τραγανόν τοῦ στομίου τοῦ βρόγχου, συνήθ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας (ἡ δευτέρου σηνος. τῆς λέξεως σαφηνίζεται ἐκ τῆς ὕψους τῆς ιδιότητος καὶ σκληρότητος τῶν χόνδρων· ἔξαιρτ. τὸν πλυμένον, ἀφ' οὗ ἀφαιρεῖται διὰ τοῦ πλυσίματος μέρος τι τοῦ ἰσώδους, λεμφώδους· ὁθεν γλαυδῶδες, γλαυχῶδες, ἄδρην, πυκνόν, ὑπόλευρον σῶμα τι, ἡν μεταξὺ κρέατος καὶ κοκκίον ιδιότητα φέρον.)
Χονδρός, ἁ, ὅν (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χόνδρος, χονδραλισμένον. Ἀριστοφ. 2) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ τραγανόν.
Χονδρότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς τὸ τραγανόν. Ἀριστοτέλ.
Χονδροφυῖς, ὁ, ἡ (φυῖ)· = τῷ ἐπομένῳ, κατ' ἀμφοτέρως τὰς σημασί. Ἀθην.
Χονδρωδής, ὁ, ἡ (χόνδρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι φαίνεται ὡς χονδροκοπισμένου σιτηροῦ τινος. 2) ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ τραγανόν.
Χόνος, καὶ χόννος, ὁ. Εἶδος χαλκίνου ποτηρίου παρὰ τοῖς Κρησί.
Χοπέτης, ου, ὁ (χός, πίνω). Ὅ,τις πίνει ἕνα ὁλόκληρον χοῖα. Ἀθην.
Χός, ὁ καὶ συναίρ. χοῖς· κλίνεται καὶ κοινῶς ὡς τὸς, βοῦς, τοῦ χοῖς, τῷ χοῖ, τὸν χοῖν· πληθυντ. οἱ χόες, τὰς χοῖς, τοὺς χόας· καὶ Ἀττ. τοῦ χοῖς (ἀντὶ τοῦ ὁ Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013 χοῖς δέντον· γράφονται ἐθέλει). τὸν χοῖ, τοὺς χοῖς, καὶ οὗτοι οἱ τύποι νομιζόμενοι μάλλον. Ἀττ. παρὰ ἐκείνους ἢ ἐνικ. αἰτία. τὸν χόα, πάντῃ· ἀμφ. ἡ δοτικ. χοῖ, καὶ ἡ ὀνομαστ. πληθ. χοῖς, ἀνευ παραδείγματος.

ὁ τύπος, χῶς· κατὰ συναίρ. κινούμενος, οὐχ' εὐρηται (χέω). Μέτρου εἰδός τι διὰ βρυτά, δῶδε κακοτύλας, ἡ ἐξ ἕστατος χωροῦν· ἐν γένει δὲ, μέτρον ὅθεν παρμ. «χῶς θαλάσσης», ὡς τὸ, «μέτρα θαλάσσης», ἐπὶ τοὺς θέλοντας νὰ μετρήσωσιν ἀμέτρητα πράγματα. Πλάτ. 2) οἱ χῶς. συμπωμαστικὴ ἐροτή ἐν Ἀθήναις ἰοῦναι χρόν ἑορτῇ, τελουμένη τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηρίωνος.

Χόος, ὁ συναίρ. χῶς, ὡς τὸ βουῖς κινούμενος, γεν. χῶς δοτκ. χοί, αἰτιατ. χῶν (χέω). Σωρὸς χῶμας ἀνεσταμένης γῆς. «Ὁ χῶς ὁ ἐξορηχθεὶς» Ἡρόδ. ὡς τὸ, χῶμα· ἐτι καὶ ἰωδὸς γῆ, λούνη. Θούρρ. ὁ Στράβ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῷ Σηλ. γέν. ἡ χῶς, τὸ διὰ σταγόνων ἐλπιεζόμενον ροδέλιον.

Χοράγιον, τό. Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορηγίου.

Χοράγος, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορηγός.

Χοράσμις, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσία, ἔθνα κατοικοῦν οἱ Χοράσμιοι· ταῦν Καρέμ. Στέρ. Βυζ.

Χοράσμοι, οἱ. — Χωράσμιοι· ὁπερ ἴδε.

Χοραυλέω. Παίζω τὸν αὐλόν, συνωδεύω τὸν χορὸν λαλῶν μετὸν αὐλόν· ἐκ τοῦ

Χοραύλης, ου, ὁ (χορὸς, αὐλὸς). Ὅστις παίζει τὸν αὐλόν ἐν τῷ χορῷ, εἶναι εἰς τῶν αὐληστῶν τοῦ θεάτρου· ὅθεν ἄ) ὅστις συνοδεύει τὸν χορὸν λαλῶν τὸν αὐλόν. β') ὅστις συγκροτεῖ χορὸν μουσικῶν καὶ αὐλεῖ μετὰ τὸν ἄλλον. Στράβ.

Χορδάριον, τό. Ὑπακορπ. τοῦ χορδῆ. Ἀθήν.

Χορδάψος, ὁ. Νόσος τις εἰδὸς κώλικος εἰς τὰ παχέα ἔντερα γενομένη, ὡς ὁ εἰλὸς εἰς τὰ λεπτά. Γάλλην. κατὰ Ἀρταῖον· ἐκ τοῦ χορδῆ καὶ ἔχω κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ χορδῆ καὶ ἄπτα· κατὰ τὸν Ἀλεξ. Τραχ. δὲ οὐδὲν διαφέρει τοῦ, εἰλός.

Χορδεύμα, τό. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ἄλλαντας, ἡ τὸ κοινότη. χορδί, κορδί. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Χορδύω (χορδῆ). Κατασκευάζω ἄλλαντας, λουκάνα· χορδί, κορδί· τροπ. «χορδεύω τὰ πράγματα», συμπλέκω, κατὰράττω τὰ πράγματα τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ. ὡς τὸ καταχορδεύω.

Χορδή, ἡ. Τὸ λεπτόν ἔντερον. Ἀθήν. «χορδαίτε ἐρίων». 2) νευρά, νευρὸν (Ἀπτν. chorda) τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὁδ. καὶ ἡ νευρὰ τοῦ ὁσφρίου· ὅθεν

Χορδολογέω, ὡ, ἡσω (λέγω). Ἐκλέγω τὴν χορδὴν, δοκιμάζω τὴν κόρδα πρὶν ἀρχίσαι νὰ παίξω, λαλῶσι μουσικόν τι ὄργανον. Πλούτρ.

Χορδοποιέω, ὡ, (χορδοποιός). Κατασκευάζω κόρδας· ὅθεν

Χορδοποιεῖα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χορδοποιῶ, τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις κόρδας· ὅθεν

Χορδοποιεῖς, ὡ, ὁν. Ὅτι ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν χορδοποιάν, ἡ εἰς τὸν χορδοποιόν· ὅστις εἶναι ἐπιτηδευὴς χορδοποιός.

Χορδοποιός, ὁ, ἡ (χορδῆ, ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φτιάκει κόρδας.

Χορδοπώλης, ου, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ, πραγματεύεται μετὰ κόρδας.

Χορδοστροφία, ἡ (στρέφω). Τὸ νὰ στρέφῃ, κλώθῃ τις ἔντερα ἡ κόρδας. 2) ἡ στρεμμένη, κλωσμένη κόρδα. Αἰλιαν. ὅθεν

Χορδοστροφός, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων ἡ κλώθων ἔντερα ἡ κόρδας.

Χορδοτονία, ἡ. Ἡ ἔντασις τῶν χορδῶν ἐκ τοῦ

Χορδότονος, ὁ, ἡ (τείνω). παθητ. Ὅτι ἔχει

τεντωμένους κόρδας. 2) χορδοτόνος παροξ. ὅστις τεντώνει κόρδας· ὅθεν τὸ χορδοτόνον, ἐργαλεῖον μετὰ τὸ ὅποιον ταυνοῦσι τὰς κόρδας.

Χορδῶι, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 10· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, λορδῶι.

Χορεία, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ, σκιρτᾷ τις· ὅθεν εὐθυμία, φαιδρότης. 6) ὁ χορός, ὁ συρτός χορός. Πλάτ. Νόμ. β'.

Χορεῖον, τό. Τόπος, ὅπου χορεύουν, κυρίως οὐδ. τοῦ

Χορεῖος, εἰα, εἶον. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χορὸν. 2) ἐν τῇ μετρικῇ, «ὁ χορεῖος» ὑπακοσμ. πούς = τροχαῖος καὶ τριδράχμης.

Χορεύμα, τό. Ἡ γινομένη πράξις ἐν τῷ χορεύειν, καὶ αὐτὴ ἡ πράξις τῆς χορείας. Εὐριπ.

Χορευσίς, εως, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ τις, ἐορτάζῃ μετὰ χοροῦ, θεατρικοῦς χοροῦς.

Χορευταῖον, θεατ. ἐπὶ τοῦ χορεύω. Πρέπει νὰ εἰσαγῇ, κροτῇ τις χοροῦς. Εὐριπ. Βυχ.

Χορευτής, ου, ὁ (χορεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις χορεύει· Πίνδ. ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ χοροῦ. Ξενοφ. Ἀπομν. ὅθεν

Χορευτικός, ἡ, ὁν. Ὅστις ἡ ὅτι ἀνήκει εἰς συρτὸν ἢ εἰς θεάτρου χορὸν «χορευτικὰ σχήματα». Λουκιανός· ὅστις εἶναι ἐπιτηδευὴς εἰς τοὺς τοιοῦτους χοροῦς.

Χορεύω (χορός). Ἄγω ἡ συγκροτῶ πανηγυρικόν, ἐορταστικόν, συρτὸν ἢ θεάτρου χορὸν. β) ἐν γένει, χορεύω, σκιρτῶ, εἶμαι εὐθυμῶς. 2) μεταβ. ἐορτάζω, τιμῶ τι μετὰ χοροῦ θεατρικοῦς· «Φοῖβον» Πίνδ. Ἰσθ. Σοφκλ. Ἄντ. καὶ αἰτιατ. τῆς ἐορτῆς· π. χ. «αἰώνιας χορεύω». Πολδ. ὅθεν καὶ παθητ. «κεχόρευται». ἤχθη, ἐκροτήθη χορός. Ἀριστοφ. τὸ δὲ «χορευθεὶς» ὅστις ἡ ὅτι παρεστήθη μετὰ μιμικούς χοροῦς (παντομίμους). Πλάτ. σπαν. δὲ ἡ χρήσις τῆς μέσ. διαθεσ. κατὰ σηματ. ἐνεργ. «προίμιον χορεύομαι», δέλει ἀρχίσαι τὴν ἐορτήν μετὰ συρτὸν χορὸν. Αἰσχλ. Εὐριπ. ἀόρ. χορεύσασθαι. Ἀριστοφ. β) ἀφίω, παρακινῶ, καταπεῖθω τὴν νὰ χορεύσῃ μετὰ αἰτιατ. Εὐριπ. Ἡρκλ. ὅθεν ἐν γένει, βάλλω εἰς τροδράν, ἐκλήγορον κίνησιν. «πόδα χορεύω». Φιλ. Ἀνθολ. Παυλ. τροπκ. φέρω τινὰ εἰς ἐπιθυμίαν τινά.

Χορηγεῖον, τό, — χορηγέιον.

Χορηγέτης, ου, ὁ. — χορηγός. Ἰάμβλ.

Χορηγέω, ὡ, ἡσω. Δωρκ. χοραγέω (χορηγός). Ἄγω, συγκροτῶ χορὸν, ἡ εἶμαι ἀρχηγὸς χοροῦ θεατρικοῦ· δοτικῇ τε καὶ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Πλάτ. β) ἐν γένει, ἡγούμαι, κάμνω ἀρχὴν εἰς τι μετὰ γενικ. π. χ. «χορηγῶ τοῦ λόγου». Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συνθ. παρέχω, δίδω τὰ εἰς συγκρότην θεατρικῷ χορῷ ἀναγκαῖα ἔξοδα. γ) ἐν γένει καταβάλλω τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα εἰς τι ὅθεν ἐξοπλίζω, καλλωπίζω, προμηθεύω τι μετὰ ἀρκούντως μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. καὶ δοτ. τοῦ πράγματος, ἐπὶ τε τῶν ἔξωθεν μέσων, καὶ ἐπὶ ἐκτός τε καὶ ἔσω ἰδιότητων, ἀρετῶν, γνώσεων κ. τ. τ. δι' ὧν προικίζει ἡ προετοιμάζει τις τινα· ὅθεν

Χορηγία, τό. Ἡ δαπάνη, τὰ ἔξοδα ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς χορηγίαν. 2) τὸ νὰ παρέχῃ, καταβάλλῃ, δίδῃ τις τὰ τοιαῦτα ἔξοδα.

Χορηγία, ἡ. Ἡ ἀξία τοῦ χορηγοῦ· ὅθεν ἡ προετοιμασία, καὶ συγκρότησις θεατρικοῦ χοροῦ. 2) ἡ καταβολὴ τῆς δαπάνης εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρικοῦ χοροῦ, ὅπερ ἦτον ἡ ἀξιολογώτερα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν ἐκδουλεύσεων τῆς πολιτείας, τὰς ὁποίας ἐτέλουν οἱ πολῖται τῶν

- Ἀθηνῶν. "Ἐτι δὲ καὶ ἡ δαπάνη αὐτῇ. β) ἐν γέ-
νει, ἡ εἰς πανδήποτέ τι καταβαλλομένη δαπάνη,
συνεισφορά δι' ὁποιανδήποτε μέσων ἐξαιρ. καὶ
χορηγία ἡ προσκομιδὴ, καὶ τὸ προμήθευμα
ζωοτροφῶν ἐν καιρῷ πολέμου.
- Χορηγικός**, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀρμόζει εἰς
τὸν χορηγόν· ὅθεν »χορηγικοὶ ἀγῶνες» ἀμίλλα
περὶ συγκροτήσεως θεατρικοῦ χοροῦ· »χορηγ. τρί-
πῶδες» οἱ ὑπὸ τοῦ εὐδοκίμησαντος χοροῦ εἰς τινα
ναὸν ὡς εὐχαριστίας ὑπὲρ τῆς νίκης σημειῶν ἀνα-
τιθέμενοι. Πλούταρχ.
- Χορηγίον**, τό. Δωρ. καὶ Ἀττ. χοράγιον ὡς τὸ,
χορηγεῖον. Ὁ τόπος, ἡ ὁ οἶκος ἐν ᾧ παρασκευά-
ζεται, ἐγυμναζέτο, ὁ χορὸς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ πα-
ράστην τῶν ὁρχήσεων καὶ ἀσμάτων. 2) τὰ χο-
ρήγια, = χορηγία σημασ. 2.
- Χορηγίς**, ἰδος, ἡ· ὅστις ἐπιγράφεται κομωδία
τῆς τοῦ Ἀλέξιδος. Ἀθήν.
- Χορηγός**, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττ. χοραγός (χορὸς ἡ-
γέομαι). Ὁ κορυφαῖος, πρῶτος χοροῦ τινος. β) ἐν
γένει πρῶτος ἀρχηγὸς τάγματος ἡ πλήθους τινός·
»χοραγὲς δαλφίονα». Εὐριπ. 2) ὅστις καταβάλλει
τὰ ἐξῶς εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκροτήσιν θεα-
τρικοῦ χοροῦ· ὅθεν β) ἐν γένει, ὅστις καταβάλλει
τὰ ἐξῶς, ἡ πορίζει τὰ ἀνγκαῖα δι' ὁποιονδή-
ποτέ τι.
- Χορήτης**, ου, ὁ. Θηλ. χορήτις, ἰδος, ἡ· ψευδ.
ἀνάγνωσις· ἀντὶ χορήτις, χορήτις.
- Χορίαμβικός**, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει
εἰς χορίαμβον ἐκ τοῦ.
- Χορίαισος**, ὁ. Ἐν τῇ μετρικῇ λέγεται ὁ τε-
τρασύλλαθος πούς εἰς χορεῖον ἡ τροχαῖον καὶ
ἱάμβον συνιστάμενος - υ υ.
- Χορήτης**, ου, ὁ· κύρ. ὄνομα. Παραϊτακηνός τις· Ἀρρ.
Χορήνιο πέτρα. Βράχους τις ἀπότομος μὲ ἐν
φρούριον ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παραϊτακηνῇ χώρῃ.
Ἀρρίαν. Ἀνάδ.
- Χορίκος**, ἡ, ὄν (χορός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει
εἰς θεατρικὸν χορὸν, εἶναι ἐκ τοῦ θεατρικοῦ χο-
ροῦ. Ξενοφ. »τὸ χορικόν», τὸ ἄσμα ἀδόμενον
ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ κομωδίᾳ.
- Χορίον**, καὶ, χορίον, τό. Πανδήποτέ τι ζῶον δέρ-
μα· παροιμία. ἐπὶ συνηθῶν, ὅσαι ἐγένοντο ἐξίς καὶ
εἶναι ἀνεξάλειπται »χαλεπὸν χορίον κύνα γεύσασαι»
κακὸν πρᾶγμα εἶναι· ἡ ἀρίστη τις σκύλον νὰ γευθῇ
δέρμα. Θεόκρ. 2) ὁ ὕμν· τὸ λεπτὸν δέρμα εἰς
τὸ ὅποιον κείται περιτυλιγμένον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ
μητρικῇ κοιλίᾳ, τὸ κοιντ. ἄλλωθον λεγόμενον. 3)
χόρια καὶ χόρεια. Φαγητόν τι κατεσκευασμένον
μὲ γάλα καὶ μέλι (Ἰταλ. crema). Θεόκρ.
- Χορίος**, -ὁ, = χορεῖος, σημασ. 2.
- Χορίτης**, ου, ὁ. Θηλ. χορήτις, -ιδος, ἡ. Χορευ-
τῆς, χορευτρία· μέλος θεατρικοῦ χοροῦ.
- Χοροβάτω**, ὡ (βαίνει). Κάμνω βήματα χοροῦ,
χορεύω. Σουῖδ.
- Χοροδέκτης**, ου, ὁ· ψευδ. ἀνάγνωσις. ἀντὶ χοροδέκτης.
- Χοροδιδασκαλικός**, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ὑπάγεται
εἰς τὸν χοροδιδασκαλόν· ἡ χοροδιδασκαλικὴ ὁ
πακνομή. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χοροδιδασκάλου.
- Χοροδιδάσκαλος**, ὁ (διδάσκαλος). Ὅστις δι-
δάσκει τὸν θεατρικὸν χορὸν, τὸ νὰ χορεύῃ καὶ ψάλλῃ,
καὶ τὸν προετοιμάζῃ εἰς τὰ δράματα· ἐν γέ-
νει, ὅστις γυμνάζει τὸν χορὸν, τὸ ὅποιον ἦτον ἔρ-
γον τοῦ δραματοποιού, καὶ ἀνωμαζέτο »χοροῦ ἡ
χορῶν διδασκαλία», ἔτι δὲ καὶ = χοραγός, κο-
ρυφαῖος.
- Χοροειδής**, ἑος, ὁ, ἡ (εἶδος)· »χιτῶνα». Ὁ ὅ-
μν τοῦ ὀφθαλμοῦ βράχης, βράχης, σταφυλίου, τὸ
χρῶμα ἔχον, ἄλλως δὲ καὶ βραχοειδὲς λεγόμεν.
- Χοροήτης**, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις εἶναι συνηθισμέ-
νος εἰς τοὺς χορούς. Ἰμ. Ὀμ.
- Χοροίολος**, ὁ, ἡ (ὀλλών). Ὁ ἐκπρέπων, λάμ-
πων εἰς τὸν χορὸν. Ἀνάλεκτ. ποιητ.
- Χοροίμανής**, ἑος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις ἀ-
γαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς χορούς. Ἀριστφ. ποιητ.
μόνον ἐπὶ β. χοροίμανέος. Μαξ. ὅθεν
- Χοροίμανία**, ἡ. Μανία διὰ τὸν χορὸν, ὑπερ-
βολικὴ ἐπιθυμία καὶ ἀγάπη πρὸς χορὸν. Ἀνάλκ.
- Χοροίτης**, ἰδος, ἡ, = χορίτης. Χορευτρία, τοῦ
συρτοῦ χοροῦ ἀρχηγέτρια. Νῶν.
- Χοροτύπος**, ὡ (χοροτύπος). Χορεύων· κτυπῶ
τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας· ποιητ. ὅθεν
- Χοροτυπία**, ἡ. Τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπὶ τὸ ἔδαφος
τοὺς πόδας, ἐν ᾧ χορεύει, τὸ χόρευμα· κατὰ πληθ.
ἀριθμ. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
- Χοροτύπος**, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις ἐν ᾧ χορεύῃ
κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος· ἐν γένει ὅστις
χορεύει, σαρτά. 2) χοροτύπος, ὁ, ἡ· προπαρῆτ.
ὁ, παθητ. ὁ, τι κτυπάται, παίζεται ἐν ᾧ γίνεται
χορὸς »χοροῖτ. ὕρα». Ἰμ. Ἐρ. ποιητ. μόνον.
- Χοροκάλη**, ἡ· ἴδε χορός.
- Χοροκιθαρῖσος**, ὡ, Ἀττ. ἰὼ (κιθαρίζω). Παί-
ζων τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορὸν· ὅθεν
- Χοροκιθαρίστης**, ου, ὁ. Ὅστις παίζει, λα-
λεῖ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορὸν.
- Χοροκτυπία**, ἡ (κτυπέω), = χοροκτυπία Σχολ.
Ἀριστοτάν. Ἀντ.
- Χορολέκτης**, ου, ὁ (λέγω). Ὅστις ἐλέγει, δια-
τάττει τὸν χορὸν. Δίλιαν. ζῶων ἱστορ.
- Χορομανής**, ὁ, ἡ· συνηθ. τύπος· ἀντὶ τοῦ ποιητ.
χορομανής.
- Χορόνδε**, ἐπὶ β. (χορός). Εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὸν
συρτὸν χορὸν, ἡ εἰς τὴν ὁρχήσιν. Ἰλ.
- Χορόνικος**, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις νικᾷ εἰς τὸν
χορὸν. Ἀλέξ. Ἀθήν.
- Χοροπαίγμων**, ονος, ὁ, ἡ, = χοροπαίκτης.
Ὀρφ. Ἰμν.
- Χοροπαίκτης**, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει,
ἀσπείζει εἰς τὸν χορὸν, χορεύει μὲ εὐθυμίαν.
Ἀνάλεκτ.
- Χοροπλεκής**, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις χορεύων τὸν συρ-
τὸν χορὸν κἀμνει στρεπεγορύσματα, τὸν περιπλέκει.
- Χοροποιός**, ἡ. ἢ προπαρῆτ. διὰ τὰς τοῦ
χοροῦ ἐκ τοῦ
- Χοροποιός**, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις προετοιμάζει,
διατάττει χορὸν θεατρικόν· ὅθεν καὶ κορυφαῖος
τοῦ χοροῦ Σχολ. Αἰξ.
- Χορὸς**, ου, ὁ. Ὁ χορὸς ἐν τῇ θεάτρῳ. οἱ χο-
ρεῖοντες ὑποκριταί, στρόγγυλος, συρτὸς χορὸς· ἐν
γένει χορὸς μὲ ψαλμωδίας· ἐξαιρ. δὲ ὁ πανηγυ-
ρικός. Ὀμ. »χορὸς καλὴ» καλὴ χορευτρία. Ἰλ. ἄρ.
οὗ τὸ παρ' Ἰτχ. ἀτοπον χοροκάλη. β) τὸ σύμ-
παν τῶν χορευτῶν καὶ μελωδῶν, συγκροτοῦντες
τὸν χορὸν. γ) ἐν γένει, πλῆθος συνάθροισμα, κύ-
κλος ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὅθεν οὗ μόνον
»χορὸς ἄστρων» ἐπειδὴ τὰ ἄστρα φαίνονται τῷ
ὄντι ὡς σχηματίζον χορὸν ἐν τῇ οὐρανῷ, ἀλ-
λὰ καὶ »χορὸς καλῶν ἡ δονῶντων», ἐπὶ τῶν
συρίγγων ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἡ σύ-
ριγξ τοῦ Πανός, »χορὸς κιόνων», ἡ σειρά στυλῶν.
»χορὸς ὀδόντων», ἡ σειρά τῶν ὀδόντων. Ἀνθλ. Παλ.
Ὅστις ἤθελε νὰ συγκροτῇ χορὸν ἐν τῇ θεάτρῳ

ἐν Ἀθήναις ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος τὴν ἀδειαν, «τοῦ χορὸν διδόναι» πρὸς ᾗ ἔπρεπε νὰ ἀναδεχθῇ τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης· «χορὸν αἰτεῖσθαι, καὶ λαμβάνειν»· πλουσίως τις τῶν ἑσθῶν, ὅστις προσηγορεῖτο κατὰ τοῦτο χορηγὸς ἢ χορογός. Τὸν οὗτω συγκροτούμενον χορὸν λοιπὸν ἐδίδαττε καὶ ἐγύμναζεν ὁ χοροδιδάσκαλος ἢ χοροῦ διδάσκαλος λεγόμενος, ὅστις ἦτον συνήθως ὁ δραματοποιὸς αὐτός· καὶ τοῦτο μὲν ἐλέγετο «χορὸν διδασκεῖν» ἢ δὲ τέχνην τοῦ αὐτὸ ποιεῖν, «χοροῦ διδασκαλία», καὶ ἡ πρότασις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ θεάτρῳ «χορὸν ἱστάναι». 2) ὁ τόπος ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ χορὸς. Ὁδύσ. παροιμ. «ποῦ χοροῦ τάξομεν»· ποῦ νὰ τὸν βάλωμεν, τί τόπον, τί ἀξίωμα νὰ τῷ δώσωμεν; Πλάτ. Εὐθδ. (καθ' Ἡστ.). ὁ χορὸς ἐστὶν ἱσοδύναμος τῇ κύκλῳ, στέφανος· ἀρα σημαίνει τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῶν στρογγύλων χορῶν· συγγεν. δὲ, τῷ, κόραξ, κορώνος, κορώνη, χορώνος, χορώνη, καὶ τῷ Λατ. cernu, cornus, Kummī· κατὰ τινὰς δὲ καὶ τῷ χόρτος· ὡς κυκλοτερὴς φραγμὸς, περίβολος). ὅθεν

Χοροστάς, ἀδός, ἡ (ἵππημι) «εἰσρή». Ἡ μεταχορὸν, ὀρχήστρας, καὶ ἁσμάτων τολουμένη εἰσρή. Καλλίμ. λείψ.

Χοροστασία, ἡ (στάσις). Ἡ τάξις τῶν ὑμνωδῶν καὶ χορευτῶν· ἡ τοιοῦτωτρόπος ἀρχὴν λαμβάνουσα εἰσρή· ἐν γένει δὲ, χορὸς, σειρὰ ἀνθρώπων. Καλλίμ. εἰς Λουτρ.

Χοροστᾶτέω, ὡ, τίτω. Βάλλω τὸν χορὸν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν του, ἢ παρασταίνω αὐτόν· ἐκ τοῦ

Χοροστᾶτης, ου, ὁ (ἵππημι). Ὅστις συγκροτεῖ τὸν χορὸν, ἢ εἰναι κορυφαῖος τοῦ χοροῦ.

Χοροτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις ἡδύνεται, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς χορούς.

Χορτάζω, ἄτω (χόρτος). Τρέφω ζῶντι εἰς τὸν σταυλόν· «βόας ἔνδον ἐστύτας». Ἡσδ. "Ερ. ἐν γένει τρέφει τὸν νὰ γεννῇ παχὺ, ἐπὶ κτηνῶν· ἐξαιρ. μεταδοτ. καὶ γενν. τοῦ πράγματος· παθητ. χορτάζομαι, ἐπὶ ἀλόγων ζῶων, τρέφεται, παχαίνει, ἢ χορταίνει· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνῡτ. Κομμ. ἐξαιρ. εὐωχοῦμαι. Νικστρ. παρ' Ἀθην. "Αρατ. παρὰ Πολύδ.

Χορταῖος, αἶα, αἶον (χόρτος, σημε. 2.). Ὅ,τι εἶναι ὑπὸ χορτάρι. 2) «χιτῶν χορταῖος» ὁ χιτῶν τὸν ὁποῖον ἐνδύονται οἱ Σαίληνοί ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰ-
 χος δὲ φλόγος, μακρὸν μαλθα, καθὼς αἱ ἄναικόρου-
 νες λεγόμενα, ἔχειν· ὅθεν καὶ μαλλωτὸς καὶ ἀμφι-
 μαλλος. Διον. Ἀρχ. Αἰλιαν.

Χορτάριον, τό ὑποκορ. τοῦ χόρτος, χορταράκι.

Χορτάσις, ἡ (χορτάζω). Τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶντι τὸν ἄλογον διὰ νὰ παχύνῃ. Ἀνάλεκτ.

Χορτάσμα, τό (χορτάζω). Ἡ τροφή τῶν ἀλόγων ζῶων (τουρκ. τάσιμα.) Πολύδ.

Χορτάσμος, οὔ, ὁ (χορτάζω) = χορτασία.

Χορταστικός, ὁ, ἡ (χορτάζω). Ὅ,τι εἶναι ἀν-
 κον, ἀρμόδιον πρὸς τροφήν ζῶων.

Χορτινός, ἰνῃ, ἰον (χόρτος, σημε. 2.) = χορταῖος.

Χορτόβολον, τό = χορτοβολών.

Χορτοβόλον, ὄνος, ὁ (βάλλω). Ὁ τόπος ἔνθα βάλλεται χορτάρι, ἢ ἄχρια. Φιλοξ.

Χορτόβωλον, τό = χορτόβωλος.

Χορτόβωλος, ἡ (βῶλος). Κομμάτι γῆς· κοινητ. σβάλα, ἐπὶ τὸ ὅποιον εἶναι φυτρωμένον χορτάρι· ἄλλως δὲ καὶ χορτόπλινθος λεγόμενον.

Χορτοκοπέιον, τό· καὶ

Χορτοκόπιον, τό (κόπτω). Ὁ τόπος ὅπου θερ-

ζουν τὸ χορτάρι κατεσπώνεται ἡλιαζόμενον· νεώ-
 τερα καὶ οὐκ εὐχρηστοὶ λέξεις.

Χορτοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις θερτίζει, κο-
 αῖζει χορτάρι.

Χορτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Συνάξω χόρ-
 τον πρὸς τροφήν ζῶων. Ἀπικαν. ὅθεν

Χορτολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάξῃ, μαζώνῃ τις χορ-
 τάρια· χόρτων συναξίς.

Χορτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συνάξει, μα-
 ζώνει χορτάρι. Στράβ.

Χορτομανέω, ὡ, ἴτω (μαίνομαι). ἐπὶ χωρῶν,
 τόπων. Γίνεται ἔρημος, γεμίζει μὲ ἄχρια χορτά-
 ρα. Οἱ παρβλ. ὁλομανέω.

Χορτόπλινθον, τό· καὶ

Χορτόπλινθος, ἡ (πλίνθος) = χορτόβωλος.

Χόρτος, ου, ὁ. Τόπος περιφραγμένος, ἐξαιρ. μὲ δέν-
 δρα, κατὰφυτος τόπος τὸ συνθ. περιβόλι· ἐτι δὲ
 καὶ περιοχὴ, χωρὶς δένδρα περιφραγμένη αὐλή,
 τὸ ἔσω μέρος τῆς αὐλῆς, «αὐλῆς ἐν χόρτῳ». Ἰλ.
 ἐξαιρ. αὐλὴ καὶ σταῦλος ἀλόγων ζῶων· ὅπου εὐρί-
 σκοντο ἄμα καὶ οἱ κοπρῶνες «αὐλῆς ἐν χόρτοις». Ἰλ.
 ἀλλ' οὐ μόνον αὐλὴ ἀλόγων ζῶων, ὅπου ἐξεχρησμέ-
 ζουν τὰ ζῷα· ἀλλὰ καὶ ἡ νομὴ αὐτῶν εἰς πεδιάδας
 ἢ δάση, πελάγους κατὰ πλθ. ἀριθμ. ὅθεν «χόρτοι
 λένοντες» ὁ μὲ δάση περιχλεισμένος τόπος ὅπου διη-
 γάτο ὁ Νεμῆϊος λέων. Ἰνδ. Ὀλ. «χόρτοι εὐδενδροῖα».
 Εὐρπ. «χόρτος οὐρανοῦ», ἔκτασις τοῦ οὐρ. Πηγ.
 ἐκ τινος ἀγνωστοῦ ποιητοῦ· παραβλ. δὲ χορτος καὶ
 σύχορτος. 2) χορτάρι, τροφὴ ἀλόγων ζῶων, ξηρόν
 τε καὶ χλωρόν. Ἡσδ. "Ερ. ἐγένετο παρὰ τοῖς με-
 ταγνῡτ. ἡ συνήθης σημασία τῆς λέξ. «χόρτος κοῦ-
 ρος», ξηρὸν χορτάρι, ἄχρια. Εὐρ. Ἀνθ. ἐτι δὲ καὶ
 γενν. τροφὴ τῶν ἀλόγων ζῶων. Ἡσδ. ἀλλὰ καὶ τῶν
 ἀνθρώπων «δοῦλος χόρτος». Ἰππυξ. (ἐκ τοῦ χόρτος
 ἐγένετο τὸ Λατν. chors, cors, cohorts, ὡσαύτως
 καὶ τὸ hortus ἴτως δὲ καὶ τῷ, χορὸς συγγ. ὅπερ
 ἴδε·) ὅθεν

Χορτόστρωμα, τό (στρούννυμι). Τὸ ἐκ χόρτων
 ἢ ἄχρων στρώμα· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κτηνῶν.

Χορτόστρωτος, ὁ, ἡ Ὅ,τι εἶναι μὲ χόρτα,
 ἐστρωμένον ἠσπιθῶδες χορτόστρωτον· ἔχουσαι ὑ-
 ποκάτω χόρτον ἐστρωμένον. Γλωτ. Φιλοξ.

Χορτοτομία, ἡ (τέμνω). Κόψιμον, θέρισμα,
 κόσισμα χορταρίου. Γλωττ.

Χορτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει χορτάρι,
 ὁ,τι περὶέχει, ἢ εἰς τὸ ὅποιον φυτρώνει χορτάρι. γ)
 ὁ,τι εἶναι φορτωμένος μὲ χορτάρι «ἄμαξα χορτο-
 φόρος». Πολύαιν. καὶ Στράβ.

Χορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι
 πλήρες, γεμάτον μὲ χορτάρι.

Χορωδέω, ὡ, ἴτω (χορῶδός). Ἀδῶ, ψάλλω, τραγω-
 δῶ εἰς θεατρικὸν χορὸν· ὅθεν

Χορωδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ τις εἰς θεατρικὸν χορὸν·
 ἀντίθ. τῷ, μονοῳδία. Πλάτ. ὅθεν νοί περὶ χορωδία-
 ντι, οἱ χορῶδοί.

Χορωδός, ὁ, ἡ (ῳδῇ). Ὅστις ἀδῇ, ψάλλει, τραγο-
 δεῖ εἰς θεατρικὸν χορὸν.

Χορώνη, ἡ, καὶ

Χορωνός, ὁ· ἀντὶ κορώνη, κορωνός. Στέφανος,
 στεγάν. Σμυδ. λείψ.

Χορωφελέτης, ου, ὁ (ἄρφελέω). Ὅ,τι εἶναι ὠφέ-
 λημον, προξενεῖ εὐνοίαν, χαρὰν εἰς τὸν θεατρικὸν
 χορὸν, εἰς τοὺς χορευτάς, εἰς τὰ μέλη τοῦ θεατρι-
 κοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Λυσ.

Χοῦς, ὁ· ἴδε χόος.

Χῶς, ᾧ· ἄρημφ. χῶν, παιητ. χῶν, ἀρχαῖος τύπος

τοῦ ἐνστ. τοῦ παρὰ τοῖς μεταγνυστ. εὐχρηστοί. ῥήμτ. χώννυμι, πολλάκις παρ' Ἡρότ.
Χραίνω, χρανώ (χρώω, χράνω). Ψηλαφῶ. Εὐρπ. ὅθεν β) ἔξαιρ. χρίω, ἀλείφω, χρωματίζω. γ) τρπκ. μολύνω, σπιδύνω, παραβλ. μαιίνω.
(Χραίσμειν), ἄχρητος ἐνστ. ἀρ' οὐ σχηματίζονται οἱ ἐξῆς, παρὰ τοῖς Ἐποπ. μόνον εὐχρστ. τύποι. μελ. χραίσμησι, χραίσμηται, καὶ χραίσμησέμων, ἄορ. ἁ. ἐχραίσμησα, χραίσμησε, καὶ χραίσμηται, καὶ ὁ β'. ἐχραίσμων, ἐχραίσμει, χραίσμει, χραίσμη καὶ χραίσμησι, χραίσμωσι, ἄπαρμ. χραίσμεν. Ὁμ. κυρία σημασία ἐστὶ τὸ, Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω φθοροποιῶν, ἐπιβλαβές τι· ὡς τὸ, ἀρκέω τινί τι ἔξαιρ. »διεθρόν τινι χραίσμεν, καὶ χραίσμησαι. Ἰλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ μετὰ δοτκ. τοῦ προσπ. ἀπλῶς βοηθῶ, διαφεντεύω, ὠρεῖω τινὰ ἄλλα καὶ τούτοις, ἔγκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀποτροπῆς τοῦ δεινοῦ ὠριμένως, πολλάκις ἐν Ἰλ. σπανιότερον δὲ μετὰ αἰτίας. τοῦ πράγμ. ἀπλῶς »χραίσμεν τι» τὸ νὰ βοηθῇ, ὠρεῖ τὶς τι. Ἰλ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὅλως. Ἰλ. ὡς πρωτότ. ταύτης τῆς λέξ. ληπτέον τὸν β'. ἄορ. χραίσμεν, ἐχραίσμων, ἐξ οὗ προέκυψεν ἐν χρήσει ὁ μ. καὶ ὁ ἁ. ἄορ. (τὴν ἐτυμολ. παρὰ τὸ, χράω, χράομαι, χρηστὸς, χρήσιμος, δεικνύει ὁ Βτμν.) ὅθεν
Χραίσμη, ἡ. Βοήθεια, προστασία, ἐπικουρία· ὅθεν **Χραίσμη** ἐς, ἡέσσα, ἦεν. Ὅτι εἶναι βοηθητικὸν, ἀντιληπτικὸν ἐν γένει, ὠρεῖται, χρησίμων ὅθεν **Χραίσμη** ἰόν, τὸ. Βοηθητικὸν μέσον, ἱαματικὸν ἱατρικόν. Μρκ. Σιδν.
Χραίσμειν, ἐπικ. ἄπρμρ. μέλ. τοῦ χραίσμεν, ἀντὶ χραίσμησειν. Ἰλ.
Χραίσμειν, ἐπικ. ἄ. ἐνχ. πρόπ. ὑπατ. ἄορ. τοῦ χραίσμεν ἀντὶ χραίσμη. Ἰλ.
Χραίσμεις, εὐς, ἡ (χραίσμεν) = χραίσμη. Νικ.
Χραίσμειν, τὸς, τορος, ὁ (χραίσμεν). Βοηθός, ἀντιλήπτορ, ἐπικ.
Χραίσμω, ταῦτόν τῷ, χραίσμω. Ἀπολλ. Ῥόδ.
Χραντός, ἡ, ὅν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ χραίνω. Ὅτι ἐψηλαφῆθη, ἐγγίχθη, ἐμάνθη, ἐμολύνθη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Γλωσσ. Στρεφ.
Χράομαι, ἴδε χράω.
Χραῦσις, εὐς, ἡ. Ἀγκυρα μονόβολος (μὲ μίαν κλούσαν κοιντ. συνήθ.) Ἠτχ.
Χραῦσα, Αἰόλ. ἀντὶ χράω. Ἐγγίω ἐλαφρὰ, ὀλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος· ὅθεν ζουγραινίζω, πληγώνω ἐλαφρὰ. Ἰλ. ἴδε τὸ ἐπόμενον.
Χράω, κυρίως ὡς τὸ προηγμ. ὅθεν βλάπτω, καταπίπτω, θλίβω, βτανίζω, δυσκολεύω, στενοχωρῶ τινὰ, ὁρμῶ ἐναντίον του, μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ ἐπιφερομένου ἄπρμρ. »ὡς υἱὸς ἐμὸν ῥόνον ἔχρας κήδενα. Ἰλ. ἀλλὰ καὶ δοτκ. τοῦ προσπ. προξενῶ βλάβην, πόνον ἡ δυστυχίαν εἰς τινὰ κατατρέχω τινὰ »στυγερὸς οἱ ἔχρας δαίμωνα. Ὅδο. ἀρ' οὐ ἐτυμολογήτεον τὸ χραῦω καὶ χραίνω. Ἰ) χράω. Ἰων. χρέω· ὅθεν ἐπικ. χρέω. Ὅδο. χρήτω, ἄορ. ἔχρηται, καὶ κατὰ συναίρ. ἐνστ. χρώ, ἄπρμρ. χράν. γ'. ἐνχ. πρόπ. χρῇ ἀντὶ χρᾶ. Σφλ. τὸ γ'. προσπ. τοῦ παρκτ. ἐξέχρη. Οἶδ. ἡ Ἰων. μετχ. χρέουσα. Ἡρότ. κυρία σηмс. παρέρω, δίδω τὸ ἀναγκαῖον, ἀπαιτούμενον· ἔξαιρ. δι' εὐνοίαν, φιλοφροσύνην, ἡ ὡς δῶρον, τινί τι. Ἡρότ. τοῦναντίον δὲ ἐν τῷ κοινῷ ἰδιώματι μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ θεῶν χρησμάτων, ἀποκρίνομαι, χρησιμοδοτῶ, ἀπολύτως. Ὅδο. χρησμοδῶ, μαντεύομαι, τινί. Θέογν. Πνδ. Ὀλ. πολλκ. παρ' Ἡρότ. ἔτι δὲ καὶ αἰτ. τοῦ πράγμτ. »χρήτω βουλὴν Διὸς ἀν-

θρώποισιν» θέλει δηλώσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς βουλῆν. τοῦ Διὸς. Ὑμν. Ἀπλ. παθτ. μετὰ μέτ. μέλ. χρήσομαι, παρκμ. κέχρησμαι (τὸ γὰρ κέχρημαι ὑπάγεται κυρίως εἰς τὸ μέτ. ἀποθτ. χράομαι)· ἄορ. ἐχρήσθην· ἀγγέλλεται, δηλοῦται, φανερόνεται τι διὰ τοῦ χρησμοῦ· ὅθεν »τὸ χρησθῆναι, ὁ χρησμός, τὸ λόγιον. Ἡρότ. Πνδ. Ὀλ. τινὸς, περὶ τινος πράγματος. Σφλ. Οἶδ. ἀσύνηδες δὲ τὸ »ἐχρήσθην αἰ νῆες» ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἐδηλώθησαν τὰ πλοῖα. Ἡρότ. β) ἐρωτῶ θεόν τινὰ ἢ τὸ μαντεῖον περὶ τινος πράγματος. Ὅδο. Ὑμ. Ἀπλ. »κέχρημένον» ὅστις ἠρώτησε τὸ μαντεῖον περὶ τινος πράγματος. Ἀρστλ. ὅθεν »χράωμαι περὶ τινος». Ἡρότ. συνηθεστέρα δὲ ἡ σύνταξις τῆς λέξ. μετὰ δοτ. »χράωμαι τῷ θεῷ, τῷ μαντεῖναι». Ὅδο. Ἡρότ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται τοιούτωντρόπως ἐννοεῖσθαι καὶ τὸ, ὠρελούμαι τὸν χρησμόν, πράττω κατὰ τὸν χρησμόν, ὅλον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις φαίνεται σαφῶς ἡ μετάβασις εἰς τὴν σηмс. τοῦ μέτ. ἀποθ. χράομαι ἀρ' οὐ προκύπτουσιν αἱ χρησιμωδοτικαὶ λέξεις χρησμός, χρηστής, χρηστήρ, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ἄχρηστός ἐστιν ἡ λέξις κατὰ ταύτην τὴν σηмс. 2) (χράω) μ. χρήσω, ὡς πρωτότ. τοῦ, κέχρημ. Δανειζῶ, κατὰ παθτκ. ὁμῶς συζγ. δανειζομαι. Ἰ) χράομαι. Ἰων. χρέομαι προσκτ. χρέω. Ἡρότ. χρήσομαι, ἄορ. ἐχρησάμην· παρκμ. κέχρημαι μέτ. ἀποθτ. ἡ κυρία σηмс. ἐπὶ, ζητῶ, προστάζω νὰ μοι δώσῃ τις τι· ὅθεν, ἔχω, συνήθ. μεταχειρίζομαι, ὠρελούμαι, καρποῦμαι τι, μετὰ δοτ. τοῦ πράγμτ. τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται, ἡ ὠρελεῖται τις »χρησθαι ἀργυρίῳ, ἱματίῳ, ἵπκῳ» χρο. πόλει», πράττω τὰ πολιτικά, ἀνακατανοῶμαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, καὶ λ. τ.τ. ἐν γένει μεταχειρίζομαι τι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν, καθόρθωσιν, ἀπόλαυσιν σκοποῦ μού τινος. 2) τρπκ. πάνυ εὐχρστ. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τι· εὐρίσκομαι, εἶμαι εἰς τινὰ κατὰστατον, κατ'ἐκείνην χρῆσιν αὐτῆς εἰς τὸν βίον μου, εἰς τὰς πράξεις μου, δεικνύω ἐμπράκτως γνώμην μου τινὰ, ἥ τι ἰδίωμά μου. Ὅδο. »πρὲς γὰρ κέχρητ' ἀγαθοῖσι» εἶχε καλὸν φρόνημα, νοῦν ἡ σύνεσιν καὶ ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὰς πράξεις του. Ὅδο. »δολὰς εἰς χρεῖαις χρησαμένη». Πνδ. Νμ. »ὁργῇ, ἡ θυμῷ χρησθαι» τὸ νὰ ἦναι τις ὀργισμένος καὶ νὰ δείχνῃ τὴν ὀργήν του ἐμπράκτως. Ἡρότ. »συμφορᾶ, συντυχία, εὐτυχία χρ.», τὸ νὰ εὐρίσκηται τις εἰς συμφορὰν, εὐτυχίαν, πολλκ. παρ' Ἡρότ. »μόρω χρ.», τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις. Ἡρότ. »ἀμαθία χρ.», τὸ νὰ φαίνεται τις ἀμαθὴς »φιλία χρ. περὶ τινος», τὸ νὰ δείχνῃ τις τὴν πρὸς τινὰ φιλίαν του »νιφερῇ χρσθαι», τὸ νὰ ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ χιόνια, νὰ υποφέρῃ χιόνια. Ἡρότ. β) »χρησθαι τινι πρὸς τι» τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις τι πρὸς ἐκτέλεσιν, ἡ ἐπίτευξιν σκοποῦ τούτινος· χρ. τινι περὶ τι», τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις τι εἰς τινὰ περίστασιν. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων »χρῶμαι τινι» συναναστρέφομαι μὲ τινὰ Ἡρότ. »χρῶμαι φίλῳ», γνωρίζω τινὰ ὡς φίλον μου, τὸν μεταχειρίζομαι φιλικῶς· κατὰ καλὴν σημασίαν. Ὀλλέω, καταπιῶ, τυραννῶ τινὰ, τὸν στερεῶ ἀπὸ τι. Ξενοφ. Ἀνθ. β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀρροδισιασμοῦ »χρῶμαι γυναίκει». Ἡρότ. Ξεφ. Ἀπομν. δ) »χρῶμαι τοῖς θεοῖς», ἔχω φίλους τοὺς θεοὺς, ἀπολαμβάνω τὴν εὐνοίαν των. Ἡρότ. (μὴ συγχέσθω δὲ τῷ, »χρᾶσθαι θεῷ»). 4) μετὰ αἰτίας. »χρεῖσθαι παῖδα δι' ἀγγέλιον», τὸ νὰ πράττῃ, πραγματοποιηταί τις ὅλα μὲ τὸ μέσον ἀγγελιαφόρον, μηνυτῶν. Ἡρότ. ἄνευ ἄλλου τινὸς παραδείγματος ἴσως. 5) παρκμ. »κέχρημαι κατὰ

σημα. ἐνστ. μεταχειρίζομαι ὅ,τι δὲν ἔχω, ὅθεν ὡς τὸ, χρήζω, ἔχω χρεῖαν ἀπὸ τι, στεροῦμαι, μοι λείπει τι, ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω, νὰ ἀποκτήσω τι μετὰ γενν. Ἰλ. Ὅδο. ὅτε ὁ παρμ. κείται κατ' ὄνομαστ. πτόων, ἐπιθέτου σημασιᾶν φέρει, πτωχός, ἐνδεής, Ὅδο. ἥτοδ. «ἀπορία κεχρημένος». Εὐρπ. μετὰ ἀπρμρ. ἀντὶ τῆς γενν. Αἰσχύλ. Περσ. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ παρμ. ἀντὶ ἐνστ. κατ' ἐπίτασιν συνήθως, μεταχειρίζομαι τι πάντοτε, ὅθεν, κτῶμαι ἔχω τι ὁ Ἡρότ. ἀπαξ μόνον χρήται τῷ παρμ. κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν. τῆς μέσ. διαβασ. «συμφορῇ κεχρημένος», ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ ἀπαξ ὡσαύτως ἀπαυτῶμένος παύτ. ἀφρ. φέρει καὶ παύτ. σημασίαν «ἀνῆς οὐκ ἐχρησθήσαν», δὲν ἐμβῆκαν, δὲν ἐβάλλθησαν εἰς μεταχειρίσιν. Ἡρότ. (τῶν σημασιῶν δὲ τῆς λέξ. ἡ συνέχεια ἐστίν, φηλαφῶ τι, ἐγγίζω τὴν ἐπιφανείαν του ὁλίγον μόνον, ἐλαφρῶ, μόλις τὸ ἐγγίζω. ἔξαιρ. κατὰ σημα. ἐχθρικήν. Προσβάλλω, ἐφορμῶ, ἐμπίπτω ὅθεν ἐν γένει, πλησιάζω εἰς τι ἰσχυρὰ πρὸς τινα ἄλλον, ἐνεργῶ ἔχω δύναμιν πρὸς αὐτὸν, κάμνω ἐντύπωσιν. Παρέχω, δίδω αὐτῷ τι ἔξαιρ. κατὰ δύο σημα. ἐπὶ θεῶν δίδει χρησμόν, παύτ. δὲ ἐπὶ λαμβάνω, καὶ ἐπὶ δανειστῶν, δανείζω, παύτ. δὲ ἐπὶ ὀφειλέτου, δανείζομαι, ἥτις σημα. μετηνέχθη ἔξαιρ. εἰς τὸ παρεχρηματιζόμενον κίχρημα, μέλ. χρήτω, τέλος δὲ ἐν τῇ γενικωτάτῃ παύτ. σημα. προστάζω, ζητῶ νὰ μοι δοθῇ τι εἰς χρηστὴν μου ὅθεν δοθέντος μοι μὲν τῷ ὄντι, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι αὐτὸ, κάμνω χρηστὴν αὐτοῦ μὴ δοθέντος μοι δὲ, ἡ μὴ λαβὼν αὐτὸ, χρειάζομαι, στεροῦμαι, αἱ κύριαι δὲ σημα. αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐφκρμόζονται ἐν μέρει εἰς πλείους σημα. εἰς τὸ, «χρηστός, χρήμα, χρήζω, χραίσμεῖν, χρή, χρεόν, χρέος καὶ χροτός» χρεῶ καὶ χρεῖω, χρεῖα. Τῇ πρώτῃ σημασίᾳ δὲ συνέχεται ἀκριβῶς τὸ, «χρόα καὶ χροία, χρός, χρόζω, χροῦμα, χρώνωμαι καὶ τὸ, χραύω, χραίνω καὶ τέλος τὸ, χρεῶ, χρίμπτω»).

ΧΡΑΩ, ὡ, χρήτω. Δανείζω ἴδε κίχρημα.

ΧΡΕΑ, ἐπικ. συγκπ. αἰτ. πληθ. τοῦ, χρέος, ἀντὶ χρεῖα. Ἡρότ. Ἐρ.

ΧΡΕΑΧΩΣ, ὅ, ἡ (χρέος, ἄγω). Βάλλω εἰς τὴν φυλάκην ὀφειλέτην τινα. Ἡσυχ.

ΧΡΕΑΡΠΑΞ, αἰος, ὁ (χρέος, ἀρπάξω). Ὅστις ἀρπάξει, συναθροίζει χρήματα. Μανθ.

ΧΡΕΕΘΑΙ, ἰωνικ. ἀπαρμρ. τοῦ, χοάομαι, ἀντὶ χρεῖσθαι, χρᾶσθαι καὶ χρῆσθαι. Ἡρότ.

ΧΡΕΙΑ, ἡ (χρέος), ὡς πράξις μὲν, Χρήσις, μεταχειρίσις, ὠφελήσις ὡς ἰδιότης δὲ, χρησιμότης, χρηστότης, ὠφελιμότης ὅθεν ὄφελος, συμφέρον, ἀπάλυσις. Θέογγ. Πίνδ. Νρμ. β) συναναγορά, ἐπιμελῆς, ληψοδοσία, συγκοινωνία. Ἄντρ ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικήν σημα. μάχη, προσβολή, πόλεμος. Πολύβ. γ) πᾶν τὸ, εἰς τὸ ὅποιον καταγίνεται τις ὑπόθεσις, βιοπορισμός, ἐργόχειρον. δ) ἐν τῇ ρητορικῇ γνώμη, ἀπόφραγμα, καὶ ἡ περαιτέρω διάπραξις, ἐξήγησις αὐτῆς· ρῆσις τις ἡ μαρτύριόν τι ἄλλοθεν ληφθέν ἡ σημαντικὴ τις γνώμη, σπουδαῖος λόγος ἐφαρμοσμένος εἰς τι ὠρισμένον, κατὰ ρητορικοῦς τινος κανόνας διαπεπραγμένος, ἐξηγημένος. 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, τὸ νὰ ἔχη ἀναγκαῖον τις τι, νὰ τῷ χρειάζεται τι ὅθεν καὶ, ἐνδεῖα, ἔλλειψις, στέρησις μετὰ γεν. «χρεῖα ἐστί τινας», εἶναι τι ἀναγκαῖον ἔτι δὲ καὶ ἀνάγκη, φυσικῶς ἀναγκαῖόν τι, «ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρεῖαι» εἰς ὅλας τὰς πράξεις ἐν ταῖς ὁποῖαις

εἶναι ἀναγκαῖον τὸ σῶμα. Ξενοφ. Ἀπμ. ὅθεν β) εὐχή, ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις, αἴτησις «χρεῖα τινας», παράκλησις πρὸς τινα. Αἰσχλ. ὅθεν ΧΡΕΙΑΧΟΣ, ἡ, ὅν. Ὅστις ἡ, ὅτι ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς ἀπάντην χρεῖαν τινός· ὅθεν χρεῖακοὶ ὑπηρεταί, οἱ χρήσιμοι, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται, τῶν ὁποίων ἔχει χρεῖαν τις.

ΧΡΕΙΗ, γ'. εὐκτ. πρόσωπ. τοῦ ἐνστ. χρή.

ΧΡΕΙΟΣ, ὁ, ἡ (χρή). Ὅ,τι εἶναι χρησίμους, ὠφελίμους. 2) ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον. 3) ἐνεργ. ὅστις ἔχει χρεῖαν τινός, στερεῖται τι μετὰ γενν. β) ἀνευ πτωτικοῦ. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός. Αἰσχλ. καὶ Δορλ. πτὰ χρεῖ ἐφεύρω.

ΧΡΕΙΟΣ, τό. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χρέος· Ὁμ. Ἡσίοδ. ΧΡΕΙΟΦΕΛΕΤΗΣ, ου, ὁ ἰωνικ. ἀντὶ χρεωφελέτης. Ἰπποκρ.

ΧΡΕΙΩ, ὡ, ὡτω. Ὁραλῶ. Σξτ. Ἐμπ.

ΧΡΕΙΩ, ὅς, συναπρ. - οὗς, ἡ ἐπικ. ἀντὶ χρεῶ, ὅπερ ἴδε. Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ.

ΧΡΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ χρέω, χράω. Ἰλ. = χρησιμωδῶ. Ὅδ. Ἰμ. Ἀπλ. κατὰ μέσ. διάθ. δὲ = χρησθηρίζομαι.

ΧΡΕΙΩΔΗΣ, ὁ, ἡ ἐπὶδ. χρειωδὴς (χρεῖα εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρησίμους, ὠφελίμους. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρεῖαζόμενον. Πλούταρχ.

ΧΡΕΙΩΣ, τό· ἐπικ. πλὴν μεθομηρικόν, ἀντὶ χρέος, χρέως.

ΧΡΕΙΘΩ καὶ

ΧΡΕΜΕΤΑΩ, = χρεματίζω, Jac. Ἀνέκδ. Παλ.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ, ἰσώ· ἐπὶ ἵππων ὡς καὶ παρ' ἡμῶν κοινώτερον. χλεμετρίζει. Ἰλ. ἐν γένει δὲ, Θορυβῶ, κάμνω Θορυβώδη ἦχον· (ἀφ' οὗ χρομάδος· συγγ. τῷ, βρέμω, καὶ χρέμπτωμαι τὸ δὲ πρωτότ. χρέμω, ἄχρηστον) ὅθεν

ΧΡΕΜΕΤΙΣΜΑ, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου. Ἀνθολογ.

ΧΡΕΜΕΤΙΣΜΟΣ, ὁ. Τὸ νὰ χρεμετίζηται τι ὅθεν

ΧΡΕΜΕΤΙΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὅν. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, συνεθίζει, δύναται νὰ χρεμετίζῃ.

ΧΡΕΜΗΣ, ητος, ἡ. Κομικὸν τι προσωπαῖον γέροντός τινας μὲ γένεια ἔτι δὲ καὶ κύρ. ὄνομ. γέροντων ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμωδίᾳ ἴδε Χρεμύλος. 2) θαλάσσιος τις ἰχθύς. 3) κύρ. ὄνομ. γέροντός τινας ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτωμαι).

ΧΡΕΜΙΖΩ, ἰσώ = χρεμετίζω· ἀφ' οὗ χρέμιταν. Ἡρότ. Ἀσπ.

ΧΡΕΜΑ, τό. Πτόαλον, φτύμα, φτύσμα.

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, φομαι μέσ. ἀποθ. Ξηροβηχῶ, κοντοβηχῶ· ἔξαιρ. βήχω καὶ πτύω, Ἀριστοφ. καὶ Δουκ. (συγγ. τῷ, χρέμω, χρεμετίζω, ἀφ' οὗ το Δακτ. sereo.) ὅθεν

ΧΡΕΜΠΤΟΝ, τό, = χρέμμα. Γλωσσ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ὁ, ὡς τὸ χρέμης· κύρ. ὄνομ. γέροντων ἀνδρῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμωδίᾳ κωμικὸν πρόσωπον, παριστανόμενον ἐν τῇ κωμωδίᾳ τοῦ Ἀριστοφ. Πλούταρχ. παρὰ τὸ, χρέμω, χρέμπτωμαι γέρον, ὅστις ξηροβήχει, ὁμιλεῖ βραχνῶ, εἶναι δύσκολος, σκυθρωπός, κατὰ τὸν Goethe δὲ, ὅστις στενάζει, κονταναστενάζει, καὶ κατ' ἄλλους ὑποκορ. τοῦ Χρέμης, ἡ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστοῦ ἐτυμολογίαν. Ἀριστοφ. Πλούταρχ. 336. ἐκ τοῦ χρέος καὶ αἰμύλλου, = ἀπατῶν τοὺς χρεωφελέτας.

ΧΡΕΜΥΣ, ὁ· καὶ χρέμης Ὁθαλάσσιος τις ἰχθύς, οὗ ἡ κεφαλὴ σκληρὰ ἐστίν ὡς λίθος διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ Ἀριστοτέλ. λιθοκέφαλος λέγεται.

ΧΡΕΜΨΙΣ, εως, ἡ (χρέμπτωμαι). Τὸ νὰ χρέμπτῃται τις· ἔξαιρ. βήχημα καὶ πτύσιμον.

(Χρέμω), ἀχρηστον πρωτότ. τοῦ, χρεμέθω, χρεμίζω, χρεμετίζω καὶ τοῦ, χρέμπτομαι.

Χρέμων, ὁ, ὡς, (χρήμων). κύρ. ὄνομ. Εἷς τῶν τριακοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Χρεοκοπέω, ὦ, χείρων τύπος, ἀντί χρεωκοπέω.

Χρεοκοπία, ἡ, χείρων τύπος, ἀντί χρεωκοπία.

Χρεοκοπίδης, ου, ὁ χείρων τύπος, ἀντί χρεωκοπίδης.

Χρεοκόπος, ὁ, ἡ χείρων τύπος, ἀντί χρεωκόπος: Lobeck. Φρυγίχ.

Χρεολυτέω· ἤττον εὐχρηστος τύπ. ἀντί τοῦ χρεωλυτέω.

Χρέομαι, ἰων. ἀντί, χάρομαι. Ἡρότ. παρ' Ὁμ. δὲ, ἀπαξ μόνον εὐρηται ἐν τῇ μετοχ. χρεώμενος, ἐκ τοῦ χρέομαι, ἀντί χρώμαι. Ἰλ.

Χρεόν, ἰων. ἀντί χρεών, πολλὰ. παρ' Ἡρότ.

Χρέος, τό, γεν. χρέους, συναίρ. χρέους· ἡ δοτικ. πτώσις, ἐνκ. τε καὶ πληθ. ἐλαίπει· ἐπικ. ὄμσθ. καὶ αἰτιατ. πληθ. χρέα. Ἡρότ. καὶ Ἀττ. χρέα, ἐπικ. ὄμσθ. ἐνκ. χρέους. Ἀττ. χρέως (χρή). Ἑλλαίφης, ἔνδεια, ἀνάγκη· ὅθεν εὐχῇ, ἐπιθυμία, αἰτίασι· ἐν γένει δὲ, ὡς τὸ, χρεῖα, καὶ χοῖμα, ἔργον, ὑπόθεσις, βιοπορισμός, εὐκαιρία, πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὑποίου εἶναι τις ἐμφροντις· κέμιν αὐτοῦ χρέους, ἐν αὐτοῦ χρεῖτος. Ὅσα. ὅθεν «χρέος» μετὰ γεν. ὡς τὸ, «χάριν» αἰτίας δηλωτικόν, «ἐφ' ὅτι χρέος»; διὰ ποίαν αἰτίαν; πρὸς τί τέλος; β') ὅτι ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ ἐκτελεῖται, τὸ χρέος, ὅτι χρεωστῇ, ἐδανείσθῃ τις πολλὰ. παρ' Ὁμ. «χρέος ὀρεῖται τιναί. Ἰλ. ἡ χρεῖτος ὀρεῖται μοι», μοὶ χρεωστῇ τις. Ἰλ. γ') ὅτι ὑπεσθῇ τις. Ἡρότ. κατὰ πληθ. ἀριθ. Ἡσιόδ. Ἐρ. «τὰ ὀρεῖσθαι χρῆματα», τὸ σύνθ. ἰταλικ. κρέδιτα, τουρκόβαρ. βερετέδια. Ἰσάτος· ἔτι δὲ καὶ τροπ. ζημία, ἀποζημιώσεις. Θέογ. δ') μεταφρ. καθήκον, ὑποχρέωσις, προσήκον· ὅθεν «κατὰ χρέος». Ὑμ. Ἐρ. Ἀπλ. Ρδ. ε) τὸ κοινὸν χρέος τῶν ἀνθρώπων, τύχη, ἐμαρμένη· ἔχειρ ὁ θάνατος. 2) πᾶν σπάνιον. Χρήτις, μεταχειρίσις, ὄρελος, ἀπόλαυσις. β') μέγα τι χρέος = χρῆμα, σηματ. 3. μεγάλου πρᾶγμα, μέγα θηρίον. Καλλίμ.

Χρεοφειλέτης, ου, ὁ ἤττον εὐχρηστος τύπος ἀντί χρεωφειλέτης.

Χρεοφείλης, ου, ὁ χείρων τύπος ἀντί χρεωφείλης.

Χρέω, ἰων. ἀντί, χράω. Ἰλ. Χρησμοῦδω, χρησμοὺν δίδωμι. Ὅσα. Ἡρότ.

Χρεώ, ὅς, συναίρ. οὗς, ἡ ποιητ. μόνον. ἐπικ. δὲ, χρεῖω (χρέος, χρεῖα). Ἐνδεια, ἑλλαίφης, ἀνάγκη· ὅθεν ἐπιθυμία, εὐχῇ, αἰτήσις, πολλὰ. παρ' Ὁμρ. «ἡ τί μάλ' χρεῖω», τῇ ὅτι εἶναι τί ἀναγκαῖα του. Ἰλ. «χρεῖσθ' ἀναγκαῖα», διὰ μεγάλην ἀνάγκην. Ἰλ. μετὰ γενικ. «χρεῖω ἑμοῖον», ἡ χρεῖα τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς με. Ἰλ. β') χρεῖω ἰκάνεται, γίνεται, συμβαίνει ἀνάγκη. Ὅσα. οὗτω καὶ, «χρεῖω γίγνεται». Ἰλ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. «ὅτι με χρεῖω τῶσον ἴσκι» Ὅσα. γ') «οὗτι με ταύτης χρεῖω τιμῆς», δὲν ἔχω χρεῖω τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν μοὶ εἶναι ἀναγκαῖα. Ἰλ. ὁσάυτως καὶ «χρεῖω βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ», καὶ ἐγὼ καὶ οὐ ἔχομεν χρεῖαν συμβουλῆς. Ἰλ. «τί δὲ σε χρεῖω ἑμοῖον»; τί ἀνάγκην ἔχεις δι' ἐμένα, ἡ ἀπὸ ἐμένας; Ἰλ. ἀντί τῆς γεν. δὲ εὐρηται καὶ ἀπαρμφ. «τὸν δὲ μάλ' χρεῖω ἐσάμεναι καρτερῶς», εἰς αὐτὸν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στέκηται σταθερά. Ἰλ. τὸ ἴδιον ἤθελ' ἦναι καὶ «τὸν δὲ μάλ' χρή ἐσάμεναι καρτερῶς». 2) ἀνάγκη, μόδιρα, εἰμαρμένη.

Χρεωκοπέω, ὦ, ἤτω, Ἀττ. χρεωκοπέω (χρεωκόπος). Παύς νὰ πληρῶναι τὰ χρεῖα μου, (ἰταλ. fallire) Λατ. novas tabulas facere. β') τροπικ. ὀλιγοστεύω, σμικρύνω τι, ἀποστερῶ τινὸς τι με ἀπάτην, δολιότητα· ὅθεν

Χρεωκοπία, ἡ. Τὸ χρεωκοπεῖν· ὁ Σόλων ὠνόμασε ταύτην εἰς Ἀθήνας Σεισάχθειαν. Πλούταρχ. εἰς Σόλ.

Χρεωκοπίδης, ου, ὁ. Ὅστις σηκώνει, κόπτει τὴν πληρωμὴν τῶν χρεωστουμένων χρημάτων· ἐξαίρ. ὠνομάζοντο χρεωκοπεῖν οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, συνεργήσαντες αὐτῷ εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃ τὴν σεισάχθειαν. 2) Ὅστις δὲν πληρῶναι τὰ χρεῖα του, (φαλῖτος, μουφλούξης).

Χρεωκόπος, ὁ, ἡ, Ἀττ. χρεωκόπος (χρέος, σηματ. 1. β'. χρέως, κόπτω). Ὅστις χρεωκοπεῖ, = χρεωκοπίδης, σηματ. 2. ἀρὰ ἱππαταίων, ψεύστης· ἐσχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ χρεωκόπος.

Χρεωλυτέω, ὦ, ἤτω (χρέος, σηματ. 1. β'. χρέως, λύω). Χρέος τι ξεπληρῶναι· «χρεωλυτέω τὸν μισθόν», πληρῶναι τὸν χρεωστούμενον μισθόν. Ἰωσικ. ὅθεν

Χρεωλύτης, ου, ὁ. Ὅστις πληρῶναι τὸ χρέος, ἡ ἀπολύει τινὰ ἀπὸ τοῦ χρέους. Ὑμνῶδ.

Χρεώμενος, ἰων. μετχ. τοῦ, χράσμαι, ἀντί χρώμενος. Ἰλ.

Χρεών, τό. ἰων. χρεῖν. Ἡρότ. Ὅστις ὅμως καὶ τῷ ἄλλῳ τύπ. χρήται (χρή). Χρεῖα, ἀνάγκη, τὸ ὀφειλόμενον, τύχη, μοῖρα, εἰμαρμένη, θάνατος, ἐν γένει πανδήποτε τι τὸ ὁποῖον ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ ἦναι ἡ νὰ συμβῇ. Ἡρότ. ὅθεν καὶ ὁ ἀναλλοίωτος χρησμός· 2) ἀπολύτως, «χρεῖω ἐστί», παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἄνευ τοῦ ἐστί, συνήθως. Εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναρτῶμενον, μετὰ ἀπαρμφ. Θέογ. μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρμφ. Ἡρότ. β') οὐ σπανίως δὲ ἄνευ τοῦ, ἐστί ὡς γενικ. ἀπόλυτος. Ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἀρεσκον, γραπτὸν. Ἡρότ. γ') ἀντί ἐπιρ. «οὐ χρεῖω ἀρχετε», δὲν ἐξουσιάζετε, δὲν διοικεῖτε πρεπόντως, δικαίως. Θουκδ. ὁ Βτμν. νομίζει ταύτην τὴν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογρφ. οὐ σπανίαν λέξιν ὡς μετχ. τοῦ, χρή· παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡρότ. οὐχ εὐρηται πού ἡ λέξις τὸ γὰρ ἐν Ὅσα. Ο, 201. ἀναγκαιῶς ἀντί τοῦ χρεῖω, (οἱ ποιηταὶ χρώνται τῷ, χρεῶν μονοσυλλάβ. ἐστ' ὅτε).

Χρεώνται, ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσωπ. τοῦ, χράομαι, ἀντί χρώνται. Ἡρότ.

Χρεῶς, τό. Ἀττικ. ἀντί τοῦ, χρέος, σηματ. 1. β'. τὸ χρέος, ὅτι χρεωστῇ τις.

Χρεωστεύω, καὶ

Χρεωστέω, ὦ, ἤτω. Χρεωστῶ, εἶμαι χρεώστης. παθτ. χρεωστουμαι· μοὶ εἶναι τις χρεώστης, μοὶ χρεωστῇ τις. Ἠλιόδωρ. ἐκ τοῦ

Χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις χρεωστῇ ὀρεῖται· ὅθεν

Χρεωστὶκὸς, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅτι ἀνῆκει εἰς τὸν χρεώστην, ὅστις ὁμοιάζει με χρεώστην· ἐπὶ β'. χρεωστικὸς, κατὰ χρέος, με χρεωστικὸν τρόπον.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ (χρέος ὀρεῖω). Ὅστις χρεωστῇ, εἶναι καταχρεωμένος· ὅθεν

Χρεωφείλημα, τό. Τὸ χρέος, ὀφλημα. Πολυδ.

Χρεωφείλης, ου, ὁ = χρεωφειλέτης· ἀμφβλ.

Χρεωφυλάκιον, ἔνθα φυλάττονται οἱ κατάλογοι τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλόντων. Ἐπιγρ.

Χρή, ἀπροπ. ἀφ' οὗ ὑποκτ. χρή, εὐκτ. χρεῖν. ἀπροπ. χροῖαν ποιητ. δὲ καὶ χρῆν. Εὐρπ. παρατατ. ἐχρῆν

καὶ χρῆν, ἀπρμφ. Ἀττ. οὐδέποτε δὲ ἔχρη ἢ ἔχρην. μέλ. χρῆσει (χράω, χράομαι). Πρέπει, εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ ἀφελίμον, συμφέρον, δίκαιον, καθήκον, μετὰ ἀπρμφ. ἰλ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ὅ,τι χρῆ ποιεῖν, καὶ ὅ,τι χρῆ ποιεῖν». Πλάτ. β) συνήθως ὡς τὸ, δεῖ· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. καὶ ἀπαρεμφ. ἐπιφωρομένον «χρῆ με ποιῆν, χρῆ σε ποιεῖν» ἐνίοτε δὲ ἐκλείπει τὸ ἀπαρέμφ. καὶ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων, παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἐν τῇ τέλει τῶν στίχων, π. χ. «τίποτε μάχης ἀποπαύσαι; οὐδὲ τί σε χρῆ»; διότι δὲν οὐ πρέπει, δηλονότι, ἀποπαύεσθαι μάχης». ἰλ. γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. καὶ δοτ. τοῦ πρμψ. ἄνευ ἀπρμφ. «χρῆ μέ τινας» χρειάζομαι τι. Ὀδσ. δ) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. ἀντὶ τῆς αἰτιατ. σπανιώτατα εὐρηται συντεταγμένον τὸ, χρῆ. Σοφκλ. Ἀντ. Αἰσχ. Εὐρ. 2) ἐπιτρέπεται, εἶναι συγχωρημένον, δύναται τις. Θεόκρτ. ἔξαιρ. παρὰ Δημοσθ. καὶ Δουκ. 3) «τὸ χρῆν ἢ μοῖρα, τὸ γραπτόν. Εὐρπ. Ἠρκλ. 4) ἔχρης, Δωρκ. χρῆσθα = ὠφέλει». Ἀριστοφ. παρβλ. δεῖ. — ὁ ποιητ. μόνον τῷ χρῆ ὁρσται. ἐνεστ. χρῆται, καὶ πρό φωνήεντος ἀντὶ βραχ. ὡς ἐν Ὀδσ.

X ρ ῆ ε σ σ ι, ἐπικ. συγμπ. δοτ. πλθ. τοῦ, χρέος, ἀντὶ χρέεσσι. Ἀπολλών. ἢ τοῦ, χρῆος.

X ρ ῆ ζ ω, παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐν χρήσει ἐπικ. καὶ ἰων. χρῆζω. Δωρ. χρήτθω καὶ χρῆδω (χρή). Χρειάζομαι, μοι εἶναι ἀναγκαῖον τι μετὰ γενν. ἰλ. Ἠρόδ. μετοχ. ἄνευ πτωτικῆς ἐνδεής, πτωχός. Ὀδύσ. β) ἐπιθυμῶ τι μετὰ γενν. Ἠσιόδ. Ἐρ. ἐν γένει οὐ, δέομαι, εὐχομαι, θέλω, ζητῶ τι, πολλὰ παρ' Ἠρόδ. τὰ πλείεστα μετ' ἀπρμφ. εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος κειμένου. Ἠρόδ. οὐ σπανίως δὲ προσλαμβάνεται καὶ ἡ γεν. τοῦ πρσπ. παρὰ τοῦ ὁποῖον εὐχεται, ἢ τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τις νὰ λάβῃ τι. Ἠρόδ. Σοφ. Εὐρπ. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μετ' ἀπρμφ. Ἠρόδ. σπανιώτατα μετὰ αἰτ. τοῦ πρμψ. Ἠρόδ. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ πρσπ. εὐρτάει καὶ «χρῆζειν παρὰ τινας». Βίος Ὁμ. γ) «μὴ θανεῖν ἔχρηξας» ὡς τὸ, μὴ ὠφέλις; ἔπρεπε νὰ μὴ ἀποθάνῃς, εἴης νὰ μὴ ἀπέθνησκας. Σοφκλ. 2) ἄνευ πτωτικῆς ὡς τὸ, χράω, χρησμιόδοτος. Αἰσχ. Σοφκ. καὶ χρῆζω εὐρηται γεγραμμένον.

X ρ ῆ ε α, ἡ. ἰων. ἀντὶ χρεῖα. Μεθομνηκ.

X ρ ῆ ε ζ ω, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ χρῆζω ὅπερ ἴδε. Ὁμ. Ἠσιόδ. Ἠρόδ.

X ρ ῆ σ κ ο μ α ι, ἰων. παρσχηματισμ. τύπ. τοῦ, χράομαι, μετὰ δοτ. Ἠρόδ.

X ρ ῆ μ α, τὸ (χράομαι). Πανδηγότῃ τι πράγμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἢ ὠφελεῖται τις, τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀνάγκη; ὅθεν κατὰ πλθ. ἀριθμ. περιουσία, κτήμα, ἀφύρεια, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδύσ. παρ' Ἠσιόδ. καὶ Ἠρόδ. ἐν ἰλ. δὲ οὐχ εὐρηται πού ἢ λέξις. Παροιμ. «χρήματα ψυχῇ βροτοῖσι τ' ἄσπρα εἶναι ἡ ψυχῇ τῶν ἀνθρώπων». Ἠσιόδ. «χρήματα» ἀνῆρ τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. τ' ἄσπρα κάμνουν τὸν ἀνθρώπον ἀνθρώπον «χρημάτων εἶπεῖν, ἢ ποιεῖν τι χρημάτων ἀισχρός προτρεῖσθαι» κτλ. τὸ νὰ κάμνῃ τις τι δι' ἄσπρα, μετὰ πληρωμῆν κατὰ Πολύδ. οἱ ἰωνες χρῶνται τῇ λέξει καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ ἐνκ. ἀριθμ. ὡς Διοδ. Σπλ. Ν. Δ. Ἠρόδ. 2) περιουσίας, συμβᾶν, συμβεβηκός. Ὑμ. Ἐρ. Ἠσιόδ. Ἐρ. «πρόδον χρημάτων πάντων» πρό πάντων. Ἠρόδ. ἔξαιρ. ἐμπορία, υπόθεσις ἐμπορικῆ. β) πολλάκις καίται ἡ λέξις πλεοναστικῶς ἀντὶ τοῦ τί, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους τέποτε.

Ἠρόδ. «καλὸν τι χρῆμα», ἀντὶ καλὸν τι, «εὐμορφον πράγμα» ὡς φέρεται χρῆμ' ἀνθρώπου» ἀντὶ σοφός. Ἠρόδ. ὡσαύτως καὶ «τυραννικὸν τι χρῆμα» θυμαστὸν τι χρῆμα ἀντὶ τυραννικόν, θυμαστὸν τι κτλ. «τί χρῆμα»; τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ὅπου; διὰ τί; Εὐρπ. «τί χρῆμα πάσχω»; τί μοι συμβαίνει; τί παθαίνω; 3) μετὰ γενν. πράγμα, μόνον, ἰδιαίτερόν τι ἀπὸ ὅλου τοῦ εἶδους τοῦ ἐξαιρούμενον «μέγα σὺς χρῆμα» πολλὰ μεγάλος χοῖρος. Ἠρόδ. «ὡσαύτως καὶ ὕς χρῆμα μέγιστον» Θεοκρ. «τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον» μέγας, σφοδρὸς χειμῶν, μεγάλη κακοκαιρία. Ἠρόδ. ἄπλως ὅσον χρῆμα «τί, πόσον πλῆθος ἀνθρώπων! πόσος λάος! Ἀρσφ. β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, περιφραστικῶς «πολλὸν τι χρῆμα τῶν ὀρίων χρῆμα πολλὸν ἄρδιον, χρῆμα πολλὸν νεῶν» ἀντὶ πλῆθος ὀριδίων, δοράτων, πλοίων, κ. τ. τ. Ἠρόδ. Ἀριστ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, «χρῆμα θηλειῶν» τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, «σφενδονητῶν πάμπολὺ τι χρῆμα». Ξενοφ. 4) ἀντὶ τοῦ, χρησμός, ἐλλαμβάνουσι τινες, οὐχ ὑγιῶς, τὸ παρ' Ἠρόδ. «εἰς ἄφαντες χρῆμ' ἀποστέλλειν ἀποικίην», τὸ γὰρ «εἰς ἄφαντες χρῆμα» ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἄφαντες καίται ἐνταῦθα, πολλάκις συγγέται τὸ, χρῆμα τῷ, κτήμα, διακρίνοντα ὅμως ἀπ' ἀλλήλων ὥστε τὸ, χράομαι καὶ κτάομαι, ὥστε τὸ, κτήμα, σημαίνει τὸ, τι ἔχει τις ἐδικόν του τὸ δὲ χρῆμα, τὸ, τι χρειάζεται, μεταχειρίζεται τις. ὅθεν

X ρ η μ α τ ῖ α ς, ου, ὁ. Ὅς τις ἔχει περιουσίαν, εἶναι εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

X ρ η μ α τ ῖ ζ ω, ἰων. Ἀττ. ἰζω (χρῆμα). ἔχω, κάμνω ὑποθέσεις, ἔξαιρ. ἐμπορικῶς, τραπεζικῶς ἢ ὅ, κατὰ μεταφορᾶν, δημοσίας, πολιτικῶς ὑποθέσεις τελεῖον, κατορθῶν μετὰ τινὰ κάμνειν δημόσιον, τῆς πολιτείας ὑπόθεσις, τινὲς ὅθεν ἔχω δημόσιον ἐπάγγελμα, ἔξαιρ. κρατῶ, συγκροτῶ συμβούλια, δίδω διατάγας ἀποκρίνομαι, ἀποραρίζω εἰς ἐρωτήσεις ἡ κατηγορίας ἐπὶ κριτηρίον συμβουλεύω, κρίνω, ἀποραρίζω, διορίζω δίδω ἀκρόασις εἰς τινα κατ' ἴδιον, τινὲς ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων, ὑποθέσεων ἐνεργῶ, οὐκίω περὶ τινας πράγματος ἐν γένει, ἔχω ὑποθέσεις, ἢ λειψοδοσίας, εὐρίσκειαι εἰς σχίσμας μετὰ τινος ὅθεν «χρηματίζω τινὲ πρὸς γένος» εἶμαι συγγενής, συγγενεύομαι μετὰ τινος. Κτῆσ. μέσ. χρηματίζομαι τινι, εὐρίσκειαι μετὰ τινος εἰς διαπραγματεύσιν ὑποθέσεως, πράγματος τινος. Ἠρόδ. ὅθεν κτῶμαι, ἀποκτῶ χρῆματα. Ξενοφ. τὸ δὲ «χρηματίζομαι τινα», ἀρπάζω, τὴν περιουσίαν τινός. Πολύδ. παρβλ. πράσσω, σημά. 3. β' 2) παρὰ τοῖς μεταγιν. ἀπὸ Πολυβίου καὶ Διοδώρου τὸ ῥῆμα χρηματίζει φέρεται καὶ τὴν σημ. τοῦ, ἀναδέχεσθαι καὶ ἔχει πολιτικόν, δημόσιον ἐπάγγελμα, ὅνομα: «χρηματίζει βασιλεὺς». Πολύδ. καὶ Διοδ. «νέα ἴσις ἐχρημάτισε» ἐπρόσταξε νὰ τὴν ἐνομαζῶσι νέαν ἴσιν. Πλούτ. Στράβ. «μὴ πατρεῖον, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζεαι», μὴ φέρειν τὸ ἐπώνυμον τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ τῆς μητρὸς Πλούταρχ.

X ρ η μ α τ ῖ κ ο ς, ἡ, ὅν (χρῆμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, συνίσταται εἰς περιουσίαν ἢ εἰς χρῆματα, «χρηματικὴ δωρεά, ξημία, χρηματ. ὀγών», τοῦ ὁποῖου τὸ βραβεῖον εἶναι εἰς χρῆματα ἐπὶ χρηματικῶς.

X ρ η μ α τ ῖ σ μ ο ς, ὁ (χρηματίζω). Ἐπιμέλει, φροντὶς περὶ τινοῦ πράγματος, διοικητικῆς ὑποθέσεως τινος ἰδιωτικῆς ἢ καὶ δημοσίας. β) τὸ κρο-

τεῖν συμβούλιον. γ') ἀκούειν τὰς μεταξὺ τινων διαφορὰς, κρίνειν, ἀποφασίζειν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρησμάτων «οἱ χρηματισμοί», αἱ ἐγγράφοι διαπραγματεύσεις. 2) ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἀσχολία, ἐπιτηδεύματα, ἐπιμέλεια εἰς τὸ νὰ κερδαίνη τις χρήματα, περιουσίαν τῆς τοῦ ζῆν τὸ κέρδος αὐτό· ἐτι δὲ καὶ φιλοκέρδεια, πλεονεξία. 3) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, τιμητικὸν προσχαρέρημα, τὸ εὐνήθ. τίτολας. Διόδ. καὶ Διογ. Λαέρ.

Χρηματιστέον, ζετικ. ἐπὶ τοῦ χρηματίζω. Πρέπει νὰ χρηματίζῃ τις, νὰ συνάγῃ χρήματα. Ξενοφ. Λακ.

Χρηματιστήρ, ἄρος, ὁ, = χρηματιστής· ὁθεν

Χρηματιστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα διαπράττονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ δημόσιαι ἢ κοιναὶ ὑποθέσεις· ὁθεν α) τόπος, ὅπουπραγματεύονται, γίνονται ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, τὸ It. al. borsa, banca. β) βουλευτὸν, τὸ δῶμα τοῦ κριτηρίου, τὸ δῶμα, ὅπου δίδεται ἀκρόασις. γ) μαντεῖον.

Χρηματιστής, οὗ, ὁ (χρηματίζω). «Ὅς τις μετέρχεται χρηματισμούς, καταγίνεται εἰς ὑποθέσεις, ἔξαιρ. εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς· εἶναι ἐπιμελὴς, φιλόπονος. Ξενοφ. ὁθεν καὶ ὅς τις εἶναι εὐκατάστατος, πλούσιος· ὁθεν

Χρηματιστικός, ἡ, ὄν. «Ὅτι ἡ ὅς τις εἶναι ἐπιτηδεύς, ἀνήκει εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς ὑποθέσεις. β) ὅς τις εἶναι ἄξιος, ἡ ὅτι ἀνήκει εἰς διαπραγματεύσεων δημοσίων τῆς πολιτείας ὑποθέσεων» «χρηματιστ. πυλὸν, σκηνή», δῶμα, σκηνή, ὅπου γίνεται συμβούλιον κ. τ. τ 2) «ἡ χρηματιστικὴ· ὕληκ. τέχνη, ἡ τέχνη, ἐπιτηδεύσεως τοῦ νὰ ἀποκτῇ τις χρήματα.

Χρηματίτης, ου, ὁ (χρημα). «Ὅς τις εἶναι εὐκτῆμων, πλούσιος, ἀγῶν χρηματίτης», = χρηματικός· ἀγῶν.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ (χρημα, δαίω). «Ὅς τις διανέμει, μοιράζει τὴν περιουσίαν, τὰ κτήματά τινος. Δισχυλ. Ικ. ποιητ. μόνον.

Χρηματολαίλαψ, ἀπος, ὁ. «Ὁ βικαίως καὶ ὀρηκτικὸς ἀρπάξων τὰ χρήματα. Ἰγνάτ. ἐπιστ.

Χρηματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). «Ὅς τις πορίζει, δίδει περιουσίαν, κτήματα. Ξεν. Ἀριστ.

Χρηματοφθορίος, ἡ, ὄν. «Ὁ ἐπιτηδεύς νὰ καταδαπανᾷ χρήματα. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Χρηματοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). «Ὅς τις φθείρει, κακοξοδεύει τὰ χρήματα, εἶναι ἄσματος.

Χρηματοφυλάκιον, τό (φυλάττω). Ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον. Γλωσσ. Φιλόξ.

Χρήμη, ἡ (χρέσμαι, κέχρημαι). Ἰων. ἀντὶ χρεία. Αἰτῆσις, δέησις, παρακάλεισις· ἐπιθυμία. Ἡρόδ.

(Χρήμη), ἄχρηστος· ἐνεστ. ὡς πρωτότπ. τοῦ ἀπροσώπ. χρή, συνήθως νομιζόμενος.

Χρημοσύνη, ἡ ὡς τὸ, χρεία. Ἀνάγκη, ἔνδεια. Θέογ. ἴδε καὶ χρημοσύνη.

Χρήνυμι, = χάρομαι· πιθανὴ ἀνάγκη. παρὰ Θεοφρ. Χαράκτ.

Χρήσις, εὖς, τό ἐπικ. ἀντὶ, χρεός· Μανθ. ἀφ' οὗ ἡ δοτκ. πληθντ. χρήσσι· παρ' Ἀπολλων.

Χρήσις, Δωρ. ἀντὶ, χρήσις.

Χρήσις, Δωρ. β'. ἐνκ. πρόσπ. παρατ. τοῦ, χρήναι ἀντὶ, ἔχρησις. Ἀριστοφ.

Χρησιμεύω. Εἶναι ἢ εἶναι τι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἰς τι. Lobbeck. Φουν. ἐκ τοῦ

Χρήσιμος, ὁ, ἡ καὶ, χρήσιμος, ἰμνη, ἰμνη (χράσμαι). Πάν ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προσέχει ὠφέλιος, κέρδος. Θέογ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἔξαιρ. ὅ,τι

εἶναι καλόν, ὠφέλιμον νὰ τὸ μεταχειρίζηται τις ὡς μαντεῖον, προφητικόν. β) ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἔξαιρ. ὡς τὸ, χρηστός, καλὸς καὶ ὠφέλιμος πολίτης. Δημοσθ. «παρέχειν αὐτὸν χρήσιμον»· «τοῖς σάμασι χρησιμώτεροι», ὅσοι διὰ τὴν εὐεξίαν, δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται τὰς σωματικὰς δυνάμεις τῶν καλῆτερα. Ξενοφ. Λακεδ. γ) πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθῃ, ὠφελῆθῃ τις, «τέμενος χρησιμώτατον», εἰς τὸ ὅποιον εὐχναζόν πολλοί. Ἡρόδ. ἐπὶ τοῦ χρησίμως, μὲ ὠφέλιαν, μὲ κέρδος· ὁθεν

Χρησιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις ἡ τι χρήσιμον. Γλωσσ.

Χρήσις, εὖς, ἡ (χάρομαι). Μεταχειρίσις, ὠφέλιος· τὸ νὰ ἦναι τι καλόν, νὰ δύναται τις νὰ τὸ μεταχειρίζηται, ὠφελῆται. Πίνδ. ἔξαιρ. ἡ μετὰ γυναικὶς συκοίμησις. β) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀποδεικτικὴ ῥῆσις συγγραφῆς τινὸς, μαρτυρία, καὶ ἔξαιρ. χρησιμεύουσα εἰς βεβαίωσιν ἢ διαρισμὸν τοῦ καθεστῶτος, τοῦ ιδιώματος τῆς γλώσσης. 2) (χράω, Π.) χρησιμὸς, θεοπρόπιον, μαντεία. Πίνδ. 3) (λίχρημι) δάνεισμα, τὸ νὰ δανείζῃ τις. Πολύδ.

Χρησιμότης, ου, ὁ, = χρησιμότης.

Χρησιμότης, ου, ὁ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

Χρησιμότης, ου, ὁ, ἡ (χρησιμότης, ἀγορεύω). «Ὅς τις χρησιμότης, προφήτης· ὁθεν

- τοπύνη, καὶ ἄλλοι οὐχ ὑγιέστερον, ἀντὶ τοῦ, χρη-
σις, μεταχειρίσῃς.
- Χρησμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). "Ὅς τις κομίζει, φέρει χρησμούς.
- Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). "Ὅς τις συνα-
θροίζει καὶ φυλάττει χρησμούς· κάμνει συλλογὴν
χρησμῶν. Λουκιαν.
- Χρησμοφθῶς, ὦ, ἡσω (χρησμοφθός). Ψάλλον, ἡ
δίω χρησμούς εἰς στίχους· ἐν γένει δὲ χρησμο-
δοτῶ, προφητεύω. Ἡρόδ. ὅθεν
- Χρησμοφθῆμα, τό. Χρησμός, μάντευμα, ἑξαιρ.
εἰς στίχους.
- Χρησμοφθία, ἡ. Τὸ ἀποκρίνεσθαι, ἡ, ἡ ἀπόκρι-
σις τοῦ ἐρωτουμένου μαντείου, ἑξαιρ. ἡ διὰ στί-
χων γινομένη ἀπόκρισις. Αἰσχύλ.
- Χρησμοφθικός, ἡ, ὄν. "Ὅ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει
εἰς τὸν χρησμοφθόν· ἐπιβ. χρησμοφθικῶς· ἐκ τοῦ
- Χρησμοφθός, ὁ, ἡ (χρησμός, ὥδῃ). "Ὅς τις δίδει
χρησμούς εἰς στίχους καὶ μὲ μελωδίαν. Πλάτ.
Ἀπολογ. ἐν γένει δὲ, ὅς τις δίδει χρησμούς· πὸ
χρησμοφθός, μάντις, προφήτης.
- Χρηστέος, ἑκ, ἑόν· ἐπιτ. ῥημτ. τοῦ χρέομαι.
"Ὅ, τι εἶναι διὰ χρήτην, δύναται νὰ τὸ μεταχειρι-
σθῇ τις· μετὰ δοτκ. Ξενοφ.
- Χρηστεύομαι, μέσ. ἀποθ. (χρηστός). Προ-
σφύρομαι, πολιτεύομαι ὡς χρηστὸς ἄνθρωπος· εἰ-
μαι χρηστός, πρῶτος, εὐμενής. Ν. Δ.
- Χρηστήρ, ἦρος, ὁ, = χρήστης· ὅθεν
- Χρηστηρίαζω, ἄσω, ὡς τὸ, χράω. Δίδω χρη-
σμούς, προφητείας· συνάθ. κατὰ μέσ. διὰθ. ὡς
τὸ, χράομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, «ἐν Δελφοῖς,
ἐν Ὀλυμπίᾳ κ. τ. τ.». Ἡρόδ.
- Χρηστήριον, τό (χράω, Π). Μαντεῖον τοῦτ' ἐστι.
α) ὁτόπος ἡ ὁ νῆος, ὅπου δίδονται χρησμοί. Ἰγν.
Ἀπολ. Ἡρόδ. β) ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου πολ-
λάκις παρ' Ἡρόδ. 2) θυσία προσφερομένη ὑπὲρ
χρησμοῦ, ὡς ἐποιοῦν ἑξαιρ. οἱ ἐρωτῶντες τὸ μαν-
τεῖον περὶ τίνος πράγματος. Αἰσχύλ. 3) τὸ ἐτραγ-
μὲνον ἱερεῖον. Αἰσχύλ. τροπ. δὲ, πᾶν νεκρὸν,
φανομένον σῆμα. Σοφοκλ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ
- Χρηστήριος, ἰα, ἰον· καὶ, ὁ, ἡ (χράω, Π). "Ὅ,
τι ἀνήκει εἰς τὸν χρησμοφθόν ἢ εἰς τὴν χρησμο-
λογία· «ὄρνιθες». Αἰσχύλ. 2) (χράομαι), ὡς τὸ
χρηστικὸς, σημε. 1) «χρηστήρια», μετὰ καὶ ἄ-
νευ τοῦ, σέκην, ἀγγεῖα, πράγματα τοῦ οἴκου.
- Χρηστής, ου, ὁ (χράω, Π). "Ὁ χρησμοὺν δίδων·
χρησμοδότης. 2) (κίχρημι) θανειστής, τοκογλύφος.
Ἀριστοφ. β) ἀπὸ τοῦ μέσ. κίχραμαι, χρεώστης.
Φρῶν. ἡ γενικ. πληθ. παροξύνεται, τῶν χρηστων
εἰς διάκρισιν τῆς γενικ. τῶν χρηστων παρὰ τὸ,
χρηστός.
- Χρηστήριος, ἡ, ὁ (χράομαι). "Ὅ, τι ἀνήκει, εἶναι
ἀρμόδιον, καλὸν εἰς χρήσιν ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος,
ὠφέλιμος εἰς τι, ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ὠφελῇ, κά-
μνη ἐκδουλεύσεις. 2) ἐνεργ. ὅς τις ἡξέουρι νὰ
μεταχειρίζεται, ὠφελεῖται τι μετὰ δοτκ. τοῦ
πράγματος· «χρηστικὸς καὶ φαντασίαις». Ἀρρίαν.
εἰς Ἐπίκτ. «στίχους κατέχειν χρηστικῶς» καὶ
«χρηστικώτερον», ἐπιβ. χρηστικῶς.
- Χρηστογράφος, ἡ (χρηστός, γράφω). Ἡ καλὴ,
ἡ ὠραία τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, ἡ ζωγραφικὴ. Πλού-
ταρχ. εἰς Ἀρατ.
- Χρηστοπέω, (ἔπος). = χρηστολογέω. Ἐκκλησ.
Συγγρφ. Κύριλλ.
- Χρηστοφθία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις χρηστὰ, καλὰ
ἥθη, φρονήματα· ἐκ τοῦ
- Χρηστοφθῆς, εος, ὁ, ἡ (ἥθος). "Ὅς τις ἔχει χρη-
στὸν ἥθος, φρόνημα, ψυχὴν καὶ καρδίαν.
- Χρηστοφθός, ὦ, ἡσω (οἶνος). Τόπος, ὅστις
φέρει καλὸν οἶνον. Στράβ.
- Χρηστοκαρπία, ἡ· ἐπὶ τόπου, δένδρων. Τὸ
νὰ φέρῃ, γεννᾷ καλοὺς καρπούς. Στράβ. ἐκ τοῦ
- Χρηστοκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). "Ὅ, τι φέρει,
γεννᾷ, δίδει καλοὺς καρπούς. Στράβ.
- Χρηστολόγος, ὦ, ἡσω (χρηστολόγος). Λέγω,
ὁμιλῶ χρηστοὺς, καλοὺς λόγους. Κύριλλ. ὅθεν
- Χρηστολογία, ἡ. Ἡ ὁμιλία καλοῦ τίνος ἀνθρώ-
που, καλὴ, εὐγενικὴ ὁμιλία. Ν. Δ.
- Χρηστολόγος, ὁ, ἡ (χρηστός, λέγω). "Ὅστις
λαλεῖ, ὁμιλεῖ χρηστὰ, καλὰ· ὅστις δίδει καλοὺς,
χρηστοὺς λόγους.
- Χρηστομάθεια, ἡ (χρηστομαθής) = φιλομά-
θεια. 2) Τὸ νὰ μανθάνῃ τις χρηστὰ, ὠφέλιμα
πράγματα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τινὰ ἐπιστήμην· ὅθεν
τὰ συνοπτικὰ τοιούτων ἀναγκίων, ὀνομάζοντο
«περὶ χρηστομαθείας». 3) χρηστομαθῆναι, συλλο-
γαί καὶ συνόψεις τῶν χρηστικωτάτων, ὠφελιμο-
τάτων καὶ ἀρίστων πραγμάτων ἐξ ἄλλων συγ-
γραφέων.
- Χρηστομαθῶ, ὦ, ἡσω. Εἶμαι φιλομαθῆς ἡ
χρηστομαθῆς. Λογγίν. ἐκ τοῦ
- Χρηστομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν), =
φιλομαθῆς. 2) "Ὅστις ἔμαθε πάντα, ὅσα εἶναι χρή-
σιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς ἐπιστήμην τινὰ· Κικέρ. Αἰτ.
Κλήμ. Στρωμ.
- Χρηστομασέω, ὦ (μοῦσα). Εἶμαι ἐπιτήδειος,
καλὸς, δυνατός εἰς τὴν μουσικὴν. Ἀθήν.
- Χρηστὸς, ἡ, ὄν· ἐπιτ. ῥηματ. τοῦ, χράομαι ὡς
τὸ χρήσιμος, σηματ. ἁ. — μετὰ δοτκ. Ἡρόδ.
«τὰ χρηστὰ», ὡς ἐπιβ. ὠφέλιμοι ἐκδουλεύσεις,
εὐεργεσίαι εἰς τινὰ. Ἡρόδ. β) ὅτι εἶναι ἱαμα-
τικόν, σωτήριον, «θεοῖα». Ἡρόδ. ὅθεν καὶ «τελε-
τὴ χρηστή», καλὸν τέλος. Ἡρόδ. ἐπὶ θυσίων καὶ
προφητείων ὅ, τι σημεῖον εὐτυχίας· «ἱερά, σφά-
για χρηστὰ». Ἡρόδ. 2) ὅ, τι εἶναι καλὸν εἰς τι
βοηθητικὸν μέσον μετὰ γενικ. «χρηστὰ τῶν νεύ-
ρων» ὡς τὸ, ἀγαθός. Αἰλ. δ) παρὰ Γραμμ. ὅ, τι
εἶναι εἰς χρήτην, συνεθίζεται. Διονυσ. συνθσ. 2)
ἐπ' ἀνθρώπων, καλὸς, τίμιος, φιλοδίκαιος, ἐπιει-
κής, εὐκρινής, ἀγαθόφρων, ἀθῶος, ἀπλοῦς· ἄλ-
λὰ β) καὶ μωρός, κοινὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ, εὐή-
θης. Πλάτ. γ) = χρήσιμος· ἑξαιρ. ἐπ' ἀξίων, κα-
λῶν πολιτῶν. δ) «οἱ χρηστοί», αἱ πρῶται, ἑξαι-
ρετοὶ οἰκίαι, οἰκογένεια τῆς πολιτείας. ε) ἑξαιρ.
ἐπὶ ἀνδρῶν, καλὸς, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς συνου-
σίαν. Ἱπποκρ. παρβλ. χράομαι, σηματ. 3. β' καὶ
χρηστὸς· ὅθεν
- Χρηστοτής, ἡτος, ἡ. Τὸ νὰ ἴκναι τι χρήσιμον,
συμφέρον, ἀρμόδιον εἰς τι. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, ἀ-
θωότης, τιμωτός, ἀγαθότης, ἱκαρότης, φιάνθρω-
πία, εὐκρινεία· καὶ κατὰ ἐναντίαν σηματ. ὡς τὸ,
εὐθῆεια.
- Χρηστουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Χρηστὸν, καλὸν ἔρ-
γον, ἀγαθοεργία, εὐπραγία, εὐεργεσία. Σενίδ.
- Χρηστοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία καὶ ἀγάπη τῶν χρη-
στῶν ἀνθρώπων, ἡ καλὴν πράξεων· ἐκ τοῦ
- Χρηστοφίλος, ὁ, ἡ (φιλέω). "Ὅστις εἶναι φι-
λὸς τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἡ καλῶν πράξεων.
- Χρηστοφωνία, ἡ (φωνή). Καλὴ φωνή, ἡ ὁ-
μιλία.
- Χρηστοφωρός, ὁ, = χρηστήρ, καὶ χρηστής.
Πτόχιος.

Χρίμα, ατος, τό (χρίω) = χρίσμα· σημασι. α. (τὸ ἰδιω μακρόν. Καλλίμ. Παλλ. Ξενοφ. Ἀθην. ὅθεν ἡ τὸνῳσι χρίμα παροῖτ. ψευδής).
Χρίμπτω, ψω, ποιητ. ἐπέκτ. ἀντι χρίω. Χρίω, ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἔξαιρτ. τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος· ὅθεν ἐπιξέω, πληγὸν ἐλαφρὰ, ἐξ ἐπιπολῆς· ὡς τὸ, χραίνω καὶ χραίνω· ἔξαιρ. κατὰ μετοχ. παθητ. ἄορ. ἐπὶ τὸ πολὺ «χρημφθεὶς πέλας», ἰστάμενος πλησίον, ὥστε νὰ ἐγγίξῃ. Ὀδύσ. «ἐλ γένυνον χρημφθεὶς γόας», κλυθὺμός με κόπον, οἷον εἰπεῖν, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν σπασμωδῶς συγκελισμένων σιαγόνων. Πίνδ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. ἐνὸς κατ' ἀμείντ. σημασι. ἔξαιρτ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. κατὰ μέτ. διάθ. δὲ «χρίμπτωμαι», ἐγγίξω, πλησιάζω που, σπάνιον μετὰ δοτ. Ὑμν. Ἀπολλ. παράβλ. ἐχρίμπτω καὶ ἐπιχρίμπτω.
Χρίπτω, = χρίμπτω· ἄνευ παραδοχίματος ἴσως.
Χρυσιάζω, ατος. Ἀλείφω τι μὲ χρίσμα, ἀλείφω, μὲ μυρωδικόν τι. Ἐκκλ. Συγγρ. ἐκ τοῦ
Χρίσις, εως, ἡ (χρίω). Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλείφῃ τίς τι. 2) χρίσμα, ἄλειμα· ἡ ὀξύτ. συνήθ. τὸνῳσι χρῆσις, ψευδής, διότι τὸ ε μακρόν).
Χρίσμα, τό (χρίω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀλειμμένον ἐπάνω εἰς τι· ἔξαιρ. α) ἄρωμα, μυρωδικόν, μὲ τὸ ὅποιον εἶναι ἀλειμμένον τι· τὸ ἀπλὸν λάδι μὲ τὸ ὅποιον ἀλείφουν τὸ σῶμα των οἰκουμενιστῶν, ὡνομάζετο ἔλαιον ἁπλῶς· τὸ δὲ ἄλειμμα ἦτον μὲν ἀρωματικόν, βευστότερον μέντοι, παρὰ τὸ χρίσμα. β) «χρίσμα σύσιον», λίγδα ἀπὸ χοῖρον. Ξενοφ. Ἀναξθ. ἔτι δὲ, καὶ τὸ πρῶγμα, μὲ τὸ ὅποιον ἀλείφουν τὰ ἄκρα τοῦ ἄχωνος διὰ νὰ περιστρέφονται εὐκόλως οἱ τροχοί· ἀντὶ τοῦ φυτικού ἐλαίου μύρον, οὐδέποτε ἐχρησίμευον ἡ λέξις, χρίσμα· ἀλλὰ γ) μέσον, πρῆγμα δι' ἄλειμματος, χρωματισμα· βαρῆ, ψιμυθί, ἀθέστωμα· (ἡ συνήθ. ὀξύτ. τὸνῳσι χρίσμα, ψευδής, διότι εἶναι τὸ ε μακρόν).
Χριστέμπορος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τὰς διδασκαλίας του ἐπὶ αἰσχροκερδῶν ἱερωμένων. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὴν χριστιανικὴν ἐπωνυμίαν, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστήριον, τό (Χριστός). Χρίσμα, μυρωδική, ἡ ἀγγελίον τοῦ χρίσματος. Σειδ.
Χρίστις, ου, ὁ (χρίω)· ὡς τὸ, κοινητής. Ὅστις χρίει, ἀλείφει, ἀσθεσιώνει, ἀσπρίζει. Γλωσ.
Χριστιανίζω, ἴω (Χριστιανός). Φρονῶ τὰ τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐπαγγέλλομαι τὸν χριστιανισμόν· (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως ταύτης, γίνονται χριστιανός, εἶναι ψευδής). Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστιανικός, ἡ, ὄν. ἐπὶ δ. κῶς (χριστιανός). Ὅ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἀρμόζει, πρέπει εἰς τὸν Χριστιανόν. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστιανισμός, ὁ (χριστιανίζω). Τὸ νὰ ἐπαγγέλλαι τις τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν· νὰ ᾔναι Χριστιανός· Χρυσόστομ. ὁμιλ. λβ.
Χριστιανός, ὁ (Χριστός)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πιστεῖται εἰς τὸν Χριστὸν, ὁπαδὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστόγενος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Κλήμ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, πιστὸς ὑπερήτης, καὶ ὑπεραπιστῆς τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοειδής, ἐός, ὁ, ἡ· ἐπὶ δ. δῶς (εἰδός). Ὁ

Ὁ ὁμοῖος τῷ Χριστῇ· ὁ ἔχων τὴν μορφήν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοκῆπηλος, ὁ, ἡ = χριστέμπορος. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοκέρυξ, υκος, ὁ (κέρυξ). Ὅστις κηρύττει τὸν Χριστὸν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος, ὅστις ἔχει τὴν ἐμπνευσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, = χριστόληπτος. Γρηγόρ. Ναζ.
Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ. ἐπὶ θ. τῶν Ἑβραίων.
Χριστόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ληφθεὶς, ἡ ἐμπνευσθεὶς, πνεῦμα λαβών.
Χριστομάθεια, ἡ (μανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, διδάσκαται τις τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τὸν Χριστόν. Βασιλ.
Χριστομύστης, ου, ὁ (μυέω). Ὅστις ἐμυήθη τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστός, ἡ, ὄν. ἐπὶ θ. ῥηματ. τοῦ χρίω. Ὅστις εἶναι χρισμένος, ψιμυθισμένος. 2) ὅ, τι ἡμπορεῖ νὰ ἀλειφθῇ, βαρῆ, χρωματισθῇ. 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Χριστός, ὁ ὁ κεχρισμένος τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς, ἡ ὁ Μεσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Θεοῦθρωπος, ὁ υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦς.
Χριστοτελεστής, ου, ὁ (τελέω), = χριστομύστης. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοτόκος, ἡ (τίκτω). Ἡ τὸν Χριστὸν τεκούσα ἀειπαρθένος Μαρία. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.
Χριστώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), = χριστεπώνυμος, χριστιανός.
Χρίω, ἴω, παρκα. παθητ. κέχρημαι κυρίως. Ἐπιψάω, ἐγγίξω ὀλίγον, ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματος τινος· ἔξαιρ. ἀνθρωπίνου· ὅθεν α) ἀλείφω τι μὲ εὐώδεις ἔλαιον· πολλάκις παρ' Ὀμρ. τῶ, ἐλαίον, συνήθως ἐπιφρονεῖται μέσ. χρίομαι, ἄορτ. ἐχρησάμην· Ἀλείφω τὸ σῶμά μου μὲ μύρον, μὲ μυρωδικόν λάδι. Ὀδῶ. Ἡσιόδ. Ἐρ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἵτια. «χρίομαι ἴσως», ἀλείφω τὰ βέλη μου, δηλ. μὲ φορμάμ. Ὀδῶ. β) ἀλείφω τι μὲ τὸ χρίμα. Πρόδτ. γ) σχίζω, πληγῶν ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, τὴν ἐπιδερμίδα, καθ' ἣν σημασι. ἔστιν εὐχρηστος ὁ τύπος χρίμπτω, κατ' ἐνεστ. ἔξαιρ. ἔστι δὲ ἡ λέξις συγγεν. τῇ, χρώς, χρῶα, χροιά, χράω, χραίνω, χραίνω. (τὸ ἰδιω ἐν τοῖς παρηνόμενοις χρόνοις κατὰ σημασι. τοῦ, βάπτω, χρωματίζω ἔστι μακρόν· κατὰ σημασι. δὲ τοῦ, πληγῶν ἐπιπολαίως, βραχύν· κατ' ἐνεστ. δὲ ἀεὶ μακρόν. Βουτμῆμ. Γραμμ. Ἐλλ.)
Χρόα, ἡ, = χροιά. ὅπερ ἴδε.
Χροιά, ἡ· ἐπκ. καὶ ἰων. χροιή. ἰλ. Ἀττ. χροία καὶ χρῶα (χρῶς). Ἡ ἐπιφάνεια ἐμφύχου τινὸς σώματος· ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου, ὅθεν καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ «παραδραθέντι φιλότῃ ἡ χροίᾳ», νὰ κλημθῇ εἰς τὸν κόπον, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. ἰλ. Θέγγ. 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὡς χρωματισμένον τι· ὅθεν τὸ χρῶμα αὐτὸ· ἔξαιρ. τὸ φυτικὸν χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 3) παρὰ Πλουτ. ἡ ἐπιφάνεια παντοσεφάτος σώματος. 4) ἐν τῇ Μουσικῇ, τόνου σύστημα τι· ὡς τὸ χρῶμα, σημασι. 4. ὅθεν
Χροίεω, ὦ, ἴω. Σχηματίζω, μορφώνω τι, δίδω ἡ κάμνω νὰ λάβῃ, νὰ ἔχῃ τι σχῆμα, μορφήν, ὅθεν μετὰ αἵτια. Γρηγ. Ναζ.
Χροίζω, ἴω, συναίρ. χροῖζω (χροῖα). Ἐπιψάω,

ἡ φηλαρὰ τὴν θιφράνεάν τινος· ἐν γένει, ἐγγίζω τι λίγον. Εὐριπ. μέσ. χρῶζομαι, ἐγγίζω ἐλαφρὰ τὸ σῶμά μου εἰς τὸ σῶμα ἄλλου τινὸς καθήμενος ἡ κοιμώμενος πλησίον του, μετὰ δοτκ. τοῦ προσπ. Θεόκρ. 2) ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων· χρωματίζεται σῶμά τι, παίρνει τὴν βαρὴν ἄλλου τινὸς σῶματος προσεγγίζον ἡ προστριβόμενον αὐτῷ· καὶ ἐν γένει, χρωματίζω, βάπτω τι· ποιητκ. μόνον.

Χροῖζω, ἴσω, ποιητ. ἀντὶ χρῶζω. Νίκηνδ.

Χρόμας, ὁ. Τριμύς, χροτάσημα. Ἰλ. (ἐκ τοῦ χρέμω, συγγ. τῷ χρεμετίζω.)

Χρόμη, ἡ καὶ, χρόμος, ὁ (χρέμω), = τῷ προηγουμ. καὶ ὁ χρεμετισμός τῶν ἵππων. Πούχ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Γίδς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φρονεθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ἰλ. Ἀπολλορ. 2) υἱὸς τοῦ Νηλῆως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὀδσ. 3) εἰς ἐκ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερολάου, φρονεθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἡλεκτρώονος. Ἀπλόδ. 4) Ἀργεῖος τις φρονεθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θωρέας μάχην, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδ. 5) υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακούσιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑμνοῦμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, ὡς νικητῆς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πίνδ. (Χρομίος, καὶ Εὐστάθ. εἰς Ὁμήρ. Χρόμιος παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀπολλορ.)

Χρόμις, ἰος, ὁ. Γίδς τοῦ Μύονος ἡγεμὼν τῶν Μυστῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. 2) κύρ. ὄνομ. βουκόλου τινός· παρὰ Θεοκρ.

Χρόμις, ἰος, ὁ. Θαλάσσιος τις ἰχθύς, παρὰ τὸ χρέμω, ὁτι νομίζεται, ὅτι ἐκπέμπει φωνὴν τινα τριγμώδη. Ἰλ.

Χρόμος, ὁ. ἴδε χρόμη.

Χρόμων, ὄνος, ὁ. Μισσηνίος τις· παρὰ Θουκλ.

Χρονέω, ὦ, ἀντὶ χρονίζω. Πούρ. πάνυ ἄμφ.

Χρονία, ἡ, = χρονιότης· ἄμφ. ὅθεν

Χρονιαῖος, αἶα, αἶων, = χρόνιος· πάνυ ἄμφ.

Χρονίζω, ἴσω, Ἀττ. ἰῶ (χρόνος). Διατρίβω τὸν καιρὸν, διαρκῶ, ἐπιμένω εἰς τι πολὺν καιρὸν διατάξω· ἐξαίρτ. γηράσκω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. Δισχυλ. 2) μεταβατ. βραδύνω, ἀναβάλλω τι· παθτ. ἀναβάλλεται τι, πηγαίνει εἰς μάρκον· «χρονίζεται ὁ πόλεμος». Ἀπολλο. ἐν γένει δὲ, διαρκεῖ, γηράσκει, ὡς τὸ ἐνεργ. κατ' ἁμετθ. διάθεσιν.

Χρονικός, ἡ, ὢν (χρόνος). Κατ' ἐπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρόνον, καιρὸν· ὅθεν «τὰ χρονικά», ὑπακμ. βιβλία· τὰ περιέχοντα τὴν ἱστορίαν τῶν συμβεβηκότων ἐκάστου χρόνου, κάθε καιροῦ· ἐπὶρ. χρονικῶς.

Χρόνιος, ἰα, ἰον· Ἀττ. δὲ καὶ διακτλ. (χρόνος). Ὅτι γίνεται, συμβαίνει μετὰ πολὺν καιρὸν, ἀργά· ὅστις ἔρχεται, φθάνει πού ἀργά, παράκαιρα. Ὀδ. β') ὅτι ἐγένετο, συνέβη ἐκ πολλοῦ ἀπὸ πολὺν καιρὸν, π. χ. «χρόνιος ἄπιών, χρονία ἄπισυσα», κ. τ. τ. λείπει πολὺν καιρὸν, ἀπὸ πολλῆς. Τραγ. γ') ὅτι διαρκεῖ πολὺν καιρὸν, εἶναι πολυχρόνιον· ὅστις διατρίβει πού πολὺν καιρὸν, ἀργοπορεῖ. 2) ὅτι γίνεται, συμβαίνει εἰς ἀρμόδιον καιρὸν· ἐπὶρ. χρονίως· ὅθεν

Χρονιότης, ἡτος, ἡ. Διάρκεια πολλοῦ χρόνου.

Χρονισμός, ὁ (χρονίζω). Τὸ νὰ μένῃ, διαρκῇ τι πολὺν καιρὸν. 2) τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρὸν· τὸ νὰ ἐρχηταί τις πού ἀργά, παράκαιρα.

Χρονιστός, ἡ, ὢν· ἐπὶρ. ῥηματ. τοῦ, χρονίζω. Ὅστις ἀργοπορεῖ, μένει, διατρίβει πού πολὺν καιρὸν, ὅτι διαρκεῖ πολὺν καιρὸν. 2) ὅτι ἀναβάλλεται πολὺν καιρὸν. Αἰλιαν. Παικλ. Ἰστορ.

Τόμ. Γ'.

Χροσγραφία, ἡ. Ἡ τῶν συμβεβηκότων ἐκάστου χρόνου συγγραφή, ἱστορία. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Χροσγράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, γράφει τὰ συμβεβηκότα ἐκάστου χρόνου, συγγραφεὺς τῶν χρονικῶν. Στράβ.

Χροσκρατής, ὁ, ὁρος, ὁ (κρατέω). Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει δύναμιν, ἐνέργειαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ χρόνου, καιροῦ. Ἀστρλγ. λέξ. Πτολεμ.

Χρονόληρος, ὁ, ἡ, = κρονόληρος· ἄμφ.

Χρονολογία, ἡ (χρονολόγος). Τομέτρημα, λογάριασμα τοῦ καιροῦ.

Χρονολογικός, ἡ, ὢν· καὶ ἐπὶρ. κῶς. Ὅτι ὑπάρχει, ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἐμπειρός εἰς τὴν χρονολογίαν· ἐκ τοῦ

Χρονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ἡξέυρει, ἐπιτηδεύεται, μελετᾷ τὴν χρονολογίαν.

Χρόνος, ὁ. Καιρὸς, πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἔτι δὲ β') διωρισμένη τις μακρυτέρα ἢ βραχυτέρα διάρκεια τοῦ χρόνου, πολὺς ἢ ὀλίγος καιρός. γ') κατ' ἐδικαιρέας συντάξεις· «χρόνος», διάκρισις καιροῦ κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον. Ὀδ. Ἡρόδ. «ἐπὶ χρόνον», ὀλίγον, ὅχι πολὺν καιρὸν, πρὸς καιρὸν τινα. Ἰλ. Ἡρόδ. καὶ, «παύρον, ἡ παυρίδιον ἐπὶ χρόνον», δι' ὀλίγον καιρὸν, ὀλίγην. Ἡρόδ. «ἐς χρόνον», εἰς τὸ μέλλον, μετέπειτα. Ἡρόδ. «ἐνα χρόνον», εἰς μίαν στιγμὴν, διὰ μιᾶς. Ὀδ. «τὸν αἰεὶ χρόνον», διὰ πάντοτε, «χρόνον», μὲ τὸν καιρὸν, ἀργά, τέλος πάντων· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅθεν «χρόνον ποτέ», τέλος πάντων, μίαν φοράν· Ξενοφ. Εὐριπ. «ἐν χρόνῳ», πρὸ καιροῦ, ἕνα καιρὸν, ποτέ· «σὺν χρόνῳ», μὲ τὸν καιρὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον· καὶ, «ἐν χρόνῳ». Ἡρόδ. «διὰ χρόνον», μετὰ τινα καιρὸν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πολὺν καιρὸν, ἀργά, τέλος πάντων· «χρόνον γενομένου», ἀπ' οὗ ἀπέρασεν ἕνας καιρός. Διόδ. Σικλ. οὕτω καὶ, «ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο». Δυκρυ. δ') παραλείπεται δὲ τὸ, χρόνος, ἐν ταῖς φράσεσιν, ὡς· «τὸν ἐμπροσθεν, τὸν ὑπὲρ, τὸν αἰεὶ». Σοφοκλ. 2) ἐν ἀκριβεστέροις διορισμοῖς «πολὺς, ἡ συγχὸς χρόνος», πολὺς, παρὰ πολὺς χρόνος. β') «ὁ ἄλλος χρόνος» παρὰ τοῖς Ἀττικ. αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, «ὁ λοιπὸς χρόνος», τὸ μέλλον. Δημοσθ. 3) ἡλικία, καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τινος. Ἀξίχ. Πλούτ. «χρόνον παλαιόν». Σοφοκλ. «τασός δε τῷ χρόνῳ», τσαυτῆς ἡλικίας. Δισχίν. 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα, δὲτος, ἡ περίοδος 1-μηνῶν, ἐν Ἀριστοφ. 5) ἐν γένει δὲ, διατριβή, ἀργοπορία, χαμὸς καιροῦ, «χρόνον ἐμποιοῖν», τὸ νὰ προξῇ τις ἡ τι χαμὸν καιροῦ· «χρόνον ἔχειν», τραβᾷ εἰς μάρκον.

Χροστροβέω, ὦ, ἴσω (τροβῶ). Διατρίβω, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, βραδύνω. Ἀρισττλ.

Χροστροβέω, ὦ, ἴσω (έλω). Τραβῶ τὸν καιρὸν ἐμπροστά μου· ἄμφ.

Χρόος, ὁ, = χρώς, χροιά· ὡς ὀνομαστκ. οὐχ εὐρηγται· περὶ τῆς ὁστις. δὲ, χροῖ, ἴδε χρώς.

Χροστική, ἡ· νεώτρ. ποιητ. τύπ. ἀντὶ χρώς. Ἀνθλ. Παλτ. 15. 35. 2.

Χρόω, ἀχρηστον· πρωτότ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι τοῦ, χράννυμι.

Χρύσα, ἡ, ἐπικ. Χρύση. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἐνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ἡ ὥραία Χρυσή. Ἰλ. ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο, κατὰ Στράβ. ἀνώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἀμαξίτου πόλεως.

Χ ρ υ σ α γ ω γ ό ς, ό, ή (χρυσός, άγω). "Οστις άγει, κομίζει, φέρει χρυσόν, μάλαμα, Lobeck. Φρύν.
 Χ ρ υ σ α ι γ ί ς, ιδός, ή (χρυσός, αίγίς). "Οστις έχει, φορεῖ χρυσήν αίγίδα, άσπίδα. Διον. Άλκ.
 Χ ρ υ σ α ι ε τ ό ς, ό (αίετός). "Ο χρυσός αίετός, χρυσαιετός.
 Χ ρ υ σ α ί ζ ω (χρυσός). Χρυσόνω, στολίζω τι με χρυσόν, με μάλαμα. Ηούχ.
 Χ ρ υ σ ά κ τ ι ν, υιοϋς, ό, ή (άκτιν). "Ο,τι έκπέμπει χρυσά ακτίνες ποιητ.
 Χ ρ υ σ α λ λ έ ς, ή (χρυσός). Ζωάριον έντομον και περσόντων, από της κάμψης γινόμενον, ή χρυσή πεταλούδα, των ψυχών. Άριστοτέλ. ζώων. ιστορ. (ό χρυσός πέπερας.)
 Χ ρ υ σ α μ μ ο ς, ό, ή (άμμος). "Ο,τι φέρει μαζή του χρυσού άμμον επί υδάτων. ώς ουσιαστ. δέ, ό, και ή χήρσαμ. άμμος χρυσός. Γλωσσάρ.
 Χ ρ υ σ μ ο ι β ό ς, ό (άμβιβος). "Οστις αλλάζει τόν χρυσόν, τή φλώριδα δίδων άντ' αυτών αλλά χρήματα. τροπικ. παρ' Αισχύλ. καλεῖται ό "Αρης' όστις αλλάζει με χρήματα, με λύτρα πολλά τά σώματα των πιπνύτων έν ταις μάχαις· ή των ζωγουμένων αιχμαλώτων.
 Χ ρ υ σ ά μ π υ ξ, υιοϋς, ό, ή (άμπυξ). "Οστις έχει, φορεῖ χρυσόν κεφαλής στολισμόν. έν Ιλ. έπιθ. των ίππων. έπί των θειανών δε, "Υμν. Όμ. Ησιόδ. Θγν. πολλκ. δέ παρ' Πινδ.
 Χ ρ υ σ α ν θ έ μ ι ο ν, τό, = τώ έπομένω. άμφβ.
 Χ ρ υ σ ά ν θ ε μ ο ν, τό (άνθειμον). Φυτόν τι άνθος κίτρινον ό χρυσός, ή ώς τό χρώμα του πυρός φέρον. Δατ. calentula officialis: έτι δέ και χρυσανθές λεγόμενον· πιθανώς έδ' έστι ταυτόν τώ η' χαλκάνθος, χαλκάνθεμον, χαλκίτις, χαλκή, και κατά μεταθεσιν των στοιχ. κάλχη· άφ' ου τό Δατν. caltha.
 Χ ρ υ σ α ν θ ή ς, ό, ή (άνθος). "Ο,τι φέρει, έχει χρυσά, κίτρινα ώς τό χρυσάφι άνθη, λολούδια· η τό χρυσανθές, = χρυσάνθεμον.
 Χ ρ υ σ ά ν θ ι μ ο ν, τό, άντι χρυσάνθεμον. Ηούχ.
 Χ ρ υ σ α ν θ ι ς, ιδός, ή. Άργεα τις γυνή, ανακαλύψασα ώς λέγεται εις τήν Δήμητραν τήν άρπαγήν της θυγατρός της Περσεφόνης. Πανσ.
 Χ ρ υ σ ά ν τ α ς, α, ό. Είς τόν έπισήμον Περσών, Ξυρ.
 Χ ρ υ σ α ν τ α υ γ ή ς, ό, ή (άνταυγής). "Ο,τι άνταυγάει, άντιστράπτει ώς χρυσός. Εύριπ. ποιητ.
 Χ ρ υ σ α ο ρ ε υ ς, έως, ό· έπίθ. του Διός, ύπό τό όποτον εχεν ούτος έν Κυρία ιδιον ναόν. Στράβ.
 Χ ρ υ σ ο ρ ε υ ς, έως, ό, = τώ έπόμενω ποιητ.
 Χ ρ υ σ ά ο ρ ο ς, ό, ή, ώς τό χρυσάωρ· έκ του άορ. "Οστις έχει, φορεῖ χρυσόν ξίφος, ποιητ. έπίθ. των θεών έξαιρ. και τυνηθ. του "Απόλλωνος. Ιλ. "Υμν. "Απλ. Πινδ. άλλα και της Δήμτ. "Υμν. Δήμτ. και της "Αρτέμιδος. Ηρόδ. του Διός. Στράβ. του Όρφείου. Πινδ. "Επί μιν του "Απόλλωνος τό, χρυσάορος, άναφέρεται εις τό τόξον ή εις τήν λύραν αυτου· έπί της Δήμητρος δε, εις τήν δρεπάνην, έπί της "Αρτέμιδος δε, εις τό τόξον και εις τά βάλη αυτής· και έπί του Διός, εις τόν κεραυνόν αυτου. "Απόλλορ. Πινδ. Πυθ. άλλ' έπειδή ή γενικότερα χρώσις αυτή της έστ. άορ. ουχ εύρηται παρ' Όμ. έστι και ή έρμηνεία αυτής ούτ' άμφβλ. έξ' έναντίας όμως έπεται φυσικώς, ότι πάν ανέκαθεν πολεμικόν έθνος, αποδίδει και εις τας θεότητάς του του ιδιου έαυτου όπλον, του ξίφους τήν χρήτην παρβλ. Θουκυδ. και έξαιρ. "Υμν. Δήμτ. (Τό α, έστίν όλως μακρ. μόνον παρ' Όρφείου· βραχ. όπου όμως διαφορεῖται ή άνάγκη, θθεν ό Herm. έξήλειψεν έκ του κειμένου ελλήγους τήν λέξιν.)

Χ ρ υ σ α ρ γ υ ρ ι ο ν, τό. Μεταλείθον χρυσού (ούχ' δε, τά χρυσά και άργυρά σκεύη, ψευδής γάρ ή έξήγησης αυτη έστί). Φιλός. Γλωσσ. άμφβ.
 Χ ρ υ σ ά ρ γ υ ρ ο ν τό (άργυρος). "Ο φόρος, τόν όποτον πρέπει να πληρώνη εις τήν πολιτείαν καθείς διά τό έργον του βιοπορισμού του.
 Χ ρ υ σ ά ρ ι ο ν, ή κύρ. όνομ. έταίρας τινός, παρ' Λουκ. έταιρ. Διאל.
 Χ ρ υ σ ά ρ μ α τ ο ς, ό, ή (άρμα). "Οστις έχει, μεταχειρίζεται χρυσόν άρμα, ποιητ. Πινδ.
 Χ ρ υ σ α ς, α, ό. Ποταμός της νήσου Σικελίας βέων πλησίον της πόλεως Αστόρου, τόν όποτον οι έγχώριοι έλάτρευον με θείας τιμής· τωνν Di-daio. Διόδωρ. Σικελ.
 Χ ρ υ σ α σ π ι ς, ιδός, ό, ή (άσπις). "Οστις έχει, φορεῖ χρυσήν άσπίδα. Πινδ. ποιητ. μόνον.
 Χ ρ υ σ α σ τ ρ ά γ α λ ο ς, ό, ή (αστράγαλος). "Οστις ή ό,τι έχει χρυσούς αστραγάλους ή πόδας. Σαφρώ παρ' Πολυδ. ποιητ. μόνον.
 Χ ρ υ σ ά τ τ ι κ ο ς, ό, οίνος. Ειδός τι οίνου τεχνικώς κατεσκευασμένου.
 Χ ρ υ σ α υ γ έ ω ν, επί πραγμάτων. "Εχει λάμψιν, λάμπει ώς χρυσός· έκ του
 Χ ρ υ σ α υ γ ή ς, ό, ή (αυγή). "Ο,τι αυγάει, λάμπει ώς χρυσός. Σορκλ. Άριστφ. ποιητ. θθεν
 Χ ρ υ σ α υ γ ί ζ ω, -ίζω, = χρυσάω. Λιβάν.
 Χ ρ υ σ ά φ ι ο ν, τό, υποκροστ. του, χρυσός, τό παρ' ήμιν χρυσάφι κοινώς, Schaeff. έν Γερμ.
 Χ ρ υ σ α ω ρ, ό, ή (άορ) = χρυσάορος. "Υμ. "Απολλο
 Χ ρ υ σ α ω ρ, ορος, ό. Γίδς τού Ηοσειδάωνος και της Μεδούτης, έκ του αίματος της οποίας λέγεται ότι ανεπήδησε μετά του Πηγάσου ότε ό Περσεύς έξεκοψε τήν φρεσάν αυτής κεραλήν· μετά ταύτα έγένετο ό Χρυσάωρ έκ της Νύμφης Καλιθρόης των Γέραντα Γερυνήνη. Ησιόδ. Θεογ.
 Χ ρ υ σ ε γ χ ή ς, ό, ή (έγχος). "Οστις έχει, μεταχειρίζεται χρυσόν δόρυ, χρυσήν λήχην. Όρφ. ποιητ.
 Χ ρ υ σ έ ο ν, τό (χρυσός). Μεταλείθον χρυσού, κατά πληθ. άριθμ. Ξενοφ. Έλλην. 2) τό εργαστήριον του χρυσόχου. Στράβ.
 Χ ρ υ σ ε ι ο ς, ειη, ειον· ποιητ. και έξαιρ. έπικ. άντι χρυσός, πολλάκις παρ' Όμ. και Ησιόδ.
 Χ ρ υ σ ε κ λ έ κ τ η ς, ου, ό (έκλέγω). "Οστις εκλέγει, καθαρίζει, συναθροίζει χρυσόν, ή χρυσόν άμμον έκ των ποταμών. Φιλόξεν. Γλωσσ.
 Χ ρ υ σ ε λ ε φ α ν τ ή λ α κ τ ρ ο ς, ό, ή (χρυσός, έλέφας, ήλεκτρον). Πλούταρχ. εις Τιμολ. "Ασπίς χρυσή, και έλέφαντι, και ήλεκτρον κεκοσμημένη ή επικοσμημένη έχουσα χρυσά, έλεφαντίνα και ήλεκτρινα.
 Χ ρ υ σ ε λ ε φ α ν τ υ ν ο ς, ό, ή (χρυσός, έλέφας). "Ο,τι είναι κατεσκευασμένος, ή κοικλιμένος με χρυσόν και έλεφαντος κοκκαλον. Σχολ. Άριστφ.
 Χ ρ υ σ έ μ β α φ ο ς, ό, ή (έμβάψω). "Ο,τι είναι βουτισμένος εις βουτισπότιον, αναλυμένον χρυσόν· θθεν έπίχρυσον, μαλαματωμένον.
 Χ ρ υ σ έ μ β ο λ ο ς, ό, ή (έμβολος). επί πλοίων. Πλοτον έχον χρυσόν έμβολον· ιδε έμβολος.
 Χ ρ υ σ έ ν δ ε τ ο ς, ό, ή (ένδω). "Ο,τι είναι με χρυσόν δεδεμένος, χρυσοδεμένος. Πλούταρχ.
 Χ ρ υ σ ε ο β ό σ τ ρ υ χ ο ς, ό, ή, = χρυσοβόστρυχος. Εύριπ. Φοίν. ποιητ. μόνον.
 Χ ρ υ σ ε ο δ έ μ η τ ο ς, ό, ή· άμφβλ. άνάγκη. παρ' Αισχύλ. Χοηρ. 613· άντι χρυσόκημτος.
 Χ ρ υ σ ε ο κ α ρ π ο ς, ό, ή, = χρυσόκαρπος· ποιητ.
 Χ ρ υ σ ε ο κ η τ ο ς, ό, ή (κάμνω). "Ο,τι είναι κατεσκευασμένος, κατωμένος έκ χρυσού. Αισχύλ.

Χρυσοκόλλητος, ὁ, ἡ, = χρυσοκόλλητος· ποιητ.
 Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, = χρυσοκόμης. Ἀριστοτέλ. Ρητ. ποιητκ.
 Χρυσεοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον) = χρυσοκρόταλος· ποιητ.
 Χρυσεόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι ἔχει χρυσούς κύκλους, ἡ χρυσούν δίσκον. Εὐριπ.
 Χρυσεολόγῃς, ου, ὁ, = χρυσολόγος· ποιητ.
 Χρυσεόμαλλος, ὁ, ἡ, = χρυσόμαλλος. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσεομίτρης, ου, ὁ, = χρυσομίτρης· «πέναις χρυσομίτρης». Ἀθην. μετὰ χρυσοῦ περιεζωσμένος, χρυσούν κύκλον ἔχων· ποιητ.
 Χρυσέωνωτος, ὁ, ἡ, = χρυσώνωτος· ποιητ.
 Χρυσεοπήληξ, ου, ὁ, ἡ (πήληξ)· ποιητ. ὡς τὸ, χρυσοπήληξ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσὴν περιεφραλαίαν. Ὑμ. Ὀμ.
 Χρυσεοπήνητος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον με χρυσούν ὑφάδι. Εὐριπ. «φέρεα χρυσοπήνητα» μετὰ χρυσοῦ ὑφασμένα ἱμάτια.
 Χρυσέπῃνος, ὁ, ἡ, = χρυσοπῃνός.
 Χρυσέος, ἐν, εον. Ἄτ. συναίρ. χρυσούς, ἡ, οὖν· ἐπικ. χρύσειος, εἴη, εἰοῖον (χρυσός). ἡ, τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, ποιικιλμένον με χρυσόν, μαλακματωμένον, πολλάκις παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσιόδ. «χρυσὴν Ἀρροδίτην», ἡ με χρυσόν ὥρασιμένην, καλλωπισμένην. Ἰλ. «χρύσειος» ἀντὶ ἐπιχρυσος. Ἡρόδ. β) «ὁ χρυσός» ὑπακοῦσι. στατήρ, χρυσούν νόμισμα. Ἀνθολ. Παλτ. 2) ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ. Ἰλ. ὅθεν β) «τὸ χρυσούν τοῦ ὠοῦ» τὸ κιτρινάδι, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ. 3) τροπικ. ὅ,τι εἶναι πολυτελεῖς, πολῦτιμον, ἀξιοτίμον, μεγαλοπρεπές (τὸ ὑ συνήθως μὲν μακρόν. Ἰλ. οἱ Λυρκ. μέντοι χρωδῶνται καὶ βραχὺ ἐνίοτε τῶ ὑ. Πίνδ. ταῦτην τὴν ποιητικ. ἀδείαν τῶν Λυρκ. ἐμυμήθησαν μὲν καὶ οἱ Τραχ. ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς Λυρικοῖς χωρίοις· τὰ δ' ἄλλα παρὰ χρυσός.)
 Χρυσεοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὅστις φορεῖ χρυσὰ σανάλια. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσεοστέφανος, ὁ, ἡ, = χρυσοστέφανος. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσέστιλος, ὁ, ἡ (στῖλιν). Ὅ,τι στίλβει, ἀυγάζει, λάμπει ὡς χρυσός· ποιητ.
 Χρυσέστολμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χρυσεόστολος. Αἰσχύλ. Περσ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσέστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, στολή). Ὅστις ἡ ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον με χρυσόν. Εὐριπ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσέστορος, ὁ, ἡ (ταρός). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει χρυσούς ταρούς, πτέρνας, πόδας ἢ χρυσὰς πτέρυγας. Ὀρφ. Ἀργ. ποιητ.
 Χρυσέστεχκος, ὁ, ἡ, = χρυσόστεχκος· ποιητ.
 Χρυσέστυπος, ὁ, ἡ, = χρυσότυπος· ποιητ. Εὐριπ. Ἠλεκ. «χρυσέστυπον κράνος».
 Χρυσεοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον με χρυσὰ φάλαρα. Εὐριπ. ποιητκ.
 Χρυσέπῃνμος, ὁ, ἡ (ἐπῃνμος). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπώνυμιαν ἀπὸ τὸν χρυσόν· οὕτως ὀνομάζει. Ἰωάν. ὁ Δασκ. τὸν Χρυσόστομον.
 Χρυσεραστής, ου, ὁ, ἡ (ἐρασι). Ὅστις εἶναι τοῦ χρυσοῦ ἐραστής, φιλάργυρος.
 Χρυσεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται, ἐργάζεται χρυσόν, χρυσοχός. Λυκερρ.
 Χρυσεύς, ἐν, ε. κύρ. ὄνομ. Πέρσης τις. Αἰσχύλ. Περσ.
 Χρυσεψήτης, ου, ὁ (ἔψω). Ὅστις διαλύει, χωνεύει, ἀναλύει χρυσόν. Γλαστ. Φιλόξ.
 Χρυσή, ἡ = Χρύσα. 2) — νῆσος. Μικρὰ τις νῆσος

πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει· τανῦν Στρατὶ. Παυσ.
 Χρυσή νῆσος, ἡ, = ἡ χρυσὴ Χερβρόνηςος, ὅπερ ἴδε. Στέρ. Βυζ.
 Χρυσή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἐκγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀσχομανοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποιᾶς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ.
 Χρυσήεις, εστα, εν· νεώτρ. τῶν ἀντὶ χρύσεος.
 Χρυσήεις, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὅτε αὐτὸς ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι· ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυτῆς καλουμένη. Ἰλ. 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Δημ. 3) μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιπον. Ἀπολδρ.
 Χρυσήλακτος, ὁ, ἡ (ἡλακτῆ). Ὅστις ἔχει χρυσὴν ἡλακτῆν, χρυσὰ βέλη· ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὀμ. τῆς Λητούς, τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῶν Νηρηίδων, παρὰ Πίνδ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσήλατος, ὁ, ἡ (ἡλάνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἐκ χρυσοῦ.
 Χρυσήλεκτρον, τό (ἡλεκτρον). Χρυσοῦ ἡλεκτρον, τὸ σύνθη. τουρκῆ. κεχρησμένον. Πλιν.
 Χρυσήνιος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅστις μεταχειρίζεται χρυσὰ ἡνία· ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρεως Ὀδ. τῆς Ἀρτέμιδος. Ἰλ. τῆς Ἀρροδίτης. Σοφκλ. ποιητ. μόνον.
 Χρυσήρης, εας, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατασκευασμένον, με χρυσόν στερεωμένον. Εὐριπ. ἐσχηματισθὼς τὸ, χαλκήρης.
 Χρυσήρης, ου, ὁ· κλητικ. Χρυσή. Ἱερὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύσης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατήρ τῆς Ἀστυνόμης, ἡ Χρυσηίδος, ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Ἰλ. 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος, καὶ τῆς Παρείας, φρονευνθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυτογῆνης, πατήρ τοῦ Μίνωος. Παυσ.
 Χρυσιαῖος, αἶα, αἶον (χρυσάιν). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ, ἡ ἐκ χρυσῶν νομισμάτων, συνίσταται εἰς χρυσὰ νομίσματα, ἡ ἀνήκει εἰς αὐτά. Διογέ. Λαέρ.
 Χρυσιδάριον, τό· καὶ
 Χρυσιδάριον, τό· ὑποκροτ. τοῦ, χρυσίον. Κομμάτι χρυσοῦ, κομματάκι ἀπὸ μάλαμα. Ἀριστρ.
 Χρυσίζω, ἴσω. Ἀττ. ἴω (χρυσός). ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ὅμοιον, ὁμοιάζει με τὸν χρυσόν.
 Χρυσίλλα, ἡ· κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος, ἐν Ἀνθολγ.
 Χρυσίνος, ἴνη, ἴων (χρυσός). νεώτρ. καὶ σπαυώτρ. τύπος, ἀντὶ χρύσεος. (-ου)
 Χρυσίον, τό· ὑποκροτ. τοῦ, χρυσός. Τμήμα χρυσοῦ. Ἡρόδ. ἔξαιρ. πᾶς χρυσοῦ ἐξεργασμένος· ὅθεν, χρυσούν νόμισμα. 2) χρυσόνημα, κοιν. σύρμα ἀπὸ μάλαμα. 3) ὑποκοριστικόν, χαϊδευτικόν ὄνομα ὡς τὸ παρ' ἡμῶν σύνθη. χρυσέ μου. Ἀριστρ.
 Χρυσόπλῦτιον, τό (πλύων). Τόπος ἐνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται, ἡ ἐνθα πλύνουσι τὸν ποτάμιον ἄμμον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλέγουσι τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Στράβ. ὡς τὸ χρυσοπλύσιον.
 Χρυσίππιος, ας, ον, = Χρυσίππος.
 Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φρονεῦσκα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Χρυσίππον. Ἀπολδρ.
 Χρυσίππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυνόμης, τὸν ὀπίον λέγεται, ὅτι διὰ τὴν ἔξοχον ὠραιότητά του ἠσπασέν ὁ βασιλεὺς τὸν Θηβῶν Λαίος. Ἀπολδρ. Πλάτ. Κρατ. 2) εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φρονευνθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Χρυσίπης. Ἀπολδρ. 3) εἰς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας,

- μαθῆναι τοῦ Κλεάνθου, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλακτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικούρειου φιλοσοφίας. Πλούτ. Λουκ. ὅθεν Χρυσιπίειος, ὁπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσιπίου. Λουκ.
- Χρυσίς, ἰδὸς, ἢ. ἱερσιά τις ἐν Ἀργεὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. 3) κύρ. ὄνομ. ἐταίρας τινός. Λουκ.
- Χρυσίς, ἰδὸς, ὁ κύρ. ὄνομ. Κορίνθιος τις, παρὰ Θουκ.
- Χρυσίς, ἰδὸς, ἢ (χρυσός). Χρυσοῦν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος. Ἀριστοφ. Πορφυροίς, χρυσοῦν ἱμάτιον, σινδάλιον. Λουκιαν. 2) ὡς ἐπίθ. = χρυσίτις. Πολυδ.
- Χρυσίτης, ου, ὁ. Ἑλλ. χρυσίτις, ἰδὸς, ἢ (χρυσός). Ὅτι εἶναι ὡς χρυσός, περιέχει χρυσόν. »χρυσίτις ἄμμος«. Πρόδτ.
- Χρυσάνης, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερσονήῳ Μαλαῦ ἤδη Ραχάδα καλούμενος. Πτολμ.
- Χρυσόβαλανος, ἢ (βάλανος). Χρυσοῦς φοινῖξ, τουρκ. χουρμάς κίτρινος ὡς ὁ χρυσός.
- Χρυσόβαφης, ὁ, ἢ (βάπτω). Ὅτι ἔχει τὸ χρώμα τοῦ χρυσοῦ ἀλλὰ καὶ = χρυσογραφῆς. ὅτι εἶναι χρυσοκέντητον καὶ αὐτὴ φάινεται ὅτι ἦτον ἔξαιρ. ἢ εὐχρηστοτέρα σημά. τῆς λέξεως.
- Χρυσόβελῆμωνος, ὁ, ἢ (βέλεμνον). Ὅστις μεταχειρίζεται χρυσὰ βέλη ποιητ.
- Χρυσόδοστροχος, ὁ, ἢ (βόατροχος). Ὅστις ἔχει χρυσοῦς βοτρυχοῦς, χρυσὰ πλεξίδια, χρυσὰς πλοκαμίδας, κλώσας. Ἀθην.
- Χρυσόβωλος, ὁ, ἢ (βώλος). ἐπὶ τόπου, ἀγρῶν, Ὅστις ἔχει χρυσοῦς βώλους, τοῦ ὁποῦ ἢ γῆ περιέχει χρυσόν. Εὐριπ. Ρῆσ.
- Χρυσόγαίος, ὁ, ἢ, = τῷ ἐπομένῳ. ἄμφ.
- Χρυσόγειος, ὁ, ἢ καὶ
- Χρυσόγειος, ὁ, ἢ, ὡν, τὸ, γενικ. ω (γῆ). Χώρα, τόπος ἔχων χρυσὴν γῆν, χρυσοῦν χώμα, χρυσοῦ μεταλλοῖα.
- Χρυσόγλυφος, ὁ, ἢ (γλύφω). = χρυσοτόρευτος. Πηχ.
- Χρυσόγονώμων, ονος, ὁ, ἢ (γνώμη). Ὅστις δοκιμάζει τὸν χρυσόν. Τζέτζ. εἰς Ἡσιόδ.
- Χρυσόγονη, ἢ κύρ. ὄνομ. γυναικὸς τινος, παρὰ Θεοκρ.
- Χρυσόγονον, τό. Διοσκρ. φυτόν τι, ἀκριβέστε. ἄγνωστον κυρίως οὐδέτερον τοῦ
- Χρυσόγονος, ὁ, ἢ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ χρυσοῦ. Αἰσχύλ. »χρυσόγονος γενεά«. οἱ Πέρσαι, διότι εἶχον τὸ γένος των, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Περσείως, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς χρυσοῦν ὄμβρον μεταμορφωθέντος. Αἰσχύλ.
- Χρυσόγονος, ὁ κύρ. ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ρώμῃ.
- Χρυσόγραμμα, ὁ, ἢ (γραμμῇ). = χρυσογραφῆς, σημά. 1.
- Χρυσόγραφης, ὁ, ἢ (γράφω). Ὅτι ἔχει χρυσὰς γραμμὰς, ἀράδας. 2) ὅτι εἶναι γεγραμμένον μὲ χρυσὰ γράμματα. ὅθεν
- Χρυσόγραφία, ἢ. Τὸ νὰ γράφῃ τις, γράφειμον μὲ χρυσὰ γράμματα.
- Χρυσόδαίδαλος, ὁ, ἢ (δαίδαλος). Ὅτι εἶναι τεχνικῶς ὠραϊσμένον μὲ χρυσόν, ἐξεργασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ἀριστοφάν. ποιητ.
- Χρυσόδαίδαλος, ὁ, ἢ (δαίδαλος). = τῷ πρηνῇ. Εὐριπ. Ἰφι. ποιητ.
- Χρυσόδακτύλιος, ὁ, ἢ (δακτύλιος). Ὅστις φορεῖ χρυσὰ δακτυλίδια. Ἐπιστολ. Ἰακώβ.
- Χρυσόδετος, ὁ, ἢ, καὶ τρικατλ. (δῆω). Ὅτι εἶναι δεμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. Πρόδτ. καταχρυσωμένον, μαλαματωμένον. Σοφκλ.
- Χρυσόδεσση, ου, ὁ (δυνέω). ἐπὶ ὑδάτων καὶ ἀνέμων. Ὅτι ἔχει, κάμνει χρυσὰς δύναις ποιητ.
- Χρυσόθεϊρος, ὁ, ἢ (θεῖρα). Ὅστις ἔχει χρυσὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἔχει τὴν κόμην του πασησμένην μὲ χρυσὴν κόμην.
- Χρυσόειδος, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὅτι εἶναι, φαίνεται ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν. Ξενοφ.
- Χρυσόελικτος, ὁ, ἢ (ἐλίσσω). Ὅτι ἔχων ἐλιγμούς χρυσοῦς πλεγμένους μὲ χρυσόν, ποιητ.
- Χρυσόεσητερον, τό (ἔψω). Τόπος ἔνθα ἀναλύουσι καὶ καθαρῶς τὸν χρυσόν.
- Χρυσόζυγος, ὁ, ἢ (ζυγόν). Ὅτι ἔχει, χρυσοῦν ζυγόν. Ἰμ. Ὀμ. Ξενοφ. Κουρυν.
- Χρυσόζωνος, ὁ, ἢ (ζώνη). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσὴν ζώνην. Σοφκλ. καὶ Λυκόφρ.
- Χρυσόηλος, ὁ, ἢ (ἥλος). Ὅτι ἔχει, εἶναι στολισμένον μὲ χρυσοῦς ἥλους.
- Χρυσόθεις, ἰδὸς, καὶ ἰος, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμνης. Ἰλ. Σοφκλ. 2) Χρυσόθεμις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, νικῆσας πρῶτος εἰς τὸς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἐνὸς ἔτους τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πλουτ. Φωκ. 7.
- Χρυσόθιρας, ου, ὁ (Θηράω). Ὅστις κυνηγεῖ τὸν χρυσόν. Νικήτ. Χρον.
- Χρυσόθριξ, τριχός, ὁ, ἢ (θριξ). Ὅστις ἢ ὁ, τ ἔχει χρυσὰς τρίχας.
- Χρυσόθρονος, ὁ, ἢ (θρόνος). Ὅστις κάθεται εἰς τὸν χρυσοῦν θρόνον, παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτεμίδος καὶ τῆς Ἥους. ποιητ. μόνον.
- Χρυσόθωραξ, αἰος, ὁ, ἢ (θώραξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσὸν θώρακα.
- Χρυσόκάνθαρος, ὁ (κάνθαρος). Ὅ χρυσοῦς κάνθαρος.
- Χρυσόκάρηνος. Δωρικ. χρυσόκάρανος, ὁ, ἢ (κάρηνον). Ὅστις ἔχει χρυσὴν κεφαλὴν, ποιητ.
- Χρυσόκαρπος, ὁ, ἢ (καρπός). Ὅτι φέρει, ἔχει χρυσοῦν καρπόν.
- Χρυσόκερῖος, ὁ, ἢ, = τῷ ἐπομ. ἄμφ.
- Χρυσόκερως, ὡτος, ὁ, ἢ καὶ
- Χρυσόκερως, ὁ, ἢ, ὡν, τὸ γεν. ω (κέρως). Ὅστις ἔχει χρυσὰ ἢ κεχρυσωμένα κέρατα. Πίνδρ.
- Χρυσόκεφαλος, ὁ, ἢ (κεφαλῇ). Ὅστις ἔχει χρυσὴν κεφαλὴν. Ἀθην. »χρυσόκεφαλος βεβρῆς«.
- Χρυσόκιθαρίς, ἰος, ὁ, ἢ (κιθάρα). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσὴν κιθάραν. Πηχ.
- Χρυσόκιθαρος, ὁ, ἢ (κιθάρα). = τῷ πρηνῇ. Σουῖδ.
- Χρυσόκλαύστης, ου, ὁ (κλαίω). Ὅστις κλαίει, χυίνει χρυσὰ δάρυα.
- Χρυσόκλειστος, ὁ, ἢ (κλείω). Ὅτι εἶναι περικλεισμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. ἄμφ. ἀνάγνωστ. ἀντὶ τοῦ χρυσόκλυτος.
- Χρυσόκλυτος, ὁ, ἢ (κλύω). Ὅτι εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον. »χρυσόκλυτον ποτήριον. Φλέγ. Τραλ. Ἀθην. ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐξυλινόν τι κατακηρωμένον, »κηρῶ κεκλυσμένος«. Θεόκρτ.
- Χρυσόκολλα, ἢ (κόλλα). Χρυσὴ κόλλα, δι' ἧς κολλῶσι τὸν χρυσόν, ἢ τὰ χρυσὰ σκευῇ. 2) παρ' Ἀθην. ἔδεσμά τι κατασκευασμένον μὲ λινόσπορον καὶ μέλι. Πηχ.
- Χρυσόκολλητος, ὁ, ἢ (κόλλω). Εὐριπ. Φοίν. καὶ
- Χρυσόκολλος, ὁ, ἢ (κόλλα). Ὅτι εἶναι κολλημένον μὲ χρυσόν, ἢ ἔχει κολλημένους χρυσοῦς καλωπισμούς, εἶναι σύνθετον ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσοκομάω, ὦ, καὶ

Χρυσοκομέω, ὦ, (χρυσόκομος). Ἐχω χρυσὴν κόμην, χρυσά μαλλιά. Φιλόστρ. Ἐπιστ.

Χρυσοκόμη, ἡ. Ἡ χρυσή κόμη, εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Πίνδ. Chrysocome linosyris. Λίνυ.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ. Δωρκ. χρυσόκομος (κόμη). = χρυσόκομος, σημ. 1. ἐπὶ τοῦ Διονύσου. Ἡσύχ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Ἀριστφ.

Χρυσοκόμος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει χρυσὴν κόμην. 2) ἐν γένει, πᾶν ὅ, τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ. Ἡρόδ.

Χρυσοκόνις, ιος, καὶ εως, ἡ (κόνις). Χρυσή κόνις· χρυσοῦς ἄμμος, χρυστὸν χῶμα.

Χρυσοκρόταλος, ὁ, ἡ. Ὅ, τι ἔχει χρυστὸν κρόταλον· ἐν γένει, ὅ, τι κάμνει κρότον χρυσοῦ.

Χρυσολαβής, ὁ, ἡ (λαβή). Ὅ, τι ἔχει χρυσὴν λαβὴν, χρυστὸν μακίε. Πλούδ.

Χρυσολαμπής, ιος, ἡ (λάμπα), = πυγολαμπής, κυρίως τὸ ζωῦριον καλοφωτιά κοιντ. λεγόμε.

Χρυσολάχων, τό (λάχων). Χρυστὸν λάχων· ὅπερ ἄλλως, ἀτραφύεις, λέγεται· τὸ ἐν τῇ, συνηθεῖ, λουδοδία. Πλίν.

Χρυσόλιθος, ἡ (λίθος). Διαφανής τις λίθος πολύτιμος, κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα· παρὰ Πλινίῳ καὶ τοῖς νεωτέροις, ὁ τοπάσιος, τῶν παλαιῶν.

Χρυσόλινον, τό (λίον). Σῦρμα ἀπὸ μάλαμα· ἴδε χρυστὸν.

Χρυσολογέω, ὦ. Δαλῶ, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ. 2) συλλέγω, συναθροίζω χρυσόν· 3) συνάξω χρυσὰ νομίσματα· ἐν γένει συνάξω χρήματα· πάρεβλ. ἀργυρολογέω· ἐκ τοῦ

Χρυσολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις λαλεῖ, διαλέγεται περὶ χρυσοῦ. 2) ὅστις συλλέγει, συνάξει χρυσόν, χρυσὰ νομίσματα.

Χρυτόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσὴν λόγον. Ἀριστφ. Εὐριπ.

Χρυτόλοπος, ὁ, ἡ (λοπός). Ὅ, τι ἔχει χρυσά, κίτρινα λέπια· ὁδράκων χρυστόλοπος. Ἡσύχ.

Χρυτόλος, ἡ, = χρυσόλοφος. Ἀριστφ.

Χρυτόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χρυστὸν λόφον· τὸ Σηλκ. χρυστόλοφος, ἡ· παρ' Ἀριστφ. Δυσ.

Χρυτόλῦρης, ου, ὁ. Δωρκ. χρυστόλῦρας (λύρα). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσὴν λύραν ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀριστφ. καὶ τοῦ Ὀρφείου.

Χρυτόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ, τι ἔχει χρυστὸν μαλλί· χρυστομαλλίνον.

Χρυτομαχτής, ὁ, ἡ (μαχτομαι). Ὅστις ἔχει μακίαν, ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸν χρυσόν.

Χρυτομηλόλονον, ἡ (μηλόλονον). Ὁ χρυστοῦς κύνθαρος.

Χρυτομηλόλονον, τό καὶ

Χρυτομηλόλοντιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ χρυστομηλόλονον. Μικρὸς χρυστοκύνθαρος. Ἀριστοφάν. Νερ. ἔτι δὲ καὶ ὑποκοριστικὸν τι, χαϊδευτικὸν ὄνομα· αὐτόθε. Σηλκ.

Χρυτόμηλον, τό (μήλον). Χρυστὸν μήλον, ἄλλως, Μηδικὸν μήλον, πορτοκάλι· ἐν τῇ συνηθεῖ ὀνομάζεται οὕτως ἡ τομάτα. 2) εἶδος τι κυδωνίου.

Χρυτομίτρης, ἡ Σηλκ. τοῦ, χρηστομίτρης.

Χρυτομίτρης, ου, ὁ (μίτρα). Ὅστις φορεῖ χρυσὴν ζώνην, ἡ χρυστὸν διάδημα· ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἔχει χρυστὸν κράτερον.

Χρυτόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ, τι ἔχει μορφὴν χρυσοῦ· εἶναι ὁμοιωματισμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι ὅμοιον μὲ χρυσόν, φαίνεται ὅς χρυσός.

Χρυτόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὅ, τι ἔχει χρυστὸν ὀμφαλόν, χρυσὰ κομπία. Πλούδ.

Χρυτόνημα, τό (νήμα). Χρυστὸν νήμα, = χρυστόλινον.

Χρυτόνημος, ὁ, ἡ (νήμα). Ὅ, τι εἶναι πλεγμένον, ὑφασμένον μὲ χρυστὸν νήμα.

Χρυτόνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις βόσκει, ἡ ἀνωτερεῖς τὸν χρυσόν· ὅθεν πλουσιωτάτος· κατ' ἀνάγκη. παρ' Αἰσχλ. Περ.

Χρυτόνωτος, ὁ, ἡ (νώτος). Ὅ, τι ἔχει χρυσὰ νώτα, χρυσὴν ῥάχιν· χρυστόνωτ. ἡνία, χαλινάριον μὲ χρυστὸν ὀμφαλόν, χρυσὰ κομπία. Σοφκλ.

Χρυτόξυφος, ὁ, ἡ (ξύφος). Ὅστις φορεῖ, ἔχει χρυστὸν ξύφος.

Χρυτόξύλον, τό. Χρυστὸν ξύλον· τὸ ἄλλως, θάψος. Ἀριστοφάν. Σηλκ. καὶ Θεόκρ.

Χρυτοπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). Ὅ, τι ἔχει χρυσὴν παρυφήν. Πλουταρχ.

Χρυτόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Ὅ, τι εἶναι μὲ χρυσόν στολισμένον ἢ πλεγμένον. Αἰσχλ. Ἡρόδ.

Χρυτόπατρος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις κατάγειται ἐν χρυστῷ, ἀπὸ χρυστὸν γένος. ἐπίθετ. τοῦ Περσέως, ὃν συνέλαβεν ἐν γαστρὶ ἡ Δανάη· ὑπὸ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντος εἰς χρυσόν· ὡς τὸν ἴδε χρυστόγονος· Λυκόφρ.

Χρυτοπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὅστις ἔχει χρυσὰ πέδιλα, σανδάλια· ἐπίθετ. τῆς Ἥρας. Ὀδσ. Ἡσδ. Θεόγν.

Χρυτοπέλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδριάδων Νυμφῶν, ἣν ἀγαπήσας, ὁ Ἀρκὸς υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο καίτοις, Ἀπολόρ.

Χρυτόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυστὸν πέπλον, ἱματισμὸν. Πίνδ. Ἀνακρ.

Χρυτοπήληξ, ης, ὁ, ἡ (πήληξ). Ὅστις φορεῖ χρυσὴν περικεφαλαίαν. Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

Χρυτόπηνας, ὁ, ἡ (πήνη), = χρυστοπηνητής, χρυστοπήνης.

Χρυτοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει χρυστοῦς πλόκαμους, πλεξούδας. Ὑμν. Ὀμ.

Χρυτοπλύσιον, τό (πλύνω), = χρυστοπλύσιον.

Χρυτοποικίλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὅ, τι εἶναι ὑφασμένον, στολισμένον μὲ χρυσόν· ὡς τὸ, χρυστοδαίδαλος.

Χρυτοποικίλωτος, ὁ, ἡ (ποικίλλω). = χρυστοποικίλος.

Χρυτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἐξεργάζεται τὸν χρυσόν, ἢ χρυστοποιός· τὸ σύνθετ. χρυστοχός· 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις. καὶ Ὅστις ποιεῖ, κάμνει χρυσόν.

Χρυτόποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Ὅ, τι ἔχει χρυστὸν πόκον, δέσμα χρυστομαλλόν.

Χρυτόπολις, εως, ἡ (πόλις). Ὅνοματις φυτοῦ, ἀκριβεστέρων ἀγνώστου. Ἀριστφάν.

Χρυτόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἀκριτικῶς τῆς Χαλκιδόνας, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα· νῦν Σκουταρις. Ξενοφ. ὅθεν

Χρυτοπολίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χρυτοπόλεως.

Χρυτόπορος, ὁ, ἡ (πεῖρα, πορεύομαι). «μίτοι χρυστοποροί»· χρυστὰ κλωστὰ ἀνάμεσα περασμένα, κεντημένα, ὑφασμένα. Παυλ. Σιλ.

Χρυτόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις ἔχει χρυστοῦς πόδας. Ἀθήν.

Χρυτόπρασος, ὁ (πράσον). Λίθος τις πολύτιμος χρυστοῦς καὶ πράσινος κατὰ τὸ χρῶμα.

Χρυτόπρυμος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Πλάτον μὲ χρυσόν, ἐκ χρυστομένην πρύμναν. Ἀπικαν.

Χρυσοχάλκινος, ὁ, ἡ (χαλινός). Ὅστις ἔχει χρυσοῦν χαλκόν. Ξενφ. Ἀνθ. Ἀριστφ.
Χρυσόχειρ, εἰρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅπως ἔχει χρυσᾶς χεῖρας· ἔξαιρ. Ὅστις φορεῖ δακτυλίδια. Δουκ.
Χρυσοχίτωνος, ὁ, ἡ (χίτων). Ὅστις φορεῖ χρυσοῦν χιτῶνα, ὅτι ἔχει χρυσὴν φλούδαν.
Χρυσοχόας, οὐ, ὁ, = χρυσοχόος.
Χρυσοχοεῖν, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, ἢ τοῦ χρυσοουργοῦ. Δημοσθ. ἐκ τοῦ
Χρυσοχοεῖω, ὦ, ἡσώ (χρυσοχόος). Εἶμαι χρυσοχόος. Δημοσθ. κατασκευάζω πράγματα χρυσᾶ ἐκ χρυσοῦ· ὁθεν
Χρυσοχοεῖα, ἡ. Τὸ χύνειν, ἐργάζεσθαι τὸν χρυσόν, ἢ τὴν τέχνη τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσόχοικος, ἡ, ὅν (χρυσόχοος). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ἀνέκει εἰς τὴν χρυσοχοίαν, ὅτι υπάγεται, ἀνέκει εἰς τὸν χρυσοχόον, «χρυσόχοικὴν ἐργάζομαι», εἶμαι χρυσοχόος. Δημοσθ.
Χυρσοχόϊον, τό, = χρυσοχεῖον.
Χρυσοχόος, ὁ, ἡ (χόος). Ὅστις χυνεῖ, διαλύει, τὸν χρυσόν. Ὅσα. ὅπου ὁ χρυσοχόος ἐπιχρυσώνει ἢ σκεπάζει μὲ χρυσὴν πλάκαν τὰ κέρατα τοῦ ἱερείου. 2) ὅστις διαλύει καὶ καθαρίζει τὸν χρυσόν ἐκ τῶν μεταλλίων· ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. «σύ δ' ὦν χρυσοχοῦσιν» ἐπὶ τῶν, ὅσοι στοχάζονται ὅτι θελεῖ καταρθώσιν μεγάλα πράγματα καὶ ἐν τέλει δὲν καταρθώνουν· κἀντίποτε· προήλθε δὲ ἡ παροιμία αὐτὴ ἐκ τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ἐνόμισαν ποτε ὅτι ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἄμμου τῶν μεταλλίων των νὰ ξεκαθαρίσιν μάλαμα, ἐν τέλει ὅμως ἐφάνη ματαίᾳ ἡ ἐλπὶς των αὐτῇ. Ἀποκρτ. 3) ὅστις ξετεάζει, ἀν εἶναι γνήσια τὰ χρυσᾶ νομίσματα· ἵσως δὲ καὶ ὅστις ἀλλάζει, χρυσᾶ νομίσματα.
Χρυσόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὅστις ἔχει χρώμα ὡς ὁ χρυσοῦς. Ἀνάλεκτ.
Χρυσόχρους, οὐν· συναίρ. ἀντὶ χρυσοχρόος.
Χρυσόω, ὦ, ὡσώ (χρυσός). Χρυσόνα, μαλαματόνα, κάμνω τι χρυσόν. Ἀρσφ.
Χρυσυπόδεκτος, οὐ, ὁ (υποδέχομαι). Ὅστις υποδέχεται, παραλαμβάνει χρυσόν.
Χρῦσωμα, τό (χρυσώ). Ὅ, τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατασκευασμένον, αεῖος, ἀγγεῖον χρυσοῦν. Εὐριπ. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τὸ κεχρυσωμένον, ἢ ἐπὶ τι τοῦ χρυσοῦ ἐπιβολή· ὁθεν
Χρυσωματοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ χρυσᾶ σκεύη, χρυσᾶ ἀγγεῖα.
Χρυσών, ὦνος, ὁ (χρυσός). Τόπος ὅπου φυλάττεται χρυσός, θησαυρός. Νικήτ. Χρον.
Χρυσωνέω, ὦ (ἀνέωμαι). Ἀνυῖμαι, ἀγοράζω ἢ ἀλλάζω χρυσὸν δίδοντας ἄλλα χρήματα. 2) ἀγοράζω τι μὲ χρυσᾶ νομίσματα· ὁθεν
Χρυσώνητος, ὁ, ἡ. Ὅτι εἶναι ἀγορασμένον μὲ χρυσᾶ νομίσματα, μὲ φθώρα.
Χρυσώπης, οὐ, ὁ. Θηλκ. χρυσώπις, ἴδος, ἡ· καὶ
Χρυσωπός, ὁ, ἡ (ὥψ). Ὅστις ἔχει χρυσᾶ ὀμμάτια, χρυσὸν πρόσωπον. β') ὅστις ἔχει τοῦ χρυσοῦ τὸ χρώμα, χρυσὴν ὄψιν. 2) ἰχθύς τις ἄλλως χρυσοφύς λεγόμενος.
Χρυσωρυχεῖον, τό. Μεταλλεῖον χρυσοῦ, τόπος ὁθεν ἐκβάλλουσι χρυσόν· ἐκ τοῦ
Χρυσωρυχέω, ὦ (χρυσωρύχος). Μεταλλεύω, εὐγάζω χρυσόν ἀπὸ τῶν χρυσωρυχέων· ὁθεν
Χρυσωρυχία, ἡ. Μετάλλευσις χρυσοῦ, ὁ νὰ ἐκβάλλῃ τις χρυσόν ἀπὸ τῶν χρυσωρυχέων.
Χρυσωρύχιον, τό = χρυσωρυχεῖον.

Χρυσωρύχεος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅστις χρυσωρυχεῖ, σκάπτει εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον.
Χρῦσωσις, εἰς, ἡ (χρυσώ). Τὸ νὰ χρυσώῃ, μαλαματόνῃ τίς τι, «ἐκ πυρὸς χούσσεις» τὸ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαματοεάπισμα. Ἀθήν.
Χρῦσωτής, οὐ, ὁ (χρυσώ). Ὅστις χρυσώνει, μαλαματόνῃ τι.
Χρῦσωτής, ἡ, ὅν· ἐπιθ. ῥημτκ. τοῦ, χρυσώ. Ὅ, τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον.
Χρῦσώψ, ὥπος, ὁ, ἡ (ὥψ). Ὅ, τι ἔχει τὸ χρώμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπει ὡς χρυσός· «ὑδύρος» ἐπὶ τῆς ὡς χρυσός λάμψεως τοῦ χρώματος· τῶν τοῦ κισσοῦ ἀνθέων. Εὐριπ. Βρυχ.
Χρῶ, συναίρ. ἀντὶ χρώω. προστκ. ἐνστ. τοῦ, χρώομαι. Σοφοκλ. Πλ.
Χρῶζω, καὶ μέν. χρώζομαι, μλ. χρώτω (χρός). ὡς τὸ, χροῖζω. Ἐπιφάνιος ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματος τινος· ἐν γένει δὲ, ἐγγίζω τι, τὸ πιάνω μὲ τὰ ἀκρα τῶν δακτύλων· «γόνυα μὴ χρώζεις ἐμέα» Εὐριπ. 2) διὰ τῆς προσώσεως καὶ προτεγγίσεως τῆς ἐπιφάνειας σώματος τινος μεταδίδω εἰς αὐτό τι, ἔξαιρ. χρώμα, ὁθεν χρωματίζω, ρυπαίνω· ἐν γένει δὲ, μεταδίδω τὴν ἀβρωσίαν μου, σύνθ. μολύνω τινά.
Χρῶμα, τό (χρώννυμι). κυρίως, ἡ ἐπιφάνεια σώματος τινος, ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου, ἢ ἐπιδερμίδος, «διὰ χρώματος». Ἰππκ. 2) ἡ βαρὴ ἐπιφανείας τινος, ἔξαιρ. τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡρόδ. ἐν γένει δὲ, βαρὴ, ἔτι δὲ καὶ τὸ φύκος καὶ τὸ ψιμμύθιον. β) Συρικὴ τις ῥίξα δι' ἧς ἔδαπτον καὶ ἐχρωμάτιζον. Θεόφραστ. περὶ ὀσμῶν. 3) ὁ καλλωπισμὸς τοῦ λόγου. 4) ἐν τῇ μουσικῇ, τόνου σύστημα τοῦ ὁποῖου οἱ $4\frac{1}{2}$ χρόνοι διαστήματα μετροῦντες τόνου τοῦ τετραφώνου εἶχοντο ἀλλήλων δις ἀνὰ ἡμίτονον, καὶ τοῖς δυσὶν ἡμιτόνοις ἐπεφέρετο ἡμίσιον· πέραθ. διάτονον καὶ ἀρμονία· ὁθεν
Χρωματεύω, καὶ
Χρωματίζω, ἴσω. Βάπτω τι. Θεόφρ.
Χρωματικός, ἡ, ὅν (χρῶμα, σημ. 4.). Ὅ, τι εἶναι συνδεμένον κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ χρώματος τόνου· ὁθεν νῆ χρωματικὴ μουσική, = χρώμα, σημ. 4. 2) = χρωμάτινος.
Χρωμάτινος, ἰνῆ, ἰον (χρῶμα, σημ. 2.). Ὅ, τι εἶναι χρωματισμένον, βαμμένον.
Χρωμάτιον, τό (χρῶμα, σημ. 2.). Βαρὴ εἰς τὴν ὁποῖαν βάπτεται, χρωματίζεται τι.
Χρωματισμός, οὐ, ὁ. Τὸ νὰ χρωματίζῃ, βάπτῃ τίς τι, βάψινον.
Χρωματογράφος, ὦ, ἡσώ (γράφω). Σημειῶνα τι μὲ χρώματα, ζωγραφίζω· ὁθεν
Χρωματογραφία, ἡ. Ἡ διὰ χρωμάτων γραφή, ζωγραφία.
Χρωματοποιεῖα, ἡ (ποιέω). Κατασκευὴ τοῦ χρώματος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐπίχρσις χρωματιζομένου πράγματος (οὐχὶ δὲ φυκισίδωμα, σόλοικος γὰρ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν).
Χρωματοπώλης, οὐ, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χρώματα, πωματούται μὲ χρώματα, βαφάς.
Χρώννυμι, χρώσω παθ. παρκμ. κέχρωσμαι (χρός) ὡς τὸ, χρῶω. Βάπτω, χρωματίζω τι ὁθεν β) μολύνω, μιλῶν τι. γ) νοσοποιῶ, μεταδίδω τὴν νόσον μου εἰς ἄλλον.
Χρῶν, ὡς τὸ, χρώννυμι.
Χρῶς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτικ. χρῶτα, ἐπικ. καὶ ἰων. γενκ. χροός, δοτικ. χροί, αἰτικ. χρέα. Ἀττ. δοτικ.

χρῶς, (ἡ ἀνσπ. δὲ, χρῶς, συναίρ. χρῶς, εἰς τὰ πλείεστα τῶν λεξικῶν εὐρεσκομένη οὐδὲν ἐστὶ καὶ ὡς οὐδὲν νομιζέται) ἡ σημ. τοῦ, χρῶς ἐστὶν ὡς καὶ ἡ τοῦ, χρῶς, χρῶς, χρῶς, χρῶμα, ἐν γένει, ἢ ἐπιφανὲς σωματικὸς τινος, ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ὅθεν ἡ ἐπιδερμὶς, καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. β) ἐν παροιμιαζομένοις λόγοις· «ἐν χρῶ» πλησιέστατα, ἔγγιστα. Δουκ. «ἐν χρῶ τινός» πλησίον, ἀμέσως κοντὰ εἰς τι, Ἀχλ. Τατ. «ἔξυρεῖ ἐν χρῶ» καίει εἰς τὴν πέτσαν, πονεῖ παραπολύ. Σοφοκλ. κυρίως δὲ «ἔξυρεῖν ἢ κείρειν ἐν χρῶ» τὸ νὰ ξυραρίζῃ ἡ κουρεύῃ τις τὰς τρίχας ὥς εἰς τὴν ῥίζαν. Ἡρότ. «ἐν χρῶ μάχεσθαι» τὸ νὰ μάχωνται ἕνας πρὸς ἕνα, στήθος πρὸς στήθος· «ἢ ἐν χρῶ συνουσία» οικειοτάτη συναναστροφή, φιλία· παρθλ. ἐγκυτί. 2) τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ τῆς σαρκὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· «χρῶς τρέπεσθαι» ἀλλάζει τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν αἵνης ὠχρίωντων διὰ φόβου καὶ τ. λ. 1λ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, χρῶμα, ἐν γένει (συγγν. τῶν χράω, χραύω, χραίνω, χρίω· ὅθεν χροίζω, χρώζω, χρωτίζω, χρώννυμι.)
Χρῶσις, εὐς, ἡ (χρώσις). Τὸ νὰ ἐπιψαύῃ, ἐγγίξῃ τις τὴν ἐπιφανέναι πράγματός τινος ὀλίγον, ἐλαφρά. 2) τὸ νὰ βάπτῃ, χρωματίζῃ τις τι.
Χρωστήρ, ἦρος, ὁ (χρώσις). Πᾶν ὅ,τι βάπτει τι ἢ μεταδίδει εἰς τι τὸ χρῶμά του· «χρωστήρ μόλυθος» τὸ μόλυβοκόντυλον.
Χρωτίδιο, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χρώς. Κρατ. παρὰ τῶν Ἑτυμλ. ἐν λέξ. βλιμάζειν.
Χρωτίζω, ἴσω (χρώς)· ὡς τὸ, χρώζω. Χρωματίζω, βάπτω τι, «τὸν οἶνον» κατασκευάζω τὸν οἶνον· μετὰ δοτ. «χρωτίζομαι τὴν φύσιν τινὶ» προσαρμόζω τὸν νοῦν, τὰ φρονήματά μου, τοὺς στοχασμούς μου εἰς τι διὰ μελέτης, ἀσκήσεως, ἢ γυμνάσεως εἰς τι, ἀλλοιοῦμαι καὶ οἰονεῖ συμμορφοῦμαι αὐτῷ. Ἀριστ.
Χυδαῖζω, ἴσω (χυδαῖος). Συντρέχει ὁμοῦ μετὰ τὸν κοινὸν λαόν, εὐρίσκειται εἰς τὰς συναθροίσεις αὐτοῦ. 2) τροπ. εἶμαι ἡ γίνομαι, φέρομαι ὡς χυδαῖος. «τὸ χυδαῖον ὠτίρος τῆς πόλεως» ὁ χυδαῖος λαός. Νικήτ.
Χυδαῖκος, ἐπὶρ. — χυδαῖσι. Ἀριστ.
Χυδαίολογία, ἡ (χυδαῖος, λέγω). Κοινὸς, διεφθαρμένος τρόπος ομιλίας, ἴδε χυδαῖότης.
Χυδαῖος, ὁ, ἡ (χυδῆν). Ὅ,τι ἐχυθῇ πολὺ διὰ μιᾶς· ὅθεν 2) τροπ. πᾶν ὅ,τι εἶναι περιττὸν, ποταπὸν, ἀχρεῖον καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι κοινὸς, χωρίτως, ἀπολίτευτος. Εὐστθ.
Χυδαῖότης, ἦτος, ἡ. Κοινὸς, ἀπολίτευτος, ποταπὸς, οὐτιδανὸς τρόπος· ἔξαιρ. τῆς ὁμιλίας.
Χυδαῖος (χυδαῖος). Κάμνω τινὰ ἢ τι χυδαῖον.
Χυδαῖσι, ἐπὶρ. (χυδαῖω). Κατὰ τὸν τρόπον, τὴν ὁμιλίαν, γλώσσαν τῶν χυδαίων.
Χυδῆν, ἐπὶρ. (χέω). κυρίως, Χυμένα, χυτὰ πολὺ διὰ μιᾶς· ὅθεν 1) ἀθρόως, δαφιλῶς. 2) συγκεχυμένως, ἄτακτα. 2) κατὰ πεζὸν λόγον, λογογραφικῶς. Πλάτ.
Χυλάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυλός.
Χυλίζω, ἴσω (χυλός) ὡς τὸ, χυλῶ. Μεταβάλλω τι εἰς χυλὸν, γίνεται χυλός. 2) εὐγάζω τὸν χυλὸν φυτοῦ τινος χυλῶντας ἐπ' αὐτὸ βραστὸν νερὸν, ἢ βράζοντάς το εἰς τι ὑγρὸν· ὅθεν
Χυλίσμα, τό. Ὁ χυλὸς φυτοῦ τινος, τὸν ὅποιον εὐγάζειντι χυλίζοντάς το.
Χυλίσμος, ὁ. Τὸ νὰ χυλίσῃ τις φυτὸν τι· ἴδε χυλῶ, σημ. 3.

Χυλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μετὰ χυλὸν, φαίνεται ὡς χυλός.
Χυλοποιέω, ὦ (ποιέω). Εἰς χυλὸν ποιῶ, μεταβάλλω, ὡς τὸ χυλῶ.
Χυλός, οὗ, ὁ (χέω). Τὸ ἐν τοῖς σώμασι μετὰ τῶν στερεῶν μερῶν αὐτοῦ συνευρισκόμενον ὑγρὸν· ἰκμάς, ὑγρὸν, ἔξαιρ. τὸ δι' ἐπιχύσεως βραστοῦ νεροῦ ἐπάνω εἰς τι φυτοῦ εἰς νερὸν ἐκπιεζόμενον βρώσιμον καὶ πόσιμον ὑγρὸν, ἴδε χυλῶ. Γαλην. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐκ τῶν βρωμάτων διὰ τῆς ἐν τῷ στομάχῳ πέψεως ἐκπιεζόμενον καὶ διηθούμενον ὑγρὸν, ὁ διὰ τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων γίνεται τροφή τοῦ σώματος. 2) ὡς τὸ, χυμὸς, ἡ ποιότης, γεῦσις πράγματός τινος, διότι προέρχεται ἐκ τῶν χυλῶν. Ἀριστ.
Χυλῶ, ὦ, ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ χυλός, ἔξαιρ. βρώσιμος, θρεπτικός, χυλός. 2) ἐκπιάζω τὸν χυλὸν πράγματός τινος βράζων δηλαδὴ ἡ ζεματίζων ῥίξας ἢ φύλλα ἢ χόρτα. Διοσκορδ. «μηλα χυλεύσαντες». Γεωπν. 3) βρωτίζω, ὑγραίνω, νοτίζω τι.
Χυλόδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· συναίρ. ἀντιχυλοειδής. Ὅστις ἔχει πολὺν χυλὸν. Διοσκορ.
Χυλῶσις, εὐς, ἡ (χυλῶ). Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τις τι εἰς χυλὸν νὰ ἐκπιάξῃ τὸν χυλὸν τινος, καὶ νὰ κάμῃ πυκτὸν· ἐξαιρέτως βράζων.
Χύμα, ατος, τό (χέω) ὡς τὸ χυῖμα. Ὅ,τι ἐχυθῇ, ἐξεχυθῇ, βεῖμα, ποταμός, θάλασσα· ἐν γένει, ὑγρὸν, ὑγρότης (τόν, κατὰ τὸν Δρακτ. ἀεὶ βροχθερὸν βεβαιῶ καὶ ἡ ἐτυμλ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, κέχυμαι παρχυ. ἄρα ἡ χύμα, τόνωσις ψευδὴς ἐστὶ) ὅθεν
Χυματίζω, ἴσω, Ἀττ. ἰῶ. Δι' ὑγραίνω, βρέχω, ἀναλύω τι εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ῥευστόν τι. Ἀριστ.
Χυμεῖα, ἡ (χυμεῖον) — χυμεῖσις.
Χυμεῖνη, ἡ· ἐπικ. μετχ. ἄορ. παθτ. τοῦ, χέω κατὰ συγχ. Ὁμ.
Χυμεῖσις, εὐς, ἡ (χυμεῖον). Μίξις, ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα. Εὐστάθ.
Χυμευτικὸς, ἡ, ὁ. Ὅ,τι ἀνέκει, εἶναι ἀρμόδιον εἰς χυμεῖον.
Χυμὸς (χυμός). Μυγνῶ, ἀνακατόνω τι μετὰ ἄλλο ἢ μετὰ ἄλλα.
Χυμίζω, ἴσω, Ἀττ. ἰῶ (χυμός). Κάμνω τι εὐχυμον, εὐχυλον, γλυκὺ, νόστιμον· ἀρωματίζω τι, ἡδύνω, ἀρτυῶ τι.
Χυμικός, ἡ, ὁ (χυμός). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χυμοῦ, ὑπάγεται εἰς χυμούς· ὅθεν κατὰ τινος, «ἡ χυμική» ὑπακ. τέχνη, ἡ χυμική· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τοὺς τύπους χημική, χημευτική.
Χυμῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ χυμός. Ἀθην.
Χυμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χυμός.
Χυμός, ὁ (χύω) ὡς τὸ, χυλός. Χυμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ἔξαιρ. γεῦσις τὸσον ἢ ἔννοια τῆς ποιότητος τῆς γεύσεως, ὅσον καὶ ἡ ιδιότης τοῦ τῶν γευστικῶν ὀργάνων τι διὰ τῆς ποιότητός του ἐρεθίζοντος ὑγροῦ πράγματος, καὶ ἡ διὰ τούτου ἐνεργουμένη αἰσθησις. Θεοφροστ. Φυτ. Ἰστρο. ὅθεν
Χυμός, ἐπὶ πράγμ. Προξενεῖ ἢ μεταδίδει γεῦσιν τινα· ὅθεν τὸ, ἀχύματος. Ἀνιστος.
Χυμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) — χυμοειδής. Νικανδρ.
Χύνω, ὁ, γ'. πλθ. πρόσπ. παθτ. ἄορ. τοῦ, χέω, κατὰ συγχ. 1λ.
Χύνω, νεώτερος καὶ ἥττον εὐχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χέω. Lobeck Φρύν.
Χυρεῖα, αἱ Cyreniae. Πόλις τῆς Ἑσθιαυτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

- Χύσις**, εὐς, ἡ (χέω). Ὅτι ἐχύθη, χύνεται, ἐπι-
 ρευστῶν ἐπὶ στερεῶν δὲ σωμάτων, ὅτι πίπτει ἀ-
 φθόνως, πολὺ διὰ μᾶς, χύσις φύλλων. Ὅσα ἐν
 γένει, πλήθος μέγα, ἐπεκταμένον. 2) τὸ νάχω-
 νεύη ἥτοι ἀναλύη τις πρᾶγμα τὸ ρευστόν.
- Χυστός**, ἡ, ὄν, = χυτός. Δικαίαρχ. κατὰ ψευδῆ
 ἀνάγκη. μέντοι ἀντὶ χυστός.
- Χυτήρ**, ἥρος, ὁ καὶ
- Χύτης**, ου, ὁ (χέω). Ὅστις χύνει τι καὶ τὸ ὄργα-
 νον δι' οὗ χύνουσι ἢ τὸ πρὸς χύσιν ἐπιτήδεον
- Χυτικός**, ἡ, ὄν (χέω). Ὅτι εἶναι καλὸν, ἐπιτή-
 δεῖον, ἀρμόδιον εἰς χύσιμον, εἰς τὸ νά χύη τις τι
 δι' αὐτοῦ.
- Χυτλάξω**, ἄσω· κυρίως. Χύνω τι τρῦκ. δὲ ἐκτεί-
 νω, ἐξαπλῶνω. Ἀριστρ. ἐξαίρ. δὲ, ποτίζω, πλύνω,
 καθαρίζω τι, λούω, χρίω, ἀλείφω· παρβλ. χύτλον
 καὶ χυτλῶν.
- Χύτλον**, τό (χέω). Πᾶν ὅτι δύναται τις νά χύη,
 εἶναι ρευστόν· ὅθεν ἐξαίρ. α) νίκτρον, ἥτοι νερόν,
 διὰ νύμφιον, πλύσιμον. β) μέλις ὕδατος καὶ ἑλαίου,
 ἄλλως ὕδρελαιον λεγόμενον, μὲ τὸ ποῖον ἠλείφον-
 ται καὶ ἐπρίβοντο μετὰ τὸ λούσιμον ἢ πρὸς ἐνδυ-
 νάμειν τοῦ κεκηκόςτος σώματος. γ) ποτάμιον
 ὕδωρ. Δικρ. 2) κατὰ πλθ. ἀρθμ. πτὰ χύτλα, ὡς
 τὸ, χυαί. Τὰ εἰς λοιπὴν ἐξαίρ. ὑπὲρ νεκρῶν συνή-
 θη ρευστά· ὅθεν ἡ λοιπὴ, ἡ σπονδὴ αὐτῆ. Δατ.
 inferior· ὅθεν
- Χυτλώω**, ῶ, ὥσω. Καθαρίζω, παστρεῦν τι πλύνων-
 τας το, χρίω, ἀλείφω μὲ ἑλαϊον ἢ μὲ μυρωδικόν·
 ἐξαίρ. δὲ, μὲ ἑλαϊον μετὰ τὸ λούσιμον, συνήθως
 δὲ κατὰ μέσ. διάθθ. Λούομαι, χρίομαι. Ὅσα, ἀλ-
 λά παρὰ Γαλν. τὸ χυτλώσασθαι σημαίνει τὸ νά
 ἀλείφῃ τις καὶ τρίβῃ τὸ σῶμά του μὲ χύτλον,
 σημα. β'.
- Χύτο**, γ. ἐνικ. πρὸς. ἀθρ. τοῦ, χέω, κατὰ σγκπ.
 μετὰ παθθ. σημασίας. Ὅμ.
- Χυτός**, ἡ, ὄν· ἐπιθ. ῥημτκ. τοῦ, χέω ἐπὶ ρευστῶν.
 Ὅτι ἐχύθη, ἐχυσέ τις· ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, ὅτι
 ἐχύθη πολὺ διὰ μᾶς, ἐσωρόθη, χυτὴ γαίη· σω-
 ρωμένον χῶμα, λόφος, τάφος, ὡς τὸ, χῶμα. Δλ.
 β) ὡς οὐστ. «χυτός» = χῶματα, δεσις (μόλος).
 Ἡρότ. 2) ὅτι ἀναλύθη, ἐχυνεῖσθαι, δύναται νά
 ἀναλυθῇ, νά γένῃ ρευστόν. Ἡρότ. ἐξαίρ. δὲ ἐπὶ
 μετὰλλων. 3) ἐν γένει, ὅτι εἶναι ρευστόν, ῥέει,
 Πίνδ. ἔτι δὲ καὶ ποιητ. ἐπὶ τῆς κόμης, ὅταν κυ-
 ματῇ κρεμαμένη. Νικ. 4) ὅτι ἐπλημμυρίσθη, ἐ-
 παραχώθη ἀπὸ τῆν λούνην τῆν ὅποιαν φέρουν, σύ-
 ρουν οἱ ποταμοί, χεῖμαρροι, καὶ τ. λ. 5) τρῦκ.
 ὅτι εἶναι χυμένον, διασκορπισμένον μακρὰν, εὐ-
 ρίσκεται ἀφθόνως· ὅθεν «χυτοὶ ἰχθύες» οἱ ἀγελήδον
 συμπλέοντες, ἄλλως βυάδες. Ἀριστλ.
- Χύτρα**, ἡ, ἰων. κύτρα καὶ κύτρα (χέω). Πήλινον ἢ
 κεράμιον ἄγγειον. Ξενφ. πλθ. αἱ χύτραι, ἡ ἀγο-
 ρά, ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται χύτραι. β) Ἀριστρ.
 «αὐτὴν χύτραις ἰδρυτόνα, αὐτῆς τὸ ἄγαλμα πρέ-
 πει νά στηθῇ μὲ χύτρας ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν
 πάλαι συνήθειαν τοῦ νά ἐγκυλινῶσαι μὲ χύτρας
 πλήρης ἐψημένων ὀσπρίων τοὺς βωμόναις καὶ τὰ ἁ-
 γάλματα κατωτέρων θεοτήτων, ὅσα ἐπρεπε νά ἱ-
 θρύνωνται ἐν τάχει. γ) παροιμ. «χύτραις λημᾶ»
 ἔχει λήμας (τοίμπλας) χυτροεγέθει· κομικῆς ὑ-
 περβολῆς φράσις, ὡς καὶ τὸ, «λημᾶν κολοῦνταις»
 παρβλ. χύτρος. 2) τρόπος, εἶδος τι φιλήματος, ἐν
 τῷ ὁποίῳ ὁ φιλὼν ἐκράτει τὸν φιλούμενον ἀπὸ τὰ
 ὀπίσθ. Δατιν. osculum Florentinum. Θικρτ. Πολδ.
 3) κατὰ πλθθ. ἀρθμ. «χύτροις ἐορτή τις ἐν Ἀθήναις,
- ἡ σημα, αὐτὴ ὁμοῦς πηγάζει μόνον ἐκ τῆς παρ'
 Ἀριστρ. ψευδοῦς ἀναγκαστ. τοῦ Brunk. 4) = χύ-
 τριος· πάνν ἀμφ. μέντοι· ὅθεν
- Χυτράιος**, αἶα, αἶων· καὶ
- Χύτριος**, εἶα, εἶων, = χύτρεος· ἀφ' οὗ πτὰ χυ-
 τρεῖα. Πήλινα ἄγγεα.
- Χύτρεος**, εἶα, εἶων· συναίρ. χυτρός, ἡ, οὖν (χύ-
 τρα). Ὅτι εἶναι ἀπὸ χύτραν, ὡς χύτρα· ὅθεν πῆ-
 λινον, κεράμιον, γήινον, χυματέινον.
- Χυτρεῖος**, ἡ, οὖν = τῷ προηγμ. Ἀριστρ. Νερ.
- Χυτρεὺς**, εἶως, ὁ (χύτρα). Ὅστις κατασκευάζει
 χύτρας, παροιμ. «χυτρεὺς χυτρεὶ κοτέει» ὡς τὸ
 «κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει». Ἡρότ. Ἐρ.
- Χυτρεψός**, ὁ (ἐύω). Ὅστις βράζει, μαγειρεύει τε
 εἰς χύτρας (τὸ δὲ, ὁ ψήνων χύτρας, πάνν ψευ-
 δές.) Ἀθήν.
- Χυτρίδιον**, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυτρίς. Ἀριστρ.
- Χυτρίζω**, ἰσω, ἄττ. ἰω. Βάλλω τι εἰς τὴν χύ-
 τραν· ἐξαίρ. βρέφους ἀρτιγενέος, καὶ ἐλθέτω αὐτό
 παρβλ. ἐγχυτρίζω.
- Χυτρίνδα**, ἐπίρ. (χύτρα) τῷ παίζειν συνήθ. συν-
 τασσόμενον. Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ Πολδ. καὶ Ἡσύχ.
 «καθεῖσθαι τις ἐν μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχον-
 τες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐ-
 τὸν περιστρέφασθαι, ἕως ἀψιπαί· τινος τύποντος
 αὐτὸν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθεὶς» ἡ παιδιὰ αὕτη
 συνεβίζεται καὶ νῦν ἔτι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν, τὰ
 τσουκαλάκια παίζω.
- Χύτρινος**, ἰνη, ἰων (χύτρα). Ὅτι εἶναι πῆλινον,
 γήινον, ὡς τὸ τσουκάκι· testaceu. Δατ.
- Χύτρινος**, ὁ. ἰων. κύθρινος (χύτρος). Βαθεῖα τις
 τρύπα εἰς εἰσὶν, βαλτώδη τινα τόπον ἢ ποταμόν·
 ἔτι δὲ καὶ τέναγος, ῥηχὸς τόπος.
- Χυτρίον**, τό· ὑποκορ. τοῦ, χύτρα, ἡ, χύτρος.
 Ἀριστρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει μέν τὴν λέξ. ἐρμηνεύει αὐτὴν
 ὁμοῦς διὰ τοῦ, κρανίον.
- Χύτριον**, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ
 ἐπὶ τῶν ἐρείπειων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολούθως
 αἱ Κλαζομέναι. Στράβ.
- Χυτρίς**, ἰδος ἡ ὑποκορ. μὲν τοῦ χύτρα ἢ χύτρος,
 συνήθως ὁμοῦς ἀνευ σημα. ὑποκορστ. Ἡρότ.
- Χυτρισμός**, ὁ (χυτρίζω). Ἐλθεσις ἀρτιτόκου βρέ-
 φους εἰς χύτραν θάμενον.
- Χυτρίτης**, ου, ὁ. Σηλκ. χυτρίτης, ἰδος, ἡ (χύτρα).
 Ὅτι εἶναι κατασκευασμένον, μαγειρευμένον εἰς
 χύτραν. Σχόλ. Ἀριστοφάν.
- Χυτρώγαυλος**, ὁ (γαυλός). Ἀγγείων χυτρίνων
 εἶδος τι, μὲ ἀμφορέα ὅμοιον.
- Χυτροειδής**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὁμοῖον μὲ χύτραν.
- Χύτροι**, οἱ. Κρήνη ἐν Λακρίδι πλησίον τῶν Θερ-
 μοπυλῶν, ἧς τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν ιδιότητα.
 Ἡρότ. Πασ. 2) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου.
 Σουίδ. νῦν Παλαιόκυτρον. Στέφ. Βυζ. 3) πλθθ. τοῦ
 χύτρος ὅπερ ἔδε.
- Χυτροπλάθος**, ὁ, ἡ (πλάσσω) = χυτρεὺς.
- Χυτροπόδιον**, τό· ὑποκορ. τοῦ, χυτρώπους.
- Χυτροπούς**, οὐδός, ὁ (χύτρος, πούς). κυρίως Χύτρα
 «μὲ ποδάρια, ἄγγεϊα, ἄγγεϊα μαγειρικὰ μὲ τρία ποδάρια».
 Ἡρότ. Ἐρ. ἔτι δὲ καὶ εἶδος κινητῆς ἐστίας μὲ
 ποδάρια, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέτουν τὴν χύτραν, πυρο-
 στία· ἄλλως δὲ καὶ λάσανον καὶ πύραννος λεγόμε-
 νον. Πλδ.
- Χυτροπώλετον**, τό. Τόπος ἔνθα πωλοῦσι τὰς
 χύτρας· ἐκ τοῦ
- Χυτροπώλης**, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χύ-
 τρας, τσουκαλῆς.

Χυτροπόλις, ιδος, ἡ. Σλκ. τοῦ χυτροπόλης. Ἡ χύτρας πωλοῦσα, πσοκαλοῦ.
 Χύτρος, ὁ. Ἰων. κύβρος καὶ κύτρος (χέω). Πήλινον ἀλγείον μαγειρικόν, ἐν γένει ἀλγείον μαγειρικόν. Ἡρότ. ἰδε καὶ χύτρα. 2) «οἱ χύτροι», ἐορτή τις ἐν Ἀθήναις ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀνθηστηρίων, τελουμένη κατὰ τὴν 13 τοῦ Ἀνθηστηριῶνος μηνός. Ἀρστροφ. 3) τὰ ἐν ταῖς Θερμοπύλαις Σερμὰ λουτρά. Ἡρότ. (συγγ. ἰσως τῶ, κύντος).
 Χύτρος, ἡ. ὡς τὸ Χύτροι. Πτολμ.
 Χυτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἡ, ὅτι φέρει, βασιτάζει, κουβαλεῖ χύτραν ἢ χύτρας.
 (ΧΥΩ) ἀχρηστον πρώτῳ. ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, χέω.
 Χώ, κατὰ συγκπ. ἀντί, καὶ ὁ.
 Χωλαῖνω, ἀνώ (χωλός). Κάμνω τινὰ χωλόν. 2) ἀμετβ. εἶμαι χωλός. ὅθεν
 Χωλάνσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τινα χωλόν. 2) τὸ νὰ ἤναι τις ἢ τι χωλόν. Ἐπίκτ.
 Χωλάσμα, τό (χωλαίνω). Τὸ πάθος τῆς χωλάνσεως, κούτζεμα. Ἰππιατρ.
 Χωλεῖα, ἡ (χωλεύω). Τὸ νὰ ἤναι τις χωλός, = χύλωνσις. Πολυδ.
 Χώλευμα, τό, = χύλασμα. Ἰπποκράτ. ἐκ τοῦ
 Χωλεύω (χωλός). Χωλαίνειν. Ἰλ. 2) μετβτ. χωλὸν ποιεῖν τινα· παραβλ. χυλαίνω.
 Χωλ(α)μβος, ὁ (χωλός, ἱάμβος). Ὁ χωλός ἢ ὁ χυλαίνων ἱάμβος· ἄλλως δὲ καὶ σκάζων λέγεται, διότι τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ ἱάμβου, σπονδαῖον ἔχει. Ἰππώναξ. Δημήτρ. Φαληρ.
 Χωλογράββατον, καὶ
 Χωλοκράββατον, τό, = σκιμπόδιον.
 Χωλοῖποι, ὁ, ἡ, ουν, τό. γεν. -ποδος (πούς) ποιεῖν. ἀντὶ χωλόπους· παραβλ. χαλαίπους.
 Χωλοπόδης, ου, ὁ, = χωλόπους. Ἡσδ. Ἔρ.
 Χωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἡ, ὅτι ποιεῖ, κάμνει τινα ἢ τι χωλόν. Ἀριστοφάν.
 Χωλόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό. γεν. -ποδος (πούς). Ὅστις ἡ, ὅτι ἔχει χωλοὺς πόδας.
 Χωλός, ἡ, ὄν. Ὅστις εἶναι παράλυτος κατὰ τοὺς πόδας, χυλαίνει. Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγνῶτ. δὲ, καὶ ὅστις ἔχει παραλυτικὴν εἰς τὰς χεῖρας «χωλὸς τὴν χεῖρα». Εὐπλ. 2) τρπ. ὅτι εἶναι ἄνισον, ἀνόμοιον. Πλάτ. Πολ. ἐτι δὲ καὶ ὅστις ἔχει ἀμβλὺν νοῦν, ἀμβλύνους (παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χαλάω, χαλαρός). ὅθεν
 Χωλότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ χωλοῦ παραλυσία, ἐξάρθρωσις, βλάβη τῶν κώλων.
 Χωλόω, ὦ, ὥτω (χωλός). Κάμνω τινὰ ἢ τι χωλόν, κουτσών. ὅθεν
 Χώλωμα, τό. Παραλυσία μέλους τινὸς ἢ ἐξάρθρωσις. Ἰππκρ. καὶ
 Χώλωπις, εως, ἡ. Τὸ χυλαίνειν, ἢ χύλωνσις Ἰπποκρ.
 Χώμα, ατος, τό (χώω, χώννυμι). Ἐπισωρευμένη γῆ, χαράκιμα, ὄχυρμα. Ἡρότ. ἔξαιρ. ὁ τάφος, ἢ ἐπισωρευμένη γῆ τοῦ τάφου. Ἡρότ. Παυσαν. Ἀθῆν. ἐτι δὲ καὶ ἀνεσκαμμένη γῆ, τὴν ὅποιαν ἀφίρουν οὐλίγας τινὰς ἡμέρας νὰ ἀερισθῇ καὶ ἐρανωθῇ καὶ ἐπειτα τὴν ῥίπουν πάλιν εἰς τοὺς λάκκους, τρύπας, ὅθεν τὴν ἀνέσκαψαν, καὶ οὕτω φυτεύουσι δένδρα. ὅθεν
 Χωματίας, ου, ὁ. παρὰ Πολυδ. γ'. 103 «χωματίας ποταμός», ὁ ἄμμον καὶ χόματα, ἰλὴν, λούνην φέρων, σῶρων, καὶ καταβάων.
 Χωμάτιον, τὸ, ὑπερσπ. τοῦ, χώμα.
 Χωνεῖα, ἡ (χωνεύω). Τὸ νὰ χωνεῖται ἢ τοῦ ἀναλύει τις μέταλλον τι καὶ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τύπους.

Χωνεῖον, τό (χωνεύω). = χωνευτήριον. 2) = χώνη. Χώνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.
 Χωνεῦμα, τό (χωνεύω). Τὸ χωνευμένον ἦτοι τὰ ἐκ τῆς χωνέσεως, καὶ ἀναλύσεως τοῦ μετάλλου ἐσχηματισμένον ἐκτύπωμα, εἶδωλον, ἀγαλμα. Φιλ.
 Χωνεῦσις, εως, ἡ (χωνεύω). = χωνεῖα.
 Χωνεῦτήρ, ἡρος, ὁ, = χωνευτής. ὅθεν
 Χωνεῦτήριον, τό. Τόπος ἐνθα χωνεύουσιν, ἀναλύουσι μέταλλα.
 Χωνεῦτης, οὔ, ὁ (χωνεύω). Ὅστις χωνεῖ, ἀναλύει μέταλλα. ὅθεν
 Χωνεῦτικός, ὁ, ὄν. Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειον, ἀρμόδιον εἰς χώνευσιν, χωνεῖαν.
 Χωνεῦτός, ἡ, ὄν. ἐπιθ. ῥημτκ. τοῦ, χωνεύω. Ὅτι εἶναι χωνευμένον, χυμένον, ἐξ ἀναλυμένου μετάλλου κατασκευασμένον. 2) ὅτι εἶναι χωνευτὸν, δύναται νὰ χωνεῖται.
 Χωνεῦω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ χωνεύω (χέω). Ἀναλύω ἢ χύνω μέταλλον τι κατασκευάζω τι ἀπὸ ἀναλυμένου μετάλλου. Ἀλέξανδρ. ἐκ τοῦ
 Χώνη, ἡ. συναίρ. ἀντὶ χώνη (χέω). Χωνί, εἰς τὸ ὅποιον ἀναλύουσι μέταλλα. 2) συνήθ. διέγραμμα, χωνί εἰς μέταλλοις ῥευστῶν.
 Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
 Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας χώρας. Λυκόφρ. Στράβ.
 Χωνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χώνη, ἢ, χώνος. Χωνί εἰς ἀνάλυτον μετάλλου.
 Χώννυμι, καὶ χώννυω, χώτω· παθτ. πρην. κέχωμαι· πρὸς τούτῳ χρώνται οἱ ἄρχαιότεροι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρότ. τῷ τακτικῷ ἐνστ. χών, ἀπρμρ. χών, μετχ. χών (χέω)· ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, χώνω, ἐπισωρεύω· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀνεσκαμμένης γῆς, παρχώνω, γεμίξω τάπον τινα μὲ χῶμα, κάμνω δέσιν (μόλον) ἢ χαράκιμα, ὄχυρμα «χῶματα χών, ἢ χῶται». Ἡρότ. ἐτι δὲ καὶ στερεόν, ὄχυρόν τι ἐπισωρεύοντας χῶμα· παθτ. παραχώνεται, γεμίζεται τι μὲ χῶμα, «χῶσθῆναι». Ἡρότ. ἔξαιρ. σκεπάξω, γεμίξω τάρον τινα· σπανιῶτ. «χῶσαι τινα τάφον, ἢ σῆματι». Ἀνθλ. Παλτ. ἐτι δὲ καὶ «χῶσαι τινα λίθους» τὸ νὰ σκεπάσῃ τις τινα μὲ λίθους, νὰ τὸν λιθοβολήσῃ. Ἀρστροφ. ὅθεν καὶ παθτ. «χώννυσθαι», τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ χῶμα, ἐνταφιασθῇ. Ἀντπ. Σιδ. Ἐγγρ. ἀδέσπ.
 Χώννυω, ὡς τὸ, χώννυμι.
 Χώννυ, τό· καὶ
 Χώνος, ὁ. συναίρ. ἀντὶ χῶνος, χῶνον, = χώνη, χῶνῃ.
 Χώμα, ἡ, χῶτομαι, ἄορ. ἐχωσάμην, μέσ. ἀποθ. ὡς τὸ, χολόμαι. Ὁργίζομαι, θυμόναι, πολλάκις παρ' Ὅμ. «χώσομαι φρένας». Ἡσδ. Θεογ. σπανιῶτ. δὲ εἶμαι συγχυσμένος, ἐκπληγμένος, λυπημένος· ἐν γένει δὲ, εὐρίσκομαι, εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν. α) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. κατὰ τὸ ὅποιον ὀργίζεται τις. Ἰλ. β) μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. ἢ τοῦ πράγμ. διὰ τὸ ὅποιον ὀργίζεται τις. Ἰλ. σπανιῶτ. περί τιος. Ἰλ. ἀλλὰ καὶ περί τινι. Ἡσδ. Ἀσπ. γ) μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγμ. μόνον ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξει «μή μοι τὸδε χῶσε» μὴ ὀργίζου κατ' ἐμὸν περὶ τούτου. Ὅδσ. ἐνστ. ἐνργτ. χῶω, οὐχ εὐρηταί που (συγγ. τῶ, χολή).
 Χώρα, ἡ. Ἰων. χῶρη ὡς τὸ, χῶρος (ΧΑΩ). Τόπος, μέρος τόπου εἰς τὸν ὅποιον περιέχεται τι. Ὅμ. ἔξαιρ. ὁ τόπος, τὸ διωρισμένον μέρος ὅπου εὐρίσκεται, διατρεβίει τις. Ἰλ. «ἐν χώρᾳ, καὶ κατὰ χῶ-

φαν, εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, εἰς τὸ διωρισμένον μέρος. Ἡρδ. ὁθεν «κατὰ χώραν ἔχει», εὐρίσκειται, εἶναι εἰς τὸν τόπον τοῦ οὗτοι καὶ «μένειν κατὰ χώραν». Ἡρδτ. τὸ δὲ «εἰς χώραν τινὸς καθίσταμαι», ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον τινός, διαδέχομαι τὸν τόπον τὴν θέσιν του. Ξενφ. Κύρ. β) τρπκ. τάξις, ἀξίωμα, ἀξία, ὀφεικίον· ὁθεν, «ἐν χώρᾳ τινός», εἰς τὸν τόπον τινός, ἀντί τινός. 2) ἐξαιρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, χώρα, τόπος, καὶ α) μέρος γῆς, ἐπικράτεια, ἐπαρχία, βασιλείον. Ἡρδτ. «ἐπὶ χώρῳ εἰμί», εἰμαι εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τὴν πατρίδα μου. β) ἀγρός, ὑποστατικόν, ἐξοχή, πεδιάς, ἔδαφος. γ) Κώμη, χωριὸν, ἀντίθ. τῷ, πόλιν (περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε χώρος).

Χωράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἐξουσιαστὴς χώρας, τόπου τινός· σημ. 2. α.

Χωράσμιος, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὠξὸν ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρέσμ. ἡ Χορασάν. Ἀρβίαν. Διον. Περ. καὶ Χοράσμιος, παρ' Ἡροδ.

Χωράσμιος, ὁ. Γεῖτων, τοῦ ὁποῖου ἡ χώρα γειτονεῖ μετ' ἄλλην τινὰ χώραν πάνυ ἀμφβλ.

Χωραυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὅστις διατρίβει, κατοικεῖ εἰς τὴν χώραν, σημ. 2. β. γ. Σουῖδ.

Χωράφιον, τό· ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον. Χωραφάκι, μικρὸν ὑποστατικόν. Ἡσυχ. Θεόκριτ.

Χωρεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις εἶναι ἐπιστάτης εἰς τινὰ χώραν, σημ. 2. α. β. γ.

Χωρεῶ, ὦ, ἡσω· παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. ἡσμαι, ἐνίστε μέντοι καὶ χωρήσω (χωρός). Ἐνδίδω, ἀναχωρῶ, τραβιῶμαι ὅπως. Ἰλ. «γαῖα ἔνερθην χώρην» ἐβυθίσθη, ἐσχίσθη ἡ γῆ. Ἰμ. Δῆμτ. α) μετὰ γενν. τοῦ τόπου, ἡ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὑποχωρεῖ, ἡ ἀναχωρεῖ, «νεὺν ἐχώρησαν». Ἰλ. ὡς τὸ εἰκεῖν καὶ χάζεσθαι· ἔτι δὲ καὶ «ἀπὸ νηὶν ἐχώρησαν πρὸτὶ Ἴλιον». Ἰλ. β) μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. πρὸ τοῦ ὁποῖου ὑποχωρεῖ, ἡ ἀναχωρεῖται. Ἰλ. 2) προχωρῶ, νινούμαι ἐμπρός, ἐπὶ ἀνθρώπων τῶν καὶ πραγμάτων «χωρεῖ τὸ ὕδωρ», «τὸ τῶζυμα χωρεῖ διὰ τοῦ θώρακος» διαπερᾷ, τρυπᾷ τὸν θώρακα. Ξενφ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνῳ «νῦν ἐχώρει», ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Λισγλ. β) τρπκ. συνεθίζεται, εἶναι νόμιμον, π. χ. ἐπὶ χρημάτων «χωρεῖ τὸ νόμισμα» εἶναι ἀνάγιμον, τρέχει· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἐκτείνεται, διαδίδεται· τὸθεν «ἡ φάτις κεχωρήκει», διεδόθη ὁ λόγος. Ἡρδτ. γ) εἰς τι· ὑπάγεται, ἀναφέρεται εἰς τι. Ἀρσφ. 3) προχωρῶ, προκόπτω εἰς τι. Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, εὖ ἡ εὐτυχῶς. Ἡρδτ. 3, 39, «οὐ χωρεῖ τοῦργον» δὲν προχωρεῖ, δὲν πηγαίνει ἐμπρὸς τοῦ ἔργου. Ἀρσφ. ἐπὶ χρησμάτων ἀποβαίνει, ἀληθεύει. Ἡρδτ. ἐν γένει, εὐδοκίμει, λαμβάνει καλὴν ἀπόβασιν. Ἡρδτ. β) προβαίνει, ἀρχίζει, «ἀγὼν χωρεῖ πρὸς ἔργον». Ἀρσφ. γ) ἐπὶ χρημάτων, εἰσοδημάτων, εἰσρέουσιν, ἐμβαίνουν σιν ἄσπρα, εἰσοδήματα. δ) εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν. Αἰλν. 4) πιάνει, γεμίζει τόπον· ὁθεν μετὰ αἰτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν χωρεῖ, περιέχει· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγέγων «χωρεῖ ἀμφορέας ἐξαοσίους». Ἡρδτ. τρπκ. «ὅσον αἰ κεφαλὴ αὐτοῖν ἐχώρου», ἐφώναζον ὅσον ἡμποροῦσαν. Ἀρβν. ὁθεν

Χωρήμα, τό. Τόπος, μέρος τόπου· ἐξαιρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ τεθῇ, ὁ ὁποῖος χωρεῖ τι.

Χωρήνῃ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀραχωσίας χώρας, ἐκτεινομένη δυτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χωρηνή, παρὰ Πτολμ.

Χωρήσις, εως, ἡ (χωρεῶ). Τὸ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνη, περιέχη τι ἡ τόπος τίς τι.

Χωρήτης, ου, ὁ, = χωρίτης· ἀμφ.

Χωρήτιδος, ἡ, ὅν (χωρεῶ). Ὅτι χωρεῖ, ἡμπορεῖ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνη, περιέχη.

Χωρήτὸς, ἡ, ὅν· ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ χωρεῶ. Ὅτι ἐχώρησεν εἰς τι, δύναται νὰ περιέχηται εἰς τι, εἶναι καταληπτόν. Γρηγόρ. Ναξ.

Χωρί, ποιητ. ἀντὶ χωρίς. Καλλμ. Λεῖψν.

Χωριάζω, ἄτω (χωρίον). Εἰμαι εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡρόδοτ.

Χωριάμδς, ὁ, = φωριάμδς· ἀμφβ.

Χωρίδου, τό· ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον.

Χωρίζω, ἴσω. Ἀττ. χωριῶ (χωρίς). ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Χωρίζω, διακρίνω, διαίρω τι· τίς τινος, καὶ ἀπὸ τινός· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἀποχωρίζω, διαίρω· ἐξαιρ. ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. χωρίζοντες οἱ Γραμματ. οἱ ὁποῖοι ἀπιδίδον τὴν συγγραφὴν τῆς ἱδιότητος καὶ τῆς Ὀδυσεύς εἰς πλείους ποιητάς· παθτ. χωρίζεται, διαιρείται, διακρίνεται τις ἡ τι, καὶ ἐν γένει, ἀποχωρίζεται τις ἡ τι ἀπὸ τινος ἡ ἀπὸ τῆς τρπκ. διαφέρει· συνήθ. κατὰ πρkm. κχωρίζομαι, μετὰ γενν. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. σπανιώτρ. μετὰ δοτκ. Ἡρδτ.

Χωρίζω, ἴσω. Ἀττ. -ῶ (χωρός). Θέτω, βάλλω τινὰ ἡ τι εἰς τινὰ τόπον, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· «τάξινα». Ξενφ. Ἄνθ.

Χωρίκδς, ἡ, ὅν = χωρικός. Πολυδ. παρὰ Ξενφ. δὲ Κύρπ. ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ χωρικός.

Χωρίον, τό· κατὰ τὸν τύπ. μόνον ὑπκρστ. τοῦ, χώρος καὶ χώρα· σύνθ. 1) τόπος, μέρος τόπου ἡ τοπικὴ θέσις. Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, μέρος τὸ τῆς συγγραφῆς ἡ τῆς διατριβῆς· «καὶ τὸδε τὸ χωρίον οὐκ ἦλιστα· ἄχρηστον, ἀλλὰ μᾶλλον δῆλον». Ἡρδτ. Θυδ. Ἀθῆν. ἀντίθ. τῷ, ῥῆσις, μαρτύριον, σύντομόν τὸ ἐξ ὀλίγων τινῶν λέξεων συγκείμενον μέρος τοῦ συντάγματος συγγραφῆς τινός σημαίνει. 2) τόπος, ἐξαιρ. ὠχυρωμένος. 3) τόπος, μέρος ἐπικρατείας, ἐπαρχίας, τὰ περὶ τὸν τόπον τινός. 4) Ἀγρός, ὑποστατικόν, κώμη· ὁθεν

Χωριονόμος, ὁ (χωρίον, νέμου). Ὅστις διαρπάζει, ἐξυμνώνει ὑποστατικόν τι ἡ χωρίον (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. ἐπιμητῆς τῶν ἀγρῶν καὶ χωρίων, ψευδής).

Χωρίς, ἐπιβρ. (ΧΑΩ· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ξεχωρα, χωρίσθαι, ἰδιαζόντως, κατὰ μόναν. Ἡρδτ. Ὅστ. «χωρίς ἡ ὁλότοια ἐξαιρουμένων τόπων ὅσοι. Ἡρδτ. «χωρίς ἡ πλὴν, ἐκτός· «χωρίς ἡ ὅτι» ἔξω μόνον ὅτι, ἐκτός ὅτι. Ἡρδτ. β) τρπκ. διαφερόντως, κατὰ διάφορον τρόπον ἡ ποιότητα. Σειμνδ. «χωρίς γενόμενοι διαιρέντες εἰς διάφορα τάγματα. Ξενφ. Κρ. γ) ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον. Σφκλ. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ἀνυσ, δίχα, ξεχωρα, μακρὰ ἀπὸ τι «χωρίς ὁμμάτων ἐμῶν» μακρὰ ἀπὸ τὰ ὁμμάτιά μου. Εὐρπρ. ἔτι δὲ καὶ πλὴν, ἐκτός. Ἡρδτ. β) τρπκ. διαφορετικά· ὁθεν «χωρίς τινος» διαφορετικά ἀπὸ τι. Λισγλ.

Χωρίσις, εως, ἡ (χωρίζω). Τὸ νὰ χωρίσῃ, ξεχωρίσῃ, διακρίνῃ, διαίρῃ τίς τι. Χωρισμός, ὁ (χωρίζω). = χωρίσις. 2) ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ, Ἀπόστασις, ἀπομάκρυνσις· ὁθεν ἀναχώρησις, μισαυμός, ἀποχωρισμός. Πολύδ. Χωριστής, οὔ, ὁ (χωρίζω). Ὅστις χωρίζει, ἀποχωρίζει, διαίρει, διακρίνει, ξεχωρίζει τι ἀπὸ τι. Χωριστὸς, ἡ, ὅν· ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ, χωρίζω. Ὅτι εἶναι κχωρισμένον, ξεχωρισμένον, ἰδιαίτερον· ὅτ, ἐπιδέχεται χωρισμὸν, διαίρεσιν. Ἀρσττλ.

Χωρίτης, ου, ὁ. Σηλκ. χωρίτης, ιδος, ἡ (χώρα, χώρας). "Οστις κατοικεῖ εἰς τὸ χωρίον, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγρότης, χωριάτης. 2) ὡς ἐπθτ. "Ο,τι εἶναι χωρικὸν, χωριάτικον· ὅθεν

Χωρίτης, ἡ, ὄν. "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χωρίτην. Πλούταρχ. "Τὸ χωριτικὸν πλῆθος, οἱ ἀγρόται· ἐπὶ δ. χωριτικῶς, μὲ χωριάτικον τρόπον. Ξενοφ. Κυρουπ.

Χωροβάτης, ου, ὁ, ἡσω (χώρος, βαίνω). Βαδίζω, διάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν· παρὰ τοῖς Ο'.

Χωροβάτης, ου, ὁ (χώρα, βαίνω). "Οργανόν τι δι' οὗ εὐρίσκουσι τὴν ὀριζόντιον γραμμὴν (νεροζύγι).

Χωρογράφος, ου, ὁ, ἡσω (χωρογράφος). Εἵμαι χωρογράφος· ὅθεν

Χωρογραφία, ἡ. Περιγραφή χωρῶν, τόπων ἢ μερῶν τόπου τινός. Στράβ. ὅθεν

Χωρογραφικός, ἡ, ὄν. "Ο,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἶναι ἀρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χωρογραφίαν.

Χωρογράφος, ὁ, ἡ (χώρα, γράφω). "Οστις περιγράφει χώρας, τόπους, τὰ περὶ αὐτῶν· ἐξ ἐναντίας δὲ, τοπογράφος, ὅστις περιγράφει τὴν θέσιν ἐνὸς μόνου τόπου.

Χωροθεσία, ἡ (τίθημι, θέσις). Ἡ θέσις χώρας ἢ τόπου τινός. Πλούταρχ. περὶ Ποταμ.

Χωρομετρεῖω, ὡ, ἡσω (μετρεῖω). Μετρῶ χώραν ἢ τόπον τινά. Στράβ. ὅθεν

Χωρομετρία, ἡ. Καταμέτρησης χώρας τινός. Χωρομετριοί, οἱ. Ἀπὸς τις ἐν Περσίᾳ. Διόδ.

Χωρονομέω, ὡ, ἡσω (νέμω). Διανέμω, μερίζω, μοιράζω χώραν τινά· ὅθεν

Χωρονομία, ἡ. Διανομή τῶν ἀγρῶν· ὅθεν

Χωρονομικός, ἡ, ὄν. "Ο,τι ἀνήκει εἰς τὴν χωρονομίαν· νόμος χωρονομικός· ὁ τὴν χωρονομίαν διορίζων, διατάττων νόμος. Διονύσι. Ἄλκ.

Χωρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). "Ο τὴν χώραν ἢ τοὺς ἀγρούς νέμων, διαιρῶν· ὅστις χωρονομεῖ.

Χώρας, ὁ, ὡς τὸ, χώρα. Τόπος, μέρος, τὰ περὶ τὸν τόπον τινός· πολλάκις παρ' "Ομ. Ἡρότ. κτλ. «χώρος νεκῶνα» τὸ μεταξὺ τῶν νεκρῶν διάστημα. 11. ἔτι δὲ καὶ χώρα, τόπος, γῆ, «χώρος πῶνα». Ἡρότ. "Ἐρ. πληθ. οἱ χώροι, οἱ τόποι ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται ἡ ἐπικράτεια πόλεως τινος. Ἡρόδ. οἱ Ἄττ. μέντοι χρώνται τῇ, χώρα μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημασ. 2) ἀγρός, ὁποτατικόν. Ξενοφ. (τὸ, χώρας καὶ χώρα, ὑπάγονται εἰς τὸ πρωτότυπ. ΧΑΩ, χαν· θάνω, χάσσομαι, οἷον· ἐπὶ χάρος, χάρα, ἀφ' οὗ χωρεῖω, χωρίς, χωρίζω· ἴσως δὲ καὶ τῇ, χορδὲς, συγγεν.).

Χωροφιλέω, ὡ, ἡσω (φιλέω), = φιλοχωρεῖω. Ἀγαπῶ τόπον τινά, ἡδύνομαι νὰ διατρίβω εἰς τινὰ τόπον. Δγν. Ἀρτ. ὅθεν

Χωροφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκη εἰς τινὰ τόπος τις, νὰ ἀγαπᾷ, ἡδύνηται τις νὰ ᾔηται, διάγη, διατρίβῃ εἰς τινὰ τόπον. Φίλοστ. Ἐποτ.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). "Οστις φυλάττει χώραν, τόπον τινά.

Χῶς, χῶ, ὁ παρὰ τοῖς Ἀργείοις = τῷ παρὰ Ἀθηναίοις, συμβολή, σημασ. 4. Συμπόσιον δι' ἐράνου. Ἀθήν. ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως Δωρικ. ἀντὶ χῶς, χῶος.

Χῶσις, εως, ἡ (χώννυμι). Γῆς, χώματος ἐπισώρευσις, τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις οὐρύωμα ἢ δέσιν, (μόλον)· ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐρύωμα αὐτὸ, ἢ ἡ δέσις αὐτῆς.

Χῶσος, τό (χώννυμι) = χῶμα.

Χωστός, ἡ, ὄν. ἐπὶ δ. ῥηματ. τοῦ, χώννυμι. "Ο,τι

εἶναι σκεπασμένον, κατεσκευασμένον μὲ σωρὸν γῆς, χώματος. «χωστός τάφος». Εὐριπ.

Χωστρίς, ἰδος, ἡ (χώννυμι). Χελώνη, στέγη προφυλακτικὴ ὑφ' ἣν οἱ πολιορκούμετοι ἐγείμζον τὰς οὐρυωτικὰς τάφρους (οὐχὶ δὲ ἐτάφρευον) πολιορκουμένης πόλεως τινος. Πολύδ.

ΧΩΩ, ἀχρηστ. ἐνεργ. τύπ. τοῦ, χῶμαι.

Ψ.

Ψ, ψ, ψι, τὸ, ἄλλτ. εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημείον ὀξυτονούμενον μὲν ψ' = 700, ὑπογεγραμμένον δὲ ψ = 700,000· ἔστι δὲ τὸ ψ, διπλοῦν γράμμα, ἐκ τοῦ, π καὶ σ συγκείμενον· ὅθεν καὶ θέσει μακράν ποιεῖ τὴν συλλαβὴν· κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ, πσ, βσ, καὶ φσ. ὡς γράμμα ἐχρήσαντο αὐτῷ κατὰ πρότον οἱ Ἴωνες. 1) οἱ Διολεῖς, οἱ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν μακροχρονιώτερον διατηρήσαντες, ἔγραφον, ἔξαιρ. τὰ κύρια ὀνόματ. διὰ τοῦ πσ, ἀντὶ διὰ τοῦ ψ, π. χ. Πέλοψ, Ἄραψ ἀντὶ Πέλοψ, Ἄραψ. 2) οὐ σπανίως δὲ διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ψ εἰς τὰ στοιχειώματα αὐτοῦ γεννᾶται καὶ ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἀπαντωμένη στοιχειῶν μετάθεσις, π. χ. σπάλλιον, ἀντὶ ψάλλιον· σπέλλιον, ἀντὶ ψέλλιον· ἀσπίθιον, ἀντὶ ἀψίνθιον. 3) τὸ ψ, τίθεται ἐσθ' ὅτε, παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἔξαιρ. ἀντὶ τοῦ σ, ἢ σς, π. χ. ψιττακός, ἀντὶ σιττακός, κῆψιχος, ἀντὶ κόσσυρος, — ἡ Δωρ. μόνον ἐπάλλαξις τοῦ φ εἰς ψ, σπανιστάτη ἐστὶ. 5) ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ψ καὶ εἰς ἀπαντάται εἰς τὸ, ψάω καὶ ἔαω, ὅψ, καὶ vox, NIV, καὶ nix 6) τὸ ψ καταλιμπάνεται καὶ προσλαμβάνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἄμβως, ἄμβας, ψάμμος, ψάμβας.

Ψάγδαν, ανος, ὁ καὶ

Ψάγδας, ου, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ψαγδᾶς, ἡ παρ' Ἀθην. καὶ Ἰσχ. σάγδας. Μύρον τι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις χρήσιμον, Αἰγυπτιακὴ λέξις.

Ψαδαρός, ἂ, ὄν (ψάω) Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται συντριβὴν, ὅθεν χαλαρός, ἀπαλὸν, σαθρὸν, ἀδύνατον παράβλ. ψαθυρός.

Ψάδιος, ἰα, ἰον = κατάντης· μόνον παρ' Ἰσχυ. **Ψαδυρός**, ἂ, ὄν· ἀχρηστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τύπος, ἀντὶ ψαδαρός, ψαθαρός, ψαθυρός.

Ψαθάλλω, ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ, ψάω. Ψηλαφῶ, ἐπιτρίβω, τρίβω ἐλαφρά τι, ξύω. Ἐργμ.

Ψαθαρός, ἂ, ὄν = ψαδαρός. Πολυδ.

Ψαθυρίον, τό καὶ

Ψαθυρμα, τό (ψαθαρός). Κομματάκι, μικρὸν κομμάτι, ἔτι δὲ καὶ ψύθιον.

Ψαθυρόομαι, παθητ. (ψαθυρός)· ἐπὶ πραγματῶν. Συντριβεῖται, γίνεται ἀπαλὸν, σαθρὸν. Ο'.

Ψαθυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). "Οστις πωλεῖ ψαθυρά· ἔξαιρ. ἔξαιρ. πράγματα. Σωκράτ. Ἐκκλησ. ἱστορ. ὅθεν καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Ψαθυριανῶν ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ

Ψαθυρός, ὁ, ἡ (ψάω)· ὡς τὸ, ψαδαρός. Πᾶν, ὅ,τι εἶναι εὐθλαστον, ἀντίθ. τῷ, πυκνός, στερεός· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι μαλακὸν, τρυφερὸν, π. χ. ἐπὶ κρέατος, ἀντὶθ. τῷ, σκληρός. β') ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνόν, τραχύ· ὅθεν

Ψαθυρότης, ης, πτος, ἡ. Τὸ νὰ ᾔηται τι ψαθυρὰν· ἔξαιρ. ἐπογῶδες, ξηρὸν, στεγνόν, ἄρῳ.

Ψαιδρδς, α, ον = ψεδρός. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ ψάω
ὡς τὸ ψεδρός, ἐκ τοῦ ψέω.

Ψαικάζω, = ψακάζω, ψεκάζω. Γραμμτ.

Ψαίκαλον, τό = ψάκαλον. Γραμμτ.

Ψαινύξω, καὶ ψαινύρω, καὶ ψαινύττω, μέλ. ξω.
Καταψύχω, ἀερίζω, ἀνεμίζω τι μὲ τὸ ἀνεμιστήρι,
ἀεριστήρι. Γραμμτ.

Ψαινύθιος, ὁ, ἡ = ψαίνυθος. Ἡσχ.

Ψαινύθος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι δόλιος, ψεύστης,
ἀπαταινών. Λυκόφρ. καὶ Ἡσυχ.

Ψαινύρω, καὶ

Ψαινύσσω = ψαινύζω ὁπερ ἴδε.

Ψαίρω (ψάω)· κυρίως, Τρίθω, ξύω τι ἐλαφρά. 2)
συνήθ. ἀμετβτ. ἐπὶ πασιδὴποτε ἐλαφράς, ἡτύχου
κινήσεως καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ γινομένου θορύβου,
κλόνου, ὅθεν ἐξαίρ. ἐπὶ τοῦ ψιθυρίσματος, τῶν
ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένων φύλλων· ὡς τὸ ψιθυρί-
ζω, ψιψιρίζω· ἐν γένει δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, τρέ-
μει, κλονίζεται. β) μετὰ αἰτ. πλεονόν γάρ οἶμον
αἰθέρος φαίρει πετραῖς τετρασκελῆς οἰωνός· κινεῖ
ἡσυχά, ἐλαφρά διὰ τοῦ αἰθέρος τὰς πτέρυγας του.
Δισχλ. Πρμθ. μόλον ὅτι καὶ ἡ α. σημασ. γρίθειν,
ξύειν τι ἐλαφρά, ὡς «γρίθει οἶμον», δὲν εἶναι
ἀνάρμοςτος.

Ψαῖσμα, τό (ψαίω). Ἀπότριμμα, μικρόν τι κομ-
μάτι ἀπὸ κομμένου ἢ τριμμένου τι.

Ψαιστόν, τό· ὑποκορ. τῷ, ψαιστόν. Μικρόν ψαι-
στόν. Ἀνάκτ.

Ψαιστόν, τό· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ ψαι-
στὰ, ὑπακούον. «ἄλφιστα, πέμματα, ἡ πόπανα» Χον-
δροκοπανισμένον κριθάρι, καὶ ἐξαίρ. ζυμωκόν τι
μὲ ἔλαιον καὶ μέλι εἰς ζυτῆς προσφορὰν κατε-
σκευασμένον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὗδ. τοῦ

Ψαιστός, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥηματκ. τοῦ, ψαίω. Ὅτι
εἶναι συντριμμένον, χοντροκοπανισμένον.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ (ψαίω). Ὅτι σπογγίζει, κα-
θαρίζει, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ σπογγίξῃ, παστρεύῃ
τίς τι δι' αὐτοῦ. Φανίας.

Ψαίω, κυρίως ἰσοδύναμον τῷ ψάω. Τοῖβω τι ἐλα-
φρά, ἡσυχά, ἐπιτρέβω, ἀποσπογγίζω. 2) συντρέβω,
χοντροκοπανίζω, ἀλέθω· οἱ τύποι ψαίζω, ψαίθω,
ψαίνω, εἰσὶν ἀμφλ. παρβλ. ψάω.

Ψακάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ψακάς. Μικρὸς στα-
λαγμός, ψυχχαλίθρα· ἐξαίρ. λεπτόν κορυνιάκιμα
Θφρστ. παρβλ. ψακάδιον.

Ψακάζω, ἄσω (ψεκάδω), ὡς τὸ παρὰ τοῖς μεταγε-
νεστρ. ψεκάζω· ἐπὶ υετοῦ. Ψηχαλίζει, δροσίζει 2)
μετβ. ἐπιστάζω, σταλάζω, ὑγραίνω τι σταλάζου-
τας ἐπ' αὐτὸ «λύχνος ψακαζόμενος», λυχνάρι,
τὸ ὅποιον σταλάζει. Ἀριστοτέλ.

Ψάκαλος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, ψάκαλον.

Ψάκαλον, τό· σπαντρ. ψάκαλος, ὁ. Νεογνόνζων.
Αἰλιαν. ζῶων ἱστορ. (ἀναμφβλ. ἐκ τοῦ ψακάς· πρβλ.
δρόσος καὶ ἔρση)· ὅθεν

Ψάκαλοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω)· ἐπὶ θηλκ. ζῶων. Ἡ
νεογνὰ ἔχουσα· «μητέρες ψακαλοῦχοι», ὁμοῦ μὲ τὰ
νέα, μὲ τὰ μικρά των. Σοφοκλ.

Ψάκας, ἄδος, ἡ (ψάω)· ὡς τὸ νεώτερ. ψεκάς. Παν-
δότης τι μικρόν καὶ λεπτόν μέρος τὸ ὅποιον ἀπει-
τρέθῃ, ἀπεκύνῃ ἀπὸ τι, ψίχα, τρίμμα, μύριον κοι-
νοῦ· «ψάμμον ψακάς», σπυρία ἄμμου. Ἀνθολ. β)
ἐπὶ ῥευστῶν. Σταλαγματίς, ῥανίδα, ψηχαλίδα. Σι-
μνδ. ἐξαίρ. λεπτόν κορυνιάκιμα· ὡς ἔσθαι αἱ θη-
βαι ψακάδια. Ἡρόδ. ὅπερ ὁ Αἰλιαν. «ῥανίδες λε-
πταῖα» λέγει· ὅθεν καὶ κομικ. ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων
ὁσοι ὁμιλοῦντες ῥαντίζον μὲ τὸ σάκλον τοὺς πλη-

σίον των. Ἀριστοφ. γ) τροπικ. τὸ ἐλάχιστον μέρος
τινός. Ἀριστοφ.

Ψακαστός, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥηματ. τοῦ ψακάξω.
Πᾶν ὅτι στάζει, ῥέει κατὰ σταλαγμούς· ὡς τὸ στα-
κτός. Ἀθην. «λοῦσθαι μύροις ψακαστοῖς».

Ψάκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ψακάς. Παύχ. Ψίχα, ὀλι-
γούτσικον, σταλαγματίτσα, ῥανίδα.

Ψάκον, τό. Δυσκλόν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρή-
της· τανῦν Κάπο Σπάδα· ἡ Τροίς ἐν Περίπλ.

Ψάλαγμα, τό (ψαλάσσω). Ὅτι ἐψαυσεν, ἐψηλά-
φησέ τις, τὸ νὰ ψηλαφῇ τίς τι. Ἡσυχ.

Ψάλακχονθας, ἡ. Μυθολογικοῦ τινος φωτοῦ ὀνομα-
σία. Πτολ. Ἡρακλ.

Ψάλακτός, ἡ, ὄν· ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ ψαλάσσω.
Ὅτι ἐψηλαφῆθη· ἐπιδέχεται ψηλάφημα.

Ψάλασσω, Ἀττ. ἄττω, ξω. ὡς τὸ ψάλλω, Ψηλα-
φῶ, ψάω, ἐγγίζω τι καὶ τοιουτοτρόπως βάλλω αὐ-
τὸ εἰς ταρ-χῆν, κίνησιν· τραβῶν τι ἐλαφρά μὲ τὰ
ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ ἀφίνωντάς το κάμνω νὰ γί-
νηται, προκύπτῃ τι, «κτυποῦν νευράς». Αἰλιαν. ζῶων
ἱστορ. οὐχὶ δὲ τοιμπῶ ἡ ξεβρίζων (ὡς τὰς τρί-
χας) [ἐσχηματίσθη δὲ τὸ, ψαλάσσω παρὰ τὸ ψάλλω].

Ψαλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψαλῆς.

Ψαλίδοσιδής, ὁ, ἡ (ψαλῆς, σημασ. 2. εἶδος).
Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸξον, καμάκον, δόλον.

Ψαλίδοστόμος, ὁ, ἡ (ψαλῆς, στόμα). Ὅτι ἔχει
στόμα ὡς ψαλίδι κομικ. ἐπιθετ. τοῦ καρκίνου, τῆς
καρκίδος. Βατραχομ.

Ψαλιδώ, ὡ (ψαλῆς, σημασ. 2). Κατασκευάζω,
κάμνω τι ψαλιδωτόν, δοξαρωτόν, καμαρωτόν· ὅθεν

Ψαλιδώμα, τό. Ὅτι εἶναι κατασκευασμένον μὲ
δόλον καμάκον. Στράβων.

Ψαλιδότης, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥηματκ. τοῦ ψαλε-
δῶ. Ὅτι εἶναι καμαρωτόν, δοξαρωτόν, δολογυ-
ριστόν. Διον. Ἀλικαρ.

Ψαλίζω, ἴσω, καὶ ἔξω, Ἀττ. ἔω (ψαλῆς). Κόπτω
τι μὲ τὸ ψαλίδι. Ἀνκρ. 2) κατασκευάζω τι ψαλι-
δωτόν, δολογυριστόν· = ψαλιδῶ.

Ψάλιον, τό· κυρίως μὲν, Ἡ ἀλυσιδίτσα τοῦ χαλι-
νοῦ, ἥτις θηλυδός· αὐτὸ ὑπὸ τὴν σιαγῆνα τοῦ ἵππου
ἥ οἱ ἐκατέρωθεν κρικοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κρέμνεται
οἱ ῥυταγωγεῖς. Ξενοφ. παρὰ ποιητ. δὲ = χαλινός·
ἐξαίρ. τὸ σιδηρένιον γλωσσίδι τὸ ὅποιον βάλλεται
εἰς τὸ στόμα τῶν βαρυκεφάλου λεγομένων ἵππων·
ὅθεν «ψάλιον ἐμβαλλῶ τινὶ» μεταφρκ. δαμάζω,
ἡμερῶν τινὰ· ἐν γένει δὲ δεσμὰ, ἀλυσίδα. Δισχλ.
Πρμθ. κυρίως ταυτὸν τῷ ψέλιον, ψέλλιον. (ἡ τό-
νωσις ψαλίον παροξύτ. προτιμότερος· ἡ γραφὴ
δὲ τῆς λέξεως ψάλλιον κατὰ παραβολὴν τοῦ ψέλλιον,
ἀποδοκιμάζεται).

Ψάλις, ἴδος, ἡ (ψάω, ψάλλω). Ψαλίδι, τὸ ὅποιον
παρὰ τοῖς πάλαι φαίνεται ὅτι ἦτον ἐσχηματισμένον
ὡς τὰς νῦν τοιμπιδιστρίας λεγομένας, χρησιμευού-
σας εἰς τὸ νὰ εὐγάζωσι, ξεβρίζωνσι τρίχας τοῦ
προσώπου. Ἀθην. Ἀνθολ. Παιατ. 2) Καμάρα,
δόλος· ἔτι δὲ καὶ οἰκοδομὴ ἡμικυκλίου σχήμα ἔχου-
σα, ἄλλως ἄφης λεγομένη· παρὰ Πολδ. καὶ δολο-
γυριστόν ὁδραγωγεῖον. (τὴν δευτέραν σημασ. τῆς
λέξεως ἐθέλει ὁ Γαληνὸς ἐν Κόχ. Χειρουργ. προε-
ρχομένην ἀπὸ τοῦ ὅτι αἱ λαβαὶ τοῦ ψαλιδίου ἦσαν
ὑποκάτω καμαρωταί, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιμήκεις
κρίκους σχηματίζουσας). 3) = ταχεῖα κινήσις. Ἡσχ.
Ψαλιστός, ἡ, ὄν· ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ ψαλίζω. Ὅτι
εἶναι κομμένον μὲ ψαλίδι ἐν γένει, κομμένον,
κουρευμένον. 2) [ψαλίζω, σημασ. 2.] Ὅτι εἶναι δολο-
γυριστόν, καμαρωτόν.

Ψαλλῆγενής, ὁ, ἡ (ψάλλω, GENΩ). Ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ κιθαρισμοῦ καὶ τῆς ᾠδῆς· υἱὸς τοῦ κιθαρισμοῦ καὶ τῆς ᾠδῆς· κωμκ. ἐπιθετ. τοῦ Ἀρχύτα, κυρίως δὲ παρωδία τοῦ Ὀμηρικοῦ μοιρηγενῆς Διογ. Λαέρτ.

Ψάλλω, ψάλλω, ἄρρ. ἐψήλα, παρὰκ. ἐψάλα (ψάω). Ψηλαφῶ, ψάω, καὶ διὰ τῆς ψάυσεως ἐρεθίζω, εἰς κίνησιν καὶ ταραχὴν βάλλω· ἐξαιρ. δὲ, ἐκτίλλω, ἀνασπῶ, μαδῶ· «ἐθεοειρανα, τὰς τρίχας μαδῶν· ὡς τὸ τίλλειν. Δισχλ. τραβῶ τανυσμένον τι καὶ πάλιν τὸ ἀφίνω· ἐξαιρτ. τὴν χορδὴν τοῦ τόξου. Λυκρρ. «σχοῖνος μιλτοφυῆς ψαλλομένην» τὸ λεπτόν σχοινί τῶν τεκτόνων, τὸ ὅποιον ἀλείφοντες μὲ κόκκινον χρωμα κἀμουν νὰ σχηματίζῃ ἐπὶ τὸ ξύλον γραμμῶν. Φιλ. Θεοσ. ἐτυμολ. τὰ πλεῖστα δὲ ἐπὶ κρούσματος ἢ κιθαρισμοῦ, «χορδὴν ψάλλω», καὶ «κιθάραν ψάλλω», παίζω τὴν κιθάραν· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ψάλλω παίζω ἔγχωρδον τι μουσικὸν ὄργανον. Ἡρότ. παθτ. ψάλλομαι, ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων μὲ χορδᾶς. β') Διορίζω, προστάζω τινὰ νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον μὲ χορδᾶς· ἀντιθέτ. τῷ κρέω· ὁθεν

Ψάλλμα, τό. Ἄσμα ὅπερ παίζεται εἰς τὴν κιθάραν ἢ εἰς ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον μὲ χορδᾶς. 2) ὁ ψαλμός· Ἐκκλ. Συγγρ. ὁθεν

Ψαλμικός, ἡ, ὄν. Ὁ τις ὑπάγεται εἰς ψαλμὸν, εἶναι ὡς ψαλμός· ἐπὶ. ψαλμικός, μετὰ ψαλμῶν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψαλμολόγῳ, ὡ, ἦτω (ψαλμολόγος). Ἐκκλ. Συγγρ. ὁθεν

Ψαλμολογία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ, ἐκρωῇ τις ψαλμούς· εἰς αἶνους. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψαλμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ τις ψαλμολογεῖ, ἐκρωῇ ψαλμούς ἢ αἶνους. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψάλλμος, ὁ, (ψάλλω). Τὸ νὰ ψαύῃ, ψηλαφῇ τις· ἐξαιρ. τὸ νὰ ἀνασείῃ τραβῶντας τανυσμένον τι μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· π. χ. «ψαλμός τόξων», ἢ ἔντασις τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, καὶ ἡ τοῦ βέλους ἐν ταυτῇ βολῇ· «νευρὰς κιθάρης ψαλμός», ἢ διὰ τὸν δακτύλον ψαύσις τῶν τριῶν κιθάρης ψαλμῶν. 2) τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρης ἢ ἄλλου τοιοῦτου ὄργανου παίζόμενον ἄσμα. Πίνδ. 3) τὸ νὰ μαδᾷ τις τι, ὡς τὸ τίλλω. 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ἢ ἐν τῷ παλαιῷ τὴν κιθάραν καὶ τὰ τοιαῦτα μουσικά ὄργανα ψαλλομένη ᾠδὴ, μελωδία· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὕμνος, αἶνος· ὁθεν

Ψαλμοχάρης, ὁ, ἡ (χαίρει). Ὁ τις χαίρει, τέρπεται παίζων ἢ ἀκούων νὰ παίζων τὴν κιθάραν κ. τ. τ. μουσικά ὄργανα. Ἀνάκτ.

Ψαλμωδέω, ὡ, ἦτω (ψαλμωδός). Ψάλλω ᾠδᾶς, ψαλμούς, αἶνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὁθεν

Ψαλμωδία, ἡ. Τὸ ψαλμωδεῖν.

Ψαλμωδός, ὁ, ἡ (ψαλμός, ᾠδὴ). Ὁ τις ψαλμωδεῖ, ψάλλει ᾠδᾶς, αἶνους, ὕμνους.

Ψάλλεις, εὐς, ἡ (ψάλλω). = ψαλμός. Φιλιστρ.

Ψαλτήρ, ἦρος, ὁ (ψάλλω). Ὁ τις παίζει μουσικὸν τι ὄργανον μὲ χορδᾶς. 2) τὸ τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον· ὁθεν

Ψαλτήριον, τό. Μουσικὸν ἔγχωρδον τι ὄργανον, ἐξαιρ. ἡ μάγαις. Ἀπλ. παρ' Ἀθην. Γρηγόριος ὁ Νύσσης λέγει «τὸ ψαλτήριον ὄργανον ἐστὶ μουσικὸν ἐλ τῶν ἀνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον· ἡ δὲ τοῦ τοιοῦτου ὄργανου μουσουργία, ψαλμός λέγεται» παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικαῖς δὲ, καὶ ἡ περιέχουσα τοὺς ψαλμούς βίβλος.

Ψάλτης, ου, ὁ. Ὁ τὸ ψαλτήριον τοῖς δακτύλοις

κρούων· ὁ κρούων τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. Πλούταρ. καὶ ὁ ψαλμὸς, ὕμνος ψάλλων· ὡς τὸ ψαλτήρ.

Ψάλτιγξ, ἡ· ὡς τὸ, φόρμιγξ. Ἐγχωρδὸν τι ὄργανον· ἐξαιρ. ἡ κιθάρα.

Ψάλτιξ, ἡ, ὄν (ψάλλω). Ὁ τις εἶναι ἐπιτήδεις εἰς τὸ παίζειν, ὅτι ἀνῆκει, εἶναι ἀρμόδιον εἰς τὸ νὰ παίζῃται· «ψαλτικὸν ὄργανον» τὸ μὲ χορδᾶς μουσικὸν ὄργανον.

Ψάλτιξ, ἡ, ὄν ἐπὶ. ῥηματκ. τοῦ ψάλλω. Ὅτι κρούεται, τεντώνεται ἢ ἀνασπείρεται διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς, ἐξαιρ. ὅτι ἡμπορεῖ νὰ παιχθῇ εἰς ἔγχωρδον ὄργανον.

Ψάλτρια, ἡ· Σηλυκ. τῶν, ψαλτήρ. Ἡ ἔγχωρδον ὄργανον παίζουσα.

Ψάλτιξ, ὡ, ἦτω (ψαλτιξός). = ψαλμωδός· παρὰ τοῖς Ὁ.

Ψάλτιξ, ἡ, ὄν. = ψαλμός.

Ψάλτιξ, ἡ, ὄν. = ψαλμωδία· ἐκ τοῦ

Ψάλτιξ, ὁ, ἡ (ψαλτός, ᾠδὴ). = ψαλμωδός· παρὰ τοῖς Ὁ.

Ψάλλιξ, ἡ, ὄν. Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πίνδ. Ιθμ.

Ψαμάθεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Ψαμάθης. Πίνδ.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητ. Ψαμάθεια. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὅποιαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον. Ἡσίοδ. Ἑοιογ. Ἀπολδρ. κατ' ἄλλους δὲ, γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐοιογ. Ἑλ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἀργούς, ἣτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίον, ἐφρονεῖτο ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Πανστ.

Ψαμάθη, ἡ, ἐπὶ. (ψάμαθος). Ὁς ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, δηλ. ἄπειρον πλῆθος.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ (ψάμαθος). Ἀμμάθης, εἰς τὸν ἄμμον οὕτω, εὐρισκόμενη. Νικάνδ. Θηρ.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ (ψάμαθος). Τὸ ἄμμωδες περιγιάλιον. Ἡτύχ. ἄμμωδες ὄχθαι ποταμοῦ. Σοφκλ.

Ψαμάθη, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψάμαθος. Γλωσσ. Στεφ.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ, = ψαμαθία.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἄλλως ὡς λεγμ. ὁ παρ' ἡμῶν κοινῶς. Χωματίτσα. Νουμέν.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἰλ. ὁθεν

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ (εἰδός). ὡς τὸ ψαμμάθης. Ἀμμάθης, πλήρης ἄμμου «χώρος». Ἰγν. Ἑρ.

Ψαμάθη, ἡ, ἰδός, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα ἀνατολικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Ταϊνάρου ἐν Λακωνίᾳ, νῦν Πόρτον Γουίλια. Πανστ. Ψαμμαθοῦς. Στέφ. Βυζ.

καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. ὁθεν

Ψαμμαθοῦντιος, καὶ

Ψαμμαθοῦσιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ψαμμαθῶν, ὄντος, ὁ (ψάμμαθος). Τόπος, λάκκος, ἄμμωδες, sabulelum, Λατ. sablonnier. Γαλ.

Ψάμμα, τό, = ψάμμος, ψάμμη. Ἡτύχ.

Ψάμμα, ὄντος, ὁ, = Ψαμμαθοῦς. Στέφ. Βυζ.

Ψάμμαχοσιγόργαροι, αἱ, α (ψάμμος, γάργαρα)· κωμκ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἔπειρον, ἀναριθμητὸν πλῆθος δηλοῦσα· καὶ

Ψάμμαχοσι, αἱ, α (ψάμμος). Κυρίως, ἄμμου ἑκατοντάδες· ὡς, διακόσιοι, τριακόσιοι, κτλ. κωμκ. λέξις. ἀναριθμητὸν, ἀπείρου πλῆθος σημαντική· ὅσος εἶναι ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Εὐπλ. καὶ

*Αλξ. παρ' Ἀθην. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς ψαμμοκόσιοι.

Ψαμμάτιζω, = ψωμίζω. Ἡτύχ.

Ψάμμη, ἡ σπανιώτρ. τύπος τοῦ ἄμμος· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Δωρ. ψάμμα. Ἀριστφ.

Ψάμμη νιτος, ὁ. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδτ.

Ψάμμητιχος, ὁ, = Ψαμμήτιχος. Θουκδ.

Ψάμμιζω (ψάμμος). Χάνω ἢ παραχώνω, κρύπτω τε εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμινος, ἰνῆ, ἰον (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄμμον, ἀμμοῦδες. Ἡρόδτ.

Ψάμμιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψάμμος.

Ψάμμιοις, ἰα, ἰον, = ψάμμιος. Αἰσχύλ.

Ψάμμιοις, εὐς, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχῶ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδτ.

Ψάμμισμός, ὁ, ὡς ἐκ τοῦ ψαμμίζω. Τὸ νὰ χώνῃ, παραχώνῃ τις τε εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμιτης, ου, ὁ. Σηλκ. ψαμμίτης, ἰδος, ἡ (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἄμμου, ἀμμοῦδες.

Ψάμμιτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἰς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐμερίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος· υἱὸς τοῦ Νεχῶ ἐκ Σάσιος υἱὸς τῶν ἐν τῇ κατὰ Αἰγύπτου πόλεων, ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἀπόλυτος ὅλης τῆς Αἰγύπτου τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐσυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἢ ἐλευθέρᾳ ἐπιμικτα μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν. Ἡρόδτ. (ἡ διὰ τοῦ ἱγχαρ. ἔστι ὀρθῶς)

Ψάμμιόγεις, ὁ, ἡ, ὡν, τό· γενικ. ω (γῆ). Χώρα, γῆ ἔχουσα ἀμμοῦδερούς τόπους.

Ψάμμιόδότης, ου, ὁ (δύω). ὡς τὸ ἀμμοδότης. Ὅ,τι ἔρπει, σύρεται εἰς τὸν ἄμμον. β') ἰχθύς τις, ἄλλως καὶ Καλλιόνημος, λεγόμεν. ἔτι δὲ καὶ ὄρις τις, ὅς τις ἐρπίζει, σύρεται ἐπὶ τὸν ἄμμον, διατεταται εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμιόδότης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἄμμος, ὁμοιάζει μὲ ἄμμον.

Ψάμμιόστις, ἰδε ψαμμοκόσιοι.

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

Ψάμμιος, ἡ, παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ, ὁ (ψάω). Ἄμμος, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀτυνάπτων κόλκων συνισταμένη. Ὀδύσ. Ἡρόδτ. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον μὲ ἄμμον, ἀρεῶν, ἔχει μικρὰ μόρια, ἔξαιρ. κοινορτός, ἀλεύρι κτλ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ κατ' ἐπίτασ. ψάμμος, ἄμμος, συγν. τῷ ψωμός)· ὅθεν

ἄλλοι, ἄνευ βαθυτέρας σκέψεως διὰ τοῦ ταχύς ἐρμηνεύουσι τὴν λέξ. ὁ Ἀριστλ. διακρίνει αὐτὴν τοῦ ποικίλος. β') ὅ,τι εἶναι πολὺν, ὑπόλευκον, ὁποῖον ἐστὶν τὸ ὄντως τὸ χρώμα τοῦ ψαρός· ταύτη τῇ ἐξηγήσει τὴν λέξ. συνάδει καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Πλινίου concolor.

Ψαυκροπόδης, ου, ὁ· καὶ

Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ, ου, τὸ γεν. ποδός (πούς). Ὅ,τι ἔχει ψαρά, γρίβα, γραβανὰ ποδάρια, ἐπίθ. τῶν ἵππων, παρ' Ἀρίανι, καὶ τῶν Σατύρων παρ' Νόννῳ· ἐκ τοῦ

Ψαυκρός, ἁ, ὅν (ψαύω). Ὅ,τι ἡ ὅς τις εἶναι ταχύς, ἐλαφρός, εὐκολοκίνητος. Γραμμιτ.

Ψαυμεις, ἰος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀκρωνος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήσας ἀπένῃ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμδ. Πίνδ.

Ψαυσις, εὐς, ἡ (ψαύω). Ψηλάφησις, ἔγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Πλούταρ.

Ψαύσμα, τό, = ψαύσις. Ἐγγίξις.

Ψαυστός, ἡ, ὅν ἐπίθ. ῥηματικ. τοῦ ψαύω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐπιδέχεται ψηλάφημα. Ἡρωδιαν.

Ψαύω, ψαύτω, παθ. παρκμ. ἐψαυσμαι· ἄορ. ἐψαύσθην (ψάω). Ψαύω, ψηλαφῶ συνήθ. μετὰ γεν. ἰλ. Ἡρόδτ. σπανιώτρ. μετὰ δοτ. »ψαύον κόρυθες φάλοισινα. ἰλ. ἂν δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ αἰτ. ἀμφιβολὴν ἔστι, ἔξαιρ. δὲ ἁ) ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα· τρπκ. ἐγγίζω τι παραστικῇ τῇ λέγῳ, ἀναφύρω τι ἐπιπολαίως. β') κατ' ἔθωρον. σημτ. ἐπιχειροῦν τι ἐναντίον τινός, ἀποκαμάλειν, βλάπτω, ὑβρίζω. γ') φθάνω, καταλαμβάνω, προφθάνω, ἀδράζω τι, ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. δὲ, κατὰ μέσ. διὰθ.

Ψαφᾶξ, ἁλός, ὁ. Δωρ. ἀντὶ ψῆρος.

Ψαφρία, ἡ (ψαφρός). Τὸ νὰ ἤναι τι ἄρῳ, σαχνὺν, σαπρὸν. β') τὸ νὰ ἤναι τι ξηρὸν, νὰ τρίβηται εὐκολα· κοινορτισμένον, ῥυπαρὸν. Διοσκ.

Ψαφαρίτης, ου, ὁ. Σηλκ. ψαφαρίτης, ἰδος, ἡ = ψαφρός. Ἀνάλεκτ.

Ψαφρός, ἁ, ὅν. Ἰωνικῶς, ψεφερός (ψάω). ὡς τὸ ψαδρός, ψαυρός, ψαθυρός, ψαθαρός. Ὅ,τι συντρίβεται εὐκολα· ὅθεν ἄρῳ, σαθρὸν, σαχνὸν. 2) ὅ,τι εἶναι συντριμμένον. 3) ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, σκαρμένον διὰ ξηρασίου, ἔχει τραχεῖαν ἐπιφάνειαν ὅθεν β') ὅ,τι ἔχει κοινορτόν, ἄμμον, ἐπὶ ἐδάφους, γῆς· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ὅ,τι εἶναι κοινορτισμένον, ἐρρύπωμένον, λεπρώδες. 4) ὅ,τι προξενεῖ εἰς τὴν ἀφῆν τραχύτητα. 5) ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γεύσει στυφνὸν, πικρὸν ἐπὶ ξινῷ οἶνῳ καὶ τοῦ θαλασσίῳ ὕδατος· ὅθεν

Ψαφρότριχος, ὁ, ἡ (Ξριξ). Ὅς τις ἡ ὅ,τι ἔχει τραχεῖα, αὐχηράς, ῥυπαράς τρίχας, μαλλίᾳ, »μῆλα ψαφρότριχα«. Ἰγμ. Ὀμ.

Ψαφρόχρους, ὁ, ἡ· συναιρ. ψαφρόχρους, ὁ, ἡ, ου, τό (χρός)· καὶ

Ψαφρόχρως, ὡτος, ὁ, ἡ (χρός). Ὅς τις ἡ ὅ,τι ἔχει τραχὺν, ξηρὸν, αὐχηρὸν, ῥυπαρὸν δέρμα. Εὐριπίδ.

Ψαφρός, ἁ, ὅν. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ψαφρός· ὑποκρ.

Ψαφίγξ, ἰγρος, ἡ ὡς τὸ, ψάφος.

Ψαφίς, ἰδος, ἡ. Χωρίον καὶ ὄημος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Διαντίδα φυλὴν, πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὗρισκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω. Στράβ.

Ψαφός, ου, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ψῆρος. Πίνδ.

Ψάω, ψήτω, παθ. παρκαμ. ἐψημαι καὶ ἐψησμαι, ἄορ. ἐψήθην καὶ ἐψήσθην. Ψαύω, ψηλαφῶ, ἔξαιρ. χαῖ-εύω, τρίβω, ἀποσπολίζω τι, ξύω, ἔξαιρ. δὲ ἁ)

τρέψων κάμνω τι θαλιστόν, θαλάσσιον. β) ξύων και
 φογγίζων καθαρίζω. γ) τρέβων θερμαίνω, ζη-
 σταίνω τι. δ) κατατρέβω, συντρέβω, καθ' ἣν σημσ.
 χρησιμώτερον τὸ ψάω. ε) ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετ.
 κατατρέβεται, γίνεται τινοῦροτος, φθείρεται. Σρκ.
 οἱ δοκιμώτεροι τῶν συγρ. συναρροῦσι τὸ α' και
 γ'. πρόσπ. τοῦ ὀριστ. και τὸν ἔνσπ. τοῦ ἀπαρμυ.
 αἰ ψῆς, ψῆ, ψῆν, γράφοντες, οἱ μεταγενεστ. δὲ γρά-
 φοντες, ἐνίοτε και ψᾶς, ψᾶ, ψᾶν Βτμν. Γραμμ.
 (ἐκ τοῦ ψάω προκύπτουσιν οἱ τοῦτο μὲν ἰσοδύνα-
 μοι αὐτῶ, τοῦτο δὲ ἰδιαίτεράν σημασίαν ἔχοντες
 τύποι ψάω, ψαυκρός, ψηστός, ψηρός, ψῆφος, ψῆ-
 χω, ψάω, ψαιστός, ψαίρω, ψάρ, ψάλλω, ψαλτός,
 ψαλμός, ψαθάλλω, ψαλάσσω, ψηλαφέω, ψαλῆς, ψα-
 δαρός, ψαδυρός, ψαθυρός, ψαθαρός, ψαπαρός,
 ψαφερός, ψάμμος, ψάμαθος, ψακάς, ψακάζω, ψά-
 κλιον· συγγενέστατα αὐτῶ δὲ ἔστι τὸ ψέω, ψίω,
 ψάω, ψάχω, ἔτι δὲ και τὸ ξάω και ξέω, ἀπερ ἴδε).
 Ψᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ σρε, σρέας, ὡς τὸ ψῖν ἀντὶ τοῦ
 σπῖν. Θεόκρ. ἐκκλητικῶς.
 Ψέγιος, ὁ, ἡ. Πινδ. Νεμ. »ψέγιος ἔκρωςα· ψευδ.
 ἀναγ. ἀντὶ »ψόγιος», ὅπερ ἴδε.
 Ψέγμα, ατος, τό. Ὅ,τι ἐψέχθη, ἐκατηγορήθη, πό-
 γος· ἐκ τοῦ
 Ψέγω, ψέξω, παρχμ. ἔψογα (ψέω, ψήχω)· κυρίως
 μὲν, Σμικρύνω, ἐλαττώνω τι συνήθως δὲ τρpk. τα-
 πεινῶν, ἀτιμῶ, ἐξουθενίζω τινὰ ἡ τι διὰ ἀσβολῶν
 ὅθεν οὐνειδίζω, λοιδορῶ. Θεόγ. Πλάτ. (ἀφ' οὗ ψάγος,
 ψαγερὸς, ψόγιος).
 Ψεδνοκάρην, ητος, ὁ, ἡ και
 Ψεδνοκάρηνος, ὁ, ἡ (ψεδνός, κάρηνον). Ὅς τις
 εἶναι φαλακρός.
 Ψεδνός, ἡ, ὅν (ψέω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον,
 ἀπεξεσμένον· ὁ,τι κεντᾶ, σπάξει λεπτὰ, ἐλαφρὰ·
 ὁ,τι εἶναι σπανὸν, ψιλόν, λεπτόν· »ψεδνὴ λάχνη»
 λεπτὰ, ὀλίγα ἀραιουφωρμμένα τρίχες. Ἰλ. οὕτω
 και παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἔξαιρ. ἐπὶ κόμης, ὁς τις
 ἔχει ὀλίγας, λεπτὰς, ἀραιὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς,
 εἶναι φαλακρός ἐν γένει, ὁ,τι εἶναι ψιλόν, γυμνόν
 παραβλ. ψιλός, ψωλός (ἡ σημσ. ψευδής, προήλθεν
 ἀπλῶς ἐκ τινος ἡμαρτημ. ἀναγνσ. παρὰ Θεόγν.
 122. ὅπου γραπτέον ψυδνός·) ὅθεν
 Ψεδνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις ἡ τι ψεδνόν,
 φαλακρόν.
 Ψεδνόω, ὦ, ὡσω (ψεδνός). Κάμνω τινὰ ψεδνόν,
 φαλακρόν.
 Ψεδυρός, ἡ ψευθρός, ἂ, ἔν, = ψιθυρός· ἀμφβλ.
 ἀνάγνσ. παρ' Αἰσχλ. Ἰκ.
 Ψεδών, ὁ, ἡ· γεν. ὄνος = ψευθρός. Ἠσύχ. παρ' ᾧ
 και ψιδών και ψυθών εὔρηται.
 Ψευρὸς, ἂ, ὅν· ἴδε ψευθρός.
 Ψεῖα, ἡ, = ψιά.
 Ψεινάζω, = ψινάζω. Ἠσύχ.
 Ψεῖω, ἔπκ. ἀντὶ ψίω, ψάω.
 Ψεκάδιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, ψεκᾶς· ὡς και
 ψακάδιον, τοῦ, ψακάς. Θεόφραστ.
 Ψεκάζω, ἄω (ψεκᾶς). = ψακάσθαι. Στάζει, ψεχα-
 λίζει. Ἀρστω. Νεφ. 2) μεταβτ. σταλάζω, στάζω τι
 ἐπάνω εἰς τι, δροσιζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά.
 Ψεκάς, ἄδος, ἡ (ψέω, ψάω) ὡς τὸ ψακάς. Πανδῆ-
 ποτὲ τι μικρὸν ἀποτριμμένον, ἀποκομμένον μέ-
 ρος, κόκκος, ψίχα, μόριον κοινορτοῦ· ἐπὶ ρευστῶν
 δὲ, σταλαγματικά, ρανίδα. 2) κομκ. ἐπὶ θ. ἀνθρώ-
 που, ὁς τις ὁμιλῶν βρέχει, ραντίζει μὲ τὸν σιάλόν
 του τοῦς πλησίον του· παρβλ. ψεκᾶς, σημσ. 2.

Ψάπτης, ου, ὁ (ψέγω). Ὅς τις ψέγων λοιδορεῖ,
 κατηγορεῖ τινὰ ἡ τι. Πλάτ. ὅθεν
 Ψεκτικός, ἡ, ὅν Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς πό-
 γον, ἐπιδέχεται πόγον· ὁς τις συνεθίζει, ἀγαπᾶ
 νὰ ψέγη· ἐπὶ δ. ψεκτικός.
 Ψεκτός, ἡ, ὅν· ἐπὶ θ. ῥημτ. τοῦ ψέγω. Ὅς τις ἐ-
 ψέχθη, ἀξίζει νὰ ψέγηται ἐπὶ δ. ψεκτός.
 Ψέλιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ψέλλιον· συνήθως κατὰ πλθ.
 ἀριθμ. τὰ ψέλια. Βραχυλόα. Ἡρόδτ. εὔρηται δὲ
 σποράδην και παραστν. ψέλιον.
 Ψελιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅς τις φορεῖ ψέλια.
 Ἡρόδτ. Ἰων. ἀντὶ ψελλιοφόρος.
 Ψελίω, ὦ (ψέλιον). Στέφω, στεφανώνω· Ἀνάλεκτ.
 »ψελιάσας αὐχένα χρυσοδέτοις στεφάνοις» ποιητ.
 μόνον.
 Ψέλλω, ἴω (ψέλλος). Λαλαγῶ, τραβλίζω, ὁμι-
 λῶν κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ ὀδόντια· »τὴν φω-
 νήν». Ἠλιόδ. ὁμιλῶ ἀτήμως, ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ.
 Ἀριστοτέλ. και μέτ. ψελλίζομαι· παρὰ Πλάτων.
 Γοργ. 2) τρpk. Ἠλιόδ. »ψελλίζομαι τὴν βάσιν»
 σῦρα τοὺς πόδας, σκοταῦν. Ἀρστω.
 Ψέλιον, = ψέλιον. Ἰων. Ἡρόδτ. συγρ. τῶ, ψαλῆς,
 ψάλιον· ἴδε ψέλιον ὅθεν
 Ψελιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅς τις κατασκευά-
 ζει ψέλλια. Φιλοξ. Γλωσσ.
 Ψελιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ψέλλια φέρων,
 κουβαλῶν. Ἰων. ψελιοφόρος. Ἡρόδτ.
 Ψέλιμα, τό (ψέλλω). Ὅ,τι ἐψαλλίσθη, ἐλέχθη
 τσιθδᾶ, τραυλᾶ· τραυλισμα, τσιθδιμα.
 Ψελιτός, ὁ. Τὸ νὰ ψελλίζη, τραυλίζη τις. Πλούταρ.
 Ψελλός, ἡ, ὅν. Ὅς τις ὁμιλῶν τσιθδίζει· τραυ-
 λίζει, ἔξαιρ. ὁς τις δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ στοι-
 χεῖον τι τοῦ ἀλφαβήτου. Ἀρστω. ἐκφωνεῖ, τὸ ἄρτος,
 και σῦκα, ἀντὶ τοῦ ἄρτος και ἄστν· παραβλ. Ἀ-
 ριστω. 2) παθ. ὅτι ἐβρέθη ἀσφαλὸς, ἀκαταλήπτως.
 Αἰσχλ. (ἀνυμφε παρὰ τὸ ψέω, διότι τῆς τοιαύ-
 τας ἐκφωνήσεως ἐλαττοῦνται οὕτως εἰπεῖν αἱ λέξεις
 ἡ ἀποτρίβεται τι ἐξ αὐτῶν ὥσαυτως και τὸ τραυ-
 λός, θραυλός, παρὰ τὸ θραύω) ὅθεν
 Ψελλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ τσιθδίζη, τραυλίζη
 τις· τὸ φυτικὸν ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.
 Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ, = ψευδάγγελος. Ἀρστω.
 Ψευδάγγελος, ἡ. Ψευδής, κενή, ματαία εἰδή-
 σις· ἐκ τοῦ
 Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλω, ἀγγέλος). Ὅς τις
 μνηστεύει, φέρει ψευδᾶς ἀγγελίας. Ἰλ.
 Ψευδαγνώω, ὦ, ἴσω (ἀγνοέω). Προσποιούμαι,
 ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν ἤξεύρω τι, τὸ ὁποῖον μόλον
 τοῦτο ἤξεύρω καλῶς. Δίωκ. Κῆσ.
 Ψευδάγχουσα, ἡ. Ψευδής ἀγχουσα. Πλίνιος.
 Ψευδάδελφος, ὁ (ἀδελφός). Νόθος, οὐ γνήσιος ἀδελφός.
 Ψευδαἰολικός, ἡ, ὅν. (Αἰολικός). Ὅ,τι δὲν
 εἶναι ἀληθινός, τῶ ὄντι Αἰολικόν. Χοιροβ.
 Ψευδαλαζών, ὄνος, ὁ. ἡ (ἀλαζών). Ὅστις
 ἀλαζονεύεται καυχόμενος, ὁμιλῶν μὲ καύχησιν
 ψευδῇ, ἀνυπαρκτὰ πράγματα. Διογ. Λαέρτ.
 Ψευδάλιμος, ἡ, ἴων· ὡς τὸ, ψευδής. Ὅ,τι
 εἶναι ψευδές, πλασμένον μὲ τὴν φαντασίαν, ψεύτι-
 κον· ψεύστης, ὑποκριτής.
 Ψευδάλιος, ἡ, ἴων· = τῶ προηγμ.
 Ψευδάμαξέυς, νος, ὁ (ἀμάμαξέυς). Ψεύτι-
 κον, νόθον δεινδρόνκειμα. Ἀρστω. Σρ.
 Ψευδώνω, ορος, ὁ (ἀνήρ). Ψευδής ἀνὴρ, ἄν-
 δρας, ὅστις ψευδῶς νομίζεται ὅτι εἶναι ἀνδρας,
 δὲν εἶναι τῶ ὄντι. Διόνυσος α. Πολύαιν.

Ψευδᾶπάτης, ου, ὁ (ἀπατῶ). Ψεύτης, οὔτι-
 δανός, ἀπαταῶν. (2)
 Ψευδᾶπόστολος, ὁ (ἀπόστολος). Ψευδής, ὄχι
 ἀληθής ἀπεσταλμένος, ἀπόστολος. Παῦλ.
 Ψευδᾶποράσκων, οντος, ὁ (ἀποράσκω). *Ὅς
 τις ψεύδεται ὁμιλῶν, προσποιούμενος ἄμα δὲ τι
 ἀρνείται τι. Ἀρισττλ. Διογέ. Λαίρτ.
 Ψευδᾶργυρος, ὁ (ἄργυρος). *Ὁ ψευδής ἄργυ-
 ρος· παρὰ Στράβ. τὸ παρὰ τοῖς νεωτέροις τσίγγ,
 zing λεγόμεν. ἡμιμετάλλιν.
 Ψευδᾶριον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, ψεύδος.
 Ψευδαρτάρβας, α, ὁ. ἐπίπιαστ. κοιμικὸν
 κύρ. δορυ. Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστορ.
 Ψευδᾶρξ, ὁ (ἄρξω), υς, ὁ (ἀτρώραξ). Ψευδής
 βλίτρον, ψευτικὸν βλίτρον. Ἡσίοδ.
 Ψευδαττικὸς, ἡ, ὅν (Ἀττικός). *Ὅ, τι εἶναι
 ψευδής, δὲν εἶναι τῷ ὄντι Ἀττικόν. Λουκιαν.
 Ψευδαυτομολία, ἡ. *Ἡ καθ' ὑπόκρισιν αὐτο-
 μολία· ἴδε αὐτομολέω. Πολύαν.
 Ψευδαυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). *Ὅστις
 προσποιεῖται ὅτι αὐτομολεῖ, διὰ τὴν κατασκοπεύσιν
 τὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ.
 Ψευδέγγραφός, ὁ, ἡ (ἐγγράφω). Δίκη, ἀναφορά, τὴν
 δοῦσαν διδοῖν πολίτης τις εἰς τὸ κριτήριον, βέλων
 διὰ ταύτης τὴν ἀποδείξιν, ὅτι ψευδῶς ἐγγράφη εἰς
 τὸ δημόσιον κατάστιχον, ὡς μὴ πληρώσας τὸν
 ἐτήσιον φόρον. Ἀρκερ. Σουίδ. ἐκ τοῦ
 Ψευδέγγραφος, ὁ, ἡ (ἐγγράφω). *Ὅστις ἐνε-
 γράφη ψευδῶς εἰς τὸν κατάλογον τῶν, ὅσοι δὲν
 ἐπλήρωσαν τὸν δημόσιον φόρον· ὁθεν εἰληπταί ἐπὶ
 ψεύδων καὶ ὑποβολικαίων ψηφισμάτων.
 Ψευδενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ψευδής καὶ κατὰ
 πρόσημα ἐνέδρα. Ξενοφ. ἴδε ἐνέδρα.
 Ψευδέπείω, ὦ, ἡσω = ψευδοεπέω, ψευδολογέω
 ἐκ τοῦ
 Ψευδέπης, ὁ, ἡ (ἔπος), = ψευδοεπής, ψευδολόγος.
 Ψευδεπιγράφω, ὦ, ἡ (ἐπιγράφω). Γράφω ψευδῇ ἐπιγρα-
 ρῇ, ψεύτικον ἐπὶ ἀνῶν γραμμα εἰς τι· ἐκ τοῦ
 Ψευδεπιγράφος, ὁ, ἡ (ἐπιγράφω). *Ὅ, τι ἔχει
 ψευδῇ ἐπιγραφῇ· ὅστις φέρει, ἔχει ὄχι τὸ ἀλη-
 θές ὄνομα τοῦ. Διον. Ἀλκ.
 Ψευδέπιτροπος, ὁ (ἐπιτροπος). *Ὅστις ὀνομά-
 ζεται μὲν ψευδῶς, δὲν εἶναι δὲ τῷ ὄντι ἐπιτρο-
 πος εἰς τι· ἄμψ.
 Ψευδεργία, ἡ (ἐργον). Ψευδής, καθ' ὑπόκρισιν
 ἔργον, πρᾶξις. Κλήμ. Ἀλέξ.
 Ψευδέφοδος, ἡ (ἐφοδος). Ψευδής κατὰ πρό-
 σημα μόνον ἐφοδος· ἐπὶ πολεμουμένων. Πολύαν.
 Ψευδηγορέω, ὦ, ἡσω (ψευδοῦρος). Ψεύδομαι,
 ὁμιλῶ ψεύματα. Ἀρισττλ. ἐκ τοῦ
 Ψευδηγορία, ἡ. Τὸ τὴν ψευδηγορῇ τις. Ἀλκφρ.
 Ψευδηγόρος, ὁ, ἡ (ψευδός, ἀγορεύω). *Ὅστις
 ψευδηγορεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα.
 Ψευδηλόγος, ὁ, ἡ, = ψευδολογέω. Λουκ. ἐκ τοῦ
 Ψευδήμων, ονος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ ψευδῆς. Νόν.
 Ψευδηρακλῆς, ἔους, ὁ. *Ὁ πλαστὸς Ἡρακλῆς,
 ὁ ψευδὴς φέρων τὸ ὄνομα Ἡρακλῆος. Πλούτ.
 Ψευδήριον, τό (ἡρίον) = κενήριον. Λυκόφρ.
 Ψευδής, ὁ, ἡ· γενικ. ἔος. *Ὅστις ψεύδεται. Ιλ.
 ὁ, τι εἶναι ψευδής, «λόγια». Ἡσίοδ. Θγν. 2) παθητ.
 ὁ, τι ἐλήχθη, ἐπράχθη ψευδῶς, ἐφαλμένως, χωρὶς
 βᾶτιν, «ψευδὴς ὁδός». Ἡρόδ. «καίτιαν ψευδῇ
 ἐπιφέρει», ἐγκαλῶ, κατηγοροῦ τινα ψευδῶς, ἀδι-
 κως. β) ὅστις ἐψεύσθη, ἠπατήθη ὑπὸ τινος· ἐπὶ
 ψευδῶς· ὑπερβ. ἀνμλ. Ἀττ. ψευδίστατος.

Τόμ. Γ'.

Ψευδῆσι δόσεις, ὁ, ἡ. *Ὅ, τι ψευδῶς, παραλ-
 γοῖς ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡσίοδον. Κικέρ. Ἀττ.
 Ψευδιερεῦς, ἔως, ὁ (ἱερεῦς). *Ὅστις εἶναι ψεύ-
 τικῆς, νόθος, μὴ γνήσιος ἱερεὺς. Ἰώσηπος.
 Ψευδῆς, ἰδός, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ψευδῆς. Πίνδ.
 Ψευδισάδομος, ὁ, ἡ (ισάδομος). *Ὅ, τι εἶναι
 κτισμένον μὲ ἀνυμμέτρους, ἢ ἀνομοίους κατὰ τὸ
 μέγεθος λίθους.
 Ψευδίστατος, ἄτη, ατον. Ἀττκ. ὑπερβ. τοῦ
 ψευδῆς. Μεγάλος, ἀναίσχυτος ψεύτης.
 Ψευδοβοήθεια, ἡ (βοήθεια). Ψευδής, κατὰ
 πρόσημα μόνον, ἀπατηλὴ βοήθεια. Ξενοφ.
 Ψευδοβούνιον, τό. Νύθον, ψεύτικον βούνιον.
 Διοσκ. εἶδος Ψαυνδῶς φυτοῦ, ἀγνώστου.
 Ψευδογλωττῆς (γλώττα) = ψευδολογέω.
 Ψευδογραφέω, ὦ, ἡσω (ψευδογράφος). Γρά-
 φω, ἢ ζωγραφίζω, ἢ διαγράφω ψευδῶς· ἐξαιρ.
 κάμνω ἐφαλμένην γραμμὴν, ἢ μαρτυρημένον μα-
 θηματικὸν τὴν σχῆμα, καθ' ἂπατῶ δὲ αὐτοῦ τοὺς
 μαθητάς. Ἀριστοτέλ. δθεν
 Ψευδογράφημα, τό. *Ὅ, τι ἐγράφη, ἐζωγρα-
 φίσθη, διαγράφη, ἐπὶ σχεδίασθαι ψευδῶς, σφαλῆρα,
 τὸ ψευδὸς σημεῖον τῆς σχήμα.
 Ψευδογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Τὸ ψευδογραφεῖν· ἐκ τοῦ
 Ψευδογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). *Ὅστις ψευδο-
 γραφεῖ, γράφει, ζωγραφίζει ἢ σχεδιάζει ψευδῇ.
 Ψευδοδάκτυλος, ὁ (δάκτυλος). Ψευδής, νόθος
 δάκτυλος· ἐν τῷ ποιητικῷ μέτρῳ. Εὐστάθ.
 Ψευδόδειπνον, τό (δειπνον). Ψευδής, ἀπατη-
 λὸν ἕδισμα, φαγεῖτον ἢ δεῖπνος. Ἀθῆν.
 Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ψευδής,
 ψεύτικος διδάσκαλος. Ν. Δ.
 Ψευδοδιδάσκω, ἔω, ἡσω. Ψευδῇ πράγματα διδά-
 σκω. Σχολ. Ἀριστορ. Θεσμ. Βουρδ.
 Ψευδοδίκταμον, τό. Ψευδής νόθος δίκταμον.
 Ἰπποκρ. παρὰ Διοσκ. ἴδε δίκταμον.
 Ψευδοδοξάζω, ὦ, ἡσω. Ψευδῶς δοξάζω, φαντά-
 ζομαι περὶ τινος· ἀπατῶμαι εἰς τὴν ιδέαν μου.
 Ψευδοδοξέω, ὦ, ἡσω (ψευδοδοξέω). Ψευδῇ ἰ-
 δέαν ἢ φαντασίαν ἔχω· ὡς τὸ προηγμ. δθεν
 Ψευδοδοξία, ἡ. Τὸ τὴν ψευδοδοξῇ τις· ψευδῆς
 δόξα, ιδέα, γνώμη, φαντασία.
 Ψευδοδοξός, ὁ, ἡ (δόξα). *Ὅστις ψευδοδοξεῖ,
 ἔχει ψευδῇ δόξαν περὶ τινος.
 Ψευδοενέδρα, ἡ (ἐνέδρα) = ψευδενέδρα.
 Ψευδοεπείω, ὦ, ἡ (ἐπείω). Ψευδὴς λόγος, ὁμιλία· ἐκ τοῦ
 Ψευδοεπέω, ὦ, ἡσω (ἔπος). Ψευδολογέω, ψεύ-
 δομαι. Κύριλλος κατὰ Ἰουλ. ἐκ τοῦ
 Ψευδοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ψευδηγόρος, ψευδηλό-
 γος, ὁ ψευδῆς λόγους λέγων, ὁμιλῶν.
 Ψευδοεργία, ἡ = ψευδεργία.
 Ψευδόθυρον, τό (θύρα). Ψευδής θύρα, πύλη.
 Ψευδοῖερεῦς, = ψευδιερεῦς.
 Ψευδοῖστορέω, ὦ, ἡσω (ιστορέω). Διηγούμεναι
 ψευδῇ πράγματα.
 Ψευδοκασία, ἡ, καὶ
 Ψευδοκασσία, ἡ. Ψευδής, νόθος κασσία.
 Ψευδοκατηγορία, ἡ. Ψευδής κατηγορία.
 Ψευδοκατήγορος, ὁ (κατήγορος). *Ὅστις κα-
 τηγορεῖ τινα ἢ τι ψευδῶς· ψευδής κατήγορος.
 Ψευδοκήρυξ, υκος (κήρυξ). Ψευδής κήρυξ, ὁ
 κηρύττων ψευδῇ πράγματα. Σοφκ.
 Ψευδοκινάμωμον, τό. Ψευδῆς κινάμωμον.
 Ψευδοκλείδιον, τό (κλείς). Ψευδῆς κλειδίον,
 ἀντικλείδι. Σχολ. Ἀριστορ. Θεσμ.
 Ψευδοκλησία, ἡ· καὶ

- Ψευδοκλησις, εως, ἡ = ψευδοκλητία. Ἀρκτ.
 Ψευδοκλητεία, ἡ (κλητεύω). Τὸ νὰ ἐγκαλῇ
 τίς τινα εἰς τὸ χρητήριον ψευδῶς, ἀδικῶς· ἐξαίρ.
 νὰ ὑπογράψῃ τὸ ὄνομά του ὡς μάρτυς εἰς τινα
 ψευδῇ κατηγορίαν· »γραφὴ ψευδοκλητείας· ἐγκα-
 λείεις διὰ ψευδῇ κατηγορίαν.
 Ψευδοκλητήρ, ἥρος, ὁ (κλητήρ). Ὅστις ὑπο-
 γράφει τὸ ὄνομά του ὡς ψευδομάρτυς εἰς τινα κα-
 τηγορίαν ἐπὶ χρητηρίου. Ἀθην.
 Ψευδοκλητεία, ἡ = ψευδοκλητεία. Δημοσθ.
 Ψευδοκλητήρ, ορος, ὁ = ψευδοκλητήρ.
 Ψευδοκόρη, ἡ (κόρη). Ἡ ψευδῶς ὑποτιθεμένη,
 νομιζομένη κόρη. Πολυδ.
 Ψευδοκύπειρος, ὁ, καὶ ἡ. Ψευδής, νόθος κύ-
 πειρος· ἴδε κύπειρος.
 Ψευδοκύνων, κυνὸς, ὁ (κύνων). Ψευδής κύων. 2)
 κατὰ προσποιήσιν μόνον κυνικός. Πλούταρχ.
 Ψευδολατρεία, ἡ (λατρεία). Ψευδής λατρεία,
 δεισιδαιμονία. Ἐκκλησ. Συγγράφ.
 Ψευδόλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττικ. ἀντὶ ψευ-
 δόντιρος, ὅθεν »ψευδόλιτρον· κονία. Ἀριστοτ.
 Ψευδολογέω, ὦ, ἤσω (ψευδολόγος). Λέγω, ὁ-
 μιῶ ψεύματα· ὅθεν
 Ψευδολογία, ἡ. Ψευδής λόγος, ψεύμα. Λουκ.
 Ψευδολογιστής, οὔ, ὁ = ψευδολόγος.
 Ψευδολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψευδολογεῖ.
 Ψεύδομαι, ἴδε ψεύω.
 Ψευδομαντεύομαι, εὔσομαι (ψευδομάντης).
 Κάμνω ψευδεῖς μαντείας, προφητείας.
 Ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μαντις). Ὅστις μαν-
 τεύει, προφητεύει ψευδῇ πράγματι· ψευδοπρο-
 φήτης, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ.
 Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ (μάρτυρ). Ὅστις ψευ-
 δομαρτυρεῖ ὡς ἐπὶ. »ψευδομάρτυρ τιμῇ. Πλού-
 ταρχ. ψευδὲς σημεῖον τιμῆς· ὅθεν
 Ψευδομαρτυρέω, ὦ, ἤτω. Κάμνω, ὀδῶ
 ψευδῇ μαρτυρίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. ὅθεν
 Ψευδομαρτυρία, ἡ. Ψευδής μαρτυρία.
 Ψευδομαρτυρία, ὡ = ψευδομαρτυρέω.
 Ψευδομαρτύριον, μόνον κατὰ γενικ. πτώσιν·
 χρήσιμ. »ψευδομαρτυρίον δίκης, ἐγκάλεσμά διὰ
 ψευδῇ μαρτυρίαν. Δισχίν. καὶ κατὰ δοτκ. πληθ.
 »ἐνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις·
 Ψευδομάρτυς, υρος, ὁ = ψευδομάρτυρ.
 Ψευδόμενος, ὁ· ὑπακούου· λόγος (ψεύδομαι). Εἰ-
 δος παραλογισμοῦ, σοφίσματος, τῷ ὁποίῳ ἐχρήτο
 Εὐκλῆδ. ὁ Μεγρκ. καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύε-
 ται ἰδιαίτερος ὁ Θεόφρστ.
 Ψευδομυθεῖω, ὦ, ἤσω (ψευδομύθος) = ψευδο-
 λογέω· ὅθεν
 Ψευδομυθία, ἡ, = ψευδολογία.
 Ψευδόμυθος, ὁ, ἡ (μύθος) = ψευδολόγος.
 Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ (δνειρος). Ὅστις δνειρεύε-
 ται ψευδῇ πράγματι, δὲν ἀληθεύει ὁ δνειρος.
 Ψευδόνειτρος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ψευδόνειτρος (νέτρον).
 Ἀριστοτ. »ψευδόνειτρος κονία· ἡ ψευδής καὶ ἄνευ
 νέτρον κονία, κατασταλαγή.
 Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ (νυμφεύω). Εὐριπ.
 »ψευδονύμφετος γάμος, α ψευδής καὶ καθ' ὑπόκρι-
 σιν, ὅχι ἀληθής, ἀτελείωτος γάμος.
 Ψευδοπαιδεία, ἡ (παιδεία). Ψευδής παιδεία·
 τὸ νὰ μὴ ᾔναι τις τῷ ὄντι πεπαιδευμένος. Κέβ. Πίν.
 Ψευδοπαικία, ὡ, ἤτω, τὰ (πανικός). Ψευδής καθ' ὑ-
 πόκρισιν μόνον Παικίος φάδος. Πολύαν.
 Ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ. Ψευδής, σφαλε-
 ρὰ παρήχησις, τάνου ὁμοιότης. Ἰλ.
- Ψευδοπαρθένος, ἡ (παρθένος). Ψευδής, ἡ
 προσποιουμένη ὅτι εἶναι παρθένος. Ἡρόδ.
 Ψευδοπατρίς, ἰδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Ὅστις
 ψεύδεται τὴν πατρίδα του, δὲν λέγει τίς εἶναι ἡ
 ἀληθὴς πατρίς του.
 Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὅστις δὲν εἶναι
 ἀληθής, γνήσιος πατήρ.
 Ψευδοπλάνης, ἡτος, ὁ (α) καὶ
 Ψευδοπλάνητης, οὔ, ὁ (πλανῶ). Ὅστις πλα-
 νᾷ, ἀπατᾷ τινα λέγωντάς τω ψεύματα. 2) ὅστις
 προσποιεῖται ὅτι περιπλανᾷται. Ἀριστοτ.
 Ψευδοπλάστης, οὔ, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάτ-
 τει, ἐφευρίσκει ψεύματα. Σχολ.
 Ψευδοπλούτος, ὁ, ἡ (πλούτος). Ὅστις νομίζε-
 ται, ἡ προσποιεῖται ὅτι εἶναι πλούσιος. Ἀριστοτ.
 Ψευδοποιέω, ὡ (ποιέω). Πλάττω, ἐπινῶ ψευ-
 ματα· 2) ὀδῶ εἰς τι ψευδῇ μορφήν· 3) ἀπατῶ
 τινα λέγων ψεύματα. Κλήμ. Παύδ. 4) ἀποδείχνω
 τινα ψεύτην, ὅθεν τιμωρῶ τινα ὡς ψεύτην· καὶ
 6) διαδίδω, κοινοποιῶ τι ὡς ψευδές· 5) παθητικ.
 πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· ὅθεν
 Ψευδοποιέα, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοποιῇ, πλάττῃ, ἐφευ-
 ρίσκῃ, λέγῃ τις ψεύματα.
 Ψευδοποιμήν, ενος, ὁ (ποιμήν). Ψευδής ποιμήν.
 Ἐκκλησ. Συγγρ.
 Ψευδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις πλάττει, ἐφευ-
 ρίσκει, ἐπινῶ ψεύματα.
 Ψευδοπολίχνιον, τό (πολίχνιον). Πλατμένη,
 κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μικρὰ πόλις. Ἰώσηπ.
 Ψευδοπροσευτής, οὔ, ὁ (προσευτής). Ψευ-
 δής πρέσβυς, ἀπεσταλμένος κατὰ τὸ φαινόμενον
 μόνον· ἡ ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πρέσβυς.
 Ψευδοπροδοσία, ἡ (προδοσία). Ἡ κατὰ προ-
 σποιήσιν προδοσία. Πολύαν.
 Ψευδοπροποήσεις, εως, ἡ (προποήσις).
 Τὸ νὰ προσποιῇται τίς τι ψευδῶς. Ἀριστοτ.
 Ψευδοπροφητεῖα, ἡ (προφητεῖα). Προφητεῖα
 ψευδῇ, εἶμαι ψευδοπροφήτης.
 Ψευδοπροφήτης, οὔ, ὁ (προφήτης). Ψευδής
 προφήτης, ὅστις ψευδοπροφητεύει.
 Ψευδόπτωμα, τό (πτῶμα). Ἐν τῇ παλαιστικῇ.
 Ψευδὲς καὶ καθ' ὑπόκρισιν πείσιμον εἰς τὸ μέρος,
 ὅταν εἰς τῶν παλαιστικῶν προσποιῇται ὅτι πίπτει,
 καὶ εὐθὺς πάλιν σηκώνεται καὶ παλαίει μετ' ἐπισσο-
 τέραν ὁρμήν. Πλούταρχ. Μαρκλ.
 Ψευδόπυρ, τὰ (πῦρ). Ψευδῶς ἐπὶ τούτου ἀνα-
 πτόμενος φωτὶς ὑπὸ τῶν φυλάκων. Σουίδ.
 Ψευδοραψωδός, ὁ (ραψωδός). Ψευδής ραψω-
 δός. Ἡσύχ.
 Ψευδορκεῖω, ὦ, ἤσω (ψεύδορκος). Ὅρκίζομαι
 ψευδῶς· παραβαίνω τὸν ὅρκον μου. Ἀριστοτ. ὅθεν
 Ψευδορκία, ἡ. Ψευδής ὅρκος, ἐπιπορκία. Λουκρ.
 Ψευδόρκιον, τό. Ψευδής ὅρκος, ἐπιπορκία, ἐστὶ
 δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτερον. τοῦ
 Ψευδόρκιος, ὁ, ἡ = ψεύδορκος. Ἡρόδ.
 Ψεύδορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὁ ψευδῇ ὅρκον ποίῳν,
 ὁ τοὺς ὅρκους ἢ τὰ ὅρκια ψευδόμενος, ὁ παραβαί-
 νων τοὺς ὅρκους, ἐπιπορκός.
 Ψεύδος, εως τό. Ψεύμα, πλάνη, ἀπάτη, ἀντίκει-
 ται τῷ, ἀλλήθεια. Ὁμηρ. καὶ Ἡσιόδ. »εἶτε ψεύδος
 ὑπόσχεσις, ἀν' ἡ ὑπόσχεσις ᾔναι ψευδής. Ἰλ.
 Πλάτ. Κριτλ. 2) ὡς ἐπὶ θ. οὐδέτερον = ψευδής· »ψευ-
 δος ὄνομα. Πλάτ. ὅτι εἶναι ψευδές, ἀπατηλόν·
 »ψεύδεια μακρήσια. Ἡρόδ. (συγγεν. τῷ, ψύθος,
 ψυθών, ψυθής, ἢ ψύθης, ψύθηρος, ὅθεν κυρίως ψυ-
 θήρισμα, διαβολή) ὅθεν

Ψευδοσέληνον, τό (σελήνη). "Ελλειψις τοῦ φω-
τός τῆς σελήνης. Ἦσυχ.
Ψευδοσέληνον, τό. Ψευδής, νόθον σέληνον.
Ψευδοσοφία, ἡ. Ψευδής σοφία· ἐκ τοῦ
Ψευδοσοφός, ὁ, ἡ (σοφός). "Οστις δὲν εἶναι
σοφός, ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν σοφόν. Φιλόστρ.
Ψευδοστιγμητίας, ου, ὁ. Ψευδής καὶ κατὰ
προσποίησιν στιγματίας. Ἀθήν.
Ψευδοστομα, τό (στόμα). Ψευδής ὄχι ἀληθής,
καθ' αὐτὸ στόμιον ποταμοῦ. Στράβων.
Ψευδοστομέω, ὦ, ἦσα. Ψευδῇ λέγω, ψεύμα-
τα λαλῶ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ
Ψευδοστομας, ὁ, ἡ (στόμα). "Οστις ψευδοστο-
μεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα, ψεύστης.
Ψευδόσφηξ, ἡκος, ὁ (σφήξ). Ψευδής σφήκx· εἴ-
δος σφηκῶν αἰδοπαῖα δὲν πετοῦν πολλὰ ὁμοῦ, ἀλ-
λὰ κάθε μία μόνη. Πλίν.
Ψευδοτόριον, τό (τόρος) = κενωτάριον. Σχόλ.
Λυκόφρ. παράβλ. ψευδῆριον.
Ψευδοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ψευδής, ἀπατηλὴ
τέχνη.
Ψευδοουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). "Οστις κάμνει, με-
ταχειρίζεται ψευδεῖς, ἀπατηλὰς τέχνας. Πλάτ.
Ψευδοφάης, ὁ, ἡ (φάος)· καὶ
Ψευδοφάνης, ὁ, ἡ (φάνη). "Ο,τι ἔχει ψευδὲς
φῶς, δὲν φέγγει λαμπρὰ. Πλούταρχ.
Ψευδόφημος, ὁ, ἡ (φήμη). "Ο,τι ἔχει ψευδῇ
φήμην, προφητεῖαν, ἢ προσημασίαν. Σοφοκλ. Οἶδ.
Κόλν. ποιητικ. μόνον.
Ψευδοφίλιππος, ὁ. Ψευδής, νόθος Φίλιππος.
Ψευδοφίλιππος, ὁ. Δούλως τις ἄλλως Ἀνδρό-
σκος λεγόμενος, προσποιηθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βα-
σιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.
Ψευδόχριστος, ὁ. "Ο ψευδής Χριστός· ὁ ψευ-
δῶς φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλησι.
Ψευδοχρυσόλιθος, ὁ. Ψευδής, νόθος χρυ-
σόλιθος.
Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). "Ο,τι εἶναι κατα-
σκευασμένον ἐκ ψευδοῦς χρυσοῦ.
Ψευδοποβόλιματος, αἶα, αἶον (υποβολι-
ματός). "Ο,τι ψευδῶς νομίζεται νὰ ἦναι υποβολι-
ματόν· ἐν ᾧ εἶναι ἀληθὺς γνήσιον.
Ψεύδω, ψεύσω, παρκαμ. παθητικ. ἔψευσαι, ἄφρ.
ἐψεύσθην (ψεύδος). Ψευματῶ, ἀπατῶ, πλανῶ τινα
λέγων ψεύματα· μετὰ αἰτ. Σοφοκλ. ἔφαρ. «τινὰ τι-
νος». ἀπατῶ τινα καὶ τὸν στερω τοῦ κτήματός του,
«ἐψεύσας με ἐλπίδος», μ' ἔκαμες νὰ ἀπατηθῶ εἰς
τὴν ἐλπίδα μου. Σοφοκλ. παθητ. με ἀπα-
τᾶ, μοὶ λέγει ψεύματα· ἀπατῶμαι εἰς τι, δὲν γί-
νεται ὡς τὸ νομίζω, τί ἡ τινός, π. χ. «ψευσθήσο-
μαι γνῶμης». Σοφοκλ. «ἢ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα
ἔψευσται»· ὁ τρίτος ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι με-
ταξὺ ὧν τῶν ἄλλων ὁ μάλιστα ψευδής. Ἠρόδ. ὡς
τὸ, ἀμαρτάνειν. β') παριστάνω, ἀποδείχνω τι ὡς
ψευδές, ἀπάτη, μετὰ αἰτ. ὡς τὸ, ψευδοποιῶ, ση-
μασ. 3. Σοφοκλ. «ψεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνῶ-
μην», ὡς τὸ ὑστερίην μου γνῶντις νὰ σ' εἴχῃ πρῶ-
τα. 2) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγε-
νεστρ. ἔστι πάνυ εὐχρηστος ἡ λέξ. κατὰ μέτρον ἀ-
ποθετ. σημασ. ψεύδομαι· μέλλ. ψεύτομαι, ἄφρ.
ἐψεύσασθην, ψευματῶ, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἐν
γένει, ἀπατῶ τινα, Ὅμ. καὶ Ἠσδ. β') εἶμαι ψεύτης,
ἀπίστος· ἔφαρ. παραβαίνω τὸν ὅρκον μου. Ἠσδ.
"Ερ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ὅρκια ψεύδομαι» Ξενφ.
γ') ὡς ἐν τῇ ἐνεργ. διαθέσ. «ψεύδομαι τινα» ψευ-
ματῶ τινα, τὸν ἀπατῶ, κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενφ.

δ') κάμνω τι νὰ φανῇ, νὰ εὐγῇ ψεῦμα ποὺ ἐψεύ-
σαντο τὰς ἀπειλὰς». Ἠρόδ.
Ψεύδωμα, τό· ψευδής ἄνθρωπος. ἀντὶ ψευδοπτώμα.
Ψευδωμοτέω, ὦ, ἦσα. Ὁμῶς ψευδῶς· ἐκ τοῦ
Ψευδωμόςτης, ου, ὁ (δμῶς). "Οστις ψευδωμο-
τεῖ, = ψευδορκος. Λυκόφρ.
Ψευδωμοτός, ὁ, ἡ (δμῶς). "Ο,τι ἐβεβαιώθη μὲ
ψευδῇ ὁρκον· ὅστις ὁμῶς τε ψευδῶς. Λυκόφρ.
Ψευδωνυμός, ὁ, ἡ· ἐπὶβ. ὡς (ὄνομα). "Οστις
φέρει, ἔχει ψευδές, πλαστὸν ὄνομα.
Ψευδῶς, ἐπὶβ. τοῦ, ψεύδος. Μὲ ψευδῇ τρόπον, ψεύ-
τικα. Θουκλ.
Ψεῦμα, τό (ψεύδω) = ψεῦσμα. 2) ψυδράκιον,
φουκαλῖδα τις εἰς τὴν Γλώσσαν ἢ ἐπὶ τὴν μύτην, πε-
ρὶ τοῦ ὁποῦν παροιμιακ. ἔλεγον, ὅτι ὅστις τὸ ἔχει,
ἢ ἀποκτᾷ, εἶναι σημεῖον τιμωρίας διὰ κἄνεν ψεῦμα
τὸ ὁποῖον εἶπε. Θεόκρ.
Ψεῦσις, εἰς, ἡ (ψεύδω). Ψευμάτισμα, ἀπάτημα.
Ψευσίστυξ, ὡς, ὁ, ἡ (ψεῦσις, στύγξ). "Οστις
μιτᾷ τὰ ψεύματα, ἢ τὴν ἀπάτην. Ἀνάλεκτ.
Ψεῦσμα, τό (ψεύδω), = ψεύδος.
Ψεῦστειρα, ἡ· Σηλκ. τοῦ, ψεύστης. Ψεῦτρια.
Ψευστέω, ὦ, ἦσα. Εἶμαι ψεύστης· ὄθεν ὡς τὸ
ψεύδομαι. Πλ. ἐκ τοῦ
Ψεῦστης, ου, ὁ (ψεύδω). Ψεῦστης, ἀπαταίων,
ἐπίορκος. Πλ. 2) ὡς ἐπὶβ. ἄρσενικ. = ψευδής.
Ψεῦστις, ἡ· Σηλκ. τοῦ, ψεύστης.
Ψεῦστρια, ἡ· Σηλκ. τοῦ, ψεύστης.
Ψεφαῖος, αἶα, αἶον καὶ
Ψεφαρός, ἄ, ὄν. "Ο,τι εἶναι δουρὸν, σκοτεινόν·
ἐκ τοῦ
Ψέφας, αὖς, τό· ὡς τὸ, ψέφος, κνέφας. Θολός,
σκοτεινός.
Ψεφαυγής, ὁ, ἡ· γενικ. ἑός (ψέφος, αὐγή). "Ο,τι
ἔχει ψευδῇ, σκοτεινὴν λάμψην, ὡς τὸ, κλεινοφάης,
μελαμπαρής, νυκταλμπής. Εὐρπ. ποιητ. μόνον. Ἠσχ.
Ψεφηνός, ἡ, ὄν (ψέφος). "Ο,τι ἔχει σκοτεινὸν ὄνομα·
τρικ. ὅστις εἶναι ἄγνωστος, ταπεινός. Πίνδ.
Ψεφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). "Ο,τι ἔχει σκοτεινὴν
ιδιότητα, ποιητ. μόνον· ἐκ τοῦ
Ψέφος, εἰς, τό· καὶ ψέφας (ψέφω). Σκότος, ἄμυδς,
ἄχλυσ, ἀντάρα, καπνός. Ἠσχ. καὶ Σουῖδ. (συγγεν.
τῶ, νέφας καὶ κνέφας).
Ψέφος, ἡ, ὄν, ποιητ. ὡς τὸ ψεφηνός.
Ψέφω. Σκοτεινίζω, βουρκόνην, μόνον παρ' Ἠσχ.
«ψέφει, δέδοικεν, ἐντρέπει, λυπεῖ, φροντίζει».
Ψεχθῆναι, ἀπαρτ. ἄφρ. παθητ. τοῦ ψέγω.
Ψέω, σπαντρ. ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ, ψάω· ἀφ' οὗ ψεῖω,
ψέρω, ψέκτας, ψεκτός, ψύγος, ψεδνός, ψηνός ψε-
κᾶς, ψεκᾶζω, ψελλός, ψελλίζω, παρβλ. ψήχω καὶ ψίω.
Ψῆ, μὲ ὑπογεγραμ. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεστ. τοῦ, ψάω,
ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττ. ψᾶ. Σοφοκλ.
Ψῆ, ἄνευ υπογεγραμ. ἐπικ. ἀντὶ ἔψη, γ'. ἐνικ. πρόσ.
τοῦ, ψάω.
Ψῆγμα, τό (ψήχω). Ἀπότριμμα, ἀπόξεσμα, ῥινί-
διον. Λατ. ramentum· ἐν γένει, ὅτι εἶναι μικρὰ
τριμμένα, τρίμα, μάρσιον· ὅθεν «ψῆγμα χρυσοῦ»
καὶ «ψῆγμα» μόνον ἄνευ προσθήκης τινός. Ἠρόδ.
Ψηκδών, ὄνος, ἡ (ψάω, ψήχω), = κοινοτρόπος.
Ψηκτός, ἡ, ὄν (ψήχω) "Ο,τι ἐψήχθη, ὁμαλίσθη, καὶ
ὅ,τι ἐπιδέχεται ψῆξιν, ὁμαλίστην. 2) ὡς οὐσιασ.
ὁ ψηκτός μέδωνος, μέτρον τι διὰ σιτάρια, μὲ
τὸ νὰ ψήχουσι τὴν ἐπιράνειαν μὲ τὴν ὁμαλίστρην,
μὲ τὴν ἀπομάκτρην.
Ψηκτῆρ, ἡρος, ὁ· καὶ
Ψηκτρα, ἡ (ψήχω). Ὁργανον χρησιμεύον εἰς τὸ

- νὰ τρίτῃ, ἔξη τις τι ἔξαιρ. τὸ ἔυστρι διὰ τοῦ ὁποίου ψήχουσι τοὺς ἵππους. Εὐρπ.
- Ψήκτρια, ἡ = ψήκτρα.
- Ψηκτρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψήκτρα.
- Ψηκτρίς, ἰδος, ἡ = ψήκτρα.
- Ψήλαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ψάλλω.
- Ψηλαφᾶω, ὦ. Ψηλαφᾶ, ψάω, ὁχεροί ψηλαφᾶνω. Ὅδο. ψηλαφῶν αἰσθάνομαι, ἡ εὐρίσκω τι τροπικ. ἐοικυῖα, ἐξετάζω ἀσαρῆς, σκοτεῖνόν τι. Ἀριστοφ. ἐτι δὲ καὶ τρίβω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν παλάμην τῆς χειρὸς, χαϊδεύω (πιθαμ. παρὰ τὸ, ψάω, ψάλλω, ψαθάλλω, Ψαλάσσω· οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, ἀράω ἢ παρὰ τὸ μηδαμοῦ ἀπαντῶμενον ψήλω)· ὅθεν
- Ψηλάφημα, τό. Τὸ ψηλαφᾶν. Ξενοφ.
- Ψηλάφῃσις, εως, ἡ (ψηλαφᾶν). Τὸ νὰ ψηλαφᾷ τις· ἐτι δὲ καὶ τὸ νὰ γαργαλίζῃ τις τινα.
- Ψηλάφῃτος, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥηματικ. τοῦ, ψηλαφᾶν. Ὅ,τι ἐψηλαφῆθη. 2) Ὅ,τι ἐγνωρίσθη διὰ ψηλαφῆματος.
- Ψηλαφία, ἡ = ψηλάφῃσις. Ἰπποκράτ.
- Ψηλαφίζω, ἴσω, Ἀττικ. ἔω = ψηλαφᾶω. Ἀναξίλας παρὰ Σουῖδ.
- Ψηλφίνδα, ἐπὶρ. τῷ, παίζειν συνήθ. συντατ-σόμενον. Παιγνιδίον τι, τὸ παρ' ἡμῖν τσιβωτάκιον καὶ τυρλοπανίσσα λεγόμενον, ὅταν σκεπάζουν τινὸς τὰ ὀμμάτια μὲ τι καὶ οὕτω περιφέρεται ἀπλόων τὰς χεῖρας ἐν ὅσῳ νὰ πιάσῃ τινὰ τῶν συμπαίζοντων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἰπῇ γνωρίζωντάς το ἀπὸ τὸ ψηλάφημα τῶν φορεμάτων ἢ τοῦ προσώπου του· παρβλ. μυῖδα, καὶ μυῖα, χαλιδόμυια.
- Ψηλφώων, ἐπικ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, ψηλαφᾶω, ἀντὶ ψηλαφᾶν. Ὅδο.
- Ψηλφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐπὶ νοσούντων, ὅταν ἀπλῶν τὰς χεῖρας ὀλόγυρα του καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ψηλαφῇ τι. Ἰπποκράτ.
- Ψήληξ, ἡκος, ὁ. Ἀλεκτρυὼν, πετεινὸς χωρὶς λόφον (ἴσως συγγεν. τῷ, ψήνός, ψήλός).
- Ψήν, γενν. ψήνός. Μυῖας εἶδος τι τέσσαρα πρὸς τὰ ἀνὰ κυρτωμένη πετρύγια ἔχουσα, ἡ ὅποια γεννᾷ τὰ αὐγά της ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἢ εἰς τὰ ἄνθη διαφόρων δένδρων καὶ φυτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν γεννῶνται παραφυάδες τινές, αἱ ὅποια ἐπὶ μὲν τῶν δρυῶν λέγονται δρυοβόλοι, κηλιδία· ἐπὶ τῶν ἱτέων δὲ καὶ τῶν ἀκανθῶν ἱτέας, ἀκανθῶν ῥόδα· τὸ παρὰ Λιν. cynips. β) τὸ ζωῦριον ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὰ ἀγρίοσκα. Ἀριστοφ. γ) τὸ ζωῦριον, τὸ ὅποσον ζῇ εἰς τὸν καρπὸν τῶν ἄρτενικων φοίνικων. Ἠρόδ. 2) ζωῦριόν τι τὸ ὅποσον βλάπτει· τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματ' ὅθεν.
- Ψηνίζω, ἴσω. Κρεμῶ τὰ ἀγρίοσκα ἢ τοὺς ἄρτενικους φοίνικας, μὲ τοὺς εἰς αὐτὰ φήνας, εἰς τὰς ἡμέρας κυκάς ἢ εἰς τοὺς θηλυκοὺς φοίνικας, διὰ νὰ ὠριμάσουν οἱ καρποὶ των μὲ τὸ μέσον τῶν ψηνῶν. Ἠρόδ. παρβλ. ἐρινάζω, ὀλυνθάζω. 2) γυναῖκα συγκοιμῶμαι, ἐκλύμωνα ποῖω αὐτήν· ὅθεν καὶ ὑπεψενισμένη ἡ ἐγκαταρτημένη· ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ παιδεραστῶν. Κωμικ. »οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται«. 3) συγγράφω κομωδίαν οἱ ψήνες ἐπιγραφομένην, ὡς συνέγραψεν ὁ κωμικ. Μάχωνης. Ἀριστοφ.
- Ψήος, ὁ, ὡς, ψεδός, ψιδός, = φαλακρός. Σιμωνίδης· Δωρικῶς· «ψανός».
- Ψήεις, εως, ἡ (ψήχω). Ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν ἔξαιρ. τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἰππ.
- Ψήρ, ὁ, γενν. ψήρδς, ἰωνκ. ἀντί, ψάρ. Ψαράνι, γκαρβάλι. ἰλ.
- Ψηράω, ὦ· ἴδα συμψηράω. Ἠσύχ.
- Ψηροπυρίτης, ου, ὁ, = ἀποπυρίτης. Ἀθῆν. »ψηροπυρίται ἄροισι, οἱ ψηθέντες, ἐτοιμασθέντες ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα· ἐκ τοῦ
- Ψηρός, ἄ, ὄν (ψάω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολότριπτον, τρίβεται, θραύεται εὐκολα· ξηρόν.
- Ψήσαι, ἡ· Ἀττ. ψήττα. Θαλάσσιος τις ἰχθύς, ἴσως ὁ ῥόμβος, κοιντρ. σιάκι. Πλάτ. Ἀθῆν. 2) σκωπτική τις λέξις ἐπὶ παχυνόντων, ἀτυνέντων. Ἀριστοφ.
- Ψήσσιοι, οἱ. Ἠτολμ. καὶ
- Ψήσσοι, οἱ. Λαδὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Μαιωτίδος λίμνης. Στέφ. Βυζ.
- Ψήστος, ἡ, ὄν· ἐπιθετ. ῥηματ. τοῦ, ψάω. Ὅ,τι ἐψήχθη, ἐτρίβθη, ἐξίσθη, ἐπτογγίσθη.
- Ψήττα, ἡ· Ἀττ. ἀντί, ψήσσα.
- Ψηττάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψήττα· ἀνθ' οὗ συμπεραίνει ὁ Lobeck Φρύν. ψηττάριον συμφώνως τῷ Meineke ἐν Μυδρ.
- Ψηττοεὶδής, ὁ, ἡ (ψήττα, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰχθύν ἥττα.
- Ψητόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδης κάτοικοι ἐνὸς μεγάλου κήτους, παρὰ Λουκ. οἵτινες, λέγεται ὅτι ἐρχομὸν ἀντὶ ποδῶν ψήττας.
- Ψηράω, ὦ, ἴσω. Γλασσο. ἀντὶ ψηρίζω.
- Ψήφαξ, ἡκος, ὁ = ψήφος. Γραμμ.
- Ψηφθακίω (ψήρος, ὀκνῶ). Ἰπὸ τοῦ Schaefer παραδεχόμενη ἀνάγκη. ἐν πλείοσι χειρογράφοις παρ' Ἀριστοφ. ἀντὶ ψήφου θακεῖν. Λυπῶ, καταδικάζω, κρίνω τινὰ ἀνάξιον πράγματος ἢ τιμῆς τινος ἐξ αἰτίας τῆς γεννεαλογίας του.
- Ψηφφορέω, ὦ, ἴτω (ψηφφόρος)· νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ψηφφορέω· ὅθεν
- Ψηφφορία, ἡ· νεώτερ. τύπος ἀντὶ ψηφφορία.
- Ψηφφορός, ὁ, ἡ (ψήρος, φέρω), νεώτερ. τύπος ἀντὶ ψηφφορός. Lobeck Φρύν.
- Ψηφιδόφορος, ὁ, ἡ (ψηφίς, φέρω), = ψηφφορός. Ἠρόδ.
- Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ (ψηφίς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι πετρώδες, γεματὸν μὲ μικρὰς πέτρας.
- Ψηφίζω, ἴσω, Ἀττικ. ἔω (ψηφός). Μετὰ ψήφον ἀριθμῶ, λογαριάζω μὲ ψηφίδας, ἀνθ' οὗ καὶ »ψηφοῖς λογιζέσθαι«. Ἀριστοφ. ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ κατὰ μέτ. διδάσθ. ψηφίζομαι· οἶδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου, ῥίπτων αὐτὴν εἰς τὸν ἐμπορέον, ὅθεν »ψηφίζομαι εἰς ὕδριαν«. Ξενοφ. »ψηφίζομαι τινα· βάλλω τὴν ψήφον μου ὑπὲρ τίνος. Δημοσθ. ἐν γένει, συμφωνῶ, οἶδω τὴν γνώμην μου καὶ ἐγὼ, ἀποφασίζω, »δίκην ψηφ.», ἀποφασίζω τὴν χρυσολογίαν διὰ τῶν ψήφων. Ἰσαῖος· ἐτι δὲ καὶ ἐκ μέρους μου, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμαυτὸν συλλογίζομαι καὶ ἀποφασίζω τι μετὰ ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἠρόδ. καὶ μετὰ μέτ. ἀπαρεμφ. κατ' ἐνεργ. διάβει. »ψηφίζω κατὰ τινος«, καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν ψήφων· εὐρῆται μόνον παρὰ Σοφοκλ.
- Ψήφινος, ἴων, ἰων (ψηφός). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ ψηφίδων ἀμφλ.
- Ψήφιν, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψήφος. Μικρὰ τις ψήφος. 2) ὁ τόπος ὅπου συμβουλευόνται καὶ ψηφίζουν τι. Εὐάργ. Ἐκκλ. ἱστορ.
- Ψήφεις, ἰδος, ἡ· ὡς τὸ, ψήρος. Μικρὰ πέτρα, χαλί. ἰλ. 2) δακτυλίου λίθος πολυτιμος. Δογγ. 3) πετρίτσα εἰς ἀριθμῆσιν ἀρμοδία, καὶ β) εἰς ψηφφορίαν ἐπιτηδεῖα.
- Ψήφισμα, τό (ψηφίζομαι). Γνώμη καὶ ἀπόφασις διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων· ἔξαιρ. ἡ ἐν ἐκκλησίαις

γινόμενη καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπόφασις, ἐξεναντίας δὲ ἡ ἀπόφασις τῆς βουλῆς μόνον χωρὶς τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ δήμου, ἐλέγεται προϋπολειμματικὰ τὸ μὲν ψήφισμα εἶχεν ἐν Ἀθήναις διὰ παντὸς τὴν ἰσχὺν ἂν κἀνεν τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας δὲν ἡναντιώμετο εἰς αὐτὸ εὐθὺς ὡς παράνομον κηρύττον αὐτὸ, ὅπερ «παράνομον γράφεσθαι» ἐλέγεται τὸ δὲ προϋπολεμμα ἐν ἑτοῖς μόνον εἶχε τὴν ἰσχὺν του· «ψήφισμα γράφειν» δὲ πάλιν ἐλέγεται, τὸ νὰ προτείνη τίς τι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ ὁ δῆμος διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς του.

Ψηφισματωπώλης, ου, ὁ (πυλέω). Ὅστις παλεῖ ἢ ἐμπορεύεται μὲ ψηφίσματα. Ἀριστοτ.

Ψηφισματωδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ψήφισμα. Ἀριστοτέλ.

Ψηφιστής, ου, ὁ (ψηρίζω). Ὅς τις ψηρίζει, λογαριάζει, ὁ λογαριαστής· ὅθεν

Ψηφιστικός, ἡ, ὁν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ψηφιστήν. β'. Ὅς τις εἶναι ἐπιτήδεις ψηφιστής, λογαριαστής. Ιουστίνου διάλ.

Ψηφολον, τό (ψήφω, βάλλω). Ποτήριον κεράτινον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν κύβους, ἢ τὰς ψήφους καὶ εἰτα τοὺς ῥίπτουν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν κηλόν· ἴδε κηλός. Λατν. friullus.

Ψηφειδής, ου, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψήφια, λιθαράκι, χαλίκι.

Ψηφθετός, ὦ, ἡσω (ψηφθέτης). Κατασκευάζω πρᾶγμα τι ἐκ ψηφιδῶν, μὲ πετροπούλας σύνθετον· ἔξαιρ. στρώων τὸ ἑδάφος δωματίου τινὸς μὲ ψηφιδάς. Λατν. tessellare· ὅθεν

Ψηφύετμα, τό. Τὸ ἐκ ψηφιδῶν κατασκευασμένον πρᾶγμα, καὶ ἔξαιρ. τὸ μὲ ψηφιδάς ἐστρωμένον ἑδάφος. Λατν. opus tessellatum.

Ψηφθετής, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις κατασκευάζει τι ἐκ ψηφιδῶν σύνθετον, καὶ ἔξαιρ. ὅς τις στρώνει ἑδάφος τι μὲ ποικίλων χρωμάτων ψηφιδάς, λιθαράκια Λατν. tessellatur, tessellarius.

Ψηφολέπτης, ου, ὁ = ψηφροπαικτής. Ἀθῆν.

Ψηφολογέον, τό. Πίναξ, σανίδα ἐπὶ ἧς εἰς τὴν ὁποίαν ἀριθμοῦν. 2) πίναξ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου παίζουν μὲ τοὺς κύβους. Σουῖδ. ἐκ τοῦ

Ψηφολογέω, ὦ, ἡσω (ψηφολόγος). Παίζω, κάμνω θαυματοποιίας μὲ ψηφιδάς. 2) ὡς τὸ ψηφροθετέω ψηφολόγημα παῖδι.

Ψηφολόγημα, τό. Τὸ διὰ ψηφιδῶν ποικιλιμένον ἢ κατεσκευασμένον πρᾶγμα· ἔξαιρ. ἑδάφος.

Ψηφολογτός, ἡ, ὁν· ἐπιθετ. ῥημ. κτλ. τοῦ, ψηφολογέω. Ὅ,τι κατεσκευάσθη ἐκ συλλογημένων ποικιλοχρῶν ψηφιδῶν «ἑδάφος». Φιλῶξ.

Ψηφολογία, ἡ (ψηφολογέω). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τίς ψηφολογήματα, μουσειεύσις.

Ψηφολογικός, ἡ, ὁν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν ψηφολόγον σημ. 1. Γρηγόρ. Ναξ.

Ψηφολόγος, ὁ, ἡ (ψήφω, λέγω). Ὅστις παίζει θαυματοποιίας μὲ ψηφιδάς, γόης, θαυματοποιός. 2) ὡς τὸ ψηφροθετής.

Ψηφοπαικτέω, ὦ, ἡσω. Παίζω θαυματοποιίας μὲ ψηφιδάς ἥτοι τέχνας διὰ τῶν ὁποίων ἀπατῶ τὴν ὄρασιν τῶν θεατῶν. 2) τροπικ. «ψηφροπαικτ. τὸ δίκαιον» παίζω μὲ τὴν δικαιοσύνην, μεταχειρίζομαι ἀπάτην. Πολυδ. ὅθεν

Ψηφοπαικτής, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, κάμνει παιγνίδια μὲ ψηφιδάς ἢ κύβους, ὥστε ἀπατᾷ τὴν ὄρασιν τῶν θεατῶν· θαυματοποιός, γόης, μαγανευτής, παρελθ. Ἀλκφ. ὁ Μανέθων ὀνομάζει τοὺτους, «ψηφῶν παίκτας»· ὅθεν

Ψηφοπαιξία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὰς ψήφους, θαυματοποιία, κυρίως, ἀπάτη, γοητεία· ἄλλοις δὲ ψήφον παιδιὰ· ἴδε ψήφος.

Ψηφοπεριβομβήρια, ἡ· κομικ. λέξις. παρ' Εὐθλ. Ἀθην. 11. σελ. 371. D.

Ψηφοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ψηφιδάς εἰς παιξιμον, ἢ εἰς ψηφροθέτημα ἐπιτηδεύει. 2) ὅστις ἀγοράζει τὰς ψήφους, δηλ. μεταχειρίζεται δόλους, κολακείας κτλ. διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς ψηφροφύρους νὰ δώσουν τὴν ψήφον τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ· «κλέπτῃς αὐτοῦ ψηφροποιός· εὐρέθης, α' δὲ ἀπάτης, κολακείας κατάρθωσας νὰ ψηφροφῇσας κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἤθελε ψηφισαῖν ὑπὲρ αὐτοῦ Σορλκ.

Ψηφος, ἡ (ψάω, ψέω). Λιθαράκι, ἔξαιρ. ἀποτριμμένον, ὁμαλὸν, ὑαλιστερόν, ἢ στρογγύλον, αἷα τὰ ἐπὶ τὰς ὄχθας ποπαμῶν εὐριτκήμενα. calculus Λατ. Πινδ. β') πασαδήποτε ἐξεργασμένη, τεχνικὰ ἀπεξεσμένη πέτρα. Πινδ. γ') λίθος πολύτιμος. δ') Πετροπούλα ἐπιτηδεῖα, ἀρμολία εἰς ψηφρολογία, μουσειώσιν. 2) τροπικ. κατὰ τὰς παντοίας παρὰ τοῖς Ἑλλήσι χροσῖας τῶν τοιοῦτων λιθαρίων. α') Πετροπούλα δὲ ἐριθιμικὰ· ἔτι δὲ καὶ στοιχεῖον ἀριθμητικόν. (Ιταλ. cifra) διότι μεταχειρίζονται αὐτὰς καὶ εἰς ταῦτα. Ἡρόδ. Διόδ. Σικ. Ἠλιόδ. ὅθεν «οἱ περὶ τὰς ψήφους» οἱ λογισταί, ἢ κολλυβισταί. β') πεσοῖ ἥτοι πέτραι μὲ τὰς ὁποίας πεσσύνουσι, παίζουν τὴν δάμαν. Αὐτ. scurpus· «ψήφων παιδιὰ», = ψηφροπαιξία, γοητεία, θαυματοποιία. γ') λιθαράκια, διὰ τῶν ὁποίων μετεχειρίζοντο μαντείας τρόπον τινα. Ἀπολδρ. παραβλ. Θριαί. δ') ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λιθαράκια εἰς ψηφρολογία χρησιμεύοντα, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο ὑπ' ἐκάστου τῶν ψηφροφῶν εἰς τὴν ὑδρίαν. Ἡρόδ. ὅθεν καὶ ἡ γνώμη τοῦ ψηφροφῶντος· ἔτι δὲ καὶ τὸ δίκαιον, δικαίωμα τοῦ ψηφροφῆν· τέλος δὲ, ἡ ἀπόφασις περὶ τίνος γράμματος διὰ τῆς ψήφου, γνώμης τῶν πλειόνων· ὅθεν Κρίσις ἀπόφασις, γνώμη, ἡ δόξα, εἰρήμη· «ψήφον φέρω, ἢ διαφέρω»· δίδω τὴν γνώμην μου· καὶ «ψήφον τίθημι»· τὸ δὲ «ψήφον τίθημι» βαλλω τὴν ψήφον μου ὑπὲρ ἑμαυτοῦ. Ἡρόδ. «ψήφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς» ἐπροβλήθη ἡ διὰ ψηφροφῆρας ἐξορία του. Ξενοφ. παραβλ. ψία καὶ σία.

Ψηφοφρέω, ὦ, φαγῆσω (φαγεῖν). Τρώγω τὰς ψήφους, ἥτοι, τρέφομαι πωλὼν τὰς γνώμας μου, ἐλέγεται οὕτω ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήναις κριτῶν, αἵτινες διεφθείροντο διὰ δωροδοκίας. Ἀριστοτ. παρ' αὐ καὶ ὁλος ὁ τῶν Ἀθηναίων λαὸς κυματορῶς καλεῖται κατὰ διπλὴν ἔννοιαν, εἴτε ὅτι ἔτρωγον τοὺς κύβους δι' ὧν ἐδίδοντο αἱ ψήφοι, ὡς· ἐποιοῦν οἱ ἐνδεεῖς ὄντες ἐκ τῶν φιλοδωριῶν τῶν δικαστηρίων, ἢ ὅτι οἱ κύβοι ἤντησαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῶν προσφίλων φαγητῶν. — ἐν γένει, Κομικ. λέξις ἐπὶ δωροδοκουμένων δικαστῶν.

Ψηφοφρέω, ὦ, ἡσω (ψηφροφῶς). Δίδω τὴν γνώμην μου (διὰ τῆς ψήφου· ἐν γένει, συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην ἄλλων εἰς τι. 2) μετὰ αἵτα. τοῦ προσπ. ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου· ὅθεν

Ψηφοφρία, ἡ. Τὸ νὰ ψηφροφῇ τις, νὰ διδῇ διὰ τῆς ψήφου τὴν γνώμην του.

Ψηφοφρέος, ὁ, ἡ (φρέω). Ὅστις ψηφροφρεῖ, δίδει τὴν γνώμην του διὰ τῆς ψήφου.

Ψηφῶ, = ψηφρολογέω, σημ. 2.

Ψηφώδης, ὁ, ἡ συναίρ. ἀντὶ ψηφροειδής.

Ψηφῶν, ὁνος, ὁ (ψήφος, σημ. 2. α'). Ὅστις εἶναι ἐνδὸς, ἐπιτήδεις λογιστής.

Ψήφωσις, εως, ἡ ὡς παρὰ τὸ, ψηφῶς, = ψηφολογία, ψηφολόγημα.

Ψηφωτός, ἡ, ὅν ὡς παρὰ τὸ, ψηφῶς. Ὅτι εἶναι γεμισμένον, συνθεμένον, ἢ συγκολλημένον μὲ ψηφίδας, λιθαράκια· ὅθεν καὶ ψηφωτής, ὑπακουομ. γῆ, ἑδρας ἐστρωμένον μὲ ψηφίδας.

Ψηχρός, ἂ, ὅν (ψίχῳ). Ὅτι εἶναι ἀποτριμμένον, λεπτοτριμμένον, λεπτόν, ψιδόν, λιανόν.

Ψήχω, -ξω, παρὰ τὸ, ψάω, ψέω. Ψάω, ψηλαφῶ, χαϊδεύω, σπογγίζω τι, ξυστρίζω ἵππον. Φρύν. 2) τρίβων, πιάων, ἢ μεταχειρίζομενός τι συνεχῶς τὸ σμικρύνω, λεπτύνω, κάμνω πλέον ἀχρηστον 3) Χαϊδεύων, κολακεύων τινα, ἢ καὶ ζῶντι, τον ἡμερόν, καταπραύνω ὡς τὸ, καταψᾶν demulcere, permulcere. Λατ.

Ψῆ, τὸ, ἄλλωτον τὸ εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Ψ, ψ.

Ψι, ποιητ. ἀντὶ σπὶ ἢ σπίν.

Ψῆ, ἡ· καὶ ψιά (ψίω)· κυρίως μὲν Πανδήποτε μόριον, μέρος ἀπὸ τι, τρίμμα, κτλ. συνήθ. δὲ, Πετροπούλα, ὑλιστερόν λιθαράκι, ἑξαίρ. εἰς τὸ νὰ παίζωσι παιδιὰ· ὅθεν 2) παιγνίδι, ἀστεῖσμος εἰς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, χράς, εὐφροδύνη, εὐθυμία· (ἐκ τῆς ἀ. σημ. προκύπτει τὸ, ψιάς, ψιάζω, συγγεν. τῷ, στία καὶ στεία· ἐκ τῆς β. δὲ τὸ ψιάζω, ψιάδω, ἐψία, ἐψιάομαι).

Ψιάδω, ἄκωνστ. ἀντὶ ψιάζω, σημ. 2. Ἀριστοφ.

Ψιάζω, ἄνω (ψιά, ψιάς)· ἐπὶ ῥευτῶν. Σταλάζει. 2) (ψιά, σημ. 2.) Ἀστείζομαι, γελῶ, πηδῶ, εἶμαι εὐθυμος.

Ψιζθηδόν, ἐπίρ. (ψιάθος)· ὡς τὸ φορμηδόν. Θουκλ.

Ψιζθῆδιον, τό (ζ) καὶ

Ψιζθιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, ψιάθος.

Ψιζθοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει ψιάθους, ψάθας, ψαθᾶς.

Ψιζθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κατασκευάζει ψιάθους.

Ψιζθός, ἡ· σπανιωτ. ὁ, ἰων. ψίεθος. Πλέγμα τι ἐκ φοινίκων, βύρων, κτλ. ὃ στρώνουσι κατὰ γῆς, ψάθα. Θεόφρ. ὡς τὸ, φορμός· ὅθεν

Ψιζθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ ψάθων, εἶναι κατασκευασμένον ὡς ψάθα.

Ψιανός, = ψίω, ψιάζω· Γραμμτ.

Ψιάξ, ακος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ ψιάς.

Ψιαρός, ἂ, ὅν, = εὐώδης. Πούχ. ἀμφ.

Ψιάς, ἄδος, ἡ (ψίω)· ὡς τὸ, ψακᾶς καὶ ψεκᾶς. Σταλαγματιά, ῥανίδω· κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἰλ. Ἡσιόδ. Ἄσπ. ποιητ. μόνον παράθλ. ψιά.

Ψιάω, = ψιάζω.

Ψιγνός, ἡ, ὅν (ψίγω, ψίχῳ)· = ψιδνός.

Ψίδες, αἱ, = ψιάδες. Γραμμτ. 2) = Ψίχες. Γραμμτ.

Ψιδνός, ἡ, ὅν· ἐτι δὲ καὶ ψιγνός, = ψιδᾶν.

Ψιδω, καὶ ψίω. Στάζω, σταλάζω, ἴδε ψίω καὶ ψεύδω.

Ψιδών, ὄνος, ὁ, ἡ = ψεδνός. Γραμμτ.

Ψιεθός, ὁ, καὶ ἡ. ἰων. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστί. συγγραφεῖται ἀντὶ ψιάθος. Φρύν.

Ψίθη, ἡ, ὡς τὸ ψίταις.

Ψιθ(α, ἡ, ὑπακουομ. ἀμπέλος. Εἶδος ἀμπέλου, κλήματος, ἣτις καὶ πραγμνία λέγεται. Σχολ. Νικανδ. ἄλλεξ. κυρίως θηλ. τοῦ

Ψιθ(α, ἡ, ἰων. ὑπακουομ. οἶνος. Εἶδος τι οἶνου στυγνὸν καὶ κόκκινον, ἄλλως καὶ πράμνιος, λεγόμεν. Ἀθήν. ὅπου ἄλλως καὶ ψύθιος ἔκειτο.

Ψιθός, τό. Διαβολή, συκοφαντία, πωυτότυπον τοῦ, ψιθυρός, ψιθυρίζω. Γραμμτ. παρβλ. ψύθος.

Ψιθύρομαι, = ψιθυρίζω. Γραμμτ.

Ψιθύρος, ὅρος, ὁ, = ψιθυρός. Ἔτυμ. Μ.

Ψιθύρα, ἡ. Δυρικόνη τετραγώνον ὄργανον κατ' ἄσκαρος λεγόμενον, παράθλ. κινύρα. Πολύδ.

Ψιθύρα, ἡ, ἢ Ψιθύρος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· ἐτι δὲ καὶ τοῦ Ἐρωτος.

Ψιθυρίζω, ἴσω. Ἀττ. ἰδῶ. Δωρικ. ψιθυρίσθω (ψιθυρός) καὶ παρ' ἡμῖν. Ψιθυρίζω, λέγω κρυφίως εἰς τινα ψεύματα ἢ διαβολὰς πεπλασμένας. συγγεν. τῷ, ψιθυρισμός· ὅθεν ἐπὶ χελιδόνων, τερετιζέι, καὶ ἐπὶ δένδρων, ὅταν κινῶνται τὰ φύλλα των ὑπὸ λεπτοῦ ἀέρος. Θεόφρ. καὶ Ἀριστοφάν.

Ψιθυρίσθαι, Δωρικ. ἀντὶ ψιθυρίζω.

Ψιθύρισμα, τό (ψιθυρίζω). Μικρός τις ἤχος ἢ κτύπος, ὅστις μόλις ἀκούεται εἰς τὸ ὠτίον· ἑξαίρ. ἢ διὰ ψιθυρίσματος διαβολή, συκοφαντία· ἐτι δὲ τὸ τερέτισμα τῶν πτηνῶν καὶ ὁ λεπτός ἤχος, ψιθυρισμός τῶν φύλων τῶν δένδρων, ἐν γένει, πασδῆποτε λεπτός, σιγαλός, ἥσυχος, μόλις ἀκούμενος ἤχος.

Ψιθυρισμός, ὁ (ψιθυρίζω). Τὸ νὰ ψιθυρίῃ, φλυαρή τις μὲ ἥσυχον, λεπτήν φωνήν, ἑξαίρ. λέγων τινί τι εἰς τὸ ὠτίον διαβολὰς, ψεύματα, πεπλασμένας συκοφαντίας. β) Τὸ ταῖσι τῖσιν τῶν πτηνῶν. Πλούταρχ. καὶ ὁ λεπτός ἤχος τῶν φύλων τῶν δένδρων ἐν γένει πᾶς σιγαλός, ἥσυχος φόρυτος, ἤχος.

Ψιθυριστής, οὗ, ὁ (ψιθυρίζω). Ὅστις ψιθυρίζει, διαβάλλει, συκοφαντεῖ τινα ἢ τι, ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἐρωτος, καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Σουίδ.

Ψιθύρος, ὁ, ἡ ὡς τὸ ψιθυριστής. Διαβλητής, συκοφαντής. β) ὅτι κάμνει ἥσυχον, ἐλαφρόν, γλυκύν ἤχον, φόρυτον. 2) ὡς οὐσιαστικ. προπαροξύτ. ὁ ψιθύρος = ψιθύρισμα. 2) παρὰ Εὐστάθ. ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. (παρὰ τὸ, ψίω, ψίθος, ψύθος, συγγεν. τῷ ψεύδομαι.)

Ψιθύς, ἡ· ἴδε ψίταις.

Ψιθύς, οὗ, ὁ (ψιθύζω)· = ψιθυριστής.

Ψιλαγία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία ψιλῶν στρατιωτῶν· ἦν δὲ καὶ σύστημα ἢ ψιλαγία, ἐξ ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταξέ· ἐκ τοῦ

Ψιλαγός, ὁ (ψιλός, ἡγέομαι). ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς ψιλοῦ στρατεύματος.

Ψιλαξ, ακος, ὁ. Ὅτι εἶναι λείον, ὁμαλὸν, γυμνόν, ἀντὶ τοῦ, ψιλός.

Ψιλάς, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτεμάτο ἐν Ἀμύνκλαις, πειθάν. Δωρικ. παρὰ τὸ, ψιλός = ψιλωτής, λειογένης. Φρύν.

Ψιλεύς, ὁ (ψιλός). Ὅστις ἴσταται πρῶτος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ (ἐπειδὴ ἐν μάχαις σχηματίζουσι τὸν ἀκροβολισμὸν οἱ ψилоὶ στρατιῶται.)

Ψιλή, ἡς, ἡ, θηλ. τοῦ, ψιλός.

Ψιλήης, ητος, ὁ. Γλωσσ. καὶ

Ψιλήτης, ου, ὁ (ψιλός)· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. οἱ ψιλήται, = οἱ ψилоί. Στρατιῶται ἐλαφρὰ ὁπλισμένοι. Εὐστάθ.

Ψιλιζω, ἴσω. Ἀττ. ἰδῶ (ψιλός)· = ψιδῶν· νεώτρ. τύπος· ὅθεν

Ψιλιχός, ἡ, ὅν. Ὅτι ὑπάγεται, ἀνῆκει εἰς τὸν ψιδόν· »τὸ ψιλικόν«, = οἱ ψилоί. Ἐλαφρὰ ἄρματα· μένον στρατεύματα.

Ψιλινοί, ἰνη, ἰων (ψιλίς, ἀντὶ πτέρεις· καθ' Ἦσχ.) Στέφνης τις ἐκ Ἀκάνης. Ἀθήν. οὗτοι καλοῦνται στέφανοί τις παρὰ Ἀκαδειμυνοίς, ὡς φησι Σωσίθιος

ἐν τοῖς περὶ θυσίων· ὁ Ἑρμῆος ἐσημείωσεν. »Ψί-
λος, στέφανος πτερινός».

Ψίλις, ἡ, = Ψίλλης. Στέφ. Βυζ.

Ψίλισμος, ὁ (ψιλίζω) = ψιλώσις· νεώτρ. τύπος.
Εὐστάθ. εἰς ἰλ.

Ψίλιστής, οὗ, ὁ (ψιλίζω) = ψιλωτής· νεώτρ. τύπος.

Ψίλις, ἰδός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ
Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψίλογραφέω, ὦ, ἥτω (γράφω). Γράφω εἰς τινα
λέξιν τὸ ψιλὸν πνεῦμα, τὴν ψιλὴν. 2) Γράφω λέξιν
τινὰ δι' ἐνὸς ἀπλοῦ φωνήεντος, οὐχὶ διὰ διφθόγρου.

Ψίλις, ἰδός, ἡ (δάπις). Τάπις εἰς τὸ ἐν μέ-
ρος μόνον μαλλωτός· ἐτι δὲ καὶ ψιλοτάπις. Ἀθην.
παραβλ. ψιλός, σημ. 1.

Ψιλόδρομος, ὁ, ἡ (δορά). Ὅ, τι ἔχει ψιλὸν, ἄτρι-
χον δέρμα.

Ψιλοκίθαριστής, οὗ, ὁ (κιθαρίζω)· ἐτι δὲ καὶ
ψιλός· κιθαριστής. Ὅστις παίζει μόνον τὴν κιθάραν,
χωρὶς νὰ ψάλλῃ, τραγοῦδῃ ἄμα· ὁθεν

Ψιλοκίθαριστική, ἡ· ὑπακοουμ. τέχνη. Ἡ
τέχνη τοῦ ψιλοκίθαριστοῦ. Ἀθην.

Ψιλοκορβέω, καὶ ψιλοκορσέω. μλ. ἥτω. Εἶμαι
φαλακρός. Διογένης Ἐπίκτ. ἐκ τοῦ

Ψιλοκορβεῖν, οὐ, ὁ, καὶ
Ψιλοκορσέω, οὐ, ὁ (κορβεῖν, κόρσιν). Ὅστις εἶναι φαλακρός.

Ψιλοκορσέω, = ψιλοκορβεῖν.

Ψιλόκουρος, ὁ, ἡ (κουρά). Ὅστις εἶναι φαλα-
κρός, ἢ ἐυρισμένους τὴν κεφαλὴν. Ἡρόδ.

Ψιλόκρηνος, ὁ, ἡ (κράνη). Φαλακρός. Ἡρόδ.

Ψιλομετρία, ἡ (μέτρον). ὁ Ἀριστοτέλ. ποιητ.
β'. καλεῖ οὕτω τὴν Ἡρωϊκὴν ποίησιν, μουσικὴν αὐτῆς
ἐχομένην οὐκ ἔχουσαν, ἀντίθετ. τῇ Λυρικῇ. κατὰ
τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀνομάζεσθαι ὁ ἄνευ μουσικῆς, ἥτις
ἦν πάντῃ Λυρικῇ, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, τὴν Ὀμηρικὴν
ἐποποιεῖν, »ποίησιν ψιλὴν»· ἴδε ψιλός, σημ. 3.

Ψίλον, τό. Δωρικ. ἀντί, πτῖλον, πτερόν.

Ψίλος, ἡ, ὁ (ψίω). κυρίως μὲν, Ὅ, τι εἶναι ἀπο-
τριμμένον ὁθεν ἐν γένει, ὅ, τι εἶναι γυμνὸν διό-
λου ἔρημον, ἄδειον· »ψιλὴ ἄρως» τὰ γυμνά ἀπὸ
δένδρα γυράφια. ἰλ. οὕτω καὶ »πεδίον μέγα τε καὶ
ψιλόν». Ἡρόδ. κατὰ τελείαν φράσιν· »ψιλὴ δέδρουν».

Ἡρόδ. ὁθεν »τὰ ψιλὰ», ὑπακοουμ. χωρία, τόποι
χωρὶς δένδρα· ὡσαύτως καὶ »ψιλὴ γεωργία» γεωρ-
γία ἀπλῶς ἄνευ φυτῆκομίας, ἀμπελοουργίας καὶ τ. τ.
Πρὸς τοῦτοις δὲ, »ψιλὰί μάχαιραι» γυμνά ἔξφι,
χωρὶς θηκάρια· »ψιλὴ ναῦς» χωρὶς κοπίδα καὶ τ. τ.
β') ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ. »ψιλός τινας»,
ὅστις εἶναι γυμνός ἀπὸ τι, δὲν ἔχει τι, Μεθομν.
ἐξαιρ. δὲ 1) Γυμνός ἀπὸ τρίχας· ὁθεν φαλακρός
»ψιλὸν δέρμα» χωρὶς μαλλί. Ὅδ. ὁθεν καὶ ὡς τὸ
λεῖος, ὅστις δὲν ἔχει γένεια· ὡσαύτως καὶ ὅ, τι δὲν
ἔχει πτερὰ »ἴσις ψιλὴ κεφαλὴν». Ἡρόδ. καὶ καθ'
ὁμοίαν ἀναφορὰν »ψιλὰί Περσικαί», Περσικοὶ τά-
πιτες, ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν χωρὶς ἐξέχον μαλλί. 2)
ἐξαιρ. δὲ εὐχρηστ. ἢ λέξ. ἐπὶ τῶν περὶ τὸν πόλε-
μον, »ὁ ψιλός» ὑπακοουμ. ὅπλων, στρατιώτης χω-
ρὶς βαρέα ὅπλα, ἥτοι χωρὶς ἀσπίδα καὶ δορυ, ἐλα-
φρὰ ἄρματωμένους, οἷον τοξότας, σφενδονιστάς,
κτλ. Ἡρόδ. ἄλλως δὲ, γυμνός, ἀντιθ. τῷ, ὀλίγης,
συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. »οἱ ψιλοὶ» καὶ »δύναμις
ψιλῇ» στρατεύμα ἐλαφρὰ ἄρματωμένον· ὡσαύτως
καὶ »ψιλοὶ ἵππευς» ἐλαφρὸν ἵππικόν, ἐλαφρῶς ἐνδυ-
μένον, τὸ δὲ »ψιλός ἵππος» ἄλογον χωρὶς ἑλάν.
Ξενοφ. 3) »ψιλός λόγος» ὁ πῆζός, ὁ λογογραφικός.
Πλάτ. καὶ »ψιλὴ φωνή» ἡ χωρὶς μελωδίας. Ἀχλ.

Τατ. παρὰ Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 165· μέντοι τὸ »ψι-

λοὶ λόγοι» καίτοι ἀντὶ τοῦ, τύποι ἀπλῶς τῆς διαλε-
κτικῆς ἄνευ ἀληθοῦς, πραγματικῆς ὑποθέσεως. β')
»ψιλὴ ποίησις» ἡ ἄνευ μέλλους, ἄρα ἡ ἐπικὴ. Πλάτ.
Φθρ. παραβλ. ψιλομετρία· ἐτι δὲ καὶ ποίησις ἄνευ
τῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μελωδίας. γ') ἐπὶ μου-
σικῶν ὀργάνων »ψιλὴ αὐλήσις, ψιλὴ κιθάρισις» ἡ
ἄνευ αὐλῶδίας, παίζεμον τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας
χωρὶς τραγῳδία, ἢ χωρὶς νὰ πῆζωνται ἐνταυτῷ
καὶ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα συμφώνως· ὁθεν »ψιλός
αὐλητής» ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν χωρὶς αὐλῶδον,
παραβλ. ψιλοκιθαριστής· ἐτι δὲ ὀνομάζονται »ψιλὰ
μουσικὰ ὄργανα», τὰ ὅποια ὅταν παίζωνται δὲν
ἐπιδέχονται τραγῳδῆμα ἐν ταυτῷ, ἢ τὰ ὅποια
παίζονται συνήθως χωρὶς τραγῳδία. Διον. συνθσ.
4) παρὰ τοῖς Γραμμτ. ἄνευ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος,
ἄρα διὰ τοῦ δασέος. β) »τὰ ψιλὰ» ὑπακοουμ. στοι-
χεῖα, κ, π, τ. ὁθεν »ψιλός γράφω ἢ καλῶ γράφω
ἢ ὁμιλῶ χωρὶς δασέος διὰ ψιλοῦ στοιχείου. Ἀθην.
ἐπὶ β'. ψιλός.

Ψίλοτάπις, ἰδός, ἡ (τάπις) = ψιλόδαπις· κυ-
ρίως κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν = ψιλός. Δουκ.

Ψίλοτης, ἡτος, ἡ (ψιλός). Τὸ νὰ ἦναι τι ψιλόν,
φαλακρόν, γυμνὸν ἀπὸ τι. 2) παρὰ Γραμμτ. ἡ ψι-
λὴ, τὸ ψιλὸν πνεῦμα. Πολύβ.

Ψίλοτοπαρχία, ἡ (ἄρχη). Τὸ νὰ ἦναι τις ἔρχων,
ἐπιστάτης ἀφουτεύτου, γυμνοῦ ἀπὸ φυτὰ καὶ δένδρα
τόπου τινός, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν πάσης ξεροκαμπίας·
παρὰ τὸ, »τόπος ψιλός» ἀρχή, ἐξουσία, ἀξία τις
ἐν Αἰγυπτῷ.

Ψίλω, ὦ (ψιλός). κυρίως, Ἀποξύνω, ἀποτριβῶ, μα-
δῶ τι· ἐξαιρ. τρίχας· ὁθεν κάμνω τι φαλακρόν·
μετὰ γενικ. »τὴν κεφαλὴν τινος. Ἡρόδ. κατὰ πα-
θητ. διάθεσιν· γίνομαι φαλακρός πῖπτον, μαδούνη-
ται τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου. Ἡρόδ. »κρέα ἐπι-
λωμένα τῶν δασέων», χωρὶς κόκκαλα. Ἡρόδ. ἐν
γένει δὲ, Ἀποστερῶ, γυμνῶν τινα· ἀπὸ τι π. χ.
»τινὰ τῆς δυνάμεως». Ἡρόδ. καὶ ἄνευ τοῦ, δυ-
νάμειος, παίρω, σκάνω τινός τὴν ἐξουσίαν. Ξενοφ.
2) παρὰ τοῖς Γραμμτ. γράφω ἢ προσφέρω λέξεις
διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ διὰ τῶν ψιλῶν συμφώ-
νων κ. π. τ. ὁθεν

Ψίλωθρον, τό. Ἀλειφῇ, χρίσμα, τὴν δύναμιν
ἔχων ἡ ἀφαιρῇ τὰς τρίχας τριχοῦ τοῦ τινος μέ-
λους τοῦ σώματος, ὃ ἐχρῶντο ἐξαιρ. ἐν τῷ λου-
τρῷ· κατεσκευάζετο δὲ, ὡς καὶ τὸ νῦν παρὰ τοῖς
βαρβάρους τῆς Ἀσίας χρησίμουν ῥουσμᾶ, ἐκ πεπυ-
ρωμένου ἀρτενικῆ καὶ ἀσβέστου.

Ψίλωμα, τό (ψιλὸν). Μέλος τοῦ σώματος, φύσει
μὲν τριχῶν, γυμνωθὲν δὲ τῶν τριχῶν του· ἐτι
δὲ καὶ ὅσπου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀφῆρηται τὸ κρέας
(ἢ δὲ ἐξήγηται, μέρος τοῦ σώματος ἀτρίχον ἢ γυ-
μνὸν κρέας, ψευδής).

Ψίλωσις, εὖς, ἡ (ψιλὸν). Τὸ νὰ γυμνῶνται τις ἢ
νὰ γυμνῶνται τι ἀπὸ τι· ἐξαιρ. ἀπὸ τρίχας, ἢ
ἀπὸ κρέας, μάστιγος χάσιμον τῶν τριχῶν τῆς κε-
φαλῆς, κ. τ. λ. τριχωτῶν μελῶν. Ἀθην. Ἡ δὲ διὰ
τῆς ψιλῆς ἢ τῶν ψιλῶν συμφώνων κ, π, τ, γραφῇ ἢ
προφορᾷ λέξεων τινων. Γραμμ.

Ψίλωτής, οὗ, ὁ (ψιλὸν). Ὅστις γυμνώνει, ἀπο-
στερεῖ τινα τὴν ἔξαιρ. ὅστις κάμνει τινα φαλακρόν
ἢ τοῦ ἀφαιρεῖ τὰ ἄρματα. 2) ὅστις γράφει, ἢ
προφέρει λέξεις διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ τῶν
ψιλῶν συμφώνων. Γραμμ. ὁθεν

Ψίλωτικός, ἡ, ὁν. Ὅ, τι εἶναι ἀρμόδιον, ἐπιτή-
δειον, εἰς ψίλωσιν, φαλάκρωσιν. 2) παρὰ τοῖς
Γραμμ. ὅστις προσφέρει, γράφει ἄσμενως, ἢ συνή-

- Θως λέξεις τινὰς διὰ τῆς ψίλης ἢ τῶν ψιλῶν συμφωνῶν, ὡς οἱ Διολεῖς καὶ Ἴωνες.
- Ψιμαρόν, τό, = εὐδαίον. Πούχ. ἄρα ἀντί χιμαρόν, τροπή τοῦ χ, εἰς ψ.
- Ψιμιθίζω, νεώτρ. τύπος· ἀντί ψιμιθίζω.
- Ψιμιθιον, τό νεώτρ. τύπος ἀντί ψιμιθιον.
- Ψιμιθιοφανής, ὁ, ἡ, = ψιμιθιοφανής.
- Ψιμιθιόω· νεώτρ. τύπος ἀντί ψιμιθιόω.
- Ψιμιθισμός, ὁ, = ψιμιθισμός. Κλήμης Παιδ.
- Ψιμιθός, ὁ· νεώτρ. τύπος ἀντί, ψιμιθός.
- Ψιμιθίζω, ἐπικ. ἀντί, ψιμιθίζω.
- Ψιμιθιον, τό καὶ
- Ψιμιθιον, τό· ἐπικ. ἀντί, ψιμιθιον. Νίκ.
- Ψιμιμυθός, ὁ· ἐπικ. ἀντί ψιμιμυθός.
- Ψιμιμυθίζω, μέλ. ἴσω. Ἀττ. ἰω (ψιμιμυθός). = ψιμιμυθός, ψιμιμυθός. Φικασιδόω.
- Ψιμιμυθιον, τό, = ψιμιμυθός. Ἀριστοφ. (τὸ υ, ἀεὶ μακρόν ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ).
- Ψιμιμυθιοφανής, ὁ· ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς ψιμιμυθιον.
- Ψιμιμυθιόω, ὡ, ὥσω (ψιμιμυθιον). Ἀλείφω τι με ψιμιμυθιόω, φικασιδόω, φικασιδόω.
- Ψιμιμυθισμός, ὁ (ψιμιμυθίζω). Φικασιδόμα, τὸ νὰ ἀλείφῃ τίς τι με φικασιδόω.
- Ψιμιμυθός, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ ὅσους ἡτοιμασμένος μολιθδιδός τίτanos· ὃν ἡ συνήθεια ἀξίον λέγει. Πλούτ. χρήσιμον τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἔτι εἰς τὸ νὰ ἀλείφωσιν αἱ γυναῖκες τὸ πρόσωπόν των διὰ νὰ φαίνονται ἀσπρότεροι κοιντ. συνήθ. φικασιδό. (νυν. Δουκ. Νινδ. ἐπικ. ἐν τῷ, ψιμιμυθιον δὲ, τὸ υ ἔστι μακρόν δι' οὗ διορίζεται καὶ τῶν παραγῶγων λέξεων ἡ προσῳδία)· ὅθεν
- Ψιμιμυθόω, = ψιμιμυθόω, ψιμιμυθίζω.
- Ψιν. Δωρικ. ἀντί, σφιν, αὐτοῖς· ὥσπερ τὸ ψέ, ἀντί σφέ. 2) ἀντί σφιν, αὐτόν. Αἰατ. ipsum.
- Ψινάξω, καὶ ψεινάξω, = ψίω. Γραμματ.
- Ψινάξ, ἄσος, ἡ· Ἀμπελόλημμα (οὐχὶ δὲ εἶδος ἀμπέλου) ὅπερ δὲν κρατεῖ, χάνει τὰ φύλλα ἢ τὸ ἄνθος τῶν σταφυλῶν ἐκ τοῦ ψίνομαι.
- Ψινδομαί, = ψίγμαι, ἰδε ψίνω.
- Ψινθός, τό, = τέρψις. Πούχ.
- Ψινομαί, ἐπὶ φυτῶν· ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ ἀμπέλου, κλάδων ἀμπελολημάτων. Ἀποβάλλει· ῥίπτει, χάνει τὰ φύλλα ἢ τὰ ἄνθη τῶν καρπῶν του (συγγεν. ἴσως τῷ, σίνομαι καὶ φθίνομαι).
- Ψίξ, ἐχός, ὁ, καὶ ἡ· πληθ. ὄνομαστ. ψίχες (ψίω). Κομματάκι· ἔξαιρτ. ῥέματος καὶ ἄρτου, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν τὸ, ψίχα. Πούχ. ὅστις ἔχει καὶ ψίχην καὶ ψίχην.
- Ψίξ, ψιδός, ἡ, = ψίξ· ἀμφβλ.
- Ψίσις, εὐς, ἡ (ψίω). Παράτριψις, ἐπίτριψις· τρῆκ. φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις· ἡ συνήθης τόνισις ψίσις, παροξτ. ψευδής.
- Ψίττα, ἡ· ὡς τὸ, σίττα. Ἐπιβόημα τῶν ποιμένων. ὅταν διώκωσι τὰ κτήνη· ὅθεν καὶ ἐπὶ. ἀντί τοῦ, ταχέως. Λουκιαν. καὶ ψύττα· ὅθεν
- Ψιττάξω, ἄσω. Φωνάξω τὸ ψίττα, ὅταν διώκω κτήνη.
- Ψιττάκη, ἡ = σιττάκη· ἰδε ψίττακος.
- Ψιττάκιον, τό, = ψιττάκιον.
- Ψιττάκος, ὁ, καὶ ψιττάκη, ἡ. Ξένον τι πτηνὸν τοῦ ὄρου μοῦ μεθ' ὥραιων πτερῶν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως μανθάνει να προσέβῃ λέξεις τινὰς, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. papagalos· ἔτι δὲ καὶ σίττακος καὶ σιττάκη γραφομένου.
- Ψιττίον, τό, = ψιχίον. Γραμμ.
- Ψιχάρπαξ, ἄρος, ὁ (ψίξ, ἀρπάξω). Ὅστις ἀρπάξει, κλέπτει τὰς ψίχας ψωμίου· κομκ. ὀνομασία ποντικῶν τινος ἐν τῇ Βατραχομ.
- Ψίχη, ἡ· καὶ
- Ψίχηνον, τό· ἰδε ψίξ.
- Ψίχιδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψίξ, ψιχίον. Ἐτυμολογ. μέγ.
- Ψίχιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ ψίξ. Μικρὰ ψίχα, ψιχίττα. Ν. Δ. ὅθεν
- Ψιχιδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ψίξ, ψίχα, ἔχει μέγεθος ψιχός. Εὐστθ.
- Ψιχολόγέω, ὡ, ἡσώ (ψίξ, λέγω). Συλλέγω, μαζώνω ψίχας.
- Ψιχιδής, ὁ, ἡ (ψίξ, εἶδος)· κατὰ συναίρ. ἀντί ψιχιδής.
- Ψίω, ψίω· σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ, ψάω. ψέω, ψίχω. Συντρίβω, λιανίζω τι· ἔξαιρ. λειάνω, ὡς π. χ. τὸ κρέας, ὅταν θίλῃ νὰ κάμω ἄλλαντας· ὅθεν καὶ μαστῶ (οὐχὶ δὲ χωνεύω). μετὰ μέσ. μέλ. Δουκ. (ἄρ' οὐ ψιά, ψεῖα, ψίξω, ψιάξω, ψιάω, ἔψια, ἔψιάξομαι, στία, στεία· ἔτι δὲ καὶ ψίξ, ψιχίον καὶ ψιδός μετὰ τῶν διαίρεσεων, καὶ συνήθως αὐτοῦ· συγγεν. τῷ, ψώω, ψωμός).
- Ψό. Ἀναβόησις ἀηδίας, ἀγανακτήσεως δηλωτικὸς· ὡς τὸ Γαλλ. si, si donec.
- Ψόα, ἡ· ἔτι καὶ ψοῖα· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. ψοῖα, ψοῖα. Τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέας, τῶν ἰσχυῶν αἰσάρκες περὶ τοὺς νεφροὺς· ἔξαιρ. οἱ ἐσωτερικοὶ μυεῖς τῶν νεφρῶν τὸ Λατ. lumbrī, κοιντρ. ψαράκια· ἔστι δὲ τύπος ἡττον χρήσιμος ἀντί τοῦ, ψία· Ἀριστοτλ.
- Ψογέρος, ἄ, ὄν (ψόγος). Ὅ,τι εἶναι ψόγου, μέμψως ἄξιον. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνθετίζει νὰ μέμφηται, ψέγη, κατηγοροῦ. Πινδ. Πυθ.
- Ψογέω, ὡ, ἡσώ, = ψέγω· ἀμφβλ.
- Ψόγιος, ἰα, ἰον. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνθετίζει νὰ μέμφηται, κατηγοροῦ· Πινδ. ἐκ τοῦ
- Ψόγος, ὁ (ψέγω). κυρίως, Ἐλάττωσις, μείωσις, ὅθεν ἀντικα, λοιδορία, μέμφις. Ἰσοκρ.
- Ψοθάλλω, = ψοφέω. Γραμ. ἐκ τοῦ
- Ψόθιος, ἰα, ἰον, = ψολόεις, ψόθος. Πούχ.
- Ψόθος, ὁ (ψόρος). = ψόρος, θόρυβος· συγγεν. τῷ, ψύθος. Γραμματ. 2) (ψόλος). = ψόλος· ἔτι δὲ καὶ, ψοῖθος γραφομένου συγγεν. τῷ, σποδός. Γραμμτ. ὅθεν τὸ ἐπίθ. ψόθιος, ἰα, ἰον.
- Ψοιά, ἡ· ἰδε ψόα.
- Ψοίθος, ὁ· ἰδε ψόθος· σημ. 2.
- Ψοίττος, ὁ, ἰδε ψόθος, «μυελός». Ὅ ἐν τοῖς σπονδύλοις τοῖς παρὰ τοὺς νεφροὺς μυελός.
- Ψολόεις, εἶσα, εν (ψόλος). Ὅ,τι εἶναι ἀσβολῶδες, ἀτμώδες, πυροειδές, φλογώδες, «κεραυνός». Ὅδ. ἡβλός· Ἐπυγραμ. ἀδέσποτ. 2) ὅ,τι εἶναι καπνισμένον, ῥυπαρόν· ὅθεν ἀπαντάται καὶ κατὰ σημ. ῥυπαρῶν, καὶ πνευθίων πραγμάτων. Πούτρ. παρὰ Νικ. Θηρ. δὲ καὶ δικαταλήκτως.
- Ψολοκομπεία, ἡ (ψόλος, κομπεία). Ἀλαζονεία, κομπασμός, τοῦ Κλέωνος· παρ' Ἀριστοφάν. ὅστις ὁμιλεῖ περὶ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν αἰνιττόμενος τὸ ψολόεις κεραυνός.
- Ψόλος, ὁ. Καπνὸς, αἰθάλη, ἀσβολή, φλόξ· ἔξαιρ. κεραυνός, ὅστις δὲν προξενεῖ φωτιά, ἀλλὰ μαυρίζει μόνον τὸ πράγμα, ὅπου πέσῃ.
- Ψομο-ομοφαν-χθῆ, τὸν Μοῦσῳ οἱ Αἰγύπτιοι προσεγόρευαν, ὃ ἐρμηνεύεται, «ὃ ἀπεκαλύφθη μέλ-λον». Αἰγυπτκ. λέξεις ἐπὶ ὀνόμ. τοῦ Μοῦσεως, σημαίν.

εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς ἀνεκάλυψε τὰ μέλλοντα.

Χρον. Πισχ.

Ψόρος, ὁ. ἰχθύς τις, ἀκριβέστερον ἄγνωστος, ἀλλ' ὡς καὶ ψύρος λεγόμενον. ἴσως ἂν παρ' ἡμῖν κοινῶς λεγόμενος, τούρος. Ἀθῆν.

Ψοφέω, ὦ, ἡσιν (ψόρος). Κάμνω κτύπον, κρότον· ἐν ᾧ σῆμα, ἀμπώκω, ἔλκω, κρούω, ἐλίσσω, συγκρούω, στρέφω τι· ἐξαίρ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκπέμπονσι ἀναθρόν κρότον, καὶ κένον, ὁπήμα· τον θόρυβον· μετὰ αἰτιατ. «ψοφέω τὴν θύραν ἢ τὰς θύρας» ὡς τὸ, κόπτω τὴν θύραν. Πλούταρχος· ὅθεν

Ψοφημα, ατος, τό· ὡς τὸ, ψόρος. Γρηγ. Ναξ.

Ψοφισις, εως, ἡ (ψοφέω). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις ἢ τι φάσιν, κρότον, θόρυβον. κ. τ. λ.

Ψοφτικὸς, ἡ, ὄν (ψοφέω). Ὅ,τι εἶναι ἀρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις δι' αὐτοῦ ψόρον, κρότον, θόρυβον κ. τ. λ. ὅστις συνεθίζει ἢ ἡθύνει, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ψόρον. κ. τ. λ.

Ψοφοδέεσις, ἡ, ὄν. Τὸ νὰ δειλιά, φοβῇται τις ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου· ἐκ τοῦ

Ψοφοδέης, εως, ὁ, ἡ (ψόρος, δέεος). Ὅστις φοβείται, δειλιά ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, θόρυβου, κ. τ. λ. Μένδρ. ἐξαίρ. ἐπὶ ζώων χρήσιμος, ἢ λέξεις ἐπὶ ψοφοδέως.

Ψοφοειδής, ὁ, ἡ· ἐπὶ β. ὡς (ψόρος, εἶδος). Ὅ,τι ἀκούεται ὡς ψόρος, προξενεῖ εἰς τὴν ἀκοὴν ἤχον ὅμοιον μὲ κρότον, θόρυβον.

Ψοφομήθης, ὁ, ἡ (ψόρος, μῆθος). Ὅστις συνεθίζει, ἔχει ἰδίωμα νὰ κάμνῃ θόρυβον, ταραχὴν ἐπὶ τ. τοῦ Βάκχου· ποιητ.

Ψοφοποιός, ὁ, ἡ (ψόρος, ποιέω). Ὅστις ἢ ὅτι κάμνει, προξενεῖ κρότον, θόρυβον.

Ψόρος, ὁ. Κρότος, κτύπος, θόρυβος, ἤχος σφοδρός. Ἰγν. Ἐρμ. ἐξαίρ. πανδηπότεις ἀναθρόος κτύπος, ἤχος. Δουκ. ὅθεν κλαγγή, τριγμός, τρίξιμον, βάζειμον καθὼς π.χ. τοῦ τουρεκ. τῶν κεδρῶν καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἐξῶν, ὅταν καίονται, ἢ ἄλλωτος, ὅταν ῥιπνται εἰς τὸ πῦρ. β) θόρυβος, ἤχος, κρότος εἰς μάτην ἀνευ λόγου γινόμενος, (οὐχὶ δὲ χωρὶς πράγμα· διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἤχος ἀνευ πράγματος, εἴτε ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, ἢ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται). ὅθεν καὶ ὁ κένος, οὐδενὸς ἀξίος κρότος τῶν χειρῶν, ἢ θόρυβος τῶν φωνῶν τοῦ ὄχλου.

Valck. ἐν Φοιν. «ψόροι». κενὰ μὲν, βαρύθυτογα δὲ νόματα· ἢ βροντώδεις, κορυφαστικὴν λέξεις, φράσεις. Δουκ. ἐκ τοῦ παρ' Ἰουκ. «δοῦπητε, ἐψόφιστε, δοῦπον, ψόρον, θάνατον», προήλαθε καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. σύνθη. ἐψόφησεν ἀντὶ ἀπέθανεν, ἐπὶ θανόντων ἀλόγων ζώων (συγγεν. τῷ, ψόθος). ὅθεν

Ψοφώδης, ὁ, ἡ (ψόρος, εἶδος)· κατὰ συναίρ. ἀντὶ ψοφοειδής. Ἀριστοτέλ.

Ψόω, ἴσα ψών.

Ψά, ἡ ψύχη, ἢ. Ἰωνικ. ἀντὶ, ψάα, ψαῖα, κατὰ πληθ. ἄριθμ. συνήθ. Lobeck. Φρύν.

Ψυεῖον, τό (ψύχω). Τύπος ὑπόγειος, ὅπου βάλονται βρώσιμα, ἢ πόσιμα πράγματα διὰ νὰ μὴ χαλνῶν, π.χ. τὰ ὑπόγεια καὶ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὅπου ψυχραίνονται ἐν καιρῷ τοῦ θέρους τὰ ποτά· παρὰ βλ. ψυχεῖον.

Ψυεῖς, εως, ὁ (ψύχω). Ὅστις κάμνει τι νὰ ψύχεται, νὰ γίνηται, μένῃ ψυχρὸν, κρύον ἢ πρᾶγμα τι, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται μένει τι ψυχρὸν· Εὐφρ. παρ' Ἀθῆν.

Ψύγμα, τό (ψύχω). Δρόσιμα, κρύωμα, τὸ νὰ ψυ-

χραίνεται, γίνηται κρύον τι. 2) πᾶν ὅ,τι κἄμνει, προξενεῖ δρόσιμα, κατάψυχον· ὅθεν α) καταψυκτικόν, δροσιστικόν ἱατρικόν, κατάπλασμα, ἐμπλάστρον. β) ἀεριστήρι, ἀνεμιστήρι, ῥιπίδι, μὲ τὸ ὅπου δινόμεν τὰς μύγας. Ἀθῆν. 5) πνοή, ἀναπνοή. Διονύτ. 4) τὸ νὰ δέχεται τις τινα, νὰ φέρηται πρὸς αὐτὸν μὲ ψύχραν, δυσαρέσκειαν. Λατ. frigus. Ἰωσήφ.

Ψυμός, ὁ (ψύχω). Τὸ νὰ ψυχραίνῃ τις τι, κρύω· μα. 2) τὸ ῥίος τοῦ παροξυσμοῦ. 3) τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνώνῃ τις τι.

Ψύγω, ἀρχαϊότατ. τύπος τοῦ, ψύχω, μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν Ἑλλ. Συγγρ. χρήσιμ.

Ψυδνός, ἡ, ὄν, = ψυδρός. Ὁείων.

Ψυδράκιον, τό· ὁποιοῦστ. τοῦ ψυδράξ.

Ψυδράξ, ακος, ὁ (ψυδρός). ἀφ' οὗ χρήσιμον κυρίως τὸ ὑποκορστ. ψυδράκιον, τό. Δευκόν τι ἐξάνθημα, φουτκαλίδ· ἐξαίρ. ἐπὶ τὴν ῥίνα, καὶ τὸ ἀκρον τῆς γλώσσης, ἐνομιζέτο δὲ, ὅτι προήρχετο ἀπὸ ψευδολογίας. Πολυδ. Διοσκρ.

Ψυδρός, ἡ, ὄν (ψύθος, ψεύδομαι), = ψευδής· παρὰ βάλα ψυδός.

Ψυθής, ἡ· καὶ ψύθης, ὁ, ἡ (ψύθος). = ψυδρός, ψευδής. Αἰσχύλ.

Ψυθίζω, = ψευθίζω. Γογγύζω, τονθορίζω, ὁμιλῶ τινος κυρίως εἰς τὸ ὥτιον, διαβάλλω, συκοφαντῶ, ψευματοῶ. Γραμμ.

Ψυθίος, ὄνιος, ὁ, = ψίθιος. Ἀθῆν.

Ψυθιστής, ὁ, ὄν (ψυθίζω). = ψιθυστής, ψευθυριστής. Ἡσύχιος.

Ψύθος, τό· σπανιτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ψεύδος, Διαβολή, συκοφαντία, ψεῦμα. Αἰσχύλ. 2) ὡς ἐπὶ ψεύτης, διαβητής, συκοφάντης. Καλλι. (ἀφ' οὗ ψυθίζω, ψευθός, ψευθίζω, συγγεν. τῷ ψύω, ψίθος, τῷ, ψεύδοι, ψεύδομαι κ. λ. τό υ, αἰ βραχυ, ὅθεν ἡ συνήθης τῶν σις ψύθος, προπεριπ. ψευδής). ὅθεν

Ψυθών, ὄνιος. Ὅστις εἶναι ψεύτης, καταλαλητής, συκοφάντης. Γραμμ.

Ψυκτήρ, ἡρος, ὁ (ψύχω). Ἀγγεῖον τι μέγα πιθωνῶς μὲ νερόν γεμάτων ἐπάνω εἰς τρίποδα τιθέμενον διὰ νὰ κρύνῃ ὁ οἶνος. Ἀθῆν. β) ἐν γενεῇ πανδηπότεις ἀγγεῖον εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον· «ψυκτῆρες γάλακτος». Φιλίστρ. γ) εἶδος ποτηρίου. 2) «οἱ ψυκτῆρες», τόποι σκιεροὶ, δροσεροί, εἰς ἀνάπαυσιν, τέρψιν ἐπιτήδειοι.

Ψυκτηρία, ἡ καὶ

Ψυκτηρίας, ου, ὁ, = ψυκτήρ. Ἀθῆν.

Ψυκτηρίδιον, τό· καὶ

Ψυκτηρίον, τό· ὁποκορ. τοῦ, ψυκτήρ. Ἀθῆν. κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Ψυκτηρίος, ἡ, ἰον (ψυκτήρ). Ὅ,τι ψύχει, δροσίζει, κάμνει, προξενεῖ κατάψυχον. Ἡσιόδ. «δένδρα ψυκτήρια». Εὐριπ. καὶ

Ψυκτηρός, ἡ, ὄν (ψύχω), = ψυκτηρίας· ἀλλὰ τὸ μὲν ψυκτηρὶς, παρὰ Διογγραφοῖς· τὸ δὲ ψυκτηρίας· παρὰ ποιητ. χρήσιμον.

Ψυκτός, ἡ, ὄν ἐπὶ β. ῥηματ. τοῦ, ψύχω. Ὅ,τι ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐκρύωσεν ἢ μπορεῖ τις νὰ τὸ δροσίσῃ, ἀμνησθῇ, δροσερόν.

Ψύλλα, ἡς, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ φύλλος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ φύλλος. Ξενοφ. «πόσους φύλλας πόδας ἐμοῦ ἀπέχει»· ἐτι δὲ καὶ ζωῦφρον τι, τὸ ὁποῖον καταπράγει τὰ δάπτρια, τὸ κοιντ. μαμούδι. 2) εἶδος ἀράχνης. Λατ. pulex. Αἰλιαν.

Ψύλλαξ, ακος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, ψύλλα. Ἡσύχ.

Ψύλλειον, τό (ψύλλα), = ψύλλον.

Ψυλλίζω. Πιάνω ψύλλους. Σουῖδ. ἀμφθ.

Ψύλλισον, καὶ ψυλλίον, τό (ψύλλα). Χόρτον τι φθοροποιῶν τῶν ψύλλων psylum, Πλίν. Διοσκρ. plantago psylum ἢ Lycopos. Λίνν.

Ψύλλος, ἀντί, ψύλλος, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ.

Ψυλλόδροτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅτι ἐβρώθη, καταφαγώθη ἀπὸ ψύλλους, ἢ ἀπὸ τὸ μαμουδί. »λάχανα ψυλλόδρωτα«. Θεόφρ.

Ψύλλος, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρώτως ἐξωλοθρεύθησαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγεται ὅτι δὲν ἐδιδάπτοντο οὐδ' ὅλους ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακεροῦς ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι τεράστια περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορῇ. Ἡρόδ.

Ψύλλος, ὁ. νεώτρ. καὶ οὐκ εὐχρηστ. τύπος ἀντὶ ψύλλα, ὅπερ ἴδε· παρ' Ἀριστλ. δὲ, ζῶων ἱστορ. Σαλάσιόν τι ζωύριον ὅμοιον μὲ τὸν ψύλλον.

Ψυλλοτοξότα, ἡ. Ἐπίλαστοι κάτοικοι τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἰστ. ἐκ τοῦ

Ψυλλοτοξότης, ου, ὁ (τοξότης). Ὁ ἐπὶ ψύλλου καθήμενος τοξότης· κωμικ. λέξις παρὰ Λουκιαν. ἀληθ. ἱστορ. = Ψυλλοτοξόται.

Ψυλλόδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ ψύλλον· ἢ ὅτι, ἔχει πολλοὺς ψύλλους.

Ψύλλων, ὁ. Ἰχθύς τις· ἡμαρτυ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ (τίλλων). Ἀριστοτλ. ζῶων ἱστορ.

Ψυμβυθίω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμβυθίω.

Ψύμβυθος, ὁ. νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψιμβυθός.

Ψυμβύθω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμβυθώ.

Ψύξις, εως, ἡ. Κατάψυξις, ἀνάψυξις, δροσιὰ ἀέρος· ἐν συνήθ. παροξτ. τόνωσις ψύξις, ψευδής.

Ψύρις, ης, ἡ. Νηὸς τις μικρὰ πρὸς ἄρκτον τῆς Χίου, ἢ νῦν Υαρά. Στέφ. καὶ Ἡσύχ. παρὰ Στράβ. Υύρα, τὰ, παρ' Ὀμρ. κατὰ τὸν Ἰων. τύπον Ψυρίη. 2) ἀντὶ ἀκάθαρτος παρ' Αἰσχύλ. ἦτοι εὐτελής παρὰ Στεφ. ὡς καὶ Ψυρίς, ἰδος, ἡ, ἰδιαιτέρ. Σηλκ. 3) ἀντὶ, λυπρὰ χέρος. Ἡσύχ. ἄρα μετὰ τοῦ ψάω, ψύω, ψάω, ψύω, ψωρὸς συγγεν.

Ψυρίη, ἡτος, ἡ = Ψύρα. Ὀμ. Ὅδ.

Ψυρία. Ἰων. Ψυρίη, ἡ παρ' Ὀμ. ἀντὶ Ψύρα, ὅπερ ἴδε. Ὅδυσ. κυρίως ὅμως Σηλκ. τοῦ

Ψύριος, ἱα, ἰων. ἐπίθ. τοῦ, Ψύρα. Ὁ κάτοικος τῆς Ψύρας, ἢ Ψυρίας, Ψυριανός.

Ψυρίς, ἰδος, ἡ, = Ψύρα.

Ψύρος, ὁ. ἴδε ψόρος.

Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξύ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ξηρᾶς, ταῦν Λειφοκοταλία. Ἡρόδ. Πανσ.

Ψυττάλεια, ἡ, = Ψυττάλεια. Στράβ.

Ψύττα, ἡ, = ψίττα. Εὐρπ. Κύκλ.

Ψύττω. Δωρ. ἀντὶ, πτώω· ὅθεν τὸ Λατ. spuō.

Ψυχγωγέω, ὦ, ἡσω (ψυχγωγός). Ἄγω, φέρω τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, εἰς τὸν Ἄδην ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ κυρίως. Λουκ. β) ἀνάγω, ἀνακαλῶ διὰ θυσίας τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἄδου. Πλάτ. γ) ἐξίλασμαι, ἱερόν τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων. 2) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, κερδαίνω τὴν εὐνοίαν, ἀγάπην τῶν ψυχῶν τῶν ζώντων, Σέλω, τέρπω, παρηγορῶ αὐτάς· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Λυκούρ. Ἰσοκρ. Ξενοφ. Ἀπομν. 3) εἶμαι ψυχέμπορος, [ἀνδραποδιότης] μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. 4) ψυχοραγῶ, ψυχομαχῶ· ὅθεν

Ψυχγωγῆμα, τό. Τέρψις, εὐφροσύνη, ἡδονή. (κατὰ ταύτην τὴν σημ. μόνον, οὐχὶ δὲ καθ' ὅλας τὰς σημ. τοῦ, ψυχγωγέω).

Ψυχγωγία, ἡ (ψυχγωγέω). Τὸ νὰ ἄγῃ, φέρῃ τις τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἄδην. β) τὸ νὰ ἀνάγῃ, ἀνακαλῇ τὰς ψυχὰς ἐκεῖθεν εἰς τὸν αἰὼν κόσμον· τὸ νὰ τὰς ἐξίλεονῃ διὰ θυσιῶν. 2) τὸ νὰ ἀναπειθῇ, παραμυθῇ, τέρπῃ, ἡδύνῃ, εὐφραίνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων· ἡδονή, τέρψις, παραμυθία, κολακεία.

Ψυχγωγικός, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχγωγόν, ἔξαιρ. ὅ,τι εὐφραίνει, τέρπει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ τὴν ψυχὴν.

Ψυχγωγίον, τό ὡς τό, ψυχομαντεῖον. Τόπος ὅπου οἱ μάντιες ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ ἐρωτῶσιν αὐτάς. 2) τόπος τερπνός, Σελκτικός, ἀρμόδιος εἰς εὐθυμίαν. 3) παρὰ Θεοφράστ. περὶ πυρός. Ὅπῃ ἐν τοῖς μεταλλείοις, δι' ἧς οἱ μεταλλεύοντες ἀναπνεύουσι καθαρὸν ἀέρα· spiraculum. Λατ. ἐκ τοῦ

Ψυχγωγός, ὁ, ἡ (ψυχῇ, ἄγω). Ὅς τις κατάγει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἄδην· ἐπὶ κυρίως τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ψυχγωγὸς παρὰ ψυχοπομπὸς καὶ νεκροπομπός. β) ὅς τις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν καὶ ἐπωδῶν καὶ ἐρωτᾷ αὐτάς. Εὐρπ. γ) ὅς τις ἐξίλεονεῖ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν, ἐξίλασμάτων κτλ. Πλούτ. 2) ὅς τις ἀναπειθεῖ, ἔλκει πρὸς ἐαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων· τὰς εὐφραίνει, παραμυθεῖ, πρᾶννει, ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐναντίαν σημ. ὅ,τι τις τὰς ἀποπλάγῃ, ἀπατᾷ δι' αἰσχρᾶς κολακείας, δολιότητος· ἀπατεῖν. 3) ἀνδραποδιστής, ψυχέμπορος, σωματέμπορος· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔξαιρ. ὅς τις κλέπτει παιδιὰ καὶ τὰ πωλεῖ· καθ' ἣν σημ. μόνον παρὰ ταῖς νεωτέροις χρήσιμος ἡ λέξις. Φρόνιχ.

Ψυχῶ, σω (ψύχος). Κάθημαι εἰς σκιερὸν τόπον καὶ δροσιζομαι, ἀνώνυμος παρὰ Σουῖδ.

Ψυχῶς, αἶα, αἶον (ψυχῇ). Ὅτι εἶναι, προέρχεται ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀνάγεται εἰς τὴν ψυχὴν.

Ψυχῶπις, ου, ὁ (ἀπατάω). Ὅς τις ἀπατᾷ, ἀποπλάγῃ τὰς ψυχὰς. Μελέαγγ. ἀλλὰ καὶ κατὰ καλὴν σημ. ὅς τις εὐφραίνει, ἡδύνει, τέρπει αὐτάς· »ψυχῶπις δυνεῖρος«. Μελγρ.

Ψυχῶριον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, ψυχῇ. (α)

Ψυχάρπαξ, ἄγος, ὁ (ἄρπάξω). Ὅς τις ἄρπάξει τὰς ψυχὰς. Νικήτας Χρον.

Ψυχαστήρ, οἱ, ὁ· προσηγορ. ὄνομ. τοῦ ψυχῶ. Ὁ ψυχῶζων, ἀναψυχὴν τινα δίδων. β) εἰς τὸ πληθυντ. ψυχασταί, οἱ, ἐπώνυμοι ποιήματός τινος τοῦ Στράτ.

Ψυχῶν (ψύχος). Καταψύχω, δροσιζώ. Αἰλιαν.

Ψύχαια, τὰ ὡς τὸ Ψύχαιον. Περπλ.

Ψύχειν, ὁς, ἡ, ὄν (ψύχος). Ὅτι εἶναι καταψυκτικόν, δροσιστικόν· ψυχρόν. Ξενοφ.

Ψύχειον, τό· καὶ ψυχίον, τό (ψύχος). Τόπος ἀρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, κρύωνῃ τίς τι, ἔξαιρ. νερόν. Ἀθῆν. »δρυκτὰ ψυχία«, τρύπαι εἰς τὴν γῆν εἰς τὸ ψύχειν τὸ ὕδωρ.

Ψυχεμπορικός, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχέμπορον· ὅθεν »ἡ ψυχεμπορικῆς, ὑπακμ. τέχνης, ἡ τέχνη, τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ψυχεμπορίου· ἀλλὰ καὶ ἐμπορεία μὲ ψυχικά, νοερά πράγματα· τοῦτ' ἐστίν, ὅταν ὁμαθῇς ἡ ἡμιμαθῇς τις ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν διδασκαλὸν ἐπιστημονικῶν μάλιστα μαθημάτων ἐπαγγελόμενος· ἢ καὶ πεπαιδευμένος μὲν, αἰσχροκερδὴς δὲ πωλεῖ τὰς

διδασκαλίας του ἀντὶ πολλῶν χρημάτων· ἀρα ὅ,τι εἶναι ἴδιον σοφιστοῦ, ψευδοδιδασκάλου. Πλάτ. σοφ.

Ψυχέμπορος, ὁ, ἡ (ψυχή, ἔμπορος). Ὅς τις πραγματεύεται μετὰ ψυχῆς ἢ ἀνδράποδα.

Ψυχή, ἡ (ψύχω). Πνοή, ἀναπνοή, ἀνασασμός. Χρύσπ. παρὰ Πλουτάρχ. καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐγνώσθη ἐξ ἀρχῆς ὡς σημεῖον καὶ πηγή τῆς ζωῆς· ζωτικὴ δύναμις, πνεῦμα, ζωὴ· πολλάκις παρ' Ὀμ. ὁθεν «ψυχὴ τέ μένος τε». Ἰλ. «τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ», ἀπέπνευσεν, ἀπέθανεν. Ἰλ. «τὴν ψυχὴν τιнос ζημιόυμαι», τιμωροῦμαι μετὰ τὴν ζωὴν τιнос, δηλ. διὰ τιμωρίαν μου φωνεῖ τις τινα τῶν συγγενῶν, φίλων μου. Ἡρόδ. ὡσαύτως καὶ «πνοὴν τῆς ψυχῆς τιнос ἀναρτοῦμαι», ἐκδικοῦμαι διὰ τὴν ζωὴν φρονεθέντος τινός· «ψυχὴν παρεβέβηκεν», ριψοκινδυνεύων. Ὁδύτ. «περὶ ψυχῆς, εἰς σωτηρίαν, ἢ συντήρησιν τῆς ζωῆς. Ὁδύτ. «ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών»· πόλεμος περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, δηλ. ἢ νὰ νικήσῃ καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐλευθερὸς πολέμῳ. Ἀχλ. Τατ. «τῆς ψυχῆς πρίαμα τια, ἀγοράζω τι μετὰ τὴν ζωὴν μου· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀλόγων ζῶων. Ἡρόδ. Ἀσπ. Πινδ. Νεμ. ἡ ἀφρημένη ἐννοια, ψυχὴ, παρ' Ἡρόδ. κατὰ πρῶτον· «ἀνθρώπων ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι». β) ἡ ψυχὴ, ὡς πηγὴ τῆς βουλήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, καρδία, θυμὸς, φρένες, φρόνημα, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς. Ἡρόδοτ. «ἐκ τῆς ψυχῆς», μετὰ τὴν καρδίαν· «τίνα οἰσθεσθὲ μετὰ τὴν ψυχὴν ἔχετε»; «τίνα οἰσθεσθὲ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν, ὅταν ἐμὲ ἴδῃ; τίνα καρδίαν νομίζετε, ὅτι θέλει ἔχει, ὅταν με ἴδῃ; Ἀνθλ. Παλτ. ἔξαιρ. σαρκικὴ ἐπιθυμία, κλίσις, ὀρεξίς· «δοῦναί τι τῇ ψυχῇ» τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις κατὰ τι εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του. Αἰσχλ. «ἡ ψυχὴ οὐ προσίσταται αἴτῳ»· δὲν ἔχω ὀρεξίν νὰ ῥάγω. Ξενοφ. γ) τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς, τὸ λογικόν. Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰδιαιτέρος τρόπος τοῦ συλλογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, τὸ Δατ. ingenium. Γαλλ. génie, π. χ. συγγραφῆς τινός. Διον. Ἀλκ. δ) «φίλη ψυχὴ» τὸ ἐν προσομιλίαις, φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ψυχὴ μου· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ. Ξενοφ. 2) ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισθεῖσα ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος, καὶ εἰς Ἄδου μεταβᾶσα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος· πολλὰ παρ' Ὀμ. «ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, Αἰάντος, κ. τ. λ.» 3) πεταλούδα, ἡ τὸ περὶ τοὺς λύχνους πετῶν ζωῶν· ῥάκιον ἡ πυρὸς στῆς ἄλλως, τὸ ὁποῖον ἐχρηστέμευεν ὡς σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τὴν ἐκ κάμψης μεταμόρφωσιν του. Ἀριστοτέλ. ζῶων. ἱστ. 4) ὀνομασία σκίου τινός· Ξενοφ. 5) ἡ ἐρασμία, ἀγαπητικὴ τοῦ ἔρωτος, ψυχὴ ὀνομαζομένη κατ' ἀλληγορικὴν τινα γῆμην, ἴδε Appulejus ἐν τῷ δ'. ε. καὶ ζ', βιβλ. τὸν ὑπ' αὐτοῦ μεταμορφώσεων· οἱ κατασκευασταὶ τῶν τεχνημάτων σχηματίζουσι συνήθως τὴν μυθολογούμενην νέαν ταύτην πετρίδα πεταλούδας φέρουσαν.

Ψυχίτις, ἡ, ἰον (ψυχὴ). Ὅ,τι εἶναι ἔμφυχον, ζῶν· ἔχει ψυχὴν. Ἰων. ἐπιθ.

Ψυχίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ψυχῆ. Μικρὰ ψυχὴ, ψυχίτσα, ψυχούλα. Λουκιαν.

Ψυχίζομαι, πυνθηκ. ἀνευ ἐνεργ. (ψύχος). Κρυόω, ἔχω, αἰσθάνομαι ψύχος. Γλωσσ. Στεφ.

Ψυχικός, ἡ, ὄν (ψυχῆ)· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν, π. χ. «δύναμις, πνεῦμα ψυχ.» ἢ ζωτικὴ δύναμις, ἢ πνοή· 2) ὅ,τι ἢ ὅς τις εἶναι ζωηρὸς, γοργός, εὐθαρσής,

εὐτολμος. 3) ὅ,τι εἶναι πνευματικόν, νοερὸν, ἀντίθ. τῷ, σωματικόν. 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅ,τι γίνεται διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς, εὐεργεσία, ἀγαθοποιία, ἐλεημοσύνη. Ἀνάλεκτ. κατὰ ταύτην τὴν ἐννοίαν ἐκάλεον καὶ οἱ Ὀρεινοὶ τοὺς ἄλλους μὲν, ψυχικούς, ἐαυτοὺς δὲ, πνευματικούς.

Ψυχινός, ἡ, ὄν (ψύχος). = ψυχεῖνος.

Ψυχίον, τό· ἴδε ψυχεῖον.

Ψύχιον, τό (ψ). Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μετὰ λιμένα, νῦν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ.

Ψυχουλκός, ὁ, ἡ = ψυχουλκός καὶ ψυχούλκος.

Ψυχμός, ὁ (ψύχω). Ψύχος, ψύχρα, κρυάδα, ἔξαιρ. τὸ ῥίγος παροξυσμοῦ.

Ψυχολαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅ,τι βλάπτει ἢ ἔσται ἐλλείπει τὴν ψυχὴν του. Θεοφύλ.

Ψυχόθροος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). = ψυχροθόρος.

Ψυχονομία, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, ὑπαρξίς τῆς ψυχῆς. Πλούταρχ. ὁθεν

Ψυχολογικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχολογίαν.

Ψυχολογία, ἡ (δαίω). Ὅ,τι συγχίζει, ταράττει τὴν ψυχὴν· ἐπιθ. τοῦ Βάνχου. Ἀνάλ. ὡς διαίρων τὰς ψυχὰς τῶν συμποίνωντων.

Ψυχολογία, ἡ (διαβαίνω). Ὅ,τι διαπερᾶ, καταλυεῖ τὴν ψυχὴν.

Ψυχολογία, ἡ (δοῖμι). Ὅ,τι δοτῇ, ὅς τις δίδει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν. Ἀνάλεκτα.

Ψυχολογία, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μετὰ τὴν ψυχὴν· ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ψυχῆς ὄν.

Ψυχολογία, ἡ (ἐπὶ). (ψυχῆ). Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

Ψυχολογία, ἡ (κτείνω). Ὅ,τι τὰς ψυχὰς κτείνων, φρονεῖ.

Ψυχολογία, ἡ (ὀλεθρός). Ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχὴν. 2) ὁ ψυχολογία. ὡς οὐσιαστ. ἀπάθεια, ὀλεθρὸς τῆς ψυχῆς.

Ψυχολογία, ἡ (καὶ ἡ). καὶ ἡ.

Ψυχολογία, ἡ (ψύχω), = ψυχολογία, σημ. 1. Ὑμν.

Ψυχολογία, ἡ (λίπα). Ὅ,τι στερεῖται τῆς ψυχῆς· ἐξέψυχε. Ἀνάλεκτ.

Ψυχολογία, ἡ (μαντεῖον). Τόπος, ὅπου ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς, τῶν τεθνεώτων καὶ τὰς ἐρωτοῦσι περὶ τοῦ μέλλοντος. Πλούταρχ.

Ψυχολογία, ἡ (μάντις). Ὅ,τι ἀνακαλεῖται τοῦ Ἄδου τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων καὶ ἐρωτᾷ αὐτὰς περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ψυχολογία, ἡ (μάχομαι). Μάχομαι δις λυσσασμένους, ἀπελπισμένους ὑπὲρ τῆς ψυχῆς, ζωῆς.

2) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ψυχολογία, ψυχολογία· ὁθεν

Ψυχολογία, ἡ (μάχη). Μάχη μετὰ ἀπελπίαν· ἡ μείχρη θανάτου μάχη ἐπὶ ζωῆς. Πολύδ. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ψυχολογία.

Ψυχολογία, ἡ (ψύχος, μέγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεγνύμενον μετὰ ψύχους· ἴδε ψυχολογία. Πλούταρχ.

Ψυχολογία, ἡ (ψυχῆ, πλανάω). Ὅ,τι τὰς, ταράττει, ἀπολανθάνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν. Ἀνάλ.

Ψυχολογία, ἡ (πύξιον, τό). Τόπος, ἡ μάλλον ἀντρον, σπήλαιον διὰ τοῦ ὁποῖου αἱ ἐξεληθῶσι ἀπὸ τῶν σωματῶν ψυχαὶ ἀποπέμπονται εἰς τὸν Ἄδην, ἢ ὁθεν ἐξέρχονται ὅταν ἀναλακίσῃ τις αὐτὰς πρὸς μαντεῖαν. Πλούταρχ.

Ψυχολογία, ἡ (πέμπτω). Ὅ,τι πέμπει, ἢ συνοδεύει τὰς ἐξεληθούσας ἐκ τῶν σωματῶν ψυχὰς, ἔξαιρ. εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἐξάγει πάλιν αὐτὰς ἐκ τοῦ Ἄδου· ὁθεν συνήθ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τοῦ Χάρωνος. Εὐρύπ. Ἀλκ.

Ψυχολογία, ἡ (ψύχω), ὡς, ἡ, = ψυχολογία.

Ψυχόρσγης, ὁ, ἡ, = ψυχόρσγης.

Ψυχόρσγία, ἡ, = ψυχόρσγια.

Ψυχόρσος, ὁ, ἡ, = ψυχόρσος.

Ψυχόρσγέω, ὦ, ἦτω. Ἐγὼς τοῦ θανάτου εἰμι, ὅτε ἡ ψυχὴ μου ἀρχεται νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος, ψυχομαχ. Εὐριπ. Ἀπολλ. ἐκ τοῦ

Ψυχόρσγης, ὁ, ἡ (ρήγνυμι). Ὅς τις εἶναι ἐλγὺς τοῦ θανάτου, ὅς τις ψυχομαχεῖ, παλαίει μὲ τὸν θάνατον. Εὐριπ. ὅθεν

Ψυχόρσγία, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ θανάτου μάχη, τὸ ψυχόρσγαγεῖν.

Ψυχόρσφω, ὦ, ἦτω. Ῥωθ, βυζάνω τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν. 2) Ῥωθ κρᾶσι κρυμμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἡ εἰς πάγον· ἐκ τοῦ

Ψυχόρσφος, ὁ, ἡ (ψυχὴ, ῥοφίω). Ὅς τις ῥωφᾷ, βυζάνει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν. 2) ὅς τις ῥωφᾷ κρᾶσι κρυμμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἡ εἰς πάγον.

Ψυχος, τό (ψύχω). Κατάψυχος, δροσιτὴ ἀέρος. Ὅδ. β) ψύχρα, κρυάδα· πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ψύχρα. παρὰ δὲ Ξενοφ. πλθ. ἀρθ. τὰ ψύχη· (ἡ παροξύν. συνήθως τόνωσις ψύχος, ψευδής).

Ψυχόσος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὅς τις σώζει, διατηρεῖ τὴν ψυχὴν, ζωὴν. Ἀνάλεκτ. ποιητ.

Ψυχόστασία, ἡ (στάσις). Ζυγοστασία, ζυγίασμα τῆς ψυχῆς ἢ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ζυγαριάν· ἐπιγραφὴ τραγωδίας τινὸς τοῦ Αἰσχλ. ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Θέτις καὶ ἡ Πός ἀντιστάθησαν τὴν ζωὴν τοῦ Ἀχιλλεύος μὲ τοῦ Μένονος καὶ εὐρέθη ἐλαφροτέρη ἡ τοῦ Μένονος. Πλούταρχ. ὁ Ἀρσφ. ἐν Βατρ. παρωδεῖ τὸν Αἰσχλ. χαριέστατα.

Ψυχόστος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅς τις στέλλει ἢ συνοδεύει, τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων.

Ψυχόσστης, ου, ὁ, = ψυχόστος. Ὑμνδ.

Ψυχόσκη, ὁ, ἡ (τίκω). Ὅς τις τίκει, ἀναλύει τὴν ψυχὴν. 2) τὸ διὰ τοῦ οὐοῦ ἀναλύεται ἡ διαχύνεται ἡ ψυχὴ· νδάρουα, χεῖληα κ. τ. τ. Ἀνάλκ.

Ψυχόσμειας, ου, ὁ. Ὅς τις εἶναι τῶν ψυχῶν ταμίης, ἦτοι διανέμει, διαφυλάττει, οἰκονομεῖ τὴν ψυχὴν. Στοβαῖος Φυσ. σελ. 1084.

Ψυχόσφω, ὦ, ἦτω. Τρέφω, διατηρῶ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν, ζωοποιῶ· ἐκ τοῦ

Ψυχόσφος, ὁ, ἡ (ψυχὴ, τρέφω). Ὅστις ψυχόσφει, τρέφει, διασώζει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν, ζωογονεῖ, ζωοποιεῖ. Διοσκωρ.

Ψυχόστος, ὁ, ἡ (ψύχος, τρέφω). Ὅτι τρέφει ἀπὸ τοῦ ψύχους, προκόπτει, αὐξάνει εἰς τὸ ψύχος, εἰς τὴν κρυάδα. Ὀρφ.

Ψυχούκμας, ἡσμαι, μέσ. ἀποθτ. Ψυχόρσγῶ, ψυχομαχῶ, χαροκρούσμαι· ἐκ τοῦ

Ψυχούκδς, ὁ, ἡ, καὶ

Ψυχούκκος, ὁ, ἡ (ἔλκω). Ὅστις Ψυχόρσγαγεῖ. 2) ὅστις ἔλκει, ἐν ἑαυτῷ ἄγει τὰς ψυχὰς.

Ψυχόφθρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις ἡ, ὅτι φθείρει τὴν ψυχὴν, εἶναι θανάσιμον.

Ψυχόω, ὦ (ψυχὴ). Ἐμψυχόνα, ζωογονῶ τινα ἢ τι. 2) (ψύχος) δροσιζῶ, ψυχραίνω τι.

Ψυχραίνω, αὐδ (ψυχρός). Κάμνω τι ψυχρὸν, κρύον· ἐν τῇ συνήθειᾳ σημαίνει καὶ τὸ, λυπῶ, ἀθυμεῖν ποῶ. Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ψυχρᾶσία, ἡ. Τὸ νὰ καταψύχῃ, κρυόνῃ, κάμνῃ τίς τι ψυχρὸν, κρύον. Δγν. Λοτ.

Ψυχρεύμα, τό. Ψυχρὸς λόγος, κρύα ὁμιλία. 2) = ψυχρότης· ἀμφλ. ἐκ τοῦ

Ψυχρεύμαι, εὔσμαι, μέσ. ἀποθ. (ψυχρός).

Πράττω ἢ λέγω τι μὲ ψύχραν, ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι κρύα, βιασμένα. Ἑρμογέν.

Ψυχρήστος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, σῆμα. 3.). Ὅτι ἐσφυροκοπήθη κρύον, χωρὶς νὰ τὸ βάλλωσιν εἰς τὸ πῦρ. 2) ὅτι πεπυρωμένον ἐν ἐσθέτῃ, βληθὲν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ γένῃ σκληρόν, ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου, «ξίφος».

Ψυχρία, ἡ (ψυχρός). Ψύχος, ψύχρα, κρύος.

Ψυχρίζω, ἰσώ, Ἀττ. ἰω (ψυχρός). Ψυχραίνω, κάμνω τι ψυχρὸν. Ἀλεξανδ. ὁ Τραλλιαν. «οἶνον ψυχρισθέντα». ὅθεν

Ψυχριστός, ἡ, ὄν. ἐπιθ. ῥημτκ. τοῦ, ψυχρίζω. Ὅτι ἔκαμην, ἀφ' ἧς τις νὰ κρυώσῃ.

Ψυχροβᾶφης, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅτι ἐδάφῃ, ἐσθέσθῃ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἔξαιρτ. ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου. 2) ὅτι μετεδόθη εἰς τι διὰ ψυχρᾶς βαφῆς· ἐπὶ χρωμάτων καὶ ὁσμῶν.

Ψυχροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Παρὰ Λουκιανῷ ἐν Ἰππία, 7. «οἶκος ψυχροδόχος» τὸ ψυχρὸν, μὴ θερμασμένον οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον λούεται τις, κάμνει κρύον λουτρόν.

Ψυχροκόλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἔχει ψυχρὸν στόμαχον. Πρόκλος Παραφρ.

Ψυχροκόμωμα, τό, = ψυχρολογία. Ἡσύχ.

Ψυχρολόγος, ὦ, ἦσω (ψυχρολόγος). Ἀλλῶ, λέγω, ὁμιλῶ ψυχρὰ, ἀπὸδῇ, καυχητικὰ, ψευδῇ, μάταια καὶ ἀνωφελεῖ πράγματα· ὅθεν

Ψυχρολόγία, ἡ. Τὸ νὰ ψυχρολογῇ, καυχᾶται, φλυαρεῖ, λέγῃ τις ἀκαιρολογίας, μωρολογίας.

Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψυχρολογεῖ, λέγει ψυχρολογίας.

Ψυχρολούσιος, ὁ, ἡ. Τὸ νὰ λούηται τις εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ψυχρὸν λουτρόν· ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτω, ὦ, ἦσω. Λούομαι, κάμνω, παίρνω λουτρόν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις ψυχρολουτεῖ, λούεται εἰς ψυχρὸν, κρύον νερόν.

Ψυχρολούτης, ου, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἡ, ὅτι ψυχροποιεῖ, κάμνει τι νὰ γένῃ ψυχρὸν, κρύον.

Ψυχρολύγης, ὁ, ἡ (μῖγνυμι). Ὅτι εἶναι μιγμένον μὲ ψυχρὸν τι· ἔξαιρτ. μὲ ψυχρὸν ὕδωρ· πῖθας. ὁρθότερος τύπος ἀντὶ, ψυχομῆγης.

Ψυχροπίεω, ὦ (ψυχροποιέω) = ψυχραίνω.

Ψυχροπιότης, ἡ, ὄν. Ὅτι ἀνῆκει, εἶναι καλὸν, ἀρμόδιον, εἰς τὸ νὰ ψυχροποιῇ τι.

Ψυχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἡ, ὅτι ψυχροποιεῖ, κάμνει τι νὰ γένῃ ψυχρὸν, κρύον.

Ψυχροποσία, ἡ (ψυχροπότης). Τὸ νὰ πίνῃ τις ψυχρὰ, κρύα ποτὰ· ἔξαιρτ. ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχροποτέω, ὦ, ἦσω. Πίνω ψυχρὰ, κρύα ποτὰ, ἔξαιρτ. κρύον νερόν· ἐκ τοῦ

Ψυχροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ψυχροποτεῖ· ἔξαιρτ. πίνει ψυχρὸν, κρύον νερόν.

Ψυχροβόρημονέω, = ψυχρολογέω.

Ψυχρος, ὁ (ἐπιθ. ψυχρός). Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χάρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Ψυχρός, ἂ, ὄν (ψύχω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅτι εἶναι ψυχρὸν, κρύον, καταψυκτικόν, δροσιτικόν. Ὁμ. «τὸ ψυχρὸν», ὕπκ. ὕδωρ. Θεογν. ἔξαιρτ. δὲ ἐπὶ παντὸς ὁῦποτε νεκροῦ, ἀποθανόντος. Ἡρόδ. 2) πρτκ. ὅτι εἶναι ψυχρὸν, ἀηδὲς, ἀποτον, παράλογον· ἐπὶ λέξεων, ἐκφράσεων. β) ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι ψυχρός, ἀδιάφορος εἰς κάθε τι, ἀηδὲς, ἀσυμπαθής· ὅθεν ἀναίσθητος, χωρὶς ζωηρότητα. γ) ἐπὶ τῆς ζωῆς ἢ τῆς Μοίρας τοῦ ἀνθρώπου, φρικώδης, φρίκης, τρόμου πρόξενος. Σπκλ. Δλ. ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἐνδεής,

ἄθλιος, δυστυχής. δ) ἐπὶ πράξεων· ἄνευ ἐμβριθείας, ἐνεργείας, ἀποτελέσματος· ἀλυσίτελής, ἀνωφελής, ματαία »ἐπικουρία, νίκη«. Ἡρότ. ἐπὶ ῥ. ψυχρῶς· ὁθεν

Ψυχρότης, ἡτος, ἡ. Ψύχρα, κρυάδα. 2) τρπκ. τὸ νὰ ἦναι τὴ ψυχρὸν, ἀνδρὲς, ἀτοπον ἰδε ψυχρὸς σημετ. 2. β) τὸ ἰδίωμα τοῦ ψυχροῦ ἀνθρώπου· παρβλ. ψυχρὸς, β.

Ψυχροφάντασμα, τό· ταῦτὸν τῷ, ψυχροκόμψωμα. Ἡσύχ.

Ψυχροφῶς, ὁ, ἡ (φωβέσθαι). Ὅστις ἡ ὅ, τι φοβεῖται τὸ ψυχρὸν ὕδωρ. Γαλν.

Ψυχροφῶρος, ὁ, ἡ (φέρειν). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ψυχρὸν ὕδωρ »τὸ ψυχροφόρον· ψυχρὸν, κρύον λευτῶν. Λατ. frigidarius.

Ψυχρῶ, ὡ, ὥτω (ψυχρός)· = ψυχραίνω· παθτ. ἐπὶ πραγμάτων, ψυχραίνεται, κρύνεται.

Ψύχω, ἔω, παθτ. ἄρ. ἁ. ἐψύχθη. Ἀνθλ. Παλατ. παθ. ἄρ. β'. ἐψύχην καὶ ἐψύχην. Βουτμ. Γραμμ. κυρίως μὲν. Πνέω, φυτὰ, ἀναπνέω »ἦκα μάλα φύξασα«. ἰλ. 2) συνήθως δὲ, ψυχραίνω, κρύνω, δροσιζῶ τι. Ἡρότ. ὁθεν καὶ θανατόνω τι. Ἀλέ. καὶ Ἀπλ. ῥδ. β) παθτ. δροσιζομαι, παίρνω τὸν κατὰ ψυχὸν ἐπὶ πραγμ. γίνεται ψυχρὸν, κρύον, κρύνεται. Ἡρότ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ εὐρηται κατὰ ταύτην τὴν σημετ. καὶ κατ' ἐνεργ. ἀμετάβτ. διάθσ. Νικ. 3) ξηραίνω, στεγνόνω τι· ἀφ' οὗ ψυχὴ καὶ ἐκ τῆς ψ. σημετ. ψυχρός, ψυχρὸς, κτλ. συγγ. δὲ ἔως τῶ, φύσος, φυθίζω, ψιθυρίζω [τὸ υ, ἀεὶ μικρ. καὶ μόνον ἐν τῷ παθτ. ὡρ. β'. βρχ. Ἀρστ.].

Ψύχωσι, ἔως, ἡ (ψυχεῖν). Ἐμψύχωσις, ζωοποιήσις. Ἀτωνῖν· παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς δὲ καὶ ἡ ψυχῆ. Κλήμ. σελ. 62.

Ψυχωφέλεια, ἡ. Τῆς ψυχῆς ὠφέλεια. Σουῖδ. ἐκ τοῦ

Ψυχωφέλης, ὁ, ἡ (ψυχῆ, ὠφέλεια). Ὅ, τι ὠφελεῖ, τρέφει, δυνάμειναι τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν. Σουῖδ. καὶ Παλλᾶδ. Λαυσία.

Ψύω, σπάνιος καὶ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀπαντῶμενος παρατχηματισμός τοῦ, ψάω, ψέω, εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψύθος, ψυθίζω, ψιθυρίζω, ψυδρὸς, ψυδρὸς ψυδρὸς, ψευδὸς κ. τ. λ. ἔως δὲ συγγ. καὶ τῶ ψύχω, ψυχῆ, ψυχός.

Ψῶ, κατὰ παράδ. Ἀγροικὸν προσφώνημα, Γρηγόρ. Κορινθ. Ἀθῆν. φαίνεται, ὅ, τι, νὰ ἦναι τὸ ψῶ, τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμαί μεταχειρίζεται. Ἐτυμ. ἐν τῇ λέξει ἐχθές. 2) συναίρει, ἀντί, ψάω.

Ψῶα, ἡ (ψῶ). Σαπρότης, σπηεδὼν, ἡ δυσωδία σεσηπτός τινος σώματος, πρῶμαχος· σπαν. ποιητ. λέξις παρβλ. ψώρα.

Ψῶζα, ἡ, = ψῶα. Ἐτυμ. μέγ.

Ψωθία, ἡ· καὶ

Ψωθιον, τό (ψῶω, ψωμός)· ὡς τὸ, ψαθύριον· ὅπερ ἰδε. Πολυδεῦκ. Ἀθῆν.

Ψωία, ἡ = ψῶα· ὁθεν

Ψωίος, ἡ, »ἄφροδος ὑγρὰ ἢ ὄθος, δυσωδία καὶ ἢν καλοῦσι μίνθον, οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μούσμημα«. Ἡσύχ. παρβλ. ψῶα· κατ' ἄλλους δὲ, ψώϊος, ὁ, ἡ. Ὅ, τι εἶναι σαπρὸν, μουχλιασμένον, σαχνὺν, βρομμερόν.

Ψωκτής, ὁ. Τεταρτομοριακὸς εὐτελής, Λατ. quadrantarius. Γλωσσ.

Ψωκτός, ἡ, ὄν (ψάω) = ψαιττός.

Ψωλή, ἡ (ψωλός)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ πόσθη, τὸ ἀνδροκὸν αἰδοῖον, ὅταν εἰς συνουσίαν σπρυγῶν ἀπογεγυμνωμένην φέρῃ τὴν βάλανον. Ἀρστ.

Ψωλόεις, εσσα, εν = ψωλός, ἀμφβλ.

Ψωλός, ὁ. Ὁ ἄφροδις καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄνα-

τεταμένον καὶ με γυμνὴν βάλανον ἔχων ἀνὴρ· ὁθεν α) ὅστις πασχνητῆς, εἶναι ἀκατῆς περὶ τὰ ἀφροδισία, ἀσελῆς· Ἀρστ. β) ὅστις εἶναι περιτετμημένος, αἰὼν, Ἰουδαῖος, Τοῦρκος (πιθαν. παρὰ τὸ ψάω, ψάω). ὁθεν

Ψωλῶν, ὡς, ὁ = ψωλός· παρβλ. πόσθων.

Ψωμήξ, ὁ. Ἡσύχ. ἀντι ψώμει.

Ψωμίξω, ἴσω, Ἀττ. ἴω (ψωμός). Τρέφω τινὰ βάλλων τοὺς ψωμούς· εἰς τὸ στόμα τοῦ· ὁθεν ἐν γενεαί τρέφω, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων· Ἀρστ.

Ψωμίξ, ὁ. Σκώληξ τις εἰς τὰς ῥίζας τοῦ σίτου ὢν. ὁθεν »ἐξεψώμισεν ὁ σίτος«, Ἡσύχ. δηλ. ἐξαγώθη, ἠφανίσθη ἀπ' αὐτοῦ τοὺς σκώληκας, παρβλ. ψήν, ψιν, ψίξ, ψίς.

Ψωμίον, τό, = ψωμίον· ὅπερ ἰδε.

Ψωμίον, καὶ, ψώμιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, ψωμός. Ὀλίγος ψωμός, μικρὰ ἔνθεσις· ἡ συνήθεια λέγει ἀπλῶς, ψωμίον τὸν ἄρτον.

Ψωμίσμα, τό (ψωμίξω)· ὡς τὸ ψωμός. Μία δὲξις ψωμοῦ, κοιντ. μία χαψιά, βουκοσία. Πλούταρχ.

Ψωμοκόλα· κεύω. Εἰμαι ψωμοκόλας· Ἀθῆν. ἐκ τοῦ

Ψωμοκόλας, ἄχος, ὁ (κόλας). Ὅστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὸν προσκαλοῦν νὰ τὸν φιλέωσι, εἶναι παράσιτος.

Ψωμοκόλαφος, ὁ (κόλαρος). Ὅστις δέχεται, ὑποφέρει ἀσμένους κολαφισμούς, μόνον διὰ νὰ τῷ δίδουν νὰ τρώγῃ χαμερπῆς, οὐτιδανὸς παράσιτος. Δίριγος παρ' Ἀθηναίους.

Ψωμόλεθρος, ὁ (ὄλεθρος). Ὅστις ἐξολοθρεύει, ἀφανίζει τοὺς ψωμούς, φαγῶς, ἀχόρτατος· κωμκ. λέξις ἐπὶ τῶν ἀκοράτων παρασίτων.

Ψωμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει ψωμούς, ψωμάς. Πλούταρχ.

Ψωμοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦν ψωμί. Φαβωρ.

Ψωμός, ὁ (ψάω, ψάω). Τμήμα, τεμάχιόν τι, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα, ἔξαιρ. κομματάκι κρέατος ἡ ἄρτου (βούκκα)· »ψωμοὶ ἀνδρώμεοι«, βούκες ἀπὸ ἀνθρώπινον κρέας. Ὁδ.

Ψώρα, ἡ (ψάω, ψάω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τοῦ δέρματος κνησμῶδες πάθος· παρὰ Πλιν. εἰς τὸ scabies, impetigo καὶ psora μεταφραστῶν, κυρίως Ἐθλιν. τοῦ, ψωρός, ὅπακμ. νόσος, καὶ πᾶν κνησμῶδες ἐξάνθημα· ἐτι δὲ καὶ κνησμονή, ἑτερόν τι δεινότερον εἶδος τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται· »ἀγρία ψώρα«, τὸ παρ' ἡμῖν κατὰ. 2) πάθος τι τῶν δένδρων, ἔξαιρ. τῶν συκῶν, ὅταν κακαλύπτηται ὁ φλοιὸς με βρύον (μούσκλον)· τῶν ἐλαίων δὲ τὸ πάθος αὐτὸ λέγεται λειγν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, τὸ ἑμπτερον ζώριον φανόμινγα, ὅπερ ἵπταται περὶ τὸ φῶς τῶν λύχνων, ἄλλως φάλανα καὶ πυραύττης.

Ψωραγρία, κωμκ. Ἐχω, πάσχω τὴν ἀγρίαν ψώραν· παρὰ τοῖς Ὁ. Λευιτκ.

Ψωράλεος, ἔα, ἔον (ψώρα). Ὅστις ἡ, ὅ, τι πάσχει, ἔχει ψώραν. 2) ἐπὶ δένδρων, ὅ, τι πάσχει βρύον, εἶναι ἡ φλοιδά του κατασκευασμένη με βρύον, με μούτκλα.

Ψωράλοςεις, εσσα, εν, = ψωραλέος· ἀμφβ.

Ψωράω (ψώρα)· = ψωριάω. Lob. Φρύν.

Ψωρίσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἡ τι τὴν ψώραν, ψωράσισμα· ἐν γενεῖ δὲ, = ψώρα.

Ψωρία, ὡ, ἄτω (ψώρα). Πάσχω, ἔχω ψώραν· ἐν γενεῖ δὲ, ἔχω ἐξάνθημα κνησμῶδη. 2) ἐπὶ δένδρων, = λειγνιὰ, εἶναι σκεπασμένη ἡ φλοιδά του με μούτκλα, βρύον.

Ψωριχός, ἡ, ὄν (ψώρα). "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψώραν, ἱατρεῦει τὴν ψώραν. »δύναμις, φάρμακον«. ὅθεν »τὸ ψωρικόν« μετὰ καὶ ἀνευ τοῦ, φάρμακον, ἱατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, κατασκευαζόμενον μὲ καμένην στύψιν καὶ εἰς ξίδι ἀναλυμένην. Διοσκορίδ.

Ψωριώδης, ὁ, ἡ = ψωροειδής.

Ψωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). "Ο,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψώραν, φαίνεται εἰς ψώραν. ὅτι ἡ ὅστις εἶναι ψώρα-θος, ψωριάρης, ἔχει τὴν ψώραν.

Ψωροδός, ἡ, ὄν (ψάω, ψάω). "Ο,τις ἔχει τὴν ψώραν ἐν γένει, ὅς τις ἦ, ὅτι ἔχει δέρμα ἢ ἐπιφανείαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον, ἀρ' οὗ, ψώρα, ὅπερ ἴδε. 2) = παιδεραστής. "Ησχ. ἄν μὴ ψωλὸς ὀρθρ. γραπτέον.

Ψωροπέταλοι, οἱ. Ἰχθύες εὐτελεῖς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια, πᾶν τὸ εὐτελεῖς, ψώραν λέγει, καὶ ψωριάρην, τὸν εὐτελεῖ καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ἢ τὸν μηδὲν ἔχοντα.

Ψωροφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ κνησμοῦ, τραχύτητος καὶ αὐχμοῦ τῆς ἐπιφανείας των.

Ψωροδής, ὁ, ἡ συναρ. ἀντὶ ψωροειδής.

Ψῶτα, Γλωσσ. ἀντὶ ψάξαι, ἀπαρμρ. ἄρ. ἄ. τοῦ, ψάχω.

Ψωρίς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἔκγονος τοῦ Εὐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρχαδίᾳ πόλις Ψωρίς. Πάυσ.

Ψωρίς, ἴδος, καὶ ἴδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἀρχαδίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φήγεια καλούμενη. Πολύβ. Παντ. ὅθεν

Ψωριδῖος, ὁ, ἡ, ἰον (---υ). Τῆς ψωριδῖος ἡ ἐκ τῆς Ψωριδῖος ὠν. Γλαυκ. καὶ οὐσιαστικ. Ψωριδῖος, ὁ κάτοικος. Ἀπολδρ.

Ψώχος, ὁ. Πανδῆποτέ τι πρᾶγμα λιανοτριμμένον, λιανοστριμμένον. κωνοτότος, ἄμμος (παρὰ τὸ, ψάω, ὡς τὸ, ψάμμος παρὰ τὸ, ψάω).

Ψώχω, ψάξω (ψάω). Κατατριβῶ, καταλιανίζω τι. Νικ. ὅθεν τὸ ἰων. εὐφρωντ. σώχω. Ἡρδτ.

Ψῶω, σπάνιος, παρασχηματισμός τοῦ, ψάω. Τρίβω, συντριβῶ, κατατριβῶ, καταλιανίζω τι, παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον ἀπαντῶμενος εἰς παραγωγήν τοῦ, ψάχω, σώχω, ψάχος, ψώρα, ψωλός, ψωλή κ.τ.τ. παρβλ. ψίω καὶ ψήχω.

Ω.

Ω, ὠ, μέγα, τό. Εἰκοστὸν τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ὀξυνόμ. μὲν ὠ, = 800. τὸ ἴδιον ὡς οὐγεγραμ. δὲ ἔχον ὠ, = 800,000· διὰ τῆς ὀνομασίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ο μικρὸν διακρινόμενον. Πλάτ. Κρτλ. εἰσῆχθη δὲ εἰς τὸ Ἑλλ. ἀλφάβητον ὑπὸ τοῦ Σιμωνῶδ. ὡς λέγουσι· τὸ ἔκπαλαι σχῆμα αὐτοῦ ἦν οὕτως Ω, εἴτα δὲ, πῆσαν. ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτ. ἐσχηματίσθη εἰς τὸ ω, τὸ ὁποῖον συγκρίνεται ἐκ δὴ πλεονέκτου κειμένου ο μικρὸν δι' οὗ καὶ ὀνομάζεται ω μεγάλον (ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κείμεται ἀλληγορικῶς »ἐγὼ εἰμὶ τὸ Ἀ καὶ τὸ Ω«. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρῶτος καὶ ἔσχατος· ἡ ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Μεταλλάξεις τοῦ Ω ἐν τοῖς διαλέκτοις. 1) παρὰ τοῖς Ἰωσι κείμεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ α, π.χ. ὄνθρωπος, ὄριστος, ἀντὶ ἄνθρωπος, ἄριστος. 2) οὐ σπανίως δὲ τιθέασιν οἱ Ἰων. ω, ἀντὶ τῆς α, π.χ. »θῶμα, κῶμα, τῶμα, ὦριον, ἀντὶ θαῦμα, καῦμα, τραῦμα, αῦριον. Γργ. 3) οἱ Διολ. καὶ οἱ

Δωρ. μεταβάλλουσι, τὸ σου, εἰς ω, π.χ. ὦας, βωλή, ὠρανός, μῶτα, ἀντὶ ὠας, βουλή, οὔρανός, μούτα, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ γεν. ἔνκ. καὶ αἰτ. πλθ. τὸ σου καὶ οὐς εἰς ω καὶ ὡς, Κ. Γργ. 4) οἱ Δωρ. τρέπουσι τὸ ω εἰς α μκρ. π.χ. ἀντὶ τοῦ πρῶτος, πρώτιστος, θεωρὸς, λέγουσι πᾶτος, πρώτιστος, θεωρὸς· ὡσαύτως καὶ τὴν γεν. πλθ. ὡν εἰς α. Κ. Γργ. 5) οἱ Διολ. τιθέασιν ἐνίοτε τὸ, ο, ἀντὶ τοῦ ω, ὅσον ὄρα, ἀντὶ ὦρα, ὅτειλῃ, ἀντὶ ὠτειλῃ. Κ. Γργ. 6) ὡσαύτως τρέπουσιν ἐπὶ ὅτε οἱ Διολ. καὶ τὸ εἰς υ, π.χ. χελώνη, τέκτυν ἀντὶ χελώνη, τέκτυον. Γργ.

Ω, καὶ Ω, ἐπιβήτης ἔξαιρ. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ χαρὸς καὶ ἀληθδόνος ὡς Ζεῦ, καὶ θεοί! ὦ Ἡράκλειε! ὦ τάλας! 2) μετὰ τῆς κλητκ. συντασσόμενον ἐπιφώνημα ἐστὶν ἀπλῶς τῆς προσηρῆσεως ἐπιτακτικόν, μάλιστα ἐν τοῖς Ἀττ. διαλόγοις (τὸ θαυμαστικόν, ὡς ὡς μοι, ὦ μοι, ἐγὼ, καὶ ὡ πόποι· μ' ὅλον τί καὶ ὡ πόποι· κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. εὑρίηται ἴδε πόποι· ὁ Reisig ἐθέλει παρὰ τοῖς Τργ. τοῦλάχιστον τὴν γραφὴν ὡ μοι· ὁ δὲ Elmaley ἐθέλει αὐτὴν πανταχοῦ οἱ μοι παρ' Εὐρπ. κείμεται πολλάκις ἢ ἐπιβόητος ἐν τῷ μέτῳ τῆς προτάσεως καθ' ἑαυτὴν καὶ τὸς γραπτέον αἰεὶ ὦ).

Ω, ῥς, ῥ, ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἴμαι.

Ω, ῥς, ῥ, ὑποτακτ. ἄρ. β'. τοῦ, ἴημι, τοῦ, πέμπω, δὲν ἀπαντᾷται τόσον συχν. ἀπλῶς, ὅσον εἰς τὴν σύμβευν.

Ω, Δωρ. ἀντὶ οὗ, γενικ. τοῦ ἄρτενκ. καὶ οὐδετρ. γένους τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὁ.

Ω, ποιητ. ἀντὶ ἐῶ, ἔνικ. δοτκ. τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἐός.

Ω, δοτικ. ἔνικ. τοῦ ἄρτενκ. καὶ οὐδετρ. γένους τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὁ.

Ω, ὀνομαστ. καὶ δοτκ. τοῦ δυνικοῦ ἀριθμ. τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὁ.

Ω, Δωρ. ἀντὶ ὡς. Ἀνκδ. ΒΚ.

Ωα, ἡ, καὶ ὡα (ὄις). Δέρμα προβάτου μαλλωτόν. 2) τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἱματίου, ἡ παρυφή, πιθανῶς ἐπειδὴ ἦτον κρασπεδωμένον μὲ δέρμα προβάτου. 3) ἐν γένει ἄκρον, κράσπεδον, παρῤῥασμα· παρβλ. ὅα.

Ωα, ας, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ὡα.

Ωα γενικ. ὦων, τὰ, παρὰ Λακκαῖδ. Τὰ δωμάτια τῶν ὑψηλοτέρων πατωμάτων, ἴδε ὦον.

Ωα, γενικ. ὦων, τὰ, πληθυντ. τοῦ, ὦον.

Ωαζω, ἄτω (ῶας, ἀντὶ οὗς). Ἀκούω. Γλωσσ.

Ωααί, ἀντὶ ὡοί· ἐπιβόημα ἀληθδόνος, πόνου, τὸ παρ' ἡμῖν ὠλαίαι.

Ωζνις, ἴδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· τανῦν Francolarii. Πίνδ. Ὀλ. 5, 25. Ἐκδ. Roekch. Ωζνός, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ωαριον, τὸ ὑπόκρα. τοῦ, ὦν. Μικρὸν αὐγόν.

Ωαριον, ἄνος, ὁ ποιητ. ἀντὶ Ὠρίων· ὅθεν

Ωαριον εἰς, εἰα, εἰον. "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ὠρίωνα. Πίνδ.

Ωα, ας, ατος, τὸ Δωρ. ἀντὶ ὡας, οὗς, τὸ ὠτίον· ὅθεν

Ωατης, ὁ· ταῦτ' ἐν τῷ, ὠδάτης.

Ωατοθέω, ὦ, ἡτομαι, Δωρ. ἀντὶ οὐατοθέω ὡς τὸ ἀκούω. Σουῖδ. Ἠσύχ. καὶ Φώτ. καὶ

Ωατοθήνημι, Δωρ. ἀντὶ οὐατοθήνημι. Θέτω εἰς τὸ ὠτίον, δηλ. ἀκούω, ἀρ' οὐδ' ὡς μόνον ὁ μέλ. ὠατοθήσθαι, χρήσιμος.

Ωβᾶ, ἄς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ὠβή.

Ωβᾶζω, ξω (ὠβή). Διαιρῶ τὸν λχὸν εἰς ὠβᾶς. Λακωνικ. λέξις· ἴδε ὠβή.

Ὁ βαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στέφ. Βυζ.

Ὁ βᾶτας, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ ὠδάτης.

Ὁ βᾶτης, ου, ὁ. Δωρ. τας (ὠδή). Ὅστις εὐρίσκειται, συγκαταριθμεῖται εἰς τινα ὠδήν.

Ὁ βεα, τά. Τὰ ὠά. Ἀρ. εἶποι. Ἡσύχ.

Ὁ βή, ή, Δωρ. ὠά. Διαιρέσις τοῦ λαοῦ πολιτείας τινός· ὡς τὸ Λατιν. tribus ἢ pagus. Πλούταρχ. Λυκούργ. ἔστι δὲ ἡ λέξις. Λακωνικ. συγγεν. πιθάν. τῶ, οἷς, καὶ κυρίως ἀγέλην σημαίνουσα· παραβλ. πύξις καὶ φράτρα.

Ὁ γα, ὦγα, παλαιὸς παρακείμε. τοῦ, οἴω, οἴγνυμι.

Ὁ γαθε, ἀποστρέφω. ὦγαθ', συναίρεσ. ἀντὶ ὧ γαθέ.

Ὁ γανον, τὸ, = κνημὴς, σημασ. 2. Γραμμτ.

Ὁ γενθαι, ὦν, αἱ (ὠγὴν) ποιητ. = Ὀκεανίδαι αἱ, ή, οἱ παῖδες τοῦ Ὀκεανοῦ.

Ὁ γενιοι, ια, ιον, ποιητ. = Ὀκεανίους.

Ὁ γενος, ὅ, = Ὀγὴν ὁπερ ἴδε.

Ὁ γενος, ου, ὅ, = Ὀγηνός ὁπερ ἴδε.

Ὁ γή, ής, ή. Ἀνοίξεις, διαχώρισις, ἔτι καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις τῆς φάλαγγος. Γλωσσ.

Ὁ γήν, ἑνος, ὅ, καὶ

Ὁ γήνός, ή Ὀγῆνος, ου, ὁ, = Ὀκεανός. Λυκ. ὅθεν Ὀγενίδαι, = Ὀκεανίδαι καὶ Ὀγένιος, ἀντὶ παλαιός, ἀρχαῖος, οὕτω καὶ Ὀγενος, ἀρχαῖος θεός, τὸν ὅποιον οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν συνήθειάν των παρήγαγον ἐκ τοῦ ἀγενός, ὅ ἐστι ἀγέννητος, ἐν ᾧ αἱ λέξεις ὦν, καὶ ὦγαν εἶναι Φοινικικαὶ λέξεις καὶ ἐσήμειν. κύκλον. Ὅρρ. Στράβ. ἡ ἰδέα τοῦ στρογγύλου κεῖται καὶ εἰς τὴν λέξιν οἶκος, ὄκκος, ὅθεν τὸ Λατ. oculus, ogo, καὶ τὸ Γερμ. Auge· ὥδε ἀνήκουν ὄγγα, ὄγκα, ὡς ἐπὶ β. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θεθαίοις, ὅθεν καὶ ἐπώνυμ. πυλῶν τινων τῶν Θεσβῶν Ὀγκαῖαι, Ὀγκαῖδες, ἔτι δὲ καὶ Ὀγυγαῖαι, λεγόμεναι.

Ὁ γμαα, παρακείμεν. τοῦ, οἴγνυμι.

Ὁ γμός, ὅ (ὦζω). Κράζω, φωνάζω ὦχ! ὦ! ὦ! θυμασμοῦ ἐπιβόημα.

Ὁ γύγης, ου, ὅ, = Ὀγυγος. Εὐτσεβ.

Ὁ γυγία, ή. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιδῆς, τοῦθεν αὐτὴ καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς, ἐξ ἧς ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὀγυγαῖαι πύλαι. Ἀπολλορ.

Ὁ γυγία, ή. Νήσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη, ἐν τῇ ἀρχαία μυθολογία, ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλυψούς. Ὅδ. καὶ ἡ Ὀγυγία νήσος, τῆς ὁποίας ἡ Σέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιορισμένη κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ νήσος Γαῦλον, τανῶν Γόζζον, πλησίον τῆς Μάλτας. 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ. 3) ἀρχαία τάξις ὀνομαστικῆς τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ γύγιος, ια, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ διηκτ. συνήθεος. Τοῦ Ὀγύγου, ἢ ἐκ τοῦ Ὀγύγου ὦν· »ἡ Ὀγυγία Θῆβαις. Ἀπολλορ. Ῥόδ. ἐπειδὴ ὁ Ὀγυγος ἦν ἀρχαιότατος βασιλεὺς, ὅθεν διὰ τοῦτο καὶ, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρχαιότατον, παμπάλαιον, σεβάσιμον· »στύγιος ὕδωρ. Ἡσιόδ. Θέογν. Πίνδ. Σοφκλ. Φιλ. αἱ Ὀγυγαῖαι πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς δυτικὰς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὀγύγου, ἡ κατὰ τινας ἀπὸ τῆς Ὀγυγίας θυγατὶς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιδῆς. Εὐριπ. Φοιν. Ἀπολλορ.

Ὁ γυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς μυθώδεις αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Πaus. Ἀπολλορ. Ῥόδ. Ἐπὶ

τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται, ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὀγύγου ἢ Ὀγύγιος κατακλυσμὸς. Paus. Ὀγύγης, ου, παρ' Εὐτσεβ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν. Πολύδ. Στράβων.

Ὁ γυρις, ιδος, ή. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας. Διον. Περρηγ. Στέφ. Βυζ.

Ὁ γυρις, εως, ή. Λίμνη, βάλτος, συναγμένον ὕδωρ. Γλωσσ.

Ὁ γυρος, ὁ κύρ. ὄνομα ἀνδρός τινος.

Ὁ γῶ, ποιητ. κατὰ συναίρεσ. ἀντὶ, ὁ ἐγῶ.

Ὁ γῶ, Δωρ. κατὰ συναίρεσ. ἀντὶ ὁ ἐγῶ.

Ὁ γα, παλαιὸς παρατακτ. ἐκ τοῦ, ὅδω, τοῦ, ὅζω.

Ὁ δα, ὠδᾶ, ή, Δωρ. ἀντὶ ὠδῆς ὅθεν

Ὁ δάριον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, ὠδή. Μικρὰ ὠδή, ὡς εἶναι, ἡ τοῦ Πίνδ. Ὀλυμ.

Ὁ δε, Ἀττ. ὠδῇ, παρὰ τὸ δεικν. ὅδε· ἐπὶ ῥ. τρόπου σημαίνον καθ' ὅν ἐστὶν ἡ συμβαίνειν τι οὕτω, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔσται· ὡς τὸ, οὕτως καὶ ὡς, πολλάκις παρ' Ὀμ. Ἡροδ. ἐν τελείαις προτάσεσι δὲ ἀναλογεῖ αὐτῶ τὸ ὡς — καθὼς. Ἰλ. Ὅδ. α') ἐπὶ καταστάσεως τινος, ὡς ἔχει, εἶναι τι τώρα, κατὰ τὸ παρόν· »πρόμολ' ὥδεα· ἔξελθε καθὼς εἶσαι, καθὼς εὐρίσκεισαι. Ἰλ. Ὅδυσ. β') ἐπὶ ἀκολουθοῦντος πράγματός τινος, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἔπεται, ὡς ἐξῆς, ἐξαιρτ. ὅταν εἰσάγωνται, ἀναφέρονται τὰ ρηθέντα ὑπὸ τινος, οἱ λόγοι τινος, πολλάκις παρὰ τῶ Ποιητ.

π. χ. »ἀπειλήσω δέ τοι ὥδεα. Ἰλ. γ') πλεοναστικ. »τόσον ὥδεα. Ὅδυσ. καὶ »ὥδε τῇ δεα. Σοφκλ.

Ἠλ. δ') μετὰ γενικ. »ὥδε γένουσα. Εὐριπ. Ἡρακ. παραβλ. οὕτω, σημασ. 1. ζ'. 2) ὡς τοπικ. ἐπὶ ῥ.

ἑδῶ = ἐνταῦθα καὶ δεῦρο, ὡς, »ὥδε κἀκεῖσε.

Θεόφρ. ταύτην τὴν σημασ. τῆς λέξε. ἐθέλουσιν ἀχρηστον παρ' Ὀμ. αἱ πάσαι Γραμμτ. ὥσπερ καὶ ὁ Nitzsch ἐν Ὅδυσ. ὅστις ἀποδέχεται ἀντ' αὐτῆς τὴν τοῦ, εὐθέως, πάραυτα, τοῦτ' ἐστὶν ὡς ἐγὼ λέγω ἢ ζητῶ, προσταζῶ· καὶ τὴν τοῦ, ἀκριβῶς, ἀπαράλλακτα, ἄλλ' ὁ Βτμ. Ἐλλ. Γραμμτ. 2. σελίς

285, βεβαῖοι εὐλόγως τὴν τοπικὴν σημασ. τῆς λέξε. διὰ μαρτυρίων, οἷον τὸ, ἐν Ὅδυσ. Α, 182. Ρ, 545. Ἰλ. Σ, 392. κατ' αὐτὸν κεῖται ἡ λέξις. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ ἐν Ἰλ. Β, 258. Μ, 346. Ω, 398. Ὅδυσ. Β, 28. καὶ παρ' Ἡροδ. ὅδε, Α, 2.

Ὁ δε, γ'. ἐνικ. πρόσωπ. παρακμ. ἐκ τοῦ ὅδω, τοῦ ὅζω. οὐχὶ τόσον χροῖτιμον, ὅσον ὁ Ἀττ. τύπος ὅδωδε.

Ὁ δεν, ων. ἀντιἐνικ. ὠδεῖ, γ'. ἐνικ. προσπ. παρακτ. ἐνεργ. τοῦ, οἰδέω. Ὅδυσ.

Ὁ δεν, ὑπερσυντλκ. ἐκ τοῦ ὅδω, τοῦ, ὅζω.

Ὁ δετον, τό (ὠδῇ). Δημοσία οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μουσικὰ θεάματα, ἢ μουσικοὺς ἀγῶνας κυρίως διωρισμένη, ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ εἰς ἐκκλησίας καὶ εἰς δικαστήριον. Δημοσθ.

Ὁ δεον, ἰων. παρατακτ. τοῦ οἰδέω.

Ὁ δεν, ἀντὶ ρυθμ. λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ.

Ὁ δή, ή, συναίρεσ. ἀντὶ αἰοιδῇ, παρὰ τὸ, αἰδῶ, ᾄδω. Ποίημα, ᾄσμα. Ἰγμ. Ἀπολλορ. Δημτ. ἔτι δὲ καὶ ἐπαιδός. 2) ὕμνος, ὕμνωδία, φωνή.

Ὁ δηκα, παρακμ. τοῦ οἰδέω.

Ὁ δελ, τὸ, κατ' ἐπίτασ. Ἀττ. ὥδε, ἐπὶ ῥ. (ε)

Ὁ δικος, ή, ὦν (ὠδὸς, ὠδῇ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὠδὴν· ὅστις ἀγαπᾷ νᾶ ᾄδῃ, ἢ ψάλλῃ ἡδέως, τεχνικὰ ἐπὶ ῥ. ὠδικός.

Ὁ δειν, ή, οὐκ εὐχρηστος, ἢ ὅλως ἀχρηστος ὄνομαστ. ἀντὶ τοῦ, ὠδῆς, ὁπερ ἴδε.

Ω' δ' ἰν' αὖ, ὦ, ἦσω = ὠδίνω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Ω' δ' ἰν' η' μα, τὸ = ὠδῖς.

Ω' δ' ἰν' η' ρὸς, ἅ, ὄν (ὠδινέω). "Ο,τι εἶναι ἡνωμέ-
νον μετ' ὠδίνου, πόνους, ὅστις πάσχει ὠδίναν, πό-
νους· ἐπιβρ. ὀδινηρὸς· ἄμφ.

Ω' δ' ἰν' η' μα, ατος, τὸ. Γλωσσ. = ὠδῖς.

Ω' δ' ἰν' η' σις, εως, ἡ (ὠδινέω) = ὠδῖς. (---υ)

Ω' δ' ἰν' οὐλόω ν, εἰληγεται ἐκ τοῦ Πλινίου, ὅπου αἰλοῖ

Odynolyentem, ἀνακινώσκουσιν· ἀλλ' ὁ Ἀρδοῦντος
ἔταξεν ἐκ χειρογράφου, Odynolyten, ὠδυνολύτης.

"Ο τὰς ὀδύναν λύων τῆς γέννας.

Ω' δ' ἰν' οὐ, ἰνὸν (ὠδῖς). ἐπὶ μητέρων, "Εχω ὠδίναν,

πόνους τῆς γέννας, ἡ γεννῶ με πόνους, ἐν γένει
δὲ, τίκτω. 1λ. β) ἐργάζομαι με κόπον μεγάλον. 2)

ἐν γένει, αἰσθάνομαι σφοδρὸν πόνους, ὅθεν ἐπὶ
τοῦ Κυκλωπος· ὅτε ἄχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν.

"Ούτ'. 3) τροπικ. ἔχω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι
ἐκτενὲς περὶ τινος πράγματος, μετὰ ἀπαρεμφτ.

Πλάτ. Θαιέτ' ἔτι δὲ καλὴ, ὠδίνω εἰς τι, ἐπιθυμῶ τι
με πόνον τῆς καρδίας μου· κατὰ τὴν τροπικ. σημά.

ποιητ. μόνον χρησίμος ἡ λέξις.

Ω' δ' ἰς ἰν' ος, ἡ. Πόνος τὸν ὅποιον αἰσθάνονται αἱ
ἐργαστρωμένοι ἐν τῷ τίκτειν, συνήθ. κατὰ πληθ.

ἀριθμ. 1λ. ὅθεν β') καὶ τὸ τίκτειν με σφοδρὸν,
ὅξει πόνους. γ') τὸ μετὰ σφοδρῶν πόνων τεχθεὶν

νήπιον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πτηνῶν, «ἀπαλὴ ὠ-
δῖς ὄρνιθος» τὸ ὠδὸν, αὐγόν. Νικ. δ) τροπικ. ὅ,τι

ἐνεργεῖται, κατορθώνεται με πολλοὺς, μεγάλους
κόπους, π. χ. «ὠδῖς μελίσσης» τὸ μέλι. Νόν ὡ-

σαύτως καὶ ἐπιπόνον τι νοερὸν γέννημα, ἔργον, ἐν
τῇ τροπικ. σηματ. ποιητ. μόνον. 2) παπτοήποτε

σφοδρὸς, με τοὺς πόνους τῆς γέννας ἴσος πόνος·
[ἡ ὀνομαστ. ὠδὸν, ἂν οὐ πάντῃ ἀχρηστος, τοῦλάχιστον

παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφέων ἐν
χρήσει.] (τὸ, ὠδῖς, ὠδίνω ἐστὶ συγγεν. τῷ, ὀύη,
ὀδύνη, ὀδύρομαι).

Ω' δ' οὐ ε, ποιητ. καὶ σπαν. ἀντὶ ὠδῶδε, γ'. ἐνικόν
πρόσπ. παρακμ. ἐκ τοῦ, ὀδω, τοῦ, ὀζω.

Ω' δ' οὐ ποίησα, ἄορ. ἅ. τοῦ ὀδοποιεῖν.

Ω' δ' οὐ ποιεῖς, ὁ, ἡ (ὠδῶ, ποιεῖν). "Οστις ποιεῖ, ἡ
στιχουργεῖ ὠδῶδες.

Ω' δ' ος, ὁ, συναίρ. ἀντὶ αἰοῖδς, παρὰ τὸ, αἰεῖδω,
ᾄδω. Ψάλτης, τραγωδιστής· «περὶ τὸν ὠδὸν ὀρ-
νιθα» εἰς τὸν καιρὸν, ὅταν λαλοῦν οἱ πετεινοί. 2)

ποτήριον ἐν συμποσίῳ, τὸ ὅποιον ἐν ᾧ ἐπίνον ἐψάλλ-
ετο τὸ σκολιόν. Ἀθήν. ἰδὲ σκολιόν.

Ω' δ' ος, οὐ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ οὐδός. Τὸ κατώφλιον.

Ω' δ' ὠ ζομαι, σομαι. Γλωσσ. ἀντὶ ὀδύσσομαι. Μι-
σῶ, φθονῶ, ὅπερ ἰδὲ.

Ω' δ' ὠ σι, ἡ, καὶ

Ω' δ' ὠ σις, εως, ἡ (ὀδύσσομαι). "Οργή, θυμὸς, μῆ-
σος, δυσκρέστησις, δυσθυμία· ποιητκ.

Ω' δ' ὠ δει, ποιητκ. ἀντὶ, ὀδῶδει, γ'. ἐνικ. πρόσπ.
ὑπερσυντλ. τοῦ, ὀζω.

Ω' ε, ἐπιθόνης ἀληθδόνος, πόνου· τὸ παρ' ἡμῖν ὠχ·

Ω' ε ο ν, τὸ· ποιητ. ἀντὶ ὠϊον. Ὀν, αὐγόν. Ἀρατ.
Νικανδρ. Θηρ. 192. καὶ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

Ω' ε ρ ὦ η, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἔχων
διπλὰς τὰς πηγὰς του, καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ

Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νήσον πλησίον τῶν Πλα-
ταιῶν. Ἡρόδ. Πανσ. ἐνθα πρότερον Περόη ἀνε-
γινσκ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ.

Ω' ε τ α, ἀντὶ ὠ ἔτα. Φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ἰδὲ
ὠ τάν Γλωσσ.

Ω' ε τ ο, γ'. ἐνικ. πρόσπ. παρατατκ. τοῦ ὀίμαι, ἡ
οἶμαι.

Ω' ζ υ ρ ὸς, ἅ, ὄν, ἀντὶ εἰζυρὸς. Γλωσσ.

Ω' ζ ω. Φωνάζω τὸ, ὦ, ὅθεν θαυμάζω, φωνάζω διὰ
θαυμασμόν, ἐξ οὗ ὠγμός (ἐκ τοῦ ὦ, ὡς τὸ, οἷζω,
ἐκ τοῦ οἷ, οἰμώζω ἐκ τοῦ οἰμοῦ).

Ω' η, = τῷ ἐπομένῳ.

Ω' ἡ. Κλητικὸν φώνημα, ὅταν κράζωμέν τινα, τοῦ ὁ-
ποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ἡ δὲν ἐνθυμούμεθα, ἡ

δὲν εἰλόμοι ἀν' ὀνομάσωμεν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοι-
νότῳ. ἑ! ἀκούεις! ἐ σὺ τὸ Γερμ. he! he! he! τὸ

Λατ. ohel ἡ heus! Ξενοφ. Κυνηγ. «ἀναβοῶντα»
ἡ κατεῖδες ὡ ἡ τὰς κύνας» ἐ σὺ μή πως εἶδες τὰς

σκύλλας. Εὐριπ.

Ω' η, ἦς, ἡ, ἰων. ἀντὶ ὦα.

Ω' ἡ θ η ν, ἄορ. τοῦ οἶμαι, ἡ οἶμαι.

Ω' θ ε σ κ ε, ἐπικ. καὶ ἰων. γ'. πρόσπ. παρατατ. τοῦ,
ὠθέω. Ὀδύς.

Ω' θ ε ὡ ν θ', ἰων. κατ' ἀποστρ. ἀντὶ ὠθεῖνται.

Ω' θ ε ὡ, ὦ, παρατατ. ὠθεῖν, ὠθήσω καὶ ὠσω ἄορ.
ἔωτα, ὠσαύτως καὶ ἐν τῇ συνθ. ἀπέωσα. Ὀδύς.

παρκμ. ἔωκα, παθτ. ἔωσμαι, παθ. ἄορ. ἔωσθην.
Εὐριπ. Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ αἰεὶ μετὰ τῆς

συλλαβ. αὐξήσεως, καθ' ἣν ὁ Ποιητ. μόνον ἐν 1λδ.
Π, 410. καὶ Ἰγμ. Ἐρ. 305. χρῆται τῇ λέξει· Ἀμ-

πόχων, κουνῶ, με βίαν κινῶ, σύρω, τραβῶ ἀπὸ
τὸν τόπον του, «τινὰ ἦ τι», πολλὰκις παρ' Ὀμρ.

συνήθ. ἐπ' ἀνθρώπ. δυνάμευν, ὡσταν ἄρ' ἵππων
τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι κάτω. 1λ. «ἐκ μηροῦ

δύρου ὡς» εὐγλε με βίαν τραβῶντας τὸ εἰς τὸν
μηρόν του ἐμπηγμένον δόρυ. 1λ. «ξίφος ἄφ' ἐς κου-

λεὸν ὡς» ἐκ τῆς πάλιν τὸ σπαθί εἰς τὸ θηκάρι.
1λ. = ἐπὶ διωγμοῦ, στενοχωρήσεως τῶν ἐχθρῶν,

ὅταν διώκων, κατατρέχων τις τὸν ἐχθρόν του τὸν
στενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. 1λ. ἐπὶ μετακινή-

σεως λίθου τινὸς με κόπον. Ὀδύς. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ
τῆς σφοδρᾶς, ὀρηκτικῆς δυνάμεως τῶν κυμάτων

καὶ τῶν ἀνέμων. 1λ. Ὀδύς. «ὡς ἐαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ ἄμπευξεν τὸν ἑαυτὸν του, δηλ. ἐπήδησεν εἰς

τὴν φωτιάν. Ἡρόδ. μεταφρ. κατεπέωκα, ἐπιταχύ-
νω, βιάζω τι νὰ γένῃ γρήγορα, «τὰ πράγματα».

Ἡρόδ. β') ἀπολύτως, ἀμπόχων, σπρόχων παραι-
τέρω, μακρύτερα, παρέκει· ὡς παρὰξ. Ὀδύς.

παθτ. ὀρμῶ, ὀρμῶμαι, ὅθεν καὶ στριμόνομαι,
κινεῖμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου με κόπον ποῦν, ἡ με

βίαν, χώνομαι μέσα ἡ ἀνάμεσά που, «ὠθούμαι
εἰς» ὠθούμαι ἐπὶ κεφαλῇ, πίπτω κατακέφαλα.

Ἡρόδ. μέσ. ἀμπόχων, σπρόχων τι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν
μου μακρύτερα, τὸ κτυπῶ ὅπως, πολλάκις ἐν τῇ

1λ. καὶ παρ' Ἡροδ. κατ' ἄορστ. ὠστασθαι συνήθ.
χρήσιμον. β') «ὠθούμαι εἰς τὸ ξίφος», πίπτω ἐπά-

νω εἰς τὸ ξίφος μου, ὁ ἐστὶ χώνω τὸ σπαθί μου
εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, φρονέομαι μόνος μου «ὠθού-

μαι εἰς μέτους», ὀρμῶ, χώνομαι ἀνάμεσά εἰς τι-
νας. Πλούταρ. (συγγένειαν δὲ τῷ, ὀθομαι, οὐκ ἔχει

ἡ λέξις.) ὅθεν

Ω' θ η σ ις, εως, ἡ, = ὠθίσις.

Ω' θ ι ζ ω, ἰσω, = ὠθέω. Σπρόχων, στενοχωρῶ· πα-
θητκ. στριμόνομαι, συνθλίβομαι, ἐπὶ τῶν μαχο-

μένων ἐν πολέμῳ· ἐπὶ δὲ καὶ τροπικ. καὶ ἐπὶ ἐρι-
δος καὶ φιλονεικίας ἐν τῷ βουλευέσθαι φιλονεικῶ,

μαλόν. Ἡρόδ. παραβλ. ὠθισμός· ἔτι δὲ καὶ «ὠ-
θίζομαι εἰς τινα», ὀρμῶ κατὰ τινος, καταπλάκωνω

τινὰ· ὅθεν

Ω' θ ι σ ις, εως, ἡ, καὶ

Ω' θ ι σ μ ὸς, ὁ. Ἀπώγωμα, σπρώξιμον, στρίμω-
μα, χώσιμον μέσα· ἔξαιρ. ἐν μάχῃ, ὅταν οἱ πο-

λεμούντες χώνωνται ἀνάμεσά εἰς τοὺς ἐχθρούς·

καὶ συνθλίβονται ἀλλήλων. Ἡρότ. τροπικ. εὐθις μὲς λόγων, ἔρις, φιλονεικία σφοδρά. Ἡρότ.
 Ω' θ ω, ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀφ' ἧς παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, ὠθέω.
 Ω' ι α, ἡ ποιητ. ἀντί ὠα.
 Ω' ε γ ν υ ν τ ο, ἐπικ. γ'. πρόσπ. πληθ. παθητ. παρατατ. τοῦ, οἴγνυμι ἀντί ὠγνυτο. Ἰλ.
 Ω' ξ ε τ ο, γ'. ἐπικ. πρόσπ. παρατατ. τοῦ, οἴομαι, ἀντί ὠετο. Ὀδύτ. (ε)
 Ω' ι ξ υ ρ ός, α, ὄν, ἀντί οἰξυρός. Γλωσσ.
 Ω' ι ξ υς, υός, ἡ, ἀντί οἰξύς. Γλωσσ.
 Ω' ι κ τ ε ι ρ ο ν, ποιητ. ἀντί οἰκτεῖρον, παρατατ. τοῦ, οἰκτεῖρω.
 Ω' ι ξ ω, (ὠϊόν, ὠών) ἐπὶ ὀρνίθων. Κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ αὐτὰ, κλωσθῶ.
 Ω' ι ξ ε, ὠϊξαν, ἐπικ. γ'. ἐνικ. καὶ πληθ. πρόσπ. ἄορ. α. ἐνεργ. τοῦ, οἴγνυμαι, ἀντί ὠξε, ὠξαν. Ὀμ.
 Ω' ι ο ν, τό, ὡς τὸ, ὠόν, αὐγόν.
 Ω' ι ο υ, ὁ ἔστιν ὦον, β'. πρόσπ. παρατατ. τοῦ ὠιμου, ἔκ τοῦ, οἴομαι, τὸ, νομίζω.
 Ω' ι σ α μ η ν, ποιητ. ἀντί ὠσθην, ἄορ. α. τοῦ, οἴομαι ἡ καὶ ἐνίοτε ἀντί τοῦ, ἡνεγκάμην, μέσ. ἄορ. α. τοῦ, φέρω, μέλ. οἴσω.
 Ω' ι σ θ η ν, ἐπικ. ἄορ. α. τοῦ, οἴομαι. Ὀδύτ.
 Ω' ι χ θ η ν, ποιητ. ἀντί ὠχθην, ἡ ἐφύχθην, παθητ. ἄορ. α. τοῦ, οἴγνυμι.
 Ω' κ' Δωρ. κατὰ συναίρ. ἀντί ὁ ἐκ.
 Ω' κ', ποιητ. κατ' ἀποστρ. ἀντί ὠκα.
 Ω' κ α, ποιητ. ἐπὶ τὸ. τοῦ ὠκίως. Ταχέως, ὀγλήγορα, ὀρμητικῶς, πάνυ εὐχρηστον ἐν Εὐρώπ. (ἐκ τοῦ, ὠκός, ὡς, τάχα, ἐκ τοῦ, ταχύς).
 Ω' κ α λ έ α, ἡ, ἐπικ. ὠκαλή. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τυφουσιού ὄρους. Ἰλ. ἐτι, αἱ ὠκαλαί. Στράβ. καὶ ὠκαλεῖα, ἡ Ἀπολδρ.
 Ω' κ α λ έ η, ἡ, ποιητ. ἀντί ὠκαλεῖα. Ἰλ.
 Ω' κ α λ ε ι α, ἡ, ὡς τὸ, ὠκαλεῖα. Ἀπολδρ.
 Ω' κ α λ ε ι α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθαντος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προΐτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολδρ.
 Ω' κ α λ έ ος, ἐν, ἔον, νεώτερος. ἐπικ. τύπος ἀντί ὠκός.
 Ω' κ έ α, ἐπικ. καὶ Ἰων. θηλκ. τοῦ, ὠκός, ἀντί ὠκαῖα. Ὀμηρ.
 Ω' κ ε ζ ν ε ι ος, ὁ, ἡ (ὠκεανός). Ὅστις κατὰγεται ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ὠκεανόν. 2) ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ.
 Ω' κ ε α ν ἡ, ἡς, ἡ ἀντί ὠκεανός. Γλωσσ.
 Ω' κ ε α ν ης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικελ.
 Ω' κ ε α ν ι κ ές, ἄδος, ἡ = ὠκεανής.
 Ω' κ ε α ν ι δ ες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν παριστανόμεναι συνήθως ὑπὸ μορφῇ περθένων καὶ ἰχθύων, λογιζόμεναι ὡς θαλάσσιαι δαίμονες.
 Ω' κ ε α ν ι η, ἡ, = ὠκεαντίς.
 Ω' κ ε α ν ι ης, ἰδος, ἡ, ἰδιατρ. ἐπικ. θηλκ. τοῦ, ὠκεάνειος. Νόν. = ὠκεανής.
 Ω' κ ε α ν ι ν η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡσδ. Θεογ. θθεν καὶ Νύμφη τοῦ ὠκεανῶ (ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ ὠκεανός, ὡςπερ τὸ, Νηρηΐνη, ἐκ τοῦ, Νηρεύς).
 Ω' κ ε α ν ις, ἰδος, ἡ, = ὠκεανή, ὠκεαντίς. Πινδ.
 Ω' κ ε α ν ι τ ης, ου, ὁ. θηλ. ὠκεαντίς ἰδος, ἡ. Ἰίδς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ὠκεανοῦ. 2) ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ ὠκεανῶ, εὐρίσκεται εἰς τὸν ὠκεανόν.

Τόμ. Γ'.

Ω' κ ε α ν ό ν δ ε, ἐπὶ θ. Εἰς τὸν ὠκεανόν, κινήσ. σημαντ. Ὀμ. Ὀμ. ποιητ. ἐκ τοῦ
 Ω' κ ε α ν ός, ὁ. Ἡ ἔξω μεγάλη θάλασσα ἣτις περικυκλῶναι ὅλην τὴν γῆν, καθ' Ἡσδ. Θεογ. = τῷ ἐπομένῳ ὠκεανός (πιθανῶς παρὰ τὸ, ὠκός καὶ νάω, ὁ ὀξέος, ταχέως, ῥέων, συγγ. δὲ τοῖς τῷ ὠγῆν, ὠγενός, ὠγύνης.)
 Ω' κ ε α ν ος, ὁ. Ἰίδς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλάσσω, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάτταντο ὅτι ἔβρεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν. Ἰλ. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθύον ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμούς καὶ τὰς ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 2) ἐν τῇ ἀρχαιότητι τῶν Ἑλλήνων γεωγραφία ὑπετίθετο ὁ ὠκεανός ὡς ὁ μέγιστος ποταμός, περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφέροντο γαληνικαίως καὶ ἀταράχως περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν πηγὴν οὐδὲ διέξοδον. Ἰλ. Ὀδ. Ἡρότ. καθ' Ἡσ. Θεογ. εἰχεν ὁ ὠκεανός ἰδίως πηγὰς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμεριῶν, καὶ παρὰ τοῖς μεταγροστρ. ποιηταῖς εἰλητται ὁ ὠκεανός, ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡρότ.
 Ω' κ ε ι α ω ν, ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ, ὠκαῖα, θηλ. τοῦ, ὠκός. Ὀμ.
 Ω' κ ε λ ος, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, παρὰ Ξενοφ. Ἐλ. πιβαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. 5. 5, 11. Ὀκυλλο ἀναγερόμενον. 2) ὁ Λευκανός. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται, μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαέρ. Ὀκελλος. παρὰ Λουκ.
 Ω' κ ε λ ο ν, τό. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, ταυὴν Avigliana.
 Ω' κ έ ως, ἐπὶ τὸ, ὠκός. πρῶτον παρὰ Πινδ.
 Ω' κ ή ε ις, ἡέσσα, ἦεν, νεώτρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὠκός.
 Ω' κ η θ ε ν, Διολκ. ἀντὶ ὠκῆθησαν γ'. πληθυντ. πρόσπ. παθητ. α. ἄορ. τοῦ, οἰκίω. Ἰλ.
 Ω' κ ι μ ι δ ης, ου, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος.
 Ω' κ ι μ ι ν ος, ἰνη, ἰνον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ὠκίμου. Διοσκ. κῆρον ὠκίμινον.
 Ω' κ ι μ ο ε ι δ ής, ὁ, ἡ (εἰδός). Ὅτι εἶναι ὡς τὸ ὠκίμον, ὁμοιάζει μὲ τὸ ὠκίμον. ἐκ τοῦ
 Ω' κ ι μ ο ν, τό. Ἀρωματικόν, εὐωδῆς τε φυτὸν, τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. βασιλικός. ἐτι δὲ καὶ ὠκίμον βασιλικόν. Θεόφρ. Διαιτορ. Ἀέτ.
 Ω' κ ι μ ω δ ης, ὁ, ἡ συνειρτ. ἀντὶ ὠκίμοειδής.
 Ω' κ ι ν θ κ ης, ποιητ. κατὰ συναίρσ. ἀντὶ ὁ ἀκινάκης.
 Ω' κ ι ν α ρ ος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
 Ω' κ ι ν ο ν, τό. Χιλὸς τις, ἥτοι χορτάρει εἰς τροφήν τῶν ἀλόγων ζώων, ὥς τὸ παρ' ἡμῖν τριφύλλιον θθεν τὸ Λατ. ocinum.
 Ω' κ ι σ τ α, οὐδέτερ. πλθ. τοῦ, ὠκός, ἐπὶ ῥῥτκ. ἐν χρήσει. Τάχιστα, ταχύντα. Ὀδσ.
 Ω' κ ι σ τ ος, ἰστη, ἰσθον, ἄνμλ. ὑπερθ. τοῦ, ὠκός. Ἰλ.
 Ω' κ ι ω ν, ονος, ὁ, ἡ ἀνμλ. συγροτ. τοῦ, ὠκός.
 Ω' κ τ ε ρ η σ α, οὐκ εὐχρηστ. παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραφεῖσι μόνον ἀπαντῶμενος ἄορ. α. τοῦ, οἰκτεῖρω.
 Ω' κ υ α λ ος, ὁ, ἡ (ἄλς). Ὅτι φέρεται, κινεῖται ταχέως ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ, διὰ θαλάσσης, ἐπὶ θ. τῶν πλοίων. Ἰλ. παρὰ τοῖς μεταγροστ. δὲ, ἐν γένει ὡς τὸ,

- δάκνυς ποιητ. μόνον (ἢ σύνθεσις αὐτοῦ τῷ ἄλλομαι, παράλογος) [υ]
- Ὠκύβλωρς, ὁ (-υυ-). Εἰς τῶν ἐπισήμων Φαίακων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ Ὀμ. Ὀδ.
- Ὠκυαχὴς, ὁ, ἡ, ἐς (ἄχος). Δωρ. ἀντί ὠκυνηχός. Ὅστις ἡ ὅ,τι ἤχεϊ σφοδρὰ, δυνατὰ, ποιητ.
- Ὠκυβάας, ου, ὁ (βοή). Ὅστις καλεῖ τοὺς πολεμιστὰς ταχέως εἰς μάχην, ἡ ὅστις εἶναι ταχύς εἰς τὴν ἐν μάχῃ συμπολὴν, ποιητ.
- Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, ἀκοντίζει, κτυπεῖ ἢ ἐπιτυχαίνει ὀγλήγορα. Σοφκλ. Φιλ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυδὴκτωρ, ορος, ὁ (δάκνω). Ὅ,τι ἡ ὅστις δαγκάνει, κατατρώγει, περιτρώγει τι μὲ ὀξύτητα, δριμύτητα, σφοδρὰ, δυνατὰ. Ἀνάλεκτ. ποιητ.
- Ὠκυδιδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε, διδάσκειται τὴν ὀγλήγορα, ποιητ.
- Ὠκυδίνης, ὁ, ἡ (δίνω). Ὅ,τι περιστρέφεται, περικυλίεται, ἔροεται ὀλόγορα ὀγλήγορα, ποιητ. μόνον. Πινδ. Ισθ.
- Ὠκυδρόμας, ου, ὁ, = ὠκυδρόμος, Ἐπγρ. παρὰ Παστ. 2) κύρ. ὄνομα ἄνδρός τιнос. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυδρομέω, ὦ. Τρέχω ταχέως, ποιητ. ἐκ τοῦ Ὠκυδρόματος, ὁ, ἡ καὶ προπαροῖτ. ὠκυδρομος (τρέχω, δραμεῖν). Ὅστις τρέχει ταχέως, ποιητ.
- Ὠκυεπίης, ὁ, ἡ (ἐπις). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ὀγλήγορα, ποιητ. Ἀνάκτ.
- Ὠκυθόη, ἡ (ὠκύθηος). Μία τῶν Ἀρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου. Ἀπολλοδ.
- Ὠκυηχὴς, ὁ, ἡ, ἴδε ὠκυαχὴς.
- Ὠκύθοον, τό. Φυτὸν τι ταχέως αὐξάνον καὶ γυρισμένα, καμπτὰ φύλλα ἔχον, κυρίως οὐδὲ τοῦ Ὠκύθοος, ὁ, ἡ (θεῖω). Ὅστις ἡ ὅ,τι τρέχει, πηλαεῖ, ἡ αὐξάνει ὀγλήγορα. Εὐροπ. Ικέτ. 993. »ὠκύθοον τριπέτηλον«. Καλλιμαχ. ποιητκ.
- Ὠκύλλος, ὁ, κύρ. ὄνομα. Σενφ. = Ὠκελλος.
- Ὠκυλόχεια, ἡ (λοχέω). Ἡ προξενούσα ταχὺν ἢ ῥάδιον τοκετόν. Ὀρφ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυμέχως, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ὀγλήγορα, σφοδρὰ, ποιητ.
- Ὠκύμολος, ὁ, ἡ (μολεῖν). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ ὀγλήγορα, ποιητ.
- Ὠκύμων, ου, τὸ, ἀντί ὠκιμον. Γλωσσ.
- Ὠκύμορος, ὁ, ἡ (μόρος). Ὅστις ἀπέθανεν ὀγλήγορα ἢ πρόωρα, πολλὰ παρ' Ὀμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ὑπερβ. ὠκυμορότατος. Ἰλ. 2) ἐνεργτ. ὅ,τι προσενεῖ ὀγλήγορον, ἡ πρόωρον θάνατον, ὠδς. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυμωρῶτατος, ἄτη, ατον, ὑπερβ. τοῦ, ὠκύμορος. Ἰλ. Α. 505.
- Ὠκύνορος, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι ὀγλήγορα, ποιητ.
- Ὠκύων (ὠκύς) = ὀξύων. Ἡσυχ.
- Ὠκυπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). ποιητ. Ὁ ἔχων ταχέα πέδιλα, ἡ πόδας ὠκύπους, ταχύπους.
- Ὠκυπέτεια, ἡ ἰδιαιτέρ. ποιητ. Ξηλ. τοῦ, ὠκυπετής.
- Ὠκυπέτης, ἡ. Μία τῶν Ἀρπυιῶν παρ' Ἡσ. Θεογ. = Ὠκυβή. Ἀπολλοδ. 2) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολλοδ. ἐκ τοῦ Ὠκυπέτης, οὗ, ὁ (πέτομαι). Ὅ,τι ἵπταται, ἡ τρέχει ὀγλήγορα. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυπετής, ὁ, ἡ (πέτομαι) = τῷ προηγμ. »ἵρηξ ὠκυπετ.« ἀντί ἱέραξ. Ἡσθ. Ἐρ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκύπλωρος, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὅστις πλανᾶται ταχέως. Εὐροπ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκύπλος, ὁ, ἡ (πλέω). Ὅστις πλέει μὲ τὸ καράβι, ταχυθεύει ὀγλήγορα, ποιητ.
- Ὠκυποδῆς, ὦ. Ἐχων πόδας ταχεῖς ἢ εἶμαι ταχύς κατὰ τοὺς πόδας: ἐκ τοῦ, ὠκυπόδης.
- Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπλδ.
- Ὠκυπόδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντί ὠκύπους. Ἀνθολ.
- Ὠκύποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ τινα ὀγλήγορα, ἐκδικεῖται ὀγλήγορα. Δισχὺλ. Θῆβ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκύπομος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις πέμπει, ἡ μετακομίζει τι ὀγλήγορα. Εὐροπ. ποιητ.
- Ὠκυπορέω, ὦ. Πορεύομαι, ὁδοπορῶ, βαδίζω ὀγλήγορα, ταχέως: ἐκ τοῦ
- Ὠκύπορος, ὁ, ἡ (πέρω, πόρος). Ὅστις ἡ ὅ,τι πορεύεται, βαδίζει, ἡ ὁδοπορεῖ ὀγλήγορα, παρ' Ὀμ. αἰε ἐπίθ. τῶν πλοίων, ποιητ.
- Ὠκύπος, ὁ, ἡ. Σπάνιος ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὠκύπους. (υ)
- Ὠκύπους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, γέν. ποδός (πούς) = ταχύπους. Ὁ ταχεῖς πόδας ἔχων, παρ' Ὀμ. αἰε ἐπίθ. τῶν ἵππων παρ' Ἡσθ. δὲ Ἀσπ. 302. καὶ τῶν λεγῶν, ποιητ. μόνον. (υ)
- Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι ἵπταται, πετᾷ ὀγλήγορα, ταχύς τὰ πτερὰ, ἡ εἰς ὀξύ ληγούσας πτέρυγας ἔχων ἱέρηξ. Ἰλ. »τὰ ἀκύτερα«, τὰ σκληρότερα μέρη τοῦ πτεροῦ, ὅ ἐστι τὰ εἰς τὴν σάρκα τοῦ ὀρνέου ἐμφυτευμένα ὄντα. Ἀρσφ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὀμ. Ἰμ. Δημ. Ἡσιδ. Θέογν. 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαοίλλης, διδάχθησα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν τέχνην. Παστ.
- Ὠκυρόης, ου, ὁ, = ὠκύροος. Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ.
- Ὠκύροος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντί ὠκύρροος »ποταμός«. Ἰλ. ποιητ. μόνον.
- Ὠκύρροος, ὁ, ἡ (ροή, ῥέω). ἐπὶ ῥευμάτων. Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται ὀγλήγορα, ποιητ.
- Ὠκύς, ὠκέα, ὠκύ, γεν. εἴς, εἴας, ἔος. Ἐπκ. καὶ Ἰων. Σπθ. ὠκέα. Ἰλ. ὠκέα. Ἰρις καὶ παρ' Ἡσθ. Σπν. ἐν τῇ Ὀδῳ. δὲ μόνον ἐπὶ τῆς λαμπειάς: διακτλ. δὲ, μόνον παρ' Ἰ. Γαβ. ὅστις εἶναι ταχύς, ὀγλήγορος: πολλὰς παρ' Ὀμ. ὠκύτας καὶ ἐπὶ κινήσεως ἀφύχων ποταμῶν ἔξαρ. βελῶν καὶ πλοίων. 2) ὡς τὸ ὀξύς ὅ,τι ἐνεργεῖ ὀγλήγορα εἰς τὰ αἰσθητήρια »τῇ ἀκοῇ«. Αἰλν. ἐπὶ ῥ. ὠκέως, κατὰ πῶτον παρὰ Πινδ. ποιητκ. δὲ ὠκα, ὡς τὸ, τάχα παρὰ τὸ, ταχύς, πάνυ εὐχρηστ. παρὰ τὸ ποιητ. παραθ. ὠκαλ. ὠκύτερος, ὠκύτατος Ὀδσ. ἀνμλ. ὠκίων, ὄνος, ὁ, ἡ καὶ ὠκύστος Ὀμ. (συγν. τῷ, ὀξύς, ἀκή, ἀκμή, acer, acutus.) [τὸ υ, πυνταχρὺ βροχ.]
- Ὠκύσημος, ὁ, ἡ (τήμα). Ὁ ταχέως σημειῶν, σήματα ποῶν. Γλωσσ. ἀμφ.
- Ὠκύσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις βλέπει, ἡ ἐπιτυχαίνει ὀγλήγορα. Ἀνάκτ. ποιητ.
- Ὠκύτης, ὁ, ἡ (ὠκύς). Ταχύτης, ὀγληγοράδα. Πινδ. Πυθ. ποιητ. μόνον. (υ)
- Ὠκυτόκειος, ὁ, ἡ καὶ
- Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνῆκει, συνεισφέρει εἰς ταχὺν τοκετόν, ἐυκόλον γένναν, »τὰ εὐκυτόκια«, ὑπμ. φάρμακα, ἱατρικὰ διὰ τῶν ὁποίων ταχύνεται ἡ γέννα. Ἀρσφ. Ποιμ. ἐκ τοῦ
- Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). ἐπὶ μητέρων, Ἡ εὐκόλως ἡ ταχέως τίκτουσα. θ) ὅ,τι εὐκόλυνει τὴν γένναν. Σπκλ. »τὸ εὐκυτόκιον« εὐκόλος γέννα. Ἡρδτ. 2) παθ. προπαροῖζοντα. εὐκότος, ὁ, ἡ. Τὸ ταχέως, τὸ εὐκόλως τεχθὲν, γεννηθέν.
- Ὠκυτος, ὁ, κύρ. ὄνομα. Κορίνθιος τις, παρὰ Θουκδ.
- Ὠκυ, συνθ. ὄλλω, παρακ. τοῦ ὄλλω, εἰς τὸ ὄλλυμι.
- Ὠλαξ, ακος, ἡ. Δωρικ. ἀντί, αἰλαξ: ἴδε ὠλαξ.

Ωλᾶφιον, τὸ, συναίρ. ἀντί ὧ ἐλάφιον. Ἄρστρ.

Ωλᾶφος, ὁ. Δωρ. ἀντί ὧ ἐλάφος.

Ωλᾶρος, ἡ, = Ὠλιάρος.

Ωλεκρυνίζω, ἴσω, Ἄττ. ἰζῶ, ὡς τὸ κυβιτίζω.

Κτυπῶ τινὰ μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐκ τοῦ

Ωλέκρνον, τὸ κυρίως ὠλενοόκρνον, δηλ. ὠλένη κρῖνον. Τὸ ἐξέχον τοῦ πήχους, δέττι, τὸ μέρος τῆς χειρὸς καθ' ὃ κλμπέται ὁ βραχίον, ὁ ἀγκῶν, «ἀγκῶνος κεραιή» ἐν Ὀδσ. παρὰ τοῖς Δωρ. κύβιτον, ἀρ' οὗ τὸ Λατ. cubitus· παρ' Ἀριστοτ. δὲ καὶ ὠλέκρνον.

Ωλένη, ἡ, ἄλλως ἀγκῶν καὶ πήχυσ. Τὸ πρὸς τὸ στήθος σχηματιζόμενον οἰνοει τριγώνου ἐμβαδὸν καμπτομένου τοῦ πήχους, τὸ παρ' ἡμῶν κοιντρ. ἀγκυλιά, ὅθεν τὸ Λατ. ulma. (Γμ. Ἐρ. 2) ἄλλως ἀγκυλῖς.

Δέμα, δεμάτι ὅσον ἡμπορεῖ τις νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ὠλένῃ, κοιντρ. μὴ ἀγκυλιά ἀπὸ τι ὅθεν τὸ ὠλένω.

Ωλενία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἴξ, ἥτις ἐθήλιασε τὸν Δία βρέφος ἐτι θύτα. Ἄρατ.

Ωλενία «πέτρα» ἡ κατὰ Στράβ. Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἐκδλίως κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαιᾶς καὶ Ἠλίου ἐν Πελοποννήσῳ. Ἰλ.

Ωλενίας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνείως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδείως. Ἀπολδ. ἐνθα ὀρθοτρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκει. παρβλ. Heyne.

Ωλένιος, ἱα, ἰον (ὠλένη). Ὅ,τι εὐρίσκεται, εἶναι εἰς τὴν ὠλένην, ἐν τῇ ὠλένῃ. 2). ὁ κάτοικος τῆς Ὠλένου.

Ωλενίς, ἰδος, ἡ, = ὠλένη, σηπτ. 2. ὅθεν.

Ωλενίτης, ου, ὁ. Θλι ὠλενίτης, ἰδος, ἡ (ὠλένη). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὠλένην, σηπτ. 1.

Ωλενόκρνον, τὸ, = ὠλέκρνον.

Ωλενός, ἡ, καὶ ὁ. Στράβ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰωλίας, κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρόνιος, πρωίμως ἦδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ἰλ. Ἀπολδρ. Στερ. Βυζ. πθν. ἀπὸ τῆς δίσεως αὐτῆς ἐν τῇ γυνίκα τοῦ ὄρους κειμένης, οὕτως ὀνομαζέσθαι. 2) μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαιᾷ πόλεων, αἵτινες συνεκρότουσαν τὸν Ἀχαιῶν δεσπῶν, κειμένη μεταξύ Πετριάς καὶ Δύμης, ἡρατισμένη ἦδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδτ. Ἀπολδρ. 3) κύρ. ὄνομα. Ἡρώδης τινος.

Ωλερός, ἡ, κύρ. ὄνομα πόλεως τινος τῆς Κρήτης.

Ωλεσα, ἄρ. ἂ. ἐνργ. τοῦ, ὀλλυμι. Ὅμ.

Ωλεσίβωλος, ὅ, ἡ (ὀλλυμι, βῶλος). Ὅστις ἡ, ὅ, τι συντρίβει βῶλους τῆς γῆς· «σφύρα ὠλεσίβωλος». Ἀνάκρετ. ποιητ.

Ωλεσίθυμος, ὅ, ἡ (ὀλλυμι, θυμός) Ὅ,τι φθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν. ποιητ.

Ωλεσίκαρπος, ὅ, ἡ (ὀλλυμι, καρπός) ἐπὶ δένδρων, Ὅ,τι φθείρει, ἀποβάλλει τοὺς καρπούς του, «ἰτέα» ἐπειδὴ χάνει τοὺς καρπούς της πρὶν ὠριμαῖν. Ὀδσ. ὅθεν ἐν γένει ἄκαρπον. β) τροπ. «τύμπανον ὠλεσίκαρ.» τὸ τύμπανον τῆς Κυβέλης, διότι ἐτυμπάνιζον αὐτὸ εὐνοῦχοι ἱερεῖς (χρεῖττον δὲ, ἐπειδὴ ὁ δῖα τοῦ τυμπανισμοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμός ποιεῖ αὐτοὺς νὰ ἐκνουχίζονται ἀρ' ἑαυτῶν. G. H. S.) Ὅπ. ποιητ. μόνον.

Ωλεσίοικος, ὅ, ἡ (ὀλλυμι, οἶκος). Ὅστις ἡ, ὅ, τι φθείρει, ἀφανίζει τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκίαν, οἰκογένηται. Αἰσχ. 2) ὅστις ἀφανίζει τὴν περιουσίαν, ἄσματος. Λιβάν. ποιητ.

Ωλεστέκνος, ὅ, ἡ (ὀλλυμι, τέκνον). Ὅστις φθείρει, ἡ φονεύει τὰ τέκνα· ποιητ.

Ωλετο, γ. ἐνκ. πρόσπ. μέσ. ἄρ. β'. τοῦ ὀλλυμι. Ὅμ.

Ω'λεύθερε, ποιητ. ἀντί ὧ ἐλεύθερε.

Ω'λεύθεροι, Δωρ. ἀντί οἱ ἐλεύθεροι.

Ω'λεύθερος, Δωρ. ἀντί ὧ ἐλεύθερος.

Ωλήν, ἡνος, ὁ. Ἀρχαῖος τις Βάρδος τῆς Λυκίας. Ἡρόδτ. Καλλίμ. Πάυσ.

Ωλήν, ἑνος, ὁ σπαν. παρασχημ. τοῦ, ὠλένη.

Ωλήν, ἡνος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητῆς καὶ αἰοδός Ἑλλήν, κατὰ Σουῖδ. ἐκ Λυκίας ἐν Ἀζίχ, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεδιδόντο οἱ ἄρχαιοι ὕμνοι, οἵτινες ἐψάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδτ. κατὰ Πάυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ἠλὴν οὗτος ἔδωκε πρώτους χρηστμούς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἐξυμέτροις· καὶ ἀπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Πάυσαν.

Ωλίερος, ἡ. Νῆτος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάσου, ταυῖν Ἀντίπαρος καλούμενη. Στέρ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος. Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ἱεροῦ φαίνεται ὀρθοτρ.

Ωλίγγη, ἡ, καὶ

Ωλίγγια, ἡ, = ὠλιζ· ὅθεν

Ωλίγγια, ου, ὁ. Συνορὸν, κάμνον ῥιτίδας, σούφρας.

Ωλίγγε, ὠλίγγος, ἡ. Ριτίς, κτυχὴ, δίπλα, σούφρα τοῦ δέρματος· ἐξαιρ. τοῦ προσώπου. Γραμμ. (συγγ. τῷ, αὐλαξ, ὠλαξ.)

Ωλίεθυσια, νεώτρ. τύπος, ἐνεργ. ἄρ. ἂ. τοῦ, ὀλισθάνω.

Ωλιήμερος, ὁ, ἡ (ἄλιτέμ, ἡμέρα). παρ' Ὑσχ. ἀντί τοῦ ἀλιτήμερος.

Ωλιόφων, (ἄλιτέμ, φρήν) ἀντιᾶλιόφων. Ὑσχ. Ὀλκα, ποιητ. ἀντί αὐλακα, ὡς τὸ ὠλαξ ἀντι αὐλαξ. Ὅμ.

Ωλλοι, Δωρ. ἀντί οἱ ἄλλοι.

Ωλλοι, ὄλλοι, ἰον. ἀντί ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι. Ἡρόδτ. παρ' ὧ γράφει ὁ Schweigh, ἀεὶ ἄλλοι.

Ωλλε, ἡ, ποιητ. συγγ. ἀντί ὠλαξ, αὐλαξ· σηγήθως μόνον κατ' αἰτιατ. πῶσιν ὠλκα. Ἰλ.

Ωλλκος, ἡ, = ὠλένη. Ὑσχ.

Ωλλοψε, ἄρ. τοῦ, ὀλόπτω.

Ωλύγος, καὶ

Ωλύγος, ἀγνώστον πρωτότυπον, ἀρ' οὗ παράγεται τὸ, διωλύγος (συγγ. ἴσως τῷ, λυγός, λύζω, ὀλολύζω.)

Ωμξθίος, ἱα, ἰον (ὦμοι). Ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὸν ὦμον, ἐπὶ τοὺς ὦμους.

Ωμάθιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὅποιον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, = ὠμηστής, ὠμοφάγος, ἐπειδὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἔσφατον ἐτησίως αὐτῷ ἓνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ὑμν.

Ωμάθς, ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ωμάδον, ἐπίθ. (ὦμος). Ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον, ἐπάνω εἰς τοὺς ὦμους.

Ωμαλθής, ὁ, ἡ (ὦμος, ἄλθω). «ἐλκος ὠμαλθής». Πληγὴ ἱατρικῶς ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ πρέποντος καιροῦ ἢ ὅχι ὡς ἔπρεπε. Ἡσυχ.

Ωμαμπέλιος, ἰνη, ἰον (ὦμος, ἄμπελος). Ὅ,τι ἔχει χρώμα ὡς τὰ πράσινα φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἀνθ. τῷ, ξηρακάμινος.

Ωμαρής, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀβρίαν.

Ωμαχθής, ὁ, ἡ (ὦμος, ἄχθος). Ὅ,τι βαρύνει, προσεπιβάρος εἰς τοὺς ὦμους· ποιητ. «πῆρα ὠμαχθής». Ἀνθολογ.

Ωμεν, ἂ, πληνθ. πρόσ. ὑποτακτ. τοῦ, εἰμί Εἴμαι, Ὑμεν, Δωρ. ἂ. πληθ. ὑποτακτ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί, ἀντί ὦμεν.

Ωμήλυσις, εως, ἡ κυρίως, ὠμὴ λύσις. Χοντροκοπανισμένος, χοντροκαλεσμένος ἀλεύρι ἀπὸ ἀρι-

- γάνιστον σιτάρι, συνήθως καὶ ἀπὸ κριθάρι, ὅθεν
 «ὠμήλ. κριθήνη ἢ πυρίνη κυρίως χρήσιμον ἐν τῇ
 ἱατρικῇ εἰς καταπλάσματα.
- Ωμην, παραττ. τοῦ, οἶμαι.
- Ωμηστῆρ, ἥρος, ὁ, = ὠμηστής.
- Ωμηστῆς, οὗ, ὁ (ὠμός, ἔδω, ἐσθίω). «Ὅστις κατα-
 θιβρώσκει, τρώγει ὠμὸν κρέας» νοῖνοι, κύνες,
 ἰχθύς. Ἰλ. «κέρβερος». Ἡσδ. Θρογν. ἔτι δὲ καὶ
 μετὰ Ξηλ. οὗτ. «ἐχιδνα». Ἡσδ. Θγν. Ἡρόδ. ὅθεν
 ἐν γένει, ἀνθρωπος ἄγριος, ἀσπλαγχνος. Ἰλ. ποιητ.
 μόνον παρὰ βλ. ὠμοβόρος, ὠμοβρώς, ὠμοφάγος.
- Ωμεία, ἡ = ὦμος, παρὰ τοῖς Ὁ.
- Ωμείας, αἶα, αἶον (ὦμος). «Ὅτι εἶναι, εὐρίσκα-
 ται ἐν τῷ ὦμῳ, ἀνήκει εἰς τὸν ὦμον» ὠρίψα.
- Ωμείας, οὐ, ὁ. «Ὅστις ἔχει πλάτες τοὺς ὦμους». Ἡσυχ.
- Ωμείας, εως, ἡ, = ὠμεία, ὦμος. Φιλ.
- Ωμείω, ἰσώ, Ἄττ. ἰώ (ὦμος). «Θέτω, βάλλω τι ἐπὶ
 τοὺς ὦμους ἄλλου τινός· μέτ' ὠμίζομαι, παίρω,
 βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὦμους μου.
- Ωμείλα, ἡ. Τρόπος τις πανγνιδίου, ὅπερ ἔπαιζον
 περιγράφοντες κύκλον καὶ εἰς αὐτὸν ἐβαλλον καρύ-
 δια κλ. τ. τ. εἶτα καθέως ἐπεμελεῖτο νὰ εὐάλῃ
 ἀπὸ τὸν κύκλον, ὅτι ἐβαλεν ἄλλος· «εἰς ὠμείλλαν παί-
 ζω». Πολυδ. (τυγγν. ἴσως τῷ, διμείλα, ἡ τῷ, ἀμείλλα.)
- Ωμειον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὦμος.
- Ωμειστῆς, οὗ, ὁ (ὠμίζω), = ἄχθοφόρος.
- Ωμμαι, παρακμ. παθητ. τοῦ, ὅπτομαι.
- Ωμμένος, παρακμ. μετχ. παθητ. τοῦ, ὅπτομαι. Ἀρστλ.
- Ωμοβόειος, εἰα, εἰον, ἔτι δὲ καὶ δικατλτ. καὶ
- Ωμοβόεος, εἰα, εἰον (ὠμός, βοῦς). «Ὅτι εἶναι κα-
 τεσκευασμένον ἀπὸ ἀδεψήτων δέρμα βοῦς, ὅθεν
 «ἡ ὠμοβόη» ἔκκ. δορά· τὸ ἀδεψήτων βοῦς δέρμα.
 Ἡρόδ. ἀλλὰ «τὸ ὠμοβόειον», ἔκκ. κρέας· ὠμὸν
 κρέας βοῦς. Λουκλ. ἔκκ. ὅστις καὶ τῷ συνηκτ. ὠμο-
 βοεῖτερον, χοῖται.
- Ωμοβοεῖς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠμοβοείες.
- Ωμοβοεύς, εως, ὁ, = ὠμοβοεός, ἐπὶ ἀδεψήτων
 βοῶν δερμάτων. Ἐπιγρ. ἀδέσπτ.
- Ωμοβόεινος, ἰνη, ἰον, = ὠμοβοεός, ἐπὶ ἀδεψήτων
 βοῶν δερμάτων. Ἡρόδ.
- Ωμοβόειος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.
- Ωμοβορεύς, εως, ὁ, = ὠμοβόρος. Νικανδ.
- Ωμοβόρος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω)· καὶ
- Ωμοβρώς, ὡτος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω). «Ὁ ὠμὰ
 πράγματα τρώγων ἡ καταθιβρώσκων, ὠμοφάγος,
 ἔξαιρ. ὠμὰ κρέατα.
- Ωμόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). «Ὅτι ἐθρώθη, ἐρα-
 γώθη ὠμὸν. 2) ἔτι δὲ καὶ ἐνεργτ. = ὠμοβρώς. Εὐρ.
- Ωμοβύρσινος, ἰνη, ἰον καὶ
- Ωμόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). «Ὅτι εἶναι κατεσκευα-
 σμένον ἀπὸ ἀδεψήτων, ἀργαστον δέρμα.
- Ωμοβύσσινος, ἰνη, ἰον (βύσσις). «Ὅτι εἶναι
 κατεσκευασμένον ἀπὸ ὠμὸν βαμβάκι. Σχλστ. ἰλδ.
 παρὰ βλ. ὠμόλινος.
- Ωμογέρων, οντος, ὁ, ἡ (ὠμός, γέρων). Γέρων, ὁ
 ὅποιος εἶναι ἀκόμη φαῖρος, ῥωμαλῆος, τὸν ὁ-
 ποῖον δὲν ἐδάμασαν ἀκόμη τὰ δεινὰ τοῦ γήρατος.
 Ἰλ. 2) ὅστις διὰ φροντίδας, μερίμνας, ἀρρώστιας
 ἐγήρατεν, ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά του ἄνωγας, ὡς τὸ
 ὠμὸν γήρας. Ὅδσ. Ἡσδ. Ἐρ. ποιητ. μόνον.
- Ωμοδόξιος, ὁ, ἡ (δαΐζω) = ὠμοσπάρακτος.
 Ἡσυχ. ποιητ.
- Ωμοδόχης, ὁ, ἡ (δάκνω). «Ὅστις κατατῆκεται,
 ἀνίσταται, ἡ ἐρεθίζεται ἀγρίως. Αἰσχύλ. ποιητ.
- Ωμόδομος, ὁ (δαμάω). «Ἀλληγορικῇ τις δαίμονος
 ὀνομασία. Ἐπγ. Ὀμ.
- Ωμοδέψητος, ὁ, ἡ (ὠμός, δεψέω). «Ὅτι εἶναι
 ὠμὸν δεψημένον, ἐργάσμενον. Σουίδας.
- Ωμόδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω). «Ὅτι ἐθερίσθη, ἐκό-
 πη ἄωρον «ὠμόδρ. νόμιμα», τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον
 τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἄωρος διαπαρθενεῦεν τὰ
 κοράσια. Αἰσχλ. Ἐπτ. Θεβ. ποιητ. μόνον.
- Ωμοθετῆς, ὡ, ἡσω (ὠμός, τίθημι). «Θέτω, βάλλω
 ὠμοῦ κρέατος κομμάτια ἐπάνω εἰς τὰ συσσωρευθέν-
 τα κόκκαλα τῶν σκελῶν τοῦ θυσιασθέντος ζώου, καὶ
 οὕτω προσφέρω αὐτὰ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς καίων-
 τὰς τὰ εἰς τὸν βωμὸν. Ὀμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ.
 διάθσ. «ὠμοθετεῖτο, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων,
 εἰς πύονα δημόν». Ὅδσ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ
 ἐν γένει, θυσιάζω. Ἀπλ. Ῥόδ. ποιητ.
- Ωμότριξ, τριχος, ὁ, ἡ (ὠμός, τριξ). «Ὅστις ἔχει
 ὠμάς, τραχείας τρίχας. Λυκάργ. ποιητ.
- Ωμόθυμος, ὁ, ἡ (ὠμός, θυμός). «Ὅστις ἔχει ὠμὴν,
 σκληρὰν καρδίαν, εἶναι σκληρόψυχος, ἀνειδήμων.
 Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.
- Ωμοι, ἡ ὠμοι· ψευδῶς· ἔτι δὲ καὶ ὠμοι, γραφόμε-
 νον ἰδ. ὡ.
- Ωμοιοι, ἀντὶ οἶμοι.
- Ωμοιδης, οὐ, ὁ (ὠμός, οἰδέω). «Ὅστις ἔχει πρισμέ-
 νον ἡ ψηλὸς τοὺς ὦμους. Εὐστάθ.
- Ωμοκοτύλη, ἡ (ὠμός, κοτύλη). «Ἡ κλειδωσις τῶν
 ὤμων, ἄλλως καὶ ἐντύποις. Πολυδ.
- Ωμοκράτης, ὁ, ἡ (κράτος)· παρὰ τὸ, ὠμός μὲν,
 «Ὅστις υπομένει, πάσχει σκληρὰ πράγματα· παρὰ τὸ
 ὠμός δὲ, ὅστις ἔχει δυνατοὺς, πλατεῖς ὦμους· ἐπὶ τῷ
 τοῦ Αἰλντος. Σοφοκλ.
- Ωμοκυδιά, ὡ, ἄσω (ὠμός, κυδιάω). Καυχῶμα
 ὅτι ἔχω δυνατοὺς ὦμους, ποιητ.
- Ωμόλεον, τό (ὠμός, λείων). Ὤμων, ἀλεύκαστον
 λινάρι, τοῦ ὁποῖου αἱ κλωστὰ εἶναι δυνατότεραι
 ἀπὸ τὰς τοῦ λευκασμένου. 2) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατε-
 σκευασμένον ὕψασμα· ὅθεν
- Ωμόλεον, ὁ, ἡ. «Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ
 ὠμῶν παρὰ βλ. ὠμοβύσσινος.
- Ωμολογῆμενος, ἐπίδ. μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ
 ὁμολογέω. Σύμφορα, ἀναντιρρήτα.
- Ωμομηλῆς, ἰδός, ἡ. Ἀγρία τις μηλέα διὰ τῆς ὁ-
 ποίας ἔγκεντρονται τὰς μηλίας.
- Ωμόμαι, παθητ. (ὠμός). Εἶμαι, ἡ γίνομαι ὠμός,
 σκληρόψυχος.
- Ωμοπλάτης, ἡ (ὠμός, πλάτη). Τὸ φαρδὺ κόκ-
 καλον τοῦ ὠμοῦ κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνηθ. αἰ
 ὠμοπλάται, ἐνικῶς δὲ παρὰ Θεοκρ.
- Ωμοργῆς, ὁ, ἡ. Γλωτ. ἄμφ. καὶ
- Ωμοργός, ὁ, ἡ (ὠμός, ἔργον). «Ὅστις πράττει,
 πολιτεύεται ὠμὰ, ἀσπλαγχνα. Γραμμτ.
- Ωμορξά, ποιητ. ἄορ. α. τοῦ, ὠμόργνυμι.
- Ωμος, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, χυδαία νῦμος· πρὸς
 λίκας παρ' Ὀμ. Ἡρόδ. Ἡσιδ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν Ἰλ.
 μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυ. μέρους, τοῦ ἐμπροσθέντος
 ποδὸς τῶν ἵππων· παρὰ βλ. κατωμάδων (πιθανῶς
 παρὰ τὸ πρωτόπ. Οἰμ, = φέρω, βασταζω, ἀρα
 ὁ φέρων, βαταζῶν· ὅθεν τὸ Λατ. humerus).
- Ωμός, ἡ, ὄν. «Ὅτι εἶναι ὠμὸν, ἄβραστον· ἔξαιρ.
 ἐπὶ κρέατος. Ἰλ. ἀντίθ. τῷ, ὀπταίος. Ὅδσ. «ὠ-
 μὸν καταφαγεῖν τινα, ἡ ὠμοῦ ἐσθίειν τινός» πα-
 ροιμ. ἐπὶ τῆς ὠμοτάτης καὶ ἄγριωτάτης σκλη-
 ροφυχίας. Ξενοφ. Ἀνάθ. 2) ὅτι εἶναι ἄωρον, ἀ-
 νόριμον ἐπὶ καρπῶν τῶν δένδρων ἡ τῶν ἄγρων
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «ὠμὸν γήρας» γηράματα
 παράκαιρα. Ὅδσ. Ἡσιδ. Ἐργ. παρὰ βλ. ὠμογέρων
 ἔτι δὲ καὶ «ὠμός τόκος» ἡ παράκαιρος γέννα

Ω' νήρ, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντί ὁ ἀνὴρ· ἔνθα ἄλλοι καὶ ἀνὴρ λέγουσιν, ὡς τὸ, ἀνθρώπος. Ἀπολ. Δυσκ.
 Ω' νησά, ἄορ. ἄ. ἐνεργ. τοῦ, δύνῃμαι. Ὅμ.
 Ω' νησά μιν, ἄορ. ἄ. τοῦ, δύνεομαι.
 Ω' νησεῖω, ἐφετικὸν τοῦ, δύνεομαι. Ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω τι, νὰ ἀγοράζω.
 Ω' νησις, εὐς, ἡ (δύνεομαι), = δυνή, σημ. 1.
 Ω' νητεοῦ, ἔετικ. ἐπὶρ. τοῦ δύνεομαι. Ὅ, τι πρόπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγοράσῃ τις. Γνωμ. Ἀμφρ. Λεωφ. κυρίως ὑδέρτ. τοῦ
 Ω' νητέος, ἔα, ἔον· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δύνεομαι.
 Ω' νητῆς, οὐ, ὁ (δύνεομαι). Ὅστις δύνεται, παχτόνεται, ἀγορασθῆς, παχτότης· ὅθεν
 Ω' νητιάω, ὦ, ἄτω, = δυνῶστω (ἄω, ἄτω).
 Ω' νητικὸς, ἡ, ὁ (δύνεομαι). Ὅ, τι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς δύνῃν.
 Ω' νητός, ἡ, ὁν ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, δύνεομαι. Ὅ, τι ἡγοράσθη, ἐξηγοράσθη. Ὅδτ. 2) ὅ, τι δύναται νὰ ἀγοράσῃ τις· καὶ δικαυαλτ. παρ' Εὐριπ.
 Ω' νήτωρ, ορος, ὁ νεώτερος. τύπ. = δυνήτης.
 Ω' νθρωπε, συναίρ. ἀντί ὁ ἄνθρωπος.
 Ω' νθρωποι. Ἰων. συναίρ. ἀντί οἱ ἄνθρωποι.
 Ω' νθρωπος, Ἰων. ἀντί ἄνθρωπος ἴδε Ω.
 Ω' νιος, ὁ, ἡ καὶ, ἱά, ἰον (ὄνος). Ὅ, τι ἀγοράζεται, ἡμπορεῖται νὰ τὸ ἀγοράσῃ· ὡς ὁ οἶτος ὄνιος· πῶς ἀγοράζεται, πῶς ἀξίζει; Ἀριστρ. «ἐς ὄνιον ἐλθεῖν». Τὸ νὰ ἐκτιθεταί τι εἰς ἀγοράσιν. Θέογν. κατὰ τὴν ὑπὸ Brunk. διερθ. «τὰ ὄνια», ὅσα ἀγοράζονται εἰς τὸ παζάρι.
 Ω' νομα, τὸ. Λιολ. ἀντί ὄνομα.
 Ω' νομάδαται, Ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθ. παρκ. τοῦ, ὀνομάζω ἀντί ὀνοματμένοι, αἱ, αἱ εἰσὶ.
 Ω' νομασμένως, ἐπὶρ. μετοχ. παρκ. τοῦ, ὀνομάζω. Κατ' ὄνομα, μετ' ὁ ὄνομα, ὀνοματτά.
 Ω' νόμηναι, ποιητ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὀνομαίνω.
 Ω' νος, ὁ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. Ἰλ. 2) τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις τι, ὡς τὸ, δυνή· Ὅδτ. 3) τὸ ἀγορασθῆν, τὸ εἰς ἀγοράσιν ἐκτιθέμενον πρᾶγμα. συγγεν. τῷ, ὄνος, φορέτιον.)
 Ω' νοσάμην, μετ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὄνομαι. Ἰλ.
 Ω' νοχόει, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ, οἰονόγειν. Ὅμ.
 Ω' ξ, Δωρικ. συναίρ. ἀντί, ὁ ἔξ.
 Ω' ξαν, γ'. πληθ. πρόσπ. ἐνεργ. ἄορ. ἄ. τοῦ, οἰγνυμι. Ὅμ.
 Ω' ξε, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἐνεργ. ἄορ. ἄ. τοῦ, οἰγνυμι. Ἰλ.
 Ω' ξος, ὁ, Okus. Εἰς τῶν μεγαλήτερον ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδόν, πηγάζων κατὰ Ἡτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἰτα φερόμενος ἄρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Ὑρανίας, δεχόμενος εἰς αὐτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς· ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἡ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀράλ λίμνῃ ταυὺν Ἀρού ἢ Χαράτ. καὶ Γεχόν ὑπὸ τῶν Ἀράβων λεγόμενος. Ἀβρίαν. Ἀνάθ. τινὲς δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν «Ότινα». Vulgo, καὶ Ὁάξης ὡς παρὰ Βεργλ. ἔστι πιθανόν.
 Ω' οβραχῆς, εὐς, ὁ, ἡ (ὄν, βρέχω). Ὅ, τι εἶναι βυτισμένος, βρεγμένος εἰς τὸ λευκὸν τοῦ ὄου· παρ' ἄβλ. ἐλευβοραχῆς. Παῦλ. Αἴγ.
 Ω' ογᾶλα, ὠνῆλακτος, τὸ (ὄν, γάλα). Γάλα ἀνακατωμένον μετ' αὐγὰ. Γάλην. Παῦλ. Αἴγιν.
 Ω' ογηνῆς, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ, τι ἐγενήθη, γεννᾶται ἐξ ὄου, ἡ κατὰγεται ὑπὸ αὐγῶν.
 Ω' οιδῆς, ὁ, ἡ (ὄν, εἶδος). Ὅ, τι εἶναι ὡς τὸ αὐγόν, ἔχει τὸ σχῆμα αὐγῶν. Θεόφρ.

Ω' οθεσία, ἡ (τίθημι). Τὸ νὰ παραθέτῃ, βάλλῃ τις ἐπὶ τὴν τράπεζαν αὐγὰ.
 Ω' οθυσία, ἡ. Τὸ θυσιάζειν ὡς, παρέχειν ὡς εἰς θυσίαν τῷ Βάκχῳ.
 Ω' οθυτικά, ὦν, τὰ. Ἐπίγραμμα συγγραμμάτων τινος τοῦ Ὁρφέως, τοῦ συμβουλευτοῦ ὡς, εἰς τὰ τοῦ Βάκχου μυστήρια.
 Ω' οιοί, ἴδε αἰαί.
 Ω' οκατάκτης, ου, ὁ (κατάγνυμι). Ὁ ὡς συντρίβων· ἄμφ.
 Ω' οκάταξις. Τὸ συντρίβειν ὡς· παρὰ Λουκιανῷ· ἡμαρτημ. ἀνάγκ. ἀντί τοῦ, ὠτοκάταξις.
 Ω' ομην, παρακτ. τοῦ, οἶομαι.
 Ω' ον, τὸ. Αὐγὸν ὡδὸν ἄπας γέγονεν· ἐγένετο, ἔγινεν ὡς αὐγόν· ἐπὶ φαλακροῦ τινος. Νικίας Ἐπ. 2) ὡς ὕληνα τὰ ἱατροευστικά· παρὰ Ἡρόδ. πειθάν. αἰσικύαι, τὸ συνηθ. ἱταλ· βεντόζαι, βεντούζες = ποιητ. ὁδὸν καὶ ὠδὸν, ἀντί τοῦ ὠδὸν δὲ ἔγγραφόν ποτε καὶ ὠδὸν. Ἡρόδτ.
 Ω' ον, τὸ = ὑπερῶν. Λακωνικῶς, κατ' Εὐστάθιον· σελ. 1054· ὅχι τόσον χρήσιμ. κατ' ἐνικ. ἀριθμ. ὅσον κατὰ πληθύν· ἴδε Ω.
 Ω' οπ, καὶ ὡπ· ὅπ. Παρακλήσις, ἐγκαρδιωτικὸν ἐπιβόημα τῶν κοπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τὸ παρ' ἡμῶν χόπ, χόπ. Ἀριστρ. κλέυσμα τῶν ἐρεσόντων καταπαύον τὴν κοπηλασίαν· Σχολστ. Ἀριστρ.
 Ω' οπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ αὐγὰ.
 Ω' οπωλῆς, ἴδος, ἡ. Φηλκ. τοῦ ὠποώλης. Ἡ πωλοῦσα, πραγματοποιημένη μετ' αὐγὰ.
 Ω' οσκοπέω (ὠσκόπος). Ὁσκόπος εἰμί· ὅθεν
 Ω' οσκοπία, ἡ (ὠσκόπειω). Ἡ δὲ τῶν αὐγῶν μαντεία. Σουίδας, ἐν λέξ. Ἑρμαγόρας· ὅθεν
 Ω' οσκοπικά, τὰ. Συγγραμμά τι περὶ τῆς τέχνης τῆς ὠσκόπειας, εἰς τὸν Ὁρφίαν ἀποδιδόμενον κυρίως οὐδέτ. ὀνομαστ. πληθ. τοῦ
 Ω' οσκοπικός, ἡ, ὁν. Ὅστις ἀνήκει, ἡ εἶναι ἐπιτήδειος· εἰς τὸ ὠσκόπειν· ὅθεν ὠσκόπικη, ἡ· ὑπακουρμ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ὠσκόπειν.
 Ω' οσκοπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ τὰ ὡς παρατηρῶν, ἐξετάζων, καὶ διὰ αὐτῶν μαντεύων.
 Ω' οσκύριον, τὸ (κύριος). Ὁσείδης ποτήριον, δύο πειθμένας ἔχον. Ἀθήν. (υ).
 Ω' οτοκέως, εὐς, ὁ, ἡ (ὠτόκος). ἀντί ὠτόκος.
 Ω' οτοκέω, ὦ (ὠτόκος)· ἐπὶ ὀνείων, καὶ ἄλλων πτηνῶν. Τίκτω, γεννῶ αὐγὰ. Πλούταρχ. ὅθεν
 Ω' οτοκία, ἡ. Τὸ τίκτειν αὐγὰ. Πλούταρχ.
 Ω' οτόκος, ὁ, ἡ (ὄν, τίκτω). Ὅ, τι γεννᾷ αὐγὰ.
 Ω' οῦ, ἐνικ. γενκ. τῶν, ὄν.
 Ω' ου, β'. ἐνικ. πρόσπ. παρακτ. τοῦ, οἶομαι.
 Ω' οφαγέω, ὦ, ἡτω (φαγεῖν). Τρώγω αὐγὰ. Γεωπον.
 Ω' οφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαρτάζει, κουβαλεῖ αὐγὰ, ὅ, τι ἔχει αὐγὰ.
 Ω' οφυλάκω, ὦν καὶ
 Ω' οφυλάκτεω, ὦν, ἡτω (φυλάσσω). Φυλάττω, ἡ διδὼν προσοχὴν εἰς τὰ αὐγὰ. Ἀριστρ.
 Ω' πα, ποιητ. ἐνικ. αἰτκ. τοῦ, ὦψ.
 Ω' πάξομαι, Ἰσυχ. καὶ
 Ω' πάομαι, ὀμαι, ἡσομαι (ὦψ, ὠπή). Ὁρῶ, σκοπῶ· ὅθεν ὠπῆταιος· Ὅππιν ποιητ.
 Ω' περ, ἐπὶρ. Δωρικ. ἀντί τοῦ, οὐπερ, ὅπου.
 Ω' περ, ὁτ. ἐνικ. τοῦ, ὅπερ.
 Ω' πες, ποιητ. ὀνοματ. πληθ. τοῦ, ὦψ.
 Ω' πή, ἡ (ὀπωπα, ὀμαι). Ὀμματιά, βλέμμα, κύταγμα· ὅψις. Ἀπολλών. Ῥόδ.
 Ω' πῆσθαι, ποιητ. ἀπαρέμφ. μέλ. τοῦ, ὀπῆσθαι.

- Φιλστρ. 3) τροπκ. ὅστις εἶναι ἀπέδευτος, ἀπολίτευ-
τος, σκληρὸς ἄγριος. Ξενοφ. ἐπὶ ῥ. ὠμός.
Ω' μ ο σ α, ἄορ. ἄ. ἐνεργ. τοῦ, ὁμνυμι. Ὁμο.
Ω' μ ο σ τ ῖ α, ἦ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ὠμά, ἀμαγείρευ-
τα φαγητά· ἐκ τοῦ
Ω' μ ο σ τ ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός σιτέσθαι). Ὅστις τρώγῃ
ὠμά φαγητά· ὅθεν ἄγριος· ἀπλάγχνος· ἐξαιρ. ἐπὶ
τῶν σαρκωφάγων ζώων. Δισχλ. 2) παθητ. ὅστις
ἐφαγώθη, ἐβρώθη ὠμός.
Ω' μ ο σ π ἄ ρ α κ τ ο ς, ὁ, ἦ (παράσσω). Ὅτι, ἦ
ὅστις κατεσπαράχθη ὠμός. Ἀριστρ. (σπα).
Ω' μ ο τ ἄ ρ ι χ ο ν, τό· καί
Ω' μ ο τ ἄ ρ ι χ ο ς, ὁ (ὠμός, τάριχος). Τὸ μέρος τοῦ
λαίμου τοῦ ὅλαριου παλαμῆδος, τὸ ὅποιον ταρα-
χεύουν, ἀλατίζουν. Ἀθήν. Διστκ.
Ω' μ ὁ τ ε ρ ο ν ἐπὶ ῥ. συγκρ. τοῦ, ὠμός· καί
Ω' μ ὁ τ α τ α, ὑπερβ. ἐπὶ ῥ. Κατὰ πολλὰ, ὑπὲρ τὸ
δεῖον ὠμός, σκληρῶς.
Ω' μ ὁ τ η ς, ητος, ἦ (ὠμός), ἐπὶ βρωσίμῳ πραγμά-
των. Τὸ νὰ ἦναι τι ὠμὸν, ἄβραστον, ἀνώριμον,
ἀπαικτον, ἥτοι νὰ μὴ χωνεύῃ εἰς τὸν στομάχον.
2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων τροπκ. σκληροψυ-
χία, ἀπλάγχνία.
Ω' μ ο τ ο κ ῖ α, ὦ, ἦτω (ὠμός, τίκτω)· ἐπὶ μητέ-
ρων. Τίκτω, γεννῶ παράκαιρα, ἀπορθεῖρω, ἀμβλί-
σκω, ἀποβρίχνω· ὅθεν
Ω' μ ο τ ο κ ῖ α, ἦ. Ὁ παρὰ καιρὸν τόκος, ἀποβολή
τοῦ ἐμβρύου. Πολ. τετραβίβλος.
Ω' μ ο τ ὁ κ ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός, τίκτω). Ἡ παράκαιρα
τίκτουσα, ἀποβάλλουσα μήτηρ· ὠδίνες ὠμότ. α, οἱ
πόνοι ἐν τῇ ὠμοτοκίᾳ· Καλλίμ.
Ω' μ ο τ ο μ ῖ ο, ὦ, ἦτω. Τέμνω, κίπτω τί ὠμὸν,
ἄωρον, ἀνώριμον, ἄγστατον· ἐκ τοῦ
Ω' μ ὁ τ ο μ ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός, τέμνω). Ὅστις τέμνει τι
ὠμὸν, ἄωρον. 3) ὠμότομος, ὁ, ἦ· προπαροξύτ.
παθητ. ὅ, τι ἐκίπη ἄωρον.
Ω' μ ο τ ρ ῖ ῆ ς, ὁ, ἦ (ὠμός, τρίβω). Ὅτι, ἐτρί-
φθη, ἐκοπανίσθη, ἐξεπίσθη ἀνώριμον. ὠμοτριβὲς
ἐλαῖον· τὸ μὴ ἐξ ὀρίμου ἐλαῖον.
Ω' μ ο τ ῦ ρ α ν ο ς, ὁ (ὠμός, τύραννος). Ἀπάνθρω-
πος, ἀπλάγχχνος τύραννος. Ο'.
Ω' μ ὁ ὕ π ν ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός, ὕπνος). Ὅστις δὲν εἴ-
ναι ἀποκοιμημένος, εἰς τὸν ὕπνον βυθισμένος, ἄλ-
λὰ μισοκοιμάται. Φιλστρ. εἰς Ἀπολλών.
Ω' μ ο φ ἄ γ ῆ ο, ὦ, ἦτω (ὠμοφάγος). Τρώγῃ ὠμά
πράγματα, ὠμοφάγος εἰμί· ὅθεν
Ω' μ ο φ ἄ γ ῖ α, ἦ. Τὸ νὰ ὠμοφαγῇ τις, νὰ τρώγῃ
ὠμά πράγματα· ἐξαιρ. ὠμὸν κρέας.
Ω' μ ο φ ἄ γ ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός φαγεῖν). Ὅστις τρώγει
ὠμά πράγματα· ἐξαιρ. ὠμὸν κρέας· κυρίως ἐπὶ
θηρίων καὶ σαρκωφάγων ζώων. Ἰλ. Ἰγμν. Ἀροδ.
2) σπικνῶτρ. παθητ. προπαροξύτ. ὠμοφάγος, ὅ, τι
ἐφαγώθη, ἥμπορεῖ νὰ φαγώθῃ ὠμόν. Εὐριπ.
Ω' μ ο φ ὀ ρ ῖ ο, ὦ, ἦτω. Φέρω, φορῶ, βαστάζω τι
ἐπὶ τῶν ὠμων. Ἰώσηφ. ἐκ τοῦ
Ω' μ ο φ ὀ ρ ῖ α ν, τό (ὠμός, φέρω). Τὸ ἱερὸν ἄμφιον
τά ὅποιον φορεῖ, ἀπὸ τῶν ὠμων κρεμάμενον ὁ Ἀρ-
χιερεὺς, τὴν δορὴν τοῦ προβάτου σημαίνον, ὅπερ
πλανώμενον εὐρώδῃ ὁ Κύριος, ἐπὶ τῶν ὠμων αὐτοῦ
ἔλαθεν. Ἐκκλ. Ἰζδρ.
Ω' μ ο φ ὀ ρ ο ς, ὁ, ἦ (ὠμός, φέρω). Ὅστις φέρει,
βαστάζει τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὠμους.
Ω' μ ὁ φ ρ ω ν, ονος, ὁ, ἦ (ὠμός, φέρν). Ὅστις ἔχει
ὠμά, ἄγρια φρονήματα, ἀπάνθρωπος, ἀπλάγχχνος,
ὡς τὸ, ὠμόθυμος· τροπκ. ὠμόφρ. σίδαρος. Δισχλ.
καὶ Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.
Ω' μ ο φ ρ ὀ ν ω ς, ἐπὶ ῥ. τοῦ, ὠμόφρων.
Ω' μ ο ρ χ ἄ ρ α ξ, ακος, ὁ, ἦ (ὠμός χάραξ). Ἀπελέ-
κτων, ἀξερλούδιων παλούκι, ἐμπηγμένον εἰς ὑπα-
στήριξιν τοῦ ἀμπελοκλήματος. Γεωπον.
Ω' μ ο ρ χ ἄ ρ ο ν, ὁ, ἐπὶ ῥ. τοῦ Χάρωνος, ὡς σκληροῦ καὶ
ἀσπλάγχχνου, ποιητκ.
Ω' μ ω μ ὁ κ ε ι ν, ὑπερσυντελ. τοῦ, ὁμνυμι.
Ω' μ ω ξ ε, γ'. ἐνικ. πρόσωπ. ἐνεργ. ἄορ. ἄ. τοῦ, οἰ-
μῶζω. Ὁμο.
Ω' μ ὠ ς, ἐπὶ ῥ. τοῦ, ὠμός, ὅθεν ἐπὶ ῥ. συγκρ. —
τερὸν, καὶ ὑπερθετικ. — τατα. Μὲ τὸν τρόπον ὠμῶν,
σκληρῶν, ἀπάνθρωπων, ὠμά.
Ω' ν, οὔσα, ὄν, γενικ. ὄντος, οὔτης, ὄντος, μετοχ. ἔ-
νεστ. τοῦ, εἰμί. Εἶμαι.
Ω' ν, γενικ. πληθντ. τῆς ἀναφορ. ἄντωνιμ. ὄς, ἦ, ὅ.
Ω' ν, ποιητ. ἀντὶ ἐὼν· γενικ. πληθτ. τῆς προσπ. ἄν-
τωνιμ. μου, ἐός.
Ω' ν, ἰωνικ. ἀντὶ οὖν, λοιπόν. Ἡρόδ. καὶ
Πίνδ. ὁ Ἡρόδ. σχηματίζει πολλάκις παρεμβάλ-
λων αὐτὸ μεταξὺ τῆς προθέσ. συνθ. ῥήματος,
π. χ. ἡπ' ὧν ἔδοντο κατ' ὧν ἐκάλυψε· — τὸ ὧν
δηλοῖ ἀπλῶς τὴν ἀπόθασιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
πράξεως.
Ω' ν α, ποιητκ. καὶ ἰωνικ. ἀντὶ ὧ ἀνα.
Ω' ν α ξ, ποιητ. καὶ ἰων. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὧ ἀναξ.
Ω' ν ἄ μ η ν, μέσ. ἄορ. τοῦ, ὀνύνημι. γ'. ἐνικ. πρόσωπ.
ὄνατο. Ἰλ. Lobeck. Φρν.
Ω' ν α ξ, ποιητ. καὶ Δωρ. συναίρ. ἀντὶ ὧ ἀναξ.
Ω' ν ὀ ρ ε ς, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὧ ἄνδρες.
Ω' ν ὀ ρ ε ς, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄνδρες.
Ω' ν ε κ α, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ οὗ ἔνεκα.
Ω' ν ε μ ο ς, Δωρ. συναίρ. ἀντὶ ὁ ἄνεμος.
Ω' ν ἑ ο μ α ι, οὔμαι, ἡσχομαι συνήθ. μετὰ συλλβ. αὐ-
ξήσ. παρκμ. ἐωνούμην, ἀντὶ ὀνοούμην. ἄορ. ἐω-
νητάμην καὶ τ. λ. Lobeck. Φρν. μέσον ἀποθ. Ἀ-
γοράζω, καὶ καὶ μισθοῦμαι, κοιντ. παχτώνω. Ἡσιόδ.
Ἔργ. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις μετὰ ὁστ. τοῦ προ-
σώπ. παρὰ τοῦ ὁποῖον ὀνύεται τίς τι. Ἀριστρ.
καὶ μετὰ γεν. τῆς ὀνύης, ἥτοι τῆς τιμῆς· παρὰ Ξενοφ.
νῆξ ἀγοράς, ἀγοράζω τι εἰς τὴν ἀγοράν· ἐξαιρ.
μισθοῦμαι δημοσία τέλη, δασμούς. Δημοσθ. ἄλ-
λὰ καὶ ἔχω σκοπόν, θέλω νὰ ἀγοράσω, παχτώ-
σω τι· ὅθεν πραγματεύομαι περὶ τίνος πράγματος.
Ἡρόδ. 2) τροπκ. δωροδοκῶ, μετὰ αἰτ. Δημοσθ.
ἀντὶ τοῦ ἄορ. ἐκ τοῦ, ὀνέομαι, χρώνται οἱ ὀκί-
μοι Ἀττ. κρεῖττον τῷ, ἐπριάζω, ἀπαρέμφ. πρία-
σθαι κατὰ παθητ. διάθεσ. σπαν. ἢ χρῆσις τῆς
λίξεως, εὐρίσκειν μέντοι παρὰ Πλάτ. Φαῖδ. ἡ με-
τοχή ὀνοούμενα, ὅπου ὁ Heind. ὀνοούμενα οὐκ ἀ-
ναγκαίως ἔγραψε· ὁ παρακμ. ἐώνων· παρ' Ἀριστρ.
περὶ δὲ τοῦ ἄορ. ἐωνηθῆναι καὶ ὀνηθῆναι ἴδε
Μαρκ. Λυσ. οἱ Γραμματ. δὲ ἀναφέρουσι καὶ με-
ταχ. ἐνεργ. παρακμ. ἐωνηκώς.
Ω' ν ε ρ, ποιητκ. ἀντὶ ὧ ἄνερ.
Ω' ν ῆ, β'. ἐνικ. πρόσωπ. ἐνεστ. ὑποτακτ. μέσ. συ-
ναιρ. ἀντὶ ὧν ἔν.
Ω' ν ἦ, ἦ (ὠμός, ὀνέομαι). Πράξεις, ἀγοράσεις, ἡ κα-
ταβαλλομένη τιμὴ ἀντὶ τίνος, τιμὴ, ἀξία τοῦ πράγ-
ματος. Ἡρόδοτ. β) τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τις τι. 2) ἡ
τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. 3) τὸ εἰς ἀ-
γόραςιν ἡ πᾶχτωνισ προσφερόμενον πρᾶγμα.
Ω' ν η μ α, τὸ (ὀνέομαι). Τὸ ἀγορασθῆναι· ὅθεν
Ω' ν η μ α τ α ῖ ο ς, αἶα, αἶον ὡς τὸ, ὀνητός.
Ω' ν η μ α τ ῖ α ς, ου, ὁ. Ὅστις ἀγοράζει, παχτώνει τι·
παρὰ τοῖς Ο'.
Ω' ν ἦ μ η ν, ἐπικ. μέσ. ἄορ. τοῦ, ὀνύνημι.

Ω' π' ἡ σ σ α σ θ α ι, ἴδε ὠπῆσασθαι. ἄμφ.

Ω' π ι ο ν, τό· ὑποκορστ. τοῦ, ὥψ, ὅπερ δ' Ἡούχιος ἐρμηνεύει διὰ τοῦ, ὀφρύδιον.

Ω' π ι ε λ η τ ᾱ, ποιητ. ἀντί ὦ ἐπιμελητᾶ.

Ω' π ι ε, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος· Δωρ. ἀντί τοῦ, Οὔ· π ι ε, ὅπερ ἴδε. Καλλιμ. Γμ.

Ω' π ι ε, ἰός, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀστυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύργητος ποταμοῦ. Ἡ· ῥόδτ. Ξενορ. Στράβ. κατὰ Λυγρήσου, πύθων. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναγερομένη· κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡροδότ. Ὅπως ἔστι διάφορος τῆς τοῦ Ξενορ.

Ω' π ι ε, ὁ κύρ. ὄνομ. ἀνδρός τινος. Πανσ.

Ω' π λ ι σ μ α ι, ἐνεστ. παθητ. τοῦ, ὀπλίζω.

Ω' π ο λ λ ο ν, ποιητ. συναίρ. ἀντί ὦ Ἀπόλλων.

Ω' π ὅ λ λ ω ν, ἰων. καὶ Δωρ. συναίρ. ἀντί ὦ Ἀπόλλων.

Ω' π ὅ λ ε, Δωρ. ἀντί ὦ αἰπός.

Ω' π ὅ λ ω ι, Δωρ. συναίρ. ἀντί οἱ αἰπόλοι.

Ω' π ὅ λ ο ς, Δωρ. συναίρ. ἀντί ὁ αἰπόλος.

Ω' π τ α ι, γ'. ἐνκ. πρόσωπ. παθητ. παρκν. τοῦ, ὄραω.

Ω' π ω π α, β'. παρκαίν. τοῦ, ὄραω.

Ω' ρ, ἡ, συναίρ. ἀντί ἄρα, ἄρ' οὐ ἡ δοτικ. πληθ. ὠρεσσιν, ἀντί ὠρεσσιν. ἰλ.

Ω' ρ α, ἡ, ἰων. ὠρη, δατυνόμεν. κυρίως μὲν πασδὴποτε διωρισμένος καιρὸς· ἔξαιρ. ὁ μετὰ τινος περὶ οὐδὸς ἡ κατὰ φυσικὴν τινα διωρισμένην τάξιν πάλιν ἐρχόμενος καιρὸς. (Ὁμ. 1) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους ἐν γένει, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. οἱ ἐπαλλάττοντες καιροὶ τοῦ χρόνου. Ὅσα. ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἀλλοιοῦμενον κλίμα τόπου ἢ χώρας τινός. Ἡρότ. ἔξαιρ. τὸ, ἔαρ, ἡ ἀνοιξίς. ἰλ. Ὅσα. «ἔαρ, εἰς ἔρος ὦρα» ἡ ἀνοιξίς. ἰλ. Ἀττικ. «ἦρος ὦρα» ἔτι δὲ καὶ «νέα ὦρα». Θέρος, «θέρος ὦρα», τὸ καλοκαίρι. Ἡρότ. Ἐρ. ἔτι δὲ καὶ «ὦρα ἔτους» μ' ὅλον ὅτι τούτο κῆται ἐνίοτε καὶ ἀντί τῶν λοιπῶν καιρῶν τοῦ ἔτους, παρθλ. ὠραίος 1. β'. — καὶ χειμῶν, χειμα, χειματος ὦρα· ὁ χειμῶνας. Ἡρότ. Ἐρ. «ὦρη χειμερίη». Ὅσα. οἱ δ' Ἀθηναῖοι παρενέβησαν καὶ ὡς τῆς ἡμέρας καιρὸν, τὸ, ὁπῶρα, μεταξύ τοῦ θέρος καὶ τοῦ χειμῶνος· παρ' Ἀριστοτέλ. λέγονται οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους «οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι» παρὰ Πλάτ. δὲ, ὦραι ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. β') παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ τὸ ἔτος καθ' ὅσον συμπληροῦται ἐκ τῶν καιρῶν αὐτῶν, ὅθεν «ἐν τῇ πέρυσιν ὦρα», ἀντί πέρυσιν. Δημοσθ. «εἰς ὦρα» τὸ μέλλον, τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Πλούταρχ. «εἰς ὦρας κήπειται» καθ' ὅλον τὸν μέλλοντα χρόνον. Θεόφρ. «μὴ ὦραισι νικομένην, ὄρεος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ μὴ ξίσω, νὰ μὴ φθάσῃ τὸν ἄλλον χρόνον» ἴδε ὠραίν. 2) ὁ καιρὸς, ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας Γμ. Ἐρ. «νυκτὸς ὦρα», πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ πληρέστερον «ὦρα ἡμέρας». Ἐως, Μισσημέρια, Ἐσπέρα καὶ Νύξ· ἡ διωρισμένη δὲ σημε. τῆς λέξεως ἡ ὦρα ὅλη. εὐρηται μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις, καὶ φαίνεται ὅτι προήλθεν ἐκ τῶν Ἀστρονομῶν, οἵτινες πρῶτοι ἐγνώρισαν τὴν χρῆσιν τῆς τοιαύτης σημε. Ἰππαρ. 3) ἐν γένει, ὁ εἰς ἐπιχείρησιν, ἡ ἐκτέλεσιν ὁποιουδήποτε πράγματος ἐπιτήδευ. ἡ ἀρμόδιος καιρὸς, ἡ ἡ πρόπιστα ὦρα πολλῇ. παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. δὲ, ὁ καθ' ὃν ὠριμάζει ὁ σίτος, «εἰς ὦρας ἀμῶνα». Ὅσα. «ὦρα ἐστὶν» εἶναι καιρὸς· ἔτι δὲ καὶ ἀνευ τοῦ, ἐστίν. Εὐρύπ. «ἢλ. ἀπολύτως, «τὴν ὦρην», εἰς τὸν πρέποντα ἢ συνήθη καιρὸν. Ἡρότ. συνήθ. μετὰ γενν. τοῦ πράγματος. περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι καιρὸς, καρίτοις. Ὅσα. ὁδῶν. Ἡρότ. ἔλογ. ἀλλὰ καὶ με-

τὰ ἀπαρεμφτ. Ὅσα. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρφτ. καὶ μετὰ τῆς εἰς, Θεόφρ. 4) κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ τέσσαρα κλίματα, αἱ τέσσαρες ζῶναι. Πρόδτ. 5) παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἡ ἡλικία, ἡ ἀκμή τῆς νεότητος, τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας· «εἰς γάμον ὄραν ἀπικέσθαι». Ἡρότ. Πλάτ. παρὰ βλ. ὠραίος, σημε. 3. ὅθεν 6) τροπικ. τὸ κάλλος τῆς φύσεως, τοῦ κόσμου, τῆς κτίσεως ἐν γένει, καὶ ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν πλασμάτων, ἀκμή θελητική, τερπνὴ εὐμορφία, χάρις. Πλάτ. ὅθεν πολλάκις συντάσσεται τῇ, κάλλος. Διον. συνθσ. β) ἡ ὠρήμασις· «ὦρα δένδρων». Δισχλ. περὶ τῆς ἀστείας ἐτυμολογ. τῆς λέξεως ἴδε Πλάτ. Κρτλ. β) πληθτ. αἱ ὦραι = ὠραι. ἰλ.

Ω' ρ α, ἡ, ἰων. ὠρη φιλοῦμ. Πρόνοια, προμήθεια, φροντίς, προσοχή, ἐπιμέλεια· μετὰ γενν. Ἡρότ. Ἐρ. «ὦραν τινὸς ἔχειν, καὶ ποιεῖσθαι». Σοφοκλ. (συγγεν. τῇ, οὖρος, ὁ ἐπιστάτης· οὖρεως, οὖρεω, ἄφ' οὗ ὀλίγωρος καὶ τὸ Δατ. cura).

Ω' ρ α, ἡτοι κάλλιον ὦρα, γ'. ἐνκ. πρόσωπ. παρατατ. τοῦ, ὄραω.

Ω' ρ α, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας Ἀοκτικῆς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνθ.

Ω' ρ α ι, αἱ· Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη. Ἡρότ. Θέογον. παρ' Ὀμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου. ἰλ. καὶ ἐν γένει ὑπερεπαινοῦσιν τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ θεάς· ἔξαιρ. τὴν Ἥραν. ἰλ. καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ὁμ. Γμν. Ἀπολδ. παρὰ τοῖς ὑστερον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὠραι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ· ἔτι δὲ· μητέρες παντὸς καλοῦ, καὶ ἡθέος, τερπνῶν θελητήρων, ὅθεν πολλάκις μετὰ χάριτας συνομιλοῦνται. Ὁμ. Ἐρμ. Ἡρότ. Θέογον. ὡς ἀρχαῖα τὰ Ὠραι ἀνεφέροντο ὅλην τὴν ἀριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Κερῶν καὶ Ἀλγῶ, ἐφεξῆς δὲ καὶ πέντε, ἡ Ἀδελφία, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσία καὶ Τιτανιῶνη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ἰωνίας.

Ω' ρ α ι α, ἡ. Ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου, Ἀνοίξις καὶ καλοκαίρι· ἴδε ὠραίος, 1. β'.

Ω' ρ α ἱ ζ ῶ, ἰσώ (ὦρα, σημε. 5.). Στολίζω, καλῶς πᾶν, κάμνω τινὰ ἢ τὴν ὥραν, κατὰ μέσ. διάθεσ. εἶμαι ὠραίος, εἰς τὴν ἀκμὴν μου. β) στολίζομαι, σταρνίζομαι, φκισιδοῦμαι, συνήθως κατὰ μεμπτὴν σημε.

Ω' ρ α ι ο ὡ τ η ς, ου, ὁ (ὠραίος, ὀδωμι). Ὅστις παρῇ, δίδει τὴν ὠραιότητα· ἐν γένει ὡς τὸ ὠραισιδότης. Ἀσκληπιδ. παρ' Ὀρφέι εἰς Στοβαίου Φυσικ. σελ. 68. ποιητικ.

Ω' ρ α ι ο κ ὁ μ ο ς, ὁ, ἡ (ὠραίος, κομέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τοῦ πᾶς νὰ ὠραίζεται, στολίζεται, ἀγαπᾷ νὰ στολίζεται. Σουίδ.

Ω' ρ α ι ὁ μ ο ρ ρ ο ς, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ἡ ὄρετ ἔχει ὠραῖαν μορφήν, εἶναι εὐμορφος.

Ω' ρ α ι ο π ὁ λ ῆ ω (πολέω). ἔχω συναναστροφὴν, με ὠραῖον, εὐμόρφου ἀνθρώπου. Σουίδ.

Ω' ρ α ι ο π ὶ ὶ λ η ς, ου, ὁ (ὠραίος, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ὠραῖα σπορικὰ. 2) ὅστις πωλεῖ τὴν ὠραιότητά του. 3) = ταριχοπώλης· ἴδε ὠραίος. σημ. 2.

Ω' ρ α ἱ ο ς, αἶα, αἰὶον (ὦρα). Πᾶν ὅ, τι φέρεται, προξενεῖ τὸ νὰ γίνηται τι διωρισμένους τις καιρὸς· ἔξαιρ. ὅ, τι κάμνει ὠριμον, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν ὠρίμων σπορικῶν. «βίος ἡ βίσιος ὠραίος», ζωστροφία ἐξ ὠρίμων καρπῶν τῶν

- ἀγρῶν. Ἡσδ. Ἐρ. «τὰ ὠραιᾶ, καὶ ὠρικτὰ ὠραιᾶ» πάντες οἱ καρποὶ οἱ ὠριμάζοντες εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, οἱ ἐτήσιοι καρποὶ. ὅθεν β') ὠραιᾶ, ἡ, ὡς οὐσιαστικὴ ὕλη. ὦρα, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὠριμάζονται οἱ καρποὶ τῶν ἀγρῶν, ὁ καιρὸς τοῦ θερούς· ἔτι δὲ καὶ «ὦρα ἔτους» ἐξαίρ. αἱ εἰκοσι ἡμέραι πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Σειρίου ἀπὸ τέτατος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου, ἀνοιξὶς καὶ καλοκαίρι· ἔξρ. οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως, μέχρι τοῦ φθινοπώρου, καθ' ὃν καιρὸν συνήθιζον νὰ κάμνωσι τοὺς πόλεμους. 2) ἐν γένει, ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς ἐπιτήδειον, ἀρμόδιον καιρὸν· ἐξαίρ. ὅ, τι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, ἢ πρὸς τὴν καλοκαιρίαν, «ἀροτος, ἔργον», Ἡσδ. «πλόος», πλεῦσιμον μετ' εὐδαιμονίας. Ἡσδ. Ἐρ. «ὠραιὸν ἔστι», εἶναι· καλὸς, ἀρμόδιος καιρὸς· ὅθεν καὶ «ἀρίχος ὠραιὸν» εἰς ἀρμόδιον καιρὸν ταριχευμένον, «ὄρκυνος ὠραιὸς, καὶ σαργάνη ὠραιᾶ», τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὅπου ἐτίθετο τὸ ἀλατισμένον, μαρινάτον ὑφάρ· ὅθεν καὶ «ὠραισιπώλης», ἀντὶ ταριχοπώλης· ἀπολύτως, «τὴν ὠραίνην» εἰς τὸν ἀρμόδιον ἢ συνήθη καιρὸν. Ἡρόδ. μ' ὅλον ὅτι δὲ ἄλλοι ἀνάγκη τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν πρώτην σημ. τῆς λέξεως, δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοιξέως, παράβλ. ὅμως ὦρα, σημ. 3. 3) ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ὅτις εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. Ἡσδ. Ἐρ. συνήθως ὅμως νέος, εὐμορφος, χαρίεις· πολλὰς μετὰ τοῦ, καλὸς συντασσόμενος. Πίνδ. Ὀλ. κυρίως ὅμως ἐπὶ τῆς ὠριότητος, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὴν συμμετρικὴν τὴν μέλυν, καὶ ὅθεν ἀκριβῶς θεωρουμένη, κάλλος, χάρις, (τουρκοθαῶρ. νοῦρι). Ἀριστλ. β') μετὰ γενν. «παρθένος ὠραία ἀνδρὸς, ἡ γάμου», εἰς τὸν καιρὸν τῆς, διὰ ὑπανδρείαν. Ἡρόδ. γ') «ὠραιὸς ὃν ἀποθνήσκει», ἀποθνήσκει εἰς τὸν καιρὸν του, δηλ. γέρων. Πλούταρχ. καὶ «ἐν ὠραῖω ἵσταμαι βίῳ», ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἡλικίας μου διὰ ν' ἀποθάνω, ἐγγράσα πλέον. Εὐριπ. 4) ἀσύνηθες δὲ τὸ «ὠραῖον τυχεῖν», τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν πρόπονταν τιμὴν, ὅπερ ἄλλως «νομίμων τυχεῖν» λέγεται. Εὐριπ. Ικ. ὅθεν
- Ω' ρ α ι ο τ ἄ ρ ι χ ο ς, ου, ὁ. ἴδε ὠρατάριχος.
- Ω' ρ α ι ο τ ῆ ς, ἡτος, ἡ. Τὸ ὠρίκασμα τὸν ἐτησίαν καρπὸν. 2) ἡ ἀκριμὰ κατὰστῆσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἡ νεανικὴ ῥωμαλαιότης, ἐν γένει κάλλος, εὐμορφία.
- Ω' ρ α ι ὁ μ α, ὦ. ἡμαρτημ. ἀντὶ ὠρεῦμα. Ο'.
- Ω' ρ ἄ ῖ σ μ α, τὸ (ὠραῖζω). Σχολ. Πίνδ. ἀντὶ
- Ω' ρ ἄ ῖ σ μ δ ς, ὁ (ὠραῖζω). Στελισμὸς, καλλωπισμὸς, στάφισμα, φκιασίδωμα· συνηθ. κατὰ μεμπτήν σημ. Πλούταρχ.
- Ω' ρ ἄ ῖ σ τ ῆ ς, οὔ, ὁ (ὠραῖζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται φροντίζει νὰ φαίνεται εὐμορφος.
- Ω' ρ α ῖ ω. Ἡσδ. Θεογν. ψευδ. ἀνγστ. ἀντὶ ὠρωεῦ. Μερικινῶ, φροντίζω.
- Ω' ρ α κ ῖ α ω, ὦ, ἄτω. Πάτω εἰς λυποθυμίαν, λειποψυχῶ. Ἀρστ. ἄλλοι δὲ γράφουσι φιλοῦμαι ὠρακίως παρὰ τὸ, ὠρχίως ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν (αῶ, αῶτω).
- Ω' ρ α κ ῖ ζ ω, ἴω, ἰω, — ὠρακίως. Σουῖδ.
- Ω' ρ ἄ ν ι ο ς, ἰα, ἰον, Δωρκ. ἀντὶ ὠρανίος.
- Ω' ρ ἄ ν ὅ ς, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ, οὐρανός.
- Ω' ρ ἄ σ ι, ὠρασιν· ἐπὶ ῥ. (ὠρα). Εἰς τὸν πρόποντα, ἀρμόδιον καιρὸν. Ἀριστοτ. (παράβλ. ὠρασι).
- Ω' ρ α τ ἄ ρ ι χ ο ς, ου, ὁ. Γλωσσ. ἀντὶ ὠραιὸν τάριχος· ἴδε ὠραιὸς, σημ. 2.
- Ω' ρ ἄ τ ι ο ς, ὁ. Horatius. κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς τινος παρὰ Ῥωμαίους. Πόλυδ.
- Ω' ρ α τ ο ς, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἄρατος. κύρ. ὄνομ.
- Ω' ρ γ ε ῖ ο ι, ποιητ. ἀντὶ οἱ Ἀργεῖοι.
- Ω' ρ γ ε ῖ ο ς, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἀργεῖος.
- Ω' ρ γ η μ α ς, παθητ. παρακμ. ζήτην καὶ Κάλαν.
- Ω' ρ ε α, Δωρκ. ἀντὶ οὔρεα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄρη, πληθ. τοῦ, ὄρος.
- Ω' ρ ε ῖ ἄ ρ ι ο ς, ου, ὁ (ὠρεῖον). Λατν. horrearius. Ὁ ἐπιστάτης, φύλαξ τοῦ ὠρείου.
- Ω' ρ ε ῖ θ υ ι α, ἡ. κύρ. ὄνομ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποῖαν ἀρπάσας ὁ Βορέας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θράκην τοὺς Ἀργοναύτας Ἀθήνην καὶ Κάλαν, καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην.
- Ἡρόδ. Ἀπολ. Ρόδ. 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἰ. (κυρίως ἡ τὰ ὄρη διαθεύουσα, ἐκ τοῦ, ὄρος καὶ θῆω).
- Ω' ρ ε ῖ τ α ι, οἱ, — ὠρίται. Στράβ. 2) — ὠρεός.
- Ω' ρ ε ῖ ο ν, τὸ (ὠρα). Τόπος ὅπου φυλάττονται οἱ ὠριμοὶ καρποὶ τοῦ καλοκαιρίου· ἀποθήκη, σιτοφυλάκειον, Λατν. horreum· λέγεται δὲ καὶ ὠριον καὶ ὠρέον· παραβλ. ὄρειον, ὄριον, ὄρεον.
- Ω' ρ ε ῖ τ ῆ ς, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενοφ. 2) — ὠρίται.
- Ω' ρ ε ῖ τ ρ ο φ ο ς, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὠρείτροφος.
- Ω' ρ ε ῖ χ α λ κ ο ς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠρείχαλκος.
- Ω' ρ ε ζ α, ἄρ. ἁ. τοῦ, ὠρέγγυμι.
- Ω' ρ ε ο ν, ἰων. ἀντὶ ὠρων, παρατατ. τοῦ, ὠράω.
- Ω' ρ ὅ ς, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικοῦμένη ὡς ἐπὶ πολλὴ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀρ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἐπρεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἰστίαία κατοικουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· τανῦν ὠρεό. Στράβ. Ξενοφ. Θουκ. ὅθεν, ὠρεῖται, οἱ κάτοικοι καὶ, ὠρία, ἡ. Ἡ περὶ τὸν ὠρεῖον χώρα. Στράβ.
- Ω' ρ ε ς, αἱ ἴδε ὠρ.
- Ω' ρ ε σ ι, Δωρικ. ἀντὶ οὔρεσι, δοτκ. πληθ. τοῦ, οὔρος, ποιητ. ἀντὶ ὄρος.
- Ω' ρ ε σ ἰ δ ο ὑ π ο ς, ὁ, ἡ (ὄρος, δουπέω). ποιητ. ἀντὶ ὠρεσιδούπος. Ὁ Θορυβῶν, κρότον ποιῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐπιθετ. τοῦ Βάκχου.
- Ω' ρ ε σ ἰ δ ῶ τ ῆ ς, οὔ, ὁ (ὠρα, δίδωμι). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ παρέχει, δίδει ὠρίμους ἐτησίους καρποὺς· ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς τὸ, ὠρηφόρος, ποιητ.
- Ω' ρ ε σ ἰ λ ο ι τ ο ς, ὁ. Ἀνάλεκτ. 6. σελ. 517. ἐπιθετ. τοῦ Βάκχου ἀνευ τινὸς ἐνοίας, ὅπου νῦν ὠρεσιδούπος, κείται.
- Ω' ρ ε σ ἰ τ ρ ο φ ο ς, ὁ, ἡ, — ὠρείτροφος.
- Ω' ρ ε σ σ ι ν, ἐπικ. συναίρ. δοτκ. πῶσις ἀντὶ ὠρεσσιν. Ἰλ. ἴδε ὠρ, ὄαρ.
- Ω' ρ ε τ ο, γ'. ἐνκ. πρόσωπ. μέσ. ἄρ. β'. τοῦ, ὄρνωμι. Ἰλ.
- Ω' ρ ε ῦ ω (ὠρα). Μερικινῶ, φροντίζω, ἐπαγρυπνῶ περὶ τινος· μετὰ αἰτ'. Ἡσδ. Θεογν. ποιητκ. μόνον.
- Ω' ρ ῆ ω, ἡτω (ὠρα), — ὠρεῦμα. Σουῖδ.
- Ω' ρ ῆ ω ν, ἰων. ἀντὶ ὠρῶν, γενν. πληθ. τοῦ, ὠρα.
- Ω' ρ η, ἡ, ἰων. ἀντὶ ὠρα. Ὀμ.
- Ω' ρ η, ἡ, ψιλμ. ἰων. ἀντὶ ὠρα. Ἡρόδ. καὶ Ἡσδ.
- Ω' ρ η μ α, τὸ (ὠρεῖω). Πανδηγοτήτι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφροντίσεν, ἐπεμελήθη τις. Ἡσχ.
- Ω' ρ ῆ σ σ ω, παρατατ. ὠρησσω, ποιητκ. ἀντὶ ὠρεῦ.
- Ω' ρ η τ ε ν ῖ α, ἡ, Oretania. Ἐταρχία τῆς Ταρ-

ῥακωνικῆς Ἰσπανίας, ἐνθα κατοικοῦν οἱ Ὠρη-
τανοί. Στράβ.

Ὠρητῶν οἱ, Oretani. Λαὸς τῆς Ταρῥακων-
ικῆς Ἰσπανίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς
Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας, ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λα-
μάγκας καὶ μέρη τῆς Γρανάδας. Πολύβ. Στράβ.

Ὠρηφόρος, ὁ, ἡ (ῥα, φέρω). Ὅστις φέρει,
προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἡ παρέχει, δι-
δει ὥριμος ἐτησίους καρπούς· ἐπιθετον τῆς Δή-
μητρος. Ὑμ. Δμτ. ποιητ. μόνον.

Ὠρία, ἡ, = ὠραιότης· ἀμφβλ. 2) = Ὠρεός. Στράβ.
Ὠριάνω, ὠριάνομαι, = ὠραίζω, ὠραίζομαι.
Αθην. εἰ. σελ. 554.

Ὠριάνος, αἶα, αἶον (ῥα, σημ. 3.). Πᾶν ὅ, τι
γίνεται, διαρκεῖ μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας καιρόν.

Ὠριάς, ἄδος, ἡ· ἰδιαίτρ. ἑλκ. τοῦ, ὥριος. Ὁρφ.
Ὑμ. Σ'. 19. «φύσεις ὠριάς» ἡ τὰς ὥρας γεννώσα
ἡ φέρουσα.

Ὠρίγων τε, ἀντὶ ὧ ἀργύνωτε, Λατν. onimium
note. Ὑμ. Ὀδσ. Ὁβιδ. M.

Ὠρίγξ, ὠρυγξ, ἡ, = ὠλιγξ.

Ὠρίζεσκον, ἰων. παρατατ. τοῦ, ὠρίζω. Ὑμ.

Ὠρίζον, παρατατ. τοῦ ὠρίζω.

Ὠρίζω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠρίζω, ἀφ' οὗ ὠρίζε-
σκον, ἰων. παρατατ. Ὑμ. Ἐρ. 58.

Ὠρίκισ, ἰα, ἰων. τοῦ Ὠρικτοῦ, ἡ εἰς τὸ Ὠρικτὸν
ἀνήκον. Διον. παραγόμενον ἐκ τοῦ

Ὠρικόν, τὸ καὶ

Ὠρικος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐν Ἡπείρῳ, ἐπὶ τῶν
συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλνυρίας, δι' ἣ καὶ ὡς Ἰλ-
λυρικὴ πόλις ἐστ' ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν
Εὐβοέων· ὁ Ὠρικος λιμὴν, παρ' Ἡροδ. Πολύβ.
Στράβ.

Ὠρικός, ἡ, ὁν· ἐπιρ. ὠρικῶς (ῥα). Ὅ, τι γίνε-
ται εἰς ἀρμόδιον καιρόν, ἡ τόπον· «ὠρικῶς πυν-
θάνει». Ἀριστοτ. ὁπερ ψευδῶς ἐρμηνεύεται, ἐρω-
τᾶς ὡς πικρὸν. 2) ὅ, τι εἶναι ὠριμον, εἰς τὸν καιρόν
του. Ἀριστοτ. 3) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν του,
νέος, ἀκμᾶζων, εὐμορφος.

Ὠρικᾶζω, ἄσω (ῥιμος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἴ-
μαι ἐν τὸν καιρόν μου· εἶμαι ὠριμος.

Ὠρικαία, ἡ· Ἀστρολογικὴ τις λέξις, παρὰ Πρόκλ.
παράφρ. Πτολεμ.

Ὠριμος, ὁ, ἡ (ῥα)· ποιητ. ἀντὶ ὠριός. Ὅ, τι
εἶναι εἰς τὸν καιρόν του, εἶναι ὠριμον, καὶ παρὰ
τοῖς μεταγενεστ. λογογρ. ὅθεν

Ὠριμότης, ἡτος, ἡ. Τὸ νὰ ᾔηται ὠριμον, φθα-
σμένον νεωτέρα λέξις.

Ὠριόκαρπος, ὁ, ἡ (ῥιμος, καρπός). Ὅ, τι ἔχει,
φέρει ὠρίμους, φθασμένους ἐτησίους καρπούς.

Ὠριον, ἐπιρ. ἰων. ἀντὶ αὐριον.

Ὠριον, τὸ, ὡς ὠρεῖον.

Ὠριος, ἰα, ἰων. Ἀττ. δὲ καὶ δικαταλ. (ῥα). Ὅ,
τι γίνεται, συμβαίνει ἡ ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὸν
πρέποντα ἀρμόδιον καιρόν. Ἡσδ. Ἐρ. «ὠρια πάν-
τα», δια ὅσα φέρουσιν οἱ διάφοροι καιροὶ τοῦ χρό-
νου, οἱ καρποὶ ὧν τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου. Ὁδσ.
ὅθεν 2) Ὅ, τι εἶναι ὠριον. Ἡσδ. Ἐρ. μετὰ δοτκ.
«ὠριος γάμοι» 3) Ὅ, τι γίνεται εἰς καλὸν, ἀρμό-
διον καιρόν· ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ὠριός, ὅθεν τὸ
Λατν. hormus, ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ, ὠριος.

Ὠρισα, ἄορ. ἁ. τοῦ, ὠρίζω.

Ὠρισμα, τὸ· συναίρ. ὠρισμα.

Ὠρισμένος, ἐπιρ. μετοχ. παθτ. παρακείμε. τοῦ
ὠρίζω. Ἀκριβῶς, μὲ ἀκριβεῖαν, ὠρισμένα. Πολύβ.

Ὠρίστε, ποιητ. ἀντὶ ὧ ἀρίστε.

Ὠρίστος, ἰων. ἀντὶ ὧ ἀρίστος. Ὑμ. Ἰλ.

Ὠρίται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικῆς κατοικῶν περὶ τὰ παρὰ·
λια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἄκρον μάχιμος,
ἐλεύθερος καὶ ἀνδρείος· πύθων. δὲ ὑπάρχον οἱ Ὠ-
ρίται οὗτοι αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Λιθίωπας.
Διόδωρ. Σικελ. Στέρ. Βυζ. Ὠρείται, παρὰ Στράβ.
Ἀρρίαν. Ἀνάδ. ὅθεν

Ὠρίτις, ἰδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδία.
Διόδ. Σικ.

Ὠρίφου, Δωρκ. ἀντὶ οἱ ἔριφοι.

Ὠρίφος, Δωρκ. ἀντὶ ὧ ἔριφος.

Ὠρίων, ὠνος, ὁ, ποιητ. Ὠρίων κύρ. ὄνομ. Υἱὸς
τοῦ Τριέως, περίφημος Θερυτῆς τῆς ἀρχαίας μυ-
θώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Ὑρίας πόλεως τῆς
Βοιωτίας, κατὰ Φερκδ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ
τῆς Εὐρύαλης θυγατρὸς τοῦ Μίνως, γεννηθεὶς ἐν
Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας.
Ἀπολδρ. ἐπεὶ δὲ ἡ Ἥως ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν

ἔξοχον ὠραιότητά του, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν
θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος. Καλλίμ. εἰς Ἀρτεμ. Ὀδ. καὶ μετὰ θάνα-
τον λέγεται ὅτι δὲν ἔπαισα τὴν πρὸς τὴν Θήραν

μεγάλην κλίσην του ἐν τῷ Ἄδῃ. Ὀδ. ὑπὸ τινων δὲ
λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νήσον Χίον

διὰ τὰ καθάρσιμα αὐτῇ ἐκ τῶν αὐτόθι θαιτωμένων
ἀγρίων θηρίων καὶ ἐρασθεὶς τῆς Μερόπης θυγα-
τρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος,

ἐβίασεν αὐτὴν, δι' ἣ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν
ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολδρ. Παρθεν.

Ἐρωτ. ὁ Στράβ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεός
πόλεως τῆς Εὐβοίας· κατὰ τινα δὲ ἄλλην διήγησιν

ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρήσαι, παρὰ βλ.
Παλαίφρ. Λουκ. 2) ἡστερισμός τις εὐμορφος καὶ

λαμπρὸς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεὶς, τοῦ ὁποίου ἡ εὐθὺς
μετὰ τὴν Θερυνὴν τροπὴν τοῦ ἡλίου φέρει εἰς τὴν

Ἑλλάδα ἀνεμοζέχην καὶ καταιγίδας συνήθως. Ἰλ.
Ὀδσ. 3) Ἰνδικὸν τὴν πτηνὴν. Αἰλιαν. ζῶων ἱστρ. (τὸ

ἰῶτα παρὰ μὲν τοῖς ἐποπ. ἀεὶ μακρόν· παρὰ τοῖς
Ἀττ. δὲ βραχὺ)· ὅθεν

Ὠρίωνος, εἰα, εἰον. Ὅ, τι εἶναι τοῦ Ὠρίωνος,
ἀνίχει αὐτόν.

Ὠρίως, ἐπιρ. τοῦ ὠριος. Μὲ ὠριον τρόπον.

Ὠρικυπτε, Γλωσσ. ἀντὶ ὑπερέκυπτε.

Ὠριμαγχα, παρχμ. τοῦ ὠριμαίνω.

Ὠριμέατο, ὠριμέατο, ἰων. γ'. πληθ. πρόσπ. παθτ.
παρχμ. καὶ ὑπσστ. τοῦ, ὠρμάω, ἀντὶ ὠριμνται,
ὠριμντο. Ἡρόδτ.

Ὠριμνα, ποιητ. ἄορ. ἁ. τοῦ, ὠριμαίνω.

Ὠριμσα, ἄορ. ἁ. τοῦ, ὠρμάω.

Ὠνεις, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄρνες.

Ὠρυατο, γ'. ἐνκ. πρόσπ. μέσ. παρχμ. τοῦ, ὠρυμι. Ὑμ.
Ὠρογράφω, ὡ, ἡσω (ὠρογράφος). Συγγραφεὺς
ἱστορίαν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν· ὅθεν

Ὠρογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγραφῇ τις ἱστορίαν κατὰ
τάξιν χρονολογικὴν.

Ὠρογράφος, ὁ (ῥα, γράφω). Ὅστις ὠρογράφει,
συγγραφεί, διατάττει, ἡ διηγείται, ἀναλίσκει ἱστορί-
αν τινὰ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν. (α)

Ὠρόδεσμος, ὁ (ῥα, δεσμός). Σχολιὶ ἀπὸ ἄχυρα,
μὲ τὸ ὅποσον δένουν τὰ δεμάτια τῶν γεννημάτων οἱ
θερισταί, ὡς τὸ, οὐλόδετον.

Ὠροθετέω, ὡ, ἡσω (ῥα, τίθημι). Παρατηρῶ τὴν
ὥραν τῆς γενεθλιαγίας. 2) διατάττω, προφητεύω

τὴν μοῖραν τοῦ γεννηθέντος ἀπὸ τῶν εἰς τὴν ὥραν
τῆς γεννήσεώς του ἐν τῇ οὐρανῇ σφαίρᾳ κυριεύοντα
πλανήτην.

Ωροκομεῖον, τό, ψευδ. ἀγνσ. ἀντὶ ὠρονομεῖον. Σουῖδ.
 Ωρολογέω, ὦ, ἦτω (ὥρα, λέγω). Λέγω, φανερόν, διαλαλῶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ὡς ὠροδείκτης. Παισιδης· ὅθεν
 Ωρολογητής, οὗ, ὁ. Ὅστις ὠρολογεῖ, δεῖκνυει ὡς ὠροδείκτης τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἀθῆν.
 Ωρολόγιον, τό (ὥρα, λέγω). Τὸ τὰς ὥρας μετροῦν ἢ δεῖκνυν δοξαῖον «ῥολο. σιουθηρικόν», ὀνομάζεται τὸ τοῦ Ἀναξίμανδρου Ἡλιακὸν ὠρολόγιον «ῥολο. ὑδραυλικόν» ἢ κλεψύδρα· «ῥολο. νυκτερικὸν ἐοικὸς τῇ ὑδραυλικῇ», ὀνομάζεται τὸ νυκτερικὸν ὠρολόγιον τοῦ Πλάτωνος, τὸ ὅποιον ἦτον ὅμοιον μὲ τὴν κλεψύδραν. Ἀθῆν. καὶ διὰ τοῦ ἐκχρησμένου ὕδατος ἐμέτρουν τὰς ὥρας, καθὼς, π. χ. τὴν σήμερον χωρῶνται οἱ Νῆαται διὰ τοῦ λεπτοῦ ἄμμου. Τὰ σημερινὰ δὲ ὠρολόγια κατασκευάζονται μηχανικῶς.
 Ωρολόγιος, ὁ, ἀντὶ, ὠροσκόπος. Κλήμ. Ἀλέξ.
 Ωρομάζης, ου, ὁ. Πατήρ τοῦ Ζοροάστρου Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκφρ.
 Ωρομάθης, παρ' Αἰπ. ἴδε ὠρομάντης.
 Ωρομάντης, εως, ὁ (ὥρα, μάντης). Ὅστις προφητεύει τὰς ὥρας, ἐπιθ. τοῦ Ἀλεκτρύωνος.
 Ωρομέδων, οντος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Πανός· ὡς τὸ, Ἀλμείδων, Ποντομέδων, κτλ. 2) ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῷ. Θεόκρ.
 Ωρονομεῖον, τό, καὶ, ὠρονόμιον, τό (ὠρονομέω) = ὠρολόγιον. Ἀλέξ. Ἀφροδ.
 Ωρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ ὠρονομέω. Μύθ.
 Ωρονομέω, ὦ, ἦτω (ὠρονόμιον). Διαιρῶ καὶ δεῖκνυμι τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. 2) διοικεῖ, κυριεύει τὸν ὥραν, ἐπὶ πλανητῶν ὅταντι ἀρχεται ἢ περιόδος ἐλάσσον πλανήτου.
 Ωρονομικός, ἢ, ἐν. Ὅτι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ὠρονόμιον, εἶναι ἰδίον ὠρονόμου· «κατασκευασμα ὠρονομικόν»· οὐχὶ. Ἀριστοφάν. ὄργανον εἰς διαιρεῖν καὶ δεῖξιν τῶν ὥρων.
 Ωρονόμιον, τό· ἴδε ὠρονομεῖον.
 Ωρονόμος, ὁ, ἢ (ὥρα, νέμι). Ὅστις διαιρεῖ, ἢ διὰ τοῦ ὅποιου διαιρεῖ, δεῖκνυει τις τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας· ὅθεν «ὁ ὠρονόμος» τὸ ὠρολόγιον. 2) ὅστις κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ τῶν πλανητῶν ὅταντι ἀρχεται τῆς περιόδου τῶν ὥρων· ὁ Βάβριος παρὰ Σουῖδα, ἐν λ. Πέταυρα, λέγει οὕτω καὶ τὸν Ἀλεκτρύωνα.
 Ωρορε, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἄρ. β'. τοῦ, ὄρνυμι, κατὰ διπλ. Ὅμρ.
 Ωρος, ποιητ. συναίρ. ἀντὶ ἄωρος. Ὁ ὕπνος. Σπρ. 2) ἡ νύξ. Meink. ἐν Εὐρ. σελ. 126.
 Ωρος, τό, Δωρ. ἀντὶ ὄρος, ἰων. ὄρος.
 Ωρος, ὁ, ὡς τὸ, ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου ἑξαίρ. 2) τὸ ἔτος· ὅθεν 3) πληθ. τὰ χρονολογικὰ συγγράμματα. Ἡρόδ. ὅθεν ὠρογράφος.
 Ωρος, ὁ, Horus. Υἱὸς τοῦ Ὀσιρίδος καὶ τῆς Ἰσιδος, λατρεύμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ὡς ἐγγύς Θεότης παριστανόμενη συμβολικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυτῶν αὐτοῦ τροπῶν. Διόδ. Σικ. ὡς Θεότης παραδίδει ὁ Ἡρόδ. τὸν Ὠρίωνα μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσιν Ἀπόλλωνα. 2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων· πιθαν. ἀμάρσας πρὸ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται τινὰ ἱερὰ βιβλία. Δουκ. Γαλλ. 3) γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουῖδα.
 Ωροσκοπεῖον, τό (ὠροσκόπος). Ὁργανόν τι, δι' οὗ εὗρισκον τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, καὶ ἔκρινον ἐξ αὐτῆς τὴν μοῖραν τινος. 2) = ὠρολόγιον.

Ωροσκοπέω, ὦ (ὠροσκόπος). Παρατηρῶ τὴν ὥραν· ἑξαίρ. δὲ, τῆς γεννήσεως τινος, καὶ ἐξ αὐτῆς προφητεύω τὴν μοῖραν τινος· ὅθεν
 Ωροσκόπησις, ἡ. Πτολμ. καὶ
 Ωροσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου, ἢ τῶν ὥρων τοῦ ἡμερονοκτίου. 2) ἑξαίρ. δὲ τῶν ὥρων τῆς γεννήσεως τινος, καὶ ἢ δι' αὐτῆς προφητεῖα τῆς μοῖρας τοῦ.
 Ωροσκόπιον, τό = ὠροσκοπεῖον.
 Ωροσκόπος, ὁ, ἢ (ὥρα, σκοπεῖν). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐρευνᾷ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἑξαίρ. δὲ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως τινος, καὶ δι' αὐτῆς ἐξηγεῖ τὴν μοῖραν τοῦ· «ὁ ὠροσκόπος» = ὁ γενεθλιαλῆγος. Διογένης. Λαέρτ. ὁ Πλίνιος ἔχει καὶ «ῥωροσκόπα ἀγγεῖα», δι' ὧν δηλ. ὠροσκοποῦσι.
 Ωρσα, ποιητ. ἄρ. α' τοῦ, ὄρνυμι.
 Ωροτρόφος, ὁ, ἢ (ὥρα, τρέφω). Ὅστις τρέφει, φέρει τοὺς ἔτους τὰς ὥρας. Ὅρρ.
 Ωροφυγών, οντος, ὁ. Ὅστις τρέχει, πηλαεῖ εἰς τὰ ὄρη. Μαξιμ.
 Ωρρεῖον, τό· ἴδε ὠρεῖον.
 Ωρσε, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἄρ. α' τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.
 Ωρτα, ἐπικ. ἐνικ. γ'. πρόσπ. μέσ. ἄρ. β'. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.
 Ωρυγες, ον, οἱ. Εἶδος ἵππων ποικίλων, παρδάλων, παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ.
 Ωρυγῆ, ἡ (ὠρύματι) = ὠρυγμός.
 Ωρυγμα, τό καὶ
 Ωρυγμός, ὁ (ὠρύματι). Βοή, φωνή, μούγγισμα· καὶ μάλιστα τῶν κυνῶν «Ἰβόνων ὠρυγῆ», ἢ τῶν παραθαλαστίων ὑπὸ τῶν κυμάτων προερχομένη. Ἀνάκρ. ὅθεν τὸ Λατ. rugitus.
 Ωρυδών, ἐπίρ. (ὠρύματι). Μετὰ βρυχηθμοῦ, μετὰ βρυχῆς, μούγγισματος. Νικανόρ.
 Ωρυες, ον, οἱ. Ὀνομάζονται ἅπαντα τὰ θηρία, ὅσα βρυχῶνται, οὐλοῦνται. Γλωσσ. ἄμρ.
 Ωρυθμός, ὁ (ὠρύματι) = ὠρυγμός. Βρυχηθμός, βρυχή. Θεόκρ.
 Ωρυξ, ἄρ. α' τοῦ, ὄρυσται.
 Ωρύματι, ὑποματ. μέσ. ἀποθ. Βρύχηματι, οὐρλιάζω, μούγγισμα, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων· ἑξαίρ. ἐπὶ σκυλιν, λύκων, λέοντων κ. τ. λ. Θεόκρ. β) μεταθ. ἐπ' ἀνθρώπων, θορνῶ, ὀδύρομαι. Θεόκρ. 2) σπανιότερ. ἐπὶ ἀνθρώπων φωνῆς, βοῶ, φωνάζω δυνατὰ. Πίνδ. Ὀλ. θορνολογῶ. Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ ἀλαλάζω, φωνάζω κραυγῆς φωνῆ. Ἡρόδ. 3) τροπικ. ἐπὶ τοῦ βωρέος, βαθεῖς, μὲ μακρόθεν ἀκούμενον ὠρυγμὸν ὁμοῖον ἤχον, κρότον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἀντ. Σιδ. Διον. Περ. τὸν ἐνεργ. τύπον ὠρύω ὁ Σουῖδ. μόνον ἔχει· ἔστι δὲ ἢ λέξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (συγγεν. τῷ, ἐρύω, ἐρυγεῖν, ἐρύσσομαι, ἐρυγγάνω, ἐρυγμαίνω, ὀρύγγω, ὀρυγάνω· βρύχω, βρυχάσσομαι· καθὼς καὶ μὲ τὸ Λατ. rugio, rudo, ructo.) [τὸ, υ, συνήθως μὲν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρ. μόνον παρὰ Διον. Περ. κεῖται ἐν τῷ ἐνεστ. βραχ.]
 Ωρύχεται, ἰων. γ'. πληθν. πρόσπ. παθητ. παρ. μν. τοῦ, ὄρυσται.
 Ωρύχεται, ἰων. γ'. πληθν. πρόσπ. παθητ. ὑπερτυπλ. τοῦ, ὄρυσται.
 Ωρύχιον, τό κύρ. ὄνομ. χωρίον τινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.
 Ωρύω, ἴδε τὸ εὐχρηστότερον ὠρύματι.
 Ωρύωμα, τό (ὠρύματι) = ὠρυγμα. Ὁ. (υ)
 Ωρφωσα, ποιητ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἄρ. α' τοῦ, ὀρφύω.

Ωρχατοί, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντί οἱ ἄρχατοί.

Ωρχατοί, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντί ὁ ἄρχατος.

Ωρχμενος, ποιητ. ἀντί ὁ ἀρχόμενος. Γλωσσ.

Ωρωπαῖος, ὁ ἐπιθ. τοῦ Ἀπδολιανος, ἐκ τῆς πόλεως Ὠρωπού. 2) ἐπιθ. = Ὠρώπιος.

Ωρωπία, ἡ Ἡπειρὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ.

Ωρώπιος, ἰα. ἰον. τοῦ Ὠρωπού ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωπού ὦν. ὅ) οὐσιαστ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικοι.

Ωρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας, παραθαλάσσιος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲς λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνέκοντα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· νῦν Ὠρωπὸν· πλησίον ταύτης εὐρίσκειτο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεως μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡρότ. Θουκδ. Ξενφ. Διόδωρ. Σικ.

Ωρώριος, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ὑπερσυντλ. τοῦ, ὄρνυμι. ἰλ.

Ωρωρέχεται, Ἰων. γ'. πληθυντ. πρόσπ. παθητ. παρακμν. τοῦ, ὀρέγω, ἀντί ὠρωρεγμένοι, αἱ, αἰ εἰσιν.

Ωρωρέχεν, Ἀττ. ὑπερσυντλ. τοῦ, ὀρέγω.

Ωρώρυκτο, γ'. ἐνικ. πρόσπ. παθητ. ὑπερσυντλ. τοῦ, ὀρύσσω. Ἡρότ. 1, 185.

Ωρωρύχεν, Ἀττ. ὑπερσυντλ. τοῦ, ὀρύσσω.

Ως, ἐπίθρ. ἐκ τῆς ἀρχαίας, δεκτ. ἀνωμύμ. ὅς, ὡς τὸ, τὴς, παρὰ τὸ ἀρχαῖον, οὕτως, τὸ παρὰ τὸ, οὕτος = οὕτως, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κατ' αὐτὸν, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, πολλάκις παρὰ ποιηταῖς καὶ τοῖς Ἰωνι λογογράφοι παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ σπανίως. Πλάτ. β') καὶ ὧν καὶ κατὰ τούτου, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ κατὰ ταύτας τὰς περιστάσεις, ὅθεν ἄλλ' ὅμοιος, μ' ὅσον τοῦτο· ὡς τὸ, ὅμοιος. ἰλ. γ') ἐν ὁμοιώσει· ὡς — ἔστι — καθὼς —, ἔτι δὲ καὶ ἀνάπαλιν ὡς — ὡς — «α, καθὼς — ἔστι —. Ὅμ. ὡς ἦφατο γούνα, ὡς εἶχετ' ἐμπεφυῖα, καθὼς ἐπικαστὲ τὰ γόνατά του, ἔστι τὰ ἐκρατοῦσε σικνὰ. ἰλ. ὡσάυτως καὶ ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔρωε πυκινὰς φρένας ἀμρεκάλυψεν» καθὼς τὴν ἴδεν, ἔστι εὐθὺς ἐπ' ἰσότητι τὸν νοῦν τοῦ ὀρω-
τας. ἰλ. δ') οὕτως, ἔστι, παραδείγματος χάριν, ἐν γενικῶς ὁμοιοιομένην τινὶ γνώμῃ ἰδιαιτέρου ἐλ-
λῆχον ἢ ἀποδείξεως σημαντικόν. Ὀδύς ὁ Hermann
ὁμῶς προκρίνει τὸ ἀνδροκρινὸν ὡς, καθὼς παρα-
δείγματος χάριν τὸ ὅποιον ὁμῶς ἐν Ὀδύ. Ε, 129. κατ' οὐδένα τρόπον χωρὶν ἔχει. 2) ὡς ἀντί τοῦ δαιτυμον. μόνον ὡς, ἐν ὁμοιώσει, καθὼς, ὅταν τὸ ἐπίθρ. ἐπιρρήσθαι τῇ λέξει τῆς ὁμοιώσεως, πολλάκις παρ' Ὀμήρ. ἰδὲ τὸ ἐπόμενον.

Ὡς, ἐπίθρ. ἀναρχ. ἀπὸ τῆς ἀναρχ. ἀνωμύμιας, ὅς. Κατὰ τὸν ὁποῖον τρόπον, καθὼς· πολλάκις παρ' Ὀμρ. ἐν γένει δὲ αἰ ἐξηγηματικὴν τινα ὀριζμὸν περιέχον καὶ ἐν τελευτῇ φράσιν ὡς δεκτικόν τι ἐπίθρ. ἀναφερόμενον, τὸ ὅποιον δύναται καὶ προ-
ηγείσθαι τοῦ, ὡς καὶ ἐπιφέρεισθαι αὐτῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς καταλιμπάνεται. ἰλ. Α) ὡς τοῦ καταγορομύμιν ὀριστικόν. 1) ἐν τῇ παραβολικῇ προτάσει, ὡς περ, καθὼς, ὡσάν· πολλάκις παρ' Ὀμήρ. ὅ) τῆς ἀναφορικῆς ἀνωμύμιας ὅς· ἢ ὅσος, π. χ. «ἐλὼν κρέα, ὡς αἱ χεῖρες ἐχ' ἄνδανον» ἀντί «ἂ αἱ χεῖρες ἐχ' ἄνδανον». Ὀδύς. ὅκα δὲ μητρί ἔννεπον, ὡς εἰδὼν τε καὶ ἔλκον» ἀντί, «ὅσα εἶ-
δον καὶ ἔλκον». Ἰγνυ Δημτ. «τὸ ῥήμα, ὡς εἶπεα ἀντί, «ὅ εἶπεα. Λίγχι. ἀριετέτερος διωρισμὸς κατὰ τὰς διαφόρους ἐγγλήσεις. — 1) ὡς, μετὰ τῆς ὀριστικῆς, ὅταν προβάλλεται τι πρὸς ἄλλο τι τῷ ὄντι ὑπάρχον ἢ συμβαῖνον, ἢ τὸ ὅποιον συμβαίνει τοῦλάχιστον συνήθως· ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φέρεει

ἐρὰς κατ' ἀλῶας... ὡς τὸτ' Ἀχαιοί. ἰλ. 2) ὡς, μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, ὅταν διὰ τῆς παραβολῆς δὲν λέγεται τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἀλλὰ τὸ τί ἔσται ἀν συμβῇ περίστασις τις· ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορόν ἐξ αὐχένα ἄξῃ... ἰλ. 3) ὡς, μετὰ τῆς εὐκτικῆς, μόνον διὰ προσλήψεως ἄλλων μορίων, καὶ ἐξαίρ. τοῦ, εἰ, οὐδέποτε δὲ ἄλλως· καὶ τότε ἡ εὐκτικὴ πρότασις ἐπιτετα εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὑποθετικῆς· καθὼς νά... καθὼς ὅταν... καθὼς ἂν, ὡς εἴτ' ἄρ' ἔσαν, ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσαν νέμειτο. ἰλ. σπανιότατα δὲ καταλιμπάνεται τὸ παραβολικόν ὡς. Σοφκλ. ὡσαύτως σπανιωτάτη καὶ ἡ ἀναδιπλοῖσι τῶν παραβολικῶν μορίων ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, διπλασιαζομένων γὰρ τῶν μορίων αὐτῶν, διπλῶν δὲ καὶ τὴν παραβολὴν γίνεσθαι. Εὐριπ. ὅ) τῇ παραβολικῇ προτάσει ἐστὶ συγγεν. ἡ ἀναφορικὴ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς γίνεται ὁμοίως τῇ τοῦ, ὅπως, ὅπερ ἴδε· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπιφέρεται, Μεθρημ-
ρικῶς, τῷ, ὅταν, σκοπεῖν, ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλλοις ταῦτοσημάντοισι ῥήμασιν. II) ὡς, ἐν τῇ ἐπιρ-
ρηματικῇ προτάσει καὶ μάλιστα 1) πρὸ τῶν παρεμβεβλημένων ἢ ἐλαττωμένων προτάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν συγχωροῦσιν ἀπόλυτον κατενθὺ τὴν κυρίων προτάσεων τὴν σημασίαν, ἀλλὰ ποιοῦσιν αὐτὴν ἐξατομωμένην ἢ περιορισμένην πως· εἰς δὲ αἱ προ-
τάσεις αὗται α) εἴτε ἀπόλυτοι, καθ' ὀριστικὴν ἐγ-
κλήσιν, π. χ. «ὡς ἐμοὶ δοκεῖ» καθὼς μοὶ φαίνεται, καθὼς στοχαζομαι· εἴτε β) ὑποθετικοί, με-
τὰ τοῦ, ἂν, κατ' εὐκτικ. ἐγκλ. «ὡς ἡμεῖς φ' ἔμεν ἂν» καθὼς ἤθελεν εἰπῶμεν, ὡσάν νά ἐλέγουμεν με-
τριοφρόνους ἐκφράσεις δηλωτικαί· ἔτι δὲ αἱ μετὰ τοῦ, ἂν, καθ' ὑποτακτ. ἐγκλ. «ὡς ἂν θυνώμεθα» καθὼς ἤθελ' ὀνηθῶμεν, ὅσον ἤθελ' αἰμεῖθα ἰκα-
νοί· ἐν τοῖς τοιοῦτοις συντάσσεται πολλάκις τὸ, ὡς, μετὰ τοῦ, γε ἢ γοῦν ὡς γοῦν ὁ λόγος ση-
μαίνει, καθὼς τοῦλάχιστον λέγοντι πολλάκις δὲ χωρίζεται τὸ, ὡς, τοῦ, γε, διὰ παρενθέσεως λέ-
ξεων. Σοφκλ. γ') ἐν τῷ πλεονάζον λόγῳ δὲ, μετὰ ἀ-
παρενέργειας, ὡς στίτι δοκεῖν· οὐ σπανίως δὲ κείνται αἱ τοιαῦτα προτάσεις καὶ ἄνευ τοῦ, ὡς π. χ. «φασί, οἴμαι». 2) ὡς, πρὸ τῶν κατὰ συγκο-
πὴν φράσεων, ὡς ἐμοί, ἢ ὡς γ' ἐμοί, κατὰ τὴν ἐδικήν μου κρίσιν, καθὼς ἐγὼ κρίνω· ἔτι δὲ καὶ, ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ, καὶ ὡς γ' ἐμοὶ χριτῇ κριτῇ. Ἡρότ. = ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Ἀνκδ. Bk. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμοί, καθὼς ἐμοὶ εἶναι δυνατόν, κατὰ τὰς δυνατόεις μου· Ξενφ. «ὡς ἀπ' ὁμμάτων», καθὼς φαίνεται, ὁπερ ἀναπληροῦται συνήθως διὰ τοῦ, εἰ-
κάται. ὅ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν, καὶ ἀπαρμ. «μεγά-
λα ἐκτήστον χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶνι», ἐ-
πειδὴ καὶ ἡ Ῥοδῶνις ἦτον τοιαύτη, ἐκέρδησε πολ-
λὰ χρήματα, τοῦτ' ἔστιν, ἄλλως δὲν ἤθελε τὰ κερ-
δήτη, ἂν δὲν ἦτον πᾶν ἐκπαιδότητος. Ἡρότ. εὐ-
χρηστότερον δὲ ἄνευ τοῦ, ἂν ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἡ-
ρότ. 3) ὡς μετὰ ἐπιρρήσεων καὶ μάλιστα α) μετὰ τῶν θετικῶν κατ' ἐπιτεταμένην ἔκφρασιν, π. χ. «ὡς ἀληθῶς» καθὼς εἶναι ἀληθές, μετὰ σω-
στῇ, «ὡς ἐτέρως» καθόλου ἄλλῶς, καθόλου δια-
φορετικῇ καὶ τ. τ., ἂν μὴ κριτοῦ ὡς ἀναβῶσιν ἐλαμβάνεσθαι, πῶς ἄλλως! πῶς ἡμπορεῖ νά ᾔναι ἄλλῶς! πῶς ἡμπορεῖ νά μὴ ᾔναι ἀληθές! κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν. δύναται συντάσσεσθαι τὸ, ὡς, καὶ μετὰ ἐπιρρ. καὶ μετὰ ἐπιθ. καὶ μετὰ ῥήματ. οὐχὶ μέντοι μετὰ οὐσιαστ. Ἡρότ. ὡσαύτως ἐπι-
φέρεται τὸ, ὡς, καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τοῦ αὐ-
ζητικ. ἐπιρρ. «θαυμαστῶς ὡς, καὶ θαυμασίως ὡς»,

Θαυμασιώτατα: »υπερφυῶς ὥς, ὑπέμετρα μεγάλως, η, ον. ἐνίοτε δὲ ἀποχωρίζεται τοῦ ἐπιρρ. τὸ, ὥς, μὲ παρένθεσιν περισσotέρως λέξουν »θαυμαστῶς μοι εἶπες ὥς«. Πλάτ. β') τοῖς συγχεῖται ἐπιρρῆμος. πρόκειται τὸ, ὥς, μόνον ὅταν τὸ δευτικὸν τοῦ ἐπιρρῆμ. κεῖται ὡςαύτως κατ' ἐπίτο. ὅθεν ὥς ἀληθεστέροις». Πλάτ. ἄλλως γὰρ πάλιν ἀμφιβολοῦς ἡ σύνταξις αὐτοῦ αὐτῇ γ') τοῖς ὑπερθετικ. ἐπιρρῆμος. πρόκειται τὸ, ὥς, ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅπως, καὶ σημαίνει τὸν δυνατόν, μέγιστον, ὕψιστον βαθμὸν, ὥς μάλιστα, τὸσον πολὺ, ὅσον δυνατόν, ὅσον ἡμπορεῖ νὰ ᾔηται. Πρὸς τοῦτοις δὲ προσήκουν ἐνταῦθα καὶ αἱ φράσεις ὥς τὸ πολὺ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον, παρόλ. πολὺς, σημασ. 4. ε. 4) καὶ τοῖς ὑπερθετικοῖς ἐπιθέτοις ὥς ἄριστος ὥς βέλτιστος» κ. τ. λ. πολλάκις δὲ εὐρηταὶ τὸ, ὥς, ὥστερ καὶ τὸ, ὅτι, διὰ προθ. ἀπὸ τοῦ ὑπερθετ. κεχωρισμένον, π. χ. ὥς ἐς ἐλάχιστον, ἀντὶ »ἐς ὥς ἐλάχιστον. Οὐκοῦν. Β) ὥς, τοῦ ἀντικειμένου (object) ὀριστικοῦν. I) παραθεσις δευτέρου ἀντικειμένου, πρὸς τὸ ὅπουτον παραβάλλεται τὸ πρῶτον. Γινώσκεται δὲ δι' αὐτοῦ ἡ γνώμη, ὁ σκοπὸς, τὸ αἶτιον ὅρ' οὐ προήχθη ἡ ἐνέργεια ὅθεν ἡ προσηχθέν τοῦ, ὥς, ἀναλύεται πανταχοῦ κοινότρ. διὰ τοῦ, μὲ γνώμην, μὲ στοχασμὸν, μὲ σκοπὸν νὰ — καὶ δι' ἄλλων τοιούτων φράσεων, π. χ. »σὺν ἡμῖν ὥς πιστοῖς« μὲ ἐσᾶς πιστεύοντες ὅτι εἰσθε πιστοί. Ξενοφ. ὥς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον, μὲ γνώμην ἢ πιστεύοντες ὅτι εἶναι μέγιστον ἀγαθόν. Πλάτ. »λέγω ὥς ἀκουσόμενα« πιστεύων ἢ στοχαζόμενος ὅτι θέλει ἀκούσει. Πλάτ. II) Προσηχθέν τοῦ ἀντικειμένου ἐν προτάσεως εἶδος ὅθεν καὶ ἀκριβέστερον ὀρισμοὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐγκλίσεων. α) ὥς, μετὰ τῆς ὀριστικῆς, τὸ ὅπως ὑπάρχον, ἢ ὑπάρξαν, ἢ ἐσόμενον σημαίνει. β) ὥς, μετὰ τῆς εὐκτικῆς, συντάσσεται ἐπὶ παρρηχότων πραγμαμάτων καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ »ἤλθε ἀγγελίη, ὥς ἡλώκει τὸ τεῖχος«. Ἡρόδ. ἀντὶ τῆς εὐκτικ. ὅμως κεῖται πολλάκις καὶ ἡ ὀριστ., ὥστερ καὶ ἀντὶ παρρηχότος χρόνου ὁ ἐνεστώς. γ) ὥς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ εὐκτ. ἐγκλσ. ὅταν ἡ πρότασις ᾔηται ἀπὸδοσις τῆς μειζονος εἰῆ παρρηχτικῶς ἐκφερομένης, εἴτε τοῦλάχιστον εἰκότως ἀναπληρωτέας ὑποθετικῆς προτάσεως ἄλλως γὰρ ἐν ἀπολύτοις φράσεσι τίθεται ἀναρχαῖος ὁ ὀριστ. ἐνεστ. ἢ μέλλων. δ) ὥς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ ὀριστ. παρρηχικός χρόνου, ὅταν δηλοῦται τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς (ἢ ὑποτακτ. ἐγκλσ. εἰς οὐδεμίαν τῶν συντάξεων τούτων χώρην). ε) ὥς, μετὰ ὀριστ. ἐνεστ. καὶ μέλλ. προτρηπτικῆς ἢ παρρηχτικῆς φράσεσιν ἐπιφερόμενον, »μηκέτ' ἐνροβὺ μητροῦν ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ, μὴ φοβῶ, ὅτι ἡ μητρικὴ ὕβρις θέλει σὲ ἀτιμάσει ποτέ. Σοφκλ. Πλ. »μὴ δέσσητε, ὥς νῦν' ἡδέως καθυδῆσαστα, μὴ φοβηθεῖτε τὸ δὲν θέλει κοιμηθεῖτε ἡσυχά. Ξενοφ. 2) ὥς, προαιρετικῶν προτάσεων προτιθέμενον, ἄρα ἰσοδύναμον τῷ, ἔνα, ἢ τῷ, ὅπως. α) ὥς, καὶ ὥς ἂν, ἐπικ. δὲ, ὥς κεν, μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλσ. τῷ, ἐνεστ. καὶ τῷ, μέλλ. ἐπιφερόμενον. Ὅμ. οἶον ἐν Ἰλδ. »σῶτερος ὥσπερ νῆανι« σελ. 109. ἔτι δὲ καὶ παρρηχότι χρόνῳ ἐπιφερόμενον, ὅταν ἡ προαίρεσις ἢ ὁ σκοπὸς ἐννοηται ὥς διαρκῶν. Ἡρόδ. β) ὥς, καὶ ὥς, ἂν, ἐπικ. δὲ, ὥς κεν, μετ' εὐκτ. ἐγκλσ. παρρηχτ. ἐπιφερόμενον χρόνῳ. Ὅμ. ἀλλὰ καὶ ἐνεστώτι, ὅταν δηλοῦται ὁ σκοπὸς ἄλλου τι-

νός, ἢ καὶ ὁ ἴδιος τοῦ λαλοῦντος, οὐ μέντοι ἐν ἐνεστώτι, ἀλλ' ἐν παρρηχότι πράγματι, ὥς ἅμα δ' οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσαν, καὶ ἐπιφρασσάμενοι βουλὴν. Ἰλ. Σοφκλ. ὅστις ὅμως ἄλλως ἐξηγεῖ τὸ ἐκεῖ εὐκτικόν. Πρὸς τοῦτοις δὲ τίθεται ἡ εὐκτικ. ἐγκλσ. ὅταν ἡ προαιρετικὴ πρότασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ καθ' ἑαυτὴν εὐκτικῆς προτάσεως. γ) ὥς, μετὰ παρρηχτ. ὀριστικοῦ χρόνου ἄλλα μόνον ὅταν ἡ πρότασις ἢ ἐξαρτωμένη ἀπὸ ὑποθετικῆς προτάσεως τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς σημαίνουσας, εἰς δὴλωσιν ὅτι ἐμέλλε ἢ ἐπρεπε νὰ συμβῇ τι, τὸ ὅπουτον ὅμως δὲν συνέβη. δ) ὥς, μετὰ ἀπαρεμφτ., ἀντὶ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εὐχρηστοτέρου, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖν ἀκριβέστερον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας δηλοῦν, πάνυ εὐχρηστον παρ' Ἡρόδ. μετὰ ἀπαρεμφτ. »εὐρος ἐς δύο τριήρας πλείον ὁμοῦ, τόσον φαρδύν, ὥστε νὰ ᾔηται δυνατόν νὰ πλείουν δύο τριήρεις ἐν αὐτῷ. Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὀριστ. ἐγκλσ. Ἡρόδ. 4) ὥς, αἰτίου λογικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὥστερ τὸ, ὅτι ἢ τὸ, ἐπεὶ ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ αἰεὶ μετὰ ὀριστικῆς ἐγκλσ., πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γὰρ, Εὐριπ. ἐξαιρ. προτακτ. ῥήματος προσηγομένου ἢ ἐπιφερομένου. 5) ὥς, χρονικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὥς τὸ, ἐπεὶ καὶ μάλιστα. α) ὥς, μετὰ ὀριστ. ἐγκλσ. παρρηχότου χρόνου, εἰς ἀπλήν δὴλωσιν συμβεβηκότος τινὸς ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἀπ' Ὅμ. πάνυ σύνθησις. β) ὥς, μετὰ εὐκτ. ἐγκλσ. ὅταν, ὅτες φαρῆς, ὥς δὲ εἰς τὴν Μιλησίην ἀπύκοιτο, οἰκήματα οὔτε κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρη. Ἡρόδ. γ) ὥς, μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλσ. καὶ τοῦ, ἂν, ἢ καὶ ἀνευ αὐτοῦ, ὅταν διὰ τῆς μειζονος προτάσεως σημαίνηται τὸ συνήθως, ἢ αἰε συμβαίνειν εἰς δὴλωσιν ἐν τῇ ἐλάσσονι, τοῦ, ὅσakis συμβαίνει τὸ πρᾶγμα, »τῶν δὲ ὥς ἕκαστος οἱ μιχθῇ, διδοῖ δῶρον«. Ἡρόδ. ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει ὅμως χρησιμώτερον ἄλλως τὸ, ὅταν. δ) ὥς, μετὰ ἀπαρεμφτ., ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλείστον παρ' Ἡρόδ. ε) ὥς, ἐν ἀρχῇ πλειόνων ἀλλεπαλλήλων προτάσεων, ἀλλὰ τὴν ταχέαν τοῦ πράγματος προχρήσειν σημαίνει μόνον, ὅταν τὸ δευτερον, ὥς, τὸ τὸ νοούμενον ὥς δευτικόν. Ἰδε ὥς γ', τὸ δὲ παρὰ Βίωνι, 1, 40. χωρίον ὥς ἰδεν, ὥς ἐννόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος, ὥς ἰδε φοῖνον αἶμα μαρναομένα περὶ μηρῶ, πάχεας ἀμπετάσασα κινύρεται πάντῃ ἄλλοιόν ἐστιν, ἐπειδὴ τὸ, κινύρετο σχηματίζει τὴν ἀπὸδοσιν αἱ τρεῖς δὲ τῷ, ὥς ἀρχόμεναι προτάσεις ἐξ ἐναντίας, κεῖνται ἐμφρατικῶς παράλληλοι, ὅταν ἰδεν, ὅταν ἐννόησε τὴν πληγὴν, ὅταν ἰδε τὸ αἶμα, τότε ἀρχισε νὰ φωνῇ. Γ) ὥς, πρὸ μετοχῆς καὶ προθέσεως. I) ὥς, πρὸ μετοχῆς καὶ μάλιστα τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προσκειμένου, σαφηνίζει τὴν ποιότητα αὐτοῦ, καὶ συνήθως ἀναλύεται διὰ τινος τῶν ῥηματικῶν, νομίζεν, ἡγεῖσθαι, διακρίσθαι, βούλεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἢ δι' ἄλλου τοιούτου τινὸς π. χ. »ἔνα μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὥς δεινὰ ἅττα πάσχοντος, δηλ. νομίζεν ἐμὲ δεινὰ ἅττα πάσχειν. Πλάτ. καὶ »ἀγανακτοῦσιν ὥς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι, τοῦτ' ἐστιν, ἀγανακτοῦσιν ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀπεστερησθαι. Πλάτ. Πολτ. «ἢ δὲ οὐκ ἦ-

Θελεν, ὡς ἂν ἀσμένη με ἐωρακῆτα εἰκοντα», ἀντί, ὑποποιομένη ἀσμένη ἐωρακῆτα», Δυσίας. «ὡς ἀπύοντες» τοῦτ' ἔστι, «βουλόμενοι ἀπείναι», καὶ λ. τ. τ. ἔξαιρ. δὲ τίθεται τὸ, ὡς, πολλάκις ἐν μεταχ. μέλλουσι. Ἡρόδ. β') ἀλλὰ καὶ ἐν πευσι- καῖς προτίσσει τὸ, ὡς, τίθεται οὐ σπανίως πρὸ τῆς μετοχ. π. χ. «ὁλότεις δ' ὡς τί σημανῶν νέον». Σοφκλ. Ἀντ. καὶ μάλιστα πρὸ τῶν μετοχ. ἀπολύτων πτώσεων. Ξενοφ. Ἡρόδ. Ἰσοκρ. II) Τὸ ὡς, προθέσων προηγουμένων, ἐξηγητέον ὡς περ καὶ πρὸ μετοχῶν διότι ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεως τίς κεῖται εἴτε ἀντὶ μετοχῆς, ἢ πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ μετοχῆς, π. χ. «ὑπεραστυσσάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν», ἀντὶ «ὡς ναυμαχίῳ». Ξενοφ. «ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη», νιμίζων ὅτι ἐγλύττωσεν ἀπὸ τὰ κακὰ. Ἡρόδ. πολλάκις δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συντάξεως καὶ σύγκριστις τις, ἀναλογία ἢ μέτρον τι, νικανὺς εἴρηται ὡς ἐν εἰδότα, καθὼς, καθ' ὅσον ἀρμόζει εἰς εἰδότας, «ὡς κατ' ἀνθρώπων», παραβαλλόμενον μὲ τὸν ἀνθρώπου. Ξενοφ. Κύρ. II. 2) ἐπειδὴ δὲ τὸ, ὡς, συντάσσεται τὰ πλείστα ἔξαιρ. ταῖς προθέσει. πρὸς, ἐπὶ, εἰς, μετὰ αἰτιατ. τὴν σημαίναν σκοποῦ τὸν αὐτὸς προσάπτων, εἶναι φύσει σαφεστάτη ἡ χοήτις τοῦ ἐπιβόμτα. ὡς, ἀντὶ προσθ. αἰτιατικῆς συντασσόμενον. α) τὸ, ὡς, σπανίως ἐν γένει εὐρίσκεται παραβαλλόμενον πρὸς τὰς συγγενεῖς προθέσεις πρὸς, εἰς, ἐπὶ. β') τὸ, ὡς, χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς δήλωσιν τοῦ πρὸς τι πρόσωπον σκοποῦ, σπανιώτερον δὲ τοῦ πρὸς τι πράγμα. γ') τὸ, ὡς, μετὰ προθέσ. συντασσόμεν. χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς δήλωσιν τοῦ πρὸς τι πράγμα τεινόντος σκοποῦ, σπανιώτατα δὲ τοῦ πρὸς πρόσωπόν τι. δ') τοῦ, ὡς καὶ ὡς πρὸς, ἢ χρῆσις περιορίζεται εἰς τὰς ἀναλογίας ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ πράξεων. ὡς τοῦτον τὸν χρόνον». Δ) ὡς, πρὸ ἀνεξαρτήτων δοκῶν προτάσεων καὶ ἐν ἄλλαις τιαῖ συγγενεῶς τρόπου συντάξεις. I) ὡς ἀναφωνητικόν, ἀναβόησις, φημάτων καὶ ἐπιθέτων ἔξαιρ. χρήσιμον, ὡς τὸ Γερμ. wie, καὶ τὸ Λατ. guam, καὶ τὸ παρ' ἡμῶν κοιντρ. Πολύ, μὲ πόσον ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, μὲ πόσον ἀνόητος εἶσαι Ἰλδ. «ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα λιπέσαι» πόσον καλὸν εἶναι τὸ νὰ ἀρήτησι τέκνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του. Ὁδύτ. 2) Πρόκειται δὲ τὸ, ὡς, καὶ ῥήμασιν, ὥστε, ἡ ἀναβόησις ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν «ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰε», τὸ συνηθ. κοιντρ. ἔνα κακὸν μοὶ ἔρχεται ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, μία δυστυχία μετὰ τὴν ἄλλην. Ιλ. «ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργεσίαν» τὸ παρ' ἡμῶν κοιντρ. ὅποιος κάμνει καλὸν ἄς μὴ περιμένη εὐχαριστίαν, ἡ κάμει καλὸν στοῦ διαβόλου τὸ χωριό. Ὁδύτ. αἱ τοιαύται προτάσεις ἐξαρθοῦνται αἰε ἀπότινος ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεργούς διανοίας, π. χ. εἶναι θαυμασίον, θαυμαστόν, ἐκπληκτικόν, δεινόν, ἐξαισίον, κλ. τ. τ. τὰ ὅποια ἐκφέρονται ἐναργεστάτα διὰ τοιούτων ἀναβοητικῶν προτάσεων, αἱ ὅποια ἀρχονται παρ' ἡμῶν κοινότρ. τῶ πόσον! ὦ πόσον! πολὺ! ἄχ ὅτι! ἄχ πῶς! ὡς ἐν Ἀριστοφ. ὅρ. 1119. «ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδεὶς!». II) ὡς, ἀντὶ εὐκτικοῦ μορίου = εἴθε, αἰε μετὰ εὐκτ. ἐγκλ. III) Τὸ, ὡς, ἀριθμητικὸς ὀνόματις προσκείμενον σημαίνει, ὅτι ὁ ὀνομαζόμενος ἀριθμὸς δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸ ἀκριβὲς τμήμα αὐτοῦ,

ἀλλὰ κατὰ τυχόντα, δοκοῦντα ἢ εἰκαστικόν τινα διορισμόν, περίπου, σχεδόν, ἔως, ὡς τὸ Λατ. quasi ἦτοι admodum, καὶ τὸ Γερμ. ungefähr, etwa, καὶ τὸ Γαλ. à peu près, «ἀπέθανον ὡς πεντακόσσιοι» σχεδόν πεντακόσιοι. Ξενοφ. IV) τὸ, ὡς, ἐν συνεσταλμέναις τιαῖ φράσει. — 1) «ὡς τίς» ὑποκ. γένηται τί νὰ γένῃ μὲ αὐτό; τοῦτ' ἔστιν εἰς τίνα σκοπὸν; εἰς τί νὰ χρησιμεύσῃ; διὰ τί; δύναται ὁμοῦς ἐρμηνεύεσθαι καὶ διὰ τοῦ, «τί βουλόμενος; α. 2) ὡς ἑκαστοὶ ὑπακούουσιν. «τυγχάνουσι», καθεὶς χωριστὰ, καθένας μόνος του. Θουκλ. V) Τὸ ὡς, κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῷ, «ὡς οἶον, καὶ ὡς οἶα», παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι μόνον, ἀπὸ Πλούταρχ. σχεδόν. ἔτι δὲ καὶ «οἶον ὡς, καὶ ὡς οἶονεῖ» (παραβαλλόμενον τοῦ, ὡς πρὸς τὸ, ἄτε, οἶον, ὅσον. καὶ τοῦ ἀρχαίου δεικτικῶς τὴν πρὸς τὸ Δωρικ. ἄρθρον τῶς, εὐρίσκεται καὶ τὸ, ὡς, ἀντὶ ἀρχαίου τινὸς αἰτιατ. πτώτ. τύπου, τοῦ ἀναφορικῶ ὅς, τοῦτο δὲ τόσον μάλλον, ἐπειδὴ εἴθισται ἡ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιβόηματικὴν σημασ. π. χ. ἀρχήν, δίκην, τέλος καὶ λ. τ. τ.)

Ὡς, ψιλμν. ἀντὶ ὡς, λέγει ο Ἰσχύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμν.

Ὡς, ἡ ὡς. Δωρ. ἀντὶ οὔ. Ὅπου. Θεόχορ.

Ὡς, ὠτὸς, τό. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, οὔς. Ὡτίον.

Ὡς ἂν, ἴδε τὸ μὴ τόσον εὐχρηστον, ὡτάν.

Ὡς ἂν εἰ, ἴδε, ὡτανεῖ.

Ὡς ἄρα, ποιητ. ἀντὶ, ὡς οὔν.

Ὡς γέ, συνωνμ. τοῦ ὡς, μὲ ἐν εἶδος περιστροφῆς.

Ἦπτον, τοῦλάχιστον ὡς γέ μοι δοκεῖ. Ἀριστλ.

Ὡς δὲ, συνωνμ. τοῦ ὡς, μάλλον, ὁμοῦς ἐπιβεβαιωτικόν καὶ ἐνίοτε εἰρωνικόν.

Ὡς δὲ, μετ' εὐκτ. Εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεός. ὡς δὲ ἦται; διὰ τι λοιπόν; Γαλ. pourquoi donc.

Ὡς εἰ, ἴδε, ὡτεῖ.

Ὡς εἴθε, = τῷ ἀπλῶ, εἴθε.

Ὡς κἂν εἰ. Ὡς καὶ μάλα, ὡς περ, ὡς ἂν.

Ὡς κατὰ, μετ' αἰτιατ. π. χ. «ὡς κατ' ἐμέ». Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον ἀναφέρεται εἰς ἐμέ.

Ὡς κε, ὡς κεν, ἐπικ. ἀντὶ, ὡς ἂν, μὴ γραφέσθω δὲ ὡς μία λέξις «ὡσκε», τόσον ἐπὶ ἐπιθυμίας, ὅσον καὶ ἐπὶ κατάρτας «ὡς κεν γαῖα χάνει». Ὁμ.

Ὡς μὲν. . . ὡς δέ. . . Ἀπὸ τὸ ἐν μὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο δέ. «ἐλαροι ὡς μὲν εὐμεγέθης, ὡς δέ πίονες», παρὰ τοῖς Ὁμ.

Ὡς μὴ, μετὰ ὑπακτ. ἢ ἀπαρεμφ. «ὡς ἂν μὴ», μετὰ ὑποκτ. τοῦ φόβος «ὡς ἂν μὴ δυνασθῇ» ὡς τὸ ἐν συνηθ. κ' ἄς μὴ ἡμπορέσεις.

Ὡς οὔν. Καθὼς δηλαδὴ, καθὼς λοιπόν, ἦτοι ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ὡς, καθὼς.

Ὡς ὅφελον, ἴδε ὅφελον.

Ὡς περ, ἴδε κατωρ. τὸ ὡς περ.

Ὡς πόθι, ποιητ. Κατὰ ποῖον τόπον, πρὸς ποῦ.

Ὡς πρὸς, μετ' αἰτιατ. ὡς τὸ, ὡς κατὰ.

Ὡς τε, ἴδε κατιών, τὸ, ὡς τε.

Ὡς τί; διὰ τί, ἴδε ὡς, Δ'. IV. 1. Ἐν τοῖς ἄλλοις ἰδιοισμοῖς ἐν οἷς δύναται προσκολληθῆναι τὸ ἐπιβ. ὡς, μανθάνεται διὰ τῆς χρήσεως ἢ γραμματικῆς.

Ὡς, ἀντὶ ὡς, τιθέμενον πρὸς τῶν ἐγκλητικῶν, καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν μετάθεσιν τῶν λέξεων, ἢ καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν φράσεων.

Ὡς, ἐπιβ. ἀντὶ, οὔτω. Τοιουτοτρόπως τιθέμενον κατ' ἐξοχὴν εἰς ταύτας τὰς φράσεις, «καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, ἔστιν ὡς».

Ωσα, ἐπκ. καὶ ἰων. ἄορ. ἄ. ἐνεργ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσθε. Ὁμ.

Ωσ' ἄν, ὀρθ. ὡς ἄν. Τὸ ὡς, ἐκ τοῦ ἂν ἐξαχρῶμενον, ἐπκ. ὡς κε, τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν. σάν ἐξαιρ. ἐν ἀντικειμένως, προαιρετικαῖς καὶ χρονικαῖς προτάσει κυρίως ἐν χρήσει. 2) ἀπόλυτον δοκοῦν παῖδα ὠραῖον ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Αἰλ. ὅπερ ὁμοῖς ἀναπληρώσει διὰ τοῦ, ὄντα, ἄρα ὑπάγεται εἰς τὸ, ὡς μετὰ μετοχής. 3) ὡς ἄναι τοῖς ῥήμασι μένειν καὶ περιμένειν ἐπιφερόμενον καθ' ὑποτακτ. ἔγγλσ. φαίνεται ἐνίοτε χρονικὴν ἀντὶ προαιρετικῆς πρότασιν ἐκφέρων, τὸ, ὡς ἂν αὐτὴ οἰκεῖον ἔχουσαν, ἐν ὅσῳ, ὅσῳ, οὐχὶ δὲ ὡς νῦν τοῖς ῥήμασι μένειν τῷ, ἔως, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ περιμένειν εἰς τὸ νῦν γένη, συμβῇ τι, ἔχει συνεπινοούμενον ἅμα καὶ τὸ περιμένειν ἔως οὐ νῦν γένη, συμβῇ τὸ περιμενόμενον. Εὐρπ. Φοιν.

Ωσανεῖ, ἐπίρ. ἡ ὡς ἄν εἰ. Τὸ κοιντρ. παρ' ἡμῖν σάν νῦν -, σάματι νῦν.

Ωσασκε, ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρόσπ. ἐνεργ. ἄ. ἄορ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσθε, ὡς τε. Ὁδπ.

Ωσ' αὐτ' ὡς, ἐπίρ. (ὡς, αὐτὸς) τὸ ὡς κατ' ἐπίτα. Παρομοίως, παραπλησίως, ταιουτοτρόπως. Ἡρόδ. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁσθ. «ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς» Ἀρβ. ἀντιθ. τῷ, ὡς ἐτέρως. β') ἐπιτείνεται δὲ καὶ αὐτῷ, οὕτως καθόλου ἀπαράλλακτα. Πλάτ. Φαίδρ.

Ωσ' γε, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστ. ὡς γε.

Ωσ' δ' ε. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ε. γ'. ἐνκ. πρόσπ. παρακτ. τοῦ, ὡς ο.

Ωσ' ε, 3. ἐνκ. πρόσπ. τοῦ, ὡς α, ἄορ. ἄ. τοῦ, ὠθέω.

Ωσ' εἰ, ἐπίρ. ἡ ὡς εἰ. Καθὼς ἂν, ὡς ἂν μετὰ εὐκτ. ἔγγλσ. Ἰλ. «ὡσεὶ τὰ μετὰ ὑποκτ. ἔγγλ. Ἰλ. «ὡσεὶ τὰ μετὰ ὁσθκ. Ἰλ. 2) ὁμοιωτικὸν ἀπ' ὧς, καθὼς, παρομοίως: «ὡσεὶ ἀπολύτως. Ἰλ. Ὀδσ. Ἡσίοδ. Ἀσπ. «ὡσεὶ μετὰ μετοχ. ἀπαράλλακτα ὡς... Ὑμν. Δημτ. 3) ἐν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων ὕρισμοις, περίπτωσι, σχεδόν. παραβλ. ὡς Δ. III.

Ωσ' εἰτε, ποιητ. ἀντὶ ὡσεὶ, ὅπερ ἴδε. Ὁμ.

Ωσ' επιπλεῖστον, ἀντὶ ὡς ἐπιπλεῖστον ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ωσ' ἐπιτοπολὺ, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ διηρημένου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Τὸ περισσώτερον.

Ωσ' θη, παθητ. ἄ. ἄορ. τοῦ, ὠθέω.

Ωσ' ι, γ'. πλντ. πρόσπ. ὑποτακτ. ἐνστ. τοῦ, εἰμὶ. Εἶμαι.

Ωσ' ι, γ'. πλντ. πρόσπ. ἄορ. β'. τοῦ, ἴημι, πέμπω.

Ωσ' ια, ἡ. Δωρ. ἀντὶ οὐσία. Ἀρχτ. Πλάτ.

Ωσ' ιν, ὁσθκ. πλθ. τοῦ, ὡς. Ὀδσ.

Ωσ' ις, ἔως, ἡ (ὠθέω, ὡσω). = ὠθησις. Τὸ ὠθεῖν, σπρώχνειν, σπρώξιμον.

Ωσ' ιω μένω ε, ἐπίρ. μετοχ. παθτ. τοῦ, ὀσίδω, = ὀσίδω. Πυλδ.

Ωσ' κα, ἀντὶ ὡσχα, πλνθτ. τοῦ, ὡσχη. ἄμφ.

Ωσ' κε, ὡσκειν, ἴδε, ὡς κε. Ὁμ.

Ωσ' μα, παρχμ. παθτ. τοῦ, ὠθέω μετχ. ὡμέ- νος. ὅθεν

Ωσ' μδς, ὁ, = ὡσις. Σπρώξιμον, ἄμποιμα.

Ωσ' περ, ἐπίρ. (ὡς, πέρ). Καθὼς, ὁμοίως, παρομοίως, ὁμοιώσεως εἰσηγητικόν. Ἰλ. ὁ ποιητ. δὲ παρεμβάλλει πολλάκις καὶ ἄλλην τινα λέξιν, π. χ. «ὡς σύ περ ὡδε: ὡς σύ περ αὐτὴ ὡς τὸ πάρος περ: ὡς ἐσται περ», καὶ λ. τ. τ. Ὑμν. Ἀπλ. ἐνίοτε δὲ καὶ χρονικῶς, εὐθὺς ὡς Ἀριστ. Εἰρ. τὸ, ὡς περ γε, ἐστὶν ἐπὶ τὸ πολὺ εὐχρηστόν. Ἀρσφ. β') μετοχ. προσκείμενον τίθεται ἐν τῇ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, καθὼς νῦν... ὡς νῦν... καὶ τότε ἡ παρεμ-

βεβλημένη πρότασις ἐστὶν ἀπόλυτος, π. χ. «σιωπῇ ἐδείκνυνον, ὡς περ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς», ἀντὶ, «ὡς περ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς εἴη». Ξενοφ. συμπ. 2) = σχεδόν. Πλάτ. Κορλ. Ξενοφ.

Ωσ' περ, φλμ. ἀντὶ ὡσπερ, λέγει ὁ Σαύθης παρ' Ἀριστ. Θσμ. 1185. 1192.

Ωσ' περ ανει, καὶ

Ωσ' περ εἰ, ἐπίρ. ὡς τὸ, οἶον. Καθὼς ἂν, καθὼς νῦν, τρέπον τινὰ ἐν γένει, ὁμοίως, παρομοίως: «ὡς περ εἰ φάναι». οὕτως εἰπείν.

Ωσ' περ οὖν, ἐπίρ. Καθὼς καὶ τῷ ὄντι, «εἰδ' ἐστίν, ὡς περ οὖν ἐστὶ, Θεός». Πλάτ.

Ωσ' τα π ο λ λ ἄ, ἀντὶ ὡς τὰ πολλὰ. Τὰ περισσώτερα, τὰ πλεῖστα.

Ωσ' τε, ἡ ὡς τε: ἐπίρ. ἔχον πρὸς τὸ, ὡς, ὡς περ τὸ ὅτε πρὸς τὸ, ὅς: ἐστὶ δὲ συναπτικόν τοῦ ἐπομέ- νου λόγου τῷ προηγουμένῳ, καθὼς τὸ, ὡς καὶ τὸ, ὡς περ, καὶ παραβολῇς εἰσηγητικὸν πολλάνκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. ἐτε δὲ καὶ «ὡς τε περ». Ἰλ. καθὼς τὸ, ὡς περ, αἰ ἐν ἀρχῇ τῆς παραβολικῆς προτάσεως: «πολλάνκις καθὼς τὸ, ὡς, τῷ δεικτ. ἐπὶ ῥῥμ. ὡς, ὁμοῖον. β) κατὰ τινα ποιήματα, κατὰ τὴν ἰδίαν, ὡς τὸ ἄτε «τὸν δ' ἐξήρας» Ἀρροδίτη ῥεῖα μῦλ. ὡς τε Θεός, καθὼς Θεὸς ἔσται αὐτὸν εὐκό- λως. Ἰλ. Ἡρόδ. β) ἀντὶ συνδέσμου, ἔξαιρ. ἐν συμ- περασματικαῖς προτάσεσιν, ὅταν ἡ μετῴων πρό- τασις ἔχει αἰτιολογικὰς πρὸς τὴν ἐλάττω, δι' οὗ ἀναπτύσσεται κατὰ τασίς τις ἐκ τοῦ προσημανθέν- τος μετ' ἀπαρμυτ. Ὁμ. «εἰδὲ σοι θυμὸς ἐπέ- σται, ὥστε νέεσθαι, ἔρχεσθαι ἂν ἐπιθυμῇ ἡ καρδίᾳ σου τὸ νῦν ἐπανέλθης, ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκόν σου, πῆλιναι λοιπὸν. Ἰλ. «οὐ τηλίκος εἰμὶ, ὥστε ση- μάντορι πάντα πυθέσθαι, δὲν εἶμαι εἰς τὴν ἡ- λικίαν διὰ νῦν ὑπάρχον κατ' ὅλα εἰς τὸν ἐπιστάτην. Ὁδπ. ὁμοίως καὶ ὅπου πρέπει νῦν ἐκφέρηται γνώμη ἡ σκοπὸς τις: πολλάνκις δὲ δύναται ἐισθαι καὶ τὸ ἀπαρμυ. ἄνευ τοῦ, ὥστε χωρὶς σημαντικῆς τινος ἀλλοιώσεως τῆς ἐνοίας. Ἰλ. Εὐρπ. ἀλλὰ καὶ ἀνά- πλιν ἐνρηται οὐ σπανίως τὸ ἀπαρμ. μόνον, ὅπου ἔδει πρότερον εἶναι τὸ, ὥστε. Ἡρόδ. Σοφκ. Οἰδ. Κ. ἐνίοτε δὲ τὸ, ὥστε πρόσκειται τῇ μετχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς π. χ. «ὥστε φησὶν ἀπὸ τῶν ὁδῶν», ἐν ᾧ, ἡ ἐπειδὴ ἐρῶν ἄττοστο αἰ ὁδοί. Ἡρόδ. ἐτε δὲ καὶ παραλήφει τοῦ ῥήματος «ὥστε περὶ ψυ- χῆς» ἐπειδὴ καὶ ἦτον κίνδυνος τῆς ζωῆς. Ὀδσ. β) τοῦ, οὗτος, τοιούτος, τοιοῦτος, ἡ ἄλλης τινὸς δεικτικῆς Ἀντμ. προηγουμένης ἐπιφέρεται τὸ, ὥστε καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρμυ. γ) συγκριτι- κοῦ τινος μετὰ τοῦ, ἡ, προηγουμένου, ἀπιδράσκειται διὰ τοῦ, ὥστε τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ ἐπακολουθήμα- τος, π. χ. «μετῴων κακὰ ἡ ὥστε ἀνακλαίειν», τὸ κακὸν εἶναι παραμυθίον καὶ δὲν ἰατρικῶς μετ' ἀάχρμα. Ἡρόδ. «νεώτεροι εἰσιν ἡ ὥστε εἰδέναι», εἶναι πολὺ νεοὶ καὶ δὲν ἡμποροῦν νῦν ἡξυρουν ἐ- νίοτε δὲ καὶ καταλημπάνεται τὸ, ὥστε «μετῴων ἡ φέρον, κρείττον ἡ φέρεται κακὰ». Σοφκ. Εὐρπ. Ἡρόδ. σπανιότρ. δὲ κείται τὸ δεικτικὸν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, οἷον ἐν Ξενοφ. Ἀπμ. «ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι», ἀντὶ «ψυχρότερον ἡ ὥστε λούσα- σθαι». 2) ἀλλὰ καὶ μετ' εὐκτ. ἔγγλ. συντάσσεται πολ- λάνκις τὸ, ὥστε, ἀντὶ μετ' ἀπαρμυτῶν, ἔξαιρ. πα- ρὰ Ξενοφ. 3) εὐκτικ. ἔγγλ. πρόσκειται τὸ, ὥστε, ὅταν τὸ συμπέρασμα ἐκφέρηται ὡς εἰκασία μόνον. Ἀρσφ. Ξενοφ. μετὰ εὐκτ. καὶ τοῦ, ἂν, παρ' Ἡρόδ. Ξενοφ. 4) μετὰ παραρηκτ. ὁσθκ. χρόνον καὶ τοῦ, ἂν, συντάσσεται τὸ, ὥστε, εἰς δόλωτον ὅτι τὸ πε-

ρέοντα, τοῦτ' ἐστίν, ἐκ τοῦ ὅποιου τῶν ὠτίων τρέχει ὕλη, ἀκαθαρσία.

Ωτ ος, ου, ὁ καὶ

Ωτ ὁς, ου, ὁ (ὄς). Ὅρνενόν τι νυκτερινὸν, γλαυκί, ἡ νυκτικόρακι ὁμοιον· τὸ κοιντρ. μπουφος. Ἀριστοτλ. ζῶων Ιστορ. Πλίν.

Ωτ ος, ὁ κύρ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκίως, ἡ Ποσειδῶνος, καὶ τῆς Τριμεδέως, ἀδελφὸς τοῦ Ἐριάλτου, ὑπὸ τοῦ ὅποιου βοηθούμενος ἐδέσμευσεν τὸν Ἄρην· ἴδε Ἀλωεῖδαι. Ἰλ. Ὀδ. 2) στρατηγός τις τῶν Ἑπειῶν. Ἰλ.

Ωτ ὁ τμητ ος, ὁ, ἡ (ῥῥς, τέμνω). Ὅστις ἔχει κομμένα, ἡ σχισμένα ὠτια.

Ωτ ο χ λ έ ος, ὦ, ἡσω (ὄς, ὄχλeuw). Ἐνοχλῶ τὰ ὠτά τινος, = ὠτοκοπέω.

Ωτ ο ρ ε λ έ ος, έα, έον ψευδής ἀντί, ὀτραλέος.

Ωτ τ ι κ οί, συναίρμ. ἀντὶ εἰ Ἀττικοί· ἡ γραφ. ὠττικοί, ἥτοι ὠττικοί, εἶναι ψευδής. Ξενοφ.

Ωτ ὠ ε ις, εσσα, εν (ὄς). Ὅστις ἡ ὅτι ἔχει ὠτια, συνήθως ἀγγεῖον μὲ χειρουργία, »τρίπους«. Ἰλ. Ἡσδ. Ἐρ. ποιητ. μόνον.

Ωτ ὁς, ἰωνκ. καὶ Δωρ. ἀντί, ὁ αὐτός. Ἰλ. γράφεται μὲν συνήθως ὠτὸς, εὐρηται ὅμως πολλάκις καὶ ὠτὸς, ὠτὸς, ὠτὸς, ὠτὸς καὶ ὠτὸς, γεγραμμένον Ἰλ. Ἡρόδ. καὶ βεβαίως ὀρθότερα δύναται νὰ ᾔναι ἡ γραφή ὠτὸς.

Ωτ α, ὠπειν, ἐνργ. παρκμ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ πρωτοτ. ΟΠΤΩ, ὀπτομαι, τὸ ὁράω παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον· παρβ. ὠμμένως.

Ωτ ε ι λ α, ποιητ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὀφείλω.

Ωτ ε ι λ ο ν, παρκατ. τοῦ ὀφείλω.

Ωτ ε λ ε ι α, ἡ. ἰωνκ. ὠφελείη. Ἡρόδ. ποιητ. ὠφελία. Εὐρπ. (ὠφελέω). Βοήθεια, συνέργεια μετ' ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ. Οἰνουδ. Πλάτ. 2) ὄφελος, κέρδος· ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, ὅταν ὁ ἐχθρὸς κυριεύη, ἀρπάξῃ γεννήματα, ζωοτροφίας ἀπὸ τῶν ἐναντίων· ἐν γένει λάφυρα· ὅθεν »οἱ ὠφελείας τίθεσθαι τὰ χρήματα«, τὸ νὰ θεωρῇ καὶ μεταχειρίζεται τίς τι ὡς λάφυρον. Διονσ. Ἄλιχοι. ἐκ τοῦ

Ωτ ε λ έ ω, ὦ, ἡσω (ὄφελος). Ὁφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ τινα· ἐν γένει, εὐεργετῶ, κάμνω καλόν, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ἡρόδ. »ὠφελῶ τινά τι«, εἶμαι ὠφέλιμος, συνεργὸς εἰς τινά μετ' ὠφελῶ εἰς τι«, εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τι. ἀπύνηθες μετὰ γενν. »οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνεται ὠφελῶνα· κατὰ τὸν Σχρλ. »ἀπολαύσαι ποῖον ἔρωτος τοῦδε«. Σοφοκλ. Οἰδ. σπανιότατον μετὰ δοτικ. τοῦ προσπ. »ὠφελεῖν τινά«. Αἰσχύλ. Σοφοκλ. Ἀριστοφ. παθητ. ὠφeloῦμαι, συνήθ. κατὰ μέλ. χρόνον, ὠφελήσομαι, σπανιότατον ὠφεληθήσομαι. Ξενοφ. Ἰταῖος ἐν Ἀριστοτλ. Δυσ. καὶ Ἀνέκτ. ὠφeloῦμαι, βοηθoῦμαι, τοῦτέστι, μοὶ βοηθεῖ, συνεργεῖ τίς, ἔχω ὄφελος, βοηθῆσαν ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τί· μετὰ τῆς, ἀπὸ καὶ ἐκ· ἐτι δὲ καὶ, »ὠφeloῦμαι πρὸς τι«, ἀπολαμβάνω ὄφελος διὰ τι, τὸ ὅποιον ἔπραξα· »ὠφeloῦμαι πανταχόθεν«, ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦτέστι φροντίζω νὰ ὠφeloῦμαι κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον· ὅθεν

Ωτ ε λ η μ α, ατος, τό. Ὁφελος, κέρδος, βοήθεια. Σοφκλ. 2) πᾶν ὅ,τι φέρει, προσενεῖ ὄφελος, κέρδος· π. χ. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν τι χρήσιμον, ὠφελείας προΐσμενον.

Ωτ ε λ η σ ι μ ος, ὁ, ἡ (ὠφελέω). Ὅ,τι ἡ ὅς τις εἶναι ὠφέλιμος, χρήσιμος εἰς τι. Ἀριστφ.

Ωτ ε λ η σ ις, εως, ἡ (ὠφελέω). Τὸ νὰ ὠφελῇ, βοηθῇ, χρησιμεύῃ τις ᾗτι εἰς τι. Σοφκλ. 2) = ὠφέλεια, σημσ. 2.

Ωτ ε λ η τ έ ος, έα, έον ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, ὠφελέω. Ὅ,τι

ἡ τὸ ὅποιον πρέπει τις νὰ ὠφελῇ. Ξενοφ. Απομν. 2, 1, 28, 3, 6, 3.

Ωτ ε λ ι α, ἡ, = ὠφελεία. Εὐρπ.

Ωτ ε λ ι η, ἡ, ἰωνκ. ἀντί, ὠφελεία. Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττα. ποιητ. δὲ καὶ ὠφελία. Εὐρπ.

Ωτ ε λ ι μ ος, ὁ, ἡ (ὠφελέω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ὅς τις ἡ ὅτι προσενεῖ ὄφελος, βοήθειαν, κέρδος. Ξεν. Οἶκον. ἐνίοτε δὲ καὶ τριητλ. Πλάτ. ἐπίθ. ὠφελίμως.

Ωτ ε λ λ α, ἀντί, ὠφελία, ἄορ. ἄ. τοῦ, ὀφείλω. Γλωσσ.

Ωτ ε λ λ ο ν, ἐπιμ. ἀντί ὠφελον. Ὅμ. ἴδε ὀφείλω.

Ωτ ε λ ο ν, ἄορστ. β. τοῦ, ὀφείλω, ὅπερ ἴδε. Ὅμρ. ἐπὶ εὐχῆς, οἶον· »ὠφελον ποιεῖσαι«, ἔπρεπε νὰ κάμω· »ὠφελον ἰδεῖν«, ἔπρεπε νὰ ἴδω· ἔστι δὲ καὶ ἀπενευκτικόν· γράφεται καὶ δυσὶ λλ. καὶ διὰ τοῦ, ο, οἶον· »ὠφελλον«· παρ' Ὅμ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ, ὀφείλω, ὀφείλῳ, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔστιν, ἀποδεικνύει ἡ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Οἰδ. Κολ. 541, ῥῆσις, ἐνθα τὸ »ἐπωφελῆτα ἐξελεῖσθαι«· ἀντὶ τοῦ »ὠφελον«· κεῖται· ἂν καὶ ὁ Ἑρμᾶν. ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, merui dona.

Ωτ θ α, παθητ. παρκαμ. ἀπαρρμ. τοῦ, ὁράω, ὅπερ ἴδε.

Ωτ θ η ν, παθητ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὁράω, ὅπερ ἴδε.

Ωτ λ η μ α, ατος, τό· ἴδε ὀφλημα· ἄμφ.

Ωτ λ ο ν, παρκατ. τοῦ, ὀφλω.

Ωτ ρ ο ν τ ι σ τ ος, Δωρκ. ἀντί, ὁ ἀφρόντιστος.

Ωτ ρ υ μ έ ν ος, η, ου, μετοχκ. παρκμ. τοῦ, ὀφρυόμομαι.

Ω χ, ὠχ· ὠχ! Μακρικόν τι ἐπιφώνημα, διῶκον τοὺς φύλους. Γεωπων.

Ω χ', ἀντί ὠκα. Ὅμρ. Ἰλ.

Ω χ α, παρκμ. τοῦ, οἴγνυμι.

Ω χ α τ α, ἰωνκ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθτ. ὑπερσυντλ. τοῦ, οἴγνυμι, ἀντὶ ὠμμένοι, αἱ, α ἦσαν.

Ω χ ε ἷ τ ος, γ'. ἐνκ. πρόσπ. παρκατ. τοῦ, οἴχέω.

Ω χ ε τ ο, ποιητ. γ'. ἐνκ. πρόσπ. παρκατ. τοῦ, οἴχομαι.

Ω χ θ η ν, ποιητ. ἄορ. ἄ. παθτ. τοῦ, οἴγω.

Ω χ θ η σ α ν, γ'. πληθ. πρόσπ. ἄορ. ἄ. τοῦ, ὀχθέω.

Ω χ ο μ η ν, παρκατ. καὶ ἄορ. β'. τοῦ, οἴχομαι.

Ω χ ος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὠξόν· ταυὺν Ἑλμίνδ. ἡ κατὰ τινος Δεβάσχ. Στράβ.

Ω χ ρ α, ποιητκ. γ. ἐνκ. πρόσπ. παρκατ. τοῦ, ὠχράω.

Ω χ ρ α, ἡ (ὠχρός). Κίτρινη, ξανθή τις βαφή, ἣν μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς. Διοσκορίδ.

Ω χ ρ α ἱ ν ος, αὐθ. (ὠχρός). Κάμνω τι χλωμόν, κιτρινίσκον. 2) ἀμετβ. κιτρινίζω, γίνομαι ἡ εἶμαι χλωμός· ὅθεν

Ω χ ρ α ν τ ι κ ος, ἡ, ὧν. Ὅ,τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινίσκον· ἐπὶ ῥρ. ὠχραντικῶς.

Ω χ ρ α ῖ ος, ὦ, ἡσω (ὠχρός). Γίνομαι χλωμός, κιτρινίζω. Ὀδ. προσλήψε τοῦ, χροά, χάνω τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου μου· ἐπὶ τῆς αἰλήνης δὲ παρ' Ἀρατ. ἐτι δὲ καὶ εἶμαι ἡ γίνομαι χλωμός· ἐξαιρ. πρασινοκίτρινος.

Ω χ ρ ἱ α, ἡ (ὠχρός) = ὠχρότης· ἄμφ.

Ω χ ρ ἱ ας, ου, ὁ (ὠχρός). Ὅστις εἶναι, φαίνεται πάντοτε χλωρός. Ἀριστοτλ.

Ω χ ρ ἱ ας ις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ᾔναι, ἡ νὰ γίνηται τις χλωρός· χλωμότης, κιτρινίσμα· ἐκ τοῦ

Ω χ ρ ἱ α ῖ ος, ὦ, ἡσω (ὠχρός). Εἶμαι ἡ γίνομαι χλωμός. Ἡρόδ. (αῶ, αῶω).

Ω χ ρ ο ε ἱ δ ης, έας, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φαίνεται χλωμός, ἔχει χλωμὴν ὄψιν. 2) (ὠχράς). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν ὠχραν. Σουῖδ. ἐν λ. ἱκερος.

Ω χ ρ ὀ λ ε υ κ ος, ὁ, ἡ (ὠχρός, λευκός). Ὅ,τι ἡ ὅστις

- ἔχει ὠχρὸν χρώμα μετὰ λευκοῦ μεμιγμένον εἶναι ἄσπροκίτρινος. Διοσκορδ.
- Ω'χρ ο μ έ λ α ς, αῖνα, αν (ὠχρὸς, μέλας). Ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρώμα μετὰ μελανοῦ μεμιγμένον.
- Ω'χ ρ ό μ μ ι τ ο ς, ό, ή (ὠχρὸς, ὄμμα). Ὅστις ἡ ό, τι ἔχει χλωμά, κιτρινιάρικα ὄμματα. Ἀδαμάντιος ἐν Φυτισγνωμῇ.
- Ω'χ ρ ό ξ α ν θ ο ς, ό, ή (ξανθός). Ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρώμα μετὰ ξανθοῦ μεμιγμένον.
- Ω'χ ρ ο π ο ι ό ς, ό, ή (ποιέω). Ὅ, τι κάμνει τινά ἤ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον.
- Ω'χ ρ ό ς, ά, όν. Ὅ, τι ἡ όστις εἶναι χλωμός, κιτρινιάρικος, πρασινοκίτρινος· »τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ«, τὸ χρυσοῦν, τὸ κίτρινον, ὁ χρόκος τοῦ αὐγοῦ, ὅστις ἄλλως, λέκιθος, λέγεται. Ἀριστοτ. »ὠχρά χολή«, ἡ ξανθή. Γαλήν. ὁθεν
- Ω'χ ρ ο ς, ό· ὡς τὸ, ὠχρότης. Χλωμότης, τὸ τοῦ ὠχροῦ χρώμα· ἔξαιρ. ἡ ὠχρίασις, ἡ ὑπὸ φόβου, τρομάρας γινομένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου. Ἰλ. »ὠχρός τε μιν εἴλε παρειάς· ὅπου ὁ Βουττμ Γ'ραμμτ. Ἑλλ. 2. σελ. 325 ἐθέλει τὴν λέξιν οὐδετέρου γένους, τὸ ὠχρος. 2) ὁσπριοφόρον τι φυτὸν καὶ οἱ λοβοί, τὰ κεράτια τῶν καρπῶν του· διὰ τὸ ὠχρὸν ἔχειν τὸ χρώμα. Λατ. orgvilia. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »ὠχρος, ὁσπριον λαθύρω ἐοικώς«. Θεόφρ. φυτ.
- Ἰστορ. τὸ παρ' ἡμῶν κοιντρ. ῥόθι καὶ ἄρακας, λεγόμεν.
- Ω'χ ρ ό τ η ς, ητος, ή (ὠχρός). Κιτρινάδα, χλωμότης, ὠχρίασις.
- Ω'χ ρ ό ω, ω (ὠχρός). = ὠχραίνω· ὁθεν
- Ω'χ ρ ω μ α, τδ, = ὠχρότης. Κιτρίνισμα.
- Ω'χ ω κ α, ἰωνκ. παρακ. τοῦ, οἴχομαι.
- Ω'ψ, ὠπός, ὠπα, ή. Ὁφθαλμός, ὄμμα, ὄψις, πρόσωπον. Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. »εἰς ὠπα ιδέσθαι τινι«, τὸ νὰ κυττάξῃ τίς τινι ἔστι εἰς τὰ ὀμμάτια. Ἰλ. ἀνευ πτωτικοῦ δέ, Ὁδσ. τὸ δὲ »θεῆς εἰς ὠπα ἔοικεν«, κατὰ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει κατὰ πολλὰ μὲ τὰς θεάς. Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ, »θεῆς εἰς ὠπα εἴσκειν«. Ἡσδ. Ἐργ. παρὰ Πλάτ. Κρτλ. σελ. 407. C. κεῖται καὶ ἐν ἄρσεν. γένει »τοὺς ὠπας«, ὅπερ βεβαιούται καὶ διὰ τοῦ μεγ. Ἐτυμλ. Ὁ Bekker ὁμως γράφει ντὰ ὠπαα (ἐκ τοῦ πρωτοτ. ὍΠΤΩ, ὄφομαι, συγγ. τῷ, ὄψις, ὄμμα. κ.τ.λ.).
- Ω'ψ, ὠπος, ό· κύρ. ὄνομα ἀνδρός τινος. Ὁδσ.
- Ω'ψ α ι, β. ἐνικὸν πρόσωπον παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ, ὀράω.
- Ω'ω, ὁστικ. ἐνικ. τοῦ, ὠόν. Αὐγόν.
- Ω'ώ ό η ς, ό, ή (ὠόν, εἶδος). συναίρ. ἀντὶ ὠσειδής. Ὁ ὠοῦ, αὐγοῦ εἶδος ἔχων.
- Ω'ών, γενκ. πληθ. τοῦ, ὠόν. Αὐγόν.

- Ὅταν συντελέσῃ ἄνθρωπος τότε ἄρχεται,
• Καὶ ὅταν παύῃται τότε ἀπορηθήσεται !

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις Κύριοι.

Ο' Σεβασμιος Νικηφόρος χαρτοφύλαξ Ἱερῆτης.	1	Ν. Μάρκου Ἰατροῦ Κρής.	1
Γεώργιος Γεννάδιος.	1	Ἰωάννης Δ. Σταματάκης Κρής.	1
Γεώργιος Α. Γεράκης.	1	Δ'αμάντιος Ἰωαννίδης ἐκ Σικιάθου.	1
Ἰωάννης Πατάκης.	1	Χ. Στ. Ἀστέρης ἐκ Κύμης.	1
Σεβαστὸς Περιοικῆδης.	1	Γεώργιος Συρίγου.	1
Στυλιανὸς Κυριάκου.	1	Ν. Παππᾶ Γεωργόπουλος.	1
Νικόλαος Γ. Ἐλευθερίου.	1	Γ. Μανοῦσος.	2
Χρήστος Παππαδάς.	1	Δ. Α. Γραμματίκας.	1
Α. Μ. Δουνάβης Ἱερεὺς.	1	Ἰωάννης Καρπούζος ἐκ Κυνουρίας.	1
Παναγιώτης Π. Μαρατός.	1	Ἰωάννης Α. Κατσουράκος Λάκων.	1
Γεώργιος Πλέσσας.	1	Ἡλίας Ν. Λαμπύρης ἐκ Σικαίνης.	1
Γ. Ἰωάννης Παππᾶ Ῥέσκος.	1	Κ. Βεκουνόπουλος ἐκ Τριπόλεως.	1
Διαμάντης Ἰωάννης ἐκ Σικιάθου.	1	Λουκᾶς Κουφομερίτης ἐκ Θηβῶν.	1
Π. Δημητρακαράκος.	1	Παράσχος Ἰωαννίδης ἐξ Ἀργους.	1
Γ. Ἰωάννης Δούκα.	1	Παναγιώτης Σαλαμανὰς ἐξ Ἀστρους.	1
Ἰωάννης Ῥομπᾶς.	1	Θεοφάνης Γεωργίου Κατσάμπας ἐξ Ἀργους.	1
Γ. Ν. Συρίγου ἐκ Θήρας.	1	Ἰωάννης Παππαπετρίδης.	1
Δ. Διαμαντόπουλος.	1	Ἰωάννης Λιμπερόπουλος.	1
Ἰωάννης Καρπούζοπουλος.	1	Κ. Παππαδόπουλος ἐκ Τριπόλεως.	1
Γρηγόριος Κουτσολιέρης.	1	Δ. Ἰωάννης Δήμιος.	1
Γεώργιος Καρατσᾶς.	1	Χαράλαμπος Ἰακωβίδης.	1
Μ. Λιανοσταφίδας.	1	Γ. Λυδὸς Φωλεγάνδριος.	1
Κ. Χ. Ἰωάννου Ψαρουδάκης.	1	Ἰω. Σακκιδόραφος.	1
Ἡσαΐας Ἱερομόναχος.	1	Εὐθύμιος Κεχαγιαῖς.	1
Ν. Παππᾶ Ἀναστασίου.	1	Ν. Παππᾶ Ἰωάννου.	1
Α. Παππᾶ Ἰωάννου.	1	Χρηστόδουλος Ἀρχιγεννίδης.	1
Ἰωάννης Ἀθανασίου Κίνιας.	1	Δημήτριος Σταματόπουλος.	1
Ν. Γεωργίου ἐκ Μεσσήνης.	1	Δημήτριος Δημάραντος.	1
Γεράσιμος Καλοκαιρινός.	1	Π. Γεωργιαντόπουλος.	1
Α'λέξανδρος Κουμουνδοράκης.	1	Σπυρίδων Ἰωάννης Σακιάνης ἐκ Τριπόλεως.	1
Α. Χ. Κυριαζῆς.	1	Κ. Σπηλιάδης ἐκ Βουλιμῆς Καλαβρύτων.	1
Σπυρίδων Μ. Ν. Οἰκονόμου.	1	Α. Κ. Σαρή Δημοδιόδασκαλος.	1
Ἰωάννης Στεφανίδης Κρής.	1	Γ. Κανδηλιώτης.	1
Ἰωάννης Μ. Παππαδάκης.	1	Ν. Κοπακῆς Κρής.	1
Ἰωάννης Μαραγκῆν Ἱερεὺς.	1	Γ. Φραγκούλης Ὀλύμπιος.	1
Ἰωάννης Ἀγγελόπουλος.	1	Γ. Μυλωνᾶς.	1
Νικολάκης Α. Χατσοπούλου.	1	Ζ. Θ. Μεγαρεπόντης.	1
Γεώργιος Ῥιζάρης.	2	Συμεὼν Α. Χαμπέκης.	1
Ἰωάννης Παππᾶ Πετρίδης.	1	Γ. Λεονάρδος ἐκ Χωροταίνης	1
Α'δελφοὶ Δ. καὶ Ἰω. ἐκ Μηλιῶν, ὄρους Παλίου.	1	Ἀντώνιος Παππᾶ Ἀγγελῆ.	1
Α'ντώνιος Δούκας.	1	Πάνος Οἰκονομόπουλος.	1
Κ. Μ. Κούρτης.	2	Σπυρίδων. Ἀνθ. Παναγιωτόπουλος ἐξ Αἰγίου.	1
Χρήστος Ἀλεξάνδρου.	1	Ἰωάννης Καραβῆς Ἀρχιδιδ. ἐκ Ν. Κυθήρης.	1
Δ. Ἀναστασίου Κατσακούλης.	1	Παῦλος Γ. Οἰκονομίδης ἐκ Μακεδονίας.	1
Κ. Παππαδόπουλος ἐκ Τριπόλεως.	1	Μαρίνος Δούναβη Ἱερεὺς.	1
Α'θανάσιος Τριανταφύλλης.	1	Ἰωάννης Σ. Παππαγιανόπουλος.	1
Ε'μμανουὴλ Ἰωάννης Παππαδάκης Κρής.	1	Ρ'ῖζος Δαμάραντος.	1
		Ἰωάννης Θεοχρόπουλος.	1

Μιχαήλ Ποτλής.
 Θεόδωρος Κ. Κονταξής Σάμιος.
 Κωνσταντίνος Μηλιάδης Μακεδών.
 Νικόλαος Δημητρίου Πάτρα Ὑδραῖος.
 Ἀνδρέας Κορομηλάς.
 Μιχαήλ Ἀντωνιάδης.
 Κωνσταντίνος Ράπης.
 Διονύσιος Ράλλης.
 Γ. Ἀθανασιάδης.
 Θ. Ἰ. Γρυπάρης.
 Ν. Γ. Ἐλευθερίου.
 Κοσμάς Θεσπρωτός.
 Ηΐας Ψαῶς.
 Στυλιανός Παππᾶ Χρήστου.
 Νικόλαος Ἰωάννου Ζυγομαλάς.
 Ἰωάννης Γιαννόπουλος.
 Μιχαήλ Λύρα.
 Παύλος Γ. Οἰκονομίδης.
 Νικόλαος Παππᾶ Ἰωάννου Τεναγρεῦς.
 Εἰμμανουήλ Ἐπιφανίδης.
 Παναγιώτης Οἰκονομόπουλος.
 Νικόλαος Παππᾶ Γεωργόπουλος.
 Σπυρίδων Ἀθανασίου Παναγιώτου.
 Κωνσταντίνος Νεστορίδης.
 Γεώργιος Π. Μπουρνᾶ.
 Στέφανος Σπηλιοτόπουλος.
 Δ. Α. Κάντσος.
 Ἰερεὺς Κύριος Γεώργιος Μαραγκός.

Οἱ ἐν Σύρᾳ Κύριοι.

Ἰωάννης Δημόκας.
 Θ. Ἀντωνιάδης.
 Ἀντώνιος Νικολαΐδης.
 Ἰωάννης Ἀραβίδης Βυζάντιος.
 Θ. Ἰωαννίδης Σάμιος.
 Μ. Π. Περίδης.
 Κ. Ἀναστασιάδης Βυζάντιος.
 Ἀλέξανδρος Λιβανός.
 Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης.
 Εἰμμανουήλ Παντουβᾶς.
 Κυριάκης Π. Μιχαήλ.

Οἱ ἐν Ἀνδρῶν Κύριοι.

Κ. Δ. Ἀγγελάκης.
 Ἀναγνώστης Γιαννουλίδης.
 Διονύσιος Κροκόδειλος.
 Οἰκονόμος Τήνου Φιλόθεος.
 Κωνσταντίνος Σκιαθίτης.
 Μάρκος Ν. Ἀμπανόπουλος.
 Ν. Γ. Δελαγραμμάτικας.
 Παναγιώτης Π. Θερμογιάννης.
 Ἰωάννης Συρισύγγος.
 Νικηφόρος Εὐγενιάδης Κύπριος.
 Γερμανός Ἀρχιερεὺς.
 Μιχαήλ Χαδοῦλης.
 Λούκας Ἰωάννης Μῶρος.
 Εὐθύμιος Ἰωάννου Θεοδορόπουλος.
 Βασίλειος Ἰωάννου Σαρποχτσής.
 Ἀθανάσιος Ἱεροδιάκων Καίρης.
 Ἀθανάσιος Ἱεροδιάκων Δελαγραμμάτικας.
 Δημήτριος Κωνσταντινίδης Κῶος.
 Σταμάτης Δελαγραμμάτικας.
 Ν. Γ. Ζυγομαλάς.

Οἱ ἐν Τήνῳ Κύριοι.

Εὐστράτιος Πέτρου Σχολάρχῃ.
 Πανοσιώτατος Ἰωσ. Πλυτᾶς.

1 Κύριλλος Προυσαεὺς.
 2 Οἰωτάτος Βηκατάριος Εὐαγ. Κ. Πέτρος.
 2 Π. Κ. Κυπριανός Κ. Προυσαεὺς.
 1 Γ. Κωττής.
 1 Π. Γ. Μουσχανήσιος.
 1 Κάρολος Καρδαμήσης Τήνιος.
 1 Ν. Π. Μ. Μοσχάτος.
 1 Σταῦρος Μανέντης.
 1 Μ. Ταμιώλης Κρής.
 1 Ἀθανάσιος Καρδαμήσης Γραμματεὺς.
 1 Ἰωάννης Π. Μαντόπουλος.
 1 Ἀντώνιος Εὐτραπετίου Προυσαεὺς.

Οἱ ἐν Πανόριῳ Κύριοι.

1 Κωντᾶκης Δημοδιόσκαλος.
 1 Φλ. Χ. Σίμμου.

Οἱ ἐν Μήλῳ Κύριοι.

1 Ἰωάννης Κ. Τσιαράκης.
 1 Εἰμμανουήλ Ἐπιφανίδης.
 1 Πάνος Οἰκονομόπουλος.

Οἱ ἐν Σπέτσαις Κύριοι.

1 Γ. Α. Ἀσκοτοῦ Δημοδιόσκαλος.
 1 Ἰωάννης Ἀντωνίου Πανοῦτσος.

Οἱ ἐν Ναυπλῖᾳ Κύριοι.

1 Δεωνίδας Π. Διογενίδης ἐκ Δημητσάνης.
 1 Ἰωάννης Σοφιανός Κωνσταντινουπολίτης.
 1 Ἀπόστολος Γεωργαντόπουλος.
 1 Ἰωάννης Βασιλείου Καράλας.
 1 Π. Δ. Ἰωαννίδης.
 1 Ἰάκωβος Θεοφιλάς.
 1 Γ. Πετρίδης.
 1 Χουρμούζης.

Οἱ ἐν Καρακοδουνίῳ Κύριοι.

1 Ν. Παλλαδᾶς.

Οἱ ἐν Σπάρτῃ Κύριοι.

1 Μιχαήλ Κ. Βυζάντιος.
 1 Πόλκας Μακρίκος Λάκων ἐκ τοῦ Δήμου Γερατίνῃ.
 1 Π. Β. Δυναρᾶς ἐκ Μεθιέου.
 1 Χριστόδουλος Γοσός.
 1 Ἀναστάσιος Βέδας.
 1 Ε. Παλανολᾶς.
 1 Μ. Ν. Δεσποτόπουλος.
 1 Ἰωάννης Βουστόπουλος.

Οἱ ἐν Δήμῳ Τενίας Κύριοι.

1 Ἰωάννης Σ. Ἀθανασιάδης.
 1 Ν. Δοντόπουλος.

Οἱ ἐν Σελασίᾳ Κύριοι.

1 Δημήτριος Ἰω. Κατκομπόπουλος ἐκ Βερθένου.
 1 Εὐστάθιος Παπαδόπουλος.
 1 Π. Ὁρφάνης Δημοδιόσκαλος.
 1 Ἰωάννης Γεωργιάδης Τριτανόπου ἱατρὸς καὶ Ἑλληνικὸς Διδάσκαλος.

Οἱ ἐν Καλάροις Κύριοι.

1 Δημήτριος Ἰωάννου Κουτσογιαννόπουλος.
 1 Δημήτριος Μανδυλάρης.
 1 Ἀθανάσιος Ἐπανίδης.
 1 Βασίλειος Ἀργυράκας.
 1 Ἀθανάσιος Παναγιωτόπουλος.
 1 Γ. Κωλεός.
 1 Γ. Π. Μπουρνᾶς.

Οἱ ἐν Φιλιάτραις Κύριοι.

1 Χρήστος Ἠλικόπουλος.

Οἱ ἐν Κυπαρισσίᾳ Κύριοι.

Ν. Σαρατσόπουλος.	1
Π. Πετρόπουλος.	1
Α'λέξανδρος Μανούσος.	1
Κ. Περούτσας.	1
Χ. Ήλιακόπουλος ἐκ Φιλιππῶν.	1
Ν. Παππᾶ Εὐσταθίου.	1
Κ. Τομαρόπουλος.	1
Περικλῆς Μανούσος.	1
Α'ν. Μανούσος.	1
Κ. Τουμαράς.	1
Π. Δημητριάδης.	1

Οἱ ἐν Κορίνθῳ Κύριοι.

Ἰωάννης Ν. Πλατῆς.	1
Ν. Μ. Οἰκονομίδης.	1
Α. Γ. Παππαδόπουλος.	1
Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης.	1

Οἱ ἐν Καλαβρίτοις Κύριοι.

Ἰωάννης Π. Νέρης.	1
Ἰωάννης Γ. Οἰκονομόπουλος.	1
Γ. Παντιᾶδης.	1
Σταῦρος Σταυρόπουλος.	1
Γ. Πανόπουλος.	1
Μ. Κουτάδης.	1
Ἰωάννης Καμπάνης.	1
Ἡλίας Λεοντόπουλος.	1
Περικλῆς Σοφιανόπουλος.	1

Οἱ ἐν Κερπίνῃ Κύριοι.

Χρυσταφίδης Δημοδιδάσκαλος.	1
-----------------------------	---

Οἱ ἐν Βοστίτσα Κύριοι.

Ἰωάννης Τετραμέλης Δημοδιδάσκαλος.	1
Θεόδωρος Σέργος.	1
Κωνσταντῖνος Μιχαλόπουλος.	1

Οἱ ἐν Μισολογίῳ Κύριοι.

Ε'λλογ. Δραίνης Δημοδιδάσκαλος.	1
Γεώργιος Ἀθανασιάδης.	1
Ἰωάννης Γεωργίου Σεμτέλας.	1

Οἱ ἐν Κάτουνη Κύριοι.

Α'θανάσιος Σόκος.	1
-------------------	---

Οἱ ἐν Κρίσση Κύριοι.

Ο' Ἅγιος Φωκίδος Νεόφυτος.	1
Ἡλίας Παππαδόπουλος.	1
Ἀναγνώστης Παππᾶ Γεωργίου.	1
Κωνσταντῖνος Νικολάου.	1
Ζ. Γαζής.	1

Οἱ ἐν Γαλαξειδίῳ Κύριοι.

Α'θανάσιος Παππᾶ Κώστας Δημοδιδάσκαλος.	1
Ν. Ἰεροδμητριάδης.	1

Οἱ ἐν Ἀμφίσσῃ Κύριοι.

Ἀναγνώστης Δημοδιδάσκαλος.	1
Α'. Ξηροαθανασόπουλος.	1
Κ. Ἰωαννίδης.	1
Κ. Ἰωάννου Παππᾶ Γεωργίου.	1
Ἀναγνώστης Γεωργιάδης.	1
Χρῆστος Γεωργιάδης.	1
Θεοχάρης Κόκκινος.	1
Λέοντος Κόκκινος.	1
Δημήτριος Κόκκινος.	1
Δημήτριος Σημόπουλος.	1

Οἱ ἐν Λεβαδίᾳ Κύριοι.

1	Ἡ'σαῖας Ἱερομόναχος.	1
1	Ν. Παππᾶ Ἀναστασίου.	1
1	Α. Παππᾶ Ἰωάννου.	1
1	Ἰωάννης Ἀναστασίου Κένιας.	1

Οἱ ἐν Λαμίᾳ Κύριοι.

1	Χρῆστος Ρέντσος.	1
1	Κυριαζῆς Κ. Φεραῖος.	1
1	Εὐστάθιος Ριζόπουλος.	1
1	Κ. Γαββαθᾶς.	1
1	Δάξαρς Παναγιώτου Βεῤῥοιαῖος.	1
1	Ἰωάννης Γερμανὸς Στυλιδιώτης.	1
1	Κ. Φραγκογιαννάκης Στυλιδιώτης.	1
1	Ἰωάννης Βαλέντσας ἐκ Φθίας.	1
1	Εὐστάθιος Δ. Παναγιωτόπουλος.	1
1	Γ. Π. Τριανταφυλλίδης.	1

Οἱ ἐν Ὑπάτῃ Κύριοι.

1	Ἰωάννης Πανόπουλος.	1
---	---------------------	---

Οἱ ἐν Ἀμαλιουπόλει Κύριοι.

1	Πολυχρόνης Ν. ἐκ Θαμακοῦ.	1
1	Ἀντώνιος Παναγιώτου.	1

Οἱ ἐν Σκοπέλῳ Κύριοι.

1	Πανιερώτατος Πρῶν Νύσσης.	1
1	Δ. Γ. Φαλικιάδης.	1
1	Κ. Καλαμίδης ἐξ Ἀμαλιουπόλεως.	1
1	Φάλλος Βαλσμάκης.	1
1	Ἰωάννης Κωνσταντίνου.	1

Οἱ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐδοίας Κύριοι.

1	Πανταζῆς Στρημένος.	1
1	Παναγιώτης Καλειουρᾶς.	1
15	Νικόλαος Μάγνης διὰ τοὺς ἐν Χαλκίδι Συνδρμ.	15

Οἱ ἐν Κύμῃ Κύριοι.

1	Δημήτριος Σταμάτης Ἀστέρης.	1
1	Ναθαναὴλ Ἱερομόναχος.	1
1	Γ. Παππᾶ Νικολάου.	1
1	Στ. Ἰωάννης Ἀστεριάδης.	1
1	Γ. Ν. Ἀγγελίδης.	1
1	Α'λέξανδρος Χρυσοθέρης.	1
1	Γεράσιμος Ζαχαριάδης Ἱερομόναχος.	1
1	Βελισσάριος Ν. Δημη. Κοτ.	1
1	Κωνσταντῖνος Ζαφύρης.	1
1	Ἰωάννης Παππᾶ Γεωργίου.	1
1	Στ. Δ. Μαμμάς.	1
1	Ἰωάννης Στυλιανίδης.	1
1	Ἰωάννης Γ. Καμπαλῆς.	1
1	Κ. Ἰωάννου Ν. Μαρίνου.	1

Οἱ ἐν Σμύρνῃ, Κύριοι.

1	Ἰωσήφ Μάγνης.	5
1	Μεσθανὲς καὶ Καλουθῆ.	2

Οἱ ἐν Βαθεὶ τῆς Σάμου Κύριοι.

1	Γεώργιος Ἀθανασιάδης.	2
1	Ἰωάννης Δραίνης Δημοδιδάσκαλος.	1
1	Ἰωάννης Γεωργίου Σεμτέλας.	1
1	Δημήτριος Ἰωαννίδης.	1
1	Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	2
1	Γ. Κ. Ἀνδρόλης.	1
1	Ἰωάννης Χαριτῆς.	1
1	Ἀρίσταρχος Ἀνδριάδης.	1
1	Χρήστος Πανταζίδης.	1
1	Α' Γωσηφίδης.	1
1	Κ. Π. Βάλαμος.	1

Λεωνίδας Μουσούρη.
 Παῦλος Ῥήγα.
 Μιλτιάδης Φωκάς.
 Γεώργιος Τσούτσηλάνος.

Οἱ ἐν Καρλοθασίαις τῆς Σάμ. Κύριοι.

Δ. Θωμαΐδης.
 Ιωάννης Φωτιάδης.
 Δ. Πανέρης.
 Γ. Π. Κ. Λεκάτης.
 Μανουὴλ Κωνσταντίνου.
 Λεωνίδης Εὐστρ. Καπουλίδης.
 Α. Κ. Σταμούλου.
 Π. Πανέρης.
 Ιωάννης Γ. Παππᾶ Γιαννιόπουλος.
 Χρήστος Χ. Π. Κύπριος.
 Γ. Ιωάννου.

Οἱ ἐν Παγώνδα καὶ Μύλῃ τῆς Σάμ. Κύριοι.

Μ. Καψάλης.
 Παρ. Ἀντωνιάδης.
 Ν. Ἰωαννίδης.
 Π. Χρυσοχός.
 Γ. Ὀρφανίδης.
 Ἀναγνώστης Κνίτης.
 Ν. Ζαρπανίδης.
 Γ. Ῥήγας.
 Ιωάννης Ζαρπανίδης.

Οἱ ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμ. Κύριοι.

Ν. Τσαμεινίδης.
 Γ. Δωροθέου.
 Δ. Νικολοῦ.
 Π. Σ. Καρυδιάς.
 Π. Γεωργιάδης.
 Πανταξῆς Παναγιώτου.
 Γεώργιος Κυριακοῦ.
 Μ. Νικολαΐδης.

Οἱ ἐν Κυθωνιαῖς Κύριοι.

Ο' Πανοσιώτ. Δωρόθεος Ἀρχιμανδρίτης.
 Στ. Ἀναγνώστης Διδάσκαλος Λέσβιος.
 Π. Παρασκευᾶς Ψάλτα Κυθωνιεύς.
 Π. Δ. Ἀδαμantiάδου Κυθωνιεύς.
 Ν. Μ. Ψάλτα Κυθωνιεύς.
 Δ. Ἀθανασίου Χ. Καμπούρης Κυθωνιεύς.
 Δ. Ἀθανασίου Χ. Μανουὴλ Κυθωνιεύς.
 Ν. Παππᾶ Διονυσίου Κυθωνιεύς.
 Μιλτιάδης Ἰωάννου Μ. Μοσχονησιώτης.
 Χ. Ἀθανασίου Χ. Γεώργιος Κυθωνιεύς.
 Παππᾶ Γαβριὴλ Ἀνδρίος.
 Φωκίων Ἀν. Ἀνδρονίκου Κυθωνιεύς.
 Γ. Ἰωάνου Χ. Ἀγγελῆ Κυθωνιεύς.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κύριοι.

Ο' Παναγιώτατ. Σοφ. καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κ. Κ. Γρηγόριος.
 Σεβασμιώτατος Γέρον ἅγιος Ἐφέσσου Κ. Ἀνθιμος.
 Σεβασμιώτατος Γέρον ἅγ. Δέρκων Γερμανός.
 Πανιερώτατος καὶ Σεβασμ. ἅγιος Θεσσαλονίκης Κ. Μελέτιος.
 Πανιερ. ἅγ. Σεβρῶν Κ. Ἀθανάσιος Καισαργεύς.
 Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Π. Δ. Κ. Ἀθανάσιος Κύπριος.
 Δευτερεύων τοῦ Π. Δ. Κ. Ἰωαννίκιος Κύπριος.
 Τριτεύων τοῦ Π. Δ. Κ. Σωφρόνιος Λέσβιος.
 Καλλίνικος Πατριαρχικὸς Ἐφημέριος καὶ Πνευματικὸς, Σάμιος.

1 Ἀρχιμανδρίτης Ἱερεμίας διδάσκαλος τῆς Ἑλ-
 1 ληνικῆς Σχολῆς Χρυσουπ.
 1 Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Γ. Δέρκων Ἀθ. Ἀνδρίος.
 2 Λογιώτατος Διδάσκαλος Θεόδ. Μπόγδανος.
 1 Γ. Ν. Κ. Πετροπούλου Α. Π. Πρώην Λογοθέτου.
 1 Λογιώτ. Γ. Κωνσταντινίδης Κωνσταντινουπόλ.
 1 Λογιώτατος Γεωργιάδης Ἀδριανουπόλεως.
 1 Ἡ Σχολὴ τῶν Θεραπευτῶν.
 1 Κωνσταντῖνος Χρυσουπόλεως Α'. Κανονάρχης
 1 τῆς Μ. Ἑκκλησίας.
 1 Ἰωάννης Καπαδόκης Νεμψεχαρίου.
 1 Ἡ Σχολὴ τῶν ἐξ Μαρμάρων.
 1 Σωτηράκης Μπαλτσόγλου.
 1 Σωφρόνιος Ἱερομόναχος Χίος.
 1 Δημοσθένης Σωτηρίου Μαυρομάτης ἐκ Χρυσου-
 1 πόλεως.
 1 Χρυσάνθος Γ. Χρυσουπόλεως.
 1 Ἰωάννης Χ. Γεωργίου ἐκ Μαδίτου.
 1 Ἡλίας Χρυσὸς ἐκ Μυριοφύτου.
 1 Μιχαὴλ Δημητρίου ἐξ Ἀργυροκάστρου.
 1 Ἰωάννης Νικολαΐδης Κωνσταντινουπόλεως.
 1 Παρθένιος Ἱεροδ. τοῦ Σ. Γ. Ἡρακλείας.
 1 Καλλίνικος Καπαδόκης.
 1 Λογιώτ. Μαργαρίτης Παππᾶ Χ. ἐξ Ἰωννίνων.
 1 Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Σ. Γ. Ἐφέσου Καλλίνικος.
 1 Ἀδελφοί, Εὐθ. Μιχαὴλ Χ. Ἰωάννου, ἐκ Φι-
 1 λαδέλφους.
 1 Χ. Γρηγ. Μοσχονήσιος Ἱεροδ.
 1 Ζαχαρίας Οἰκονομίδ. ἐκ Φουρνῆς τῶν Ἀγραφῶν.
 1 Ἐλένη Ἀλεξ. Κωνσταντινουπόλιτις ἐκ τῶν
 1 Τίψωμαθίων.
 1 Μ. Ἀναγνώστου Καθολικῆ Καλύμνιος.
 1 Μιχαὴλ Θεοφίλου Καλύμνιος.
 1 Κομνηνὸς Δημητρ. Μερτσάνης ἀπὸ Μηχαλίτσι.
 1 Ἀριστοκλῆς Θ. Μ. ἐκ Ν. Χάλκης.
 1 Δ. Ἀναστασίου ἐξ Ἀργυροκάστρου.
 1 Δ. Χ. Κυριάκου ἀπὸ Χάσκι οἱ.
 1 Ν. Ἰωάννου Κουτσολίτα ἀπὸ Πελαγονίας.
 1 Βενέδικτος ἀπὸ Μπεσίκτασι.
 1 Ἀνατόλιος Προεστῶς Θεραπευτῶν.
 1 Παππᾶ Θωμᾶς Ἀπολλωνιάδης ἀπὸ Βηθυνίαν.
 1 Ἀνθιμος Ἱεροδ. τοῦ Σ. Γ. Ἐφέσου, ἐξ Ἡρακλεί-
 1 τας τῶν Γανοχώρων.
 1 Κωνσταντῖνος Θωμαΐδης Κωνσταντινουπόλεως.
 1 Ἰωάννης Δημετάδου Ῥαϊκ ἐκ Πελαγονίας.
 1 Κυριακὸς Χ. Γ. ἐκ Μυριοφύτου.
 1 Νικηφόρος Ἱεροδ. τοῦ Μακαριωπάτου.
 1 Ἡσαΐας Ἱεροδ. Ῥαδοκλήης.
 1 Δημήτριος Πιτσιπὶς Παππάζογλου.
 1 Λεωνίδας Σωφρόνιος Κωνσταντινουπόλεως.
 1 Πέτρος Ἰωάννου Βασιλείου Μήλιος.
 1 Ἀντώνιος Θεοδοωρίδης.
 1 Στέφα. Γρηγοριάδης Αἰνίτης.
 1 Ἀθανάσιος Ἱερόταξ Βιβλιοπώλης.
 3 Ἐντιμώτατος Θεοδοωράκης Βυζάντιος.
 1 Θεόδωρ. Νικολαΐδης ἐκ Μουνδανίου.
 1 Κ. Χ. Γ. Κάκογλου ἐκ Μυριοφύτου.
 1 Πανταξῆς Καστορίας ἐκ τοῦ Ζαχγορίου τῶν
 1 Ἰωννίνων.
 1 Ἀθανάσιος Γεωργιάδης.
 1 Θεόκλ. Βλασιάδης Βατοπεδινός.
 1 Κύριλλος Βυζάντιος Ἱεροδ.
 1 Παππᾶ Ἀθανάσιος Ἀνδρίος.
 1 Παππᾶ Παῦλος Καισαργεύς Προεστῶς εἰς ἁ-
 1 γιον Νικόλαον Τειουμπ.
 1 Ἀθανάσιος διδ. Τριανταφυλλίδης.

Παππᾶ Γ. Ἐφημέριος εἰς Σινάτικον.
 Ν. Ἱεροδ. διδ. Μιτυληναῖος.
 Γ. Κυριακίδης Φιλαδελφεύς.
 Ἰωάννης Χ. Γαροφαλλίδης Κωνσταντινουπόλ.
 Γεράσιμος Σπυρίδωνος Ἰγγλέτσης Κεφαλλ.
 Π. Χ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινουπολίτης.
 Κ. Δημητριάδης Θάσσιος.
 Α. Κωνσταντινίδης Καισαρεύς.
 Σωτήριος Γεωργιάδης Κωνσταντινουπολίτης.
 Θωμᾶς Κωνσταντίνου Καισαρεύς.
 Δ. Βασιλείου ἐκ Παλαιῶν Πατρῶν τῆς Πελοποννήσου.
 Εὐθύμιος Ἱεροδ. Νάξιος.
 Θεοδόσιος Ἱεροδ. Κύπριος.
 Α. Ἀλεξ. Λεοντόπουλος ἐκ Μυριοφύτου.
 Κ. Χ. Μανασῆ Γραμμ. τοῦ Καζά τῶν Γανοχώρ.
 Γ. Δημητριάδης Διδάσκαλος.
 Δ. Λέπτιος Ἐλευθεριάδης.
 Εὐγ. Κ. Λογάδης.
 Ἀγαθάγγελος Ἱεροδ. τῆς Μ. Ἐκκλησίας.
 Κύριλλος Ἐφημέριος τῆς Μ. Ἐκκλ.
 Πανοσιολ. Ἀνακίας διδάσκαλ. Βιδυνιότης.
 Ν. Ἱεροδ. ἀπὸ Μπεσικταση.
 Ἰωάννης Καραγιαννίδης.
 Φίλιππουπόλεως Σακελλίων Παππᾶ Νικόλαος Οἰκονομίδης.
 Ἀνθ. Ἀρχιμ. τοῦ ἁγίου Φιλίππουπόλ.
 Η' Σχολὴ τῆς χώρας Χάτικιοι.
 Δ. Δημητρεκόπουλος Βυζάντιος.
 Γ. Βασιλείου Βυζάντιος.
 Ἀναστάσιος Ἀντωνίου Κεσόγλου.
 Π. Δημητρεκόπουλος.
 Νικόλαος Φάχρης.
 Κυριάκος Ἦγουμενίδης.
 Ἀναγνώστης Μαρουτζόπουλος ἐκ Τρικλέρων.

Οἱ ἐν Ταταούλοι Κύριοι.

Ἀρχμ. Διονύσιος.
 Διδάσκαλος τῆς αὐτόθι Σχολῆς Χρ. Κοκκινάκης.
 Σεραφίμ Ἱεροδιδ.
 Νικόλαος Τσανῆ.
 Δημήτριος Μικὴ Ποτού.
 Γ. Ξενοφάνη ἐκ Τριγίας.
 Β. Ἀντωνιάδης ἀπὸ Ἀδᾶ Παζῆρ Καισαρεύς.
 Λογιώτατ. Κωνστῆς Σηλυβρίας.
 Λογιώτατ. Νικόλαος Διαμαντίδης Σέρβιος.

Οἱ ἐν Κουρούτζεσμε Κύριοι.

Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον τοῦ γένους.
 Πανιεροτοπολογιώτατος Ἀρχιδιδάκτ. τῆς σχολῆς Σαμουήλ Κύπριος.
 Ἱεροδιάκονος τοῦ Γ. Καισαρείας Παῖσιος ἐκ Περγάμου.
 Ἱεροδιάκονος Μεθόδιος Ἀναστασιάδης Κύπριος.
 Πρώην Μ. Πρωτοσύγγελος Μελέτιος.
 Ἀνθ. Ἱεροδιάκων Κοντοσκαληνός.
 Εὐγ. Ἀρχ. Ποστέλνικος Σωτήριος Καλλιᾶδης.
 Εἴσοχ. ἱατρὸς Ἀποστολάκης Λέσβιος.
 Ἱεροδιάκονος Θεόκλητος.
 Μιχαὴλ Γεωργιάδης.
 Ἰωάννης Βαυλίδης Κύπριος.
 Γ. Νικολαΐδης Τροπεζούντιος.
 Λάζαρος Ἰωάννου Καισαρεύς.
 Παντελεήμων Πασχάλη ἐκ Περιστάσεως.
 Γεώργιος Σάββ ἀπὸ Χάτικιοι.
 Ἰωάννης Ἀνδρέου Βυζάντιος.
 Νικόλαος Ἰωαννίδης Κλεῖθουλος.

1 Βασίλειος Ἀντωνιάδης Νησσαγορεύς.
 1 Ἰωάννης Γενίσερλης.
 1 Ἱεροδιάκων Νεῖλος Ἐσφιγμενίδης.
 1 Γιάνκος Λεωνίδης Βυζάντιος.

Οἱ ἐν τῇ Σχολῇ τῆς νήσου Χάλκης μαθηταί.

1 Λάζαρος καὶ Γεώργιος Λεάνδρου.
 1 Νικόλαος Εὐσταθίου Τυρναβίτης.
 1 Στέφανος Δ. Πατζεπίος.
 1 Νικόλαος Σάββα.
 1 Δημήτριος Ἀντωνίου.
 1 Δημήτριος Ἐμμανουήλ.
 1 Γρηγόριος Καλληγᾶς Κεφαλληνναῖος.
 1 Ἀτῶνιος Ἰωρδάνου Καισαρεύς.
 1 Σπυρίδων Μαζαβίνος Κεφαλληνναῖος.
 1 Σεραπίων Ἰωάννου Καισαρεύς.
 1 Δημήτριος Γεωργιάδης.

Οἱ ἐν Σηλυβρία Κύριοι.

1 Πανιερώτατος Ἅγιος Σηλυβρίας.
 1 Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σηλυβρίας.
 1 Ἀγαθόνικος Οἰζυρὸς διδάσκαλος ἐν Μοναχοῖς.
 1 Σωτήριος Γεωργίου.
 1 Ἀναστάσιος καὶ Ὁμμάϊων αὐτοῦ Δῆμος.
 1 Λογοθέτης Χουρμούζιος.
 1 Ἰωάννης Χ. Κωνσταντίνου.
 1 Ἀνέστης Μιχαήλ.
 1 Σταμάτιος Χ. Ἰωάννου.

Οἱ ἐν Ἐπιδατοῖς Κύριοι.

1 Κωνσταντῖνος Ἐλευθεριάδης ἔφορος τῆς Σχολῆς.
 1 Σταυρακῆς Σωτηρίου.
 1 Εὐλάμπιος Θεοδώρου ἀπὸ Ταλιόνας.
 1 Νικόλαος Θεοδώρου ἀπὸ Τσαντό.

Οἱ ἐν Μιτραις Κύριοι.

1 Ο' Πανιερώτατος ἅγιος Μιτρῶν Θεόκλητος.
 1 Ἐμμανουὴλ Ἀνστασιᾶδης ὁ ἐκ Βαρέων.
 1 Πρωτοπῶς Σταμάτιος Ταυλάριος.
 1 Παλάσας Ἀθανάσιος ἑξαρχος.
 1 Χριστάφης Ἀργυρίου.
 1 Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος ἀπὸ Τσακίλι.
 1 Αἰδεσιμώτατος παππᾶ Χουρμούζιος ἀπὸ Τσακίλι.
 1 Η' λίαν Εὐαγγελινὸς ἐκ Κωνσταντινίου ἱατρός.
 1 Δημήτριος Χρυσάφιδης Ὀλύμπιος.
 1 Α. Μ. Σταθόπουλος ἐκ Μελενίκου.
 1 Κωνσταντῖνος Ἰωάν. Μαροκίνης ἐκ Κρανιδίου.
 1 Μάρκος Παριδῆς ἐκ Κρανιδίου.

Οἱ ἐν Ἀδριανουπόλει Κύριοι.

1 Ο' Σεβασμιώτατος Γέρων ἅγιος Ἀνδριανουπόλεως Γρυγόριος Βυζάντιος.
 1 Πρωτοσύγγελος τῆς Α. Σ. Καλλ. Φιλοθεΐτης.
 1 Ἀρχιδιάκονος τῆς Α. Σ. Προκόπιος Σέρβιος.
 1 Η' βιβλιοθήκη τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς.
 1 Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Κωνσταντῖνος Ν. Κόδρος ἐξ Ἀνδρου.
 1 Η' γούμ. τῆς ἁγίας Τριάδος Παππᾶ Ἰωάννης.
 1 Αἰδεσιμ. Σακελλάριος Χ. Παππᾶ Ἀποστόλου.
 1 Αἰδεσιμ. Παππᾶ Δημήτριος ἱερεὺς.
 1 Ναῖδης Κρίστοβοιτς Δημογέρων διὰ τοὺς πτωχοὺς μαθητάς.
 2

Οἱ μαθηταί τῆς Σχολῆς.

4 Καλλίνικος Ἱεροδιάκονος Θάσσιος.
 1 Ἰωάννης Γεωργιάδης Ἀρατασίμπατι.

Αὐτάδελφοι Θεόδωρος καὶ Κωνστ. Γεωργίου
 ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.
 Στέφαν. Χ. Ἰωάννου ἀπὸ παππᾶ Ἑσπεσί.
 Χ. Μιχαήλ Χ. Μπακάλη.
 Χρήστος Χ. Κωνσταντίνου.
 Κωνσταντίνος Χ. Δράκου.
 Γεώργιος Κωνσταντίνου ἀπὸ Ντοβάνογλου.
 Γεώργιος Κωνσταντίνου ἀπὸ Ντοβάνογλου.
 Ἀλέξανδρος Κωνσταντίνου Ἀντώνουγλου.
 Ἀθανάσιος Εὐσταθίου.
 Τὸ Ἰσνάρι τῶν Μπακιάδων διὰ τοὺς πτω-
 χεὺς μαθητὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου.
 Δημήτ. Κ. διὰ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Κωνσταντ. Ν.
 Εὐστάθιος Μ. Στηθόπουλος ἐκ Μελενίκου τῆς
 Μακεδονίας.
 Νικόλαος Ν. Φιλεπιδῆς.
 Διαμαντῆς Στρ. Ταβανωβ.
 Γρηγόριος Α. Σπανός.
 Ψ. Χρήστος Ἰωάννου Κερεστευτῆς.
 Ἰωάνν. Μ. Ζιντάν Ἄλτι.
 Μιχαήλ Στογιάνου διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννου.
 Κωστῆς Χ. Ἀνδρέου.
 Γ. Α. Πιλιτσόγλου.
 Χ. Ἀθανασάκης Θ. Κώστουγλου.
 Χ. Θεοδώρακης Σωτήριχος.
 Ἰωάννης Παρασχίδης Θεοδώρου.
 Μ. Ἀμυρά.
 Αποστόλης Ζ. Μήνογλου.
 Κωνσταντίνος Κομνηνοῦ Βουτσῆς.
 Θεόδωρος Νέστου Τσελέμπης.
 Νέστος Ματθαίου Τσελέμπης.
 Πανούσιος Χριστοδούλου Καζανόγλου.
Οἱ ἐν Ἐπαρχίᾳ Λιτίσης Κύριοι.
Ὅρτᾶ Κιοῖ.
 Ο' Πανιερώτατος ἅγιος Ἰωαννίκιος.
 Μουσικολ. Ζήσος Μανουήλ.
 Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ τοῦ Ὅρτᾶ Κιοῖ.
 Παππᾶ Ἰωάννης Λαυριώτης.
 Γεώργιος Ἀλεξίου.
 Ἀναΐας Ἐφραίμης.
 Διογύτατος Ἰωάννης Γραμμ. Βαρεῦς.
 Ἰωάννης Ἀλεξίου.
 Δ. Χ. Μανώλη.
 Δημήτριος Κωνσταντ. Ἀνδριανουπόλ. διὰ τὸν
 ἀνεψιὸν τοῦ Σταυράκη Νεστόρ.
Οἱ ἐν Φιλιππουπόλει Κύριοι.
 Κωνσταντίνος Σαΐτης ἐκ Περιστερᾶς.
 Γιαννάκης Γεωργίου Κύρκου ἐκ Παζαρταϊκίου.
 Βασίλειος ἐξ Ἀκαρνανίας Ἰατροῦς.
Οἱ ἐν Συστοβίᾳ Κύριοι.
 Νικόλαος Δ. Τσένεβιτς.
 Ἀντώνιος Οἰκονόμου.
 Αὐστάθιος Ἐμμανουήλ.
 Κωστᾶκης Νικολάου.
 Κωστᾶκης Θεοδώρου.
Οἱ ἐν Σέρραϊς Κύριοι.
 Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σερρών.
 Ο' Διδάσκαλος αὐτῆς Δημήτριος Παππᾶ Κύρου.
 Κωνσταντίνος Ν. Δούμπα.
Οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἀθωνος.
ἡ Ἱερὰ μονὴ τῆς μεγίστης Λαύρας.
 Τὸ αὐτῆς κοινόν.
 Ο' Ἐκκλησιάρχ. Κύριος Σωφρόνιος Ἱεροδιάκονος.

Ο' Ὀσιολογιώτατος Γραμματεὺς αὐτῆς Κύριος
 Μελχισεδὲκ Νάξιος.
 Ο' Ὀσιώτατος γέρον Κύριος Μακάριος Λέσθιος.
 Ο' Κύριος Κανέλος ἀνεψιὸς τοῦ μακαρίτου
 Δέρκων ἐξ Αἰγύπτου.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τῶν Ἰδήρων.
 Τὸ αὐτῆς κοινόν.
 Η' Ἑλληνικὴ αὐτῆς Σχολή.
 Ο' Διδάσκαλος αὐτῆς Ἑλλογιώτατος ἐν Ἱερο-
 διακόνοις Κύριος Νεόφυτος.
 Ο' πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Λεόντιος.
 Ο' πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Θεοδόσιος.
 Ο' πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρ. Κύριος Γρηγέντιος.
 Ο' πανοσιώτ. Προηγούμενος Κύριος Ἰωαννίκιος,
 ὁ ἐκ Τρικάλων τῆς Θεσσαλίας.
 Ο' Ὀσιολογιώτατος Γέρον καὶ Γραμματεὺς
 αὐτῆς Κύριος Γαβριήλ.
 Ο' Ὀσιώτατος Γέρον Νομοφύλαξ Κύριος Ἰλα-
 ρίων ὁ ἐξ Ἀθηνῶν.
 Ο' Ὀσιώτ. Γέρον Κύριος Πορφύριος Ἀμφιταῖος.
 Ο' Ὀσιώτ. Γέρον Κύριος Ἀναΐας Μολδοθάνας.
 Ο' Ὀσιώτατος ἐν Μοναχοῖς Κύριος Σεραφεῖμ
 Μολδοθάνας.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Χιλανδαρίου.
 Τὸ αὐτῆς κοινόν.
 Νικόδημος Κοιρακίδης Χιλανδαρινὸς ὁ πρόην
 Δημοδιδάσκαλος Γλώσσης τῆς Σκοπέλου.
Τὸ Ἱερὸν κοινόδιον τοῦ Διονυσίου.
 Τὸ αὐτοῦ κοινόν.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου.
 Ο' Ὀσιολογιώτατος Γραμματεὺς αὐτῆς Κύριος
 Γρηγόριος Νικητιανός.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Ζωγράφου.
 Ο' πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Ἀκά-
 κιος Ρουχτσουκλῆς.
 Ο' μουσικολογιώτατος Κύριος Γρηγέντιος ὁ ἐκ
 Μολδοβλαχίας.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Δοχειαρίου.
 Τὸ αὐτῆς κοινόν.
Ἱερὸν κοινόδιον τοῦ Καρακάλλου.
 Ο' πανοσιώτατος Καθηγούμενος Κύριος Δαμα-
 σκηνὸς Πολυγυρινός.
 Ἀλέξανδρ. Κωνσταντινουβίτς Φιλίππουπολίτοφ.
Ἡ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Φιλοθέου.
 Τὸ αὐτῆς κοινόν.
 Ο' πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος
 Γαβριήλ Κίος.
 Ο' πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Νί-
 κανδρος Χιοπολίτης.
 Ο' πανοσιώτατος Προηγούμενος Κύριος Ἀθέ-
 κιος ὁ ἐκ Γρεβενῶν.
 Ο' πανοσιώτατος Προηγούμενος Κύριος Ἰάκω-
 βος Θεβαΐος.
 Ο' πανοσιώτατος Προηγούμενος Κύριος Ἀνα-
 νίας Θεσσαλονικεὺς.
 Ο' Ὀσιώτατος Γέρον Κύριος Θεοφάνης
 Ζαγοραῖος.
 Ο' Ὀσιώτατος Γέρον Κύριος Δωρόθεος
 Φιλίππουπολίτης.

Ο' Ὁσιώτ. Γέρον Ὁσίος Κύριλλος Βυζάντιος.
 Ο' Ὁσιώτατος Γέρον Ἀνθίμος Μεσορογίτης
 ὁ ἐκ Καλαβρύτων.
 Ο' Ὁσιώτατος Γέρον Κύριος Γεράσιμος Κου-
 ρούκλης Λουβέρδος Κεφαλήν.
 Ο' Μουσικὸς Κύριος Σωφρόν. Καλλιγᾶς Κεφαλήν.
 Ο' Ὁσιολογίωτ. Κύριος Χ. Νεόφυτος Κασανδριν.
 Ο' Ὁσιολογίωτατος Κύριος Βενέδικτος Σεβραῖτος.
 Ο' Ὁσιώτατ. Γέρον Κύριος Θεοδόσιος Τρικαλιν.

Ἡ ἱερά μονὴ τοῦ Γρηγορίου.

Τὸ αὐτῆς κοινόν.

Τὸ ἱερὸν κοινοβίον τοῦ Ἐσφιγμένου.

Τὸ αὐτοῦ κοινόν.

Τὸ ἱερὸν τοῦ Ῥωστικοῦ κοινοβίου.

Τὸ αὐτοῦ κοινόν.

Ο' Πανοσιολογίωτατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος
 Προκόπιος Δενδρινός.

Ἡ ἱερά Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἀννης.

Ο' Πανοσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ Πνευμα-
 τικὸς Κύριος Φιλήμων.

Ο' Πανοσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις Κύριος Ἰωα-
 κείμ Πελοποννήσιος.

Ο' Ἐλλογιώτατος Γραμματεὺς τῆς τοῦ ἁ-
 γίου Ὁρους κοινότητος καὶ μέλος ἀντεπι-
 στέλλοντῆς φιλεκαπιδευτικῆς ἐταιρείας, Κύ-
 ριος Ἰωσήφ Κωνσταντᾶς.

Οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ Κύριοι.

Ο' Πανιερώτατος Σεργίου, καὶ Κοζάνης κύρι-
 ος Βενιαμίν.

Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης.

Ο' διδάσκαλος αὐτῆς Ἀστέριος Φιλίππου
 ἐκ Γαλατίστης.

Ἀνδρέας Οἰκονόμου ἐκ Βουδενών.

Βασίλειος Κωνσταντίνου.

Δημήτριος Αὔξεντιάδης.

Οἱ ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας Κύριοι.

Ο' Αἰδευσιμώτατος Οἰκονόμος Παππᾶ Κωνστας.

Ο' Αἰδευσιμώτατος Παππᾶ Ἀντώνιος.

Ο' Ἐξοχώτατος Γ. Εὐθυμιάδης ἐξ Ἀμπελακίων.

Η' ἐν Λαρίσει Ἑλληνικὴ Σχολή.

Ἀθανάσιος Εὐθυμίου.

Γιαννίκος Χονδρογεωργούλης.

Ἰωάννης Βωλιότης.

Θεόδωρος Ἀντωνίου Τήκα.

Η' Κυρία Μαρτίτσα Ἰωάν. Χονδρογεωργούλη.

Η' Κυρία Αἰκατερίνα Ἰωάν. Παλζούλη καὶ αὐ-
 τὰδελφός της Κωνσταντᾶς.

Μανώλης Χ. Ἀλεξανδρῆ.

Νικολάκης Ἰωάν. Γερογιώκου.

Ἀριστείδης Μιχαήλ Χ. Μέμου.

Κωνστας Καλπακίδης.

Θεοδωρὸς Δημητρίου Ψωμᾶ.

Θωμᾶς Παππᾶ Νικολάου.

Νικόλαος Φαρμακίδης.

Γεώργιος Νίκου.

Οἱ αὐτάδελφοι Ἀγγελὺς καὶ Αἰωνίδας Γεωργιάδαι.

Οἱ αὐτάδελφοι Ἀθανάσιος καὶ Πέτρος Ἰω. Ψωμᾶ.

Οἱ αὐτάδελφοι Χριστόδουλος, Κυριάκης καὶ Κων-
 σταντίνος Εὐθυμιάδαι Ὀλύμπιοι.

Οἱ αὐτάδελφοι Ἀθανάσιος καὶ Εὐαγγέλιος Ἀναγνώ-
 στου ἐκ Λητοχώρου.

Ἰωάννης Κουροβάγγου ἐκ Λητοχώρου.

1 Νικόλαος Ἰω. Λάλου Σιατιστεύς.

1 Στέφανος Χριστοδούλου ἱατροῦ Ἠπειρώτης.

1 Κωνστας Κ. Μπουμπολίτσα ἐκ Μεγαρόβου.

1 Οἱ αὐτάδελφοι Ἰωάννης καὶ Κωνσταντίνος Παπ.

1 Νικολάου ἐκ Θουμακοῦ.

Οἱ ἐν Ἀγυῖᾳ Κύριοι.

1 Δημήτριος Ἀλεξόπουλος καὶ αὐτάδελφοί του

1 Κωνσταντ. Γεώργιος καὶ Ἰωάννης.

1 Μαργαρίτης Γ. Ντάλα.

1 Γεώργιος Ν. Ἠρακλίδης.

1 Οἱ αὐτάδελφοι Εὐθύμιος καὶ Εὐδοξία

1 Χρ. Εὐθυμιάδου.

1 Εὐθυμίου Ἰω. Παπᾶ Δημητρίου Ὀλυμπίου.

Οἱ ἐν Τυρνάβῳ Κύριοι.

1 Η' Ἑλληνικὴ Σχολή.

1 Ο' διδάσκαλος αὐτῆς Δημήτριος Κ.

1 Ἐπίτροπος αὐτῆς Θωμᾶς Ἀνδρέου.

1 Μαργαρίτης Μ. Χατζῆ Φιλίππου.

1 Λάμπρος Ἀλεξανδρίδης.

1 Γεώργιος Στέργιου.

Οἱ ἐν Ἐλασσίνι Κύριοι.

1 Κωνσταντίνος Χ. Στάμου ἐκ Τσαριτζάνης.

1 Γιαννούλης Μπραχόπουλος ἐκ Βλαχολεβαδίου.

Οἱ ἐν Ζάρκῳ Κύριοι.

1 Οἱ αὐτάδελφοι Ξάνθος, Ἀθανάσιος καὶ Ἰω.

1 Στεριάδαι.

1 Πανοσιώτατος Ἡγούμενος τῆς ἐν Ζάρκῳ Μο-
 νῆς Ἰγνάντιος.

1 Ἰωάννης Ἀνδρεάδης.

1 Στάμος Πασχαλίδης.

Οἱ ἐν Τρίκλῃ Κύριοι.

1 Ο' Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος Με-
 λέτιος Σμυρναῖος.

1 Στέφανος Κ. Σιμῆ.

1 Ἀναγνώστης Εὐσταθίου Μαρουτζόπουλος Τρι-
 κεργιώτης.

1 Ἀναγνώστης Δ. ἐκ Βυζίτζας τῆς Θεσσαλομα-
 γνησίας.

1 Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης ἐκ Τυρνάβου.

1 Κωνσταντίνος Μαντζιουρανῆς.

Οἱ ἐν Ζαγορά τῆς Θεσσαλομαγνησίας.

1 Η' Ἑλληνικὴ Σχολή.

1 Ο' Διδάσκαλος αὐτῆς Γ. Κροκίδης ἐκ Κοζάνης.

1 Ἀποστόλης Παναγιώτου Λιανού.

1 Μαργαρίτης Ἀναγνώστου ἐκ Βώλου.

1 Ἀντώνιος Γ. ἐκ Τζαγκαράδος.

1 Κωνσταντίνος Ἱατροίδης ἐξ Ἀγρῶν, διδά-
 σκαλος τῆς ἐν Κισσῷ Ἑλληνικῆς Σχολῆς.

Οἱ ἐν Μακρινιτζίᾳ Κύριοι.

1 Η' Ἑλληνικὴ Σχολή.

1 Ἀναγνώστης Γ. Μανούσιου.

1 Σταμούλης Φιλίππου.

1 Ἀλέξης Φιλίππου.

1 Ἰωάννης Παππᾶ Πολυζωίδης.

1 Κωνστας Ἀλεξίου Τοπάλη.

1 Ἀλέξης Φ. Ἀχτζελού.

1 Νικόλαος Ἀναγνώστου.

2 Γιαννίκος Σουγιάνης.

1 Χρήστος Ν. Καίπογλου.

1 Ἰωάννης Δ. Ἀχτζελού.

1 Ἀλέξιος Γ. Ξεραδάκης.

Οἱ ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ Κύριοι.

Δ. Ἰωάννης Θετταλομάχης διδάσκαλος τῆς	
Ἑλλ. Σχολῆς.	
Δ. Ἀργυροπούλου.	
Γεώργιος Γεωργίου Κύρου.	
Γεώργιος Ἀναγνώστου Γεωργόπουλος.	
Γεώργιος Ἀναγνώστου Κ. Παπᾶ.	

Οἱ ἐν Ἰωαννίνους Κύριοι.

Πανιερώτατος Μητροπολίτης ἐκ Μηλίων τοῦ	
Πηλίου ὄρους, ἅγιος Δημητριάδ. Ματθαῖος.	
Σεβασμιώτατος διδάσκ. Γρηγόρ. Κωνσταντῆς.	
Ἰωάννης Γεωργίου Παναγιώτης	
Ἀντώνιος Κ. Παπᾶ Βυζιώτης.	
Εὐστάθιος Δημητρίου Παπᾶ Βυζιώτης.	
Δημήτριος Παπᾶ Γεωργίου.	
Ἀναγνώστης Δημητρίου Διαμαντῆ.	
Γεώργιος καὶ Κωνσταντῖνος Νικολάου Γιδᾶ.	
Νικόλαος Ἰωάννου ἐκ Παπίγγου.	
Κωνσταντῖνος Ἰωάνν. Βολοδέμου ἐκ Καπεσόδου.	
Θωμᾶς Ἰωάννου. ἀπὸ ἁνῶν Ρεθένια.	

Οἱ ἐν Ἀργυροκάστρῳ Κύριοι.

Ο' Μουσικολογίωτατος διδάσκαλος καὶ πρω-	
τοφάλης τοῦ ἁγίου Δρυϊνουπόλεως Πέτρος	
Χρηστίδης ἐκ τοῦ ἁνῶ Λαμπόθου.	
Ἀναστάσιος Σπύρου ἐκ Νιβιάνης.	
Ἀντώνιος Διόλιο Βασιλῆς Ἀργυροκαστρίτης.	
Ἀναγνώστης τῆς Ἀλυσάβετ.	
Ἀντώνιος Γεωργίου Ἀργυροκαστρίτης.	

Οἱ ἐν Δελβινακίῳ Κύριοι.

Χαραλάμπος Ἀναστασιάδης ἐκ Δολιανῶν δι-	
δάσκαλος Δελβινακίου.	
Σταῦρος Ν. Δουρδούφη δημογ. Δελβινακίου.	
Αθανάσιος Δημητριάδης ἱερεὺς καὶ πνευματι-	
κὸς ἐκ Δελβινακίου.	
Γεώργιος Παπᾶ Πάνου Ἐξαρχίδης ἐκ Δελ-	
βινακίου.	
Παναγιώτης Οἰκονομίδης Δελλοδελβινακιώτης.	
Δημήτριος Ἰωάννου Κάλη ἐκ Βίσιανης.	
Σπυρίδων Κ. Οἰκονόμου Σκουριάτης.	

Οἱ ἐν Μαχαρσάβῳ Κύριοι.

Κωνσταντῖνος Γιαννάκης.	
Γεώργιος Στέρειου Μοῖρα.	

Οἱ ἐν Κοριτζᾷ Κύριοι.

Η' Ἑλληνικὴ Σχολή.	
Διδάσκαλος αὐτῆς Νικοκλῆς.	
Εὐθύμιος Κ. Μάτκου.	
Ναὸν Μαντιοῖδης.	
Ἰωάννης Γεωργιάδης.	

Οἱ ἐν Σιατίστῃ Κύριοι.

Ο' Ἑλληνικὸς διδάσκαλος Κωνσταντῖνος Ἰωάννου	
Μερλῆς.	

Οἱ ἐν Κοζάνῃ Κύριοι.

Πανοσιώτατος προηγούμενος Παρθένιος ἐκ τῆς	
Μονῆς Μπουνάσιας.	
Πανοσιώτατος ἡγούμενος Σεραφὶμ ἐκ τῆς Μο-	
νῆς Παλαισκαρῶς.	
Ε' ἑλλ. Ἀθων. ἐκ Καταφυγίου.	
Μιχαὴλ Παπᾶ Δημητρίου ἐκ Δελβίνου τῆς	
Πρεμετῆς.	
Φώτιος Γ. ἐκ Λουντοῖου τῆς Ἀνασελίτσας.	

Οἱ ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρᾳ Κύριοι.

Κόμης Βιάρος Α. Καποδίστριας.	
-------------------------------	--

Κόμης Ἀγουστίνος Α. Καποδίστριας.	2
Κόμης Ἰωάννης Γουέμης.	1
Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος καθηγητῆς.	2
Η' δημοσία βιβλιοθήκη τῆς Ἰουνίου ἀκαδημίας.	1
Κωνσταντῖνος Σακελαρόπουλος ἀρχιδιδάσκαλ.	1
Παναγιώτης Λεβαδᾶς.	1
Ἀναστάσιος Κουλλούρης.	1
Δημήτριος Κουλλούρης.	1
Ἰωάννης Γαλιᾶτζας.	1
Θεόδωρος Ῥάλλης.	1

Οἱ ἐν τῇ νήσῳ Ζακύνθῳ Κύριοι.

Ο' Μητροπολίτης Ζακύνθου κύριος Διονύσιος	
ὁ καὶ Ἐξαρχος.	1
Ἰππεὺς Ἰούλιος Δομενιγῆνης.	1
Γ. Κ. Ῥώμιος.	1
Χρ. Φιλητᾶς.	1
Διονύσιος Γρυπάρης τοῦ Πέτρου.	1

Οἱ ἐν Τεργέστῃ Κύριοι.

Δημήτριος Καγκάδης Τήνιος.	1
Ο' αὐτὸς διὰ τὴν ἐν Τήνῳ Ἑλλ. Σχολήν.	2
Ἀντώνιος Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος.	1
Δημήτριος Π. Καρτζιώτης.	1
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Τεργέστης.	1
Μιχαὴλ Α. Μαρμαρᾶς ἐκ Νάξου.	2
Ἰωσήφ Μπέριου.	2
Δημήτριος Γ. Τζορτζής.	1

Οἱ ἐν Βιέννῃ Κύριοι.

Ο' Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γρηγόριος Καλαγάν-	
νης Λεσβίος.	1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης τῆς αὐτ. Ῥωσικῆς Καπέ-	
λης Κύριος Γαβριὴλ Μεγλίστης.	1
Γεώργιος Σίνας Βαρώνος, Γενικὸς Πρόξενος	
τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.	2
Ζηνώβιος Πώπ.	1
Ἀναστάσιος Δ. Δουδούμης.	1
Ζορτζῆς Σκαρμαγκῆς	1
Ἰωάννης Κωνσταντίνου Κοῖμτζῆ ἐκ Κοζάνης.	1
Ο' αὐτὸς διὰ τὴν ἐκ Κοζάνης Ἑλλ. Σχολήν.	1
Αὐτάδελφοι Μ. Δοῦμπα.	1
Θεόδωρος Τύρκας.	1
Νικόλαος Μαντζοράνης.	1
Κωνσταντῖνος Μ. Κούρτης.	5
Κωνσταντῖνος Βιζερούλης διὰ τὴν ἐν τῇ Πα-	
τρίδι αὐτοῦ Τύρναβον Ἑλλην. Σχολήν.	1
Δημήτριος Μπετλῆς.	1
Η' ἐν Βιέννῃ Ἑλλην. Σχολή.	1
Ἰωάννης Ῥεφερενδάρης.	1

Οἱ ἐν Λονδίνῳ Κύριοι.

Κ. Ν. Θωμᾶς.	1
Π. Ῥάλλης.	1
Ἀλέξανδρος Ἰωαννίδης.	1
Δ. Σπαρτάλης.	1

Οἱ ἐν Πετροπόλει Κύριοι.

Τζορτζῆς Γουρζὸρ Δερίκτωρ τοῦ Αὐτοκρατ.	
καταστήματος τῶν κωφῶν καὶ βουδῶν ἐκ	
Πετροπόλεως.	1
Ἀλέξανδρος Δημητρίου Μουρούτζης Πρίγγιφ.	1
Νικόλαος Νικηφοράκης Σύμβουλος τῆς Αὐλῆς.	1
Σπυρίδων Δεσπύλας σύμβουλ. τῆς Ἐπικρατείας.	1

Οἱ ἐν Ὀδυσσῶν Κύριοι.

Ἀδελφοὶ Δεσπότες.	1
Δημήτριος Ἰγγλέζης.	1
Κωνσταντῖνος Σουτζός.	1

Αλέξανδρος Θεοδώρου Νέγρης.	1	Ο Ἄρχων μέγας Καμαράτης Κύριος Ἰωάνν.	1
Παναγιώτης Βαρθάτης.	1	Σκαρλάτου Γκίκα.	1
Γεράσιμος Ἰγγλέζης.	1	Ο Ἄρχων Σεργίου Ἀνέστη Χατζόπουλος.	1
Γρηγόριος Μαραζλῆς.	1	Σκαρλάτος Ρουσέτου.	1
Σπυρίδων Β. Μάυρος.	1	Γεώργιος Φαίνογιάννης Στόλινος.	1
Ἰωάννης Σταμελόπουλος.	1	Γεώργιος Ἰωαννίδης Καθηγητής.	1
Ἀναστάσιος Σούντια.	1	Αλέξανδρος Σχινᾶς.	1
Η Κυρία Αἰκατερίνα Λεπετίτου.	1	Ἰωάννης Σκαρλάτου ἐξ Ὀλύμπου.	2
Κωνσταντῖνος Κοϊμντζῆς.	1	Ἀντώνιος Μπαράντζης συνήγορος.	1
Χρήστος Χειμῶνας.	1	Ἀθανάσιος Καραζήτης Ἱατρός.	1
Δημήτριος Κομελᾶς.	1	Γεωργαντᾶς διερμηνεὺς τοῦ Ἑλλ. Προξένου.	1
Κ. Α. Μᾶνος.	1	Κωνσταντῖνος Εὐσταθίου Πεγκοσίτζ.	1
Γεώργιος Νάπτου.	1	Σταυρὸς Μοιρασγίδης.	1
Παῦλος καὶ Κωνσταντῖνος Σταμερόφ.	1	Στέφανος Ἀντωνώγιου.	1
Αλέξανδρος Κωνσταντινίδης Χαρίτων.	1	Ἀναστάσιος Δασιάδης ἐκ Ῥαφάνης.	1
Ἰωάννης Γεωργίου Σοῦτζος.	1	Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κύριοι.	
Παναγιώτης Χρήστου Βάρναλης.	1	Ο Φιλογενέστατος Ἰωάννης Δ. Ἀναστάσης.	10
Νικόλαος Παλαούζοφ.	1	Κατσακίτης Κεραλληναῖος.	1
Εὐστάθιος Δημητρίου Μούτιεβ.	1	Διονύσιος Πίτας.	1
Οἱ ἐν Βουκουρεστίᾳ Κύριοι.		Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου.	1
Ο Ἄρχων Βαρῶνος Κύριος Χριστόφορος Σακελαρίου.	5	Μιχαὴλ Τουσίτζας Γεν. Πρόξ. τοῦ Βασ. τῆς Ἑλλάδος.	1
Ο ἄρχων Βαρῶνος καὶ Πρόξενος τοῦ Βυτιλείου τῆς Ἑλλάδος Νύριος Κ. Σακελαρίου.	5	Ἀδελφοὶ Πενεδούσοι.	1
Ο Ἄρχων Ποστέλνικος Κύριος Γεώργιος Βιέσκου.	1	Γεώργιος Δημητρίου Τσιτώτης.	1
		Νικόλαος Σ. Καστάνιας Χίος.	1
		Δημήτριος Γκίκας Δουτᾶς. Ὑδραῖος.	1

Ζητῶμεν συγγνώμην παρὰ τῶν Κυρίων Συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων τὰ τίμια ὀνόματα μὲ τὸ νὰ μὴν ἐπρόφθασαν ἐν καιρῷ, ἔμειναν ἐκτὸς τοῦ καταλόγου.

